Nam Tức Phụ Của Đông Bắc Hổ

Contents

Nam Tức Phụ Của Đông Bắc Hổ **5**

1. Chương 1: 001. Có Nước Đông Hoa . . . 6
2. Chương 2: 002. Phú Ông Mười Vạn . . . 10
3. Chương 3: Chương 3. Phú Ông Trăm Vạn . . . 11
4. Chương 4: 004. Phú Ông Ngàn Vạn . . . 12
5. Chương 5: 005. Phú Ông Hàng Tỉ . . . 14
6. Chương 6: 006. Vận May Vũ Gia . . . 15
7. Chương 7: 007. Tập Đoàn Tài Chính Đông Bắc Hổ . . . 16
8. Chương 8: 008. Hứa Tư Văn . . . 18
9. Chương 9: 009. Cuộc Sống Như Kịch Câm . . . 19
10. Chương 10: 010. Ông Chủ Vũ Dứt Khoát . . . 20
11. Chương 11: 011. Đến Sân Bay Đón Người . . . 22
12. Chương 12: 012. Tui Không Vào Được . . . 23
13. Chương 13: 013. Áo Lông Màu Đỏ Thẫm . . . 24
14. Chương 14: 014. Tiểu Khu Đông Bắc Hổ . . . 26
15. Chương 15: 015. Cái Nào Chỗ Nào Cũng Tốt . . . 27
16. Chương 16: 016. Lượng Cơm Ăn Bình Thường . . . 29
17. Chương 17: 017. Tìm Ngụy Diên Giải Thích Nghi Hoặc . . . 30
18. Chương 18: 018. Biến Mất Hai Ngày . . . 31
19. Chương 19: 019. Mua Quần Áo . . . 32
20. Chương 20: 020. Hàng Rẻ Không Phải Hàng Tốt . . . 34
21. Chương 21: 021. Nói Chuyện Thế Nào Vậy? . . . 35
22. Chương 22: 022. Thiên Kinh Địa Nghĩa . . . 36
23. Chương 23: 023. Tạm Biệt Không Tiễn! . . . 38
24. Chương 24: 024. Tiểu Niên . . . 39
25. Chương 25: 025. Gặp Người Quen . . . 40
26. Chương 26: 026. Lại Sai Lệch Một Lần Nữa . . . 41
27. Chương 27: 027. Không Tự Nguyện Mua Đồ Tết . . . 43
28. Chương 28: 028. Kỹ Thuật Viên Hứa Khổ Cực . . . 44
29. Chương 29: 029. Cửa . . . 45
30. Chương 30: 030. Xuy Xuy… Máu Chảy Ngược Rồi! . . . 46
31. Chương 31: 031. Hung Mãnh Phát Sốt . . . 49
32. Chương 32: 032. Vậy Tui Dọn Dẹp . . . 51
33. Chương 33: 033. Chuyện Vặt Ngủ Trước . . . 52
34. Chương 34: 034. Mùi Vị Gì? . . . 55
35. Chương 35: 035. Đừng Phun… Hắt Xì! . . . 57
36. Chương 36: 036. Tui Còn Chưa Thành Gia Đâu . . . 58
37. Chương 37: 037. Tương Phản Quá Lớn . . . 59
38. Chương 38: 038. Lên Giường Đất Chơi Đi . . . 62
39. Chương 39: 039. Mì Sợi . . . 65
40. Chương 40: 040. No Còn Dư Lại . . . 66
41. Chương 41: 041. Tiêu Cơm . . . 68

42. Chương 42: 042. Cậu Ở Cùng Tui . . . 69
43. Chương 43: 043. Bị Rượu Hành . . . 70
44. Chương 44: 044. Vậy Nam Truy Nam Thì Sao? . . . 72
45. Chương 45: 045. Cơm Giết Heo . . . 73
46. Chương 46: 046. Tự Thuật . . . 77
47. Chương 47: 047. Xe Đạp Ba Bánh . . . 78
48. Chương 48: 048. Kệ Bếp Cá Sống Hầm Nồi Sắt . . . 81
49. Chương 49: 049. Tui Đi Xem Nồi . . . 82
50. Chương 50: 050. Đàm Luận Về Rượu . . . 84
51. Chương 51: 051. Chết No Ông Già . . . 85
52. Chương 52: 052. Cùng Qua Năm Mới . . . 86
53. Chương 53: 053. Chuyện Vui Đêm Giao Thừa . . . 87
54. Chương 54: 054. Quét Tước Vệ Sinh! . . . 91
55. Chương 55: 055. Tiêu Độc Cho Anh! . . . 92
56. Chương 56: 056. Vỏ Giữ Lại, Ruột Ném... . . . 95
57. Chương 57: 057. Đều Là Hổ! . . . 97
58. Chương 58: 058. Tân Xuân Tụ Hội . . . 98
59. Chương 59: 059. Mùi Thuốc Tiêu Độc Cùng Nước Hoa . . . 101
60. Chương 60: 060. Ba Say . . . 105
61. Chương 61: 061. Bay Một Mình . . . 108
62. Chương 62: 062. Tình Cũ Trở Về . . . 112
63. Chương 63: 063. Tân Hoan Giá Lâm . . . 115
64. Chương 64: 064. Mang Em Về Nhà . . . 119
65. Chương 65: 065. Đến Già Cũng Nhường Nhịn Em Nhất . . . 122
66. Chương 66: 066. Đối Tượng Cũng Đã Có? . . . 125
67. Chương 67: 067. Thành Toàn Đi . . . 129
68. Chương 68: 068. Nước Mắt Của Vợ . . . 132
69. Chương 69: 069. Ân Oán Tình Cừu . . . 135
70. Chương 70: 070. Bốn Con Cá Ngân Trống . . . 139
71. Chương 71: 071. Khỏi Suy Nghĩ Nhiều . . . 142
72. Chương 72: 072. Chọn Quà Ra Mắt . . . 146
73. Chương 73: 073. Làm Chính Anh . . . 149
74. Chương 74: 074. Làm Nũng Oán Giận . . . 152
75. Chương 75: 075. Ra Sức Chuẩn Bị . . . 156
76. Chương 76: 076. Gà Bay Chó Sủa . . . 159
77. Chương 77: 077. Nhìn Có Chút Ngốc . . . 163
78. Chương 78: 078. Hắn Thích Ăn Cá . . . 166
79. Chương 79: 079. Xem Xét Tán Gẫu . . . 169
80. Chương 80: 080. Không Muốn Người Biết . . . 173
81. Chương 81: 081. Nữu Nữu . . . 176
82. Chương 82: 082. Hứa Tam Biến . . . 179
83. Chương 83: 083. Ha Ha Ha... . . . 183
84. Chương 84: 084. Trâu Gặm Mẫu Đơn . . . 186
85. Chương 85: 085. Xem Trọng . . . 190
86. Chương 86: 086. Chào Mọi Người Nha! . . . 193
87. Chương 87: 087. Phân Biệt Đối Xử . . . 197
88. Chương 88: 088. Kéo Công Tắc Nguồn Điện . . . 200
89. Chương 89: 089. Lần Thứ Hai Đến Hứa Gia Tập . . . 203
90. Chương 90: 090. Dần Dần Dung Hợp . . . 206
91. Chương 91: 091. Dát Lạp Ha* . . . 210
92. Chương 92: 092. Đòn Sát Thủ Của Hứa Tư Văn . . . 213
93. Chương 93: 093. Cường Cường Liên Thủ Hợp Tác . . . 217
94. Chương 94: 094. Nấu Ăn . . . 220
95. Chương 95: 095. Lão Hổ Ăn Rau Xanh . . . 224

96. Chương 96: 096. Hai Xe Chạm Vào Nhau . . . 227
97. Chương 97: 097. Chấm Dứt . . . 230
98. Chương 98: 098. Đến Tột Cùng Là Ai Căng Thẳng . . . 234
99. Chương 99: 099. Em Dâu Nam . . . 238
100. Chương 100: 100. Tiểu Hồ Ly Vũ Nguyên Cát . . . 241
101. Chương 101: 101. Tăng Bối Phận . . . 245
102. Chương 102: 102. Hai Chủ Hộ . . . 248
103. Chương 103: 103. Quần Lót Bự . . . 252
104. Chương 104: 104. Con Gái Và Cháu Trai . . . 255
105. Chương 105: 105. Hai Con Ong Mật Bay Trên Không . . . 258
106. Chương 106: 106. Thông Gia Gặp Nhau . . . 261
107. Chương 107: 107. Ba Hai Cùng Ba Nhỏ . . . 265
108. Chương 108: 108. Vũ Phẩm Tường Bệnh Tuổi Dậy Thì . . . 268
109. Chương 109: 109. Vẫn Là Chú Hứa Tốt . . . 270
110. Chương 110: 110. Sự Nghi Ngờ . . . 274
111. Chương 111: 111. Cô Cho Rằng Cô Là Ai? . . . 277
112. Chương 112: 112. Đầu Óc Nóng Lên . . . 280
113. Chương 113: 113. Tin Nhắn Mms Mơ Hồ . . . 283
114. Chương 114: 114. Tiệc Mừng . . . 286
115. Chương 115: 115. Liên Quan Tới Xưng Hô . . . 290
116. Chương 116: 116. Hai Cha Con Nhà Họ Vương . . . 293
117. Chương 117: 117. Tiền Lì Xì Chọn Một Trong Vạn . . . 297
118. Chương 118: 118. Quê Nhà . . . 300
119. Chương 119: 119. Nhà Cũ . . . 303
120. Chương 120: 120. Mồ Mả Tổ Tiên . . . 307
121. Chương 121: Chương 121: Ruộng Đất Cũ . . . 310
122. Chương 122: 122. Cuộc Sống . . . 313
123. Chương 123: 123. Tin Nhắn Mms, Vết Tích . . . 317
124. Chương 124: 124. Triệu Thục Đình . . . 320
125. Chương 125: 125. Này, Này, Đây Không Phải Là Anh . . . 323
126. Chương 126: 126. Tính Kế . . . 327
127. Chương 127: 127. Áo Thun Ba Lỗ Quần Cộc In Hoa . . . 330
128. Chương 128: 128. Kết Cục Của Alice . . . 334
129. Chương 129: 129. Nhà Có Con Gái Nhỏ . . . 337
130. Chương 130: 130. Con Nít Không Khó Nuôi . . . 340
131. Chương 131: 131. Con Nít Cũng Khó Nuôi . . . 344
132. Chương 132: 132. Con Nít Thật Là Khó Nuôi . . . 347
133. Chương 133: 133. Con Nít Quá Khó Nuôi . . . 351
134. Chương 134: 134. Ba Hai Ba Nhỏ Không Dễ Làm . . . 354
135. Chương 135: 135. Nuôi Con Mới Biết Ân Cha Mẹ . . . 357
136. Chương 136: 136. Chuyên Cơ Tiện Thể . . . 361
137. Chương 137: 137. Về Đông Bắc . . . 364
138. Chương 138: 138. Gọi Ông Chủ Trở Về Cắt Băng Khánh Thành . . . 367
139. Chương 139: 139. Hứa Tư Văn Tâm Thần Không Yên . . . 370
140. Chương 140: 140. Không Thấy Ông Chủ Vũ! . . . 374
141. Chương 141: 141. Phụ Nữ, Phải Đối Xử Tốt Với Mình Một Chút . . . 377
142. Chương 142: 142. Kỹ Thuật Viên Hứa Nóng Nảy . . . 380
143. Chương 143: 143. Nam Nhân, Phải Tàn Nhẫn Với Mình Một Chút . . . 384
144. Chương 144: 144. Ông Chủ Vũ Kiên Trì . . . 388
145. Chương 145: 145. Vọt Tới! . . . 391
146. Chương 146: 146. Cởi? . . . 395
147. Chương 147: 147. Chuyện Không Phải Là Như Vậy Sao . . . 398
148. Chương 148: 148. Về Ổ . . . 402
149. Chương 149: 149. Tiếp Sau Đó . . . 405

150. Chương 150: 150. Phản Công Toàn Diện . . . 409
151. Chương 151: 151. Dùng Tiền Đập Cho Mi Phá Sản . . . 412
152. Chương 152: 152. Kết Cục Của Chung Linh Huyên Và Triệu Thục Đình . . . 416
153. Chương 153: 153. Nóng Ruột Không Ăn Hết Đậu Hủ Nóng . . . 419
154. Chương 154: 154. Mâu Thuẫn Thăng Cấp . . . 422
155. Chương 155: 155. Đỗ Tử Hiên . . . 426
156. Chương 156: 156. Anh Xác Định Đây Là Mẹ Anh? . . . 429
157. Chương 157: 157. Ngẫu Nhiên Gặp Mặt . . . 432
158. Chương 158: 158. Phô Trương . . . 436
159. Chương 159: 159. Động Tĩnh Khó Chịu . . . 440
160. Chương 160: 160. Chuyển Ngoặt Thần Kỳ Khó Bề Phân Biệt . . . 443
161. Chương 161: 161. Chương Trình Đặc Biệt . . . 446
162. Chương 162: 162. Kinh Sợ . . . 450
163. Chương 163: 163. Hồ Mỹ Hung Hãn . . . 454
164. Chương 164: 164. Đi Lộn Chỗ . . . 457
165. Chương 165: 165. Mỹ Nữ Đưa Tới Cửa . . . 460
166. Chương 166: 166. Còn Không Rời Đi Liền Để Nước Trôi Đi . . . 464
167. Chương 167: 167. Vũ Khánh Cương Bị Tai Nạn Xe Cộ! . . . 467
168. Chương 168: 168 . . . 470
169. Chương 169: 169. Đồ Ăn Bệnh Nhân . . . 474
170. Chương 170: 170. Hung Hăng Giẫm Cô Ta Mặt Đầy Dấu Giày . . . 478
171. Chương 171: 171. Trọn Một Cái Ánh Mắt Thiếu Nữ . . . 481
172. Chương 172: 172. Cho Vợ Tui Một Chiếc . . . 484
173. Chương 173: 173. Cầu Cô Buông Tha Chúng Tôi Đi! . . . 487
174. Chương 174: 174. Thỏa Đáng "hứa Ảnh Đế" . . . 490
175. Chương 175: 175. Nước Mắt Ngừng Không Được! . . . 494
176. Chương 176: 176. Hấn Phát Sóng Trực Tiếp Mình Cũng Phát Sóng Trực Tiếp . . . 498
177. Chương 177: 177. Không Ưa Ông Ta . . . 502
178. Chương 178: 178. Xem Chị Trừng Trị Cô Ta Như Thế Nào! . . . 505
179. Chương 179: 179. Đánh Nhau! . . . 509
180. Chương 180: 180. Sao? Mặc Kệ Thôi! . . . 513
181. Chương 181: 181. Không Trị Ông Ta Thì Cũng Có Lỗi Với Chính Mình! . . . 516
182. Chương 182: 182. Cương Tử, Tiễn Khách! . . . 520
183. Chương 183: 183. Việc Lớn Không Tốt Rồi! . . . 523
184. Chương 184: 184. Mở Phiên Toà . . . 526
185. Chương 185: 185. Đánh Lại! . . . 529
186. Chương 186: 186. Hoa Đào Nở Từng Đoá Từng Đoá . . . 533
187. Chương 187: 187. Chuyện Quá Khứ . . . 536
188. Chương 188: 188. Anh Là Bất Đắc Dĩ . . . 539
189. Chương 189: 189. Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi . . . 543
190. Chương 190: 190. Trứng Gà Đỏ Của Cháu Nội . . . 546
191. Chương 191: 191. Đặt Tên Và Mướn Phòng . . . 549
192. Chương 192: 192. Xem Rồi Làm Đi . . . 552
193. Chương 193: 193. Lạc Cái* . . . 555
194. Chương 194: 194. Người Nhà Adela Đến… . . . 558
195. Chương 195: 195. Geek Đến Từ Nước Ngoài . . . 561
196. Chương 196: 196. Gương Mặt Vô Cùng Thê Thảm! . . . 565
197. Chương 197: 197. Em Có Thể Không Lên Tiếng Không? . . . 568
198. Chương 198: 198. Liên Quan Tới Hữu Tài . . . 572
199. Chương 199: 199. Ở Quê Nhà Chơi Một Trận . . . 576
200. Chương 200: 200. Đùa Giỡn Hai Lão Già . . . 579
201. Chương 201: 201. Đi Đêm . . . 583
202. Chương 202: 202. Bí Đỏ Nhồi Gà Trống Con . . . 587
203. Chương 203: 203. Tui Là Người Có Vợ! . . . 590

204. Chương 204: 204. Cả Ngày Vụng Trộm Vui Vẻ . . . 594
205. Chương 205: 205. Người Trang Gia Thôn Đến . . . 597
206. Chương 206: 206. Mẹ Vợ Cho Nhiệm Vụ . . . 601
207. Chương 207: 207. Con Rể Đang Cố Gắng . . . 604
208. Chương 208: 208. Cũng Không Tin Cai Không Được! . . . 608
209. Chương 209: 209. Biện Pháp Trò Gian Chồng Chất . . . 611
210. Chương 210: 210. Từ Bỏ Và Vào Kinh Lần Nữa . . . 615
211. Chương 211: 211. Ba Bàn Cơm . . . 618
212. Chương 212: 212. Gặp Phải Ba Tên Say . . . 622
213. Chương 213: 213. Một Viên Đá Làm Dấy Lên Sóng Lớn Ngập Trời . . . 625
214. Chương 214: 214. Từng Nhóm Từng Nhóm Tập Hợp À? . . . 629
215. Chương 215: 215. Ngoắc Ngoắc Đầu Ngón Tay . . . 632
216. Chương 216: 216. Một Mũi Tên Hạ Hai Con Chim . . . 636
217. Chương 217: 217. Hai Lần Gãy Xương . . . 640
218. Chương 218: 218. Mau Tới Ăn Khoai Tây Lùi! . . . 643
219. Chương 219: 219. Hái Nấm Gặp Được Sói, Để Lại Đường Lui . . . 647
220. Chương 220: 220. Tới Rồi! . . . 650
221. Chương 221: 221. Ít Nhất Sáu Dấu Cộng . . . 653
222. Chương 222: 222. Có Bộ Dáng Của Ông Nội . . . 657
223. Chương 223: 223. Em Hẳn Phải Biết Cái Gì? . . . 660
224. Chương 224: 224. Người Nhà Họ Trang Đều Là Cực Phẩm . . . 664
225. Chương 225: 225. Xem, Thứ Tốt . . . 667
226. Chương 226: 226. Biển Số Xe . . . 671
227. Chương 227: 227. Bánh Trung Thu . . . 675
228. Chương 228: 228. Vết Xe Đổ Không Xa! . . . 678
229. Chương 229: 229. Xe Đụng? Xe Đụng! Xe Đụng Đụng . . . 682
230. Chương 230: 230. Dũng Mãnh . . . 685
231. Chương 231: 231. Xin Cung Cấp Mật Ngữ Qua Cửa . . . 689
232. Chương 232: 232. Đầu To Làm Bia Đỡ Đạn . . . 692
233. Chương 233: 233. Khắc Phục Hậu Quả . . . 696
234. Chương 234: 234. Có Người Xông Vào Hang Hổ . . . 699
235. Chương 235: 235. Mày Liền Làm Lại Cho Tao . . . 702
236. Chương 236: 236. Hóa Ra Là Một Người Lỗ Mãng . . . 705
237. Chương 237: 237. Che Mắt . . . 709
238. Chương 238: 238. Chỉ Thế Mà Thôi . . . 713
239. Chương 239: 239. Trương Gia . . . 716
240. Chương 240: 240. Chu Gia . . . 719
241. Chương 241: 241. Có Mắt Không Tròng . . . 722
242. Chương 242: 242. Một Đòn Tri Kỷ! . . . 726
243. Chương 243: 243. Hứa Tư Văn Chất Vấn . . . 729
244. Chương 244: 244. Trên Trời Rơi Xuống Hai Người Ông . . . 733
245. Chương 245: 245. Sau Khi Đến… . . . 736
246. Chương 246: 246. Chung Cảnh Hiên . . . 739
247. Chương 247: 247. Một Cước Kia Phong Tình . . . 743
248. Chương 248: 248. Cái Quái Gì! . . . 746
249. Chương 249: 249. Hành Trình Nước Pháp . . . 749
250. Chương 250: 250. Viên Mãn… (kết Thúc) . . . 756
251. Chương 251: 251. Vô Giá (kết Thúc Thật) . . . 763
252. Chương 252: Phiên Ngoại . . . 770

Nam Tức Phụ Của Đông Bắc Hổ

Giới thiệu
Tên truyện: Nam tức phụ của Đông Bắc HổThể loại: hiện đại, ấm áp, hài, 1×1, HEEdit + beta: Soc

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-tuc-phu-cua-dong-bac-ho

1. Chương 1: 001. Có Nước Đông Hoa

Nước Đông Hoa, quốc gia cổ xưa nhất phương đông, dọc theo gần sáu ngàn năm chế độ quân chủ, đến cận đại đã hoàn mỹ chuyển biến thành chế độ quân chủ lập hiến.

Hoàng thất Long gia, đã truyền thừa mười bảy đời hoàng đế, cho tới bây giờ thành viên hoàng thất nước Đông Hoa có ba mươi sáu người, dòng họ không đến hai trăm, nhưng quyền lực vẫn như cũ nằm trong tay đương kim hoàng đế, mặc dù nói là chế độ quân chủ lập hiến, nhưng lại chưa từng phân quyền ra ngoài nhiều, chẳng qua là thuận theo trào lưu thôi, nhân dân bổn quốc vẫn như cũ rất coi trọng hoàng đế.

Hiện nay tại vị chính là hoàng đế Long Hoa, một hoàng đế tuổi trẻ tài cao, hắn đề xuất kế hoạch màu xanh, trong hai mươi năm ngắn ngủi, tạo ra trên trăm vạn mẫu rừng rậm, cải thiện rất lớn việc hiện nay bởi vì công nghiệp nặng mà xem nhẹ bảo vệ môi trường, dẫn đến hoàn cảnh có xu thế ngày càng chuyển biến xấu, thành quốc gia có người ở có ba mươi phần trăm diện tích xanh hóa, còn được quốc tế tán thưởng là "quân chủ tinh mắt nhất".

Đồng thời khởi xướng đề nghị bảo vệ môi trường đối với tất cả các xí nghiệp nước Đông Hoa, những xí nghiệp không bảo vệ môi trường đều bị buộc ngừng hoạt động, không chỉnh đốn và cải cách liền trực tiếp đóng cửa.

Nước Đông Hoa đất rộng của nhiều, diện tích lãnh thổ rộng lớn, dân số cũng đông nhất thế giới, với gần 1,5 tỷ dân.

Chia làm hai miền nam bắc với mười ba châu, mỗi châu có ba đến bốn tỉnh, mỗi tỉnh mười thành phố, mỗi thành phố ba mươi huyện, mỗi huyện lại có năm mươi thôn lớn nhỏ không đồng nhất, mỗi thôn lại có rất nhiều làng xã tồn tại.

Mười ba châu theo thứ tự là Hãn Châu, Tĩnh Châu, Trung Châu, Lư Châu, Ba Châu, Thanh Châu, Đông Châu, Cống Châu, Lan Châu, Hồ Châu, Ôn Châu, Dương Châu, Quý Châu.

Trong đó, Dương Châu cùng Quý Châu là nhất phía nam, mà Tĩnh Châu cùng Đông Châu là nhất phía bắc, nhất là Đông Châu, thời cổ đại đều trong vòng phòng ngự quan ngoại, cho nên cũng có dân bản xứ gọi nó là quan ngoại, đông bắc Đông Châu là mấy năm gần đây mới phát triển, nơi đó hẻo lánh lại tiếp giáp với Sa Quốc, Sa Quốc là đại quốc công nghiệp nặng, công nghiệp nhẹ thì yếu kém, lượng giao dịch buôn bán kể từ khi mở ra biên cảnh liền ngày càng tăng, thuế lục địa là hình thức thu nhập chính.

Người cầm quyền ở mười ba châu phủ này đều không phải kẻ hiền lành gì, Đông Châu có thể mở ra chế độ thu thuế, nơi khác cũng có thể có vinh dự đặc thù.

Tĩnh Châu cũng không ngại nhường nhiều, Tĩnh Châu đóng quân nhiều, nhưng diện tích cũng rộng, dưới sự quân dân một lòng, thành khu giàu có nhờ sản xuất lương thực.

Dương Châu là cổ thành, truyền thừa ngàn năm, chỉ ít hơn kinh sư chừng một trăm năm, chính là nơi có di tích nhiều nhất được bảo tồn đầy đủ nhất, trở thành thánh địa văn hóa.

Quý Châu bốn mùa như xuân, thành thắng địa du lịch, nơi đó lại có mấy bộ lạc chư hầu, hoàng đế chấp thuận cho bọn họ đi theo khai phá thương cơ, một đám đều thành phú ông, nguyện trung thành với hoàng gia đến không thể trung thành hơn được nữa.

Hãn Châu bởi vì dựa vào kinh sư, thành nơi cung cấp rau xanh cho kinh sư, nhà kính mọc lên như nấm, các loại rau dưa hoa quả đều cung cấp cho kinh sư cùng địa phương tự tiêu hóa, kiếm được không ít tiền từ người ở kinh sư.

Trung Châu tọa lạc tại thủ phủ Trung Nguyên, nơi đó đặc biệt sản xuất ra giấy và bút mực, còn sinh ra văn nhân nhã sĩ, gần như đồ dùng văn phòng của cả nước đều xuất phát từ nơi đó.

Lư Châu là địa phương nhiều nước, đặc biệt sản xuất các loại vật phẩm thủ công mỹ nghệ, nhỏ như đồ ngoáy tai bằng gỗ lớn như bình phong mây tre, cái gì cần có đều có.

Ba Châu không có gì đặc sắc, là nơi sơn hung thủy ác, nhưng mà tố chất thân thể của nhân dân rất tốt, là nơi đặc biệt sinh ra tinh binh hãn tướng, tướng quân đại soái trong nước gì đó, bảy mươi phần trăm xuất phát từ Ba Châu.

Thanh Châu giống như tên gọi, ấm áp ẩm ướt, là nơi chuyên sản xuất lúa nước chất lượng tốt, khác với Tĩnh Châu, nó chỉ có thể trồng lúa nước, bởi vì nước nhiều quá! Không giống Tĩnh Châu, bắp, lúa nương, cao lương cây nông nghiệp đều có thể trồng.

Cống Châu sinh ra khoáng sản, toàn đế quốc đứng hàng thứ nhất, các loại quặng mỏ than đá, quặng mỏ đất hiếm cùng quặng mỏ vàng bạc, cho nên Cống Châu còn có biệt hiệu là "quặng mỏ châu".

Lan Châu là một châu văn nhã nhất, sinh ra hoa tươi mỹ nhân, ra quân tử danh sư, ra tinh anh nhân tài, được công nhận là phong thủy bảo địa, nơi này sau khi mở ra, là nơi có tỉ lệ sinh viên đậu đại học cao nhất, có danh xưng là "học thức châu", càng là vì nơi này tọa lạc trường đại học Thanh Lan cổ xưa nhất nước.

Ôn Châu là châu phủ thuần túy buôn bán đệ nhất, người ở đấy đều buôn bán, toàn thế giới các nơi đầu tư làm ăn mua bán có đông người Hoa, sáu mươi phần trăm đều là đi ra từ Ôn Châu, nơi đó dựa vào biển, mua bán cũng hết sức hưng thịnh.

Hồ Châu chính là vùng sông nước, có hơi thở đặc biệt ôn nhu, là địa phương sản xuất thủy sản nước ngọt, cũng có một tòa cổ thành ngàn năm, lại có văn hóa nội tình, phát triển cũng không chậm.

Cuối cùng kinh thành là độc lập, mặc dù kinh thành chiếm diện tích rất lớn, nhưng nó là trực thuộc, thuộc về quản lý của dòng tộc hoàng thất.

Nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho mọi người một chuyện, đây là một thiên hiện đại văn, bối cảnh hư cấu, hưởng ứng kêu gọi ha! (mắm: *đổ mồ hôi* ta cứ tưởng ta đang edit cổ trang không chớ!)

Hơn nữa Giang Hồ (là tên tác giả) cũng không muốn bị hài hòa rụng……!

Đông Châu, có ba tỉnh.

Theo thứ tự là tỉnh Giai tỉnh Cát cùng tỉnh Ninh.

Tỉnh Giai nhiều núi rừng, sản xuất củi gỗ thổ sản miền núi; tỉnh Cát nhiều đất đai, sản vật có than đá quặng mỏ; chỉ có tỉnh Ninh bên này, ngay từ đầu, thật sự là tệ nhất.

Không nói tỉnh Ninh đại khái đều là bần cùng, nhưng so với hai tỉnh kia, tỉnh Ninh thật sự rất không an bình.

Thời cổ đại tỉnh Ninh chính là vùng binh gia giao tranh, hoang vắng trong một trăm tám mươi dặm đều không nhìn thấy người ở, sau khi công nghiệp khai phá, chỗ này cũng thành lập vài cái nhà máy, đáng tiếc không phát triển, cuối cùng cũng đóng cửa.

Mãi cho đến thời của tiên đế, mở ra biên cảnh phát triển mua bán, hơn nữa tiên đế lên ngôi liền ngay lập tức thi hành chế độ quân chủ lập hiến.

Bắt được thời cơ tốt, không giống những nước khác trải qua chiến hỏa mới sống lại, nước Đông Hoa thuận thuận lợi lợi cải cách, cứ như vậy, ngược lại giữ được đầy đủ thống trị của hoàng gia, còn không đưa tới bất mãn của dân chúng, ngược lại những người kính yêu hoàng thất cũng không bởi vì xã hội nhanh chóng phát triển mà giảm bớt cái loại kính yêu đó.

Vừa vặn tỉnh Ninh dựa vào biên cảnh, khai triển mậu dịch, tỉnh Ninh liền nhận được lợi ích, nhanh chóng phát triển.

Theo tiền trong túi mọi người càng ngày càng nhiều, thổ hào ở tỉnh Ninh cũng càng ngày càng nhiều, trước kia nhà có vạn đồng người khác đã rất hâm mộ, nay phú ông trăm vạn cũng không ít.

Nhà khá giả có tiền gửi ngân hàng khắp nơi đều có.

Các xí nghiệp gia đình nhú lên như măng mọc sau mưa, nhưng có thể kiên trì được thì rất ít, phần lớn cuối cùng đều phá sản, bởi vì một đám nông dân bỗng chốc giàu lên, có thể có thủ đoạn làm ăn gì? Rất nhiều người có tâm lớn đều rối tinh rối mù, tuy nhiên cũng có người tâm tư linh động kiếm được không ít, cuối cùng sớm thu tay lại kiếm được một khoản.

Trong đó chỉ có thành phố Đông Bắc thành công nhất.

Đây là một thành phố nhỏ ở rìa phía đông bắc tỉnh Ninh Đông Châu, trước kia gần như là thành phố nghèo nhất, nay đã sớm thành thành phố cấp một, nơi đây nổi danh nhất chính là tập đoàn Đông Bắc Hổ.

Ở địa phương, nếu như có người hỏi: biết Vũ Khánh Cương không?

Tất cả mọi người lắc đầu.

Nếu đổi cách hỏi khác: biết ông chủ Vũ không?

Tất cả mọi người gật đầu.

Tại sao?

Bởi vì ông chủ Vũ ở bản địa quá nổi danh.

Có người vì đẹp trai, có người vì tài hoa, có người vì giàu có, có người vì quyền lực, còn có người bởi vì hoạt động chính trị không theo khuôn mẫu.

Ông chủ Vũ thành danh rất có ý tứ, không phải vì tiền của hắn cũng không phải vì diện mạo của hắn càng không phải vì văn chương của hắn, là bởi vì hắn tốt số, nói trắng ra là, cũng bởi vì hắn may mắn không có gì sánh kịp, tạo phúc cho toàn bộ dân chúng thành phố Đông Bắc.

Nói về ông chủ Vũ Vũ Khánh Cương, xuất thân tuyệt đối bình thường, hắn là đứa con mà cha mẹ hắn về già mới có được, anh hai ruột của hắn lớn hơn hắn mười tám tuổi, lúc tám tuổi cha chết, lúc mười tuổi mẹ đi, hắn là do anh hai và chị dâu nuôi lớn.

Nguyên quán là làng Hổ thôn Mãnh Hổ quận Lão Hổ huyện Kháo Sơn thành phố Đông Bắc tỉnh Ninh Đông Châu, đó là một địa phương ở góc núi, là nơi quanh năm suốt tháng cũng không nhìn được mặt tờ tiền mệnh giá lớn mấy lần.

Theo như lời của dân bản xứ, đó chính là nghèo đến kêu cạc cạc, thỏ cũng không sót phân.

Vũ gia càng là hộ nghèo trong vùng.

Vũ Quốc Cương là lão đại, đáng tiếc, sau đó lão nhị lão tam thậm chí đến lão lục, đều chết non, thời điểm đó con cái tùy tiện sinh, nhưng nuôi sống nuôi không sống liền xem ông trời có cho mặt mũi hay không.

Mãi cho đến Vũ Khánh Cương, lúc này mới dừng bước, lúc ấy người khác đều nói, Vũ gia đời này, cũng chỉ hai anh em này thôi.

Bắt đầu từ khi đó, Vũ Quốc Cương chỉ biết chăm sóc cho em trai, anh cũng mười tám tuổi, xuống ruộng làm việc trở về, đầu tiên nhất định phải đi nhìn em trai.

Sau đó hai mươi tuổi kết hôn, nêu một yêu cầu với bà xã Trương Thúy Hoa, chính là muốn đem em trai thành con trai mà nuôi lớn.

Con gái bình thường có khả năng đều mặc kệ, nhưng Trương Thúy Hoa thì khác, nhà cô bởi vì gặp nạn, không có người nhà, bị phân đến làng Hổ an cư lạc nghiệp, nhưng mà một cô gái như cô, độc thân một mình chung quy cũng không phải chuyện tốt.

Sau đó chủ nhiệm hội phụ nữ thôn Mãnh Hổ nói với cô, tìm một người gả đi, đồ cưới trong thôn sẽ xuất ra, lúc ấy rất nhiều nhà đều thật coi trọng cô, bởi vì một người con gái không có nhà mẹ đẻ, gả sang còn không phải một lòng một dạ cùng nhà mình sống qua ngày sao? Nếu như có nhà mẹ đẻ, đến lúc đó trợ cấp cho nhà mẹ đẻ mi có thể nói gì được?

Trương Thúy Hoa cũng rất có khả năng làm việc, có một người vợ như vậy, tương đương với việc trong nhà có thêm một sức lao động, trong thôn còn cho đồ cưới nữa.

Thật ra thì khi đó đồ cưới cũng không có gì, nhiều nhất là một xe đạp một ấm siêu mà thôi, với một gương mặt đẹp để hành lễ.

Đây đều là tốt.

Trương Thúy Hoa trực tiếp dứt khoát chọn tên của Vũ Quốc Cương, lúc ấy Vũ gia bốn miệng ăn nhận được tin tức, ngoại trừ Vũ Khánh Cương còn bi bô tập nói, hai miệng già cùng với chính Vũ Quốc Cương đều ngây ngốc.

Trên trời rớt xuống bánh có nhân thì có là cái gì?

Lúc này trên trời rớt xuống một người con dâu luôn kìa!

Cuối cùng Vũ Quốc Cương hỏi Trương Thúy Hoa sao lại coi trọng mình?

Trương Thúy Hoa nói cho anh biết: "Em coi trọng anh đối xử tốt với em trai, tương lai có con, khẳng định cũng đối xử tốt với con."

"Vậy em coi em trai anh như con trai mà nuôi đi."

Cứ như vậy, sau khi song thân qua đời, Trương Thúy Hoa thật sự đem Vũ Khánh Cương trở thành con trai mà nuôi lớn, sau đó có con của chính mình, nhưng cô vẫn xem hắn là con trai mình, điểm này, người cả làng đều bội phục Trương Thúy Hoa.

Vũ Khánh Cương từ nhỏ liền bướng bỉnh, đầu óc linh hoạt nhưng đọc sách lại không thành bộ dạng, sau khi miễn miễn cưỡng cưỡng tốt nghiệp cấp hai xong, sống chết không lên trung học phổ thông, hắn cũng là nhìn anh hai chị hai qua ngày quá cực khổ, trong nhà còn có ba đứa cháu nữa.

"Anh hai, em cũng mười sáu rồi, là người lớn rồi, em ra ngoài đi làm, làm ra tiền cho mấy cháu đi học, anh xem thằng lớn học tập thật tốt? Anh nỡ để cho nó thất học sao?" Vũ Khánh Cương vừa nói với Vũ Quốc Cương như vậy, Trương Thúy Hoa liền hu hu khóc.

Vũ Khánh Cương có thể chịu được cực khổ, đi ra ngoài làm công ba năm trở về, kiếm được mấy ngàn đồng tiền, tất cả đều cho mấy đứa cháu đóng học phí.

Bạn đang ?

Còn dư lại không tới hai ngàn, hắn cho anh hai chị hai cất, Vũ Khánh Cương tùy tiện nói với Vũ Quốc Cương: "Anh hai, anh yên tâm, em trai anh mà kiếm được nhiều tiền, sẽ cho anh với chị hai với mấy đứa cháu sống những ngày tốt nhất."

"Ngày lành không ngày lành gì, tao không trông mong cái đó, mày bình an là tốt rồi." Vũ Quốc Cương lúc ấy đã ba mươi bảy tuổi, nửa đời người đi qua, anh cũng không theo đuổi quá nhiều.

"Nghe anh hai em đi, sau này ra ngoài kiếm tiền tiếp, em xem em kìa, gầy đi rồi." Rốt cuộc là chính mình nhìn lớn lên, Trương Thúy Hoa cũng lau mắt gạt lệ.

Hết chương 1

2. Chương 2: 002. Phú Ông Mười Vạn

Vũ Khánh Cương lại đi ra ngoài làm công hai năm, lần này kiếm hơn hai vạn đồng tiền trở về, nhưng mà người cũng học được chút bản lĩnh ở bên ngoài, sau khi trở về, ngoại trừ cho mấy đứa cháu học phí, còn thừa không đến một vạn đồng, nhưng mà ở thời điểm đó tại nông thôn đã là một khoản tiền lớn.

Nhà vạn đồng cũng không quá đáng.

Năm đó Vũ Khánh Cương hai mươi mốt.

Trương Thúy Hoa thu xếp cho hắn gặp vợ, nhưng hắn không làm, hắn nói với anh hai chị hai là: "Số tiền kia không cưới vợ, em muốn nhận thầu phía sau ngọn núi ở làng chúng ta, trồng cây ăn quả, ngồi ở nhà nhìn, vẫn tốt hơn so với bôn ba bên ngoài, vài năm có thể thu hoạch."

Vì thế, Vũ Khánh Cương tìm thôn trưởng thôn Mãnh Hổ, nhận thầu phía sau núi, thời điểm đó tiền cũng rất có giá trị, nhận thầu một năm chỉ hai ngàn đồng, Vũ Khánh Cương có không đến hai vạn đồng, nhận thầu mười năm khẳng định không được, lúc đầu ít nhất cũng phải là mười lăm năm.

Lúc đó Vũ Khánh Cương dám làm, liền đi tìm thôn trưởng, thôn trưởng đúng ngay thời điểm yêu cầu thành tích, dứt khoát mang theo hắn đến xã tín dụng cho vay năm vạn đồng tiền, nhận thầu kỳ hạn hai mươi năm phía sau núi, cộng thêm những giống cây ăn quả cũng phải cần tiền, số tiền này khiến hắn dốc sạch túi không nói, còn thiếu xã tín dụng thêm năm vạn tiền vay.

Lúc ấy dân làng đều nói Vũ Khánh Cương phá của, những người trước đó vào cửa làm mai cũng lập tức mất dạng.

Vũ Khánh Cương nhận việc, tự mình một người một xẻng trồng cây ăn quả, kết quả năm đầu hắn trồng cây ăn quả, chết đến bảy tám phần, tìm người xem thì nói là thiếu nước!

Trên núi này cũng không có giếng nước gì, cũng không thể nấu nước đem lên tưới đi?

Muốn đào giếng cũng phải tốn mớ tiền nữa rồi!

Bởi vì đào giếng ở trên núi, dân làng đều chờ để nhìn Vũ gia chê cười, người ta đều nói núi cao đào giếng ruộng cạn chèo thuyền*, đó là chuyện ngu ngốc trong những chuyện ngu ngốc mà Ngô vương vì đại mỹ nữ Tây Thi kia mới làm được....

*Điển tích kể rằng, vua Ngô vì yêu Tây Thi nên sai người đào giếng trên núi Linh Nham cho Tây Thi soi, trồng hoa ở Hương Sơn để Tây Thi và cung nhân chèo thuyền đi hái hoa.

Chẳng qua là ngu hay không ngu gì, Vũ Khánh Cương cũng phải làm!

Vừa sang đầu xuân năm thứ hai, có thể động thổ, hắn liền lấy tích góp duy nhất trong nhà, tìm một đội thi công đào giếng sâu, lên trên núi đào giếng, lúc đào, nước thì không đào ra, lại đào ra một hơi suối nước nóng!

Xem ra giá đất ở sườn núi này lập tức sẽ tăng lên!

Từ trong làng truyền đến trong thôn, lại từ miệng thôn trưởng truyền đến lỗ tai bí thư huyện đang đi họp.

Ngay cả trong huyện cũng bị kinh động, sau đó là thành phố, không biết ở tỉnh có biết chuyện này hay không.

Mấu chốt là, suối nước nóng tưới cây ăn quả, có thể sao?

Còn không nóng chết à!

"Cái thằng này, tao không sợ, chúng ta chậm rãi trả nợ vay, luôn có một ngày trả hết." Vũ Quốc Cương an ủi Vũ Khánh Cương.

"Đúng vậy, tuổi trẻ ai mà không phạm phải sai lầm đâu? Em đừng có nóng nảy!" Trương Thúy Hoa cũng khuyên nhủ Vũ Khánh Cương.

“Em không có việc gì, anh, chị, hai người không cần lo lắng, dù sao ký trên đó chính là em, món nợ này, em sẽ trả!” Vũ Khánh Cương lau mặt, gương mặt cương nghị có sự kiên cường.

“Nói cái gì đó, mày không phải là người Vũ gia chúng ta à? Cái thằng nhóc mày, về sau không thể xằng bậy nữa.” Vũ Quốc Cương vỗ vỗ bả vai rộng lớn của Vũ Khánh Cương.

Nhưng còn không đợi người Vũ gia xử lí cục diện rối rắm, bắt được thời điểm tốt, biên cảnh mở ra mậu dịch!

Bốn phía đều là các loại thương cơ rục rịch.

Một ông chủ tới từ Ôn châu tìm đến Vũ Khánh Cương, bỏ ra mười vạn, nắm lấy hợp đồng hai mươi năm kia của hắn, muốn xây một sơn trang nghỉ dưỡng trên núi.

Ông chủ Ôn Châu là nói như vầy: “Nơi này non xanh nước biếc, không khí nơi này rất tốt, tuyệt đối là địa phương dưỡng người!”

Vì thế Vũ Khánh Cương bị cái bánh nhân thịt đầu tiên đập thành phú ông mười vạn.

Thời điểm đó, Vũ Khánh Cương, hai mươi hai tuổi….

Hết chương 2

3. Chương 3: Chương 3. Phú Ông Trăm Vạn

Sau ngày đầu bán vùng núi, Vũ Khánh Cương cũng không dám về nhà.

Trực tiếp đến ngân hàng, mua cái tủ sắt, bên trong chứa sổ tiết kiệm, buổi tối trở về cũng không dám lộ ra, ngày hôm sau trời chưa sáng, hắn đem anh hai chị hai đang bận bịu với vụ xuân cùng với ba đứa cháu đều đóng gói đồng thời mang đi, ngay cả thôn cũng không ở, trực tiếp lên quận ở.

“Chúng ta dùng ba vạn đồng xây một căn nhà mới, nhà ngói ba gian, ba vạn cất cho bọn nhỏ đi học!” Vũ Khánh Cương cầm hai quyển sổ tiết kiệm hươ hươ, Vũ Quốc Cương cùng Trương Thúy Hoa mừng rỡ thấy răng không thấy mắt.

Ba đứa cháu đều cùng một kiểu quần áo mới, ăn chính là gạo trắng, uống chính là nước có ga, đi chính là tiểu học quận.

Dư lại bốn vạn đồng, để tiêu vặt!

Có điều Vũ Quốc Cương không vui: “Tao với chị dâu mày tuổi cũng không lớn, cái này dưỡng lão cũng không thành, kiếm được một phần là một phần. Mấy vạn là rất nhiều, nhưng cũng không thể ăn uống cả đời.”

“Vậy thì ba vạn phòng ở, hai vạn cho bọn nhỏ học phí, dư lại năm vạn làm buôn bán đi!” Vũ Khánh Cương thực nghe lời sửa lại kế hoạch gia đình.

Vì thế năm vạn đồng đổi thành tiền vốn buôn bán.

Chỉ là bọn họ đều xuất thân nông dân, chưa từng mua bán, năm vạn đồng tiền, có thể làm cái gì đây?

“Chúng ta mua mảnh đất mở nhà máy đi? Chị nghe nói hiện giờ mở nhà máy đều kiếm bộn tiền!” Trương Thúy Hoa đề nghị.

“Sao mình biết mở nhà máy kiếm được tiền?” Đối với lời của bà mẹ Trương Thúy Hoa Vũ Quốc Cương mang tính chất hoài nghi.

“Nếu không kiếm ra tiền, nhiều công nhân như vậy lấy cái gì làm tiền lương hử?” Trương Thúy Hoa còn rất có căn cứ phản bác.

"Vậy liền mở nhà máy!" Vũ Quốc Cương búng tay quyết định mở nhà máy.

Vũ Khánh Cương từng bôn ba bên ngoài, tự nhận là thấy qua thị trường, cảm thấy hiện giờ nhà máy khẳng định kiếm ra tiền, bởi vì trong nhà máy có rất nhiều công nhân.

Vũ Khánh Cương bởi vì không nhiều văn hóa, sợ bị lừa, liền tìm một người có văn hóa, cùng hùn vốn mở nhà máy, mua một khối đất lớn, đối phương phụ trách xây nhà máy, trong lúc xây nhà máy thì suy nghĩ xem phải làm gì tiếp. ?

Kết quả bởi vì không có kinh nghiệm gì, càng không có nguồn tin, Vũ Khánh Cương thực dễ dàng đã bị người ta lừa!

Người kia kỳ thật chính là một lái buôn, chủ yếu phụ trách giật dây bắc cầu, trong tay không có bao nhiêu tiền, ở quận bởi vì phải hưởng ứng kêu gọi, các nơi đều mở nhà máy, quận cũng phải xây một cái, không quan tâm là nhà máy gì, đều phải có một cái để chống đỡ, người khác không có vốn liếng này, nhưng Vũ gia nhà nghèo chợt phú, không có kiến thức gì, đã bị người ta theo dõi.

Cán bộ quận biết Vũ gia bọn họ không hậu trường không nhân mạch càng không nhiều chỉ số thông minh, trực tiếp sắp đặt một cái bẫy, lấy giấy chứng nhận đều làm được đầy đủ hết, phía trên đều là chữ ký dấu tay của Vũ Khánh Cương.

Ai dám nói là cửa quan lập âm mưu?

Năm vạn đồng thả trôi sông, mua một mảnh đất hoang.

Nhìn giấy tờ chứng nhận đầy đủ đến không thể đầy đủ hơn trong tay, Vũ Khánh Cương khóc không ra nước mắt.

Kết quả không đợi người Vũ gia và hắn sốt ruột thượng hoả, tình huống lại có biến hóa mới, ở quận muốn xây rộng thêm, mà địa phương xây rộng thêm, đúng là khối đất kia của hắn!

Khối đất giá trị mười vạn, hắn dùng năm vạn mua vào, còn là loại độc quyền sở hữu, hiện giờ mảnh đất này liền tăng giá!

Giá trị một trăm vạn!

Nguyên nhân rất đơn giản, nơi này bắt được thời điểm tốt, trong lúc tích cực kiến thiết, người nào lạc hậu tương đương với không ủng hộ quyết định của hoàng thượng đó!

Mấy tên quan viên hận không thể tước nhọn đầu biểu hiện năng lực của mình, lọt vào trong mắt cấp trên.

Vì thế, bồi thường nhiều hơn, chỉ cầu người Vũ gia có thể đồng ý xây rộng mảnh đất kia.

Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn!

Tạm dịch: Núi cùng nước tận ngờ hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng. Ý nói mắt thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Vũ Khánh Cương thăng cấp thành phú ông trăm vạn.

Năm đó, Vũ Khánh Cương, hai mươi ba tuổi….

4. Chương 4: 004. Phú Ông Ngàn Vạn

Lúc này hắn có kinh nghiệm, trước khi giao hàng, cho người xử lý đồ đạc trong nhà, cái gì cũng không mang theo, ngay cả nhà cũng bán, sau khi giao hàng, mang theo một nhà già trẻ trực tiếp lên huyện, mẹ nó chứ, cái chỗ này thật sự là ở không nổi!

Bởi vì Vũ gia gặp may mắn, thanh danh càng ngày càng vang dội, từ trong làng, tới trong thôn, tận đến quận, một đám đều nhìn nhà bọn họ, hâm mộ ghen tị có biết không (gào thét -ing)!

Kẻ lừa đảo kia khóc lóc trở về tìm hắn, hắn cùng ba đứa cháu lớp 7 lớp 8 lớp 9 trong nhà đem cái kẻ lừa đảo kia đánh một trận lại một trận.

Lúc trước lừa tiền xong liền bỏ chạy, vừa nhìn thấy có lợi liền trở lại, muốn tiền không có, tìm đánh ngược lại có thể thỏa mãn mày.

Một nhà lớn nhỏ lại đến một chỗ mới, tạm thời cũng không dám ở khách sạn, mà tìm nhà nghỉ ngủ lại.

May mắn trong túi có tiền, đến chỗ nào cũng không lo.

Ba người lớn ngồi cùng nhau, nhìn một đống tiền ngẩn người.

Một trăm vạn có thể làm gì?

Rất đơn giản, Vũ Khánh Cương chia rất tốt: "Bỏ năm mươi vạn, mua năm cái nhà lầu, mỗi cái mười vạn, anh hai chị hai ở một cái, thằng hai thằng ba thằng tư tương lai kết hôn mỗi đứa một cái, dư lại một cái em ở, lấy ba mươi vạn, tiền học của mỗi đứa nhỏ mười vạn, còn thừa hai mươi vạn, tiêu vặt!"

"Dẹp đi dẹp đi!" Vũ Quốc Cương vung tàn thuốc: "Có thể tiêu cả đời à? Mày cái đồ phá của, cứ mua hai cái nhà lầu đi, tương lai mày kết hôn không cần một cái ổ à? Còn lại đều không cần, tao với chị dâu làm trợ thủ cho mày, mày có kiến thức hơn tụi tao, muốn làm gì thì làm, lúc này chúng ta có tiền bù nổi mà!"

Hai lần đều thiếu chút nữa phải bù lỗ, khiến người Vũ gia, nhất là Vũ Khánh Cương, để lại ấn tượng khắc sâu.

Lúc này nhất định phải cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận!

Không tìm người hợp tác nữa, tự mình làm đi!

Vì thế mua căn nhà lầu cả nhà ở, lúc này vì nhìn lâu dài, vẫn là mua một mảnh đất, không có mua chỗ gần thị trấn, cố ý mua vị trí xa xa giữa hai ngọn núi, vốn là tính toán sau khi mua xong nhìn xem có cái gì có thể kiếm tiền, Vũ Khánh Cương cũng chuẩn bị mang theo anh hai chị hai ra ngoài tìm kiếm tìm kiếm, thì lại có chuyện.

Cấp trên lại có động tác mới, lúc này người ta trực tiếp đưa tin tức là quy hoạch cái gì đó, gọi đến điện thoại của Vũ Khánh Cương, nói nơi đó muốn xây một cái đường cao tốc!

"Vì sao gọi là cao tốc?" Anh hai chị hai đều ngốc ngốc nhìn hắn.

"Chính là lái xe không giới hạn tốc độ, gọi là đường cao tốc! Nhưng sức lực nhấn ga ít, cái đường đó vừa rộng lại vừa dài nữa! Y như cái đầm lầy bự ấy!" Vũ Khánh Cương giải thích như vậy.

"À!" Người trong nhà đều đã biết.

Đường cao tốc lại so với cái đầm lầy bự.

Bởi vì người cả nhà đều dùng thủ pháp lương dân, trước khi làm chuyện gì đều phải quy củ làm các loại giấy chứng nhận thủ tục, cũng không tham lợi, cho nên so với nhà người khác bởi vì trốn thuế lậu thuế mà chứng nhận cũng không có nổi, nhà bọn họ là địa chủ cực kỳ chính quy.

Ngày hôm sau một vị cán bộ liền đến nhà.

"Một ngàn vạn, mua mảnh đất kia." Vị cán bộ kia vừa mở miệng, liền dọa người Vũ gia đứng hình.

"Bao nhiêu?" Người Vũ gia đều cho rằng nghe lầm!

"Một ngàn vạn, muốn, thì nhanh chóng dọn đi, nhường đất, không cần, tôi liền kiếm chỗ khác!" Giọng điệu người tới thật không tốt, giống như là rất giận, bản mặt giống như chiếc giày vậy, kéo thật dài.

Muốn!

Không muốn chính là đồ ngốc!

Cuối cùng Vũ gia lần thứ hai chuyển nhà chạy lấy người, vô cùng thống khoái, sạch sẽ lưu loát quả thực khiến ánh mắt vị cán bộ kia đều trợn tròn.

Vũ Khánh Cương thành phú ông ngàn vạn.

Hai mươi bốn tuổi phú ông ngàn vạn…

Hết chương 4

5. Chương 5: 005. Phú Ông Hàng Tỉ

Lúc này vào trong thành phố, chị dâu hắn Trương Thúy Hoa liền nói với hắn: "Mua đất cất nhà ở đi, ở nhà lầu thật không thoải mái, ngay cả khối đất trồng rau cũng không có, ăn gì cũng phải tiêu tiền, một cọng hành một nhánh rau thơm đều phải một đồng tiền, tiền dư kia làm cái gì mà không tốt chứ."

Vũ Quốc Cương cũng là ý tứ này, cái hệ thống cung cấp nước uống gì đó uống vào một cỗ mùi vị tiêu độc!

Ba đứa cháu cũng tỏ vẻ, nhà lầu rất nghẹn khuất, tụi nó cũng không thể khoái trá chơi đùa.

Vũ Khánh Cương gật đầu.

"Nếu như muốn mua đất, vậy một mảnh đất cùng với nhà ở đi, vừa ra khỏi cửa chính là nhà máy, trước sau nhà đều xới đất trồng rau, về sau trồng đồ ăn ăn. Đào một cái giếng lấy nước uống."

Vì thế lần này Vũ Khánh Cương cẩn thận hơn nhiều, đến cục đất đai, ngẩn ra nhìn bản đồ một lúc lâu, mới lựa chọn một địa phương.

Hỏi rồi lại hỏi, mới yên tâm, mảnh đất này sẽ không phun ra suối nước nóng, trong thành phố dù có xây dựng thêm cũng không mở rộng tới nơi này, lại càng không có cái đường cao tốc gì thông hành.

Đúng chỗ này rồi!

Vũ Khánh Cương bỏ năm trăm vạn mua vào!

Vũ Khánh Cương nói với anh hai chị hai hắn: "Bắt đầu từ hôm nay, Vũ gia chúng ta cũng là địa chủ của người ta!"

Bị chị hai Trương Thúy Hoa đập qua một bàn tay: "Phi phi phi! Có ngu mới là địa chủ đó! Vũ gia chúng ta trong trong sạch sạch!"

Ba đứa nhỏ đều chuyển vào trường trong thành phố.

Ba người thành niên Vũ gia lúng ta lúng túng bắt đầu xây nhà, mở nhà máy, cuối cùng Trương Thúy Hoa càng đem đồ ăn trồng đầy cả trước lẫn sau nhà.

Nhà máy thì mở ra, công nhân thì tìm tới, còn làm thì làm cái gì đây?

Vậy chế biến rau muối chua đi!

Trương Thúy Hoa thành chỉ đạo kỹ thuật, tay nghề ngâm rau của cô tốt, Vũ Khánh Cương thành ông chủ duy nhất, Vũ Quốc Cương thì cho anh làm tổng giám đốc, bên dưới còn một đống lớn giám đốc, nghiệp vụ, công nhân đang chờ.

Thu mua đồ ăn liền đến chỗ nhà cũ của mình thu mua, đều là bà con xóm giềng, coi như là tạo phúc cho mọi người, nhà máy hấp tấp phát triển, ba năm trôi qua, thời điểm cả nhà đều vui vẻ ha ha sống qua ngày, lại, có, chuyện, nữa!

"Sao lại là ông hả?" Dĩ nhiên là vị cán bộ cho nhà bọn họ một ngàn vạn kia!

"Nhà anh ở chỗ này?" Vị cán bộ kia cũng mơ hồ!

"A? Nhà tui ngay ở đây, lại sao nữa?"

"Nói cho anh biết một tin, mảnh đất này, trưng dụng."

"Gì?" Lúc này biến thành người Vũ gia mơ hồ.

Lúc này tiền càng nhiều, chỉ là giá đất thôi liền cao hơn rất nhiều lần, còn có nhà máy, còn có tổn thất kinh tế của bọn họ, có thể là vị cán bộ kia thấy người Vũ gia đều là người thành thật, không ép giá khắp nơi, cho nên cho rất nhiều chiếu cố, đất đổi tám lần, biến thành bốn ngàn vạn, lúc tính ra nhà máy cũng cho giá cao, các loại đồ vật thượng vàng hạ cám tính vào, người Vũ gia lúc này lấy được trọn vẹn một khoản lớn một trăm mười triệu!

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này không xây đường cao tốc, nơi này muốn xây thành sân bay…

Chỗ khác đều không gặp phải loại chuyện tốt này, chỉ có Vũ gia gặp trúng, các loại hâm mộ ghen tỵ đều đưa tới.

Vũ Khánh Cương, hai mươi bảy tuổi phú ông hàng tỉ…

"Lúc này chúng ta cách đây xa một chút, mua đất cất nhà, khai trương một lần nữa!" Vũ Khánh Cương nghiến răng nghiến lợi dậm chân.

Nhưng lúc này hắn bỏ ra năm nghìn vạn mua hoàn chỉnh một địa phương sắp có đô thị, lúc chuẩn bị chấn chỉnh khai trương lại, còn chưa đợi động thổ đâu, vị cán bộ kia lại tới nữa!

"Sao anh lại tới nữa!" Người Vũ gia nhìn thấy hắn tới cửa đều muốn khóc.

Vị cán bộ ngược lại vui vẻ: "Tôi đến nhà người ta đều vui hớn hở, sao đến nhà mấy người liền khóc vậy hả?"

"Bởi vì anh tới, tụi tui liền phải chuyển nhà." Vũ Khánh Cương cũng có chút khó hiểu, người này sao lại không hợp tuổi với hắn như vậy chứ.

Hết chương 5

6. Chương 6: 006. Vận May Vũ Gia

Vị cán bộ nghe xong cười ha ha: "Các người thật đúng là, nếu là người khác còn không thể không vui mừng chết à, nhà các người lại ngại chuyện này nhiều."

"Anh ngồi đi!" Những năm này kiến thức dần dần nhiều hơn chút, dù sao Vũ Khánh Cương cũng hơi đả thông tâm tư, biết đây thật sự là chuyện tốt, trừ việc bọn họ phải dọn nhà, thì cái khác đều quá là may mắn.

Đây chính là ra đường giẫm phân chó, từng chút đi lên.

"Chúng ta cũng gặp vài lần rồi, còn chưa biết tên anh là gì nữa?" Vũ Khánh Cương nhân cao mã đại, không làm được bộ dáng khom lưng cúi đầu kia, chỉ có thể hàm hậu nở nụ cười, cả hàm răng trắng liền phô hết ra, nhìn quái đến mức khiến người ta sợ hãi.

"Tôi họ Đỗ, Đỗ Tử Hiên." Đỗ Tử Hiên gặp người nhà họ Vũ không phải một lần hai lần, phẩm hạnh của người nhà này như thế nào hắn vẫn rất rõ ràng, nói thật, công việc này của hắn không dễ làm, trước đây thời điểm bên này mới vừa khai thác cũng may, người nghèo chí ngắn, mi trả thù lao họ liền chuyển đi, địa phương còn nhanh hơn, nhưng bây giờ không biết cái oai phong tà khí gì quét đến, từng người từng người đều chào giá trên trời, hắn phải cố định giá tiền lại, lôi lôi kéo kéo, vốn là một trăm đồng tiền mà có thể chuẩn bị cho mi ba, bốn trăm cũng là khách khí rồi.

"Anh Đỗ, anh xem bây giờ đó, cũng không lòng vòng nha!" Vũ Khánh Cương cười hắc hắc chà xát tay.

"Tên nhóc này, muốn hỏi tôi cái gì thì cứ hỏi thẳng, sao cứ phải quanh co lòng vòng như vậy, nếu tôi mà mềm như bánh bao tròn vo kia thì cũng chịu không nổi cái kiểu lòng vòng này!" Đỗ Tử Hiên đến Đông Bắc

gần mười năm rồi, loại phương ngữ Đông Bắc này cũng hiểu ít nhiều, thực tế và lòng vòng là từ trái nghĩa, hắn vẫn có thể hiểu được. (mắm: *khóc* anh hiểu nhưng rất tiếc là em không hiểu gì hết T.T)

"Ha ha, anh Đỗ, anh xem nhà tui có phải là còn phải dọn nhà không?" Đối với cái quy củ này Vũ Khánh Cương đã ngựa đi quen đường.

"Không muốn chuyển?"

"Chuyển!" Vũ Khánh Cương gật đầu một cái, hắn biết không chuyển không được, nhà họ Vũ thiếu kiến thức, tới từ địa phương nhỏ, nhưng đồng dạng, người đi ra từ địa phương nhỏ thì không có hậu đài, hơn nữa trung thực chất phác, cũng không học được bộ dạng khóc lóc om sòm chơi xấu như người ta: "Tuy nhiên tôi có một yêu cầu."

"Nói đi." Đỗ Tử Hiên sau khi nghe cũng không trở mặt, nhà họ Vũ không tệ, hai lần hắn đến Vũ gia thương lượng, đều đặc biệt thuận lợi, người ta hiếm thấy có một điều kiện, hắn còn ước gì nữa.

"Chính là phiền phức anh Đỗ hỗ trợ chọn một nơi." Vũ Khánh Cương tội nghiệp kể khổ với Đỗ Tử Hiên: "Tụi tui là muốn ở một vị trí làm thật tốt, không phải dời ổ, nhà tụi tui mở nhà máy, cũng đã ký hợp đồng với bên phía làng rồi, bây giờ bất thình lình không mở cửa được, có thể làm lỡ việc kiếm tiền."

"Cậu muốn tìm một mảnh đất không bị chuyển đi đúng không?" Đỗ Tử Hiên nghe ra.

"Đúng vậy!" Vũ Khánh Cương gật đầu.

"Cái này dễ thôi, anh Đỗ của cậu chính là làm cái này!" Nếu không phải thật sự đã điều tra Vũ gia, Đỗ Tử Hiên cũng cho là Vũ gia có con đường gì đó có thể dò được quyết định của bên trên, nếu không mi xem Vũ gia đi chỗ nào thì bên trên liền quy hoạch chỗ đó, có cần đúng dịp như vậy không? Nhưng trên thực tế, Vũ gia chính là đi lên từng chút như thế.

Lúc này bồi thường không tăng gấp ba bốn lần, bởi vì Vũ gia dễ tính, Đỗ Tử Hiên dùng hai trăm triệu mua địa bàn của Vũ gia, cũng bởi vì hiệu suất công tác luôn rất xuất sắc, Đỗ Tử Hiên thăng chức rồi!

Có điều trước khi đi, Đỗ Tử Hiên giúp Vũ gia chọn một núi hoang rời xa thành phố Đông Bắc làm địa bàn, chỗ núi hoang kia gọi là Dã Lĩnh, địa vực rộng rãi còn dựa vào một con đường mới sửa, dù sao thì Vũ gia mở nhà máy rau muối chua, cũng chẳng cần thứ gì khác, ở đây còn có thể không để ý đến mùi muối chua bay ra tứ tán.

Vũ gia rất hùng hồn bỏ ra 80 triệu, trực tiếp mua được danh nghĩa của Dã Lĩnh, nhưng chân trước Đỗ Tử Hiên mới vừa tạm biệt, chân sau liền có mấy lão học giả từ trên núi xuống, tìm tới cửa nhà họ Vũ.

Dã Lĩnh núi cao rừng rậm, nhưng mà người nhà họ Vũ không ngờ tới, sinh trưởng trên dã lĩnh tất cả đều là bảo bối!

Cây hoàng bá, hồng đậu sam, hồ đào, thông đỏ!*

Hết chương 6

7. Chương 7: 007. Tập Đoàn Tài Chính Đông Bắc Hổ

Vũ gia cũng không hiểu mấy cái đó, người duy nhất Vũ Khánh Cương có thể nhờ giúp đỡ, chỉ có Đỗ Tử Hiên giúp bọn họ chọn chỗ thôi.

Đỗ Tử Hiên nhận được điện thoại, không nói nửa ngày, cuối cùng rất trầm trọng nói với Vũ Khánh Cương: "Chờ tôi trở lại!"

Đỗ Tử Hiên dùng tốc độ nhanh nhất trở lại.

"Nhà cậu thật giỏi!" Đỗ Tử Hiên thấy mấy lão học giả lão chuyên gia đó, kích động trở về giơ ngón tay cái với Vũ Khánh Cương.

“Không phải anh nói nơi này không thành vấn đề sao?” Vũ Khánh Cương cũng sắp hỏng mất rồi được chứ? Nhà họ ngay cả nền còn chưa kịp xây nữa, cái này lại muốn ra tay?

“Tôi nói, nếu cậu tin lời của tôi, vẫn là nghe theo con đường mà tôi chỉ cậu đi!” Đỗ Tử Hiên cũng biết chuyện này mình làm không đến nơi đến chốn, Vũ gia người ta cũng không muốn chỉ làm giàu dựa vào cái này, cũng không thiếu tiền, chỉ muốn làm ít chuyện hồi báo quê nhà một chút thôi.

“Anh Đỗ, anh cũng biết tình huống nhà tụi tui rồi đó, không sợ anh chê cười, những năm này tuy tụi tui không thiếu tiền, nhưng lại thiếu đầu óc.”

“Cái này nghĩa là gì?”

“Đầu óc nhà tụi tui đều sử dụng không tốt, đứa nhỏ sử dụng tốt thì còn đang đi học. Anh Đỗ, anh liền chỉ cho anh em một con đường sáng đi.”

“Đầu tiên, chỗ này cậu không nhường cũng phải nhường, cái này liên quan đến vấn đề thành tích của châu, mấy cái này nói cậu cũng không hiểu, cậu chỉ cần biết rằng, anh Đỗ nói với cậu đều là lời thật là được, thứ hai, khoản bồi thường lần này nhất định sẽ gây sự chú ý của bên trên, anh kiến nghị cậu hãy tìm một quản lý chuyên nghiệp giúp cậu quản lý cho thỏa đáng, tốt nhất là đặt ở mặt ngoài.”

Châu trường gì đó đối với người nhà họ Vũ mà nói, đó là tồn tại chỉ có thể ngước nhìn, có điều ở trong miệng Đỗ Tử Hiên lại chỉ là cái danh hiệu.

Cuối cùng Đỗ Tử Hiên giới thiệu cho Vũ Khánh Cương một người nghe nói là mới học lên cấp CEO quản lý tài chính ở quốc gia phương tây, Vũ Khánh Cương suy nghĩ thật lâu mới hiểu là có ý gì.

Bắt đầu từ quản lý chuyên nghiệp gì đó, đến cái loại “tây” mới xuất hiện này, trầm mặc một chút, Vũ Khánh Cương gọi điện thoại cho anh hai chị hai, kết quả anh hai chị hai hắn đều nói hắn quyết định là tốt rồi. ?

Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho đứa cháu lớn, bây giờ người duy nhất lên đại học trong nhà chính là cháu trai lớn, đối với người nhà họ Vũ mà nói, cháu trai lớn chính là quan trạng nguyên theo như hồi đó, là người có ăn học!

“Chú, nghe vị Đỗ tiên sinh kia nói đi, chúng ta không có chỗ dựa gì mà lại có một số tiền lớn như vậy, đây không phải là gọi ăn trộm tới sao? Tìm một người thạo nghề giúp chúng ta trông tiền là được.”

Vì vậy, Vũ Khánh Cương gật đầu đồng ý.

“Cậu yên tâm, cậu ở đây giúp thành phố Đông Bắc phát triển, quan chấp chính thành phố Đông Bắc nhất định sẽ cho cậu phương tiện, tôi và hắn từng có duyên gặp mặt vài lần, có thể nói mấy câu giúp cậu, sẽ không làm khó Vũ gia.” Một số tiền lớn như thế, nói thật, Đỗ Tử Hiên cũng không yên lòng đưa vào tay cả nhà xuất thân thấp kém này, cái này giống như để một đứa trẻ cầm thịt mỡ trong tay đứng giữa một bầy sói vậy đó!

Sau ba ngày, một đám người Đỗ Tử Hiên giới thiệu liền đến thành phố Đông Bắc, Ngụy Diên là tiến sĩ từ hải ngoại học thành trở về, mang theo nhóm mình lập ra, dự định trở về va chạm một chút, kết quả phát hiện thị trường đế quốc gần như bão hòa, nơi duy nhất vẫn còn tiếp tục phát triển chỉ có địa phương vị trí hẻo lánh.

Nhưng mà người ở những địa phương kia đều có quan niệm hẹp, không yên lòng đem tiền của mình giao cho người xa lạ quản lý, họ không hiểu rõ, thì làm sao sẽ có ý nghĩ như thế chứ? Mà hắn thì cũng không mang tiền theo!

Lần này nghe anh Đỗ bảo đảm ông chủ khẳng định đối với hắn nói gì nghe nấy, hắn mới tới, không thì hắn cũng dự định xuất ngoại tìm Bá Nhạc* của mình rồi.

*Bá Nhạc theo như điển tích, là một người có mắt nhìn ngựa, nhận ra được đâu là ngựa thường, đâu là Thiên lý mã. Ứng với ngày nay,”Bá Nhạc” ý chỉ những người có mắt nhận biết được tài, phát hiện ra được nhân tài. Người có khả năng nhận biết nhân tài, càng hiếm hoi hơn nhân tài và rất đáng quý.

Có điều lần này Ngụy Diên không có thất vọng, Vũ Khánh Cương đừng nói là nói gì nghe nấy, gần như chính là buông tay không quản, mi muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Sau một tháng, tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ thành lập, chỉ là đăng ký tài chính liền hai trăm triệu, ánh tiền chói mù mắt Đông Châu….

Vũ Khánh Cương, hai mươi bảy tuổi ông chủ tập đoàn tài chính…

Hết chương 7

8. Chương 8: 008. Hứa Tư Văn

Lan Châu

Thủ phủ tức thành Lan Châu, chính là một tòa cổ thành ngàn năm, theo sự phát triển, bốn phía cổ thành vẽ một vòng tròn vành đai xanh, mà ngoại vi vành đai xanh lại dựng lên nhà cao tầng, phẳng phất như một Lan Châu hiện đại ôm lấy một Lan Châu thời cổ.

Ngoại vi hiện đại nội thành cổ đại, thành đội quân danh dự kết hợp hoàn mỹ giữa hiện đại và cổ điển nổi tiếng quốc tế, cái này cũng nhờ hoàng đế Long Hoa lúc đó vẫn còn là Hoàng thái tử tự tay quy hoạch, cũng là cái quy hoạch này mở ra con đường nhân sinh được quốc tế ca tụng là "Đế vương màu xanh".

Cổ thành Lan Châu tự thành một phong cách màu sắc thản nhiên, mà ngoại vi lại nối với quốc tế, là châu phủ đầu tiên của nước Đông Hoa phái nghiên cứu sinh do nhà nước cung cấp chi phí ra nước ngoài học tập, mà nhóm người kia sau khi trở lại, tân thành Lan Châu cấp tốc phát triển, thành thành thị cấp một tiếng tăm truyền bá cả trong và ngoài nước hiện giờ.

Công ty của Trương Lam Hà mở tại tân thành Lan Châu, cao ốc thương mại VT tòa nhà B tầng năm mươi, số nhà 250*….

*250 = nhị bách ngũ: đây là tiếng lóng Trung Quốc, nghĩa là đồ ngốc, tên ngốc.

"Anh không thể đổi một chút à?" Hứa Tư Văn thật không thể tin được, kim cương vương lão ngũ nổi danh nhất khóa bọn họ, bên trong lại là một đồ ngốc.

"Không thể!" Trương Lam Hà chết sống không làm: "Đây là tầng cao nhất! Biểu thị chúng ta có thể phát triển tốt nhất!"

"Không cần đoán trước anh cũng đã là công ty tốt nhất rồi." Hứa Tư Văn tư thế ngồi ưu nhã hỏi ông chủ kiêm đối tác kiêm cổ đông kiêm bạn học kiêm… của y. Dù sao thì ngoại trừ việc hai người đều là thuần 0 không thể kiêm người yêu, còn lại phỏng chừng đều có thể.

"Đúng vậy đúng vậy, hai ta hợp tài mà!" Trương Lam Hà là sự tồn tại mâu thuẫn, hắn là tinh anh nhận giáo dục thương nghiệp cao cấp, nhưng cố tình lại vô cùng mê tín, cả ngày xem chu dịch, ngay cả mua lịch treo tường cũng phải là cái loại có ghi ngày kỵ ngày hạp vân vân tùm lum một đống thứ, nếu không có hắn không cần.

"Tìm em tới đây làm gì?" Hứa Tư Văn biết không nói rõ ràng với hắn được, chủ động dời đề tài.

"Có việc không tốt cần em đi một chuyến." Trước khi Hứa Tư Văn mở miệng Trương Lam Hà liền đánh gãy lời y trước: "Trước tiên em hãy nghe anh nói hết."

"Anh nói đi." Hứa Tư Văn nhìn hắn, đã không còn ý cười.

"Gần đây kéo được một đơn hàng lớn em biết chưa?"

"Biết rồi, chương trình còn là em biên soạn mà, làm sao vậy?"

"Bên kia yêu cầu phái kỹ thuật viên qua đó." Trương Lam Hà khoát tay chặn lại: "Em biết đó, trong công ty chúng ta muốn nói kỹ thuật viên tốt nhất, ngoại trừ bộ trưởng bộ kỹ thuật là em thì không còn ai khác, hơn nữa bộ phần mềm kia cũng là em khai thác, tự nhiên càng hiểu nó, cho nên anh muốn em đến thành

phố Đông Bắc tỉnh Ninh Đông Châu làm chỉ đạo kỹ thuật, giúp khách hàng quen thuộc hết thảy chương trình trong phần mềm."

Hứa Tư Văn không nói lời nào, chỉ nhìn Trương Lam Hà.

Đôi mắt lộ ra lãnh đạm phảng phất như có thể nhìn thấu ngụy trang của tất cả mọi người, nhìn đến Trương Lam Hà ứa ra mồ hôi lạnh.

"Nói, lời, thật!"

"Được rồi!" Trương Lam Hà chột dạ bị ba chữ của học đệ làm cho đầu hàng: "Anh nghe nói, Trang Sĩ Nhân đã trở lại."

"Hả?" Ngón tay Hứa Tư Văn giật giật, thế nhưng đè nén rất tốt cái loại oán hận cần phải bạo phát triệt để mới có thể trị tận gốc kia. ?

"Hắn ta còn dẫn theo vợ chưa cưới, nghe nói rất có thế lực, không phải anh sợ hắn, anh là sợ em dưới cơn kích động… Em hiểu mà?"

"Ừm." Gật đầu, Hứa Tư Văn tự nhiên hiểu ý Trương Lam Hà, vị học trưởng này của y là sợ y nhất thời không nhịn được xông lên đánh người.

"Vậy lần này đi hay không đi?" Học đệ cái gì cũng tốt, chỉ là y quá thông minh, ngược lại bị người ta bắt được nhược điểm, ai, bận tâm thiệt!

"Đi." Hứa Tư Văn nói xong liền đứng lên: "Bây giờ em đi về thu dọn đồ đạc, sáng mai tới lấy lịch trình."

"Được, em mang theo ít thuốc dạ dày, anh đã nói với đối phương rồi, hết thảy tiêu dùng đối phương đều chịu, em chỉ cần xách mình qua là được." Sao lại có loại ảo giác như bán con gái vậy cà?

Trương Lam Hà lắc lắc đầu, đây là ảo giác!

"Em biết rồi." Hứa Tư Văn cũng không quay đầu lại đi mất.

Hết chương 8

9. Chương 9: 009. Cuộc Sống Như Kịch Câm

Trở lại phòng làm việc của mình, Hứa Tư Văn rất nhanh chóng hoàn thành công việc trong tay, chờ đến thời gian tan tầm, một phút cũng không sai lệch quét thẻ, ra khỏi văn phòng, khóa cửa, ra công ty, ngồi xe công cộng trở lại căn hộ nhỏ của mình.

Đây là một căn hộ đơn, chỉ có một phòng ngủ một phòng khách một phòng bếp một phòng vệ sinh, nơi này tất cả mọi thứ đều là số lẻ, chưa từng có lúc nào chẵn.

Trong phòng rất sạch sẽ, ánh chiều tà từ cửa sổ chiếu vào, mang theo mùi vị ấm áp nhàn nhạt, chỉ là Hứa Tư Văn xưa nay không cảm thấy nơi này có cảm giác gia đình.

Y vào phòng, làm một phần cơm rang trứng đơn giản, phối với rau luộc, bỏ thêm một chút muối, y ăn thanh đạm, nên không bỏ bao nhiêu muối.

Yên lặng ăn xong, thu thập nhà bếp, rửa bát đũa, đem quần áo thả vào trong máy giặt, sau đó dọn dẹp phòng, chờ căn phòng thu dọn xong, quần áo cũng giặt xong, sau khi phơi lên ban công, trời cũng đã tối.

Ngồi trước máy vi tính, chạy chương trình một hồi, đến chín giờ, tắt máy, rửa mặt tắm rửa, sau đó lau khô thân thể sấy khô tóc, lên giường, ngủ.

Tất cả những thứ này, đều yên lặng tiến hành, giống như biểu diễn kịch câm.

Sáng sớm ngày hôm sau dậy sớm một chút ăn xong thu thập xong, mặc áo khoác ngồi chuyến xe buýt sớm nhất đến công ty, vừa vặn cao ốc mở cửa, y lên lầu cao nhất nơi đặt công ty, tại máy quét thẻ ở cửa quét thẻ xong, sau đó tiến vào văn phòng.

Mỗi ngày y đều là người tới đầu tiên.

Chờ đến giờ đi làm cao điểm, cao ốc này giống như sống lại, người đến người đi qua lại không thôi.

Một ngày bắt đầu.

"Cốc cốc".

"Vào đi." Hứa Tư Văn đang sắp xếp đồ vật cuối cùng mình cần dùng đến, đã có người gõ cửa phòng làm việc của y.

"Giám đốc Từ (tác giả ghi là họ Từ, ta cũng chả biết tại sao nữa), đây là sắp xếp hành trình của ngài, khách hàng không có quy định thời gian kết thúc, cho nên sau khi ngài đến có thể lượng sức mà đi." Thư ký riêng của Trương Lam Hà tự mình đưa tới sắp xếp hành trình đi công tác lần này.

"Biết rồi." Hứa Tư Văn liếc mắt nhìn, trực tiếp bỏ vào túi hành lý của mình.

"Giám đốc Từ, tôi đề nghị ngài nên lấy một ít quần áo thật dày, nghe nói bên kia rất lạnh." Thư ký riêng An Tĩnh thấy Hứa Tư Văn chỉ mang theo hai cái áo lông nhỏ cùng một cái áo khoác lông, vô cùng không đồng ý nhắc nhở y.

"Được rồi, cảm ơn." Hứa Tư Văn lớn lên ở phía nam, mang theo quần áo dày nhất, cho rằng như vậy đã đủ dùng.

An Tĩnh đụng phải một cái đinh mềm, thế nhưng cô thân là thư ký riêng, tự nhiên biết tầm quan trọng của Hứa Tư Văn đối với công ty, tiếp tục đề nghị với y: "Nếu như ngài đến nơi cảm thấy không ổn, vừa ra sân bay rẽ trái chính là một siêu thị sân bay, nơi đó có bán quần áo dày, khí hậu Đông Châu khô lạnh, nếu ngài cảm thấy không thoải mái có thể đi bệnh viện nhìn xem, uống chút thuốc cũng tốt."

"Cảm ơn." Tay Hứa Tư Văn ngừng một chút, thế nhưng vẫn như cũ không nóng không lạnh nói cám ơn với An Tĩnh.

"Vậy tôi về trước, đây là vé máy bay, trưa hôm nay sẽ bay." An Tĩnh thầm than một hơi, thả vé máy bay xuống rời đi.

Cô đã từng đi qua Đông Châu một lần, chẳng qua chỉ là đi du lịch thôi, còn sớm hơn lúc này là mùa thu nữa, đến đó cũng không chịu được loại gió lạnh vèo vèo kia, giám đốc Từ sao lại không nghe lời như vậy chứ?

Hứa Tư Văn thấy An Tĩnh đi, cũng không đi tiễn một chút, mà là sau khi thu thập xong, nhấc theo một cái rương hành lý, đeo một cái ba lô nhỏ, cầm vé máy bay ra khỏi công ty, trực tiếp gọi taxi đến sân bay.

Taxi sau nửa giờ kẹt xe rốt cuộc đến được sân bay, Hứa Tư Văn ở phi trường tùy ý dùng một phần cơm, xem như là ăn cơm trưa sớm, chờ đến mười một giờ, soát vé, vào cửa, mười một giờ rưỡi máy bay đúng giờ cất cánh.

Nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, Hứa Tư Văn có chút thất thần.

Hết chương 9

10. Chương 10: 010. Ông Chủ Vũ Dứt Khoát

Lúc này ông chủ Vũ đang làm gì đấy?

Tại nhà ăn kiểu Tây.

Từ lúc tập đoàn Đông Bắc Hổ của Vũ Khánh Cương thành lập tại thành phố Đông Bắc, muốn cái gì có cái đó, có thể nói là nhân sinh người thắng cuộc, có điều chẳng qua là hôn sự của hắn cũng thành điểm chú ý của mọi người.

Lúc mới đầu kỳ thực Vũ Khánh Cương rất tích cực, nhưng sau đó phát hiện, mấy nữ nhân này muốn không phải là hắn, càng nhiều hơn chính là muốn tiền của hắn, đối tượng đầu tiên, nhìn không tồi, nhưng sau lưng lại luôn nói không tốt về anh chị hắn, Vũ Khánh Cương gặp mặt ba lần liền cắt đứt; thứ hai ngược lại là quan hệ tốt với anh chị hắn, thế nhưng bát tự còn chưa đưa lên, đã muốn biết bọn họ kết hôn rồi có thể có bao nhiêu tài sản; đối tượng thứ ba là du học trở về, bọn Ngụy Diên cảm thấy ông chủ không xài được thì bà chủ nhất định phải xài được, kết quả Vũ Khánh Cương cùng ăn cơm tây một lần, đau bụng hai ngày, triệt để bye bye; thứ tư….

Mãi đến về sau, Vũ Khánh Cương đã triệt để mất đi tự tin đối với nữ nhân, dứt khoát không bao giờ xem mắt, cũng không tin cái gọi là tình yêu, những năm này càng ngày càng có tiền, hắn cũng càng ngày càng nhìn rõ bản tính của con người, cuối cùng nói với người trong nhà, thuận theo tự nhiên.

Bởi vì hiện tại chuyện trong nhà nhiều, anh hai và chị hai Vũ gia cũng không buộc hắn nhất định phải tìm người kết hôn, chậm rãi chọn đi.

Người nhà họ Vũ không vội, nhưng người bên ngoài nhìn chằm chằm Vũ Khánh Cương lại sốt ruột….

Ví như cái vị hôm nay, là con gái lớn của ông chủ tập đoàn Cương Kiến, ông chủ Vũ chưa từng gặp cô, từng gặp thì cũng không quen biết, nhưng cô ta lại biết ông chủ Vũ, ngày hôm nay chính là cô hẹn ông chủ Vũ ăn cơm nói chuyện làm ăn.

Tập đoàn Cương Kiến là kho cung ứng hàng kiến trúc cho tập đoàn Đông Bắc Hổ, thời gian hợp tác hai năm, tự nhiên có thể nhìn ra được thực lực của Đông Bắc Hổ.

Đối với bản thân ông chủ Vũ, nói thật, thật ra vị đại tiểu thư tập đoàn Cương Kiến này không nhìn thuận mắt, nhưng lại để ý đến tiền của ông chủ Vũ, tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ là tư nhân, tất cả đều là của Vũ Khánh Cương.

Kim cương Vương lão ngũ như vậy, cô không muốn bỏ qua!

Cứng rắn tìm một lý do không thể không gặp mặt, cô ta rất có lòng tin với mình, cái tên nhà quê kia nhìn thấy mặt cô ta là có thể bắt được hắn liền!

Mày liễu, mắt phượng, vóc người cao gầy đầy đặn, một cái váy trễ ngực màu đen bao mông, đạp giày cao gót mười cm, lúc bước đi lắc tới lắc lui, nhất cử nhất động không có chỗ nào mà không phải là mỹ nhân phong tình vạn chủng.

Thế nhưng nếu có người quen thuộc Vương Dung Dung, thì có thể nhìn ra được, cô cười có bao nhiêu miễn cưỡng!

Bà nó chứ tình huống như vậy, là nữ nhân nhìn thấy đều miễn cưỡng được chứ.

Vương Dung Dung là thạc sĩ quản lý thương nghiệp, tự nhận bất luận là mỹ mạo hay là tài năng, đều không thua bất luận người nào, thủ đoạn cũng cao minh, không thì Vương Cương Kiến cũng sẽ không thiên vị cô như thế, ngay cả con trai cũng xếp sau con gái. Nguồn:

Nhưng mà Vương Dung Dung lại không nghĩ tới, ông chủ Vũ lại ăn diện như thế, tới nhà ăn kiểu Tây!

Vũ Khánh Cương vô cùng tự nhiên tiến vào, cũng không ngại mình bị mọi người chú mục, sau khi đặt mông ngồi xuống, liền đưa hợp đồng cho Vương Dung Dung: "Cô xem trước đi, xem xong không có vấn đề liền ký tên, nếu có cái gì không hài lòng hoặc là không hiểu…."

Vương Dung Dung cho rằng lời kế tiếp của hắn, sẽ là "chúng ta có thể thương lượng lại", đây là cơ bản nhất trong hợp tác thương nghiệp, là chuyện thường xảy ra.

Cô cũng là vừa ý điểm này, mới có thể yêu cầu định ngày hẹn bản thân Vũ Khánh Cương đến đây ký kết hợp đồng, dù sao thì đây là một cơ hội.

"… Vậy hợp tác đến đây là kết thúc." Vũ Khánh Cương nói chuyện ngắn gọn, ý tứ cũng rất trắng ra, Vương Dung Dung từ đầu tới đuôi một câu còn chưa nói nữa.

Vương Dung Dung mới vừa muốn nói, Vũ Khánh Cương liền lớn giọng gọi: "Nhân viên phục vụ! Mau tới đây gọi món ăn!"

Vương Dung Dung: "…!"

Hết chương 10

11. Chương 11: 011. Đến Sân Bay Đón Người

Vũ Khánh Cương cùng ăn với Vương Dung Dung một hồi, sau khi ra khỏi nhà ăn kiểu Tây, điện thoại vang lên, là Ngụy Diên điện.

"Ông chủ, bên tập đoàn Cương Kiến nói thế nào?" Ngụy Diên một bên gọi điện thoại, một bên ký tên, mỗi ngày hắn đều rất bận, giống như con quay di chuyển liên tục.

Vốn là không cần phiền toái như vậy, thế nhưng có quan hệ đến việc cung cấp vật liệu kiến trúc sang năm của Đông Bắc Hổ, tập đoàn Cương Kiến cũng là nơi hợp tác làm nhà cung cấp, đột nhiên đề xuất Vũ Khánh Cương tự mình đứng ra ký kết hợp đồng, hắn suy đoán, trong này có phải là có chuyện gì hay không?

Thời đại này ăn hoa hồng đều thành thông lệ, nhưng hắn dám cam đoan kiến trúc Đông Bắc Hổ tuyệt đối không có ai ăn hoa hồng!

Cho nên tám phần là vị đại tiểu thư kia tự chủ trương.

"Cái con đàn bà kia có bệnh! Đổi một nhà cung cấp khác!" Vũ Khánh Cương ghét nhất người khác dây dây dưa dưa không lưu loát: "Ăn mặc thì như mụ tú bà, nói chuyện như ăn không no, bước đi thì như không có thận vậy đó, người như vậy, sau này tui không hợp tác nữa."

Đầu kia Ngụy Diên vừa nghe, giọng điệu của ông chủ cứ kêu là một oan ức, một tức giận, lúc đó hắn liền cười gục xuống…

Ông chủ Vũ buổi trưa căn bản không ăn no, tìm một quán ăn bình thường, chọn hai món ăn, khò khè ăn sạch sành sanh, tổng cộng mới tốn không tới sáu mươi đồng, còn cơm tây một khối thịt bò một bát canh mùi vị nức mũi, liền mất một ngàn đồng…

Điện thoại lại vang lên, vẫn là Ngụy Diên gọi tới: "Ông chủ, bây giờ anh có rảnh không?"

"Có!" Vũ Khánh Cương mới ăn no, sau khi trả tiền, đang đi ra ngoài.

"Đến sân bay đón người đi, tài xế bên này đều ra ngoài rồi, không ai có thời gian." Ngụy Diên ở trong điện thoại nói ngắn gọn với Vũ Khánh Cương một lần người phải đón là ai, chuyến bay mấy giờ, sau đó liền cúp điện thoại.

Vũ Khánh Cương một chút cũng không có không hài lòng, Ngụy Diên là người có đại tài, sau khi tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ thành lập, hắn có thể thanh nhàn như vậy cũng là thiệt thòi Ngụy Diên cùng đoàn đội của hắn ta, hắn thì buông tay không quản chuyện, bởi vì mấy thứ đó hắn cũng không quá hiểu…

Vũ Khánh Cương biết mình có bao nhiêu trọng lượng, nhiều tiền như vậy, hắn mang theo người nhà đến chỗ nào cũng không an toàn, nếu lựa chọn tin Ngụy Diên, vậy liền thẳng thắn tín nhiệm đến cùng.

Sự thực chứng minh, thời gian hai năm, Ngụy Diên làm cho Đông Bắc Hổ chiếm đoạt gần như tất cả hạng mục tiền đồ rộng lớn của Đông Châu.

Đầu tư của Vũ gia vào năm thứ nhất liền mất sạch, sang năm bắt đầu có lợi nhuận, hiện tại lại bắt đầu khai phá hạng mục mới….

Lúc mới bắt đầu anh hai và chị hai Vũ gia đối với Ngụy Diên là quan sát, sau đó mới tiếp nhận Ngụy Diên trở thành người phát ngôn của Vũ gia, Vũ Khánh Cương an bài anh hai ở vị trí chủ tịch, chị hai thì là phó chủ tịch, nói trắng ra là chính là cho bọn Ngụy Diên chỗ dựa, nói thế nào nữa thì bọn Ngụy Diên cũng là làm công, Vũ gia mới là chủ.

Có điều mặc dù tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ là vốn riêng của Vũ Khánh Cương, thế nhưng tập đoàn Đông Bắc Hổ có mười phần trăm cổ phần là của Ngụy Diên và nhóm của hắn ta, đây là phúc lợi mà Vũ Khánh Cương cho hắn ta, nếu muốn thúc ngựa chạy, phải tạo động lực cho ngựa chứ!

Tập đoàn Đông Bắc Hổ có 60% cổ phần là Vũ Khánh Cương nắm giữ, mười phần trăm là anh hai, mười phần trăm là chị hai, mười phần trăm là nhóm Ngụy Diên, còn chín phần trăm là chia đều cho ba đứa cháu trai, còn thừa lại một phần trăm, chỉ dùng để làm phúc lợi, Đông Bắc Hổ có thể trong thời gian ngắn thanh danh vang dội như thế, cũng bởi vì tập đoàn Đông Bắc Hổ chịu bỏ ra sức lớn làm sự nghiệp công ích, viện dưỡng lão, cô nhi viện cùng công ích xanh hóa đều có bóng dáng tập đoàn Đông Bắc Hổ…..

Hết chương 11

12. Chương 12: 012. Tui Không Vào Được

Hứa Tư Văn bước nhanh đi vào trạm chờ có hệ thống sưởi hơi, đồ đạc của y ít nên cũng không có gửi vận chuyển, sau khi kiểm tra an ninh liền trực tiếp đến cửa an toàn.

Chỉ là…

Hứa Tư Văn nhìn xung quanh, y là người ra sớm, ánh mắt đảo qua những người đi đón ở bốn phía, không nhìn thấy người đón.

Vào lúc này điện thoại di động vang lên.

"Chào ngài." Hứa Tư Văn vừa nhận điện thoại, lễ phép chào trước, kết quả trong điện thoại truyền đến một trận âm thanh điếc tai nhức óc: "Này? Alo? Cậu là kỹ thuật viên Hứa Hứa Tư Văn đúng không? Tui tới đón cậu tui tên Vũ Khánh Cương, cậu đi ra đi tui không vào được!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Thoáng đưa điện thoại di động từ bên cạnh lỗ tai của mình di chuyển ra xa một chút, lớn tiếng như vậy nếu y dán vào lỗ tai nữa sẽ dễ bị chấn động.

Có điều cái gì gọi là "Tui không vào được"???

Kỳ thật Hứa Tư Văn không muốn đi ra ngoài, thật sự y không ngờ rằng Đông Bắc lại rét lạnh như thế, có điều không ra ngoài là không thể nào, y đã quyết định đi ra ngoài liền mua cái áo lông mặc!

"Làm sao tìm được anh?" Hai người không quen biết, người đón máy bay đều giơ bảng, trên đó viết tên người muốn đón.

Có điều Hứa Tư Văn luôn cảm thấy cái vị này tám phần là không thông minh như vậy, không phải y xem thường cái vị đi đón mình này, nhưng trực giác của y cho là như thế.

Không thể không nói trực giác của người thông minh chính là chuẩn!

"Dễ tìm lắm, cậu ra cửa, nhìn thấy một chiếc xe vẽ con hổ là được rồi!" Đối với việc nhìn xe tìm người như vậy, ông chủ Vũ là ngựa quen đường cũ.

Đôi khi hắn bị gọi đi đảm nhiệm nhân vật quan trọng áp tràng giúp bọn Ngụy Diên, Ngụy Diên chính là như thế nói cho người khác biết, ai mới là ông chủ? Ông chủ nhà mi chạy Mercedes Benz liền dám theo Đông Bắc Hổ chúng tôi kêu tên? Nhân viên chỗ chúng tôi chạy đều là Land Rover đó, ông chủ chúng tôi còn chạy xe nhập khẩu bản limited trân quý đó!

Tạo hình chiếc xe kia của ông chủ Vũ lão cũng đặc biệt, ở trên mui xe cố ý phun vẽ một con hổ Đông Bắc ngửa mặt lên trời gầm rống, cũng là tiêu chí của tập đoàn Đông Bắc Hổ, không biết bao nhiêu lần người ta cho rằng đây là xe cọp của vườn thú nữa.

Cho nên Hứa Tư Văn vừa ra khỏi cửa liền thấy xe của ông chủ Vũ, thành phố Đông Bắc ít người biết hàng, nhưng Hứa Tư Văn cũng là có kiến thức, liếc mắt đã nhìn ra xe này không dưới ba, bốn triệu.

Thật là người có tiền mà!

Ặc…

Cửa xe mở, đầu tiên là duỗi ra một bàn chân lớn mang đôi giày cổ xưa, sau đó hướng lên trên là quần bông màu xám tro, áo bông màu xám bạc, cầm trong tay một cái áo khoác bông màu xanh quân đội, trên đầu đội một cái mũ lông chó….

Hứa Tư Văn: "…!"

Khó trách không vào được!

Mặc đồ này bảo an sân bay tuyệt đối không thể nào cho vào!

Ông chủ Vũ nhìn người đến, phát hiện thật không hổ là "văn nhân", nhìn cái thể trạng nhỏ nhắn gầy yếu kìa, người cũng gầy yếu mặc cũng mát mẻ, đây là mùa thu hay là mùa đông vậy hở? Đến thành phố Đông Bắc để bị đông chết hả trời?

Vội vàng tiến lên đem áo khoác bông của mình chụp lên người Hứa Tư Văn xong liền nói: "Sao cậu mặc ít như vậy?"

Hứa Tư Văn bị hỏi nghe không hiểu là có ý gì, có điều áo khoác bông khoác lên người, cảm giác đầu tiên là thật nặng!

Cảm giác thứ hai mới là: áo khoác này nặng thì nặng, thế nhưng chống gió rất tốt….

"Đây là quần áo dày nhất của tôi." Thân là người phía nam, quần áo dày như vậy thật ra đã là đồ ép đáy hòm rồi, nhiệt độ phía nam xưa nay không có lúc nào rơi xuống âm mười độ, có chỗ nào giống như phương bắc bên này chứ? Mùa đông nhiệt độ âm hai mươi độ đã là khí trời tốt, hạ chút tuyết qua ngày hôm sau liền có thể rơi xuống âm ba mươi độ có tin không!

Ông chủ Vũ cầm quần áo khoác cho người ta xong, duỗi móng vuốt bự như cái quạt hương bồ ra kéo Hứa Tư Văn vào trong xe.

Trong xe mở hệ thống sưởi, Hứa Tư Văn bị nhét vào ngồi phía sau.

Hết chương 12

13. Chương 13: 013. Áo Lông Màu Đỏ Thẫm

"Nơi này có bán áo lông không?" Cho dù bị đối xử thô lỗ, nhưng Hứa Tư Văn cũng không tức giận, y rất ít khi nổi giận, nói như thế nào nhỉ, tính cách có hơi lạnh lùng.

"Phía trước có đó, cậu ở trong xe đừng đi ra, tui đi mua." Ông chủ Vũ một bên khởi động xe một bên nói chuyện với Hứa Tư Văn: "Cậu chính là kỹ thuật viên Hứa từ bên kia tới đi? Tui là Vũ Khánh Cương."

Hứa Tư Văn: "…?"

Kỹ thuật viên Hứa…?

Y lớn như vậy, lần đầu tiên có người gọi y như vậy…

Trong nhà gọi y là Văn Văn, bạn bè gọi y Tư Văn, đồng nghiệp gọi y là bộ trưởng Hứa, cho dù là khách hàng, cũng gọi là tổng giám Hứa….

Kỹ thuật viên và vân vân…

Xưng hô quá cổ hủ…

"Hứa Tư Văn." Hứa Tư Văn lấy áo khoác quân đội trên người xuống cất kỹ, trong xe đủ ấm, cho nên tạm thời không cần mặc dày như vậy.

Vũ Khánh Cương xoạch xoạch miệng, người này lớn lên trắng nõn nà, tên cũng tư tư văn văn, nhìn sao cũng thấy thoải mái, giọng nói cũng dễ nghe, mang theo một loại âm thanh đặc biệt.

Thời khắc này, ông chủ Vũ cảm thấy, người có văn hóa chính là không giống, nhìn người ta xem, quá nho nhã.

Bên ngoài sân bay có siêu thị, cũng có bán quần áo, siêu thị quần áo tại sân bay thành phố Đông Bắc rất đặc sắc, trên cơ bản quần áo một năm bốn mùa đều có, bởi vì khí hậu trời nam biển bắc khác nhau, có lúc người bên này đi đến phía nam, phải chuẩn bị một thân quần áo nhẹ nhàng, mà khách phương nam tới đây nếu muốn ở phương bắc thoải mái một chút, vẫn phải mặc dày chút.

Rất nhiều người đều giống như Hứa Tư Văn, lần đầu tới Đông Bắc lạnh giá như vậy, quần áo dày chuẩn bị sẵn không đủ để chống lạnh.

Vũ Khánh Cương có tiền, cũng chịu chi tiền, nhảy vào siêu thị quần áo, chọn áo lông quý nhất giữ ấm nhất, trả tiền liền đi ra.

Lúc Hứa Tư Văn nhìn thấy áo lông ông chủ Vũ cầm trên tay, lần đầu tiên có loại cảm giác trán hằn lên gân xanh.

?

"Cho này, cái này là áo lông dày nhất đó, hẳn là cậu có thể mặc!" Ông chủ Vũ đem áo lông màu đỏ thẫm trong tay từ khe hở trên ghế ngồi đưa xuống cho kỹ thuật viên Hứa.

"Có màu nào khác không?" Một nam nhân mặc màu đỏ thẫm gì đó, Hứa Tư Văn thật lòng có chút không tiếp thụ được.

Quần áo y mặc tới, là một bộ tây trang dùng màu đen là chủ đạo, phía ngoài là áo khoách len dạ màu khói, cả người thoạt nhìn rất tao nhã ôn hòa, nhưng bên ngoài một thân quần áo này lại khoác một cái áo lông dài tới chân màu đỏ thẫm… Hình ảnh kia, chính Hứa Tư Văn cũng không dám tưởng tượng!

"Có, thế nhưng không có số nhỏ…." Ông chủ Vũ vừa lái xe vừa trả lời, thật ra hắn không nói thật.

Thời điểm nhìn thấy kỹ thuật viên Hứa, hắn liền cảm thấy sắc mặt người này không quá tốt, vì vậy liền chọn một cái màu đỏ thẫm, ít nhất thì cái áo lông này là dạng dài, có thể chắn gió từ đầu đến chân, thứ yếu chính là màu đỏ có thể khiến sắc mặt người ta dễ nhìn chút.

Hứa Tư Văn: "…!"

"Muốn ăn chút gì đó nóng hổi không? Hay là muốn đi về ngủ một giấc trước?" Ông chủ Vũ lái xe, từ trong gương nhìn thấy sắc mặt người trên xe không quá tốt.

Hắn cũng từng ngồi máy bay, kỳ thực không có cảm giác gì, tuy nhiên có người đồng hương đi máy bay, nôn ào ào, nhìn rất đáng thương.

Xem sắc mặt vị kỹ thuật viên Hứa này có chút xanh trắng, thân thể lại mỏng manh như vậy, trực giác nghĩ để cho y nghỉ ngơi trước một chút tốt hơn.

"Trước khi tôi tới, công ty nói bên các anh an bài việc ăn ở, trước tiên mang tôi đi xem chỗ ở một chút đi." Hứa Tư Văn xoa xoa huyệt thái dương.

Ông chủ Vũ một cước đạp chân ga liền kéo kỹ thuật viên Hứa đến khu ký túc xá cho công nhân viên chức của tập đoàn Đông Bắc Hổ bọn họ.

Hứa Tư Văn nhìn nhìn bảng hiệu trên cửa tiểu khu xa hoa này vài lần, chỉ thấy trên tấm bảng vài con hổ Đông Bắc, có lớn có nhỏ, có đực có cái, tên liền gọi là tiểu khu Đông Bắc Hổ.

Nếu không phải hai chữ "tiểu khu" phía trước cũng bắt mắt như vậy, Hứa Tư Văn còn cho là mình vào vườn thú Đông Bắc Hổ đó chứ.

Hết chương 13

14. Chương 14: 014. Tiểu Khu Đông Bắc Hổ

"Chính là nơi này!" Ông chủ Vũ vui rạo rực triển lãm tập đoàn Đông Bắc Hổ giàu nứt đố đổ vách cho khách mới tới.

"Toàn bộ tiểu khu này đều là ký túc xá công nhân viên à?" Nói thật, kỳ thực Hứa Tư Văn rất hoài nghi, không phải nói, tập đoàn Đông Bắc Hổ mới thành lập không tới ba năm sao?

"Đúng!" Ông chủ Vũ chà xát tay: "Đi lên xem một chút không?"

"Mang tôi đến ký túc xá đi." Kỹ thuật viên Hứa xách túi nhỏ của mình, xoắn xuýt nhìn cái áo lông đỏ thẫm kia.

"Đi! Là ở lầu mười ba." Ông chủ Vũ thật cao hứng xuống xe.

Bạn hỏi tại sao lại ở đó à?

Bởi vì trong tòa lầu này, đều là một tầng hai hộ gia đình, lầu mười ba là một trong những cái ổ tạm thời của ông chủ Vũ, gần đây bận rộn chuyện của công ty bách hóa, nên người sống trong căn hộ này trên cơ bản đều là nhân viên công ty bách hóa, còn hai căn phía trước theo thứ tự là người của công ty kiến trúc và công ty nông sản.

Mấy tháng nay ông chủ Vũ đều ở nơi này, hắn cảm thấy cần phải an bài kỹ thuật viên Hứa ở đối diện mình, tới gần người có ăn học, mình cũng có thể được lây chút mùi văn hóa.

Ông chủ Vũ xuống xe, đi tới cửa sau xe, duỗi một cái móng vuốt lớn, mạnh mẽ kéo cửa ra, gió lạnh mùa đông liền vèo vèo vèo thổi vào trong xe, nhiệt độ dưới âm hai mươi độ khiến kỹ thuật viên Hứa triệt để trải nghiệm một cái mùa đông lạnh giá, không chút do dự mặc vào áo lông màu đỏ thẫm trong tay.

Vốn tưởng là một nơi tùy tiện như ký túc xá bình thường, chờ vào cửa Hứa Tư Văn mới biết, Đông Bắc Hổ giàu nứt đố đổ vách thật sự không phải là tin vịt.

Đừng nhìn vị trí địa lý của tiểu khu không quá gần trung tâm thành phố, những khu lầu mới xây gần như đều là đất mới khai phá ở xung quanh, nhưng tiểu khu Đông Bắc Hổ là khu lầu kiến trúc đầu tiên mà Đông Bắc Hổ tạo dựng lên, tự nhiên cái gì tốt đều để nhà mình dùng trước tiên.

Địa phương hoàn thành siêu tiêu chuẩn, người tinh tường vừa nhìn đã biết là khu nhà tốt.

Ông chủ Vũ mang kỹ thuật viên Hứa đến lầu mười ba, mở cửa phòng, bên trong là bố cục phòng trọ một người, một phòng vệ sinh một phòng ngủ, trong phòng đơn giản sáng sủa, một cái giường đôi lớn, đệm chăn sạch sẽ chỉnh tề và vân vân, kỹ thuật viên Hứa xách túi liền có thể vào ở.

"Cậu xem xem còn cần mua thêm cái gì không?" Ông chủ Vũ nhìn kỹ thuật viên Hứa, kỳ thực nơi này đã rất tốt, cơ mà ông chủ Vũ cảm thấy người tinh xảo có văn hóa như kỹ thuật viên Hứa, chỉ sợ có nhiều chú ý hơn chút.

"Không cần, nơi này rất tốt, cảm ơn." Hứa Tư Văn khẽ mỉm cười, mắt thẩm mỹ của người này thế nào y không đáng đánh giá, thế nhưng căn phòng ở tạm thời này, lại rất không tồi, y còn cho rằng sẽ là ký túc xá nhiều người chứ.

Kỹ thuật viên Hứa tương đối hài lòng, ông chủ Vũ nhìn nụ cười của kỹ thuật viên Hứa, trái tim cường tráng có chút hưng phấn đập thình thịch.

Người có văn hóa, toàn thân đều có phẩm vị mà!

"Muốn đi ăn cơm không?" Ông chủ Vũ có chút mong đợi nho nhỏ.

"Không được, tôi đã không có chuyện gì cần làm phiền anh nữa, ngày mai là anh tới đón tôi hay là người khác? Tôi đối với nơi này cũng không quen thuộc."

"Đúng đúng đúng!" Ông chủ Vũ cảm thấy xương cốt đều nhẹ bẫng: "Vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tui tới đón cậu đến nơi giảng dạy."

Ông chủ Vũ gần như là bay ra, Hứa Tư Văn không cảm thấy khác thường, y chưa từng tới Đông Bắc, cho rằng người Đông Bắc đều là như vậy....

Tiễn người đi, Hứa Tư Văn vén tay áo lên bắt đầu tổng vệ sinh.

Y có cái tật xấu, đến một nơi xa lạ, trước hết phải thu thập một lần, khiến trong phòng tràn ngập hơi thở của chính mình, mới có thể ngủ được.

Hứa Tư Văn thu xếp xong, buổi tối tiếp điện thoại của Ngụy tổng của tập đoàn Đông Bắc Hổ, nói muốn đón gió tẩy trần.

"Cái này trước hết miễn đi, cảm ơn Ngụy tổng." Hứa Tư Văn không yêu thích gì cái loại ăn ăn uống uống xã giao này, trên cơ bản là có thể miễn thì sẽ miễn, còn nếu không thể, liền để Trương Lam Hà đi, thực sự không được còn có phòng truyền thông của công ty mà.

"Được rồi, ngày mai có người tới đón ngài đến công ty bách hóa, an bài hai mươi người, ngài phải nhọc lòng chỉ đạo rồi." Trong điện thoại Ngụy Diên nói thật khách khí.

Chủ yếu là bọn họ chọn không dưới bốn mươi công ty phần mềm cung cấp phần mềm, chỉ có nơi này là toàn diện nhất tiên tiến nhất, chủ yếu nhất là, nơi này cung cấp người chỉ dạy thao tác phần mềm.

"Ngài khách khí." Hứa Tư Văn thản nhiên giao tiếp với Ngụy Diên, bản thân y không am hiểu gì chuyện này, cho nên nói chuyện cũng khô khan.

Chờ Ngụy Diên cúp điện thoại, Hứa Tư Văn liền nấu một bình nước sôi, nấu mì ăn liền ăn xong, liền rửa mặt nghỉ ngơi.

Ngồi máy bay rất mệt, đặc biệt là nhiệt độ của nơi này khác biệt quá lớn, y càng không muốn ra cửa mua đồ, vẫn là ngủ trước rồi nói sau đi.

Hết chương 14

15. Chương 15: 015. Cái Nào Chỗ Nào Cũng Tốt

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, âm thanh loảng xoảng loảng xoảng ngoài cửa khiến Hứa Tư Văn tỉnh lại trong áp suất thấp, mặc áo ngủ vừa mở cửa ra, một luồng gió lạnh liền khiến y triệt để tỉnh táo.

"Kỹ thuật viên Hứa, bữa sáng!" Ông chủ Vũ vẫn là quần áo trên người, mang theo sữa đậu nành bánh bao bánh quẩy đậu hũ đứng ở ngoài cửa.

Người ta khuôn mặt tươi cười chào đón, Hứa Tư Văn cũng không thể cự tuyệt người ta ở ngoài cửa.

Hai người cùng ăn bữa sáng, thế nhưng rõ ràng ông chủ Vũ cổ họng hự hự ăn vui vẻ, còn Hứa Tư Văn chỉ ăn một chút cháo, còn lại đều không động tới.

"Tôi không thể ăn đồ ăn bên ngoài." Hứa Tư Văn thấy ông chủ Vũ kinh ngạc nhìn y, mở miệng giải thích một chút: "Luôn cảm thấy không có mùi vị gia đình."

Ông chủ Vũ vò đầu, hắn không hiểu lời giải thích văn nghệ như vậy cho lắm.

Sau đó ông chủ Vũ đã hiểu, đây là một loại lời nói khách khí, nói trắng ra chính là cảm thấy bên ngoài làm không sạch sẽ, tâm lý khiết phích của kỹ thuật viên Hứa đặc biệt khác biệt.

Mang người lên xe, ông chủ Vũ thông qua gương nhìn thấy kỹ thuật viên Hứa vừa lên xe liền cởi áo khoác lông đỏ thẫm ra, cười trộm không thôi, đồng thời, lại cảm thấy người này rất thú vị.

Dọc theo đường đi ông chủ Vũ tận chức tận trách giới thiệu một chút về nơi sắp đến cho kỹ thuật viên Hứa, tuy rằng hạng mục bách hóa của Đông Bắc Hổ vừa khởi động, nhưng chỉ trách Đông Bắc Hổ có tiền, một đống tiền nện xuống, tại khu vực phồn hoa nhất trung tâm thành phố, mua mười tầng lầu, tầng hai tất cả đều là bách hóa, tầng ba bốn là giày, tầng năm sáu là quần áo, tầng bảy tám là mỹ thực, tầng chín cùng tầng mười là dùng để làm việc.

"Tui đã nói với cậu, chỗ này là lớn nhất rồi, mất thời gian rất lâu mới tìm được nơi này đó!" Ông chủ Vũ khoe khoang địa điểm mình lựa chọn với kỹ thuật viên Hứa.

"Đúng là rất lớn, có điều mở công ty bách hóa, chỗ lớn như vậy, có phải là hơi quá lãng phí không?" Hứa Tư Văn không hiểu chuyện kinh doanh lắm, nhưng cũng cảm thấy một tầng lầu mấy ngàn mét vuông, tổng cộng mười tầng chính là mấy vạn mét vuông, dùng làm gì không được mà nhất định phải làm công ty bách hóa?

"Hết cách rồi, mấy thằng bán nói muốn kiếm tiền, hoặc là nhận hết mười tầng hoặc là một tầng cũng không có!" Nhắc tới việc này ông chủ Vũ cũng tức giận, làm sao hắn không biết chỗ quá lớn liền có vẻ trống trải chứ? Cũng không có cách nào, đây là lầu thương mại bán ra chỉnh thể.

Hứa Tư Văn cười cười, tuy rằng trong lòng bồn chồn, một người tài xế như hắn ta lại biết mấy tin tức này, nhưng mà cũng không nghĩ nhiều.

Giảng giải phần mềm là tại lầu chín, một phòng hội nghị đặc biệt lớn, toàn bộ màn chiếu đèn chiếu máy chiếu đều đã chờ sẵn, Hứa Tư Văn sau khi đến liền thấy bên trong có hai mươi người hiu quạnh.

"Hai mươi người không cần dùng nơi lớn như vậy, tìm một căn phòng nhỏ chút đi?" Hứa Tư Văn thật sự không muốn lúc đang giảng dạy lại nghe được tiếng vọng của chính mình.

"Vậy thì qua phòng hội nghị nhỏ bên cạnh là được." Ông chủ Vũ biết nghe lời phải, đem tập thể mọi người di chuyển qua phòng hội nghị nhỏ.

Hai mươi người đều là tinh anh, không chỉ bằng cấp cao, chỉ số thông minh cũng không thấp, bọn họ học tập cũng nhanh hơn người bình thường rất nhiều, thường xuyên là Hứa Tư Văn giảng một lần bọn họ đều đã nhớ kỹ, ngược lại ông chủ Vũ tới nghe huấn luyện ké, nghe xong dứt khoát hai mắt tối thui!

Có điều ông chủ Vũ cảm thấy có một điểm có thể khẳng định, đó chính là kỹ thuật viên Hứa rất có học vấn rất rất có học vấn!

Điểm này, có thể phán đoán ra được từ các loại tiếng nước ngoài khoan khoái bất tận trong miệng kỹ thuật viên Hứa, nghĩ đến Hứa Tư Văn từng ở ngoại quốc, ông chỉ Vũ sờ sờ cằm, hắn đột nhiên phát hiện, kỹ thuật viên Hứa nhìn thế nào cũng thấy tốt, cái nào chỗ nào cũng tốt….

Ăn cơm trưa là tại nhà ăn, đối với người của mình Vũ Khánh Cương rất chịu chi tiền, tất cả nhà ăn của tập đoàn Đông Bắc Hổ đều xây dựa theo hình thức khách sạn ba sao, nhưng người ta chỉ giới hạn cho công nhân trong công ty thôi, rất nhiều người muốn tới dùng cơm còn không có cửa đâu.

Hết chương 15

16. Chương 16: 016. Lượng Cơm Ăn Bình Thường

Cha mẹ Hứa Tư Văn cũng là học giả làm công tác giáo dục nhiều năm, Hứa gia cũng coi là thư lễ gia truyền, thuở nhỏ gia giáo tốt, mặc dù ăn cơm cũng rất có loại hình dáng nhã nhặn, không giống con hổ Đông Bắc nào đó, ăn cơm giống như heo giành ăn, tiếng nhai cách cái bàn cũng có thể khiến người ta nghe rõ ràng.

Sức ăn của Hứa Tư Văn cũng không lớn, mà khẩu vị thiên về nhạt, trong mười món ăn chọn hai món vào khay thức ăn, sau khi tìm cái góc ngồi xuống, liền bắt đầu lẳng lặng dùng cơm.

"Loảng xoảng!"

Mới ăn hai ngụm cơm, một cái khay thức ăn liền bày ở đối diện Hứa Tư Văn, khóe mắt Hứa Tư Văn quất thẳng tới.

Khay thức ăn chia làm sáu ô vuông, một ô vuông lớn tự nhiên là đựng cơm, năm ô vuông còn lại cũng không nhỏ, hiện tại trong năm ô vuông này, tràn đầy sườn kho, thịt kho tàu, cá nheo nấu tỏi, gà miếng cay, cuối cùng là đậu hũ Tứ Xuyên vun lên thành ngọn.

Nếu không phải còn có một phần thức ăn chay như thế, kỹ thuật viên Hứa thật sự sẽ tin tưởng ông chủ Vũ là một tên ăn thịt động vật thuần!

"Sao cậu lại ăn ít như vậy?" Trong mắt ông chủ Vũ, nhìn thấy trong khay thức ăn của kỹ thuật viên Hứa chỉ có một chút xíu cơm, một quả trứng muối, ngoài ra còn thêm một chút rau diếp xào, toàn đồ chay! Chay đến mức khiến ông chủ Vũ không nhìn nổi.

"Anh ăn nhiều như vậy?" Kỹ thuật viên Hứa cũng khiếp sợ nhìn năm cái bánh bao thịt dùng đũa xuyên thành chuỗi trong tay ông chủ Vũ, cùng một bát canh lớn bưng bằng tay kia.

Một bữa cơm của ông chủ Vũ, trong mắt kỹ thuật viên Hứa, đủ cho y ăn hai ngày.

"Đây mới là lượng cơm bình thường, cậu đây là hơi ít quá rồi đó!" Ông chủ Vũ vừa nói, vừa đem cá nheo mình cho là tốt nhất gắp một đũa bỏ vào khay thức ăn của kỹ thuật viên Hứa: "Cá nheo lớn bắt ở sông đó, ăn cực ngon, cậu nếm thử đi!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Nếu như y không nhìn lầm, vừa rồi người đối diện là cầm đũa liếm liếm trước, sau đó gắp đồ ăn cho y…

Nghĩ tới đây, hai mắt Hứa Tư Văn tối sầm lại.

E rằng trong mắt tài xế sư phụ đối diện thì chuyện này rất bình thường, cơ mà trong mắt người như y thì lại không bình thường…

"Mau ăn đi!" Trong chốc lát kỹ thuật viên Hứa phân tâm, ông chủ Vũ đã tiêu diệt ba cái bánh bao thịt nửa con cá nheo lớn cùng nửa dĩa thịt kho tàu.

Hứa Tư Văn: "…!"

Thịt cá ăn thật ngon, cuối cùng kỹ thuật viên Hứa vẫn ăn, bởi vì ông chủ Vũ còn đang ở đối diện trừng đôi mắt hổ nhìn y đây này.

"Mùi vị thế nào?" Ông chủ Vũ cảm thấy tim đều muốn tan ra, kỹ thuật viên Hứa này ăn một bữa cơm cũng có thể đẹp mắt như vậy, câu kia nói thế nào nhỉ?

À!

Gọi là "cảnh đẹp ý vui" ….

Chỗ duy nhất không hài lòng, chính là ăn quá ít, tiêu chuẩn ăn uống như vậy, khó trách thể trạng nhỏ nhắn giống như mầm đậu vậy.

"Rất tốt." Rất lâu chưa từng có người quan tâm y ăn thế nào, cho dù trong lòng Hứa Tư Văn có tính khiết phích, nhưng phần quan tâm này lại không thể không cảm kích, rốt cuộc vẫn ăn khối cá này vào miệng, mùi vị nói thật, rất nặng.

Mùi tỏi nồng nặc phối với mùi vị đậm đà tươi mới của cá nheo, vô cùng kích thích cảm giác, người vẫn luôn ăn thanh đạm, bất thình lình lại đến một ngụm như vậy, cũng không phải là quá tốt quá thơm.

"Vậy là được rồi, này, sườn kho này cũng không tồi, vị chua ngọt, chắc chắn có thể thích hợp với người phía nam các cậu." Ông chủ Vũ liền gắp một khối xương sườn ném cho kỹ thuật viên Hứa.

Hứa Tư Văn khẽ mỉm cười, cũng nuốt vào.

Ông chủ Vũ đối diện có chút nhìn choáng váng.

Hứa Tư Văn không phải nhân vật anh tuấn cỡ gì, nhưng lại có một loại khí chất quân tử vô cùng hiếm có, là loại ôn văn tao nhã của người đọc sách mấy đời truyền lại.

Bạn đang ?

Mỉm cười khiến người ta như gió xuân ấm áp, trái tim kiên cường như lão hổ của ông chủ Vũ, đột nhiên cũng đập nhanh một cái…

Hết chương 16

17. Chương 17: 017. Tìm Ngụy Diên Giải Thích Nghi Hoặc

Ngụy Diên rất bận, có thể nói, từ khi hắn làm thuê cho ông chủ Vũ, ông chủ Vũ cùng với cả nhà của ổng, đúng là "ủy quyền" đến cùng, hắn nắm giữ quyền lợi tự chủ điều động một tỷ tài chính của công ty, không cần hỏi qua ông chủ Vũ, bắt đầu từ lúc nhận lệnh đến lúc thực hiện, hắn chưa từng có lúc nhàn rỗi.

Chỉ là, ngày hôm nay tại tầng cao nhất tập đoàn Đông Bắc Hổ, trong phòng làm việc của tổng tài, hắn từ chối ba cái hội nghị, chỉ vì dành ra thời gian nhàn rỗi để đón tiếp một người, nói chính xác, người này, là ông chủ của hắn.

Ông chủ Vũ chà xát bàn tay, cười hì hì kề sát vào Ngụy Diên: "Cái đó, chính là đến xem cậu, với lại nói chuyện với cậu một chút."

"Ông chủ, tiền lương của tôi đều là anh trả, chỉ cần anh không sợ làm lỡ công việc." Lúc hắn bận đến mức sắp vắt chân lên cổ, ông chủ của hắn chạy tới nói muốn tìm hắn tán gẫu? Nếu bạn là Ngụy Diên thì bạn cũng sẽ bốc hỏa đúng không.

"Không phải, cái đó, chính là tìm cậu có chút việc." Ông chủ Vũ dùng ánh mắt nhìn chúa cứu thế để nhìn Ngụy Diên.

"Vậy là chuyện gì hả?" Ngụy Diên nhịn xuống cơn xúc động muốn phun lửa vào ông chủ Vũ, cười đặc biệt hàm súc dò hỏi.

"Tui quen biết một người, nhưng thấy y rất mới lạ. Cảm thấy y cái gì cũng tốt chỗ nào cũng tốt, toàn thân đều tốt. Sau đó tim liền đập nhanh, tới bệnh viện xem, bác sĩ nói không có bệnh." Vẻ mặt ông chủ Vũ ngu xuẩn, ánh mắt giống như ngớ ngẩn: "Cậu nói xem, tui đây là bị sao vậy?"

Chủ yếu nhất là, buổi tối hắn nằm mơ cũng mơ tới kỹ thuật viên Hứa….

"Ông chủ, anh yêu rồi." Ngụy Diên vẫn như cũ tươi cười nhã nhặn, một thân dáng vẻ tinh anh, đẳng cấp cao bao nhiêu thì khỏi nói.

"Đừng đùa được không?" Nét mặt già nua của ông chủ Vũ nóng lên, vịt chết còn mạnh miệng phản bác: "Đều là cái gì chứ! Còn yêu nữa? Yêu cái gì mà yêu."

"Ông chủ, anh yêu rồi." Ngụy Diên không tức giận cũng không phản bác, vẫn là câu nói kia, rất chăm chú nhìn ông chủ Vũ.

"Thật sự?" Trong lòng ông chủ Vũ thình thịch nhảy không ngừng.

"Ông chủ, bởi vì anh tin tưởng tôi, mới có thể tới hỏi tôi, đáp án của tôi chính là cái này."

"Tui chỉ cảm thấy năng lực của cậu như vậy, có chuyện liền tới tìm cậu, nhất định có thể giải quyết." Trong lòng ông chủ Vũ nghĩ như thế nào, hắn liền nói như thế đó.

Ngụy Diên cười vô cùng vui vẻ: "Cám ơn sự khẳng định của ông chủ đối với tôi."

Cho dù loại này nhất định là coi hắn thành cố vấn tình yêu…

Thế nhưng sau đó ông chủ Vũ liền như bị sét đánh ngốc ở nơi đó, hắn đột nhiên nhớ tới, có vẻ như kỹ thuật viên Hứa…

Y, y, y…

Cái kia ai, ai…

"Ông chủ, bà chủ là dạng gì vậy? Có thể tiết lộ với tôi một chút không?" Ngụy Diên tuy rằng một bộ dáng vẻ cao nhân, nhưng mà ước số nhiều chuyện trong nội tâm lại hết sức phong phú, lại nói, làm việc dưới tay ông chủ Vũ hơn hai năm, ông chủ này không có bất kỳ đam mê bất lương nào, có thể nói, cả nhà này đều là người vô cùng chất phác, cũng bởi vì cái dạng này, lúc đầu nhóm của bọn họ đúng là muốn đi con đường "phu nhân ngoại giao", kết quả rất không lý tưởng. ?

Dựa trên tiền lệ chủ tịch phu nhân, cho dù sau mấy lần xem mắt của ông chủ, bỏ qua con đường "phu nhân ngoại giao" kia, thế nhưng không có nghĩa là bọn họ không chú ý chuyện này, dù sao thì bọn họ cũng không muốn ông chủ tùy tiện tìm một nữ nhân góp đủ số, trở thành vợ ông chủ của bọn họ.

"A?" Ông chủ Vũ một bộ dáng vẻ hồn bay lên mây.

Thôi!

Ngụy Diên quyết định không hỏi.

Dù sao thì cũng có một ngày ông chủ sẽ tự mình khai ra thôi.

Ông chủ Vũ đi ra từ phòng làm việc của Ngụy Diên, xuống tới bãi đậu xe ở tầng hầm, khởi động xe mình mới vừa cất bước, điện thoại của Ngụy Diên liền đuổi tới: "Ông chủ, chuyện của tập đoàn Cương Kiến anh còn chưa có nói với tôi nữa!"

Ông chủ Vũ: "…!"

Hắn quên.

Hết chương 17

18. Chương 18: 018. Biến Mất Hai Ngày

Sáng sớm Hứa Tư Văn nghe tiếng gõ cửa, tưởng người kia lại tới nữa, nhưng sau khi mở cửa ra, đứng ở cửa là nam nhân hơn bốn mươi tuổi xa lạ.

"Kỹ thuật viên Hứa đúng không?" Nam nhân vừa nhìn chính là người đàng hoàng, cười thật thà đưa đồ trong tay cho Hứa Tư Văn: "Đây là điểm tâm của ngài, tôi ở trên xe dưới lầu chờ ngài, ngày hôm nay tôi đưa ngài đến công ty."

"Được rồi." Hứa Tư Văn rất bình tĩnh tiếp nhận điểm tâm, ông tài xế kia liền đi xuống ngay, không có ý muốn đi vào, Hứa Tư Văn cũng sẽ không để người xa lạ tiến vào.

Nơi này tạm thời là địa phương của y.

Lên lớp một ngày, người đưa y trở về vẫn là ông tài xế lúc sáng, tuy rằng xe không khác biệt gì, thế nhưng Hứa Tư Văn luôn cảm thấy không giống.

Có chút chút khó chịu, đối với việc thay đổi người y không quen lắm.

Ngày thứ hai vẫn là ông tài xế tới đón y, sáng sớm ngày thứ ba, nghe thấy tiếng gõ cửa, y rất bình tĩnh đi mở cửa, thế nhưng không còn là ông tài xế quen thuộc, đổi thành gương mặt tươi cười hàm hậu của ông chủ Vũ: "Kỹ thuật viên Hứa, tui tới rồi!"

Ánh mắt Hứa Tư Văn khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Ừm."

Quay người trở lại trong nhà, cũng không có đóng cửa lại, bởi vì trong ý thức của Hứa Tư Văn, có thể miễn cưỡng tiếp nhận ông chủ Vũ đi vào địa bàn của mình.

Ông chủ Vũ ngay lập tức liền cùng theo vào, một bên đặt đồ trong tay lên bàn ăn, một bên cùng Hứa Tư Văn nói chuyện, hoặc là nói, hắn cảm thấy đang cùng Hứa Tư Văn nói chuyện, kỳ thực chỉ có một mình hắn tự biên tự diễn: "Hai ngày nay có chuyện, đành phải để đồng nghiệp đến thay hai ngày, hôm nay vừa trở về, liền tới làm."

Hứa Tư Văn không nói gì, chỉ thay quần áo đi ra, ngồi ở bên cạnh bàn ăn, chờ ông chủ Vũ hầu hạ.

Vẫn là cháo bánh bao cùng sữa đậu nành bánh quẩy, Hứa Tư Văn ăn ít, thế nhưng y phát hiện, mặc kệ còn lại nhiều ít, tài xế Vũ đều có thể quét dọn sạch sẽ.

Lại là cùng đến công ty, đây là ngày thứ năm Hứa Tư Văn tới nơi này, bởi vì không có thời gian dư thừa, ra cửa liền lên xe, xuống xe liền vào nhà, ngược lại cũng không khiến Hứa Tư Văn cảm thấy lạnh lẽo gì, chỉ là cái áo lông kia, một lần y cũng không mặc, thật sự là không mặc ra ngoài được.

"Ngày mai là cuối tuần, có muốn đi đâu không?" Ông chủ Vũ không biết phải nói gì nên tìm đề tài, hắn ở trong phòng mình suy nghĩ hai ngày, sau khi suy nghĩ rõ ràng, quyết định xong, liền muốn hành động.

Hắn chọn trúng người ta, phải có kết quả, không quan tâm tốt xấu, đều là chính mình lựa chọn.

"Đi mua áo lông." Hai ngày này Hứa Tư Văn đã hiểu biết chút đỉnh về thành phố Đông Bắc, đừng thấy thành thị này mới phát triển hai mươi năm gần đây, rất nhiều vòng thương nghiệp thành thục nở hoa trong thành phố này.

Bạn đang ?

"Được!" Ông chủ Vũ vừa nghe liền vui vẻ: "Ngày mai tui tới đón cậu, vào trong thành phố xem xem, chỗ ấy quần áo không tồi."

Kỳ thực hắn căn bản không có khái niệm gì về quần áo được chứ!

"Không cần." Hứa Tư Văn không muốn mượn việc công làm việc tư: "Xe của công ty, lúc nghỉ ngơi thì tận lực đừng sử dụng."

"Không có chuyện gì, xe này tiền xăng dầu không có bao nhiêu, vừa lúc tui cũng cần mua đồ, cậu coi như ngồi cái xe thuận tiện kết một người bạn đi." Ông chủ Vũ cợt nhả thấy người sang bắt quàng làm họ với kỹ thuật viên Hứa: "Cậu thấy sao?"

"Được rồi." Nếu bỏ ra tiền xăng dầu, vậy cũng không sợ bị người ta nói mượn việc công làm việc tư, tình huống như thế ở xí nghiệp tư nhân là không được nhất, cho nên Hứa Tư Văn mới ngăn cản tài xế Vũ, có điều nếu chỉ là đi nhờ xe thôi, thì y cũng vui lòng, thật sự là không muốn mặc một thân áo lông đỏ thẫm kia ra ngoài đi lại, y vẫn là mặc quần áo của mình đi.

Hết chương 18

19. Chương 19: 019. Mua Quần Áo

Muốn nói ông chủ Vũ có phẩm vị cỡ nào à? Đó thuần túy là chém gió!

Hắn ngay cả "phẩm vị" là có ý gì cũng không biết, thì phẩm vị ở đâu ra hả!

Có điều cái này không trở ngại ánh mắt của hắn, ít nhất hắn cảm nhận được, không hổ là người có ăn học, nhìn kỹ thuật viên Hứa chọn quần áo, màu sắc thanh lịch, mặc trên người kỹ thuật viên Hứa, nhìn thế nào cũng thấy sạch sẽ.

Có điều ông chủ Vũ tự thấy hiếm lạ, nhưng kỹ thuật viên Hứa thì không nghĩ như vậy.

Khóe mắt ngắm nhiều lần, tài xế Vũ hâm mộ nhìn mình mua quần áo, nhìn quần áo trong tay, lại nhìn nhìn quần áo mặc trên người tài xế Vũ, nếu không phải tố chất buôn bán của nhân viên vững vàng, hẳn là đã không cho tài xế Vũ vào cửa rồi!

Cái đầu cao cao, nụ cười ngốc nghếch, mày rậm mắt to xoa xoa tay bộ dạng luống cuống, nhìn thế nào cũng thấy là người thành thật, lúc nhìn mình mang theo nụ cười lấy lòng, khẳng định là loại người thành thật không có bao nhiêu văn hóa trong lòng rất tự ti…

Hứa Tư Văn chọn quần áo của mình xong, liền cầm một bộ nam trang thiên về phong cách thương nghiệp ở trong tay, cô nhân viên bán hàng ở bên cạnh nhìn nhìn Hứa Tư Văn, lại nhìn nhìn bộ nam trang trong tay y, rất tận trách nhắc nhở: "Tiên sinh, bộ nam trang thương nghiệp này, ngài cầm số đo lớn hơn rất nhiều, không thích hợp bản thân ngài mặc…."

"Không phải cho tôi mặc." Hứa Tư Văn cầm quần áo trực tiếp đi tới trước mặt tài xế Vũ ngồi ở trên ghế chờ y mua quần áo: "Đi thử xem có vừa không?"

Ông chủ Vũ nghe vậy ngẩn ngơ: "Cho tui?"

"Ừ, sắp ăn tết, coi như đưa cho anh quà năm mới đi." Hứa Tư Văn cười nhạt đem ông chủ Vũ cả người cả quần áo đẩy vào phòng thay đồ.

Tuy y thanh cao thế nhưng không tự kiêu, càng không xem thường bất luận người nào mang thành kiến sống qua ngày.

Mặc dù tài xế Vũ chỉ là một người tài xế, nhưng người tài xế này thể hiện ra với y là thiện ý thuần phác, điều này đối với Hứa Tư Văn nhạy cảm mà nói, là vô cùng quý giá.

Cho dù cái loại quý giá này, bắt nguồn từ sự thật là hai bên cũng không phải rất quen thuộc.

Trong lòng Hứa Tư Văn xoắn xuýt ngàn vạn tâm tư, nhưng trong lòng ông chủ Vũ thì chỉ muốn đối với bầu trời rống to hai tiếng!

Ai nha má ơi!

Có người mua quần áo cho mình!

Ông chủ Vũ rất hào phóng cởi một thân quần áo kia của hắn, sau đó đem bộ đồ Hứa Tư Văn đưa hắn mặc lên người, mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng cao hứng trong lòng dĩ nhiên đã tiêu diệt chút không được tự nhiên này.

Hứa Tư Văn biết tài xế Vũ thân cao thể kiện, lưng hùm vai gấu, nhưng lại không nghĩ tới người này mặc quần áo thích hợp vào, mới nhìn giống như người mẫu trong tạp chí vậy!

Không phải cái loại nam sinh anh tuấn trắng trẻo kia, mà là có một loại khí chất dũng mãnh mà trầm ổn, đứng ở nơi đó bất động như núi, trong mắt lại chứa ý cười nhìn mình.

Một khắc kia, tim Hứa Tư Văn cũng đập thình thịch một chút.

Có điều ngay sau đó y liền tỉnh táo, y tự mình hiểu được, quan niệm của loại người thuần phác này đều rất bảo thủ, huống chi, y liếc mắt liền thấy được, tài xế Vũ là thẳng!

Loại người như y rất ít ai thật lòng, thật lòng thì đã sớm tìm được người, không thật lòng thì đâu đâu cũng có, y thấy nhiều đồng loại chia chia hợp hợp như vậy, mà ngay cả học trưởng của mình, không phải cũng là như thế sao?

Với lại người trong nhà cũng đều không tiếp nhận y, người mà năm đó y móc tim móc phổi thầm mến, đã công thành danh toại từ lâu, chính mình thì vẫn một thân một mình, có điều như vậy cũng tốt, sống một mình mình cũng không sao cả, anh hai đã từng len lén nói với y không chỉ một lần, chờ y già rồi liền để con đến đưa ma cho y.

Đây là chuyện duy nhất Hứa Tư Văn cảm thấy vui mừng.

?

Hết chương 19

20. Chương 20: 020. Hàng Rẻ Không Phải Hàng Tốt

Kỹ thuật viên Hứa mua quần áo cho tài xế Vũ, tốn không ít tiền, kỳ thực ông chủ Vũ muốn trả tiền, nhưng mà kỹ thuật viên Hứa không cho hắn cơ hội, sau khi Hứa Tư Văn nhìn đến ngây người, phục hồi tinh thần lại liền đưa cho nhân viên một tấm thẻ ngân hàng, ngay cả tiền mặt cũng không để tài xế Vũ nhìn thấy, liền trả tiền đóng gói rời đi.

Vì thứ bảy đi dạo phố, chủ nhật kỹ thuật viên Hứa muốn tổng vệ sinh, tài xế Vũ căn cứ vào ý muốn giúp một tay, đến làm trợ thủ cho kỹ thuật viên Hứa, kết quả bị sợ ngây người!

Hứa Tư Văn cũng biết mình có chút khiết phích, thế nhưng y cũng không cách nào chịu đựng, cái này có quan hệ đến trải nghiệm của y, là một cái tâm bệnh, y biết cả đời này đều không loại trừ được, cũng không có ý định loại trừ, tại thời điểm đủ khả năng, y sẽ chịu đựng điểm mấu chốt của mình.

Nhìn một đống lớn chất khử trùng, bột clo, đến Lysol (một nhãn hiệu xịt phòng diệt khuẩn) vân vân, bị kỹ thuật viên Hứa lấy ra nơi này xoa xoa nơi kia xát xát, tài xế Vũ cho là mình đang ở phòng tiêu độc của bệnh viện, chứ không phải ký túc xá tạm thời của công ty.

Ông chủ Vũ là bị một cú điện thoại gọi trở về, là chị dâu gọi điện thoại tới, giọng Trương Thúy Hoa lớn đến mức Hứa Tư Văn cũng mơ mơ hồ hồ nghe được cô nói.

"Cái gì?" Ông chủ Vũ sợ ngây người, cầm điện thoại vẻ mặt không dám tin: "Ai tới nhà chúng ta?"

"Một đứa con gái họ Vương, nói là đối tượng của em!" Chị dâu Thúy Hoa rất không cao hứng ồn ào trong điện thoại: "Em nói xem em có đối tượng thì có thôi? Giấu giấu diếm diếm làm gì? Con gái người ta cũng không phải giấy? Đâm một cái liền rách không ai nhận ra."

Đừng thấy chị dâu Thúy Hoa không xem được mấy chữ, nhưng là người lòng dạ rộng rãi, không có nhiều tâm tư cong cong quẹo quẹo như vậy, tiền tài trong nhà đều là thằng em kiếm được, tuy sau đó cũng có mình và ông chồng xuất lực, có thể còn xuất lực không biết nhiều hơn bao nhiêu lần.

Cô cho là ông chủ Vũ có đối tượng không dắt về nhà là sợ người nhà phải lo nghĩ, bây giờ gia đại nghiệp đại, những thứ chị dâu Thúy Hoa hiểu được cũng nhiều chút, trong số những người giao du phần lớn đều là mấy bà phú hào, bởi vì chị dâu Thúy Hoa xuất thân không tốt, người có thể thật lòng giao du với cô tự nhiên là thực sự, không thật lòng cũng lười cẩn thận với cô, ngoài mặt không có trở ngại là được.

Cho nên ít nhiều gì cũng biết chút chuyện xấu, lúc bắt đầu là kinh ngạc, sau đó liền hạ quyết tâm, nhà mình cũng không thể biến thành như vậy, quá loạn!

"Không phải, chị hai, em không có đối tượng!" Sau khi ông chủ Vũ hết khiếp sợ, ngay lập tức liền quay đầu nhìn về phía kỹ thuật viên Hứa, lại phát hiện kỹ thuật viên Hứa không hề ngừng tay tiếp tục quét tước vệ sinh, thấy hắn nhìn sang, còn cười trêu chọc một câu: "Sao anh có thể không nhận chứ? Người ta đều đưa tới cửa rồi."

Hứa Tư Văn là thật sự không nghĩ gì khác, cho dù trong lòng có chút chua, nhưng y cũng không thương xuân bi thu muốn chết muốn sống.

Y gặp qua rất nhiều chuyện con gái vì yêu mà chủ động, đây mới là chủ động đến nhà thôi, trò trẻ con, y còn gặp qua chủ động hiến thân đây nè, lúc du học ở nước ngoài, còn có cái kia và vân vân nữa, chẳng phải là càng kích thích hơn?

Theo y biết, bởi vì công tác ở Đông Bắc Hổ có phúc lợi tốt, rất nhiều người đều chen đến vỡ đầu muốn đi vào, mà y tận mắt nhìn thấy, xí nghiệp tư nhân này quả thật là giàu nứt đố đổ vách, bất luận là ăn hay ở tiêu chuẩn đều vô cùng cao, không giống như một cái xí nghiệp tư nhân cấp thành phố, càng giống như một cái tập đoàn tài chính xuyên quốc gia, nghe nói công nhân viên trong này đều là đồng hương của ông chủ kia, người thành thật lại có một phần công việc tốt như vậy, tự nhiên chiêu gọi con gái.

"Hàng rẻ không phải hàng tốt, huống chi còn là hàng giao tới tận cửa!" Ông chủ Vũ có chút u oán nhìn kỹ thuật viên Hứa, cho y một câu trả lời thần thánh.

Kỹ thuật viên Hứa: "…!"

Hết chương 20

21. Chương 21: 021. Nói Chuyện Thế Nào Vậy?

"Con nhỏ chết tiệt, làm đến tận cửa nhà, cho rằng ông đây dễ ức hiếp!" Ông chủ Vũ thật sự tức giận rồi.

Từ lúc nào mà hắn trở thành bánh thơm, gái có chồng cũng đuổi tới nhà vậy?

Quan trọng nhất là, còn để kỹ thuật viên Hứa biết nữa!

Đây thực sự là không thể nhịn nữa rồi!

"Nói chuyện thế nào vậy?" Kỹ thuật viên Hứa nhịn không được giáo huấn: "Tuy nói con gái chủ động chút, anh không thích, nhưng anh cũng không thể nói như vậy chứ? Trở lại giải thích với người ta rõ ràng là được, không phải mỗi cô gái đều có dũng khí thổ lộ."

"Gái có chồng kia có cái gì tốt? Nhìn y như yêu tinh vậy!" Ông chủ Vũ nóng nảy sắp chết: "Trời lạnh muốn chết mà mặc váy! Thật là vì đẹp, cóng chết không hối hận! Sao cô ta không không mặc gì hết mà ra đường đi? Tỉ lệ người ta quay đầu lại nhìn sẽ rất cao đó!"

Kỹ thuật viên Hứa tức chết rồi!

Tài xế Vũ vừa thấy làm cho người ta tức giận, trong lòng càng thêm nổi lửa với cái bà gái có chồng tới cửa kia, nhưng hắn biết có lửa thì hiện tại cũng không thể phóng ra với kỹ thuật viên Hứa.

"Tui về trước, tự cậu dọn dẹp đi."

Hứa Tư Văn không biết thân phận thật sự của ông chủ Vũ, chỉ coi hắn là tài xế Vũ, tài xế Vũ thối mặt rời đi, tư thế kia đúng là như phải đi về liều mạng.

Hứa Tư Văn nhìn ra được, người này không phải đang làm bộ, mà là bộ dạng thật sự rất tức giận, liên tưởng đến đãi ngộ của tập đoàn Đông Bắc Hổ, chỉ sợ thật đúng là oan uổng hắn.

Bây giờ con gái muốn bám víu cành cao khá nhiều, y cũng không phải chưa từng thấy, có điều, cô gái kia cũng thật là có khả năng, một người tài xế cần phải tự xem nhẹ mình như thế sao?

Có điều mấy cái này mắc mớ gì đến y?

Kỹ thuật viên Hứa vẫn dựa theo tiết tấu như trước, bắt đầu quét tước vệ sinh.

Không còn tài xế Vũ ở đây, y cũng bớt một người quấy rối.

Chờ y giặt sạch ra trải giường vỏ chăn quần áo, thậm chí bao gồm cả quần lót tất khăn tay xong, ngay cả giày cũng chà xát một lần, rốt cục có thể lấy hơi.

Trong giấc mộng, liền mơ tới năm đó, chuyện kia, Hứa Tư Văn mặt lạnh, dùng thân phận của một người đứng xem, nhìn tất cả đã từng trải qua trong mộng….

Sau khi tỉnh lại, lại phát hiện mình đã có thể lãnh tâm lãnh tình đối mặt, rốt cuộc không còn mỗi một lần lúc tỉnh lại, bên gối bị nước mắt ướt nhẹp, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh bộ dạng chật vật…

Bởi vì là chương trình tổng hợp, phần mềm Hứa Tư Văn thiết kế có rất nhều công năng, nhằm vào cấp cao, cấp giữa, nhân viên cơ sở, thiết đặt quyền hạn mở ra chương trình khác nhau vân vân, Hứa Tư Văn phải ở nơi này khoảng hơn một tháng.

Lại bởi vì trong lúc đó có đợt nghỉ năm mới dài hạn, trong thời gian hơn một tháng, có đến nửa tháng là vượt qua trong kỳ nghỉ.

Có điều Đông Bắc Hổ không hổ là người có tiền, người ta căn bản không quan tâm!

Cả ngày lễ và ngày nghỉ đều được nghỉ như bình thường, xí nghiệp tư nhân có thể làm được như vậy rất ít, các loại phúc lợi đãi ngộ siêu cấp hậu đãi, cho nên có người sau khi từ chức ở Đông Bắc Hổ đến những nơi khác, căn bản không thích ứng được.

Hứa Tư Văn cho rằng thứ hai sẽ gặp được tài xế Vũ, thật ra thì y vẫn rất tò mò đối với chuyện sau đó, cũng không biết tài xế Vũ giải quyết vấn đề thế nào.

Nhưng thứ hai tới là ngày ông tài xế thay ca.

Hứa Tư Văn không quá quen thuộc với người ta, những người y không quen y sẽ một mực không bắt chuyện, kỳ thực lúc mới bắt đầu, cũng bởi vì tài xế Vũ giúp y một chút, y mới giao tiếp với tài xế Vũ.

"Thứ ba không cần lên lớp, ngày đó là tiểu niên*, tất cả mọi người được nghỉ." Giảng dạy một ngày xong, trước khi đi, Hứa Tư Văn nhận được thông báo.

*Tiểu niên: ngày tiểu niên ý nghĩa mọi người bắt đầu chuẩn bị cho năm mới, chuẩn bị sạch sẽ để qua năm cũ, bày tỏ năm mới phải có không khí mới, biểu đạt nhân dân lao động Trung Quốc tạm biệt cái cũ đón cái mới, đón nguyện vọng tốt đẹp cát tường thịnh vượng. Tùy theo phong tục các nơi, được gọi là ngày lễ tiểu niên cũng không giống nhau, trong truyện tập đoàn Đông Bắc Hổ ở phía bắc, nên ngày tiểu niên là ngày hai mươi ba tháng chạp.

Lạnh nhạt gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, liền không quay đầu lại rời đi.

Hết chương 21

22. Chương 22: 022. Thiên Kinh Địa Nghĩa

022. Thiên kinh địa nghĩa (những lý lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.)

Lại nói ông chủ Vũ, hùng hổ về đến nhà, vừa vào cửa liền thấy một bà mụ già ngồi trên sô pha, đang nói chuyện với chị dâu nhà mình.

Thế nhưng trên mặt chị dâu rõ ràng cười rất miễn cưỡng!

"A!" Vương Dung Dung đang lúc nói chuyện, một cái giày cũ màu đen liền bay tới, trực tiếp đập vào trên người cô.

"Gái già cho thể diện mà không cần! Ai cho cô tới đây kiếm cơm hả? Tìm mắng phải không?" Một cái giày cũ khác, bị ông chủ Vũ nắm trong tay, mũi giày đối diện người ta mắng, nội dung tràn đầy mùi vị của kẻ hung dữ Đông Bắc.

Chị dâu Thúy Hoa lập tức đứng lên: "Làm gì vậy làm gì vậy? Sao còn động thủ với gái già làm gì? Có lời gì không thể nói đàng hoàng sao?"

"Em với cô ta không có gì để nói!" Ông chủ Vũ ngay cả tâm muốn giết người cũng có, ba mươi mới có cái xem mắt, bát tự còn chưa có đưa lên nữa, đã bị người ta tìm tới cửa, nếu hắn không phát giận thì hắn không phải là nam nhân.

"Vũ tiên sinh, tôi…." Cho dù trong lòng kiêu ngạo muốn chết, nhưng hiện thực lại khiến Vương Dung Dung không thể không cúi đầu, cô không ngờ chỉ là một chuyện cỏn con mà thôi, công ty kiến trúc dưới trướng tập đoàn Đông Bắc Hổ liền cắt đứt với tập đoàn nhà mình.

Phải biết tuy tập đoàn Cương Kiến có rất nhiều khách hàng, nhưng mà không có nhà nào dứt khoát như tập đoàn Đông Bắc Hổ hết!

Chỉ cần cung cấp hợp lệ không giở trò lừa bịp, người khác đều là kết khoản từng đợt, còn có người ép hàng, nhưng Đông Bắc Hổ là trực tiếp trả tiền mặt đó!

Cô hao tổn tâm cơ muốn cùng Vũ Khánh Cương xem mặt, cũng bởi vì nhìn vào điểm này, Đông Bắc Hổ căn bản không thiếu tiền.

Cái này đối với nhà họ Vương hiện giờ, quả thực là một khối thịt mỡ lớn đó!

Huống chi, trong nhà Vương Dung Dung còn có một em trai do mẹ kế sinh, cô không thể không suy nghĩ cho chính mình, không muốn bị ép hôn, cũng chỉ có thể tìm một viện trợ bên ngoài mạnh mẽ, gắt gao bóp chặt gia sản nhà mình, cô mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận, cái kẻ do mẹ kế sinh kia đứng qua một bên đi.

"Cút! Cút nhanh lên cho ông!" Ông chủ Vũ không kiên trì nghe cô nói, hắn vừa đến đã phát lửa thật lớn, chính là hi vọng bà gái già này tự biết thức thời chút, mau cút ra khỏi cửa.

"Dù giữa chúng ta có hiểu nhầm, tuy nhiên không đến nỗi không phân biệt công và tư! Xin Vũ tiên sinh suy nghĩ cẩn thận một chút." Vương Dung Dung không thể không dùng tốc độ nói chuyện nhanh nhất để nói, thật sự là ông chủ Vũ này giống hệt trong lời đồn, không có văn hóa!

"Suy xét bà ngoại cô!" Ông chủ Vũ nghe xong càng giận: "Nói với nhà mấy người, sau này chúng ta nước giếng không phạm nước sông, các người nên làm gì thì làm, nơi này bọn tui cũng không thiếu nhà cung ứng hàng."

"Nhà của chúng tôi cung ứng hàng vẫn chưa từng có sai lầm." Vương Dung Dung vẫn như cũ tranh thủ, cô không thể cũng không dám khiến trong nhà mất đi đơn đặt hàng của đại tài chủ này.

"Phí lời!" Ông chủ Vũ khó chơi: "Ông đây trả tiền, các người cung ứng hàng không phải thiên kinh địa nghĩa sao?"

Vương Dung Dung sắp bị ông chủ Vũ làm nghẹn chết.

Cái kiến trúc này, một là nhờ vào đất, một cái nữa chính là vật liệu kiến trúc, xi măng đặc biệt và xi măng loại một có thể cùng một giá cả sao? Nếu là xi măng đặc biệt, lúc cung ứng hàng, xi măng loại hai cũng hoàn toàn có thể dựng nhà lầu được đó!!

Vật liệu gần như giống nhau, vật liệu tốt có khả năng dựng lên nhà lầu kháng chấn, chống chấn động cấp mười, vật liệu bình thường thì cũng là cấp bảy, thế nhưng cho người ở thì giống hệt nhau! Bạn đang ?

Động đất bão tố là nhân tố tự nhiên không thể kháng cự, tám trăm năm cũng khó gặp được, huống chi nơi này là Đông Bắc, bão thì toàn bộ miễn hết, động đất còn có thể, nhưng Đông Bắc không phải khu có nguy cơ động đất cao.

Bao nhiêu nhà cung ứng hàng đã từng có hồ sơ ghi chép hàng chất lượng kém?

Có điều nói thật, tập đoàn Cương Kiến không phải chưa từng làm như vậy, nhưng vừa nhìn thấy nhân viên kiến trúc Đông Bắc Hổ, mỗi lần nhận hàng, đó là ở sát bên mở túi nghiệm hàng, nhìn đến mức cũng sắp đuổi kịp cảnh sát tra độc luôn rồi, liền sững sờ không dám xuống tay!

Hết chương 22

23. Chương 23: 023. Tạm Biệt Không Tiễn!

"Cút nhanh lên!" Ông chủ Vũ lười dây dưa với một bà gái già, trong tay nắm giày cũ chỉ ra cửa: "Tạm biệt không tiễn!"

"Vũ tiên sinh…." Vương Dung Dung thật sự muốn khóc.

"Không phải đối tượng của em sao?" Chị dâu Thúy Hoa buồn bực mở miệng.

"Đối với một bà heo mẹ em cũng không cần như vậy!" Ông chủ Vũ không chờ Vương Dung Dung mở miệng nói chuyện, trực tiếp trả lời một câu kinh điển.

"Không phải à?" Chị dâu Thúy Hoa vừa nghe, thì ra là đồ giả!

Lập tức sắc mặt liền khó coi, ánh mắt nhìn Vương Dung Dung cũng thay đổi: "Vậy nhanh đi đi, nhà chúng tôi cũng không giữ cô."

"Chị dâu…." Lúc này Vương Dung Dung cảm thấy mình thật sự là không có biện pháp, dung mạo học thức và vân vân vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, đến trước mặt người nhà này mặt tất cả đều là bột phấn, bởi vì người nhà họ Vũ căn bản là không để ý.

"Đừng!" Chị dâu Thúy Hoa nhíu mày: "Cô và tiểu Vũ nhà chúng tôi không phải quan hệ đó, vậy sao lại gạt tôi? Cô đó, con gái vừa gặp đã không thành thật, đi nhanh đi, nhà chúng tôi không chiêu đãi người như cô."

Người thành thật nói chuyện chính là sắc bén, loại chỉ trích không che không giấu này càng làm cho người ta khó coi.

Vương Dung Dung bị nói đỏ cả mặt, giận dữ và xấu hổ rời khỏi Vũ gia.

Cô ta vừa đi, chị dâu Thúy Hoa liền nói thầm: "Đứa con gái kia làm cái gì mà đuổi tới nhà vậy? Thật không biết xấu hổ."

Cho dù vào thành phố đã nhiều năm, nhưng trên quan niệm thì bọn họ vẫn là bộ dạng lúc ở nông thôn, đối với con gái không trang trọng, luôn không thích.

"Chị dâu, sau này có ai tới nói là đối tượng của em đều khỏi tin! Ngoại trừ em tự mình đứng ở trước mặt mọi người chính miệng nói!" Ông chủ Vũ đại lão bản bị làm ghê tởm, sắc mặt xanh đen cam đoan với chị dâu Thúy Hoa.

Bạn đang ?

"Chị biết rồi." Chị dâu Thúy Hoa thở dài: "Nhưng nhóc Vũ à em cũng sắp ba mươi rồi, ngay cả đối tượng cũng không có, khi nào mới có thể thành gia hả?"

"Cái này, khó nói." Không giống như trước đây, qua loa lừa gạt cho qua, lần này ông chủ Vũ trả lời có chút do dự.

"Em đừng lo lắng trong nhà, mặc kệ tìm dạng gì, chỉ cần em thích là tốt rồi, chúng ta cũng không cần phải tìm người giống lúc nãy mới được." Chị dâu Thúy Hoa căn bản không chú ý đến thay đổi của em trai, có điều cái cô Vương Dung Dung kia gây chuyện, cô cũng suy nghĩ rõ ràng một chuyện, nhà học Vũ bọn họ không có văn hóa kiến thức gì, không cần con gái "mắt to".

Nơi này "mắt to", là chỉ những cô gái có kiến thức, giống như Vương Dung Dung vậy, bằng cấp cao kiến thức rộng, còn từng xuất ngoại, biết nói ngoại ngữ có phẩm vị, chứ không phải chỉ nói về ánh mắt to nhỏ.

Cái cô Vương Dung Dung vừa nãy, nhìn là biết không tệ, có thể há mồm hải ngoại ngậm miệng quốc tế, đề tài nói chuyện chị dâu Thúy Hoa căn bản nghe không hiểu, tài chính nè, thị trường chứng khoán nè, hưu nhàn gì gì đó, chị dâu Thúy Hoa nghe mà cau mày, tuy rằng nghe không hiểu, tuy nhiên có thể từ trong giọng nói nghe ra được, Vương Dung Dung căn bản là xem thường mình.

Chị dâu Thúy Hoa vốn là hết sức cao hứng, bị ông chủ Vũ phủ nhận trong điện thoại chỉ còn lại năm phần, kết quả Vương Dung Dung vừa mở miệng, thì ngay cả năm phần cũng không dừng bước, trực tiếp chỉ còn lại một phần, vẫn là vì thấy Vương Dung Dung là một cô gái có tướng mạo không tồi.

Có điều nếu như được lựa chọn, thì chị dâu Thúy Hoa cũng không thích con gái như vậy làm chị em dâu, dáng vẻ cao cao tại thượng, dùng lỗ mũi nhìn người.

"Thật sự chỉ cần tìm người em thích, thì mọi người không chọn lựa gì cả?" Hai mắt ông chủ Vũ đảo một vòng, lập tức nảy ra ý hay.

Hắn vốn là người thật thà, có điều sau này ra ngoài làm công kiến thức nhiều hơn, tâm nhãn cũng theo đó mà nhiều hơn, bằng không một tên đàn ông xuất thân nông gia, làm sao có khả năng chống đỡ gia nghiệp lớn như vậy?

Hắn chính là một ông chủ giả heo ăn thịt cọp bề ngoài hàm hậu bên trong gian trá!

Hết chương 23

24. Chương 24: 024. Tiểu Niên

Hứa Tư Văn đối với ngày lễ, đã hiện ra một loại cảm giác chết lặng, bởi vì bất luận là ngày tiểu tiết hay là ngày quốc gia đại sự, y đều trải qua một mình, cũng từng cùng với các đồng nghiệp, cơ mà vẫn như cũ thích một mình.

Y không phủ nhận mình cô đơn, thế nhưng y hưởng thụ loại cô đơn này, bởi vì một mình, liền không sợ bị thương tổn.

Sáng sớm Hứa Tư Văn đang ngủ nướng, liền bị tiếng gõ cửa kinh thiên động địa đánh thức, gương mặt kỹ thuật viên Hứa dài ra, không hề liếc mắt nhìn liền mở cửa, các biện pháp an ninh nơi này vô cùng tốt, y không lo lắng xảy ra bất trắc, chỉ tức giận là, thật vất vả có một cơ hội ngủ nướng, cứ như vậy bị người ta quấy rầy.

"Kỹ thuật viên Hứa!" Tài xế Vũ xuất hiện ở ngoài cửa, vẻ mặt đầy ý cười khiến Hứa Tư Văn nhìn mà cứ thấy chói mắt thế nào ấy??

"Anh tới làm gì?" Giọng điệu kỹ thuật viên Hứa thật không tốt, sắc mặt cũng rất kém, nói tóm lại, thái độ ác liệt.

"Hôm nay là tiểu niên đó, đừng nghẹn ở trong phòng, đi ra ngoài dạo phố lớn, mua sắm một ít đồ tết đi!" Ông chủ Vũ đây là rảnh rỗi tìm việc, hắn đã sớm thăm dò rồi, kỹ thuật viên Hứa một mình ở thành phố Đông Bắc, nhất định phải đợi đến sang năm mới có thể trở về.

Hứa Tư Văn thật muốn đánh hắn một trận: "Tôi không cần!"

Đồ tết và vân vân, bao nhiêu năm y đều không cần?

"Đừng mà!" Ông chủ Vũ là một ông chủ rất cố chấp, không để ý phản đối của kỹ thuật viên Hứa, rốt cuộc sau khi đem người ăn mặc chỉnh tề, liền kéo người ra phố.

Có lẽ thật sự là một mình đã lâu, kỳ thực trong nội tâm Hứa Tư Văn, cũng là hi vọng ra ngoài dính dính chút hơi người đi…

Ông chủ Vũ vẫn là một thân kia, có điều hẳn là bởi vì người địa phương ở thành phố Đông Bắc bên này đều rất chú trọng việc phòng lạnh giữ ấm, người hóa trang giống ông chủ Vũ cũng không ít, có điều đa số đều là các công nhân viên của tập đoàn Đông Bắc Hổ, bọn họ đều là người xuất thân nhà nông, đối với mọi yêu cầu chính là thực dụng, áo bông quần bông mới là cách phối đồ đơn giản nhất, phòng lạnh giữ ấm lại còn không quý giá.

Về phần người thành phố, gần như đều giống kỹ thuật viên Hứa, một thân trang phục nhẹ nhàng, nhìn thì đẹp nhưng kỳ thực thì một chút cũng không thực dụng, ở trên đường thì còn đỡ chút, người chen người cũng chắn gió, một khi đặt mình đứng bất động ở chỗ trống trải một chút, gió Bắc cứ như vậy thổi vù vù, không tới một giờ bảo đảm đông cứng.

May là, thân thể kỹ thuật viên Hứa nhỏ bé không dày rộng, có một tài xế Vũ thể trạng như gấu làm tấm chắn gió vậy cũng đủ rồi.

Kỳ thực đồ vật buôn bán trên đường cũng không khác mấy, bất quá chỉ vì ham muốn một cái náo nhiệt thôi, loại hương vị năm mới náo nhiệt mười phần này, đã rất lâu kỹ thuật viên Hứa chưa từng trải nghiệm.

"... Cái này thế nào?" Tài xế Vũ cầm một chuỗi đèn lồng, là cái loại đồ trang trí dùng trong ngày lễ nhỏ nhỏ tinh xảo chạy bằng pin treo ở trên cửa sổ.

Kỹ thuật viên Hứa hé miệng, không biết phải thế nào mới tốt, nếu trả lời, y căn bản là không biết thứ này, nếu không trả lời, giống như cũng không tốt.

"Còn cái này?" Tài xế Vũ giống như không thấy được sắc mặt kỹ thuật viên Hứa không tốt, liền cầm một cái đèn lồng hình thức khác, hai tay ngốc nghếch giơ lên, chờ kỹ thuật viên Hứa giải quyết dứt khoát.

"...!" Hứa Tư Văn xoắn xuýt, con người y có một tật xấu không quá tốt, chính là một khi nghiêm túc, y sẽ mắc chứng chướng ngại lựa chọn!

"Lấy cả hai cái đi, cậu một cái, tui một cái!" Rốt cuộc tài xế Vũ ý thức được sai lầm của mình, thẳng thắn thay kỹ thuật viên Hứa quyết định.

Về sau cái nhận thức này, được ông chủ Vũ chấp hành rất tốt.

Hết chương 24

25. Chương 25: 025. Gặp Người Quen

Kỹ thuật viên Hứa bị tài xế Vũ nửa cưỡng ép đi dạo phố, lại bị người ta hủy bỏ quyền lựa chọn vĩnh viễn, y còn chưa có gì giác ngộ nữa.

Chỉ là đi dạo cái phố, liền gặp người quen.

"Vũ lão đệ!" Người đâm đầu đi tới, khiến kỹ thuật viên Hứa khẽ nhíu mày, khiến đôi mắt tài xế Vũ trở nên ác liệt.

Người này không phải ai khác, chính là ông chủ tập đoàn Cương Kiến, Vương Cương Kiến cha của Vương Dung Dung, so với ông chủ Vũ xuất thân mộc mạc, ông chủ Vương là người làm ăn thứ thiệt, tay trắng dựng nghiệp, vừa bắt đầu chính là một công nhân khiêng xi măng cốt thép, một ngày chỉ có năm đồng tám đồng tiền công, cho tới gia nghiệp lớn như bây giờ, có thể thấy tâm tính người này như thế nào.

"Chú Vương." Trong mắt ông chủ Vũ tràn đầy chán ghét, một chút ý tứ che giấu cũng không có.

Một thân thịt mỡ của ông chủ Vương run run lên, cũng không biết là tức giận hay là muốn nói cái gì mà bị nghẹn, tình nhân nhỏ bé thân hình thon thả xinh đẹp mê người không biết xếp số bao nhiêu ở bên người, đang dán chặt trên thân thịt mỡ của ông ta, cười thuận khí giúp ông ta.

"Vũ lão đệ nói chuyện thật hài hước! Rốt cuộc là người trẻ tuổi, có thể thời thượng." Ông chủ Vương cũng là một người tài ba, đã như vậy còn có thể xem như không có gì mà nói chuyện.

"Có chuyện gì?" Ông chủ Vũ lười pha trò với ông ta, từ sau khi Vương Dung Dung ra ám chiêu tìm đến nhà, ông chủ Vũ liền triệt để bye bye với người nhà họ Vương cùng với tập đoàn Cương Kiến của bọn họ, da trâu như vậy, hắn không dính vào nổi.

"Đây không phải là đi dạo phố gặp được cậu sao? Chào hỏi một tiếng mà thôi, lẽ nào nhất định phải có chuyện mới được? Hai anh em ta ai với ai chứ!" Vương Cương Kiến cứ như rất quen thuộc, da mặt đủ dày mới có thể xài được, không thì làm sao ông ta tích góp được gia nghiệp? Đây chính là bí quyết thành công đó.

"Đừng!" Ông chủ Vũ nhanh chóng phủ nhận: "Đừng ở đây vô nghĩa suông với tui, hai ta không quen thuộc, ông đi đường lớn của ông, tui đi cầu độc mộc của tui, ông quản cho tốt người nhà ông, nhà tui cũng xem trọng môn hộ, cái này bye bye ngài nha!"

Nguồn:

Trên đường cái người đến người đi, ông chủ Vũ không muốn nói nhiều với cái thứ heo hình người, rất hấp dẫn ánh mắt người khác, hắn cảm thấy quá hạ giá, đặc biệt là bên cạnh hắn còn có kỹ thuật viên Hứa nữa chứ.

Hứa Tư Văn bên cạnh cũng rất bất mãn đối với người đến chào hỏi này, người này vừa nhìn chính là một kẻ gian trá giảo hoạt xem trọng lợi ích và hiệu quả, mập còn hơn y gấp ba lần, nhìn lại tài xế Vũ một chút, thân cao mã đại là một chuyện, mấu chốt là không béo phì!

Y không phải xem thường người mập, mà là có người mập đáng yêu, mập ung dung, mập phúc hậu, nhưng cái vị này lại mập ngu xuẩn, mập xấu xí, thịt buồn nôn.

Trong lời nói chuyện, là người thì đều có thể nghe ra được ý nịnh bợ và có ý đồ riêng, Hứa Tư Văn ghét nhất người như vậy.

"Đừng vậy mà!" Vương Cương Kiến không có biện pháp đối với ông chủ Vũ, ông ta quen theo mấy người nói chuyện làm ăn đùa giỡn ba hoa trơn tuột, nói chuyện làm ăn mà, không phải đều là anh tới tôi đi, giao thủ mấy lần cuối cùng mới có thể thỏa thuận ra kết quả? Nhưng tập đoàn Đông Bắc Hổ thì khác, bọn họ thuộc về phái giải quyết dứt khoát.

Nói không hợp tác với các người, chính là xuống giá cũng không quay đầu lại!

"Vũ lão đệ à, cậu xem hợp tác của chúng ta có phải là...?" Lúc Vương Cương Kiến nói lời này, cố ý giảm thấp giọng.

Mất đi đơn đặt hàng của tập đoàn Đông Bắc Hổ cũng không phải là mong muốn của ông ta, bất đắc dĩ con gái làm việc càng ngày càng không suy nghĩ, bà vợ ở nhà đã thổi gió bên tai chừng mấy ngày rồi, thổi đến ông ta cũng phiền, nên mới tìm một tình nhân nhỏ mới nhất ra đường giải sầu, ai ngờ sẽ gặp được Vũ Khánh Cương, chọn ngày không bằng đúng ngày, liền ngay hôm nay nói ra, nói thật tốt, có lẽ đơn đặt hàng có thể trở về.

"Dẹp đi, cái này không bàn nữa, bye bye!" Vũ Khánh Cương đã sớm không nhịn được, mặc dù biết nhất định sẽ dính dáng đến chuyện làm ăn, nhưng hắn sớm đã uỷ quyền, nếu không có Vương Dung Dung tự cho là thông minh, hắn căn bản cũng sẽ không quan tâm tập đoàn nhà ai nhập hàng.

Hết chương 25

26. Chương 26: 026. Lại Sai Lệch Một Lần Nữa

Nói xong, Vũ Khánh Cương trực tiếp kéo kỹ thuật viên Hứa bỏ chạy, tốc độ có thể còn nhanh hơn so với thỏ, giống như phía sau có chó rượt theo, khiến Vương Cương Kiến muốn tiếp tục cũng không tiếp tục được, huống chi, dù ông ta muốn đuổi theo, thì hình thể kia của ông ta cũng không cho phép nha.

Chờ chạy đủ để thoát khỏi dây dưa, Vũ Khánh Cương có chút luyến tiếc buông tay kỹ thuật viên Hứa: "Lại phải chạy, lão tặc mập ú đáng chết kia."

"Tặc?" Kỹ thuật viên Hứa không hiểu lắm, đây là có ý gì.

"Ý là tặc lưu đó." Tài xế Vũ gãi đầu một cái, đối với phương thức nói chuyện ở Đông Bắc bên này, kỹ thuật viên Hứa vẫn không thể nào hiểu được.

"Tặc lưu?" Hứa Tư Văn càng bị hồ đồ rồi, người mập mạp kia thoạt nhìn gian trá, nhưng tuyệt đối không dính dáng gì tới "tặc" đi, người kia vừa thấy chính là một ông chủ, không thấy bên người đều mang theo "tình nhân" sao? Không có tiền thì không thể nuôi nổi chim hoàng yến yêu kiều được.

"Ừm, dùng lời giải thích văn chương, chính là gian trá, giảo hoạt, ừm, dù sao thì không phải đồ tốt." Ông chủ Vũ dùng từ rất đúng chỗ, còn kèm giải thích nữa.

"Ông ta tìm anh làm gì vậy?" Một ông chủ tìm tài xế? Tuy rằng Hứa Tư Văn không phải người giàu lòng hiếu kỳ, bất quá chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

"Ông ta muốn tìm tui giải thích đi." Ông chủ Vũ đã sớm nghĩ xong đối sách.

"Cái gì?" Bước chân Hứa Tư Văn dừng lại, cả người đều có chút cứng đờ, ông chủ kia thoạt nhìn, không giống như cũng vậy nha? Chẳng lẽ là song? Cũng đúng, còn ôm một cô gái xinh đẹp mà.

Chẳng lẽ là coi trọng tài xế Vũ như vậy?

Bộ dạng tài xế Vũ không tệ, tràn đầy vị nam nhân, nhưng hình tượng của ông chủ kia lại không nhỏ nhắn gì, huống chi, liếc mắt một cái có thể nhìn ra, chính là cái loại chỉ vì chơi đùa, không quan tâm yêu không yêu gì.

"Nhà ông ta bán vật liệu kiến trúc, muốn cho công ty kiến trúc của bọn tui nhập của nhà bọn họ, nhưng hợp đồng đến kỳ, là nhà họ ra sức khước từ bới lông tìm vết, dựa vào cái gì còn muốn tiếp tục ký với với bọn họ chứ? Thời buổi này không thiếu nhất chính là bán đồ vật, thiếu một tên giết heo, cũng chẳng có nhà ai dùng heo sống. Kéo cái gì mà kéo chứ!" Ông chủ Vũ không biết kỹ thuật viên Hứa hiểu lầm, nhanh chóng đem nguyên nhân nói qua dăm ba câu.

Hứa Tư Văn nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có chút mất mát, mình đây là sao vậy? Đều là thần hồn nát thần tính.

Hứa Tư Văn không hoài nghi thân phận của tài xế Vũ, còn ông chủ Vũ cho rằng hắn đã nói đủ rõ ràng, cho nên hai người ma xui quỷ khiến, lại một lần nữa sai lệch.

Hứa Tư Văn không nghi ngờ tài xế Vũ là vì y biết cơ cấu của tập đoàn Đông Bắc Hổ, đừng thấy quản chuyện đều là nhân viên bên ngoài, nhưng chân chính nói đến, có thể làm công nhân ở Đông Bắc Hổ này, chỉ cần có cơ hội, hơn phân nửa người mà Đông Bắc Hổ thuê đều là con cháu nhà nông, trước tiên không nói có phải cùng thôn cùng làng hay không, cho dù là một quận một huyện, đó cũng là đồng hương, dù sao cũng khiến ông chủ Đông Bắc Hổ yên tâm hơn nhân viên bên ngoài.

Cái loại tình đồng hương kết cấu thành tập đoàn Đông Bắc Hổ này, đừng thấy căn cơ ít, nhưng lại tương đối đoàn kết, không thì trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, cũng không thể phát triển tới trình độ bây giờ, nói trắng ra là, nhân sự ổn định mới là mấu chốt.

Nhân viên bên ngoài có thể đổi nghề khác để cầu thăng chức, nhưng nhóm đồng hương đều đã sống cùng một chỗ bao nhiêu năm, bàn tới cái gì cũng có thể có quan hệ dính líu, mày muốn đổi nghề? Mày không thấy thực có lỗi với đồng hương?

Cho nên Hứa Tư Văn chỉ cho rằng tài xế Vũ tám phần là có chút quan hệ với người có thực quyền nào đó, có quan hệ họ hàng, bị người ta tìm tới cửa nhờ hắn làm người hòa giải cũng có khả năng, chỉ là không ngờ tài xế Vũ còn rất thành thật, thật sự không cho người ta cơ hội đó.

Hết chương 26

27. Chương 27: 027. Không Tự Nguyện Mua Đồ Tết

Bởi vì nhận thức như thế, ngược lại khiến Hứa Tư Văn coi trọng nhân phẩm của tài xế Vũ hơn một chút, cảm thấy vẫn là người mộc mạc như vậy tốt hơn, hiện nay xã hội có bao nhiêu chân thật chứ? Người có thể kiên trì nguyên tắc, không nhiều.

Kế tiếp hai người tiếp tục, bởi vì sắp hết năm, người mua đồ cũng rất nhiều, thế nhưng hai nam nhân trên đường phố mua đồ càng nhiều!

"Người nơi này, rất nhiều nha." Người đầu tiên chú ý tới tình huống này, chính là kỹ thuật viên Hứa.

Y tưởng tâm lý mình có vấn đề, nhưng nhìn hồi lâu, thật sự là nhịn không được, liền nói ra, ý tứ hàm xúc rất không rõ.

"Tiểu niên mà, mua đồ xong bọn họ đều phải về nhà, ở ngoài một năm, ăn tết thế nào cũng phải cùng người trong nhà đoàn tụ, mang đồ tết về cũng không kì lạ, chủ yếu nhất là, phải mang tiền về, không thì mấy bà trong nhà cũng không cho vào cửa đâu." Nửa câu đầu tài xế Vũ nói còn ổn, nửa câu sau là nhỏ giọng kề tai nói nhỏ với kỹ thuật viên Hứa.

Hứa Tư Văn xấu hổ, thì ra chỉ có mình, là mang kính mắt nhìn thế giới thôi!

Có điều tài xế Vũ không biết, hắn còn lôi kéo kỹ thuật viên Hứa người ta mua một đống lớn đồ hữu dụng vô dụng, lớn có pháo đỏ nổ vang vạn dặm, nhỏ có câu đối cùng chữ phúc, dây dây dưa dưa một đống lớn, Hứa Tư Văn rất muốn nói với hắn, y không dùng tới, nhưng mà cái nào tài xế Vũ cũng có thể nói ra một hai lý do, tuyệt đối không cho Hứa Tư Văn mượn cớ cự tuyệt.

"Ăn tết không phúc không được, năm sau làm sao mà qua nổi!" Kỹ thuật viên Hứa không muốn chữ "Phúc", tài xế Vũ rất mê tín giáo dục y, thuận tiện mua sáu chữ Phúc.

Hứa Tư Văn: "..."

"Mua dây đỏ làm cái gì?" Hứa Tư Văn hắc tuyến nhìn tài xế Vũ mua hai bó dây đỏ, cái loại giống như dây cột tóc màu đỏ đó, hắn cho ai cột vậy? Hiện giờ con gái nhà nông cũng không dùng tới có được không!

"Lúc năm mới, trên mỗi bệ cửa sổ treo một cây hành tây, cột bằng dây đỏ, năm sau nhiều vận may!" Tài xế Vũ nói vô cùng khẳng định, đồng thời kiên quyết muốn kỹ thuật viên Hứa nhận lấy dây cột tóc màu đỏ.

Hứa Tư Văn: "..."

Vốn chỉ là đi ra giải sầu, kết quả Hứa Tư Văn cũng ôm một đống lớn đồ tết trong ngực, còn có kẹo hồ lô tài xế Vũ mua mỗi người một xâu, nhìn sơn tra đỏ thẫm bọc đường kia, còn có hạt vừng nữa, cả người Hứa Tư Văn đều không tốt, từ sau khi y mười tuổi, đã không còn ăn những thứ này rồi.

Buổi trưa hai người đều không ăn cơm, cũng không cảm thấy đói bụng, bởi vì tài xế Vũ có thói quen vào ngày đông một ngày ăn hai bữa cơm, ăn ba bữa hắn cũng có thể ăn nổi, hai bữa cũng có thể tàm tạm.

Hứa Tư Văn đi một đường ăn nửa xâu kẹo hồ lô liền no rồi, y ăn ít vô cùng, hơn nữa ở bên ngoài đi dạo một hồi, kiếm về một đống lớn đồ không tự nguyện mua, luôn nghĩ phải sắp xếp như thế nào, có đói bụng hay không đã sớm ném đến chân trời rồi.

Tài xế Vũ đưa y trở về, hai người tay cầm vai khiêng dáng vẻ nhìn rất náo nhiệt, dọc theo đường đi gặp phải người quen biết, tài xế Vũ đều chào hỏi người ta, bộ dạng đặc biệt nhiệt tình.

Những người kia đối với hắn cũng nhiệt tình, chỉ là lúc chào hỏi, luôn liếc mắt nhìn kỹ thuật viên Hứa bên cạnh tài xế Vũ.

"Cương tử, mua đồ tết à?"

"Dạ!" Tài xế Vũ gật đầu cười lộ một hàm răng trắng: "Cậu ba Tôn, cậu có mua không?"

"Không, ngày mai lái xe, mua một lần xong trực tiếp về nhà." Cậu ba Tôn nhìn nhìn kỹ thuật viên Hứa: "Đây là ai vậy?"

"Kỹ thuật viên Hứa, tết không trở về, ở bên này." Tài xế Vũ mừng rỡ cho người ta biết kỹ thuật viên Hứa vất vả.

"Vậy cũng thật là cực khổ rồi!" Quả nhiên, lúc đó cậu ba Tôn đã cảm thấy công ty của kỹ thuật viên Hứa ra giá cao như vậy, cái hệ thống kia là dạng gì hắn không biết, có điều người ta đến chỉ dẫn, ăn tết cũng không đi, điểm này thôi liền đủ để cho mọi người cảm thấy đáng giá.

Lúc gặp được người, tài xế Vũ đều nói như vậy, mới đầu Hứa Tư Văn không quá hiểu rõ, sau đó nhìn thấy mỗi người đều rất thiện ý cười với y, còn mời y đến nhà ăn tết, y liền rõ ràng ý tứ của tài xế Vũ, đây là muốn y nổi danh đây mà.

Hết chương 27

28. Chương 28: 028. Kỹ Thuật Viên Hứa Khổ Cực

Tài xế Vũ giao hàng tới cửa, trực tiếp đưa cả hàng cả người kỹ thuật viên Hứa trở về, thế nhưng sau khi kỹ thuật viên Hứa mở cửa tự mình đi vào, tài xế Vũ liền có chút nhút nhát.

Nơi ở của kỹ thuật viên Hứa, không kém cạnh so với phòng giải phẫu khử độc, tài xế Vũ mang theo đồ đứng ở cửa sững sờ không dám bước cái chân to vào, cứ như vậy đứng ở cửa hô hấp, hắn còn cảm thấy mình giống như một cái máy sản xuất vi khuẩn cỡ bự, vi khuẩn trên người kết bè kết lũ chết ở cửa nhà kỹ thuật viên Hứa, không thể qua lôi trì được một bước….

"Vào đi chứ!" Hứa Tư Văn cảm thấy phía sau không còn âm thanh, liền lên tiếng, chờ lên tiếng xong mới phát hiện mình làm sao có khả năng để người ta vào?

"Thôi!" Ông chủ Vũ lúng túng khà khà ngây ngốc nở nụ cười: "Trên chân đều bẩn thỉu, đồ của cậu tôi thả ở cửa, cái đó, tôi về trước thu thập một chút, sạch sẽ lại tới chỗ cậu."

Nói xong cũng không chờ kỹ thuật viên Hứa có phản ứng, tự mình trước tiên quay người đóng cửa, vô cùng lưu loát rời đi.

Hứa Tư Văn hơi ngẩn ngơ, có chút bất đắc dĩ cười cười, tự mình động thủ cầm túi mua sắm đặt ở cửa lên.

Đồ đạc bên trong, Hứa Tư Văn suy nghĩ thật lâu cũng không thể nghĩ ra phải làm sao bây giờ, câu đối chữ Phúc kia đều phải đến hai mươi chín tháng chạp mới dán lên cửa, pháo là hai mươi chín ba mươi cùng mùng một đốt một cái…

Lắc tới lắc lui, cái nào cũng không thể dùng ngay bây giờ, cuối cùng dứt khoát đều ném ở một chỗ râm mát trên ban công, không để ánh mặt trời chiếu tới, là bởi vì bên trong có đồ dễ cháy, sợ không cẩn thận tự cháy tự nổ là xong.

Chuẩn bị xong hết liền có chút choáng váng đầu, trên người đều là mồ hôi, Hứa Tư Văn cau mày vọt vào phòng tắm tắm rửa, sau khi ra ngoài hơi buồn ngủ, nhưng cố kiên trì đến tận lúc tóc khô, mới vùi vào trong chăn ngủ thiếp đi.

Cậu vừa nhắm mắt lại ngủ, bên kia tài xế Vũ trực tiếp mang theo đồ tết tiến vào cửa phòng đối diện với căn phòng tạm thời của kỹ thuật viên Hứa.

Vừa vào cửa liền thấy trong phòng giản dị đến không thể càng giản dị hơn, vừa nghĩ đến nhà kỹ thuật viên Hứa bên cạnh, nhìn nhìn lại cái ổ heo tạm thời này của mình, rốt cuộc ông chủ Vũ bĩu bĩu môi, bỏ đồ xuống ngay cửa, lộ cánh tay xắn ống tay áo bắt đầu tổng vệ sinh.

Kỳ thực nơi này của hắn cũng không phải bẩn loạn kém cỡ nào, chỉ là nơi ở của một tên đàn ông coi như là chỉ dùng để qua đêm thôi, thì cũng tuyệt đối sẽ không sạch sẽ chỉnh tề không dính một hạt bụi, thế nhưng cũng sẽ không thật sự thành bãi rác, ông chủ Vũ không phải người bừa bãi, chỉ là có chút bụi bẩn và loạn,

bởi vì có so sánh, mới khiến người ta cảm thấy chênh lệch thật lớn, ông chủ Vũ hự hự cổ họng thu thập xong, ném rác xong trở về nhìn cái nhà của mình, không tồi, có chút ý tứ.

"Leng keng leng keng!" Điện thoại di động vang lên.

"Chị hai?" Ông chủ Vũ vừa nhìn điện thoại liền nhanh chóng tiếp, là chị dâu Thúy Hoa.

"Chú ba à, khi nào trở về? Hôm nay tiểu niên, buổi tối ăn bữa cơm đoàn viên." Giọng của chị dâu Thúy Hoa ở đầu bên kia vẫn cao vút như cũ.

"Được, đúng rồi, em còn mang theo một người về." Ông chủ Vũ có chút ngọt ngào đánh tiếng trước với chị dâu Thúy Hoa trong điện thoại.

"Cái gì?" Chị dâu Thúy Hoa ở đầu bên kia lúc ấy liền kích động lên: "Em tìm đối tượng?"

"Không phải, là kỹ thuật viên Hứa, người ta ở rất xa đến chỗ này của chúng ta làm việc, ngay cả ăn tết cũng không thể trở về, thủ vững cương vị, sao không mời người ta ăn một bữa cơm đoàn viên chứ!" Ông chủ Vũ đã sớm nghĩ xong lý do và lấy cớ, hắn không phải có thể thấy người nào liền tuyên truyền với người đó. Hắn cũng không phải bà gái già thích nói huyên thuyên.

Chị dâu Thúy Hoa cao hứng hụt một hồi, nhưng kỹ thuật viên Hứa người ta ngay cả ăn tết cũng không trở về, điều này cũng làm cho chị dâu Thúy Hoa chất phác nghe thấy trong lòng có cảm giác khó chịu, cô chưa từng ra ngoài làm việc, nhưng cũng biết làm công khó xử, kỹ thuật viên Hứa đúng là rất khổ cực.

Bạn đang ?

Vì vậy chị dâu Thúy Hoa ở trong điện thoại liền vỗ tay: "Đến đi! Chúng ta không thiếu một bộ bát đũa."

Hết chương 28

29. Chương 29: 029. Cửa

"Ai!" Ông chủ Vũ vui rạo rực cúp điện thoại, sau một trận chiến tắm rửa, bỏ ra không tới năm phút đồng hồ, có thể thấy được tốc độ của ông chủ Vũ, dọn dẹp chính mình xong, liền thu thập một phen, sau đó soi soi gương, để cho mình thoạt nhìn có thể sạch sẽ chút, thay đổi một thân trang phục lao động màu xanh quân đội bằng vải bạt, thông khí chống gió còn chịu được cọ xát.

Lúc này mới ra cửa, đến đối diện bắt đầu gõ cửa.

"Kỹ thuật viên Hứa?" Bởi vì ông chủ Vũ đã xem qua lý lịch của Hứa Tư Văn, vừa đại học vừa du học, các loại học vấn cao cấp khiến ông chủ Vũ tự mình xấu hổ, vì vậy lúc đối diện kỹ thuật viên Hứa, ông chủ Vũ đều rất chú ý, ít nhất rất chú ý lễ phép, sợ mình hạ giá.

Cũng chính lúc này, ông chủ Vũ biết được trước tiên phải văn minh lễ phép gõ cửa, ở quê nhà ai gõ cửa đâu? Mở cửa trực tiếp đi vào là được.

Ông chủ Vũ lễ phép, gõ cửa, kết quả nửa ngày trong phòng không có động tĩnh.

"Hứa Tư Văn? Kỹ thuật viên Hứa?" Âm thanh của ông chủ Vũ lớn hơn rất nhiều, lần này gõ cửa không dùng tay, hắn sợ âm thanh quá nhỏ người trong phòng không nghe được, dứt khoát lấy chân đạp mấy lần, âm thanh lớn cứ như muốn phá luôn cái cửa, may là tiểu khu này là nơi thường trú của công nhân Đông Bắc Hổ, cửa đều là dùng loại chất lượng cực kỳ tốt, không thì bằng cường độ mấy cái đá kia của ông chủ Vũ, cái cửa này không phải bị đá ra lỗ thì cũng phải bị đạp đến biến dạng đi.

Đợi gần mười phút, trong phòng vẫn không có động tĩnh, ông chủ Vũ lấy điện thoại di động ra gọi, kết quả không có ai tiếp.

Trong lòng ông chủ Vũ cảm thấy không quá ổn, lập tức thay đổi một dãy số: "Ông Tỏa sao? Là tui, ông cầm chìa khóa đến đây một chuyến."

Quan Tỏa là bạn năm đó theo Vũ Khánh Cương ra ngoài làm công, năm đó một nhóm người kia có thể nói là anh em sống chết với ông chủ Vũ, cùng làm công cùng đòi tiền công, cùng khiêng bao lớn cùng chịu khổ cực, bây giờ tất cả mọi người biết thằng ba Vũ phát đạt, nhưng bọn họ cũng tự mình biết mình, dưới tay ông chủ Vũ làm một vài công việc không cần kỹ thuật cùng học lực, ông chủ Vũ là một người đặc biệt nhớ tình cũ, đối với mấy anh em ngày xưa cũng tốt, như là Quan Tỏa, không có văn hóa gì, mặt chữ cũng không nhận thức được mấy, liền dứt khoát phân cho công việc người giữ kho cho đội cảnh sát của tiểu khu, đội trưởng cùng bảo an đều là cao thủ xuất ngũ từ trong quân, thừa sức trông coi một cái tiểu khu, ngược lại là người giữ kho, chỉ để ý một ít tạp vật cùng chìa khóa, việc thoải mái lương lại cao, ông chủ Vũ an bài cho nhóm anh em cũ của mình trên căn bản đều là công việc như vậy.

Quan Tỏa tới rất nhanh, thuận tiện còn mang đến một chuỗi chìa khóa lớn, là hết thảy chìa khóa cửa dự bị của khu lầu này.

"Sao thế?" Quan Tỏa sốt ruột nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy sắc mặt thằng ba Vũ phải gọi là kém, cho là xảy ra chuyện lớn gì, tim cũng theo đó treo lên.

"Mở cửa!" Ông chủ Vũ chỉ tay vào cánh cửa chống trộm bị hắn đạp vài cước: "Kỹ thuật viên Hứa bên trong, không biết sao, gọi cậu ấy đều không lên tiếng."

Lúc Quan Tỏa tới cũng đã tìm ra chìa khóa cửa phòng của ông chủ Vũ, hai căn hộ là đối diện, chìa khóa cũng sát bên, ngay lập tức liền tìm được mở cửa, ông chủ Vũ liền vọt vào, còn không quên hô với Quan Tỏa một tiếng: "Ông trước hết đừng vào!"

Kỳ thực Quan Tỏa cũng không muốn vào, hắn ở cửa không ngửi thấy mùi khí gas, yên tâm không ít, có điều ngửi được mùi thuốc sát trùng, lại nhìn bộ dạng sạch sẽ trong phòng người ta, trong lòng còn thật tò mò, người này cần bao nhiêu sạch sẽ, mới có thể đi tiêu độc nơi mình ở chứ?

Hết chương 29 Nguồn:

30. Chương 30: 030. Xuy Xuy... Máu Chảy Ngược Rồi!

Hứa Tư Văn trong giấc mơ, luôn cảm thấy mình nằm ở miệng núi lửa, cảm giác chỉ có một: cả người nóng hổi!

Hô hấp mệt mỏi, trong mũi ngửi được mùi tiêu độc có chút quen thuộc, chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là màu trắng và xanh lá nhạt xa lạ, đây là bệnh viện?

"Ai nha má ơi!" Ông chủ Vũ vừa tiến đến liền thấy đôi mắt to của kỹ thuật viên Hứa mở ra, vẻ mặt mê mê man man, cực đáng yêu, lập tức nhào tới: "Cậu tỉnh rồi! Cậu phát sốt đến muốn cháy luôn!"

Đương nhiên là nhào tới bên giường, mọi người không nên nghĩ sai....

"... Tôi...." Hứa Tư Văn muốn hỏi mình làm sao vậy? Nhưng mà vừa mở miệng, lại thiếu chút nữa không nói ra lời được.

"Trước tiên đừng nói chuyện, uống chút nước làm trơn cổ họng." Ông chủ Vũ nhanh chóng cầm nước ấm, cắm ống hút trực tiếp đưa đến bên miệng kỹ thuật viên Hứa, phục vụ tận nhà.

Hứa Tư Văn liền ngậm ống hút uống nửa ly nước, không thể uống nhiều, y nhìn thấy mình đang treo bình, uống nhiều rồi đi vệ sinh thì làm sao bây giờ?

"Cậu nói cậu xem, người lớn như thế, sao còn không biết nóng lạnh chứ?" Ông chủ Vũ hầu hạ kỹ thuật viên Hứa uống nước xong, ly nước còn không đợi thả xuống, liền bắt đầu dạy bảo người ta: "Cái quần bông kia có thể gọi là quần bông sao? Quần bông giả đi? Mỏng đủ để thông khí luôn rồi."

Ông chủ Vũ tức giận nha!

Lúc đó sau khi hắn vào nhà, nhìn thấy người đỏ bừng mặt trong ổ chăn, liền biết không tốt, vừa sờ trán, nóng đến phỏng tay, nhanh chóng tìm quần áo mặc vào, dự định đưa đến bệnh viện, kết quả vừa cầm lấy quần bông, phải gọi là nhẹ bẫng luôn! Còn có áo bông, căn bản là không tìm thấy! Suy nghĩ cả nửa ngày mới nhớ tới, hắn căn bản là chưa từng thấy kỹ thuật viên Hứa mặc áo bông!

Người ta mặc chính là áo nhung, so với quần bông, càng mỏng hơn!

"Cái đó là quần lông lạc đà." Hứa Tư Văn yếu ớt phản bác, hiện tại cả người y vô lực, đầu óc cũng không rõ ràng gì, theo bản năng, liền bại lộ bản tính ra, đó chính là ngạo kiều.

"Dẹp đi!" Ông chủ Vũ căn bản không tin: "Lạc đà mà lông dài?"

"Lông lạc đà! Lông lạc đà! Không phải là lông con lạc đà!" Đừng thấy hiện tại kỹ thuật viên Hứa suy yếu, nhưng tính tình lại táo bạo muốn chết.

"Dù là lông rồng cũng vô dụng!" Ông chủ Vũ cũng sống chết cố chấp: "Cậu nhìn cậu một chút xem, ăn mặc mong manh như vậy lại dám cùng tui đi dạo phố, cậu có phải là hổ đâu? Không biết lạnh sao? Có đứa ngốc cần phong độ không cần nhiệt độ mới làm ra chuyện đó!"

"Anh mới hổ! Anh mới ngốc!" Kỹ thuật viên Hứa thuở nhỏ chính là thần đồng, lớn như vậy, còn chưa từng bị người ta hạ thấp như thế, ngay cả năm đó lúc chuyện kia phát sinh, cũng không có!

"Cậu kích động cái gì?" Ông chủ Vũ đứng lên nhìn nhìn nước trong bình treo, phát hiện còn có rất nhiều, liền ngồi xuống: "Nếu tui là hổ, vậy hiện tại tui cũng giống cậu, nằm trên giường truyền nước biển rồi."

Thôi!

Ông chủ Vũ người ta dùng sự thực nói chuyện, kỹ thuật viên Hứa triệt để bại trận, ông chủ Vũ nói có đạo lý bao nhiêu? Bây giờ là mi đang treo bình nằm bệnh viện được chứ.

"Tôi muốn uống nước!" Kỹ thuật viên Hứa bị người ta hoàn toàn đánh bại khóc lóc om sòm, ngạo kiều, bắt đầu sai khiến ông chủ Vũ, đương nhiên, trong mắt y là tài xế Vũ.

"Ai ai!" Tài xế Vũ rất tích cực đưa nước uống.

"Muốn ăn táo." Hứa Tư Văn uống nước xong, thư thái chút, thế nhưng trong miệng có chút đắng, hiện tại y đang truyền nước thuốc, có thể không đắng sao.

"Được được!" Tài xế Vũ rửa táo xong liền muốn cắt thành khối nhỏ.

"Ai! Dù sao anh cũng phải gọt vỏ chứ!" Kỹ thuật viên Hứa nhanh chóng lên tiếng ngăn cản hắn, y ăn táo cũng phải gọt vỏ, táo bây giờ, ai biết bên ngoài đều phun thứ gì chứ? Thuốc giữ tươi, chất làm ngọt gì gì đó, nhiều lắm, nghĩ thôi đã thấy sợ, huống chi là ăn vào trong bụng.

"A? À." Tài xế Vũ nhìn nhìn quả táo lớn đo đỏ trong tay, đi ra ngoài chốc lát sau trở lại, trong tay cầm một cái dụng cụ gọt vỏ mới mua, chính là cái loại mà gia đình bình thường dùng để bào vỏ khoai tây.

Dùng nước rửa rửa, cầm lấy táo xoát xoát xoát, gọt phải nói là lưu loát, đem táo trong tay xem là khoai tây mà gọt, mấy lần liền xong việc.

Cắt thành miếng chứa ở một cái khay nhỏ, cầm cây tăm bằng trúc đâm vào từng cái một, hắn xem trong ti vi có vẻ như đều là làm như vậy, sau đó mới bưng cho kỹ thuật viên Hứa.

"Được không?" Tài xế Vũ rất khoe khoang hỏi kỹ thuật viên Hứa.

Từ lúc hắn dùng tư thế bào khoai tây để gọt vỏ táo, Hứa Tư Văn cũng đã câm nín nghẹn lời, hiện tại y chỉ còn sức để gật đầu thôi.

Ăn mấy khối liền không ăn nữa, tài xế Vũ lại nhìn bình nước, còn không nhiều có thể gọi y tá đến rút.

"A!" Hứa Tư Văn hơi nhướng mày, trong mắt có chút thất kinh.

"Sao?" Tài xế Vũ ngay lập tức quan tâm tiến tới.

Hứa Tư Văn lắc đầu không nói lời nào, nhưng trong lòng lại muốn rơi lệ, y chỉ mới uống một ly nước, ăn vài miếng táo thôi mà, làm sao thân thể lại không chứa được nước cơ chứ?

"Đến cùng là sao? Không được liền gọi bác sĩ đến!" Tài xế Vũ vừa thấy kỹ thuật viên Hứa cau mày không lên tiếng, trong lòng cuống lên.

Người này cũng đừng nên cháy hỏng đầu đi, theo lý thuyết là không thể nha? Mình đưa đến bệnh viện rất đúng lúc, ngay cả Quan Tỏa cũng nói không có chuyện gì, người phía nam đến phương bắc hơn phân nửa đều sẽ bị như thế mấy lần, mới biết được cái rét phương bắc lợi hại.

"…!" Kỹ thuật viên Hứa nghẹn khó chịu, cuối cùng nho nhỏ nói ra, hệt như con muỗi hừ hừ.

"Nói gì thế?" Lỗ tai tài xế Vũ xài rất tốt, nhưng âm thanh của kỹ thuật viên Hứa thật sự là rất rất nhỏ, cứ như đang rầm rì trong cuống họng vậy, nghe rõ mới là lạ!

"…!" Lúc này âm thanh hơi lớn hơn, nhưng vẫn không đủ lớn, tài xế Vũ vẫn không nghe rõ, có điều nghe thấy hình như là ba chữ?

"Cổ họng cậu khó chịu à?" Tài xế Vũ đành phải tự mình đoán, lại nói, chưa nghe nói ai phát sốt mà cháy hỏng cổ họng, không phải đều là cháy hỏng đầu óc sao?

"Tôi muốn đến phòng vệ sinh!" Kỹ thuật viên Hứa gần như là bình mẻ chẳng sợ nứt, y là bị nghẹn không có biện pháp, không thể không nói lớn tiếng chút.

Kết quả trên mặt liền giống hệt lúc phát sốt, đỏ bừng lên!

Đây là phòng bệnh cao cấp, làm giống như một khách sạn nhỏ, trong phòng vệ sinh có bồn tắm có vòi hoa sen máy giặt, bên ngoài trưng bày tủ lạnh cùng TV treo tường, còn có ghế sô pha bàn trà máy nước lọc.

Tài xế Vũ ngẩn ngơ, cười ha ha vỗ đùi: "Không phải là muốn đi tiểu à? Nói thẳng là được, có cái gì mất mặt chứ."

Hứa Tư Văn muốn tìm cái lỗ để chui vào….

Ông chủ Vũ đi một chuyến tới phòng vệ sinh, lúc đi ra, trong tay liền xách theo một vật có tạo hình kỳ quái.

Sau đó ông chủ Vũ rất không khách khí bắt đầu cởi thắt lưng của kỹ thuật viên Hứa, cởi quần còn chưa tính, đưa tay liền lột xuống quần giữ ấm mặc bên trong, sau đó bắt đầu lay quần nhỏ.

"Anh làm gì vậy?" Kỹ thuật viên Hứa muốn điên rồi, muốn giãy dụa lại bị ông chủ Vũ dùng một tay giữ lại liền không thể động đậy.

"Không phải cậu muốn đi tiểu à?" Ông chủ Vũ trả lời y, dưới tay liên tục, lay tụt quần nhỏ, nhanh chóng cầm lấy đồ vật hướng về cái thứ kia nói tiếp: "Phóng đi."

Hứa Tư Văn lúc đó liền có chút trợn tròn mắt!

Dựa theo ý nghĩ của y, tự nhiên là chính mình đi, để tài xế Vũ hỗ trợ giơ bình nước, sau đó đi xả nước mà thôi, không muốn ở trên giường giải quyết nha!

"Xuy xuy…." Ghê tởm nhất chính là, vào lúc này hắn còn huýt sáo!

"Rào…." Hứa Tư Văn càng muốn biến mất…

Ông chủ Vũ phát hiện cả người kỹ thuật viên Hứa đều đỏ!

"Cái này có gì đâu? Ai mà không có lúc gặp khó khăn? Sau này cậu nên mặc nhiều chút, thể trạng vốn đã không ra sao, còn dám chơi phong độ nữa, phát sốt cũng sắp bốn mươi, cao thêm chút nữa cũng có thể dùng cậu dẫn lửa nấu cơm luôn." Ông chủ Vũ vừa nói chuyện vừa vô cùng nhanh chóng kéo quần giữ ấm bên trong lên thắt lại thắt lưng cho kỹ thuật viên Hứa, cuối cùng đắp chăn lên, lúc này mới nhấc theo bô tiểu tiến vào phòng vệ sinh dọn dẹp.

Hứa Tư Văn quẫn bách, không chút chú ý tới, ông chủ Vũ nhìn như bình tĩnh, tuy nhiên lại quá bình tĩnh rồi.

Ông chủ Vũ tiến vào phòng vệ sinh liền thở mạnh, ngón tay còn không ngừng xoa đến xoa đi, lắc lư trước mắt đều là làn da trắng trẻo của kỹ thuật viên Hứa, xúc cảm mềm mại….

Ông chủ Vũ ở trong phòng vệ sinh dọn dẹp, kỹ thuật viên Hứa nằm ngửa trên giường bệnh, đôi mắt không có tiêu cự.

Y lớn như vậy, ngoại trừ khi còn bé không có năng lực tự gánh vác, có từng bị người ta như vậy, đối xử như vậy? Vẫn là lần đầu tiên….

Có điều thấy tài xế Vũ cũng không phải cố ý, chính mình còn truyền nước đây này….

Hứa Tư Văn vô thức kiếm cớ cho Vũ Khánh Cương, chính mình cũng không chú ý đến, từ lúc nào y lại dễ nói chuyện như vậy?

Cánh tay có chút đau?

Con ngươi Hứa Tư Văn thoáng nhìn, ngay lập tức hô lên: "Máu chảy ngược rồi! Máu chảy ngược rồi!"

"Sao?" Tài xế Vũ ướt tay từ trong phòng vệ sinh vọt ra, vừa nhìn thấy một chút ống ghim trên tay kỹ thuật viên Hứa đều đỏ, bị doạ muốn chết, xông tới liều mạng ấn nút gọi màu đỏ trên giường bệnh.

Vì ở trong phòng bệnh cao cấp cũng không phải người bình thường gì, cho nên bác sĩ y tá tới đặc biệt nhanh, vội vã gọi như vậy, tám phần là bệnh nhân có gì không ổn, y tá trưởng đều gọi điện thoại gọi phòng giải phẫu chuẩn bị.

"Hắn chảy máu ngược rồi!" Tài xế Vũ giống như nhân viên dưới lòng đất nhiều năm nhìn thấy tổ chức vậy, nắm tay bác sĩ không buông, tha tới bên giường bệnh.

"Buông tay! Trước hết buông tay!" Bác sĩ cảm giác tay bị phế bỏ.

Bên kia y tá trưởng theo tới nhanh chóng rút kim tiêm ra, sắc mặt không quá tốt nhìn bệnh nhân, cùng người chăm sóc bệnh nhân: "Lần sau gọi sớm một chút, nước đều hết rồi có thể không chảy ngược máu sao?"

Tài xế Vũ cùng kỹ thuật viên Hứa hơi cúi đầu nghe dạy bảo…

Tiễn bước bác sĩ cùng y tá trưởng bị gọi tới khẩn cấp, hai người nhìn lẫn nhau, không hẹn mà cùng đỏ mặt.

"Cái kia, cậu không có chuyện gì chứ? Đều do tui quên mất cậu còn treo thuốc, chảy nhiều máu như vậy, sau này bảo chị dâu hầm chút huyết đến, bổ lại một chút đi." Tài xế Vũ xoa xoa tay có chút bất an nho nhỏ, đem sai lầm đều vơ tới trên người mình.

"Không trách anh, là tôi không chú ý." Hứa Tư Văn lui sốt, người cũng không có bao nhiêu tinh thần, thấy Vũ Khánh Cương như vậy, cũng ngượng ngùng, lại nói, tài xế Vũ người ta cũng là vì y, không qua ngày nghỉ cho tốt, ai lại tới bệnh viện truyền nước chứ.

Hết chương 30

31. Chương 31: 031. Hung Mãnh Phát Sốt

"Đừng nói những thứ vô dụng này." Ông chủ Vũ cảm thấy nói mấy cái đó đều không có ý nghĩa, cho nên rất nhanh nói sang chuyện khác: "Tui để chị dâu làm cơm cho cậu, một hồi tui liền trở về lấy, cậu vẫn không thể xuất viện, chờ qua ba ngày thấy không có việc gì, rồi lại đi cũng không muộn."

"Chỉ là cảm mạo mà thôi…." Kỳ thực Hứa Tư Văn rất muốn ra viện, trước đây cũng không phải y chưa từng cảm mạo nóng sốt, chỉ là lần này hơi hung mãnh chút mà thôi, có điều cũng vừa vặn chứng minh cái lạnh Đông Bắc có bao nhiêu sắc bén.

"Nghe tui, có bệnh phải coi bác sĩ, lỡ như cháy hỏng đầu óc thì làm sao? Sau này cậu liền khổ mình. Hồi trước trong làng đã có người sốt cao không kịp coi bác sĩ, liền cháy thành đồ ngốc, kỹ thuật viên Hứa gian như vậy, đốt thành kẻ ngu si sẽ thành đồ phá hoại đó." Ông chủ Vũ vừa lên tiếng, chính là tằng tằng tằng phun một trận đối với kỹ thuật viên Hứa, phun đến mức kỹ thuật viên Hứa đang bệnh nặng hận không thể khâu cái miệng nói hưu nói vượn kia của hắn lại.

Hứa Tư Văn không muốn nói chuyện với tài xế Vũ, hiện tại y không có khí lực không có tinh thần, không tranh luận nổi với con hổ ngốc đè người này, chờ y bồi dưỡng đủ tinh thần, có cơ hội lại đòi về.

Sốt cao tuy rằng có chút hung mãnh, tuy nhiên không đến nỗi nghiêm trọng như vậy chứ? Mình cũng không phải người không biết kiến thức thông thường…

Trong lòng nghĩ linh tinh, Hứa Tư Văn càng ngày càng không có tinh thần, nhắm mắt lại làm bộ mình đang ngủ, cái gọi là mắt không thấy tâm không phiền.

Ông chủ Vũ nhìn ra kỹ thuật viên Hứa mệt mỏi, hắn cũng không nói, giúp y đắp kỹ chăn, sau đó an vị ở một bên nhìn kỹ thuật viên Hứa trên giường bệnh.

Người này quá mỏng manh, nằm ở trên giường, sau khi đắp chăn lên, nếu như không thấy cái đầu, thì cũng không phát hiện được có một người nằm trên giường.

Tuy rằng Hứa Tư Văn nhắm mắt lại, nhưng ai bị nhìn như vậy cũng sẽ không được tự nhiên nha!

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là làm bộ trở mình, xoay người đưa lưng về phía tài xế Vũ, tỉnh táo lại liền nghĩ bậy nghĩ bạ, tự khiến mình thương tâm.

Vũ Khánh Cương sững sờ, sau đó gãi gãi đầu, hắn cũng phát hiện mình nhìn người ta như vậy không quá tốt, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Hứa Tư Văn không biết hắn đi làm gì, cũng không muốn biết, ngày hôm nay y bị bệnh, may là có tài xế Vũ này ở đây, còn có thể đưa tới bệnh viện, không phải dựa vào chính mình tỉnh lại tìm thuốc uống, hoặc là gọi điện thoại cấp cứu.

Trước đây lúc sinh bệnh, chính là như vậy, kỳ thật cũng không có gì ghê gớm…

Hứa Tư Văn càng nghĩ càng bi quan, thế nhưng quật cường không khóc, nhắm mắt lại cưỡng ép mình dọn sạch đại não, nghĩ đến trình tự hệ thống mình biên soạn còn có lỗ thủng gì không, nghĩ tới năm sau sau khi vào làm nhất định phải lập tức giáo dục tốt thao tác cho người của Đông Bắc Hổ, sau đó liền trở về, nơi này thật sự rất lạnh đó…!

Không biết từ lúc nào, Hứa Tư Văn liền ngủ thiếp đi, một giấc này, ngủ rất say rất sâu, nếu không phải là bị một luồng hương vị câu dẫn đến nước miếng cũng phải chảy ra, y cũng không muốn tỉnh lại.

"Tỉnh rồi? Thật đúng lúc, mới vừa về nhà lấy cơm tới, rửa mặt rồi ăn cơm." Cái mặt bự của tài xế Vũ cứ như vậy nghênh ngang xuất hiện trong tầm mắt Hứa Tư Văn, cầm trong tay hai cái cà mèn giữ nhiệt, trên khay trà còn có hai cái đã mở nắp đang bốc hơi nóng, hương vị vừa nãy Hứa Tư Văn ngửi được, chính là chỗ đó bay ra.

"Được." Hứa Tư Văn lưu loát đứng dậy tiến vào phòng vệ sinh, lúc này y tự mình động thủ xả nước, rửa sạch tay, nhìn một chút, tiện thể đánh răng, mùi vị bạc hà bỗng khiến người ta cảm thấy phấn chấn, lại dùng nước lạnh rửa mặt, cũng để cho mình tỉnh táo một chút, ngủ đến có chút choáng váng rồi.

Hứa Tư Văn tinh thần phấn chấn ra khỏi phòng vệ sinh, ngồi trên sofa tiếp khách, Vũ Khánh Cương đã bày xong cà mèn, hai cái cà mèn trong đó là sủi cảo, một cái là gà hầm nấm, một cái là bắp cải xào đen trắng.

Hết chương 31

32. Chương 32: 032. Vậy Tui Dọn Dẹp

"Dưa muối thịt sủi cảo, hôm nay là tiểu niên đó." Vũ Khánh Cương lấy cho Hứa Tư Văn chút nước tương đổ lên nắp cà mèn: "Chấm ăn sủi cảo đi."

Hứa Tư Văn ngây ngốc nhìn đôi đũa trong tay cùng cà mèn trên khay trà, đã mấy năm y không qua tiểu niên?

Đừng nói tiểu niên, chính là năm mới y cũng đều không trải qua, mỗi lần hoặc là đi công tác hoặc là trực, nếu thực sự không có chuyện gì, y liền trực tiếp xuất ngoại giải sầu, dù sao cũng hơn ở trong nước, đâu đâu cũng có pháo đỏ cùng pháo hoa, biểu lộ ra hạnh phúc của mọi người, càng khiến y hiện ra sự cô đơn.

"Phát ngốc cái gì vậy? Nhanh chóng ăn đi!" Tài xế Vũ giục, đã giờ này rồi, không ăn cơm còn chờ cái gì chứ?

Hứa Tư Văn cúi đầu, gắp lên một cái sủi cảo trước tiên nhìn một chút, phát hiện đầu sủi cảo rất lớn, y dùng ba ngụm mới ăn xong một cái sủi cảo, mùi vị rất ngon, dưa muối thịt còn rất kích thích khẩu vị, gà ăn cũng ngon, chỉ là hơi nhiều dầu mỡ, y không thích lắm, thế nhưng bắp cải trắng đen rất thanh đạm, y ăn xong mấy đũa, tiếng rột rột do người bên cạnh ăn đồ ăn lớn đến mức muốn người ta xem nhẹ hắn cũng không có khả năng.

"Đừng cứ luôn ăn cải trắng, cậu cũng không phải thỏ. Ăn nhiều thịt mới có thể nhanh khỏe!" Tài xế Vũ thấy kỹ thuật viên Hứa một đũa bắp cải một đũa bắp cải lại một đũa bắp cải ăn có vẻ như rất sung sướng, cảm thấy mấy người có ăn học thật là quái, có thịt không ăn lại nhai bắp cải, đây là tật xấu gì?

"Vào lúc này phải ăn đồ thanh đạm một chút." Hứa Tư Văn vốn không thích ăn thịt cá, hiện tại bị bệnh càng là không muốn ăn thịt, cho dù gà làm ăn rất ngon.

"Dẹp đi, chưa nghe nói ai sốt một phát liền biến thành thỏ gặm bắp cải cả, may mà chị dâu không làm củ cải, không thì cậu thật sự thành con thỏ rồi…."

"Ăn cơm còn không chặn nổi miệng của anh!" Đối với tài xế Vũ Hứa Tư Văn thực sự không muốn phản ứng hắn, ăn một bữa cơm còn léo nha léo nhéo liên tục.

"Khà khà khà!" Lúc kỹ thuật viên Hứa ăn năm cái sủi cảo, tài xế Vũ đã ăn xong hộp sủi cảo của mình, lau miệng, nhìn nhìn kỹ thuật viên Hứa đang ăn nhã nhặn, đột nhiên liền vươn tay đi nhéo lỗ tai người ta: "Đến, để anh xem xem lỗ tai có dài ra không?"

"Bốp!" Tay Hứa Tư Văn ngược lại rất linh hoạt, trực tiếp một đũa đánh lên móng vuốt tài xế Vũ: "Còn dám động trực tiếp chặt tay!"

Tài xế Vũ bị đánh móng vuốt, cười hì cũng không thật sự nhất định phải nhéo lỗ tai kỹ thuật viên Hứa, xoay người lại không biết từ nơi nào lại lấy bốn cái cà mèn bỏ vào trên khay trà.

Hứa Tư Văn: "…!"

Tài xế Vũ nhanh chóng mở nắp ra, trong bốn cái cà mèn, hai hộp cơm hai hộp đồ ăn, đồ ăn thì giống như lúc nãy, tài xế Vũ liền cầm đũa bắt đầu ăn.

Hứa Tư Văn: "…!"

Tài xế Vũ ăn cơm nhanh như chớp, nhanh đến mức Hứa Tư Văn rốt cuộc nhịn không được: "Anh ăn chậm một chút, nhai nát rồi mới nuốt chứ!"

"Nhai nát mà!" Tài xế Vũ không rõ vì sao: "Còn y thì ai nuốt được? Vậy không phải Trư Bát Giới à. Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm mới không nhai liền nuốt xuống."

Hứa Tư Văn nhìn tài xế Vũ ăn cơm, chính y cũng cảm thấy no luôn, sau khi ăn cái sủi cảo thứ sáu, y liền nhìn tài xế Vũ tiêu diệt một hộp sủi cảo hai hộp cơm ba hộp rưỡi đồ ăn.

Chờ tài xế Vũ ăn xong phần mình, nhìn về phía kỹ thuật viên Hứa, nhìn Hứa Tư Văn đánh một cái ợ no nê….

"Cậu ăn no không?" Nhìn trong hộp của kỹ thuật viên Hứa chỉ thiếu một tầng sủi cảo, tài xế Vũ lại một lần nữa nhận biết được sự chênh lệch của người có văn hóa và tên quê mùa như mình, thời gian dài bao lâu rồi, mới ăn được một tí tẹo như thế, nếu mà là ăn chung nồi, kỹ thuật viên Hứa như vậy sớm muộn cũng sẽ chết đói.

"Ăn no." Hứa Tư Văn thầm nói tôi chỉ nhìn anh ăn liền đủ no rồi.

"À, vậy tui dọn dẹp." Tài xế Vũ đoạt lấy cà mèn trong tay kỹ thuật viên Hứa, đảo nước tương còn thừa trong nắp, lay lay lung tung hai lần, từng cái một đem tất cả sủi cảo của kỹ thuật viên Hứa còn thừa lại đều cất vào bụng.

Hứa Tư Văn: "…!"

Hết chương 32

33. Chương 33: 033. Chuyện Vặt Ngủ Trước

"Cậu nói xem cậu một tên đàn ông, ăn còn ít hơn thỏ, hoàn toàn là một con bê, một trận cảm mạo nóng sốt cũng phải trực tiếp tới bệnh viện tìm bác sĩ, sau này phải làm sao." Ông chủ Vũ ăn uống no đủ, tự mình nhanh chóng đến phòng vệ sinh rửa sạch cà mèn, đũa là dùng một lần, trực tiếp ném vào trong thùng rác.

Cà mèn có tổng cộng tám cái, bốn cái một chồng bốn cái một chồng, xếp lên thành một bộ hoàn chỉnh, thì ra là một bộ cà mèn tổ hợp, còn là cái loại bằng inox đặc biệt lớn, ông chủ Vũ cầm một bộ áo khoác vải sợi bông, xem bộ dạng kia giữ ấm tương đối tốt.

Lúc Hứa Tư Văn nhìn thấy hai thùng cơm, ánh mắt đều không ổn, nhìn nhìn thùng cơm lại nhìn nhìn tài xế Vũ, sao cứ cảm thấy hai thùng cơm này xứng đôi với hắn vậy chứ…

"Không cần anh quan tâm chuyện sau này." Hứa Tư Văn tranh luận, chính mình nhân cơ hội tiến vào phòng vệ sinh, nửa ngày cũng không đi ra.

Ông chủ Vũ liền trải ra giường, nhìn hồi lâu cũng không tìm được bộ ra giường thứ hai, suy nghĩ một chút, cầm cái áo khoác quân đội tới cho mình, dự định làm chăn đối phó trước một đêm.

Chờ lúc Hứa Tư Văn đi ra, tài xế Vũ không chỉ trải sẵn giường bệnh cho kỹ thuật viên Hứa, ngay cả chăn đệm tạm thời của mình cũng làm đầy đủ.

"Cái người này sao vậy hả? Sao tóc còn ẩm ướt vậy?" Tài xế Vũ thấy kỹ thuật viên Hứa mang một đầu tóc ẩm ướt đi ra, còn cảm mạo đó, phát sốt đó, sao còn dám dùng nước tẩy não chứ?

"Trên người không thoải mái, tắm một cái thôi." Ra một thân mồ hôi, sơ mi dính dính ướt ướt ở trên người đặc biệt không thoải mái, y tắm rửa trong phòng vệ sinh, còn có vài đồ vật bên người cũng giặt sạch, tính khiết phích của y phát tác, không tắm đêm nay y cũng ngủ không yên.

"Đến cùng là cậu suy nghĩ cái gì vậy? Thật sự cháy hỏng đầu óc? Không biết mình là tình trạng gì à? Không tắm rửa có thể khiến cậu tức chết sao?" Vũ Khánh Cương vừa nghe đã phát sốt đến nằm viện, mà còn dám đi tắm!

Đây không phải là muốn chết thì là gì?

"Câm miệng!" Hứa Tư Văn vốn là tâm tình rất tốt, bị Vũ Khánh Cương rống một tiếng như thế, tâm tình ngay lập tức từ trên cao, ngã xuống tận đáy.

"Ngậm miệng cái gì mà ngậm miệng? Tui thấy tui nên đi tìm bác sĩ đến xem cho cậu một chút mới là chính sự!" Vũ Khánh Cương tức đến nổ phổi dùng sức ấn chuông.

Hứa Tư Văn vừa lên giường còn chưa có nằm xuống, thấy tài xế Vũ bấm chuông, liền vươn tay muốn ngăn hắn, vốn là không có chuyện gì, hắn lại bấm chuông làm cái gì? Bác sĩ cùng y tá người ta rất bận rộn được chứ.

"Người nhỏ xíu còn dám ngăn tui? Cũng không nhìn xem cậu là cái thể trạng gì! Mới vừa hạ sốt mà đã đắc ý! Đắc ý cái gì!" Một tay tài xế Vũ giống như đẩy bóng cao su mà đẩy kỹ thuật viên Hứa, một tay khác cũng không chậm trễ bấm chuông.

"Anh nói đạo lý chút đi, chỉ là tắm thôi, cũng không phải muốn chết." Hứa Tư Văn biết bằng sức lực của mình căn bản không phải đối thủ của tài xế Vũ, cái người này nói như thế nào nhỉ? Giống như con hổ Đông Bắc nổi danh, thân thủ linh hoạt khí lực lớn, à, sức ăn còn rất lớn nữa.

Lúc bác sĩ và y tá có trách nhiệm tới nơi, liền thấy hai người này toàn thân đều tràn đầy sức sống ở trong phòng lăn lộn.

"Làm gì vậy làm gì vậy? Đây là bệnh nhân đó!" Y tá nhỏ tràn ngập tinh thần trọng nghĩa, ngược lại biết trước tiên phải xem chừng bệnh nhân, cô gái nhỏ đi lên kéo tài xế Vũ ra trước, hai người bất luận là chiều cao hay cân nặng so khắp mọi mặt đều có thể nhìn ra được tài xế Vũ nhất định là bên mạnh hơn, còn kỹ thuật viên Hứa là bệnh nhân, đó chính là quần thể yếu thế.

"Bác sĩ anh xem cậu ấy một chút đi! Xem cậu ấy!" Tài xế Vũ không buông tay, lôi kéo cánh tay kỹ thuật viên Hứa đến trước mặt bác sĩ: "Mới vừa hạ sốt, liền đi tắm rửa!"

Cái thái độ kia, hệt như học sinh tiểu học đi méc thầy giáo vậy.

"Lau khô tóc rồi ngủ, tắm rửa một cái chỉ cần không đi ra ngoài chịu lạnh, thì không có việc gì lớn." Người trong phòng bệnh cao cấp, cái dạng tính tình gì cũng có, bác sĩ cũng đã gặp nhiều người, cũng không phải chưa từng gặp người bệnh thích sạch sẽ, người như vậy không cho hắn tắm rửa sạch sẽ, thì buổi tối khỏi cần ngủ.

"Vậy có thể phát sốt lại không?" Tài xế Vũ rất chú ý đối với cái này, kỹ thuật viên Hứa bị sốt đến ý thức không rõ, một lần hai lần có thể vượt qua được, nếu sốt nhiều lần, còn có thể ổn sao?

Đây là bệnh viện gì bác sĩ gì chứ.

Ông chủ Vũ liền dũng mãnh lên.

Quyết định chờ một lát liền đi trách cứ!

"Người nhà bệnh nhân này, bệnh nhân đã hạ sốt, hơn nữa hắn chỉ là tắm vòi hoa sen, không có bao nhiêu khả năng tăng thêm bệnh tình, hơn nữa bệnh nhân ra nhiều mồ hôi như vậy, tắm rửa cũng rất bình thường." Bác sĩ nhìn hai người, cảm thấy người định đoạt trong này hẳn là bệnh nhân, người kia thoạt nhìn chính là công nhân, còn bệnh nhân thoạt nhìn là tinh anh.

"Hắn không phải người nhà ta." Hứa Tư Văn nghiêm mặt nói rõ.

"Lau khô ngủ liền không có chuyện gì?" Ông chủ Vũ không chú ý tới cái thân phận "người nhà bệnh nhân", hắn chú ý là vừa nãy bác sĩ nói phải lau khô tóc rồi ngủ.

"Đúng, hệ thống sưởi trong bệnh viện chúng tôi vẫn rất bảo đảm, cho nên chỉ cần đừng mở cửa sổ khiến bệnh nhân phát sốt lần thứ hai, là không có vấn đề gì nhiều." Bác sĩ tính tình tốt trả lời.

"Thật không có chuyện gì?" Tài xế Vũ thuận tay sờ sờ đầu kỹ thuật viên Hứa, phát hiện ẩm ẩm ướt ướt còn rất trơn tay.

"Không có vấn đề gì nhiều lắm." Bác sĩ thu hồi thiết bị cấp cứu cầm trong tay lúc tới, hắn xem như là nhìn ra rồi, hai vị này là không có chuyện gì nên đi gây chuyện.

Bác sĩ cùng y tá đi rồi, tài xế Vũ cầm một cái khăn lông lớn bịt thẳng vào mặt kỹ thuật viên Hứa, móng vuốt lớn đưa lên sột soạt một trận.

"Anh làm gì vậy?" Hai mắt Hứa Tư Văn tối sầm lại, giãy dụa muốn thấy được ánh sáng.

"Lau khô tóc mới có thể ngủ." Cổ họng tài xế Vũ hự ra mấy tiếng thật thà.

Hứa Tư Văn muốn phản bác, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng rốt cuộc là không có nói tiếp, thế nhưng cũng không thể cứ như vậy tùy ý con hổ Đông Bắc này lay đầu mình lau tóc.

"Anh nhẹ chút, đây là lau tóc, không biết còn tưởng rằng anh vuốt trọc đầu tôi đó chứ." Lúc đầu còn ổn, sau đó sức lực càng lúc càng lớn, Hứa Tư Văn không thể không nói, da đầu của y đều đau rồi.

"Ồ." Võ tài xế rất nghe lời, thả nhẹ sức lực đi nhiều, thay đổi hai cái khăn lông, ngẫu nhiên còn sờ một cái, trơn trượt mềm mại khiến ông chủ Vũ có chút yêu thích không buông tay.

"Đã xong chưa?" Hứa Tư Văn cảm thấy đã chà đủ rồi, còn chà nữa thì tóc y sẽ thiếu nước luôn có được không.

"Được rồi." Kỳ thực ông chủ Vũ rất muốn nói "Còn chưa xong", cũng biết cái này không có khả năng, đã đổi hai cái khăn mặt, nếu tóc này còn chưa khô, vậy mọc trên đầu kỹ thuật viên Hứa không phải là tóc mà là bèo nước, còn là cái loại bèo nước cao cấp lượng nước cực nhiều.

"Ừm, ngủ!" Hứa Tư Văn thân nhọc lòng cũng mệt, chui vào trong chăn, duỗi chân ra đụng phải một thứ nóng hầm hập mềm mềm.

"Ai nha!" Lập tức nhảy ra: "Trong chăn có gì đó!" Lời còn chưa nói hết liền vén chăn lên.

Chỉ thấy bên trong một thứ lớn lớn bẹp bẹp, nhìn hơi quen mắt…

"Đắp túi chườm nóng cho cậu, sợ buổi tối cậu lạnh." Ông chủ Vũ bị kỹ thuật viên Hứa làm sợ hết hồn, chờ lúc nhìn thấy túi chườm nóng, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Hết hồn cái thôi mà gào to cái gì? Nhanh chóng vào chăn ngủ đi, người phía nam đều sợ lạnh, thật không biết sao bên các người lại đông như vậy." Vũ Khánh Cương một bên lầm bầm một bên làm ổ ở trên ghế sa lon, gối lên áo bông của mình, dùng áo khoác bông che kín mình, cảm giác cũng không kém hơn so với giường bao nhiêu, chỉ là hẹp hơn chút, đá rơi giày bự trên chân xuống, hai bàn chân lớn cọ cọ vào nhau, đôi tất không cần động thủ đã được cởi xuống.

"Bên chúng tôi không lạnh như vầy! Còn là lạnh khô nữa, gió vừa thổi liền đau như bị lưỡi dao lăng trì trên người, mỗi ngày tôi đều phải bôi mấy thứ mới dám ra ngoài, không thì sợ là trên mặt đều bị nứt da do lạnh rồi." Hứa Tư Văn biết đây là tài xế Vũ đang chăm sóc mình, ngượng ngùng nằm trở lại, hai chân lạnh lẽo cùng túi chườm nóng tựa vào nhau, chỉ chốc lát sau liền nóng hổi.

"Cậu buồn ngủ không? Nói chuyện một hồi đi? Phía nam các cậu là cái dạng gì vậy? Thật sự bốn mùa đều không có tuyết bay?" Đối với Vũ Khánh Cương lớn lên ở địa phương tại Đông Bắc mà nói, rất khó tưởng tượng mùa đông không có hoa tuyết là bộ dạng gì.

Tuy rằng mỗi năm tập đoàn Đông Bắc Hổ đều có chi phí do nhà nước cung cấp để du lịch, đi cũng đều là các thành phố lớn của phía nam, cưỡi ngựa xem hoa nhìn náo nhiệt một vòng, không thể nói là hiểu biết.

"Cũng không phải là chưa từng có tuyết rơi, chỉ là rất ít, tuyết rơi xuống đất liền tan mất." Hứa Tư Văn làm ổ trong chăn, vẻn vẹn lộ ra cái đầu, chăn cũng che qua cổ đến tận cằm, lên trên nữa có thể chặn miệng luôn.

Mũi y không thông khí, chỉ có thể dùng miệng hô hấp, chặn miệng lại y liền muốn ngạt thở.

"Vậy cũng không đóng băng đi?" Tuyết sạch vừa hạ xuống liền tan, sợ là trên mặt nước cũng không đóng băng được.

"Ừm, trong nước rất ít kết băng, cho dù có kết, cũng là một tầng thật mỏng, dám lên đó đi lại nhất định sẽ rơi xuống nước."

"Bọn tui nơi này, chỉ cần đến tháng 11 là có thể trượt trên băng chơi đùa, đông cứng luôn, đừng nói người đi lên, chính là lái xe tàn nhẫn chạy lên cũng không có vấn đề gì."

"Nhìn ra rồi, cảm giác mũi cũng đông rớt mất." Hứa Tư Văn nói tự mình cũng có chút buồn cười: "Phía nam bất luận là mưa hay tuyết, đều không có thanh thế nhiều lắm, bên này một chút tuyết thôi, cả trời đất đều thành màu trắng, rất đẹp, chỗ duy nhất không vừa ý chính là nhiệt độ."

“Đã biết là lạnh mà còn dám mặc thành như vậy đi ra ngoài, thật trâu!”

“Tôi đây không phải là lần đầu đến Đông Bắc sao? Lúc ở nhà, những quần áo này đều không mặc tới, bởi vì không lạnh như vậy.”

“Vậy cậu mua mấy quần áo này làm gì?”

“Lúc xuất ngoại mặc, không phải chỉ có mình Đông Bắc mới lạnh. Thế nhưng nước ngoài cũng không lạnh quá mức như thế.”

“Nhiệt độ nước mình cậu cũng không hiểu rõ, nước ngoài trước tiên miễn đi, lại nói cậu đây là đang ở nhà mình, nước ngoài ai biết ai chứ?”

“Không nói chuyện với anh nữa!”

“Tui còn không muốn nói chuyện phiếm với cậu đây này! Một con mọt sách.”

“Câm miệng! Anh cái đồ ông già cổ hủ! Hổ Đông Bắc!”

“Cậu mới câm miệng đó, cậu cái con mọt sách, người nhìn thì rất khôn khéo, sao sinh hoạt lại ngớ ngẩn như thế chứ? Chút chỉ số thông minh của cậu tám phần là đều đặt trong sách vở rồi.”

“Không phải là một lần cảm mạo thôi sao? Có chút chuyện như thế cũng không chịu để yên nói hoài không buông nữa? Nếu anh ngại phiền phức, có thể không cần ở đây canh.”

“Quên đi, tui không ở đây, thì cậu làm sao giờ?”

“…!” Nói tới nói lui, cãi đến bây giờ, Hứa Tư Văn biết mình có chút kiếm chuyện vô lý, nói chuyện cũng không dễ nghe, rất chói tai, vốn tưởng rằng tài xế Vũ sẽ để ý sẽ tức giận, thậm chí sẽ cảm thấy mình không biết điều, nhưng tài xế Vũ trực tiếp một câu nói khiến kỹ thuật viên Hứa tự mình tắt tiếng.

Nghĩ đi nghĩ lại, xoắn xuýt lại xoắn xuýt, lúc Hứa Tư Văn muốn mở miệng nói xin lỗi, y nghe được tiếng ngáy của tài xế Vũ, lúc đó tâm tình của y thật là…!

Trở mình, lấy quần áo lung tung bọc nửa cái đầu, đem lỗ tai bảo vệ, dùng cái mông hướng về phía tài xế Vũ, y buồn ngủ!

Hết chương 33

34. Chương 34: 034. Mùi Vị Gì?

Cho dù là ở trong mộng, Hứa Tư Văn cũng nhíu mày, mùi vị này quá khó ngửi, mặn mặn thúi thúi giống như chao.

Loại đồ ăn này đừng nói là ăn vào trong bụng, y nhìn thấy thôi cũng đã nhượng bộ lui binh, mấy thứ như chao cùng sầu riêng, y vĩnh viễn cũng không thích nổi.

Cho nên lúc vừa ngửi thấy mùi vị khác thường, cho dù đang ngủ, y cũng cau mày, lúc tỉnh lại tâm tình tuyệt đối tối tăm.

Việc đầu tiên sau khi Hứa Tư Văn bò dậy, chính là kéo màn mở cửa sổ ra cho thông gió để thở, một luồng hơi lạnh xông tới mặt, tuy rằng lạnh băng nhưng lại tươi mới!

“Ai nha!” Tài xế Vũ lập tức tỉnh lại, vừa mở mắt liền thấy kỹ thuật viên Hứa đang tự tìm đường chết.

“Trong phòng có mùi gì vậy?” Hứa Tư Văn thối mặt trợn tròn mắt.

“Mùi gì chứ? Ngày lạnh muốn chết cậu mở cửa sổ làm cái gì hử?” Tài xế Vũ trở mình một cái liền bò dậy, cánh tay to dài duỗi một cái muốn kéo cửa sổ lại, bên ngoài bay đầy hoa tuyết kia kìa, phòng bệnh cao cấp đến đâu, cũng không thể hành hạ như thế được.

“Hả?” Hứa Tư Văn biết mình không ngăn được tài xế Vũ, cũng không cùng phân cao thấp với hắn, chỉ là thời điểm tài xế Vũ tới gần y, mùi vị đó càng đậm chút.

Hứa Tư Văn lập tức giống như một chú cún con, cái mũi ngửi ngửi liền tìm kiếm trên người tài xế Vũ, mùi vị này là trên người tài xế Vũ à?

Nhất định phải!

“Cậu làm gì vậy?” Vũ Khánh Cương bị Hứa Tư Văn ngửi như vậy, trên người đều nổi da gà, lại nhìn thấy kỹ thuật viên Hứa càng dựa gần vào mình, hắn ngay cả hô hấp cũng có chút gấp gáp.

“Trên người anh có mùi gì thế?” Lúc này trên người Hứa Tư Văn được Địch Nhân Kiệt* và Holmes nhập vào, xác định nguồn gốc chính là trên người tài xế Vũ, ngay lập tức liền vươn tay bám vào tài xế Vũ nghiêm khắc chất vấn: “Bao lâu anh không tắm? Không rửa chân?”

*Địch Nhân Kiệt: một vị “thần thám” thời Võ Tắc Thiên, nổi tiếng về sự công chính liêm minh và tài xử án tài tình, được gọi là “Sherlock Holmes phương Đông”.

“Sáu, bảy ngày đi?” Lúc này thần trí tài xế Vũ có chút không rõ, người ta hỏi cái gì hắn liền lưu loát nói thật.

“Anh cái đồ quỷ bẩn thỉu!” Hứa Tư Văn tức giận, bạo phát, nói chuyện cũng mang theo mùi vị thô tục, khí lực lớn cứ như đương nhiên mà lôi kéo tài xế Vũ nhét vào phòng vệ sinh, mở vòi hoa sen ra cũng không quản tài xế Vũ còn mặc quần áo trong với quần lót, phun tài xế Vũ một phen ướt đẫm.

“Làm gì làm gì vậy? Cậu phun tui làm gì?” Ông chủ Vũ vốn là bị sắc quấn thân, kết quả phun nước một phen, tâm tư gì cũng bị mất, đàn ông phương bắc tuy rằng không bài xích nước, nhưng mùa đông, ai cũng không muốn dính nước đâu!

Đối với ông chủ Vũ mà nói, tắm rửa là tắm rửa, nhưng cái đó không giống như bị dính nước, mùa đông dính nước sẽ nứt da do lạnh, trước đây ông chủ Vũ ra ngoài làm công, hai năm đầu bị nứt da, sau đó tốt lên, hắn liền có sức đề kháng, mùa đông dùng nước lạnh rửa mặt cũng không đông cứng da mặt.

“Anh tắm rửa cho tôi! Không tắm sạch sẽ không cho phép đi ra!” Hứa Tư Văn đóng cửa, còn khóa trái lại.

Ông chủ Vũ: “…!”

Nửa ngày sau, ông chủ Vũ ở trong phòng vệ sinh ngao ngao lên tiếng: “Dù sao cậu cũng lấy cho tui bộ quần áo sạch chứ!”

“Tắm xong ra đây, coi sạch sẽ lại nói!” Hứa Tư Văn dứt khoát mặc kệ cái tên ở bẩn trong phòng vệ sinh, tự mình động thủ bắt đầu dọn dẹp.

Chờ lúc ông chủ Vũ vây quanh cái khăn tắm che khuất phần hông được thả ra, trong phòng đã rực rỡ hẳn lên.

“Nửa đêm canh ba cậu quậy cái gì chứ?” Ông chủ Vũ thực sự là bội phục chết kỹ thuật viên Hứa, bị cảm cũng không yên tĩnh, giày vò hắn nửa đêm tắm rửa thì thôi đi, ngay cả phòng bệnh cũng dọn dẹp, thật không có cháy hỏng đầu óc chứ?

Nhìn ánh mắt Hứa Tư Văn cũng thấy có gì đó không đúng.

Bạn đang ?

“Anh còn dám nói!” Hứa Tư Văn xù lông: “Cả người anh đều hôi, không tắm rửa còn có thể nhìn sao? Đáng tiếc không có bột clo, không thì có thể tiêu độc rồi.”

Tuy rằng vóc dáng ông chủ Vũ rất tốt rất dụ người, nhưng vào lúc này Hứa Tư Văn căn bản là không chú ý tới, y chú ý chính là tài xế Vũ đã tắm sạch, tuy nhiên mùi vị đó tuyệt đối không biến mất!

Ông chủ Vũ: “… Đó là mùi vị nam nhân.”

“Nam nhân cái đầu anh!” Hứa Tư Văn lấy bình dầu thơm nhỏ mình thường dùng khi du lịch nhắm ngay tài xế Vũ liền xịt tới.

Hết chương 34

35. Chương 35: 035. Đừng Phun... Hắt Xì!

"A nha má ơi!" Tài xế Vũ lớn giọng ngao ngao, lỗ mũi trong nháy mắt tràn đầy một luồng mùi vị lạnh nhạt lại thanh u, không ngấy không kích thích, thế nhưng rất khiến người ta khắc sâu ấn tượng, thật giống như kỹ thuật viên Hứa.

"Hô cái gì mà hô!" Kỹ thuật viên Hứa căn bản không bị ảnh hưởng.

"Cậu lấy cái gì phun hoài không chịu để yên vậy? Tui cũng không phải hoa màu còn muốn phun nông dược... Đừng phun... Hắt xì!" Tài xế Vũ muốn tránh, nhưng kỹ thuật viên Hứa lại như hình với bóng!

Trong phòng bô bô không một khắc yên tĩnh, tại sáng sớm an tĩnh đặc biệt rõ ràng, chọc đến y tá đưa thuốc buổi sáng gấp rút chạy đến phòng này, chỉ lo hai kẻ bệnh thần kinh đó lại làm ra cái gì muốn chết.

"Làm sao vậy?" Y tá đẩy cửa vào, nhìn thấy hết thảy trước mắt, lúc đó hóa đá.

Kỹ thuật viên Hứa hành hung: "...!"

Tài xế Vũ gần như lõa toàn bộ: "...!"

Ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa trong nước mắt của toàn thể bác sĩ và y tá tại phòng bệnh cao cấp, rốt cuộc cầm giấy thông báo xuất viện rời khỏi bệnh viện.

Hai người này ở phòng bệnh cao cấp ba ngày, náo loạn ba ngày, tất cả nhân viên y tế đều đeo mắt gấu trúc vui vẻ đưa tiễn hai kẻ phiền phức này xuất viện.

"Cái này cũng quá...." Hứa Tư Văn mặc một bộ quần áo gần như giống hệt tài xế Vũ, đây là do tài xế Vũ cầm quần áo của y đi ra ngoài chiếu số đo mua về.

Tất cả đều là áo bông làm từ vải sợi bông và bông dày, hình thức khỏi nói, thế nhưng lại chạm đất luôn, một thân này đi ra ngoài, cũng không chênh lệch lớn so với người địa phương là tài xế Vũ.

"Rất ấm đúng không? Đã sớm nói với cậu, mùa đông nên mặc áo bông, cậu mặc phải gọi là cái thứ gì chứ? Cái độ dày muốn đắc ý mà không muốn sống đó có thể làm được gì." Ông chủ Vũ rất có lòng tin với bộ đồ mình tự tay lựa chọn này, bảo đảm không đông lạnh được kỹ thuật viên Hứa.

Hứa Tư Văn không nói, giữ ấm thì giữ ấm, chỉ là hình tượng hoàn toàn không có cách nào nhìn.

"Về tiểu khu Đông Bắc Hổ đi, bắt đầu tiểu niên công ty liền cho nghỉ." Ông chủ Vũ đánh vô lăng, trực tiếp đưa kỹ thuật viên Hứa về nhà.

"Anh trở về đi, cũng phải ăn tết mà." Cho dù tài xế Vũ làm các loại khiến kỹ thuật viên Hứa giơ chân tạc mao, nhưng Hứa Tư Văn biết mấy cái này chỉ là chuyện nhỏ, tiểu niên là hai mươi ba tháng chạp, y nằm viện ba ngày, hôm nay đã là hai mươi bảy tháng chạp.

Thêm ba ngày nữa là năm mới. ?

"Về cái gì mà về? Tui về thì cậu làm sao? Tui đã nói với chị dâu rồi, cậu về cùng với tui, ở nhà tui ăn tết."

"Ăn tết đều là trôi qua cùng người một nhà, tôi đi theo thì tính là cái chuyện gì chứ?"

"Vậy cậu một mình ăn tết à? Vậy coi là cái chuyện gì chứ?" Tài xế Vũ không hiểu được cái ý muốn một mình qua năm mới.

Hắn cũng không phải chưa từng ở bên ngoài ăn tết, nhưng đó đều là qua cùng một nhóm ông bạn già, năm mới một mình, xưa nay hắn chưa từng thấy.

"Một mình cũng có thể trôi qua, không có gì ghê gớm." Hứa Tư Văn biết người ở đây thuần phác, đối với năm mới đặc biệt xem trọng, không giống bên kia của bọn họ, cấp tốc phát triển bước lên đô thị quốc tế, đối với một ít ngày lễ truyền thống, bên trong luôn thiếu đi chút ý tứ như vậy.

"Đừng cãi, đến nhà tui là đến nhà tui, tui đã nói với chị dâu rồi, nhà đông người náo nhiệt."

Hứa Tư Văn còn muốn nói gì nữa, nhưng tài xế Vũ không cho y cơ hội, đã đến cửa nhà, Hứa Tư Văn mở cửa đi vào, tài xế Vũ vẫn chưa vào.

"Sao không vào?"

"Tui về trước."

Hứa Tư Văn không lên tiếng.

"Đừng lo lắng, tui ở đối diện cửa nhà cậu, có chuyện cậu gọi một tiếng là tui có thể lại đây."

Hứa Tư Văn: "..."

Hết chương 35

36. Chương 36: 036. Tui Còn Chưa Thành Gia Đâu

Khi biết tài xế Vũ ở cửa đối diện, Hứa Tư Văn trực tiếp vào nhà đóng cửa, động tác lưu loát không chút dây dưa dài dòng.

Ông chủ Vũ sờ sờ mũi, tự xoay người vào phòng mình.

Kỳ thực hai người căn bản không có thứ gì có thể thu thập, ông chủ Vũ là kẻ buôn nước bọt quen rồi, còn Hứa Tư Văn vốn là đi công tác, đồ đạc càng là chuẩn bị không nhiều, nếu không phải ông chủ Vũ tự chủ trương mua cho kỹ thuật viên Hứa vài bộ quần áo dày, chất đủ một rương hành lý, thì đồ đạc của Hứa Tư Văn chỉ có một rương hành lý tiêu chuẩn cùng một bộ máy tính xách tay mà thôi.

Sáng hai mươi tám, tài xế Vũ lại tới gõ cửa.

"Trước tiên ăn chút gì đó, sau đó chuẩn bị xong chúng ta liền trở về." Mở cửa, tài xế Vũ liền tự mình chui vào, trong tay cầm theo điểm tâm, một bên đi vào trong một bên nói chuyện với kỹ thuật viên Hứa.

"Trở về?" Hứa Tư Văn mới vừa tỉnh ngủ còn có chút mơ hồ, không phản ứng kịp lời tài xế Vũ là có ý gì.

"Trở về ăn tết, chị dâu tui đã chuẩn bị bát đũa cho cậu xong rồi." Tài xế Vũ bệ vệ ngồi ở trước bàn ăn bắt đầu cầm chén múc cháo.

Lúc này Hứa Tư Văn mới nhớ tới, lúc ngồi xuống ăn cơm, còn có chút không xác định, người một nhà ăn tết gì đó, y đều có chút xa lạ.

Ăn sáng xong, tài xế Vũ đẩy bát: "Cậu đi rửa bát đũa đi, tui xem dây điện với ổ cắm phòng cậu ở chỗ nào, một hồi kéo đèn màu lên."

"Không cần đi?" Hứa Tư Văn lớn như vậy, còn thật sự chưa từng chơi mấy thứ này, đèn màu gì đó, không phải đồ chơi cho con nít sao? Y đã thành niên rồi.

"Không cần thì cậu mua về chi? Đây không phải là lãng phí tiền sao." Tài xế Vũ cũng mặc kệ kỹ thuật viên Hứa có cần hay không, dù sao đối với hắn mà nói thì đồ mua về mà không cần chẳng khác nào lãng phí.

Hứa Tư Văn thật muốn một tát đánh dẹt tài xế Vũ: "Cũng không phải tôi muốn mua!"

Còn không phải hắn liên tiếp chọn tới lựa lui, còn nhất định phải chia cho y một phần sao, chồng đồ vật kia y cũng không biết nên xử lý như thế nào đây này.

"Là tui muốn mua." Ngược lại tài xế Vũ sảng khoái thừa nhận, hắn ở trong phòng dạo qua một vòng, tìm được nguồn điện, cầm đèn màu cùng một cuộn băng keo trong suốt, đem đèn màu dán vào trên cửa kiếng, kéo một cái ổ điện nhỏ gọn tiện lợi, dán vào chân tường luồn qua, cố định ổ cắm trên bệ cửa sổ cho đèn màu thông điện, chỉ một thoáng, đèn màu liền sáng lên.

Tốc độ của Vũ Khánh Cương rất nhanh, Hứa Tư Văn rửa xong bát đũa, đi theo bên cạnh hắn làm trợ thủ, một loại ăn ý cùng ấm áp nhàn nhạt lưu chuyển giữa hai người, cũng không có tình cảm nồng nhiệt cỡ nào, chỉ là hai người cùng nhau bố trí gian phòng mà thôi, nhưng có thể cảm nhận được sự hợp tác tâm linh tương thông.

Đèn màu treo lên câu đối dán lên, mấy thứ ngổn ngang đó dưới sự sắp xếp của tài xế Vũ, một chút cũng không lãng phí trang trí căn phòng của kỹ thuật viên Hứa, ngay cả hành tây cũng cột bằng dây buộc tóc màu đỏ đặt ở một góc trên bệ cửa sổ: "Sang năm khẳng định cậu vận may 'thông' thiên!" (thông có nghĩa là củ hành, cũng có nghĩa là thông suốt.)

Khóe miệng Hứa Tư Văn giật giật, y luôn không cảm thấy mình có cái vận may gì, thứ này quá mức mịt mờ, y chỉ tin tưởng cố gắng của mình.

"Đi, đến phòng tui đi, dọn xong chúng ta về nhà!" Tài xế Vũ không chút khách khí kéo kỹ thuật viên Hứa vào một trong rất nhiều điểm dừng chân của mình.

Hứa Tư Văn cũng là lần đầu đi vào phòng tài xế Vũ, cho rằng bên trong không chừng khá bẩn loạn, kết quả thật ngoài ý muốn, bên trong còn rất sạch sẽ.

"Sao anh không ở nhà?" Vừa nhìn chính là dáng vẻ sinh hoạt một thân một mình, sao tài xế Vũ lại không ở nhà, mà lại ở ký túc xá đơn?

"Tui còn chưa thành gia đâu."

Hứa Tư Văn: "... Ha ha!"

Hết chương 36

37. Chương 37: 037. Tương Phản Quá Lớn

"Thu thập xong chưa? Đi thôi." Ông chủ Vũ cái gì cũng không lấy, chỉ giục kỹ thuật viên Hứa thu thập xong liền chuẩn bị đóng gói dẫn người về nhà.

"Tôi đến thật sự được chứ?" Đến lúc này Hứa Tư Văn vẫn có chút do dự, dù sao ăn tết đều là người một nhà đoàn tụ, một người ngoài như y đến thật sự không sao à?

"Không chỉ mình cậu đâu, còn có người khác nữa." Ông chủ Vũ đem chút đồ đạc của kỹ thuật viên Hứa một tay xách lên đi ra ngoài: "Mỗi cuối năm đều có vài người có trách nhiệm không thể quay về, đều đến nhà tui cùng ăn tết, không thiếu một mình cậu."

Hứa Tư Văn không hiểu có ý gì, có điều bây giờ y không có thời gian cân nhắc vấn đề này, y ngồi ở trong xe, nhìn tài xế Vũ lái xe, chỉ là trên đường này vốn phải là ngựa xe như nước bế tắc cực kỳ mới đúng, thế nhưng tài xế Vũ lại lái xe đến một con đường ít người gần như không thấy được xe.

"Đây là đường đi đâu vậy? Sao trên đường không có ai hết?" Hứa Tư Văn cũng không phải sợ tài xế Vũ làm chuyện xấu, chỉ là đơn thuần hiếu kỳ.

"Đường này dẫn tới một chỗ, chỗ kia ít người, người đến cũng ít, không có ai rất bình thường, đừng sợ! Tui sẽ không đem cậu đi bán là được rồi." Tài xế Vũ còn đùa giỡn với kỹ thuật viên Hứa nữa.

"Cút đi!" Tâm tư Hứa Tư Văn không trong sáng, bán gì đó, thật sự không thích bị người ta nói như vậy, có điều y cũng biết tài xế Vũ không phải ý đó.

"Ha ha ha!" Tài xế Vũ cũng không thèm để ý, trái lại tiếp tục ba hoa với kỹ thuật viên Hứa: "Cậu như vầy cũng lừa bán không được bao nhiêu tiền, trái lại còn phải thông cảm cho người mua cậu, đón về một chủ nhân khó phục vụ như vậy, còn không phải đặt trên bàn thờ mà cung phụng à? Một ngày ba nén nhang cũng là ít đó."

"Anh mới đi làm tổ tông người ta đó!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười.

"Này này, người ta đều nói thà làm hảo hán dắt ngựa chạy chân, cũng không làm tổ tông của lười hán. Tui nha, trời sinh đã không phải là mệnh tổ tông."

"Vậy tôi cũng không phải."

"Không nhất định. Người ngay cả nóng lạnh cũng không biết…"

"Anh lại nói nữa!"

Tài xế Vũ vốn là lái xe rất tốt, kết quả miệng tiện, bị kỹ thuật viên Hứa vươn tay nhéo thịt mềm bên hông, dám trêu ghẹo nữa thử xem.

"Không nói không nói! Mau buông ra! Tui sợ nhột!"

"Hừ!" Kỹ thuật viên Hứa đắc ý, cuối cùng cũng coi như biết được tử huyệt của tài xế Vũ.

Xe chạy một đoạn đường, Hứa Tư Văn đột nhiên nghĩ đến một chuyện, lôi kéo tài xế Vũ muốn dừng xe, y muốn quay trở lại!

"Cậu sao vậy? Quên đồ rồi?"

"Tôi, tôi không có mua lễ vật…." Đến nhà người ta bái phỏng đều phải có lễ kèm tay, huống chi là lúc năm mới, y lại một người đi hai tay không như vậy, quá thất lễ.

"Lễ vật gì chứ? Nhà tui không chú ý mấy cái đó, người đến là được, đồ vật cái gì cũng không thiếu, chỗ nào chú ý nhiều như vậy? Mấy năm trước, ngay cả cơm cũng không nhất định đủ tiền trả nữa, hoàn lễ vật? Đừng để ý mấy cái vô dụng, đi nhanh lên, nếu nhanh lên một chút, còn có thể kịp ăn cơm tối." Vũ Khánh Cương vừa nghe là lý do này, căn bản không đánh vô lăng quay đầu xe, trực tiếp đạp chân ga phóng về phía trước.

Xe dừng lại ở cửa một đại viện Đông Bắc điển hình, trước cửa có một loạt ga ra, tài xế Vũ xuống xe mở cửa ga ra, trực tiếp lái xe vào ga ra cất kỹ, mang người trực tiếp từ cửa lớn đi vào.

Hứa Tư Văn nhận biết được đại viện như vậy vẫn là nhờ xem phim truyền hình, ở trong đó bố cục của đại viện Đông Bắc không khác biệt lắm với trước mắt, khác biệt duy nhất chính là, căn nhà trước mắt thiếu cái ống khói…

Đại viện vuông vức siêu cấp lớn, từ cửa lớn tới cửa là một con đường đá thẳng tắp, hai bên tất cả đều là tường vây bao quanh cao nửa người, bên trong từng luống từng luống đất đen, bởi vì là ngày đông, không có bất kỳ thứ gì, phía trên một tầng tuyết mỏng, đây là vườn rau, ba gian nhà ngói lớn vô cùng, bởi vì là kiến trúc hai tầng, so với biệt thự châu Âu xa hoa hoặc là phong cách hiện đại sống một mình, kiến trúc này giống như ba căn nhà ngói lớn xếp lên nhau, thoải mái một chút trang trí dư thừa cũng không có; hai bên mỗi bên có ba căn phòng, cũng là hình chữ nhật quy quy củ củ, từ phòng ở chính giữa có thể nhìn thấy hậu viện, dùng ánh mắt của Hứa Tư Văn để xem, hậu viện cũng không kém cạnh viện trước mặt, thậm chí sau khi đi vào, y thấy được một góc chuồng gia súc và gia cầm ở hậu viện.

Mấy cái đó đều rất bình thường, ngoại trừ tất cả quy cách đều lớn hơn rất nhiều, thì mấy cái khác cũng không khiến Hứa Tư Văn kinh ngạc nhiều, cơ mà khiến người ta cảm thấy không ổn chính là, nếu ở nông thôn hương trấn mà nói, kiến trúc như vậy là chuyện đương nhiên, nhưng địa phương hiện giờ họ đang đạp dưới chân, kém nhất cũng có thể gọi là ngoại ô thành phố, lưng dựa Thanh Sơn mặt hướng sông lớn, phong cảnh tươi đẹp không khí mới mẻ, xuất hiện ở đây hẳn là viện dưỡng lão hoặc là khu biệt thự, chứ không phải là một đại viện nhà nông đi?

"Nơi này là nhà anh?" Cho dù Hứa Tư Văn thiếu thông minh, thì y cũng thấy được không đúng, nhà ai có thể có một đại viện nhà nông trong khu biệt thự ở ngoại ô thành phố chứ?

"A! Sao hả? Không tồi đi!" Tài xế Vũ khoe khoang một phen: "Trong thành phố cũng có phòng ở, nhưng ở không thoải mái bằng nơi này, mỗi ngày đều là đèn sáng rực ô tô vang tiếng người gọi, không có lúc nào yên tĩnh cả, vẫn là nơi này tốt hơn! Buổi tối tắt đèn ngủ, mùa hè còn có thể nghe tiếng cóc kêu, còn có dế nữa, dù sao cũng tốt hơn trong thành phố."

Thấy mầm biết cây, Hứa Tư Văn vừa nghe liền hiểu, nhà này là ghét bỏ nội thành ầm ĩ, hoàn cảnh cũng không tiện, nên ở ngoại ô thành phố xây một chỗ giống như quê nhà.

"Anh, là chức vị gì?" Hứa Tư Văn không thể không hỏi, cùng nhau lâu như vậy rồi, Hứa Tư Văn đột nhiên phát hiện, y chỉ tự mình nhận định người này là tài xế, nhưng chưa từng thấy hắn đánh thẻ đi làm, cách thức quản lý của tập đoàn Đông Bắc Hổ đạt đến trình độ giống như quốc tế, chỗ khác đều có người viết bảng chấm công, còn Đông Bắc Hổ trực tiếp dùng máy vân tay, đi làm là dựa vào máy vân tay đánh thẻ ghi chép, cho dù chỉ đến muộn một phút, thì cũng có ghi lại, lúc phát lương sẽ trừ tiền, bạn đến sớm thì không sao, thế nhưng đến muộn liền có sao.

"Không có chức vị nha?" Đầu óc tài xế Vũ mơ hồ, hắn là ông chủ còn muốn chức vị gì chứ? Lại nói, Ngụy Diên cũng tuyệt đối sẽ không cho hắn động tay vào, luôn ghét bỏ hắn gây trở ngại chứ không giúp được gì kìa.

Kỹ thuật viên Hứa hít một hơi, trầm giọng nói: "Nhận biết lâu như vậy, tôi còn không biết tập đoàn Đông Bắc cũng nuôi người không phận sự đó."

"Cái gì vậy, vào nhà trước đi?" Tài xế Vũ cảm thấy không quá tốt đẹp, mặt kỹ thuật viên Hứa kéo kéo còn dài hơn mặt ngựa nữa.

Cơ mà ông chủ Vũ tự mình kiểm điểm một phen, phát hiện mình cũng không làm ra chuyện xấu gì thương thiên hại lý mà…

Hứa Tư Văn thật lòng muốn quay đầu rời đi, y cũng không biết tại sao mình tức giận như vậy, không có lý do đã cảm thấy mình bị người ta lừa gạt!

Suy nghĩ kỹ một chút, có vẻ như rất cố tình gây sự, bởi vì hai người quan hệ gì cũng không phải, tài xế Vũ biến thành ông chủ Vũ, không liên quan gì với kỹ thuật viên Hứa…

Hứa Tư Văn thật sự muốn đi, nói trốn chạy cũng không quá đáng, thời khắc này y chỉ muốn tìm một chỗ không người trốn tránh, chờ làm rõ lại nói.

Nhưng còn không để y có hành động, trong nhà liền có người đi ra.

"Đến nhà sao không nhanh chóng vào, ở bên ngoài đứng ngốc làm gì?" Ra tới là chị dâu Thúy Hoa, ăn mặc cũng coi như thời thượng, nhưng dù có thời thượng hơn nữa, bên ngoài mang theo một cái tạp dề lớn do vải thô chắp vá thành, cũng không nhìn ra xinh đẹp.

"Mới vừa định mở cửa, chị hai liền đi ra, chị hai, đến đây, đây là kỹ thuật viên Hứa." Ông chủ Vũ vừa nhìn thấy chị dâu Thúy Hoa liền giống như thấy được cứu tinh, nhanh chóng giới thiệu cho chị dâu, giọng điệu không tự chủ mang theo một chút tự hào, rốt cuộc là người mình nhìn trúng, rất ưu tú.

"Chào chị." Hứa Tư Văn là đứa trẻ có ý tứ, dù có không được tự nhiên nữa cũng tuyệt đối sẽ không thất lễ trước người khác, đặc biệt đối phương còn là nữ, vậy thì càng không thể.

"Ai ai! Tốt tốt!" Trương Thúy Hoa nhiệt tình tăng vọt, nếu không phải trên tay dính bột mì, cô thật muốn bắt đầu lôi kéo người: "Mau vào nhà! Hiếm thấy trong nhà náo nhiệt như thế, bắt đầu từ hôm nay liền ở trong nhà đi, chị hai hầm cho em chút ruột huyết* làm thức ăn, khỏi bệnh rồi cả người đều nhạt nhẽo một vòng, nên dưỡng cho tốt, xem gió lớn cũng phải khiêng hai tảng đá chặn trên lưng kìa."

Hứa Tư Văn: "…!" Đây là ý nói y gầy đến mức gió thổi cũng bay à??

Nếu không phải nhìn ra Trương Thúy Hoa là một chị dâu Đông Bắc thật đến không thể thật hơn nữa, Hứa Tư Văn đã sớm miệng lưỡi bén nhọn phản kích lại rồi.

"Vào nhà vào nhà!" Ông chủ Vũ tự mình mở cửa, để chị dâu đi trước, sau đó là kỹ thuật viên Hứa, hắn cuối cùng, còn thuận tay đóng cửa lại.

Hứa Tư Văn vừa vào cửa liền bị một luồng khí nóng phả vào mặt, nhiệt độ rất quen thuộc, tâm trạng chính là thả lỏng, nhiệt độ rất thích hợp với y!

Bạn đang ?

Vừa ngẩng đầu Hứa Tư Văn liền kinh ngạc, đại viện nhà nông bên ngoài thoạt nhìn rất phổ thông này, vừa vào cửa liền là một cái phòng khách thật lớn cao hai tầng lầu, phòng khách trang trí theo phong cách châu Âu mười phần xa hoa, ghế sô pha đều là da thật, trên tường không phải giấy dán tường mà là điêu khắc hình tiêu chuẩn, hoa văn cùng màu sắc đều vô cùng tao nhã, trên sàn nhà cũng trải một tấm thảm trải sàn lớn, một bên là trang bị rạp chiếu phim gia đình cực lớn, một bên khác trực tiếp mở một cái lò sưởi âm tường, bên trong bùm bùm thiêu đốt mấy khối gỗ lớn, nhiệt độ từ bên trong tỏa ra, ngửa đầu một cái, phía trên trần nhà cũng rường cột chạm trổ, một cái đèn thủy tinh to lớn xoay quanh bên trên, tỏa ra hào quang lộng lẫy lóa mắt như trăng sao.

Hình thức phòng khách không nên xuất hiện này, khiến Hứa Tư Văn nhìn mà trợn tròn mắt, thật sự là phong cách trong ngoài tương phản quá lớn, khiến người ta trong khoảng thời gian ngắn không thể tiếp nhận, đột nhiên từ cô gái nhỏ nông thôn biến thành công chúa xa hoa gì đó…

"Vào phòng đi, ngồi trên giường nghỉ một lát." Chị dâu Thúy Hoa vơ lấy khăn mặt treo ở một bên nhúng nước làm ướt lau chùi tay một chút, sau đó liền ném khăn vào trong chậu không quản, trực tiếp bắt đầu lôi kéo Hứa Tư Văn tiến vào phòng trong.

Ông chủ Vũ muốn ngăn cũng không dám duỗi móng vuốt…

Đối với Trương Thúy Hoa mà nói, người đến nhà tuyệt đối sẽ không để cho ngồi ở phòng khách, mà là phải ngồi ở trong phòng, ngồi ở trên giường, đó mới là đãi ngộ mà "khách quý" nên có, như lần trước, cái cô Vương Dung Dung gì đó đến, chính là ngồi ở phòng khách, đó là đãi ngộ của "người ngoài".

"Đổi giày…!" Hứa Tư Văn vốn nhìn thấy dưới giường là sàn nhà, còn là loại sàn nhà bằng gỗ thô nữa, rất sạch sẽ, y liền muốn trước tiên đổi giày, dù sao thì giày da y mang tới mặc dù là mới mua, nhưng cũng đạp trên đất mấy ngày, không nói bẩn cỡ nào, cũng tuyệt đối không phải sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, lại nói, y cũng đã quen vào cửa thì đổi dép đi ở nhà rồi.

Hết chương 37

38. Chương 38: 038. Lên Giường Đất Chơi Đi

"Đổi giày cái gì, lên giường đất trực tiếp cởi giày ra." Chị dâu Thúy Hoa gần bốn mươi tuổi, tuy rằng nhóm phụ nữ trong thành phố, có rất nhiều thủ đoạn bảo dưỡng, nhưng Trương Thúy Hoa chính là xuất thân thấp kém, lúc còn trẻ chịu khổ, lao động dưới đất công việc trong nhà tất cả đều là một vai gánh vác, không chỉ phải chăm sóc con mình sinh ra, vừa vào cửa còn phải bắt đầu chăm sóc chú trẻ, muốn nói trẻ tuổi thì đó là không có khả năng, như bây giờ thoạt nhìn bốn năm mươi tuổi, đều là hiệu quả sau này được bảo dưỡng thỏa đáng, không thì người nhà nông tướng mạo già hơn tuổi thật tám mười tuổi cũng là chuyện bình thường.

Trương Thúy Hoa cũng không quá thích chưng diện, theo lời giải thích của cô thì: người cũng sắp năm mươi rồi, còn có thể có cái gì đẹp chứ?

Cho nên cô cũng không bôi mỹ phẩm quý giá gì, quần áo trên người cũng là bởi vì thoải mái mới mua đồ cao cấp mặc, thứ khác đều không chú ý tới.

Hiện tại có tiền đã bao nhiêu năm, nhưng trên tay vẫn đều còn vết chai, cô cũng không muốn xóa, trái lại cuộc sống vẫn như trước kia không có gì khác biệt.

Chị dâu Thúy Hoa lôi lôi kéo kéo đem Hứa Tư Văn kéo vào căn phòng đầu tiên ở phía đông, đi vào Hứa Tư Văn càng choáng váng…

"Đến, lên giường đất chơi đi!" Trương Thúy Hoa lôi kéo tay Hứa Tư Văn, lòng nói thật không hổ là người viết lách có ăn học, cái tay này đừng thấy không có bao nhiêu thịt nhưng lại rất trắng nõn, vừa nhìn chính là người chưa từng làm việc, nghĩ lại không dám dùng sức nắm, sợ nắm hỏng tay.

"Chị hai, để em đi." Ông chủ Vũ nhìn chị dâu nắm tay kỹ thuật viên Hứa, trong lòng đầy cảm giác khó chịu, liền đoạt việc của chị dâu Thúy Hoa.

"Tôi… Cái kia… Ai nha!" Hứa Tư Văn bị người lôi lôi kéo kéo tiến vào căn phòng bên trái, vừa vào chính là giường đất lớn bằng nửa căn phòng, giường sưởi Đông Bắc thuần túy, phía trên trải thuộc da nhân tạo sạch sẽ mới mẻ làm mặt giường đất, mép giường đất là một khối gỗ vuông dọc theo sàn nhà, độ cao vừa vặn, chỉ cần vừa nhấc mông bảo đảm có thể cọ lên.

Hai bên là gỗ long não làm tủ giường, còn có bốn cái bàn bốn chân xếp ở một bên, cửa sổ đều là cái loại hình thức hình chữ nhật cạnh nhuốm màu máu đào kính thủy tinh mờ cũ kỹ nhất, phía trên dán hoa văn trang trí màu đỏ trên song cửa sổ, thứ này đã bao nhiêu năm Hứa Tư Văn không nhìn thấy? Hình như hồi ấy trong nhà cũng chỉ có bà cố mới có thể yêu cầu lúc năm mới dán hoa văn trang trí trên song cửa sổ…

Nếu không phải còn có Tivi LCD treo trên tường, trên trần nhà cũng có máy điều hòa tồn tại, tuyệt đối sẽ khiến người ta cho rằng thời gian hồi tưởng đến những năm hai mươi, ba mươi của thế kỷ trước.

Phong cách chiều ngang quá lớn, chút tế bào não của kỹ thuật viên Hứa không đủ để hoạt động.

Thừa dịp kỹ thuật viên Hứa ngẩn người xuất thần, ông chủ Vũ trực tiếp xách kỹ thuật viên Hứa lên giường đất, móng vuốt lớn duỗi một cái, còn không chờ kỹ thuật viên Hứa nói chuyện, liền cởi giày da của kỹ thuật viên Hứa xuống, sau đó đặt hai chân kỹ thuật viên Hứa lên, trực tiếp đem Hứa Tư Văn tới giữa giường đất.

Phương bắc có chú trọng, ra cửa sủi cảo vào cửa mì*, kỹ thuật viên Hứa lần đầu đến nhà, cho dù sau này có thể không bao giờ giao thiệp nữa, thì chị dâu Thúy Hoa vẫn rất nhiệt tình chiêu đãi: "Chị ra sau nhà làm cho tụi em, một hồi gọi tụi em ra!" Nói xong cũng quay người vội vội vàng vàng rời đi.

*Ra cửa sủi cảo vào cửa mì: "ra cửa sủi cảo" chính là lúc đưa tiễn, mọi người cùng ăn sủi cảo, ý là đoàn viên, lên đường bình an. "Vào cửa mì" ý là từ nơi khác trở lại, mọi người cùng nhau ăn mì, sợi mì giống như sợi dây, đem lòng lưu lạc thu hồi lại.

"Đông Bắc Hổ là của anh đúng không?" Đến lúc này rồi, nếu Hứa Tư Văn còn không rõ thì đầu óc y đúng là bị nước vào.

Có thể ở ngoại ô thành phố Đông Bắc đang đà phát triển xây một nông gia đại viện dựa vào núi sông lớn như vậy, còn là độc môn độc viện, có đường riêng thông tới cửa, ngoại trừ phá gia chi tử thì cũng chỉ có duy nhất ông chủ tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ có thể làm được.

Nghe nói ông chủ Đông Bắc Hổ là một người xuất thân thấp kém, bởi vậy cố ý tìm một đội nhân tài chuyên nghiệp quản lý Đông Bắc Hổ, còn mình rất ít lộ diện, ngay cả chủ tịch và phó chủ tịch bề ngoài cũng cực ít xuất hiện trước mặt người khác, đối ngoại đều là hoạt động của bộ ngoại giao.

Kết hợp với việc tài xế Vũ họ Vũ, tên Vũ Khánh Cương, nhớ tới chủ tịch Đông Bắc Hổ tên Vũ Quốc Cương, kém nhau một chữ, không phải anh em ai tin? Lại nhìn tới lời nói cử chỉ của chị dâu Thúy Hoa, quả thật là một chị hai Đông Bắc tiêu chuẩn, Vũ Khánh Cương lại lái chiếc xe kia, không xác định thì cũng xác định.

"Ừm." Ông chủ Vũ một chút cũng không mất bình tĩnh, đến bây giờ hắn còn không rõ ràng, rốt cuộc là kỹ thuật viên Hứa làm sao vậy?

"…!" Hứa Tư Văn một hơi nửa vời nghẹn đến cả mặt đỏ bừng, người này làm sao có thể thừa nhận đúng lý hợp tình như thế?

"Thằng ba Vũ? Thằng ba Vũ mày trở về sao?" Ngay lúc Hứa Tư Văn vận khí, từ chỗ thang lầu leng keng cạch cạch liên tiếp tiếng bước chân, vài người liền la hét ồn ào tiến vào.

Hứa Tư Văn liếc mắt một cái, sáu người, hai người lớn tuổi, cũng không có dáng vẻ già lọm khọm, chỉ là hạc phát đồng nhan*, trong mắt cơ trí thâm thúy, khiến Hứa Tư Văn nhớ tới mấy từ so sánh "Nhà có một lão như có một bảo", "Mèo già hóa cáo", "Ăn muối nhiều hơn ăn cơm" vân vân…

*Hạc phát đồng nhan: tóc trắng như lông hạc, mặt hồng tựa trẻ con.

Một người trung niên, thoạt nhìn có bốn phần tương tự với Vũ Khánh Cương, thế nhưng so với cái tên Vũ Khánh Cương giả heo ăn thịt hổ này, vị này chính là hàm hậu "thật", người và vật chỉ sợ có so sánh, có đối chiếu, trước đây Hứa Tư Văn còn cảm thấy tài xế Vũ tốt như thế nào thuần phác ra sao, nhưng bây giờ so sánh với người ta mới phát hiện, lúc đầu vẫn là mình thiếu kiến thức, ông chủ Vũ sao có thể là tài xế chứ? Mới nhìn thì hình tượng không sai, nhưng nghiêm túc nhìn, có thể nhìn ra khác biệt, đặc biệt là vào lúc này, còn là đến gần rồi tỉ mỉ quan sát.

Trong thuần phác mang theo nham hiểm giả dối, ngoài mặt hàm hậu trên thực tế đừng nói cái bụng, chỉ sợ là cả trong bụng cũng đều là đen…

Còn có ba người trẻ tuổi, tuy rằng ăn mặc đều rất tốt, nhưng mà khiến người ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra, đây đều là người ăn qua đau khổ thật sự, bởi vì trên người họ, không có tùy tiện cùng táo bạo của người trẻ tuổi đương thời, ngược lại là thật sự có loại sức lực phấn chấn cùng thuần phác của tuổi trẻ.

"Trở về trở về! Kỹ thuật viên Hứa đến." Ông chủ Vũ thời khắc biểu lộ sự tồn tại của kỹ thuật viên Hứa.

"Đến, anh hai, đây chính là kỹ thuật viên Hứa mà em nói, Hứa Tư Văn." Ông chủ Vũ đầu tiên liền giới thiệu anh trai ruột của mình.

"Ai ai, ăn tết cũng không thể quay về nhà, cực khổ rồi cực khổ rồi." Vũ Quốc Cương là tiêu chuẩn miệng lưỡi vụng về, chỉ thật thà xoa xoa tay cười thuần phác. Bạn đang ?

"Chủ tịch Vũ, chào ngài." Hứa Tư Văn không thể không đưa tay ra, cùng vị chủ tịch Vũ trung thực này nắm tay chào hỏi.

Anh hai Vũ nhanh chóng duỗi ra hai tay, nhưng bị ông chủ Vũ hữu ý vô tình nửa đường liền ngăn lại, đồng thời không dấu vết chắn phía trước anh hai.

Vũ Quốc Cương: "…!"

Hứa Tư Văn: "…!"

"Đây là ông hai và ông ba." Người thứ hai ông chủ Vũ giới thiệu cho Hứa Tư Văn chính là hai cụ già.

"Chào hai cụ ạ." Hứa Tư Văn muốn xuống giường sưởi, trước mặt ông chủ Vũ một đống người như vậy, y muốn đi vòng qua, ít nhất đứng trên mặt đất cúi cái đầu làm cái lễ và vân vân, tỏ lòng kính trọng người ta.

"Đừng xuống, trên giường ấm." Âm thanh ông hai nói chuyện rất lớn, giọng nói của ông lão, khiến kỹ thuật viên Hứa sợ hãi đến ngây ngẩn cả người!

"Ông hét với con nít cái gì? Tỏ ra ông cao giọng thế nào hả?" Ông ba kéo ông hai một cái, cười híp mắt gật đầu với Hứa Tư Văn: "Con ngoan, đừng khách khí, cứ xem nơi này như nhà mình."

Nói chuyện xong, ông hai liền lôi kéo ông ba lên trước giường sưởi, sau đó là anh hai, ông chủ Vũ tiếp tục giới thiệu cho Hứa Tư Văn: "Đây là Vương Đại Lực, Nhị Trụ cùng Tiểu Thuận."

"Chào mọi người." Hứa Tư Văn nhanh chóng khuôn mặt tươi cười chào hỏi, những người này đừng thấy không thu hút, thế nhưng Hứa Tư Văn nghĩ vào lúc này có thể ở Vũ gia ăn tết, không phải người thân cận với ông chủ Vũ thì cũng là tâm phúc của hắn đi?

"Chào, chào kỹ thuật viên Hứa." Ba người đều có chút gò bó, bọn họ cũng nghe qua tên tuổi của Hứa Tư Văn, nghe nói là người đặc biệt có văn hóa, bằng cấp gì đó bọn họ không hiểu nổi, nhưng cũng biết người ta biên soạn một cái chương trình gì gì đó, chỉ bán cho nhà bọn họ thôi công ty kia đã được rất nhiều tiền, người ta đến chỉ đạo sử dụng, còn phải tiêu thêm một khoản tiền khác.

Giỏi thật! Đầu óc này có bao nhiêu thông minh chứ!

Bây giờ nhìn thấy người thật, phát hiện kỹ thuật viên Hứa thật không tệ, ít nhất người ta toàn thân khí thế, chính là không giống với bọn họ.

Ba người dùng ánh mắt nhìn động vật quý hiếm nhìn Hứa Tư Văn.

"Tất cả mọi người đều biết nhau, nhanh lên giường đất ngồi đi." Vũ Quốc Cương dù sao cũng là nam chủ nhân nơi đây, có chút phong độ gia trưởng, tiếp đón mọi người lên giường đất ngồi xếp bằng.

Hứa Tư Văn lần đầu nhìn thấy sinh hoạt Đông Bắc chân chính thuần túy, sáu người bao gồm cả chủ tịch Vũ đều cực kỳ lưu loát cởi giày lên giường đất, ngồi xếp bằng an vị, một chút vướng víu cũng không có.

Hứa Tư Văn đến bây giờ còn chưa phục hồi tinh thần lại, bên ngoài là đại viện Đông Bắc, phòng khách lại làm thành dáng vẻ Tây Âu thời Trung cổ, nhưng vừa vào phòng liền chuyển biến thành thế kỷ trước… Chỗ này thật sự không có gì không hợp sao??

Thật sự không có sao??

Ông chủ Vũ nhìn thấy mọi người đều lên rồi, thuận tay xách hai cái bàn vuông bỏ vào trên giường: "Chơi trước hai ván bài đi!"

"Đúng đúng! Kỹ thuật viên Hứa biết không? Chúng ta vừa vặn tám người, hai bàn đầy đủ."

"Bọn tui bốn người một bàn!" Bên này mới vừa bắt đầu, bên kia cũng đã thu thập lên bàn, cũng không biết từ nơi nào móc ra bài tú lơ khơ, đều là mới tinh chưa mở ra, mỗi bàn một bộ.

Tốc độ của ông chủ Vũ cực nhanh, hắn cùng Hứa Tư Văn ngồi đối diện nhau, cùng ông hai và ông ba góp thành một bàn, một bàn khác là anh hai Vũ gia mang theo ba thanh niên góp một bàn.

"Tiến lên, biết không?" Bởi vì Hứa Tư Văn là người ngoại lai duy nhất, ông chủ Vũ sợ kỹ thuật viên Hứa không biết, trước tiên nên hỏi một tiếng.

"… Không biết." Hứa Tư Văn bị một làn lại một làn rồi lại một làn sóng sự việc quấy đến tâm thần đều rối loạn, nơi nào còn có tâm tình chơi bài? Huống chi, y còn thật sự không biết.

"Cái này đơn giản, để tui tới dạy cậu, mấy lần sẽ biết, cậu thông minh như vậy mà." Lời nói của ông chủ Vũ đều vô tình mang theo chút ý tứ lấy lòng, hắn cảm thấy loại việc như chơi bài này, đối với kỹ thuật viên Hứa mà nói, hoàn toàn là việc nhỏ như con thỏ.

Kỳ thực Hứa Tư Văn không có tâm tư chơi đùa, có điều ông chủ Vũ cái người này, luôn có bản lĩnh khiến kỹ thuật viên Hứa không thể không tận tâm tận lực chơi đùa.

"Nói rõ trước nha! Hai ta chính là một nhóm, ai về chót, phải đội gối mà chơi đó, gối nhà tui chính là vỏ kiều mạch* tinh khiết, bình tĩnh nha." Ông chủ Vũ từ trong tủ đầu giường rút ra hai cái gối, bỏ vào bên người coi như công cụ trừng phạt, Hứa Tư Văn lén lút lấy tay kéo một chút, liền không dám không để tâm chơi đùa nữa… Gối quá nặng! Y đội lên một lần liền học ngoan…

Hết chương 38

39. Chương 39: 039. Mì Sợi

Sau khi Hứa Tư Văn đội gối hai lần, giọng của Trương Thúy Hoa ở bên ngoài vang lên: "Đi ra ăn mì nè!"

Vốn là trống trải, âm thanh lớn một chút cũng có tiếng vọng lại, nếu là kêu lớn, vậy ngay cả xà nhà sợ rằng cũng phải run rẩy ba cái.

"Ăn cơm ăn cơm thôi!" Ông chủ Vũ phản ứng nhanh nhất, bởi vì lúc này Hứa Tư Văn đang cố gắng muốn giơ gối lên đội trên đầu, ai bảo bọn họ chơi tiến lên thua ông hai và ông ba một bậc chứ, ông chủ Vũ đang sốt ruột nghĩ biện pháp muốn giúp kỹ thuật viên Hứa một phen, dù sao thì cái cổ nhỏ nhắn kia của kỹ thuật viên Hứa nhìn cũng không giống như là có thể mang quá nhiều vật nặng.

Chị dâu vừa gọi ăn cơm, ông chủ Vũ phản ứng nhanh, trực tiếp vươn tay túm một góc gối ném qua một bên, lôi kéo Hứa Tư Văn đi giày vào, nhanh chóng bay nhảy ra bên ngoài, toàn bộ quá trình Hứa Tư Văn gần như đều không có cơ hội nói cái gì, bởi vì tốc độ của sáu người khác cũng không chậm, mọi người trước

sau nhanh chân ra cửa, trực tiếp không nhìn phòng khách xa hoa, nhảy vào trong một cái phòng khác, bên trong rất đơn giản, là phòng ăn phong cách hiện đại, mười cái ghế một cái bàn tròn lớn, phía trên đặt bốn cái chậu, đúng là chậu, một là nước sốt dưa muối thịt bằm, một là nước sốt cà chua trứng gà, một là nước sốt thịt lợn ướp tiêu, còn có một cái là nước sốt nấm mộc nhĩ thịt thái hạt lựu, trong mỗi chậu là một cái muỗng lớn.

"Lại đây đặt mì ở hai đầu đi." Chị dâu Thúy Hoa không biết ở nơi nào lên tiếng, anh hai Vũ mang theo ba người trẻ tuổi đi ra ngoài chỉ chốc lát sau liền bưng bốn cái chậu lớn tiến vào, bên trong mì sợi bốc hơi nóng nằm trong nước.

Bên cạnh là phòng vệ sinh, mọi người xếp hàng rửa sạch tay, ông chủ Vũ nhanh chóng cướp lấy đũa trước tiên cho Hứa Tư Văn một bát, Hứa Tư Văn vừa nhìn hắn gắp mì lên liền nhanh chóng ngăn: "Ít một chút!"

"Cái gì?" Ông chủ Vũ cho rằng kỹ thuật viên Hứa là nói mình gắp cho y ít, cổ tay xoay một cái, liền cuốn lên không ít mì sợi.

"Tôi là nói, anh gắp ít một chút!"

Hứa Tư Văn vô lực chết rồi, vừa nãy ý tứ của y, chính là bảo ông chủ Vũ gắp cho y ít một chút, cái tô đã lớn rồi, y ăn không hết còn lại nên làm sao bây giờ?

"Một đại nam nhân còn ăn không hết một bát mì?" Ông chủ Vũ căn bản không nghe, tay bự cầm đũa tung bay, trực tiếp cho Hứa Tư Văn một bát mì lớn: "Nước sốt nào?"

"..." Hứa Tư Văn ý muốn tự tử cũng có, hữu khí vô lực trả lời: "Cà chua trứng gà đi."

Ông chủ Vũ bỏ cho kỹ thuật viên Hứa một muỗng lớn nước sốt, cuối cùng mới đưa cho kỹ thuật viên Hứa: "Không đủ lại bỏ thêm."

"Đến đến, đều đừng giả bộ nữa, không phải người ngoài, thoải mái ăn đi, ở trong kia vẫn còn, không đủ chị lại vào nấu." Trương Thúy Hoa sau đó tiến vào, trong tay một chồng bát đũa.

"Yên tâm đi chị dâu, bọn em khẳng định không giả vờ đâu." Ba thiếu niên hi hi ha ha thả chậu trong tay xuống, cầm đũa liền bắt đầu chọn mì.

Bát kia cũng đều là bát lớn, mọi người động tác nhanh, chờ lúc Hứa Tư Văn gắp mì lên, bốn phía đều đã vang lên tiếng hút mì sợi.

Mì sợi mịn màng có sự dẻo dai, nước sốt cũng đặc biệt thơm, người bên cạnh từng ngốn từng ngốn ăn, Hứa Tư Văn không tự chủ dĩ nhiên cũng ăn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng ngon.

"Tay nghề của chị dâu thật không tệ." Hứa Tư Văn hiếm khi mở miệng nói ai tốt, y là thật lòng cảm thấy tốt, mới nói ra.

"Chị cũng chỉ có chút khả năng ấy thôi, em ăn nhiều một chút đi!" Chị dâu Thúy Hoa cao hứng trên mặt đều cười ra nếp: "Chị cảm thấy chợ thực phẩm mùa đông bán quả hồng không ra ý tứ gì cả, nhũn nước, nên ngay lúc lão thu, đem hồng còn dư lại trong vườn đều hái xuống, thả vào hầm chôn trong cát đen, đến lúc này, đào ra liền rất ngấm, da xanh thịt hồng, mùi vị cực ngon."

Lão thu, ý tứ chính là cuối mùa thu. Ước chừng là cái lúc trước và sau khi hạ sương, vạn vật hiu quạnh.

Hết chương 39

40. Chương 40: 040. No Còn Dư Lại

Hứa Tư Văn cho rằng ông chủ Vũ ăn đã đủ hào phóng, lượng cơm ăn đã đủ khiếp sợ, nhưng mà hình ảnh trước mắt làm cho y phủ định ý nghĩ của mình.

Đang ngồi trong mọi người, ngoại trừ mình và chị dâu Thúy Hoa, còn có hai ông cụ, thì sức ăn cùng lượng ăn của ông chủ Vũ, đủ để dùng từ "bình thường" để hình dung.

Ít nhất ông chủ Vũ còn biết khuấy một chút, đem nước sốt trộn đều, hút mì sợi vẫn là nhai hai lần mới nuốt xuống, nhìn ba thiếu niên kia, trực tiếp giơ bát lên ngay cả mặt mũi cũng dính nước sốt, trộn cũng không trộn một chút, trực tiếp tọng vào trong miệng…

"… Ăn chậm một chút… Nếu không thì trộn một chút đi?" Hứa Tư Văn thật lòng cảm thấy, cách ăn như vậy quá thương tổn dạ dày.

"Trộn cái gì mà trộn? Sớm muộn cũng là cùng vào bụng, chờ sau khi chúng nó đi vào tự phân phối là được…." Ông chủ Vũ nghe vậy liền đáp lời, khiến Hứa Tư Văn cũng không biết phải làm sao cùng hắn nói tiếp.

Ngay khi Hứa Tư Văn mới vừa ăn vài miếng, tốn công phu nói nói mấy câu, nước sốt giữa bàn đã vơi đi một nửa!

Hứa Tư Văn nhìn mì trong tay mới vơi đi một tầng, lại nhìn nhìn tô mì không biết là thứ mấy trong tay năm vị kia, sâu sắc cảm thấy trước đây mình thực sự là hiểu lầm ông chủ Vũ.

Ông chủ Vũ đang bưng lên bát mì thứ năm, tiện tay lấy cái muỗng, cũng bất kể là nước sốt gì vục một muỗng vào trong bát của mình, thấy Hứa Tư Văn cũng không ăn mì, chỉ trơ mắt nhìn hắn, còn có vẻ như mang theo chút xin lỗi? Đầu óc mơ hồ nhìn lại hỏi: "Sao vậy?"

"Xin lỗi." Hứa Tư Văn thành tâm thành ý nói xin lỗi.

"Hả?" Ông chủ Vũ nháy mắt, đây là sao?

"Tôi nghĩ rằng anh ăn quá nhiều quá nhanh, hiện tại phát hiện, anh cũng không tệ lắm." Hứa Tư Văn nhìn nhìn mấy vị kia, lại nhìn nhìn ông chủ Vũ.

"Tui còn tưởng là chuyện gì? Ăn cơm không giành sao có thể ăn ngon chứ?" Ông chủ Vũ nói xong một bát mì sợi hai ba ngụm liền hết, sau đó duỗi bàn tay thêm một bát nữa.

"Sao vẫn là một bát này vậy?" Chị dâu Thúy Hoa bất chợt cả kinh tựa như phát hiện đại lục mới: "Khó trách gầy trơ xương như vậy, đây là cái thời chịu đói, em ngay cả cướp cơm cũng không thể thì làm sao sống tiếp hử!" Nói xong cô cũng múc một bát mới: "Bốn loại nước sốt làm thế nào cũng phải nếm thử hết một lần nha!"

Kỹ thuật viên Hứa ngay cả cướp cơm cũng không cướp được, cảm thấy mình thực sự là yếu khiếp! Ngay cả phụ nữ cũng không sánh bằng.

Vì vậy kỹ thuật viên Hứa không thể không tiếp tục ăn, kết quả chính là bất luận tốc độ hay là số lượng y đều đứng nhất từ dưới lên, cuối cùng thật sự còn lại hơn nửa bát mì sợi, không phải y không biết đói no, mà là vừa thấy trong bát y hết, ông chủ Vũ liền trực tiếp một đũa mì sợi từ trên trời giáng xuống, kỹ thuật viên Hứa muốn cản, nhưng mì sợi đều tiến vào trong bát, không biết ngại ngùng mà bỏ lại sao?

Hứa Tư Văn rất bi phẫn, dạ dày y cũng không tốt cỡ nào, ăn no không đáng kể, chỉ sợ xúc động đau dạ dày, năm mới, còn là ở nhà người khác nữa.

Nâng bát mì, thật lòng là ăn không vô một hơi nào, nhưng dù gì y cũng là người lớn hơn hai mươi tuổi, bỏ cơm và vân vân, lại càng không dễ nhìn!

"Sao vậy?" Ông chủ Vũ bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều chú ý đến Hứa Tư Văn, vốn là nhìn thấy Hứa Tư Văn có thể ăn hết một bát mì, khỏi bàn là cao hứng bao nhiêu, nhất thời cao hứng ra tay sẽ không đúng mực, hiện giờ xem ra, người nọ là không ăn được.

"Ta… Ăn no…." Hứa Tư Văn nâng bát, nhìn chằm chằm ông chủ Vũ, nếu không phải hắn, mình cũng không cần ăn đến mức no căng mà còn thừa lại.

"Há, vậy thì bỏ đũa đi." Ông chủ Vũ hai lời cũng không nói nhiều một câu, trực tiếp cầm mì sợi còn lại của Hứa Tư Văn, đổ vào trong bát của mình, lấy đũa trộn một cái, miệng rộng mở lớn khò khè liền xuống ngay nửa bát.

Hứa Tư Văn: "… Cái kia… Là đồ dư của tôi…."

"Tui không chê cơm thừa."

"…!"

Hết chương 40

41. Chương 41: 041. Tiêu Cơm

"Cậu nói cậu một chút xem, người lớn như thế, ngay cả đói no cũng không biết? Nhanh chóng tản bộ một hồi đi, nếu không bảo đảm sẽ bội thực." Ông chủ Vũ lôi kéo kỹ thuật viên Hứa, ở trong đại viện của mình loanh quanh xung quanh, thuận tiện nói chuyện một phen.

Hai người mặc thật dày đi tiêu cơm, liền ở trong sân, Hứa Tư Văn vừa đi vừa nhẹ nhàng xoa bụng.

"Anh câm miệng!" Hứa Tư Văn thẹn quá thành giận: "Nếu không phải anh lấy nhiều mì sợi vào bát cho tôi như vậy, tôi có thể no căng sao?"

Tuy rằng cuối cùng ông chủ Vũ quét phần cuối, nhưng Hứa Tư Văn vẫn cảm thấy bất bình, vì sao phạm sai lầm chính là hắn, mà chịu đựng kết quả sai lầm lại là mình chứ?

"Tui đây không phải là thấy cậu ăn ngon à…." Ông chủ Vũ nở nụ cười thật thà, khiến kỹ thuật viên Hứa có tức giận nữa cũng ngại ngùng phun lời với hắn.

Sân viện của Vũ gia rất lớn, hai người lẩn quẩn một vòng đến hậu viện, ông chủ Vũ chỉ vào một loạt phòng ở đặc biệt giải thích cho kỹ thuật viên Hứa: "Trong nhà nuôi năm mươi con gà, năm mươi con ngỗng, bốn con heo cùng một ổ heo con, heo con chờ lớn một chút liền tìm người thiến, toàn bộ giữ lại nuôi lớn ăn thịt. Còn có bốn con bò sữa, sáng sớm ngày mai cậu có thể uống được sữa tươi mới, rất thơm!"

"Nuôi nhiều heo như vậy làm gì?" Đối với việc nuôi bò sữa ở nhà Hứa Tư Văn còn có thể giải thích là muốn uống sữa tươi mới mẻ, nhưng nuôi heo thì lại vô cùng khó hiểu, thịt heo muốn tươi mới, cũng không cần phải nuôi ở nhà đi? Huống hồ Vũ gia cũng không phải thiếu tiền mà.

"Cái này là để nhà mình ăn, ở quê có một trại nuôi heo riêng, heo nuôi ra đều chỉ cung cấp cho trong công ty dùng, dùng cám cùng thức ăn cho heo nuôi lớn, cũng không nên cho heo ăn thức ăn gia súc." Ông chủ Vũ vừa nhắc tới chuyện này liền có một bụng nước đắng: "Cậu không biết đó, lúc mới đầu nhà tui cũng là mua thịt ăn, bớt việc mà! Nhưng mà thịt kia thật không có vị thịt! Chị hai tui đem thịt nấu một chút, cậu đoán xem thế nào?"

"Thế nào?" Hứa Tư Văn không tự chủ liền hiếu kỳ.

"Thịt kia vậy mà lại đông lại ở trong nồi!" Ông chủ Vũ hận không thể vỗ đùi: "Còn là thịt mỡ đó, thậm chí ngay cả chút mỡ cũng không nướng ra được, mấy cái thịt ba chỉ gì đó thì càng khỏi nói! Thịt nạc khô cứng, thịt mỡ không có mỡ, có thể là thịt heo ngon gì? Ăn vào trong miệng cũng không có mùi vị, cuối cùng thực sự không chịu nổi, dứt khoát vẫn là nhà mình làm cái trại chăn nuôi, nuôi heo gà cùng bò sữa, nhà mình cho dù ăn không hết, thì không phải còn có nhà ăn sao."

"Rau xanh cũng là tự mình trồng à?" Hứa Tư Văn có dự cảm không tốt.

"Phải!" Ông chủ Vũ gật đầu: "Hai năm trước là cũng là mua ăn, sau đó không phải nói có thuốc sao? Tui về nhà thương lượng với người trong làng một chút, mọi người trồng cái gì mà không phải trồng chứ? Nếu như trồng rau thì tui thu toàn bộ là được rồi, cũng không thể khiến mấy người già chịu thiệt, còn bớt sức bọn họ tự ra ngoài bán lương thực nữa. Bọn họ trồng rau không phun thuốc cũng không bón phân hóa học, bọn Ngụy Diên quản cái này gọi là thực phẩm màu xanh gì đó, sau đó ngay cả nguyên liệu của công ty thực phẩm phụ cũng yêu cầu như thế, hiện tại ở quê cả một huyện đều trồng như vậy."

Cuối cùng Hứa Tư Văn cũng coi như biết được tại sao thực phẩm phụ nông nghiệp Đông Bắc Hổ sản xuất ra, vừa lên thành phố có thể bày hàng đến hơn một nửa cái Hoa Dương* còn không có làm quảng cáo gì, thực phẩm màu xanh yên tâm như vậy, ai mà không thích.

*Hoa Dương: khu vực bao gồm phía nam Thiểm Tây, Tần Lĩnh, cộng thêm Tứ Xuyên, Vân Nam, Quý Châu.

"Trong hồ phía trước có cá, ngày mai ba đứa nhỏ trong nhà trở về, chúng ta chặt đầu con heo, ngày hôm sau dậy sớm bắt cá."

"… Nhà anh còn có cái gì là tự làm ra nữa?"

Bạn đang ?

"Không có gì đi?" Ông chủ Vũ cũng không xác định trả lời.

Vừa nãy hắn nói đều là lời nói thật, người từ nông thôn đi ra, ăn quen đồ có mùi có vị của mình rồi, đột nhiên ăn hàng rởm, đương nhiên không thuận miệng, hơn nữa những thứ đó cũng không phải tốt gì, các loại thuốc sót lại rồi thịt bơm nước gì đó, sau khi bọn họ nhìn thấy lại càng sợ, ăn chết thì làm sao? Cho nên dứt khoát tự mình bao hết đất ruộng trong huyện, dù sao thì cũng phải tìm nguyên liệu cho công ty thực phẩm phụ, Vũ Khánh Cương trực tiếp làm một hồi luôn…

Hết chương 41

42. Chương 42: 042. Cậu Ở Cùng Tui

Mặc dù Trương Thúy Hoa có tên tuổi phó chủ tịch, nhưng cũng là bà chủ gia đình thực thụ, ngày thường có hai bảo mẫu cùng cô, đem trong ngoài Vũ gia dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, ăn tết bảo mẫu về nhà, trước khi đi liền tổng vệ sinh một phen, toàn bộ đại viện Vũ gia đều rực rỡ hẳn lên.

Không phải Hứa Tư Văn chưa từng đi qua nông thôn, biết được một số địa phương không mở cửa hoặc chưa mở cửa, hoàn cảnh sống đơn sơ không nói, làm cho y không chịu được nhất chính là không chú ý vệ sinh, tính khiết phích của y cũng làm cho y không nhịn được bẩn loạn.

Mỗi khi đến một nơi, Hứa Tư Văn đều có thói quen dò xét một vòng, chính mình không vừa mắt liền động thủ dọn dẹp, thấy vừa mắt thì tốt hơn, ít nhất có thể tiếp tục ở, giống như động vật đi tiểu vòng quanh địa bàn, nhưng y cũng không phải dùng đi tiểu, y chỉ vung phấn tiêu độc thôi…

Có điều ở Đông Bắc này quá lạnh, gió bắc thổi vù vù, đừng nói phấn tiêu độc, dù là dịch tiêu độc phun ra, cũng phải đông thành băng.

"Ngoài phòng quá lạnh, trở lại đi." Bản thân ông chủ Vũ kháng lạnh, nhưng nhìn cái thân thể nhỏ nhắn đơn bạc của kỹ thuật viên Hứa, rốt cuộc không đành lòng ngày lạnh lẽo mà chùng chân ở bên ngoài, dù cho có hiếm lạ cảm giác hai người ở chung với nhau hơn nữa, thì cũng không thể không để ý tới thân thể kỹ thuật viên Hứa có chịu nổi hay không.

Đại viện Vũ gia là hai tầng lầu rất lớn, lầu trên lầu dưới ngoại trừ phòng khách, tổng cộng chia tám căn phòng, ngoại trừ một phòng ăn một phòng bếp, còn có sáu phòng có thể ở.

"Trở lại rồi à? Đêm nay để kỹ thuật viên Hứa ngủ ở…." Chị dâu Thúy Hoa không có ngồi trong phòng khách xanh vàng rực rỡ, mà là ở trong căn phòng thứ nhất, ngồi xếp bằng ở trên giường đan áo lông, thấy hai người đã trở lại, mới vừa mở miệng nói nửa lời, liền bị người đánh gãy.

"Nhà đông người, hai người một phòng, cậu ở với tui." Ông chủ Vũ nghiêm túc đứng đắn xác định chỗ ở tạm thời của kỹ thuật viên Hứa.

"Cái gì…?" Chị dâu Thúy Hoa sững sờ.

"Chị hai, bọn em về phòng nghỉ ngơi trước, từ sáng sớm bắt đầu thu thập đến bây giờ đều không được nghỉ ngơi đâu, tắm rửa lau chùi liền ngủ!" Ông chủ Vũ đưa tay lôi kéo kỹ thuật viên Hứa, trực tiếp đến phòng mình, cũng không để cho người khác nhiều lời một chữ.

?

"Cái kia… Chị dâu ngủ ngon… Ai… Anh chậm một chút…." Hứa Tư Văn rốt cuộc biết được một việc, đó chính là móng vuốt lớn của ông chủ Vũ không biết nặng nhẹ, kéo y ngã nhào một cái rồi lại ngã nhào một cái.

Trương Thúy Hoa dùng cái tay rảnh rỗi đan vào sợi tóc đã có chút xám trắng chà chà: "…Thằng em đây là sao? Ông hai và ông ba một phòng, ba đứa trẻ ranh to xác kia ở đông sương, ít nhất còn có bốn phòng không người mà…."

Lúc này phong cách trong phòng lại có chuyển biến, không có xa hoa như phòng khách, không có khí tức cổ xưa càng không đơn giản như phòng ăn, phòng của ông chủ Vũ phải nói như thế nào đây, là cái loại ấm áp rất hiện đại, tại sao lại nói như vậy? Bởi vì trong phòng này có một cái giường cực lớn, một tủ quần áo hai cái tủ đầu giường cùng với hai bộ máy tính kiểu mới nhất, song song đứng lặng trên bàn máy tính.

"Hành lý của cậu tui đều đặt trong tủ, cái đó, cậu trước tiên đi rửa mặt đi." Ông chủ Vũ có chút lấy lòng nhìn kỹ thuật viên Hứa, cái ổ này của hắn trước đây không phải như vậy, nhưng vì có thể làm cho kỹ thuật viên Hứa nhìn lọt mắt, nên mới làm thành dáng vẻ hiện tại, nghe đứa cháu lớn nói, cái này gọi là hệ sinh hoạt ấm áp gì gì đó, Vũ Khánh Cương không hiểu lắm, có điều chỉnh sửa xong hắn nhìn lại, cũng cảm thấy tốt hơn nhiều so với căn phòng vốn dĩ trống trải giống như động tuyết của mình.

"Cảm ơn." Hứa Tư Văn cũng không nghĩ nhiều, mở cửa tủ cầm đồ rửa mặt của mình liền tiến vào phòng vệ sinh, ngày hôm nay có chút hỗn loạn, đầu óc cũng cần yên lặng, tắm một trận nước ấm nóng bỏng, y mặc áo ngủ nhung san hô dày đi ra, mặc dù là ở trong phòng, y vẫn cảm thấy cái chỗ Đông Bắc này, mùa đông giống như liền không ấm nổi, khiến người ta giữ ấm thế nào cũng có thể cảm nhận được từng tia từng tia lạnh giá.

Ông chủ Vũ không ở trong phòng, không biết đi nơi nào, Hứa Tư Văn lau tóc sau đó đem khăn mặt cất kỹ, xoay người lại liền ngây ngẩn cả người, chỉ thấy trên giường có hai cái gối lớn, nhưng vì sao chăn chỉ có một cái?

Hết chương 42

43. Chương 43: 043. Bị Rượu Hành

Hứa Tư Văn mím môi một cái, đi qua kéo chăn, nằm ở một bên giường siêu lớn, để lại nửa bên kia cho ông chủ Vũ tuyệt đối là đủ.

Nếu là lúc trước y còn có thể có chút do dự, thế nhưng sau khi biết được thân phận thật sự của Vũ Khánh Cương, rốt cuộc liền không còn những suy nghĩ đó trong đầu nữa.

Không nói bản thân Vũ Khánh Cương có phải cong hay không, chỉ cần cái thân phận người sở hữu sáng lập tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, cũng đã không phải y có thể mơ tưởng.

Cũng khó trách Đông Bắc Hổ có thể trong thời gian ngắn ngủi hai ba năm liền thanh danh vang dội, có một ông chủ như vậy, công nhân phía dưới sợ là đều hận không thể quên mình phục vụ, cho dù là y, cũng là từ trong lòng cảm tạ sự chăm sóc của Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn nghĩ thông suốt, ngủ rất nhanh, lượng vận động ban ngày đối với một người thường ngồi trong văn phòng như y mà nói, là có chút lớn, may là tắm nước nóng có thể thoải mái chút, thừa dịp vào lúc này thoải mái, y liền trực tiếp đi vào giấc ngủ nghỉ ngơi.

Không đợi ông chủ Vũ là vì y cho rằng ông chủ Vũ đi ra ngoài lấy chăn, cho nên y mới có thể không chút khách khí sở hữu cả cái chăn.

Một bên khác, ông chủ Vũ cũng không có đi lấy chăn chó má gì đó, hắn là đi ra ngoài gọi điện thoại, cho ai?

"Reng reng reng!" Tiếng chuông vang dồn dập mà sắc nhọn.

"Trời ạ!" Ngụy Diên nhức đầu cầm điện thoại lên, ngày hôm qua hắn uống có chút nhiều, mấy tên kia đều lấy được không ít hoa hồng, mỗi người đều mời hắn ăn cơm, mấy ngày nay hắn là trôi qua ở trên bàn rượu.

Cầm điện thoại lên Ngụy Diên liền hữu khí vô lực rầm rì một tiếng: "Tôi là Ngụy Diên."

"…Cậu bị người ta nấu à?" Giọng điệu của ông chủ Vũ ở một đầu điện thoại rất lo lắng, Ngụy Diên lúc nào cũng vậy, đều rất chú ý lời nói cử chỉ của mình, hữu khí vô lực như thế, là muốn làm cái quái gì vậy?

"Ông chủ, tôi bị rượu hành."

"Tiểu Ngụy đúng là người giỏi chịu đựng, người khác đều tán gái, còn cậu lại để cho rượu hành." Ông chủ Vũ trả lời.

"Ông chủ, tôi sai rồi." Ngụy Diên ngay lập tức xin lỗi.

"Về sau bớt giả bộ với tui đi, còn giả bộ sẽ trừng trị cậu!" Ông chủ Vũ trả lời, lúc đầu chưa quen thuộc, hắn còn có thể nhượng bộ, sau đó quen thuộc, bọn Ngụy Diên đều là tính cách tốt, cùng một tên quê mùa như hắn khua môi múa mép, nhưng lại lĩnh giáo được sự sắc bén của ông chủ nhà quê này của bọn họ, sau đó cũng không dám cùng hắn đấu võ mồm nữa, mỗi lần đều thua thiệt được chứ.

"Vào lúc này gọi điện thoại, có chuyện gì?" Nói chuyện với ông chủ, phải phù hợp khẩu vị của ông chủ, a phi! Là thói quen của ông chủ, vì thế Ngụy Diên từng đặc biệt luyện tập qua, người làm thuê cao cấp cũng không dễ làm mà.

"… Cái kia… Tiểu Ngụy à, nếu cậu và đối tượng của cậu ở trên cùng một cái giường, cậu sẽ làm những gì?" Ông chủ Vũ ấp úng trong chốc lát, len lén tìm một góc tránh người, giống như thỉnh giáo mà hỏi người làm thuê cao cấp mà hắn dùng giá cao thuê về.

"…!"

Đầu bên kia điện thoại không còn âm thanh, đợi nửa ngày cũng không nghe đáp lời, ông chủ Vũ có chút không kịp đợi, kỹ thuật viên Hứa còn ở trong phòng kìa.

"Tiểu Ngụy?" Ông chủ Vũ giơ điện thoại nhìn một chút, trên điện thoại di động hiển thị chữ "đang tiến hành trò chuyện", nhưng vì sao lại không có tiếng chứ?

Vỗ vỗ vào di động, sau đó đặt tới bên tai tiếp tục kêu gọi: "Tiểu Ngụy? Ngụy Diên?" Suy nghĩ một chút: "Audry Ritter?"

Audry Ritter là tên tiếng Anh của Ngụy Diên, xưa nay ông chủ Vũ không hề gọi, lần này cũng là thực sự không có biện pháp, lại gọi ra.

"…!"

"Nếu cậu còn không lên tiếng nữa, tiền phân bổ phát triển sang năm, giảm phân nửa!" Kiên trì của ông chủ Vũ có hạn, trực tiếp đưa lời uy hiếp người làm thuê.

"Đừng mà đừng mà!" Ngụy Diên rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, trong điện thoại bắt đầu oa oa kêu loạn: "Ông chủ anh đã nói không nhúng tay vào tập đoàn!"

Nhất định phải tóm chặt lấy quyền độc lập tự chủ!

Ngụy Diên chỉ cần vừa nghĩ tới những ngày tháng hỗn loạn lúc đó, gắt gao cắn lấy cam kết của ông chủ Vũ không buông, hắn cũng không muốn lại trải qua loại cuộc sống đó nữa!

Quá khiêu chiến cực hạn…

Hết chương 43

44. Chương 44: 044. Vậy Nam Truy Nam Thì Sao?

"Vậy ngược lại cậu ra cho tui cái chủ ý đi chứ!" Ông chủ Vũ hiện tại đã có chút nóng nảy: "Năng lực cậu như vậy, cái này còn không phải là việc nhỏ như con thỏ? Nhóm con gái trong công ty mỗi ngày dùng ánh mắt chớp chớp với các cậu, đừng tưởng rằng tui không thấy nha!"

Đối với nhóm thanh niên hiện nay hoạt bát cùng nhiệt tình chủ động xuất kích theo đuổi hạnh phúc, Vũ Khánh Cương chỉ bàng quan không ngăn cản, chỉ cần không gây chuyện lớn, hắn cũng vui như mở cờ.

"Bây giờ ngài đang ở nhà đi? Mang người về gặp người lớn luôn rồi, ngài cùng bà chủ muốn làm gì thì làm đó, chỉ cần chủ tịch cùng phó chủ tịch không ngại, bà chủ cũng vui vẻ." Ngụy Diên lấy cho mình một chén trà đậm, ngươi nói xem loại chuyện như vậy, hắn phải nói thế nào? Dù tiền lương ông chủ cho hắn đúng thực là đủ phong phú, tuy nhiên không tới mức cái chuyện gì kia, hắn cũng phải phụ trách đi? Lại nói, chuyện trong công ty mà ông chủ nói, trong công ty đều là mấy bà nam tính có được không? Ông chủ chưa thấy bộ mặt thật của mấy bà đàn ông đó, không thì bảo đảm hắn cũng phải nhượng bộ lui binh!

Thôi, không nói chuyện mấy bà đàn ông với ông chủ, dù gì thì cũng là đội nhân viên mình đưa tới, chừa chút mặt mũi cho đồng nghiệp chủ quản nhân sự đi.

"Đổi cái khác." Ông chủ Vũ vừa nghe Ngụy Diên nói liền trực tiếp bác bỏ, hiện tại hắn cảm nhận được là hắn đơn phương coi trọng kỹ thuật viên Hứa người ta, nhưng kỹ thuật viên Hứa người ta không nhất định có nhìn đến hắn hay không đâu!

Lại nói thêm, anh hai và chị hai, cũng không nhất định tiếp nhận một đứa em dâu nam, cái này cũng phải cần thời gian, hiện giờ ma trảo của ông chủ Vũ chính là, cùng kỹ thuật viên Hứa ngủ chung, thì phải ngủ bằng cách nào.

"Trùm kín chăn bông thuần khiết tán gẫu." Ngụy Diên suy nghĩ một chút, liền nói cho ông chủ Vũ một biện pháp: "Có vài cô gái rất căng thẳng, nam truy nữ cách tầng sơn mà, ông chủ anh phải cố gắng nha!"

"Nam truy nữ cách tầng sơn?"

"Chẳng lẽ là bà chủ theo đuổi ngài? Vậy thì càng tốt hơn! Nữ truy nam, cách tầng sa nha!" Lửa nhiều chuyện của Ngụy Diên nhất thời tăng vọt lên, ngay cả say rượu không khỏe cũng tan thành mây khói.

"Vậy nam truy nam thì sao?" Ông chủ Vũ suy nghĩ một chút, hỏi Ngụy Diên một vấn đề có hàm nghĩa đặc biệt sâu xa.

"…!"

"Nói chuyện đi chứ?"

"Ông chủ, cái đó, vừa nãy không nghe rõ…."

"Tui hỏi cậu, nam truy nam thì nói gì?" Ông chủ Vũ hỏi đặc biệt đúng lý hợp tình.

"…!" Ngụy Diên ở bên kia điện thoại nuốt một ngụm nước bọt: "Ông chủ, tôi thích là con gái mềm mại, hơn nữa tôi cùng Helena đã chuẩn bị gặp người lớn ăn hỏi kết hôn rồi, anh cũng biết nhà tôi tôi là con một… Hơn nữa Helena…."

"Cái này có quan hệ gì với Helena?" Ông chủ Vũ lập tức trừng mắt hổ, đối với điện thoại thấp giọng rít gào: "Với cậu cũng không liên quan!"

Hắn chính là dù có hiếm lạ một con heo mẹ già, thì cũng nhìn không lọt con muỗi đực bự Ngụy Diên chỉ biết hút máu này, phải biết là, bọn Ngụy Diên đúng là có năng lực, nhưng cái năng lực này hả, làm việc muốn tiền công đúng là rất có "năng lực"!

Cũng chính là người nhà mình đều tự mình biết mình, hơn nữa gia sản đúng thật là rất nhiều, không thể không tìm người có năng lực như Ngụy Diên đến giúp đỡ quản lý, nếu là trước đây, ông chủ Vũ đánh chết cũng sẽ không thuê nhân viên cao giá như vậy làm việc đâu.

Đầu kia Ngụy Diên thở phào nhẹ nhõm, lập tức lửa nhiều chuyện hừng hực cháy lại: "Ông chủ, bà chủ tương lai ra sao vậy? Có thể sắp xếp một thời gian, để mọi người gặp mặt một chút không?"

Tin tức lớn nha!

Nam nhân Đông Bắc bảo thủ như ông chủ, thế mà lại cùng hắn thảo luận đề tài "nam truy nam", chẳng lẽ nói, bà chủ tương lai… còn có thể là một "nương" (nam giả nữ) sao?

"Chờ sự tình định rồi, khẳng định để cho các cậu gặp. Nhớ là cái miệng phải giữ cửa đó, với lại, chuẩn bị tốt tiền lì xì." Phỏng chừng ở chỗ Ngụy Diên không lấy được gì, rất dứt khoát cúp điện thoại.

?

Hết chương 44

45. Chương 45: 045. Cơm Giết Heo

Để lại Ngụy Diên ở đầu bên kia vò đầu bứt tai, bên này ông chủ Vũ ở trong hành lang đi tới đi lui hai vòng, cuối cùng rốt cuộc là tìm một phòng trống, dưới nách kẹp một cái chăn trở lại.

Vốn tưởng rằng sẽ có cảnh tượng gì gì đó, kết quả kỹ thuật viên Hứa người ta đã sớm nghỉ ngơi, ông chủ Vũ uổng phí hết thời gian.

Giường cũng khá lớn, Hứa Tư Văn lại gầy, ông chủ Vũ nằm ở trên giường, nhìn sau gáy kỹ thuật viên Hứa, lần đầu tiên có chút hối hận mình mua cái giường lớn như vậy làm gì? Nếu là giường đơn, vậy tốt rồi?

Vốn tưởng rằng sẽ ngủ không được, nhưng ông chủ Vũ tự có biện pháp thôi miên, hắn thuận tay lấy ra một quyển từ điển Trung Anh từ trong tủ đầu giường, nghiêm túc lật hai trang, mí mắt liền đánh nhau…

Hứa Tư Văn là bị một trận tiếng kêu thê lương đánh thức.

"…Híc!" Hứa Tư Văn chóng mặt chậm rãi ngồi xuống, tiếng kêu ngao ngao trong tai kia quá làm người ta sợ hãi, cho nên cơn mê muội do huyết áp thấp của Hứa Tư Văn rút ngắn không ít thời gian so với bình thường.

Rất nhiều năm sau, Hứa Tư Văn còn thường xuyên ở bên tai ông chủ Vũ nói thầm đoạn hồi ức không thể càng hơn này: ngày đầu tiên đến nhà anh, chính là heo nhà anh đem em đánh thức, còn là một con heo to béo sau đó sẽ chết nữa…

Chờ Hứa Tư Văn rửa mặt xử lý xong chính mình đi ra ngoài phòng, phát hiện tiếng kêu của con heo kia yếu đi rất nhiều, vừa ra, liền bị chị dâu Thúy Hoa kéo tới phòng ăn ăn sáng.

"Bọn họ đều ở hậu viện giết heo rồi, em trước tiên ăn chút gì đó lót bụng, buổi chiều chúng ta ăn cơm giết heo." Chị dâu Thúy Hoa một bên múc cháo lấy đồ ăn sáng cho Hứa Tư Văn, một bên hỏi Hứa Tư Văn: "Có cái gì thích ăn không? Tai heo bụng heo gì đó, heo nhà mình, đầy đủ cả!"

Trong nhận thức của Trương Thúy Hoa, giết heo chính là chuyện lớn, đặc biệt là giết heo năm, cả con heo đều là nhà mình tiêu hết, cái loại "đầy đủ" mà một cái đuôi heo cũng không bán đó, muốn ăn cái nào thì ăn cái đó.

"Chị dâu, chị đừng vội, em ăn theo mọi người là tốt rồi." Hứa Tư Văn biết mình có tật xấu khiết phích, có điều y thấy chị dâu Thúy Hoa không có những tật xấu của mấy quý phu nhân, hơn nữa bản thân rất sạch sẽ, người như vậy làm cơm, y ăn được.

Nói cách khác, nếu là một người lôi thôi lếch thếch làm cơm, không quan tâm lúc làm cơm sạch sẽ bao nhiêu, y cũng tuyệt đối sẽ không đưa vào miệng!

Đây chính là khiết phích thị giác.

"Vậy có cái gì kiêng cử không?" Trương Thúy Hoa biết người thành phố, luôn có chút thói quen cổ quái kỳ lạ, cô tiếp xúc đám người thành phố thời gian dài, tự nhiên chú ý điểm này.

"Không có." Hứa Tư Văn mỉm cười lắc đầu.

Không ăn ruột không ăn đầu chân không ăn mấy thứ có mùi lạ vân vân..., Hứa Tư Văn không có nói ra, y đây là đang tạm thời hợp tác với người nhà ông chủ, chứ không phải ở khách sạn dùng cơm.

"Vậy được!" Chị dâu Thúy Hoa vỗ tay một cái: "Chị đi làm việc, cho cũng nếm thử món ruột huyết với dồi chị làm, thằng em chị còn nói muốn làm cho em chút ruột huyết, bồi bổ nữa."

Hứa Tư Văn nhớ tới chuyện chảy ngược máu trong bệnh viện, cùng với ông chủ Vũ lúc đó, quả thật là từng nói muốn chị dâu hầm chút ruột huyết cho y bồi bổ máu...

"Chị dâu? Chị dâu! Lấy huyết xong rồi!" Bên ngoài không biết là ai, ngao ngao hô một tiếng, âm thanh cũng có thể truyền vào phòng ăn.

"Tới rồi!" Chị dâu Thúy Hoa như một cơn gió xông ra ngoài.

Hứa Tư Văn thật tò mò, lại nói y cũng ăn no, bánh màn thầu nhân đậu chị dâu Thúy Hoa hấp thuần thủ công, cái nào cái nấy đều to đùng, dưa muối cũng rất ngvô, ăn xong Hứa Tư Văn nhanh chóng tìm tới nhà bếp cọ rửa sạch sẽ đặt trở về, tình hình vệ sinh trong phòng bếp khiến Hứa Tư Văn càng thoả mãn.

Chính là trong phòng bếp có ba cái nồi sắt lớn không khác gì cái bồn tắm, khiến Hứa Tư Văn vô cùng ngạc nhiên, nồi lớn như vậy, dùng làm gì nhỉ?

Nồi trong nhà ăn cũng chỉ đến như thế mà thôi, dùng nhân khẩu Vũ gia mà đếm, hẳn là không dùng tới nồi lớn như vậy đi?

Cửa đột nhiên bị mở ra, cũng giải đáp nghi vấn của Hứa Tư Văn.

Chỉ thấy dẫn đầu chính là ông chủ Vũ, hai tay nâng tấm ván gỗ, người tiến vào phía sau cũng cùng nâng, phía trên nằm một con heo to béo màu trắng...

"Nhanh nhanh nâng lên nồi đi!!" Chị dâu Thúy Hoa từ phía sau vọt vào, một phen mở nắp nồi ra, thì ra bên trong đã nấu một nồi nước sôi cuồn cuộn.

Hứa Tư Văn đứng dán vào cạnh tường, y không biết phải giúp đỡ thế nào, cũng không dám đưa tay, sợ làm trở ngại chứ không giúp được gì, chỉ tò mò hướng bên trong nhìn xung quanh.

"Một, hai... ba!" Anh hai Vũ hô khẩu hiệu, mọi người đồng thời dùng sức, đem tấm ván gỗ cùng với heo béo phía trên đặt nằm ngang trên nồi.

Trong tay ông chủ Vũ cầm một muỗng gỗ lớn, múc đầy nước sôi, nhắm ngay con heo béo trên tấm ván gỗ rót xuống.

Muỗng có mấy cái, mọi người ba chân bốn cẳng động thủ, ba nồi nước sôi, dùng hai nồi rưỡi, mới đem lông heo lột sạch sẽ.

Trước lúc mổ bụng, ông chủ Vũ xoa xoa tay, lôi kỹ thuật viên Hứa ra, quay đầu lại nói với mọi người: "Mọi người tiếp tục đi."

"Mùi mổ bụng không tốt, cậu đừng đứng ở bên trong, đi xem tivi chơi máy tính gì đó một chút đi, có cái gì muốn ăn hiện tại nói cho tui biết, chốc lát nữa liền róc thịt đó."

"Ồ." Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, sợ rằng mình cũng thật sự không thể thích ứng thứ mùi đó: "Giống như mọi người là tốt rồi."

Ông chủ Vũ bình tĩnh nhìn nhìn kỹ thuật viên Hứa, sau đó liền quay người trở về nhà bếp.

Hứa Tư Văn nhìn dáng vẻ hắn rời đi, có chút là lạ, có điều y đã biết ba cái nồi kia dùng để làm gì, cũng không có lòng hiếu kỳ, quay người đi lên lầu.

Trong phòng ông chủ Vũ có hai cái máy vi tính, cái khác Hứa Tư Văn không am hiểu, lại rất thân cận với máy vi tính, một ngày không sờ liền khó chịu, ngày hôm qua không thể lên mạng đi dạo một vòng, ngày hôm nay nhất định phải lên giải cơn thèm.

Hứa Tư Văn lên mạng liền cách ly với thế giới, con người y không có thói quen gì có thể gọi là "ham mê bất lương", chỉ có chung tình với internet.

Đi dạo hồi lâu chưa hết thòm thèm, còn cùng nhóm bạn tốt ở trên mạng hàn huyên cả ngày, hỏi han nhau năm mới, Trương Lam Hà càng là nói với y một ít chuyện y không muốn biết, có điều cách internet, trước tiên trực tiếp bỏ vào danh sách đen, chờ lúc nào có chuyện tìm hắn, lại lôi ra là được.

Dưới nhà đã có người kéo giọng kêu lớn gọi y xuống ăn cơm, y chỉ là đáp ứng lại không hề nhúc nhích, thật sự là còn chưa qua cơn nghiện đâu.

"Đừng chơi nữa, ăn cơm." Hết cách rồi, ông chủ Vũ tự mình tới tóm người. ?

"À à." Kỹ thuật viên Hứa đứng dậy rửa mặt, rửa tay sạch sẽ, lúc này mới cùng ông chủ Vũ xuống lầu.

Lúc đó, ở trong phòng ăn, đã bày đầy một bàn đồ ăn thuần thuần túy túy làm từ heo.

"Đến, đây là ba đứa cháu tui, đứa lớn Vũ Nguyên Cát, đứa thứ hai Vũ Song Hỉ, đứa thứ ba Vũ Phẩm Tường, đây là Hứa Tư Văn, cái chương trình kia của nhà chúng ta, chính là người ta biên soạn, sau này theo người ta học cho tốt một chút, biết chưa!" Ông chủ Vũ không chút ngại ngùng trước tiên giới thiệu cho Hứa Tư Văn nhóm cháu trai sáng sớm trở về giết heo năm, bởi vì lúc giết heo bận bịu, căn bản chưa kịp giới thiệu, có điều lúc này giới thiệu cũng không muộn.

Tất cả mọi người không nhận ra không thích hợp, chỉ có hai người ánh mắt khẽ động, một là cháu trai lớn của ông chủ Vũ Vũ Nguyên Cát, một người khác chính là người trong cuộc Hứa Tư Văn.

Nói, ông chủ Vũ dùng loại giọng điệu mang theo khoe khoang giới thiệu, rốt cuộc là muốn ồn ào cái gì vậy?

Phân biệt bắt tay xong, Hứa Tư Văn đã bị mùi thơm của cơm nước thông đồng quên mất chút biểu hiện không giống bình thường ấy, bởi vì y đói bụng.

"Đến đến đến!" Anh hai Vũ đón người ngồi xuống: "Hôm nay giết heo năm, người nào thích ăn cái gì, nhanh chóng nói, để chọn ra, qua thôn này, chính là không còn tiệm nào đâu đó!"

Mọi người cười vang.

Cơm giết heo là lần đầu tiên Hứa Tư Văn nhìn thấy, có điều đúng thật cũng làm cho người phía nam tới như y mở mang tầm mắt.

Thịt trắng, thấm tỏi giã, mùi vị đó, khiến Hứa Tư Văn thiếu chút nữa cho rằng đây là lần đầu tiên mình ăn thịt heo!

Còn có thịt kho tàu béo gầy giao nhau, làm từ thịt ba chỉ chân chính, còn dồi, không có mùi vị khác thường như trong ấn tượng của y, bên trong là thịt heo nạc thuần túy, bỏ rất nhiều gia vị, mang theo một chút mùi thịt, thấm hành tỏi cùng nước tương, ăn miếng thứ nhất Hứa Tư Văn liền nheo mắt lại, sau đó liên tục không ngừng hạ đũa.

Còn có nồi lớn rau trộn tự làm, dưa chuột ngâm, xương sườn hầm khoai tây, gà hầm nấm, đều là loại dùng chậu lớn bưng lên bàn, một loại thô lỗ thuần túy Đông Bắc.

Kỳ diệu nhất chính là món thập cẩm (chỗ này qt ghi là quái món ăn, nghĩa là nhiều thứ nấu chín trộn hổ lốn vào nhau, ta tạm edit thành món thập cẩm) cuối cùng bày ở chính giữa.

Xương heo, dưa muối, thịt heo, ruột huyết, miến, đậu phụ đông, phía trên vẩy lên một tầng hành thái cùng rau thơm, dùng một cái chậu kim loại giống như xoong nông, dưới chậu còn đốt một khối cồn, vẫn luôn sùng sục sùng sục bốc hơi nóng nổi lên bọt nước.

"Đến, nhanh chóng ăn mấy miếng bổ huyết đi." Ông chủ Vũ gắp hai miếng ruột huyết cho kỹ thuật viên Hứa.

"Vì sao kỹ thuật viên Hứa lại phải bổ huyết?" Vũ Song Hỉ vừa gặm một miếng xương vừa hỏi.

"Hai ngày trước ở bệnh viện truyền nước, không coi chừng, chảy ngược máu, mất rất nhiều! Không bổ không được, con xem vốn là không mập, lại mất máu quá nhiều thì làm sao." Ông chủ Vũ nói đặc biệt tinh quái, vừa nói vừa dùng khóe mắt nhìn lướt qua Hứa Tư Văn, phát hiện Hứa Tư Văn ăn ruột huyết, cũng không có bộ dạng phản cảm gì, lập tức đánh rắn tùy côn, liền gắp cho Hứa Tư Văn một đũa thả vào trong bát.

"Nằm viện? Bị bệnh gì ạ?"

"Hầy!" Vừa nói đến cái này, ông chủ Vũ liền chụp thẳng cái đùi lớn, đem chút chuyện kia của kỹ thuật viên Hứa phủi ra hết, trêu đến mọi người cười ha ha.

"Mới không nghiêm trọng như anh nói đâu!" Hứa Tư Văn phản bác: "Tôi là thật sự không nghĩ tới Đông Bắc bên này lạnh như thế, quần áo tuy rằng giữ ấm nhưng mà không thể chống lạnh thời gian dài, ngày đó cứ nhất định phải lôi kéo tôi mua đồ tết…."

Bầu không khí quá tốt, Hứa Tư Văn cũng phun tào ông chủ Vũ một phen, mọi người lại thêm trò cười, trong thời gian ăn ăn uống uống, gần như tiếng cười không ngừng.

"Đúng rồi đúng rồi, có một chuyện tôi vẫn luôn thật tò mò, đều nói Đông Bắc Hổ là giàu nứt đố đổ vách, nhưng lại không mấy ai nói Vũ gia làm thế nào lập nghiệp, nếu như không kiêng kỵ, có thể nói một chút không?" Cái vấn đề này không chỉ là hiếu kỳ của Hứa Tư Văn, bao gồm cả Trương Lam Hà, rất nhiều người cũng đều thật sự hiếu kỳ Vũ gia làm thế nào lập nghiệp, bởi vì điều tra thế nào, đều cảm thấy những trải nghiệm kia, rất giả.

"Ha ha ha!" Thằng út nhỏ nhất, cho nên hoạt bát nhất: "Chú cứ nói đi? Không một ai không tò mò về chúng ta hết!"

Hứa Tư Văn có chút đỏ mặt, kỳ thực y thật sự chỉ là hiếu kỳ mà thôi, vừa nãy bạn bè bên cạnh ở trên mạng cũng liên tiếp thảo luận cái này.

"Không có gì mà giấu giấu diếm diếm không thể nói cả." Ông chủ Vũ không cho là hổ thẹn ngược lại cho là quang vinh, vô cùng hào hứng cùng với mọi người giống như giảng thiên thư mà đem chuyện nhà mình ra lải nhải một lần.

Người khác nghe không dưới một trăm tám mươi lần, lỗ tai cũng muốn đóng kén rồi, nhưng Hứa Tư Văn lại là lần đầu nghe được người thật kể lại, lịch sử làm giàu của ông chủ Vũ, có thể nói là khuôn mẫu "may mắn", "vận may", đích thực là chuyện trên trời rơi đĩa bánh, kỹ thuật viên Hứa làm người nghe, cái miệng mở lớn có thể nuốt vào quả trứng gà.

***

Tác giả có lời muốn nói: Cái cơm giết heo này, là có thật, thế nhưng chỉ giới hạn người trong nhà, bởi vì hiện tại thịt heo cũng không phải cái gì khó có thể mua được, chỉ là mùi vị thật sự rất nhạt nhẽo, nhà chị dâu giết heo, ta không thể đi, thế nhưng cha mẹ và ông anh, đều đi, nghe đâu chị dâu kéo nồi ra ăn… Bởi vì ở trong thành phố không ăn được loại cơm giết heo thuần túy kia, đó là một loại mỹ vị không có cách nào diễn tả bằng lời!

Chị dâu mang về cho ta món thập cẩm, một ngày ta liền ăn hết không còn… Còn có dồi, thật sự một chút cũng không ngấy mỡ!

Ta nghĩ xong rồi, nếu như sang năm nhà chị dâu lại giết heo, nói gì ta cũng phải đi một chuyến!

Còn có, cơm giết heo, giống nhau đều trong tháng chạp, bởi vì ăn tết, muốn ăn thịt, cho nên mới giết heo năm…

Dựa theo thói quen Đông Bắc bên này, thời gian giết heo giống nhau là tết đoan ngọ, tết trung thu cùng trước tết âm lịch… Thế nhưng chỉ có heo tháng chạp trước tết âm lịch, mới gọi là "heo năm", cơm giết heo cũng chính tông nhất, bởi vì khi đó dưa muối ăn ngon nhất…

Hết chương 45

46. Chương 46: 046. Tự Thuật

Lại nói, lịch sử làm giàu kỳ tích của ông chủ Vũ, thật sự khiến người ta ước ao ghen tị đến mức không nhấc lên được khí lực, quả thực quá đả kích người khác.

Sau khi ăn xong, mọi người chia hai đội, một đội thu thập con heo năm kia, một đội khác lại là chọn lưới.

Bởi vì hôm sau là hai mươi chín tháng chạp, bọn họ muốn đánh bắt đông.

Hứa Tư Văn nhìn cái lưới đánh cá kia cảm thấy thật mới mẻ, cùng ở bên cạnh xem náo nhiệt đến nửa đêm, còn nỗ lực nhúng tay đi kéo lưới ra, kết quả phát hiện kéo không được!

"Đừng kéo, chì lưới này phải cẩn thận." Ông chủ Vũ chỉ chỉ chì lưới, lưới đánh bắt đông cũng có thật nhiều lưu ý, sức lực nhỏ bé của kỹ thuật viên Hứa, hay là thôi đi.

Hứa Tư Văn biết nghe lời phải, y chỉ là hiếu kỳ mà thôi: "Lưới này mắt lưới cũng lớn quá rồi đó?" Thử khoa tay một chút, tay y cũng có thể xuyên qua luôn, mắt lưới có thể không lớn sao.

Tuy rằng chưa từng đánh cá, nhưng chưa từng ăn thịt heo cũng từng xem heo chạy, hiện tại thông tin phát triển như thế, trên ti vi, trên internet, y cũng đã xem qua giăng lưới bắt cá, lưới đánh cá kia của người ta đều là càng chặt càng tốt, thế nào mà bọn họ cầm mấy cái đi ra, lại chọn cái có mắt lưới lớn nhất trong đó để chỉnh lý?

"Mắt lưới to, cá đánh được cũng lớn, mấy con nhỏ đã sớm chui qua mắt lưới ra ngoài." Ông hai ồm ồm giải thích cho kỹ thuật viên Hứa một câu.

Ý kia, chính là cá nhỏ không lọt nổi mắt xanh, muốn ăn, liền phải là cá lớn.

Hứa Tư Văn: "…."

Có điều buổi tối trước khi ngủ, Hứa Tư Văn vẫn còn dùng ánh mắt nhìn gấu trúc mà chớp chớp nhìn ông chủ Vũ, y luôn cảm thấy không chân thực, quá huyễn tưởng, có người vận may, thật có thể nghịch thiên luôn rồi.

"Ngủ không được?"

"Không phải."

"Có phải còn nghĩ về quá khứ của tui không?"

"Làm sao anh biết?"

"Những người lần đầu tiên nghe được đều cùng một dáng vẻ ngốc nghếch như cậu, tui cũng đã quen rồi."

"Anh mới ngốc đó!" Hứa Tư Văn trở mình: "Mấy năm kia khẳng định anh đặc biệt may mắn! Sớm biết, tôi liền theo anh mua đất rồi."

"Thôi dẹp đi!" Ông chủ Vũ cũng trở mình: "Lúc đó á, tui thật sự không nghĩ nhiều, lúc bao cả cái núi, ý tui là trồng cây ăn quả làm giàu, vào lúc đó trên ti vi không phải cũng đều tuyên truyền, khai phá mở rộng cái gì gì đó, tui cũng không muốn luôn ở bên ngoài làm công, rất khổ! Lương cũng không có gì bảo đảm, nhiều lần đều không thể lấy được tiền, sau đó kiến thức nhiều hơn, liền muốn về nhà, trông coi đất nhà mình, dù sao cũng tốt hơn so với ở bên ngoài, ai biết sau đó chuyện liền nhiều hơn, còn phát tài…."

Chuyện năm đó, rất nhiều người chỉ thấy được Vũ gia ở bề ngoài phong quang vô hạn, Vũ Khánh Cương vận may phủ đầu, nhưng nào ai biết sau lưng chua xót trong lòng?

Uất ức sau khi bị lừa gạt, tuyệt vọng vì cùng đường mạt lộ, cùng với sau đó hi vọng lại bất ngờ ập đến, đối với một nông dân mà nói, giống như lần đầu ngồi xe qua núi vậy, lên cao xuống thấp kích thích trái tim.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tư Văn nhìn thấy ông chủ Vũ không còn nụ cười thật thà, không còn bộ dạng dễ dàng thỏa mãn, sâu sắc cảm nhận được tâm tình của ông chủ Vũ lúc đó.

"Hết thảy đều trôi qua rồi, hiện tại Vũ gia không phải rất tốt sao? Những người kia đều nhìn mà thèm thuồng kìa. Đừng giận đừng giận."

"Có cái gì mà giận? Nên trả thù tui đều trả thù rồi!" Ông chủ Vũ hì hì nở nụ cười, khoe khoang nhỏ giọng nói thầm với kỹ thuật viên Hứa: "Cái tên lừa đảo kia, tui dẫn theo ba đứa cháu trai cho hắn một trận đòn tàn nhẫn, còn có chủ nhiệm gì đó trong thôn, cũng bị cắt chức. Con người tui á hả, chỉ cần người không chọc tui, tui cũng không vui lòng không có chuyện gì mà tìm đánh, nhưng tui cũng không phải bí đao thối, ai cũng có thể giẫm một cước."

"Ừ, anh mới không phải bí đao thối, bí đao thối không đảm đương nổi chức ông chủ." Hứa Tư Văn bị lời của ông chủ Vũ chọc cười: "Vậy bây giờ anh mua đất chỗ nào, có phải là tất cả mọi người đều cùng mua với anh không?"

Hết chương 46

47. Chương 47: 047. Xe Đạp Ba Bánh

"Ai, nói đến cái này, cũng thật sự như vậy, chỉ có điều, bọn họ ra tay quá chậm, tui mua đất, bọn họ cũng mua, chính là mua xung quanh khối đất tui mua, khiến giá cả xung quanh hét một lần đều cao hơn một lần, kỳ thực căn bản vô dụng!"

"Tại sao nói như vậy?" Có thể dời đi tức giận của ông chủ Vũ, Hứa Tư Văn cũng vui vẻ nhiều chuyện với hắn một phen.

"Tui mua núi này cùng với cái hồ đối diện, đều có ý tứ!" Ông chủ Vũ nhích nhích đến trước mặt kỹ thuật viên Hứa: "Cái này gọi là có núi dựa, có nước chảy, kim ngân tài bảo khắp nơi! Theo lời người già nói, chính là phong thuỷ bảo địa, còn đất họ mua đều là sát mép xung quanh, không có gì tốt."

"Ngày mai đánh bắt đông, chính là ở cái hồ phía trước à?"

"Đúng vậy! Tui nói cậu biết nha, hồ này thế nhưng rất ghê gớm, lúc đó sau khi tui mua xong, ở bên này xây phòng ở, đã có người tới nói với tui là muốn mua hồ của tui, tui không chịu, đó là một chuyên gia thủy sinh vật, còn là giáo sư gì gì đó nữa, mang theo một nhóm người làm phiền tui nửa năm."

"Tại sao vậy?"

"Nói trong nước có một loại cá ngân, toàn thế giới chỉ có hai nơi có loại cá này, ăn có thể kéo dài tuổi thọ gì gì đó, dù sao thì cũng đánh giá giống như thuốc tiên vậy, sao tui lại không nhìn ra chứ? Sau đó mò hai cái, thật sự là có loại cá ngân kia, cơ mà rất thú vị, cá kia lớn chừng chiếc đũa, toàn thân đều trong suốt, có thể nhìn thấy xương cốt bên trong luôn! Tui dùng trứng gà bọc lấy bỏ vào chảo dầu chiên vài đĩa, ăn xong cũng không có cảm giác gì, sau đó liền ăn tươi, cũng chỉ vào lúc này ăn tết có thời gian rảnh mới xuống bắt một chút để ăn tươi, trong hồ còn có cá chuối, ngày mai mò ra làm sashimi, so với con cá gì gì kia ăn ngon hơn nhiều…."

Hứa Tư Văn đã triệt để không muốn nói chuyện với ông chủ Vũ, đại danh của cá ngân y cũng từng nghe qua, đó là một loại cá mới nhất được phát hiện, toàn thế giới quả thật cũng chỉ có hai nơi có loại cá thần kỳ này, một là ở bổn quốc, một là ở nước ngoài, đều là địa phương có hoàn cảnh cùng chất nước rất kỳ lạ.

Từ lúc đầu giá của cá ngân đã đắt hơn vàng, hơn nữa lúc vớt cũng có nhiều yêu cầu, mấu chốt là loại cá này có hiệu quả chống ung thư vô cùng tốt, là sinh vật chống ung thư thiên nhiên, trong mười năm phát hiện, số lượng cá ngân chợt giảm, vì không thể sinh sôi nảy nở nhân tạo, càng ngày càng quý giá, đã bị liệt vào sinh vật quý hiếm có nguy cơ tuyệt chủng, người ăn được nó, còn thật sự không có mấy ai.

Thế nhưng tại sao ông chủ Vũ có thể giữ được cá ngân này trong hồ của mình chứ?

Đây là một nghi vấn, Hứa Tư Văn biết, cái vấn đề này liên lụy quá sâu, y không thể hỏi cũng không dám hỏi, mặc dù ông chủ Vũ không để ý, y cũng phải có chừng mực, lại nói, có thể nhìn thấy cá ngân, còn có thể ăn vào trong miệng, đã rất tốt.

Cho rằng sẽ ngủ không được, nhưng sự thật chứng minh, Hứa Tư Văn ngủ rất say rất thoải mái, có thể là bên cạnh có người, còn là cái loại khiến y không có phòng bị nữa, y không có lòng cảnh giác, ngủ say như con heo nhỏ.

Sáng sớm ông chủ Vũ liền kéo kỹ thuật viên Hứa từ trong chăn ra: "Nhanh! Đứng lên, ăn sáng xong rồi nhanh lên mặt băng, đục lỗ thủng rồi có thể bắt cá, bắt chút ít đủ chúng ta ăn tết là được."

"Sớm như vậy?" Hứa Tư Văn chậm nhịp một hồi, trở mình một cái bò lên, nhanh chóng rửa mặt sạch sẽ, liền theo đi xuống lầu.

"Thừa dịp hiện tại người không nhiều, chúng ta bắt xong phải đem lỗ thủng lấp kín, không thì cá cũng phải bay lên trời."

Hứa Tư Văn không biết cái gì gọi là "Cá bay lên trời", thế nhưng sau đó y liền biết câu nói này là có ý gì.

Ăn sáng xong thì mặt trời cũng vừa mới lên, trong ngày đông vốn là ngày ngắn đêm dài, tuy rằng vào lúc này đã qua đông chí, nhưng ban ngày vẫn như cũ không dài hơn.

Trong sân sáu cái xe đạp ba bánh, trong đó hai cái mang theo thùng xe, bốn cái không mang, anh hai Vũ bọn họ đã đem lưới đánh cá đêm qua bỏ vào trên xe.

"Người đến đông đủ, xuất phát!" Ông hai hô một tiếng, một đám người không phân già trẻ liền phần phật chuyển động.

Ông chủ Vũ kéo kỹ thuật viên Hứa đem người nhét lên xe, bản thân mình thì nhảy lên xe ba bánh, chân lớn đạp mạnh, vèo vèo lao ra ngoài!

Hứa Tư Văn: "…!"

Nói thật, lớn như vậy, lần đầu y ngồi xe đạp ba bánh; càng ly kỳ là, đạp xe chở y là Vũ Khánh Cương, chủ nhân tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ….

Một cái vòng tròn thật lớn, phá tan mặt băng, tảng băng bị kéo tới, khối băng hình trụ lớn nhỏ, lại có độ dày kinh người.

Tổng cộng mở ba cái hố băng, ông chủ Vũ mang theo kỹ thuật viên Hứa độc chiếm một cái, còn lại mấy người chia một cái.

"Đến!" Ông chủ Vũ kéo kỹ thuật viên Hứa tay mang bao tay thật dày, cọ qua chỗ bên cạnh hố băng.

Ra hiệu cho kỹ thuật viên Hứa: "Nhìn bên trong xem!"

Hứa Tư Văn kéo dài cái cổ nhìn vào bên trong, dưới ánh mặt trời ban mai, trong mặt nước tối đen kia, đột nhiên hiện lên thật nhiều cá sống!

Còn đều là cái loại miệng cá hướng lên trên nữa!

"Ai nha!" Lúc đó Hứa Tư Văn liền sợ hết hồn.

"Chiếu vào bên trong." Ông chủ Vũ đưa cho y một cái đèn pin cường quang cầm tay.

Có cường quang chiếu rọi, càng có thể thấy rõ dáng vẻ bên trong, cường quang đánh vào trong nước, có thể nhìn thấy cá bên trong, có một ít đúng là trong suốt!

Chỉ có thể lúc ẩn lúc hiện nhìn thấy một cái bóng cá lờ mờ, rõ ràng nhất chính là miệng cá cùng hai tròng mắt cá lòe lòe.

Giống như u linh trong nước!

"Đây chính là cá ngân." Ông chủ Vũ xoay người lại lấy đồ trong xe.

Hứa Tư Văn lập tức trợn to hai mắt, y thế mà thấy được cá ngân sống, trong nước, hoang dại!

"Cầm chiếu đúng chỗ nha! Bên này hạ vợt xuống bắt đó!" Ông chủ Vũ cầm lấy một cái vợt bắt cá cán dài, bên này mới vừa nói xong liền hạ thủ bắt cá.

Ông chủ Vũ mò xuống một cái, vớt lên lập tức đầy cá, đèn điện trong tay Hứa Tư Văn cũng di chuyển theo vợt cá, trong số cá vớt lên, quả nhiên có cá ngân ở trong đó, chỉ là số lượng không có bao nhiêu.

"Mau! Lấy thùng đựng nước bên cạnh, lấy cá ngân ra!" Ông chủ Vũ chỉ huy, kỹ thuật viên Hứa phụ tá, hai người phân công hợp tác, vớt một thùng cá ngân, còn lại thì để ông chủ Vũ thả về.

"Chúng ta không vớt cá lớn hả!" Hứa Tư Văn hưng phấn nhìn cá ngân trong thùng đựng nước, chính là cá ngân chỉ dài có 10cm, bữa tiệc đêm giao thừa, chẳng lẽ không phải muốn ăn cá lớn sao? Vì thế cầm lưới đánh cá có mắt lưới đều lớn hơn so với bình thường.

"Bọn họ quăng lưới bắt cá lớn, cá ngân nhiêu đó là đủ rồi." Ông chủ Vũ nâng thùng đựng nước lên bỏ vào trên xe, thùng xe đạp ba bánh, chỉ dùng để giữ ấm thông khí, phòng ngừa cá sống trong thùng đựng nước bị đông chết ở dã ngoại trong ngày lạnh này.

Ông chủ Vũ kéo kỹ thuật viên Hứa rồi lại chạy đi đem tảng băng đẩy vào trong hố băng, vừa khớp.

Sau đó hai người đồng thời tiến đến bên cạnh hố băng của hai người khác.

"Có thể kéo lên rồi!" Ông hai rống một tiếng, mấy người ba chân bốn cẳng đồng thời dùng sức thu dây lưới, Hứa Tư Văn còn đi đến phía trước, cũng vươn tay hỗ trợ.

Kết quả y căn bản không quen dưới chân đạp tầng băng kéo lưới đánh cá, chỉ kéo chốc lát, sức lực không dùng bao nhiêu, bản thân thì ngược lại lòng bàn chân trượt đi, ngã một cái chổng vó!

Vào lúc này liền nhìn ra chỗ tốt của lớp võ trang ông chủ Vũ trang bị cho kỹ thuật viên Hứa, quần bông đặc biệt dày, hơn nữa bên ngoài còn có một tầng áo khoác bông, dưới hai tầng bông phụ trợ, kỹ thuật viên Hứa một chút cũng không cảm thấy đau, chỉ là ngao ngao kêu hai tiếng, lại bởi vì mặc quá dày, mập đến kham không nổi, y sững sờ không thể tự mình đứng lên được!

Mọi người bị cái dáng vẻ rùa nhỏ của kỹ thuật viên Hứa chọc cười, ông chủ Vũ duỗi bàn tay nắm khăn quàng cổ nhỏ của kỹ thuật viên Hứa xách lên, người đứng lên, ông chủ Vũ không thu tay lại, trái lại tay dài duỗi một cái, chống nạnh ôm lấy kỹ thuật viên Hứa.

"Anh!" Lúc này chân Hứa Tư Văn cũng có chút mềm nhũn: "Anh đừng ôm tôi, nhột!"

"Đứng yên đi! Không thì cậu sẽ té cái phịch nữa đó." Ông chủ Vũ nói rất đứng đắn, nhưng khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều vui rạo rực, ngủ mấy tối rồi, hai người ngay cả tay nhỏ cũng chưa từng đường hoàng nắm lấy, còn sờ sờ tiểu kê kê, vẫn là cái lúc xả nước hồi bị bệnh đó!

Có thể quang minh chính đại ôm eo nhỏ, toàn thân ông chủ Vũ đều bốc lên bong bóng hạnh phúc, cố tình mang một cái mặt hàm hậu thật thà, lừa gạt tất cả mọi người.

Ông chủ Vũ bởi vì khoác lên kỹ thuật viên Hứa, nên không dám vươn tay đi kéo lưới, kỹ thuật viên Hứa lúc này đã có kinh nghiệm, không dám lung tung duỗi móng vuốt về phía lưới đánh cá.

Cá được bắt lên bằng lưới lớn hơn rất nhiều so với cá ngân ông chủ Vũ cầm vợt đánh cá vớt lên, hai mắt kỹ thuật viên Hứa đều nhìn chằm chằm, nếu là nuôi, thì bao nhiêu cá cũng không ngạc nhiên, nhưng sinh sống tự nhiên lại khác, một lưới thật nhiều cá nhảy nhót trên băng, hơn nữa cái đầu đều lớn đến đáng sợ, Hứa Tư Văn liếc mắt một cái, trung bình mà nói, thấp nhất cũng phải là mỗi con ký rưỡi trở lên đó!

Cái cảnh tượng cá trong lưới đều đang nhảy trên mặt băng kia, thật sự khiến người ta mở mang tầm mắt!

Ông hai tay mắt lanh lẹ tóm lấy một con cá chép to nhất, cái đầu cá kia cũng sắp to bằng đầu người rồi!

Ông cụ đem cá ném vào trong thùng gỗ: "Đầu cá tiếp nước đi!"

"Có ý gì?" Hứa Tư Văn nhìn mê tít mắt không thôi, thế nhưng câu ông hai kêu kia, mang theo một luồng ý tứ tang thương hàm súc.

"Đây là quy củ của đánh bắt đông, lưới đầu tiên, lớn nhất trong con cá, chính là đầu cá, đầu cá càng lớn càng may mắn. Tiếp nước chính là con cá đầu tiên đi ra, biểu thị bắt đầu đánh bắt đông." Ông chủ Vũ thấy hai mắt kỹ thuật viên Hứa mở thật lớn còn lóe tinh quang, không chỉ cười đùa y: "Cậu cũng đừng trừng nữa, con ngươi cũng sắp rơi ra rồi."

Hứa Tư Văn lườm hắn một cái, dưới tay cũng dùng sức ngắt lấy cánh tay ông chủ Vũ, hiện tại y không dám nhúc nhích, chỉ lo lại ngã cái phịch, y cũng không phải sợ té ngã, mà là như vậy quá mất mặt.

"Ông hai là người tộc Đông Triết, săn thú bắt cá lên núi xuống sông, đều là ông lão khỏe mạnh đẹp trai nhất đó." Ông chủ Vũ nhìn ông hai và ông ba đồng thời nhấc theo cái thùng chứa cá đi về, cũng đỡ kỹ thuật viên Hứa cùng cọ qua bên chỗ xe.

"Tình cảnh đánh bắt đông rất lớn, cúng tế cầu phúc sau đó mới có thể hạ lưới, chúng ta ở đây chỉ là tự mình vui đùa một chút mà thôi, không cần quá nghiêm túc, không thì sẽ mệt chết…." Ông chủ Vũ nói với kỹ thuật viên Hứa một ít chuyện về đánh bắt đông.

Đầu kia ông hai đã tự mình cưỡi xe đạp kéo ông ba trở về trước một bước, anh hai Vũ mang người xách lưới đánh cá, cũng cưỡi xe đạp đi, để lại ông chủ Vũ tới lúc họ cưỡi xe đạp về, vừa vặn chở kỹ thuật viên Hứa.

Hết chương 47

48. Chương 48: 048. Kệ Bếp Cá Sống Hầm Nồi Sắt

Vừa về đến nhà, ông chủ Vũ liền gào gào thét thét vỗ ngực đảm bảo với Hứa Tư Văn: "Cậu chờ đi, tui cho cậu ăn một bữa cá sống hầm nồi sắt!"

"Tốt!" Người bên cạnh nghe được đều cao giọng khen hay, chỉ có Hứa Tư Văn đầu óc mơ hồ, không hiểu có ý gì.

"Một hồi con sẽ biết." Ông ba cười híp mắt đi tới, dáng vẻ hạc phát đồng nhan, khiến trong đầu Hứa Tư Văn trong nháy mắt liền lóe lên ba chữ: lão ngoan đồng!

Lần này ăn cơm, địa phương thay đổi, đổi đến trong phòng bếp, không chỉ là phòng ăn thay đổi đến nhà bếp, ngay cả bàn ăn, cũng đổi thành kệ bếp.

Đúng!

Bạn không nhìn lầm, chính là kệ bếp!

Hứa Tư Văn cũng dời một cái ghế, cùng mọi người ngồi vây quanh ở sát mép bàn, nhìn ông chủ Vũ làm cơm.

Kệ bếp là hình thức cũ, củi gỗ đốt thỉnh thoảng vang một tiếng, nồi là nồi sắt lớn đen kịt, Hứa Tư Văn nhìn nồi sắt lớn, khóe miệng co rút.

Bởi vì đây là một trong những cái nồi ngày hôm qua lột lông heo, bây giờ dùng để làm cơm…

Có điều nồi này hiện tại rất sạch sẽ, trên bệ bếp đều dán gạch men sứ lớn màu trắng, một chút cũng không lôi thôi, bằng không Hứa Tư Văn khẳng định xù lông.

Không quan tâm có phải là ở địa bàn của mình không, kỹ thuật viên Hứa Hứa Tư Văn, đối với yêu cầu vệ sinh vẫn luôn rất kiên trì.

Thế nhưng ông chủ Vũ làm cơm, nói thật, Hứa Tư Văn vẫn là rất tò mò, đàn ông Đông Bắc cao lớn thô kệch, thế mà lại biết làm cơm cơ đấy!

Ông chủ Vũ thật sự không phải chỉ nói không, hắn thật sự tự mình bắt tay làm, một bên ngay cả trợ thủ cũng không dùng, tự mình một tay bao hết.

Cá sống thuần tự nhiên, tuyệt đối tươi mới!

Ông chủ Vũ bắt bốn con cá nheo, mười con cá trích, bốn con cá chép, lấy dao để trên tấm thớt, trực tiếp giết cá cạo vảy mổ bụng lấy gan cá, động tác nhanh chóng, sạch sẽ lưu loát, làm liền một mạch.

Cùng lúc đó, nồi mới vừa cọ rửa sạch sẽ nóng lên, liền thả một muỗng lớn mỡ heo vào, sau đó là một muỗng lớn dầu đậu nành, chờ dầu trong nồi nóng lên vang xèo xèo, hành gừng tỏi tiêu ớt toàn bộ đổ vào, sau đó nước tương muối hột nửa muỗng, một bát lớn tương cà, muỗng lớn đảo đảo, trong nồi lớn tuôn ra một luồng mùi vị thơm và tinh khiết.

"Vẫn là tay nghề của nhóc Cương tốt, người khác chính là hầm không ra mùi vị kia." Ông ba thần sắc say mê hít một hơi, hai hàng lông mày trường thọ kia cũng run lên theo, bộ dạng như thoải mái cỡ nào.

"Ông ba chảy nước miếng thèm xuống rồi!" Vũ Phẩm Tường bướng bỉnh vươn tay đi nhéo lông mày trường thọ của ông ba, thuận tiện chọt ông lão một câu.

Ông hai thì lại vô cùng chăm chú nhìn động tác của ông chủ Vũ, Hứa Tư Văn len lén hỏi Vũ Song Hỉ bên cạnh: "Ông hai sao vậy?"

"Mỗi lần đều như vậy, ông ba rất thích ăn cá, nhưng mà ông hai luôn không học được cách nấu cá của chú, mỗi lần ông cụ người làm ra, ông ba đều nói mùi vị không đúng, trêu đến mức ông hai rất không phục." Vũ Song Hỉ nhỏ giọng tán gẫu với Hứa Tư Văn.

Ông chủ Vũ đổ nửa thùng nước sạch vào nồi, trong nháy mắt trong nồi liền có nửa nồi nước nóng màu đỏ, sau đó đem cá đã xử lí xong tất cả đều đổ vào, đảo cá qua lại, sau đó chính là cà và đậu hũ miếng đồng thời trút xuống, một chậu bột ngô hơi sệt, ông chủ Vũ nhường chỗ, chị dâu Thúy Hoa qua, vòng quanh mép nồi, cách phía trên nước nóng không tới 5cm, dán một vòng bánh bột ngô loại lớn, sau đó ông chủ Vũ giơ hai nửa nắp nồi đậy một cái, vỗ tay: "Đầy đủ!"

"Còn có miến này chưa vào nồi nữa!" Hứa Tư Văn chỉ tay vào nửa chậu miến khoai tây đã ngâm nước đặt trước mặt y.

"Chờ sôi lại bỏ vào, không thì sẽ khét đáy nồi đó." Ông chủ Vũ đặt mông ngồi xuống bên cạnh kỹ thuật viên Hứa, cướp một chén trà nóng liền uống một cái thấy đáy.

Hết chương 48

49. Chương 49: 049. Tui Đi Xem Nồi

"Thế là xong? Lúc nào mới có thể ăn?" Hứa Tư Văn thấy ông chủ Vũ ngồi xuống, tò mò vô cùng.

"Sôi nửa giờ, có thể được." Ông chủ Vũ hai mắt trông mong nhìn kỹ thuật viên Hứa, hắn thật vất vả động thủ một hồi, sao còn không có tỏ vẻ một cái chứ?

"Ồ." Hứa Tư Văn rầm rì một tiếng, quay đầu liền cùng người khác trò chuyện: "Vừa nãy còn chưa nói hết nữa…."

Ông chủ Vũ mất hứng, mệt hắn khoe khoang một trận, kỹ thuật viên Hứa nagy cả một cái nhìn thẳng cũng không cho hắn.

Ngay lúc Hứa Tư Văn cùng người khác trò chuyện lửa nóng, ông chủ Vũ "xoạt" lập tức đứng lên, một tên đàn ông, thân thể thẳng tắp, bất thình lình nhảy lên, đừng nói Hứa Tư Văn an vị ở bên cạnh hắn, ánh mắt của tất cả mọi người lập tức tập trung hết lên người hắn.

"Tui đi xem nồi."

Tất cả mọi người: "…!"

Ông chủ Vũ trấn tĩnh tự nhiên lắc mở một nửa nắp gỗ, một luồng khí trắng xông ra, còn có hương vị như có như không.

Lấy cái muôi khuấy khuấy nồi, ông chủ Vũ liền đem nắp nồi đậy lại.

"Anh Cương vẫn luôn như vậy nghĩ gì liền làm đó, tính tình phóng khoáng." Thuận tử là anh em thân thiết với Vũ Khánh Cương cùng nhau lớn lên cùng đi ra ngoài làm công, giống như người một nhà, nói chuyện làm việc đều cởi mở, vừa thấy động tác của ông chủ Vũ, liền nở nụ cười.

"Tui chỉ là tưởng sôi nên nhìn xem, quấy quấy, đỡ phải khét đáy nồi." Tim Vũ Khánh Cương đập nhanh một cái, biết mình hành động có chút bộp chộp.

"Hiện tại mới sôi, khét không được." Vũ Quốc Cương làm anh hai quá thành thật, ngốc nghếch mở miệng trực tiếp hủy đài của em trai anh.

"Một hồi uống rượu gì?" Ông hai lôi ra một câu chuyện mới, ông là người có bối phận cao nhất trong này, ông lão vừa mở miệng, tất cả mọi người đều đâm lao theo ông.

"Rượu xái!"

"Thiêu dao!"

Tên rượu được nêu ví dụ ra, tất cả đều là rượu mạnh người Đông Bắc thích uống nhất.

"Tất cả im miệng!" Người gọi im miệng cuối cùng dĩ nhiên là ông hai.

Chỉ thấy ánh mắt ông ba xoay ngang về phía ông hai: "Uống rượu? Hả?"

Giọng không lớn, thế nhưng mọi người lại nhìn thấy ông hai trong nháy mắt liền ủ rũ: "Không uống rượu, chỉ uống chút nước trà thôi."

Hứa Tư Văn: "...!"

Bị một phen quấy nhiễu như thế, mọi người liền thay đổi mấy đề tài, trong đó làm cho mọi người cảm thấy hứng thú nhất, chính là vấn đề học tập của ba học sinh.

"Lúc khai giảng lại chính là phải thi tốt nghiệp trung học đi?" Vũ Quốc Cương nhìn con thứ hai của mình: "Song Hỉ à, con có nắm chắc không hả?"

"Có!" Vũ Song Hỉ rất có niềm tin trả lời: "Giáo viên chủ nhiệm của con cũng thi, con thi đậu hoàn toàn không thành vấn đề!"

"Là đại học nào?"

"Đại học Đông Châu, cùng một nơi với anh hai, cũng bớt đi phiền phức." Vũ Song Hỉ trả lời rất phù hợp với phong cách nhà họ Vũ bọn họ, đánh chết cũng không muốn tách ra.

Bằng không, sao ông chủ Vũ cũng đã ba mươi, mà còn ở cùng anh hai chị hai chứ, cũng không có ý định ở riêng.

"Nguyên Cát là hệ nào?" Hứa Tư Văn rất xem trọng Vũ Nguyên Cát, đứa nhỏ này tuy rằng xuất thân nhà quê nhưng ngày sau rất nỗ lực, hơn nữa cho Hứa Tư Văn một loại cảm giác đặc biệt quen thuộc, nếu y không đoán sai...

"Pháp luật. Sau khi tốt nghiệp có thể giúp được ông chú." Vũ Nguyên Cát cười cười, có chút ngây ngô cùng thẹn thùng: "Bọn con đều là từ nông thôn ra, không có bao nhiêu văn hóa, trước đây ông chú còn để người ta lừa gạt một lần, thiếu chút nữa liền tán gia, sau đó nữa, con liền suy nghĩ, nhà mình vẫn phải có người hiểu biết ít thứ mới được, không thì ở bên ngoài rất dễ chịu thiệt."

Mọi người đều biết chuyện Vũ gia đã từng bị lừa gạt, kỳ thực còn có rất nhiều thiệt thòi, Vũ gia đều đã ăn qua, chẳng qua là quả đắng nhà mình thì người nhà mình nuốt, toàn bộ nộp học phí, rất ít người biết được tình hình cụ thể và tỉ mỉ, mà chư vị ngồi ở đây, cũng là số ít người biết được tình hình cụ thể và tỉ mỉ đó.

Hết chương 49

50. Chương 50: 050. Đàm Luận Về Rượu

"Có chí khí!" Cũng không biết câu nào của Vũ Nguyên Cát chạm đến thần kinh nhạy cảm của Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn cũng rất tán thành ý nghĩ này của Vũ Nguyên Cát: "Người khác càng xem thường chúng ta, chúng ta lại càng phải chí khí, ở nơi nào té ngã liền bò lên ở nơi đó."

"Cái gì chí khí chứ!" Ông chủ Vũ ở một bên bĩu môi: "Nó chính là không phục bị người ta lừa gạt, nhất định phải làm một luật sư, nói sau này lại có thêm người nào dám khó dễ với nhà bọn tui, nó liền ở trên tòa án sống chết đấu với người ta đến cùng."

Người nhà họ Vũ đều thù rất dai, hơn nữa còn thuộc về loại tính tình không trả thù lại thì sẽ ăn không ngon ngủ không yên, nhà bọn họ là thuần phác không chơi tâm nhãn, nhưng cũng không phải kẻ ngu tùy tiện để người ta bắt nạt lại không đánh trả.

"Con chỉ là cảm thấy, người nhà mình, phải có một người có thể dùng được, không thì sẽ luôn bị người ta coi thường rất không tốt." Vũ Nguyên Cát ngượng ngùng cười giải thích.

"Mở nồi, thả miến vào." Ông hai không có hứng thú với đề tài của bọn họ, ông cụ vẫn là nhìn nồi cá.

Ông chủ Vũ liền đứng lên phục vụ mọi người, sau khi thả miến vào, mọi người lại cười đùa một hồi, ông chủ Vũ liền tuyên bố có thể mở nắp nồi.

Tuy rằng Hứa Tư Văn chưa từng ăn cá nồi, thế nhưng bằng vào mùi vị hiện giờ, y cũng đã khẳng định cá này tuyệt đối mỹ vị!

Vì thế là người đầu tiên lấy đũa chuẩn bị bắt đầu ăn.

"Còn phải chờ một lát." Ông chủ Vũ sợ y thật sự hạ đũa đi mò, nhanh chóng cản lại đầu đũa của kỹ thuật viên Hứa.

Mặt Hứa Tư Văn đỏ lên: "Còn chưa được sao?"

"Được thì được, nhưng còn chưa đủ lửa." Ông chủ Vũ tiện tay lấy một bát hành và rau thơm băm thả vào, cầm muỗng lớn đảo hai lần: "Mỗi người một cái bánh nướng, thiếu thì tự mình hạ thủ bóc."

"Biết rồi!" Vương Đại Lực lấy chai bia vẫn luôn đặt ở bên chân, đi đến chỗ của ông hai và ông ba.

Người một đại gia đình náo náo nhiệt nhiệt ra tay bóc bánh nướng, Hứa Tư Văn tự có ông chủ Vũ ở một bên hỗ trợ.

"Kỹ thuật viên Hứa thông cảm, hiện tại bọn tui chỉ có thể uống chút bia, rượu đế trước hết miễn, chờ ngày mai bắt đầu, chúng ta liền uống thả ga!"

"Tại sao không uống rượu đế?" Hứa Tư Văn nhớ tới người Đông Bắc bên này, đều rất thích uống rượu đế, bia đối với bọn họ mà nói chỉ có mùi vị giống như nước đường.

Điểm này, phàm là xí nghiệp từng có hợp tác với tập đoàn Đông Bắc Hổ đều biết, nhóm hổ lớn Đông Bắc này thật sự là uống rất được, có mấy xí nghiệp muốn tạo chút tình cảm tốt kéo liên hệ với Đông Bắc Hổ tiến tới hợp tác một ít hạng mục, liền phái đội quan hệ xã hội chuyên nghiệp đến mời người uống rượu lập quan hệ, kết quả là người của Đông Bắc Hổ đem đội quan hệ xã hội uống đến say ngất, nghe đâu cái đội kia còn là do một người sành rượu phái tới nữa.

"Bình thường uống đủ nhiều rồi, thật vất vả ăn tết, tạm thời nghỉ ngơi một chút đi!" Ông chủ Vũ nói đến cái này liền một bụng nước đắng: "Cũng không biết đám người kia đều nghĩ thế nào, một bình rượu đỏ gì gì kia, liền muốn tám ngàn đồng! Ông trời của tui! Tám ngàn đồng đó!" Nói xong còn khoa tay múa chân một chút: "Mùi vị cũng không ra gì! Còn không uống ngon bằng nước đường đỏ đâu! Chua chua ngọt ngọt, thật không rõ vì sao có thể bán đắt như vậy, còn có người mua!"

Hứa Tư Văn cùng ba đứa nhỏ Vũ gia cười gục xuống, những người còn lại thì lại rất tán đồng với lời của ông chủ Vũ.

"Nghe nói có người còn chọn năm nữa." Vương Đại Lực chia xong bia, dùng răng mở ra nắp bia, đột nhiên nhìn thấy nhãn mác dán trên chai bia, liền nhớ lại năm rượu vang.

"Đúng vậy đúng vậy, ai ai, ai biết tại sao uống rượu nhất định phải là năm 82? Lẽ nào năm 82 ấy cây nho cực kỳ tốt? Bán thật đắt!" Thuận tử cũng hiếu kì, đến bây giờ hắn cũng không rõ, vì sao nhất định phải chỉ định một năm rượu vang, bán còn đắt như vậy.

*Năm 1982 được giới sành rượu đánh giá là năm lý tưởng nhất để sản xuất rượu vang, rượu sản xuất trong năm này được các nhà sưu tầm trên toàn thế giới hết lời ca ngợi.

Hết chương 50

51. Chương 51: 051. Chết No Ông Già

"Vừa lúc ngược lại, là bởi vì năm 82 cây nho giảm sản lượng, vật lấy hiếm làm quý, năm đó rượu vang liền thành danh." Hứa Tư Văn giúp mọi người giải thích nghi hoặc.

"Rốt cuộc là người có văn hóa, ngay cả cái này cũng biết." Chị dâu Thúy Hoa hâm mộ kỹ thuật viên Hứa có văn hóa.

"Chị dâu, cái này không có quan hệ với học lực. Em cũng là bởi vì hiếu kỳ, lên internet thăm dò mới biết." Hứa Tư Văn được khen có chút ngượng ngùng.

"Tui biết tui biết!" Hiếm thấy có chuyện anh hai Vũ Quốc Cương biết, anh hai Vũ rất cao hứng khoe khoang kiến thức của mình: "Cái máy vi tính kia, liên tuyến, có thể ở trên đó muốn làm gì thì làm!"

"Nghe nói còn có thể ở trên đó mua đồ không cần trả tiền." Chị dâu Thúy Hoa cũng rất tích cực chen vào.

"Nào có mua đồ không trả tiền? Người ta đó là đặt mua thôi, mày nhận được đồ phải cho người ta xác nhận trả tiền! Không hiểu đừng có nói bừa." Một ông lão như ông ba, lại còn thời thượng hơn cả chị dâu Thúy Hoa.

Hứa Tư Văn cười cười giới thiệu đơn giản với bọn họ một chút ý tứ của internet, khiến đám người xuất thân nhà quê này rất hiếm lạ, đối với bọn họ mà nói, mạng và vân vân, cách mình quá xa xôi, nghe lạ cũng đúng, lên mạng mua đồ rồi lại chuyển phát nhanh cũng còn được, chứ mấy cái khoa học kỹ thuật cao cấp gì đó, thì miễn đi.

"Internet cũng là một cái thế giới ảo, nếu không làm sao có 'cư dân trên mạng' chứ." Cuối cùng Hứa Tư Văn tổng kết.

"Thời đại này, ngay cả thế giới ảo cũng có, còn để cho người ta sống hay không?" Ông hai không biết kiếm đâu ra một câu thần thánh như vậy.

"Không phải là đặt hàng mấy lần sao." Ông ba nhỏ giọng nói thầm.

"Nhưng mỗi lần đều là tui đi nhận chuyển phát nhanh, còn ông là luôn trả hàng lại người bán!"

Mọi người cười trộm.

"Ảo không ảo gì trước hết khoan để ý tới, ăn cơm ăn cơm!" Ông ba nghe xong liền nhanh chóng đi lấy nắp nồi gỗ để một bên, bởi vì ông cụ người đói bụng, chuyện gì cũng không quan trọng bằng ăn cơm.

Đương nhiên, cũng có ý tứ trốn tránh, có điều tất cả mọi người rất nể tình không đi vạch trần trò xiếc của ông cụ.

"Đúng đúng! Ăn thôi ăn thôi! Đều đói." Ông chủ Vũ vừa nghe nhanh chóng phục vụ đại chúng, cầm xẻng cơm mở vung bánh nướng, anh hai Vũ liền ở bên cạnh chia bánh bột ngô.

Những người còn lại cũng động thủ hỗ trợ, nắp nồi cũng xốc lên, bia cũng bật nắp, trong bát ăn chứa bánh bột ngô nướng, đũa của ông chủ Vũ hướng thẳng đến nồi, người khác cũng không chậm, mọi người cùng nhau hạ đũa, gắp cá gắp cá, mò miến mò miến, còn lấy cái muôi múc đậu hũ bên trong, chỉ có một mình Hứa Tư Văn, giơ đũa trừng đến tròng mắt cũng sắp rớt xuống.

Khi còn bé, nhớ rõ mẹ đã từng nói, không cho ngồi ở bệ bếp ăn cơm; khi còn bé, nhớ rõ bà nội cũng đã dạy, ngồi bệ bếp ăn cơm không có tiền đồ… ?

"Mau ăn đi? Làm gì ngẩn ra hả? Ăn cơm không tích cực, tư tưởng có vấn đề." Ông chủ Vũ gắp một khối thịt cá nheo ra, lựa xương xong mới đặt vào trong bát Hứa Tư Văn, còn tri kỷ chấm chút nước canh.

Hứa Tư Văn sững sờ trừng thẳng mắt, còn thật sự không chú ý chi tiết này, chờ y bị ông chủ Vũ lên tiếng nhắc nhở, ngây ngốc nhìn ông chủ Vũ, lắp ba lắp bắp hỏi: "Không, không, không dọn ra sao?"

"Dọn cái gì mà dọn? Chiếm không cái chậu mà còn phải rửa, cứ như vậy ăn, nguyên nước nguyên vị còn nóng hầm hập luôn!" Ông chủ Vũ một bộ dáng vẻ chuyện đương nhiên, thuận tay còn dùng cái muôi múc một muỗng súp trộn với cà cho kỹ thuật viên Hứa: "Mau nếm thử tay nghề của tui, cho cậu biết mùi vị thế nào. Bọn tui ở đây đều nói: cá sốt cà chua, chết no ông già!"

Hai ông già duy nhất đang ngồi đó: "…!"

Hết chương 50

52. Chương 52: 052. Cùng Qua Năm Mới

Kết cục ông chủ Vũ không giữ mồm giữ miệng, chính là bị hai ông cụ mỗi người đổ một chai bia, hắn cũng tự phạt một chai bồi tội.

Có điều tất cả mọi người đều ăn no rồi thì lại là sự thật, bao gồm cả Hứa Tư Văn, có lẽ bởi vì nhiều người nên ăn ngon? Có lẽ thật sự là tay nghề của ông chủ Vũ siêu quần, dù sao thì Hứa Tư Văn ăn hơn nửa cái bánh nướng bột ngô, cùng với một bát lớn đồ ăn, lần đầu tiên trực tiếp lấy đũa mò đồ ăn trong nồi ăn, Hứa Tư Văn cảm thấy đặc biệt sung sướng!

Một đám lớn người tản bộ tiêu cơm, Hứa Tư Văn nghe thấy rất nhiều chuyện bên lề về Đông Bắc, rất mới mẻ cũng rất thú vị.

Buổi tối ngủ cũng rất say.

Chỉ là khổ ông chủ Vũ, mỗi ngày giả bộ ngủ, chờ Hứa Tư Văn ngủ say rồi, hắn lại hiếm lạ ngồi dậy đến nhìn người ta, hiếm lạ hiếm lạ, phải chạy đến phòng vệ sinh một chuyến, còn không thể ở trong phòng, đến phòng khác, sợ đánh thức người ta bị nghe thấy gì đó.

Ông chủ Vũ cảm thấy những ngày tháng này là không có cách nào qua.

Không khỏi bắt đầu tính kế…

Tập tục ăn tết ở Đông Bắc bên này khác với phía nam, phía nam ăn bánh trôi còn phương bắc lại là ăn sủi cảo, hơn nữa món ăn cũng vô cùng có trình tự.

Hứa Tư Văn nhìn hiếu kỳ không thôi, lần đầu tiên y ở bên ngoài qua năm náo nhiệt như thế, lúc trước mặc dù là xuất ngoại, lúc năm mới, cũng chỉ là tùy tiện đối phó cho qua, rất ít khi ăn tết đường hoàng ra dáng như thế.

Đồ đạc của Vũ gia rất nhiều, thế nhưng có một ít, tất cả mọi thứ, đều là người nhà họ Vũ tự tay chuẩn bị, gà vịt ngỗng heo dê bò và vân vân, tất cả đều là gia cầm gia súc chính mình nuôi, thậm chí khoai tây khô cà khô nấm khô gì gì đó, cũng là chị dâu Thúy Hoa tự mình làm, tuyệt đối không giống với mua được bên ngoài.

Thật nhiều người cùng bận việc, Hứa Tư Văn cũng tham dự trong đó, chỉ có điều y là theo phía sau ông chủ Vũ, do ông chủ Vũ tự mình sai sử.

"Đến, ngâm nấm khô."

"Còn có khoai tây khô cũng ngâm."

"Chọn hai khối đậu hũ đến!"

Vũ Khánh Cương tận lực để Hứa Tư Văn làm một ít việc nhẹ mà không có mùi gì quá lớn, đừng tưởng rằng hắn không phát hiện, người có ăn học rất xoi mói đó, bằng không cơm giết heo làm sao lại không có loại đồ ăn như nội tạng chứ?

Gan xào nấm mèo ruột già xào tiêu dạ dày xào vân vân, đã bị Vũ Khánh Cương lén lút ép xuống, chết sống không cho lên bàn.

Ngoài miệng không nói, cũng không có nghĩa là trong lòng hắn không rõ ràng, nếu thực sự lên bàn, người có ăn học còn không biết phải trả lời thế nào đâu.

Hứa Tư Văn không biết an bài âm thầm của ông chủ Vũ, y chỉ là vội vàng, cũng vui vẻ vô cùng, cảm thấy chút ý vị của năm nay cũng dày đặc hơn rất nhiều.

Vũ gia làm một bàn lớn món ăn, lúc Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn cùng bận rộn, tranh thủ len lén nói cho Hứa Tư Văn: "Ông hai và ông ba là người già mẹ goá con côi, không có đời sau, trước kia sống trên Dã Lĩnh, sau đó Dã Lĩnh bị Vũ gia mua lại, hai ông không có chỗ đi, nhà bọn tui liền nhận hai ông tới nhà, cũng không để cho bọn họ ăn uống chùa, liền cho ở trong nhà nhìn ngọn núi phía sau, ở đó có một cái biệt thự loại nhỏ rất được, cũng không biết ông hai và ông ba là ai, nói chung từ khi nhận hai ông tới nhà, cũng không ai nói với bọn họ về chuyện cá bạc trong cái hồ của Vũ gia phía trước."

"Ba người Đại Lực bọn họ đều là cô nhi, trong nhà cũng không có ai, không đành lòng ở bên ngoài ăn tết, đơn giản đều tới nhà, cũng đều là cùng mặc tã lớn lên, lại nói cũng không phải người ngoài, cho nên bọn họ coi nơi này là nhà, bọn tui cũng coi họ là chỗ anh em ruột."

Vũ Khánh Cương nói với Hứa Tư Văn mấy cái này, là muốn Hứa Tư Văn không cần câu nệ, chỉ là điều Hứa Tư Văn nghĩ tới còn nhiều hơn một chút so với ông chủ Vũ.

Có điều Hứa Tư Văn tự nhận y là một người ngoài, cũng chính là thân phận là bạn hợp tác, cho nên chỉ cười gật đầu, cũng không có nói gì khác, Vũ gia nhân hậu mà thiện lương, Hứa Tư Văn cũng tôn trọng bọn họ, đương nhiên sẽ không xù gai đầy người.

Hết chương 52

53. Chương 53: 053. Chuyện Vui Đêm Giao Thừa

Buổi chiều cơm nước xong, Hứa Tư Văn nhận được một đôi tất màu đỏ rực rỡ, trên ống tất thêu hoa văn cát tường như ý màu vàng, mặt dưới tất lại thêu một bé con giản dị, bên cạnh còn thêu mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: giẫm tiểu nhân.

Hứa Tư Văn ngơ ngác hỏi: "Chị dâu? Đây là cho em?"

"Đúng!" Chị dâu Thúy Hoa cầm một tá tất đỏ như vậy trong tay: "Mỗi người một đôi, tối hôm nay không cho cởi ra, mang ăn tết, sang năm vận may đến giẫm tiểu nhân."

Hứa Tư Văn: "…!"

Thật mê tín!

Tuy nhiên thật thích!

Hứa Tư Văn vui sướng hài lòng đổi tất, cảm giác mê tín rất tốt, giẫm tiểu nhân không tệ… Coi như mình đạp dưới chân chính là cái người mình ghét nhất kia là được.

Chờ đến buổi tối, chơi bài một hồi, luôn thua, kỹ thuật viên Hứa đội gối đội đến đau cổ, nhanh chóng thừa dịp kết thúc một bàn thu xếp thay người đổi vận khí, y nhân cơ hội chạy lên lầu, lên mạng cùng bạn bè

chào hỏi chúc tết, Hứa Tư Văn gửi cho anh hai một tin nhắn chúc phúc, không đợi được tin tức hồi âm, đã bị ông chủ Vũ tìm tới kéo đến trước bàn ăn chờ bữa tiệc đêm giao thừa lên bàn.

Chẳng qua là tên món ăn trong bữa tiệc đêm giao thừa, lại khiến Hứa Tư Văn vui vẻ một trận.

"Nhiều năm liên tục có thừa!" Một con cá nheo cùng một con cá mè lớn bằng nhau, ở trong đĩa vây đuôi liên kết.

"Cái cào ôm tiền!" Móng heo cắt thành khối nhỏ trước, hầm xong sau đó đặt trong mâm bưng lên.

Món ăn hô ra từ trong phòng bếp, theo thứ tự là "ghi tên bảng vàng" cùng "sơn trân phi long", Vương Đại Lực đi bưng thức ăn.

Những món ăn này, kỳ thực đều rất bình thường, chỉ là giao thừa, liền gọi khác đi, Hứa Tư Văn tràn đầy phấn khởi nhìn đồ ăn không ngừng bưng ra từ phòng bếp, nghe bọn họ báo tên món ăn, ông chủ Vũ ngồi ở bên cạnh y nhìn y cười hì hì.

"Cậu đoán ghi tên bảng vàng là cái gì?" Hai người thế mà lại chơi trò đoán tên món ăn, vừa nãy chỉ hô tên chứ vẫn chưa bưng lên, ông chủ Vũ đùa với kỹ thuật viên Hứa, xem y có thể đoán chuẩn hay không.

"Làm sao tôi biết?" Hứa Tư Văn liếc ông chủ Vũ một cái, tập tục Đông Bắc bọn họ, y chỗ nào có thể biết? Có điều thật tò mò nha!

"Món ăn đến rồi!" Vương Đại Lực bưng "ghi tên bảng vàng" vào bàn.

Hứa Tư Văn kéo cổ nhìn lên, nhất thời vui vẻ, thì ra ghi tên bảng vàng chính là giò heo thủy tinh!

Mà sơn trân phi long, chính là gà rừng hầm nấm đông cô, gà rừng ở Đông Bắc, cũng gọi là phi long, nấm đông cô cũng là một loại sơn trân.

"Chim bay cá nhảy" là miến gà nấu nấm.

"Chiêu tài tiến bảo" là thịt kho tàu khoai tây bi.

"Ngũ phúc tới cửa" là rau trộn hương vị Đông Bắc.

"Đổi chiều kim câu" xương sườn nấu đậu đũa khoai tây khô.

"Thanh Long qua sông" lại là một hũ rau xanh.

"Vàng ngọc cả sảnh đường" cá bạc bọc lòng đỏ trứng chiên.

"Năm được mùa đúng lúc tuyết rơi" cà chua trộn đường trắng.

"Vàng bạc nguyên bảo" chính là sủi cảo dùng hạt ngô tán ra làm bột, vỏ trắng bao ngoài.

Tổng cộng mười hai món ăn, món chính là nhiều, lúc sủi cảo vào nồi, ông chủ Vũ mang theo Hứa Tư Văn cùng ba đứa nhỏ ba người trẻ tuổi ra ngoài thả pháo cùng pháo hoa, bên ngoài đã lục tục có tiếng pháo cùng pháo hoa bay lên không, chỉ có điều vị trí địa lý của Vũ gia quá tốt, xung quanh đây chỉ có một nhà bọn họ.

Người cuối cùng đi ra từ phòng bếp là chị dâu Thúy Hoa hô một tiếng với mọi người: "Sẵn sàng chưa!"

"Sẵn sàng rồi!" Một nhóm người hi hi ha ha cùng kêu lên.

"Ngồi ngồi! Đều ngồi xuống." Chủ nhà họ Vũ chân chính trên danh nghĩa Vũ Quốc Cương, đầu tiên cầm món cái cào ôm tiền lên, chia vào bát mỗi người một khối: "Đều gặm sạch sẽ đi, sang năm đều ôm tiền!"

Mọi người cười vang gặm móng heo, Vũ gia mới giết một con heo năm, cũng chỉ có hai cái móng trước của heo mà thôi, móng sau của heo không thể làm "cái cào tiền" xuất hiện, cho nên không thể mỗi người một cái, chỉ có thể chia mỗi người một chút.

"Đến! Mọi người cạn một chén!" Vũ Quốc Cương làm anh hai, sau khi gặm xong cái cào ôm tiền, nâng chén lên đầu tiên.

Lúc này uống chính là rượu đế, người Đông Bắc thích nhất thiêu dao.

"Được!"

Mọi người cùng nhau uống, ngay cả chị dâu Thúy Hoa cũng cạn một chén vào bụng, Hứa Tư Văn cũng kiên trì uống, thế nhưng cảm giác rượu kia vừa vào trong miệng, liền từ khoang miệng cho đến tận trong dạ dày, dọc theo đường đi đều nóng rát giống như lửa thiêu vậy!

Mặt Hứa Tư Văn lập tức biến thành màu phấn hồng, ngay cả lỗ tai cổ cũng không buông tha, mọi người uống xong ăn ngụm đồ ăn lại nhìn kỹ thuật viên Hứa, tất cả đều cười phun!

Cả người đều biến sắc nha!

"Nhanh chóng lấy nước trà đến!" Ông chủ Vũ đau lòng chết, thì ra người có ăn học là không uống được rượu mạnh, thiêu dao của bọn họ, ít nhất sáu mươi lăm độ trở lên.

"Không có chuyện gì!" Hứa Tư Văn cười cười, tiếp nhận nước trà Vũ Song Hỉ đem ra uống hai ngụm, có điều tự mình cảm thấy còn rất tốt.

Mọi người thấy y thật sự không có chuyện gì, cũng yên lòng, bắt đầu buông thả ăn ăn uống uống, thế nhưng không ai còn dám uống rượu với kỹ thuật viên Hứa, người khác chúc rượu nhiều nhất là chạm cốc trà với Hứa Tư Văn, mới đầu còn rất bình thường, cơ mà sau đó lại không quá bình thường.

"Ăn chút đồ ăn áp rượu đi." Ông chủ Vũ ở một bên, giúp kỹ thuật viên Hứa gắp rau trộn gắp đồ ăn nóng, gắp gà cá sườn, phục vụ đặc biệt ân cần, chỉ lo Hứa Tư Văn giả vờ như ăn không đủ no.

"Muốn ăn quả hồng!" Cũng không biết là Hứa Tư Văn uống nhiều rồi hay là thật sự say rồi, vừa cong miệng liền muốn ăn cà chua trộn đường.

"Ăn! Có sức ăn!" Ông chủ Vũ cầm lấy cái đĩa đảo nửa đĩa năm được mùa đúng lúc tuyết rơi vào trong bát Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn híp mắt chọn hết thứ mình thích sai khiến ông chủ Vũ bỏ vào trong bát y, chính y thì lại là vừa ăn vừa đắc ý, hoàn toàn triển khai bộ mặt kiêng ăn vốn có của mình, thích liền ăn, không thích, y liền làm một hành động khiến người một bàn đều trợn mắt hốc mồm, trực tiếp gắp lên, ném vào trong bát ông chủ Vũ, còn quệt mồm không cao hứng nói thầm: "Không muốn ăn cái này, không thích."

Tất cả mọi người: "…!"

Ông ba cười giống như cáo già thành tinh, ngầm cho ông chủ Vũ cũng đang bị chiêu ấy của kỹ thuật viên Hứa làm cho khiếp sợ ngây người một ánh mắt: "Đây là say rồi, thằng nhóc, nhanh chăm sóc đi mày!"

"Đây là tửu lượng gì chứ?" Mấy người có thể uống dùng ánh mắt nhìn động vật quý hiếm chớp chớp nhìn kỹ thuật viên Hứa, xưa nay chỉ nghe nói qua "một chén gục", hôm nay xem như là nhìn thấy người thật việc thật.

Kỳ thực bọn họ cũng thật là oan uổng Hứa Tư Văn, dù thế nào thì, y cũng đã ở bên ngoài nhiều năm như vậy, tửu lượng vẫn có chút, nhưng mà đừng quên, ông chủ Vũ bọn họ đã quen uống rượu mạnh như thiêu dao, cho nên bọn họ có thể uống đến tám lạng nửa cân mới say.

Mà Hứa Tư Văn là người phía nam, sinh trưởng tại trấn nhỏ Giang Nam, vùng đất phì nhiêu, từ nhỏ uống là rượu gạo rượu nhạt, lớn rồi uống nhiều nhất là bia cùng rượu đỏ, rượu trái cây cũng thường uống.

Y cũng không phải là người thường uống rượu đế, nhiều nhất là lúc xã giao uống một ly nhỏ, là loại ly mà một hơi có thể cạn ly.

Có điều cho dù là uống rượu đế, thì y uống cũng không phải rượu đế bình thường, cao nhất cũng chỉ là rượu đế bốn mươi độ cất trong hầm, tinh khiết và thơm lâu.

Còn thiêu dao hả?

Ngoại trừ rượu xái, thì nó có số độ cao nhất, rượu này chính là rượu mạnh trước đây hành quân đánh trận dùng để đuổi khí lạnh, là nóng nhất có điều lại là thứ tốt, người Đông Bắc sau này dùng nó để đuổi khí lạnh cũng đã quen rồi, sản xuất hoàn toàn bằng lương thực, bảo đảm uống vào trong miệng toàn thân đều nóng.

"Hắn đây là uống không quen thiêu dao bên này của chúng ta, không thấy vừa nãy vừa xuống bụng cả người liền đỏ bừng?" Ông ba rất thông cảm khổ sở của đứa nhỏ phía nam Hứa Tư Văn này: "Hiện tại hai mắt hắn đều sắp không có tiêu cự rồi, nhóc Cương trông kỹ người, không thì sẽ hỏi mày đó."

Ông hai nhìn nhìn ông ba, lại nhìn nhìn ông chủ Vũ, hai mắt đột nhiên trừng lớn, muốn nói gì đó, bị ông ba ở dưới đáy bàn hung hăng đạp một cước còn bấm một cái.

Kết quả làm Thuận tử bên cạnh ông cụ rất ủy khuất nhìn ông ba, nước mắt xoạt một cái rớt xuống hỏi ông: "Ông ba, ông bấm con làm gì vậy?"

Ông ba: "…!"

"Ăn cơm ăn cơm! Uống rượu uống rượu! Gắp đồ ăn gắp đồ ăn!" Vũ Nguyên Cát hết cách rồi, cha chất phác mẹ mạnh mẽ ông chú hiện tại chỉ lo người bên cạnh, cậu làm trưởng tử Vũ gia cũng chỉ có thể gánh vác chủ trì đại cục.

Bởi vì Hứa Tư Văn uống say, hiện tại cảm thấy cực kỳ thú vị, tất cả mọi người muốn chọc y, bất đắc dĩ ông chủ Vũ ở một bên rất bao che cho con, không để người ta đắc thủ!

Chờ ăn xong bữa tiệc đêm giao thừa, ông chủ Vũ trực tiếp xách kỹ thuật viên Hứa cùng mọi người đi chúc tết, bởi vì qua 0 giờ rồi!

"Chúc tết ông hai và ông ba, chúc hai ông cát tường như ý thân thể khoẻ mạnh!" Tất cả mọi người dập đầu chúc tết hai người già ông hai và ông ba, Hứa Tư Văn dập đầu vang cả tiếng.

"Đều đỏ rồi! Dùng sức làm gì?" Ong chủ Vũ một bên xoa một bên đau lòng, con ma men nhỏ này sao uống cạn rượu rồi cái gì cũng là thật như vậy chứ.

"Năm mới vui vẻ! Lấy tiền lì xì ra!" Đừng thấy Hứa Tư Văn uống nhiều rồi, lại uống ra tính trẻ con, tựa như trở về khi còn bé, bái chúc tết người lớn trong nhà xong, thì có tiền lì xì để lấy, y thấy trong tay mình không tiền có lì xì, liền vươn tay đòi người ta.

"Nhanh nhanh!" Ông ba làm chủ, bỏ tiền vào bao, cho Hứa Tư Văn hai cái bao đỏ.

Ông hai ở phía sau ông chuẩn bị một tá tiền lì xì, thuận tiện cho ông ba bỏ tiền lì xì vào cho mấy đứa nhỏ, hai lão hợp tác vui vẻ.

Sau đó là ngang hàng, ông chủ Vũ thừa dịp kỹ thuật viên Hứa say, đồng thời cùng y nghiêng mình chúc tết anh hai chị hai hắn, sau đó cũng được tiền lì xì, đừng thấy Hứa Tư Văn say rồi, còn biết đem tiền lì xì bỏ vào túi mình.

"Vẫn là không có say đến hồ đồ, nếu hồ đồ rồi, bảo đảm tiền lì xì này sẽ nhét vào trong túi người khác." Vương Đại Lực hi hi ha ha nói thầm với Nhị Trụ.

Nhị Trụ liếc xéo hắn một cái: "Ông cho rằng người khác đều giống ông à?"

Thuận tử len lén vui vẻ xem trò cười.

"Năm mới vui vẻ nha!" Đối với ba anh em, ngay cả lưng và thắt lưng ông chủ Vũ đều không cong một chút, vì hắn còn đỡ kỹ thuật viên Hứa nữa.

Các anh em không ngại, bởi vì ông chủ Vũ đều lớn hơn so với bọn họ, là ông chủ Vũ phát bao đỏ cho ba người bọn họ mà.

"Tôi cũng cho tiền lì xì!" Hứa Tư Văn thấy người ta nghiêng mình chúc tết y, eo nhỏ uốn lên thẳng tắp, sau đó đặc biệt tự giác từ đâu đó móc ra tiền lì xì phát cho người ta.

Ba người cầm tiền lì xì: "…!"

"Cầm đi!" Đều phát ra ngoài rồi, không có đạo lý để người ta trả lại, năm mới không may mắn, ông chủ Vũ liền cho đi.

"Chú, năm mới vui vẻ!" Ba đứa cháu trai, từ lớn đến nhỏ, chặn ở chỗ cửa thang lầu, chúc tết cho ông chú là hắn.

"Ừ!" Ông chủ Vũ không nói hai lời, ba cái bao lì xì dày cộm liền đưa ra ngoài, bây giờ chỉ cầu ba thằng nhóc con này có thể nhường đường là tốt rồi, cái khác không tính đến.

Hết chương 53

54. Chương 54: 054. Quét Tước Vệ Sinh!

"Ừ!" Ai biết con ma men mình ôm đỡ cũng ừ gật đầu theo, cũng cùng đưa ra tiền lì xì, cho ba đứa cháu trai.

Ba đứa nhỏ Vũ gia nói nhỏ cũng không nhỏ, Vũ Nguyên Cát cũng đã là sinh viên đại học năm nhất rồi, ông chú nhà mình thì còn nói được, còn chú Hứa lại là khách quý chân chính, nói cách khác, chỉ là người ngoài, sao có thể muốn tiền lì xì của y? Huống chi, không thấy cái mặt hổ kia của ông chú kéo còn dài hơn mặt ngựa sao, so với đáy nồi còn đen hơn?

Ba thằng nhóc thúi được gấp đôi tiền lì xì, một đứa chạy nhanh hơn so với một đứa, khiến ông chủ Vũ vốn là không nghĩ nhiều, kết quả vừa nhìn ba đứa cháu nhỏ chạy còn nhanh hơn thỏ, ngay lập tức liền ghi một khoản ở trong lòng cho ba đứa tụi nó, ngày sau chờ tính sổ với tụi nó.

Hứa Tư Văn đã say đến nông nỗi đầu thành hồ dán rồi, trong lòng rõ ràng hành vi của chính mình, nhưng mà tứ chi cũng không chịu khống chế của ý thức đại não, thể hiện suy nghĩ trong lòng Hứa Tư Văn một cách hoàn mỹ nhất, khiến người ta muốn che lấp cũng đều bất lực.

Vừa lên lầu, Hứa Tư Văn liền tự động tự giác theo vào căn phòng đã ở mấy ngày, hai mắt ông chủ Vũ lóe bạch quang, giống như lão hổ nhìn thấy con mồi.

Thế nhưng!

Làm con mồi, còn là một con mồi đã say mèm, Hứa Tư Văn một chút cũng không có tự giác mà một con mồi nên có, hoặc là y ý thức được gì đó, thế nhưng hiện tại y say rồi mà!

Vũ Khánh Cương nhìn nhìn Hứa Tư Văn đi bước mèo say, lòng nói lúc này chính là chờ được cơ hội rồi, không thể cái gì gì kia, nhưng ít nhất quan hệ có thể tiến thêm một bước, sáng hôm sau tỉnh lại, chết sống đổ thừa kỹ thuật viên Hứa, lại nghĩ người có ăn học cũng không đến nỗi ngay lập tức liền trở mặt với mình, dù sao say rượu thất đức gì gì đó cũng không phải chưa từng xảy ra ha!

Ông chủ Vũ suy nghĩ thật tốt thật tốt thật tốt đẹp, Hứa Tư Văn bỏ qua cái nâng của hắn ngồi vào trên giường, ông chủ Vũ cười hì hì dùng giọng điệu dỗ con nít thương lượng với mèo say: "Tui xả nước tắm, cậu chờ tắm xong rồi ngủ nha!"

Ngay cả khi bị bệnh Hứa Tư Văn cũng phải tắm rửa, Vũ Khánh Cương chính là nhớ tới thói quen này của y, cho nên muốn xả nước nóng, sau đó người có ăn học say rồi, hắn hỗ trợ tắm rửa gì gì đó…

Phải biết, người làm thuê cao cấp như Ngụy Diên cũng không phải để trang trí được chứ? Hắn chính là gửi cho Vũ Khánh Cương thân là ông chủ, thật nhiều bưu kiện liên quan tới nam nam, nếu nói trước đây Vũ Khánh Cương là phúc hắc, thì hiện tại cả người hắn đều đen, so với mực nước còn đen hơn!

Đen đến mức toả sáng rồi!

Một bên ồn ào một bên đi xả nước tắm, hơn nữa bởi vì là nhà mình, nói thật, lúc trước thời điểm trang hoàng, đừng thấy xếp vào lung ta lung tung, nhưng đồ dùng tất cả đều là hàng cao cấp, ai bảo Vũ gia không thiếu tiền, Vũ Khánh Cương cũng chịu chi tiền để người nhà mình quá ư thư thả.

Cho nên bồn tắm trong mỗi phòng ngủ của Vũ gia, đều là cái loại hàng cao cấp có thể đúng giờ xác định nhiệt độ, ông chủ Vũ nói là xả nước, kỳ thực chính là ấn chốt mở xác định tốt nhiệt độ, chứ chẳng có việc gì của hắn cả. Bạn đang ?

Chờ lúc hắn vừa ra khỏi cửa nghĩ đến chuyện đẹp thế nào thế nào đó, cảnh tượng trước mặt, khiến Vũ Khánh Cương lập tức từ trong ảo tưởng kiều diễm bị người ta giội lên một chậu nước lạnh, còn là loại nước lạnh mang theo đá vụn tam cửu thiên* mới có kia.

*Tiết tam cửu thiên: thời điểm lạnh nhất trong mùa đông.

"Cậu làm gì?" Vũ Khánh Cương nói chuyện đều có chút run rẩy.

Hiện giờ kỹ thuật viên Hứa Hứa Tư Văn, đứng ở giữa một đống lớn đồ vật, gần như đem cẳng chân đều bao phủ lại, tủ quần áo trong phòng đều mở cửa ra, bên trong đã sạch trơn, chăn trên giường bây giờ đang bị kỹ thuật viên Hứa kéo ở trong tay, túi chữ nhật đã hủy đi một nửa, còn có gối cùng một cái chăn khác đang ở trên giường đôi, cái màn giường còn treo, thế nhưng cái rèm treo đã bị kéo xuống trước một bước, cùng một chồng áo khoác Hứa Tư Văn thay ra chất thành một đống.

"Quét tước vệ sinh!" Hứa Tư Văn đáp lời mười phần phấn khích, nếu không phải nhìn hai mắt của y hiện giờ mông mông lung lung, căn bản không giống một người uống nhiều rồi.

Nếu là bình thường, Vũ Khánh Cương nhất định có thể chỉ vào chúng nó nói những thứ này là phải giặt đi? Cơ mà hiện tại là ngày tết, uống nhiều quá muốn dọn dẹp phòng!

Hứa Tư Văn vẫn là vâng theo tập tính nhất quán của mình, đến một nơi liền phải quét dọn trước một lần!

Hết chương 54

55. Chương 55: 055. Tiêu Độc Cho Anh!

Ông chủ Vũ không nói biết rõ tường tận về kỹ thuật viên Hứa, tuy nhiên tuyệt đối đủ hiểu, hắn vừa nhìn Hứa Tư Văn như vậy liền cảm thấy chuyện không tốt, vẫn còn chưa có chuẩn bị đâu, Hứa Tư Văn đã bạo phát.

"Cái kia, ngày hôm nay đã trễ thế này, nhanh tắm một cái rồi ngủ đi?" Ông chủ Vũ dự định văn không thành liền trực tiếp thượng tay.

"Vậy anh đi ra ngoài tắm rửa ngủ đi!" Hứa Tư Văn nói nhẹ nhàng.

"Vậy cậu làm sao?" Ông chủ Vũ cũng không phải dễ đuổi như vậy.

"Dễ thôi!" Hứa Tư Văn đột nhiên không biết ở chỗ nào rút ra một bình thuốc tiêu độc phun sương, lại gần ông chủ Vũ liền phun lên.

Ông chủ Vũ nhất thời không kịp né, bị phun đầy!

"Cậu làm gì vậy!" May là Vũ Khánh Cương phản ứng nhanh, trước tiên nhắm hai mắt lại, bằng không liền trực tiếp ngã xuống đất chạy gấp đến bệnh viện tẩy mắt.

"Tiêu độc cho anh!" Hứa Tư Văn phun rất chăm chú, khắp toàn thân ông chủ Vũ từ trên xuống dưới, từ đầu tóc đến gót chân đều không buông tha.

"Cuối năm tiêu cái gì độc chứ? Ông không phải bệnh khuẩn!" Ông chủ Vũ oan uổng chết, cuối năm vốn là bầu không khí vô cùng tốt, kết quả sao lại biến thành như vậy chứ??

Hứa Tư Văn không trả lời, phun thuốc tiêu độc phun sương xong, trực tiếp động thủ đem áo khoác ông chủ Vũ cởi ra, Vũ Khánh Cương bị động tác của Hứa Tư Văn làm sợ ngây người, đàn ông Đông Bắc thân cao mã đại lại không dám nhúc nhích một chút, tùy ý Hứa Tư Văn đem áo khoác cởi ra lại cởi áo bông, quần bông cùng giày đều không buông tha, cuối cùng ông chủ Vũ mặc áo lót quần lót cùng dép lê, bị kỹ thuật viên Hứa đẩy ra ngoài phòng: "Trở về dùng dịch tiêu độc tám tư rửa một chút, là có thể ngủ, ngủ ngon!"

"Cạch!"

Lúc ông chủ Vũ há mồm còn muốn gào gào, cửa lập tức đóng lại trước mắt hắn, cách mũi của hắn không tới 3cm.

Vũ Khánh Cương: "...!"

Vì cái nhà này nói thế nào cũng là của Vũ Khánh Cương, cho dù chỉ ở mấy ngày, nhưng Hứa Tư Văn vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của một người khác, nếu là dưới tình huống tỉnh táo, y tuyệt đối sẽ nhẫn nại đến cùng, dù sao cũng là làm khách người ta, nhưng bây giờ y say rồi nha!

Trời đất bao la, người uống say là to nhất!

Trong tiềm thức, thói quen của Hứa Tư Văn vẫn là chủ đạo tất cả, đem tất cả quần áo phân loại dùng máy giặt tự động trong phòng vệ sinh giặt tẩy một lần, bao gồm cả ra trải giường vỏ chăn cùng áo gối, đương nhiên, giặt chính là bộ của ông chủ Vũ, của chính Hứa Tư Văn thì ngược lại là không động tới, cũng may là không động tới, động tới buổi tối y sẽ không có dùng.

Có điều cái khác thì xin lỗi, ngay cả dép lê y cũng chà hai lần, một lần dùng bột giặt quần áo chà, một lần dùng bột clo mình mang tới tiêu độc, sau đó dùng nước rửa sạch sẽ.

Cảm tạ Vũ gia thổ hào bố trí, máy giặt trong phòng vệ sinh cũng là máy giặt dung lượng lớn nhất toàn bộ tự động, Hứa Tư Văn giặt hai lần, bỏ ra hai mươi phút, chờ khắp phòng tràn đầy mùi thuốc tiêu độc, Hứa Tư Văn rốt cuộc buông lỏng thần kinh, chính y còn có thể thay quần áo xông tới tắm nước nóng một phen

Cũng bởi vì phen tắm nước nóng này, tắm xong rất thoải mái, y lại có chút tỉnh rượu, thế nhưng thật sự là quá buồn ngủ, vừa nhìn đồng hồ, đồng hồ hiện thời gian là một giờ rưỡi sáng.

Lúc ấy Hứa Tư Văn liền không suy nghĩ nữa, lập tức dùng khăn mặt bao tóc, miễn cưỡng cọ cọ khô hơn phân nửa, gục trên gối kéo chăn khò khò.

Toàn bộ quá trình không nói một câu, không rầm rì một chữ, giống như sinh hoạt của y trong dĩ vãng, tựa như kịch câm.

Chỉ là đáng thương ông chủ Vũ.

Vũ Khánh Cương biết Hứa Tư Văn uống nhiều rồi, nhưng lại không ngờ người có ăn học uống nhiều, ngay cả say rượu cũng làm khác người ta!

Hắn không dám rời đi, sợ người ở bên trong có mệnh hệ gì, không kịp xông vào, nhưng cũng không dám xông vào lúc này, ai biết có thể dọa sợ gì hay không chứ? Nghe mấy người già nói, người uống say đều là hồn phách bay ở ngoài, lỡ như doạ mất hồn thì làm sao?

Liền giống như con thằn lằn cỡ bự, dán ở trên cửa nghe động tĩnh, kết quả cả người hắn đều dán ở trên cửa, cũng không thể nghe thấy một chút tiếng người, ngược lại là âm thanh máy giặt, nghe đặc biệt rõ ràng.

"Nhóc Cương mày làm gì vậy?" Anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa vừa lên, liền thấy thằng em nhà mình giống như thằn lằn dán trên cửa, còn mặc áo lót quần lót, dép lê một cái rớt trên đất, một cái khác mang trên chân.

Hai người trợn tròn mắt, đây là làm cái gì vậy?

"Anh hai, chị hai, cái cửa này có thể mở ra không?" Vũ Khánh Cương vừa thấy được anh hai chị hai liền cao hứng khỏi nói.

"Sao?" Anh hai Vũ gia đem dép lê một cước đá tới: "Mang dép vào, cũng không sợ lòng bàn chân lạnh."

"Chị đi lấy chìa khóa!" Chị dâu Thúy Hoa trước tiên đi lấy chìa khóa, muốn hỏi cũng không phải nhất thời lúc này, trước tiên tìm chìa khóa lại nói.

"Kỹ thuật viên Hứa uống say, xong rồi quậy!" Ông chủ Vũ dùng một loại giọng điệu bất đắc dĩ lại mang theo cưng chiều giải thích.

Đáng thương anh hai Vũ thần kinh thô nghe không ra, có điều anh hai Vũ rất thuần phác thật thà nở nụ cười: "Người trẻ tuổi, ai mà không có lúc uống say? Quậy thì quậy đi, già rồi quậy không nổi, còn có thể nhớ năm đó. Đừng có giống như tao, ngay cả năm đó cũng không nghĩ ra."

Anh hai Vũ gia lúc còn trẻ, chính là lúc trong nhà nghèo rớt mồng tơi, đừng nói uống rượu uống đến say, ngay cả cơm cũng sắp ăn không nổi, thế nào có cơ hội uống rượu chứ?

"Anh năm đó dạng gì? Hiện tại là dạng gì? Có thể so sánh à!" Chị dâu Thúy Hoa mang theo một chuỗi chìa khóa lại đây, nghe được vài âm cuối.

"Cái này là phòng em, kỹ thuật viên Hứa ở bên trong làm gì vậy? Xem khiến em gấp đến đầu đầy mồ hôi, không phải là nghịch lửa đi?" Chị dâu Thúy Hoa nghĩ đến đây, lập tức cũng sốt ruột luống cuống theo, cô sợ nhất chính là nhà đốt lửa, trước đây trong làng có một nhà, lửa thiêu toàn bộ gia sản, may là có quan trên đến, cho không ít trợ cấp còn tìm người xây phòng ở, không thì thảm.

"Hắn không phóng hỏa, trong phòng không bật lửa, thế nhưng hắn đang giặt quần áo, còn tiêu độc gì đó, rất hăng hái, còn phun thuốc tiêu độc cho em, em cũng không phải thứ gì bẩn thỉu, còn phải tiêu độc… Ặc…." Ông chủ Vũ vừa nói vừa cầm chìa khóa vặn mở cửa phòng, kết quả vừa mở cửa chính là một luồng mùi vị tiêu độc quen thuộc, lại nhìn tình huống trong phòng, lúc này liền hết chỗ nói rồi.

Lúc họ tiến vào, đúng là sau khi Hứa Tư Văn vừa nằm xuống đã ngủ, chỉ thấy trong phòng sạch sẽ không dính một hạt bụi giống như phòng giải phẫu, hết thảy quần áo giặt sạch, tất cả đều treo trong tủ quần áo, cửa tủ quần áo không đóng, mở ra, giống như phơi quần áo vậy; dép lê ở cửa vào giống như mới; trên đất còn có chút nước chưa khô; kỹ thuật viên Hứa nằm trên giường đã khò khò ngủ say; trên hai cái ghế trước bàn máy vi tính, đặt vỏ chăn ra trải giường cùng áo gối…

"Ai nha má ơi!" Chị dâu Thúy Hoa hung hăng khoa trương kinh ngạc một phen: "Thế mà lại nhìn thấy đứa nhỏ sạch sẽ rồi!"

Cô tự nhận mình đã rất biết sạch sẽ, nhưng bây giờ nhìn thấy kỹ thuật viên Hứa, thành quả sau khi làm ra như thế, ngay lập tức liền bội phục, một nam nhân lại chú ý như vậy, hiếm thấy nha!

Đồng thời, chị dâu Thúy Hoa cũng có chút u buồn, ngươi nói xem một nam nhân sạch sẽ như vậy, đi tìm dạng con gái gì làm cô dâu hả?

Ngày sau hai người chung sống… Quả thực không có cách nào tưởng tượng!

"Vào xem xem có thứ gì không ổn không? Nếu không có, hôm nay mày liền đến phòng bên cạnh ngủ đi, người ta làm cho sạch sẽ như vậy, mày lại làm bẩn đi rất không tốt." Anh hai Vũ cũng cứng lưỡi không thôi, anh nhớ rõ lúc mình làm giải phẫu cắt ruột thừa, trong phòng giải phẫu kia cũng là mức độ này.

Ông chủ Vũ đã sớm thấy qua, ngược lại là người trấn định nhất trong ba người, nghe vậy nhẹ giọng rầm rì: "Đây là phòng em."

Ý là dựa vào cái gì phải đi phòng khác ngủ hở?

Anh hai Vũ nhắm ngay cái gáy ông chủ Vũ cho một tát: "Cái ổ heo của mày có thể so với người ta sao? Chần chờ cái gì mà chần chờ? Lề mà lề mề có là đàn ông không hả?"

Đáng thương anh hai Vũ gia thuần khiết cho rằng cái tính tình gia súc của thằng em mình lại tái phát, không cho người khác dừng chân trên địa bàn của hắn, nên cho hắn một tát.

Từ nhỏ tính cách Vũ Khánh Cương đã mạnh mẽ, đừng thấy người nghèo nhưng lại không cho người khác mạo phạm, dùng một câu hiện đang lưu hành để nói, chính là địa bàn của hắn hắn làm chủ, dám không nghe lời liền một mực đập chết đánh chết ngăn chặn tất cả âm thanh phản đối.

Trước đây lúc ở bên ngoài làm công, không trả tiền công hắn liền dẫn đầu quậy, nếu không như vậy, thì chỗ nào có thể tích góp được tiền? Có điều nếu như không trả tiền công, hắn nuốt không trôi cơn giận này, chết sống quậy đến mức đối phương cũng không ở lại được, dọn nhà chơi trò biến mất, hắn mới yên tĩnh.

Cũng bởi vì Vũ Khánh Cương rất bao che khuyết điểm, người cùng làm công với hắn đều lấy hắn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, người khác đều biết Vũ Khánh Cương trọng nghĩa khí, đáng tin, vì vậy đừng thấy Đông Bắc Hổ không có tên tuổi, nhưng khi đó vừa bắt đầu thông báo tuyển dụng, tất cả người tới đều là thành viên nòng cốt từ trước của Vũ Khánh Cương, tiếp theo mới là người bên ngoài.

Ông chủ Vũ bị chỉnh đốn không dám công khai làm trái lại anh hai Vũ gia, đổi dép lê ở cửa, đi vào chạy hết một vòng, giống như dò xét lãnh địa, anh hai Vũ gia nhìn mà lắc đầu cười không ngừng, chị dâu Thúy Hoa ở một bên than thở, đứa em như vậy, không nhìn giá trị bản thân, chỉ nhìn con người hắn, con gái nhà ai có thể để ý chứ hử! Nguồn:

Ông chủ Vũ đi vào giống như chó săn đánh một vòng lớn, không phát hiện dị thường, chỉ là mùi tiêu độc hơi nhiều, lại tới trước giường nhìn kỹ thuật viên Hứa, phát hiện người này ngủ rất ngon.

Chỉ là tóc có chút ẩm ướt.

Ông chủ Vũ ấn mở điều hòa, công hiệu trừ ẩm ướt cùng đổi mới không khí chính là toàn bộ khai hỏa, mùi vị cả một phòng này quá gay mũi, cũng không sợ kích thích đến mức viêm mũi.

Qua mười phút, ông chủ Vũ mới đóng máy điều hòa, không khí trong phòng rực rỡ hẳn lên, mùi vị tiêu độc phai nhạt rất nhiều, lộ ra một bầu không khí trong lành, là hương chanh, phóng tới trong góc, lại đặt một ly nước sôi ở trên tủ đầu giường cho Hứa Tư Văn, lúc này ông chủ Vũ mới lui ra ngoài dưới ánh mắt chớp chớp của anh hai chị hai.

"Em trai à, đàn ông không thể nhỏ nhen như thế, kỹ thuật viên Hứa người ta chỉ là ngủ nhờ mấy đêm mà thôi, mày đến mức đó sao?" Anh hai Vũ gia cho rằng ông chủ Vũ không vui là bởi vì Hứa Tư Văn chiếm đoạt phòng của hắn, còn khuyên bảo hắn vài câu.

Ông chủ Vũ: "…!"

Lại nói, Vũ gia bọn họ ở bên ngoài lăn lộn nhiều năm như vậy, làm sao mà đầu óc anh hai chị hai vẫn chậm chạp như vậy? Nhìn đứa cháu lớn, lại nhìn đứa cháu thứ hai, ngay cả thằng cháu út cũng thông minh hơn ba mẹ nó… Ai!

"Anh, chị, hai người ngủ một giấc đi, ngày mai, ấy, không phải, hôm nay mùng một, còn phải đi chúc tết nữa đó." Ông chủ Vũ nói xong cũng chui vào căn phòng bên cạnh không đi ra.

Anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa: "…!?!"

Hết chương 55

56. Chương 56: 056. Vỏ Giữ Lại, Ruột Ném...

Có chút đau đầu… ưm… không phải có chút, mà là đau đầu!

Hứa Tư Văn say rượu tỉnh lại nửa ngày mới từ trên giường bò lên, nhìn thấy trên tủ đầu giường có một ly nước, ngay lập tức lấy tới uống, cảm giác tốt hơn rất nhiều.

Chậm rãi rời giường, chậm rì rì rửa mặt, chờ mặc quần áo tử tế ra cửa phòng, đại não Hứa Tư Văn mới chậm rì rì vận chuyển.

Một tên trông coi cỡ bự đang ngồi xổm ở cửa.

Hứa Tư Văn ngửa đầu: "…!"

Kỳ thực lúc Hứa Tư Văn thức dậy, đã là xế chiều, ngày hôm qua y gây sức ép quá ác, hừng đông mới ngủ, vốn là gác suốt đêm giao thừa, phần lớn người hiện đại đều chỉ canh gác đến qua 0 giờ liền đi ngủ, nhưng Hứa Tư Văn dằn vặt đến hơn một giờ mới ngủ, lại uống say, tự nhiên ngủ dậy trễ cũng sẽ trễ hơn rất nhiều.

"Uống!" Ông chủ Vũ bưng một bát nóng hầm hập để dưới mũi kỹ thuật viên Hứa, bát canh kia không lớn nhưng mùi vị rất nồng nặc.

"Cái gì vậy?" Hứa Tư Văn cau mũi một cái.

"Canh giải rượu." Ông chủ Vũ chỉ còn thiếu nước cưỡng ép rót vào cho kỹ thuật viên Hứa nữa thôi.

Bởi vì hiện giờ sắc mặt của kỹ thuật viên Hứa không thể gọi là tốt, trắng cũng sắp trong suốt rồi, trong mắt cũng là tơ máu thì nhiều tròng trắng thì ít, lại phối hợp với cái thân hình nhỏ nhắn mỏng manh, ông chủ Vũ gần như không nỡ nhìn thẳng.

"Ồ." Hứa Tư Văn ngoan ngoãn uống vào.

"Dưới lầu chuẩn bị cơm tối, ăn chút gì đi." Ông chủ Vũ thấy người không có gì khác thường, cho rằng chuyện này xem như qua rồi, kéo người đi ăn cơm tối.

Vừa lên bàn ăn, Hứa Tư Văn chậm nửa nhịp mới phản ứng được, ngày hôm qua có vẻ như y uống say đi?

"Ngày hôm qua tôi uống say đúng không?"

Y không hỏi còn may, vừa hỏi ra, tất cả mọi người bao gồm cả ông chủ Vũ đều dở khóc dở cười khóe miệng không ngừng co rút, thậm chí có người không nhịn được, đều xoay người bả vai luôn run rẩy…

Xem tình huống như vậy, Hứa Tư Văn lập tức hiểu ra.

"Nói!" Với người khác thì Hứa Tư Văn không quen, thế nhưng y cùng ông chủ Vũ quen biết như vậy đủ rồi, dù sao thì ngày sau hai người lại càng không có dính líu, cho nên y cũng không cần giữ tôn kính cao nhất gì đó với ông chủ Vũ, liền dứt khoát kéo vạt áo ông chủ Vũ, đôi mắt trợn thật lớn ép hỏi bạn cùng phòng lâm thời ông chủ Vũ.

"Cái kia, cậu uống mơ hồ…." Ông chủ Vũ dùng từ ngữ cố hết sức không tổn thương đến lòng tự trọng của kỹ thuật viên Hứa: "…Lại nói, ai mà không có lúc uống say đâu? Say rượu thất đức gì đó đều bình thường mà!"

Hứa Tư Văn đã đỏ cả mặt muốn tìm một cái lỗ để chui vào rồi!

Trước đây y rất ít uống rượu, chính là uống cũng thật sự không uống rượu đế quá mạnh như vậy, không biết một chén vào bụng, tác dụng chậm mười phần!

Lúc ăn cá, y còn uống một chút bia nữa, bằng không bữa tiệc đêm giao thừa cũng sẽ không ai cho y đầy một chén rượu đế, còn tưởng rằng là một chiến tướng trải qua khảo nghiệm bàn rượu, kết quả lại chứng minh, đây chỉ là một tân thủ "một chén gục" trên đấu trường rượu thôi.

"Tốt tốt, chuyện đều qua rồi, say rượu, lại không phải chuyện phạm pháp!" Ông chủ Vũ dùng sức xoa xoa đầu kỹ thuật viên Hứa, khó được quang minh chính đại động tay động chân với người ta như thế.

"Quá mất mặt!" Hứa Tư Văn vùi đầu không còn mặt mũi gặp người.

Tự cho là mình rất tự hạn chế, y đích xác cũng là một người rất biết tự hạn chế, nhưng sao uống nhiều rồi sẽ biến thành như vậy chứ? Không phải y chưa từng uống say, cơ mà không phải là như vậy nha!

Chỉ có thể nói, y vẫn là không đủ hiểu chính mình.

"Không mất mặt không mất mặt!" Ông chủ Vũ nhe răng toét miệng cười cười: "Tui cũng từng uống say sau đó làm mấy chuyện ngu ngốc mà."

Hứa Tư Văn ngẩng đầu nhìn ông chủ Vũ, ý tứ không cần nói cũng biết.

"Ặc!" Ông chủ Vũ sờ sờ mũi: "Uống say, khát nước, gọt một nửa quả dưa hấu lớn, vỏ giữ lại, ruột ném…."

Hứa Tư Văn: "…!"

Hết chương 56

57. Chương 57: 057. Đều Là Hổ!

Hứa Tư Văn được an ủi, hoặc là nói, y là bị chọc phát cười, ông chủ Vũ không tiếc hi sinh hình tượng cá nhân của mình, đến giải trí cho kỹ thuật viên Hứa, hậu quả chính là mọi người mồm năm miệng mười nói thật nhiều chuyện lúng túng của từng người, nhiều nhất chính là các loại xấu mặt sau khi say rượu.

Ông chủ Vũ bởi vì nguyên nhân thân phận, so với kỹ thuật Hứa thì thời điểm uống say nhiều hơn nhiều lắm, tửu lượng này cũng là luyện ra được, hiện tại sau khi tám lạng nửa cân vào bụng, hắn còn có thể dùng đũa gắp đậu phộng ăn, không giống kỹ thuật viên Hứa, một chén rượu đế nồng độ cao rót hết, cả người liền triệt để biến dạng.

"Ngày hôm nay không đi ra ngoài?" Hứa Tư Văn nhìn tất cả mọi người đang phân công lễ vật, thế nhưng lại không ai ra cửa, tò mò hỏi Vũ Khánh Cương.

"Đã đi ra ngoài rồi." Vũ Khánh Cương nhìn nhìn Hứa Tư Văn, sáng sớm hắn đã đi ra xông nhà, nếu như chờ người này dậy rồi hỏi lại, đồ ăn cũng nguội rồi.

"Ồ." Hứa Tư Văn quay đầu nhìn mọi người bận rộn, y không nhúng tay, dù sao mà nói thì ở đây, y thật sự không quá thích hợp thân cận quá mức với họ.

Người nhà họ Vũ kỳ thực rất bận, bây giờ ở nhà cũng chỉ có ông hai ông ba và Hứa Tư Văn, mà anh hai chị hai Vũ gia cùng Vũ Khánh Cương, bao gồm cả ba đứa nhỏ Vũ gia cũng được phân chia nhiệm vụ, bọn Vương Đại Lực đảm đương vai tài xế, vào lúc này Hứa Tư Văn mới nhìn ra một chút ý tứ Vũ gia là phú hào, bởi vì từ ga ra lái ra ba chiếc xe, cái nào cái nấy đều là xe xịn.

Có điều Hứa Tư Văn chú ý tới, đều là xe xịn không phải giả, nhưng sao tất cả đều là Land Rover?

"Sao đều là Land Rover?" Hứa Tư Văn không tự chủ liền hỏi ra, lại nói, phú hào nào sẽ chấp nhất với một loại xe như vậy? Người ta không phải đều là vài loại nhãn hiệu mới có thể cho thấy tiền bạc bản thân hùng hậu sao? Sao Vũ gia chỉ nhận đúng một loại chứ?

"Bởi vì mua cùng lúc, có thể trả giá, còn có thể chiết khấu sau đó đòi tặng phẩm." Ông ba ở một bên cười gian giải thích cho Hứa Tư Văn "Hơn nữa xứng với tên công ty bao nhiêu chứ? Đều là hổ!" (Land Rover trong tiếng Trung là Lộ hổ)

Hứa Tư Văn: "…!"

Nghĩ đến bộ dạng ông chủ Vũ lúc cùng y đi dạo phố mua hàng tết, lại quay đầu nhìn ba chiếc Land Rover đã mất bóng, Hứa Tư Văn xem như là biết được gia phong của Vũ gia là cái đức hạnh gì rồi.

"Chỉ với con người ông chủ Vũ như vậy, nếu hắn không phát tài thì đều không có thiên lý!" Giơ ngón tay cái lên, không thể không bội phục nha!

Thương hiệu xe này mà cũng có thể móc đến làm cho đối phương xuống giá, còn nói hoa mỹ là chiết khấu, tiện thể còn muốn tặng phẩm… Nếu không phải số lượng lớn, phỏng chừng còn thật sự không mở miệng được!

Ông ba cười ha ha. ?

Vũ gia vừa bận bịu chính là vài ngày, mãi cho đến mùng bảy mới coi như yên tĩnh, trong lúc đó Hứa Tư Văn ở Vũ gia trôi qua thanh nhàn nhất, chỉ còn lại y cùng với hai ông cụ, ông ba không chịu cô đơn dạy kỹ thuật viên Hứa chơi đấu địa chủ, hai già một trẻ liền trở thành bạn bài, mỗi ngày đều chơi bài, ngày thứ nhất học được đấu địa chủ, Hứa Tư Văn luôn là người bị đấu, ngày thứ hai y đã có kinh nghiệm, không gọi bài, thành người làm công làm công cho địa chủ, ngày thứ ba liền bắt đầu tự mình gây dựng sự nghiệp, ngày thứ tư, y thành địa chủ, tuy rằng thỉnh thoảng vẫn bị đấu, đợi đến năm ngày qua đi, quen thuộc cách chơi, y liền xưng bá bàn bài.

"Này không công bằng!" Ông ba thua liền tức giận.

Ông cụ hiện tại đầy mặt đều là giấy truy nã, vừa nói chuyện, tờ giấy liền bay bay, ông hai cũng không tốt hơn chỗ nào, cũng là Hứa Tư Văn tự mình dán mấy cái ở trên mặt, làm người thắng, y rất hào phóng xé ra

hai tờ giấy, dán cho ông hai xong, giơ tờ giấy nhìn ông ba nhảy nhảy dở khóc dở cười: "Ông ba, có chơi có chịu."

Vừa bắt đầu y chính là bị dán còn nhiều nghiêm trọng hơn so với ông ba, cũng không chơi xấu, ai như ông cụ này thắng được lại không thua nổi…

Chờ Vũ Khánh Cương bọn họ bận rộn xong trở về nhìn, ông ba ông ấy đã là bạn vong niên* với kỹ thuật viên Hứa.

*Bạn vong niên: bạn chênh lệch về tuổi tác, nhưng thân thiết như bạn bè cùng trang lứa.

Hết chương 57

58. Chương 58: 058. Tân Xuân Tụ Hội

"Ngày mai mùng tám, cao tầng công ty đều đi làm ban ngày, buổi tối có cái tụ hội, cậu cũng cùng đi thôi, ở nhà nhiều không có ý nghĩa, đi ra ngoài chơi một chút." Ông chủ Vũ một bên đưa tay kéo tờ giấy trên mặt hai già một trẻ, một bên cùng Hứa Tư Văn nói đâu đâu.

"Được chứ!" Hứa Tư Văn còn chưa có đáp ứng, ông ba đã thay y làm chủ: "Nhanh chóng mang đi đi!"

Hứa Tư Văn cười gật đầu không lên tiếng.

"Nó đi ai chơi với ông?" Ông hai ngốc nghếch ở một bên phun tào.

Bởi vì vận bài của ông ba thật sự là nhất không lên, trên căn bản, cũng chỉ có đứa nhỏ Hứa Tư Văn này tình nguyện cùng ông chơi đùa như vậy, đổi thành người khác căn bản không phản ứng ông được chứ.

Năm trước Hứa Tư Văn vừa tới, ông còn có thể nghẹn giữ được giả vờ, cơ mà sau đó quen thuộc bản tính của ông liền bại lộ, hiện tại phát hiện mình chơi không hơn người ta, liền muốn đuổi người đi, ông hai cũng không tin còn có ai cùng ông ấy chơi đùa!

"Tui tìm người khác chơi!" Ông ba thẹn quá hóa giận, ông đã lớn tuổi còn có thể bước như bay mà chạy đi.

Ông hai bất đắc dĩ đuổi theo.

"Nhanh đi nhìn một chút xem, ông cụ lớn tuổi." Hứa Tư Văn nhìn lên sợ hai người thật sự ngã sứt mẻ, liền muốn tự mình theo qua, nhưng bị ông chủ Vũ kéo lại.

"Cậu cứ yên tâm đi!" Ông chủ Vũ kéo y cọ lên trên giường: "Thân thể hai ông vô cùng tốt, năm ngoái hai người còn đánh một con lợn rừng trở về kìa."

Hứa Tư Văn: "…!"

Tối mùng bảy, ông chủ Vũ liền đóng gói kỹ thuật viên Hứa mang về ký túc xá, hai người là ngồi chiếc Land Rover kia của ông chủ Vũ trở về, cũng may là loại xe Land Rover này, không gian bên trong lớn, không thì cũng không chứa nổi.

Bởi vì chị dâu Thúy Hoa xếp vào cho bọn họ nửa xe đồ vật, hai người ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa mất cả buổi mới dọn xong.

Ngày hôm sau mùng tám, ông chủ Vũ mang theo kỹ thuật viên Hứa đi làm.

"Tại sao cao tầng đi làm sớm như vậy?" Hứa Tư Văn có chút không rõ, bởi vì y nhận được thông báo nghỉ, là tới mười sáu, mười bảy tháng giêng mới đi làm.

"Đám lột da kia nói cái gì mà thông lệ, chết sống nhất định phải mùng tám liền đến, không thì trừ tiền lương!" Ông chủ Vũ vừa lái xe vừa bĩu môi: "Xưa nay tui chưa từng muốn trừ lương bọn họ, bọn họ thì ngược lại luôn ở chỗ tui muốn tiền làm tăng ca."

"Kỳ thực, dựa theo quy định về ngày nghỉ nước mình, mùng tám đi làm là bình thường...." Hứa Tư Văn cũng không biết phải nói thế nào mới thích hợp, lần đầu tiên nhìn thấy chủ thuê như tập đoàn Đông Bắc Hổ, người khác đều ước gì ăn tết công nhân đều đi làm, làm sao mà Vũ gia còn ghét bỏ nhóm cao tầng đi làm sớm chứ?

"Nhà ai không phải qua mười lăm mới tính hết tết? Nếu là trước đây, qua hai tháng hai mới xem như là kết thúc tết kìa!"

Đối với câu nói như thế này của ông chủ Vũ Hứa Tư Văn thật sự là không tán đồng được, hai tháng hai? Cũng quá lâu đi? Hiện tại mùng sáu đi làm chỗ nào cũng có được chứ.

"Quanh năm suốt tháng chạy ở bên ngoài sinh hoạt, đến lúc năm mới, còn không cố gắng nghỉ một chút à? Qua tiểu niên liền nghỉ, mười bảy đi làm vừa vặn." Ông chủ Vũ có một bộ lý do thoái thác tự mình nhận định.

Chỗ cử hành tân xuân tụ hội, là một khách sạn năm sao, bởi vì tập đoàn Đông Bắc Hổ là khách hàng lớn, ở trong khách sạn này có tầng trệt cố định, bên trong có hội trường chuyên dụng cùng bốn căn phòng tổng thống, mười căn phòng thương vụ cùng hai cái phòng trà dùng để tiếp khách.

Hôm nay ông chủ Vũ mặc bộ quần áo năm trước kỹ thuật viên Hứa lựa cho hắn, Hứa Tư Văn nhìn không nói gì, thế nhưng khóe miệng vẫn luôn là dáng vẻ giương lên.

Hai người một trước một sau tiến vào, Hứa Tư Văn tự giác đi ở phía sau ông chủ Vũ, tốt xấu thì vị này có bình dân hơn nữa, cũng là người sáng lập và người sở hữu tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, y một nhân viên kỹ thuật, đi ở bên cạnh không ra gì, đi ở phía trước thì càng không ổn.

Y cũng là người đã ở trong xã hội lăn lộn bao nhiêu năm, cho dù vẫn khí khái như trước nhưng đạo lí đối nhân xử thế vẫn hiểu.

Ngụy Diên một đám cao tầng bọn họ mang theo một nhóm lớn nhân viên trung tầng, đi làm trước thời gian cũng không phải vô duyên vô cớ, ông chủ Vũ không biết cong cong quẹo quẹo trong này, bọn họ đến sớm, là để hỗ trợ nhau, bố trí kế hoạch đầu năm.

Đông Bắc Hổ có bao nhiêu?

Hiện tại sợ là ông chủ Vũ cũng không biết mình đang nuôi sống bao nhiêu người, có quan hệ với bát cơm cùng tiền đồ của bao nhiêu người.

"Anh nói rốt cuộc có chứng cớ hay không hả?" Helena ngồi ở bên cạnh Ngụy Diên, thân thể tinh tế vóc người gần như muốn bốc lửa, hơn nữa cô mặc cũng là loại quần áo phong cách thiên hướng gợi cảm, càng là mị lực vô cùng tận.

"Anh thề! Anh nói đều là thật!" Ngụy Diên vẻ mặt nghĩa chính ngôn từ, bày tư thế muốn nhấc tay phát thề: "Chỉ là không biết ông chủ có thể dẫn người lại đây hay không."

"Dạng gì mới có thể làm cho ông chủ chúng ta để mắt nhỉ?" Trương Triêu Dương chen lại cũng nhiều chuyện thảo luận.

Có điều Trương Triêu Dương không dám đi chen Helena làm mỹ nhân tức giận, hắn chỉ dám đối phó đối phó Ngụy Diên mà thôi.

"Tôi đang hoài nghi, ông chủ là đang nói đùa!" Wilson lại ở một bên dùng tiếng Hán sứt sẹo phủ định: "Ông chủ, tôi luôn cảm thấy hắn khuyết thiếu chút gì đó."

Nghe thấy Wilson nói như vậy, những người còn lại có người gật đầu có người suy nghĩ sâu xa, ông chủ của bọn họ kỳ thực rất có quyết đoán, cho đám người bọn họ tự do lớn nhất, người Vũ gia từ trước tới nay đều không can thiệp vào hoạt động của tập đoàn.

Nhưng chính là quá tự do, thế nên sau đó bọn họ mới phát hiện, ông chủ là một người sợ phiền toái, có thể không ra mặt thì hắn tuyệt đối ở hậu trường ngồi xổm, thế nhưng một khi bọn họ có phiền toái, ông chủ liền ra tay một chọi mười!

Liền lấy sự việc nhà cung ứng năm trước để nói đi, tập đoàn Cương Kiến đột nhiên lướt qua tầng quyết sách bọn họ, nhất định phải gặp mặt ông chủ nói chuyện.

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhất định phải ông chủ mới được, có điều bọn họ có lòng tin đối với mình, muốn gặp liền gặp đi.

Kết quả lại la ó, cũng không biết là ông chủ xử lý như thế nào, sau khi hợp đông đến hạn, tập đoàn Cương Kiến gào khóc muốn gia hạn, ngược lại là bên này của bọn họ, ông chủ nói, khỏi phản ứng lại!

Có tiền nơi nào còn có thể thiếu nhà cung ứng?

Hiện tại tập đoàn Cương Kiến không biết hối hận thế nào kìa.

Ông chủ bọn họ chính là ra sức như thế, không có cách nào!

"Ông chủ thiếu cái gì?" Sau khi tạm dừng, Ngụy Diên không tự chủ được liền hỏi, âm thanh còn không nhỏ.

"Thiếu đạo đức?"

Một đồng bọn ngoại tịch tiếng Hán không tốt, thấy tất cả mọi người không lên tiếng, thật vất vả nhớ tới hai từ ngữ, liền khoan khoái phun ra.

"Cậu đó mới thiếu đạo đức! Cậu thiếu đạo đức cậu là đồ ngốc!" Ông chủ Vũ vừa vặn đẩy cửa tiến vào, tại thời điểm đẩy cửa liền nghe được bọn họ đang nói "ông chủ khuyết thiếu gì đó", kết quả sau đó người nói tiếp còn ghê gớm hơn.

"Ông chủ!" Tất cả mọi người đứng lên chào hỏi.

Bất kể là chủ quản cao tầng hay là quản lý trung tầng, bọn họ đều biết ông chủ của bọn họ làm người tuyệt đối không cần phải nói, cho nên bọn họ cũng là xuất phát từ thật lòng kính phục phú hào xuất thân thấp kém Vũ Khánh Cương này.

Chỉ là sau đó tất cả mọi người trợn to hai mắt chớp chớp nhìn Vũ Khánh Cương.

Không phải trên mặt ông chủ mọc hoa, mà là ông chủ hắn thế mà lại thay đổi quần áo rồi!

Hoặc là nói, ông chủ Vũ rốt cuộc có bộ dạng "ông chủ".

Xem thói quen một thân ăn mặc tùy ý của ông chủ Vũ, đột nhiên thay đổi một loại phong cách, tất cả mọi người đều cảm thấy ông chủ xa lạ hơn rất nhiều.

Trong khí chất của nhân sĩ thành công, lại pha thêm uy vũ khí phách ở bên trong, lúc hơi tức giận nhìn người khác, cả người thật sự giống như hổ Đông Bắc vậy, uy mãnh mà hung hãn.

Dùng một câu nói Đông Bắc để hình dung, đó chính là "thuần đàn ông"!

Ánh mắt tất cả mọi người giống như dao nhỏ quét ở trên người ông Vũ, nhiều chuyện ở chỗ sâu trong ánh mắt như ẩn như hiện.

Có thể thay đổi một người lớn như vậy, chín mươi chín phần trăm là yêu nha!

Cám ơn trời đất!

Bọn họ tìm bà chủ cũng tìm rất khổ cực đó!

Vì vậy mọi người đều hết sức tò mò, đến cùng là hạng người gì, có thể giữ được ông chủ Đông Bắc Hổ.

"Sau này còn nói nhảm như bà già nữa, trực tiếp trừ tiền lương!" Ông chủ Vũ đối với đám nhân viên IQ cao này, trên một ít chuyện là không có biện pháp, cho nên chỉ có thể dùng phương thức trừng phạt "trừ tiền lương" mà mình tự nhận là nghiêm khắc nhất, để ràng buộc bọn họ.

Không chờ bọn họ nói lời biện giải, Ông chủ Vũ trực tiếp nhường ra người phía sau: "Đây là kỹ thuật viên Hứa, các người cũng nên biết hết rồi, ăn tết cậu ấy cũng không trở về, cho nên mang đến cùng mọi người chơi cho vui."

"Sự tích" Hứa Tư Văn, ông chủ Vũ tuyên truyền rất đúng chỗ, hiện tại người Đông Bắc Hổ trên căn bản đều biết kỹ thuật viên Hứa "khổ cực".

"Chào mọi người." Hứa Tư Văn tươi cười khéo léo chào hỏi trước.

"Chào cậu chào cậu!" Mọi người tranh nhau chen lấn chen chúc tới, trực tiếp đem ông chủ Vũ đẩy ra xa kỹ thuật viên Hứa ba mét, xây lên bức tường người khiến ông chủ Vũ muốn giơ chân.

Hứa Tư Văn bị giật mình, đây là chuyện gì xảy ra?

"Đến đến! Ngồi một chút!" Ngụy Diên làm thủ lĩnh đám người này, vô cùng nhiệt tình lôi kéo Hứa Tư Văn ngồi ở chủ vị.

Hứa Tư Văn có chút thấp thỏm cười hỏi: "Mọi người đây là?"

Cho dù trước đây gặp qua một hai lần, Hứa Tư Văn cũng không cho rằng vị CEO Đông Bắc Hổ này lại khắc sâu ấn tượng đối với mình, y tự mình biết mình, y cũng không phải là cái loại đáng yêu người gặp người thích hoa gặp hoa nở kia.

"A, thân ái, chào cậu!" Một nhân sĩ ngoại tịch nói tiếng Đức chen tới, hắn lớn lên thân cao mã đại, khí lực cũng đầy đủ, so với đám bạn thân mến, lần đầu tiên hắn nhờ ưu thế bản thân để chiếm thượng phong, đem người khác đẩy ra phía sau, chính mình tiến tới, cười đặc biệt nhiệt tình một phen ôm bả vai Hứa Tư Văn: "Tiết lộ đi, vị kia của ông chủ là ai vậy? Chính là cái người đến nhà ông chủ gặp người lớn đó!"

Hứa Tư Văn bị người ta ôm như thế, hết sức không được tự nhiên, y muốn tránh ra cơ mà sức lực không lớn bằng người ta không nói, nhiều người như vậy đều đang nhìn, y biểu hiện quá rõ ràng cũng không tiện, nhưng mà ôm như thế y sẽ không tốt.

"Đậu xanh rau má cái đồ lông vàng mi lăn đi cho ông!" Hứa Tư Văn còn chưa nghĩ ra biện pháp thoát thân, bên kia ông chủ Vũ đã bùng nổ trước.

Hắn còn chưa có vừa ôm vừa kéo nữa, mày cái đồ lông vàng chết tiệt vậy mà lại động tay, nhất định không thể nhẫn nhịn.

Một đám lao động trí óc ngồi văn phòng, khẳng định không có cách nào so với loại "người lao động" chân chính như ông chủ Vũ được!

Ông chủ Vũ thần dũng cực kỳ, một tay một người, người ở bên cạnh kỹ thuật viên Hứa nhanh chóng hết sạch, hết sạch còn chưa tính, cái vị ôm bả vai y, trực tiếp bị ông chủ Vũ xách lên một cước đá vào mông, bạn ngoại quốc tóc xoăn vàng da trắng, ngao ngao kêu thảm tìm đến sô pha bên cạnh ôm ấp.

Hết chương 58

59. Chương 59: 059. Mùi Thuốc Tiêu Độc Cùng Nước Hoa

Ông chủ Vũ đại phát thần uy, sau khi đều đã đẩy người đi, mình thì ngồi ở chủ vị cùng Hứa Tư Văn hai người kề sát, đắc ý nhìn một đám người làm thuê giá cao ai ai kêu to: "Còn dám ở trước mặt tui gây chuyện nữa thử xem? Chuyện nhỏ, không thu thập được mấy người à!"

Hứa Tư Văn dở khóc dở cười kéo kéo ông chủ Vũ: "Anh động thủ có biết nặng nhẹ không? Làm bị thương người ta thì làm sao bây giờ? Bọn họ cũng là quen đùa giỡn thôi."

Sức lực của ông chủ Vũ thoạt nhìn liền rất lớn, người cũng đạp bay có thể không lớn à? Hứa Tư Văn cảm thấy chuyện này có quan hệ với mình, làm sao cũng không thể không nói hai câu khuyên nhủ.

"Bọn họ đơn thuần là không có chuyện gì muốn ăn đòn thôi." Ông chủ Vũ không cảm thấy mình đánh lầm người cũng không cảm thấy mình hạ thủ độc ác, ai bảo chính bọn họ tự tìm ngược chứ.

"Đúng đúng! Là chúng tôi sai rồi!" Ngụy Diên bất luận đúng sai trước tiên nhận lỗi, chậm rãi cọ qua, cười hì hì tiếp lời với Hứa Tư Văn: "Cái kia, cậu là ở nhà ông chủ qua năm mới đi? Ăn no không? Cơm nhà ông chủ ăn ngon đúng không?"

Hứa Tư Văn thử nhe răng gật đầu, cũng không biết phải nói với Ngụy Diên thế nào, một người bình thường nhìn cũng rất bình thường, sao đến lúc này lại cảm thấy thiếu mất sợi dây như thế chứ?

"Phí lời!" Ông chủ Vũ bĩu môi: "Cậu cho rằng gia súc nhà tui giống như của mấy người à, ăn xà lách chấm tương ngọt, chính là ăn tết? Cái thứ gì đâu chứ!"

Vẻ mặt Hứa Tư Văn không rõ, lời này là sao?

"Ông chủ sao anh lại nói vậy chứ?" Ngụy Diên mặc kệ: "Cho dù anh ăn không quen cơm tây, cũng không thể nói như vậy chứ? Đó gọi là 'đồ trang trí'! Với lại, cái kia là nước sốt, không phải tương ngọt, đừng cho là tôi du học về liền không biết nha! Tương ngọt là dùng để ăn vịt nướng."

"U a!" Ông chủ Vũ lên tinh thần: "Tiểu Ngụy còn biết vịt nướng? Không tồi không tồi, có tiến bộ."

"Tôi còn biết bánh mì loại lớn, bánh cao lương nữa!" Ngụy Diên bắt đầu khoe khoang, hồi đó hắn vừa trở về cái gì cũng không biết, không ít lần bị ông chủ cười nhạo là quỷ Tây Dương, vô cùng tức giận, lần này tìm về được thể diện.

"Không tồi không tồi!" Ông chủ Vũ gật đầu, nói với Hứa Tư Văn: "Thằng nhóc này thế mà có chút hình người."

Ngụy Diên: "..."

Ông chủ thật là biết "nghẹn người ta", cái gì gọi là hắn "có chút hình người" hả?

"Đến, tới một cái!" Ông chủ Vũ rót một ly rượu đế, mỗi người một ly, cùng Ngụy Diên chạm ly, trực tiếp cạn.

"Đến! Tất cả mọi người tới một cái, trước tiên thấm giọng, một hồi buông thả!" Ngụy Diên mới vừa uống hết còn chưa buông ly xuống, ông chủ Vũ bên kia liền rót thêm một ly, còn chia cho kỹ thuật viên Hứa một ly.

Ông chủ lên tiếng, ai dám không theo?

Tất cả mọi người giơ ly cạn!

Hứa Tư Văn đến đây làm chỉ đạo kỹ thuật, nơi này có nhân viên quản lý của Đông Bắc Hổ được y chỉ đạo, mọi người cũng coi như là người quen, mấy người cùng gom lại, trò chuyện trên căn bản đều là vấn đề về phần mềm, Hứa Tư Văn vui vẻ giao lưu với họ.

Kỳ thực nếu không phải do kỳ nghỉ của Đông Bắc Hổ, thì năm trước Hứa Tư Văn đã có thể kết thúc khoá học ngắn hạn trở về, y cũng chỉ còn thiếu hai tuần cuối cùng nữa là có thể báo cáo kết quả công tác, lúc này gặp được, dứt khoát mọi người cùng nhau nghe.

Hứa Tư Văn thiết kế phần mềm khiến người ta khắc sâu ấn tượng, mặc dù không thể mô tả được, thì cũng có thể khiến người ta nghe hiểu, đồng thời ở trong đầu ảo tưởng thành cảnh, một chút cũng không có cảm giác hồ đồ nghe không hiểu.

Ông chủ Vũ nghe thấy đối thoại của bọn họ, trong đó rất nhiều thứ đều chưa hiểu rõ hết, có điều không trở ngại hắn nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Hứa Tư Văn.

Qua năm chỉ cần thêm một tiết nữa, y liền hoàn thành nhiệm vụ.

Tiến triển gì cũng không có, ông chủ Vũ làm sao có khả năng buông tay để vịt bay mất cơ chứ?

Mí mắt vừa rũ, nhấc lên bình rượu trắng trước bàn, ông chủ Vũ liền tới trong hội trường dạo qua một vòng.

Hắn không khiêu vũ, cũng không chơi đĩa quay, hắn kề bên cùng người ta chạm cốc cạn rượu đế, bất kể là đầu lĩnh như Ngụy Diên hay là tôm tép nhỏ bé không đủ nổi danh, hắn đều có thể cùng người ta nói hai

câu thân mật, qua một vòng như thế, ấn tượng của tất cả mọi người đối với ông chủ vô cùng tốt, ít nhất hiện vào lúc này, thật sự là vì ông chủ mà máu chảy đầu rơi đều tình nguyện.

Cuối cùng không biết ông chủ Vũ đi ra ngoài một chuyến từ lúc nào, người nhìn thấy đều cho rằng hắn đến phòng vệ sinh, cũng không chú ý nhiều, chỉ chốc lát sau hắn đã trở lại, sau khi trở lại, đặt mông ngồi ở bên cạnh kỹ thuật viên Hứa.

"Ông chủ ông chủ, nghe nói sao Hồng Loan của anh động rồi hả?" Trương Triêu Dương tiến tới, hắn luôn luôn ra vẻ khôn khéo, lúc này mới dám lại gần hỏi vấn đề mọi người nhất trí cảm thấy hứng thú.

Trong lòng Hứa Tư Văn lại có chút không thoải mái, thế nhưng y không biểu hiện ra, chỉ là sờ sờ miệng ly tự mình uống.

"Cái gì là sao Hồng Loan động?" Ông chủ Vũ căn bản không hiểu lời nói văn nhã như thế.

"Ý tứ chính là anh có người mình thích." Hứa Tư Văn vừa uống rượu xong sau đó trôi chảy giải thích cho hắn một chút.

Ông chủ Vũ nhìn nhìn kỹ thuật viên Hứa, cười rất nhộn nhạo: "Vậy sao Hồng Loan của kỹ thuật viên Hứa có chuyển động không?"

"Có chuyển động, thế nhưng đi sai chỗ." Hứa Tư Văn có chút cười khổ.

Mặt hổ của ông chủ Vũ lạo xạo lập tức xụ xuống: "Đi sai chỗ hử?"

"Ừm." Hứa Tư Văn không phản ứng ông chủ Vũ, tự mình sờ ly lại uống một hớp.

Con ngươi ông chủ Vũ chuyển động, không ngăn cản, Ngụy Diên bên cạnh thấy bầu không khí là lạ, nhanh chóng sôi nổi lên, ồn ào, hát, cụng rượu, hò hét ầm ĩ ngược lại cũng hòa tan cay đắng trong trí nhớ Hứa Tư Văn.

Tầng quản lý Đông Bắc Hổ xông tới chúc rượu ông chủ Vũ, ông chủ Vũ đều kéo kỹ thuật viên Hứa uống cùng, nói hoa mỹ là: đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh*!

*Nghĩa là hai anh em cùng đánh hổ, hai bố con cùng ra trận, cho thấy vai trò to lớn của quan hệ máu mủ đối với việc nâng cao tinh thần binh lính trên chiến trường.

"Tuy rằng hai ta không phải anh em ruột càng không phải là hai cha con, nhưng tốt xấu cũng cùng ăn tết, uống qua rượu ngủ qua giường đúng không? Cậu nhẫn tâm để một mình tui liều mạng à?" Ông chủ Vũ không miệng lưỡi khôn khéo, hắn chỉ ôm Hứa Tư Văn không buông tay, khiến kỹ thuật viên Hứa người ta tửu lượng không nhiều lắm, mạnh mẽ rót rượu với hắn.

Vừa vặn Hứa Tư Văn cũng bị gợi lên lòng chua xót, nơi này nhiều người như vậy đều đang hoan ca nói cười, y cũng muốn mượn tác dụng tê liệt của rượu cồn, để cho mình không cảm giác được đau lòng nữa, cho nên biết thời biết thế, cùng uống.

Tửu lượng của bọn Ngụy Diên không tồi, lại bởi vì nơi này rốt cuộc là khách sạn năm sao, rượu dùng để chuẩn bị tiệc rượu, gần như đều là rượu thường dùng, rượu đỏ, rượu trái cây, cocktail, bia, rượu đế cũng có, nhưng tuyệt đối không có thiêu dao của Vũ gia, là loại rượu đế tinh khiết và thơm lâu, Hứa Tư Văn cũng buông thả uống, yên tâm uống.

Vũ Khánh Cương cười hàm hậu bên trong mang theo ý gian trá, trán Ngụy Diên mồ hôi mẹ mồ hôi con ào ào chảy xuống.

Ngay vừa nãy, hắn trùng hợp thấy ông chủ đi ra ngoài lôi kéo nhân viên đưa rượu người ta, cũng không biết nói với cô gái nhỏ cái gì, trên khay rượu đỏ vốn có của cô gái nhỏ kia, liền đổi thành ba chén rượu đế!

Hơn nữa còn bày ở trên cái bàn của ông chủ!

Hắn liền thấy Hứa Tư Văn Hứa tiên sinh uống một ly lại một ly nữa…

Trong chớp mắt, Ngụy Diên như ngộ ra…

Lúc tan cuộc, Hứa Tư Văn quả thật đã say không còn biết trời trăng gì nữa, ông chủ Vũ dưới tình huống toàn thân gần như đều đang phát tán ra mùi vị vui rạo rực, ôm kỹ thuật viên Hứa ra khỏi hội trường.

Ngụy Diên và nhóm cao tầng, dùng vẻ mặt ngưỡng mộ núi cao đi theo phía sau ông chủ bọn họ, nhìn ông chủ giống như đi vào động phòng, ôm kỹ thuật viên Hứa tiến vào cửa phòng tổng thống.

"Mấy người còn có chuyện gì?" Ông chủ Vũ ôm người, vào cửa xong lại chặn ở cửa không động đậy, xoay người mặt tối sầm lại trừng một đám kỳ đà cản mũi giá cao.

Một đám nói huyên thuyên cứ như mấy ông già bà già vậy, những người này đúng là người làm thuê cao cấp hắn bỏ giá cao thuê tới à? Trước đây sao lại không phát hiện chứ?

Vào lúc này còn theo làm gì? Rời đi thật sớm mới là đúng đắn.

Quá không có mắt nhìn rồi!

"Ông chủ, đây chính là bà chủ của chúng ta đi?"

Ngay cả chữ "tương lai" và "khả năng" cũng miễn, bọn Ngụy Diên thật ra thì vẫn là rất có mắt nhìn.

"Phải!" Sắc mặt ông chủ Vũ lập tức tốt lên, vui vẻ gật gật đầu, thế nhưng đảo mắt liền đổi về sắc mặt đen thùi: "Còn có chuyện gì?"

"Không có!"

Mọi người trăm miệng một lời!

"Bang!"

Ông chủ Vũ xoay người, ôm người trong lòng, không dùng tay đóng cửa, hắn trực tiếp chen chân vào trực tiếp dùng chân lớn đá cửa đóng lại!

Mọi người: "…??!!"

Lúc rời đi, Trương Triêu Dương đột nhiên lên tiếng cảm thán: "Thật không hổ là khách sạn cấp năm sao, phòng tổng thống dọn dẹp giống như phòng vô khuẩn vậy… Tại cửa liền ngửi được một luồng mùi thuốc tiêu độc."

Mọi người nghe xong, sao lại cảm thấy không được tự nhiên như thế??

Đem một đám kỳ đà cản mũi giá cao nhốt ở ngoài cửa, ông chủ Vũ lập tức ôm kỹ thuật viên Hứa tiến vào phòng ngủ.

Đừng hiểu lầm!

Hắn sẽ không nóng ruột như vậy, đem Hứa Tư Văn bỏ vào trên giường, thật nhanh chạy đến phòng tắm xả nước ấm, quay người liền chạy trở về.

Hứa Tư Văn nằm ở trên giường ngủ say sưa, động cũng không động.

Ông chủ Vũ giống như con chó cỡ lớn, ngồi xổm ở đầu giường thích thú nhìn kỹ thuật viên Hứa, nhìn thế nào cũng có cảm giác xem không đủ, cuối cùng nhìn cái người trên mặt đều ửng màu phấn hồng mà thèm, nhịn không được, cúi đầu, bẹp liền hôn một cái.

Nhàn nhạt mùi vị thuốc tiêu độc!

Mặc dù Hứa Tư Văn có phun một ít nước hoa nam ở trên người, nhưng mà có nhiều mùi hơn nữa, cũng không thể che lấp toàn bộ sự tồn tại của thuốc tiêu độc.

Ông chủ Vũ bĩu bĩu môi, thì ra Tư Văn thích cái mùi này sao?

Thuốc tiêu độc cùng nước hoa, phối hợp như vậy, khiến người ta khó có thể giải thích được.

Có điều cảm giác không tồi!

Không phải loại đậu hũ nộn nộn nước kia, làn da bình thường, chỉ hơi có chút mùi rượu, trước đây luôn cảm thấy thân thể Tư Văn thiên hàn, hiện tại lại nóng hầm hập dẫn theo chút nhiệt độ, có thể thấy được đây thực sự là uống nhiều rồi.

Trên người Hứa Tư Văn luôn mang theo một tia sầu bi, mặc dù say rượu, giữa mày cũng hơi nhăn, ông chủ Vũ vươn tay nhẹ nhàng dùng cường độ nhỏ nhất ép mở lông mày hơi nhíu kia ra, nhưng mà ép phẳng xong, chỉ chốc lát sau, liền nhíu lại.

"Đừng nhíu mày, không dễ nhìn." Ông chủ Vũ tự lẩm bẩm, lòng có chút chua xót vẫn như cũ đưa tay lặp lại động tác ép mở.

Âm thanh thật nhỏ truyền đến, Vũ Khánh Cương ôm lấy Hứa Tư Văn, trực tiếp tắm rửa cho người ta, lúc cởi quần áo, Vũ Khánh Cương rất chăm chú, hắn biết mình đang làm gì.

Da dẻ Hứa Tư Văn màu phấn hồng, do uống rượu, Vũ Khánh Cương dùng nghị lực lớn nhất, khắc chế chính mình, đem Hứa Tư Văn rửa sạch sành sanh, thơm ngát, dùng chăn quấn lấy đặt trên giường, sau khi hôn hôn hai má, đem quần áo thay ra trực tiếp gọi nhân viên phục vụ tới: "Cầm, giặt sạch sáng mai đưa tới."

Nhân viên phục vụ cười nhận lấy xong liền đi, tình huống như thế các cô gặp thường xuyên, cũng đã quen rồi.

Hết chương 59

60. Chương 60: 060. Ba Say

Vũ Khánh Cương nhanh chóng tắm rửa cho chính mình một cái, lúc đi ra, hắn cái gì cũng không có mặc!

Đồ ngốc này ngay cả khăn tắm cũng không vây ở bên hông mà đã đi ra!

Hai mắt Vũ Khánh Cương tỏa sáng hô hấp dồn dập, cơ mà ngay lúc hắn đi về phía kỹ thuật viên Hứa đang ngủ say…

Chuông, điện, thoại, hắn, reo!

"Nhà ta ở Đông Bắc…!" Tiếng chuông rất lớn, còn mang chấn động, vang ong ong, Hứa Tư Văn bị ồn trở mình, Vũ Khánh Cương trần truồng lập tức xông về phía điện thoại di động, cầm lên liền ấn trả lời.

Không nói với người trong điện thoại, chuyện đầu tiên hắn làm chính là xoay người nhìn Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn chỉ là trở mình mà thôi, vẫn như cũ ngủ say.

Vũ Khánh Cương thở phào nhẹ nhõm thật dài, lại nói, cách làm của hắn có chút lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, có chút thiếu đạo đức, nếu như người không tỉnh lại, hắn còn có thể hạ thủ được, chứ nếu người tỉnh rồi, vậy hắn nhiều lắm là ngó thôi?

"Anh Cương? Anh Cương?" Trong điện thoại Kỷ Lý quang quác ngao ngao gọi.

"Nghe đây!" Vũ Khánh Cương tức giận nhỏ giọng cầm di động, tùy ý cầm một bộ quần áo vây ở bên hông liền chạy ra ngoài đóng cửa phòng ngủ lại.

Đầu kia nói sự việc, ông chủ Vũ thối mặt hổ, trong lòng ngàn vạn con thảo nê mã lao nhanh qua, người nha, quả nhiên không thể làm chuyện thất đức, thấy không, báo ứng đến rồi đi?

Hơn nữa còn là sụp hố như vậy nữa.

Nếu không phải giờ phút này chỉ có một mình hắn biết được, hắn cũng đã nghĩ… Thôi, chuyện mình phải lo, Vũ Khánh Cương chịu thua!

"Chờ, lập tức tới!" Vũ Khánh Cương cúp điện thoại, nghiến răng nghiến lợi hung hăng cắn quai hàm kỹ thuật viên Hứa vài ngụm,thiếu chút nữa cắn đến rách da luôn.

Mặc quần áo vào, Vũ Khánh Cương liền rót cho Hứa Tư Văn một ly nước đặt ở đầu giường, lúc này mới lưu luyến rời đi, hắn cũng uống rượu, không dám lái xe, chỉ có thể tìm tài xế lái thay ở khách sạn, ngồi trên xe vẻ mặt ông chủ Vũ nghiêm túc, làm hại cả người anh chàng tài xế khách sạn đều căng thẳng, chỉ sợ chọc cho lão hổ đang nổi nóng này phát uy.

Kỳ thực con hổ nhỏ trong lòng Vũ Khánh Cương đang đấm đất, bạn nói xem hắn cũng ba mươi rồi, thật vất vả có một người thuận mắt, sao cứ biến đổi bất ngờ như vậy chứ? Ăn tết say rượu thì y quét tước vệ sinh, lúc này say, người cũng đã gục, hắn lại có chuyện nhất định phải đi xử lý, Vũ Khánh Cương thật lòng cảm thấy mình cũng quá không được nguyệt lão ưu ái rồi.

Quyết định, ngày khác tìm thời gian, tìm miếu nguyệt lão cúng bái đi, tốt xấu nối cái dây tơ hồng gì đó chứ!

Bên này Vũ Khánh Cương một bụng không tình nguyện rời đi, còn lại Hứa Tư Văn một mình ở trong khách sạn ngủ phải gọi là ngon lành!

Mà bọn Ngụy Diên dĩ nhiên có người quen trong khách sạn, chờ sau khi biết ông chủ rời đi, một đám người làm thuê giá cao bất lương vỗ bàn cuồng tiếu một phen, tưởng bọn họ đều không mang kính mắt sao? Ánh mắt ông chủ nhìn Hứa tiên sinh, giống như hổ đói thấy xương vậy, đều phát sáng được rồi chứ!

"Ồ! Ông chủ thân ái của chúng ta, đường tình rất là gian khổ nha!" Bộ trưởng bộ pháp luật nháy mắt, dùng lời nói vô cùng sắc bén của luật sư đánh giá một phen: "Nếu Hứa tiên sinh còn có thể say ngất ngây lần thứ ba, vậy là ông chủ có thể sánh ngang Đường Bá Hổ rồi, Thu Hương với Đường đại tài tử là ba cười xác định nhân duyên, ông chủ chúng ta là chuốc Hứa tiên sinh ba say mới thành đôi!"

Bởi vì Vũ Nguyên Cát là học pháp luật, bộ trưởng pháp luật là một pháp luật thông, Vũ Nguyên Cát không ít lần thỉnh giáo người ta vấn đề, thời gian dài hai người liền thành bạn vong niên, chuyện lý thú phát sinh ở Vũ gia lúc ăn tết hắn cũng biết được, hắn biết, tự nhiên là chia sẻ với đám bạn bè, cho nên hắn vừa nói chuyện này, mọi người nghe liền suy đoán một trận, thuận tiện vỗ vỗ bàn ở sau lưng nhiều chuyện việc chung thân của ông chủ.

Không biết rằng, một lời lúc này của hắn, ngày sau lại thật sự thành sấm.

Người bên ngoài chỉ nghe thấy trong phòng họp, nào là tiếng cười nào là vỗ bàn đập ghế, đều đoán không biết lần này tập đoàn lại làm thịt con dê béo nào, bởi vì chỉ lúc kiếm lời được số tiền lớn, đám người điên chỉ số thông minh cao ở bên trong mới cao hứng như vậy.

Ngày hôm sau lúc Hứa Tư Văn tỉnh lại, đã là chín giờ sáng.

Khắp toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào không ổn, ngay cả đầu cũng không choáng bao nhiêu, có thể thấy mặc dù hôm qua uống rượu nhiều, có điều chất lượng tuyệt đối bảo đảm, không thì hiện tại Hứa Tư Văn không phải chỉ vẻn vẹn khát nước uống nước xong là thôi đâu, đã sớm giống lúc ở Vũ gia đầu có chút choáng nhè nhẹ đau rồi.

Rửa mặt xong xuôi, Hứa Tư Văn mới phản ứng được, lúc mình rời giường, có vẻ như trên người là trần trụi… hửm…??

Lúc này sắc mặt Hứa Tư Văn liền không tốt lắm.

Từ sau chuyện kia, y liền có tính khiết phích, không chỉ có yêu cầu đối với hoàn cảnh vệ sinh, cũng không thích người khác chạm loạn thân thể của y, đặc biệt là, còn là lúc trần trụi!

Có điều sau đó điện thoại di động vang lên, sau khi y nhận, là công ty bách hóa Đông Bắc Hổ bên kia gọi tới, hỏi bao giờ y đến, bởi vì đã nói trước hôm nay là tiết dạy cuối cùng, người đến đông đủ thế nhưng chưa thấy y đến, cho nên gọi điện thoại hỏi một chút, có phải là không thoải mái hay không?

Đều biết ngày hôm qua y uống nhiều rồi, cho nên tất cả mọi người đều hiểu rõ một hai.

"Không có, lập tức liền qua!" Hứa Tư Văn cất điện thoại di động sau đó lại thu thập một chút, lúc sắp ra cửa mới phát hiện, sao mùi vị nơi này, lại quen thuộc như vậy chứ?

Lại nghĩ đến một mình mình… vẫn là ở trong mùi vị quen thuộc như vậy… Trong lòng Hứa Tư Văn hơi xúc động…

Hứa Tư Văn tự mình đón xe đến Đông Bắc Hổ, lên một tiết cuối cùng, buổi trưa lúc ăn cơm cũng chưa thấy Vũ Khánh Cương, trong lòng thoáng mất mác, y cảm thấy là vì Vũ Khánh Cương đối với mình chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, khiến cho mình sinh ra ỷ lại, có điều ngày mai y sẽ phải đi, có ỷ lại nữa cũng nên kết thúc rồi.

Lúc xế chiều, Hứa Tư Văn mang theo người của bộ kỹ thuật Đông Bắc Hổ, sắp xếp kiểm tra toàn bộ hệ thống một lần, đồng thời dạy bọn họ xử lý sự cố nhỏ như thế nào, lúc đèn lên rực rỡ, Vũ Khánh Cương trở lại, vừa lúc, Hứa Tư Văn cũng vừa dọn dẹp đồ đạc xong.

"Ngày mai sẽ đi à?" Hai mắt Vũ Khánh Cương nhìn chằm chằm vào Hứa Tư Văn.

"Ừm, chuyện bên này đều đã xong, nếu còn có nghi vấn, có thể lại gọi điện thoại cho chúng tôi." "Chúng tôi" của y là chỉ công ty, không phải cá nhân y.

"Tốt lắm, mọi người đều đừng đi, tối nay đưa tiễn kỹ thuật viên Hứa!" Vũ Khánh Cương vung tay lên, hắn quyết định kéo mọi người mời khách một bữa.

"Ông chủ trả tiền sao?"

"Tui không trả lẽ nào cậu trả?"

"Đi một chút đi!"

Một đám người nhốn nhốn nháo nháo chạy về phía khách sạn, vẫn là khách sạn ngày hôm qua, vẫn là cái phòng yến hội đó, chỉ là ít người hơn chút mà thôi.

Mọi người cũng coi như là người quen, lại bởi vì Hứa Tư Văn cũng coi như là một nửa thầy giáo, dù sao thì không phải người biên soạn chương trình nào, cũng tình nguyện chỉ dạy người sử dụng, huống chi, Hứa Tư Văn cũng không có giấu làm của riêng, người khác không hiểu nhưng mấy người học tập vẫn thấy rõ, vì vậy đối với Hứa Tư Văn một nửa thầy giáo này, bọn họ rất kính nể, sự kính nể này liền biểu hiện trên việc kính rượu.

Vũ Khánh Cương giúp Hứa Tư Văn chặn rượu, cũng không thể giúp Hứa Tư Văn uống ít hơn bao nhiêu, Hứa Tư Văn uống không ít, càng không biết Vũ Khánh Cương giúp y uống nhiều ít, chờ cuối cùng lúc tan cuộc, Vũ Khánh Cương đã nằm nhoài trên người Hứa Tư Văn không xuống.

"Đưa… đưa… đến phòng khách." Vũ Khánh Cương say rồi, hắn không ngờ hôm nay đám nhóc đó lại có sức chuốc hắn như vậy, hắn muốn uống giúp kỹ thuật viên Hứa không phải giả, chính là không muốn để người ta uống say có được không? Hắn không thể làm gì khác hơn là dũng cảm đứng ra chặn rượu, kết quả chắn lại chắn, chính mình ngược lại bị người ta rót gục trước.

Có điều người khác cũng không thể được chỗ tốt gì, hiện giờ đã ngã một mảnh, sở dĩ Hứa Tư Văn còn có thể có chút thần trí, là vì rượu y uống đều là tác dụng chậm, chứ không phải như Vũ Khánh Cương uống đều là rượu nhanh.

Nhân viên phục vụ khách sạn được huấn luyện nghiêm chỉnh, đem người đến phòng khách, quản đốc quen biết Vũ Khánh Cương, trực tiếp đem người an bài vào phòng tổng thống ngày hôm qua, bởi vì ông chủ Vũ sống chết nắm kỹ thuật viên Hứa không buông tay, quản đốc không thể làm gì khác hơn là an bài hai người ở cùng nhau.

Lần này nhiều người, ba bốn người một phòng cũng không phải là không có, tuy rằng Vũ Khánh Cương là ông chủ, thế nhưng chính hắn lôi kéo người ta không buông tay, cho dù xong rồi tính sổ, quản đốc cũng không sợ.

Mọi người lui ra, Hứa Tư Văn đỡ ông chủ Vũ thật vất vả đi vào phòng ngủ, đã là sức cùng lực kiệt.

Rượu tác dụng chậm lên, chút thần trí còn sót lại của Hứa Tư Văn cũng bắt đầu mơ hồ, tay đỡ người cũng mất khí lực, cuối cùng dẫn đến hai người song song ngã xuống trên giường.

Hai con ma men tựa vào rất gần, có thể nghe thấy cả hơi thở.

Hứa Tư Văn mê man trừng hai mắt nhìn gương mặt anh tuấn trước mắt, trong lòng rung động một trận lại thêm một trận, có lẽ, mình có thể phóng túng một lần, chỉ một lần, để sau này mình cũng có thể ngoại trừ những hồi ức đắng chát đó, còn có thể ôm một tia ngọt ngào.

Nhẹ nhàng, thận trọng tiến lên trước, lần đầu tiên Hứa Tư Văn dũng cảm bước ra một bước, hôn hôn lên miệng người trước mắt, thế nhưng chỉ dám đụng một cái mà thôi, đây là nụ hôn đầu của y, nụ hôn đầu gìn giữ đến bây giờ.

Năm đó người kia từng nói, buồn nôn, bẩn!

Cho nên nụ hôn này, vẫn luôn giữ đến bây giờ.

Bởi vì buồn nôn, y cũng không thích đụng vào, bất luận là người khác chủ động đụng vào y, hay bị động, đều không thích; y cũng tương tự sẽ không chủ động đụng vào người khác.

Bởi vì bẩn, y có tính khiết phích, chỉ có tự mình động thủ dọn dẹp tiêu độc, y mới có thể an tâm, cũng chỉ có ở trong mùi vị thuốc tiêu độc, mới có thể ngủ được giấc.

Sau khi hôn xong, y khóc.

Không phải loại đau thương tê tâm liệt phế kia, không hề có một chút âm thanh, giống như cuộc sống của cái người Hứa Tư Văn này, dù y khóc, cũng là không tiếng động rơi lệ.

Y chỉ muốn phóng túng một lần, chỉ một lần.

Dựa vào người này, Hứa Tư Văn nhắm mắt lại rơi lệ đến mơ hồ, rượu tác động lên, y chỉ muốn dựa vào người này, cho dù chỉ có một đêm cũng tốt, sau ít hôm nữa, y cũng có thể có một hồi ức tốt đẹp…

Chỉ là Hứa Tư Văn không biết, ngay khi y nhắm mắt lại rơi lệ, Vũ Khánh Cương bên cạnh lại chợt mở mắt hổ, hắn lúc này, trong mắt không còn thuần phác, trên mặt không còn hàm hậu, cơ bắp toàn thân căng lên, cả người giống như mãnh hổ xổng chuồng.

Nhìn bộ dạng Hứa Tư Văn nhắm mắt rơi lệ, mắt hổ của Vũ Khánh Cương ám trầm lợi hại, đột nhiên vươn mình đem người say đến mơ hồ ngăn chặn, cúi đầu mạnh mẽ cắn lên cái miệng đã sớm nhớ thương…

Có lẽ là từ lâu đã ôm ấp tâm tư khác, có lẽ là cảm thấy rượu là ông mai bà mối, có lẽ là hai người ôm mục đích khác nhau, lại có quá trình giống nhau…

Hứa Tư Văn là muốn phóng túng một đêm, thêm một hồi ức tốt đẹp; Vũ Khánh Cương, lại là ôm ý nghĩ gạo nấu thành cơm…

Hết chương 60

61. Chương 61: 061. Bay Một Mình

Lúc Hứa Tư Văn mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện trên giường chỉ còn dư lại một mình y, trên người rất nhẹ nhàng khoan khoái, mở mắt ra nửa ngày mới giật giật đầu ngón tay.

Từ từ đứng dậy, phát hiện thân thể không khó chịu như trong tưởng tượng, vết tích xanh xanh tím tím trên người, làm y nhớ lại đêm qua mình phóng túng, chỉ là thần trí bị rượu đầu độc, sao lại không cân nhắc hậu quả chứ?

Nhìn thấy chỉ có mình mình tỉnh lại trên giường, y còn có cái gì không hiểu đâu?

May mắn, Vũ Khánh Cương phúc hậu, còn biết khắc phục hậu quả cho y, cũng không có nhấc chân liền đi, ngược lại xử lý giúp mình, nếu y không đoán sai, hẳn là cũng đã thoa thuốc.

Lần đầu tiên làm, người kia lại là một thẳng không hơn không kém, bọn họ lại uống rượu, y cũng không biết ngày hôm qua làm mấy lần, có điều xem vết tích trên người, tình hình trận chiến rất kịch liệt nha.

Sau khi đơn giản rửa mặt, đổi lại quần áo sạch sẽ, quần áo dơ ngày hôm qua, lần đầu tiên y không giặt sạch ngay lập tức, mà là dùng túi bọc lại nhét vào trong rương.

Lúc ra cửa, nhân viên phục vụ trong khách sạn chào hỏi y, y cũng chỉ gật đầu hỏi thăm, cũng không nói lời nào, bởi vì y biết, nói chuyện sẽ lộ ra cổ họng y rất khàn.

Ngồi ở trên xe taxi, đưa cho tài xế một tờ ghi chép, phía trên chỉ có ba chữ: đến sân bay.

Hứa Tư Văn quyết định lập tức bay một mình rời đi.

Tài xế thoáng kỳ quái nhìn nhìn Hứa Tư Văn, thế nhưng không dám nói gì, thời buổi này người thế nào cũng có, e rằng vị này chính là người câm điếc?

Tài xế nghĩ tới đây, liền có chút mềm lòng, người ra cũng là người yếu ớt đáng thương, cho nên tài xế lái xe nhanh nhưng cũng rất vững vàng.

Cũng không biết sau khi y rời đi, cái người kia có thể nhớ tới y hay không?

Không!

Hắn sẽ không nhớ!

Bất kể là thẳng nam nào lăn giường với một người cùng là nam nhân, đều sẽ cảm thấy lúng túng đi? Hận không thể đời này đều không gặp mặt người kia mới tốt đi?

Có điều không sao cả, uống nhiều rồi, ai mà không có lúc say rượu thất đức chứ?

Nhớ tới lời người kia an ủi mình, Hứa Tư Văn cười có chút đắng chát, đúng vậy, say rượu thất đức.

Càng nghĩ như vậy, càng nhớ tới tất cả mọi chuyện trong khoảng thời gian tại Đông Bắc này, còn có thời gian ăn tết tốt đẹp ở Vũ gia qua thật nhanh.

Anh hai Vũ thành thật bổn phận, chị dâu Thúy Hoa hàm hậu nhiệt tình, Vũ Nguyên Cát thông minh, Vũ Song Hỉ sáng sủa, Vũ Phẩm Tường hoạt bát… Ông hai trầm ổn, còn có ông ba đáng yêu… Ba người bọn Vương Đại Lực thuần phác…

Xe taxi dừng, Hứa Tư Văn thanh toán tiền xe, mang theo valy xuống xe, cho dù suy nghĩ trong lòng lăn qua lộn lại, nhưng chân Hứa Tư Văn cũng không ngừng, đồ đạc y đã sớm thu thập xong, những thứ không phải của y, không thuộc về y, y cũng sẽ không mang theo, khi đến là bộ dạng gì, trở về vẫn là bộ dạng đó.

Thứ duy nhất mang đi, chỉ có cái áo lông màu đỏ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, Vũ Khánh Cương mua cho y.

Bỏ ra toàn bộ mua vé máy bay về Lan Châu gần nhất, sau khi xét vé lập tức đăng ký, lúc ngồi trên máy bay, Hứa Tư Văn cố ý đổi vị trí với người khác, y chọn là chỗ ngồi dựa vào gần cửa sổ máy bay, tay vuốt ve áo lông, nhìn cảnh sắc bên ngoài càng ngày càng nhỏ, sau khi máy bay cất cánh, khuôn mặt giả vờ kiên cường của y liền sụp đổ, nước mắt trong mắt cũng không nhịn được nữa rơi xuống, cuối cùng nhìn thành phố Đông Bắc, là mơ hồ.

Bởi vì dựa vào cửa sổ máy bay, chỗ ngồi của Hứa Tư Văn rất hẻo lánh, nên cũng không ai chú ý tới khác thường của y, mà y lại lặng yên không một tiếng động, càng không có người phát hiện.

Đến sân bay Lan Châu, đến đón lại là Trương Lam Hà.

"…?" Hứa Tư Văn không nói lời nào, chỉ dùng hai mắt nhìn Trương Lam Hà.

Trương Lam Hà làm bạn bè ngay lập tức biết được ý tứ Hứa Tư Văn muốn biểu đạt, một bên tiếp nhận rương hành lý của y một bên kéo cánh tay y đi ra ngoài, miệng còn phải đưa ra giải thích, không thì hắn tin tưởng cái vị này nhất định sẽ không di chuyển một bước: "Anh thấy em đã trở lại, liền tự mình đến đón! Lâu như vậy không gặp, rất nhớ em."

Hứa Tư Văn không lên tiếng, ngồi vào ghế phó lái trên xe, quay đầu vẫn như cũ nhìn Trương Lam Hà không nói lời nào.

Trương Lam Hà mở cửa xe nhìn thấy Hứa Tư Văn vẫn như cũ nhìn mình, gãi gãi đầu, mái tóc vốn rất có quy tắc lập tức có chút lộn xộn: "Ăn cơm trước hay là nghỉ ngơi trước?"

Hứa Tư Văn vẫn như cũ không nói lời nào nhìn hắn, dưới cái nhìn của Trương Lam Hà thì cặp mắt kia giống như biết nói vậy.

Cuối cùng thất bại đương nhiên là Trương Lam Hà rồi!

"Trang Sĩ Nhân ở Lan Châu, anh sợ hai người gặp gỡ, hắn hèn hạ vô liêm sỉ như vậy, em không phải là đối thủ của hắn, anh lo lắng." Trương Lam Hà biết chuyện của Hứa Tư Văn cùng Trang Sĩ Nhân, hoặc là nói, một khóa kia của bọn họ đều biết, chỉ là người khác biết đại khái, còn như Trương Lam Hà lại biết tỉ mỉ mà thôi.

Ánh mắt Hứa Tư Văn dời đi.

Trương Lam Hà thở phào nhẹ nhõm, đạp chân ga lái xe rời khỏi sân bay, Hứa Tư Văn điều chỉnh ghế dựa một chút, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Cho dù sau đó được chăm sóc rất tốt, nhưng dù sao thì y cũng là lần đầu tiên, thiếu ngủ, lại có bệnh cũ hạ đường huyết, nghỉ ngơi không đủ còn ngồi máy bay, giờ phút này xương cốt toàn thân thật giống như bị mở ra, khó chịu vô cùng.

Trương Lam Hà thấy Hứa Tư Văn nhắm mắt dưỡng thần, rất thông minh trực tiếp đưa người về nhà, sau đó chủ động xắn tay áo lên bắt đầu tổng vệ sinh.

Một bên quét tước một bên trong lòng yên lặng lệ rơi đầy mặt: Chính cái ổ của hắn cũng là thuê người đến quét dọn, nhưng hắn lại đi giúp người khác quét tước phòng ở, còn là miễn phí!

Tính cách Hứa Tư Văn quật cường, tình nguyện mình mệt mỏi một chút, cũng không cần người khác tiến vào địa bàn của y, dù là nhân viên phục vụ theo thời gian cũng không được, vì thế không biết Trương Lam Hà nhắc tới y bao nhiêu lần rồi.

Trước khi rời đi trong phòng đã phủ vải che chống bụi lên, Trương Lam Hà liền chủ động giúp Hứa Tư Văn đổi mới ra giường vỏ chăn áo gối, chỗ dọn dẹp đầu tiên cũng là phòng ngủ, chờ Trương Lam Hà dọn dẹp phòng ngủ xong, Hứa Tư Văn cũng thay áo ngủ từ trong phòng vệ sinh đi ra.

"Đều đã đổi xong, em có thể lập tức… Ặc… Đó là cái gì?" Trương Lam Hà vốn đang ôm đồ thay ra ra khỏi phòng ngủ ném vào máy giặt trong phòng vệ sinh giặt sạch, đây là việc y tình nguyện làm nhất, máy giặt hoàn toàn tự động gì đó, một cái nút liền thu phục, đơn giản khiến cho hắn vô cùng cảm tạ công nghệ cao.

Nhưng lúc hắn ôm đồ nghe thấy phía sau có âm thanh liền xoay người, giao phó với Hứa Tư Văn một câu liền ra bên ngoài tiếp tục làm lao công, kết quả xoay người lại liền thấy xuyên qua áo ngủ Hứa Tư Văn, trên cổ và cánh tay lộ ra bên ngoài, vết tích kia nhìn vô cùng quen mắt!

Hắn cùng Hứa Tư Văn giống nhau, đều là kinh nghiệm nghe nhìn, mà chưa từng thực chiến, có điều như vậy không có nghĩa là hắn không biết loại dâu tây này được chứ!

"…!" Gương mặt Hứa Tư Văn lạnh lùng lườm hắn một cái, sau đó không hề nói gì, lên giường che kín chăn nằm xuống.

Ý tứ rất rõ ràng: y buồn ngủ, tất cả cái khác tạm thời không bàn nữa.

Trương Lam Hà trợn mắt há mồm nửa ngày, lặng yên không tiếng động lui ra khỏi phòng ngủ nhà Hứa Tư Văn, sau khi đem toàn bộ đồ trong tay ném vào trong máy giặt xong, lấy điện thoại di động chạy tới ban công gọi điện thoại.

"Người anh em có đó không?" Bộ dạng thận trọng của Trương Lam Hà giống như thương thảo sự tình bí mật với người ta vậy, động tác buồn cười giọng điệu hợp với tình hình.

"Hả?" Đầu kia một tiếng đáp lời nhàn nhạt, mặc dù lạnh nhạt nhưng có thể khiến người ta nghe ra được đối phương đang nghiêm túc lắng nghe.

"Phát hiện lớn nha!" Trương Lam Hà dùng một loại giọng điệu khoa trương nhiều chuyện với người ta: "Bạn thân của tôi, chính là Hứa Tư Văn tôi đã nói với cậu đó, cậu ấy bị người ta tạo dâu tây ây!"

"Phải không?" Giọng trầm thấp, lại mang theo nụ cười.

"Thật sự!" Trương Lam Hà chỉ thiếu vỗ ngực bảo đảm: "Lúc cậu ấy trở lại tôi còn không thấy, mãi đến lúc thay áo ngủ, lộ ra cổ và cánh tay, tôi cảm thấy tám phần là trên người cũng không ít."

"Thay áo ngủ?"

"Ặc... Cái đó, xin lỗi nha! Vốn là muốn giới thiệu cho cậu quen biết, con người cậu ấy thật sự rất không tồi, nhưng xem ra không được rồi, người ta là hoa đã có chủ."

"Ở nơi nào?"

"A?" Không biết rõ.

"Bây giờ cậu ở nơi nào?"

"A, ở nhà Hứa Tư Văn đó!" Trương Lam Hà nói tới cái này liền bắt đầu phun tào, lập tức đem sự lười biếng của mình trực tiếp thể hiện ra.

"Cậu đang cho dọn dẹp nhà cho cậu ta à?"

"Hết cách rồi, ai bảo cậu ấy... Thôi, không đề cập cái này nữa, cậu hãy tìm xem đi, cái này không được rồi."

"Ừm."

"Vậy cậu làm gì làm đi, tôi còn phải tiếp tục."

"Lúc nào xong?"

"Không biết nữa!"

"Buổi tối đến Lam Nhan."

"Được được! Cậu mời khách?"

"Tôi mời."

"Tốt! Bye bye nha!"

Trương Lam Hà cúp điện thoại, gió nhiều chuyện trong lòng đã thổi qua, nhìn nhìn phòng khách, nhận mệnh tiếp tục quét tước.

Kỳ thực nhà Hứa Tư Văn rất sạch sẽ, chỉ là saukhi tháo vải chống bụi ra, kéo kéo vải chống bụi đi giặt sạch mà thôi.

Hứa Tư Văn ngủ một giấc này đến tối tăm trời đất, lúc tỉnh lại, đầu còn có chút mờ mịt, bên ngoài đã là buổi trưa mặt trời chói chang.

"Em tỉnh rồi!" Trương Lam Hà đẩy cửa vào, nhìn thấy Hứa Tư Văn mở mắt ra, thiếu chút nữa liền vui vẻ nhào tới, có điều không dám hành động. Nguồn:

"Uống đi, là nước ấm." Đưa cho Hứa Tư Văn một ly nước ấm, hắn chuẩn bị rất lâu rồi, chỉ sợ người tỉnh lại khát nước.

Hứa Tư Văn uống, sau đó nhìn Trương Lam Hà, câu đầu tiên nói ra: "Sao anh vẫn còn ở nơi này?"

"Nếu anh không ở nơi này, em liền thảm!" Trương Lam Hà nguýt một cái, hô về phía ngoài cửa một câu: "Bác sĩ, cậu ấy tỉnh rồi."

Hứa Tư Văn chau mày, bác sĩ?

Tuy y quen mùi vị thuốc tiêu độc, thế nhưng không có nghĩa là y thích gặp bác sĩ được chứ? Hơn nữa còn là ở trong nhà của y, lúc trên người y còn mang theo dấu vết.

Một nam nhân thoạt nhìn là bác sĩ tiến vào, đừng hỏi làm sao Hứa Tư Văn biết, bất kể là ai nhìn thấy một tên toàn thân vũ trang giống như bác sĩ giải phẫu mang theo cái hòm thuốc cùng một thiết bị chữa bệnh nhỏ, cũng sẽ không nhận sai nghề nghiệp của người này.

Thế nhưng đi theo vào phía sau bác sĩ là ai?

"Nhiệt độ đã hạ xuống, đây là thuốc giảm nhiệt, đây là thuốc dưỡng dạ dày, đây là thuyết minh thuốc, đúng hạn uống thuốc, một tháng sau tái khám." Bác sĩ ngoại trừ lộ ra một đôi mắt, những chỗ khác đều bao bọc trong đồ chữa bệnh, thế nhưng y thuật rất không tồi.

"Cảm ơn! Cảm ơn! Làm phiền rồi làm phiền rồi!" Trương Lam Hà cúi đầu khom lưng, Hứa Tư Văn trầm mặc không nói.

"Đừng khách khí." Bác sĩ nhìn nhìn nam nhân cùng tiến vào sau lưng, lại nhìn nhìn Trương Lam Hà, cho dù tức giận cũng không phát ra được, nghẹn khuất muốn chết.

Hết chương 61

62. Chương 62: 062. Tình Cũ Trở Về

Bác sĩ xem chẩn xong liền đi, không cần người đưa, cũng không ai đi đưa.

Hắn đã không yêu nơi này rồi …

"Vị này là ai?" Hứa Tư Văn nhìn nam nhân ngồi ở trong phòng khách nhà y, giúp Trương Lam Hà yên lặng thắp một ngọn nến.

"A?" Trương Lam Hà vỗ đầu một cái: "Đây là bạn tốt anh mới quen Bách Lý Hãn Mạc, bác sĩ vừa rồi là hắn hỗ trợ mời tới đó, em không biết sau khi em ngủ liền phát sốt cao, may là anh dọn dẹp xong vào nhà liếc nhìn em một cái, nếu không cứ như vậy đi mất thì em làm sao bây giờ hả!"

Hứa Tư Văn nhìn nhìn Trương Lam Hà, lại nhìn nhìn Bách Lý Hãn Mạc, khẽ mỉm cười một cái: "Cảm ơn Bách Lý tiên sinh."

"Đừng khách khí." Vốn là muốn gật đầu cho qua, có điều Bách Lý Hãn Mạc không hiểu sao lại nói ra lời này, tuy rằng chỉ có ba chữ ít đến mức đáng thương, nhưng đối với hắn mà nói, đã là biểu hiện rất tốt.

Hứa Tư Văn híp mắt lại, nhìn về phía Trương Lam Hà: "Em không có chuyện gì, anh, có muốn đến công ty xem hay không?"

Dù gì cũng là công ty hai người cùng nhau mở nha!

"Chỗ công ty gần đây không có chuyện gì, nếu em không sao, vậy anh liền cùng Bách Lý ra ngoài chơi, vì chăm sóc em, hai bọn anh đều làm ổ ở nhà em đợi cả buổi trưa rồi đó!" Trương Lam Hà biết Hứa Tư Văn không thích người xa lạ đi vào địa bàn của y, cho nên vừa thấy Hứa Tư Văn khỏe, lập tức lôi kéo Bách Lý Hãn Mạc tạm biệt.

Hứa Tư Văn nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt hiện lên vẻ hiểu rõ.

Cái họ Bách Lý này không nói rất hiếm thấy, nhưng tuyệt đối cũng không gặp nhiều, nam nhân tên Bách Lý Hãn Mạc kia thoạt nhìn chính là loại người mạnh mẽ bá đạo nói một không hai quanh năm ngồi ở vị trí cao, trước đây Trương Lam Hà sợ nhất người như thế, bởi vì bất luận là y hay là Trương Lam Hà, đều không thể chống lại, cho nên đối với người như vậy hai người bọn họ đều luôn duy trì thái độ "kính sợ từ xa", hôm nay lại ngược lại, cái tên Trương Lam Hà này lại thành bạn tốt với người như vậy!

Mà ánh mắt Bách Lý Hãn Mạc nhìn Trương Lam Hà, Hứa Tư Văn cũng không xa lạ gì, xem ra, bạn bè đây là sắp bị người ta thu rồi nha.

Cũng tốt, hai người bọn họ, dù sao cũng nên có một người hạnh phúc mới phải.

Hứa Tư Văn tự mình làm chút cháo cùng đồ ăn đơn giản, ăn cơm tối xong, liền lên mạng dạo một vòng, tận lực làm cho mình bận túi bụi, không có thời gian rảnh nghĩ bậy nghĩ bạ, thế nhưng lúc trời tối người yên, y vẫn sẽ không kiềm được mà nhớ cái người kia.

Thở dài, lấy ra cái áo lông màu đỏ, áo lông vẫn như cũ lửa đỏ chói mắt, lông nhung màu trắng phía trên vẫn hấp dẫn ánh mắt người khác như vậy.

Cuối cùng y là ôm áo lông ngủ…

Liên tiếp ba ngày, Hứa Tư Văn không ra khỏi phòng một bước, Trương Lam Hà đưa đồ ăn uống mặc dùng cho y, giống như bà mẹ già vậy, mặt Bách Lý Hãn Mạc càng ngày càng khó coi.

Tết nguyên tiêu mười lăm tháng giêng vừa qua, Hứa Tư Văn liền đi làm, Trương Lam Hà cũng không cần làm bà mẹ già ngày ngày đến nhà y đưa tin, sắc mặt Bách Lý Hãn Mạc cũng tốt hơn rất nhiều.

Công việc và sinh hoạt trước sau như một, đem chuyện kia chôn sâu ở đáy lòng.

"Tư Văn, em tới một chút!"

Hứa Tư Văn đang dẫn người biên soạn một chương trình mới khai phá, lúc đang tập trung, liền nhận được triệu hoán của Trương Lam Hà.

"Làm sao vậy?" Hứa Tư Văn vừa đến trước hết hỏi chuyện công, đây là tác phong nhất quán của y.

"Tên khốn kiếp Trang Sĩ Nhân kia muốn tới công ty."

Hứa Tư Văn trầm mặc một chút: "Tới làm gì?"

"Còn có thể làm gì? Diễu võ dương oai thôi!" Vẻ mặt Trương Lam Hà một bộ biểu tình người khác thiếu nợ hắn tám trăm vạn: "Không biết từ chỗ nào nghe nói chuyện anh mở công ty, nói là đến một chút, nhìn xem có cơ hội buôn bán gì. Anh chỉ sợ hắn biết em hợp tác với anh, hắn lại có cái chuyện gì đó rách nát dính dáng đến em."

"Tới thì tới đi, chúng ta mở cửa làm ăn, chẳng lẽ còn không cho khách hàng thực địa khảo sát?" Hứa Tư Văn nhẹ mỉm cười: "Em cũng không phải quả hồng mềm, ai muốn bóp liền bóp một cái."

Hứa Tư Văn không cười còn may, y nở nụ cười Trương Lam Hà trái lại càng sợ hãi: "Tư Văn, em đừng như vậy, thà rằng chúng ta không tiếp hắn, cũng không thể để tên khốn kiếp kia quấn lấy em nữa!"

"Hắn cũng có vị hôn thê rồi, còn có thể quấn lấy em sao?"

"Hắn chính là kết hôn rồi, thì cũng chó không đổi được thói ăn cứt!"

"Không sao, hắn có vợ chưa cưới, em cũng có người, mọi người kẻ tám lạng người nửa cân." Nói tới đây Hứa Tư Văn không chỉ có chút ngơ ngác, y trở về sáu ngày…

"Tư Văn à!" Trương Lam Hà nhiều chuyện tiến tới: "Vị kia của em, có phải nên mang đến gặp mặt cái không? Anh cũng coi như là người nhà mẹ đẻ rồi."

"Anh cảm thấy thế nào?" Hứa Tư Văn như cười như không liếc liếc mắt nhìn Trương Lam Hà.

Trương Lam Hà liền giống như khí cầu bị xì hơi, mắt thấy liền xẹp: "Đừng suy nghĩ nhiều, anh chỉ là muốn an ủi em một chút thôi."

Hứa Tư Văn là một mình trở về, sau khi trở về lập tức bị bệnh, mặc dù không có kinh nghiệm thì hắn cũng biết là tại sao.

Người như bọn họ rất khó trả giá, bất luận là tình cảm hay là thân thể, đặc biệt là tâm, hắn còn khá hơn một chút, Hứa Tư Văn là từng chịu đau lòng, người có thể làm cho y cam tâm tình nguyện trồng dâu tây, nhất định là người y thật lòng thích, nhưng đáng tiếc, kết cục cũng không hoàn mỹ.

"… Cảm ơn." Nửa ngày, Hứa Tư Văn chỉ trả về cho hắn hai chữ.

Chuyện hôm qua mới vừa nói, hôm nay liền xảy ra.

Trang Sĩ Nhân mang theo vị hôn thê của gã Alice, xuất hiện ở trước mặt y.

"Tư Văn, nhiều năm không thấy, em vẫn như cũ." Trang Sĩ Nhân dùng một loại biểu tình ẩn nhẫn giống như khó mà diễn tả bằng lời, ánh mắt sáng quắc nhìn Hứa Tư Văn.

Mà vợ chưa cưới Alice kiêu ngạo đứng bên cạnh gã, lại là vô cùng khinh bỉ trừng Hứa Tư Văn: "Hắn chính là người bạn giới tính nam của anh à?"

Bốn chữ "bạn giới tính nam" cô ta cắn âm đặc biệt nặng.

"Nhiều năm không gặp, anh vẫn vô liêm sỉ như vậy." Hứa Tư Văn mặt ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng tuyệt đối là gió bão cấp mười thay nhau nổi lên.

Năm đó đến cùng là vì sao y lại có hảo cảm với người này chứ?

Hiện tại nhớ tới, thực sự là khó mà tin nổi!

"Dù sao cũng tốt hơn nhiều tên nam nhân cướp ông xã với cô gái đã có hôn ước!" Alice biết chuyện năm đó của Trang Sĩ Nhân và Hứa Tư Văn, thế nhưng biết cũng không nhiều, có điều chỉ cần biết rằng Trang Sĩ Nhân xác thực có chút tâm tư với Hứa Tư Văn là đủ rồi, cô ta có thể nhìn không lọt giá trị bản thân Trang Sĩ Nhân, thế nhưng Trang Sĩ Nhân có tiền đồ lại không tồi, hơn nữa Trang Sĩ Nhân rất nghe lời, rất có thể thỏa mãn lòng hư vinh của cô ta, ở trước mặt bạn thân cô ta rất có mặt mũi, cho nên mới đính hôn.

Hiện tại Trang Sĩ Nhân chính là chuẩn ông xã của cô ta, cho nên cô ta nhìn Hứa Tư Văn liền giống như nhìn một kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc cô ta vậy.

"Người ra cửa phải đeo kính, không thì gặp phải một kẻ mặt người dạ thú, đời này chính là hủy đi!" Trương Lam Hà cà lơ phất phơ đi tới, vươn tay ôm vai Hứa Tư Văn, nhìn Trang Sĩ Nhân trêu chọc: "Đây không phải là lão Trang sao? Thế nào? Về nước à? Ai nha nha! Kẻ hai mặt năm đó trở về sao cũng không nói cho bạn học cũ một tiếng chứ? Những năm này mấy người tụi tao đặc biệt nhớ… sự đê tiện của mày đó!"

"Lam Hà, tôi cùng với Alice đến không phải để cãi nhau với cậu." Trang Sĩ Nhân biết năm đó mình chẳng ra gì, có điều người không vì mình trời tru đất diệt mà.

"Vậy mày đến có gì phải làm sao?" Mặt Trương Lam Hà đầy vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức đổi lại bộ dạng tử thủ canh phòng nghiêm ngặt: "Nói rõ trước nha! Anh em ruột còn tính sổ rõ ràng nữa, nếu mày muốn đến thăm chuyện buôn bán của tao, không thể chiết khấu không thể ưu đãi chút nào nhá! Còn nữa! Không thể tới gần bộ kỹ thuật của tụi tao trong phạm vi mười dặm, không thì tao liền báo cảnh sát."

Toàn bộ cao ốc mới bao lớn chứ?

Hắn đặt ra phạm vi mười dặm, còn không bằng trực tiếp không cho Trang Sĩ Nhân vào cửa cho rồi.

Trang Sĩ Nhân bị Trương Lam Hà vừa đập vừa móc như thế sắc mặt cũng cứng đờ, mà Alice đã sớm kêu lên sợ hãi: "Sao anh lại không có giáo dục như vậy?" Lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Trang Sĩ Nhân: "Đây chính là bạn của anh sao? Thân ái, sao anh có thể có bạn bè không có giáo dục như vậy? Còn là bạn học nữa?"

"Người có giáo dục sẽ không mơ ước thành quả của người khác! Người có giáo dục sẽ không trộm cắp luận văn của người khác, người có giáo dục, cũng sẽ không bằng mặt không bằng lòng! Sắc bén tổn thương người khác!" Thân thể Hứa Tư Văn cũng có chút phát run.

Đừng hiểu lầm, không phải kích động, mà là phẫn nộ dẫn đến.

Ban đầu y vốn cho rằng mình đã buông xuống, nhưng mà mãi đến tận khi nhìn thấy người này, y mới phát hiện mình đánh giá cao sự để ý cùng chấp nhất của mình đối với chuyện kia.

Nếu không phải giáo dưỡng tốt đẹp nhiều năm khiến Hứa Tư Văn còn biết cái gì là "bình tĩnh", đổi thành người khác đã sớm nhào tới đánh chết Trang Sĩ Nhân không cần giải thích rồi.

"Alice đừng nóng giận." Trang Sĩ Nhân trước tiên trấn an vị hôn thê, vị hôn thê này của gã chính là không thể đắc tội, gã có vị hôn thê này, ít nhất thiếu phấn đấu nửa đời, bình thường đều là bảo bối ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ ngã.

"Lam Hà, Tư Văn, tôi tới là cảm thấy công ty của các người rất có tiềm lực phát triển, liền lấy hợp tác làm mục đích thăm hỏi, các người không cần phòng bị tôi như thế." Trong lòng Trang Sĩ Nhân kỳ thực cũng tức giận cũng nóng nảy, bất đắc dĩ gã là có việc cầu người, không thể không nén giận, liền quay đầu nói với

Hứa Tư Văn: "Tư Văn, chuyện năm đó, cho qua không tốt sao? Hà tất chấp nhất không tha chứ? Bây giờ chúng ta, vẫn là bạn học và bạn bè, không tốt sao?"

Lời này của gã quá có kỹ xảo, một chữ cũng không nhắc tới việc mình đúng hay sai, mà là lấy tình cảm nói chuyện, nếu như Hứa Tư Văn tiếp tục dây dưa không ngớt, sống chết cắn chặt chuyện năm đó không tha, đó chính là đối với gã còn chưa bỏ xuống được, nói cách khác, chính là còn có tưởng niệm đối với gã. Bạn đang ?

"Hừ!" Alice nghe xong, càng lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt cô ta nhìn Hứa Tư Văn từ đầu tới đuôi chưa từng thay đổi.

Trang Sĩ Nhân trình diễn thật tốt, đến lúc này mà cái người ghê tởm này còn dùng một loại ánh mắt muốn nói lại thôi giấu đầu hở đuôi nhìn Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn cảm giác được sợi dây mang tên "lý trí" ở trong lòng, "bựt" một tiếng liền đứt đoạn mất, nghiến răng nghiến lợi trả về hai chữ: "Không, tốt!"

Trương Lam Hà vừa nhìn liền biết Hứa Tư Văn không nhịn được, không nhịn được cũng tốt, lúc này hắn cũng sẽ không khuyên can, thế nhưng hắn sẽ hỗ trợ đánh người!

Ngay lúc Hứa Tư Văn muốn nổi bão, Trương Lam Hà muốn động thủ hỗ trợ, đột nhiên một trận âm thanh mô tô ầm ầm truyền đến, chỉ trong chớp mắt bốn chiếc mô tô nhanh như điện xẹt lái tới.

"Kétttt…!" Tiếng phanh gấp khiến chân răng người ta đều ê ẩm.

"A!" Alice rít gào.

Trang Sĩ Nhân đầu tiên là thiếu chút nữa bị doạ tiểu trong quần, sau đó bị Alice rít gào một cái như thế, liền thiếu chút nữa thủng màng nhĩ.

Hết chương 62

63. Chương 63: 063. Tân Hoan Giá Lâm

Trương Lam Hà là một tên mê mô tô, vừa thấy được bốn chiếc mô tô này liền không chớp mắt rồi!

"Y2k… Y2k…!" Cả người giống như trúng tà, đầu ngón tay run rẩy chỉ vào, chỉ thiếu chảy nước miếng.

Hứa Tư Văn cau mày, có một loại dự cảm xấu.

Quả nhiên!

Sau đó liền có một đoàn xe, dùng tốc độ không khác biệt lắm chạy đến.

Người đi đường đều nhìn trợn tròn mắt.

Xe trước đây chỉ nhìn thấy trong tạp chí bây giờ đang ở trước mắt, rất nhiều người đều giơ di động lên bắt đầu chụp ảnh chụp ảnh, quay phim quay phim, hiếm khi gặp được đoàn xe xa hoa như vậy, không lưu lại chút gì đó thì thật có lỗi với chính mình nha!

Tám chiếc Land Rover Aurora, đằng trước là hai chiếc Land Rover Freelander, giữa Freelander, một chiếc tuy rằng mang nhãn hiệu Land Rover, nhưng là kiểu xe Land Rover chưa từng thấy qua, hai bên đoàn xe mỗi bên có một loạt Dodge Tomahawk hộ vệ.

Đội hình như vậy, muốn đoàn xe chạy chậm thì nó cũng không chậm được nha!

Chỉ có Hứa Tư Văn, luôn cảm thấy tư thế này, nhìn hơi quen mắt…

Người đi xuống từ trên Dodge Tomahawk, tất cả đều là một kiểu đồng phục tác chiến, mũ bê rê, đeo kính râm, bên tai mang theo dụng cụ thông tin loại nhỏ, thân cao mã đại, mặc dù là xuống xe, cũng có một bàn tay lấy tư thế nắm tay lái không buông ra, cảnh giác nhìn bốn phía, thoạt nhìn chính là bảo tiêu.

Cửa xe đều mở ra, xuống trước hết là người trong xe Aurora, tất cả đều giả dạng nghề nghiệp thành phần tri thức, trong tay mang theo cặp công văn màu đen thống nhất.

Từ trên Freelander xuống tám người, bốn nam bốn nữ, cầm theo trong tay lại là máy tính xách tay, đặc biệt có khí chất tinh anh, cảm giác núi vàng.

Tám người này, Hứa Tư Văn quen biết, bọn họ cũng quen biết Hứa Tư Văn, còn cười đặc biệt quyến rũ với y…

Trên chiếc Land Rover cuối cùng, tài xế xuống trước tiên, dùng tay mang găng trắng mở ra cửa xe ở chỗ ngồi phía sau, hơi khom người một cái: "Ông chủ."

"Ai nha má ơi! Thế mà đến rồi! Lại đi thêm một chút, xương cốt cũng phải tan vỡ luôn rồi!" Một giọng nói thuần Đông Bắc, một bàn chân lớn mang giày bít mũi bước ra.

Lúc này đổi thành Hứa Tư Văn không chớp mắt.

Phía nam cũng không phải lạnh giá cỡ nào, thế nhưng cũng không ấm, chủ yếu nhất chính là, phương bắc có noãn lô mà phía nam không có!

Lạnh của phía nam là cái loại lạnh ẩm, mà phương bắc lại là khô lạnh.

Cho nên trên người ông chủ Vũ lúc này là mặc áo sơ mi trắng, chính diện lại phối với một cái quần mùa thu mặc ở ngoài, dưới chân mang một đôi giày bít mũi, bên ngoài lại khoác một cái áo khoác lông chồn dài quá đầu gối, cố tình trên đầu còn đội một cái mũ dạ bằng lông đặc biệt gây chú ý, trên mũ dạ còn mắc một cặp kính mắt thuỷ tinh nâu.

Sau khi xuống xe trong tay ông chủ Vũ còn cầm một cái áo khoác lông chồn, cũng cùng màu, giống cái mà hắn mặc trên người, nhìn thấy Hứa Tư Văn liền trực tiếp chạy nhanh đến.

Toàn thân Hứa Tư Văn cứng ngắc không nhúc nhích…

Ông chủ Vũ chạy lại trực tiếp nâng tay lên…

Hứa Tư Văn nhắm hai mắt lại, y đang đợi đau đớn do lòng bàn tay đánh xuống…

Đây là nguyên nhân duy nhất mà y có thể nghĩ tới, nguyên nhân Vũ Khánh Cương có thể tự mình đến thành Lan Châu.

Nói thế nào, cũng là mình dụ dỗ hắn…

Tức giận cũng phải…

Chẳng qua là khi có mặt Trang Sĩ Nhân …

Thôi, mình là người làm sai trước mà…

Cầm áo khoác lông chồn trong tay trực tiếp khoác lên người Hứa Tư Văn, thuận tiện duỗi móng vuốt lớn cầm tay Hứa Tư Văn, phát hiện rất lạnh lẽo, hơn nữa sắc mặt Hứa Tư Văn cũng không tốt, so với mặt mày hồng hào nuôi ra trong mấy ngày tháng giêng, cách biệt quá lớn.

Ông chủ Vũ mất hứng, cau mày quặm mặt lại: "Sao đã trở về mà còn không biết nóng lạnh hả? Mặc ít như vậy đi ra ngoài là muốn giỡ cái gì vậy?"

Hứa Tư Văn mãnh liệt mở hai mắt nhắm chặt, nhìn Vũ Khánh Cương trước mắt, đôi môi run run một chút, sững sờ không nói nên lời!

"Nhìn thấy anh cao hứng đến không nói nên lời à? Ha ha ha!" Ông chủ Vũ tự mình cao hứng nắm tay Hứa Tư Văn sưởi ấm.

Thời khắc này, Hứa Tư Văn thông minh đến đâu lại tư duy kín đáo đến đâu nữa, đều vô dụng, bởi vì hiện tại cả người y đã thành một nồi hồ dán, tạm thời không có cách nào bình thường suy nghĩ.

Trong mắt chỉ còn một mình Vũ Khánh Cương.

"Vốn là trước mười lăm hẳn là anh nên đến đây rồi, nhưng mà phải ở nhà làm chuẩn bị, liền mãi cho tới bây giờ mới đến đây, đừng giận anh nha! Quay về muốn phạt anh thế nào cũng được, ván chà quần áo cũng mang đến, còn có bàn phím cùng bàn tính, dụng cụ điều khiển từ xa gì đó, em tùy tiện chọn, còn không chọn được thì có thể mua thứ em thích ở bên này..." Ông chủ Vũ liên tiếp nói với Hứa Tư Văn đang ngây dại, dáng vẻ kia mười phần là khoe ân ái.

Trương Lam Hà ở một bên cảm thấy mắt chó hợp kim titan của mình đã bị chói mù.

Không chỉ Trương Lam Hà, đồng thời cảm thấy hai mắt mình có xu thế bị mù, còn có một tên Trang Sĩ Nhân.

"Anh, anh là ai hả?" Người khác chờ ông chủ nói chuyện yêu đương, nhưng vị đại tiểu thư Alice này lại không chờ được, vừa rồi cô ta bị kinh sợ, cả người đều trong trạng thái cực độ phẫn nộ, nhất định phải tìm một người chịu trách nhiệm!

"Tui là nam nhân của cậu ấy!" Ông chủ Vũ kéo Hứa Tư Văn, trả lời với Alice đặc biệt đúng lý hợp tình.

"Cái gì?" Trương Lam Hà từ trong trạng thái người mù ngớ ngẩn tạm thời khôi phục như cũ, lại vừa nghe lời ông chủ Vũ nói, cả người đều sắp không xong rồi!

Trang Sĩ Nhân là quá khứ của Tư Văn, vị này chính là hiện tại của Tư Văn...

Tình cũ cùng người mới...

Trương Lam Hà chỉ chỉ Trang Sĩ Nhân, lại chỉ chỉ Vũ Khánh Cương, há miệng thở dốc, cái gì cũng không nói ra được...

"Hai vợ chồng các người, là ai hả?" Ông chủ Vũ trả lời vấn đề của người khác xong, lập tức hỏi trở lại.

"Tôi muốn kiện anh!" Alice vừa nghe càng giống như nổi điên chỉ vào mô tô phía trước: "Tôi muốn kiện anh mưu sát!"

Nghĩ xem cô ta là thiên kim đại tiểu thư tập đoàn Ngải thị, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người ta đối xử như thế, đến bây giờ chân của cô ta còn chưa có tri giác, cô ta nhất định phải khiến người khởi xướng trả giá thật lớn!

"Tui đã không giết gà rất lâu rồi." Ông chủ Vũ căn bản không coi là chuyện to tát.

Hắn vốn là cố ý, không đụng vào đã là có lương tâm lắm rồi.

"Vị tiên sinh này, vị hôn thê của tôi thiếu chút nữa bị xe đụng phải!" Trang Sĩ Nhân run chân cậy mạnh ra mặt cho vị hôn thê.

Gã nhìn ra được nam nhân này khẳng định rất có lai lịch, nhưng rồi lại không thể không để ý tới tâm tình của vị hôn thê, còn có lời vừa nãy nam nhân này nói.

"Thiếu chút nữa không phải là chưa đụng vào sao? Ở đây cùng tui giở trò cái gì mà giở trò?" Vẻ mặt ông chủ Vũ thô bạo càn quấy: "Với lại, chưa từng nghe nói dùng mô tô mở đường làm cái công việc giết gà này."

Vai của bốn vị cưỡi xe run lên, ông chủ Vũ là tức chết người không đền mạng.

Xe mở đường nhà ai không phải là đi chậm rãi hả?

Nhà ông chủ Vũ thì không!

Bốn chiếc mô tô giống như thi đấu vậy, tốc độ phải gọi là rất nhanh!

Động tĩnh kia, không khiến người ta chú ý cũng khó!

Mô tô kêu "brừ brừ" nhanh chóng chạy đến chỗ Trang Sĩ Nhân và Alice!

Chờ thời điểm dừng lại, bánh trước mô tô cách đùi hai người cũng chỉ ba centimet mà thôi, đừng nói Trang Sĩ Nhân và Alice, dù là Spider Man với trái tim siêu nhân của người ta, hẳn cũng phải run cầm cập ấy chứ!

Cho nên cũng không trách Alice cởi bỏ quan niệm, thay đổi tác phong thấy người sang bắt quàng làm họ ngày xưa, cuồng loạn kêu gào liên tục.

Bất kể là ai bị dọa sợ đến bắp chân cũng bị chuột rút, đều sẽ cuồng loạn, huống chi là tiểu thư mỏng manh như Alice, cô ta cũng bị sợ hãi đến thần kinh chân co giật, tạm thời mất tri giác được chứ.

"Hì hì!" Hứa Tư Văn còn chưa phản ứng lại, Trương Lam Hà trước tiên nhịn không được vui sướng khi người gặp họa, mặc kệ nam nhân này ra sao, ít nhất hắn giúp Tư Văn xả giận thật không tệ.

"Anh!" Mặt Trang Sĩ Nhân nha, đỏ cam vàng lục lam chàm tím màu gì cũng có, vị hôn thê Alice của gã cũng gần như vậy.

?

Gà, trong tiếng địa phương phía nam, còn có ý tứ ám chỉ gái điếm, mặc kệ ông chủ Vũ có biết cái ý tứ ám chỉ này hay không, lời của hắn cũng tuyệt đối là giáng Alice xuống tầng chót.

"Tư Văn, em nói xem thế nào?" Trang Sĩ Nhân không quen ông chủ Vũ, thế nhưng gã lại thông minh ngược lại bắt lấy Hứa Tư Văn, gã chắc chắn Hứa Tư Văn đối với mình tình cũ chưa tan, mà nam nhân này vừa nhìn chính là một người xúc động, người như vậy rất dễ châm ngòi.

Nhưng mà không đợi Hứa Tư Văn có phản ứng, ông chủ Vũ trước hết mặc kệ, che chở Hứa Tư Văn trừng Trang Sĩ Nhân, dáng vẻ gương mặt hung thần ác sát: "Anh kêu vợ tui cũng vô dụng! Nhà bọn tui luôn là chuyện lớn cậu ấy làm chủ, còn chuyện nhỏ là tui làm."

Ý tứ chính là đây là chuyện nhỏ.

Cũng sẽ không cần Hứa Tư Văn lên tiếng.

"Ai là vợ anh chứ?" Hứa Tư Văn buồn bực, cái tên Vũ Khánh Cương này chạy tới, còn đổi phong cách xuất hiện như thế, đến cùng muốn làm gì?

Còn gọi mình là "vợ"!

Y mới không phải "vợ"!

"Vợ à, em cũng không thể ngủ xong liền bỏ đi chứ! Em thì phủi mông một cái là đi, còn lại một mình anh đáng thương biết bao! Em nhẫn tâm sao?" Ông chủ Vũ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, giây trước còn giống như thổ phỉ với Trang Sĩ Nhân và Alice, giây sau quay đầu liền đổi thành bộ dạng trung khuyển đáng thương với Hứa Tư Văn, rung đùi đắc ý lấy lòng y.

"Tôi, tôi...!" Hứa Tư Văn lắp ba lắp bắp "tôi" nửa ngày, lại không thể nói ra hai chữ "nhẫn tâm" này.

Người này đuổi tới...

Con hổ Đông Bắc này...

Ánh mắt Vũ Khánh Cương trầm tĩnh nhìn Hứa Tư Văn, tay vẫn như cũ nửa che chở Hứa Tư Văn vào trong ngực, hắn không sợ Hứa Tư Văn từ chối, dù Tư Văn có từ chối cũng không sao, hắn có thể sống chết quấn lấy, kiên trì chính là thắng lợi nha.

Thế nhưng hắn vẫn như cũ không thích nghe Tư Văn nói ra lời khiến mình không thích, cho nên hắn quay đầu đối mặt với Trang Sĩ Nhân liền phun: "Anh còn chưa báo tên tuổi đâu! Hai người đến cùng là làm gì hả? Không có chuyện gì bọn tui cũng phải đi lên, ngày bận rộn đó, không có thời gian rảnh rỗi với mấy người đâu."

"Tệ nhân Trang Sĩ Nhân, là tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật tập đoàn Ngải thị." Trang Sĩ Nhân có chút nghiến răng báo thân phận của mình.

"Chào ngài, tôi giữ chức cố vấn pháp luật của tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ." Một nam thanh niên mang kính mắt viền vàng tiến lên, ngay cả lễ tiết cơ bản nhất như bắt tay cũng lược bỏ, lấy ra một tờ hợp đồng

photo thật mỏng: "Tập đoàn tài chính chúng tôi đã thu mua cao ốc VT tân thành Lan Châu, đây là hợp đồng thu mua bản photo, hiện tại mời các người rời khỏi phạm vi cao ốc VT, nơi này không hoan nghênh các người."

Trang Sĩ Nhân kinh ngạc nhìn trang giấy sắp đưa đến trước lỗ mũi, nội dung viết trên đó khiến đầu óc của gã vang ong ong như bị sét đánh.

"Hứa Tư Văn!"

Trong giây lát vang lên giọng nữ sắc nhọn cao vút trong mây, chấn động màng nhĩ người ta đau đớn.

Hết chương 63

64. Chương 64: 064. Mang Em Về Nhà

Alice giận điên lên, bị người ta ám chỉ là "gà", còn bị người ta đuổi, xưa nay cô ta chưa từng chịu uất ức lớn như vậy!

Cô ta tức giận cho rằng hết thảy đều là lỗi của Hứa Tư Văn!

Chỉ vào Hứa Tư Văn liền mắng: "Mày không biết xấu hổ! Một nam nhân, cùng người ta cướp ông xã còn chưa tính, còn cùng một… A!"

"Bốp!"

Ông chủ Vũ xoay người chính là một tát vỗ tới!

Hắn một tên đàn ông Đông Bắc, thân cao mã đại bàn tay cũng tuyệt đối ra sức, đừng nói một cô nhóc mỏng manh, dù là một tên đô con cũng không nhất định có thể chịu đựng được!

Gương mặt tinh xảo của Alice lúc ấy liền sưng lên một bên, đầu trở nên mơ hồ lỗ tai vang ong ong, răng trong miệng cũng thấy đỏ.

"Còn dám dùng cái chân gà kia của cô chỉ vào vợ tui thử xem!" Ông chủ Vũ che ở trước người Hứa Tư Văn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người: "Đều lăn cho tui!"

Ông chủ đã động thủ, nhóm bảo tiêu bên cạnh cũng không phải trang trí, nếu hai người kia cho thể diện mà không cần, bọn họ còn khách khí làm gì?

Văn không được thì trực tiếp thượng võ là được, nhóm bảo tiêu tiến lên đuổi hai người đi, Alice hùng hùng hổ hổ muốn cho ông chủ Vũ đẹp mặt, Trang Sĩ Nhân sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ ra nước.

Vốn tưởng rằng sẽ bắt được Hứa Tư Văn vào tay, kết quả lại đoán sai tình huống, thật sự là cái thứ lả lơi ong bướm, năm đó yêu mình như vậy, kết quả lại tìm một tên nhà giàu mới nổi cao lớn thô kệch.

Vị hôn thê bên cạnh còn đang hùng hùng hổ hổ, lòng Trang Sĩ Nhân càng phiền muộn hơn, thế nhưng lại không thể không nhịn, không chỉ phải nhịn mà còn phải trấn an thiên kim đại tiểu thư điêu ngoa bốc đồng này nữa: "Đừng tức giận, sớm muộn cũng xả cơn giận này cho em mà."

"Anh nói đó!" Alice thô bạo ra lệnh: "Em muốn nam nhân đê tiện kia sống không bằng chết!" Ngừng một lát lại tiếp tục: "Còn có Trương Lam Hà kia! Còn có cái tên đến lúc sau nữa! Nói chung muốn cho bọn họ hối hận vì hành động ngày hôm nay!"

"Trương Lam Hà không thành vấn đề, vấn đề là nam nhân lúc sau kia, đang làm gì chúng ta cũng không biết, hơn nữa nhìn tư thế kia, tuyệt đối không đơn giản, trở về tra một chút đi." Trang Sĩ Nhân lái xe, sắc mặt cũng không tốt cỡ nào, vào lúc này gã thật sự là bày không nổi sắc mặt tốt, thế nhưng bây giờ Alice đang nổi giận, không chú ý tới cái này. "Cái người lúc sau thoạt nhìn chính là nhà giàu mới nổi!" Ngải gia cũng là nhà giàu mới nổi, thế nhưng Alice lại tự cho rằng tài trí hơn người, giáo dưỡng tốt đẹp, nói trắng ra chính là một nữ khổng tước tự cảm thấy mình cao giá. "Có phải nhà giàu mới nổi không thì trước tiên

không cần lo, chủ yếu là Hứa Tư Văn bên kia làm sao bây giờ? Nếu như hắn không chịu hỗ trợ, chuyện của chúng ta sẽ giữ không được."

"Đừng chúng ta nha? Đó là chuyện của anh, có bất bình cũng là phiền toái của anh, em cũng mặc kệ, cơn giận này em muốn xả, chuyện của anh tự nghĩ biện pháp đi!" Alice ghét nhất mấy chuyện dùng trí đó, cho nên cô ta vẫn luôn sống rất dễ dàng.

"Thân ái, chúng ta đã đính hôn, em cũng hi vọng anh có một phen sự nghiệp đi? Sau này người khác đều sẽ hâm mộ em có một ông xã tốt, chứ không phải gả cho một thằng nhóc nghèo, em nói xem?" Tay cầm lái của Trang Sĩ Nhân nổi gân xanh, thế nhưng giọng điệu lại hết sức ôn nhu nụ cười cũng rất cưng chiều.

"Nói cũng đúng."Alice suy nghĩ một chút, dung lượng đầu cô ta không lớn, chỉ số thông minh cũng không cao, dĩ nhiên cảm thấy lời Trang Sĩ Nhân còn có chút đạo lý: "Trở về tìm ba ba, để ông xem con gái ông bị người ta đánh thành bộ dạng này!"

"Được, có lẽ ba sẽ cảm thấy hứng thú với thứ trong tay chúng ta, đây chính là một khoản buôn bán kiếm bộn không bị lỗ mà."Trang Sĩ Nhân khẽ thở phào nhẹ nhõm, dưới chân đạp chân ga, đi sạch sẽ lưu loát.

Không lưu loát sạch sẽ cũng không được, nhóm bảo tiêu sau lưng cũng muốn móc súng lục ra đuổi rồi.

Hai kẻ chướng mắt kia đi rồi, ông chủ Vũ một phen cuỗm kỹ thuật viên Hứa, trực tiếp chạy nhanh về phía chiếc xe Land Rover của mình. "A!" Hứa Tư Văn sợ hết hồn!

Sau đó phát hiện là bị ông chủ Vũ bế lên, nhanh chóng kéo quần áo ông chủ Vũ, phát hiện quá trơn!

Có thể không trơn sao?

Da chồn tuyết hoang dã Đông Bắc tinh khiết làm áo khoác, mùa đông đi ở bên ngoài, tuyết cũng không rơi đến trên người.

Hắc tuyến nắm cổ ông chủ Vũ, trước tiên cố định chính mình lại rồi mới cùng tên thổ phỉ này nói chuyện: "Anh làm gì vậy?"

"Mang em về nhà." Ông chủ Vũ đã ra hiệu cho người đi theo mở cửa xe.

Bởi vì bốn chữ này, Hứa Tư Văn liền sững sờ, đã bao lâu, y không nghe thấy cái chữ "nhà" này?

Về nhà?

Trở về nơi đó?

Trong nhà đã sớm…

"Ai ai! Hai người chờ chút nha!" Tuy rằng đầu Trương Lam Hà cũng không thấp, nhưng so với nhóm đàn ông tới từ Đông Bắc này, tuyệt đối thuộc về cúi đầu nhìn xuống chỉ cao hơn mặt biển, mà làm người ta tức giận chính là, hắn chạy không nhanh bằng cái người mang học đệ đi!

Ông chủ Vũ quay đầu mặt không thay đổi nhìn Trương Lam Hà, nếu không phải trong tài liệu viết rõ rõ ràng ràng, người này là một trong số ít anh em của Tư Văn, ông chủ Vũ tuyệt đối sẽ đem tất cả những tên trở ngại hắn đem Tư Văn đi đạp bay ra ngoài. "Anh muốn mang Tư Văn đi đâu hả?" Cho dù Trương Lam Hà không muốn bắt chó đi cày, cơ mà Tư Văn ở trong lồng ngực người ta kia kìa, không quản cũng phải quản.

"Dẫn em ấy về nhà." Ông chủ Vũ cũng thật là lời ít ý nhiều, có điều nhìn nhìn biểu tình của Trương Lam Hà, cùng với thân thể đã cứng ngắc của người trong lòng, cuối cùng hắn vẫn là tốt bụng nói thêm vài câu: "Thân thể em ấy không tốt, nghỉ ngơi trước một quãng thời gian, người phía sau sẽ nói với anh chuyện liên quan tới tòa cao ốc này, cái khác không cần lo lắng, sau này tòa nhà lớn này, chỉ là của mình công ty chúng ta."

Cái gì gọi là "giàu nứt đố đổ vách"? Chính là đây.

"Anh mua cao ốc?" Khỏi nói Trương Lam Hà, Hứa Tư Văn cũng kinh ngạc. "Phải!" Vũ Khánh Cương gật đầu, cười thật thà: "Hai người ở chỗ này mở công ty, còn cùng người bên ngoài chen chúc một chỗ có bao nhiêu uất ức chứ? Vẫn là nhà đơn tốt hơn, làm gì cũng thuận tiện, ở bên trong trần truồng mà chạy cũng

không có người quản, cũng không cần luôn sợ bị người ta trộm cướp thành quả gì đó." Câu nói thứ hai đếm ngược lên, Trương Lam Hà cùng Hứa Tư Văn hắc tuyến, thế nhưng câu nói sau cùng, quả thực là nói đến tận đáy lòng Trương Lam Hà rồi!

"Thằng em này nói quá tốt rồi!" Kỳ thực Trương Lam Hà không biết Vũ Khánh Cương bao lớn, nhưng mà hắn cùng với Hứa Tư Văn, hắn luôn sắm nhân vật anh trai, cho nên hắn theo bản năng liền đem Vũ Khánh Cương xem là "em rể".

Ánh mắt Hứa Tư Văn phức tạp ngửa đầu nhìn Vũ Khánh Cương.

"Tên khốn kiếp vừa nãy mới đuổi đi, anh biết trước đây hắn từng làm kẻ cắp, trộm luận văn tốt nghiệp của em, sau đó còn đoạt đi cơ hội xuất ngoại tiến tu của em." Kỳ thật Vũ Khánh Cương cũng biết không ít chuyện liên quan tới Hứa Tư Văn.

Hắn đã có người thích, đương nhiên phải chu đáo, nếu không phải vì người phái đi vừa vặn biết được một ít chuyện vô liêm sỉ của Trang Sĩ Nhân, hắn cũng sẽ không nửa đường liền bỏ qua Tư Văn, chạy thật xa để an bài bố trí.

"Anh, anh điều tra tôi?" Sắc mặt Hứa Tư Văn hơi lạnh, y là người rất chú ý việc riêng tư, ngay cả phòng ở cũng không cho người ta dễ dàng ra vào.

"Bẹp!" Ông chủ Vũ lại là cúi đầu hung hăng bẹp một cái trên mặt Hứa Tư Văn, cái tên Trương Lam Hà kia thế mà lại ở một bên huýt sáo!

"Ầm!" Mặt Hứa Tư Văn vốn là có chút lạnh có chút giận tái đi còn có chút trắng bệch, lúc này liền đỏ bừng!

Đây chính là ở bên ngoài!

Y vừa hiểu được, đây là đang ở bên ngoài!

Không chỉ có Vũ Khánh Cương cùng Trương Lam Hà, còn có người Vũ Khánh Cương mang tới, còn có những bảo tiêu kia, càng có vô số người ở hai bên đường...

"Em chính là cô dâu mà anh chọn trúng, không tìm người đi tra một chút, lỡ như anh phạm vào kiêng kỵ của em thì phải làm sao?" Âm thanh Vũ Khánh Cương rất lớn, lộ ra một loại khí thế hào sảng: "Anh trải qua ba mươi năm thật vất vả có một đối tượng yêu thích, nếu làm mất thì anh cũng không có đất mà khóc đi." Người đi đường ở bốn phía bị nhóm bảo tiêu ngăn cản cũng cùng huýt sáo, còn có người ồn ào kêu: "Người anh em cậu đáp ứng đi!"

"Cùng nhau! Cùng nhau!"

"Có chỗ khóc mà! Đến chỗ của em khóc nè!" Còn có nhóm tiểu mỹ nữ nhìn chằm chằm ông chủ Vũ hai mắt sáng lên hô, thuận tiện ưỡn ưỡn bộ ngực không lớn của mình, nhưng đáng tiếc, có ưỡn nữa cũng vẫn thiếu một phần lớn. "Khóc cũng tìm không ra đâu!" Kết quả ông chủ Vũ hướng về bên kia ngao ngao kêu một tiếng, đùa ngứa eo những người qua đường kia.

Ôi chà! Nam nhân này quá đàn ông rồi!

Đem Tư Văn bỏ vào trong xe, nói với Trương Lam Hà: "Hôm nay về nhà nghỉ ngơi trước, qua hai ngày còn có đồ chuyển đến, tui về nhà một chuyến, con rể tui đây cũng phải đến cửa nhà cha mẹ vợ chào hỏi, lôi kéo làm quen với cha mẹ vợ."

"Người anh em cậu thật là đàn ông!" Trương Lam Hà nghe đến đó đã tán thành với cái tên Vũ Khánh Cương đột nhiên xuất hiện này rồi.

Dám đến cửa lớn Hứa gia cầu thân, cái này cần thích Hứa Tư Văn bao nhiêu chứ, tinh thần không sợ chết biết bao nhiêu nha!

"Đúng vậy!" Ông chủ Vũ được khen cười hì hì đáp lời một tiếng: "Bốn cái mô tô mở đường ở đằng trước, anh vợ anh cứ lấy hai cái về chơi đi."

"Ai nha! Quá tốt!" Trương Lam Hà lập tức được gãi đến chỗ ngứa, vui vẻ xoa xoa tay bye bye với Hứa Tư Văn: "Nhanh đi về đi, người ta thật vất vả đến một chuyến, em đừng quá già mồm nha! Người như vậy em

đốt đèn lồng cũng không tìm được đâu, quý hiếm quý hiếm đó." Hai chiếc mô tô liền chắp tay đem mình dâng cho người ta?

Mặt Hứa Tư Văn đen lại nhìn Trương Lam Hà chạy chậm đến chỗ mô tô, giống như ong mật thấy mật hoa trực tiếp dán vào.

Ông chủ Vũ cùng chui vào, vươn một tay ôm vai Hứa Tư Văn: "Đừng ngạc nhiên, xe kia đã nói toàn thế giới chỉ có mười chiếc, hắn lập tức có đến hai, rất cao hứng."

"Vậy anh còn đưa anh ấy?" Giống như cái cấp bậc limited đến "toàn thế giới" này, cho dù số lượng một trăm cũng là tồn tại cực kỳ thưa thớt, còn "mười" chiếc, cũng quá ít rồi.

Đây cũng không phải là thứ có tiền có thể mua được.

Rất nhiều lúc, loại xa xỉ phẩm này là tượng trưng cho thân phận.

"Hắn không phải anh vợ sao, dù thế nào cũng là người nhà mẹ đẻ của em." Ông chủ Vũ rút ra đồ uống trong ngăn bên cạnh đưa cho Hứa Tư Văn: "Uống trước chút nước trái cây, nước trái cây tươi mới lúc đến trực tiếp vắt ra đó."

Hứa Tư Văn có chút mơ hồ tiếp nhận đồ vật, một hơi đổ nửa bình xuống, bổ sung lượng nước và đường xong, đầu óc cũng tỉnh táo hơn rất nhiều, chỉ số thông minh lập tức vượt lên trên trục hoành: "Người nhà mẹ đẻ ai chứ? Anh, anh đừng nói mò!"

"Anh nói mò?" Ông chủ Vũ mặc kệ: "Em ngủ xong bỏ chạy xem anh là ai chứ? Muốn chạy cũng phải để anh gật đầu mới được!"

"Đó, đó, đó chỉ là ngoài ý muốn thôi!" Hứa Tư Văn cậy mạnh cãi lại.

Lại nói, hai người bọn họ, rốt cuộc là ai ngủ ai hả?

Rõ ràng là mình thiệt thòi có được không? Tại sao người này còn có thể đúng lý hợp tình tranh luận với mình như thế chứ?

Cái này không đúng nha!

Hết chương 64

65. Chương 65: 065. Đến Già Cũng Nhường Nhịn Em Nhất

"Ở ngoài cái trứng!" Vũ Khánh Cương trợn tròn mắt hổ, vò mẻ không sợ nứt: "Không sợ nói cho em biết, anh đã sớm thích em, anh là cố ý chuốc say em để nấu thành cơm, quả bắp em đã chín rồi, vào trong miệng anh mà còn muốn trốn? Em ngược lại cứ trốn đi? Chính là em trốn lên mặt trăng, anh cũng có thể bao phi thuyền bay lên tóm em trở về!"

"Anh, anh nói cái gì đó!" Hứa Tư Văn đỏ cả mặt toàn thân toả nhiệt, y chỉ từng thổ lộ một lần, còn là cái loại rất mịt mờ nữa, kết quả lại gặp phải một tên khốn. Nhưng một lần đi công tác, một lần say rượu thân mật, liền bị người ta đuổi tới tận nhà.

Hiện tại lại bị người ta giống như trách móc giống như thổ lộ một trận, dù cho chỉ số thông minh cao đến đâu, trong khoảng thời gian ngắn Hứa Tư Văn cũng tay chân luống cuống, cũng không biết phải làm sao cho phải.

"Nói gì đi? Anh nói là anh thích em, muốn sống cùng em, sẽ không bắt nạt em, sẽ không trộm em cướp em lừa gạt em, sẽ che chở cho em cả đời, đến già cũng nhường nhịn em nhất." Ông chủ Vũ vươn tay đem Hứa Tư Văn ở trên đùi ôm vào lòng, siết thật chặt chỉ lo người chạy mất, lại nhắm vào khuôn mặt của Hứa Tư Văn bẹp một cái: "Anh là một người thô thiển không có văn hóa gì, chỉ cần em đừng ghét bỏ anh là được, sau này trong nhà em làm chủ gia đình ra quyết định, anh phục tùng chỉ thị."

Đầu Hứa Tư Văn tựa vào chôn trong áo khoác lông chồn của hai người, cảm giác lông nhung nhung mềm mềm, giống như tâm tình của y giờ phút này, bị giọng nói thuần phác mang theo một chút bá đạo của Vũ Khánh Cương khiến cho mềm đến rối tinh rối mù.

"Em chít một tiếng đi, cho anh một lời sảng khoái, đến cùng là có đồng ý hay không? Không đồng ý thì chúng ta cứ tiếp tục cọ xát, dù sao thì anh với em đã xác định tốt rồi." Không đợi được Tư Văn phản ứng, Vũ Khánh Cương lập tức siết thật chặt cánh tay, hắn cũng có chút khẩn trương đó!

Nếu cũng đã ép buộc một lần mười ba lượt như vậy mà vẫn không thể khiến Tư Văn gật đầu, hắn cũng chỉ có thể noi theo tổ tiên làm thổ phỉ một phen, trực tiếp đem người đoạt tới đi kết hôn làm hỉ sự mà thôi.

"Ừm." Hứa Tư Văn nhẹ nhàng hừ một tiếng, không có ý định ngẩng đầu, lộ ra lỗ tai đỏ rực cho ông chủ Vũ nhìn, còn người thì lại toàn bộ nấp ở trong lồng ngực của hắn không đứng lên.

"Em xem anh cũng lao lực với em nhiều vậy rồi, em cho anh một thái độ rõ ràng chút đi? Em xem chuyện này phải thế nào!" Vũ Khánh Cương lại nghe Hứa Tư Văn rầm rì một tiếng, âm thanh nhỏ như muỗi, cái gì y cũng không làm rõ ràng.

Không làm rõ ràng hắn liền nóng lòng, cánh tay lại nắm chặt một phần, rất có ý tứ đem Hứa Tư Văn vùi vào trong thân thể mình.

"Anh muốn thái độ gì?" Hứa Tư Văn vốn là thật xấu hổ, được người ta thổ lộ đồng ý, da mặt của y không dày như ông chủ Vũ, kết quả ông chủ Vũ không hiểu y còn chưa tính, cánh tay lại càng ngày càng chặt, y cũng sắp không lấy hơi lên được rồi!

Bỗng giơ tay dùng sức đấm mạnh Vũ Khánh Cương, thở phì phò giương mắt hung hăng trừng Vũ Khánh Cương: "Tôi sắp bị anh ghìm chết rồi!"

"Ồ ồ ồ!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng buông cánh tay ra, ôm hờ Hứa Tư Văn nịnh nọt tha thiết mong chờ nhìn: "Vậy còn em?"

"Nếu anh dám có lỗi với tôi, tôi liền cắn chết anh!" Hứa Tư Văn cũng không biết trong đầu bị cái gì, lại nói một câu dọa chết người không đền mạng.

"Được!" Vũ Khánh Cương lộ ra một cái tươi cười ngây ngốc thật lớn, đột nhiên hai móng vuốt lớn ôm lấy đầu Hứa Tư Văn, hung hăng hôn lên miệng Hứa Tư Văn, còn hôn ra tiếng "bẹp" nữa!

Hứa Tư Văn bắt đầu dùng sức cào, cũng không thể thoát khỏi ma trảo.

Tài xế lái xe ở phía trước, từ lúc ông chủ Vũ lên xe bắt đầu nói chuyện, hai vai chưa từng ngừng run rẩy, hai phu phu ông chủ cũng quá khôi hài rồi!

Đoàn xe của Vũ Khánh Cương liền nhìn thấy chiếc xe phía trước chạy thành hình rắn sau hai mô tô mở đường, xe phía sau không biết phía trước có ý tứ gì, thế nhưng phu phu ông chủ đang ngồi trong chiếc xe phía trước đó, cho nên xe phía trước chạy thế nào bọn họ ở phía sau cũng chạy theo như vậy, kết quả có thể tưởng tượng được, mãi cho đến nơi ở của Hứa Tư Văn, đoàn xe rất chấn mắt người ta.

Từ khi Hứa Tư Văn nhìn thấy Vũ Khánh Cương, chân chưa từng chạm đất, từ lúc lên xe là Vũ Khánh Cương ôm lên, đến lúc xuống xe vẫn là bị ôm xuống, thế nhưng Vũ Khánh Cương không để Hứa Tư Văn xuống đất, hắn là trực tiếp ôm Hứa Tư Văn vào thang máy.

"Anh buông tôi ra!" Hứa Tư Văn bị ôm cũng có chút ngượng ngùng, y cũng không phải con gái làm gì mà bị người ta ôm ra ôm vào chứ?

"Làm gì? Em đã yếu ớt thành như vậy rồi, còn muốn tự mình chạy nhảy hả? Dẹp đi!" Ông chủ Vũ mặc kệ, một đường đem Hứa Tư Văn ôm vào nhà y, phòng y, phòng ngủ của y.

Tài xế đã sớm đứng ở cửa thì giúp một tay đóng cửa lại, ngay cả ngưỡng cửa cũng không bước vào, trực tiếp nhìn theo hai phu phu ông chủ vào nhà.

"Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn có chút bất an, thế nhưng bị ông chủ Vũ áp chế ở trên giường không thể động đậy, không thể làm gì khác hơn là trừng Vũ Khánh Cương, muốn dùng ánh mắt dọa sợ đối phương.

Kết quả y không biết, ánh mắt kia của y ở trong mắt ông chủ Vũ, không có gì khác biệt với thông đồng cùng mình.

"Muốn ngủ với em." Lúc này Vũ Khánh Cương ngược lại là rất thành thật, nói chuyện cũng không che đậy, trực tiếp phun ra lời nói trong lòng hắn.

"Anh!" Mặt Hứa Tư Văn nha, lại bắt đầu sung huyết, ngày hôm nay số lần sung huyết rất nhiều.

"Em vừa trốn liền là mấy ngày, ngay cả một bóng người cũng không nhìn thấy, anh rất nhớ em." Nói nói, Vũ Khánh Cương vùi đầu ở cổ Hứa Tư Văn hít một hơi thật sâu, trong nháy mắt nửa người Hứa Tư Văn đều không nhúc nhích.

"Em có biết không, anh trở về vừa thấy em không ở đó, trong lòng là cảm giác gì? Hận không thể tóm em về dùng sức đánh một trận! Cho em nhớ kỹ không dám tiếp tục trốn." Vũ Khánh Cương vừa nói, vừa bẹp bẹp dùng sức gặm Hứa Tư Văn, bắt đầu từ mặt.

"Em cho rằng... anh đi rồi... lúc tỉnh lại, bên kia giường đã lạnh..." Lúc nói như thế, nước trong mắt rơi xuống trên gối.

"Không khóc..." Vũ Khánh Cương vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt đọng: "Lúc đó trong lòng hai ta đều nghẹn khuất..." Hứa Tư Văn không tự chủ liền kéo kéo tóc đại lão hổ Vũ, đau lòng khi đó y không muốn nhớ lại.

"Anh sợ em không thoải mái, mua thuốc cho em, người của khách sạn không dùng được, lỡ như bỏ ra giá cao lại mua thuốc rẻ tiền trở về, ai biết có thể dùng hay không chứ? Còn đến chỗ Nhị Trụ lấy đồ ăn sáng cho em, anh biết sau khi làm cái kia không thể ăn đồ cứng, chỉ có thể ăn đồ loãng có dinh dưỡng, anh bảo Nhị Trụ ở nhà nấu cho anh một con gà, còn có canh nữa..." Lột áo cởi quần, thuận tiện liếm liếm kỹ thuật viên Hứa, tốt xấu thì trên người Tư Văn dính chút mùi vị của mình.

Đồng thời bản thân hắn cũng lột sạch, cởi nhanh chóng! "Vợ bé nhỏ, anh nhớ em, lại tưởng tượng lại tưởng tượng ..."

Không có lời trót lưỡi đầu môi, không có thề non hẹn biển, thế nhưng ngôn ngữ bình thường lại chân thành, mới có thể thể hiện ra chân tâm thực lòng.

"Em cũng nhớ anh, rất nhớ rất nhớ." Hứa Tư Văn đỏ mặt hôn hôn hai má Vũ Khánh Cương.

Hô hấp của ông chủ Vũ cũng nặng hơn ba phần.

Khi hai người thẳng thắn gặp nhau, Hứa Tư Văn cắn góc chăn rầm rì, chết sống không lên tiếng.

Ông chủ Vũ thích thú, kéo góc chăn Hứa Tư Văn đang cắn, nằm úp sấp ghé vào lỗ tai y vô cùng lưu manh nói: "Em kêu đi, lầu trên lầu dưới bao gồm cả cửa đối diện, anh đều đã mua lại, bây giờ là phòng trống, em chính là kêu rách cổ họng, cũng không ai nghe thấy!" Nói gì vậy?

Hứa Tư Văn tức giận một cái liền cắn tới khuỷu tay ông chủ Vũ, ông chủ Vũ một tiếng hổ gầm ngao ngao...!

Lúc mưa tạnh mây bay, Hứa Tư Văn đã không có nỗi lo ngủ thiếp đi, mấy ngày nay y vốn cũng không quá thoải mái, áp lực trong lòng cũng lớn, suy nghĩ quá nặng, cả người đều miệng cọp gan thỏ, sau khi kịch liệt lăn giường, liền hoàn toàn thả lỏng ngủ say, dù sao thì, có con hổ Đông Bắc kia ở bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày gần đây y chân thật ngủ.

Vũ Khánh Cương hưng phấn hôn bẹp vợ mình một cái, tìm chăn sạch sẽ, cảm thấy chăn không quá giữ ấm, dứt khoát trước tiên liền dùng áo khoác lông chồn bọc vợ mình lại, ngay cả cọng tóc cũng không lộ, chính mình lại mặc áo lông quần mùa thu đĩnh đạc ngồi ở bên giường trước tiên gọi một cú điện thoại: "Xong việc chưa?"

Bạn đang ?

"Tất cả đều ổn thỏa!"

"Được! Trở về tự mình tới chỗ tài vụ lĩnh tiền thưởng."

"Cảm ơn anh Cương!"

Vũ Khánh Cương cúp điện thoại, một phen ôm lấy cái người lông mềm mềm, lê giày bít mũi ra ngoài, ở cửa đã có người đang chờ.

Dọc theo đường đi vẫn là đoàn xe phong cách như cũ, có điều bởi vì một ít người đã biết tin tức ông chủ tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ đến Lan Châu, rất nhiều người đều điện thoại tới, có điều người nhận điện thoại không phải Vũ Khánh Cương, mà là đồng bọn phụ trách quan hệ xã hội trong nhóm người Trương Triêu Dương theo tới.

Tìm ông chủ?

Ông chủ đuổi theo ông chủ rồi!

Đáp án bệnh thần kinh này làm mê man không biết bao nhiêu người.

Vũ Khánh Cương buông tay không quan tâm những chuyện đó, hắn chính là vì theo đuổi vợ, buôn bán là thuận tiện làm, không phải chuyện cần bận tâm nhiều.

Cũng may là hắn ôm Hứa Tư Văn trốn nhanh, chân trước hắn rời đi, chân sau đã có người tra được địa chỉ của Hứa Tư Văn, ẩn vào tiểu khu tìm tới cửa, tự nhiên là ăn canh bế môn!

Sau khi đến nơi, ông chủ Vũ quay đầu giao phó với đội trưởng đội hộ vệ: "Trong nhà giống vậy là được, ngoại trừ người của chúng ta, người khác đều khỏi phản ứng, dám cứng rắn liền chơi tới với hắn, xảy ra chuyện thì có tui, người của chúng ta thứ nhất không thể có nguy hiểm đến tính mạng thứ hai không thể bị thương, còn lại tự do phát huy."

"Hiểu rõ." Đội trưởng đội hộ vệ cười cười một bên ấn tai nghe lại thấp giọng gọi các đội viên một bên đi ra ngoài.

Bọn họ đều là bộ đội đặc thù, trên người có chút vết thương mang tính vĩnh viễn không thích hợp ở lại trong quân đội, Vũ Khánh Cương là một ông chủ tốt, đồng đội bọn họ không muốn tách ra, hắn liền thuê toàn bộ thành bảo an tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ.

Chủ yếu nhất là, Vũ Khánh Cương nói những câu kia, đối với bọn họ mà nói, những câu nói kia của Vũ Khánh Cương so với cho bọn họ bao nhiêu tiền đều làm cho bọn họ cảm thấy giá trị hơn.

Vũ Khánh Cương ôm vợ trực tiếp đạp cửa ra tiến vào bên trong buồng tắm, đem vợ bé nhỏ gột rửa sạch sẽ, bọc chăn lên thả vào trên giường lớn, nằm úp sấp ở một bên thích thú một hồi lâu, mới xoay người ra sau bếp, còn phải làm chút đồ bồi bổ thân thể cho vợ, vừa nãy ôm ở trong tay cũng có thể đụng tới xương rồi.

Hết chương 65

66. Chương 66: 066. Đối Tượng Cũng Đã Có?

Lúc Hứa Tư Văn tỉnh lại, đã là chạng vạng tối, trần nhà đập vào mắt không phải hình thức mình quen thuộc, chăn trên người cùng giường nằm cũng không phải là của mình, căn phòng thì càng là xa lạ.

"Tỉnh rồi?" Vũ Khánh Cương kéo cửa đi vào, trên tay bưng một cái bát, trong bát còn bốc hơi nóng.

Hứa Tư Văn muốn mở miệng nói chuyện, Vũ Khánh Cương lại đem bát đặt trên tủ đầu giường, nâng y dậy ôm vào trong ngực: "Trước hết đừng nói, uống ngụm nước nóng trước đã."

Hứa Tư Văn biết nghe lời phải.

Canh gà nóng hôi hổi rất thanh đạm, thế nhưng mùi vị rất không tồi, sau khi Hứa Tư Văn uống xong, cảm giác khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều nóng hổi.

"Đây là đâu?"

“Địa bàn ở bên này của anh, vừa mua đến tay không quá ba ngày, cũng không tệ lắm.”

Vũ Khánh Cương đem bát ném lên tủ đầu giường, mình thì lột quần áo, chỉ mặc cái quần lót chui vào trong chăn, mò Hứa Tư Văn vào trong ngực ôm chặt.

Thân thể Vũ Khánh Cương nóng hầm hập, giống như lò sưởi hình người, Hứa Tư Văn không cần ôm liền tự giác cọ qua, sau khi bị người ta ôm lấy y cũng không giãy dụa, có lẽ là tâm ý tương thông, cũng vui vẻ cùng gắn bó dựa dẫm như vậy.

“Em muốn đến phòng vệ sinh!” Hứa Tư Văn vừa thư thái chút, liền có tình huống.

“Anh ôm em đi!” Vũ Khánh Cương cũng không mặc quần áo, dùng chăn quấn lấy Hứa Tư Văn cứ như vậy ôm người chui vào phòng vệ sinh.

Hứa Tư Văn xả nước, toàn thân sung huyết rửa sạch tay, lại bị ông chủ Vũ ôm về, toàn bộ quá trình, đều là chân không chạm đất!

“Anh không lạnh à?” Hai mắt Hứa Tư Văn nhìn xung quanh, chính là không nhìn Vũ Khánh Cương, ai bảo trên người Vũ Khánh Cương còn có vết cào của y chứ, tỏ rõ tình hình phát sinh giữa bọn họ mấy tiếng trước.

“Lạnh gì chứ? Trước khi tới liền gọi người sưởi ấm phòng, so với ở quê ấm áp hơn nhiều.” Vũ Khánh Cương lại chui vào trong chăn, túm Hứa Tư Văn lại.

Trên đất trải một tầng chăn mỏng, một tầng thảm lông rậm trải sàn, còn có da dê thuần trắng trải ở phía trên, loại bộ dạng này nếu Vũ Khánh Cương còn có thể cảm thấy lạnh, vậy thật đúng là gặp quỷ rồi!

Hai người vùi cùng một chỗ đầu dựa vào nhau, có một loại ấm áp và hạnh phúc thản nhiên truyền ra giữa hai người.

Vũ Khánh Cương còn biết vươn tay xoa bóp cho Hứa Tư Văn.

“Mấy cái này là ai dạy anh?” Hứa Tư Văn hưởng thụ rất thoải mái, có điều vừa mở miệng liền chọt trúng chỗ yếu của ông chủ Vũ.

“A… bọn tiểu Ngụy ra kế sách.” Vào lúc này Vũ Khánh Cương đặc biệt thành thật, Hứa Tư Văn hỏi cái gì hắn liền nói cái đó, một chút cũng không dối gạt.

Hứa Tư Văn càng thả lỏng, y chỉ biết lấy tính cách kia của ông chủ Vũ, tuyệt đối không phải loại người chu đáo, hắn là một người đàn ông Đông Bắc hào sảng, chứ không phải quý công tử ôn nhu từ vùng sông nước Giang Nam.

“Nói một chút về những chuyện không biết đi? Chuyện của em anh đều biết, nhưng của anh em còn chưa biết đâu.” Nhích lại gần bả vai Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn hơi híp mắt lại nghe Vũ Khánh Cương tự thuật náo loạn trong mấy ngày kia.

Ngày đó, Vũ Khánh Cương còn biết giúp Hứa Tư Văn xử lý sau khi xong việc, sau đó liền nằm lỳ ở trên giường nửa giờ nhìn Hứa Tư Văn ngủ!

Sau đó vẫn là đột ngột nhớ ra phải chuẩn bị cho Hứa Tư Văn đồ ăn uống dùng còn có các loại thuốc, hạ sốt giảm nhiệt vân vân, lúc đó Vũ Khánh Cương liền nhảy lên, nhấc điện thoại lên trực tiếp tìm Ngụy Diên.

Cả nhóm Ngụy Diên đều náo động rồi!

Sau đó dùng thời gian một tiếng, bọn họ liền lấy ra một kế hoạch cặn kẽ tỉ mỉ lại ôn nhu, ông chủ Vũ vừa nhận được liền bắt đầu dựa theo những chuyện trên đó mà đi làm.

Đầu tiên sai Nhị Trụ về nhà tìm một con gà mẹ trong ổ gà làm thịt, nấu một nồi canh gà nồng đậm, sau đó tự hắn ra cửa đi thẳng vào bệnh viện lớn nhất trong thành phố, xông thẳng vào phòng thuốc của bệnh viện người ta, vỗ tiền ở trước cửa sổ: “Lấy thuốc giảm nhiệt thuốc hạ sốt thuốc bôi bên ngoài tốt nhất!”

“Đơn thuốc đâu?”

Ông chủ Vũ: “…?”

Sao hắn lại quên mất, chỗ này rất chính quy, mua viên thuốc giảm đau cũng phải cho bác sĩ liếc mắt nhìn một cái viết một tờ giấy trước mới có thể mua được thuốc.

Lấy số, còn là số của chuyên gia, ông bác sĩ chuyên gia vào phòng vừa ngẩng đầu, nhìn ông chủ Vũ mấy cái mới cau mày, giọng điệu không quá tốt răn dạy ông chủ Vũ: "Thằng nhóc, tôi xem thân thể cậu vô cùng tốt, không có bệnh mà?"

"Không phải tôi, là vợ tôi, muốn thuốc giảm nhiệt thuốc hạ sốt cùng thuốc bôi tốt nhất, nếu như có thể, lại cho vài thứ bồi bổ thân thể thì tốt hơn."

Hắn không nói lời nào còn may, vừa nói xong lời này, ông bác sĩ lại bắt đầu thao thao bất tuyệt, dạy bảo ông chủ Vũ như cháu chắt vậy.

"Phát sốt không đến bệnh viện hạ sốt mà ở nhà có thể tốt sao? Chất kháng sinh là tùy tiện kê đơn thuốc là có thể lấy về uống sao? Thuốc bôi bên ngoài cậu muốn dùng làm gì? Bị thương à? Thương cái gì? Thương chỗ nào...?" Tuổi tác ông bác sĩ nhìn rất lớn tóc đều đã hoa râm, nhưng sức lực lại mười phần, ông chủ Vũ bị dạy dỗ cho một mặt đầy nước.

Vì vậy ông chủ Vũ ở bệnh viện đi qua mấy cái phòng, bị vài bác sĩ dạy dỗ mấy câu, nhưng vì có ông bác sĩ đầu tiên đã viết ra đơn thuốc, nên mấy bác sĩ còn lại ngược lại không có răn dạy lợi hại như ông bác sĩ, có điều cũng dặn dò ông chủ Vũ, nếu không chuyển biến tốt thì nhanh chóng đến bệnh viện, đừng ở nhà kiên trì.

Chờ ông chủ Vũ xách theo một túi nhựa thuốc ra cửa bệnh viện, không chỉ bóp tiền thành công gầy mất một vòng, ông chủ Vũ cũng có ấn tượng sâu sắc nhất đối với bệnh viện này, lần tới không phải bệnh nặng thì hắn tình nguyện đến phòng khám bệnh, cũng không đến bệnh viện!

Vừa vặn Nhị Trụ cũng đưa canh gà đến cho hắn: "Anh Cương, anh đây là nấu cho ai vậy?"

"Cậu hỏi cái này làm gì?"

"Chị dâu bảo em hỏi, anh còn không biết chị ấy sao? Con gà mẹ này chị ấy cũng nhìn đến mấy năm rồi, không đẻ trứng nhưng cũng cho ăn cả ngày mà."

"Cho đối tượng của anh!" Vũ Khánh Cương đoạt lấy hộp cơm giữ nhiệt liền đi mất, còn lại Nhị Trụ ở trong gió hỗn độn nửa ngày, quay đầu lại liền nhanh chóng gọi điện thoại.

Không tới nửa giờ, người nên biết hay không nên biết, đều biết Vũ Khánh Cương có đối tượng, còn vì đối tượng mà đem gà mẹ trong nhà nấu canh.

Còn có mấy người hoài nghi, đối tượng của Vũ Khánh Cương tám phần là có, không thì sao lại giết gà mẹ nấu canh chứ?

Trong đó kích động nhất chính là chị dâu Thúy Hoa.

"Nhị Trụ, cậu cũng đừng lừa chị! Cương tử thực sự là nói như vậy à?"

"Chị Thúy Hoa, đây là ảnh chính mồm nói, em dám thề với cái đèn, mấy câu này bảo đảm là thật!"

"Quá tốt quá tốt! Mộ tổ tiên tỏa khói xanh rồi! Cương tử vậy mà lại có tin tức."

Mà khi đó Vũ Khánh Cương, đã là tay trái cầm canh gà tay phải mang theo thuốc, trở về khách sạn, sau khi mở cửa phòng ra, nhìn thấy trên giường rỗng tuếch, đầu óc có chút choáng váng.

Ra ngoài tìm tới quản lý chuyên phục vụ tầng này, thấy mặt liền hỏi: "Người trong phòng tổng thống đâu?"

"Rời đi rồi ạ!" Quản lý phục vụ nhìn bộ dạng ông chủ Vũ rõ ràng là bất mãn muốn phát hỏa, thận trọng hỏi: "Có phải chúng tôi phục vụ không đúng chỗ không? Ngài trách cứ cũng không sao, chúng tôi sẽ chỉnh đốn và cải cách."

"Không phải chuyện của mấy người!" Vũ Khánh Cương nghiến răng nghiến lợi, ngủ xong liền trốn là bệnh, phải trị!

Đem tất cả thuốc trong tay kín đáo đưa cho quản lý phục vụ: "Cho anh mang về đó, đều là đồ tốt, đừng chà đạp." Lúc quản lý phục vụ tiếp đón khách, có khách cho tiền boa, có khách cho nụ cười, còn có khách cho hắn xa xỉ phẩm nho nhỏ, thế nhưng lần đầu tiên có khách đưa cho hắn một đống thuốc đắt giá, trong đó còn có mấy cái thuốc bổ!

Có điều khách luôn luôn đúng. "Vậy cám ơn ông chủ Vũ."

Vũ Khánh Cương mang theo canh gà mở đường trực tiếp giết trở về đại viện Vũ gia, vừa vào cửa liền phát hiện đám người anh hai chị hai ngồi trên ghế sô pha phòng khách, đồng loạt dùng ánh mắt trừng hắn.

Vũ Khánh Cương bệ vệ ngồi ở chủ vị, đơn độc một cái ghế sô pha, cầm canh gà mang theo trong tay đặt trên bàn trà, không chờ người trong nhà mở miệng nói chuyện, hắn liền nói trước: "Em chọn trúng một người." Mọi người gật đầu: đây là câu vô nghĩa. "Em rất thích em ấy."

Mọi người giữ yên lặng: không thích thì hắn sớm đá rồi. "Em ngủ với em ấy."

Mọi người hưng phấn hai mắt tỏa ánh sáng: cuối cùng cũng nghe được chút nội dung cảm thấy hứng thú. "Gà mẹ cũng là hầm cho em ấy bồi bổ thân thể."

Mọi người nhất trí biểu tình nghiêm túc nghiêng tai nghe, đặc biệt là chị dâu Thúy Hoa, đã không kịp chờ hỏi Vũ Khánh Cương: "Mấy tháng rồi?" Vũ Khánh Cương sững sờ sau đó mới trả lời: "Không tới một tháng."

Bạn đang ?

Tỉ mỉ tính toán, Hứa Tư Văn quen biết với hắn không phải là chưa tới một tháng sao. "Ít tháng như vậy?" Chị dâu Thúy Hoa cũng ngẩn người. "Nếu như thích hợp, liền nhanh chóng đem chuyện này làm đi? Bằng không bụng lớn hơn không dễ nhìn, ngay cả áo cưới cũng mặc không được." Tuy rằng anh hai Vũ gia không thể vừa mắt loại chuyện lên xe trước mua vé sau này, thế nhưng ai bảo thằng em mình thật vất vả xem trọng một người, cái khác cũng liền không tính toán nhiều như vậy, nhanh chóng làm tiệc mừng định ra danh phận, tương lai đứa nhỏ ra đời cũng dễ làm hộ khẩu.

"Mọi người nói tới ai vậy?"Vũ Khánh Cương có chút mơ hồ.

"Đối tượng của em đó?" Chị dâu Thúy Ho một bộ biểu tình "thằng nhóc em cũng đừng giả bộ".

"Đối tượng của em? Có ý gì?"Vũ Khánh Cương cảm thấy không đúng lắm: "Kỹ thuật viên Hứa lớn bụng á? Còn mặc áo cưới?" Không nhanh như vậy đi?

Không đúng nha!

Hai người bọn họ hôm qua mới ngủ, hôm nay liền có vậy cũng quá nhanh rồi đi?

A phi!

Tư Văn là một người đàn ông, mang cái gì mà thai chứ!

"Liên quan gì đến kỹ thuật viên Hứa người ta chứ? Mày làm lớn bụng con gái nhà người ta còn muốn không chịu trách nhiệm là thế nào?" Anh hai Vũ gia cho rằng thằng em mình muốn ngủ xong liền thôi, lập tức phẫn nộ: "Vũ gia chúng ta cũng không có cái quy củ đó! Nếu ngủ với con gái người ta thì phải cưới con gái người ta vào cửa!"

"Em ngủ với con gái nhà ai? Sao em không biết?" Vũ Quốc Cương tức giận, Vũ Khánh Cương cũng nổi giận, tuy rằng hắn không phải tình thánh gì, nhưng từ trước tới nay đều không quan hệ nam nữ lung tung, bây giờ còn phải thêm một cái, không quan hệ nam nam lung tung!

Trước đây dựa vào năm ngón tay, hiện tại vợ không ở đây hắn cũng phải thủ thân như ngọc, sau này chỉ dựa vào vợ thôi…

"Không phải em nói em có đối tượng sao? Không cưới con gái người ta vào cửa, em muốn con gái người ta đi bệnh viện nạo thai hay sao?" Chị dâu Thúy Hoa cũng có chút tức giận, thằng em nhà mình sao có thể có chút tiền liền bắt đầu không đứng đắn cơ chứ? Kiên quyết không thể để hắn quen tật xấu này.

"Đối tượng của em là Hứa Tư Văn, mọi người đều gặp rồi, kỹ thuật viên Hứa!" Vũ Khánh Cương gần như là gào thét nói ra, bởi vì một khắc này, hắn cảm nhận được ác ý sâu sắc đến từ toàn bộ vũ trụ!

Bên kia vợ ngủ xong liền trốn còn chưa tính, bên này còn đập cho hắn một cái danh bội tình bạc nghĩa, hắn trêu ai ghẹo ai hả?

Hết chương 66

67. Chương 67: 067. Thành Toàn Đi

Ông chủ Vũ nóng nảy.

Hậu quả rất nghiêm trọng.

"Em nói cái gì?" Anh hai Vũ gia với chị dâu Thúy Hoa ngoáy ngoáy lỗ tai, cho rằng mình nghe nhầm, Cương tử nói đối tượng hắn chọn trúng là ai?

"Em thích chính là Hứa Tư Văn, hôm qua ngủ với em ấy, thế nhưng hôm nay em ấy thừa dịp em ra ngoài mua thuốc, mang theo đồ đạc trốn mất, em muốn đi tóm vợ trở về, nếu em đã nhận định một người, thì phải xem là chuyện nghiêm túc mà làm, lễ hỏi không thể thiếu, nhà bọn họ bên kia nhiều quy củ, là đồng ý hay là phản đối, mọi người nhìn mà làm đi!" Nói xong xoay người lên lầu, hắn cần phải đi bổ sung giấc ngủ, trước khi sắp ngủ, gọi điện thoại cho bọn Ngụy Diên, Ngụy Diên bên kia liền bận đến long trời lở đất, bên này đầu ông chủ Vũ vừa dính gối liền ngủ, con người hắn không phải hời hợt, mà là chắc chắn đoạt vợ về được, cho nên hiện tại phải nghỉ ngơi dưỡng sức, mới có sức lực làm việc.

Vũ Khánh Cương không chút áp lực ngủ đến no giấc, cơ mà anh hai Vũ gia với chị dâu Thúy Hoa một đêm không ngủ, anh hai Vũ gia hút thuốc cả đêm, chị dâu Thúy Hoa lau nước mắt cả đêm.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng ông chủ Vũ đã đi xuống lầu, kỳ thực hắn dậy đã trễ rồi, Vũ gia vẫn luôn duy trì thời gian làm việc và nghỉ ngơi trước kia, ông chủ Vũ cố ý dậy muộn, là muốn cho những người trong nhà chút thời gian chuẩn bị.

Lần này trong phòng khách chỉ có một mình anh hai Vũ gia, toàn bộ người khác đều không thấy.

"Anh."

"Ngồi."

"Ừm."

Hai anh em ngồi đối diện nhau, nhìn nhau không nói gì.

"Em à, mày thật sự không thể sửa đổi sao?" Anh hai Vũ gia tìm kiếm nửa ngày, vẫn là đốt một điếu thuốc, hút nửa hơi xong mới mở miệng, nói còn rất uyển chuyển, chỉ sợ kích thích đến thằng em mình.

"Anh, em không phải người thích nam nhân, nhưng em thích em ấy." Vũ Khánh Cương không đổi giọng, vẫn kiên trì người mình thích chính là Hứa Tư Văn.

"Nhưng mà cậu ta là một nam nhân đó! Sau đó ai nối dõi tông đường cho mày? Mày muốn tuyệt hậu sao? Vũ gia chúng ta chỉ có hai anh em chúng ta, ngày sau xuống đất, tao làm sao ăn nói với cha mẹ? Anh em đang tốt đẹp lại thành tuyệt hậu, chết rồi ngay cả người quét mộ phần đốt vàng mã cũng không có." Anh hai Vũ gia nói nói mắt cũng đỏ, anh là anh trai cũng như cha, một phen nuôi lớn Vũ Khánh Cương, cha mẹ trước khi lâm chung không yên lòng nhất chính là đứa trẻ này, thằng em không chịu thua kém người làm anh như anh cũng tự hào, bây giờ gia nghiệp trong nhà to như vậy dù anh có chết cũng nhắm mắt, chỉ có việc kết hôn của thằng em, là cái xương mắc trong cổ họng, là con dao đâm trong lòng!

Muốn nói Hứa Tư Văn thì anh cũng từng gặp, người ta vừa nhìn chính là người tốt bốn có có văn hóa có giáo dưỡng có nội hàm có khí chất, cùng loại người chân đất như nhà mình chính là hai loại khác nhau, tới nhà ăn tết cũng là bởi vì công tác, người ta về rồi sẽ không trở lại.

Muốn hỏi anh hai Vũ gia rằng Hứa Tư Văn có tốt không?

Tốt!

Rất tốt!

Phối với thằng em nhà mình chính là mộ tổ tỏa khói xanh.

Nhưng dù có tốt hơn, thì cũng là một nam nhân!

"Dù cậu ta là một phụ nữ đã ly dị kết hôn lần hai, ha! Cho dù là một quả phụ khắc chồng, anh cũng chịu! Nhưng cậu ta không phải!" Anh hai Vũ gia gần như là khuyên nhủ tận tình.

"Kết hôn với nữ nhân có gì tốt?" Vũ Khánh Cương cũng rất nghiêm túc đàm luận với anh hắn: "Anh, mấy bà già kia anh không phải chưa từng thấy qua, mấy năm nay em gặp đối tượng còn ít sao? Không một trăm cũng có tám mươi người đi? Nhưng anh xem xem đó đều là cái dạng gì chứ? Từng người từng người nếu không phải vô lễ bất kính với hai người thì chính là bới lông tìm vết, còn không thì là tính kế tính tới tính lui với của cải của chúng ta, điều kiện đầu tiên khi em tìm đối tượng chính là phải thật lòng thật dạ xem mọi người là người một nhà, chứ không phải dốc sức bỏ vào túi mình, xem thường dân quê cũng đừng gả vào cửa nhà nông gia!" Vũ Khánh Cương bắt đầu thuyết phục anh hắn: "Lại nhìn Hứa Tư Văn, đều ngủ cùng trên một cái giường, mà chuyện gì cũng không phát sinh! Em ngủ với em ấy, em ấy thừa dịp em không có ở đó, thu dọn đồ đạc liền trốn mất biệt, một chút cũng không có ý tứ quấn lấy, ngay cả dọa dẫm lấy một khoản tiền cũng không, anh suy nghĩ một chút, cái này có thể giống với mấy bà già kia hả."

Anh hai Vũ gia vừa nghĩ, em trai nói cũng rất có đạo lý…"Anh cùng chị dâu nửa đời qua không dễ, chẳng lẽ làm em lại đem một phá gia tinh về để náo động làm cả nhà không hài lòng mới là tốt sao?" Anh hai Vũ gia suy nghĩ, không tốt!

Cái tính tình như pháo nổ của bà vợ nhà mình, hai ngày không đánh nhau ba ngày ngứa ngáy… "Em tung hỏa mù cái gì?" Chị dâu Thúy Hoa từ trong phòng mở cửa nhảy ra, một tát liền đập lên đầu to của ông chủ Vũ. "Đương gia anh đừng để bị xoay vòng! Nói một ngàn một vạn, thì đó vẫn là một nam nhân!" Chị dâu Thúy Hoa lại thông minh hơn so với anh hai Vũ gia, lập tức xem thấu trò xiếc của ông chủ Vũ, đây là muốn đem anh hai Vũ gia xoay vòng lừa gạt tiện cho hắn hạ thủ đây mà!

Anh hai Vũ gia nhìn chằm chằm Vũ Khánh Cương, thiếu chút nữa liền bị thằng nhóc thúi này làm cho mơ hồ! "Cương tử, em nói thật với chị dâu, em cũng đã ba mươi rồi, vẫn luôn không tìm đối tượng, có phải là, có phải là thích con trai hay không?" Viền mắt chị dâu Thúy Hoa hồng hồng, bọng mắt cũng rất lớn, dáng vẻ thoạt nhìn chính là cả đêm không ngủ còn hung hăng khóc qua.

Kỳ thật Vũ Khánh Cương rất muốn mở miệng phản bác, có điều nhìn thấy dáng vẻ của anh hai chị hai, hắn rất thông minh giữ vững im lặng.

"Cái gì?" Anh hai Vũ gia run tay một cái, khói bụi trên tàn thuốc đều rơi xuống, khiếp sợ nhìn Vũ Khánh Cương: "Cương tử mày, mày…?"

"Dù sao thì em chỉ thích Hứa Tư Văn, đời này là em ấy, không đổi người." Vũ Khánh Cương bày ra tư thế lợn chết không sợ nước sôi.

Dưới cái nhìn của anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa, đây chính là tình tiết không có biện pháp, ăn vạ, chơi xấu!

Từ nhỏ đã như vậy, tính tình bướng bỉnh, chính là đụng phải tường nam cũng không quay đầu lại. "Hai nam nhân sau này làm sao? Già rồi ai hầu hạ? Ngày sau gia nghiệp ai tới kế thừa?"

"Hai nam thì sao?" Vũ Khánh Cương không để ý cái này: "Vũ gia cũng không phải tuyệt hậu, không phải còn có ba đứa cháu trai sao? Cho em một đứa để dưỡng lão, còn lại hai đứa đủ cho hai người dưỡng lão đưa ma. Lại nói, nhà em không phải nhà chúng ta sao?"

“Cháu trai với con trai có thể giống nhau sao?” Chị dâu Thúy Hoa chỉ thiếu vỗ cạnh giường đất. “Sao không giống? Em thấy giống nhau!” Vũ Khánh Cương ngửa cổ biện giải.

Vòng đàm phán thứ nhất, thế hoà.

?

Vũ Khánh Cương ở phòng khách phạt ngồi, anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa vào trong phòng, Vũ Khánh Cương nhìn bóng lưng hai người bọn họ, trong lòng cũng rất khó chịu, hai người tựa như trong một đêm già đi mười tuổi.

“Cái này làm sao đây, Cương tử là quyết tâm muốn sống cùng kỹ thuật viên Hứa, khuyên thế nào cũng không nghe lọt!” Anh hai Vũ gia ngồi chồm hổm trên đất liên tiếp hút thuốc, mấy cái liền hút hết một điếu thuốc. “Là lỗi của em!” Chị dâu Thúy Hoa ngồi ở đầu giường gần lò sưởi lau nước mắt: “Thật xin lỗi giao phó của cha mẹ năm đó, đem đứa trẻ thật tốt biến thành như bây giờ, muốn tìm một nam nhân sống đến hết đời!”

“Sao lại là em sai hả?” Anh hai Vũ gia vừa thấy chị dâu Thúy Hoa khóc anh liền run chân, đến gần vụng về lau nước mắt cho người bạn già: “Thằng út từ nhỏ đã có chính kiến, không thì cũng sẽ không kiếm được gia nghiệp lớn như vậy, nó nhất định phải chạy đến hết một đường, ai cũng kéo không được cũng cản không xong, chờ xuống đất, anh nói với cha mẹ, không trách em!”

“Cương tử từ nhỏ đã không hưởng được phúc phần gì, lớn hơn thì liều chết mệt sống kiếm tiền, ngược lại khiến nhà chúng ta trải qua những ngày tốt đẹp, khi còn bé nó thông minh như vậy, là chúng ta nghèo, nuôi không nổi nó, học cũng không xong, hiện tại ngày qua tốt đẹp, thằng nhóc đã mong muốn như vậy… haiz haiz… đương gia, chúng ta tác thành cho thằng nhóc đi!” Hai người hơn năm mươi tuổi ôm đầu khóc rống, Vũ Khánh Cương ngoài cửa dựa tường, nghe tiếng khóc trong phòng cũng đỏ cả vành mắt, hắn không hối hận, biết rõ người trong nhà sẽ khó chịu, nhưng mà hắn cũng không buông Hứa Tư Văn ra, đời này, đều không buông ra.

Lúc người kia vừa ra khỏi sân bay liền run rẩy…

Lúc người kia hướng về phía hắn cười xinh đẹp như vậy…

Lúc người kia mặc vào áo khoác lông hắn mua…

Lúc người kia cảm mạo nằm viện còn ồn ào…

Lúc người kia đang ngủ còn cau mày…

Lúc người kia say rồi lại không tiếng động rơi lệ…

Lúc người kia chảy nước mắt lại hôn hắn…

Lúc hắn biết tất cả những chuyện của người kia…

“Được!” Anh hai Vũ gia cắn răng một cái: “Cho thằng tư làm con nuôi của nó, sau này dưỡng lão đưa ma cho hai người tụi nó, dám không hiếu thuận với hai người thằng út, ông liền roi da ngâm nước lạnh dùng sức đánh!”

“Chuyện con nuôi trước hết từ từ.” Chị dâu Thúy Hoa cũng lau nước mắt một phen: “Vừa nãy không phải Cương tử nói, kỹ thuật viên Hứa đi rồi sao? Trước tiên cần phải đoạt người về chứ! Em thấy nha, tám phần mười là bên kia còn phải dằn vặt một hồi, Cương tử muốn dẫn người trở về cũng không dễ dàng đâu.”

“Nó cũng đã ngủ với người ta rồi, còn muốn thế nào? Không mang người về được thì nó cũng khỏi trở về đi!” Anh hai Vũ gia là một người thành thật có lòng trách nhiệm cực mạnh, người thành thật đều nhận thức lý lẽ cứng nhắc, cảm thấy mặc kệ đối phương là nam hay nữ, nếu đã xảy ra quan hệ với người ta, thì phải chịu trách nhiệm. “Cương tử cũng đã ba mươi, có thể nghẹn đến bây giờ đã không tệ rồi! Anh kêu cái gì mà kêu! Nếu như nó còn có thể nhịn được, em cũng phải bắt nó đi xem bác sĩ rồi!” Chị dâu Thúy Hoa bất mãn trừng Vũ Quốc Cương một cái, đứng dậy tìm kiếm trong tủ một trận.

Vũ Khánh Cương ngoài cửa đang rất thương cảm, kết quả đề tài trong phòng chuyển biến quá nhanh, bên này nước mắt hắn còn đang chứa trong mắt hổ đây này, miệng thì lại làm thế nào cũng không khống chế được nứt ra độ cong lớn nhất, gần như sắp cười đến tận mang tai luôn.

Chờ hai người đi ra, liền thấy ông chủ Vũ ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, dáng vẻ cúi đầu ủ rũ.

Hai người lớn càng thêm mềm lòng.

Tính toán một chút, dù sao thì trong nhà cũng có ba đứa con trai mà. "Cương tử à, nếu mày cùng người ta tốt hơn, vậy thì mang người về nhà cho tốt, sau đó sinh sống, cũng đừng luôn tính tình bướng bỉnh, kỹ thuật viên Hứa là một người thật tốt đó! Theo mày chính là người ta thiệt thòi." Anh hai Vũ gia vẫn cảm thấy trong hai người, là thằng em mình không xứng với kỹ thuật viên Hứa người ta, nhìn sao cũng thấy không xứng.

"Dạ." Vũ Khánh Cương nặng nề gật đầu, dùng sức thật lớn, cái cổ chỉ thiếu chút nữa là gãy mất.

Ngửa mặt hai mắt bắn ra vui mừng nhìn anh hai Vũ gia, nhìn đến mức trong lòng anh hai Vũ gia cũng chua chua.

Vẫn là bạn già nói rất đúng, thằng út chỉ có ngần ấy mong muốn, thành toàn đi.

Hết chương 67

68. Chương 68: 068. Nước Mắt Của Vợ

"Khi nào em đi?" Chị dâu Thúy Hoa là loại người đã ra quyết định chính là sẽ không kéo dài, nếu đã nói phải tiếp nhận chuyện em dâu là một nam nhân, đương nhiên phải chuẩn bị sẵn sàng.

"Càng sớm càng tốt." Vợ tự đi một mình, cũng không biết trong lòng có thể khó chịu nghẹn khuất gì hay không, Vũ Khánh Cương hận không thể tự mình mọc cánh bay qua.

"Kỹ thuật viên Hứa không có ý tứ gì sao?" Chị dâu Thúy Hoa lại truy hỏi.

"Em ấy á, em ấy cũng là một người không tốt số." Vũ Khánh Cương đứng dậy lên lầu lấy mấy thứ mình điều tra được, cho anh hai chị hai xem qua một lần, tuy rằng làm như vậy có chút xin lỗi Tư Văn, thế nhưng hắn hi vọng anh hai chị hai có thể nhiều thêm chút đau lòng đối với Hứa Tư Văn, chứ không phải là loại nhiệt tình có thừa nhưng thật lòng chưa đủ.

Quả nhiên!

Sau khi xem xong, hai người đối với Hứa Tư Văn càng nhiều hơn chính là đau lòng, nhìn Vũ Khánh Cương thì… lại càng không vừa mắt!

"Tiểu Hứa cũng không dễ dàng, sau này mày đối xử với người ta tốt một chút, đừng động một chút là giở tính tình ra!" Lúc này anh hai Vũ gia là nghiêng hẳn về phía Hứa Tư Văn.

Chị dâu Thúy Hoa không nói hai lời liền tiến vào phòng, chỉ chốc lát sau xách hai cái rương lớn đi ra, đặt vào bên cạnh ông chủ Vũ, lại xoay người vào phòng, lấy ra một cái rương gỗ, có điều rương gỗ có vẻ như rất nặng, lúc để xuống đất, thảm trải nền cũng bị đè lõm.

"Đây là cái gì?" Vũ Khánh Cương nhìn ba cái rương không rõ lí do.

Chị dâu Thúy Hoa cầm chìa khóa mở khóa rương ra, trong hai rương đầu tiên tất cả đều là tiền mặt mới tinh!

Vũ Khánh Cương: "…?"

Một cái rương gỗ khác mở ra, bên trong bày ra vải nhung màu đỏ, chia ra rất nhiều ô vuông nhỏ, tất cả đều là châu báu đồ trang sức, chỉ vòng tay bằng vàng thôi đã treo đầy ba đường trên nắp rương, đế rương lại càng là trải một tầng vàng thỏi.

"Từ lúc em bắt đầu kiếm tiền, chị dâu liền cho em hẳn một khoản sính lễ, những thứ này đều là mấy năm qua tích góp được, anh hai với chị dâu em không có gì nhiều, không thể cho vợ em biển bạc núi vàng, có điều sính lễ vẫn là phải có, mấy cái này em mang theo, đến nhà kỹ thuật viên Hứa, cầu hôn nói chuyện cho tốt, người ta nuôi được con trai lớn như vậy, theo em, bên kia khẳng định là trong lòng cũng khó chịu lắm, thế nhưng nhóc Cương à, lòng người đều là thịt, nhà kỹ thuật viên Hứa đều là huyết thống chí thân, em đi nhất định phải giải quyết tốt rồi mới trở về, không thể để cho vợ em có nỗi lo về sau." Chính chị dâu Thúy Hoa không có nhà mẹ đẻ, liền rất để ý nhà mẹ đẻ của em dâu.

Đặc biệt là biết được Hứa Tư Văn vì Trang Sĩ Nhân mà come out với gia đình, kết quả bị đuổi ra khỏi gia tộc, đến nay cũng không thể trở lại, thì càng là thương tiếc.

"Dạ!" Vũ Khánh Cương nhìn những thứ đồ này, đã có chút nghẹn ngào.

Đồ trang sức dùng tiền có thể mua được, khó được là, hai rương tiền mặt, mỗi bó đều là cái loại mới tinh số seri liên tiếp, điều này cần phải luôn tinh tế nghĩ đến, tích góp đến bây giờ còn không biết mất bao lâu.

"Với lại, chờ em cùng vợ em đến nhà, chúng ta lại thương lượng với vợ em một chút về chuyện nhận con nuôi, hỏi em ấy xem thằng tư được không? Nếu như không thích thằng tư thì còn có thằng hai với thằng ba nữa, coi trọng đứa nào chị liền cho đứa đó làm con nuôi, ngày sau dưỡng lão đưa ma cho hai người tụi em."

"Chuyện này sẽ thương lượng với em ấy, xem em ấy nghĩ sao."

"Tuy rằng không thể đăng ký, nhưng trình tự nên có thì cũng không thể thiếu, đặt sính lễ xong trở về liền về quê bày tiệc rượu, để cho bà con mọi người đều biết em dâu, sau này sẽ là người một nhà, được Vũ gia thừa nhận, đừng làm cho người ta ủy khuất."

"Hiện tại cũng không phải quá khứ, thâm sơn cùng cốc nghèo nàn cưới không nổi con dâu chỉ có thể ký khế ước sống với người ta, không thể để cho thông gia xem thường, không chỉ là chúng ta, còn có tiểu Hứa."

"Dạ!" Vũ Khánh Cương đứng dậy hung hăng ôm anh hai Vũ gia một cái, sau đó ôm chị dâu Thúy Hoa một cái.

Vũ Khánh Cương hiểu, hắn đều hiểu.

Anh hai chị hai đây là tán thành đối với Hứa Tư Văn, tôn trọng đối với Hứa gia, chị dâu có thể lấy ra những thứ này, chính là thật tâm thật ý tiếp nhận bọn họ.

Chị dâu Thúy Hoa lại bắt đầu lau nước mắt, thế nhưng vẫn giận dữ đuổi Vũ Khánh Cương: "Cút nhanh đi, không mang vợ em về thì em cũng đừng trở lại, sính lễ liền thành đồ cưới, gả em ra cửa đó!"

Lúc Vũ Khánh Cương nói tới chỗ này, Hứa Tư Văn đã nằm nhoài trong ngực hắn thất thanh khóc rống.

Y không biết sau khi y không từ mà biệt, Vũ Khánh Cương làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí vì y mà come out.

Y biết Vũ gia, một gia đình thuần phác như vậy, đột nhiên sinh ra một Vũ Khánh Cương phản nghịch như thế, có thể tưởng tượng được người trong nhà sẽ khiếp sợ đến mức nào.

Nếu như Vũ Khánh Cương không phải là thật lòng thật dạ, tuyệt đối sẽ không làm như vậy!

"Đừng khóc đừng khóc mà!" Vũ Khánh Cương không hổ là anh em ruột với Vũ Quốc Cương, đối với nước mắt của vợ đều không có biện pháp.

Hứa Tư Văn lại không nghe hắn, ôm ông chủ Vũ khóc đến đã nghiền, khóc ra ủy khuất cùng chua xót, thương cảm cùng oán hận trong những năm này.

Nước mắt vợ bé nhỏ thiếu chút nữa khiến ông chủ Vũ chết đuối.

Ông chủ Vũ luống cuống tay chân thấy vợ khóc nấc, nhanh chóng nhảy xuống đất, xả nước ấm làm ướt khăn mặt lau mặt cho vợ, còn lấy chút kem dưỡng da giúp Hứa Tư Văn thay đổi sắc mặt: "Bôi chút thứ này, cho tươi tỉnh khuôn mặt."

"Em khát." Hứa Tư Văn khóc xong, cảm giác lập tức thoải mái hơn thật nhiều, trong lòng cũng thư thái, nhắm đôi mắt sưng thành hạch đào rầm rì, khóc quá nhiều y thiếu nước.

"Ai ai! Muốn uống cái gì? Nước trái cây mới ép, trà đen trà xanh trà hoa, a, trong tủ lạnh còn có nước ngọt, có điều đừng uống nước ngọt, thứ kia trướng bụng." Ông chủ Vũ xoay xoay quanh vợ.

"Nước ấm."

"Ai!"

Ông chủ Vũ quay người đi ra ngoài không tới một hai phút đã trở lại, trong tay bưng một ly nước ấm, từ từ đút cho vợ uống vào.

"Còn muốn nữa không?"

"Không muốn, đói bụng."

"Anh đi làm, muốn ăn cái gì?"

"Không biết."

"Vậy anh đi nấu một nồi cháo, chị hai đưa cho một bình trứng vịt muối mang theo, em trước tiên ngủ một giấc, xong anh gọi em."

"Ừm, còn muốn ăn mì."

"Mì sợi bữa sau làm, bữa nay liền ăn cháo trước đi, mềm mềm dưỡng dạ dày."

"Ưm."

Hứa Tư Văn hơi co lại trong chăn, ông chủ Vũ nhanh chóng nhét nhét góc chăn, thấy vợ nhắm mắt lại hô hấp bình thường, lúc này mới bưng bát đựng súp cùng ly nước lặng lẽ ra cửa, nhảy đến phòng bếp nấu cháo.

Thỉnh thoảng tiến vào liếc mắt nhìn vợ một cái, phát hiện bây giờ vợ đang ngủ cũng không nhíu mày, chút khí sầu khổ cũng không thấy, khóe miệng hơi nhếch lên nhìn thế nào cũng khiến người ta thích.

Hứa Tư Văn mơ một giấc mơ, mơ thấy một con hồ ly bị một con sói hoang khi dễ, hồ ly chạy như thế nào trốn như thế nào cũng không tránh thoát vuốt sắc của sói hoang, bị cào rớt một đống lông hồ ly, hồ ly bị đau thương tâm khóc hu hu, sói hoang lại dùng lông hồ ly làm một cái bút lông, ngay lúc hồ ly thương tâm vành mắt đỏ ửng khập khiễng đi tới bên cạnh bạn tốt gấu ngốc, lại bị sói hoang ngăn cản, lúc này sói hoang mang theo một sói cái đi cùng, tìm hồ ly muốn lông trên người hồ ly, một mình gấu ngốc không đối phó được hai con sói, ngay lúc hồ ly thấy mình lại sắp mất lông trên người, một con hổ Đông Bắc đột nhiên rơi xuống giữa bọn họ, cắn rớt một khối thịt đùi trên người sói hoang, một vuốt túm sói cái vứt ra xa, hai con sói kêu ngao ngao chạy trốn.

Hổ Đông Bắc cho gấu ngốc hai bình mật ong, còn liếm liếm chỗ bị túm rụng lông trên người hồ ly, chỗ kia vốn là trụi lủi ngay lập tức mọc ra lông hồ ly mới, hồ ly thoạt nhìn vẫn là thông minh giảo hoạt như vậy, một chút cũng không có vẻ đáng thương.

Hồ ly cao hứng nhảy nhót liên hồi, hổ Đông Bắc lại duỗi móng vuốt ấn hồ ly lại không cho nhúc nhích, hồ ly mất hứng, dùng sức giãy dụa, chính là không giãy thoát được móng vuốt hổ ngăn cản…

"Vợ ơi? Vợ ơi? Tỉnh lại đi vợ!" Ông chủ Vũ không còn lời gì để nói với Tư Văn giương nanh múa vuốt ngủ một giấc cũng không yên tĩnh, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là gọi người tỉnh lại. "A?" Hứa Tư Văn mở mắt ra, liền thấy cái mặt bự của ông chủ Vũ, sợ hết hồn thiếu chút nữa là một tát đập tới. "Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn lập tức tỉnh táo, tuy rằng giường cũng đã lăn, nhưng vẫn là ôm chăn một bộ tư thế phòng bị.

Hết cách rồi, người có thói quen mà.

"Em gặp ác mộng sao? Ở trên giường lại muốn trình diễn thế võ." Ông chủ Vũ có chút ủy khuất nhìn vợ ôm chăn che ở trước người mình. "A?" Hứa Tư Văn sững sờ sau đó ngượng ngùng cười cười: "Không phải ác mộng, chỉ là một giấc mơ rất thú vị, hiện tại không nhớ ra."

"Không phải ác mộng là tốt rồi, cháo có thể ra khỏi nồi rồi, ăn chút không?"

"Ăn!" Hiện tại Hứa Tư Văn ngủ no rồi, thân thể khôi phục chút sức lực, bụng liền bắt đầu náo loạn lên.

"Ở trên giường ăn hay là ra bên ngoài?"

"Đến phòng ăn, sau này không nên ăn ở trên giường."

"Được, nghe lời em."

Ông chủ Vũ tay chân vụng về giúp vợ mặc áo ngủ quần ngủ dép lê, đỡ người chậm rãi đi đến phòng ăn, trên ghế đã sớm trải một tầng nệm dày, bảo đảm sẽ không khiến Hứa Tư Văn khó chịu.

Ông chủ Vũ hầu hạ vợ, cảm thấy được nhìn vợ ăn như vậy hắn có thể no rồi. "Nhìn cái gì chứ? Còn không mau ăn!" Hứa Tư Văn bị nhìn chằm chằm sợ hãi, không thể không bảo ông chủ Vũ nhanh đi húp cháo, luôn nhìn y, y có chút ăn không tiêu.

Hứa Tư Văn ăn cháo cùng với trứng vịt muối, ông chủ Vũ là nhìn vợ ngay cả húp nước cháo cũng no nê.

Chờ ông chủ Vũ dựa theo yêu cầu của kỹ thuật viên Hứa dọn dẹp xong, đã hơn mười giờ tối, hai người liền làm ổ trên giường.

Đầu mùa xuân mưa đêm tí tách rơi ngoài cửa sổ, hàng năm vào lúc này, Hứa Tư Văn đều là tay chân lạnh buốt, mà năm nay lại không như thế, Vũ Khánh Cương đem chân y kẹp ở trong đùi, tay cũng đặt ở trong nách, Hứa Tư Văn đặc biệt không tình thú hỏi ông chủ Vũ một câu: "Anh tắm chưa?"

"Tắm rồi." Vũ Khánh Cương rầu rĩ trả lời, thiếu chút nữa cọ rớt một lớp da, hắn tắm rất sạch sẽ đó!

"Vậy anh không có hôi nách chứ?" Hứa Tư Văn nhỏ giọng hỏi, y còn nhớ cái mùi hôi chân đó là sinh ra từ trên người ông chủ Vũ.

"Không, có!" Ông chủ Vũ hung tợn: "Ngay cả chân cũng không có mùi!" Sợ bị người ta ghét bỏ, ông chủ Vũ rốt cuộc chịu để bác sĩ xem chân của mình, còn là xem ở cái ông bác sĩ của bệnh viện kia, hắn chính là tìm cơ hội trả thù, được chứ, chân lớn vừa đưa ra, xông ông bác sĩ muốn té ngửa!

Hết chương 68

69. Chương 69: 069. Ân Oán Tình Cừu

Ông bác sĩ tức giận nha!

Liền khỏi nói luôn!

Có điều ông bác sĩ quả thật là có chút tài năng, ba ngày, ngâm cặp chân có mùi lạ trong thuốc, chân ông chủ Vũ lột một lớp da, không còn mùi nữa!

"Đúng rồi!" Sau khi Hứa Tư Văn hài lòng như ý, bắt đầu phiên giang đảo hải: "Anh tới thì tới, tạo động tĩnh lớn như vậy làm cái gì?"

Hứa Tư Văn là một người khiêm tốn, nếu như không chú ý, y có thể làm vách tường hoa ẩn thân luôn, đối với ông chủ Vũ một kẻ thích lộ liễu như vậy, thật sự là cần phải "nói chuyện" cho tốt!

Hơn nữa y cảm thấy, rất lãng phí tiền.

"Còn không phải là muốn cho em chỗ dựa sao!" Nói tới chuyện này Vũ Khánh Cương còn oan uổng kìa, không kịp chờ đợi bắt đầu khoe thành tích.

Vũ Khánh Cương giải quyết chuyện trong nhà, có sức lực, liền gọi điện thoại cho Hứa Tư Văn, kết quả số của Hứa Tư Văn thế mà lại là tắt máy!

"Em nói xem điện thoại em có chuyện gì thế? Thời khắc mấu chốt liền hỏng chuyện?"

"Em, đó là số em đi công tác! Ra ngoài mới khởi động máy, ở bên này em có số của riêng mình." Hứa Tư Văn càng nói càng chột dạ, thật ra y cố ý, cái số kia quả thật là số đi công tác, là số thương vụ, là điện thoại được công ty trả phí, vào lúc ấy, y chỉ là không muốn để người này liên lạc với y, là một loại hành động trốn tránh ngu xuẩn, thế nhưng y làm sao lại thừa nhận chứ?

Đánh chết cũng không thừa nhận!

"Hừ!" Ông chủ Vũ hung hăng hôn kỹ thuật viên Hứa một cái: "Em có biết cũng bởi vì điện thoại em hỏng chuyện, anh sốt ruột đến mức thiếu chút nữa là lửa lan đến nhà rồi!"

Hứa Tư Văn ngoan ngoãn rúc cái cổ nhỏ giả ngoan, nghe ông chủ Vũ kể việc hắn sốt ruột bốc lửa.

Vũ Khánh Cương liên lạc không được với Hứa Tư Văn, lập tức gọi cho Ngụy Diên, Ngụy Diên là toàn năng, không tìm hắn thì tìm ai?

"Ông chủ, e rằng tạm thời Hứa tiên sinh không muốn nhận điện thoại của anh…"

"Đánh rắm!" Lời của Tiểu Ngụy còn chưa nói hết, Vũ Khánh Cương đã tạc mao trước: "Cậu với vợ cậu vừa mới ngủ xong cô ấy sẽ không muốn phản ứng với cậu à? Vậy cậu làm sai cái gì à?"

Mặt Ngụy Diên hắc tuyến: "Ông chủ anh đây là nói chuyện gì thế hả?"

Cái này mẹ nó chính là đang tổn thương người ta đó?

"Tui mặc kệ, dù sao thì các cậu xem mà làm đi, nếu em ấy rơi mất một sợi tóc, hừ hừ hừ!" Sau đó "cạch" một tiếng cúp điện thoại, trở tay liền gọi điện thoại cho tổng giám đốc bảo an của mình.

Đừng thấy Vũ Khánh Cương không có bao nhiêu văn hóa, nhưng hắn rất khôn khéo, bọn Ngụy Diên là một đội, hắn liền ôm cả đội người ta, hắn tìm bảo an lại là đội người khác, hắn bỏ ra giá cao, từ thủ hạ của đại tướng quân biên phòng người ta móc ra tinh anh, cho người ta đãi ngộ không chút nào kém hơn so với bọn Ngụy Diên, cho tiền cho phòng cho dưỡng lão, ngay cả người nhà cũng dàn xếp không kém chút nào, lúc này mới khiến đại tướng quân biên phòng gật đầu thả người ra làm việc cho hắn.

Bằng không loại nhân tài đặc thù này, có thể để cho một tên nhà giàu mới nổi chân đất như hắn thuê được? Chính là dùng tiền đập người ta cũng không phản ứng hắn nha!

"Bọn họ lợi hại như vậy à?" Cũng là vào lúc này, Hứa Tư Văn mới biết nội tình chuyện Vũ Khánh Cương mang người tới.

"Đừng nhìn bọn họ ủ rũ giống như rất thành thật, kỳ thực bọn họ người nào cũng từng thấy máu, ra tay tuyệt đối không lưu tình." Vũ Khánh Cương nhẹ nhàng thở dài: "Không tìm được em, chỉ sợ em chịu thiệt, cái tên khốn mang theo bà gái có chồng kia đến tìm em, là chuyện thế nào vậy."

"Em chỉ biết hắn sẽ không vô duyên vô cố tìm em, chỉ là còn không biết hắn rốt cuộc muốn làm gì, đã nhiều năm như vậy, em còn có cái gì mà hắn muốn chiếm được chứ?" Hiện tại nhắc tới Trang Sĩ Nhân, Hứa Tư Văn sẽ không khó chịu thế nào, nhưng chung quy là có bất bình.

"Hắn nhớ thương nhiều quá!" Vũ Khánh Cương hầm hừ, nói thế nào cũng là "Tình địch" mà!

Tổng giám đốc bảo an dùng phương thức đặc thù, dùng một giờ, liền cho ra một phần báo cáo cặn kẽ, Vũ Khánh Cương lấy được tới tay xem cho tới khi nào xong thì thôi, trong lòng lập tức liền phát hỏa.

Phía trên ghi chép tỉ mỉ sau khi Hứa Tư Văn rời đi, tất cả hoạt động của Hứa Tư Văn, bao gồm Hứa Tư Văn dọc theo đường đi đều không nói một câu, còn có sau khi đến nhà thì ngã bệnh, may mà có người chăm sóc còn có bác sĩ tư gia tới nhà trị liệu, đồng thời, đôi cẩu nam nữ Trang Sĩ Nhân cùng Alice cũng bị tra xét đến tận gốc.

Năm đó Trang Sĩ Nhân và Hứa Tư Văn là bạn học cấp ba, quan hệ rất tốt, Trang Sĩ Nhân làm người khéo đưa đẩy, mỗi bạn học đều cảm thấy có quan hệ thân thiết nhất với gã, vào lúc ấy Hứa Tư Văn chỉ là có chút

hảo cảm mông lung, thi đại học xong, bọn họ lên cùng một đại học, còn là cùng một hệ, chỉ là khác chuyên ngành mà thôi.

Có một người quen thuộc, đại học xa lạ cũng không đáng sợ như vậy.

Trang Sĩ Nhân rất biết làm người, Hứa Tư Văn quá mức thanh cao, lại chưa va chạm nhiều, năm thứ hai liền bị Trang Sĩ Nhân phát hiện manh mối, năm thứ ba Trang Sĩ Nhân có kế hoạch tiếp cận Hứa Tư Văn, thậm chí cùng Hứa Tư Văn đến Hứa gia tập, nơi đó là quê nhà của Hứa Tư Văn.

Cũng là vào lúc ấy, Hứa Tư Văn gánh lấy Trang Sĩ Nhân, công khai với người trong nhà, lúc đó người trong nhà không phản đối, tuy nhiên cũng không tán thành.

Lúc họp bạn học, tất cả mọi người đều ước ao bọn họ có thể thi được một đại học tốt, học một chuyên ngành có tiền đồ.

Thế nhưng năm thứ tư đại học vừa mới bắt đầu, liền có tiếng gió nói trường học muốn cử trao đổi sinh đi hải ngoại, có thể học tập được kiến thức mới hay không không quan trọng, quan trọng là..., đây là chi phí do nhà nước cung cấp, sau khi trở về thì ghi chép lại những gì đậm nhạt từng trải ở hải ngoại, đối với sinh viên có bối cảnh bình thường như Trang Sĩ Nhân và Hứa Tư Văn mà nói, không khác nào một cái chìa khóa vàng mở ra cửa lớn khang trang.

Lúc đó Hứa Tư Văn có một khái niệm mới rất mơ hồ, vừa vặn y cũng phải viết luận văn tốt nghiệp, liền coi đây là đề tài, thành một phần luận văn tốt nghiệp đặc biệt.

Chẳng qua là năm đó y quá mức tín nhiệm Trang Sĩ Nhân, vừa có tâm sự liền nguyện ý chia sẻ với gã, Trang Sĩ Nhân lại khôn khéo hơn con mọt sách Hứa Tư Văn chỉ biết đọc sách này nhiều lắm, ngay lập tức phát hiện giá trị của luận văn tốt nghiệp của Hứa Tư Văn, gã vốn là thi được đại học chính là vừa đủ điểm, trong bốn năm này từng người luồn cúi, nói đến chân tài thật học, còn thật không có bao nhiêu có thể đem ra được, gã như vậy mà muốn được tuyển chọn làm trao đổi sinh, trừ khi...

Vì vậy tại một ngày nào đó, Hứa Tư Văn ngộ độc thức ăn, vào bệnh viện cấp cứu, nằm viện một tháng, chờ sau khi y xuất viện, mới phát hiện luận văn của mình xuất hiện trong nguyệt san trường, ký tên không phải y, mà là Trang Sĩ Nhân.

Đừng thấy dáng vẻ Hứa Tư Văn cung kính nhường nhịn quân tử như ngọc, nhưng bên trong lại là một tính tình cứng rắn, lúc này liền cắt bào đoạn nghĩa với Trang Sĩ Nhân.

Có điều Trang Sĩ Nhân lại không đồng ý, gã còn chưa thể trở thành trao đổi sinh đâu!

Cùng Hứa Tư Văn lằng nhà lằng nhằng, lại gọi điện thoại nặc danh cho Hứa gia, đem mờ ám giữa hai người phóng đại gấp trăm lần, lời trong lời ngoài đều là ý tứ Hứa Tư Văn bị coi thường.

Hứa thị thi thư gia truyền, ngay lập tức gọi Hứa Tư Văn trở về nhà gấp, mà tộc nhân Trang thị lại vào lúc này đồng thời quậy đến Hứa gia tập, luôn mồm luôn miệng đều là Hứa Tư Văn không phải, bảo Hứa thị coi chừng Hứa Tư Văn, đừng chậm trễ con cháu nhà bọn họ, mà Trang Sĩ Nhân lại không lại xuất hiện.

Hứa Tư Văn bị cha đánh cho một trận, đuổi ra khỏi nhà, anh hai đỏ mắt nhét tiền vào túi y, chị dâu len lén gọi điện thoại cho đám Trương Lam Hà.

Y là được đám Trương Lam Hà cùng đưa đến bệnh viện, lại chăm sóc y ba tháng y mới tốt lên, nhưng lúc tới trường học, Trang Sĩ Nhân đã xác định danh ngạch trao đổi sinh, rời khỏi trường học bay đi hải ngoại.

Vừa đi chính là năm sáu năm, vật đổi sao dời, cảnh còn người mất.

Lần này Trang Sĩ Nhân trở về tìm Hứa Tư Văn, cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Năm đó dù sao gã cũng là ăn trộm ý tưởng của Hứa Tư Văn, bởi vì lúc đó ý tưởng này của Hứa Tư Văn chính bản thân y cũng chỉ là một suy đoán, còn thao tác thực tế, rất nhiều chỗ không phải Trang Sĩ Nhân có thể nhìn hiểu giải thích rõ.

Chờ lúc Trang Sĩ Nhân phát hiện không ổn, gã đã là không trâu bắt chó đi cày không thể xuống được rồi!

Hải ngoại rất nhiều người xem trọng hạng mục này, chẳng qua là Trang Sĩ Nhân vốn là bùn nhão, gã đỡ không nổi.

Thế nhưng gã lại lợi dụng điểm này, ở hải ngoại lăn lộn đến vui vẻ sung sướng, tuy nhiên giả tạo chính là giả tạo, gã thông minh thì người khác cũng không phải kẻ ngu, thời gian dài như vậy, một chút tiến triển cũng không có, vậy chỉ có thể là hai loại khả năng, một loại, suy đoán này không thành lập; một loại khác, Trang Sĩ Nhân không có năng lực thực hiện.

Đã có người căn cứ vào luận văn của Trang Sĩ Nhân làm qua một ít thí nghiệm hơi hơi có tiến triển, chứng minh loại suy đoán này có thể tiến hành, cho nên lý do thứ nhất không thành lập, như vậy vấn đề nằm ở trên người Trang Sĩ Nhân.

Chính Trang Sĩ Nhân cũng cuống lên.

Hết thảy của gã đều là căn cứ vào điều kiện tiên quyết là gã là một nhân tài đáng để người ta mong đợi và đầu tư mà thành lập, nếu như gã không phải khối kim cương, vậy ai còn phản ứng gã?

Đặc biệt là ông chủ tập đoàn Ngải thị, vốn là một thương nhân xem lợi ích là trên hết, khôn khéo muốn chết, lúc đó Trang Sĩ Nhân là muốn trực tiếp kết hôn với Alice, nhưng ông chủ Ngải lại chỉ đồng ý bọn họ đính hôn, nói muốn thử thách một khoảng thời gian.

Lời ông chủ Ngải nói thật dễ nghe, nếu như Trang Sĩ Nhân không có bản lĩnh, sợ rằng cái hôn này, chính là cả đời cũng kết không được. ?

Cái tên Trang Sĩ Nhân này đã không còn là người năm đó nữa, so với năm đó gã chỉ có thể xúi giục người trong nhà đến Hứa gia tập gây sự, lúc ở hải ngoại gã không phải kẻ tuân theo pháp luật cỡ nào, sau khi về nước cũng không làm mấy chuyện đàng hoàng, lá gan vốn đã mập, bên người còn có một vị hôn thê như vậy, ông chủ Vũ chỉ lo lỡ như kỹ thuật viên Hứa gặp phải, chịu thiệt thì làm sao?

Cẩu bức nóng nảy còn phải nhảy tường, thỏ bức nóng nảy cũng sẽ cắn người, huống chi là Trang Sĩ Nhân khốn kiếp như vậy.

Vũ Khánh Cương vô cùng lo lắng gọi người chuẩn bị, hắn muốn đuổi theo vợ.

Kết quả lại có người tìm tới cửa.

"Em đoán xem tìm tới cửa là ai?" Ông chủ Vũ bán một cái nút.

"Em làm sao biết? Nghĩ hẳn là người anh không cự tuyệt được đi? Không thì anh sẽ không muộn như thế mới tìm đến." Căn cứ vào hiểu biết của Hứa Tư Văn về Vũ Khánh Cương, người này là kẻ tính tình nóng nảy, nói gió chính là mưa, hắn nói muốn đuổi theo mình, khẳng định hận không thể lập tức đi liền, người có thể làm hắn dừng lại không thể không gặp, vậy người tới tuyệt đối không phải nhỏ.

Người như vậy, Hứa Tư Văn cảm thấy mình khẳng định không quen biết, nói không chừng ngay cả nghe nói cũng chưa từng nghe nói nữa kìa.

"Người đến là một tên lông đỏ!" Vũ Khánh Cương lớn tiếng tuyên bố đáp án.

Lại trúng một tát của Hứa Tư Văn, vỗ vào trên đầu lão hổ: "Nói thế nào vậy? Đó là bạn ngoại quốc!"

Trước đây Hứa Tư Văn đã nhìn ra, Vũ Khánh Cương đối với bạn bè ngoại quốc cũng không tử tế thế nào, đặc biệt là nhóm bạn ngoại quốc trong đám Ngụy Diên, hắn là giơ tay liền đánh nhấc chân liền đạp, không khách khí chút nào cả!

Gọi người ta không phải là lông màu gì, thì chính là quỷ Tây Dương, dù sao thì thời điểm xưng hô quy củ rất hiếm.

Hiếm như lá mùa thu.

Ông chủ Vũ bị đánh trúng cũng không giận, trái lại bĩu môi: "Dù sao thì anh thấy bộ dạng bọn họ đều không khác nhau mấy, tròng mắt cách xa nhìn không rõ, chỉ có thể nhìn thấy lông mọc trên đầu là màu gì khác biệt nhau thôi."

"Có phải là anh không nhận rõ mặt bạn ngoại quốc không hả?" Hứa Tư Văn đột nhiên ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Vũ Khánh Cương.

"Có chút, thế nhưng nếu dùng tâm nhìn thì vẫn có thể nhận rõ, nhưng ai mà có cái tâm tư tinh tế kia để mà đi nhìn bọn họ chứ?"

Hứa Tư Văn: "...!"

Vậy anh liền theo màu tóc đặt biệt hiệu cho người ta à?

Hết chương 69

70. Chương 70: 070. Bốn Con Cá Ngân Trống

Ông chủ Vũ nhìn biểu tình nhỏ của Hứa Tư Văn, lập tức thẹn quá thành giận: "Không cho ngắt lời, chỗ này đang nói tới thời khắc mấu chốt đó."

Hứa Tư Văn buồn cười gật đầu, ý bảo hắn tiếp tục.

Lại nói ông chủ Vũ đỏ mặt tía tai tiếp kiến người đến, là một quý tộc nước ngoài có mái tóc màu đỏ, do đại tướng quân biên phòng tự mình đi cùng.

Trước đó đã đề cập tới, ông chủ Vũ nợ đại tướng quân biên phòng người ta một ân tình, vào lúc này phải trả lại.

"Chú em Vũ, vị này chính là..., nếu cậu ngại phiền phức, liền xưng hô một tiếng Ngải thân vương cũng được." Đại tướng quân biên phòng giới thiệu, khiến ông chủ Vũ lo lắng tóc gáy cũng dựng lên.

"Thân vương?" Hứa Tư Văn nghe cũng có chút khuynh hướng xù lông.

"Dù sao thì cũng là thân vương, tên kia có tên quá dài, không sao nhớ được, dù sao thì cũng là một hơi tuyệt đối không đọc hết là được."

Hứa Tư Văn: "...!"

Tâm người này có bao lớn, mới có thể lúc nhìn thấy Thân vương điện hạ, ngay cả người ta là thân vương gì cũng không làm rõ hả?

Đồng thời trong lòng lại cảm thấy ngọt, bởi vì vào lúc ấy nhất định là trong lòng ông chủ Vũ nghĩ đến y.

"Thân vương điện hạ..., ông anh à, em phải nói gì đây?" Vị quan lớn nhất Vũ Khánh Cương từng gặp cũng chính là đại tướng quân biên phòng đóng giữ một phương cùng một châu như vậy, còn trên nữa thì hắn chỉ từng thấy trên ti vi, người thật thì chưa từng gặp, đặc biệt là hiện tại thân vương sống này lại cách bản thân gần như vậy.

"Cậu không cần khách khí, tôi biết nói tiếng mấy người." Tiếng phổ thông của Thân vương vẫn được, chỉ là mang theo chút không được tự nhiên, thế nhưng vẫn có thể làm cho Vũ Khánh Cương nghe hiểu được ý tứ của hắn.

"Ngài biết nói ạ?" Lúc đó Vũ Khánh Cương liền kinh ngạc, đại tướng quân biên phòng hận không thể lấp kín cái miệng rộng của Vũ Khánh Cương, không biết nói chuyện thì đừng lên tiếng, lời này lại là đủ thất lễ.

"Không phải! Tôi không phải ý đó, tôi là nói, ngài biết nói ngôn ngữ của chúng tôi, thật là khiến người ta kinh ngạc, Thân vương điện hạ, chào ngài, tôi tên Vũ Khánh Cương, là một thương nhân." Nói thế nào thì Vũ Khánh Cương cũng được đám Tiểu Ngụy huấn luyện hồi lâu, tuy rằng không thể luyện ra bản chất ông chủ, thế nhưng ở trước mặt người ngoài giả bộ một chút vẫn là có thể.

"Đừng khách khí, tôi là dùng danh nghĩa cá nhân đến quý quốc, hoàng đế bệ hạ của mấy người đã biết tôi đến rồi, cũng đồng ý không lộ ra." Thân vương điện hạ lông đỏ nói chuyện rất hòa thuận: "Tôi tới là muốn

xin mấy con cá ngân, yêu dấu của tôi bị bệnh, cần có cá ngân cứu mạng, chỉ là tôi đi một chỗ sản xuất cá ngân khác, nhưng cá ngân mang về lại không hợp cách, chỉ có thể tìm tới chỗ ngài."

"Chỉ cần có thể cho tôi mấy con cá ngân còn sống, ngài nói điều kiện gì tôi đều tận lực làm theo." Thân vương điện hạ lông đỏ hành một cái lễ phải gọi là rất trang trọng với Vũ Khánh Cương, vị Thân vương điện hạ này khí chất cao quý tao nhã giơ tay nhấc chân đều mang một luồng phong vận quý khí, sắc mặt tái nhợt suy yếu như tuyết, thế nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự chân thành của hắn.

"Ngài khách khí! Khách khí!" Vũ Khánh Cương chỗ nào từng gặp qua trận thế như vậy? Lúc đó liền luống cuống tay chân lên, nên đi đỡ người ta một cái không? Chỉ sợ mạo phạm Thân vương điện hạ người ta, nên không dám vươn tay, mồ hôi đều chảy xuống.

Cuối cùng vẫn là đại tướng quân biên phòng tự mình đỡ cánh tay Thân vương điện hạ một chút, vừa chạm vào liền buông ra, miễn cưỡng khiến Thân vương điện hạ đứng thẳng lưng nói chuyện đàng hoàng.

"Vậy anh liền cho hắn cá ngân?" Hứa Tư Văn ngửi được một luồng mùi vị âm mưu nồng nặc: "Thân vương kia họ Ngải sao? Cái tên này có thể không bình thường."

"Sao?"

"Dòng họ quý tộc nước ngoài rất có chú trọng, nói như vầy, chữ đầu tiên của họ là đại biểu cho mức độ cao quý của gia tộc, A là chữ cái đầu tiên trong tất cả chữ nước ngoài, điều này đại biểu xuất thân của đối phương tuyệt đối cao quý (họ Ngải trong tiếng anh là Ai); độ dài họ tên đại biểu độ dài của gia tộc, dòng họ cộng thêm tên, càng dài thì đại diện cho truyền thừa gia tộc này càng lâu đời, cũng càng cao quý. Họ Ngải còn là thân vương, trên thế giới này cũng không mấy người."

"Ai nha má ơi, cái gì mà lung ta lung tung vậy? Đau đầu!" Ông chủ Vũ xuất thân thấp kém vừa nghe những thứ này liền bó tay toàn tập.

"Anh không phải thật sự cho hắn cá ngân đi?" Hứa Tư Văn cũng mặc kệ ông chủ Vũ đau đầu không đau đầu, trọng điểm để ý là cá ngân.

"Hắn tình nguyện trả giá lớn, vì sao không cho?"

"Anh!" Hứa Tư Văn tức giận: "Anh đây là phản quốc anh biết không?"

"Không đến nỗi đi?"

"Thông, địch!"

"Bậy bạ!"

"Anh liền tự ngốc đi!"

"Ha ha ha…! Em xem anh ngốc à? Thật sự như vậy thì chắc chắn xương cốt đã sớm không còn." Vũ Khánh Cương cười gian động viên vợ: "Hắn muốn anh liền cho thôi, dù sao thì cũng không mất mát gì."

"Thành thật khai báo cho em!" Hứa Tư Văn chỉ thiếu vươn tay kéo lỗ tai ông chủ Vũ muốn hắn nhận tội.

"Ha ha ha! Anh cho hắn một con cá ngân sống, hắn cho anh một số tiền lớn!"

"Ừm." Hứa Tư Văn gật đầu, nếu như chỉ có một con cá ngân mà nói, cho dù là lấy tới tay nuôi sống, cũng không thể sinh sôi nảy nở.

"Hắn thấy xe anh cũ, liền nói thay cho cái xe mới, anh nghĩ, anh muốn tới đón em, liền nói sao chỉ một chiếc chứ? Thế nào cũng phải cho toàn bộ đoàn xe đi? Hắn đáp ứng, sau ba tiếng liền không vận (chở bằng máy bay) tới một đoàn xe, còn có một chiếc làm riêng, anh vừa cảm động, liền đưa hắn một con nữa…"

"Hả?" Cái này không đúng đi?

"Anh cảm thấy con người hắn cũng không tệ lắm, liền nói với hắn đổi lại vài chiếc mô tô đi, đội xe hộ vệ kia của hắn không tồi, hắn cũng gật đầu, để anh chọn, anh liền chọn bốn chiếc đằng trước, đại tướng quân cười anh nhận bay qua cũng nhổ lông (nghĩa là không từ bỏ chút lợi ích nào), nói toàn thế giới chỉ có mười chiếc, bản thân anh liền lấy bốn chiếc, kỳ thực trước đó anh cũng không biết, chỉ là thấy mấy chiếc mô tô

khác đều trước sau hai bánh xe, chỉ có bốn chiếc kia là trước sau bốn bánh xe, anh liền nói muốn lấy bốn chiếc kia…"

"Cái gì?" Giọng Hứa Tư Văn đề cao lên.

"Anh cảm thấy băn khoăn, lại đưa hắn một con nữa, hắn rất cảm động! Thiếu chút nữa cùng anh dập đầu bái lạy kết nghĩa anh em!"

"A phi!" Đánh chết Hứa Tư Văn cũng không tin ông chủ Vũ.

"Sau đó anh phát sầu, nói sau này xe hỏng thì làm sao? Cái này không chứng minh không bảo hiểm tìm không ra vị trí, hắn liền cho anh cổ phần chỗ sản xuất cái xe kia, sau này bọn anh thiếu cái gì cái gì, phàm là có quan hệ với xe, khỏi khách khí, trực tiếp tìm đến là được!"

"Vì vậy anh lại cho hắn một con cá ngân đúng không?"

"Sao em biết vậy?" Vũ Khánh Cương vỗ đùi: "Rất hiểu lòng dạ!"

"Cái con hổ ngốc anh chơi cái trò gì vậy!" Hứa Tư Văn tức giận, thật sự bắt đầu nhéo lỗ tai Vũ Khánh Cương "Sao không trực tiếp cho hắn hết luôn đi?"

Cá ngân đến cùng trân quý bao nhiêu, Hứa Tư Văn không biết cặn kẽ giá trị, nhưng mà có thể làm cho một thân vương do đại tướng quân biên phòng đi cùng đến yêu cầu cá ngân sống, kẻ ngu si cũng biết không thể cho nhiều đi?

Một con có thể nói là dùng để cứu mạng, cho hai con cũng được, dù có sinh sôi nảy nở gì đó, sống cũng không lâu; nhưng cho bốn con lại là chuyện gì xảy ra?

"Vợ à dừng tay đi! Lỗ tai muốn rơi mất!" Vũ Khánh Cương lăn lộn với Hứa Tư Văn, sức lực Hứa Tư Văn không qua được Vũ Khánh Cương, cuối cùng bị áp chế cũng không thành thật mà giãy dụa.

"Sao em không nghe anh nói xong chứ!"

"Anh còn cái gì có thể nói?"

"Anh cho hắn tổng cộng bốn con cá ngân sống không phải giả, hắn cao hứng vui vẻ rời đi, nhưng mà anh chưa nói, bốn con cá ngân anh cho hắn, đều là trống, đẻ không được con cũng phối không được giống… Ôi… Đau nha!"

"Anh thiếu đạo đức thật!"

"Ha ha…!"

Hứa Tư Văn bị chọc cười, hai người cười đùa một hồi liền dựa sát vào cùng chỗ, trong tiếng mưa rơi tí ta tí tách ngoài cửa sổ tiếp tục tán gẫu.

"Sẽ không quay đầu lại tìm anh tính sổ đi?" Hứa Tư Văn nghĩ ông chủ Vũ đùa giỡn người ta như vậy, đối phương còn có lai lịch lớn, lỡ như chọc phải phiền phức không nên dây vào thì sao.

"Tính cái gì sổ? Giáp mặt đối diện không nói, qua rồi thì ai chịu trách nhiệm? Đối mặt cũng nói không rõ thì có thể trách ai? Có xoi mói không nói sớm, qua rồi mới tính sổ thì còn là đàn ông à?" Ông chủ Vũ bày ra một tư thế lưu manh: "Cho một lần là xem mặt mũi của hắn, muốn có hai lần đó chính là dây thừng cột đậu hũ, ai cũng đừng nói!"

"Người ta là thân vương đó! Nếu thực sự ngoại giao gửi thông điệp gì đó, anh không tranh nổi." Hứa Tư Văn lại là người thông suốt: "Lúc đó người ta trực tiếp hỏi tội, nhất định phải vớt cá ngân, chúng ta cũng không có biện pháp khác!"

Chính là "dân không tranh với giàu, giàu không đấu với quan."

Muốn ngược một thương gia bình dân, không phải một chuyện rất dễ dàng sao?

"Dù là hoàng đế có đến cũng uổng công thôi!" Vũ Khánh Cương lén lén lút lút tiến đến bên tai Hứa Tư Văn thổi khí: "Anh nói cho em biết, em đừng nói cho người ngoài, cá ngân kia, không biết ông hai và ông

ba dùng thủ đoạn gì, chỉ cần không phải anh tự mình vớt ra, thì rời khỏi hồ kia ba dặm, mặc kệ nhảy nhót tưng bừng cỡ nào, cũng chắc chắn phải chết!"

Hứa Tư Văn có chút hoài nghi nhìn Vũ Khánh Cương, cảm giác không quá tin tưởng lời hắn nói.

"Chiêu này trăm thử trăm trúng!" Vũ Khánh Cương cười hì hì kề tai nói nhỏ với Hứa Tư Văn: "Em cho rằng không ai nhớ thương hồ nước của bọn anh à? Không ai muốn cá ngân sao? Có đó chứ! Nhưng mặc kệ bọn họ dằn vặt thế nào, cuối cùng vẫn chỉ lấy được cá chết thúi còn biến thành kịch độc, thời gian dài bọn họ đều biết cái chỗ kia của bọn anh rất tà môn, cũng có người muốn ép mua ép bán với bọn anh, ha ha ha, cuối cùng bọn họ đều thất bại, mấy lần sau, tất cả đều yên tĩnh. Em không phát hiện à? Cá ngân kia chỉ nho nhỏ có tí xíu, ngay cả dài bằng chiếc đũa cũng không có, bởi vì cá ngân cũng chỉ có thể lớn như vậy, lớn hơn nữa chính là thành cá, đều không nổi lên mặt nước, muốn vớt trừ khi đánh lưới nhưng phải có sức lực, mới có thể vớt được, không thì mặc cho là Long vương gia đến cũng không có biện pháp!"

Vũ Khánh Cương là trụ cột Vũ gia, những chuyện không gặp được ánh sáng hắn đều đã trải qua, đừng thấy bề ngoài rất dễ bắt nạt khiến người ta không tự chủ liền hạ thủ với hắn, nhưng đến cuối cùng, ai ăn thiệt thòi còn chưa biết đâu!

"Anh nói mấy chuyện này với em, không có vấn đề gì chứ?" Hứa Tư Văn kinh hãi, thế nhưng kinh hãi qua đi, trong lòng lại có chút phức tạp, đây coi như là thành thật với y sao?

"Em là vợ anh, sau này cũng là một nửa con trai của Vũ gia, sao không thể nói? Anh chỉ là muốn nói với em, để em đừng có không biết gì, chúng ta không sợ người khác nhớ thương, chỉ sợ không ai nhớ thương thôi." Lúc nói câu này, trong mắt hổ của Vũ Khánh Cương lóe lên một tia tinh quang.

Họ Trang tốt nhất là có thể gây sức ép chút, không thì đùa giỡn cũng không thú vị.

"Ừm." Hứa Tư Văn gật đầu, hiện tại y cũng có người che chở, không phải là một mình đối phó Trang Sĩ Nhân nữa.

"Hai ngày nay bồi bổ nghỉ ngơi cho tốt một chút, dưỡng tinh thần tốt chúng ta về Hứa gia tập."

Một giây trước, Hứa Tư Văn đang cảm động không thôi, một giây sau, ông chủ Vũ liền bỏ lại một trái bom cường lực, đem ba hồn bảy vía của Hứa Tư Văn nổ đến hồn phi phách tán!

Hết chương 70

71. Chương 71: 071. Khỏi Suy Nghĩ Nhiều

"Tư Văn, bẩm sinh như vậy rồi."

"Nếu là như vậy, vậy trước tiên cứ thế đi, con cái có áp lực khác."

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, mẹ con còn có anh con đều ở đây, còn có chị dâu con nữa."

Mỹ thiếu niên đập nồi dìm thuyền come out, chiếm được thông cảm của người nhà, thế nhưng khi y nói về nửa kia mình lựa chọn, lại không thể thuận lợi thông qua.

"Đứa nhỏ kia rất tốt, chỉ là các con đều còn nhỏ, chờ tốt nghiệp đại học rồi nói sau đi, tận lực có thể bớt tiếp xúc thì bớt tiếp xúc."

"Nghe ba ba con nói đi, tạm thời không nên quá gần gũi mới tốt."

"Tư Văn à, đây là đồ chị dâu cho em, đừng cho người khác, đặc biệt là Trang Sĩ Nhân kia, nhìn thấy cái gì cũng dám há mồm, còn biết xấu hổ hay không chứ!"

Vào lúc ấy y nghĩ như thế nào nhỉ?

Thật ra thì bọn họ vẫn để ý chuyện của mình, cho nên mới tìm mọi cách xoi mói khó dễ Trang Sĩ Nhân, mà Trang Sĩ Nhân cố ý vô tình ghé vào lỗ tai y nói rất nhiều người trong nhà làm khó dễ gã, mình còn vì gã mà tức giận, thấy không đáng cho gã.

Thậm chí năm đó nghỉ hè cũng không về nhà, ở lại trường học viết luận văn, ngày mùng 7 tháng 7, mấy bạn học ở lại trường cùng uống chút rượu, y nương theo hơi rượu dựa vào vai Trang Sĩ Nhân, thân thể Trang Sĩ Nhân thực cứng ngắc, sau đó thì sao?

Đúng rồi!

Sau đó mình muốn dâng ra nụ hôn đầu, kết quả lúc người kia nói đùa với bạn học về mấy chủ đề ngắn, nhắc tới đồng tính luyến ái, gã liền nói: cái đó buồn nôn biết bao nhiêu chứ? Có bẩn hay không hả?

Sau đó thì sao?

Bụng y đau!

Vào bệnh viện, rửa dạ dày, súc ruột, lại tiếp tục gây sức ép cả người cũng sắp rớt mất nửa cái mạng, mà ngày hôm sau lại là thời gian khai giảng…

Chờ sau khi y xuất viện…

"Nghiệt tử! Mất hết mặt mũi tổ tông!"

"Tư Văn, con, con thật sự nói với bọn họ như vậy sao? Mẹ không tin?"

"Tiểu Văn, đừng mạnh miệng với ba ba, thừa nhận là được mà!"

"Em à, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Nói thật với anh đi!"

Chính mình không hề nói gì, cái gì cũng không nói ra được, bởi vì y thua rất triệt để, không chỉ là luận văn, còn có trái tim đơn thuần cùng tình cảm chân thành tha thiết của mình…

"Nay có Hứa thị Tư Văn, lời như ngọc, đạo đức cá nhân này… Khai tông từ chứng, trục xuất khỏi nhà, nếu lại vào…"

Trên văn tế nói cái gì từ lâu đã không nghe rõ, chỉ là cố chấp quỳ không muốn rời đi, nơi này là nơi sinh y nuôi y, tại sao vào lúc này lại muốn đuổi y đi? Bọn họ không cần y nữa sao?

Không biết qua bao lâu, trong lúc vô tri vô giác, y không mở mắt ra được, thế nhưng lại có thể nghe thấy âm thanh.

"Tư Văn đừng sợ, chị dâu đã lén gọi điện thoại cho mấy anh em của em rồi, bọn họ ở ngay cửa vào Cát thị chờ em, để anh trai em cõng em đi, chị dâu ở đây canh chừng!"

Cha buồn con bất hạnh giận con không tranh, mẹ nước mắt rơi như mưa, anh trai mắt đỏ lên nhưng vẫn luôn nhìn mình… Bát gia gia gần như là lão lệ tung hoành đọc xong văn tế… Chị dâu ngay cả một con gà cũng không dám giết, thậm chí có can đảm ở sau lưng tộc nhân cùng cha mẹ chồng, len lén liên hệ người ngoài, mang theo anh hai nửa đêm trốn vào từ đường, anh hai không nói một tiếng cõng mình ra ngoài, để lại một mình chị dâu đứng trong từ đường tối tăm ánh đèn hắt bóng âm u…

Y đã không còn nhà…

"Vợ à? Vợ à! Tư Văn?? Hứa Tư Văn??" Vũ Khánh Cương không biết Hứa Tư Văn làm sao, vốn là đang nói chuyện rất tốt, đột nhiên lại không lên tiếng, hai mắt vô thần vẫn luôn run lên, hù chết ông chủ Vũ!

Trong nháy mắt đó, trong đầu Hứa Tư Văn đột nhiên vang vọng những câu nói lúc trước, từng tiếng chỉ trích không có nói tên chỉ họ, nhưng mà y biết là đang nói đến y.

Mãi đến khi bên tai đột nhiên nổ ra sấm sét: "Hứa Tư Văn!"

Nước mắt của Hứa Tư Văn lập tức bị chấn động rơi xuống… Cũng không biết là bị sợ hãi hay là bi thương mà khóc…

“Nam nhân của em còn chưa có chết đâu, em khóc cái gì mà khóc?” Vũ Khánh Cương nổi giận, nói chuyện cũng không khống chế âm lượng.

“… Em không có nhà để về…” Trong mắt Hứa Tư Văn có chút tiêu cự, chỉ là đôi môi run rẩy, giống như phí hết sức lực cả người, mới nói ra một câu như vậy.

“Ai nói thế?” Thô lỗ lau khô nước mắt, Vũ Khánh Cương bá đạo đem người ôm ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ sau lưng Hứa Tư Văn giống như dỗ con nít: “Yên tâm yên tâm! Nam nhân của em ở đây này, anh nói mang em về nhà, là có thể mang em về nhà, đừng sợ, tất cả đã có anh!”

Ừm, sáu chữ cuối cùng này, là ở trong bản kế hoạch của bọn Tiểu Ngụy viết nhất định phải nói với vợ, thể hiện bản thân có đảm đương có năng lực…

Khoan hãy nói, sau khi Hứa Tư Văn nghe, thật sự an tâm không ít.

“Thật sự?”

“Đừng hỏi như vậy chứ! Đây là muốn tìm mắng đúng không?”

“Được, em không hỏi.”

Ngày thứ hai, Hứa Tư Văn càng dậy muộn, ngày hôm qua trải qua quá mức thoải mái, lúc tỉnh lại, còn có chút lâng lâng, cho rằng chính mình là quá mức nhớ nhung người kia, nằm mơ đều là hắn.

“Vợ? Đi ra ăn lót dạ chút, một hồi có đồ đưa tới.”

“A…! …?”

“Sáng sớm sao lại ngốc nghếch như thế chứ?” Lại đây nhéo nhéo hai má vợ, cảm giác thật tốt!

Đồ ăn sáng là cháo trứng muối mang theo nồng nặc hương vị Đông Bắc do ông chủ Vũ tự mình động thủ, rau thơm cùng cà rốt ướp dưa muối, còn có một đĩa dưa chuột nộm.

Sau khi ăn xong ông chủ Vũ để vợ tại địa bàn làm quen một chút, hắn thì lại đi rửa chén dọn dẹp nhà bếp.

Hứa Tư Văn nhìn hắn sau khi đi vào làm việc không quăng đĩa ném bát, lúc này mới yên tâm đi ra ngoài làm quen hoàn cảnh.

Đây là một tòa biệt thự độc môn độc viện, ba tầng, bên trái bên phải cùng phía sau mỗi phía có một biệt thự hai tầng, xem phong cách bề ngoài giống hệt như căn nhà mình đang ở.

Đêm qua mới vừa hạ mưa, sáng sớm liền nổi lên chút sương mù, khiến căn biệt thự này ở giữa non xanh nước biếc có một tia khí tức mờ ảo xuất trần.

“Chỗ này thế nào?”

“Rất tốt, xanh hóa cũng tốt.” Bạn đang ?

“Chỗ anh tìm, không thể quá ầm ĩ, thế nhưng cũng không thể cách chỗ em làm quá xa, đường phải tốt không khí cũng phải tốt. Không thì cứ hun một cỗ mùi xăng, thời gian dài người cũng phải héo.”

“Em có nhà trọ của mình.” Hứa Tư Văn còn nhớ cái nhà trọ nhỏ của y kìa.

“Nếu em muốn chuyển về, anh đã đem chỗ của em cho hết rồi, đỡ phải mỗi ngày đều sốt ruột nhớ thương.” Bản thân vợ tốt như vậy, lại cùng chen chen chúc chúc với người khác ở, hắn sẽ nhớ thương biết bao nhiêu chứ? Buổi tối còn có thể ngủ ngon giấc hay không hả?

“Anh đây là cái lô gic gì vậy?” Nhìn thấy vị trí liền mua, người có tiền chịu không nổi à?

Tình tiết kỹ thuật viên Hứa ghét giàu lại xông ra, đương nhiên, xét thấy người có tiền là nửa kia của mình, nên cũng chỉ là nói vậy mà thôi.

“Em cùng những người kia chen nhau ở, anh không yên lòng. Ai biết trong đó là ai chứ? Người thành phố đều rất khó có quan hệ, không giống nông thôn bọn anh, trong làng có ai mà không quen biết ai chứ? Lại nói mọi người còn đều là thân thích kìa! Người thành phố các em được không? Cửa đối diện bén lửa cũng

không biết liên hệ với nhà bọn họ thế nào nữa." Vũ Khánh Cương còn uất ức: "Em có biết, phòng ở trên lầu là ai mướn không?"

"Không biết." Trên lầu liên quan gì tới em chứ? Em còn cần phải biết nó thuê hay chưa thuê à?

"Nhìn đi!" Vũ Khánh Cương vỗ đùi: "Không sợ nói cho em biết, lầu trên của em cho thuê, sau đó tên ngốc ở phòng thuê đó có việc không ở được, liền cho bên ngoài thuê lại, thuê nửa năm, kết quả đến thuê phòng chính là một phạm nhân đang chạy trốn! Hắn ta phủi mông liền trốn mất, để lại cho bọn em một cái hố như thế đó."

"Tại sao lại như vậy?" Hứa Tư Văn kinh ngạc.

"Lòng người hiểm ác mà!" Ông chủ Vũ rất ra sức hù dọa người: "Em xem một chút, mỗi ngày em chỉ biết đi làm, đến công ty cũng là nhân viên kỹ thuật, em tiếp xúc đều là đồng nghiệp cũng có học vấn, phần lớn đều là không biết chuyện đời."

Chẳng hạn như đồ ngốc ở lầu trên phòng em, anh liền trực tiếp đem hắn xác định thành tòng phạm vì bị cưỡng ép phạm tội, hiện tại đang ngồi xổm trong phòng nhỏ kìa, còn cái người thuê phòng đơn của hắn, cũng đang đối diện bức tường tĩnh tọa hối lỗi.

Đương nhiên, chuyện này ông chủ Vũ sẽ không nói với kỹ thuật viên Hứa, hắn cảm thấy bản thân biết là đủ rồi…

"Anh nói quá mức rồi, cái người kia cũng không phải cố ý, chỉ là đúng dịp thôi." Hứa Tư Văn không coi là chuyện to tát gì.

Thời đại này cho thuê cái phòng ở còn muốn điều tra nhân thân đích thực không có mấy ai.

"Em làm gì nhất định phải về ở hả?" Ông chủ Vũ không vui, đã phí sức như thế sao còn không chuyển tới đây chứ.

Hắn không hỏi như vậy còn may, vừa hỏi Hứa Tư Văn liền đỏ mặt.

"Nơi này là của anh… Em, em không ở đây." Trong xương Hứa Tư Văn vẫn có thanh cao tự tin của văn nhân, y đúng thật là thích Vũ Khánh Cương, hoặc là nói, là yêu hắn, không thì cũng sẽ không lăn giường, chỉ là hai người tâm ý tương thông là một chuyện, ở chung thì lại là một chuyện khác.

"Anh không phải là của em sao? Em cũng là của anh!" Suy nghĩ của Vũ Khánh Cương cũng giống như anh hai Vũ gia, hai người bọn họ ngủ cũng ngủ hai bận rồi, ván đã đóng thuyền còn chia cái gì mà nhà của nhau chứ? Người một nhà có chia rõ ràng như vậy thì vẫn là người một nhà.

"Em không muốn để cho người trong nhà cho rằng, cho rằng em với anh, anh…" Hứa Tư Văn ấp a ấp úng nửa ngày mới biểu đạt rõ ràng.

Thì ra là sợ bị người ta hiểu lầm rằng y bị bao dưỡng.

"Sợ cái gì? Miệng ở trên mặt người khác, thích nói thế nào thì nói, quá lắm thì anh liền nói anh gả cho em làm vợ thôi!" Dù sao thì lên giường, cũng là anh ở phía trên em ở phía dưới, danh tiếng và vân vân mới không để ý đâu, cái thứ kia không thể ăn cũng không thể uống.

Hứa Tư Văn há mồm còn muốn nói gì đó, Vũ Khánh Cương cắt ngang y: "So với việc suy nghĩ mấy thứ vô dụng này, không bằng nghĩ lại xem ba mẹ anh thích thứ gì, anh nhanh chóng chỉnh sửa lại, hai tháng sau chúng ta về nhà."

"Thật sự phải về à?" Thay đổi đề tài, càng làm cho Hứa Tư Văn tay chân luống cuống.

"Đó là đương nhiên!" Ông chủ Vũ ôm bả vai nhỏ của Hứa Tư Văn kéo trở lại: "Chúng ta ngay cả đồ đạc cũng đều chuẩn bị ổn thỏa rồi, không đi thì tính thế nào? Anh cũng không phải không thể gặp người."

"Cũng gần như vậy…"

"Khỏi suy nghĩ nhiều, nghe nói nước ngoài có nơi có thể đăng ký, nếu không hai ta cũng đi đăng ký một cái về? Có điều nói vậy, nếu như bày tiệc thì phải đến nơi đăng ký, thân thích hai nhà không say máy bay gì chứ…"

"Anh cũng đừng suy nghĩ nhiều! Em không phải ý kia... Chúng ta vẫn là nói một chút về việc trở về Hứa gia tập đi..." Xem cái tên Vũ Khánh Cương này nói lung tung quá lợi hại, thế mà thật sự định đi nước ngoài đăng ký gì đó, ngay cả nhân viên phiên dịch cũng nói đến, hù chết Hứa Tư Văn.

Hết chương 71

72. Chương 72: 072. Chọn Quà Ra Mắt

Vũ Khánh Cương muốn đến Hứa gia, thật sự không phải là nói qua loa cho xong, khi một chiếc xe tải kéo thùng đựng hàng đến biệt thự, Hứa Tư Văn đã có chút chết lặng.

Đồ vật bên trong chất đầy phòng khách biệt thự, ông chủ Vũ đứng ở trong một đống đồ vật quơ tay múa chân, chờ sau khi người vận chuyển rút lui, hắn liền lôi kéo Hứa Tư Văn nhảy nhót tưng bừng.

"Đầu tiên, ba anh thích cái gì?" Ba vợ là chủ nhân một gia đình, căn cứ tư liệu biểu thị, ông già này thuộc loại lừa, đẩy không đi đánh rút lui, khó lấy lòng số một.

Đem chiều cao cân nặng bao gồm cả số giấy căn cước số điện thoại mặc kệ là cố định hay di động của ông đều tra ra, bắt đầu từ khi sinh ra đến bây giờ, tư liệu của một mình ông xếp vào một cái túi hồ sơ.

"Đây là cái gì?" Hứa Tư Văn cầm lấy túi hồ sơ Vũ Khánh Cương xách trong tay, mở ra xem hai trang liền không xem nổi nữa: "Anh xem xem cái này là thứ gì vậy hả? Nếu ba em biết anh điều tra ông như thế, ông cầm gậy đập cho anh bán thân bất toại là còn nhẹ đó."

Ngay cả khi còn bé ông có từng tiểu trên giường hay không, trừ bà nội ra thì còn từng bú sữa của ai, lên nhà trẻ có từng vén váy bé gái hay không và vân vân đều muốn điều tra, đây là muốn làm gì? Bọn họ đây không phải là về nhà, thuần túy là tìm đánh đi?

"Cái này đều hữu dụng!" Vũ Khánh Cương đoạt lấy túi hồ sơ sắp xếp gọn gàng: "Sau khi gặp mặt không phải sẽ tán gẫu với ông ấy sao? Tìm một đề tài mà lão nhân gia người cảm thấy hứng thú không đúng sao? Nói nói không phải liền thân thiết sao? Cũng không thể là ông ấy đứng anh ngồi, ông ấy nghe anh nói đi? Vậy thành ra cái gì?"

"Lời này sao lại nghe không được tự nhiên như thế nhỉ?" Hứa Tư Văn lập tức phản ứng lại: "Anh mới đứng nghe dạy bảo đó!"

"Nếu như ba vợ muốn dạy dỗ vậy thì được." Vũ Khánh Cương hưng phấn cầm qua một cái hộp gỗ đàn điêu khắc mở nắp ra đưa tới trước mặt Hứa Tư Văn: "Cái này là gì?"

"Thao Đoan Hi Rừng!"

"Sảo Đoản Tây Thành (hai câu có phát âm gần giống nhau, anh Vũ nghe nhầm)? Là cái gì"

"Nghiên mực cổ, tứ đại nghiên mực cổ!"

Hứa Tư Văn đoạt lấy cái hộp trong tay Vũ Khánh Cương nhẹ nhàng vuốt ve bốn khối đồ vật màu sắc khác nhau bên trong, bây giờ có thể có nghiên mực cổ phẩm chất như vậy thật sự không thấy nhiều.

"Em nói cái này là nghiên mực cổ gì, ba vợ có thể thích không?" Vật này hắn không biết, hắn chỉ biết là nếu như ba vợ thích, phỏng chừng có thể để cho hắn bước qua bậc cửa.

Hứa Tư Văn liếc mắt nhìn ông chủ Vũ: "Nếu anh đơn độc tới cửa thỉnh giáo, cái này làm lễ vật, ông ấy sẽ tiếp đãi anh như thượng khách, nếu như anh mang theo em trở về mà nói, vậy cũng không biết là cái tình hình gì."

"Trước tiên đừng quan tâm những thứ vô dụng kia, em nói xem, thứ này ông ấy có thích không? Có vừa mắt không? Có thể dụ dỗ ông ấy hay không?" Ông chủ Vũ cầm cái hộp qua áng chừng một chút, trọng

lượng có, lấy ra một cục đá dẹp ở bên trong cầm trên tay lật đến lật đi, nhìn sao cũng không nhìn ra chỗ nào dụ người.

"Có thể! Vật này vừa có mặt, ba ba em không thể nào không đạp chết anh để đoạt bảo!" Hứa ba ba thừa kế dạy dỗ từ nhỏ, bắt đầu biết đi liền đứng trung bình tấn, bắt đầu biết dùng đũa liền lấy bút lông luyện chữ, nghĩ xem ông ấy có thể không thích không.

"Trời ạ! Năng lực như thế!" Ông chủ Vũ vội vàng bày đồ vật trong hộp ra, vạn phần bảo bối để qua một bên trên khay trà, cầm tờ giấy viết "Cha vợ tất sát" dán vào.

"Anh!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười.

"Hai ta vừa vào cửa, thừa dịp ông còn chưa mở miệng liền đem món đồ này đập vào trên người ông, đập cho ông ấy không mở miệng được là tốt nhất."

Châm ngôn nói có đạo lý mà!

Cắn người miệng mềm bắt người tay ngắn, cha vợ cầm đồ nếu như còn dám đánh vợ hắn, hắn liền dám ở ngay trước mặt ông quăng những thứ này!

Xem hai ta ai đau lòng!

Văn nhân đều là quả hồng mềm, rất dễ đối phó!

Ông chủ Vũ có kinh nghiệm, đại biểu tốt nhất chính là ông ba… Năm đó trên Dã Lĩnh, ông ba chết sống không rời khỏi nơi đó, hắn đem một vài thứ lên, đùa ông cụ xuống núi, ông cụ muốn đồ vật còn không muốn rời khỏi núi, hắn coi như ở trước mặt ông cụ, dùng thuốc lá cổ họa gì gì đó đốt lên, chỉ trong một ngụm khói, ông cụ thu thập xong số hành lý không nhiều lắm, lau nước mắt đi theo sau ông hai xuống núi…

Hắn hoàn toàn không rõ, hai ông cụ bảo vệ cái nhà lá nát đó, mùa đông lạnh muốn chết mùa hè nóng muốn chết trời mưa nước vào tuyết rơi lạnh buốt, có cái gì có thể kiên trì chứ?

Sau đó đi tới hồ Dẫn Ngọc, lại lên núi, lúc này tốt rồi, ông chủ Vũ trực tiếp cho người làm một cái đại viện giả cổ ở trên núi, bên trong sưởi ấm đều là địa nhiệt*, hai ông cụ vào ở liền không nói hai lời… Có điều ông ba vẫn kiên trì đem cái nhà lá kia trực tiếp từ Dã Lĩnh chuyển tới sau núi… Vì thế cái giá chính là ăn tết nhất định phải đến đại viện Vũ gia…

*Địa nhiệt: là nguồn nhiệt năng có sẵn trong lòng đất. Nguồn năng lượng nhiệt này tập trung ở khoảng vài km dưới bề mặt Trái Đất, phần trên cùng của vỏ Trái Đất. Cùng với sự tăng nhiệt độ khi đi sâu vào vỏ Trái Đất, nguồn nhiệt lượng liên tục từ lòng đất này được ước đoán tương đương với với một khoảng năng lượng cỡ 42 triệu MW. Nguồn nhiệt lượng này được chuyển lên mặt đất qua dạng hơi hoặc nước nóng khi nước chảy qua đất đá nóng. Nhiệt lượng thường được sử dụng trực tiếp, ví dụ như hệ thống điều hòa nhiệt độ (bơm địa nhiệt), hoặc chuyển thành điện năng (nhà máy nhiệt điện).

Nếu nói đối phó mấy ông lão ngoan cố, ông chủ Vũ có kinh nghiệm phong phú…

"Nói hưu nói vượn! Nếu ba ba em bị anh đập trúng thì đời này anh cứ chờ tộc nhân Hứa thị đuổi theo anh đến chân trời góc biển đòi lẽ phải đi! Không đem anh làm thành tiếng xấu muôn đời bọn họ chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Vợ à, nơi này chỉ có hai ta hít thở thôi, em có thể đừng chơi chữ với anh không? Anh nghe mệt cả đầu óc, chúng ta nói chuyện bình thường đi."

"Anh đó!" Hứa Tư Văn bị chọc phát cười: "Được rồi, nói chuyện bình thường với anh."

"Vợ, em sẽ không ghét bỏ anh chứ?" Ông chủ Vũ đầu tiên là đắc ý, sau đó đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thật cẩn thận tội nghiệp nhìn Hứa Tư Văn.

"Nếu như ghét bỏ anh thì đã sớm ghét rồi, còn có thể chờ tới bây giờ sao?" Hứa Tư Văn rất không có khí chất người có ăn học lườm một cái, nếu y ghét bỏ hắn, thì lúc mới quen, cũng sẽ không như có như không tiếp cận hắn.

Ôi này!

Y nguýt một cái, ông chủ Vũ giống như nhìn thấy kỳ cảnh, trợn cả mắt lên, trong miệng liên tiếp: Chậc chậc chậc!"

"Anh lại làm sao?"

"Người có ăn học cũng sẽ liếc mắt à!" Biểu tình ông chủ Vũ rất kinh ngạc, giọng điệu rất cảm thán.

"Hả?" Ánh mắt Hứa Tư Văn suy tư nhìn ông chủ Vũ.

Tuy rằng bọn họ ở cùng một chỗ, nhưng lại luôn cảm thấy có một tầng ngăn cách như có như không nằm ngang ở giữa hai người, ông chủ Vũ cười toe toét quen rồi, hắn cảm thấy chỉ cần ôm người về, chính là viên mãn; nhưng mà Hứa Tư Văn lại là người nhạy cảm, trong lòng có tính toán tự nhiên liền chú ý tới.

"Sao?" Vũ Khánh Cương có chút bất an, sợ hãi trong lòng.

"Anh gọi em là vợ cũng thôi đi, em cũng cao hứng chung với anh, thế nhưng thật sự đến Hứa gia tập, anh vẫn là thu liễm một chút đi."

Y vốn đã đủ khác loài rồi, nếu cái tên này còn ở trước mặt ba mẹ liên tiếp nhắc nhở, y thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Nếu không, đương gia?" Ở Đông Bắc bên kia, chỉ có nam nhân làm chủ gia đình mới có thể được người trong nhà gọi là "đương gia".

Ý này của Vũ Khánh Cương, là để người ta nhìn thấy, giữa hai người, là Hứa Tư Văn định đoạt, chứ không phải Vũ Khánh Cương hắn.

"Không cần." Nếu nói không cảm động là giả, Hứa Tư Văn nắm chặt bàn tay thô to mang theo vết chai của Vũ Khánh Cương: "Người trong nhà đều gọi em là Tư Văn, anh cũng gọi như vậy đi, em gọi anh là Cương tử, em nghe bọn họ đều gọi anh như vậy."

"Bọn họ gọi anh là Cương tử ca kìa, sao em không gọi ca?" Ông chủ Vũ hạnh phúc đến nổi bong bóng mũi, gọi tên dễ nghe hơn so với gọi vợ, ha ha ha…

"Nếu em gọi anh là Cương tử ca, anh chính là thật sự thành 'ca' của em, nếu anh thật sự muốn nghe em gọi…"

"Liền gọi Cương tử là được rồi!"

Ông chủ Vũ nhanh chóng phản ứng, lập tức cắt ngang lời của vợ, giải quyết dứt khoát về sau liền gọi là Cương tử, không có "ca".

Đồng thời lập tức nói sang chuyện khác, thuận tiện lấy một cái hộp mở ra, bên trong một loạt nhẫn phỉ thúy, từ chủng đậu nhu bình thường nhất, đến ngọc lục bảo hiếm có nhất, nhìn vô cùng mới mẻ.

"Cái này làm quà ra mắt cho chị dâu được không? Luôn cảm thấy không quá thích hợp, nào có ai đưa nhẫn cho chị dâu chứ ha?" Ông chủ Vũ tự biên tự diễn, sau đó đóng hộp lại, ném qua một bên.

"Anh nhẹ chút, làm hỏng rất không tốt!" Đồ quý như vậy, cùng với hành động tiện tay ném ra ngoài giống như ném rác, khiến Hứa Tư Văn rất không tán thành.

Hứa Tư Văn coi trọng một khối gấm Tô Châu đặc biệt xinh đẹp: "Cái này đưa cho mẹ đi, bà sẽ thích."

"Thật sự?" Ông chủ Vũ nhìn nhìn cái thứ giống hệt khăn lau thêu rất nhiều sợi tơ mềm nhũn kia: "Có giống cái lúc nãy anh chọn ra không? Có thể làm cho mẹ vợ không để ý hết thảy vồ tới không?"

"A phi!" Hứa Tư Văn hung hăng nhéo ông chủ Vũ một cái: "Anh đó là lời gì vậy hả? Nói năng cho đàng hoàng!"

"Vợ à, một búa này chúng ta nhất định phải đập cho thành công, không thì sẽ không đứng được gót chân!" Ông chủ Vũ tận tình khuyên Hứa Tư Văn: "Đồ anh lấy ra, muốn cho mọi người nở mặt nở mày, còn không nỡ buông tay! Đến lúc đó đó muốn đuổi người, bọn họ cũng không nói ra được! Muốn đánh người? Càng không nâng nổi tay!"

"Ba mẹ em không phải người như vậy!" Nghe cứ như bán con cầu vinh vậy?

Nguồn:

"Nhưng mà chỉ có như vậy, mới có thể tiện cho em về nhà. Trong bản kế hoạch nói đây là đường tắt nhanh nhất và tiện nhất."

Phải biết bản kế hoạch chính là ông chủ Vũ bắt nhóm của Ngụy Duyên làm, chỉnh sửa và cải cách ba lần cuối cùng mới thông qua, từ theo đuổi vợ đến vào cửa nhà ba vợ, bên trong chia làm mấy hạng mục lớn, một số kế hoạch nhỏ, đạo cụ hỗ trợ cần thiết gì đó và vân vân, đặc biệt tỉ mỉ.

Sau khi ông chủ Vũ xem qua, lựa chọn mấy cái, liền chọn chính là con đường gần với "3 peaks*", Vũ Khánh Cương làm ông chủ nhiều năm như vậy, đã quen dùng phương thức làm việc ít nhất nhanh nhất nhỏ nhất.

*3 Peaks Challenge là cuộc thi leo núi mà những người tham gia phải leo lên đỉnh của 3 ngọn núi cao nhất ở Scotland, Anh và xứ Wales trong vòng 24 tiếng đồng hồ. Ý nói ở đây là ông chủ Vũ chọn con đường nhanh nhất nhưng cũng là chông gai khó khăn nhất.

"Cương tử, chúng ta nói chuyện trước đi, được chứ?" Hứa Tư Văn rốt cuộc biết chỗ nào có vấn đề, lôi kéo Vũ Khánh Cương ngồi trên ghế sa lon, còn chưa đợi mở miệng, Vũ Khánh Cương vọt đứng lên: "Trước hết anh lấy cho em chút nước nóng đã, rồi hai ta lại nói chuyện."

Nói xong cũng vượt núi băng đèo xuyên qua đống đồ quý giá, rốt cuộc rót hai ly nước nóng thả trên bàn trà, sau đó ngồi ở trên ghế sa lon hai đầu gối khép lại hai tay đặt trên đầu gối, tiêu chuẩn giống như học sinh tiểu học.

"Anh làm cái gì vậy?" Hứa Tư Văn nở nụ cười: "Chỉ là muốn nói với anh chút lời thôi, anh thả lỏng chút đi!"

"Thả lỏng không được!" Vũ Khánh Cương vội vã cuống cuồng nhìn Hứa Tư Văn: "Có phải là em muốn chia tay với anh không?" Không chờ Hứa Tư Văn trả lời, lập tức bày ra cái mặt giống như kẹo da trâu: "Anh có thể nói cho em biết, muốn chia tay là không có khả năng, đời này đừng hòng mơ tới!"

Hết chương 72

73. Chương 73: 073. Làm Chính Anh

"Anh đừng nghĩ lung tung." Mắt thấy ông chủ Vũ sắp sửa nổi bão, Hứa Tư Văn nhanh chóng giữ chặt: "Nếu đã nói cùng nhau, trừ khi anh không muốn em trước, nếu như anh hối hận rồi, liền nói cho em biết một tiếng, em…"

"Anh sẽ không! Anh không hối hận! Em cũng đừng nghĩ chia tay với anh." Vũ Khánh Cương không có cảm giác an toàn, hắn luôn cảm thấy Hứa Tư Văn tốt như vậy, khẳng định rất nhiều người thích, nếu không phải tên khốn kiếp Trang Sĩ Nhân kia khiến Tư Văn có khúc mắc, thì chỗ nào đến phiên con hổ Đông Bắc hắn đến ăn cải trắng chứ!

"Đàng hoàng một chút coi!" Hứa Tư Văn tức giận, gào một tiếng, Vũ Khánh Cương liền giống như bánh xe bị thủng xì xì xèo xèo xẹp xuống.

"Trước hết anh đem những tư liệu kia trong tay anh, đều giao ra đây cho em!" Hứa Tư Văn phát hiện nói chuyện đàng hoàng với hắn là không được, phải mạnh bạo với hắn, không thì hắn liền không xem trọng.

"Làm gì?"

"Anh có cho hay không?"

"Cho!"

Vũ Khánh Cương khép mi cúi mắt ngoan ngoãn cầm một đống lớn đồ vật ra, bao gồm vài bản kế hoạch, tài liệu cặn kẽ về Hứa gia tập, cùng với những người có quan hệ với Hứa Tư Văn trong Hứa gia tập.

Hai mắt Hứa Tư Văn đều trợn tròn.

Trước tiên cầm lấy bản kế hoạch, nhanh chóng liếc mấy cái, bản kế hoạch thế mà lại chia cặn kẽ như vậy!

Lại cầm lấy tư liệu cá nhân, ngay cả báo cáo điều tra về đứa cháu gái mới năm tuổi của y cũng cặn kẽ tỉ mỉ như của ba y vậy!

Chị dâu kinh doanh quầy hàng trong khách sạn, ngay cả một hai chuyện như cân điện tử không chuẩn bị chênh lệch cũng ghi lại trong danh sách.

Người trong nhà cũng không cần nói, ba mẹ anh trai chị dâu cháu gái, mặt khác, còn có tư liệu của mấy người già như Lục gia gia, Bát nãi nãi vân vân, còn có thật nhiều thật nhiều…

Lòng người, thói quen, thiện ác… Phân tích phải gọi là tỉ mỉ!

"Những thứ này, đều tiêu hủy đi." Quá mức tỉ mỉ sẽ khiến người ta không có tự do riêng tư, hơn nữa tình cảm như vậy, cũng không phải Hứa Tư Văn mong muốn.

"Cái gì?" Vũ Khánh Cương mặc kệ: "Thật vất vả lấy tới, sao còn muốn tiêu hủy chứ?"

"Cương tử, anh là muốn sống hết đời người với em, lẽ nào mỗi lần anh gặp phải người nhà em, đều phải điều tra rõ ràng trước, mới có thể ở chung với họ sao? Em muốn là tình cảm của chúng ta, chứ không phải tình cảm do bản kế hoạch soạn ra, anh hiểu không?"

"Sao lại là tình cảm được soạn ra chứ?" Vũ Khánh Cương cảm thấy theo lời Hứa Tư Văn nói, thì tình cảm giữa hai người họ sao bỗng dưng nhẹ bẫng vậy chứ?

"Anh đến đây, từ lúc mới bắt đầu chính là dựa theo mỗi bước đi trên kế hoạch, nếu như không có người nghĩ kế cho anh, có phải là anh liền khỏi tới hay không?" Hứa Tư Văn biết là không, thế nhưng y muốn cho Vũ Khánh Cương ý thức được, chuyện của hai người họ, người khác, không có chỗ trống để chen vào.

"Anh sống cùng với em, không phải với bọn họ, không phải cùng bản kế hoạch, không phải với đội kế hoạch của anh, bất luận là làm thuộc hạ hay là bạn bè hay là người thân, bọn họ hoặc là chúc phúc cho chúng ta, hoặc là liều mạng phản đối, đừng không có chuyện gì liền trộn lẫn vào!"

"Em đừng tức giận mà! Anh biết sai rồi, mấy cái này anh ném đi hết, em nói cái gì chính là cái đó!" Người có ăn học mà phát hỏa rất đáng sợ, Vũ đại lão hổ cũng không dám tạc mao chỉ trích, chịu thua, cong đuôi ôm hết một xấp lớn tư liệu kia, mở cửa ra, để Hứa Tư Văn nhìn hắn, đem những tờ giấy đó nhét vào bếp đất trong phòng bếp, một phen đốt sạch.

Chờ đốt xong, còn quay đầu lại cười cười lấy lòng với Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn trợn mắt hốc mồm nhìn trong phòng bếp của một cái biệt thự lớn xa hoa, thế mà lại có một cái bếp đất đốt củi gỗ.

"Nơi này sao có thể có cái này?"

"Bếp gas bếp điện tử nấu ra luôn thiếu một chút mùi vị, trước khi tới anh liền bảo bọn họ thay kệ bếp, em uống canh gà mùi vị ngon đúng không? Dùng nó nấu đó! Còn có cơm nữa, không gặp lửa không gặp khói, vậy có thể gọi là cơm sao? Em nói xem đúng không?"

"Được rồi, mỗi người đều có kiên trì của chính mình." Đây là vấn đề thói quen, Hứa Tư Văn không muốn dây dưa không ngớt, nhưng chuyện của bọn họ lại không thể cứ như vậy đối phó qua liền thôi: "Đồ trong phòng, hai chúng ta cùng chọn, không nên dùng tiền tài để cân nhắc, cũng không cần đi tham khảo những tư liệu kia, chỉ cần dụng tâm để chọn, biết không?" Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương ngồi chồm hỗm trên mặt đất nhìn lửa trong bếp nhỏ dần rồi lụi tắt: "Chúng ta là về nhà tặng trưởng bối, không phải lấy tiền đập cho người ta nhục nhã, em biết anh không phải ý đó, nhưng mà người khác không biết anh, sẽ nghĩ như thế nào?"

"Anh nghe lời em, anh không bao giờ tự cho là thông minh nữa, em đừng tức giận được không?" Thái độ nhận tội của Vũ Khánh Cương rất tốt.

"Không phải anh tự cho là thông minh, anh rất tốt, anh chính là anh, không cần vì đón ý nói hùa ai mà đi thay đổi chính mình, phải, Hứa thị thi thư gia truyền, anh không có văn hóa gì, luôn cảm thấy không xứng, sợ không lên tiếng được với họ, nhưng anh cũng phải rõ ràng, là Hứa Tư Văn em sống cùng với anh,

không phải bọn họ, dù cho anh có mới mẻ hơn, em không thích anh, anh còn có thể cứng rắn bắt em thích anh sao? Chữ nghĩa anh không nhận được một cái nào, nhưng em muốn đi cùng với anh, thì ai cũng không ngăn được em." Hứa Tư Văn vươn tay sờ lên gương mặt kiên nghị của Vũ Khánh Cương: "Anh vì chúng ta trả giá nhiều như vậy, em làm sao còn để anh tiếp tục trả giá chứ? Về nhà thì về nhà, bọn họ thích anh cũng tốt, nhìn không lọt anh cũng được, dù sao thì sống cùng với anh chính là em mà không phải bọn họ, anh không cần phải miễn cưỡng chính mình."

"Vợ à em thật tốt!" Vũ Khánh Cương một phen ôm lấy Hứa Tư Văn liền bẹp một cái, cắn hai má Hứa Tư Văn lập tức đỏ một khối.

Vợ là nhìn ra ngôn từ cử chỉ của mình mấy ngày nay, không giống với hắn trước đây, kỳ thực mấy cái đó đều là trong kế hoạch của bọn Ngụy Diên, hắn học bằng cách thuộc lòng, không thì có thể nói năng có trình độ như vậy à?

Vũ Khánh Cương từng nói với chính mình, hắn chính là một tên đàn ông thô kệch, không có văn hóa gì miễn cưỡng nhận mặt chữ, Hứa Tư Văn thì lại chỉ cần giấy chứng nhận học vị thôi đã là phần tử trí thức cao cấp, Vũ Khánh Cương hắn có cái gì?

Hắn liền ra chủ ý!

Từ lúc bước lên con đường tìm vợ, hắn liền bắt đầu các loại không thích ứng, gây sức ép khiến người khác khóc lóc tức nước vỡ bờ chính mình cũng không dễ chịu, cả người đều sắp không giống hắn.

Vẫn là vợ tốt nhất, liếc mắt một cái liền xem thấu mấy giả tạo đó, lời nói cũng nói đến thông thoáng, nghiêm túc suy nghĩ một hồi, thật sự giống như vợ nói, chuyện giữa hai người họ, cần gì người ngoài tham gia đâu?

"Anh trước đây đã rất tốt, không cần thay đổi, chúng ta đi tìm mấy thứ thích hợp làm quà ra mắt là được, không cần bao nhiêu đắt giá, chỉ cần có lòng là đủ rồi."

"Được!"

Hứa Tư Văn dẫn chú chó cỡ bự ông chủ Vũ trở về phòng khách, lúc này ông chủ Vũ không dùng sức khoe khoang nữa, Hứa Tư Văn rốt cục yên tĩnh lại, dụng tâm lựa chọn quà ra mắt cho người nhà.

"Cái này thế nào?" Hứa Tư Văn vẫn là cầm khối gấm Tô Châu kia tới.

"Nhìn cứ như cái khăn lau ấy."

"Cái gì mà khăn lau hả? Đây là bản địa tú, gấm Tô Châu chính tông nhất, đây là tú pháp thiên ti vạn lũ, tơ ở bên ngoài càng ngày càng đẹp, cái này cho mẹ."

"Nếu không lại chọn cho lão thái thái một cái đi, một khối vải như vậy cũng chỉ có thể làm cái áo nhỏ, ngay cả cái váy cũng không may được. Trừ khi là loại váy ngắn vừa đi đường liền lộ sạch kia."

"Đó gọi là chân váy!" Hứa Tư Văn chỉnh lời của hắn.

"Được rồi được rồi!" Ông chủ Vũ bề ngoài thỏa hiệp, lén lút thừa dịp Hứa Tư Văn không chú ý, bỏ một cái hộp nhỏ vào phần quà ra mắt cho ba mẹ vợ.

Bên trong hắn cũng không biết là vật gì, thế nhưng dù sao cũng mạnh hơn khối vải rách này là được rồi.

"Anh hai nhận lớp của cha làm thầy giáo cấp hai, cho anh ấy một cây bút máy liền rất tốt." Hứa Tư Văn quay đầu hỏi Vũ Khánh Cương: "Có bút máy không?"

"Không biết." Vũ Khánh Cương lắc đầu, trong đống đồ vật này, chủng loại hình thức rất nhiều, hắn cũng không rõ ràng lắm đến cùng là có những cái gì.

?

"Không có thì chúng ta ra ngoài mua một cây, anh chọn lựa không được thì để em, đến lúc đó anh trả tiền, chính là anh mua."

"Được!" Nếu Vũ Khánh Cương đã nói cái gì cũng nghe theo vợ, vậy thì cái gì cũng nghe cả.

"Còn chị dâu, cái này đưa cho chị ấy đi." Hứa Tư Văn chọn một đôi ngọc trâm, là loại hình rất xưa cũ: "Năm đó chị dâu có một miếng hòa điền ngọc tử liêu, là của hồi môn của chị ấy, đưa cho em dùng làm bảng tên, sau đó không cẩn thận để Trang Sĩ Nhân thấy được, hắn liền mở miệng muốn nhiều lần, chị dâu không gật đầu, cũng không dám đưa cho hắn."

"Sau đó thì sao?"

"Nát, lúc em và hắn cãi nhau, không biết thế nào, liền rớt bể, sau khi em trở về chị dâu cũng chưa từng hỏi lại em."Hứa Tư Văn ma sát ngọc trâm trong tay nhẹ nhàng nở nụ cười: "Cái này, coi như là tặng lại cho tình cảm của chị dâu năm đó đi." Người nói vô tâm người nghe hữu ý, lòng dạ ông chủ Vũ từ trước đến giờ không lớn, thù dai vô cùng, trong lòng liền ghi sổ thêm một khoản cho Trang Sĩ Nhân.

Đương nhiên, ở mặt ngoài, một chút cũng không thấy được ông chủ Vũ đã nghiến răng nghiến lợi với Trang Sĩ Nhân. "Đồ cho cháu gái đã sớm chọn tốt rồi." Vũ Khánh Cương lấy ra cái hộp nhỏ chuẩn bị xong từ lâu đưa cho Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn vừa mở ra, bên trong ánh vàng chói lọi!

Bên trong có khóa trường mệnh vàng, vòng tay vàng, vòng chân vàng, bát vàng đũa vàng thìa vàng, còn có một chuỗi chuông vàng nhỏ. "Này, cái này thích hợp sao?" Tuy rằng đều là dạng nho nhỏ thích hợp cho con nít, nhưng đều là vàng có chút hơi quá.

"Sao không thích hợp? Mấy thứ em chọn không có mấy cái quý giá, lại nói, con trai thả rông không có gì, còn con gái chính là phải nâng niu! Vũ gia bọn anh không có con gái nhỏ nhắn, những thứ này cho cháu gái là vừa vặn! Tương lai xuất giá, cũng là một phần đồ cưới." Hắn còn chưa đi Hứa gia tập chưa được người nhà họ Hứa thừa nhận nữa, lại cứ một hơi lại một hơi kêu cháu gái.

"Vậy cũng tốt." Nghĩ đến giá trị bản thân của Vũ Khánh Cương, những thứ này cũng không coi vào đâu, những quà ra mắt này đem ra, kỳ thực giá trị cao nhất chính là bộ tứ đại nghiên mực kia, gấm Tô Châu xếp thứ hai, sau đó là hộp vàng của bé gái, ngọc trâm của chị dâu, anh hai đơn giản nhất, một cây bút máy có thể đắt bao nhiêu? Có điều anh hai hẳn là sẽ không ngại ha…

"Em lại chọn mấy thứ đi, không phải còn có trưởng bối trong tộc sao?"Vũ Khánh Cương thúc đẩy Hứa Tư Văn lấy thêm mấy thứ, lễ vật không sợ nhiều, cũng không đưa ra ngoài.

Một ngày này hai người đều trôi qua trong đống lễ vật, buổi tối, Hứa Tư Văn nằm lỳ ở trên giường, Vũ Khánh Cương giúp y xoa bóp cổ lưng và eo.

"Thoải mái không?"

"Ừm, rất thoải mái."

"Anh cố ý học, không biết nặng nhẹ, lấy Thuận tử để luyện tay nghề đó."

"Thuận tử vẫn khỏe chứ?"

"… A… Chính là dán thuốc cao hai ngày."

Hứa Tư Văn nghẹn cười, y biết ngay mà, Thuận tử khẳng định chịu tội.

Hết chương 73

74. Chương 74: 074. Làm Nũng Oán Giận

Cho dù ông chủ Vũ đúng lúc mang theo vợ mình trốn đi, nhưng mà tục ngữ nói rất đúng, tránh được mùng một không tránh được mười lăm, hắn đến Lan Châu, nhất định phải tiếp xúc với thế lực Lan Châu, dù là tiệc rượu bình thường không liên quan đến bất kỳ phương diện nào, mà chỉ là đón gió tẩy trần cho hắn, thì hắn cũng phải đi một chuyến, lộ cái mặt.

“Vợ à nếu em ở nhà buồn, thì đến cao ốc VT đi, bên kia đang tu sửa, chờ sửa xong em qua đó liền không có vấn đề gì.”

“Biết rồi.”

“Vợ, ở nhà nhớ buổi trưa ăn cơm trưa buổi tối ăn cơm tối, ban đêm liền lên giường thành thật ngủ nha!”

“Biết, rồi!”

“Vợ, ra ngoài nhớ mang theo người, khát đói bụng tìm bọn họ, mệt mỏi thì bảo bọn họ tìm chỗ sắp xếp cho em nghỉ ngơi, đừng cứng rắn chống đỡ đừng miễn cưỡng đó!”

“Anh đến tột cùng xong chưa? Lại phiền phức nữa thì hôm nay anh cũng đừng ra cửa!” Bắt đầu từ sáng sớm sau khi ăn sáng, tắm rửa, chải tóc, thay quần áo, lau giày da, ông chủ Vũ cọ cọ xát xát đến chín giờ rưỡi còn chưa có ra cửa, Hứa Tư Văn cũng hết kiên nhẫn phản ứng hắn.

“Vậy hôm nay em làm những gì?”

“Em liền lên mạng, ngủ một chút, không muốn nhúc nhích được chưa?”

“Là nói bị chứng làm biếng nên ở nhà chữa bệnh phải không.”

“Phải phải! Anh mau đi đi, tốt xấu cũng là những thương nhân nổi tiếng ở Lan Châu, đi trễ không tốt, uống ít chút… Thôi, anh tùy ý đi, rượu ở phía nam bọn em bên này, khẳng định không lợi hại như thiêu dao, anh tùy ý uống cũng không có vấn đề gì.”

“Vợ hôn một cái, anh liền đi đấu rượu!”

Ông chủ Vũ đưa mặt tới làm nũng với Hứa Tư Văn, một đại nam nhân làm nũng, Hứa Tư Văn ôm bụng cười chảy nước mắt hôn hôn cái mặt bự của hắn, ông chủ Vũ rốt cuộc hài lòng ra cửa.

Hứa Tư Văn cười trong chốc lát liền không cười nữa, rửa sạch tay tìm một máy tính lên mạng, vừa nãy Vũ Khánh Cương nói mấy chuyện cần phải chú ý, kỳ thực là y căn bản không có dự định đi ra ngoài.

Nếu như có cơ hội, kỳ thực là Hứa Tư Văn rất thích trạch một mình, lên mạng liên hệ Trương Lam Hà, hỏi hắn tình hình hiện tại thế nào?

Thệ ngôn như ngọc: “Tình hình hiện giờ thế nào?”

Sơn phong thủy khả: “Trời ạ! Em xuất hiện?! Là bản thân em đi?”

Thệ ngôn như ngọc: “Anh nói xem?”

Sơn phong thủy khả: “Vị kia của em đâu? Có bên cạnh không?”

Thệ ngôn như ngọc: “Đi ra ngoài họp mặt rồi, một cái tiệc đón gió.”

Sơn phong thủy khả: “Không nói dẫn em đi?”

Thệ ngôn như ngọc: “Hắn có nghĩ tới, em mới không đi đâu, anh cũng không phải không biết, em phiền nhất mấy trường hợp như vậy, bình thường đều là anh đi xã giao.”

Đầu kia Trương Lam Hà suy nghĩ còn không phải là vậy sao!

Không phải vạn bất đắc dĩ hắn cũng sẽ không để Hứa Tư Văn có mặt ở những trường hợp như vậy, nói một câu cũng phải chín quẹo mười tám rẽ, đi một bước cũng phải nghĩ bước đi sau đó, kỳ thực hắn cũng không phải quá tinh thông cái này, chỉ có điều chung quy phải ăn cơm, tiền hắn mang ra từ trong nhà không nhiều, lại cùng với học đệ cũng không nhà để về giống mình cùng làm cái công ty này.

May là lúc trước bắt được học đệ đến làm lao công, thứ học đệ bỏ ra chính là sức lực, hắn không cần liều sống liều chết đi kéo giấy tờ khiến cho có người nhìn trúng sản phẩm của bọn họ mà kiếm tiền!

Sơn phong thủy khả: “Hiện tại người trong cao ốc đều đã dọn đi, vị kia của em thật là hào phóng, cả một khoản bồi thường đó! Chỉ cầu đi nhanh thôi.”

Thệ ngôn như ngọc: “Toàn bộ khoản bồi thường?”

Sơn phong thủy khả: "Mấy cái người đó gọi là nghiệp chủ, có quyền hạn ba mươi năm sử dụng địa điểm cố định ở cao ốc VT, lúc này mới không tới thời gian năm năm, coi như năm năm luôn, còn lại hai mươi lăm năm, vị kia của em đều một lần mua đứt tất cả, sau đó bọn họ đều dọn nhà, kỳ thực anh cũng muốn để cho hắn mua đứt đó chứ! Nhưng mà hắn không mua, nói sau này toàn bộ cao ốc đều là địa bàn của một mình công ty chúng ta! Có điều cũng không có bao nhiêu nghiệp chủ, phần lớn đều là thuê mà thôi."

Hứa Tư Văn nhìn màn hình máy tính nửa ngày, mặc dù y biết Vũ Khánh Cương tới tìm y, khẳng định tiêu tốn không ít, thế nhưng không ngờ sẽ đạt tới trình độ khiếp sợ như thế.

Trương Lam Hà lại rất nhiều chuyện hỏi Hứa Tư Văn hai ngày này trôi qua thế nào, Hứa Tư Văn đem chuyện của bọn họ nói với hắn một lần, Trương Lam Hà ở đầu bên kia sợ lớn sợ nhỏ nửa ngày, phát ra một đống biểu tình cầu ôm đùi cho Hứa Tư Văn, đem Hứa Tư Văn chọc cho phát cười.

Lại nói một chút chuyện trong công ty, bởi vì cao ốc VT trang trí, công ty tạm thời nghỉ hè!

Thệ ngôn như ngọc: "Nghỉ hè?"

Sơn phong thủy khả: "Cái vị nhà em phát cho mỗi người trong công ty ba tháng lương thêm tiền thưởng, sau đó lại cho một khoản lộ phí, để bọn họ không có chuyện gì liền đi du lịch, sau ba tháng lại đi làm lại. Còn ông chủ hơn cả anh nữa!"

Cái này ngược lại là chuyện ông chủ Vũ có thể làm ra, hắn đối với người làm công luôn luôn hào phóng, mỗi khi Đông Bắc Hổ tuyển người, cửa lớn liền phải đổi, bởi vì mỗi lần đều sẽ bị chen hỏng...

Hai người liên lạc, biết đối phương rất tốt liền an tâm, bọn họ đều là người không có nhà, cho nên chính là người nhà của nhau.

Hứa Tư Văn biết y còn có cái nhà có thể về, thế nhưng Trương Lam Hà lại thật sự khó khăn, chuyện Trương gia quá phức tạp, quả thực chính là một bản ân oán tình thù hào môn.

Buổi chiều có người đưa đồ tới, là đội trưởng đội hộ vệ kia tự mình dẫn theo người mang tới: "Đây là lấy ở công ty, ông chủ nói nếu Hứa tiên sinh buồn chán, có thể tiếp tục công việc, nếu không muốn làn việc, thì làm cái gì cũng không cần kiêng kỵ, muốn ra ngoài chúng tôi sẽ đi theo nhưng sẽ không hạn chế ngài."

Hứa Tư Văn ngượng ngùng tiếp nhận máy tính thuộc về mình, tỏ vẻ mình ở nhà cũng rất tốt, không muốn ra ngoài.

Nhìn thấy máy tính chuyên dụng của mình, Hứa Tư Văn liền nghĩ tới Trang Sĩ Nhân, nhớ lại Vũ Khánh Cương nói cho y biết, mục đích Trang Sĩ Nhân tìm y.

Cây y trồng, muốn đến hái trái ư?

Cũng không xem xem mình có năng lực đó hay không!

Hứa Tư Văn vừa nghĩ tới Trang Sĩ Nhân liền tựa như có vô số động lực, con người y mặc dù lạnh nhạt nhưng không phải là thánh nhân, Trang Sĩ Nhân chính là tử địch của y.

Bản thân y ở nhà nhớ lại cái ý tưởng nhỏ năm đó, mặc dù chỉ là phỏng đoán, thế nhưng năm đó Hứa Tư Văn vẫn rất chuyên tâm, không có tạp niệm, cái phỏng đoán kia cũng rất mơ hồ, chỉ là những năm gần đây, y vì Trang Sĩ Nhân mà cự tuyệt tất cả những hồi ức liên quan đến gã.

Hiện tại sao.

Hừ hừ hừ!

Hứa Tư Văn một mình ở nhà, càng hồi tưởng lại năm đó, trong lòng trái lại càng bình tĩnh, cái phỏng đoán kia cũng càng ngày càng có linh cảm.

Lúc ăn cơm tối, ông chủ Vũ gửi tới một cái tin nhắn, hắn đã lấy được số điện thoại của vợ rồi.

"Vợ à, cái đám già chết tiệt đó rất có khả năng dài dòng vô nghĩa, một cuộc mua bán thôi mà nói chuyện một ngày còn chưa thấy nói xong, em nói xem bọn họ chí chí chóe chóe không dứt như vậy, thật sự không lỗ tiền sao? Khó trách anh luôn có thể kiếm được tiền, nếu như thương nhân toàn thế giới đều như bọn họ, vậy chúng ta liền không cần lo lắng sau này nữa. Vẫn chưa xong không cần chờ cơm tối, ăn xong đừng ngủ

liền hoặc là ngồi không động đậy, linh hoạt một chút, tiêu tiêu cơm, tắm rửa ngủ một giấc, nếu như quá muộn anh liền tìm chỗ ở tạm một đêm, nửa đêm trở về sẽ đánh thức em không tốt. Nhớ em. Cương tử."

Hứa Tư Văn chưa từng thấy tiệc rượu ở cấp bậc của ông chủ Vũ là cái hình dáng gì nhưng có thể khẳng định tuyệt đối là y không tưởng tượng nổi, cho nên y rất hiểu sự bất đắc dĩ của Vũ Khánh Cương, nhắn lại cho hắn một tin: "Biết rồi, anh uống ít rượu ăn nhiều thức ăn, nếu như quá muộn cũng đừng ở cả đêm, tìm một chỗ nghỉ ngơi quan trọng nhất, nơi này không có hệ thống sưởi, nếu cảm thấy không quen, liền mở điều hòa thổi gió nóng đi. Cái rét tháng ba ở phía nam cũng lợi hại đó. Cũng nhớ anh. Tư Văn."

Ông chủ Vũ bên kia không có động tĩnh, Hứa Tư Văn cảm thấy hẳn là không tiện nhắn tin, vừa nãy có thể là ông chủ Vũ không biết tìm cơ hội bao lâu, một hơi gửi tới đây nhiều như vậy, cũng không để ý, đến sau chín giờ tối, Hứa Tư Văn liền rửa mặt thu thập một phen, nằm lên giường ôm gối của Vũ Khánh Cương ngủ.

Đầu kia Vũ Khánh Cương ôm điện thoại cười thấy răng không thấy mắt, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều bốc lên bong bóng hạnh phúc. "Ông chủ, người đi ra rồi." Đội trưởng tổ đội cảnh sát ở bên cạnh ánh mắt sắc bén chú ý tới nhân vật mục tiêu bọn họ chờ đợi đã xuất hiện, nhanh chóng thông báo cho ông chủ.

"Hả?"Vũ Khánh Cương cất điện thoại di động, giương mắt nhìn thấy thanh niên đi ra từ trong cửa, xoa xoa mặt thử nhe răng. "Grào" Mở cửa liền xuống xe, thẳng hướng người thanh niên kia mà đi…

Lần này ông chủ Vũ bận rộn chính là buổi chiều ngày hôm sau mới trở về, quần áo nhiều nếp nhăn mang theo một cỗ mùi vị thịt nướng, tiến vào trước tiên liền kể khổ với Hứa Tư Văn: "Vợ à, sau này cũng không đi tham gia mấy cái tiệc rượu chó má đó nữa."

"Anh sao vậy?" Hứa Tư Văn cảm thấy khó mà tin nổi, đi tham gia tiệc rượu mà thôi, sao lại làm ra cái bộ dạng chật vật chán nản như vậy trở về?

"Toàn bộ bàn tiệc còn không ăn no nổi! Không biết 'ăn cơm không no không bằng chôn sống' sao? Một miếng bánh ga tô nhỏ cũng không đủ nhét kẽ răng, phí sức làm ra cũng chỉ là một đống bơ; salad nát ăn vào cũng sắp nhạt cả miệng rồi; ngay cả cái bánh mì chống đói cũng không có, uống mấy cái rượu đó cũng chỉ là đổ nước cho no thôi!" Ông chủ Vũ một trận oán giận: "Quá trễ liền bụng rỗng tìm một chỗ ngủ, ngày hôm sau ăn sáng, nguyên cái lồng sắt chỉ để bốn cái bánh bao, cho mèo ăn hả! Một hơi liền làm một bát cháo…" Bla bla bla nói liên tục, cuối cùng ông chủ Vũ thảm thương phun nước đắng với Hứa Tư Văn: "Anh từ nơi đó đi ra, liền trực tiếp mang người tìm chỗ thịt nướng tự phục vụ, hung hăng ăn đến no mới trở về."

Hứa Tư Văn đã muốn cười gục xuống!

"Cực khổ rồi cực khổ rồi! Lần sau nếu lại đi đến chỗ như vậy, trước tiên ăn no, đi vào giết thời gian, không sai biệt lắm liền nói có chuyện chuồn trước, Lam Hà thường xuyên làm như thế." Hứa Tư Văn sờ sờ đầu hổ của ông chủ Vũ, đầu tóc ngắn trơn láng, cứng cứng, chỉ là có chút mùi thịt nướng xông mũi: "Nhanh đi tắm đi, một thân mùi thịt nướng, nếu thêm làm nóng nữa, là có thể bày anh lên bàn luôn rồi."

"Ừ!" Ông chủ Vũ liền chui vào phòng tắm.

"Hứa tiên sinh, đây là thịt nướng ông chủ đóng gói mang về, ngài xem làm sao bây giờ?" Hai tay tài xế mang theo một đống lớn đồ vật, trơ mắt nhìn Hứa Tư Văn.

"Không phải thịt nướng tự phục vụ sao? Làm sao còn mang trở về?"Hứa Tư Văn một bên nhận lấy một bên bồn chồn.

"Ông chủ nói mình đã ăn nhưng ngài còn chưa ăn, liền thanh toán thêm ít tiền, gói mang về." Tài xế hỗ trợ đem đồ vật xách vào sau bếp liền đi.

Hứa Tư Văn liền mở ra, đồ bên trong vẫn còn nóng, vừa vặn y cũng đói bụng, lúc ăn vào miệng, hương vị còn thơm nồng hơn cả dĩ vãng, hạnh phúc nheo mắt lại, có thể có một người thời khắc nghĩ đến mình, loại cảm giác này thật sự rất tốt.

Hết chương 74

75. Chương 75: 075. Ra Sức Chuẩn Bị

Hai người ở trong căn biệt thự này mấy ngày, mỗi ngày ông chủ Vũ đều bận rộn như một chú ong thợ, cuối cùng Hứa Tư Văn có một loại khái niệm "kỳ thực Vũ Khánh Cương cũng rất bận", trước đây lúc ở Đông Bắc, Vũ Khánh Cương luôn vây quanh y, bằng không Hứa Tư Văn cũng không thể xem hắn là tài xế.

Tuy rằng hai người ở cùng một chỗ, nhưng mà mỗi người đều có cuộc sống của chính mình, trên phương diện làm ăn của Vũ Khánh Cương, hắn càu nhàu với Hứa Tư Văn rất kỹ càng tỉ mỉ, nhưng Hứa Tư Văn nghe mà đầu óc mơ hồ, không hiểu tại sao rõ ràng là hạng mục kiếm tiền mà lại từ chối hợp tác…

Hứa Tư Văn cũng có đi có lại, cũng để Vũ Khánh Cương tìm hiểu một chút về công việc của mình, đáng thương Vũ Khánh Cương ngay cả chữ cái tiếng Anh còn chưa biết hết nữa, nhìn thế nào cũng không hiểu mấy cái ngôn ngữ chương trình máy tính đó.

Hai người ông nói gà bà nói vịt ba ngày, phát hiện kỳ thực chuyện của đối phương mình đều không hiểu, cuối cùng hết sức ăn ý ngậm miệng lại, mỗi người làm việc của mình.

Mấy ngày nay lục tục có đồ đưa đến, Hứa Tư Văn nhận, Vũ Khánh Cương về lại bắt đầu chuyển, người ra ra vào vào cũng bắt đầu tăng lên, cơ mà đều là người Hứa Tư Văn biết hoặc là nhìn quen mắt, ở trước mặt bọn họ Vũ Khánh Cương luôn không chút che giấu các loại dây dưa với Hứa Tư Văn. "Tư Văn, cái này nghe nói là máy tính tốt nhất hiện nay, em tới xem xem, nếu cảm thấy tốt, anh liền để lại!" Hứa Tư Văn xuống lầu thấy được hai dàn máy tính ngoại hình đặc thù, trước mắt sáng ngời, bắt tay chơi đùa một hồi, cảm thấy máy tính này tới thật là kịp thời! "Không tệ, cái này để lại, vừa vặn em cần dùng." Hiện tại y mới phát hiện, nếu muốn thực hiện cái suy đoán lúc trước của mình, sợ rằng những thứ cần dùng có giá trị không nhỏ, thế nhưng thành quả cũng rất kinh người, lấy bộ máy móc dùng để lập trình trong công ty của y, đã không có cách nào gánh vác nổi, bộ máy mới này tới quá đúng lúc.

"Được, vậy thì để lại!" Ông chủ Vũ vung tay lên, người chờ ở bên kia lập tức quy củ cung kính lấy ra một bản hợp đồng, mời ông chủ Vũ ký tên.

Thuận tiện ánh mắt nhìn Hứa Tư Văn cũng nóng bỏng hơn mấy phần.

"Tư Văn? Nhanh xuống đây! Thử quần áo!" Ông chủ Vũ ở dưới lầu, đứng trong một đống móc treo quần áo, kéo cổ họng gọi.

"Sao lại nhiều quần áo như vậy?" Sau khi Hứa Tư Văn xuống tới, liền thấy vài thiết kế sư trang phục phục sức, mang theo một đống lớn đồ vật ở phòng khách chờ y.

"Phải về nhà nên quần áo này kia, không nhiều không được!" Vũ Khánh Cương mặc áo trong quần trong, kéo một bộ quần áo qua ướm lên người: "Em xem cái này thế nào?"

"Không được, anh cũng không nhìn một chút xem dạng quần áo gì mà đã ướm lên người." Hứa Tư Văn không trông cậy vào quan điểm thẩm mỹ của Vũ Khánh Cương, tự mình bắt tay chọn hay bộ quần áo cho Vũ Khánh Cương, nguyên bộ từ trong ra ngoài.

Hứa Tư Văn cũng tự chọn cho mình hai bộ, phối hợp hợp lý, khiến hai người thoạt nhìn rất xứng đôi.

Nhóm thiết kế sư nhìn Hứa Tư Văn với cặp mắt khác xưa, lúc thảo luận, trực tiếp bỏ qua vị chủ nhân trả tiền là ông chủ Vũ.

Thật sự là ông chủ Vũ vừa mở miệng, nhóm thiết kế sư liền nổi khùng!

Ánh mắt ông chủ Vũ quá mức tục, người bình thường không chịu đựng nổi đâu!

Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn ngọt ngọt ngào ngào, mỗi ngày cổ vũ chuẩn bị tâm lý cho y, có lẽ là sợ Hứa Tư Văn quá áp lực tư tưởng, mấy ngày này Vũ Khánh Cương vẫn luôn thành thật, buổi tối chỉ ôm Hứa Tư Văn đắp kín chăn bông thuần khiết tán gẫu, không dám xằng bậy chút nào.

Rốt cuộc đã tới ngày chết.

Hứa Tư Văn tự mình sửa soạn cho Vũ Khánh Cương một phen, Vũ Khánh Cương luôn là tên đầu gỗ, miệng vẫn cứ nhao nhao nói chuyện: "Em yên tâm, dù sao cũng là nhà em, ba mẹ ruột của em, sẽ không làm gì em đâu."

"Bọn họ đối với em thế nào cũng tốt, nhưng nếu nhìn thấy anh thì không nhất định." Hứa Tư Văn giúp Vũ Khánh Cương cài cúc tay áo sơmi: "Lỡ như ông cụ động thủ…"

"Chắc chắn anh sẽ không đánh trả!"

"Xí! Em là nói, nếu như ông nổi giận, đánh một mình em là được rồi, đánh anh anh bỏ chạy, lúc ba em thật sự nổi giận, thật sự là ra tay không lưu tình." Năm đó Hứa Tư Văn bị đánh đến nằm viện ba tháng luôn mà!

Ông cụ rất tàn nhẫn.

"Anh sẽ kéo em trốn cùng, ông già đã lớn tuổi rồi khẳng định không chạy lại hai ta, em không chạy nổi anh liền cõng em chạy, ông già không đuổi kịp!" Vũ Khánh Cương tưởng tượng một chút, lập tức rung đùi đắc ý đắc ý.

Hứa Tư Văn đột nhiên có chút hối hận, ngày đó y bảo Vũ Khánh Cương làm chính mình, rốt cuộc có phải là quyết định tốt không đây?

Cái tên này hổ lên thì phải làm sao bây giờ?

Có điều nhìn bộ dạng tinh tinh thần thần của ông chủ Vũ, Hứa Tư Văn vẫn rất có lòng tin, chỉ cần người này đối xử tốt với y, tin tưởng người trong nhà sẽ không để ý.

Kỳ thực ông chủ Vũ rất tốt, cũng rất thu hút ánh mắt người khác, thân cao hơn một mét tám kia, vai rộng lưng thẳng cánh tay mạnh mẽ, gương mặt to như đao tước, lông mày cong sống mũi góc cạnh rõ ràng, phối hợp với một đôi mắt hổ như ẩn như hiện tinh quang, nói cười không câu nệ, bưng một người bình thường đặt ở trước mặt hắn căn bản là đỡ không nổi.

Thế nhưng, cái này chỉ có thể thoạt nhìn mà thôi, ở trước mặt người quen thuộc, hắn lại đỡ không được.

Vừa mở miệng, mùi vị Đông Bắc nồng nặc liền bày ra, hơi thở thổ phỉ lập tức che lại sự cao lớn vốn có, biến thành một tên bình dân nhà giàu mới nổi.

Còn là loại nhà giàu mới nổi phúc hắc giả heo ăn thịt hổ nữa.

Mà Hứa Tư Văn thì không cần nói, đánh giá từ bất kỳ phương diện nào, người ta đều là phần tử trí thức cao cấp tiêu chuẩn có nội hàm có tu dưỡng.

Lần này đi, xe nhẹ đồ gọn, Vũ Khánh Cương không bày ra đội hình lúc đến, đó không phải là đi nhận thân mà là đi khoe khoang, cho nên hắn liền chuẩn bị mang theo Hứa Tư Văn lái chiếc Land Rover đặc biệt kia của hắn, kéo vợ cùng đồ đạc chạy về Hứa gia tập. "Xe này thật đặc biệt." Hứa Tư Văn nhìn mấy thứ bày trí trong xe, tùy ý đánh giá con xe của ông chủ Vũ một chút, bên ngoài nhìn giản dị tự nhiên, bên trong lại khiêm tốn đầy đủ, lại còn có một cái tủ lạnh nhỏ giản dị nữa!

"Ha ha ha!" Vũ Khánh Cương một trận cười xấu xa: "Nói em biết, xe này nha, nghe cái tên thân vương lông đỏ kia nói, vốn là cho chính hắn, ngay từ đầu chính là dựa theo tiêu chuẩn xe tăng phòng bạo lực, thủy tinh trên cửa sổ đều chống đạn, người ngồi vào khoá cửa xe, có thể cứng rắn chống đỡ ba quả lựu đạn mà không nát! Bánh xe đừng thấy bên ngoài là cao su lưu hoá, bên trong lại chính là dây thép, không có hơi cũng có thể chạy hơn mười km chuyện gì cũng không chậm trễ."

"Lợi hại như vậy?" Hứa Tư Văn thật sự kinh ngạc, xe này thật sự rất đáng giá.

Thế này sao lại là một chiếc xe chứ? Hoàn toàn là một pháo đài di động.

"Vợ, sau khi chúng ta đến, nếu em sợ chịu đòn, liền trốn ở trong xe trước hết đừng xuống, chờ anh giải quyết xong ba mẹ vợ, rồi em lại xuống thế nào? Bọn họ dù có lấy gậy đập, khẳng định cũng không đánh hỏng được xe này."

"Anh lại nghĩ ý xấu nữa!" Hứa Tư Văn lườm hắn một cái, nếu y thật sự làm như vậy, đời này bọn họ cũng không chiếm được chúc phúc của người nhà.

Hai người hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng, lúc đang muốn lên xe xuất phát, điện thoại di động của Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương đồng thời vang lên.

Hứa Tư Văn vừa thấy hiển thị là Trương Lam Hà, liền nhận, còn chưa đợi y nói chuyện, Trương Lam Hà bên kia trước tiên ngao ngao kêu lên: "Tư Văn! Học đệ! Nể tình bạn học, giúp anh em một phen đi!"

"Anh làm sao vậy?" Có một ông học trưởng ngu ngốc, năng lực kháng chuyện của Hứa Tư Văn chính là được rèn luyện ra như thế.

"Trước hết để cho anh vào được không? Anh, anh ở ngoài cửa khu biệt thự nè." Giọng Trương Lam Hà có chút khàn khàn.

Hứa Tư Văn quay đầu nhìn Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương lập tức nói với điện thoại: "Cho vào đi, là học trưởng của Tư Văn, mấy người từng gặp đó."

"Cho anh vào rồi, em ở chỗ này chờ anh." Hứa Tư Văn cất điện thoại, cùng Vũ Khánh Cương liếc mắt nhìn nhau.

Trương Lam Hà bay nhanh tới!

Đúng là bay nhanh!

Hắn là cưỡi chiếc mô tô Vũ Khánh Cương hối lộ, ặc, là tặng cho hắn, kêu ngao ngao bay đến.

Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương cũng cảm giác một trận gió mạnh đập vào mặt, Trương Lam Hà nằm nhoài trên mô tô trực tiếp bay lên tường…

May mà chất lượng mô tô rất tốt, Trương Lam Hà không có chuyện gì, mô tô cũng rất tốt, chỉ là tường hoa bị va sụp mà thôi…

Hứa Tư Văn sợ hãi nhanh chóng cùng Vũ Khánh Cương kéo Trương Lam Hà từ trên tường hoa xuống, mô tô gì đó trước hết mặc kệ, mang người xuống trước đã!

"Lúc tôi vào ở đây, là phải đặt trước, loại tường hoa này chính là loại hoa hồng gai đó." Vũ Khánh Cương kéo cánh tay Trương Lam Hà qua nhìn một chút, phát hiện không có chuyện gì, trong lòng đặc biệt vui mừng, đây chính là anh vợ đó.

Trương Lam Hà nhìn nhìn hoa bìm bịp bò trên một nửa tường hoa, khóe miệng giật giật, hắn vì học đệ mình đốt một ngọn nến.

Hoa hồng biến thành hoa bìm bịp và vân vân… Có điều mấy cái đó cũng không phải chủ yếu, hiện tại quan trọng nhất là, tìm một người ở cùng bên cạnh. "Tư Văn, anh muốn đi theo em." Trương Lam Hà lôi kéo Hứa Tư Văn không buông tay, biểu hiện cực độ không có cảm giác an toàn. "Em đừng hỏi!" Trương Lam Hà chết sống không hé miệng, chỉ chơi xấu khóc lóc om sòm: "Dù sao thì hiện tại anh cần người ở cùng, em dám bỏ lại anh thử xem!"

"Tụi em phải về Hứa gia tập, nếu không thì anh cùng đi với tụi em đi!" Hứa Tư Văn nghĩ thầm có người đi cùng cũng tốt, hiện tại y cũng cần người ở bên cạnh cho y dũng khí.

Trương Lam Hà quay đầu nhìn Vũ Khánh Cương.

"Được được! Chúng ta cùng về, có anh ở đây, cũng có người giúp Tư Văn nói tốt!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng tỏ thái độ.

"Nhưng anh không có chuẩn bị gì cả." Trương Lam Hà bĩu bĩu môi, đến Hứa gia tập cũng tốt, tạm thời né tránh người kia dây dưa, hắn trước tiên tự an ủi.

"Trong nhà có sẵn, quần áo, đồ đạc, đều đủ hết." Vũ Khánh Cương lại rất hào phóng với Trương Lam Hà. "Em dẫn anh đi." Hứa Tư Văn lôi kéo Trương Lam Hà vào nhà, Vũ Khánh Cương không theo, mà là cúi đầu không biết cho gửi tin nhắn cho ai.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Vừa vào nhà Hứa Tư Văn liền hỏi Trương Lam Hà một câu, hai người bọn họ đều rất quan tâm người bạn tri kỷ duy nhất này.

"Em đừng hỏi!" Trương Lam Hà vẫn là ba chữ kia, ủ rũ tự mình vươn tay chọn một bộ quần áo, cầm lấy liền chui vào phòng tắm.

Dáng người của hắn không khác biệt lắm với Hứa Tư Văn, quần áo ngược lại không cần lo lắng không thích hợp.

Trương Lam Hà không muốn nói, Hứa Tư Văn nhìn ra được hắn tránh né, cũng không tiếp tục dây dưa vấn đề của hắn nữa, mang hắn đi theo cũng rất tốt, ngốc nghếch không giấu được chuyện, đến lúc đó chính hắn phải nói ra thôi.

Hai phu phu biến thành nhóm ba người, ông chủ Vũ vẫn như cũ đảm nhiệm lái xe, chỉ là chỗ ngồi ở ghế lái trống rỗng, Hứa Tư Văn cùng Trương Lam Hà cùng ngồi ở phía sau.

Vũ Khánh Cương đạp chân ga, ba người một đống lễ vật trực tiếp chạy về phía Hứa gia tập.

Hết chương 75

76. Chương 76: 076. Gà Bay Chó Sủa

Hứa gia tập, là nơi tụ cư của tộc nhân Hứa thị, 80% người nơi này đều là họ Hứa, đã có mấy trăm năm lịch sử.

Lan Châu vốn là châu phủ cổ, nhân văn lịch sử bắt nguồn từ xa xưa, nơi tụ cư thị tộc như Hứa gia tập còn có rất nhiều.

Chỉ có điều Hứa gia tập có chút hẻo lánh, ba mặt núi vây quanh một chỗ rừng hồ, chỉ có một con đường cái từ giữa núi xuyên qua, trên núi không có gì đặc sắc, trong nước cũng rất bình thường, đời đời kiếp kiếp sinh sống ở nơi này, sống thanh bần đạo hạnh.

Phong cách của Hứa gia tập rất có ý nhị lịch sử, gạch xanh ngói biếc tường trắng, tiểu kiều lưu thủy nhân gia, đến nay vẫn còn duy trì quy củ con gái chưa kết hôn không thể búi tóc.

Đương nhiên, phụ nữ đã kết hôn cũng có thể không búi tóc, thế nhưng con gái chưa kết hôn thì lại là nhất định không thể búi tóc.

Hứa gia tập đến cùng là hình dạng gì?

Mọi người có thể tham khảo hình thức của Giang Nam cổ trấn, tác giả cũng không muốn nói nhiều, để tránh việc thu thập số chữ hiềm nghi ha!

Nhà Hứa Tư Văn, là ở đây.

Ba Hứa tên là Hứa Xương, giáo viên cấp ba, trước mắt đã làm thủ tục nghỉ hưu, mỗi ngày ở nhà ngậm kẹo đùa cháu, ông còn là hội viên hiệp hội thư họa, ngẫu nhiên vẽ cái tranh viết cái chữ.

Mẹ Hứa tên Trương Cách, bà chủ gia tộc, cả đời xoay quanh người trong nhà, có một đôi tay khéo, từ nhỏ còn thêu thùa buôn bán giúp đỡ gia đình.

Anh hai Hứa tên là Hứa Gia Văn, giáo viên cấp hai, văn nhân thư tượng tiêu chuẩn, ôn hòa lễ độ, là khiêm khiêm quân tử chân chính.

Chị hai Hứa là Trình Mỹ Lệ, tốt nghiệp trung học không thi đậu đại học tốt, dứt khoát nghỉ học, dùng tiền đi học đầu tư, cô lại chấp nhận chịu khổ, rốt cuộc tích góp được một khoản đồ cưới, sau khi gả tới Hứa gia, liền ở Hứa gia tập mở một cái siêu thị nhỏ, kiếm lời nhiều kiếm lời ít không nói, đủ chi phí cả nhà sinh hoạt cô liền thỏa mãn.

Cháu gái nhỏ của Hứa gia, tên là Hứa Hân Dao, nhũ danh Nữu Nữu, chỉ mới có năm tuổi cũng đã là một tiểu quỷ mười phần quậy phá, nay đang đi nhà trẻ.

Cái tên ngốc Trương Lam Hà này một giờ trước còn ủ rũ như cà mắc sương, không đến một phút dồng hồ hắn liền sống lại!

Gần như đem tất cả mọi người ở Hứa gia nhắc với Vũ Khánh Cương một lần, hắn cùng Hứa gia vẫn luôn có liên hệ, chẳng qua Hứa Tư Văn biết nhưng làm như không biết, tùy ý hắn làm người hai mặt thôi.

"Anh em à, tôi đã nói với cậu, cậu ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ! Da phải dày mới có thể đỡ được!" Bám trên chỗ tựa lưng trên ghế xe, Trương Lam Hà nỗ lực phổ cập tri thức chỉ điểm bến mê cho ông chủ Vũ.

"Anh mau câm miệng đi!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười kéo người ngồi lại: "Anh cho rằng ai ai cũng giống anh à!"

"Anh thì sao chứ? Anh vẫn tốt mà!" Trương Lam Hà cảm thấy chính mình rất không tệ, không thì cũng sẽ không khiến người ta nhớ thương.

"Anh đừng xúi bẩy Cương tử học cái xấu, con người anh ấy chính là rất thành thật."

Cái câu kia nói thế nào nhỉ? Bệnh chốc đầu đầu con mình tốt, dù cho Hứa Tư Văn biết rõ Vũ Khánh Cương khẳng định không phải thành thật hàm hậu như bề ngoài của hắn, nhưng y chính là cảm thấy Vũ Khánh Cương tốt, cái tên ngốc Trương Lam Hà này đừng dạy hư Cương tử nhà y.

"Không thể nói như thế, kỳ thực anh vợ nói cũng rất có đạo lý, chỉ có không cần mặt mũi mới có thể ôm vợ về." Vũ Khánh Cương nghe vợ nói chuyện hướng về mình, miệng cũng sắp nhếch lên đến tận sau gáy luôn rồi.

"Em xem em xem! Chính hắn nói như vậy, Tư Văn à, em cũng trưởng thành rồi, tìm một người thích hợp liền nhanh chóng xuất hàng đi, giữ em lại là muốn ép đáy hòm hay là thế nào?" Trương Lam Hà còn sốt ruột hơn cả người trong cuộc là Hứa Tư Văn: "Có người muốn liền nhanh chóng bám lấy đừng thả, thành thật dễ bắt nạt như vậy rất ít, đánh chết cũng không thể bỏ qua."

Vũ Khánh Cương cười ha ha, Hứa Tư Văn đập Trương Lam Hà mấy cái cũng chưa hết giận.

Ba người tán gẫu như thế, ngược lại hóa giải tâm tình khẩn trương của Hứa Tư Văn, khi Hứa gia tập xuất hiện trong tầm mắt, Hứa Tư Văn không khỏi ngây ngẩn cả người.

Có lẽ là cận hương tình khiếp*, cách Hứa gia tập càng gần, Hứa Tư Văn càng im lặng, lúc đi ngang qua Cát thị khẩu, Trương Lam Hà còn chỉ ra ngoài cửa sổ cùng Hứa Tư Văn nhớ đắng tưởng ngọt: "Năm đó mấy người bọn anh chính là ở chỗ này chờ anh trai em cõng em tới!"

*Cận hương tình khiếp: chỉ việc nhiều năm xa quê hương, bặt vô âm tín. Khi trở về, càng gần nhà, tâm tình càng mất bình tĩnh, lo sợ vô cớ.

"Ừm." Hứa Tư Văn nghẹn chát trả lời.

Cát thị khẩu là lối vào Hứa Gia Tập, đồng dạng người ở Hứa gia tập muốn bày sạp thì đều phải tới nơi này, hiện tại Cát thị khẩu đã thành một phố thương mại quy mô nhỏ, chẳng qua là phố thương mại cổ kính mà thôi.

Nhà trọ nơi này vẫn như cũ gọi là "Khách điếm", siêu thị nhỏ của hị dâu Hứa gia vẫn treo bảng hiệu là "Tiệm tạp hóa Văn Lệ".

Lúc đi ngang qua, Hứa Tư Văn liếc mắt nhìn tiệm tạp hóa, phát hiện cửa sổ đóng chặt, tạm thời không tiếp tục kinh doanh.

Hứa gia tập tuy rằng cũng hiện đại, nhưng những người đi ra ngoài lang bạt đều là thanh niên, mấy người già đều cố hương khó rời, mấy năm gần đây cũng có bọn nhỏ trở về quê nhà dàn xếp, thế nhưng có rất ít người ngoài tình nguyện đến Hứa gia tập, chỉ vì Hứa gia tập nơi này phong bế, còn không có cơ hội kiếm tiền gì.

Cái xe của Vũ Khánh Cương kéo dài tác phong nhất quán của hắn, lúc lấy đến tay, liền tìm người phun vẽ lên dấu hiệu Đông Bắc Hổ kia, một đoạn đường đi đến đây đều rất phong cách, đến Hứa gia tập lại càng thu hút sự chú ý của người khác.

Nam nữ già trẻ đều ngạc nhiên mắt ngó mắt nhìn, mọi người đều là tộc nhân kế thừa cùng một mạch, có người lại càng không khách khí đi dọc theo con đường xe đi ngang qua theo đến đây.

Muốn nhìn một chút xem là con cháu nhà ai có tiền đồ, trở về còn ngồi cái xe lớn như vậy, hơn nữa xe kia tốc độ thật nhanh nha!

Hẳn là có chuyện gì gấp?

Người Hứa gia tập bởi vì có từ đường ở đây, trên căn bản gặp chuyện liền kéo thành đoàn, nếu như bên trong có tranh chấp, nếu là chuyện nhỏ, bọn họ còn có thể tìm tộc lão làm chủ.

Xe vẫn luôn chạy vào bên trong, cuối cùng dừng ở căn viện số một đường Trinh Tiết trong Hứa gia tập.

Đường Trinh Tiết chỉ có bốn đại trạch viện, căn đầu tiên chính là nhà Hứa Xương, còn lại ba căn đại trạch viện kia trước mắt đều thuộc danh nghĩa Hứa Xương, bởi vì lối vào đường Trinh Tiết có một đền thờ trinh tiết tọa lạc.

Là thái tổ mẫu của Hứa Tư Văn giành được.

Thái tổ mẫu là lúc tiền triều, trượng phu mất, thủ tiết một đời, nuôi lớn ba trai một gái, sau đó thế sự đổi dời, chỉ để lại một chi hậu duệ của Hứa Xương thân là trưởng tử chủ hộ này.

Sau khi dừng xe, Hứa Tư Văn cứng ngắc ngồi ở trong xe, Vũ Khánh Cương mở cửa xe xuống xe trước, sau khi mở cửa xe, Trương Lam Hà nhảy xuống đầu tiên, thẳng đến cửa lớn Hứa gia, tiến lên đập ván cửa vang bồm bộp bồm bộp: "Chú Hứa! Thím Hứa! Tư Văn đã trở lại! Mở cửa nhanh!"

Vũ Khánh Cương tiếp tục ở cửa xe nhìn Hứa Tư Văn, trong mắt hổ đều là cổ vũ cùng thâm tình.

"Xuống xe đi, đến nhà rồi."

Cả người Hứa Tư Văn vô lực nuốt ngụm nước bọt, phát hiện trong miệng phát đắng cổ họng phát khô trong lòng phát run đi đứng như nhũn ra!

"Anh dìu em một cái, em, chân em run!"

"Phốc!" Vũ Khánh Cương lập tức vui vẻ, vươn tay trực tiếp ôm Hứa Tư Văn xuống, Hứa Tư Văn liền khiếp đảm!

Vũ Khánh Cương ôm Hứa Tư Văn còn chưa kịp thả xuống đất, đầu kia Trương Lam Hà giữ miếng gõ cửa hận không thể làm nát mới thôi, người nhà họ Hứa cũng không phải người điếc, ba ba Hứa Xương mở cửa đi ra đầu tiên, muốn nhìn xem xem ai to gan như vậy, đến Hứa gia bọn họ phá cửa.

Kết quả vừa mở cửa, liền nhìn thấy Trương Lam Hà cười xán lạn như mặt trời, nhưng vừa nhìn về phía sau hắn, liền nhìn thấy Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương ôm!

Vừa vặn Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn cũng đúng lúc nhìn thấy ba Hứa.

"Chú Hứa, chú xem ai trở lại?" Đồ ngốc Trương Lam Hà gây họa còn không biết, xoa xoa đầu ngón tay xoay đầu lại, cũng choáng.

Hứa Tư Văn chỉ muốn nói một câu: vô xảo bất thành thư! (Ý nói sự việc vô cùng trùng hợp)

Vũ Khánh Cương nói thầm trong lòng chính là: Sao lại thốn như vậy!

Sắc mặt ba Hứa đầu tiên là đỏ lên, sau đó chính là đỏ quá mức!

Không nói một lời quay người đi vào.

Vũ Khánh Cương đặt Hứa Tư Văn lên đất đứng vững, Hứa Tư Văn cúi đầu, hành động của ba giống như một gáo nước lạnh dội lên người y.

Cơ mà sau đó liền nghe một tiếng rống trong viện: "Mãng phu!"

Liền thấy ba Hứa vừa đi vào viện chộp lấy chổi lập tức vọt ra, thẳng đến chỗ Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn, tư thế kia là muốn đánh chết không đền mạng.

Hứa Tư Văn nghiêm mặt nhìn ba ba đến đây, dưới chân giống như mọc rễ không thể nhúc nhích…

Vũ Khánh Cương vừa thấy sự tình không tốt, quay người nhanh chân bỏ chạy!

Ba Hứa vung chổi lên cao cao, Hứa Tư Văn nhắm hai mắt lại, chờ đau đớn đến, hành động của Vũ Khánh Cương khiến đầu óc y trống rỗng.

"Khinh người quá đáng!" Ba Hứa chạy như bay đuổi theo sau ông chủ Vũ quơ chổi gào gào!

Thân thủ lưu loát kia một chút cũng không thấy được là giáo viên già đã nghỉ hưu, không biết còn tưởng là đại gia võ thuật đó chớ.

"Văn Văn! Văn Văn của mẹ a!" Mẹ Hứa cũng đi theo ra ngoài, một phen ôm lấy Hứa Tư Văn, nước mắt ào ào.

"Mẹ?" Hứa Tư Văn mờ mịt mở mắt ra, trước mắt không còn bóng dáng tức giận của ba y nữa, chỉ có mẹ và anh trai.

"Ai ai!" Mẹ Hứa cười lau nước mắt: "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!"

"Anh hai?" Tròng mắt xoay chuyển một cái, thấy được anh hai Hứa gia tươi cười nhã nhặn, đầu óc Hứa Tư Văn có chút choáng váng.

"Ừm, trở về là tốt rồi, ba và mẹ mấy năm qua vẫn luôn nhớ em." Anh hai Hứa gia vươn tay vỗ vỗ bả vai gầy gò của em trai, bất kể nói thế nào, em trai có thể trở về, có thể một nhà đoàn tụ, chính là chuyện tốt.

"Ba… Đâu… Ớ…?" Hứa Tư Văn chớp chớp mắt, nói cũng không nói ra được, y cũng không biết phải nói gì mới thích hợp.

Lại nhìn ông chủ Vũ chạy còn nhanh hơn thỏ, linh hoạt hơn cả khỉ, ở trước cửa lớn Hứa gia nhảy nhót tưng bừng; ba Hứa mang theo chổi đuổi sát không buông, miệng thì càng là tức giận mắng liên tục!

Vũ Khánh Cương cũng thật là, anh nói anh chạy thì chạy đi, ba Hứa tức giận mắng hắn còn tranh thủ cãi lại!

"Nhã nhặn bại hoại!" Ba Hứa dùng sức quơ chổi, đánh Vũ Khánh Cương không được liền đánh xe Vũ Khánh Cương vang boong boong.

"Tư Văn rất tốt!" Ai cũng không thể nói vợ hắn không tốt, ngay cả ba vợ cũng không cho, vợ hắn tốt mà.

"Vô học!" Ba Hứa nghẹn một chút, lập tức đổi từ, con út thật vất vả trở về, cũng không thể mắng cho đi mất, không thể mắng con mình còn không thể đánh mày à?

"Con cũng chưa từng đi học mà!" Vũ Khánh Cương ủy khuất phản bác, hắn chính là một đại quê mùa, chính là chưa từng đi học.

Văn hóa cấp hai trình độ tiểu học, chút thông minh năm đó đều đã thành cơm xuống bụng rồi, hiện tại để hắn đi học hắn cũng học không vào đâu!

Hứa gia náo nhiệt như thế, tất cả mọi người đến vây xem, còn có người không sợ lớn chuyện ở một bên kêu ba Hứa "cố lên!"

"Ai dám cố lên một hồi không phát bánh kẹo cưới!" Cái con hổ Vũ Khánh Cương này, một bên trốn trốn tránh tránh một bên còn dám uy hiếp người xem náo nhiệt…

Hết chương 76

77. Chương 77: 077. Nhìn Có Chút Ngốc

Vũ Khánh Cương uy hiếp không những không thể đạt được mục đích, người xem náo nhiệt bên cạnh phản kích trước: "Chú Xương, từ bên trái qua chặn hắn lại!"

"Mau! Mau! Thiếu một chút liền đuổi kịp!"

"Chú Xương chạy thật là nhanh!"

"Trời ạ! Sắp đuổi kịp rồi!"

Hứa Tư Văn nhìn một màn náo loạn trước mắt có chút không biết làm sao, cuối cùng chỉ đành làm bộ đáng thương nhìn mẹ mình.

"Không có chuyện gì, cơn giận này của ba con chung quy là phải xả ra mới tốt, chúng ta đứng ở cửa xem trò vui là được rồi." Mẹ Hứa một tay lôi kéo Hứa Tư Văn, một tay kia lôi kéo Trương Lam Hà, miệng dặn dò đứa con lớn: "Đi giúp một tay."

"À." Anh hai Hứa gia mới vừa đi một bước, liền dừng, quay đầu truy vấn mẹ Hứa: "Giúp ai ạ?"

Không chờ mẹ Hứa tuyên bố đáp án, ông chủ Vũ liền vọt lại đây, tiếp nhận Hứa Tư Văn tay liền không buông ra, siết chặt giống như bảo bối, mắt chăm chú nhìn y, ánh mắt kia đáng thương vô cùng.

Anh hai Hứa gia vừa nhìn tình hình này, được rồi!

Không chờ mẹ nói rõ, tự hắn đi tới đỡ ba đang thở hổn hển đi về phía cửa lớn, mẹ Hứa đã dẫn người đứng ở cửa lớn chờ.

Vũ Khánh Cương nhìn ba vợ cùng anh vợ tới đây, hơi rụt lui về phía sau Hứa Tư Văn, anh nói xem khổ người anh lớn như vậy, thân thể nhỏ nhắn gầy yếu của Hứa Tư Văn chống đỡ được anh sao?

Hứa Tư Văn nhìn ba ba mặt mày hồng hào cùng anh trai vẻ mặt bất đắc dĩ nở nụ cười, một tay khoác cánh tay mẹ không buông ra, một tay cũng đồng thời siết chặt móng vuốt bự của Vũ Khánh Cương, y cũng căng thẳng đó!

Ba ba Hứa Xương được con lớn đỡ, một đường chậm rãi đi, đến cửa lớn ngược lại thở hổn hển đều hơn chút, tiện tay đem chổi ném cho con lớn, ông sửa sang lại quần áo tóc tai một chút, liền khôi phục bộ mặt văn nhân, cùng ông già điên cuồng hồi nãy tựa như hai người khác nhau.

Hứa Tư Văn cảm thấy không chân thực, đây là ba ba y đúng không?

Mẹ Hứa lặng lẽ dùng cánh tay kẹp con út đang khoác cánh tay mình, ném cho Hứa Tư Văn một ánh mắt khiến Hứa Tư Văn đặc biệt hoài niệm.

Hứa Tư Văn giật giật môi không lên tiếng, mẹ Hứa cũng mỉm cười giật giật đôi môi, cũng không lên tiếng, nhưng sau khi mẹ Hứa động động môi Hứa Tư Văn lại triệt để thở phào nhẹ nhõm, nét mặt biểu lộ nụ cười xán lạn.

Bí mật nhỏ chỉ có Hứa Tư Văn và mẹ Hứa biết, từ nhỏ mẹ Hứa đã tương đối thiên vị Hứa Tư Văn, mà Hứa Tư Văn quả thật cũng thông minh lanh lợi, mẹ Hứa với con út có một bộ phương thức giao lưu thuộc riêng hai mẹ con bọn họ, đó chính là môi ngữ.

Vừa nãy mẹ nói cho y biết: Bình an vô sự!

"Khụ khụ!" Ba Hứa ho khan một tiếng, có chút điểm cố làm ra vẻ hiềm nghi, cơ mà không ai dám chọc thủng tầng giấy cửa sổ này.

"Ba..." Hứa Tư Văn run lên, thận trọng kêu một tiếng "ba", sau đó liền nghe Vũ Khánh Cương ở một bên cũng cùng hô một tiếng "ba", so với tiếng kêu như mèo của đứa con trai ruột là Hứa Tư Văn, giọng Vũ Khánh Cương rất lớn, chấn động đến mức cửa lớn Hứa gia đều vang ong ong.

"Hửm?" Ba Hứa trừng Vũ Khánh Cương.

"Chú Hứa." Vũ Khánh Cương lập tức đổi giọng, tốc độ cực nhanh!

“Hừ!” Ba Hứa hít sâu một hơi, nhìn Hứa Tư Văn rời nhà năm năm, rốt cuộc là tình cha con sâu đậm, cũng có chút đỏ cả vành mắt: “Mày còn biết trở về à? Mày cái đồ con bất hiếu, nước ngoài dù là ổ vàng ổ bạc…”

“Cũng không bằng ổ chó nhà mình!” Vũ Khánh Cương nghe ông cụ nói chuyện đều dẫn theo tiếng khóc, ở một bên bắt chuyện nói thay ông.

“Không biết cha mẹ còn…”

“Chưa đi xa!”

“Đáng thương cho tấm lòng…”

“Cha mẹ trong thiên hạ!”

“Tao với mẹ mày…”

“Mỗi ngày đều nhắc tới mày.”

“Mày câm miệng cho ông!” Ba Hứa nhịn không nổi, hướng Vũ Khánh Cương sư tử hống.

“Ai!” Ông chủ Vũ ngậm miệng.

Anh hai Hứa gia đỡ Trương Lam Hà đã cười đến tê liệt, chính mình cũng dở khóc dở cười, bốn phía xem náo nhiệt càng là ồn ào cười ha ha.

Vốn là thời khắc rất cảm động, lại bị ông chủ Vũ phụ họa thành tình cảnh khôi hài, Hứa Tư Văn vốn thấp thỏm cũng không cánh mà bay, chỉ còn lại lòng tràn đầy vui mừng.

“Chú Xương, nửa kia của anh Văn thật nghe lời!”

“Nửa kia cái gì? Chỉ là bạn của Văn Văn mà thôi, bạn bè!” Ba Hứa vịt chết còn mạnh miệng.

Ai tin hả?

Vũ Khánh Cương vui vẻ đi mở cốp sau xe, khuân đồ xuống, Trương Lam Hà cười hì hì cùng hỗ trợ, anh hai Hứa gia vốn là không muốn đụng tay, Hứa Tư Văn len lén chọc chọc anh trai y: “Anh hai đi giúp một tay đi, đồ đạc rất nhiều.” Không nói cái khác, trong xe chỉ hoa quả thôi đã hơn mười thùng, tất cả đều là nửa đêm không vận tới đây, bởi vì Hứa gia tập cách nội thành quá xa, sáng sớm bọn họ liền bắt đầu đi, tới bây giờ cũng đã giờ cơm trưa.

Nếu không phải tốc độ xe ông chủ Vũ cực nhanh, bọn họ chính là đi tới một ngày cũng không đến được cửa nhà. “Đi thôi.” Anh hai Hứa gia nhìn ba Hứa, ba Hứa chắp tay sau lưng gật gật đầu: “Xem Văn Văn mang theo cái gì về cho mọi người.” Nhắc cũng không nhắc tới ông chủ Vũ.

Anh hai Hứa gia đi giúp khuân đồ, từng thùng từng thùng hoa quả chuyển ra trước tiên, bày ra đầy ở cửa.

Măng cụt, nho, Hồng Phú Sĩ*, lê thủy tinh, chuối hoàng đế mọi người đều biết, nhưng mấy cái thứ xoài Úc, cherry này liền hiếm thấy, chớ nói chi là tám quả dưa hấu vuông vức ông chủ Vũ chuyển từ trên xe xuống cuối cùng! “Dưa hấu hình vuông?”

*Hồng Phú Sĩ: là thương hiệu táo nổi tiếng nhất TQ, trồng ở đất Yên Đài, tỉnh Sơn Đông, TQ. Táo Hồng Phú Sĩ hay còn được gọi là táo đỏ Fuji, chiếm đến 40% lượng cung cấp trên thị trường thế giới, không chỉ tiêu thụ trong nội địa TQ mà còn xuất bán sang nhiều nước.

Khóe miệng người nhà họ Hứa đều co rút, Hứa Tư Văn nhìn bộ dạng khoe khoang của Vũ Khánh Cương, thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào, trốn đi!

Đây là trả thù việc y không cho lấy đồ quý giá làm quà ra mắt đi? Đúng không đúng không? Cần phải làm cho nổi bật hắn mới xem như thoải mái nhỉ. “Này là cái gì vậy?” Ba Hứa duỗi chân đá đá một cái thùng lớn, trên mặt mấy cái thùng khác đều có đánh dấu, vừa nhìn chính là hoa quả, chỉ có cái thùng này, phía trên cái gì cũng không có.

Ông chủ Vũ nhanh chóng mở thùng lấy ra hai hộp Long Yên màu vàng hoa văn vàng, kiểu hộp Long Yên này, không phải thượng phẩm tiến cống là không thể đâu!

Hiện nay hoàng đế bệ hạ hút chính là loại này.

Mắt ba Hứa sáng lên, mẹ Hứa lại không vui vẻ gì, ông Hứa hút thuốc rất ác, không tốt cho thân thể. "Long Yên!" Lần này người xem náo nhiệt phát thèm.

Đều biết hút thuốc có hại cho sức khỏe, cũng không mấy ai không hút, đặc biệt là kẻ nghiện thuốc, lợi hại chút thì cách giấy gói thuốc, ngửi một chút liền biết thuốc tốt hay xấu. "Khụ khụ!" Ba Hứa lại ho khan hai tiếng.

Vũ Khánh Cương rất hiểu chuyện, cầm một hộp trong đó mở ra, trước tiên rất cung kính đốt một điếu cho ba Hứa, ba Hứa nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, vươn tay cầm hút một hơi, khóe mắt đuôi mày lập tức mang theo ý cười. "Xem ra thuốc lá này là thật, em xem ba cũng nở nụ cười rồi." Anh hai Hứa gia nhân cơ hội len lén cùng Hứa Tư Văn nhỏ giọng đánh giá.

"Con cũng không biết anh ấy chuẩn bị mấy cái này từ lúc nào nữa." Hứa Tư Văn cũng nhỏ giọng cáo trạng với mẹ Hứa, trước tiên phủi sạch quan hệ, mẹ Hứa phản đối ba Hứa hút thuốc nhất. "Đến chia một điếu Long Yên này." Ba Hứa cầm Long Yên ông chủ Vũ tiến cống cho ông, chia cho những người xem náo nhiệt xung quanh.

Ông chủ Vũ nhân cơ hội lại móc ra một bao lớn từ trong thùng, mở ra bên trong là từng bọc từng bọc bánh kẹo cưới nhỏ, đựng bằng túi nhỏ bằng lụa đỏ, thoạt nhìn vô cùng vui mừng, nam thì ba Hứa cho một điếu thuốc; Trương Lam Hà tiến lên hỗ trợ, nữ hắn ta liền cho người ta lấy chuối và nho, hai thứ này Vũ Khánh Cương mang nhiều nhất; con nít thì do Vũ Khánh Cương, hắn cho mỗi đứa hai túi bánh kẹo cưới.

Người nhận được thuốc đều châm hút hai cái, kinh ngạc Long Yên này là thật, bởi vì bọn họ chưa từng hút qua thuốc tốt như vậy, vậy hẳn là thật rồi.

Lại nhìn nhìn hoa quả trong tay bà xã mình cùng bánh kẹo cưới đứa nhỏ nhai trong miệng, lúc này nhìn ông chủ Vũ vừa mắt hơn chút, Văn Văn chính là đứa nhỏ từng xuất ngoại du học của Hứa gia tập bọn họ, cho dù muốn tìm một nam nhân sống hết đời, cũng phải tìm một người xứng đôi, như Trang Sĩ Nhân tuyệt đối không được.

Ba Hứa căng thẳng đứng ở cửa, giống như một lão lãnh đạo ra lệnh: "Bày sạp ở cửa hả? Chuyển vào trong sân." "Vâng!" Ông chủ Vũ xắn tay áo một cái, chuyển thì chuyển thôi, đồ vật ít như vậy, so với năm đó ở công trường khuân vác nhẹ hơn nhiều.

Ba Hứa ngậm Long Yên chắp tay sau lưng, nhìn Vũ Khánh Cương từng chút từng chút khuân đồ vào trong sân, Trương Lam Hà cùng anh hai Hứa gia hỗ trợ chuyển, mẹ Hứa liền lôi kéo Hứa Tư Văn ở một bên vẻ mặt tươi cười xì xào bàn tán. "Văn Văn à, con tìm được một người như thế ở chỗ nào vậy, sao nhìn có chút ngốc nhỉ!"

"Mẹ, anh ấy mới không ngốc đâu, ảnh chỉ là người thành thật, không có văn hóa gì thế nhưng con người không xấu, trong lòng có con, con cũng thích anh ấy." Hứa Tư Văn lớn như vậy, nói tới chỗ này vẫn còn có chút đỏ mặt, đỏ mặt trước mặt mẹ mình. "Còn không ngốc hả? Vừa nãy ba con muốn đánh nó, nó chạy còn nhanh hơn thỏ nữa." Mẹ Hứa nói nhỏ: "Năm đó ba con đến nhà ông ngoại con cầu hôn, ông ngoại con cũng tới một trận như thế, ba con đàng hoàng đứng ở đằng kia chịu đòn, ông ngoại con đánh hai lần liền xong việc."

"Mẹ, lúc đó bởi vì có bà ngoại con với ngài ngăn cản đi? Nếu con dám nhào lên phía trước, ba con cũng sẽ đánh con một trận…" Hứa Tư Văn nói tới đây liền không nói được nữa, năm đó ba y đã từng đánh y, xuống tay độc ác đánh. "Ông ấy dám!" Mẹ Hứa nghiêm mặt: "Đánh một lần là đủ rồi, đánh lại thử xem! Bà đây không quậy chết cái con người bảo thủ ổng!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Người mẹ ôn nhu như nước của y đi đâu rồi? Hướng gió không đúng nha ê này!

"Con đừng oán hận ba con, gây ra chuyện năm đó, ba con là tức giận con… Ai, hiện tại qua lâu như vậy rồi, ổng sớm hối hận rồi, vẫn không hạ thể diện đi tìm con, lần này con trở về không biết ổng cao hứng biết bao nhiêu."

“Con không có, là con trai bất hiếu.”

“Người trong tộc đều hận chết họ Trang, hiện tại vừa nghe thấy họ Trang liền nổi giận, chị dâu con ngay cả bán đồ cũng chọn họ.”

“Sau khi con đi, chị dâu vẫn ổn chứ?” Hứa Tư Văn chưa quên, là chị dâu dẫn theo anh trai thả y ra khỏi từ đường. “Vẫn tốt, sau khi con đi, anh hai và chị dâu con cũng đi suốt đêm, chị dâu con đi về nhà mẹ đẻ, mẹ cũng về nhà ông ngoại con, ổng ở nhà nghẹn chừng mấy ngày, nhịn không nổi liền gọi điện thoại cho chúng ta, chúng ta mới trở về.” Đừng thấy mẹ Hứa là nội trợ, nhưng cũng có biện pháp của nội trợ: “Chị dâu con trở về liền nôn mửa, kiểm tra một cái, có! Ổng chính là nhìn đời kế tiếp trong bụng, cũng không dám thật sự làm gì chị dâu con, ngay cả từ đường cũng không để chị dâu con đi quỳ, anh con còn phải đi làm thì lại càng không thể quỳ.”

Hết chương 77

78. Chương 78: 078. Hắn Thích Ăn Cá

“Ba mẹ, tất cả mọi người vào nhà đi, phải ăn cơm rồi!” Trong sân vang lên tiếng kêu của chị dâu Hứa gia.

“Đều giải tán đi! Tất cả giải tán đi! Nha!” Ba Hứa vung vung tay, bước chân thong thả đi vào trong viện, mới vừa đi được hai bước quay đầu nhìn Vũ Khánh Cương: “Chuyển đồ xong đem xe lái vào, để bên ngoài ai cọ hỏng cũng không đền đâu!”

“Vâng.” Vũ Khánh Cương nhanh nhẹn đi ra ngoài lái xe vào, thuận thuận lợi lợi tiến vào cửa lớn Hứa gia.

“Cọt kẹt!” Cửa lớn đóng lại.

Tim Hứa Tư Văn, lại nâng lên.

“Thất thần làm gì? Không đói bụng à?” Ba Hứa ngồi trên chính vị, vừa thấy Hứa Tư Văn còn đứng ở đằng kia không động đậy, đứng phía sau cái đồ làm người ta tức giận kia, con trai út mình ngoan ngoãn bao nhiêu, khi làm người ta tức giận vậy chính là thật sự tức chết người đó!

Căn nhà Hứa gia rất cổ điển, chính giữa nhà hiện giờ đặt một cái bàn bát tiên, phía trên một bàn thức ăn bốc hơi nóng.

“Ông dữ cái gì mà dữ?” Mẹ Hứa trước tiên không vui, khiển trách ba Hứa, vừa quay đầu liền đổi một bộ mặt khác: “Văn Văn, con còn chưa giới thiệu bạn con với mẹ đâu.”

“Đây là Trương Lam Hà, học trưởng của con, mọi người đã từng gặp qua.” Hứa Tư Văn trước tiên đem Trương Lam Hà đẩy ra.

“Chú Hứa, thím Hứa, anh hai chị hai.” Trương Lam Hà như quen thuộc, sau khi lần lượt kêu từng người, liền cọ lại ngồi ở một bên, chỉ thiếu bưng bát lấy đũa gắp đồ ăn ăn thôi.

“Anh ấy là Vũ Khánh Cương, là, là, là người yêu của con!” Hứa Tư Văn có chút cảm giác bất chấp giá nào, thích cũng được ghét cũng được, y cho chính mình cùng người nhà, một cơ hội.

“Yêu ai?” Ba Hứa vỗ bàn một cái: “Vừa mới dẫn về nhà liền là người yêu? Ông không đồng ý!”

“Vậy làm thế nào? Hai tụi con có thể ra nước ngoài đăng ký tờ giấy về, chỉ sợ lão gia ngài không thừa nhận thôi.” Vũ Khánh Cương đem Hứa Tư Văn kéo ra phía sau che khuất, chính mình chống đỡ.

“Thúi lắm!” Ba Hứa tức giận chửi bậy: “Con trai ông nhọc nhằn khổ sở nuôi lớn như vậy, dựa vào cái gì không danh không phận theo mày, mày lớn lên dễ nhìn sao? Còn đi nước ngoài làm giấy hôn thú, sính ngoại! Chó săn Hán gian!”

Trước đây con trai coi trọng Trang Sĩ Nhân, ít nhất còn nhân mô cẩu dạng, lúc này lại tìm một tên thô kệch đến, nhìn thế nào cũng thấy tức giận.

"Ý ngài chính là bảo con cầu hôn ạ!" Vũ Khánh Cương tìm chỗ hổng của ông cụ: "Tam môi lục sính, kiểu Trung Quốc kiểu Tây phương ngài muốn thế nào liền làm thế đó, được không?"

"Ba ba, Vũ Khánh Cương rất tốt, chúng con…" Hứa Tư Văn từ phía sau Vũ Khánh Cương ló đầu ra muốn câu thông với ba Hứa một chút.

"Ông ngồi xuống cho tui!" Mẹ Hứa trước tiên mặc kệ, bàn vỗ còn vang hơn cả ba Hứa, chén bát đều nảy lên.

Ba Hứa đàng hoàng.

"Văn Văn, Khánh Cương, đến, lại đây ngồi xuống ăn cơm trước, những chuyện khác cơm nước xong lại nói." Mẹ Hứa quay đầu bảo hai người ngồi xuống.

"Thím, ngài gọi con Cương tử là được." Vũ Khánh Cương chân chó lôi kéo Hứa Tư Văn ngồi xuống, để Hứa Tư Văn ngồi sát bên mẹ Hứa, hắn ngồi sát bên Hứa Tư Văn.

Bên cạnh Vũ Khánh Cương là Trương Lam Hà, bên cạnh Trương Lam Hà là anh hai Hứa gia, bên cạnh anh hai Hứa gia chính là chị dâu Hứa gia Trình Mỹ Lệ.

"Được, vậy mọi người đều gọi con là Cương tử vậy." Mẹ Hứa là dùng góc độ xem con rể để xem Vũ Khánh Cương, cảm thấy bất kể nói thế nào, chỉ cần con trai út thích là được.

Hơn nữa Vũ Khánh Cương thoạt nhìn tốt hơn Trang Sĩ Nhân nhiều.

"Cương tử à, đây là chị dâu con, Trình Mỹ Lệ, đó là anh hai con Hứa Gia Văn. Hai người bọn họ còn có một đứa con gái năm tuổi buổi trưa không về ăn, ở tại nhà trẻ."

"Anh hai, chị hai." Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn gọi người.

Nhìn thấy mặt ba Hứa kéo dài như vậy, hai người không dám lên tiếng, thế nhưng đều cười gật đầu với Vũ Khánh Cương, xem như không tiếng động ngầm thừa nhận.

"Đến, ăn cơm ăn cơm!" Mẹ Hứa ở trên bàn cơm làm đương gia quyết định một hồi, ba Hứa bưng bát lên bắt đầu ăn.

Trước đó đã nói, Hứa gia a, là tiêu chuẩn thư hương môn đệ, lại là người phía nam, cho nên bất luận là ăn hay dùng đều là hình thức sinh hoạt ở phía nam thuần thuần túy túy, chẳng hạn như đồ ăn này, nhìn rất nhiều, nhưng cái đĩa lại nhỏ!

Vũ Khánh Cương là thật sự đói bụng, tối hôm qua Hứa Tư Văn căng thẳng, hắn nhảy nhảy nhót nhót đùa cả nửa đêm mới để cho người ngủ, sáng sớm lại bận rộn, hai người đồng thời khẩn trương!

Ăn cũng không thấy ngon miệng, Trương Lam Hà đến xem như là điều hoà bầu không khí một chút, lái xe nửa ngày đến Hứa gia tập, cửa lớn còn trình diễn vai võ phu, đừng thấy chạy nhanh, nhưng vậy cũng tiêu hao thể lực đó!

Sau đó yên lặng khuân đồ không phí sức lực gì, hiện tại vừa nghe mùi thức ăn hắn mới cảm giác được mình đói đến mức bụng dán vào lưng.

Hứa Tư Văn đầu tiên là gắp thức ăn cho ba mẹ, hai lão đôi mắt hồng hồng, lúc ăn cơm ánh mắt cũng không rời Hứa Tư Văn.

Lại gắp cho anh hai chị hai món họ thích, chị hai còn gắp lại một đũa cho y, anh hai đem đồ ăn y gắp một ngụm liền nuốt vào, ngay cả sợi gừng bên trong cũng không lấy ra.

Cũng gắp đồ ăn cho Trương Lam Hà, tên kia ăn đầu không nâng mắt không trợn…

Cuối cùng mới gắp cho ông chủ Vũ, ba Hứa cao hứng, người đầu tiên con trai gắp thức ăn là mẹ nó, thứ hai chính là mình, cái tên làm người ta tức giận này xếp cuối cùng.

Nhưng sau đó ông liền mất hứng!

"Anh đừng khách khí, em biết sức ăn của anh mà, ăn cho no đi." Hứa Tư Văn không nhìn nổi ông chủ Vũ thật cẩn thận ăn từng ngụm từng ngụm nhỏ giống như uống thuốc, bữa cơm đầu tiên lại khiến hắn ủy khuất thì trong lòng y băn khoăn, lại nói lúc tới đây y đã nói, để Vũ Khánh Cương làm chính hắn là tốt rồi, người trong nhà yêu thích hay không, không quan trọng, người không ai hoàn mỹ.

Ai cũng không thể bảo đảm mình người gặp người thích hoa gặp hoa nở.

Huống chi, nói thật, Vũ Khánh Cương như vậy, dù hắn có giả bộ thành vạn người mê, thì người nhà họ Hứa cũng tuyệt đối không nằm trong vạn người kia.

Vũ Khánh Cương đang nghẹn khuất, từ trên trời giáng xuống một cái đùi gà lớn, còn có tiếng nhỏ giọng của vợ, trong lòng nha, liền sảng khoái như tiết trời đầu hạ được uống một gáo nước lạnh vậy!

Đùi gà mấy cái liền gặm xong Hứa Tư Văn lại gắp cho hắn một khối thịt quay kho, ông chủ Vũ không nói hai lời, liền một ngụm nuốt hết nửa bát cơm.

Trình Mỹ Lệ nhanh chóng đứng dậy tiếp nhận bát không của ông chủ Vũ bới cơm cho hắn, Hứa Tư Văn gọi cô lại: "Chị hai, lấy cho anh ấy cái bát lớn đi."

"A, được, được!" Trình Mỹ Lệ sững sờ sau đó liền hiểu rõ, nhanh chóng gật đầu đi ra sau bếp cầm cái chén sứ Thanh Hoa lớn đến.

Vũ Khánh Cương cao hứng cười hì hì với vợ, toàn thân đều bốc lên bong bóng màu hồng, hàm răng trắng lóe lóe, trong đôi mắt hổ sáng kinh người.

"Không tiền đồ!" Cơn giận này của ba Hứa, là khỏi nói rồi, hận không thể ra tay lấy đôi mắt la mày lém của Vũ Khánh Cương xuống.

Đó là cái ánh mắt gì nhìn con trai út của ông vậy? Hả!

"Không ăn cơm no không bị chôn sống!" Vũ Khánh Cương thuận miệng liền nói lại, người khác đều cười trộm, ngay cả ba Hứa đang thở phì phò cũng bị nghẹn.

Thay cái bát lớn lúc này Vũ Khánh Cương ăn đến sung sướng, Hứa Tư Văn ở một bên không ngừng gắp đồ ăn cho hắn, chỉ lo ông chủ Vũ bị đói.

Ông chủ Vũ cũng gắp đồ ăn cho vợ, người nhà họ Hứa phát hiện đồ ăn Vũ Khánh Cương gắp cho Hứa Tư Văn không phải đều là thứ Hứa Tư Văn thích ăn, trái lại chay mặn phối hợp, chay nhiều mặn ít, nhưng Hứa Tư Văn ăn lại cười đến híp cả mắt.

Có điều làm cho người nhà họ Hứa mở mang tầm mắt nhất không phải là hai người này show ân ái, mà là sức ăn cùng tốc độ của ông chủ Vũ.

"Trước cửa nhà Cương tử có một cái hồ lớn, lúc con ở Đông Bắc, còn cùng bọn họ đi đánh bắt đông rồi đó, rất thú vị. Cương tử rất biết làm cá, hắn cũng thích ăn cá." Tâm tư Hứa Tư Văn sáng rõ, lúc này y có chút bình phục kích động khi về nhà, chỉ số thông minh rốt cuộc login.

Y muốn cho người trong nhà hiểu rõ Vũ Khánh Cương, muốn để cho bọn họ biết mình ở cùng với hắn rất vui vẻ, càng muốn làm bọn họ tiếp nhận Vũ Khánh Cương.

Liền một bên gắp một con cá nhỏ cho Vũ Khánh Cương, một bên giống như nói chuyện phiếm không dấu vết giới thiệu Vũ Khánh Cương với người nhà.

Đây là một loại thủ đoạn nhỏ ôn hòa không kích thích người, mặc kệ ba Hứa đối với Vũ Khánh Cương bới lông tìm vết ra sao, để ba có thể không tức giận, Hứa Tư Văn chỉ đành phải áp dụng phương thức đi đường vòng.

Đáng tiếc, loại phương thức nước ấm nấu ếch của người có ăn học như Hứa Tư Văn, căn bản không thích hợp với ông chủ Vũ.

Vũ Khánh Cương nhìn ra được ý tứ của Hứa Tư Văn, cơ mà hắn cho rằng loại biện pháp chậm rì rì của người có ăn học này không thể được, ít nhất là hắn không tán thành, hắn là muốn ôm vợ về, chứ không phải là đến nhà vợ làm việc giết thời gian, hơn nữa thái độ của ba Hứa nghiêm trọng kích thích ông chủ Vũ.

Bởi vì biểu hiện của ba Hứa, chính là kiêng kỵ của ông chủ Vũ, hắn vốn là sợ bị ghét bỏ, nhưng ba Hứa cũng sắp đem hai chữ "ghét bỏ" khắc lên trán luôn rồi.

Cho dù mẹ Hứa và anh hai chị hai Hứa gia không có, nhưng có một ba Hứa thôi đã đủ cho ông chủ Vũ sặc rồi.

Dù sao thì vợ cũng bảo hắn làm chính mình, dùng phương thức của mình ở chung với người nhà họ Hứa, cho nên Vũ Khánh Cương sau khi Hứa Tư Văn tự mình buông lỏng trói buộc cho hắn, quả tim lão hổ kia đã sớm có tính toán.

Tuy nhiên chuyện thế nào cũng phải ăn no xong mới có thể có sức thực hiện, cho nên Vũ Khánh Cương mới khoan dung các loại hành động của ba Hứa một lần nữa, chờ ăn cơm no mới cùng ba vợ "blablablabla" những "chuyện" liên quan tới hắn và vợ.

Vì vậy Hứa Tư Văn bên kia nói tốt, bên này Vũ Khánh Cương liền phá, nhưng cũng không phải là phá, chỉ là Vũ Khánh Cương thực sự là một chút cũng "không giả vờ", Hứa Tư Văn gắp cho hắn một con cá, còn nói hắn thích ăn cá, đây chính là sự thực, Vũ Khánh Cương quả thực thích ăn cá, hơn nữa hắn còn có một tuyệt chiêu ăn cá.

Hứa Tư Văn gắp cho hắn một con cá, hắn gắp lên liền ngậm vào miệng, từ bên trái miệng đi vào từ bên phải miệng đi ra, hút hút đầy một miệng, lúc đi vào là một con cá, lúc đi ra chỉ còn lại bộ xương cá.

Tất cả mọi người: "…!"

"Hắn ăn cá… thích ăn cá." Hứa Tư Văn cũng vô lực, lúc ở Đông Bắc y đã phát hiện, Vũ Khánh Cương ăn cá đặc biệt nhanh.

Nhanh đến kinh người!

"Ai nha người anh em, cậu còn có tuyệt kỹ này à? Dạy tôi dạy tôi đi!" Hai mắt Trương Lam Hà tỏa sáng nhìn Vũ Khánh Cương, hắn cũng thích ăn cá, nhưng mà có xương cá đó!

Không thể nói mỗi lần ăn đều mắc cổ họng, nhưng cũng không phải mỗi lần đều không mắc nha!

Nhưng nhìn Vũ Khánh Cương xem, cá kia từ trong miệng hắn đi ra, có thể cầm làm tiêu bản xương cá luôn rồi!

Nếu hắn ta học được cách ăn trâu bò này, về sau còn không phải là muốn ăn cá gì liền ăn cá đó à? Hấp kho chiên xào luộc…

"Đang ăn cơm đó, nói cái gì mà nói? Ăn xong lại nói!" Vũ Khánh Cương ăn đầu không nâng mắt không trợn, lúc nói chuyện cũng không dừng đũa, trên bàn lại xuất hiện một bộ tiêu bản xương cá.

Hết chương 78

79. Chương 79: 079. Xem Xét Tán Gẫu

Người nhà họ Hứa bao gồm cả Hứa Tư Văn, kỳ thực đều không có tâm tư ăn uống vui vẻ gì, không thấy đều tha thiết mong chờ nhìn Hứa Tư Văn sao, nhìn không đủ mà!

Trương Lam Hà là ăn đến ngon lành, bởi vì hắn cũng đói bụng.

Trong này chỉ có mình hắn ta là thoải mái tự tại không áp lực nhất.

Vũ Khánh Cương cũng ăn ngon lành, hắn là muốn lấp đầy bụng tiện làm chính sự.

Ăn uống no đủ, một đám người mắt to trừng mắt nhỏ, ba Hứa lại trừng Vũ Khánh Cương, ánh mắt như dao nhỏ bay thẳng.

"Cốc cốc cốc cốc cốc cốc!"

Ngoài cửa có người đến.

Anh hai Hứa gia đi mở cửa, vừa mở cửa ra liền ngây ngẩn cả người, người đến không quen biết, một gương mặt than.

"Trương Lam Hà."

"Ở…"

"Ai vậy?" Trương Lam Hà một bên dùng tăm xỉa răng một bên đi ra ngoài xem ai tới? Bầu không khí trong phòng không tốt đẹp lắm, hắn là người ngoài duy nhất, không tiện luôn ở bên trong vây xem đúng không?

Nhưng vừa ra tới hắn liền triệt để xong đời!

"Trở về!" Người đến đi vào, bình tĩnh nhìn Trương Lam Hà, Trương Lam Hà đã ngơ ngác, giữ nguyên dáng vẻ lúc mới đi ra, miệng ngậm tăm cũng chảy ra nước miếng.

"Bách Lý tiên sinh?" Anh hai Hứa nhanh chóng tìm Hứa Tư Văn ra nhìn một chút, bọn họ quen thuộc Trương Lam Hà, thế nhưng người quen của Trương Lam Hà thì bọn họ không quen nha!

Người này thoạt nhìn liền không phải dễ trêu, hơn nữa Trương Lam Hà vừa thấy hắn ta liền choáng váng!

"Ừm." Bách Lý Hãn Mạc gật gật đầu, bỗng nhiên ôm lấy Trương Lam Hà xoay người rời đi.

"Tư Văn! Tư Văn! Cứu mạng a!" Sau khi trời đất quay cuồng Trương Lam Hà mới phát hiện mình bị Bách Lý Hãn Mạc ôm ra ngoài, dùng sức giãy dụa kêu ngao ngao, duỗi hai tay hướng về phía Hứa Tư Văn, nhưng mà cách Hứa Tư Văn càng ngày càng xa…

"Bách Lý tiên sinh…" Hứa Tư Văn muốn đi về phía trước đuổi theo Bách Lý Hãn Mạc, nhưng lại bị Vũ Khánh Cương chặn ngang ôm lấy.

"Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn quay đầu trừng Vũ Khánh Cương.

"Sao em không có nhãn lực nhìn thấy hả? Trộn chung với hai người đó làm gì? Hai người kia đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, em thành thật ở lại đi." Sau đó nhe răng nhếch miệng hô một tiếng với hai người đã đi ra cửa: "Đi thong thả không tiễn nha!"

Bách Lý Hãn Mạc ôm đồ ngốc không ngừng giãy dụa bước chân cũng không ngừng lại, có điều khóe miệng hơi cong lên.

Bọn Bách Lý Hãn Mạc đều đi mất bóng, Vũ Khánh Cương mới thả Hứa Tư Văn ra, bước nhanh chạy tới "ầm" lập tức đem cửa lớn đóng lại.

Quay người lại, cả người đều thay đổi!

"Mẹ hắn cuối cùng cũng quét sạch rồi!" Vũ Khánh Cương một bộ tư thế được giải thoát, thuận tay kéo anh hai Hứa gia vào trong nhà, kéo Hứa Gia Văn đến lảo đảo: "Đi! Lúc này đến phiên chúng ta hảo hảo trò chuyện."

Hứa Gia Văn: "…!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Trong nhà chính Hứa gia, ba Hứa và mẹ Hứa ngồi ở chủ vị, anh hai Hứa gia lôi kéo bà xã đứng ở bên cạnh, Hứa Tư Văn vốn là đứng ở chính giữa, Vũ Khánh Cương thế nào lại để vợ bị phạt đứng chứ? Không trải qua sự đồng ý gật đầu của bất luận người nào, cái tên này trực tiếp kéo ghế thái sư lại, sau đó nhấn đầu vai Hứa Tư Văn một cái: "Ngồi!"

"A?" Không đợi Hứa Tư Văn nói chuyện, Vũ Khánh Cương trước tiên mặt lớn tiến tới hôn bẹp một cái với Hứa Tư Văn: "Thành thật đợi đi."

"Bốp!" Ba Hứa vỗ bàn một cái, tức giận đỏ mặt tía tai: "Đồi phong bại tục!"

"Cảm mạo liền lấy chút thuốc cảm mạo uống, bảy ngày không tốt trực tiếp vô bệnh viện trị, treo bình ba ngày bảo đảm khỏe." (" " đọc là "Shāngfēng", hán việt là "thương phong", vừa có nghĩa là "đồi phong"

trong "đồi phong bại tục", vừa có nghĩa là "cảm mạo") Vũ Khánh Cương thuận tay lấy một cái ghế thái sư khác, đặt song song kề sát với cái ghế thái sư Hứa Tư Văn ngồi, giống như liền một thể, sau đó đặt mông ngồi lên, chân bắt chéo nhếch lên, lưng hổ buông lỏng dựa vào phía sau một chút.

"Có ý gì?" Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ có chút choáng váng.

"Anh ấy nói cảm mạo uống thuốc, nếu như bảy ngày mà không khỏe lên liền vào bệnh viện, chuẩn bị truyền nước, ba ngày có thể khỏi hẳn." Tiếng phổ thông thì người nhà họ Hứa nghe hiểu, lúc nói cũng mang theo một chút khẩu âm địa phương, thế nhưng ông chủ Vũ vừa ra khỏi miệng tất cả đều là ý vị Đông Bắc, người nhà họ Hứa nghe không hiểu á!

Hứa Tư Văn thành phiên dịch.

"Nếu con đã mang Tư Văn tới cửa, chính là đến ngả bài với mọi người, hai người bọn con sau này, cùng nhau sinh sống, sao cũng không thể im hơi lặng tiếng đi? Đến nói với mọi người một tiếng." Điệu bộ của Vũ Khánh Cương khai hỏa toàn bộ, chút sức lực giả vờ thành thật đều bốc hơi cả rồi, hiện tại mới là hắn chân thật.

"Đến cùng mày muốn làm gì?" Ba Hứa mặt lạnh, bất thiện nhìn Vũ Khánh Cương, vừa nãy mới nhìn thấy hắn bất lịch sự với con trai út mình, ông thật muốn xông tới đạp chết hắn!

"Ba, ý của Cương tử, chính là hai chúng con sẽ không lén lén lút lút, sau này chúng con sẽ quang minh chính đại sống cùng nhau…" Hứa Tư Văn chọt chọt Vũ Khánh Cương.

"Làm gì?" Vũ Khánh Cương vỗ vỗ tay Hứa Tư Văn, cắt ngang Hứa Tư Văn giải thích, nhìn ba Hứa đang nổi giận: "Con muốn bước vào ngưỡng cửa Hứa gia ngài, bưng bát cơm Hứa gia, vào hộ khẩu Hứa gia, gia phả hẳn là xấp xỉ, sau này con chết rồi, bài vị tiến vào từ đường Hứa gia, ngồi trên bảng thờ của Hứa gia, bày cùng với Tư Văn…"

"Nằm mơ giữa ban ngày!"

"Vậy thì đổi lại, Tư Văn vào cửa Vũ gia con, sau này sẽ là người Vũ gia con, chết rồi cũng là quỷ Vũ gia con, ngủ cùng con trên một chiếc giường, trong một phần mộ."

"Không thể!" Ba Hứa thở mạnh.

"Tui nhịn ông lâu rồi!" Vũ Khánh Cương cũng tạc mao: "Này cũng không được kia cũng không cho, ông đến cùng muốn thế nào? Hả? Sao ông không hiểu hả? Một đứa trẻ thật tốt như Tư Văn, ông nói đánh là đánh muốn mắng là mắng, ông cho rằng ông là Thiên vương lão tử à?"

"Ba, Cương tử…" Hứa Tư Văn cũng đứng lên, hai bên một là người yêu một là ba, cái nào y cũng không nỡ, muốn làm cho bọn họ hòa thuận.

Chính là thoạt nhìn rất khó!

"Văn Văn à, đến, cùng mẹ đi vào phòng tâm sự, mẹ nhớ con nhớ đến… Để cho hai bọn họ tự mình giải quyết đi!" Mẹ Hứa đứng dậy, không nhìn hai người giương cung bạt kiếm, lôi kéo tay Hứa Tư Văn liền đi.

"Mẹ… Cương tử anh ấy…" Hứa Tư Văn không muốn đi cùng mẹ, bởi vì tia chớp tiếng sấm giữa hai người Vũ Khánh Cương cùng ba hắn, gần như sắp hóa thành thực chất luôn rồi.

Hai người bọn họ ở riêng với nhau, y thật sự không yên lòng mà!

Hai người bất kể là người nào y đều không hy vọng bị thương nha!

"Em trước hết vào nói chuyện với thím đi, anh cùng chú Hứa hảo hảo tán gẫu!" Vũ Khánh Cương nhìn ra Hứa Tư Văn không muốn đi, thế nhưng Hứa Tư Văn ở chỗ này hắn cũng không tiện phát huy, dù sao thì ông cụ có cứng ngắc nữa thì cũng là ba vợ, ở trước mặt vợ làm hành động tổn hại ba vợ như thế, hắn cũng không muốn khiến vợ rơi vào tình thế khó xử.

"Đi thôi!" Hứa Gia Văn cũng tới đẩy em trai và mẹ đi, đi theo sau bà xã mình, hai người cùng với mẹ và em trai tránh đi ra ngoài.

Nơi mẹ Hứa mang ba đứa nhỏ đến là căn phòng trước đây của Hứa Tư Văn, từ nhỏ đến lớn Hứa Tư Văn ở đây hai mươi năm, nhìn thấy căn phòng quen thuộc không nhiễm một hạt bụi, hoài niệm sờ sờ nơi này sờ sờ nơi kia.

"Anh, chị dâu, mấy năm qua trong nhà đều tốt sao?"

"Đều tốt, chính là luôn nhớ em, cháu gái em sinh ra đến bây giờ, còn chưa từng gặp chú của nó đâu."

"Là người chú như em không đúng."

"Mẹ, mẹ theo ba con có tốt không?"

"Không tốt!" Mẹ Hứa nắm tay Hứa Tư Văn: "Mỗi ngày mẹ đều nhìn chỗ đường vào, nghĩ con ở bên ngoài thế nào rồi? Họ Trang kia có phải là còn khi dễ con không? Lạnh nóng, có biết thêm quần áo quạt quạt gió hay không? Vừa nghĩ tới mẹ liền tức giận, mẹ liền nhéo ổng! Quậy ổng! Nếu không phải ổng... con trai của mẹ cần phải rời nhà trốn đi sao? Cần sao? Hả!" Mẹ Hứa nói tới chỗ này cũng không nhịn được nước mắt nữa.

"Mẹ, là con không tốt, khiến gia đình mất mặt." Hứa Tư Văn đỏ mắt lấy tay lau nước mắt cho mẹ Hứa.

"Là Trang Sĩ Nhân kia không tốt mới đúng!" Hứa Gia Văn đưa khăn mặt cho Hứa Tư Văn, để em trai tiện lau nước mắt cho mẹ.

"Đó cũng là con nhận thức người không rõ."

"Văn Văn à, họ Trang không phải thứ tốt, chúng ta coi như bị chó cắn một cái, đừng giấu ở trong lòng, lại nghẹn ra bệnh sẽ không tốt." Mẹ Hứa thở dài một hơi: "Bây giờ a, mẹ xem như là nghĩ thông suốt rồi, nam nữ đều không hề gì, chỉ cần con trai của mẹ tình nguyện, tốt với con trai của mẹ, mẹ quan tâm nó là nam hay nữ chứ!"

"Đúng đúng đúng!" Hứa Gia Văn cũng nói: "Chỉ cần hắn tốt với em trai anh, cái khác đều không tính đến, Văn Văn đừng có gánh nặng trong lòng, đây không phải là bệnh, chỉ là người em thích hơi đặc biệt chút mà thôi."

"Cảm ơn mẹ!" Hứa Tư Văn giống như khi còn bé, nằm nhoài trong lòng mẹ không để người ta nhìn thấy mặt y, cùng với nước mắt trên mặt.

Y chờ giờ phút này, chờ thật lâu...

"Đứa nhỏ ngốc, con muốn cảm ơn hả, liền đi tìm cái người đang tranh cãi với ba ba con ở ngoài cửa đi, nếu không phải nó, ba con còn sống chết cố chấp không chịu nhả ra đâu."

"Hả?" Hứa Tư Văn có chút hồ đồ rồi.

"Năm trước hắn đã liên lạc với anh, nói năm sau sẽ mang em về nhà, chỉ có điều không xác định thời gian, sau đó đột nhiên điện thoại tới, hắn nói với anh rất nhiều chuyện liên quan tới em, anh nói với mẹ, hắn cũng gọi điện thoại cho mẹ."

"Anh ấy, anh ấy gọi điện thoại cho mẹ à?" Hứa Tư Văn sợ ngây người, Vũ Khánh Cương gọi điện thoại cho mẹ y từ lúc nào?

"Ừ, đừng thấy người ngốc nghếch, ý nghĩ lại rất nhiều, con cũng biết cái tính khí kia của ba con, chủ nghĩa đại nam nhân nói một không hai, mẹ nói không lại ổng, vẫn là Cương tử cho mẹ đề nghị, quậy với ổng, dùng sức quậy, mẹ là phụ nữ mẹ sợ cái gì? Mới đầu lúc mẹ náo động ba con trợn tròn mắt! Sau đó trốn tránh mẹ, trốn cũng trốn mất! Không cho con trai của mẹ về nhà mẹ liền ầm ĩ, ổng không chịu nổi, cuối cùng gật đầu đồng ý cho con trở về! Kỳ thực mẹ biết, ổng chính là mạnh miệng không thừa nhận, nhiều lần ổng len lén cầm hình của con xem, vừa xem vừa thở dài." Mẹ Hứa nhớ tới lúc ấy, bạn già khổ sở, trong lòng cũng chua xót vô cùng, bà có thể khóc lóc om sòm chơi xấu dằn vặt người khác, nhưng bạn già tuyệt đối làm không được, có cái gì ông ấy cũng dằn xuống đáy lòng không lộ ra vẻ gì, yên lặng thừa nhận tất cả.

"Cũng nhờ có nó, ba con mới buông ra."

"Có điều ổng chỉ đồng ý một mình con trở về, chưa nói để Cương tử cùng đi theo."

"A?" Hứa Tư Văn nghe cũng có chút tổn thương.

"Ha ha ha!" Hứa Gia Văn đột nhiên nở nụ cười: "Tuy nói như vậy không quá tốt, cơ mà vị kia của em thật là có biện pháp, gây sức ép lên thật sự là có thể dằn vặt, ba là phần tử ngoan cố biết bao nhiêu chứ? Lại để cho hắn chơi đùa đến mềm xuống!"

"Anh ấy, anh ấy gây sức ép thế nào?" Hứa Tư Văn biết dù người trong nhà đã nói nhẹ đi, nhưng tưởng tượng tới ba Hứa, dù là ông chủ Vũ chỉ sợ cũng tốn sức không ít.

Hứa Tư Văn không hỏi còn may, vừa hỏi, ba người đều nhịn không được nở nụ cười…

Hết chương 79

80. Chương 80: 080. Không Muốn Người Biết

Thì ra Vũ Khánh Cương siêng năng nỗ lực, đã khiến mẹ Hứa, anh hai và chị dâu Hứa gia đều tiếp nhận sự hiện hữu của hắn, chỉ có ba Hứa, gọi điện thoại không tiếp, gửi tin nhắn không trả lời, video thì càng không có khả năng.

Cuối cùng Vũ Khánh Cương đã tìm tới cửa!

"Anh ấy đến? Đến đây lúc nào sao con không biết?" Hứa Tư Văn tinh tế nhớ lại một chút, hình như đều không tách khỏi Vũ Khánh Cương thời gian quá lâu, nhiều nhất chính là y từ Đông Bắc về đây, phân ra năm sáu ngày mà thôi.

Dùng sự hiểu rõ của y về ba mình, trình độ ngoan cố của ba khá cao, ngay cả mẹ y muốn làm cho y trở về còn phải từ bỏ nhiều năm ôn nhu hòa thuận, đổi thành phong cách đàn bà chanh chua mới khiến cho ba gật đầu, người miệng lưỡi vụng về như Vũ Khánh Cương, muốn thuyết phục ba, quả thực là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Đầu tiên chính là văn hóa khác biệt, y không tính đến không có nghĩa là ba không tính đến; thật ra là chướng ngại ngôn ngữ, ba là giáo viên, nói tiếng phổ thông khẳng định ông chủ Vũ nghe hiểu được, mấu chốt là cái người Vũ Khánh Cương này vừa sốt ruột kích động lên, trôi chảy khoan khoái phun ra đều là giọng rặt mùi vị Đông Bắc, ba có nghe hiểu được lý giải được không? Lại thêm, khó trách mẹ dám lớn tiếng với ba, thì ra có người ở sau lưng bày mưu tính kế!

Lòng Hứa Tư Văn nói em còn có thể tìm ra nguyên nhân, Vũ Khánh Cương đồ ngốc anh!

Anh cứ ủ rũ chết đi!

Có người tự tổn hại như anh sao?

Xúi giục mẹ Hứa đối nghịch với ba Hứa, thuận tiện kéo anh hai chị hai xuống nước…

Hai người ông chủ Vũ cùng ba Hứa nếu có thể câu thông thuận lợi, thì gà mẹ cũng có thể tán gẫu với vịt đực; mỹ nhân cũng có thể nói chuyện yêu đương với dã thú rồi!

"Trước khi em trở về." Trình Mỹ Lệ rửa chút hoa quả bưng tới: "Nhưng làm ba tức giận, ngay cả cái bình tử sa ba thích nhất cũng quăng xuống đất hết."

Hứa Tư Văn vừa nghe càng thêm khẩn trương, ông chủ Vũ hổ lên, cũng không ai biết hắn có khả năng xảy ra chuyện gì; mà sức chiến đấu của ba Hứa cũng không thể khinh thường.

"Chớ dọa Văn Văn, nếu con muốn biết, liền đi hỏi hắn đi, để chính hắn nói với con, chúng ta cũng không thể sau lưng nói thị phi người ta." Mẹ Hứa vỗ vỗ con dâu, ba miệng mười phần ăn ý không mở miệng, trong lòng Hứa Tư Văn băn khoăn cũng chỉ có thể hi vọng vào ông chủ Vũ.

Mẹ Hứa nói với Hứa Tư Văn chuyện Hứa gia mấy năm qua, Hứa gia tập, cùng với tộc nhân Hứa thị; Hứa Gia Văn nói về công việc của hắn; Trình Mỹ Lệ nói về tiệm nhỏ của cô; mọi người cùng nhau nói nhiều nhất, ngoại trừ đương sự Hứa Tư Văn này, chính là nhân khẩu mới trong nhà Tiểu Nữu Nữu.

"Người đâu? Tất cả đi ra!"

Đang nói náo nhiệt, ba Hứa lại gọi người.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, hai người kia còn ở bên ngoài đây.

Trong nhà chính, ba Hứa và Vũ Khánh Cương đều ngồi ở chủ vị, giữa hai người cách một cái bàn khách, phía trên là hai cốc trà bốc hơi nóng.

Mẹ Hứa ngồi bên dưới ba Hứa, anh hai và chị dâu Hứa gia đứng ở phía sau mẹ Hứa; Hứa Tư Văn ngoan ngoãn ngồi bên dưới Vũ Khánh Cương, khẩn trương nhìn ba Hứa.

Loại cảm giác không tốt tương tự như ra toà này!

Ba Hứa bị ánh mắt Hứa Tư Văn nhìn không dễ chịu, làm bộ ho khan hai lần mới mở miệng: "Văn Văn à, nếu đã trở về thì đừng vội đi, ở nhà mấy ngày, hai tháng hai, rồng ngẩng đầu. Người trong tộc đều sẽ đến từ đường dâng nén hương cho tổ tông, cũng để mọi người gặp Cương tử, nhận nhận thức, quen quen thuộc."

Hứa Tư Văn bất khả tư nghị nhìn ba Hứa.

"Cái đó, chờ Bát gia gia con gặp mặt, gật đầu, sau đó bàn lại chuyện hai đứa"

Bát gia gia, lão nhân có số tuổi lớn nhất bối phận lớn nhất trước mắt của Hứa thị, bốn đời cùng đường đức cao vọng trọng.

"Vừa nãy tui nói cả đống lớn, vẫn không thể nào làm rõ ràng sao?" Vũ Khánh Cương vừa nghe liền không vui: "Tui nói cổ họng đều bốc khói trắng luôn, sao còn không xong vậy?"

"Hứa gia chính là quy củ này, mày có ý kiến à?" Ba Hứa nói chuyện nhẹ nhàng với Hứa Tư Văn, đổi thành ông chủ Vũ liền mưa to gió lớn.

"Không!" Ông chủ Vũ có việc cầu người, yếu thế mà!

Lúc này đến phiên ba Hứa vênh váo đắc ý.

Hứa Tư Văn dẫn theo Vũ Khánh Cương dùng danh nghĩa tham quan cho quen thuộc đến phòng của y, ba Hứa trừng mắt, bị mẹ Hứa lôi đi, anh hai Hứa gia mang theo bà xã đi ra ngoài mua thức ăn thuận tiện đón con về.

Hai người vừa vào phòng, không có người ngoài, Vũ Khánh Cương liền ôm Hứa Tư Văn bẹp bẹp hôn mấy cái, hôn đầy mặt Hứa Tư Văn đều là dấu nước miếng của hắn: "Hôm nay thật khó tin mà! Thiếu chút nữa liền không qua được ba em gây khó dễ."

"Em hỏi anh, có phải anh giấu em, tự mình tới không?" Hứa Tư Văn mặc cho ôm cũng không phải không có điều kiện, Vũ Khánh Cương dám gạt mình đơn độc hành động, nhất định phải nói rõ ràng.

"Phải." Vũ Khánh Cương gật đầu, đầu to cọ cọ trong lòng vợ: "Anh nhìn em bị doạ thành như vậy, cũng sợ em bất thình lình trở về, trong nhà không có chuẩn bị gì, anh gọi điện thoại tới cũng chỉ là gọi điện thoại tới, người không tới trước mặt thì đến tột cùng vẫn không giống."

"Cho nên anh liền tự mình đến?" Hứa Tư Văn vuốt hai má Vũ Khánh Cương, có chút ngọt ngào lại có chút xót xa trong lòng, có thể vì y làm đến bước này, cũng chỉ có con hổ Đông Bắc này thôi.

Ba y là tính cách gì, con trai là y còn không biết sao? Vũ Khánh Cương khẳng định chịu không ít khổ.

"Phải, có điều em đừng khó chịu, ba em như vậy quá dễ đối phó, căn bản không phải đối thủ của anh, qua mấy hiệp, ổng liền dựng thẳng cờ đầu hàng."

"Nói bậy!" Hứa Tư Văn không tin: "Tính tình của ba em rất lớn, không xử lý anh đến lột một tầng da tiếp theo cũng là anh may mắn rồi."

“Ha ha ha, da anh không có chuyện gì, ba em ngược lại là bị anh dằn vặt quá chừng.”

“Em biết, anh giựt giây mẹ em chơi trò một khóc hai nháo ba thắt cổ với ba em, anh là chê nhà em không đủ náo nhiệt à?”

“Không! Đó chỉ là đưa ra đề nghị mà thôi, không phải là nhất định phải ầm ĩ! Lại nói, lúc anh tới đây, động tĩnh lớn sợ kinh động người khác, ngày sẩm tối mới đi vòng đường tiến vào, anh gõ cửa ổng không cho mở, anh đứng cách cái cửa nói chuyện với ổng cả nửa đêm, ổng vẫn không lên tiếng, anh cũng không kiên nhẫn, liền hung ác, nói với ổng là anh với em đã ngủ cùng nhau, nếu ổng muốn em chịu thiệt thì cũng có thể đóng cửa để anh ở ngoài.”

Hứa Tư Văn: “Anh còn biết xấu hổ hay không hả? Dám nói thế?”

“Muốn mặt liền không giữ được vợ. Anh còn nói với ổng, là muốn một đứa con trai rưỡi, hay là không có một đứa con trai nào, chính ông tự suy nghĩ đi.”

“Một đứa con trai rưỡi?”

“Anh cũng coi như là con rể Hứa gia, thêm em nữa, không phải một đứa con trai rưỡi sao.”

“Đây là cái phép tính gì hả?”

“Phép tính của Vũ gia!”

“Ba em có phản ứng gì?”

“Ba em mở cửa xong liền vọt ra, nhắm thẳng mặt anh liền xuống tay tàn nhẫn…”

“Đánh đau đi? Bị thương chỗ nào rồi? Sao anh không chạy hả? Ngày hôm nay không phải anh chạy rất lưu loát sao?” Hứa Tư Văn vừa nghe Vũ Khánh Cương bị ba y đánh, tự nhiên đau lòng Vũ Khánh Cương bị đánh, đối với ba Hứa động thủ không thể oán giận tuy nhiên tuyệt đối sẽ không đau lòng cho cái người hành hung là ba Hứa này.

“Không, lúc ba em xông lại đánh anh, anh liền nhấc cánh tay cản một chút, anh không sao thế nhưng cổ tay ba em bong gân.”

“Em đi xem ba em!” Hứa Tư Văn đứng dậy nhấc chân liền muốn đi.

“Đừng mà!” Ông chủ Vũ chân chó ôm eo vợ không buông tay: “Gân sưng lên một cục, vẫn là đội trưởng bảo an đi theo tới, cầm dầu hoa hồng xoa nhẹ nửa giờ mới tiêu, sau đó ba em liền yên tĩnh.”

Vũ Khánh Cương còn có chút tình huống chưa nói, có thể không yên tĩnh sao? Ông cụ tuổi đã lớn mà còn sưng gân, xoa tan sưng gân dễ dàng như vậy sao? Ông cụ đau đến trán đầy mồ hôi, toàn thân lõng bõng nước đâu còn sức lực dằn vặt chứ!

Hắn cũng là lúc đó thừa dịp yếu mà vào, ba Hứa bất đắc dĩ bị người ta tóm lấy chỗ đau, đành phải không tình nguyện gật đầu đồng ý điều kiện ông chủ Vũ đưa ra.

“Không đúng!” Hứa Tư Văn hoài nghi nhìn Vũ Khánh Cương: “Anh còn có chuyện không nói cho em biết đi?”

Ông chủ Vũ giương mắt liếc nhìn Hứa Tư Văn, lòng nói vợ thật thông minh, quá khôn khéo, cái này cũng có thể đoán được.

Lập tức thành thật khai báo: “Anh mang theo một loạt bút lông bút lông sói tốt nhất, tất cả đều là đồ thật, đồ cổ! Là loại giá trị rất đắt tiền! Đặt ngay trước mặt ông ấy, hỏi ông ấy thích không? Ổng gật đầu, anh liền nói để anh đến nhà không? Ổng lắc đầu, anh liền bẻ một cây bút lông sói…”

“Anh!” Hứa Tư Văn tức giận nha!

Dùng đầu ngón tay chọt chọt đầu Vũ Khánh Cương: “Sao em lại coi trọng cái loại như anh chứ? Có phải là anh muốn chọc giận chết em không?”

“Ha ha ha! Vợ đừng tức giận, em xem ba em hiện giờ thành thật bao nhiêu? Một chút cũng không dám hả hê với em” Vũ Khánh Cương không da không mặt mũi cười vui vẻ: “Em không nhìn thấy ba em lúc đó như vậy, ôi chao! Thật giống như khoét thịt trong lòng ông ấy vậy, anh phá phá ba cây bút ổng liền xin tha.”

“Ông ấy là đau lòng đồ vật.” Người nhà họ Hứa quý nhất là giấy và bút mực, coi sách như mạng. Cái tên Vũ Khánh Cương này xem như là đập vào tử huyệt.

“Ông ấy biết đau lòng đồ vật sao không biết đau lòng em? Em còn là con ruột ổng nữa? Anh nói với ổng, bây giờ nhìn đồ vật biết đau lòng, vậy nếu đổi thành con trai liền không đau lòng ư?” Vũ Khánh Cương khẽ thở dài: “Kỳ thực ông cụ tâm không xấu, chỉ là vịt chết mạnh miệng, nếu em không ép buộc ông ấy thật chặt, ổng sẽ không nhả ra. Ông ấy cũng nhớ em, trong lòng em kỳ thực cũng nhớ nhà, chỉ là hai người thật không hổ là cha con ruột, đều không biết chịu thua, cố chấp cứng rắn muốn chết, nếu không mở ra nút chết giữa hai người, khi nào mới có thể về cùng em hử!”

“Em biết, em đều biết.” Hứa Tư Văn nhẹ nhàng dựa sát trong lồng ngực Vũ Khánh Cương, y đều biết, chỉ là cận hương tình khiếp, y không biết phải làm thế nào câu thông với ba, phải nhận sai như thế nào mới có thể có được sự thông cảm của ông ấy, y không phải hối hận mình come out, mà là hối hận lúc trước tự cho là thông minh, không nghe lời người nhà nói, giữ một khoảng cách với Trang Sĩ Nhân, khiến mình mất đi lập trường, còn làm phiền hà người bên cạnh.

“Cám ơn anh, thân ái”! Hứa Tư Văn mở được tâm kết này, tâm tình không phải tốt bình thường, vì cảm ơn ông chủ Vũ, chủ động ôm đầu to của ông chủ Vũ nhắm ngay cái trán rộng hôn một cái.

Lúc ấy Vũ Khánh Cương liền choáng váng.

Vợ thưởng cho mình!

“Sao anh không hôn lại?” Có một âm thanh mang theo một chút nghi hoặc vang lên, nhắc nhở ông chủ Vũ.

A!

Ông chủ Vũ lập tức hành động, cũng ôm đầu Hứa Tư Văn bẹp một cái lên trán vợ, lập tức cảm thấy không đúng!

Hết chương 80

81. Chương 81: 081. Nữu Nữu

Không chỉ Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn cũng biết không thích hợp.

Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương vô cùng ăn ý đồng thời cúi đầu, sau đó hai người đồng thời quay đầu liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng lại nhìn chằm chằm vật nhỏ ngồi xổm trên đất ngẩng cái cổ nhỏ lên chớp chớp mắt to tò mò nhìn hai người bọn họ.

“A!”

“A!”

“A!”

Ba tiếng kêu sợ hãi liên tục vang lên, một tiếng là Hứa Tư Văn trong trẻo như nước, một tiếng là ông chủ Vũ cao vút trong mây, còn có một tiếng không kém chút nào so với hai người bọn họ, chỉ là rất nãi thanh nãi khí*.

*Nãi thanh nãi khí: giọng con nít ngây ngô

Lách cách, lạch cạch, oành!

“Ai nha!”

“A nha!”

“Oa a!”

Hai lớn một nhỏ thiếu chút nữa liền lăn thành một đống!

Hai người lớn bị cả kinh lập tức ôm chặt đối phương, nhưng sau đó phát hiện phản ứng này không đúng! Lại bắt đầu giống như bọ chét nhảy ra khỏi người đối phương, kết quả là lúc ôm chặt hai người bị cụng đầu, lúc rời khỏi đối phương anh đẩy em một cái em lay anh một cái, dùng sức quá lớn, tính toán sai lầm, một người đụng eo, một người khác đụng phải xương bánh chè.

Chỉ có viên tròn đang ngồi xổm trên đất kia, tứ chi cùng sử dụng bò một đoạn ngắn sau đó đứng lên, ôm búp bê trong lồng ngực, lắc lắc cái mông nhỏ lạch bạch lạch bạch chạy ra bên ngoài, vừa chạy còn vừa lớn tiếng cười khanh khách: “Hôn hôn trán xấu hổ xấu hổ! Ban ngày làm việc không kéo rèm!” Còn rất dễ nghe!

Chạy đi là một bé gái nhỏ xíu, mặt tròn mắt to, thân thể đầy thịt, ôm một con búp bê, đầu cột bím tóc hướng lên trời, có hai cái hoa mặt trời, vừa chạy đi, bím tóc nhỏ hướng lên trời kia lay lay rất đáng yêu. “Đây là con gái nhà ai vậy? Thành tinh rồi đi?” Vũ Khánh Cương khom lưng xoa xoa đùi, hắn đụng phải khung cửa, sợ là bầm xanh rồi. “Là Nữu Nữu, em đã xem hình và video của nó rồi.” Hứa Tư Văn xoa eo, chậm rãi bóp bóp, phát hiện không quá đau.

Nghĩ đến vừa nãy Vũ Khánh Cương mặc dù dưới tình thế cấp bách thì đối với mình cũng không hạ thủ tàn nhẫn không dùng bao nhiêu sức lực, trong lòng liền tốt đẹp không thể nói rõ, cũng sắp sửa bay lên.

Vì vậy lúc hai người đi ra, tư thế biểu tình và vân vân liền khác nhau thật nhiều, Hứa Tư Văn vốn là không cao bằng Vũ Khánh Cương, nhưng mà lúc này y thẳng lưng eo mặt rạng rỡ, trái lại ông chủ Vũ Vũ Khánh Cương đi ra cùng y, thì lại xoa thắt lưng đầu gối bủn rủn, hai người vừa so sánh, có vẻ Hứa Tư Văn cao lớn hơn, Vũ Khánh Cương ngược lại thành quần thể yếu thế.

Ngươi nói xem hai người đang lúc tốt đẹp, đột nhiên nhảy ra một con bé năm tuổi, ai cũng sẽ thất kinh được không? Huống chi còn là hai nam nhân cùng một chỗ.

Dù là một nam một nữ, vậy cũng cần da mặt được không!

Ông chủ Vũ là bị bé gái làm cho áp lực tâm lý.

Nghe động tĩnh thật ầm ĩ, bốn người lớn Hứa gia cũng đều chạy tới, dù sao thì cả nhà chỉ có một đứa trẻ là Nữu Nữu, thực sự là nuôi như châu như bảo, Nữu Nữu lại là một tiểu quỷ cực kỳ đáng yêu, Hứa gia không vì bé là con gái mà không thích, trái lại sắp nuông chiều đứa nhóc thông minh đáng yêu này lên trời luôn rồi.

Bé con kia chạy đến liền nhào vào ôm ấp của ông nội, rung đùi đắc ý nói lại hai câu bé nói vừa nãy với ông nội.

“Đây là sao…” “Ơ!”

Người nhà họ Hứa vừa chạy tới nghe tiểu Nữu Nữu nói những lời này, lúc đó sắc mặt rất đặc sắc.

Đặc biệt là ba Hứa!

Hai người là quan hệ gì gì kia, Hứa Tư Văn lại chủ động kéo Vũ Khánh Cương vào phòng của y, còn hôn trán lại hôn mặt, còn có thể làm chuyện gì? Làm chuyện gì còn cần kéo rèm cửa sổ?

Từ khi Hứa gia có một Hứa Tư Văn, năm miệng ăn Hứa gia, ngoại trừ tiểu Nữu Nữu, sau lưng đều đã từng cặn kẽ tìm hiểu qua đồng tính, thậm chí tiên tiến hơn, Hứa Gia Văn còn tìm hiểu sâu một chút, dù sao cũng là anh em ruột, hắn cũng không muốn em trai mình chịu thiệt chịu khổ.

Xem biểu hiện bây giờ của hai người… Ặc, người nhà họ Hứa đột nhiên hiểu tại sao Vũ Khánh Cương tích cực muốn đến nhà như vậy, chết sống đều phải vào mộ tổ Hứa gia tiến vào từ đường Hứa gia. “Giữa ban ngày, còn thể thống gì?” Ba Hứa nghiêm mặt, lúc này không nhằm vào một mình Vũ Khánh Cương nữa, Hứa Tư Văn có liên quan cũng bao quát ở bên trong. “Khụ khụ!” Mẹ Hứa lúng túng ho nhẹ một tiếng. “Văn Văn à, đây chính là Nữu Nữu!” Cho dù sự thật trước mắt khiến người hoài nghi, nhưng mà Hứa Gia

Văn luôn cảm thấy em trai mình sợ là không áp chế nổi con hổ Đông Bắc kia. Cho nên Hứa Gia Văn chuyển đề tài.

"Ôi chao! Con bé này là nhóc nhân sâm thành tinh đi? Quá khiến người ta yêu thích rồi!" Vũ gia ba đời đều không có con gái, thình lình có một đóa hoa như vậy, tuy rằng không phải nhà mình, nhưng là nhà mẹ đẻ của vợ thì cũng giống vậy thôi! Ai bảo chị dâu Thúy Hoa không có nhà mẹ đẻ chứ.

Vũ Khánh Cương là một lão hổ tinh lợi hại bao nhiêu chứ!

Hắn lập tức nhận ra người nhà họ Hứa chuyển biến, trong lòng hưởng thụ khỏi nói rồi!

Hiểu lầm gì đó, mặt mũi gì đó, hắn quan tâm sao?

Tuyệt đối là không rồi!

Hắn ước gì khiến người nhà họ Hứa hiểu lầm thêm chút nữa kìa!

Như vậy thì hắn càng có thể được việc.

Lúc này ông chủ Vũ cũng thuận theo người nhà họ Hứa dời đi lực chú ý, cong eo thích thú đi về phía trước, nhìn tiểu Nữu Nữu cười híp mắt lại cười híp mắt, tiểu nha đầu thật sự là một bảo bối, mang đến vận may cho hắn. "Chào chú." Tiểu Nữu Nữu đặc biệt có lễ phép, quay đầu trước tiên chào hỏi Vũ Khánh Cương đi lại gần, nhóc con béo ị nói chuyện còn bi bô, không nói lời nào đã đủ khiến người ta thương, vừa nói chuyện lại càng đáng yêu. "Tốt tốt tốt!" Vũ Khánh Cương liên tiếp đáp lại ba chữ "tốt", một cái mặt hổ cười giống như đóa hoa.

"Gọi chú gì chứ? Gọi…" Cho dù ba Hứa cảm thấy mình đuối lý, nhưng vẫn là không chịu nổi Vũ Khánh Cương, nhất là bây giờ Vũ Khánh Cương còn cười hì hì chào hỏi với cháu gái nhỏ, tức chết rồi!

Muốn cháu gái gọi "thím", nhưng mà như vậy không phải là thừa nhận quan hệ của hai người sao? Còn không gọi thím mà nói, vậy phải gọi gì?

Mặc dù là người ngoài, tiểu Nữu Nữu kêu một tiếng chú cũng không quá đáng nha! "Gọi là chú Vũ đi, con là tiểu Nữu Nữu à? Chú là em trai của ba con, chú là Hứa Tư Văn, con có thể gọi là chú nhỏ, hoặc là chú." Vẻ mặt Hứa Tư Văn đầy lúng túng trừng Vũ Khánh Cương một cái, lúc này mới chào hỏi với tiểu Nữu Nữu.

Y không biết người trong nhà lén lút hành động, cho rằng bọn họ không quá hiểu rõ chuyện nam nam, chỉ là hiểu lầm đã sinh ra, y cũng không thể nói chuyện ở trong phòng bọn họ với người nhà đi? Nói cho bọn họ biết y mới là phía dưới?

Nếu y thật sự nói, ba Hứa còn không phải lại tức giận à!

Hiểu lầm liền hiểu lầm đi, không thấy Vũ đại lão hổ đều thành Vũ đại lão miêu rồi sao? Nếu hắn cũng không tính đến, vậy y còn sợ gì?

Có một nửa kia cưng chiều mình chính là rất tốt, làm chuyện gì cũng không cần trông trước trông sau. "Chào chú nhỏ, chào chú Vũ." Tiểu Nữu Nữu cắn ngón tay nghiêng đầu nhỏ nhìn nhìn Hứa Tư Văn lại nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, định ra tên gọi cho hai người. "Chú cũng chào tiểu Nữu Nữu." Hứa Tư Văn vui vẻ sờ sờ đầu bé con, ôn nhu mềm mại mang theo mùi sữa thơm.

Vũ Khánh Cương thì lại không khách khí như Hứa Tư Văn, cái tên này mơ ước bím tóc nhỏ hướng lên trời của bé con kia từ lâu rồi.

Mới đầu là kéo kéo một chút, sau đó lại vuốt vuốt trấn an trấn an, mu bàn tay cọ cọ móng vuốt béo béo non mịn nhất của bé con, ôi chao! Bạn đang ?

Khiến ông chủ Vũ cao hứng không chịu nổi, tiểu nha đầu thật ngoan nha! "Chờ đã! Chú Vũ có thứ tốt cho Nữu Nữu!" Nói xong ông chủ Vũ chạy ra chỗ chiếc Land Rover của mình đậu ở trong sân, quà ra mắt trong xe vẫn chưa có cơ hội lấy ra đưa cho người đâu, vừa lúc giải quyết luôn một lượt.

Người nhà họ Hứa nhìn ông chủ Vũ vui vẻ không chút áp lực chạy vào chạy ra, ôm một đống lớn đồ vật, làm sao còn không rõ, mình đã hiểu lầm người ta? (Ý nói cái vụ hiểu lầm ông chủ Vũ ở dưới lúc nãy á)

Ba Hứa liền trừng Hứa Tư Văn một cái: Cái đồ gây thất vọng!

Mẹ Hứa vừa buồn cười vừa tức giận cũng trừng Hứa Tư Văn một cái: Tiểu tử thúi.

Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ liếc mắt nhìn nhau, cũng càng vừa lòng thêm một phần với Vũ Khánh Cương, ít nhất bây giờ nhìn ra, cái người Vũ Khánh Cương này đối xử với em trai quả thật là không lời nào để nói. "Ba, đây là quà ra mắt Cương tử chuẩn bị cho ngài." Hứa Tư Văn cầm cái hộp dùng dải lụa màu xếp thành một đóa hoa đưa cho ba Hứa. "Gặp qua không biết bao nhiêu lần rồi, hiện tại mới đưa quà ra mắt có phải là đã muộn không?" Ba Hứa nghĩ tới lần gặp gỡ đầu tiên nghẹn khuất, khí giận liền xông lên. "Nếu không thì đổi thành ba cây bút gãy nhé?" Vũ Khánh Cương còn châm dầu vào lửa. "Câm miệng!" Ba Hứa tiếp nhận quà ra mắt, nhưng vẫn tức giận trừng Vũ Khánh Cương: "Vậy đống bút lông sói kia đâu? Mày xử lý như thế nào?" Ấn tượng Vũ Khánh Cương cho ba Hứa chính là một tên thổ phỉ! Đại ác ôn! Tên lỗ mãng!

Ông cụ là thật sự sợ Vũ Khánh Cương quay người liền bẻ gãy hết bộ bút lông sói kia vứt vào bếp lửa làm củi chụm. "Còn đặt ở trên xe đó, thiếu mất ba cây cũng bù lại rồi, ngài thấy sao?" Vũ Khánh Cương giống như sói bự dụ dỗ con nít, tận lực khiến ba Hứa không cự tuyệt được đồ vật. "Bị thiếu cũng bù lại rồi?" Ba Hứa kích động, một bộ bút lông sói kia chính là trân phẩm, là đồ tốt rất hiếm thấy, không thể có được thì nhìn thôi cũng tốt mà. "Phải, ở trong xe đó, chúng ta đi xem xem? Ngài cũng biết con chính là một người quê mùa, những thứ này con cũng không hiểu lắm, người khác đưa thì con nhận thôi, lão gia ngài cứ giữ giữ đi…" Ba Hứa cứ như vậy bị câu mất, hai người một trước một sau đi ra ngoài, Vũ Khánh Cương mở cốp xe sau ra, đồ bên trong khiến ba Hứa lần đầu tiên có vẻ mặt tươi cười với Vũ Khánh Cương.

Nếu nói ông chủ Vũ hổ lên, thật sự giống như Hứa Tư Văn nghĩ vậy, cũng không ai biết hắn có thể làm được chuyện khác người cỡ nào; nhưng mà giống vậy, nếu như hắn muốn lấy lòng một người, cũng có lắm thủ đoạn, vết xe đổ của ông hai vào ông ba, hiện giờ ba Hứa đang dẫm vào.

Ông chủ Vũ cũng không ngốc, hắn đối nghịch với cha vợ, là muốn cho người nhà họ Hứa đều biết hắn mạnh mẽ, hắn có năng lực bảo vệ tốt vợ mình, thế nhưng cũng không thể luôn cùng cha vợ như nước với lửa được, như vậy sẽ làm khó người đứng mũi chịu sào là vợ, hắn làm sao lại để vợ bị khó xử chứ?

Lúc nên kiên cường thì ông chủ Vũ chưa bao giờ bay hơi, thế nhưng lúc nên chịu thua lấy lòng, ông chủ Vũ cũng là đại trượng phu co được dãn được.

Huống chi lấy lòng cha vợ vốn là phải mà. "Cương tử thực sự là đứa trẻ tốt." Mẹ Hứa an ủi. "Anh ấy lại không có bộ dạng đứng đắn, may nhờ ba không chê anh ấy." Hứa Tư Văn cầm gấm Tô Châu trong tay đưa cho mẹ Hứa: "Vật này đều là con chọn, nếu dựa theo ánh mắt của anh ấy đó hả, không thể không gây ra chuyện cười."

Hết chương 81

82. Chương 82: 082. Hứa Tam Biến

"Đây là tâm ý của nó, mẹ rất thích." Mẹ Hứa vuốt gấm Tô Châu tinh xảo, trong mắt đều là ý cười.

Cho dù Hứa Tư Văn rời nhà mấy năm, thế nhưng sở thích của người nhà đều nhớ rõ, đồ đưa đi, quả nhiên đều rất hài lòng.

Đặc biệt là đồ cho tiểu Nữu Nữu, khiến Trình Mỹ Lệ liên tiếp nói: "Này quá quý trọng đi?"

"Nữu Nữu tới năm tuổi mới nhìn thấy người làm chú là em, quý giá đến đâu, cũng không mua lại được trước đây, chị hai nhận đi." Sở dĩ Hứa Tư Văn đồng ý Vũ Khánh Cương dùng lễ vật quý trọng lộ liễu như vậy tặng cho Nữu Nữu, cũng bởi vì trong lòng y rất xin lỗi Nữu Nữu, làm chú ruột, đứa nhỏ đã năm tuổi mới nhìn thấy mặt, y có thể không áy náy sao.

"Được, sau này á, coi như ở trong đồ cưới cho Nữu Nữu đi." Hứa Gia Văn làm chủ nhận lấy, hắn nhìn ra được bút máy của hắn nhất định là em trai chuẩn bị, bởi vì chỉ có em trai mới biết nhãn hiệu và hình thức

bút máy hắn thích là dạng gì, ngay cả vợ cũng không biết đâu.

Không khí có chút nặng nề, để sinh động bầu không khí, Hứa Tư Văn kể với bọn họ quá trình Vũ Khánh Cương chọn lựa lễ vật, phần tài liệu cá nhân cặn kẽ kia không đề cập, chỉ nói Vũ Khánh Cương vẫn cho rằng chỉ có thứ quý nhất mới là tốt nhất, còn nói chuyện hộp nhẫn phỉ thúy kia, đem mẹ Hứa và Trình Mỹ Lệ đều chọc phát cười, mặt anh hai Hứa gia xạm lại: "Anh xem hắn dám! Lúc đó không cần ba mẹ lên tiếng, trước tiên anh đánh với hắn một trận rồi nói!"

Anh hai Hứa gia nhã nhã nhặn nhặn cũng có lúc muốn đánh người nào đó một trận, mặc cho là bà xã của ai hảo hảo ở nhà, lại bị người ta tặng một hộp nhẫn, trước tiên không nói giá trị của nhẫn phỉ thúy kia, chỉ cần là ý tứ "nhẫn", cũng đã đủ để anh hai Hứa gia yêu vợ bùng nổ.

Trong xe của Vũ Khánh Cương, ngoại trừ lễ vật trước đó đã chuẩn bị xong, còn có một ít là hắn lén lút dùng để thông đồng ba Hứa, trọn bộ bút lông sói kia chính là một trong số đó.

Giấy và bút mực, hiện tại có bút cùng nghiên mực, ba Hứa phát hiện mực Huy Châu trong góc cốp xe sau, còn là mực cực phẩm!

"Này, này, cái này...!" Đáng thương ông cụ kinh hỉ quá lớn, tay run rẩy ôm chặt không buông, ngay cả lời cũng nói không rõ ràng.

"Chú Hứa, chú Hứa ngài đừng kích động nha! Bình tĩnh! Bình tĩnh!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng vỗ ngực vuốt lưng thuận khí cho ông cụ: "Đây là cái gì mà khiến lão gia ngài yêu thích như thế? Ngài thích thì liền lấy đi, con cũng không dùng được."

"Thật sự?"

"Thật sự!"

"Mày chắc chắn chứ?"

"Con xác định!"

Ông cụ lập tức cảm thấy Vũ Khánh Cương cũng không đáng ghét như vậy.

"Mấy thứ này mày tốn không ít tiền đi?" Ba Hứa cầm đồ vật không có nghĩa là ông cụ liền thật sự vô liêm sỉ như vậy nhận mà không lên tiếng, người nhà họ Hứa đều có khí khái văn nhân, không chịu nổi đồ tốt bị lưu lạc, nhưng cũng biết vật này tốt, giá tiền phỏng chừng cũng rất cao.

"Cái này ngài cũng không biết đi? Vật này là năm trước lúc đi thịnh kinh, đào ra được từ trong một phố đồ cổ, con không hiểu mấy cái này, lúc đó người bán thứ này chính là một thanh niên, nhà hắn vốn cũng là gia đình giàu có, nhưng cõi đời này nào có nhà giàu nào trường thịnh không suy chứ? Cha hắn phá của phá khinh khủng, đến đời hắn không còn sót lại gì, cha hắn chết cũng không tiền an táng, cũng chỉ có thể đem mấy thứ không có tác dụng lớn mang ra đổi tiền, nhưng một tên nhóc như hắn, lông còn chưa dài nữa, ai tin đồ trong tay hắn là đồ tốt chứ?"

"Vậy mày liền mua?" Ba Hứa nghe lai lịch của đồ vật trong lòng liền không còn gánh nặng như vậy, nhận đồ cũng phải có chọn lọc, nếu như quá đắt giá ông liền lấy, lại để cho Tư Văn trả lại là được.

"Lúc ấy thấy đứa nhỏ thật đáng thương, lại nói con cũng không thiếu chút tiền kia, coi như tích đức, mua lại con cũng không biết món đồ này dùng thế nào, con thấy đứa trẻ kia cũng là kiến thức nửa vời, thế nhưng hắn nói là đồ tốt, ông nội hắn hồi đó coi nó như bảo bối, chỉ là lão gia tử ra đi đột ngột, trong nhà cũng không biết hàng, cho nên đứa trẻ kia cũng không rõ lắm đến cùng là giá trị bao nhiêu, con liền cho hắn giá cao một chút mua lại."

"Ừm, mày ngược lại là vận khí tốt, vật này tuy rằng không phải kim ngân châu báu, lại vượt qua những vật phàm tục đó rất nhiều, vô giá, hiểu không?"

"Không hiểu lắm." Ông chủ Vũ thành thật lắc đầu.

"Gỗ mục không điêu khắc được!" Ba Hứa bị nghẹn một chút, bỏ rơi Vũ Khánh Cương tự mình vui vẻ ôm bảo bối chui vào thư phòng.

Vũ Khánh Cương vuốt đầu to ngây ngô vui mừng, không cãi lại cũng không chống đối.

"Anh đổ cho ba em thuốc mê gì vậy? Chuyển biến thật nhanh!" Hứa Tư Văn xem như là mở mang kiến thức, thái độ của ba y cũng sắp đuổi kịp Liễu Tam Biến* rồi, một ngày đổi ba lần, ba y thành Hứa Tam Biến.

*Liễu Tam Biến (984-1053), tự Cảnh Trang, sau đổi tên thành Liễu Vĩnh, tự Kỳ Khanh. Bởi vì đứng hàng thứ bảy, lại gọi là Liễu Thất, là người Sùng An, tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc. Cuối đời lại xưng là Liễu Truân Điền.

"Anh hạ mình xoay quanh ba vợ mà, dỗ cho cao hứng thôi!" Ông chủ Vũ gian xảo nháy mắt với Hứa Tư Văn.

Lúc ăn cơm tối, ba Hứa thế mà lại nói với Vũ Khánh Cương: "Chờ lần sau nếu còn có chuyện tốt có thể gặp không thể cầu như vậy, cũng nói cho tao biết một tiếng."

"Dạ!" Vũ Khánh Cương gật đầu, lòng nói có thể gặp không thể cầu có thể gặp không thể cầu, không phải là mỗi ngày đều có thể "nhặt" được… (*)

*Ở chỗ này, ba Hứa dùng "kiểm lậu", nghĩa của từ này thể hiện ở chữ "kiểm", nghĩa là có thể gặp mà không thể cầu, tuy nhiên, trong ngôn ngữ phương bắc, chữ "kiểm" lại có ngụ ý việc hi hữu, là biểu đạt vô cùng khôi hài. Ngoài ra, chữ "kiểm" có nghĩa là "nhặt".

Ăn cơm tối xong, lúc an bài đi ngủ thì chuyện lại tới nữa.

"Bạn già và con dâu dẫn Nữu Nữu ngủ ở nhà chính, Gia Văn cùng Cương tử ngủ ở chỗ Gia Văn, Tư Văn buổi tối chung phòng với ba." Ba Hứa rất có khí thế an bài vấn đề chỗ ở.

Người nhà họ Hứa tập thể gật đầu, Vũ Khánh Cương không tình nguyện cũng phải chịu, có điều hắn lập tức nghĩ ra một biện pháp.

Kỳ thực Hứa gia đủ chỗ, cho dù người nhà họ Hứa muốn nói chuyện thâu đêm với Hứa Tư Văn thì cũng có thể nói rõ, Vũ Khánh Cương sẽ không không hiểu chuyện như vậy, nhưng ba Hứa làm quá rõ ràng, còn phái anh hai Hứa gia trông coi, Vũ Khánh Cương vốn phản nghịch, bạn càng không cho hắn làm cái gì, hắn lại càng phải làm cái đó!

Hứa Tư Văn nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, phát hiện dưới bộ dạng trung thực của người này, cặp mắt hổ kia lanh lợi xoay quanh, liền biết hắn nghĩ mấy chuyện xấu.

Có điều, làm thì làm đi, y coi như xem trò vui, nhìn người yêu cùng người thân đấu pháp kỳ thực cũng rất thú vị, cơ mà y còn chưa biết, toàn bộ người nhà họ Hứa cùng lên cũng không đấu lại Vũ đại lão hổ, bởi vì người Hứa gia không liều như Vũ đại lão hổ, ngày sau Hứa Tư Văn không ít lần hối hận không nên dung túng Vũ Khánh Cương, cái gì gọi là "Mãnh hổ ra khỏi lồng!" Cái gì gọi là "Thả cọp về rừng"? Chính là đây!

Buổi tối, ba Hứa gọi riêng Hứa Tư Văn đến thư phòng, hai cha con ngồi đối mặt nhau, Hứa Tư Văn nhìn tóc ba Hứa trắng rất nhiều, trong lòng chua xót.

"Thằng nhóc kia rất tốt, lúc này ánh mắt con không tệ, chờ bát gia gia bọn họ đều gặp, các con cũng coi như là qua đường sáng, sau này thường trở lại thăm nhà." Ba Hứa nhìn con trai út, trong lòng cũng chua vô cùng, năm đó sao ông không đau lòng con trai mình chứ? Chỉ là chuyện tộc nhân Trang thị quá khó ăn, trong tay còn giữ rất nhiều ảnh chụp, chứng minh Hứa Tư Văn là kẻ chủ động lại quấn lấy người không buông, náo động đến mức mười dặm tám thôn mọi người đều biết.

"Dạ, cảm ơn ba." Hứa Tư Văn cười cười.

"Trang Sĩ Nhân bên kia, con, ừn, không có suy nghĩ gì à?" Ba Hứa đổi đề tài: "Năm đó sau khi con đi, bát gia gia từng cho người ra ngoài nghe ngóng nhiều lần, biết Trang Sĩ Nhân đi du học nước ngoài, tất cả mọi người đều cảm thấy sự tình quá kỳ lạ, chỉ là không tra được gì khác, lúc ấy nháo lên ồn ào huyên náo, càng thêm rối loạn. Mãi đến khi thằng nhóc kia chuyển phát nhanh tư liệu điều tra cho ba, chúng ta mới biết đồ đê tiện Trang Sĩ Nhân kia có bao nhiêu đáng ghét!"

Chiếm tiện nghi còn trả đũa, nếu nói ba Hứa tức giận với Hứa Tư Văn, vậy đối với Trang Sĩ Nhân chính là hận không thể nhanh chóng diệt trừ.

"Nếu như hắn không xuất hiện trước mặt con, có lẽ con đã buông tay từ trước, nếu ông trời an bài hắn trở về, chuyện này khẳng định còn chưa xong." Hứa Tư Văn cũng không phải quả hồng mềm: "Cương tử sợ là đã có kế hoạch, chẳng qua là con càng muốn tự mình lấy lại công đạo."

"Tốt, đây mới là con cháu Hứa gia ta." Ba Hứa vui mừng!

Ông sợ nhất Hứa Tư Văn có nỗi lòng, cả đời này đều nghẹn khuất.

"Nhưng ba, không phải con đã bị xóa tên trog từ đường rồi sao?" Nếu như y nhớ không lầm, hình như trên văn tế nói như thế.

"Ai nói thế?" Ba Hứa giận dữ: "Con học sách luận thế nào hả? Không ôn tập thể văn ngôn sao? Bát gia gia con rõ ràng nói, muốn tự bản thân con lập nghiệp, công thành danh toại. Như vậy con có thể trở lại dòng họ, trên gia phả ngay cả tên của con cũng không gạch bỏ, con có chết cũng phải vào mộ tổ Hứa gia, bài vị nhận hương khói Hứa gia."

"A?"

Mấy năm nay y không dám trở về ngay cả điện thoại của anh hai cũng không dám nhận, cũng bởi vì trên gia phả không còn tên của y, y đã không còn là tộc nhân Hứa thị, mỗi khi nhớ tới đều ảm đạm không thôi, hiện tại đột nhiên biết được căn bản cũng không phải là chuyện như vậy, lập tức cao hứng!

"A cái gì mà a? Trình độ văn học của bát gia gia tinh thông cổ kim, văn tế năm đó lão nhân gia người sáng tác chính là để lại đường lui cho con, mấy cái thứ tối nghĩa đó, ngoại trừ những người nghiên cứu cổ văn trong Hứa thị chúng ta ra, ngay cả tộc nhân bình thường cũng nghe không hiểu, huống chi những người ngoài kia, tộc nhân Trang thị nghe thì càng là mây mù dày đặc, lừa gạt bọn họ rất dễ dàng." Ba Hứa nghiêm túc giải thích cho con trai út: "Chỉ chờ con danh chính ngôn thuận tự mình sửa lại án sai, lập tức có thể trở về! Hứa gia ta không tin tưởng cái khác, đối với đứa nhỏ nhà mình còn không tin tưởng sao? Con trai của ba sớm muộn gì cũng sẽ khiến người từng bắt nạt nó trả giá thật lớn."

Hứa thị đoàn kết lại thù dai, nhưng người ta không hổ là người đọc sách gia truyền vừa làm ruộng vừa đi học, dù là trừng mắt tất báo cũng làm người khác không nhìn ra bọn họ không đúng, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta ta tất báo.

"Con cho là… mọi người đều không cần con nữa…" Hứa Tư Văn ấp a ấp úng thật ngại ngùng, còn có cảm động cùng kích động.

"Nếu chúng ta không cần con, còn có thể để chị dâu con mật báo cho con, để anh trai con cõng con ra ngoài sao? Cho dù Cát thị khẩu có dựa vào ven đường đi nữa, thì cũng vẫn là địa phương thuộc về Hứa gia tập, không có người thả thì một đám nhóc choai choai Trương Lam Hà đi vào được sao?"

Chuyện năm đó, vẫn là một cái gai trong lòng hai cha con, lúc này toàn bộ đều đã nói ra, cái gai kia rút ra ngoài, hai người đều sảng khoái không nói thành lời, phụ tử tình thân rất nhanh ấm lên.

Đợi đến lúc ngủ, hai cha con lại cùng nhau nói những chuyện phát sinh trong thời gian mà đối phương chưa từng tham dự.

Chỉ là đến lúc nửa đêm, anh hai Hứa gia ôm chăn bộ dạng vô cùng đáng thương chạy đến tìm ba và em trai.

"Anh hai?" Hứa Tư Văn tưởng là Vũ Khánh Cương, ba Hứa cũng cho rằng sẽ là Vũ Khánh Cương, cho nên đã sớm bày ra gương mặt không cao hứng chờ hắn, kết quả vừa mở cửa ra, lại là Hứa Gia Văn ủ rũ xuất hiện ở cửa…

Hết chương 82

83. Chương 83: 083. Ha Ha Ha...

"Ba, Văn Văn, để con tìm một chỗ ngủ đi!" Hứa Gia Văn vẻ mặt tiều tụy ngáp mấy cái liền, mí mắt đánh nhau.

"Đây là thế nào?" Ba Hứa thu hồi sắc mặt nhạc phụ tương lai tiêu chuẩn, vô cùng bồn chồn, con lớn của mình khuya khoắt đến tìm ba, bao nhiêu năm không xảy ra chuyện như vậy rồi?

"Văn Văn, anh thấy em vẫn là cùng tên kia tan đi, lần nữa tìm người khác." Hứa Gia Văn tiến vào tìm chỗ ngủ.

"Tại sao chứ?" Hứa Tư Văn không vui, hổ Đông Bắc nhà y thật vất vả cố gắng mới tới được bước có thể ngủ lại này, trả giá bao nhiêu khổ cực hả? Dựa vào cái gì lúc này anh hai lại phản đối?

"Tại sao hả?" Hứa Gia Văn không tìm được chỗ ngủ thích hợp, vốn là, chỗ này của Hứa Tư Văn cũng không phải bao lớn, một cái giường mặc dù là giường đôi nhưng ba Hứa và Hứa Tư Văn đã nằm trên đó, chẳng lẽ hắn còn đi lên chen?

"Bởi vì hắn ngủ không thành thật!" Tìm không ra chỗ ngủ, Hứa Gia Văn bi phẫn, ôm bọc chăn phải gọi là uất ức.

"Anh ấy ngủ rất thành thật mà!" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, ông chủ Vũ ngủ vô cùng tốt mà? Không làm được cái trình độ có thể gối lên dây thừng làm giường nằm như tronng ti vi diễn, nhưng mà người bình thường thế nào thì hắn cũng là thế đó, ngay cả chân thối cũng chữa hết rồi: "Anh ấy chỉ ngáy một chút, động tĩnh cũng không lớn."

"Văn Văn à, hai anh em chúng ta là nói cùng một người à?" Hứa Gia Văn vẻ mặt khổ đại cừu thâm: "Trước đó còn rất tốt, anh mới vừa ngủ, bên kia cạch cạch két két nghiến răng nghiến lợi cứ như gặm xương vậy, anh lập tức tỉnh luôn!"

"Anh ấy, anh ấy cắn răng, có thể là bởi vì hôm nay quá khẩn trương đi?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, Vũ Khánh Cương ở cùng với y, hình như chưa từng cắn răng, có điều cũng nói không chừng, có mấy người ban ngày quá căng thẳng, buổi tối liền cắn răng, trước đây lúc ở trường học đã gặp qua, bạn học kia trước ngày thi nhất định quấy rối cả phòng ngủ.

"Em cũng đừng nói!" Hứa Gia Văn lại không ủng hộ: "Anh đây có thể chịu, nhưng chị dâu em trắng đêm xem phim bộ, sau đó anh mới vừa thích ứng chút muốn ngủ, hắn bên kia sấm dậy đất bằng, ngáy lên, âm thanh kia lớn như máy thông gió vậy đó!"

Hứa Tư Văn: "...!"

"Vậy còn chưa hết, bắt đầu ngáy khò khò, lại ở trên giường tay chân không thành thật, không phải đạp một cước thì chính là đập hai quyền, anh trai em ngày mai còn phải đi làm, trên có già dưới có trẻ, ở giữa còn có chị dâu em, anh của em không chịu nổi sức ép đâu, em tạm tha anh đi!" Hứa Gia Văn xem như là quyết tâm không qua đêm cùng một chỗ với ông chủ Vũ, lại chen chúc với hắn ta nữa, hắn rất dễ bị tổn thương.

"Vậy ba..." Hứa Tư Văn cũng bất đắt dĩ, biết rõ đây là thủ đoạn nhỏ của Vũ Khánh Cương, nếu thật sự không phản ứng hắn, hổ Đông Bắc cũng không phải là ngồi không.

"Được rồi được rồi!" Ba Hứa dài mặt đứng dậy khoác quần áo lên người: "Ba cùng Gia Văn đi xem xem."

Bắt nạt con út thì cũng thôi đi, ai bảo hai người tình đầu ý hợp chứ, nhưng bắt nạt con lớn thì liền quá phận nha!

Hứa Tư Văn không yên lòng theo phía sau đi tìm Vũ Khánh Cương, kết quả lúc đến, lại phát hiện Vũ Khánh Cương ôm gối chăn đang muốn trốn đi.

"Anh đi làm gì vậy?" Ba Hứa còn chưa mở miệng, Hứa Tư Văn đã hỏi trước.

"Đi tìm em!" Vũ Khánh Cương khịt khịt mũi: "Em không nằm bên cạnh, anh luôn gặp ác mộng, mơ thấy em bị nhốt lại, không cho anh gặp, còn có người giành em với anh, anh liền tàn nhẫn đáng hắn, nhưng đánh thế nào cũng không được, khiến anh gấp đến nghiến răng nghiến lợi..."

Ánh mắt Hứa Gia Văn quỷ dị, ba Hứa nín thở nén giận, Hứa Tư Văn nghẹn cười đỏ cả mặt!

"Cút cút cút!" Ba Hứa giậm chân: "Tao với Gia Văn ngủ ở phòng này, mày thích đi đâu thì đi đi!"

Ông cụ lôi kéo con lớn vào phòng "rầm" một tiếng đóng cửa lại, mắt không thấy tâm không phiền.

"Hì hì!" Hứa Tư Văn rốt cục không ngừng được, bật cười.

Y biết Vũ Khánh Cương nhất định sẽ làm chuyện xấu, lại không biết hắn có thể gây sức ép như thế, tính tình anh trai y tốt thế nào chứ? Lại có thể làm đến mức nửa đêm đi ra ngoài tìm ba y, có thể thấy được Vũ đại lão hổ thật lợi hại.

Vũ Khánh Cương giống như chồn hôi trộm được gà mẹ liên tục cười gian: "Con người ba em tâm địa quá tốt, da mặt quá mỏng!"

Hắn mới vừa bắt đầu thôi, anh hai Hứa gia đã không chịu nổi, chờ sau khi anh hai Hứa gia chạy mất, hắn liền chuẩn bị đồ đạc, còn tưởng rằng chờ ông cụ đến sẽ có một phen ba hoa bậy bạ nữa, hắn đã hạ quyết tâm sống chết dính lấy vợ không buông.

Kết quả da mặt ông cụ quá mỏng, nhanh chóng bại lui!

"Anh còn dám nói!" Hứa Tư Văn lấy đầu ngón tay chọt chọt trán Vũ Khánh Cương: "Bắt nạt anh trai em thú vị không?"

"Chơi không vui!" Vũ Khánh Cương cợt nhả: "Anh trai em quá tốt, xuống tay, không dám dằn vặt."

"Không dám dằn vặt còn làm anh ấy nửa đêm canh ba chạy đi tìm ba em chủ trì công đạo à?" Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương về phía phòng mình.

"Anh hai chính là lương thiện, không nỡ để hai ta ở riêng." Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn bị dắt đi như một chú chó cỡ bự, nếu phía sau có thêm cái đuôi to, bảo đảm đang vẫy vẫy như quạt.

"Anh hai chị hai em mới là phải ở riêng kìa." Hứa Tư Văn dẫn người vào phòng, phát hiện ba Hứa không mang chăn và gối đi.

Hứa Tư Văn quay đầu nhìn Vũ Khánh Cương, cùng với đồ vật Vũ Khánh Cương ôm, mặt đỏ bừng lại cười đến cong eo.

"Nếu không anh đưa qua cho ông cụ?" Vũ Khánh Cương nhìn nhìn gối chăn mình ôm, lại nhìn nhìn trên giường, nhe răng.

"Đừng giằng co nữa, trong phòng anh trai em hẳn là có đồ dự bị, cũng hơn một giờ rồi, nhanh tắt đèn nghỉ ngơi, không thì ngày mai anh còn có thể thức dậy nổi sao?"

"Ha ha ha..." Vũ Khánh Cương mỹ mãn đem đồ mình ôm đến chất đống trên ghế, đặc biệt tự giác lên giường chui vào ổ chăn, lúc này ba vợ không thừa nhận mình cũng không được, ai bảo ông ấy đổi chỗ cho mình chứ.

Sau khi tắt đèn, Vũ Khánh Cương liền không thành thật, cọ a cọ liền cọ đến mức vốn cùng Hứa Tư Văn đắp hai cái chăn giờ lại thành một ổ chăn bự, ôm Hứa Tư Văn không buông tay.

Hứa Tư Văn cũng ôm ngược lại Vũ Khánh Cương, đầu gối lên vai hắn, nhỏ giọng nỉ non: "Ngày hôm nay mệt muốn chết rồi đi?"

"Không, chỉ là căng thẳng, ha ha, ba gọi vào thư phòng nói gì với em vậy? Có làm khó dễ em không? Mắng em hả? Có động thủ không?"

Kỳ thực ba Hứa và Hứa Tư Văn nói chuyện riêng trong thư phòng cũng không bao lâu thời gian, nhưng chỉ trong chốc lát như vậy, Vũ Khánh Cương lại thực sự hiểu rõ được hàm nghĩa "sống một ngày bằng một năm", bắt đầu từ lúc đi vào, hắn vẫn luôn lòng vòng trong phòng khách, tiểu Nữu Nữu đi theo phía sau làm cái đuôi nhỏ của hắn, mẹ Hứa và anh hai Hứa gia nhìn mà lắc đầu, chị dâu Hứa gia lúc ấy đang dọn dẹp nhà bếp không phát hiện náo nhiệt.

Hứa Tư Văn nói lại tất cả nội dung nói chuyện cho Vũ Khánh Cương, lúc này Vũ Khánh Cương mới thở phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ gia trưởng Hứa gia ra vấn đề nan giải gì cho Hứa Tư Văn, cứng rắn không được thì chơi thủ đoạn mềm dẻo, nhất định phải tách hai người bọn họ ra.

"Em muốn tự mình xử lý tên kia cũng được, anh làm chỗ dựa cho em, em muốn xử lý hắn thế nào thì xử lý hắn thế đó, không xả hết giận thì không kết thúc." Vũ Khánh Cương nghe dự định của Hứa Tư Văn, liền tỏ vẻ ủng hộ đến cùng.

Cởi chuông phải do người buộc chuông.

Hắn cũng sợ trong lòng Hứa Tư Văn có vướng mắc, ngày tháng về sau còn rất dài, luôn không thoải mái chính là chịu tội.

"Ừm, em biết."

Hai người lại lặng lẽ nói rất nhiều chuyện, Hứa Tư Văn thực sự là về nhà, từ sáng sớm mở mắt đến bây giờ, tâm tình chập chờn quá kịch liệt, trước đó đã sớm buồn ngủ, nhưng hiện tại lại vô cùng tinh tinh thần thần, Vũ Khánh Cương một bên nói liên miên cằn nhằn với y, một bên nhẹ nhàng vỗ sau lưng y, đây là chiêu dỗ con nít ngủ.

Có điều chiêu này cũng dùng tốt đối với Hứa Tư Văn, không tới một giờ, Hứa Tư Văn liền mí mắt đánh nhau ngáp liên tục, Vũ Khánh Cương ôm vợ nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền đồng thời tìm Chu Công tán gẫu.

Buổi sáng hôm sau, hai người phụ nữ Hứa gia nghe nói chuyện tối hôm qua, đều cười cong eo, mẹ Hứa cười trên sự đau khổ của người khác: "Cho ông già đó nhất định cứ phải không được tự nhiên."

"Ba cũng là sợ Văn Văn chịu thiệt." Trình Mỹ Lệ vừa cười vừa làm đồ ăn sáng.

Nữu Nữu sáng sớm liền chui vào phòng Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, tiến vào nhìn thấy hai người lớn đều đã đứng lên rửa mặt, không khỏi có chút thở dài.

Đứa bé nhỏ xíu lại giả bộ dáng vẻ người lớn, khỏi nói có bao nhiêu khôi hài.

"Sáng sớm, chuyện gì mà lại thở dài?" Hứa Tư Văn ôm lấy Nữu Nữu, cảm thấy đứa nhỏ thật đáng yêu.

"Tưởng hai chú còn trên giường, đến lật ổ chăn hai người chứ!" Nữu Nữu hoàn toàn không sợ người lạ ôm cổ Hứa Tư Văn: "Gọi hai người cùng đi lên lớp buổi sáng."

"Lên lớp buổi sáng?" Vũ Khánh Cương bóp bóp móng vuốt mập của bé: "Con mới bao lớn mà đã lên lớp buổi sáng?" Sau đó hỏi Hứa Tư Văn: "Cái gì là lên lớp buổi sáng?"

"Chính là buổi sáng sau khi rửa mặt, trước khi ăn cơm, phải đọc thuộc lòng một đoạn tứ thư ngũ kinh, quy củ Hứa gia, trước đây chỉ riêng con trai, hiện tại con gái cũng thêm vào." Hứa Tư Văn dẫn theo Vũ Khánh Cương ôm tiểu Nữu Nữu thật sự đi ra sân.

Ba Hứa đã cầm một quyển Tam tự kinh trong tay, anh hai Hứa gia đi ra ngoài mua sữa đậu nành bánh quẩy, nhìn thấy Hứa Tư Văn đầu tiên là vui vẻ, chờ lúc nhìn thấy Vũ Khánh Cương, anh hai Hứa gia ho nhẹ một tiếng.

"Ông nội buổi sáng tốt lành." Nữu Nữu trước tiên chào hỏi ông nội, giọng bé con ngây ngây ngô ngô còn mang theo chút kéo dài, dường như chưa tỉnh ngủ.

"Chào buổi sáng, chú Hứa." Sau khi bé con chào hỏi, Vũ Khánh Cương cũng nhanh chóng chào ba vợ.

"Nữu Nữu lên lớp buổi sáng, hai đứa ở một bên nhìn là được, không cho nói xen vào quấy rối." Ba Hứa rất nghiêm khắc đối với giáo dục đời sau, dù là trẻ nhỏ vỡ lòng cũng không cho sai lầm.

Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương ở một bên giả thành bối cảnh, ba Hứa đọc một đoạn Tam tự kinh, Nữu Nữu liền đọc theo, âm thanh ôn hòa cùng với giọng trẻ nhỏ ngây ngô non nớt đan xen vào nhau, hình thành một loại di thế cổ vận, vào sáng sớm tản ra ở Hứa gia tập.

Lần đầu tiên Vũ Khánh Cương thấy được phương thức giáo dục của nhà có học thức, hắn không nói ra được đó là loại cảm giác gì, không có cách nào dùng lời nói mà hình dung được, nhìn bộ dáng Nữu Nữu, đột nhiên nhìn sang vợ ở bên cạnh, Tư Văn lúc nhỏ, có phải cũng như vậy hay không?

Hứa Tư Văn cảm giác được ánh mắt của hắn, quay đầu nhìn thẳng hắn, trong mắt chứa đựng tình ý, khóe miệng mang theo nụ cười, cả người đắm chìm trong nắng sớm, thoạt nhìn tốt đẹp như thế.

Vũ Khánh Cương không nhịn được duỗi tay nắm chặt Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn cũng cầm ngược lại hắn, hai người tay nắm tay, nghênh đón phong cảnh đẹp nhất trong ánh nắng ban mai, giống như câu cổ ngữ kia: Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão*…

*Được lấy trong bài thơ:

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Dịch nghĩa:

Chết sống hay xa cách,

Đã cùng người thề ước.

Ta nắm tay người,

Bên người đến già.

Hết chương 83

84. Chương 84: 084. Trâu Gặm Mẫu Đơn

Ăn sáng xong, Vũ Khánh Cương hết sức nhân mô cẩu dạng, xách đồ vật mang tới, đi theo sau Hứa Tư Văn, được ba Hứa dẫn đến nhà bát gia gia.

Một đường đi tới, những người gặp được đều chào hỏi, lúc vừa ra cửa còn ít người, sau đó số người gặp được càng ngày càng nhiều, ba Hứa dương dương tự đắc ngẩng đầu bước đi ở phía trước, Hứa Tư Văn dáng vẻ cô dâu nhỏ đi theo phía sau ba, ông chủ Vũ ngốc ngốc giả vờ thành thật.

Hắn xem như là nhìn ra rồi, ba vợ là dắt hắn đi đường vòng cong cong quẹo quẹo đây mà.

Có điều như vậy cũng tốt, ông chủ Vũ nhân cơ hội này, giả bộ sói đuôi to, còn giống cô vợ nhỏ hơn cả Hứa Tư Văn đi theo sau, nhìn thấy có người chào hỏi với cha con Hứa gia, hắn bưng bản mặt người thành thật cũng gật đầu mỉm cười với người ta.

Cái này khỏi nói, người Hứa gia tập đều biết Hứa Tư Văn dẫn theo người trở về, tin tức truyền ra nhanh chóng, chuyện năm đó náo động lớn như vậy, tất cả mọi người đều nghẹn một hơi.

Lúc này nhìn thấy người thật, thoạt nhìn, cũng được!

Rất có lễ phép…

Hòa hòa khí khí…

Trung thực…

Ngố ngố…

Dù sao thì không có ấn tượng xấu, tất cả mọi người cảm thấy lúc Hứa Tư Văn tìm người có đeo mắt kính, vì vậy đi một đường này, rất nhiều người đều là cố ý đến chào hỏi liếc nhìn một cái, ông chủ Vũ hưng phấn khi có người đến, càng nhiều người hắn càng có thể giả bộ, Hứa Tư Văn ngượng ngùng trộm chọt hắn mấy lần cũng không thể làm cho hắn thu liễm một chút.

Một đường đến nhà bát gia gia, kỳ thực nhà Hứa Tư Văn cách nhà bát gia gia không bao xa, chỉ cách ba con đường trải đá, thế mà lại khiến ba người đi đến nửa tiếng.

Nhà bát gia gia là nhà cách từ đường gần nhất, cũng là đại trạch viện ba đời duy nhất ở Hứa gia tập, cổ kính đến mức ngay cả ngưỡng cửa cũng mang theo phong cách cổ xưa.

Lúc này bát gia gia ngồi ngay ngắn trong nhà chính, hai bên đứng đầy người, tứ đại đồng đường (gia đình bốn thế hệ) không phải chỉ riêng một nhà, mà là ba con trai con dâu của bát gia gia, sáu đứa cháu trai cháu dâu, cùng với bốn đứa cháu cố trai cháu cố gái, cháu cố gái nhỏ nhất mười hai tuổi, cháu cố trai lớn nhất mười tám.

Ông cụ tám mươi tám tuổi, hạc phát đồng nhan* mặt mày hồng hào, chống cái gậy đầu rồng tiểu gậy, cười híp mắt nhìn ba người đi vào cửa.

*Hạc phát đồng nhan: tóc trắng như lông hạc, mặt mày hồng hào như trẻ con.

"Chất nhi Xương, xin thỉnh an bát thúc." Sau khi Hứa Xương đi vào liền là một cái chắp tay chín mươi độ, thái độ nghiêm cẩn vẻ mặt nghiêm túc. (Do nhà bát gia gia đậm chất dòng dõi thư hương cổ xưa, nên mấy xưng hô như gia gia chất nhi ta giữ nguyên hết nhé)

"Ừ." Ông cụ gật đầu coi như là phản ứng.

Ba Hứa thẳng lưng lên hơi hơi cúi đầu.

Vị bát gia gia này rất không đơn giản, lúc còn trẻ đã dạy học trong tộc ba năm, bây giờ không có dạy học trong tộc, đều đổi thành trường học, nhưng lúc ban đầu, lão nhân gia cũng trải qua sáu năm làm giáo viên văn học cổ ở đại học Thanh Lan, sau đó bởi vì tính tình ông cụ không tốt, dùng cách xử phạt về thể xác học sinh, trường học không ai nói được ông, liền khuyên trở về nhà, thật sự là ông cụ quá nghiêm khắc, lại để cho ông dạy tiếp, vậy sinh viên cũng khó mà tốt nghiệp.

Còn mấy người bị đánh sưng tay thì ngay cả bút cũng không cầm được.

"Đùng!" Hứa Tư Văn quỳ xuống, quy củ cung kính dập đầu với bát gia gia một cái: "Tôn nhi Tư Văn bất hiếu, thỉnh an lão nhân gia ngài."

Vũ Khánh Cương vừa thấy Tư Văn quỳ xuống dập đầu, hắn cũng nhanh chóng dán vào bên cạnh Hứa Tư Văn quỳ xuống, hắn thầm nghĩ, lỡ như ông cụ bạo phát, hắn ôm vợ một chút, che chở đừng bị đánh.

"Ngôn Ngọc à (có lẽ là tên chữ của anh Văn), không tồi không tồi, thiện ác đến cùng cuối cùng cũng có báo, gieo nhân gì thì hắn phải nếm quả đó cho ta." Bát gia gia vuốt chòm râu trắng như tuyết cười ý tứ sâu xa: "Câu Tiễn tuổi già nằm gai nếm mật, mà sau đó Phù Sai không còn tôn thất xã tắc*, còn Ngôn Ngọc?"

*Ai muốn biết chuyện về Câu Tiễn và Phù Sai thì lên gg tìm "Câu Tiễn nằm gai nếm mật" nhé. Chuyện dài quá nên ta lười chú thích ra.

"Người kính ta một thước, ta kính người một trượng; người nhục ta một tấc, ta đẩy người ngàn dặm." Hứa Tư Văn ngẩng đầu yên tĩnh mà chăm chú nhìn ông lão này.

"Tốt! Tốt! Tốt!" Bát gia gia nở nụ cười, vỗ bàn nói liên tục ba chữ "tốt", nâng nâng tay lên: "Con ngoan, đứng lên đi đứng lên đi."

"Bát gia gia, đây là Vũ Khánh Cương." Hứa Tư Văn đứng lên, thế nhưng đồng thời khi đứng lên dùng một tay giống như là đỡ vai Vũ Khánh Cương một chút, trên thực tế lại là ấn Vũ Khánh Cương lại không cho hắn đứng lên cùng mình, thuận tiện lên tiếng giới thiệu.

Vũ Khánh Cương thành thành thật thật quỳ, ngửa cổ nhìn bát gia gia, lòng nói dáng vẻ ông cụ cũng không kém cạnh gì ông hai ở nhà!

"Ngừng chiến vi Võ, dòng họ tốt; Khánh tử gia câu; Cương, kiên định. Tên cũng tốt." Bát gia gia nghiền ngẫm từng chữ một.

Nhưng ông chủ Vũ nghe vào chỉ cảm thấy lỗ tai vang ong ong, giống như có mấy trăm con ruồi bay quanh hắn, nghe đến mức não trướng lớn luôn rồi.

"Cái gì gì đó, lão gia ngài nói lại đi, con không rõ lắm." Vũ Khánh Cương vốn là muốn đùa giỡn chơi xấu một chút, cũng không biết vì sao, dưới nụ cười tủm tỉm và cái nhìn chăm chú của bát gia gia, hắn chính là không dám làm bừa!

Hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là thành thật, có cái gì nói cái đó.

"Ừm! Là mầm mống tốt, không hiểu không sao, sau này a, cùng Ngôn Ngọc đọc đọc sách học học chữ, học nhiều hơn liền hiểu thôi!" Bát gia gia vậy mà không hề tức giận, cũng không có răn dạy.

Người khác nghe Vũ Khánh Cương nói thật đều trợn mắt há mồm, chỉ có bát gia gia thì lại là càng nhìn Vũ Khánh Cương càng cao hứng.

"Đứng lên đi đứng lên đi." Bát gia gia nhìn về phía ba Hứa: "Người này có đại tài, làm người ngay thẳng, là nam tử hán có hoài bão."

"Dạ." Ba Hứa cung kính thụ giáo.

Đầu óc Vũ Khánh Cương mơ hồ, não đã không đủ dùng.

Hứa Tư Văn thì lại thở phào nhẹ nhõm, qua được cửa của bát gia gia, mấy cái khác đều dễ nói.

"Dâng trà!"

Hai đứa bé bối phận nhỏ nhất trong nhà bưng hai cái khay, phía trên đặt một tách trà có nắp bằng sứ Thanh Hoa, một tách đưa cho Hứa Tư Văn, một tách khác thì lại bưng đến trước mặt Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn tiếp nhận tách trà liền quỳ gối trước mặt bát gia gia, giơ tách trà lên quá đỉnh đầu: "Mời bát gia gia uống trà."

"Phụt!"

Ai biết bát gia gia lại phun ra!

Cho dù bát gia gia đã đúng lúc quay đầu, tuy nhiên vẫn khiến Hứa Tư Văn bị văng một chút nước trà ở trên đầu, Hứa Tư Văn mờ mịt!

"Ha ha ha…!" Sau khi bát gia gia phun ra lại nở nụ cười suốt.

Người khác đều nghẹn đỏ bừng mặt, không dám cười theo…

Hóa ra trình tự hai đứa nhóc bưng nước trà ra là theo hướng từ Vũ Khánh Cương đến Hứa Tư Văn, cho nên Vũ Khánh Cương lấy được tách trà sớm hơn Hứa Tư Văn, nhưng cái tên đó không nghĩ tới trà này là kính cho bát gia gia, hắn lấy được tách trà sau đó không chút suy nghĩ uống một hớp sạch sành sanh!

Sau khi nhìn thấy biểu tình trợn mắt há mồm của đứa nhỏ, thế mà lại thuận tay cầm tiền lì xì bỏ vào trong khay, ý tứ rất rõ ràng: cho nhóc quà ra mắt.

Chờ bên kia Hứa Tư Văn vừa hành động, ngụm nước trà bát gia gia mới vừa uống vào miệng liền phun ra ngoài!

?

Ba Hứa tức giận nha!

Đi lên liền đạp Vũ Khánh Cương một cước: "Đây không phải là… ai nha…!"

Ba Hứa cũng giơ chân luôn rồi.

Vũ Khánh Cương biết mình gây ra trò cười, còn là một trò cười lớn, hiếm thấy cái tên da mặt dày này cũng biết đỏ mặt: "Con, con không biết trà này là không uống được. Nếu không, lại cho con một tách khác đi?"

“Được rồi được rồi!” Bát gia gia xua tay, thấy Hứa Tư Văn đổi sắc mặt, đứng dậy nâng Hứa Tư Văn dậy: “Trà này á, ngày sau còn có cơ hội uống, đứng lên đi, con ngoan, lúc này tìm không tồi, là người tốt.”

“Anh ấy là người thành thật.” Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương giải thích với bát gia gia.

“Ừm, nhìn ra được, rất hào sảng.” Bát gia gia vui vẻ kéo móng vuốt Vũ Khánh Cương: “Đứa nhỏ nhất định là khát, đi, bát gia gia có giấu trà ngon, ba chúng ta đi uống trà ngon cất giấu kia đi, không uống cái này.”

“Dạ!” Vũ Khánh Cương vừa thấy sự tình không hỏng, lập tức chân chó xách theo lễ vật mang tới, trong sự trợn mắt há mồm của tất cả mọi người, cùng Hứa Tư Văn hai bên trái phải đỡ bát gia gia đi uống ké trà.

Chờ người đi rồi, con lớn nhất của bát gia gia lau mồ hôi trán cười ra nước mắt, vỗ vỗ vai ba Hứa: “Tư Văn tìm ra một người, một người như thế ở chỗ nào vậy?”

“Tôi cũng không biết, đó là cái thứ gì biến thành nữa?” Ba Hứa tự lẩm bẩm.

Ông già bát gia gia này, bao nhiêu người đều không lọt vào mắt lão nhân gia, năm đó tình nguyện bị đóng băng cũng không thả cửa cho học sinh, tuy rằng bị ép nghỉ hưu ở nhà an dưỡng, nhưng vẫn như cũ có không ít người đến nhà bái phỏng mời ông xuống núi, nhưng ông cụ không đáp lời một ai, chỉ ở Hứa gia tập giáo dục con cháu Hứa gia.

Thanh cao của văn nhân thực sự là thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người ông cụ.

Dù là trưởng khu đến, cũng không thể làm cho ông cụ dẫn người vào thư phòng nhỏ phẩm trà, đãi ngộ này, đã nhiều năm chỉ có Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn hưởng thụ.

Người bên ngoài đều tấm tắc lấy làm lạ, ba người bên trong lại hòa thuận vui vẻ vô cùng.

“Bát gia gia, cho ngài nếm thứ mới mẻ xem thứ hiếm lạ.” Vũ Khánh Cương lấy ra một quả dưa hấu hình vuông.

“A?” Ông cụ kinh ngạc, đưa tay sờ sờ: “Bên ngoài đã hiện đại như vậy rồi à? Quả dưa hấu cũng thành hình vuông rồi?”

“Không, dưa hấu vẫn là tròn, cái này là trồng đặc biệt, hiếm thấy, chẳng qua là mánh lới mà thôi, có điều vô cùng ngọt thì lại là thật… Nghe nói còn có dưa chuột hình trái tim, cũng không biết là cây dưa chuột kiểu gì cho ra được nữa… Cái này là táo mọc chữ…” Lễ vật của Vũ Khánh Cương tuy rằng bình thường nhưng trong bình thường lại mang theo mới lạ, lấy ra từng cái từng cái cùng thảo luận đến khí thế ngất trời với bát gia gia, Hứa Tư Văn bên cạnh pha trà cho bọn họ…

Đừng thấy bát gia gia thân đã già, nhưng đầu óc không hồ đồ, ông nghe Vũ Khánh Cương thao thao bất tuyệt rất nhiều thứ mới mẻ, cuối cùng vuốt chòm râu trắng như tuyết nằm trên ghế xích đu đung đưa nói với Vũ Khánh Cương: “Dựa theo cậu nói, chỉ cần nghiêm túc chịu khổ, những thứ này chỗ khác cũng có được, có phải thế không?”

“Dạ!” Vũ Khánh Cương ở bên cạnh gật đầu: “Không nói những cái khác, ngay nơi ở của bọn con, chôn ở trong xó xỉnh, mảnh đất thỏ cũng không thèm ị, hiện nay thì lại phát triển quá độ, rau dại trước đây cho heo ăn bây giờ đều làm thành muối chua xuất khẩu cho người nước ngoài rồi.”

Hứa Tư Văn ở một bên tận lực phiên dịch cho bát gia gia nghe, ai bảo ông chủ Vũ vừa kích động, liền bắt đầu lưu loát nói giọng Đông Bắc chứ.

“Ha ha ha…!” Bát gia gia liền bị chọc phát cười: “Không tồi không tồi, người trẻ tuổi chính là có đầu óc.”

Một già hai trẻ phẩm trà, Hứa Tư Văn tập trung vào mà hoài niệm: “Trà Vũ Tiền Trường Thanh, vẫn uống ngon như vậy.”

“Tiểu tử, uống ngon không?” Bát gia gia không để ý tới Hứa Tư Văn, trái lại hỏi Vũ Khánh Cương cũng vừa uống xong.

Vũ Khánh Cương chép chép miệng: “Không nếm ra mùi vị gì, dù sao thì cũng rất đã khát.” Nói xong còn cầm cốc đưa đến trước mặt Hứa Tư Văn: “Mấy cái chuyện múc nước đun nước gì đó em giao anh hết đi, cho anh thêm chút nữa đi.”

Hứa Tư Văn: "... Em vẫn là lấy nước sôi cho anh đi thôi!"

"Vậy cũng được!" Ông chủ Vũ không kén ăn cũng không kén uống, cực dễ nuôi.

"Trâu gặm mẫu đơn! Trâu gặm mẫu đơn!" Bát gia gia vỗ vỗ tay vịn xích đu cười thấy răng không thấy mắt...

Hết chương 84

85. Chương 85: 085. Xem Trọng

Vũ Khánh Cương bộc lộ bản tính, bát gia gia lại vô cùng vui vẻ, trước khi đi, bát gia gia bảo Hứa Tư Văn ngày mai đi cùng ba Hứa, Hứa Tư Văn cảm động không thôi, lại bảo người cầm một quyển luận ngữ đi ra.

"Bát gia gia, thứ này cũng không cần đi?" Vũ Khánh Cương vừa nhìn bìa chữ phồn thể kia liền bó tay toàn tập, trong lòng nhảy thình thịch!

"Cái thứ không có tiền đồ!" Bát gia gia lườm hắn một cái, chỉ trong chốc lát thời gian như vậy, ông cụ đã đối đãi với hắn giống như Hứa Tư Văn.

Ông chủ Vũ trốn ra phía sau Hứa Tư Văn, dùng vợ chắn trước người.

Bát gia gia tiếp nhận luận ngữ, nhìn nhìn Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, cúi đầu vươn tay đem một quyển luận ngữ xé ra!

Chia ra làm hai!

"Ba!"

"Gia gia!"

"Thái gia gia!"

Làm sợ hãi một nhóm con cháu.

"Cầm đi, đây là quà ra mắt bát gia gia cho cậu." Bát gia gia mặc kệ bọn nhỏ biến sắc thế nào, bình tĩnh đem một nửa quyển luận ngữ ném cho Vũ Khánh Cương: "Trở về xem thật kỹ, lần tới còn dám nốc ừng ực trà Vũ Tiền Trường Thanh của ông như vậy, ông liền cho cậu uống nước lạnh, ngay cả nước sôi cũng không được đâu!"

"À." Vũ Khánh Cương khúm núm lấy nửa quyển luận ngữ.

Một nhóm ba người ra cửa lớn nhà bát gia gia, ba Hứa nhìn trái nhìn phải Vũ Khánh Cương, giống như nhìn động vật quý hiếm, Hứa Tư Văn lại luôn nắm tay Vũ Khánh Cương, cũng không để ý ánh mắt của người khác.

Người yêu của y được bát gia gia đức cao vọng trọng nhất trong tộc tán thành, Hứa Tư Văn vẫn lấy làm kiêu ngạo vô cùng, nếu không phải thời cơ không đúng, y cũng muốn tuyên bố chuyện này với toàn tộc luôn rồi.

Vũ Khánh Cương không hiểu ra sao đi theo, đột nhiên phát hiện trên đường sao lại yên tĩnh như thế?

"Trên đường sao không có ai vậy?" Lúc tới náo nhiệt như vậy, trở về thì một người cũng không đến chào hỏi, chuyện gì thế?

"Đều tại đẩy nhanh tốc độ, ngày mai hai tháng hai rồng ngẩng đầu, cúng tổ tiên mở từ đường." Hứa Tư Văn đi đường cũng nhẹ một phần.

"Ồ." Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu: "Chú Hứa, ngài nhìn con làm gì vậy?"

"Tôi thấy bộ dạng cậu dễ nhìn!" Ba Hứa nghẹn, liếc trắng mắt Vũ Khánh Cương một cái, ông lại không nhìn ra, cái tên này có chỗ nào khiến bát thúc nhìn trúng nhỉ?

Bát thúc đã bao lâu không vui vẻ như vậy?

Thật sự là một người lạ thường!

Về tới Hứa gia, ba Hứa liền đến từ đường hỗ trợ, cúng tổ tiên chính là chuyện lớn mỗi năm một lần của Hứa gia tập, bắt đầu từ ngày tiểu niên cúng ông táo, mãi cho đến hai tháng hai rồng ngẩng đầu mới kết thúc, lễ nghi phiền phức nhiều không kể xiết.

Mẹ Hứa đã mang theo chị dâu Hứa gia đi hỗ trợ, Nữu Nữu đi vườn trẻ, Hứa Gia Văn đi làm.

Còn lại hai người ở nhà, tự do hơn rất nhiều.

Vũ Khánh Cương ngã chỏng vó lên trời ở trên giường lớn, vẫn đè lên Hứa Tư Văn muốn "nói chuyện yêu đương", thuận tiện ăn đậu hũ đỡ thèm.

"Anh cứ như vậy nói chuyện yêu đương à?" Hứa Tư Văn giãy dụa không lại hắn, cũng tùy ý hắn, dù sao thì trong nhà tạm thời không có ai, nghỉ một lát cũng tốt.

"Nói chuyện yêu đương nói chuyện yêu đương, không tán gẫu trò chuyện thì sao gọi là nói chuyện yêu đương chứ." Vũ Khánh Cương ngụy biện một phen. (Thực sự ta chả hiểu đoạn này ảnh nói gì nữa)

"Còn nói nữa hả." Hứa Tư Văn ý xấu dùng đầu ngón tay chọt chọt đầu to của Vũ Khánh Cương.

Vũ Khánh Cương lắc lắc đầu to: "Vợ à, bát gia gia quá keo kiệt!"

"Anh đưa ông ấy nhiều thứ mới lạ như vậy, ông ấy lại đưa cho anh quyển luận ngữ, còn không phải một quyển nữa, nửa quyển sách rách có thể làm được gì? Còn bảo anh học! Học cái gì hở? Sách cũng không đầy đủ!" Ông chủ Vũ cầm nửa quyển luận ngữ lăn qua lộn lại dằn vặt: "Bên trong không có bí tịch gì đi? Tường kép? Nếu không thì lấy nước thấm ướt xem? Hay lấy lửa nướng?"

"Anh đang suy nghĩ cái gì đấy!" Huyệt thái dương Hứa Tư Văn nhảy thình thịch.

"Trong ti vi đều diễn như vậy mà… anh chỉ nói nói thôi, ha ha." Vũ Khánh Cương thấy sắc mặt Hứa Tư Văn không đúng, không dám líu lo lung tung lộn xộn nữa.

"Đây là mong đợi của bát gia gia đối với anh, không biết sao, có câu ngạn ngữ: nửa quyển luận ngữ trị thiên hạ. Lão nhân gia người thật đúng là có vài phần kính trọng đối với anh! Ngay cả ba em cũng không thể được nửa quyển luận ngữ đâu." Hứa Tư Văn mỗi bên một tay nắm hai má Vũ Khánh Cương kéo ra hai bên: "Anh nói xem anh dựa vào cái gì mà có vận khí tốt như vậy, ngay cả bát gia gia cũng cảm thấy anh tốt chứ?"

"Cái tên này! Không tốt sao có thể xứng với em… đừng kéo … miệng đều lớn rồi…!"

Qua được bát gia gia, kỳ thực tim hai người rốt cuộc rơi xuống, trong nhà đã qua cửa, trong tộc có bát gia gia gật đầu, người khác cũng không có khả năng hoài nghi, khẩn trương thật lâu hai người náo loạn nửa ngày, thế mà lại mơ mơ màng màng dính cùng một chỗ ngủ mất.

Buổi trưa Hứa Gia Văn về nhà, không thấy em trai liền đi đến phòng Hứa Tư Văn, kết quả là nhìn thấy ông chủ Vũ ôm kỹ thuật viên Hứa ngủ rất đàng hoàng, cũng không cắn răng, cũng không ngáy vang động trời, tiếng khò khè nhỏ vẫn có, thế nhưng phải gọi là có nhịp điệu nha! Nguồn:

Giống như điệu hát dân gian vậy!

Tay chân cũng đàng hoàng, hình thức nửa bảo vệ ôm Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn ở trong giường hắn liền ngủ ở ngoài giường, có thể chắn gió còn có thể dùng làm ấm giường.

Khiến cho Hứa Gia Văn tức giận nha…!

Tối hôm đó Hứa gia liền ai về chỗ nấy, chỉ có Vũ Khánh Cương là theo Hứa Tư Văn ngủ chung một phòng, lúc này ba Hứa không làm ầm ĩ, ông chủ Vũ dùng tư thế người chiến thắng khoe khoang với kỹ thuật viên Hứa nửa ngày.

“Vợ thấy thế nào? Đương gia của em có năng lực không?”

“Ít nói nhảm! Nếu không phải ngày mai có chuyện lớn, xem ba em không dạy bảo quy củ cho anh một canh giờ cũng là nhẹ đó.” Hứa Tư Văn đẩy đẩy Vũ Khánh Cương để hắn nằm xong đắp chăn tắt đèn.

Sau đó lặng lẽ kề tai nói nhỏ với Vũ đại lão hổ: “Ngày mai tế điển xong chúng ta liền đi, còn có rất nhiều chuyện chờ trở về xử lý kìa.”

“Em không muốn ở lại nhà hai ngày à?” Vũ Khánh Cương rất kinh ngạc, người này tâm tâm niệm niệm phải về nhà, giờ đã trở lại sao còn muốn trốn cơ chứ?

“Sau này có nhiều thời gian ở nhà, bây giờ có thể trở về em đã rất cao hứng, có điều tế điển ngày mai qua đi, không bận rộn như vậy nữa, ba em khẳng định còn phải tìm cớ bắt chẹt anh, chúng ta tạm thời trở về đi, chờ xử lý xong chuyện trong tay, lại trở về, hai người có ra sức quậy cũng không sao cả.”

Đều nói người già trẻ con, y xem như là nhìn ra rồi, tuy ba ba vẫn là bộ dạng trước kia nhưng tính khí lại càng già càng trẻ con, phỏng chừng ông cụ đã biết được mấy chuyện xấu sau lưng Vũ Khánh Cương, chuyện mẹ làm ầm ĩ với ông ấy, hơn nữa nghe ý tứ của anh hai, hiện giờ mẹ đã biết làm thế nào bắt bí khuyết điểm của ba ba, trước kia là ba ba một mình độc đoán, hiện tại thì lại thành hội liên hợp.

Đây là anh hai Hứa gia nói với y, bảo y nhanh chóng mang ông chủ Vũ rời đi trước, không thì chờ ba có nhàn rỗi, bảo đảm sẽ mũi nhọn đấu đao sắc với Vũ Khánh Cương.

“Anh sẽ không tính toán với ba, sao anh có thể không hiểu chuyện như vậy chứ.”

“Dẹp đi!” Hứa Tư Văn lén liếc mắt: “Tự anh nói xem anh ở đây mới hai ngày, điện thoại tin nhắn chưa từng yên tĩnh, anh cho rằng cứ rung hoài em lại không biết à? Cũng sắp muốn nhảy ra khỏi túi áo rồi. Lại nói, ba em là người đã nghỉ hưu, đống lớn thời gian, còn anh thế nào? Nhiều người như vậy chỉ dựa vào anh phát lương nuôi gia đình sống qua ngày đó.”

“Vẫn là vợ đau lòng anh!” Vũ Khánh Cương cao hứng hôn bẹp bẹp Hứa Tư Văn vài ngụm, vợ đối với hắn tri kỷ muốn chết, hắn liền cảm thấy đây chính là bộ dạng hai người cùng sống qua ngày.

Hôm sau trời còn chưa sáng đã bị gọi dậy, bởi vì Vũ Khánh Cương bây giờ còn là “người ngoài”, dù sao thì lại không có chuyện của hắn, cái tên này tự mình tìm kiếm một nơi cao, không biết từ chỗ nào tìm ra một cái ống nhòm, nhìn tế điển từ đường Hứa gia tập.

Từ đường Hứa gia mấy trăm năm, trang nghiêm nghiêm túc, tất cả người Hứa gia tộc đều tham dự, mặc trang phục nhà nho truyền thống, chia làm sáu chi tộc nhân, xếp thành mấy hàng.

Hứa Tư Văn là theo ở phía sau Hứa Gia Văn, mọi người thấy y lộ diện, đều rất kích động, có mấy người bạn chơi chung lúc bé thì càng lén xì xầm, biểu đạt thân cận với nhau.

Sau khi chính thức bắt đầu nghi thức, một chi tộc nhân của một nhánh đi vào hành lễ dâng hương, chi của Hứa Xương không nhiều người, chỉ có hơn bốn mươi, người lớn con nít đều tính cả.

Bát gia gia để Hứa Tư Văn dâng hương tế bái riêng, ở trước mặt toàn tộc, đọc một phần văn bốn sáu, thứ viết ra lúc này, so với văn tế trước kia, các tộc nhân đều có thể nghe hiểu được.

Ý là nói, Hứa Tư Văn yêu cầu cho mình một cơ hội, y muốn chứng minh y không thẹn với tổ tiên Hứa thị, chuyện năm đó có nội tình khác, hiện tại y muốn tìm lại thứ mình đã mất đi.

Toàn bộ mọi người đều hiểu rõ, đây là Tư Văn muốn thực hiện trả thù.

“Nếu như mọi người không có ý kiến, Hứa thị liền đồng ý thỉnh cầu của Tư Văn.” Bát gia gia đứng ở trước nhất nhìn các tộc nhân.

“Không có ý kiến! Sớm nên tìm tên khốn kia tính sổ rồi.”

“Đúng vậy! Vật đổi sao dời, hắn ta cũng nên cho chúng ta một câu trả lời.”

Hứa thị chưa từng có nhân vật lớn kinh thiên động địa gì, nhưng Hứa thị tự có khí khái truyền thừa mấy trăm năm, năm đó là bởi vì Hứa Tư Văn chui vào ngõ cụt, hiện tại đứa nhỏ đã trở về, cũng suy nghĩ rõ ràng, chuyện rất tốt mà!

"Cảm ơn mọi người!" Hứa Tư Văn rất cung kính chắp tay với mọi người, tộc nhân của y luôn bao dung như vậy.

Cho dù xã hội bây giờ, cùng với hiện đại hóa, dòng họ đã không còn cái địa vị mà quyền lực có thể so với luật pháp trong quá khứ, càng nhiều hơn chính là một loại quy tụ trên tinh thần, an ủi về mặt tâm linh, ỷ lại về tình cảm.

Vũ Khánh Cương dùng ống nhòm nhìn Hứa Tư Văn nghiêng mình với mọi người, nhe nhe răng, đây là qua ải…

Xế chiều hôm đó, Hứa Tư Văn liền mang theo Vũ Khánh Cương rời khỏi Hứa gia tập, trước khi đi, ba Hứa nhăn gương mặt già nua, hung dữ nhìn Vũ Khánh Cương; mẹ Hứa thì lại lôi kéo Hứa Tư Văn một lần nữa căn dặn y qua mấy ngày trở về thăm một chút.

"Thím yên tâm, thứ bảy chủ nhật có thời gian bọn con sẽ trở lại." Vũ Khánh Cương nhanh chóng bảo đảm với ba mẹ vợ.

"Bữa sau là thứ bảy rồi, trở về không?" Ba Hứa ở bên cạnh âm trầm ra trận đả kích Vũ Khánh Cương.

"Chỉ cần ngài không chê phiền, bọn con bảo đảm sẽ về!" Ông chủ Vũ không chút yếu thế.

"Lão già ông câm miệng! Có phải ông muốn cho Văn Văn qua lại dẫn vặt ông mới cao hứng không?" Mẹ Hứa vừa tung ra tư thế ấm trà (chống nạnh), ba Hứa tự động bại lui.

"Cương tử à, chăm sóc Văn Văn nhiều chút, ở bên đó có chuyện liền điện thoại cho thím." Biết Vũ Khánh Cương muốn ở bên đây lập nghiệp, mẹ Hứa không nghĩ nhiều, cho rằng Vũ Khánh Cương là vì Hứa Tư Văn mới mở mang sự nghiệp ở Lan Châu, nhưng dù sao thì xa xứ không dễ dàng, người thân không ở bên cạnh, bà cũng quan tâm đứa con rể này nhiều hơn.

"Dạ!" Vũ Khánh Cương đáp ứng rất sảng khoái.

Một đường ra khỏi Hứa gia tập, đầu Hứa Tư Văn chưa từng liếc nhìn về phía trước một cái, vẫn luôn vẫy tay với người đi theo ở sau xe, trên đường gặp được chào hỏi, Vũ Khánh Cương còn phải dừng xe hạ cửa sổ xe, gập ghềnh trắc trở đi tới Cát thị khẩu, chị dâu Hứa gia lại nhét lên một đống đồ để ăn uống trên đường…

Hết chương 85

86. Chương 86: 086. Chào Mọi Người Nha!

Hành trình Hứa gia tập viên mãn, Hứa Tư Văn bỏ đi một cái tâm bệnh cuối cùng, cả người đều tràn đầy ý chí chiến đấu.

Vì thế, ông chủ Vũ được không ít phúc lợi, ngọt ngọt ngào ngào làm ổ tại biệt thự nghỉ ngơi ba bốn ngày liền, Vũ Khánh Cương mới nói với Hứa Tư Văn về tình huống của Trang Sĩ Nhân bên kia.

"Tên hèn yếu đó trở về không biết bức ép cái gì với lão bất tử Ngải thị, gần đây lão bất tử họ Ngải tìm người muốn trà trộn vào đội trang trí, ông ta quá coi khinh anh rồi, đừng nói đất Lan Châu này không quen thuộc, dù là đặt ở Đông Bắc bên kia, thì trên địa bàn của bọn anh cũng không để cho người ngoài đi vào, dù là anh em ruột cũng không được, không phải nhân viên thì cứ ngồi xổm ở ngoài đường cảnh giới đi."

Từ đầu Vũ Khánh Cương đã đề phòng, cũng không phải là mới đến Lan Châu, mấy năm đó Vũ Khánh Cương ăn không ít thiệt thòi, sau khi có giáo huấn xương máu liền thông minh, bất luận là sản nghiệp chính hay sản nghiệp phụ của Đông Bắc Hổ, phàm là nơi cần dùng người, tất cả đều là quy trình chính quy nhất, chỉ riêng phần bảo đảm này mỗi năm Vũ Khánh Cương đã phải bỏ ra một số tiền lớn, nhưng Vũ Khánh Cương kiên trì như vậy, mỗi người, bao gồm cả dì quét tước vệ sinh, chú giữ cửa, đều có hồ sơ tồn tại, tư liệu rất cặn kẽ, không kém bao nhiêu so với công an.

Cũng bởi vì như thế, rất nhiều người muốn trà trộn vào Đông Bắc Hổ ngáng chân hắn đều bó tay toàn tập, chủ yếu một chút, là kết cấu nhân viên của Đông Bắc Hổ rất đơn thuần, hầu như đều là đồng hương, không phải đồng hương thì cũng là cùng khu cùng thôn trấn, ai không biết ai chứ? Ngươi nói dối hộ khẩu nơi cư trú, chốc lát là có thể vạch trần.

Hơn nữa người mà Vũ Khánh Cương mang tới, hầu như đều là người bên Đông Bắc, người bên này trà trộn vào, vừa mở miệng liền lộ tẩy.

Có người thử nhiều lần, cuối cùng không thể không rút lui, thật sự là quá làm khó người ta!

Không ai có thể tinh thông tiếng Đông Bắc trong một chốc lát được chứ.

"Có phải liên quan tới việc anh đánh Alice không?" Hứa Tư Văn còn nhớ ông chủ Vũ đã đánh đại tiểu thư tập đoàn Ngải thị, hơn nữa còn là bàn tay bự tát không chút khách khí nữa chứ.

"Thôi đi!" Vũ Khánh Cương không để ý: "Chiếc giày rách kia chính là thiếu đánh mà, con gái đàng hoàng nhà người ta có thể thành cái đức hạnh kia à? Cha cô ta cũng không tốt chỗ nào đi. Đánh cô ta thì có thể làm gì anh? Đánh cũng đánh rồi, ai bảo tự cô ta đi tìm đánh chứ. Nếu lão bất tử kia tìm tới cửa, xem anh xử lý ổng thế nào!"

Vũ Khánh Cương vô cùng có lòng tin, nói trắng ra là, là Alice cô ta động thủ trước, hơn nữa hiện giờ cao ốc VT là họ Vũ.

"Trang Sĩ Nhân không có tới tìm em hả?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút tiếp tục hỏi, phải biết Trang Sĩ Nhân không phải là người có thể dễ dàng buông tha.

"Có đến, người giúp việc nói với hắn, em không có đó! Hắn muốn gặp anh, cấp dưới liền nói với hắn là ông chủ đuổi theo ông chủ rồi." Vũ Khánh Cương cười xấu xa: "Lúc đó hắn liền choáng!"

"A phi!" Hứa Tư Văn khinh bỉ hắn một cái, chuyện này y cũng biết, cái tên Ngụy Diên kia đem câu trả lời hệt như bệnh thần kinh này, phát ở trên tường weibo, gần như một đêm liền trở thành câu nói lưu hành trên internet mới nhất.

"Có điều hắn ta nghẹn không được bao lâu, bên kia anh đã nói trước rồi, ép hắn vào chỗ chết, dùng cái tính thối của hắn khẳng định không ngồi yên được, lại thêm bà gái già hung dữ kia ở bên cạnh hắn, khiêu khích một chút khiến hắn phải mắc câu." Vũ Khánh Cương còn muốn mang Tư Văn về Đông Bắc bày tiệc kìa, sao có thể cho phép Trang Sĩ Nhân làm chậm trễ thời gian? Đã sớm tiếp đón xong, kịp thời xử lý xong để trở về.

Chỗ cao ốc VT đã sửa xong một tầng, Vũ Khánh Cương muốn cho Hứa Tư Văn qua xem trước một chút, lý do là xem trước xem có thích hợp hay không.

Nhưng thật ra là Vũ Khánh Cương nhìn ra hiện tại Hứa Tư Văn đang là thời điểm nhuệ khí sắc bén, nghĩ sớm một chút hay muộn một chút đều giống nhau, vẫn là để cho vợ ra tay thật sớm cho hả giận mới là quan trọng nhất. "Em muốn Trang Sĩ Nhân trả lại hết những gì đã nợ em!" "Yên tâm đi! Dù em có tính lời với hắn cũng được nữa."

Sau khi Hứa Tư Văn đến, đối với chỗ làm việc cũ đã sửa xong của y, cũng sắp nhận không ra rồi.

Cao ốc VT năm mươi tầng, y ở tầng thứ bốn mươi chín, cả tầng đều là địa bàn của y, chính giữa trần nhà là máy điều hòa, sàn nhà là gỗ thô chống trơn không thấm nước, mặt tường cũng là loại sơn có thể lau chùi được, chủ yếu nhất là, bốn góc đặt máy phân tích mạng công suất lớn nhất, mà vị trí chính giữa là máy xử lý trung ương, máy tính đều là kiểu mới nhất, network đều là sợi quang học… Nói chung, đây là một tầng được bố trí chuyên nghiệp có thể làm cho bất kỳ nhân viên lập trình nào trở nên hưng phấn.

Cửa sổ sát đất, cộng thêm rèm cửa, lấy ánh sáng cũng tốt, bốn phía đều là thực vật xanh, còn là loại hấp thu phóng xạ. "Thế nào?" Vũ Khánh Cương lo sợ bất an, nói thật, đối với mấy cái công nghệ cao đó hắn là dốt đặc cán mai, dù sao thì dựa theo ánh mắt của hắn, dùng thứ tốt nhất quý nhất là được, nhưng bọn Ngụy Diên lại không đồng ý!

Bỏ bớt ra mấy thứ, phản kháng của Vũ Khánh Cương không có hiệu lực, hiện tại đến nghiệm thu thành quả, trong lòng hắn vô cùng không chắc chắn.

“Rất tuyệt!” Hứa Tư Văn cười xán lạn. “Xong!” Ông chủ Vũ cũng cao hứng. “Hiện tại có thể dùng chưa?” Một giây Hứa Tư Văn cũng không muốn đợi. “Có thể, em muốn cái gì thì trực tiếp nói, cao ốc đều là của chúng ta.” Hành động Vũ Khánh Cương có thể làm đối với Hứa Tư Văn chỉ là nói trước một tiếng, mấy thứ đồ công nghệ cao đó cụ thể làm thế nào, hắn liền không có cách. “Bây giờ em liền tìm người trở lại, làm hoàn chỉnh đồ vật sớm một chút, cho dù là hình thái ban đầu, cũng có thể đánh nát tầng da fối trá bên ngoài của Trang Sĩ Nhân!” Hứa Tư Văn nói làm liền làm, nhóm của y là do một tay y tạo dựng lên, năm đó lúc nhận người, là y về trường cũ, tìm mấy anh em cùng hệ, hơn nữa bọn họ đều biết sự xấu xa của Trang Sĩ Nhân, những năm gần đây công ty cũng không phải là thuận buồm xuôi gió, thời điểm nghiêm trọng, thật sự có khả năng giải tán, thế nhưng đội kỹ thuật vẫn là vững vàng ngồi chắc trên Thái Sơn, dù sau này có người muốn lấy lương cao đào người, cũng chưa từng nhúc nhích lay động.

Trong đó vừa có tiền Trương Lam Hà hào phóng phát thưởng, cũng có quan hệ của Hứa Tư Văn, so với lương cao thì một ông chủ tốt càng có thể giữ người hơn.

Vừa nghe Hứa Tư Văn gọi điện triệu hồi thành viên nòng cốt của bộ kỹ thuật, không tới ba ngày người liền đầy đủ.

Toàn bộ bộ kỹ thuật có hai mươi người, có điều không phải đều là thành viên nòng cốt, nòng cốt có mười hai người, tính cả Hứa Tư Văn là mười ba.

Trong công ty gọi đùa bọn họ là thập tam thái bảo bộ kỹ thuật.

“Thủ lĩnh, không giới thiệu một chút à?” Mấy tên tiểu tử thúi tập hợp lại cùng nhau, Hứa Tư Văn vừa đến đã nháy mắt.

Hứa Tư Văn hào phóng nở nụ cười, vươn tay kéo Vũ Khánh Cương giới thiệu với bọn họ: “Hắn là Vũ Khánh Cương, quê quán Đông Bắc, là người yêu của tôi.”

Vũ Khánh Cương xoa xoa tay: “Chào mọi người nha!”

Phòng họp nhỏ mới trang hoàng của bộ kỹ thuật hoàn toàn yên tĩnh.

“Chuyện tôi với Trang Sĩ Nhân mọi người đều biết cả, tôi cũng không muốn nói nhiều, nhưng nếu mọi người có ai không tiếp nhận được tôi và người yêu của tôi, có thể lựa chọn rời đi, yên tâm, tiền lương đều phát như thường lệ, bảo hiểm cũng sẽ giao trước khi chưa tìm được công việc, chờ có công việc mới, có thể chuyển đơn vị, sẽ không làm khó mọi người.”

“Không phải, chúng tôi không phải ý đó.” Nhân vật số hai của bộ kỹ thuật Mai Cảnh phục hồi tinh thần lại cuống quít xua tay phủ nhận: “Thủ lĩnh, anh xác định chưa?”

Không phải họ không tiếp nhận được, mà là trước đây thủ lĩnh từng chịu tổn thương, còn ghi lòng tạc dạ như vậy, đến bây giờ cũng không bỏ xuống được muốn trả thù lại, lúc này đổi một người yêu khác, thiệt hay giả hả? Sao lại như đang nằm mơ vậy?

“Xác định.” Hứa Tư Văn trả lời trịnh trọng mà vang dội.

“Cậu có ý gì?” Vũ Khánh Cương mặc kệ: “Tui đã đến nhà đã lạy ba vợ mẹ vợ, còn không xác định thì tui chính là đồ hèn nhát rồi.”

Hoài nghi cái gì cũng không thể hoài nghi quan hệ giữa hai người bọn họ, Vũ Khánh Cương chính là không chịu được cái này.

“Hì hì!”

“Ôi!”

“Ha ha!”

Mười hai người vỗ bàn, đập ghế, giơ chân khiến phòng hội nghị nhỏ trong nháy mắt sôi trào lên, khiến Vũ đại lão hổ cũng bị dọa.

“Sao á? Xác chết vùng dậy à?” Vũ Khánh Cương vội vàng kéo Hứa Tư Văn ra phía sau, ánh mắt nhìn bọn họ mang theo phòng bị hệt như đang nhìn người điên, vừa thấy lạ là bảo đảm giơ chân liền đạp tuyệt đối không hàm hồ.

“Bọn họ là như vậy, quen là tốt rồi.” Hứa Tư Văn vỗ vỗ Vũ Khánh Cương, từ phía sau hắn chui ra.

Có điều hành động vừa nãy của Vũ Khánh Cương rất được lòng người, ít nhất biết bảo vệ thủ lĩnh của bọn họ, chứ không phải chính mình nhảy ra cửa trước.

Hứa Tư Văn vươn tay làm tư thế đập đập xuống, tiếng cười dần tắt người cũng bình tĩnh lại, không giống như điên cuồng nữa.

“Bắt đầu từ hôm nay, chúng ta phải nghiên cứu một đầu đề mới, nghe cho kỹ, là nghiên cứu, không phải là lập trình, cũng không phải khai phá phần mềm mới.” Hứa Tư Văn đem chuyện của mình và Trang Sĩ Nhân, từ đầu tới đuôi nói tỉ mỉ một lần, trong đó có rất nhiều chi tiết nhỏ mọi người cũng không rõ ràng, đặc biệt là liên quan tới luận văn ngày đó, rất nhiều người chỉ biết là Trang Sĩ Nhân nhờ một phần luận văn mà mở ra con đường du học nước ngoài thênh thang, lại không biết Trang Sĩ Nhân hoàn toàn là lấy đồ của Hứa Tư Văn.

Trước đây mọi người chỉ cho rằng Trang Sĩ Nhân tham khảo luận văn của Hứa Tư Văn rồi sửa đổi chút chỗ nhỏ, bởi vì người bình thường nếu ăn cắp luận văn của người khác mà nói, thì đều sẽ làm như thế, cũng coi như là một loại thủ đoạn bịt tai trộm chuông che giấu tai mắt người khác.

Không nghĩ tới Trang Sĩ Nhân là lấy nguyên văn, một chữ cũng không thay đổi!

“Tiểu nhân vô sỉ!”

“Đê tiện!”

Tất cả mọi người rất tức giận, thủ lĩnh của họ tốt bao nhiêu, trước đây cho dù hơi lãnh đạm, thì cũng là bị Trang Sĩ Nhân tổn thương!

“Ý của thủ lĩnh là cho chúng ta tham dự cái đề cương kia của anh à?” Mắng người xong, Mai Cảnh liền hỏi.

“Đúng, tôi hi vọng mọi người có thể giúp tôi cùng thực hiện nó.”

“Nhưng thủ lĩnh, đây là ý tưởng anh đề xuất ra, nếu chúng tôi tham dự, chẳng phải là anh rất thiệt thòi sao?”

Ý tưởng của Hứa Tư Văn có khả năng người thường không hiểu, thế nhưng đang ngồi đây đều là tinh anh, tự nhiên biết được nếu thật sự thực hiện đề cương của Hứa Tư Văn, không khác nào khiến công nghiệp IT nghênh đón thời đại mới, bọn họ đều là người tham dự, lúc đó nhất định sẽ đề tên trong báo cáo, nếu như Hứa Tư Văn tự mình nghiên cứu, thành quả chính là độc hưởng, nhưng có bọn họ liền thành cộng hưởng.

Đây không phải rõ ràng là bọn họ chiếm món lợi lớn của thủ lĩnh sao?

Trang Sĩ Nhân chỉ là lấy đồ vật khi Hứa Tư Văn vừa có một chút manh mối ở đại học, liền có thể trở thành sinh viên trao đổi đi nước ngoài du học, có thể thấy được thứ này tuyệt đối là có bao nhiêu giá trị.

“Không, chúng ta là một nhóm, mấy năm qua, mọi người mưa gió giúp đỡ lẫn nhau, chúng ta tin tưởng nhau, tôi tin tưởng mọi người, nguyện ý cùng mọi người lưu danh trong lịch sử sự nghiệp IT.” Hứa Tư Văn nói rất tình cảm, ngay cả ông chủ Vũ Khánh Cương ở một bên giả làm bối cảnh cũng bị cảm động, tuy rằng hắn không hiểu hết là chuyện thế nào, cơ mà câu cuối cùng thì hắn nghe rõ ràng, lưu danh sử sách nha!

“Hiện tại, tôi chỉ cần biết, mọi người, có nguyện ý cùng tôi, cùng khiêu chiến tương lai, chia sẻ thành quả thắng lợi hay không?”

“Nguyện ý!” Mười hai người kích động nhìn Hứa Tư Văn, trong mắt mang theo sùng bái cùng kính nể, trả lời cho Hứa Tư Văn thì càng là trăm miệng một lời.

Hết chương 86

87. Chương 87: 087. Phân Biệt Đối Xử

Động tác của Hứa Tư Văn rất nhanh, ông chủ Vũ cho người chuyển đồ của y từ biệt thự đến công ty, dưới lầu tiếp tục trang trí, thế nhưng động tĩnh không lớn, để ngừa quấy rối trên lầu bình thường làm việc.

Có bọn họ hỗ trợ, đem nghiên cứu của chính mình chia sẻ với mọi người, thời điểm như thế này Hứa Tư Văn có một loại mị lực đặc biệt.

Ông chủ Vũ không biết phải nói thế nào, nhưng biết được kỹ thuật viên Hứa lúc này rất khiến người ta yêu thích.

Có điều sau đó Hứa Tư Văn rất cố chấp, hơn nữa bản thân y lại là một người rất nghiêm cẩn tự hạn chế, một khi toàn tâm toàn ý tập trung vào, thì sẽ không để ý hết thảy.

Tình cảm mông lung năm đó, cũng bởi vì như vậy mới có thể bị tổn thương nghiêm trọng, bây giờ cùng Vũ Khánh Cương cũng là như thế, y chính là người như vậy.

Ngày đầu tiên, đồ đạc thuộc về Hứa Tư Văn vừa đến, tất cả mọi người lập tức chui vào phòng máy, những máy móc mới tới đó quả thật là tốt nhất tiên tiến nhất nhanh nhất, còn chưa lắp ráp nữa!

Mọi người cùng nhau động thủ, ngay cả con gái trong đó cũng lên, vặn đinh ốc ghép bo mạch chủ, không hề kém hơn nam.

Buổi trưa Vũ Khánh Cương mang đến một bàn tiệc hải sản tươi lớn, bởi vì Hứa Tư Văn muốn ăn hải sản tươi, nhưng lại không muốn rời khỏi phòng máy.

Bởi vì chỉ có ba tầng trên cùng sửa xong, tầng cao nhất vẫn là thuộc về hai người, một tầng là của Trương Lam Hà, có điều mấy ngày nay không thấy được bóng người, một tầng khác chính là của Hứa Tư Văn, ai bảo bọn họ là đối tác chứ.

Trước đây Trương Lam Hà cũng để lại một văn phòng ở cạnh phòng làm việc của mình cho Hứa Tư Văn, dù gì cũng là ông chủ cũng không thể nhét chung một chỗ với cấp dưới được, nhưng Hứa Tư Văn và mấy người kỳ quái của bộ kỹ thuật ở chung hòa hợp, cuối cùng văn phòng nhàn rỗi biến thành phòng hội nghị nhỏ của bộ kỹ thuật.

Nhưng bây giờ bộ kỹ thuật đã là súng bắn chim đổi pháo, mỗi người đều có một văn phòng nhỏ, bố trí bên trong giống như khách sạn, văn phòng của Hứa Tư Văn còn ở tầng chót, Hứa Tư Văn đi xem rồi, bố trí vậy mà lại không khác biệt lắm so với nhà trọ nhỏ của y, trong lòng biết là ý của Vũ Khánh Cương, hiện tại y vừa nghĩ tới Vũ Khánh Cương liền có một loại cảm giác hạnh phúc, thật giống như toàn thế giới đều trở nên tốt đẹp hơn.

Vũ Khánh Cương an bài địa điểm ở văn phòng tầng cao nhất của Hứa Tư Văn, nơi đó chỗ lớn, trang trí cũng ổn, còn có phòng ăn riêng, ngay cả bàn ăn cũng là cái loại có đĩa quay.

Không phải hắn khoe khoang, chỉ là muốn ở chung thật tốt với mấy đồng nghiệp kiêm bạn tốt của Hứa Tư Văn thôi.

Dù sao thì ngày tháng còn rất dài, hắn lại lo lắng Hứa Tư Văn không có bạn bè gì, Vũ Khánh Cương cũng không phải sợ chính mình không có bạn, con người hắn rất nghĩa khí, anh em không xếp đầy một căn nhà thì cũng không xê xích gì nhiều.

Vì vậy bỏ sức lớn làm ra một bàn hải sản tươi lớn như thế, chính là để giành vinh quang cho Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn mang người tới đẩy cửa ra, liền ngây ngẩn cả người.

Y chỉ là thuận miệng nói muốn ăn hải sản tươi, đặc biệt muốn ăn cua biển, không nghĩ tới ngay ngày hôm sau Vũ Khánh Cương liền thật sự làm cho y một bàn như thế, còn ở bên cạnh xoa xoa tay cười thật thà nói chuyện với mọi người: "Vốn là ngày hôm qua đã đặt xong, đón gió tẩy trần cho mọi người."

"Oa!" Người của bộ kỹ thuật kinh thán không thôi, tròng mắt cũng thiếu chút nữa trừng rớt ra luôn.

Chỉ thấy trên bàn ăn, mười bốn con cua đế vương vây quanh một vòng, ở chính giữa đĩa quay, các loại hải sản đồ ăn chỉ nhiều không ít.

Hải sản tươi sở dĩ có chữ "tươi", là bởi vì ngoại trừ mùi vị quả thực dụ người, thêm nữa chính là hải sản tươi dùng làm thức ăn còn phải bảo đảm nguyên liệu nấu ăn mới mẻ, chỉ cần là cua đế vương, cũng chỉ có thể vận chuyển bằng máy bay, còn phải bảo đảm tốc độ, bởi vì cua đế vương là cua biển, muốn sống phải thêm nước biển tăng áp suất nước vân vân.

"Sáng hôm nay lúc chuyển tới đều còn nhảy nhót tưng bừng, mọi người yên tâm ăn, ăn cho no đi! Đừng giả bộ khách khí, ngày tháng sau này còn dài lắm." Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn mời mọi người ngồi vào chỗ.

"Thủ lĩnh, người nhà anh quả thật là tốt!" Có Trang Sĩ Nhân so sánh, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy Vũ Khánh Cương hiện tại đã rất tốt.

"Rất bỏ công sức!" Cái tên Mai Cảnh này vừa kích động, đột nhiên ôm Hứa Tư Văn một cái, Hứa Tư Văn còn chưa có phản ứng lại, lúc Vũ Khánh Cương đang muốn phát hỏa, cậu ta lại quay đầu ôm Vũ Khánh Cương một phen, cơ mà vì vóc người của Vũ Khánh Cương bày ra ở đó, cậu ta ôm không hết, có điều chỉ ôm một hồi liền tách ra, sau đó ngao một tiếng mang theo đám bạn của mình đánh về phía bàn ăn.

Muốn nói tại sao bọn họ kích động như thế à?

Đó là vì món ăn này của ông chủ Vũ chính là muốn ăn cũng không ăn được đâu.

Lan Châu không ở ven biển, hơn nữa dù là địa phương ven biển, cũng không phải muốn ăn cua đế vương là có thể ăn được, đông lạnh thì có khả năng may mắn tìm được, nhưng tươi mới thì trừ khi khẳng định muốn tiêu tiền như ông chủ Vũ, bằng không chỉ có thể nhìn nhìn tranh ảnh đỡ thèm.

Hứa Tư Văn có chút buồn cười nhìn nhóm học đệ của mình kích động lộn xộn không còn hình tượng, có điều sau đó y liền bị Vũ Khánh Cương ôm trọn vào lòng.

Một đám kẻ điên thấy vậy dưới tình huống miệng đầy đồ ăn mà còn có thể thổi ra một tiếng huýt sáo!

Thực sự là bội phục bọn họ muốn chết.

"Làm sao vậy?" Hứa Tư Văn cảm giác Vũ Khánh Cương ôm mình tìm kiếm an ủi, trong lòng lập tức rất bồn chồn, đây là thế nào? Vũ Khánh Cương rất ít khi như vậy.

"Vợ à, để anh ôm một cái, không thì da gà trên người anh không rớt xuống được!" Vũ Khánh Cương thật ủy khuất đem đầu to đặt ở trên cổ Hứa Tư Văn cọ cọ.

"A?" Hứa Tư Văn chớp chớp mắt.

"Vừa nãy cậu ta ôm em! Còn nữa, cậu ta vừa tới gần anh, cả người anh liền khó chịu, em xem xem!" Vũ Khánh Cương bi phẫn chỉ chỉ bạn nhỏ Mai Cảnh đang ăn ngốn ăn nghiến, sau đó xắn ống tay áo lộ ra cánh tay cường tráng, phía trên quả nhiên đã xếp từng hột từng hột da gà dựng đứng.

Hứa Tư Văn ngẩng đầu nhìn Vũ Khánh Cương: "Vậy anh ôm em thì sao?"

"Anh ôm em rất thoải mái, nhưng vừa nãy cậu ta ôm anh anh chỉ muốn vả một phát vào miệng… Xem dằn vặt anh này!" Vũ Khánh Cương cảm thấy mình chịu ủy khuất, nhất định phải tìm vợ cầu an ủi cầu vuốt lông.

"Ừ, cực khổ rồi!" Hứa Tư Văn đột nhiên tâm tình tốt sờ sờ đầu Vũ Khánh Cương, tóc vẫn là đầu đinh, cứng rắn chọc trong lòng bàn tay ngưa ngứa.

Vũ Khánh Cương giống như một con mèo lớn nheo mắt lại, chỉ thiếu lên tiếng hừ hừ trong cổ họng nữa thôi.

Hai người ngọt ngấy, bên kia Mai Cảnh lại quang quác quang quác gọi: "Không cần phân biệt đối xử như thế chứ!"

Mọi người cười vang, thuận tiện phun tào lẫn nhau không ngừng.

Cua đế vương kích thích lớn, ăn đặc biệt đã nghiền, Hứa Tư Văn cũng là lần đầu ăn cua lớn như vậy, cảm giác thật sự giống như trong phim hoạt hình diễn, vừa mở chân cua ra, bên trong là thịt cua thô như ngón tay.

Có điều cuối cùng Vũ Khánh Cương lại lấy ra một hũ canh gà gừng lớn nóng hầm hập, mùi gừng rất nồng nặc.

"Bếp trưởng nói cua tính hàn, sau khi ăn tốt nhất lại uống một chén canh gừng, ặc, canh gừng kia nặng mùi quá, tôi liền tự quyết định đổi thành canh gà gừng cho mọi người, nhanh uống." Vũ Khánh Cương nói là cho mọi người, nhưng tay vừa động liền múc một bát lớn cho Hứa Tư Văn, sau khi gạt dầu di chuyển ở trên mặt, thả chút hỗn hợp rau thơm hành lá và tỏi thì cực kỳ có hương vị.

Lúc Hứa Tư Văn uống vào, cảm giác từ miệng ấm đến tận lòng.

Vào lúc này, Hứa Tư Văn càng cảm thấy, lúc đó đến tột cùng là vì cái gì mà mình lại cảm thấy mình cùng Trang Sĩ Nhân là lưỡng tình tương duyệt chứ?

Thực sự là khó mà tin nổi!

Bạn đang ?

Một bữa cơm, đám người điên bộ kỹ thuật đối với Vũ Khánh Cương lại càng là xem vừa mắt hơn rất nhiều, thứ duy nhất đáng để phun tào chính là, sau này cho dù tỏ vẻ cao hứng, thì mọi người vẫn giữ khoảng cách tương đối xa với ông chủ Vũ, bởi vì ông chủ Vũ quá thương tổn lòng người.

Ít nhất thì bạn nhỏ Mai Cảnh cho là như vậy…

Lúc ăn cơm tối, Vũ Khánh Cương lại đưa tới một bàn đồ ngon, tất cả mọi người ăn đến miệng đầy mỡ, ấn tượng với Vũ Khánh Cương xẹt xẹt tăng lên.

Sau khi ăn xong, Hứa Tư Văn lại mang người chui vào phòng máy, chờ đến tám chín giờ, chính là thời điểm Hứa Tư Văn đang cùng mọi người tiến hành nhiệt liệt, Vũ Khánh Cương xách theo đồ ăn khuya đi vào, lại nói người phía nam đều lưu hành nửa đêm ăn thêm một bữa.

Lúc ăn khuya, Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương ngáp một cái, liền nghĩ đến vấn đề dừng chân.

"Em coi trọng phương diện có chỗ ở, không trở về, thì liền ăn ngủ ở đây đi, dù sao trở về cũng chỉ có hai chúng ta." Hứa Tư Văn cảm thấy nghỉ ngơi ở đâu cũng không khác mấy, bởi vì Vũ Khánh Cương nhất định sẽ làm ấm chăn cho y.

"Ồ…" Vũ Khánh Cương có chút khô héo: "Vậy anh đi dọn dẹp một chút."

Hứa Tư Văn gật đầu, Vũ Khánh Cương rời đi.

Kỳ thực dọn dẹp và vân vân, hoàn toàn chính là phí lời, nơi này sạch sẽ sắp đuổi kịp phòng vô khuẩn luôn rồi, Vũ Khánh Cương chỉ là đi giũ chăn trải ra thôi, ngay cả gối cũng không cần hấn xếp.

Lần đầu tiên ông chủ Vũ một mình trông phòng, phần không được tự nhiên trong lòng thì khỏi cần nói, nhưng Hứa Tư Văn ở lầu dưới thì vừa vặn ngược lại, nhiều người sức mạnh thật sự không phải nói suông, lời lẽ chí lý nha!

Đặc biệt là mọi người đều hợp tác quen, loại cảm giác ăn ý kia người bên ngoài không có cách nào sánh bằng, càng nghiên cứu thì càng phát hiện những vấn đề mới, sau đó giải quyết vấn đề mới, bổ sung, phát hiện, giải quyết, bổ sung, cứ tuần hoàn như thế…

Lúc mười giờ, ông chủ Vũ không nhịn được, vọt vào phòng máy trực tiếp ôm vợ đi, phía sau một mảnh tiếng huýt sáo cùng tiếng bốp bốp, mấy kẻ điên kia vỗ tay vang bộp bộp.

"Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười.

"Mười giờ, em phải đi ngủ!" Vũ Khánh Cương đã được người ta đặc biệt căn dặn, con người Hứa Tư Văn, cái gì cũng tốt, chỉ là một khi làm việc thì quá tập trung, rất nhiều lúc Trương Lam Hà cũng không dám nói một câu thúc giục với bộ kỹ thuật, chỉ sợ Hứa Tư Văn liều mạng thức đêm, vốn là thân thể nhỏ bé không cao lớn, lại thức đêm mấy lần, người còn có thể sống hay không?

"Ồ? Đã mười giờ à?" Hứa Tư Văn cũng hơi kinh ngạc, y cũng không có chú ý thời gian!

"Hừ!" Vũ đại lão hổ hầm hừ: "Sau này đến giờ liền cùng anh trở về, không cho thức đêm không cho dậy sớm, mấy cái đứa kia cũng vậy, tăng ca trễ nhất không thể vượt quá mười giờ, vượt quá mười giờ anh liền kéo công tắc nguồn điện."

"Anh tuyệt đối không được!" Hứa Tư Văn sợ hãi, y biết cái tên Vũ Khánh Cương này chính là vô cùng hùng hổ, nói được là làm được, ở thời khắc mấu chốt thật sự bị kéo công tắc nguồn điện, y khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu.

Vũ Khánh Cương không lên tiếng, gương mặt kéo dài như chiếc dép, lên lầu mở cửa cũng dùng chân đạp, tay ôm vợ cũng không buông ra.

"Em biết rồi, sau này đến giờ anh nhớ tới nhắc nhở em nha? Mấy người bọn em, một khi ra sức liền không biết thời gian." Hứa Tư Văn vừa thấy Vũ đại lão hổ xù lông, nhanh chóng vuốt lông.

Hết chương 87

88. Chương 88: 088. Kéo Công Tắc Nguồn Điện

"Vợ à, em xem mặt em một chút đi, mới vừa có chút khí sắc, sao lại không biết tốt với mình một chút chứ? Nếu anh không ở đây, có phải em muốn làm cả đêm với đám người điên kia không? Em có thể nghĩ cho mình một chút không, đừng để cho anh luôn lo nghĩ mà, nha!" Vũ Khánh Cương vùi đầu trong lồng ngực Hứa Tư Văn rầu rĩ.

Con người Hứa Tư Văn có chút thích mềm không thích cứng, nếu như Vũ Khánh Cương ầm ĩ với y, cho dù là vỗ bàn đập ghế với y, thì cũng khiến y dễ chịu hơn so với việc mềm nhũn như thế, hiện tại Hứa Tư Văn chính là không có sai thì cũng thành có sai rồi!

Cái này có cảm giác như có sức lại không có chỗ để đặt vậy!

"Em biết rồi."

Cảm giác được người khác quan tâm quản lý, khiến Hứa Tư Văn sau khi cảm động, càng nhiều hơn chính là ủy khuất, đây chính là hổ Đông Bắc của y đó.

Hơn nữa Hứa Tư Văn ý thức được, sau khi Vũ Khánh Cương đi cùng với y, liền theo bản năng kéo dài khoảng cách với người bên cạnh.

Đây không phải là yêu cầu của Hứa Tư Văn, mà là Vũ Khánh Cương rất tự giác, trước đây lúc ở Đông Bắc Vũ Khánh Cương cũng không quá chú ý mấy cái này, đàn ông Đông Bắc hào phóng hầu như mọi người đều biết, nhưng bây giờ Vũ Khánh Cương nguyện ý vì y, hoặc là nói, để cho y an tâm, thu liễm tính không câu nệ tiểu tiết của mình, cho y sự tôn trọng lớn nhất.

Có lẽ hôm nay Vũ Khánh Cương nói hơi nghiêm trọng, nhưng sau khi người khác nghe được thì đúng là nhìn Vũ Khánh Cương với cặp mắt khác xưa, ít nhất y đã nhìn ra, bọn Mai Cảnh càng tiếp nhận Vũ Khánh Cương hơn một ít.

Từng việc từng việc một, đều biểu hiện Vũ Khánh Cương dụng tâm lương khổ với y, Hứa Tư Văn đã quen lạnh lùng không quá có thể nói ra mấy lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa y cũng tin Vũ đại lão hổ tám phần là cũng không nghe nổi, bởi vì mỗi lần nghe y nói thích gì, đều sẽ rất kích động, sau đó cả đêm y sẽ bị làm bánh nướng áp chảo tới hừng đông…

"Không phải anh muốn quản em, kỳ thực anh càng muốn quen với tính tình em, nhưng em cũng phải khiến người ta yên lòng mới được chứ!" Vũ Khánh Cương sợ Hứa Tư Văn suy nghĩ nhiều, miệng lưỡi vụng về giải thích.

"Em biết, em đều biết, đương gia, em nghe lời anh… A…!" Bởi vì biết được lòng hắn, cho nên y cũng không ngại, trái lại bởi vì Vũ Khánh Cương cẩn thận từng li từng tí một trong lời nói mà đau lòng cho con hổ bự này, chẳng qua là kêu một tiếng "đương gia" mà thôi, Hứa Tư Văn đến hừng đông mới được ngủ!

Ngày hôm sau, lúc thức dậy đã hơn chín giờ rồi!

"Lần sau lại không biết nặng nhẹ nữa, liền phạt quỳ ván chà quần áo!" Toàn thân Hứa Tư Văn đau đớn mệt mỏi bò dậy, hung tợn uy hiếp Vũ Khánh Cương.

"Khà khà… Quá kích động…" Vũ Khánh Cương vò đầu cười khúc khích, ai bảo tối hôm qua Tư Văn quá khiêu khích chứ.

Tiếng "đương gia" kia nói ra, Vũ Khánh Cương hận không thể đem Hứa Tư Văn tan vào trong xương thịt của mình vĩnh viễn không xa rời nhau.

"Bọn Mai Cảnh đều đã tới sao? Em đến muộn rồi!" Hứa Tư Văn vừa nghĩ tới nguyên nhân, mặt mũi liền thiêu nóng đến lợi hại.

"Không quan trọng, bọn họ đến anh chiêu đãi tốt ăn ngon uống ngon, còn nói với họ, em là mệt nhọc, lần sau nếu còn tăng ca, thì hôm sau buổi sáng nghỉ ngơi buổi chiều rồi trở lại, bọn họ có thể nằm lại giường giống em." Suy nghĩ một chút, lại bổ thêm mấy câu: "Tiền tăng ca chu cấp không thiếu, nghỉ ngơi cũng không trừ tiền. Thế nhưng chỉ có thể đến mười giờ, quá một giây đồng hồ anh liền kéo công tắc nguồn điện!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Uy hiếp của ông chủ Vũ rất có hiệu quả, kỹ thuật viên Hứa ngoan ngoãn thi hành theo ước định, đúng hạn rời giường đúng hạn nghỉ ngơi, ngay cả buổi trưa, cũng bị ông chủ Vũ cưỡng chế yêu cầu nghỉ ngơi hai giờ.

Lúc đó nghe được yêu cầu này, đừng nói Hứa Tư Văn, dù là người của bộ kỹ thuật cũng có chút sợ ngây người, thế này cũng quá rộng rãi đi? Một tiếng là đủ rồi…

"Một tiếng có thể làm gì? Đánh thỏ cũng ôm không hết được*!" Mắt hổ của ông chủ Vũ trừng ra hổ gầm một phen: "Hay là muốn tui kéo công tắc nguồn điện?"

*Xuất phát từ câu thành ngữ "Ôm cỏ đánh thỏ". Nông phu lên núi cắt cỏ để cho dê bò ăn, trong lúc cắt cỏ, trong bụi cỏ có một con thỏ hoang lao ra, nông dân thuận tay vung dao lên, đánh chết con thỏ. Ngụ ý của câu thành ngữ là thu hoạch ngoài ý muốn.

Vì vậy tất cả mọi người đều thành thật.

Kéo công tắc nguồn điện và vân vân, thật khiến người ta thắt lòng!

Hứa Tư Văn dẫn mọi người vùi đầu đăm chiêu, từ từ, suy đoán trở thành giả thiết, giả thiết trở thành lý tưởng, lý tưởng tiến hành nỗ lực, lập tức sắp biến thành sự thật.

Trương Lam Hà vốn là biết được Hứa Tư Văn đã trở lại nên cũng tới công ty, một bụng nước đắng muốn tìm học đệ phun ra, nhưng sau khi đến bộ kỹ thuật, lại là lặng lẽ tới lặng lẽ đi!

Làm ông chủ kiêm đối tác, hắn đã thấy các loại tác quái của nhóm quái thai bộ kỹ thuật này nhiều rồi, đừng thấy hiện tại mỗi người đều giống như học giả đơn thuần, nếu bạn dám đi vào quấy rối lập tức hóa thân thành Sargeras (nhân vật trong game "thế giới ma thú", là chiến sĩ dũng mãnh), không quậy đến long trời lở đất tuyệt đối không buông tha cho bạn!

Nhưng mà hắn cảm thấy mình thực sự là năm bổn mạng xui xẻo, vừa ra khỏi cửa liền bị người ta tóm được, trực tiếp trở về với cái nơi và cái người mà mình vốn nóng lòng rời khỏi nhất, thực sự là khóc không ra nước mắt.

Ông chủ Vũ lúc này cũng không nhàn nhã nữa, mà là bắt đầu bận túi bụi, ngoại trừ phải tiếp tục chèn ép Trang Sĩ Nhân, còn phải chiếm địa bàn ở bên này.

Đến một chuyến, nơi đây lại là nhà mẹ đẻ của vợ, không tìm mảnh đất đặt chân thì không còn gì để nói; sau này vợ ở đây mở công ty, hắn cũng không thể quanh năm ở riêng với vợ chứ? Nên cũng tìm công ty bên này đi, vừa vặn làm hàng xóm với công ty của vợ.

Cao ốc VT có bốn toà lầu, Vũ Khánh Cương tóm lấy tất cả, một tòa trong đó cho công ty Hứa Tư Văn dùng, còn lại ba toà, tất cả đều đưa về dưới cờ Đông Bắc Hổ.

Khác với ánh mắt của người phương nam bên này, Vũ Khánh Cương vừa tiếp nhận liền đem đất đai trong phạm vi thuộc về cao ốc VT, tất cả đều dùng tường rào cao ba mét phía trên còn gắn gai nhọn vây lại, người bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong, mà người ở bên trong cũng không cách nào nhìn ra bên ngoài, trừ khi là ở trên lầu cao gần đó nhìn vào bên trong, nhưng lại nói, chung quy thì tầm mắt khác nhau, hiệu quả cũng khẳng định không giống.

Hai bên cửa lớn là phòng trực bảo vệ, ngay cả thủy tinh cũng đều là loại chống đạn, mà chất liệu cửa lớn càng là thép nguyên chất, hai loạt chốt mở tự động và dùng tay, tấm thép dày có thể chống đỡ được một quả đạn pháo mà không nát!

Còn có rất nhiều rất nhiều, đều dựa theo yêu cầu và thói quen của Vũ Khánh Cương, đối với mấy cái này Hứa Tư Văn không biết gì cả, y vùi đầu ở trong phòng máy, cùng mọi người phấn đấu nửa tháng, mới tạm thời có một kết thúc.

Cầm con chip nho nhỏ trong tay, Hứa Tư Văn thật cao hứng, Vũ Khánh Cương cũng cao hứng.

Hứa Tư Văn cao hứng là, có vật này, tận thế của Trang Sĩ Nhân sắp đến.

Vũ Khánh Cương cao hứng là, rốt cuộc vợ có thể lấy hơi rồi.

Mà một đám nòng cốt bộ kỹ thuật càng cao hứng hơn lại là, không cần mỗi ngày lo lắng sợ hãi ông chủ Vũ đi kéo công tắc nguồn điện…

Có điều nói đi cũng nói lại, từ khi thủ lĩnh có ông chủ Vũ, bọn họ liền triệt để hưởng phúc, một ngày ba bữa cộng thêm ăn khuya, có người làm có người đưa, chỉ thiếu có người đút thôi; nhiệt độ quanh người luôn bảo đảm giữa hai mươi mốt hai mươi hai, nhiệt kế treo trên tường mỗi ngày theo dõi; trước đây nếu như nghiên cứu cái gì, bảo đảm mệt gầy không biết bao nhiêu cân, hun đỏ cả mắt đều là chuyện thường như cơm bữa, nhưng bây giờ mọi người cảm thấy tất cả đều tăng cân rồi.

Ông chủ Vũ biết giai đoạn đầu của vợ đã thành công, cao hứng, liền làm một bàn đồ ăn lớn, còn có rượu, trước đây chỉ có thể ăn cơm không thể uống rượu, bởi vì tửu lượng của bọn họ cũng không cao, hơn nữa Vũ Khánh Cương cũng không biết phẩm rượu.

“Ngày mai là cuối tuần, dù sao cũng không thiếu một ngày, ngày mai mọi người thả lỏng một chút, tôi cùng với Cương tử về Hứa gia tập thăm mấy người lớn, chiều chủ nhật trở về.”

“Về nhà mẹ đẻ à?” Mấy tên không đứng đắn bọn Mai Cảnh đua nhau chèn ép một trận, mấy người còn lại ở bên cạnh xem náo nhiệt.

“Về nhà mẹ đẻ thì sao? Cậu có bản lĩnh thì cũng về nhà mẹ đẻ ở hai ngày đi.” Vũ Khánh Cương làm sao lại để cho vợ bị người ta chèn ép chứ? Lập tức nói lại.

“Không phải, ông chủ Vũ, anh đi hẳn là con rể đến thăm nhà đi?”

“Cậu mới con rể đó! Tui là một nửa con trai của Hứa gia, tốt hơn con rể nhiều! Lại nói thủ lĩnh của các cậu là nữ à?” Vũ Khánh Cương sắc bén đánh trả, Mai Cảnh không dám lên tiếng nữa, hắn ta dám nói là nữ thì bảo đảm sẽ bị mọi người xúm lại đánh.

Một phòng người nói nói cười cười thật vui vẻ, uống rượu cũng không nhiều.

Có điều vội vã khẩn trương lâu như vậy, cũng nên thả lỏng một chút, bọn họ tự hẹn thời gian đi ra ngoài thông khí, thủ lĩnh muốn về nhà mẹ đẻ ông chủ Vũ muốn đến nhà vợ, bọn họ sẽ không theo làm kỳ đà cản mũi, bởi vì chắc chắn ở bên cạnh hai người sẽ không thiếu thứ đó đâu.

Ban đêm, sau khi vận động kịch liệt, Vũ Khánh Cương hưởng thụ dư vị hạnh phúc, nằm nhoài trên người vợ thở dốc.

Toàn thân Hứa Tư Văn khẽ run hoàn hồn lại, cọ cọ Vũ đại lão hổ.

"Sao lại muốn về nhà nhìn một chút vậy?" Cổ họng Vũ Khánh Cương có chút khác với bình thường, mang theo một cỗ từ tính trầm thấp mà hút hồn người khác, tựa như có thể khiến người ta mê muội trong nháy mắt.

"Hai cái cuối tuần trước đó, anh luôn… muốn nói lại thôi mà nhìn em…" Mới đầu Hứa Tư Văn không nghĩ tới chỗ này, nhưng mà cái cuối tuần thứ hai, biểu hiện của Vũ Khánh Cương ngay cả bọn Mai Cảnh cũng nhìn ra, tâm tư Hứa Tư Văn vô cùng thông suốt, vừa nghĩ tới Vũ Khánh Cương luôn cầm đồ vật mang đến từ trong nhà lắc lư ở trước mặt y, y còn có thể không biết chuyện hắn muốn nói là gì sao?

"Anh đã đáp ứng rồi, lúc được nghỉ liền mang em về nhà." Kết quả hai cái cuối tuần liên tiếp Hứa Tư Văn đều ngâm mình ở trong phòng máy chung với đám người điên bộ kỹ thuật, ông chủ Vũ chính là muốn nói cũng không mở miệng được!

Mỗi ngày nhìn y mệt mỏi như vậy, đau lòng còn không kịp đây nè.

"Là em không tốt." Toàn thân Hứa Tư Văn mềm nhũn, thuận theo để Vũ Khánh Cương ôm y lên vào phòng tắm cọ rửa sạch sẽ.

"Ba mẹ không trách em, đừng suy nghĩ nhiều, mỗi ngày anh đều gọi điện thoại cho họ, báo cáo hướng đi của em, còn gửi tin nhắn cho họ, bên trong có hình của em, bọn họ biết em rất tốt liền an tâm." Ông chủ Vũ một bên hầu hạ vợ, một bên an ủi vợ.

Vợ bận bịu đến vắt chân lên cổ, hắn cũng chỉ có thể làm tốt những chuyện còn lại cho y, để vợ không có nỗi lo về sau.

"Ừm… Có anh thật tốt…" Hứa Tư Văn đã bắt đầu rơi vào mơ hồ, cuối cùng ngâm mình ở trong làn nước ấm áp, nghe Vũ Khánh Cương nói chuyện nhà, an tâm đi vào giấc ngủ, y biết sẽ có người chiếu cố mình thật tốt.

Không cần phải lo lắng nếu mình mệt mỏi ngủ thiếp đi, sẽ ngâm mình trong nước lạnh một đêm, ngày hôm sau cảm mạo nóng sốt…

Hôm sau vừa rạng sáng Vũ Khánh Cương liền thừa dịp vợ còn chưa tỉnh, đi ra ngoài an bài một chút, sau đó gần như là dời rỗng nửa cái cửa hàng, lôi theo một xe đồ vật kéo vợ về Hứa gia tập.

Đến Hứa gia tập, Vũ Khánh Cương trực tiếp kéo đồ đến siêu thị nhỏ của chị dâu Hứa gia trước, tận đến giờ phút này, Hứa Tư Văn mới biết, hóa ra để cho tiện, chị dâu trực tiếp để Vũ Khánh Cương cung cấp hàng cho siêu thị nhỏ của cô một lần luôn!

Hết chương 88

89. Chương 89: 089. Lần Thứ Hai Đến Hứa Gia Tập

Hứa Tư Văn là ở trong mộng bị ông chủ Vũ trực tiếp ôm lên xe, bởi vì không đi sớm chút thì tới Hứa gia tập đã vượt qua giờ cơm trưa.

Cho nên y thật không biết ở trong xe của ông chủ Vũ lại đặt rất nhiều thứ tiện thể mang cho chị dâu Hứa gia.

Ông chủ Vũ rất nghiêm túc nhận tiền nhập hàng của chị dâu Hứa gia, tổng cộng ba nghìn sáu trăm bảy mươi tám đồng lẻ năm hào!

"Vẫn là Cương tử biết nhập hàng, chị đi lấy sỉ bọn họ không cho ưu đãi như thế, chính là thấy chị nhập ít, cũng không nghĩ xem Hứa gia tập lớn bao nhiêu, mấy người mà thôi, cần tiêu hao bao nhiêu đồ chứ!" Trình Mỹ Lệ một bên bày hàng một bên cảm thán, cô cũng là một người phụ nữ lợi hại, nhưng mà trả giá với người ta thì lại trả không được, đơn giản là người ta không thích phản ứng với mấy tiểu thương bán lẻ vừa nhìn liền biết không phải khách hàng lớn như cô.

“Em cũng không biết anh ấy đi lúc nào nữa.” Hứa Tư Văn giúp chị dâu bày hàng, nghe chị dâu oán giận liền quay đầu hỏi Vũ Khánh Cương: “Có bí quyết gì à ông chủ Vũ?”

“Nói ra nhưng không cho em phê bình anh nha!” Vũ Khánh Cương đột nhiên có chút ấp úng.

“Thành thật khai báo!” Hắn vừa như vậy, Hứa Tư Văn càng cảm thấy hứng thú hơn, còn có chị dâu Hứa gia cũng dựng lỗ tai lên.

“Anh lái xe đi bốn năm chỗ bán sỉ, chỉ mì ăn liền thôi đã hỏi giá của mười hai tiệm, sau đó so giá từng chỗ, tìm tiệm có đầy đủ nhất, nói với ông chủ cái giá này, nếu hắn không đồng ý, anh liền đứng ở cửa tiệm hắn, có người tới anh liền cùng người đó tán gẫu…”

“Anh cái đồ thổ phỉ!” Hứa Tư Văn ôm bụng vừa mắng vừa cười chảy nước mắt.

Trình Mỹ Lệ tuy rằng mạnh mẽ nhưng tuyệt đối không nghĩ tới một tên đàn ông như Vũ Khánh Cương lại có thể làm được chuyện vô lại như vậy.

“Người ta lại để em uy hiếp như thế sao?” Trình Mỹ Lệ không tin.

“Sao có thể chứ!” Vũ Khánh Cương loảng xoảng loảng xoảng đem mấy thùng đồ chuyển vào trong phòng kho của siêu thị nhỏ: “Kỳ thực hắn muốn động thủ, nhưng vóc người của em cũng không phải để trang trí, dọa dẫm xíu bọn họ liền sợ, cho em giá cả thật thấp, cuối cùng em thấy bên cạnh có tờ quảng cáo, trên đó còn có tặng phẩm gì, lại đòi không ít tặng phẩm, khẳng định tiết kiệm hơn nhiều so với bình thường chị nhập hàng!”

Trình Mỹ Lệ vừa nghe liền biết trước đây mình sai ở chỗ nào.

Tuy rằng cô chưa từng lên đại học, nhưng cũng là người tốt nghiệp trung học, lại là gả cho một gia đình như Hứa thị, con người nha, thực sự là bị ảnh hưởng của hoàn cảnh rất nghiêm trọng.

Cô cũng không phủ nhận mình thanh cao bao nhiêu, nhưng mà cũng tuyệt đối không thể không nể mặt giống như ông chủ Vũ mà đem hết thủ đoạn ra lảm nhảm, mặc cả, đòi tặng phẩm với người ta.

Khó được chính là, người Hứa gia biết Vũ Khánh Cương buôn bán, hơn nữa hẳn là rất lớn, đã có tiền như vậy, Vũ Khánh Cương vẫn rất thuần phác như cũ, vẫn có thể cong eo chịu khổ.

Bởi vì chuyện này, chị dâu Hứa gia Trình Mỹ Lệ thật tán thành Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn nhìn dáng vẻ chị dâu giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời, tròng mắt chuyển động, quay đầu lại thưởng cho ông chủ Vũ một cái hôn, hôn Vũ Khánh Cương đến cao hứng đồng thời còn có chút không hiểu ra sao.

Hứa Tư Văn không giải thích nghi hoặc cho hắn, hai người dỡ hàng hóa cho chị dâu xong, liền lái xe cùng trở về nhà.

Trước đó chưa nói với trong nhà, vừa vào cửa có thể dựa theo tình hình thực tế cho ba Hứa cùng mẹ Hứa một niềm vui bất ngờ, ba Hứa thì thôi, còn mẹ Hứa thì vui mừng nhất định phải làm đồ ăn ngon cho họ, trực tiếp bảo ba Hứa đi bắt cá lớn về, làm cho Cương tử món cá kho sở trường của bà, còn muốn ba Hứa đi ra vườn hái một bó rau hẹ, còn mình có mấy cái trứng gà ác, cũng phải chiên cho Văn Văn, lại lấy xương sườn trong tủ lạnh ra, chỉ huy ba Hứa đến rừng trúc sau núi đào hai búp măng về, xương sườn nấu măng, bồi bổ cho hai đứa nhỏ…

Tóm lại, mẹ Hứa chỉ dùng miệng nói, đã đem ba Hứa xoay vòng vòng, nếu thật sự làm theo, không phải mệt chết à!

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương nào dám thật sự để ông cụ một mình bận việc chứ? Nhanh chóng xắn tay áo tiến lên hỗ trợ.

“Mẹ, con ra vườn hái rau hẹ…” Hứa Tư Văn nhanh nhẹn cầm cái giỏ và cây kéo liền đi ra vườn.

“Con lên núi lấy măng với chú!” Ông chủ Vũ mắt sắc, giành lấy cái giỏ ở cạnh cửa đeo lên lưng, tuy rằng chưa từng đào măng, nhưng hắn cảm thấy ước chừng không khác biệt lắm với đào khoai lang, đều là đào mà.

Mẹ Hứa liếc mắt trừng ba Hứa một cái: "Còn không dẫn thằng nhỏ đi!"

"Ai!" Ba Hứa xoay người dẫn theo một con hổ Đông Bắc ở phía sau, lúc đi một bộ dạng bị vợ quản nghiêm, vừa bước qua cửa lớn liền thẳng lưng eo, chờ đi ra ngoài một bước, tay liền chắp sau lưng, bước thứ hai thì cổ liền giơ lên.

Vũ Khánh Cương ở phía sau ông cụ bộ dạng chân chó đi theo.

Dọc theo đường đi gặp người liền gật đầu mỉm cười chào hỏi, thuận tiện không dấu vết lộ ra một chút tin tức Hứa Tư Văn trở về, đương nhiên, còn có thêm một mạng là ông chủ Vũ đang đi theo ở phía sau…

Hứa Tư Văn nhìn thấy ba ba dẫn Vũ Khánh Cương đi rồi, nghĩ lấy sức lực của ông chủ Vũ, khẳng định sẽ không để cho ba Hứa nhúng tay làm việc, cũng không mệt đến ông cụ, còn có thể biểu hiện một phen, y còn thật cao hứng.

Mang theo rau hẹ đến phòng bếp, mẹ Hứa đang vo gạo.

"Mẹ, rau hẹ."

"Đặt ở đó là được, đợi lát nữa rửa sạch rồi lại cắt."

"A." Hứa Tư Văn ngoan ngoãn nghe lời làm theo.

"Hai con ở bên ngoài thế nào? Có ầm ĩ hay không?"

"Không có, anh ấy rất chiếu cố con, hai cái cuối tuần trước bởi vì có chuyện phải an bài, nên không thể trở về, anh ấy còn luôn nghĩ tới chuyện đó kìa."

Tuy rằng Hứa Tư Văn có gọi điện thoại cho người nhà, gửi tin nhắn, thậm chí gọi video cũng không có vấn đề gì, nhưng không thấy được người thật, chung quy là lo lắng, cũng sợ ở nhà nhiều người nhớ, không phải y không muốn trở về, một là thật sự bận quá, hai là qua lâu như vậy, y cũng sắp không biết phải ở chung với người trong nhà như thế nào rồi, lần đầu là cảm động kích động, nhưng đến lúc này, y có chút bị động.

"Còn không phải sao, con bận cái hệ thống gì đó của con chúng ta cũng không hiểu lắm, Cương tử liền mỗi ngày gửi tin nhắn gửi video, mỗi ngày chúng ta đều có thể biết con làm việc đến mấy giờ, ăn ngon hay không…" Mẹ Hứa bán thằng con rể đến sạch sẽ.

Thế Hứa Tư Văn mới biết, Vũ Khánh Cương lo lắng toàn diện, liên hệ với Hứa gia còn thân mật hơn cả cái người Hứa gia chính quy như y. "Con vừa bận liền… Anh ấy một ngày ba bữa cộng thêm ăn khuya đều quan tâm, kỳ thực anh ấy cũng rất bận, có điều thoải mái hơn con một chút, thời gian tương đối có thể co giãn."

"Con sao?" Mẹ Hứa nhìn Hứa Tư Văn: "Con trai à, người có tốt hơn nữa, con cũng phải biết cảm ơn, người ta quan tâm con, con cũng phải quan tâm nó một chút, cũng không thể luôn là Cương tử chiếu cố con, con liền hưởng thụ."

"Vâng, con biết, không bận con liền quan tâm anh ấy." Hứa Tư Văn có chút ngượng ngùng làm nũng tranh luận với mẹ. "Con đó!" Mẹ Hứa đẩy đẩy đầu con trai út: "Mẹ biết Văn Văn của mẹ không phải đứa nhỏ vô tư tới vô tâm như vậy, con người Cương tử không tồi, chờ chuyện bên này sáng tỏ, con liền cùng nó trở về Đông Bắc, không phải nói người Vũ gia đều đồng ý sao? Vậy thì thương lượng cho tốt một chút, Cương tử nói làm bữa tiệc rượu, không thể đăng ký thì cũng phải danh chính ngôn thuận."

"A?" Hứa Tư Văn bị mẹ Hứa nói có chút mê man, trình độ tiếp thu này cũng quá nhanh đi? Không phải còn đang trong giai đoạn khảo sát sao?

"Đứa nhỏ ngốc, con còn chưa có một ngày một cuộc điện thoại hai ngày một cái tin nhắn gửi về nhà đâu, nhưng Cương tử có thể làm được, không phải con không có hiếu tâm, con đó, giống hệt ba con, năm đó ba con cũng đi công tác, nửa năm cũng không gửi về nhà một phong thư, ông nội con thiếu chút nữa cho rằng ổng ở bên ngoài không về được nữa." Hứa Tư Văn vò đầu, lúc đó có thể giống như bây giờ sao?

Được rồi, kỳ thật lúc đó cũng có điện thoại, chỉ là không phổ biến bằng hiện tại, muốn nói khó khăn bao nhiêu thì cũng không đến mức. "Ba ngày con liền gọi điện thoại về nhà… " Hứa Tư Văn nhỏ giọng phản bác, y cũng không phải không gọi mà.

Chỉ là không thường xuyên như Vũ Khánh Cương…

"Hừ! " Mẹ Hứa hừ một tiếng: "Con đi ngàn dặm mẹ lo lắng, con đó! Chờ con có con rồi con mới biết…" Nói tới đây, mới nhớ tới, Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương, phỏng chừng đời này không thể có con.

Hai mẹ con trầm mặc một chút, vẫn là mẹ Hứa mở miệng trước: "Ba con ngoài miệng không nói, mỗi lần con gọi điện thoại về, ổng đều dựng thẳng lỗ tai nghe cẩn thận, hiện tại đàng hoàng hơn nhiều."

"Mẹ, mấy lời Cương tử nói mẹ đừng làm theo hết. Con người hắn có rất nhiều chủ ý xấu." Hứa Tư Văn cảm thấy Vũ Khánh Cương ra chủ ý cho mẹ y, cuộc sống tuổi già của ba y liền khó khăn. "Mẹ mặc kệ chủ ý xấu hay không xấu, dù sao hiện tại ba con bị chèn ép, ai nha! Bị ổng bắt nạt nửa đời người, lúc này lại được xoay người làm chủ." Hiện tại mẹ Hứa nếm được ngon ngọt, há có thể dễ dàng bị người ta thuyết phục? Bà cụ chính là rất có kiên trì.

Hứa Tư Văn nhìn mẹ mình khóe miệng co rút một cái, cảm thấy con người Vũ đại lão hổ quá hư hỏng, ba ba y bởi vì như vậy, cuộc sống tuổi già liền bị gieo vạ!

Hai mẹ con đang tán gẫu vui vẻ, ngoài cửa ba Hứa hùng hùng hổ hổ trở về, đi theo phía sau là Vũ Khánh Cương cả người bị chôn trong đất.

Hai mẹ con đi ra đón đều có chút sững sờ.

Ba Hứa không phải người không nói lý như vậy, nhưng nhìn bộ dạng Vũ Khánh Cương quả thật cũng hơi thảm quá rồi nha!

Chỉ thấy ông chủ Vũ, trên tóc cắm hai cái lá trúc khô héo, tay trái dùng cành liễu xanh xách con cá chép to toàn thân vảy hồng xoay tới xoay lui, bụng phình, thoạt nhìn chính là cá sông đang mang trứng!

Tay phải mang theo cái xẻng sắt, xẻng cũng bẩn thỉu dính đầy bùn đất, lưng đeo một cái giỏ thủ công đan bằng trúc, lúc đem giỏ trúc đi, Hứa Tư Văn nhớ nó vô cùng tốt, nhưng bây giờ nhìn lại, giỏ trúc rung rung lên liền rớt bụi đất xuống. "Này là làm sao vậy?" Hứa Tư Văn trở vào trong nhà tìm ra một cái chổi nhỏ lớn chừng bàn tay giúp Vũ Khánh Cương phủi bùn đất và cỏ nát dính trên người, trên đầu cũng rơi xuống vài cái lá khô. "Để nó tự nói đi!" Ba Hứa thở phì phò ngồi ở trên ghế rót một chén trà giúp mình bớt giận.

Thật mất thể diện!

Cổ họng Vũ Khánh Cương ấp úng không lên tiếng, chờ Hứa Tư Văn phủi xong, liền đưa cá cho Hứa Tư Văn: "Bỏ vào bếp đi." Mẹ Hứa thay Hứa Tư Văn nhận lấy xoay người thả vào chậu nước trong phòng bếp, sau đó liền trở lại, tốc độ nhanh vừa vặn kịp lúc ông chủ Vũ dỡ giỏ xuống, chỉ thấy trong giỏ ngang dọc tứ tung búp măng có vỏ ngoài phình ra mang theo bùn đất, chỉ là vỏ măng này hơi lớn, hơn nữa còn liền với cành, đây không phải là măng con giữ lại làm giống sao??

Măng con một năm có thể đào ba lần, chia làm ba kỳ, kỳ đầu cùng kỳ sau khá nhỏ, mấy búp giống như vậy đào hết không thành vấn đề, nhưng kỳ giữa, lại phải giữ lại để măng lớn thành cây trúc mới, măng lúc này phải lựa chọn để đào, măng có phẩm chất tốt đều không cho đào…

Hết chương 89

90. Chương 90: 090. Dần Dần Dung Hợp

"Anh cảm thấy đào măng cũng tựa tựa như đào khoai lang…" Ở trên đường ông chủ Vũ đã bị ba Hứa phê bình cả một đường.

Đào khoai lang là phải lựa củ to đào, củ nhỏ đều là chôn xuống cho nó lớn; nhưng măng vào thời gian này là phải lựa búp nhỏ, lớn tốt thì phải chôn đó cho nó lớn… "Không có chuyện gì không có chuyện gì, phía sau núi nhiều trúc như vậy không thiếu hai búp măng này của anh đâu." Thái độ tội nghiệp nhận sai của ông

chủ Vũ triệt để chọc Hứa Tư Văn xù lông, người yêu mình lần đầu đến có chút uất ức thì còn có thể hiểu được, nhưng đây đã là lần thứ hai rồi dựa vào cái gì còn phải uất ức chứ? Này không công bằng!

Vũ Khánh Cương hoàn toàn không ngờ Hứa Tư Văn sẽ nói như vậy, ba Hứa chính là càm ràm một đường, các loại thuyết giáo ông chủ Vũ nghe mà bó tay toàn tập.

Nhưng bây giờ ông chủ Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều bị một loại cảm giác tên là "hạnh phúc", nhét đầy tràn, quá tốt quá vui vẻ! "Lại nói, anh căn bản là chưa từng đào qua thì làm sao lại đào tốt được? Người ta đều nói sư phụ dẫn vào cửa tu hành tại cá nhân, nhưng anh ngay cả sư phụ cũng không có đó chứ!" Lúc Hứa Tư Văn nói chuyện, mắt to liền trừng ba Hứa, dùng sức nhìn, ra sức nhìn.

Nhìn ba Hứa đến mức đặc biệt chột dạ!

Ông chính là bận nói chuyện khoe khoang với người khác, quên mất Vũ Khánh Cương không phải người Giang Nam, cái chỗ Đông Bắc nghe đâu tuyết lớn có thể qua đầu gối, tình hình thực tế như vậy cả đời bọn họ cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Đừng nói loại thực vật bốn mùa thường xanh như trúc, ngay cả một số cây cối, nếu như không thể phòng lạnh kháng hàn cho tốt, một mùa đông cũng không biết có thể lạnh chết bao nhiêu.

Lại nữa tiếp, những chuyện ông chủ Vũ từng trải qua tất cả đều là xuất lực nhiều gặp may ít, công việc đào măng này chính là để cho ông chủ Vũ làm thành xới đất đào khoai lang, bạn nói có thể thích hợp sao?

Lại nói tỉ mỉ, lý do phần lớn, chính là thật ra ba Hứa có chút ý tứ muốn mượn đề tài để mình nói chuyện, nhưng không ngờ con trai út trước hết mặc kệ, che chở cho Vũ Khánh Cương! "Đi thay quần áo đi." Hứa Tư Văn vừa thấy ba Hứa chột dạ, cũng không tính toán thêm với ông cụ, thế nhưng thái độ thì nhất định phải bày ra.

Kéo Vũ Khánh Cương đến phòng mình thay một bộ quần áo sạch sẽ, ôm quần áo Vũ Khánh Cương thay ra cũng không để ý cái khác, trước tiên ném vào trong chậu nước giặt sạch.

Hứa Tư Văn cảm thấy tính khiết phích của mình dường như tốt hơn rất nhiều, không còn là dáng vẻ một chút cũng không tha thứ được, ăn uống ngủ nghỉ của Vũ Khánh Cương, nhờ y xử lý cũng trôi chảy hơn rất nhiều, còn dám lôi thôi Hứa Tư Văn liền trực tiếp dọn dẹp luôn cả bản thân Vũ Khánh Cương.

Chút tự giác ấy Vũ Khánh Cương rất tốt, vẫn không để Hứa Tư Văn có cơ hội trừng trị bản thân hắn…

Quần áo thay ra cũng chẳng có bao nhiêu vết bẩn cứng đầu, một lớp đất ở ngoài mà thôi, Hứa Tư Văn đổ một chút nước giặt quần áo lên mặt, lại dùng nước sạch xả qua một lần, trực tiếp phơi lên sào đồ ở trong sân, đổ nước bẩn cầm chậu vừa quay đầu lại, liền phát hiện ông chủ Vũ đứng ở ngưỡng cửa cười rất, ngu, ngốc! "Làm gì vậy hả? Bộ dạng cười thật là ngu." Vừa nói vừa đem chậu giặt quần áo thả về, khí trời phía nam vào lúc này không ẩm ướt cỡ nào, còn chưa tới mùa mưa dầm, quần áo phơi một ngày cũng gần khô. "Ha ha ha…" Vũ Khánh Cương chỉ biết cười ngây ngô, kỳ thực là hắn nhìn thấy Hứa Tư Văn giặt quần áo cho hắn, liền cảm thấy có vợ thật tốt!

Buổi trưa Hứa Gia Văn trở về, chị dâu Hứa gia cũng cùng trở về, ba Hứa tự biết đuối lý, từ trong hầm rượu cầm ra hai vò rượu trúc diệp thanh, không nói lời giải thích, mà là cho Vũ Khánh Cương một vò: "Đây là rượu nhà ủ, nếm thử."

"A!" Vũ Khánh Cương một chút không dễ chịu cũng không có, nhận lấy mở nắp còn ngửi một cái, phát hiện có một ít mùi chua của rượu, hai phần mùi thuốc, thế nhưng càng nhiều hơn chính là hương trúc nhàn nhạt thơm ngát. "Trong rượu này không có cao thâm thổi phồng như bên ngoài, chỉ là toàn bộ quá trình đều dùng ống trúc để chứa rượu, dược liệu cũng đều là tìm thấy từ trong núi, rượu vàng là tự ủ, cuối cùng pha chế rượu xong để ít ngày, có thể uống, cậu nếm thử xem có thể uống quen hay không? Nhớ Tư Văn từng nói chỗ các cậu uống rượu đều là uống thiêu dao hả?" Bởi vì tự biết đuối lý, rốt cuộc ba Hứa cũng giống ba vợ bình thường, lúc con rể tới, lấy rượu uống, cùng tán gẫu.

Trong khoảng thời gian ngắn ngược lại khiến Vũ Khánh Cương thụ sủng nhược kinh: "A? Đúng! Chỗ kia của bọn con, cực kỳ lạnh, hiện tại tốt lắm rồi, trước đây bão tuyết quét qua, cục đá cũng có thể rơi ra một tầng vụn băng, người nếu đi ra ngoài thời gian dài, không uống một hớp rượu ấm áp một chút dễ dàng lạnh hỏng."

Ông chủ Vũ nói quá mơ hồ, Hứa gia đều là người phía nam thổ sinh thổ dưỡng, thật sự không tưởng tượng ra được là có bao nhiêu lạnh.

"Thật sự lạnh như vậy à?"

"Anh ấy nói có chút khoa trương, có điều lúc con qua đó, mang theo chính là quần áo dày nhất, còn là mua lúc du học nữa đó, kết quả vẫn bị đông cứng…" Hứa Tư Văn gắp đồ ăn cho Vũ Khánh Cương trước hết để cho hắn ăn cơm chặn miệng lại, đừng khuếch đại như vậy hù dọa người ta, sau đó liền kể với người trong nhà về cảnh tượng hai người gặp nhau lần đầu.

Người nhà họ Hứa đều cười phun cơm!

"Ngày đó kỳ thực cũng không phải cố ý…" Vũ Khánh Cương liền nói thật, người nhà họ Hứa thế mới biết cái tên Vũ Khánh Cương này đừng thấy thành thật, thực sự là giống như Hứa Tư Văn nói, xấu tính xấu tính.

"Chính là lần kia, em nghe thấy, nói là đối tượng của anh, còn tới cửa nữa, có nhớ hay không?" Vũ Khánh Cương nhắc nhở Hứa Tư Văn.

"A!" Hứa Tư Văn bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Khó trách lần đó anh nói 'hàng rẻ không phải hàng tốt, giao hàng tới tận cửa'!"

Người nhà họ Hứa: "…!"

Ồn ào thật lâu, chờ tất cả mọi người ăn cơm tối xong đã không thể đứng thẳng nổi.

Nữu Nữu còn nhỏ nhưng ranh ma quỷ quái vô cùng, cơm nước xong liền chạy đi tìm Vũ Khánh Cương, ngẩng đầu nhỏ lên ngoẹo cổ nhìn Vũ Khánh Cương: "Chú lớn lên thật cao!"

Phía nam không phải là không có người cao, nhưng phổ biến đều là loại vừa vừa dáng vẻ nhã nhặn tuấn tú, Hứa gia càng là như vậy.

Mà Vũ Khánh Cương thì không cần nói, ở Hứa gia nơi này, cái đầu của hắn, cũng dễ nhìn thấy giống như con gấu xông vào trong đám hươu sao vậy.

"Con có muốn lập tức cũng cao như vậy không?" Vũ Khánh Cương nhìn tiểu Nữu Nữu nhỏ nhắn khỏi nói có bao nhiêu yêu thích, trong nhà không có bé gái, hắn cũng trông mà thèm đã lâu.

"Muốn!" Con nít mà, nhìn thấy tốt đều muốn.

"Đến, cho chú Vũ ôm một cái có được hay không?" Vũ Khánh Cương ngồi chồm hỗm xuống vươn tay về phía bé.

"Dạ!" Đứa nhỏ không sợ người lạ, nhào tới liền ôm lấy Vũ Khánh Cương.

Đứa nhỏ vô cùng mềm rất thú vị, Vũ Khánh Cương lập tức ôm nghiện, đặt bé trên vai đi xung quanh, khiến tiểu Nữu Nữu vô cùng vui vẻ, búp bê cũng không cần, ôm đầu Vũ Khánh Cương khanh khách cười đến không ngậm miệng lại được.

Hứa Tư Văn đi ra nhìn thấy liền sợ hãi: "Sao anh có thể không biết nặng nhẹ như thế? Lỡ té thì làm sao bây giờ? Mau thả xuống"

"Không có chuyện gì!"

"Hông đâu!"

Một lớn một nhỏ lập tức phản đối!

Hứa Tư Văn: "…!"

Từ lúc nào hai người này thân thiết như thế rồi hả? Người chú ruột là y cũng chưa tốt với Nữu Nữu như vậy…

"Ở chỗ bọn anh đều mang con nít như thế, cũng không thấy ai té cả!" Vũ Khánh Cương một tay vịn tiểu Nữu Nữu, một tay gãi gãi đầu.

Hắn cảm thấy vợ quá khẩn trương rồi.

“Có thể nhìn xa!” Tiểu Nữu Nữu suy nghĩ một chút, liền cho ông chú của bé một câu: “Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tầng lâu*!”

*Trích trong bài thơ “Đăng Quán Tước lâu” của Vương Chi Hoán:

Bạch nhật ỷ sơn tận,

Hoàng Hà nhập hải lưu.

Dục cùng thiên lý mục,

Cánh thượng nhất tầng lâu.

Dịch nghĩa:

Mặt trời dựa sườn núi

Hoànng Hà hòa biển sâu

Muốn nhìn xa ngàn dặm

Phải lên thêm tầng lầu

“Ai nha!” Vũ Khánh Cương càng thích cô nhóc: “Tài nữ nha!”

“Quá khen!” Tiểu Nữu Nữu giả vờ giả vịt ôm quyền, bộ dạng nhỏ nhắn cực khôi hài.

Nhìn một lớn một nhỏ ở chung hòa hợp, Vũ Khánh Cương cũng không phải người hấp ta hấp tấp, Hứa Tư Văn liền theo sau Vũ Khánh Cương, trên vai Vũ Khánh Cương là tiểu Nữu Nữu, đi theo phía sau là vợ, nhìn tựa như một nhà ba người.

Ba Hứa nhìn thấy tổ hợp như vậy, trong mắt loé ra một tia thâm trầm.

Ở nhà hai ngày này, Hứa Tư Văn giặt quần áo cho Vũ Khánh Cương, mẹ Hứa dựa theo vóc người Vũ Khánh Cương mà nấu ăn, ba Hứa… được rồi, ông cụ dẫn Vũ Khánh Cương lên núi một lần, dạy hắn đào măng…

“Chú Vũ, bao giờ người mới đến nữa?” Nữu Nữu chơi xấu ở trên người Vũ Khánh Cương không muốn xuống, trong nhà chỉ có chú Vũ có thể cho bé ngồi trên bờ vai, cưỡi ở trên cổ chơi đùa khắp nơi.

“Cuối tuần sau, hoặc là cuối tuần sau nữa.” Vũ Khánh Cương cũng luyến tiếc cô nhóc.

Bé con thông minh, còn có thể đọc sách học chữ, cực kỳ thú vị!

“Vậy ngoắc ngoắc, nhất định phải trở về, xem ông nội bà nội, ba ba ma ma, còn có Nữu Nữu.” Bé con một hơi kéo hết người trong nhà ra.

“Được, ngoắc ngoắc.” Vũ Khánh Cương đặc biệt có kiên nhẫn với bé con.

“Nữu Nữu vô cùng thích chú Vũ của nó.” Hứa Gia Văn nhìn con gái ngoắc ngoắc tay với Vũ Khánh Cương, cười nói chuyện với Hứa Tư Văn, nửa kia của em trai hắn có thể yêu thích đứa nhỏ trong nhà như vậy cũng tốt, ngày sau cũng dễ ở chung, đỡ cho Tư Văn kẹp ở giữa liên kết cho hai bên.

“Cương tử thật thích con nít, cũng được con nít yêu thích.” Trình Mỹ Lệ làm mẹ ruột, chính là biết tiểu quỷ tinh quái này có bao nhiêu làm khó xử: “Nó không thích chú họ của nó bên nhà mẹ chị, gặp mặt nhất định phải cào người ta, còn có bốn đứa em họ bên nhà chú Đường nữa, lúc đó chẳng phải nó không đi gặp sao? Mỗi lần gặp đều không gọi người ta, dám nói chuyện với nó hả, nó liền nhổ nước miếng!”

Vừa nhắc tới tiêu chuẩn yêu thích người khác cổ quái của con gái, Trình Mỹ Lệ liền không nhịn được lòng chua xót, con thông minh là chuyện tốt, nhưng thông minh lại có chút sở thích lạ liền khiến người làm mẹ khó xử, nhỏ như vậy, đánh không được chửi không được, huống chi phía trên còn có người lớn che chở, giận lên thì thật là muốn chết nha!

“Anh ấy đối với Nữu Nữu như vậy cũng rất hiếm thấy, mọi người không thấy thôi, hồi đó em ở Vũ gia ăn tết, dáng vẻ anh ấy đạp ba đứa cháu trai, thật đúng là không chừa chút sức lực!” Hứa Tư Văn chính là nhìn ra, nếu Vũ Khánh Cương thích ai, chính là rất thích, nếu muốn giáo dục con nít, cũng thật sự có thể hạ thủ được, chủ yếu nhất là, chị dâu Thúy Hoa thế mà lại cũng tùy cho hắn đập ba đứa nhỏ như vậy.

Nguồn:

“Đây chính là duyên phận đó…” Tiếng cười của ba Hứa truyền ra không xa, lời nói ý tứ sâu xa, lại không ai chú ý tới.

Lúc từ Hứa gia tập rời đi, mẹ Hứa và chị dâu Hứa gia, liền nhét không ít bao lớn bao nhỏ đồ vật ở trên xe, giống như sợ Vũ Khánh Cương nuôi không nổi để Hứa Tư Văn bị đói vậy.

“Trở về đi, tuần sau nếu không có thời gian, thì tuần sau nữa chúng ta lại trở về…” Hứa Tư Văn cùng người trong nhà nói lời tạm biệt.

Sở dĩ nói tuần sau không xác định, là bởi vì Vũ Khánh Cương nhận được tin tức, Trang Sĩ Nhân bên kia, rốt cục nhịn không nổi!

Trên đường trở về, cả đoạn đường Hứa Tư Văn đều một mực kìm nén, lần này, Trang Sĩ Nhân, anh nợ tôi, cũng nên bắt đầu trả lại…

Hết chương 90

91. Chương 91: 091. Dát Lạp Ha*

*Ngôn ngữ Đông Bắc, chỉ khối xương độc lập nằm ở chỗ tiếp giáp giữa xương đùi và xương cẳng chân ở chi sau của heo, bò, ngựa.

Hứa Tư Văn không trực tiếp về công ty, trước hết cùng Vũ Khánh Cương đến biệt thự bọn họ ở lúc trước, bên trong vẫn sạch sẽ như mới, xem ra là liên quan đến việc có người định kỳ quét dọn.

Dỡ đồ vật mang tới bỏ vào kho, đêm đó ở lại biệt thự, ngày hôm sau vừa rạng sáng, Vũ Khánh Cương liền mang theo Hứa Tư Văn đi thẳng đến cao ốc VT.

Thế nhưng sau khi đến cao ốc VT, Hứa Tư Văn há hốc mồm nhìn hết thảy trước mắt, một hồi lâu không nói lời nào.

Nửa tháng trước y chỉ ở trên lầu bế quan, căn bản là không có xuống dưới, những người còn lại đều không khác mấy, dù sao thì trong phòng làm việc Vũ Khánh Cương đều bày một cái giường nghỉ ngơi cho bọn họ, mọi người thừa thế xông lên hoàn thành bước đầu mới hoàn toàn thở ra một hơi, ai cũng chưa từng xuống dưới, từ hơn bốn mươi tầng nhìn xuống, phía dưới không nói người, xe cũng nhỏ như đồ chơi vậy, chỉ biết chính diện có tường vây quanh, cơ mà đó cũng là chuyện thường, thế nhưng không biết tường vây này cũng có phân biệt nha!

“Đây là tường hả? Hay là kiến trúc ngục giam vậy? Phòng giam cũng không cao như vậy đi?” Hứa Tư Văn khép cái cằm rớt xuống lại, ngày đó lúc y rời đi, là trong mộng bị ôm ra, căn bản không nhìn thấy bên ngoài là tình trạng thế nào.

Lúc này tốt rồi, kinh ngạc đến cằm đều rơi xuống đất, còn phải tự mình nhặt lên gắn lại trước.

“Thế này rất tốt, ngoại trừ chim chóc, ai cũng không dễ dàng tiến vào!” Vũ Khánh Cương rất có tin tưởng đối với cái trò này của mình.

“Dưới đất thì sao?” Hứa Tư Văn không phục.

“Nền tường sâu một trượng rộng bốn thước.” (1 trượng = 3,33 nm ; 1 thước = 33,33 cm) Ý tứ rất rõ ràng, như vậy nếu còn có người đào địa đạo xuyên vào bên trong, e là còn phải phí một phen sức lực.

“Nếu như vậy cũng có thể chui vào, chính là Vương Bát cật xứng đà thiết liễu tâm*, cái gì cũng không ngăn được chui vào bên trong. Còn không thì thả người vào, anh lại đóng cửa đánh chó.”

*Vương Bát cật xứng đà, thiết liễu tâm (Vương Bát ăn quả cân, tim thành sắt): quả cân làm bằng sắt, nuốt vào bụng giống như có thêm một quả tim sắt. Hình dung hạ quyết tâm tuyệt đối không thay đổi chủ ý.

"Làm thành như vậy không thành vấn đề sao?" Hứa Tư Văn cảm thấy y không thể nào hiểu được hành động này của Vũ Khánh Cương, hừm, có khả năng Đông Bắc bên kia cũng là phương thức như thế nhỉ?

Nhớ tới vị trí tổng bộ Đông Bắc Hổ, cũng là như thế này, ừm, so với hiện tại y nhìn thấy còn nghiêm trọng hơn chút, y cho rằng chỉ có tổng bộ là như vậy chứ...

"Không có chuyện gì, anh nói cho em biết, em không biết đó, chỉ hai tuần nhóm em ngồi xổm ở trên kia thôi, đã có bao nhiêu người tới tới lui lui muốn chạy vào trong, kết quả tất cả đều nghẹn trở về, tường này rất hữu dụng!"

Hứa Tư Văn thật muốn không để ý hết thảy trước tiên liếc một cái!

Đừng thấy biện pháp hơi quê mùa, nhưng thật sự là dùng tốt đó!

"Tư Văn?" Bên cạnh có một người nhảy ra, tốc độ rất nhanh.

Có điều không nhanh hơn ông chủ Vũ, hắn trực tiếp đứng ở trước người vợ, thân thể bự như một ngọn núi ngăn ở giữa người đến và vợ.

"Mày làm gì đó?" Ông chủ Vũ trợn lên giận dữ nhìn người đến, khẩu khí không tốt thái độ cực kỳ kém, bàn chân chống đất cơ thể hơi nghiêng về phía trước, tư thế chuẩn bị ra tay đánh người bất cứ lúc nào.

"Tôi tìm Tư Văn, vị tiên sinh này, mời anh nhường ra một chút được chứ?" Kỳ thực Trang Sĩ Nhân rất muốn đôi co với ông chủ Vũ, cơ mà không có sức, không dám cứng rắn.

"Cương tử, anh tránh ra, ngược lại em muốn nghe một chút, Trang tiên sinh muốn cùng em nói cái gì?" Hứa Tư Văn đẩy Vũ Khánh Cương ra, lạnh lùng nhìn Trang Sĩ Nhân, tựa như nhìn một người xa lạ, trong mắt không hề có một chút gợn sóng.

Tuy rằng Vũ Khánh Cương bị vợ kéo ra, cũng không thật sự ngốc nghếch tránh ra, mà là nửa bảo hộ ở bên người Hứa Tư Văn, bảo đảm nếu như có tình huống đột phát, trước tiên có thể bảo vệ được vợ, thứ hai là có thời gian xử Trang Sĩ Nhân.

"Tư Văn, chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện, được không?" Trang Sĩ Nhân không nghĩ tới Hứa Tư Văn muốn cùng gã đứng ở cửa lớn này nói chuyện.

Đây là đâu chứ?

Đây là cửa lớn ông chủ Vũ làm ra, phòng bảo vệ ở hai bên có bốn nhân viên an ninh thường trực vừa nhìn liền biết không dễ chọc, ánh mắt như dao nhìn chằm chằm mỗi một người tới gần cửa lớn, đặc biệt là sau khi nhìn thấy dáng vẻ không khách khí của ông chủ Vũ đối với Trang Sĩ Nhân, càng hung ác hơn rất nhiều, bây giờ Trang Sĩ Nhân có thể đứng mà không run cầm cập, cũng đã là can đảm lắm rồi.

"Muốn nói hay không, anh xem mà làm, nếu không chờ sau khi anh thích ứng với nơi này, rồi chúng ta lại ngẫu nhiên gặp nhỉ?" Lời Hứa Tư Văn khiến sắc mặt Trang Sĩ Nhân trắng nhợt.

Mà người nói là Hứa Tư Văn thì sau khi nói xong lại sửng sốt, sau đó ảo não trừng Vũ Khánh Cương một cái, ở với con hổ Đông Bắc này lâu, ngay cả y cũng độc miệng luôn, mất phong độ quân tử rồi, không được không được!

Vũ Khánh Cương nhìn Trang Sĩ Nhân, lại nhìn nhìn vợ, mồm há to ra cũng có thể nhìn thấy răng cùng luôn rồi!

Vợ mắng người cũng không nói lời thô tục!

"Tư Văn, em thật sự tuyệt tình như vậy sao?" Trang Sĩ Nhân không tin, không phải nói, mối tình đầu là khó quên nhất sao? Hứa Tư Văn sao lại trở nên mau quên như vậy?

"A phi!" Vũ Khánh Cương tức giận từng ngụm từng ngụm nước liền phun ra ngoài: "Mày kể chuyện với ai vậy hả? Dám làm càn nói bậy một cái thử xem? Đánh không chết mày sao!"

Trang Sĩ Nhân bị mắng mặt lại trắng một phần, cho dù không quá hiểu lời ông chủ Vũ là có ý gì, nhưng có thể khẳng định là, ông chủ Vũ nổi giận, hơn nữa là rất tức giận, mắt thấy liền muốn động thủ!

"Cương tử, không cần để ý đến hắn, Trang Sĩ Nhân, chúng ta chờ xem!" Hứa Tư Văn vốn muốn tuyên chiến với Trang Sĩ Nhân, nhưng mắt thấy tư thế ông chủ Vũ liền muốn nổ tung, chỉ lo hắn không nhịn được thật sự làm gì Trang Sĩ Nhân thì lại phiền toái.

Trang Sĩ Nhân có chết hay không không đáng kể, nhưng Vũ Khánh Cương lại không thể xảy ra chuyện gì, cường long không áp được địa đầu xà, hắn là một người đầu tư ở tỉnh ngoài tới, gót chân còn chưa đứng vững đâu, liền xảy ra chuyện, còn là tại cửa nhà mình, không thể thiếu người muốn ức hiếp, cũng sẽ có rất nhiều chuyện theo nhau mà tới.

Hứa Tư Văn biết Vũ Khánh Cương có thể gây sức ép, nhưng mà Hứa Tư Văn không muốn Vũ Khánh Cương vì một người như Trang Sĩ Nhân mà bị phiền phức quấn thân, không đáng.

Kéo Vũ Khánh Cương đi vào trong, xe đã có người lái vào tốt như vậy, không cần tự mình động thủ, trước hết vẫn là khai thông cho Vũ Khánh Cương quan trọng, không thì cái tên này bùng phát lên, Trang Sĩ Nhân hẳn phải kéo vào phòng cấp cứu ở bệnh viện luôn!

"Tư Văn! Tư Văn… Anh…!" Trang Sĩ Nhân còn muốn nói điều gì đó, nhưng Hứa Tư Văn không cho gã cơ hội này.

Trong lòng Trang Sĩ Nhân thực sự là lửa lan đến tận nhà.

Gã biết được Hứa Tư Văn đang bắt tay chỉnh lý nội dung luận văn năm đó, triệu hồi nhóm nghiên cứu phát minh của y, liên tiếp nửa tháng đều giam mình cùng một chỗ.

Trong lúc đó, mới đầu khi gã rời khỏi nơi này, liền đến tập đoàn Ngải thị, vẽ ra một cái bánh thật lớn treo trước mặt lão hồ ly Ngải tổng kia, lại có Alice ở bên cạnh khóc lóc kêu gào đóng vai oan ức, đòi lẽ phải, rốt cuộc nói được Ngải tổng ra tay.

Ai biết Ngải tổng vận dụng rất nhiều quan hệ đi thăm dò, nhưng mà sau khi tra xong, lão lại do dự không quyết định.

Thân phận của Vũ Khánh Cương là một bí mật, đây không phải là thủ đoạn của người Vũ gia, mà bởi vì lịch sử làm giàu thần kỳ của Vũ gia, cùng với mỗi lần Vũ gia có yêu cầu, đều là không nói hai lời để lợi ích cho địa phương, tạo điều kiện dễ dàng không ít, làm quan cũng không phải đều là lãnh huyết lãnh tâm, người ta thành thật không gây sự, còn không cho bọn họ thêm phiền phức, ngược lại bởi vì Vũ gia đem tiền lấy được đều đầu tư vào Đông Bắc, kéo lên cả Đông Châu, liên quan cũng có thể nói là thay chính phủ bớt đi chút phí dụng khai phá.

Bởi vậy không ít người thăng quan, tất cả mọi người nhớ kỹ món nợ này, Vũ gia thành thật như thế, ai không muốn che che chở chở một chút chứ?

Kết quả liên thủ lại, chính là thân phận của ông chủ Vũ, thậm chí là tư liệu của tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, đều bị liệt vào cơ mật cấp hai, chỉ biết là có tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, chỉ biết là có ông chủ Vũ, nhưng ai cũng chưa từng thấy Vũ Khánh Cương đại biểu cho tài lực của Đông Bắc Hổ có mặt ở hoạt động công khai.

Người khác chỉ biết mờ mịt, nhưng lão hồ ly Ada này lại nhìn ra nước bên trong, sợ là không nông được.

Thương nghiệp như vậy, sau lưng khẳng định có chính khách chống đỡ, phía trên có người, chỉ không biết là lai lịch thế nào…

Ada cũng giống như người ngoài, lịch sử làm giàu của Vũ gia dưới cái nhìn của bọn họ chỉ là một thủ đoạn che giấu thất bại mà thôi, thật sự như vậy, thì đã sớm phát tài phát đến chết rồi được chứ.

Không bắt được bất kỳ tư liệu nào, chỉ có thể dựa vào suy đoán thân phận Vũ Khánh Cương, Ada thật sự không muốn chọc đến cái phiền phức rất có thể là phiền toái lớn này.

Trang Sĩ Nhân vừa thấy cáo già muốn lui, liền bắt đầu dao động Ada, đem thứ nhắc tới trong luận văn khen lại khen, bởi vì gã ở nước ngoài quả thật cũng là vì cái này mà được quan tâm rất kỹ càng, Ada cũng biết thứ này làm xong, thực sự là một vốn bốn lời lưu danh thiên cổ.

Thương nhân lãi nặng, Ada luôn mãi cân nhắc, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng hỗ trợ.

Nhưng mà chờ lúc bọn họ muốn hạ thủ, lại phát hiện không hạ thủ được rồi!

Toàn bộ cao ốc VT thành lò luyện đan của lão quân, nước tát không lọt hỏa thiêu không ra, ngay cả khói cũng không xì, một đám người tất cả đều đến từ công ty kiến trúc Đông Bắc Hổ.

Một người ngoài cũng không cần!

Ngay cả mấy thứ gạo thịt đồ ăn này, cũng vận chuyển bằng máy bay từ Đông Bắc thị.

Bên cạnh còn dựng lên một bức tường như vậy, muốn nửa đêm chạy vào cũng không thể!

Hết cách rồi, phái người canh giữ ở cửa lớn bao nhiêu ngày, thật vất vả nghe nói Hứa Tư Văn đi ra, nhưng cái xe kia của Vũ Khánh Cương cũng không phải ai muốn liền có thể theo kịp đâu! Bạn đang ?

Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là gã tự mình đến, ngồi trong xe chờ ở cửa ba ngày ba đêm, lúc này mới chờ được Hứa Tư Văn xuất hiện, cũng may là Hứa Tư Văn xuống xe ở ngoài cửa, bằng không gã muốn nói hai câu này, cũng không thể.

Nhưng mà lời còn chưa nói được vài câu, người thì ngược lại đắc tội được một, người ta không nói hai lời, trực tiếp phất tay áo rời đi!

Gã làm sao bây giờ?

Bên ngoài Trang Sĩ Nhân gấp gáp xoay quanh như ruồi mất đầu, trong cao ốc VT, Vũ Khánh Cương kéo kéo cái mặt xỏ giầy, hồng hộc hồng hộc thở mạnh.

"Đừng tức giận mà! Tức giận hại đến thân thể, vì một người như vậy, không đáng biết bao nhiêu!" Hứa Tư Văn liên tiếp vuốt lông cho hắn.

"Đồ hèn đó quá khinh người!" Vũ Khánh Cương giận Trang Sĩ Nhân ngạo mạn với Tư Văn, hắn thật muốn đánh chết gã.

Còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt vợ nữa chứ, thực sự là ngựa không biết mặt dài!

"Bây giờ là hắn sốt ruột, chúng ta cũng không thể gấp, đừng nóng giận mà!" Hứa Tư Văn lại rót nước lại vuốt lưng, phục vụ Vũ Khánh Cương như đại gia vậy.

Người này bộc phát tính tình lên thật là dọa người mà!

Vừa nãy Hứa Tư Văn gấp gáp kéo hắn đi như vậy, là bởi vì Hứa Tư Văn thấy được sát khí tàn nhẫn trong mắt Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương là thật sự muốn xử lý Trang Sĩ Nhân.

"Vợ à, nếu không chỉnh hắn đến dát lạp ha cũng bẻ ngược lại, anh cùng họ với hắn!" Vũ Khánh Cương thở phì phò vươn tay ôm chặt Hứa Tư Văn.

Vợ là của hắn, ai dám ngạo mạn với vợ hắn, hắn liền nổi giận với người đó!

"Ừ!" Hứa Tư Văn sờ sờ đầu to của Vũ Khánh Cương, trong lòng suy nghĩ nói sang chuyện khác: "Cương tử à, cái đó, dát lạp ha là có ý gì?"

Vũ Khánh Cương: "…!"

Hết chương 91

92. Chương 92: 092. Đòn Sát Thủ Của Hứa Tư Văn

Từ sau hôm đó, Vũ Khánh Cương liền nhanh chóng gọi điện thoại, đơn giản là nói với người ta, tăng nhanh tiến độ bức bách Trang Sĩ Nhân, Trang Sĩ Nhân xem như là triệt để chạm đến mông Vũ đại lão hổ rồi.

Những chuyện này Hứa Tư Văn còn chưa biết, sau khi y thật vất vả trấn an được Vũ đại lão hổ, liền trở về cùng mọi người định ra mục tiêu kế tiếp, sau đó để bọn họ bắt tay làm trước, còn y thì lại liên lạc Trương Lam Hà, lâu như vậy rồi cũng nên lộ diện đi?

"Tư Văn! Tư Văn! Chào em! Chào em!" Điện thoại của Trương Lam Hà vừa thông, phải gọi là cực nhiệt tình.

Hứa Tư Văn đưa ống nghe ra nhìn nhìn, còn vươn tay ấn ấn số đang gọi, y cho rằng mình gọi lộn số rồi chứ!

Nhưng không có sai mà!

"Học trưởng?" Có chút không xác định, tuy rằng học trưởng hơi ngốc chút, nhưng trước đây không nghiêm trọng như thế mà.

"A?" Trương Lam Hà đáp lời đặc biệt nhanh, tựa như đang hết sức chăm chú nghe điện thoại.

Hứa Tư Văn: "…!"

"Học đệ à, có phải là tìm anh có chuyện gì hay không?"

"Ừm." Hứa Tư Văn ho nhẹ một cái, cho dù Trương Lam Hà hơi ngốc, nhưng dù gì cũng là người cộng tác của mình, có chuyện gì tự nhiên là phải tìm hắn thương lượng, y nói với Trương Lam Hà quyết định của mình, sau đó nói với Trương Lam Hà: "Mô-đun bước đầu đã thành lập thành công, anh xem anh muốn quay lại công ty chúng ta không…"

"Muốn! Muốn! Muốn!" Trương Lam Hà không thể chờ đợi được nữa: "Mọi người chờ đi anh lập tức trở về! Sao không sớm gọi điện thoại cho anh? Lại nhất định phải chuẩn bị xong mới liên hệ, nếu anh ở đó thì mọi người có thể thừa thế xông lên trực tiếp tiến hành hoàn chỉnh luôn rồi, thật là! Chờ anh trở lại!"

"Tút tút tút…"

Trương Lam Hà nói chuyện rất nhanh, cúp điện thoại càng nhanh hơn!

Hứa Tư Văn nhìn nhìn ống nghe, không giải thích được buông điện thoại xuống, y luôn cảm thấy sao mà Trương Lam Hà có loại ý tứ giống như rốt cuộc tìm được cớ để về công ty vậy?

Nhớ lại lần trước gặp mặt Trương Lam Hà là tình hình gì nhỉ??

À!

Nhớ rồi!

Bách Lý Hãn Mạc kia!

Vũ đại lão hổ nói người ta là chuyện hai người, y chớ xen vào việc của người khác…

Hứa Tư Văn chạy đi tìm Vũ Khánh Cương, y muốn hỏi một chút, Bách Lý Hãn Mạc kia là tình huống thế nào…

"Anh chỉ biết đó là một người có năng lực đặc biệt thâm trầm, mặc dù nói không có giao tiếp gì nhiều, có điều con người vẫn rất đáng tin, vợ à, sao em lại hỏi thăm hắn làm gì?"

"Lần trước không phải anh nói, hắn với Trương Lam Hà là chuyện hai người sao? Có điều tại sao em lại không biết?" Trước kia Hứa Tư Văn đã nhìn ra, nhưng tiến triển có phải là quá nhanh không? Y nhớ tới hắn ta mới quen biết Bách Lý Hãn Mạc mấy ngày đâu chứ? Mà lại bắt cóc học trưởng.

Tuy rằng chỉ số EQ của Trương Lam Hà tuyệt đối là dưới trục hoành (là số âm á), nhưng cũng không rớt đáy cốc thảm như vậy đi? Rơi vào tay sớm như vậy, hắn đã sớm không giống bản thân hắn nữa rồi.

"Khụ khụ!" Vũ Khánh Cương ho khan hai cái: "Chuyện em không biết nhiều lắm đấy, học trưởng kia của em á, kỳ thực con người cũng rất sáng sủa, xứng với Bách Lý Hãn Mạc bao nhiêu chứ! Em lo cái gì mà lo. Nếu như muốn biết nha, có thời gian liền tìm hắn nói chuyện phiếm đi."

"Hắn lập tức đến công ty, vậy em chờ một lát trực tiếp đi hỏi hắn là được." Hứa Tư Văn rót một ly nước nóng cho Vũ Khánh Cương: "Uống chút rồi ngủ đi, môi anh đều khô rồi."

Theo lý mà nói thì khí hậu phía nam ướt át, hẳn là sẽ không khiến cơ thể người thiếu nước mới phải, nhưng miệng Vũ Khánh Cương chính là không thích ứng, miệng lưỡi tróc hết cả da.

"Em hôn hôn là tốt rồi." Vũ Khánh Cương lại bắt đầu làm nũng ăn vạ.

Mấy ngày nay hắn cũng không yên tĩnh, di chuyển khắp nơi, hắn cũng phải cảnh giác, thỏ cuống lên cũng cắn người đó, cũng không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được.

Quan tâm sẽ bị loạn, rõ ràng hết thảy đều ở trong kế hoạch, nhưng Vũ Khánh Cương vẫn là không tự chủ sốt ruột thượng hỏa.

"Bẹp!"

Hứa Tư Văn không chút nhăn nhó hôn một cái vô cùng vang dội: "Được, buổi tối ăn rau xanh, không cho ăn thịt cá nữa, anh ăn đến mức dinh dưỡng không đều rồi, em đi làm việc."

Vũ Khánh Cương vẻ mặt đưa đám nhìn vợ lướt lướt đi…

Hứa Tư Văn gần như là hát ra luôn, đừng tưởng rằng giả bộ đáng thương y liền không nhìn ra, Vũ đại lão hổ là một tên không thịt không vui, trước đây có thời gian còn về đại viện Vũ gia, chị dâu Thúy Hoa nấu cơm cho hắn ăn, ít nhiều cũng là chay mặn phối hợp; nhưng sau khi đến nơi này, đặc biệt là mấy ngày nay, bởi vì nguyên nhân bận bịu, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn ăn cơm lâu như vậy, đều là thanh đạm làm chủ, hắn thèm thịt!

Vì vậy mấy ngày nay ăn uống chính là sáng cá chiều thịt, trưa hầm xương sườn, ăn thì ngon, nhưng không có rau xanh bổ sung vitamin, hắn có chút nóng, tốt rồi, môi ông chủ Vũ liền nứt da.

Trương Lam Hà thật sự đến rất nhanh, hắn ta gần như là vừa xuống xe liền chạy về phía cửa lớn, bộp bộp bộp vỗ cửa ầm ầm.

Nếu không phải bảo vệ biết Trương Lam Hà, rất có thể sẽ dùng vũ lực trục xuất hắn.

Tuy nhiên tài xế đưa hắn tới lại không đơn giản, cầm điện thoại lên gọi một dãy số, sau một phút cửa liền mở ra, Trương Lam Hà gần như là từ trong khe cửa chui vào, dạt chân ra liền chạy vào trong, mãi đến khi vào thang máy hắn mới cảm thấy mình lại thấy được ánh mặt trời rồi!

Hứa Tư Văn đang cùng mọi người thảo luận xây dựng mô-đun vận trình lần hai, một tiếng "rầm" vang lên, Trương Lam Hà liền vọt vào, ngay cả cánh cửa căn bản là không có tiếng cũng bị hắn làm ra động tĩnh không nhỏ.

"Trương tổng!" Đừng thấy nhóm nòng cốt bộ kỹ thuật không lớn không nhỏ với Hứa Tư Văn, nhưng bọn họ đối với Trương Lam Hà vẫn duy trì tôn kính và khoảng cách của cấp trên cấp dưới, chỉ sợ vị đồng học kiêm học trưởng hoặc học đệ này, nảy sinh ý nghĩ bất chợt liền bị ngốc.

Địa chỉ công ty bọn họ, là nỗi đau vĩnh viễn đi theo trong lòng bọn họ!

Cao ốc VT tòa nhà B tầng 50… gọi tắt là 250… Quá khiến người ta…

"Còn khách khí với tôi như vậy làm gì? Đều đi làm việc đi làm việc đi!" Trương Lam Hà xua tay đuổi bọn họ đi ra ngoài, chỉ để lại mình và Hứa Tư Văn. ?

"Học trưởng anh…" Hứa Tư Văn vừa định nói anh làm sao vậy?

Trương Lam Hà liền vẻ mặt đưa đám nắm tay Hứa Tư Văn không buông: "Tư Văn, anh đã gây họa rồi! Chọc phải họa lớn!"

"Làm sao vậy?" Hứa Tư Văn cũng kinh ngạc, Trương Lam Hà rất lạc quan, y vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng bất lực như vậy của Trương Lam Hà.

"Tay anh thúi! Lòng thông cảm cỏ dại lan tràn!" Trương Lam Hà quả thực muốn cho chính mình một tát.

"Câm miệng!" Hứa Tư Văn đau đầu nhức óc, vừa nãy y khẩn trương, nhưng nhìn thấy Trương Lam Hà lại bắt đầu động kinh, cảm thấy mặc dù có chuyện, vậy cũng khẳng định không phải chuyện lớn gì, cho nên quát bảo Trương Lam Hà ngưng lại hành vi động kinh.

“Em không quan tâm anh!” Trương Lam Hà ủy khuất dừng động kinh, bĩu bĩu môi làm bộ đáng thương nhìn Hứa Tư Văn.

“Làm phiền anh trước tiên quan tâm quan tâm em, còn có cái công ty này, sau đó hãy động kinh, OK?” Hứa Tư Văn nói xong không chờ Trương Lam Hà phản ứng, trực tiếp rút ra một phần bản kế hoạch cho hắn: “Anh xem xem có thể thực hiện hay không?”

Gặp phải chuyện nghiêm túc, Trương Lam Hà dĩ nhiên là tạm thời bình thường cầm kế hoạch cẩn thận xem, hắn xem rất chăm chú, Hứa Tư Văn thỉnh thoảng giải đáp cho hắn một chút, một ít thuật ngữ chuyên dụng hắn nghe không hiểu, thế nhưng bình thường liên quan tới chương trình máy tính hắn vẫn có thể có ấn tượng, lúc Hứa Tư Văn giảng giải cố hết sức nhân nhượng hắn.

“Em là có tính toán gì?” Trương Lam Hà thả bản kế hoạch xuống, mỗi bên một tay thủ sẵn cái bàn nhìn Hứa Tư Văn, lúc hắn tự hỏi chuyện nghiêm túc sẽ có cái động tác nhỏ này.

“Tuyên bố tin tức, xin bản quyền, sau đó tiến hành bản mẫu lần hai, không phải Trang Sĩ Nhân nói luận văn kia là của hắn sao? Lúc đó tốt nhất là hắn có thể nuốt xuống cơn giận này, không thì, nếu hắn nhất định muốn tố tụng chúng ta vi phạm quyền tài sản, lúc ấy chính là giờ chết của hắn!”

“Em có chắc tại chỗ vạch trần hắn không?”

“Có, chỉ cần hắn ra mặt, hắn liền xong!”

“Vậy hắn thật sự có thể ra mặt à? Lỡ như hắn thuộc rùa rúc cổ làm sao giờ? Rụt đầu lại hắn liền chui vào trong bùn ẩn nấp không động đậy, cơn giận này liền đến phiên chúng ta nuốt.”

“Cương tử bên kia tạo áp lực cho hắn!” Hứa Tư Văn thu hồi bản kế hoạch cầm ở trong tay cười không có ý tốt: “Hơn nữa ba năm hắn ở nước ngoài cũng không phải đơn thuần du học mà ngược lại hắn là một nhân tài, đem luận văn lợi dụng đến triệt để, vô duyên vô cớ liền kết nối cho mình một số lớn tài trợ cùng nhân mạch, chỉ là, lời nói dối chính là lời nói dối, hắn cho rằng hắn là Ác-si-mét, kỳ thực hắn chỉ là cái gối thêu hoa mà thôi.”

“Không lấy ra nổi vật có giá trị, mấy tài trợ đó lại cũng không phải người hiền lành, nếu vẫn không thể xuất hiện thứ hoàn hảo mà hắn nói, nhưng lỡ như người sáng lập là hắn không thể lấy ra thành quả, mà ở công ty khác lại phát hành thứ này, anh nói xem, hắn làm sao giải thích với những người kia chứ?” Cứ như vậy, Trang Sĩ Nhân dù không phải là lừa dối thì cũng thành lừa dối bọn họ, huống hồ chỉ cần sự tình vừa xảy ra nhất định sẽ có người đi thăm dò chứng minh, trong trường học, Hứa gia tập, lão Trang thôn, chỗ nào cũng có thể điều tra được một ít thứ hữu dụng.

“Hắn nghiên cứu lâu như vậy, cũng không thể mò ra đường đi sao?” Trương Lam Hà cũng là làm IT lập nghiệp, dựa theo ánh mắt của hắn đến xem, tuy rằng không thể nói chương trình đều là một trận trăm thông, nhưng trên thị trường gần như đại khái giống nhau, sao Trang Sĩ Nhân đã nhiều năm như vậy, còn không nhìn ra ngọ mão dậu chứ? “Năm đó em có một thói quen nhỏ, ngoại trừ chính em, không có ai biết cả.” Hứa Tư Văn len lén nháy mắt với Trương Lam Hà: “Có một ít từ ngữ chuyên dụng, lúc làm bản nháp, liền thích dùng chữ cái thay thế, một chữ 3 đầu tiên, có nghĩa là mạng tam liên*, nhưng mà một chữ 3 kế tiếp, ý nghĩa lại không còn là mạng tam liên nữa, mà là thứ khác, có lẽ là dữ liệu mẫu, có lẽ là một đoạn ngôn ngữ lập trình; anh đoán xem, khi xuất hiện chữ 3 thứ ba, vậy liền đại biểu cho cái gì?” Thuật ngữ máy tính vốn tối nghĩa khó hiểu, ngoại trừ người tinh thông, còn lại vừa nhìn liền choáng váng đầu, huống chi, từ ngữ giống nhau nhưng giải thích lại không giống, cách thức cũng khác biệt, huống chi, Hứa Tư Văn chỉ viết ý nghĩa của chữ đầu tiên, sau đó có nghĩa là gì y căn bản là không có viết ra!

*Mạng tam liên (tam liên võng lạc): là mạng internet, mạng điện thoại, mạng tương tác.

Bởi vì tự y biết là cái gì là được rồi, không cần lãng phí thời gian đi viết một chuỗi chữ cái kia ra, một cái đầu tiên thay thế là được rồi!

Năm đó để có thể dành ra thời gian ở chung với Trang Sĩ Nhân, Hứa Tư Văn chính là lên mười hai vạn phần tinh thần, có thể tiết kiệm thì tuyệt đối sẽ bỏ đi!

Nhưng mà không ai nghĩ tới, bởi thế mà để lại cho Hứa Tư Văn một công cụ trả thù sắc bén như vậy.

Tại sao Trang Sĩ Nhân luôn không thực nghiệm thành công, nghiên cứu không ra?

Đó là vì gã căn bản không biết, Hứa Tư Văn nói và ghi chép giống nhau, nhưng thao tác thực tế thì lại không giống!

Trương Lam Hà không nghĩ tới Hứa Tư Văn còn có chiêu này, vẫn giữ đến bây giờ y mới nói, không chỉ bội phục giơ ngón tay cái lên tán thưởng Hứa Tư Văn: "Thằng nhóc em được lắm! Thật là biết nhẫn nại! Lần này Trang Sĩ Nhân không thể không bị em đào hầm chôn sống rồi!"

Hết chương 92

93. Chương 93: 093. Cường Cường Liên Thủ Hợp Tác

"Trước đây hắn gạt em một lần, em gạt trở lại, không phải rất bình thường sao?" Hứa Tư Văn không chút để ý hình tượng của bản thân: "Ai bảo chính hắn muốn bị ngược, nhất định phải trở về trêu chọc em chứ!"

"Oa!" Trương Lam Hà sợ ngây người: "Tư Văn, em, sao em càng lớn càng nhỏ nhen thế? Tim cũng có thêm mấy cái lỗ thủng!"

"Phí lời!" Hứa Tư Văn bĩu môi với hắn: "Nếu như anh bị gạt thảm như vậy, lúc gạt lại khẳng định cũng tàn nhẫn như em thôi!"

Trương Lam Hà: "Thật ra anh cũng nghĩ vậy, nhưng anh không dám, cũng chỉ là nghĩ mà thôi."

"Anh làm sao vậy?" Hứa Tư Văn thấy Trương Lam Hà ủ rũ bằng tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được, liền hiếu kỳ!

Một tên ngốc mà cũng có tâm sự á?

Thiệt hay giả?

"Anh tốt bụng quá độ, trợ giúp người khác, sau đó bởi vì gặp phải một tên ăn mày, duỗi tay viện trợ, sau đó lúc tiêu sái trong quán bar, nhìn thấy một người không có tiền trả tiền rượu, liền giả bộ giàu có giúp thanh toán, sau đó anh liền quen biết với Bách Lý Hãn Mạc một cách không giải thích được, vốn dĩ mọi người đều là bạn tốt! Nhưng cái đó, hắn lại nói, nói anh là nhân duyên số mệnh hắn an bài!" Trương Lam Hà vừa nói vừa lau nước mắt.

"A?" Hứa Tư Văn có chút không rõ lí do.

"Ngu ngốc!" Trương Lam Hà chỉ tiếc mài sắt không thành thép: "Cái người qua đường gặp phải phiền toái không có cách nào phải nhờ giúp đỡ, với người ăn mày lúc sau, với người cuối cùng ở quán bar uống say lại không có tiền trả tiền rượu, đều là cùng một người! Chính là Bách Lý Hãn Mạc!"

"À!" Hứa Tư Văn hiểu.

"Em có thể cho chút phản ứng hữu dụng không hở?" Trương Lam Hà tức chết rồi.

"Học trưởng à!" Hứa Tư Văn nghĩ tới cái vị Bách Lý Hãn Mạc kia một chút, trong lòng cũng nhút nhát, có điều nhìn học trưởng ngốc nghếch, rõ ràng là bộ dạng bị người ta ăn gắt gao, ý vị sâu xa vỗ vỗ vai Trương Lam Hà: "Anh liền theo đi!"

Trương Lam Hà: "…!"

Buổi tối lúc ăn cơm, một bàn đồ ăn, Trương Lam Hà ăn không biết vị, Vũ Khánh Cương ăn như hùm như sói, Hứa Tư Văn ăn say sưa ngon lành.

Buổi tối lúc ngủ, Trương Lam Hà chết sống không rời công ty: "Dù sao thì trong phòng làm việc của anh không phải cũng có phòng nghỉ ngơi sao? Liền ở đó đi! Đồng cam cộng khổ với mọi người!"

"Anh xác định là đồng cam cộng khổ, mà không phải là đến tị nạn chứ?" Hứa Tư Văn ôm cánh tay nhìn Trương Lam Hà chính nghĩa lẫm liệt.

An ninh nơi này có bao nhiêu nghiêm ngặt, y biết được không ít từ chỗ Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn tuyệt đối có lòng tin, toàn bộ Lan Châu không mấy nơi có thể đạt đến tiêu chuẩn an toàn như nơi này của bọn họ đâu.

"Biết thì biết thôi! Làm gì nhất định phải nói ra chứ!" Trương Lam Hà nói nhỏ xoay người bò lên tầng cao nhất nghỉ ngơi.

Hứa Tư Văn lắc đầu bật cười, y cũng không phải ngày đầu tiên biết được tính tình của Trương Lam Hà.

Buổi tối ông chủ Vũ vẫn luôn cười trộm, Hứa Tư Văn không rõ vì sao, hỏi hắn, hắn liền câm miệng lắc đầu: "Không thể nói! Ngày mai em sẽ biết."

Hứa Tư Văn cảm thấy Vũ Khánh Cương bị Trương Lam Hà lây bệnh ngu rồi…

Kết quả sáng ngày hôm sau, Hứa Tư Văn không phải tự mình tỉnh lại, cũng không phải bị Vũ Khánh Cương đánh thức, Vũ Khánh Cương ôm y ngủ khò khò, chính y ngủ trong ngực lò sưởi nóng hổi hình người cũng vô cùng thoải mái, ngay cả nằm mơ cũng không, sắc mặt hồng hào ngủ say…

"A!" Một tiếng kêu sợ hãi vang tận trời, nghênh đón một ngày mới.

"Anh có thể đừng nhìn vợ tui suốt được không?" Vũ Khánh Cương nặng nề thả chén cháo xuống, hết sức bất mãn nhìn Trương Lam Hà.

"Bộp!" So với hắn thả chén cháo càng lớn tiếng hơn, là cái vị nghiêm mặt mặt không đổi sắc ngồi đối diện.

"Phốc!" Hứa Tư Văn lần nữa nhịn không được, cười phun ra ngoài!

"Các người chỉ biết bắt nạt tôi!" Trương Lam Hà ủy khuất…

"Ha ha… Ha ha…!" Hứa Tư Văn cười một hồi lâu, thấy sắc mặt ba người khác thật sự là không quá tốt, sợ mình thành kẻ địch chung, nhanh chóng thu liễm tinh thần, nhưng mà vẫn nhịn không được nhếch khóe miệng lên: "Bách Lý tiên sinh có thể đến đây, thực sự là rồng đến nhà tôm…"

"Không có thiên lý…" Trương Lam Hà bên kia tương phản với Hứa Tư Văn, sáng sớm hắn mở mắt ra liền thấy mặt khối băng xuất hiện ở trước mắt, hù chết được không!

"… Không biết Bách Lý tiên sinh là có chuyện gì không?" Hứa Tư Văn vừa thấy Trương Lam Hà lại bị ngốc, liền thẳng thắn không khách sáo, trực tiếp hỏi, chắc chắn Bách Lý Hãn Mạc cũng sẽ không để ý.

"Anh nói." Bách Lý Hãn Mạc chỉ nói với Vũ Khánh Cương hai chữ, liền cúi đầu tiếp tục ăn sáng, cho tới bây giờ hắn chưa từng ăn bữa sáng gia đình như thế đâu.

"Trước hết bảo vợ anh thu hồi con mắt lại đi, còn dám nhìn chằm chằm vợ tui nữa, tui liền xử lý hắn!" Vũ Khánh Cương không vui, bắt đầu từ sáng sớm, Trương Lam Hà nhìn thấy Hứa Tư Văn liền ném ánh mắt cho Hứa Tư Văn, muốn nhìn nhiều bao nhiêu liền nhìn nhiều bấy nhiêu, hắn không nhìn nổi, phải xử lý.

Cái mặt người chết của Bách Lý Hãn Mạc nhìn Vũ Khánh Cương, trong mắt mang theo một tia dò hỏi.

"Bách Lý tiên sinh, ý anh ấy nói là anh quản học trưởng đi, đừng luôn nháy mắt với tôi, anh ấy ghen. Còn nếu anh không quản thúc học trưởng được, anh ấy liền ăn miếng trả miếng." Hứa Tư Văn lập tức hóa thân thành phiên dịch viên của Vũ đại lão hổ, nhanh chóng phiên dịch ý tứ của Vũ Khánh Cương cho Bách Lý Hãn Mạc.

Vừa nãy Vũ Khánh Cương vừa dứt lời, y liền biết y lại phải kiêm chức nữa rồi.

Hứa Tư Văn phiên dịch rất ra sức, bởi vì lúc Bách Lý Hãn Mạc nghe tới "ăn miếng trả miếng", ánh mắt lập tức sắc bén lên, nhìn về phía Trương Lam Hà mang theo một loại chấp nhất.

Vừa nãy lúc Trương Lam Hà nhìn Hứa Tư Văn, trong lòng Bách Lý Hãn Mạc liền mất hứng, có điều để không ảnh hưởng tâm tình ăn sáng, hắn ngầm cho phép, ai bảo hai người này chỉ là bạn tốt bạn tri kỉ chứ;

nhưng nếu Vũ Khánh Cương dám nhìn Trương Lam Hà giống như Trương Lam Hà nhìn Hứa Tư Văn, Bách Lý Hãn Mạc liền tuyệt đối nhịn không được!

Không thể không nói về phương diện đe dọa người khác, ông chủ Vũ tuyệt đối là một thiên tài!

Lập tức có thể bấm đúng tử huyệt của tên ngốc kia, cũng không dám liếc mắt qua phía Hứa Tư Văn bên kia nữa…

"Vợ à, hắn một là đến tìm Trương tổng; hai là đến giúp đỡ." Vũ Khánh Cương thấy Trương Lam Hà đàng hoàng, lúc này mới giải thích với Hứa Tư Văn: "Anh vừa mới đến đây, cường long không áp được địa đầu xà, nơi này nói thế nào cũng là địa bàn của Bách Lý, chuyện gì cũng có người thương lượng."

"Là tập đoàn Ngải thị à?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, chuyện có thể làm Vũ Khánh Cương tìm Bách Lý Hãn Mạc đến trợ giúp, cũng chỉ có tập đoàn Ngải thị.

"Không sai lệch bao nhiêu, Bách Lý rất thích tập đoàn Ngải thị, nếu có thể tóm vào trong tay mình vậy là thoải mái nhất."

Ý tứ chính là: nam nhân của học trưởng em vì để lộ diện khoe khoang trước mặt học trưởng của em, quyết định giúp hai người chúng ta một phen, hơn nữa còn có chỗ tốt có thể tóm lấy, cho nên hắn mới tới đây.

Trên đó là ý tứ ông chủ Vũ muốn thuật lại cho Hứa Tư Văn, cũng không biết có phải là hai người ở cùng nhau lâu hay không, Vũ Khánh Cương chưa nói trắng ra như vậy, nhưng trong đầu Hứa Tư Văn lại bổ sung cho y cái ý đó không sai biệt lắm!

"Vậy vừa vặn, tôi liền nhằm vào Trang Sĩ Nhân, còn lại hai người các anh xem mà làm đi." Có thể có người hỗ trợ không cần ông chủ Vũ tự mình gánh, Hứa Tư Văn rất cao hứng, quay đầu nhìn Trương Lam Hà: "Học trưởng anh cũng nghiêm túc một chút được chứ? Nghiên cứu ra thành quả, chính là phải dùng danh nghĩa của công ty ban bố! Sau này vận chuyển buôn bán tốt, nửa đời sau anh đều không cần lo lắng không có đơn hàng để nhận."

Bách Lý Hãn Mạc có thể kiên trì đuổi tới nơi này, có thể thấy được là thật lòng với Trương Lam Hà, hơn nữa cảm giác Bách Lý Hãn Mạc cho người ta thật sự là quá khó tiếp cận, dù là Bách Lý Hãn Mạc chủ động, người khác còn sợ tổn thương do bị đông cứng kìa.

Nhưng đồ ngốc Trương Lam Hà này lại có thể nhảy nhót tưng bừng đến bây giờ, có thể thấy được hai người thực sự là duyên phận không cạn, mình có Vũ Khánh Cương, học trưởng cũng phải có một người ở cùng mới tốt.

Cho nên Hứa Tư Văn không chút do dự đẩy Trương Lam Hà ra ngoài, nói hoa mỹ là: "Chuyện buôn bán em không hiểu, chính anh xem mà làm, em tiếp tục."

Nói xong chính mình đứng dậy cho Vũ Khánh Cương một ánh mắt, liền xoay người xuống lầu đến bộ kỹ thuật ngâm mình trong phòng máy tiếp tục phấn khởi chiến đấu.

Bởi vì Bách Lý Hãn Mạc đến, trong tầng lầu này lại nhiều thêm vài người, cho nên bọn họ liền tách ra ăn cơm, tầng cao nhất chỉ có hai căn phòng làm việc, một của Hứa Tư Văn một của Trương Lam Hà, có điều Hứa Tư Văn để cho Vũ Khánh Cương làm thành phòng làm việc tạm thời, Trương Lam Hà được Bách Lý Hãn Mạc tiếp nhận.

Trong tầng bốn mươi chín thì lại là địa bàn của bộ kỹ thuật, tầng bốn mươi tám thì thành nơi làm việc và nghỉ ngơi của bộ kỹ thuật.

Tầng bốn mươi bảy bị người của Bách Lý Hãn Mạc chiếm…

Bắt đầu từ tầng bốn mươi sáu, là người của Vũ Khánh Cương chiếm đóng…

Trong khoảng thời gian ngắn, tòa nhà B của cao ốc đèn đuốc sáng trưng khí thế ngất trời, còn lại ba toà Vũ Khánh Cương không chút hoang mang cho người ở tòa nhà B sửa sang rồi sau đó lại xử lý.

Hứa Tư Văn không biết rốt cuộc là ba người bọn họ nói thế nào, chờ y xây dựng chế độ mẫu lần hai xong, Trương Lam Hà liền nói cho y biết, muốn tự mình xin độc quyền và tuyên bố thành quả nghiên cứu.

"Cần em làm cái gì?" Hứa Tư Văn không hiểu mấy quy củ đó, y chỉ cần biết nghiên cứu là được, còn lại y liền trực tiếp để Trương Lam Hà cho y một mục tiêu là tốt rồi.

"Một ít tư liệu trình báo thì để anh, thế nhưng em đưa ra một vài thứ trên học thuật, đây là danh sách, em xem có cái gì không có không? Nếu không có thì ngày hôm sau anh liền đến bộ trình báo một chuyến trình tài liệu lên." Trương Lam Hà đưa cho Hứa Tư Văn một tờ giấy, trên đó bày ra một số phân loại nhỏ của mấy hạng mục lớn.

"Sao lại nhiều như vậy?" Hứa Tư Văn hơi kinh ngạc, muốn xin độc quyền, cần chuẩn bị tài liệu như thế ư!

"Hai người kia nói, không thể chỉ ở nước mình, nước ngoài cũng phải xin luôn, tốt nhất là có thể làm cái độc quyền toàn cầu, nếu không phải còn chưa có phát hiện văn minh ở hành tinh khác, thì hai người kia cũng trực tiếp làm thành độc quyền vũ trụ luôn rồi!" Trương Lam Hà chán chường khoát tay một cái: "Trước đây anh cảm thấy cuộc sống của hai ta rất tốt, có sự nghiệp có tiền tài, chỉ thiếu tình yêu thôi, hiện tại tình yêu đến, kết quả lại phát hiện, những ngày tháng mà hai anh em chúng ta trải qua trước kia, tối đa cũng chỉ là bình dân thôi, cao cấp hơn chút so với bần dân, hai người kia chính là thổ hào tiêu chuẩn!"

Hứa Tư Văn xem nhẹ mấy lời vô nghĩa phía sau của Trương Lam Hà, chỉ nghe đoạn trước là tốt rồi: "Sao đột nhiên lại muốn xin độc quyền toàn cầu?"

"Bởi vì Trang Sĩ Nhân từng du học, nước ngoài ai biết có người giành trước một bước đăng ký độc quyền hay không? Đồ của em làm sao có khả năng chịu để nó tiện nghi cho người ngoài? Cho nên độc quyền toàn cầu bắt buộc phải làm. Huống chi, em cũng nói thứ này tiền đồ rộng lớn, tạo ra ngoại hối còn có chính sách ưu đãi chăm sóc đó." Trương Lam Hà cũng có chút đầu óc kinh tế, tự nhiên biết hai người kia tuy rằng thổ hào chút, nhưng lời nói cũng có đạo lý, liền nghe theo tăng cao tiêu chuẩn, xin độc quyền toàn cầu.

"Ha, như vậy cũng tốt, nếu như có tranh chấp gì… Ha ha…!" Hứa Tư Văn vừa nghĩ nếu độc quyền toàn cầu có tranh chấp, nhất định phải trải qua không biết bao nhiêu nước cùng với bao nhiêu công việc được chấp nhận, mới có thể ngừng độc quyền…

Hết chương 93

94. Chương 94: 094. Nấu Ăn

Bởi vì muốn trình báo là độc quyền toàn cầu cao hơn nhiều so với độc quyền, toàn bộ tư liệu Hứa Tư Văn chuẩn bị đều dịch thành ngôn ngữ quốc tế thông dụng, y tự mình khởi thảo biên soạn, ngay cả nghiên cứu cũng tạm thời ném cho bọn Mai Cảnh, mỗi ngày ngồi ở trong phòng làm việc biên soạn tư liệu.

Mới đầu Vũ Khánh Cương rất cao hứng, đối với việc vợ đến thật sự là nhiệt liệt hoan nghênh!

Hai người này không làm việc ở cùng một tầng, chỉ nhìn thấy mặt thôi cũng phải qua mấy cái cửa lớn cửa nhỏ và vân vân, thật lòng không thích hợp với ông chủ Vũ.

Nhưng mà sau đó hắn lại mất hứng.

Trong phòng làm việc rộng lớn, trên bàn làm việc siêu cấp lớn, các loại sách vở chuyên nghiệp mở ra phủ kín, cả người Hứa Tư Văn đều chôn trong đó.

Một cái máy tính tinh xảo đang mở ở một bên, trên một trang tài liệu, vẽ đầy đường nét viết đầy các loại từ ngữ chuyên nghiệp, Hứa Tư Văn một bên biên soạn một bên điều tra tư liệu, cần phải làm đến tốt nhất hoàn mỹ nhất, bởi vì đây là thứ thuộc về y.

Cũng có thể nói, đây là cuộc chiến của y, y nhất định phải toàn lực ứng phó.

"Vợ ơi, uống nước!" Địa điểm làm việc của ông chủ Vũ, từ sau khi Hứa Tư Văn nói muốn dùng văn phòng, hắn liền chủ động dời đến bên cạnh, đặt thêm một cái bàn làm việc giống nhau như đúc, ngày đầu tiên hai người cùng nhau làm việc, tâm tình của ông chủ Vũ cực kỳ tốt.

"Ừm." Vừa vặn Hứa Tư Văn cũng khát, tiếp nhận cốc uống cạn một hơi xong đưa trả cho ông chủ Vũ: "Lại cho em một chút, còn thật khát."

"Ai!" Ông chủ Vũ vui vẻ đi rót nước.

Sau nửa giờ, Hứa Tư Văn chạy đến nhà vệ sinh hai chuyến, không uống nước ông chủ Vũ đưa cho y nữa, để ở một bên tiếp tục công việc.

Sau mười phút, ông chủ Vũ đưa qua một cái bánh ngọt nhỏ mềm mịn: "Ăn chút gì không?"

"Không, vẫn chưa đói." Hứa Tư Văn nói không muốn, nhưng vẫn đưa tay cầm một khối, Vũ Khánh Cương cao hứng nở nụ cười, nhưng sau đó Hứa Tư Văn liền vươn tay nhét vào trong miệng ông chủ Vũ: "Anh không thích ăn mấy rau xanh không có mùi vị đó, vậy thì ăn vài thứ trong thành phần có mang theo rau xanh đi, cái bánh ngọt Green Forest cake này thích hợp đó."

"Vợ, đây là chuẩn bị cho em, anh không muốn loại đồ ăn mềm nhũn này." Ông chủ Vũ buồn bực.

"Anh thích nhai đồ ăn cứng một chút à?" Hứa Tư Văn giương mắt nhìn ông chủ Vũ.

"Phải!" Ông chủ Vũ ngu xuẩn cười ngây ngô: "Cứng cứng giòn giòn nhai mới đã, loại đồ ăn mềm nhũn này, ăn vào trong miệng không có cứng."

"Được rồi, vậy sau này anh đừng mua những thứ này, em cũng không phải quá yêu thích, còn có việc bận, anh cũng tự bận rộn đi." Hứa Tư Văn nhìn nhìn ông chủ Vũ, lại cúi đầu chơi đùa với mấy cái thứ đầy trang giấy đều là chữ.

Ông chủ Vũ ủ rũ ủ rũ bại lui, hắn phát hiện vợ thì đã theo đuổi được tới tay, cùng với vợ thì càng ngày càng gần, nhưng trên thực tế lại cảm thấy chung quy là cách vợ càng ngày càng xa.

Cả ngày, Hứa Tư Văn toàn tâm toàn ý vùi đầu vào công việc, không nói mấy câu với Vũ Khánh Cương, thế nhưng y nhìn thấu trầm mặc của Vũ Khánh Cương.

Buổi tối sau khi cơm nước xong, Bách Lý Hãn Mạc tìm Vũ Khánh Cương có chuyện thương nghị, Trương Lam Hà cũng bị kéo vào phòng hội nghị tham dự.

Hứa Tư Văn đến nhà ăn.

"Hứa tiên sinh?" Người trong phòng bếp vẫn biết Hứa Tư Văn, bọn họ từng gặp mặt mấy lần ở Đông Bắc.

"Ừm, cái đó, tôi có thể mượn dùng nơi này một chút không?" Hứa Tư Văn vẫn là lần đầu tiên tiến vào phòng bếp sau nhà ăn, bên trong rất sạch sẽ, quần áo nhân viên làm việc ở nhà bếp mặc đều là yêu cầu dựa theo tiêu chuẩn của nhà hàng năm sao.

"Được!" Người phụ trách nhà bếp liên tiếp gật đầu: "Lúc này mới vừa cơm tối xong, chuyện gì cũng không có, chúng tôi có thể phụ một tay."

"Cái này cũng không cần, tôi tự mình làm được rồi, cảm ơn!" Hứa Tư Văn cũng không dám để người ta tan việc lại đến hỗ trợ mình, cự tuyệt đề nghị của người phụ trách, để bọn họ nên tan tầm thì tan tầm, mình y có thể.

"Vậy cũng tốt, ngài muốn dùng cái gì cứ lấy, không cần khách khí, những thứ này mỗi ngày đều có bổ sung." Người phụ trách nhà bếp đem mấy cái kho ướp lạnh giới thiệu cho Hứa Tư Văn, sau đó liền mang theo mọi người tan việc.

Hứa Tư Văn thấy người đi rồi, liền gọi điện thoại cho mẹ Hứa, mẹ Hứa còn thật sự bất ngờ, giờ này sao còn không tan tầm nghỉ ngơi đi, lại gọi điện thoại về nhà?

"Văn Văn, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Cương tử đâu?" Mẹ Hứa nghĩ đến trước tiên chính là có phải bọn họ có chuyện hay không.

"Anh ấy đang cùng ông tổng của một công ty mở hội nghị, chuyện này con cũng không hiểu, bọn con vô cùng tốt không có chuyện gì." Hứa Tư Văn trước tiên trấn an mẹ Hứa một phen, sau đó mới nói ra mục đích của y: "Mẹ, mẹ nói cho con một chút, mì sợi mẹ làm cho Nữu Nữu là làm thế nào vậy?"

Mẹ Hứa: "…?"

"Còn có khoai mỡ khô kia, năm ngoái ở nhà hấp sao?"

Mẹ Hứa: "…??"

Trương Lam Hà núp ở một góc nhìn một màn trình diễn trước mắt.

Bởi vì có hai tôn đại thần là ông chủ Vũ và Bách Lý Hãn Mạc tọa trấn, hiện tại hai người mỗi người đều phân một nhóm nhân mã trong đoàn đội của mình tới đây, Bách Lý Hãn Mạc thì nhận lấy tòa nhà A cao ốc VT từ trong tay ông chủ Vũ, bỏ ra bao nhiêu tiền, Trương Lam Hà biểu thị hắn không muốn biết.

Hắn cũng là lần đầu thấy được, tình cảnh công tác của thổ hào.

Thật lòng xin lỗi hai người họ một chút, trước kia là hắn lòng dạ hẹp hòi, bề ngoài ngăn nắp bên trong mệt chết cẩu đều là khắc họa chân thực về hai người họ đó!

Một mình ông chủ Vũ, trên kế hoạch hơi một tí là mấy chục triệu mấy chục triệu ra vào, mà lúc này Vũ Khánh Cương còn có thể giữ vững phong cách đối thoại Đông Bắc: "Một giá thôi, chỉ một ngàn rưỡi!"

"Ông chủ, đây đã là dự toán thấp nhất, thấp hơn không đạt tới tiêu chuẩn anh yêu cầu đâu!" Người của phòng tài vụ cũng muốn khóc.

Bình thường ông chủ quá hào phóng, nhưng vừa đến chuyện công, liền keo kiệt có thể so với vắt cổ chày ra nước, vắt chày ra nước.

"Sao thế? Nói không làm được à?"

"Ông chủ, anh đừng làm bậy được không?"

"Vậy thì thay người! Tìm được người có thể tiết kiệm thì đổi hết toàn bộ những người lãng phí! Không làm giảm giá được thì biến." Vũ Khánh Cương nói chuyện thổ phỉ: "Sau đó là chuyện gì?"

Trương Lam Hà: "…!"

Đông Bắc Hổ là phát triển thế nào vậy?

Hắn vô cùng muốn gặp mặt cái người tên Ngụy Diên trong truyền thuyết… Quá khó khăn rồi!

Bách Lý Hãn Mạc bên kia thì gió lạnh vèo vèo vèo thổi, tất cả mọi người đều cùng một sắc quần áo với Bách Lý Hãn Mạc, màu đen, màu đen vô biên vô tận, khiến Trương Lam Hà thiếu chút nữa cho rằng nơi này không phải công ty của mình mà là một nơi nào đó đang tổ chức tang lễ chứ.

Nguồn:

Nhóm mà Bách Lý Hãn Mạc mang tới cùng với nhóm của Đông Bắc Hổ đúng lúc là hai thái cực, người của Đông Bắc Hổ dám đập bàn đá ghế tranh luận cãi nhau mặc cả với ông chủ là Vũ Khánh Cương, nhưng chỗ của Bách Lý Hãn Mạc thì ngoại trừ báo cáo, căn bản là không có âm thanh nào khác!

Khiến Trương Lam Hà hỏng mất nhất chính là, một loạt máy vi tính trước mặt Bách Lý Hãn Mạc, trên từng cái lần lượt mở ra video xuất hiện người đang mở hội nghị từ xa với hắn, nói chuyện tất cả đều là ngoại ngữ, không phải ngôn ngữ thông dụng, mà là một hồi ngôn ngữ này một hồi ngôn ngữ kia, từ trong miệng Bách Lý Hãn Mạc phun ra, dùng âm thanh cứng nhắc không có một tia gợn sóng kia của hắn.

Chờ sau khi hai người mỗi người đều xử lý xong chuyện trên tay, sáp nhập vào cùng một chỗ, thảo luận về công ty nhỏ của Trương Lam Hà.

Trương Lam Hà làm địa chủ, có một vị trí.

Bàn hội nghị thật dài, hắn đơn độc ngồi ở chủ vị, vị trí đầu tiên bên tay trái là Bách Lý Hãn Mạc, sau Bách Lý Hãn Mạc là thủ hạ của hắn; vị trí đầu tiên bên tay phải là ông chủ Vũ, sau ông chủ Vũ là thành viên đoàn đội Đông Bắc Hổ.

Lúc này Trương Lam Hà đặc biệt tưởng niệm Hứa Tư Văn!

Vốn dĩ bất luận là Bách Lý Hãn Mạc hay là Vũ Khánh Cương, đều muốn đem công ty nhỏ của Trương Lam Hà thu vào dưới cánh chim của mình bảo vệ, nhưng Trương Lam Hà rất kích động phản đối: "Đây là tâm huyết của tôi và Tư Văn, ai cũng không cho!"

Vũ Khánh Cương tìm lý do: "Đồ của vợ tui, tự nhiên để tui chiếu cố, anh đừng phản đối."

"Đó cũng là của tôi! Tôi có một nửa quyền lợi!" Trương Lam Hà không thỏa hiệp: "Hơn nữa anh khẳng định chưa đề cập với Tư Văn, cậu ấy nhất định sẽ phản đối!"

Trương Lam Hà một câu nói trúng.

Vũ Khánh Cương còn thật sự chưa nói với Hứa Tư Văn chuyện đem công ty nhập vào Đông Bắc Hổ đâu!

"Tôi thu..." Bách Lý Hãn Mạc mới chỉ mở đầu, đã bị người ngắt lời.

"Anh cũng không được!" Lúc này Trương Lam Hà hiếm thấy mà kiên cường một phen: "Ai cũng không cho phép đánh chủ ý lên công ty của hai chúng tôi! Hai người các anh, chỉ cần hợp tác, không được nhập vào, thu mua!"

Bách Lý Hãn Mạc bình tĩnh nhìn Trương Lam Hà, Trương Lam Hà kiên trì đánh trả trở lại, thủ hạ của Bách Lý Hãn Mạc dùng ánh mắt nhìn dũng sĩ mà nhìn Trương Lam Hà, người dám đánh gãy lời của gia chủ, thế mà đã xuất hiện!

Mãi cho đến chín giờ, bọn họ mới từ trong phòng họp đi ra, từng người từng người uể oải không chịu nổi, người khác còn ổn chút, Trương Lam Hà thì đã là hai chân run rẩy.

Cùng hai nam nhân như vậy thương thảo công việc, thật là một việc muốn chết.

"Các anh mở hội nghị xong rồi sao?" Điện thoại của Hứa Tư Văn đúng lúc gọi tới di động của Vũ Khánh Cương.

"Xong việc rồi." Vũ Khánh Cương xoa xoa huyệt thái dương, Bách Lý Hãn Mạc thật sự không phải một người đơn giản, nói chuyện kín kẽ không một lỗ hổng, mình giả ngu cũng vô dụng, mặt người chết thật chướng mắt.

"Là Tư Văn sao?" Trương Lam Hà yếu thanh yếu khí hỏi Vũ Khánh Cương.

Vũ Khánh Cương gật đầu, sau đó điện thoại liền bị Trương Lam Hà đoạt mất: "Tư Văn, mau ra đây, chúng ta đi ăn khuya đi, anh đói rồi!"

"Ba người các anh đến đây đi, em đều chuẩn bị rồi." Nghe Trương Lam Hà trong điện thoại hơi thở yếu ớt, Hứa Tư Văn không tử tế nở nụ cười, đồ ngốc đó khẳng định bị dằn vặt không nhẹ.

Đầu kia nghe được tiếng hoan hô của Trương Lam Hà, Hứa Tư Văn cúp điện thoại, bỏ mì sợi vào nồi, để nước sốt đã làm xong lên bàn, nhìn mì sợi trong nồi, Hứa Tư Văn rất chờ mong biểu tình của ông chủ Vũ khi nhìn thấy mấy vắt mì này.

Ba người tới rất nhanh, Trương Lam Hà chạy ở phía trước, Vũ Khánh Cương và Bách Lý Hãn Mạc ngược lại là kề vai sát cánh đi ở phía sau.

Hai người cũng không biết nhân cơ hội nói cái gì, Bách Lý Hãn Mạc do dự một chút gật gật đầu, Vũ Khánh Cương cao hứng nhếch miệng cười.

"Mì sợi lập tức liền ra nồi, các anh đều đi rửa tay đi!" Chỗ này của Hứa Tư Văn có thiết trí nhà bếp nhỏ, Vũ Khánh Cương cũng nhọc tâm tư không ít, chim sẻ tuy nhỏ cũng phải ngũ tạng đầy đủ.

"Vợ?" Vũ Khánh Cương chấn kinh rồi: "Em làm á?"

"Không phải em, thì là ai? Nói với mấy người ở nhà ăn, hôm nay không chuẩn bị đồ ăn khuya cho các anh, chuẩn bị cho bọn Mai Cảnh là được rồi." Hứa Tư Văn đầu không nâng mắt không trợn trả lời, tay cầm đũa khuấy động trong nồi: "Còn không đi rửa tay?"

"Ai ai!" Vũ Khánh Cương bay đi rửa sạch tay lại bay trở về...

Hết chương 94

95. Chương 95: 095. Lão Hổ Ăn Rau Xanh

Hứa Tư Văn bưng bốn bát mì đi ra, sốt cà chua trứng gà, trong bát chính là mì cải bó xôi, mì sợi màu xanh biếc, sốt màu đỏ cùng màu vàng, phối hợp vừa vặn.

"Đây là cái thứ gì vậy?" Vũ Khánh Cương là người đầu tiên xù lông.

Trong ấn tượng của Vũ Khánh Cương, mì sợi đều là trắng trắng, trơn tuồn tuột, dai dai, sợi mì nhỏ dài được quyết định bởi người làm ra vắt mì, tay nghề cùng với yêu cầu của người ăn mì, chỉ đến thế mà thôi.

"Mì cải bó xôi." Hứa Tư Văn đè Vũ đại lão hổ đang xù lông xuống: "Không phải anh không thích ăn rau cải sao? Em chỉ có thể nghĩ một biện pháp, để anh ăn nhiều thứ có rau cải, cải bó xôi vắt thành nước, lấy nước trộn vào bột, làm thành mì sợi, như vậy anh có thể ăn hết đi?"

"Làm gì nhất định phải khiến anh anh rau chứ? Anh cũng không phải con thỏ con trâu." Vũ Khánh Cương lập tức yên tĩnh, tự một mình mình nói nhỏ một phen, nhưng vẫn là động thủ múc nước sốt trộn mì bắt đầu ăn xùm xụp.

Kỳ thực trong lòng hắn là cao hứng, vợ làm mì sợi cho hắn hắn có thể không cao hứng sao? Nếu như không phải mì chay thì càng tốt hơn.

"Tại sao cứ không thích ăn rau xanh như vậy chứ?" Hứa Tư Văn phát hiện vấn đề này, ông chủ Vũ không phải không ăn rau được, mà là hắn ăn ít, ăn chủ yếu nhất chính là thịt! Thịt! Thịt!

"Lúc không có ai sẽ nói cho em biết." Vũ Khánh Cương không muốn ở chỗ này đàm luận vấn đề này, rầu rĩ cúi đầu ăn khuya.

Bách Lý Hãn Mạc thấy Hứa Tư Văn làm mì rau cho Vũ Khánh Cương, tuy rằng không biết tại sao, nhưng Hứa Tư Văn có thể làm được điểm này, Trương Lam Hà sao lại không làm được chứ?

Xoạt!

Quay đầu nhìn Trương Lam Hà, trong mắt là chờ mong trước nay chưa từng có.

Đồ ngốc Trương Lam Hà này đang cúi đầu ăn đến cao hứng, chỗ nào còn chú ý tới Bách Lý Hãn Mạc chứ?

Hai người hoàn toàn chính là người của hai thế giới!

Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương vẫn luôn cúi đầu ăn mì, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, không tự chủ nghĩ lại có phải mình làm sai hay không?

Nhưng Vũ Khánh Cương luôn thiên về thịt cũng không tốt mà!

Đừng tưởng rằng y không biết, bởi vì không có chị dâu Thúy Hoa trông hắn, cái tên này liền sung sướng ăn ăn thịt, ăn đến mức thượng hỏa luôn có được không!

Nói hắn cũng không nghe lời thế nào, lúc ăn đồ ăn cũng là chọn chọn lựa lựa, càng nhìn càng giống như một đứa nhỏ, cho nên Hứa Tư Văn mới có thể hỏi mẹ Hứa làm mì rau thế nào.

Cũng may là đồ ở nhà ăn đầy đủ, kỳ thực Hứa Tư Văn không biết làm sợi mì, cơ mà có máy làm mì sợi mà!

Dựa theo hướng dẫn dùng máy làm mì sợi tra được ở trên mạng, Hứa Tư Văn liền làm mì rau, sau đó làm nước sốt là được, nấu mì sợi trộn thêm nước sốt, là có thể ăn.

Trước lúc sắp ngủ, Hứa Tư Văn trước tiên kéo Vũ Khánh Cương không cho người ta nghỉ ngơi: "Hiện tại thành thật khai báo, tại sao không thích ăn rau? Luôn ăn thịt sẽ không thoải mái có hiểu không!"

"Trước đây trong nhà nghèo, ăn không nổi thịt, sau đó có tiền, liền không thể rời bỏ thịt, không muốn ăn đồ ăn không có mùi vị." Vũ Khánh Cương đem đầu to chôn ở cổ vợ, âm thanh rầu rĩ, nghe vào rất có cảm giác bi thương.

Hứa Tư Văn lập tức đau lòng!

“Hóa ra hai chúng ta giống nhau à!” Hứa Tư Văn sờ sờ đầu tóc cưng cứng đâm tay của Vũ Khánh Cương: “Em là bởi vì câu nói của Trang Sĩ Nhân, cho nên có chút khiết phích, có điều bây giờ tốt lắm rồi, sau này không nên nghĩ tới quá khứ mãi có được hay không? Chúng ta phải nhìn về phía trước.”

“Ừm, nhìn về phía trước đi lùi về phía sau.” Vũ Khánh Cương trả lời, tràn đầy phong cách giảo hoạt của Vũ đại lão hổ.

Đáng thương kỹ thuật viên Hứa còn đau lòng cho quá khứ bất hạnh của Vũ Khánh Cương, cho nên không nghe ra cạm bẫy trong lời nói.

“Có điều sau này không cho kiêng ăn nha? Anh xem anh kìa, chỉ ăn thịt thôi cũng thượng hỏa.” Hứa Tư Văn quyết định cùng người bên gối nói thông cho tốt vấn đề liên quan đến việc ăn cơm: “Bây giờ anh còn trẻ không cảm thấy có cái gì, đến già thì bệnh tật gì cũng tìm tới, lúc ấy hối hận cũng không kịp…”

Vũ Khánh Cương nghe nghe, cảm thấy trong lòng ôn nhu mềm mại…

Mới đầu hắn chỉ là cố ý giả bộ đáng thương, ai bảo vợ làm nhiều chữ như vậy, không thèm liếc mắt nhìn mình lấy một cái.

Sau đó còn không ăn đồ của mình, cũng không uống nước mình rót, hình thức ở chung xa lạ, khiến ông chủ Vũ không cách nào nhịn được.

Thế nhưng hiện tại Vũ Khánh Cương lại đắm chìm trong cảm giác được vợ quản tốt đẹp, nghe vợ thì thầm cằn nhằn, giống như chăm chú nghe tiếng trời, cuối cùng người này trực tiếp ngủ mất trong tiếng lải nhải của Hứa Tư Văn!

Lúc Hứa Tư Văn nghe thấy tiếng ngáy, khẽ cười, cũng nhắm mắt lại, gắn bó dựa vào nhau ngủ thiếp đi.

Buổi tối hôm sau, Hứa Tư Văn lại đến phòng bếp sau nhà ăn, tìm ra khoai mỡ và khoai lang, dùng máy sấy khô làm ra khoai mỡ và khoai lang khô tự chế, cưng cứng, đủ cho Vũ Khánh Cương nhai.

“Cầm nhai đi!” Hứa Tư Văn ném cho Vũ Khánh Cương hai cái hộp nhỏ, bên trong là khoai khô xếp chỉnh tề.

“A?” Vũ Khánh Cương nâng hai cái hộp nhỏ giương mắt nhìn, đây không phải là đồ để dỗ con nít sao?

Ngoài ra, Hứa Tư Văn bắt đầu ép nước cái loại rau cho Vũ Khánh Cương, cà rốt và dưa chuột đứng mũi chịu sào.

Ông chủ Vũ thất lòng không chịu được, nhưng mà mỗi ngày Hứa Tư Văn đều trông hắn, người ở nhà ăn đều nghe theo ông chủ Vũ, cho nên cơm nước ở nhà ăn cũng là loại ông chủ Vũ thích, ăn các loại thịt bọn họ vui vẻ không thôi, nhưng người ta cũng ngầm ăn hoa quả, rau dưa.

Chỉ có ông chủ Vũ, hiện tại có vợ quản hắn, rõ ràng ngay cả đồ ăn cũng không vào miệng được, vừa đi ăn cơm liền tận lực chọn thịt, dù sao thì sau khi ăn xong vợ còn có thể làm cho hắn chút rau xanh củ cải lấp bụng, cho nên hắn mất luôn một chút kiêng kỵ cuối cùng.

Hứa Tư Văn vừa trông Vũ Khánh Cương không cho hắn kiêng ăn, lại vừa làm tài liệu trình lên, không quá mấy ngày, tài liệu nộp đi lên, lại gặp phải phiền toái.

“Bị bác bỏ? Tại sao?” Hứa Tư Văn không rõ.

“Bọn họ nói ý tưởng của em là kỳ lạ!” Trương Lam Hà kéo kéo cà-vạt, tê liệt ngồi trên ghế hoãn khí.

“Đánh rắm!” Vũ Khánh Cương càng gấp hơn so với người trong cuộc là Hứa Tư Văn: “Không phải đã có tiến triển rồi sao? Sao còn nói cái gì mà ý tưởng kỳ lạ chứ?”

“Tôi cũng không biết đến tột cùng là chỗ nào không hợp quy cách, mới đầu còn rất thuận lợi, lập tức liền có thể thông qua, thậm chí cũng đã gọi điện thoại thông báo tôi đi lấy giấy chứng nhận, nhưng mà đột nhiên lại nói bác bỏ đơn trình, tôi hỏi nguyên nhân miệng của bọn họ rất chặt, chính là không nói cho tôi biết.” Trương Lam Hà cũng tức giận, lao lực giằng co lâu như vậy, lập tức thành công cốc, hắn chạy nhiều lần, người ở đó đều đặc biệt có tật xấu!

“Ngày mai, tôi đi.” Bách Lý Hãn Mạc cầm tư liệu lên, xem cũng không xem, liền trực tiếp đi ra ngoài.

"Vậy tui cũng đi!" Vũ Khánh Cương vừa thấy Bách Lý Hãn Mạc nói như vậy, hắn cũng nhanh chóng tỏ thái độ, chuyện của vợ, đương nhiên là hắn phải đi hỗ trợ.

Hai người rất nhanh liền đi, Trương Lam Hà uống một hớp nước làm trơn cổ họng, cùng Hứa Tư Văn hai mặt nhìn nhau, cảm thấy tìm một người như vậy cũng không tồi...

Ngày thứ ba, hai người trở lại, cùng cầm về còn có nguyên bộ giấy chứng nhận chứng thực thủ tục độc quyền toàn cầu.

"Nhanh như vậy?" Trương Lam Hà ôm đồ không buông tay đã ngốc ngốc nở nụ cười hơn nửa ngày rồi, nước miếng cũng sắp chảy xuống.

Bách Lý Hãn Mạc nhìn về phía Vũ Khánh Cương, có chút không cao hứng, vốn là chính mình cũng có thể hoàn thành, thế nhưng không nghĩ tới Vũ Khánh Cương xuống tay nhanh như vậy, hắn cần tới hai ngày, mà Vũ Khánh Cương một ngày liền làm xong hết thảy thủ tục.

"Anh tìm cái tên Thân vương điện hạ lông đỏ kia, hắn liên lạc một ngày, sau đó liền làm xong." Vũ Khánh Cương nhìn Hứa Tư Văn, một bộ dạng cầu khen ngợi.

"Bây giờ chờ động tĩnh bên kia." Hứa Tư Văn cho Vũ Khánh Cương một khuôn mặt tươi cười thật lớn, lập tức liền nhìn chồng đồ vật kia ngẩn người.

Càng cách thành công càng gần, Hứa Tư Văn càng bình tĩnh.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Trương Lam Hà liền mang theo Hứa Tư Văn mở họp báo tin tức, người được mời tới đều là phóng viên của những sách báo nổi tiếng nhất lưu hành nhất trong ngành IT, sau khi tuyên bố, trong hội trường yên lặng một hồi, sau đó bạo phát hoan hô.

Nhưng bắt đầu từ ngày thứ ba, đã có người ở trên internet lưu truyền nói thành quả nghiên cứu khoa học của bọn họ là đạo văn của người khác, mà Trang Sĩ Nhân thì sau khi nhóm người Hứa Tư Văn tuôn ra thành quả, liền bị chất vấn dồn dập đập tới ép đến sứt đầu mẻ trán.

Cố tình vào lúc này, nữ nhân Alice không có đầu óc kia, bởi vì nuốt không trôi cơn tức bị đánh, tìm người lập tức tuồn ra ở trên mạng, trắng trợn tuyên cáo bôi đen Hứa Tư Văn, gã vốn là trộm luận văn của Hứa Tư Văn, che lấp còn không kịp, cố tình đồng đội heo bên cạnh còn chủ động đưa ra ngoài!

Ông tổng Ngải thị Ada, đã mất hứng, lão cảm thấy con rể mình trồng cây ăn quả lại bị người khác hái trái.

Tội nghiệp lão đến bây giờ còn không biết Trang Sĩ Nhân mới là kẻ trộm, vừa nghĩ tới mình hao tốn nhiều thời gian và tinh lực như vậy, cùng với ân tình quan hệ và lượng lớn tiền tài, kết quả lại là công dã tràng!

"Đi soạn thư kiện, đồ của con rể ta, sao có thể vô duyên vô cớ nhường cho người khác? Trồng cây ra quả phải để bản thân hái, người khác lại vươn tay thì tính là chuyện gì hả!"

Chỉ có thể nói, Ada có một đứa con gái siêu ngốc là Alice, thực sự là bi kịch lớn nhất đời này.

Alice chỉ nghĩ biện pháp để mình hả giận, quên mất nói chân tướng với cha mình...

Hứa Tư Văn cười híp mắt cầm mì cà rốt trong tay đưa cho Vũ Khánh Cương: "Đến, hôm nay ăn khuya cái này, anh nếm thử xem? Một chút thức ăn mặn cũng không có đó nha!"

Vũ Khánh Cương nhìn nhìn mì sợi lại nhìn nhìn Hứa Tư Văn: "Vợ ơi, em thả thêm chút thịt bằm cũng được mà?"

"Không, thả!" Hứa Tư Văn kiên trì tới cùng: "Anh xem anh mới ăn mấy ngày, có phải là miệng cũng không tróc da? Mắt cũng không khô khốc không? Vậy...?"

"Ngừng!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng bưng bát mì lên bắt đầu ăn, vừa ăn vừa thừa nhận sai lầm với Hứa Tư Văn: "Vợ ơi anh biết sai rồi!"

Hứa Tư Văn hài lòng gật đầu, biết nhận sai là tốt rồi: "Còn dám giấu em ăn vụng xiên cay gì đó nữa, liền ra ngoài ngủ, ăn chay một tháng!"

Vũ Khánh Cương nhanh chóng gật đầu, hắn cũng không dám nữa!

Vợ thông minh như vậy, ánh mắt sắc bén như vậy…

Hứa Tư Văn nhìn mụn nóng đã có chút tiêu bớt trên trán Vũ Khánh Cương, trong lòng nhịn cười, người này chính là phải thu thập đàng hoàng mới được, trộm ăn đồ ăn thì cũng thôi đi, còn là loại thịt xiên nướng nóng rát, rắc một tầng bột ớt kia nữa!

Kết quả ông trời cũng không nhìn nổi, ngày hôm sau, liền mọc một cái mụn muốn giấu cũng không giấu được ở trên trán!

Hứa Tư Văn lập tức cho Vũ Khánh Cương vào cuộc sống cả ngày ăn chay, ăn đến mức ông chủ Vũ sắc mặt xanh xao luôn!

Hết chương 95

96. Chương 96: 096. Hai Xe Chạm Vào Nhau

Lúc nhận được thư luật sư, mặt Bách Lý Hãn Mạc không hề có cảm xúc, Trương Lam Hà nhảy nhót tưng bừng, Vũ Khánh Cương hùng hùng hổ hổ, Hứa Tư Văn thì lại nhìn đồ vật trong tay, vẻ mặt phức tạp, đến cùng, Trang Sĩ Nhân là nghĩ như thế nào vậy?

Rõ ràng y mới là người bị hại, cố tình người hành hung còn bày ra bộ dạng không buông tha người ta, thế giới này có phải là trắng đen điên đảo không?

"Chuẩn bị một chút đi, chính hắn nhảy xuống, không phải là ai đẩy hắn vào hố cả." Hứa Tư Văn thu hồi tâm tư, tiếp đó, trò hay lập tức bắt đầu.

Quả thật là trò hay.

Trang Sĩ Nhân là qua rồi mới biết con cáo già Ada kia đã làm chuyện ngu xuẩn gì, lúc gã tìm tới Alice, Alice vừa vặn mua sắm trở về, xoát không ít tiền mua một đống đồ lớn để hả giận, lúc này tâm tình mới tốt hơn chút.

Lúc nhìn thấy Trang Sĩ Nhân, lập tức cầm một cái cà vạt khoa tay múa chân trên người Trang Sĩ Nhân: "Darling, xem cái cà vạt có xứng hay không?"

Trang Sĩ Nhân không có tâm tình diễn kịch với cô ta, một phen gạt Alice ra liền hỏi cô ta: "Ba em sao lại khởi tố Hứa Tư Văn?"

"Anh có ý gì?" Alice vừa nghe liền ăn dấm chua: "Ba ba em làm thế nào anh quản được sao? Thế nào? Khởi tố tiểu tình nhân của anh anh liền đau lòng à? Chớ quên, anh là vị hôn phu của Alice em, không phải là kẻ nào đó tùy tùy tiện tiện cùng người khác cấu kết làm bậy anh có biết không?"

"Em nói nhăng cuội gì đấy?" Trang Sĩ Nhân nhức đầu không thôi, trước đây cảm thấy Alice đơn thuần dễ dụ liền dễ dàng nắm giữ, hiện tại lại cảm thấy nữ nhân này thật là không có đầu óc, ăn dấm chua bậy bạ cũng không nhìn một chút xem là lúc nào.

"Tôi nói bậy á?" Alice tựa như nổi điên cào Trang Sĩ Nhân: "Họ Trang, anh vỗ vỗ lương tâm xem, mấy năm qua tôi đối với anh thế nào? Còn anh thế nào? Cùng người khác ám muội đến ám muội đi, tôi coi như anh có mị lực thôi, dù sao thì chỉ là nhóm tiểu hồ ly tinh đó tự cam chịu thấp hèn dính lên thôi, cũng không trách anh được, nhưng anh thì sao? Đến một phen liền trực tiếp tìm tiểu tình nhân mối tình đầu ha! Cái gì luận văn cái gì mô-đun mẹ nó đều là mấy thứ gạt người đi?…"

Alice vốn là không có giáo dưỡng gì, lại bị Ada sủng đến tận trời, tự cho là thiên tiên hạ phàm, Trang Sĩ Nhân lại là một tiểu tử nghèo không tiền không bối cảnh, cô ta có thể coi trọng gã đã là đốt nhang thơm rồi, lại dám cùng với cô ta chơi trò bắt cá nhiều tay hả?

Trang Sĩ Nhân một bên trốn tránh Alice cào một bên la lên với cô ta: "Em có thể đừng làm rộn không? Đã lúc nào rồi mà em còn ăn bậy dấm chua!" "Tôi ăn bậy dấm chua á? Trang Sĩ Nhân! Anh nói rõ cho tôi

đi!" Alice càng quậy càng mạnh hơn, tự cho mình là Tần Hương Liên*, tư thế nhất định phải cùng Trang Sĩ Nhân liều mạng.

*Tần Hương Liên: nhân vật trong vụ án Trần Thế Mỹ trong giai thoại xử án của Bao Công. Trần Thế Mỹ là một thư sinh nghèo khó, kết hôn với Tần Hương Liên và có hai đứa con. Tần Hương Liên dốc sức làm lụng cho Trần Thế Mỹ ăn học. Sau khi Trần Thế Mỹ đỗ Trạng nguyên liền ruồng bỏ vợ con, kết hôn với công chúa.

Trang Sĩ Nhân cũng là người bình thường, ngoại trừ đầu óc sử dụng tốt một chút, từ tính kế cho đến gài bẫy, còn trên thể lực thật sự không phải quá tốt, chỉ chốc lát sau liền bị Alice náo động đến thở hồng hộc, nói cũng không nói ra được.

Hai người náo loạn xong tan rã trong không vui.

Trang Sĩ Nhân tức đến choáng đầu, trở về một ngày cũng không làm sao xả bớt được, nhưng lúc đi tìm Ada, vẫn phải cần có Alice ở đó, ít nhất có người có thể giúp đỡ chút.

Lại nghĩ đến cảnh náo động ngày hôm nay, thực sự là mất mặt mất hứng!

Nhưng mà không thể cứ kéo như vậy, thời gian không chờ người đâu!

Trang Sĩ Nhân còn không biết, sau khi Alice náo động với gã, gã thì đi thẳng một mạch, nhưng cơn tức của Alice còn chưa tiêu xuống được!

Rõ ràng hai người ân ái, cố tình ở giữa lại có một nam hồ ly tinh!

Cô ta đem cỗ oán khí này đổ lên người Hứa Tư Văn.

Bởi vì lấy được độc quyền toàn cầu, chính là khác biệt với chỉ xin độc quyền, cái nhận được là bảo vệ toàn cầu, hết thảy người tham dự đều cao hứng muốn điên rồi, Bách Lý Hãn Mạc cùng Vũ Khánh Cương nhất trí quyết định dẫn người đi ăn mừng nho nhỏ trước một phen.

Trực tiếp xác định ở hội thiện phường lầu Lan Châu nổi danh nhất Lan Châu, hội trường theo hình thức đình viện có thể chứa đựng một ngàn người, một trận náo nhiệt, có điều biết sau đó còn có chuyện khác phải bận rộn, cho nên rất khắc chế không uống bao nhiêu, hẹn nhau chờ tất cả giải quyết xong, lại để cho mọi người sảng khoái một hồi.

Sau khi kết thúc, Vũ Khánh Cương đi lái xe, Hứa Tư Văn thì lại cùng các đồng nghiệp tạm biệt, đứng bên đèn đường dưới màn đêm chờ Vũ Khánh Cương, thuận tiện nhìn cảnh đêm bên ngoài có chút sững sờ, y thật sự không nghĩ tới còn có một ngày thực hiện được lý tưởng, Trang Sĩ Nhân lại thật sự nhảy vào trong hố của mình…

"Hứa Tư Văn?"

"Hả?" Hứa Tư Văn quay đầu, liền thấy trong chiếc xe dừng lại bên cạnh, Alice bước xuống, lông mày nhíu lại, tại sao là cô ta? "Ngải tiểu thư, chào cô." Cho dù trong lòng không biết có bao nhiêu chán ghét nữ nhân này, nhưng lúc ở bên ngoài, Hứa Tư Văn thế nào cũng phải có lễ phép một chút, không thì y liền rơi xuống hạ bậc.

Alice vừa thấy Hứa Tư Văn không nói gì, cho rằng không có gì để nói, càng cảm thấy mình đúng, người này chính là nam hồ ly tinh!

"Két!" Vũ Khánh Cương lái xe tới, đôi mắt bốc lên ánh sáng nhìn Alice, lúc còn ở xa một chút, hắn không nghĩ nhiều, nhưng mà sau khi tới gần phát hiện là Alice, lúc đó liền phòng bị. "Văn Văn, lên xe, chúng ta nên về rồi." Mở cửa xe trước tiên nhét vợ lên xe rồi hẵng nói, bà lão này dám lên mặt với hắn xem hắn làm sao thu thập cô ta!

Mặc dù nói trai hiền không cùng nữ đấu, tuy nhiên phải nhìn xem là dạng nữ gì, gặp phải Alice như vậy, lập tức động thủ không giải thích.

Hứa Tư Văn cũng không muốn cùng một cô gái nhỏ dây dưa không rõ trên đường cái, đặc biệt là như Alice vừa nhìn chính là một người nhỏ xinh, càn quấy, điêu ngoa mạnh mẽ… Nói trắng ra là chính là một người đàn bà chanh chua!

Nhanh chóng lên xe, giục Vũ Khánh Cương: "Chúng ta đi thôi, đỡ phải ồn ào với cô ta." "Được!" Vũ Khánh Cương quay xe đi ra ngoài, bởi vì ở bãi đậu xe của lầu Lan Châu, vào lúc này chính là thời gian ăn khuya, xe nhiều, Vũ Khánh Cương lái cũng không nhanh.

Nhưng mắt thấy sắp ra khỏi bãi đậu xe, liền cảm thấy phía sau có thứ gì đó đụng lên xe, Hứa Tư Văn chỉ cảm thấy xe khẽ chấn động, lập tức sốt sắng lên: "Làm sao vậy?" "Có người đụng xe của chúng ta!" Vũ Khánh Cương vốn là một tay xoay vô lăng, một tay kéo cần chuyển số, nhưng bây giờ lại là hai tay cầm bánh lái.

Hai người rất có ăn ý đồng thời nhìn về phía kính chiếu hậu…

Chiếc xe nhìn thật quen mắt! "Là Alice!" Hứa Tư Văn liền giận nha!

Tên khốn khiếp Trang Sĩ Nhân kia khiến mình ngột ngạt thì cũng thôi đi, vợ chưa cưới gã tìm được cũng khiến mình ngột ngạt, thứ gì vậy!

"!" Vũ Khánh Cương đánh vô lăng, hắn cũng không sợ đụng! "Đừng!" Hứa Tư Văn sợ Vũ Khánh Cương nhất thời tức giận gặp rắc rối, vươn tay kéo cánh tay hắn, cơ mà chút sức lực nhỏ của y chỗ nào có thể ngăn được Vũ đại lão hổ chứ?

"Con nhỏ này muốn chết!" Vũ Khánh Cương bởi vì đang nổi nóng, một tay xoay vô lăng, một tay nắm chặt tay Hứa Tư Văn duỗi tới, thật chặt không buông ra.

Kỳ thực Vũ Khánh Cương làm như thế, hoàn toàn là có niềm tin đó!

Đừng quên, xe Vũ Khánh Cương không phải là xe bình thường.

Alice cũng là tức đến mù đầu, cô ta nhìn thấy xe Vũ Khánh Cương lái cũng không quen biết, liền tưởng xe rẻ tiền vô danh, mà mình lại là xe thể thao Lotus, cho dù đụng, cũng có thể khiến chiếc xe kia tan nát!

Về phần hai người còn ngồi bên trong xe à?

Cô ta chỉ là lúc ở bãi đậu xe không cẩn thận va vào một phát mà thôi, không chết được!

Alice chính là thông minh như vậy, hết cách rồi, giáo dục nhận được từ nhỏ chưa từng chính xác, toàn bộ nuôi thành phế rồi.

"Rầm!"

Lại là một chút chấn động, chỉ là sau đó phía sau truyền đến một tiếng rít gào vang tận mây xanh: "A!"

Phòng theo dõi sở giao thông Lan Châu, đèn đuốc huy hoàng một buổi tối, bởi vì phải điều camera video, cho nên Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn tạm thời đều bị giữ lại trong phòng khách quý của sở giao thông.

Lúc này, Vũ Khánh Cương cách cửa sổ thủy tinh phòng khách quý, hung tợn trừng nữ nhân đối diện.

Alice vẫn luôn khóc, khóc đến tất cả trang điểm trên mặt đều trôi, thoạt nhìn tựa như một cái bảng pha màu vậy!

Vốn là có nữ cảnh sát ở bên cạnh cùng cô ta, nhưng cô ta cứ gào gào phát hỏa với người ta, xem lòng tốt của người ta thành lòng lang dạ thú, ai còn quản cô ta chứ? Một thân một mình bị nhốt ở trong phòng, không cho đi ra ngoài, bởi vì còn chưa lấy được chứng cứ, không tiện trực tiếp định tội, kỳ thực chỉ là kém chút thời gian mà thôi.

Không lâu sau đó, Bách Lý Hãn Mạc cùng Trương Lam Hà đến.

"Tư Văn!" Lúc Trương Lam Hà nhận được tin tức cũng sắp bị dọa điên rồi, cũng không sợ Bách Lý Hãn Mạc nữa luôn!

Nguồn:

Kéo Bách Lý Hãn Mạc liền chạy vội ra, Bách Lý Hãn Mạc vẫn luôn nghiêm mặt than đi theo bên cạnh hắn ở nơi mà đưa tay ra là có thể chạm tới.

"Học trưởng." Hứa Tư Văn khoác trên người một cái thảm len mỏng, nghe thấy tiếng mở cửa vừa ngẩng đầu liền thấy Trương Lam Hà như gió quét lại đây.

"Thế nào?" Trương Lam Hà sợ hãi đến mặt tái mét.

"Không có chuyện gì, xe Cương tử chính là rất bền chắc." Hứa Tư Văn cười đặc biệt vui vẻ: "Vị kia chủ động tông xe người ta, ngược lại là đem xe của chính mình phá hỏng, thiếu chút nữa là bị thương!"

"Cái xe rách bị hỏng toàn bộ đó lại còn rất rắn chắc, bằng không trực tiếp làm nát bớt được nhiều việc." Vũ Khánh Cương vừa nghĩ tới Alice chỉ là sợ quá mà khóc, không làm cho cô ta vào bệnh viện được, đã là hơi xui xẻo rồi.

Vào lúc này Ada cùng Trang Sĩ Nhân cũng đến, cũng rất nhanh gặp được Alice, nhìn thấy con gái làm ra bộ dạng đáng thương kinh hãi quá độ, Ada lập tức nổi giận!

Trang Sĩ Nhân thì lại là vừa quay đầu liền nhìn thấy người ngồi trong phòng khách quý đối diện…

"Cương tử, đừng nói như vậy, Ngải tiểu thư cũng chỉ là… Ừm, chuyển nhầm số mà thôi, chờ chuyện giải quyết, có thể đề nghị một chút, giống Ngải tiểu thư như vậy, vẫn là thi bằng lái một lần nữa mới tốt, không thì lái xe không an toàn bao nhiêu chứ? Quả thực chính là sát thủ đường cái." Vừa nghĩ tới tình hình nhìn thấy sau khi xuống xe, Hứa Tư Văn liền không nhịn được mặt mày cong cong.

Hứa Tư Văn mắng người không mang theo lời thô tục, bằng lái của Alice là lấy được thế nào? Hoàn toàn chính là lấy tiền đập ra, đụng nát hai chiếc xe mới học được lái xe.

Bởi vì lúc nãy người tiếp đãi bọn họ vừa nhìn thấy Alice liền cau mày, sau đó nhỏ giọng nhiều chuyện với bọn họ, nghe nói là học viên nữ kỳ ba nhất từ trước tới nay của trường dạy lái xe.

Hai xe chạm vào nhau, Land Rover của Vũ Khánh Cương ngay cả lớp sơn cũng không xước một miếng, xe thể thao Lotus của Alice lại tựa như quả cà xẹp hoàn toàn biến dạng rồi!

Hết chương 96

97. Chương 97: 097. Chấm Dứt

Kết quả có thể tưởng tượng được, Alice tuyệt đối là bên chịu trách nhiệm, xe Vũ Khánh Cương lại là hàng cao cấp ẩn hình, bồi thường một số tiền lớn cho chủ xe là Vũ Khánh Cương.

Dù như vậy, Vũ Khánh Cương còn mũi không phải mũi mắt không phải mắt hung hăng trừng phương hướng Alice rời đi "phì" từng ngụm từng ngụm nước bọt.

Trương Lam Hà muốn lái xe của Vũ Khánh Cương một chút, bị Hứa Tư Văn ngăn lại: "Anh, sau này không cho chạm vào xe của Cương tử!"

Trương Lam Hà mặc kệ, đồ ngốc mà làm loạn lên không phải người phàm có thể chịu đựng được.

Hứa Tư Văn chỉ là liếc mắt nhìn Bách Lý Hãn Mạc, Bách Lý Hãn Mạc liền nhìn Trương Lam Hà, không tới mười giây đồng hồ, Trương Lam Hà liền yên tĩnh.

Vũ Khánh Cương hiếu kỳ, chờ bốn người mỗi người đi một ngả, len lén hỏi Hứa Tư Văn: "Không phải là lái xe một chút cho đã nghiền thôi sao? Sao hẹp hòi như vậy chứ?"

"Em là sợ anh ấy trực tiếp đem xe này của anh thành xe bốn bánh mà lái trên đường…" Hứa Tư Văn đặc biệt thất lòng, thế giới tinh thần của đồ ngốc, người phàm không cách nào lĩnh hội.

Trước khi mở phiên toà, tập đoàn Ngải thị đột nhiên muốn rút đơn kiện, nhưng mà chống án thì dễ mà rút đơn kiện thì khó, nên không rút đơn kiện thành công.

Chuyện tập đoàn Ngải thị khởi tố công ty phần mềm Hà Văn, đã gây sự chú ý, bởi mấy ngày trước công ty phần mềm Hà Văn vừa tuyên bố một tin tức trọng đại, đã hấp dẫn lực chú ý khắp nơi, tập đoàn Ngải thị lại thò một chân vào, quy mô hai nhà cũng cực kỳ không tương xứng.

Những người vốn xem trọng công ty phần mềm Hà Văn cũng không nói chuyện hợp tác với nó trong thời kỳ không rõ ràng này, chỉ muốn xem xem cuối cùng rơi vào nhà nào.

Người nào thắng, người đó chính là bá chủ phần mềm ngày sau, người nào thua, chín mươi chín phần trăm, sẽ táng gia bại sản.

Lúc mở phiên toà thẩm lý, Ada đỏ mắt lên nhìn Hứa Tư Văn, con gái bảo bối của lão, con gái tốt của lão!

Tập đoàn Ngải thị là nguyên cáo, liền bắt đầu khiếu nại trước, chỉ có điều nội dung khiếu nại lại là xoay quanh luận văn tốt nghiệp của Trang Sĩ Nhân, không hề đề cập đến thành quả nghiên cứu.

Mà Hứa Tư Văn bên này, người đảm đương luật sư bào chữa, là Trương Lam Hà.

Lúc Trương Lam Hà học đại học, bởi vì tẻ nhạt, song song học pháp luật, còn thi lấy giấy hành nghề luật sư, chỉ là rất ít người chú ý tới cái nghề tay trái này của hắn mà thôi.

"Đây là tư liệu độc quyền của chúng tôi." Vừa ra tay, chính là một xấp tư liệu đưa tới, sau đó Trương Lam mở miệng chậm rãi nói, sau một ít lời làm nền, liền đổi đề tài: "Tôi muốn mời người trong cuộc là Hứa Tư Văn tiên sinh, tự mình đến nói rõ một chút."

"Đồng ý."

Hứa Tư Văn an vị ở chỗ ngồi bị cáo, bình tĩnh nhìn nhìn Trang Sĩ Nhân đối diện, thỉnh cầu với phía trên tòa: "Tôi có thể hỏi hắn vài vấn đề chuyên nghiệp không?"

"Tôi phản đối!" Luật sư của đối phương phản đối: "Đối phương là bị cáo, không phải luật sư bào chữa!"

"Vậy tôi thay cậu ấy hỏi còn không phải giống nhau sao?" Trương Lam Hà đối chọi gay gắt.

Vũ Khánh Cương ngồi ở ghế khán giả bên dưới lẩm bẩm một câu: "Đúng vậy! Cởi quần đánh rắm, phí lời…"

Đoàn người bồi thẩm thấp giọng nói với nhau vài câu, liền đồng ý thỉnh cầu của Hứa Tư Văn, bởi vì mọi người thật sự cảm thấy, luật sư đại diện hỏi và bản thân trực tiếp hỏi đều là nội dung giống nhau, hà tất lãng phí thời gian chứ.

"Anh nói luận văn là kết tinh sáng tạo của anh, như vậy hẳn anh phải biết trong luận văn, tổng cộng có bao nhiêu thuật ngữ chuyên nghiệp, anh có thể nói rõ 3 là có ý gì không?"

"Thỏa thuận mạng tam liên…" Trang Sĩ Nhân khô khốc giải thích, đây là năm đó Hứa Tư Văn không chú ý tiết lộ ra.

"Vậy còn AC?"

"Acoustic Edge."

"Vấn đề của tôi đã hỏi xong."

Vẻn vẹn hai câu đối thoại, ánh mắt chủ tọa nhìn về phía Trang Sĩ Nhân đã chứng minh tất cả, Trang Sĩ Nhân vốn là trong lòng có quỷ, giờ khắc này chỉ là ngoài mạnh trong yếu, nhưng may mắn một lần, lại không thể may mắn cả đời.

Vấn đề Hứa Tư Văn hỏi, Trương Lam Hà biết rõ, chỉ có Hứa Tư Văn cùng nhóm nòng cốt bộ kỹ thuật của y mới biết được đáp án.

AC, ý tứ của chữ AC thứ nhất, chính là máy giải mã âm tần, AC thứ hai, mới là Acoustic Edge.

Tòa án phán định, tập đoàn Ngải thị thua kiện, đồng thời, công ty phần mềm Hà Văn khởi tố tập đoàn Ngải thị!

Danh mục khởi tố giống như đúc tập đoàn Ngải thị khởi tố công ty phần mềm Hà Văn!

Ngay cả tiền bồi thường cũng ở trong đó!

Khi tòa án thụ lí, hết thảy những người ra toà hai mắt tỏa sáng, nghĩ tập đoàn Ngải thị có thủ đoạn gì có thể phản kích lại hoặc là lại có chuyện gì sẽ phát sinh.

Đáng tiếc là không có!

Công ty phần mềm Hà Văn thắng kiện, tiền bồi thường mà tập đoàn Ngải thị cần phải đền cho công ty phần mềm Hà Văn là cái giá trên trời.

Ada trực tiếp hôn mê tại chỗ, bị đưa đi bệnh viện cấp cứu; Alice không xuất hiện, chỉ là đã không ai đi chú ý điểm này nữa.

"Sự tình xong xuôi, chúng ta trở về Đông Bắc đi." Hứa Tư Văn nhìn bộ dạng cao hứng của Vũ Khánh Cương bên cạnh, không nhịn được trở nên cao hứng theo hắn, sau đó liền nói ra lời nói mà thật lâu trước kia mình đã muốn nói với hắn.

"Thật sao?" Vũ Khánh Cương thực sự là kinh hỉ muốn chết.

"Không phải đã nói rồi sao?" Hứa Tư Văn nở nụ cười.

"Ừ!"

Chính là có thể dẫn vợ về nhà!

Sau khi phiên tòa kết thúc, giới phần mềm bị oanh động, công ty phần mềm Hà Văn nghênh đón một giai đoạn mới, Trương Lam Hà bận bịu chân không chạm đất, Bách Lý Hãn Mạc thì lại ngày ngày làm quỷ bám lưng ở phía sau hắn.

Tập đoàn Ngải thị sụp đổ.

Cho dù giảm bớt rồi lại giảm bớt, cũng không bù đắp được chỗ hổng tài chính.

Bởi vì tiền bồi thường đã móc rỗng tất cả của cải, Ada vất vả cả đời, cuối cùng lại lạc đến kết cục phá sản gánh khoản nợ khổng lồ.

Sau khi Trang Sĩ Nhân vào tù, chỉ có một yêu cầu, gã muốn gặp Hứa Tư Văn một lần.

"Không đi!" Vũ Khánh Cương liền nhanh chóng ra quyết định: "Giết người không phạm pháp thì đã sớm cho cổ hắn thấy máu rồi."

Hứa Tư Văn đang cùng Vũ Khánh Cương thu dọn đồ đạc đi Đông Bắc, đột nhiên tới một tin tức như thế, thực sự là lại thêm phiền.

"Hắn ở nước ngoài còn có một số việc không biết rõ, cần hắn phối hợp, hắn chỉ có một yêu cầu này, xin hãy suy xét một chút." Người đến không nêu rõ thân phận, có điều người mang hắn vào thì lại quen biết Vũ Khánh Cương.

"Thẳng thắn sẽ được khoan dung, chống cự các người sẽ không nghiêm trị à?" Vũ Khánh Cương vạn phần không muốn tiếp đãi thêm chỉ một phút nào.

Huống chi là để vợ đi gặp tên khốn kia.

"Em đi vậy." Hứa Tư Văn cất quần áo đặt vào tới rương: "Chung quy là hắn thất bại, em cũng nghe một chút xem, đến lúc này, hắn còn muốn làm gì?"

Không phải Hứa Tư Văn nhẹ dạ với Trang Sĩ Nhân, mà là xem ở mặt mũi của Vũ Khánh Cương.

Chỉ nói mấy câu mà có thể khiến Vũ đại lão hổ thả người vào, khẳng định không đơn giản, nếu y không đi mà nói thì thật sự không quá tốt, hơn nữa y cũng muốn nhìn xem, kết cục bây giờ của Trang Sĩ Nhân.

Hứa Tư Văn chỉ nhìn Vũ Khánh Cương không nói lời nào, cuối cùng Vũ Khánh Cương chỉ có thể gật đầu đồng ý, thế nhưng hắn cũng có điều kiện: "Anh muốn cùng đi với em, ngồi bên cạnh em nhìn xem!"

"Được được, tất cả nghe theo anh." Hứa Tư Văn hơi cúi đầu cười: "Cũng để cho hắn nhìn thấy, bây giờ em sống rất tốt, còn hắn? Hừ hừ!"

Ở trong phòng gặp mặt gặp được Trang Sĩ Nhân một thân áo tù, lúc này Trang Sĩ Nhân giống như mất hồn, không còn phong thái của ngày xưa.

Hứa Tư Văn nhìn gã như vậy, tronng lòng đã không dậy nổi một tia gợn sóng.

Lúc Trang Sĩ Nhân nhìn thấy Hứa Tư Văn thì rất kích động, nhưng lúc nhìn thấy Vũ Khánh Cương ở bên cạnh Hứa Tư Văn nhe răng toét miệng, phần kích động này liền nhỏ đi rất nhiều.

"Tại sao?" Trang Sĩ Nhân nhìn Hứa Tư Văn, trong mắt có không tin, gã làm sao cũng không nghĩ ra, năm đó Hứa Tư Văn đối với gã thật sự có thể nói là móc tim móc phổi, làm sao lại giấu diếm?

"Là chính anh quá nóng lòng." Hứa Tư Văn nghe câu nghi vấn đầu tiên của gã, liền biết mục đích gã muốn gặp mặt, cũng đơn giản để cho gã chết được rõ ràng đi.

"Năm đó tôi vì tiết kiệm thời gian để ở chung với anh, rất nhiều lúc đều là dùng ký hiệu để thay thế cho một chuỗi danh từ dài, anh cũng biết đó, rất nhiều danh từ đều có chữ viết tắt giống nhau, chữ thứ nhất là một ý tứ, không có nghĩa là lần thứ hai xuất hiện còn có cùng ý tứ với lần thứ nhất, chuyện này, chỉ có một mình tôi biết là đủ rồi, dù sao thì đều ở trong đầu của tôi, chỉ cần động thủ dĩ nhiên là có thể thành công." Hứa Tư Văn nhìn Trang Sĩ Nhân: "Chỉ là người định không bằng trời định, luận văn anh trộm được chỉ là lý thuyết mà thôi, muốn thao tác thực tế, không có tôi tham dự, là tuyệt đối sẽ không thành công."

"Thì ra là như vậy!" Thời khắc này có lẽ Trang Sĩ Nhân đã hối hận rồi, nhưng mà hối hận cái gì, thì cũng chỉ có mình gã biết mà thôi.

"Hắn chính là người yêu mà em tìm được sao?" Trang Sĩ Nhân nhìn về phía Vũ Khánh Cương.

"Phải." Hứa Tư Văn hào phóng thừa nhận, thu được vẻ mặt cười ngây ngô của Vũ Khánh Cương.

"Hắn sẽ cùng đọc sách với em sao?"

"Không, anh ấy không tốt nghiệp cấp hai đã ra ngoài dốc sức làm việc. Lại nói, sách vở chuyên nghiệp của tôi anh ấy cũng xem không hiểu, cũng không có hứng thú."

Cùng nhau lâu như vậy, Hứa Tư Văn đã sớm biết một ít bí mật nhỏ của Vũ Khánh Cương, chẳng hạn như nếu là lúc hắn ngủ không yên, sẽ xem từ điển tiếng Anh vài lần, sau đó nhắm mắt liền lập tức có thể ngủ, so với thuốc ngủ còn dùng tốt hơn!

"Vậy em còn lựa chọn hắn? Em là bởi vì muốn đối phó anh, mới mượn…" Trang Sĩ Nhân có chút kích động.

"Câm miệng!" Hứa Tư Văn chợt đứng lên, y nổi giận: "Tôi lựa chọn anh ấy, là bởi vì tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi!"

"Nếu như anh vẫn không đến trêu chọc tôi, nói thật, tôi cũng đã bỏ qua dự định trả thù anh, coi như là trả nợ cho thời niên thiếu vô tri. Nhưng mà anh lại đưa mình tới cửa!"

"Đừng ngốc!" Trang Sĩ Nhân có chút điên cuồng phản bác lời của Hứa Tư Văn: "Hắn có chỗ nào xứng với em? Hắn có thể hàn huyên lý tưởng đàm luận tương lai với em sao? Hắn có thể cùng biên soạn lập trình cùng thảo luận với em sao? Hắn có thể cùng em…"

Vũ Khánh Cương nắm chặt nắm đấm, lời của Trang Sĩ Nhân, rất khó nghe, nếu không có kính chống đạn cách ly, hắn đã sớm đánh tới rồi.

"Anh ấy không thể! Thế nhưng anh ấy có thể cùng sống với tôi, sẽ không bắt nạt tôi, sẽ không trộm tôi cướp tôi lừa dối tôi, sẽ che chở cho tôi cả đời." Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương, chậm rãi đi ra ngoài: "Cho dù đến già, người anh ấy yêu nhất, vẫn là tôi."

Lúc sắp ra cửa, Vũ Khánh Cương đột nhiên dừng bước, Hứa Tư Văn hơi kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy ông chủ Vũ bỗng nhiên quay đầu lại nở nụ cười rực rỡ đối diện với sắc mặt Trang Sĩ Nhân vì phẫn hận mà vặn vẹo: "Hai chúng tao phải trở về Đông Bắc quê tao để bày tiệc, đến lúc đó tiệc cưới sẽ không mời mày đâu, nói thế nào thì mày cũng ngồi xổm ở đây mà, rất không tiện."

Trang Sĩ Nhân: "…"

"Đi thôi, thời gian bay sắp đến rồi." Hứa Tư Văn bảo Vũ Khánh Cương nhanh chóng đuổi theo, còn mình thì đầu cũng không quay lại nhanh chân đi ở phía trước.

"Ai ai!" Vũ Khánh Cương vui vẻ đuổi theo, giống như một con hổ Đông Bắc trung thành...

Trang Sĩ Nhân cách song sắt, ngây ngốc nhìn bóng lưng bọn họ rời đi có đôi có cặp...

?

Hết chương 97

98. Chương 98: 098. Đến Tột Cùng Là Ai Căng Thẳng

Trước khi Hứa Tư Văn mang theo Vũ Khánh Cương rời khỏi Lan Châu, liền trở về Hứa gia tập một chuyến, thông báo với người nhà và bát gia gia một phen.

Kỳ thực không cần hai người bọn họ cố ý tới đây, sự tình náo động đến như vậy, đã sớm đăng báo, đặc biệt là liên lụy đến chuyện du học nước ngoài cực hot mấy năm trước, càng làm cho rất nhiều người gõ vang chuông cảnh báo, xem kỹ luận văn của mình, tránh bị trộm đi.

"Các con đây là muốn về Đông Bắc à?" Mẹ Hứa nhìn một đôi đứng chung một chỗ, cảm thấy cũng rất vừa mắt.

"Dạ." Vũ Khánh Cương chà chà tay: "Để Tư Văn đi làm quen người nhà."

"Cần phải gặp một chút." Mẹ Hứa vừa nghe, đây là muốn gặp người nhà đối phương, tự nhiên cao hứng, Hứa Tư Văn cũng đã mang Vũ Khánh Cương gặp người nhà họ Hứa rồi, Vũ Khánh Cương cũng phải giới thiệu Hứa Tư Văn cho bạn bè thân thích ở bên kia của hắn mới phải.

"Ba lấy cho con chút đồ, nếu như tới cửa, phải có cái lễ cầm tay." Lúc này ba Hứa không keo kiệt, một hơi cho Hứa Tư Văn mang theo mười bình rượu ngon mình tự ủ.

"Ba, máy bay không cho mang theo nhiều chất lỏng như vậy. Có thể đổi cái khác..." Hứa Tư Văn nhìn mấy vò rượu dở khóc dở cười thương lượng với ba Hứa.

"Có thể! Gửi vận chuyển! Gửi vận chuyển!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng ngăn lại: "Chúng ta chuyển sang phi cơ, vấn đề không lớn!"

Hứa Tư Văn: "...!"

Ngoại trừ rượu, còn có rất nhiều thứ, đều là ba Hứa mẹ Hứa chuẩn bị, để Hứa Tư Văn làm lễ ra mắt đưa cho người nhà họ Vũ.

Vũ Khánh Cương đến Hứa gia đều có quà ra mắt, con trai nhà mình đến Vũ gia cũng không thể tay không, dù Vũ Khánh Cương không đưa quà ra mắt cho người nhà họ Hứa, thì Hứa gia cũng sẽ không để Hứa Tư Văn tay không đến nhà, như vậy thất lễ bao nhiêu chứ!

Chính là: bạn kính tôi một thước, tôi kính bạn một trượng.

Nếu hai người dự định ở cùng một chỗ, phải cho đối phương sự tôn trọng giống vậy.

Lúc hai người rời đi, lại là bao lớn bao nhỏ, đồ vật so với mỗi một lần trước đều nhiều hơn, bởi vì rất nhiều thứ không phải cho bọn họ, mà là cho người nhà họ Vũ.

Máy bay cất cánh lại hạ xuống, mang theo đồ đạc đã chuẩn bị tốt, cùng lên máy bay với Vũ Khánh Cương, y xem như là nhìn thấy tính bướng bỉnh của Vũ Khánh Cương rồi.

Bọn họ là dùng chuyên cơ trở về, bao gồm cả xe và văn kiện vận chuyển đường hàng không của ông chủ Vũ, hành lý và đặc sản được chuẩn bị của Hứa Tư Văn, cùng với công nhân viên nhân tiện bay về Đông Bắc.

Hứa Tư Văn vừa cầm hành lý ra tới liền thấy Vũ Khánh Cương, cùng với xe của Vũ Khánh Cương.

"Sao anh lại nhanh như vậy?" Hứa Tư Văn có chút giật mình!

Tốc độ này, y vừa không chú ý, bên này đã nổ máy xe ra cửa rồi.

"Anh gấp!" Vũ Khánh Cương gần như là giành lấy hành lý của Hứa Tư Văn ném lên trên xe, sau đó mở cửa hai mắt trông mong nhìn Hứa Tư Văn, hắn không dám nhét người vào trong xe luôn.

Tuy rằng hắn rất muốn như vậy.

"Anh… Thôi." Hứa Tư Văn lĩnh hội được tâm tư của Vũ Khánh Cương, biết hắn nói "gấp" là có ý gì, hơi đỏ mặt lên xe.

Vũ Khánh Cương dùng tốc độ cực nhanh nhảy lên chỗ điều khiển, khởi động liền muốn lái đi.

"Chờ đã!" Hứa Tư Văn kêu ngừng.

Một hơi của Vũ Khánh Cương thiếu chút nữa nghẹn lại không lên nổi, dáng vẻ nghẹn đến đỏ mặt tía tai.

"Ngồi máy bay lâu như vậy cũng không sợ mệt mỏi sao, hơn nữa anh lại lập tức phải lái xe, cũng đừng mệt nhọc điều khiển." Hứa Tư Văn lấy một cái khăn lông ra, dùng nước khoáng làm ướt trực tiếp vỗ lên cái mặt bự của Vũ Khánh Cương: "Trước tiên anh bình tĩnh một chút! Em cũng sẽ không chạy mất."

Tuy rằng hành động của Vũ Khánh Cương khiến trong lòng Hứa Tư Văn vui mừng, tuy nhiên lại làm cho y bất an, dáng vẻ kích động như thế, lái xe còn không phải một cước đạp hết chân ga sao?

Quá nguy hiểm!

Nhất định phải khiến Vũ đại lão hổ tỉnh táo lại.

Hứa Tư Văn một bên lau mặt lau tay cho hắn, một bên động viên tâm tình hắn, mà biện pháp tốt nhất tự nhiên là dời đi lực chú ý của hắn, điểm này, Hứa Tư Văn cảm thấy mình làm được rất dễ dàng, chẳng hạn như bây giờ: "Anh nói xem anh hai với chị hai có thể thích lễ vật em mang cho bọn họ không?"

"Tất nhiên thích!" Vũ Khánh Cương vừa bị Hứa Tư Văn kêu ngừng như thế, lau mặt rồi lại lau tay, cũng thật sự tỉnh táo chút, lại nghe vợ có chút không xác định hỏi hắn, rốt cuộc cảm thấy được mình sốt ruột, nhưng mà vợ không phải cũng căng thẳng sao?

"Vợ à, em chớ khẩn trương! Em chưa từng gặp anh hai chị hai anh sao? Liền giống như trước kia thôi!" Vũ Khánh Cương ngược lại an ủi Hứa Tư Văn.

"Làm sao có thể giống nhau chứ!" Hứa Tư Văn thu hồi khăn lông ướt, thấy Vũ Khánh Cương đã không còn kích động như vậy, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

"Giống nhau!" Vũ Khánh Cương bắt đầu nổ máy xe.

"Lúc này Đông Bắc mới mùa xuân, nhiệt độ thấp hơn Lan Châu nhiều." Lan Châu bên kia đã dần dần ấm lên mặc áo sơ mi ngắn tay, nhưng Đông Bắc bên này vẫn còn mặc áo lạnh.

"Cái khí trời hiện tại, chính là lúc đào đất bắt trộm mắt to, anh về nhà nhìn xem, dẫn em đến đầm lầy đào trộm mắt to, nướng lên ăn rất thơm!"

"Trộm mắt to là cái gì?" Hứa Tư Văn không biết rõ thứ Vũ Khánh Cương nói là cái gì: "Là một loại động vật sao?"

"Là chuột núi."

"Chuột đồng hả?"

"Chắc vậy? Anh cũng không biết tên khoa học gọi là gì."

"Không thích ăn." Hứa Tư Văn cau mày, con người y khá là kén chọn đồ ăn.

"Ồ." Vũ Khánh Cương cũng mới ý thức tới điểm này, đồ vợ hắn ăn phải nhìn hình xem sắc.

"Không có rau dại gì đó sao?" Đào rau dại cũng là hoạt động vô cùng tốt, không cần nhất định phải đào ổ chuột đồng.

"Nào có thứ kia chứ? Đều mới nảy mầm thôi." Vũ Khánh Cương suy nghĩ một chút: "Ngược lại có một chỗ cảnh sắc không tồi, hai người ông hai và ông ba không phải ở sau núi sao? Trên núi kia có một mặt sườn núi tất cả đều là cây hạnh rừng, đúng lúc hạnh kết quả nở hoa!"

"Được đó!" Hứa Tư Văn tưởng tượng một chút, cảm thấy phong cảnh khẳng định tốt, sườn núi biến thành rừng hoa hạnh.

Hai người hàn huyên một đường, Hứa Tư Văn chủ yếu là dẫn dắt lực chú ý của Vũ Khánh Cương, tâm tình của hắn dao động quá kịch liệt.

Nhưng Hứa Tư Văn ngàn dẫn dắt vạn giải sầu, đến cùng vẫn không thể nào hoàn toàn khiến ông chủ Vũ bình tĩnh.

Thậm chí, y còn đổ cả chính mình vào.

Đến cửa đại viện Vũ gia, sau khi Vũ Khánh Cương mang theo Hứa Tư Văn dừng xe lại, đồng thời nhấc đồ đạc ra khỏi ga ra tiến vào cửa lớn.

Vũ Quốc Cương làm người lớn nhất Vũ gia, đã sớm canh ở cửa, vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương mang theo đồ vật dắt Hứa Tư Văn tiến vào cửa liền đến đón.

Hứa Tư Văn nhìn Vũ Quốc Cương đi tới, rốt cuộc tâm tình khó bình tĩnh, dù sao thì chuyện hai người bọn họ ở chung với nhau, đối với gia đình thuần phác này mà nói, quá mức khác người, Vũ gia có thể tiếp nhận y, y thật sự cảm thấy mình rất may mắn.

Hít sâu một hơi, Hứa Tư Văn tiếp sức cho chính mình: Không khẩn trương!

Vì vậy câu đầu tiên Hứa Tư Văn mở miệng nói với anh hai Vũ gia: "Em nhất định không khẩn trương!"

Vũ Quốc Cương: "…?"

"Không phải!" Hứa Tư Văn lập tức đổi giọng: "Em khẳng định không có khẩn trương!"

Vũ Quốc Cương: "…?"

"Em không khẩn trương!" Hứa Tư Văn gấp lên nói chuyện đều đặc biệt lưu loát, nhưng đáng tiếc, vẫn là nói sai!

Vũ Quốc Cương: "…?"

"Không khẩn trương!" Ba chữ này Hứa Tư Văn lại lớn tiếng lặp lại một lần, trịnh trọng hữu lực giống như hô khẩu hiệu.

Kỳ thực, y là muốn mở miệng gọi người, thế nhưng vừa mở miệng, liền đem lời nghẹn trong lòng nói ra!

Vũ Khánh Cương đau lòng, cất bước tới chỗ Vũ Quốc Cương phía trước, đứng ở giữa Vũ Quốc Cương và Hứa Tư Văn giới thiệu hai người một lần nữa: "Vợ, đây là anh hai!"

Vũ Quốc Cương: "…?"

Hứa Tư Văn gấp đến giơ chân, bằng cấp cao đến đâu y cũng muốn khóc!

Cái tên ngốc anh!

Anh gọi vợ thì gọi đi, anh làm gì lại gọi vợ với anh hai Vũ, sau đó giới thiệu em là anh hai Vũ hả!

Anh hai Vũ gia xoa mặt: "Hai người đi ra ngoài! Đi vào cửa lại lần nữa!"

Hai người cùng tay cùng chân mang theo một đống lớn đồ vật ra cửa, nhìn lẫn nhau, lời gì cũng chưa nói, cơ mà có vẻ như tâm ý tương thông.

Đều biết đối phương muốn nói là cái gì, trong lòng nghĩ cái gì.

Lại vào cửa, được rồi, đây là tiến cung lần hai.

Người nghênh đón thay đổi, đổi thành chị dâu Thúy Hoa thân thiết tiến lên đón, Hứa Tư Văn ngậm miệng, trong lòng quyết định lúc này nói cái gì, cũng không thể nói "khẩn trương"!

"Trở về rồi à?" Vẻ mặt chị dâu Thúy Hoa tươi cười, vô cùng nhiệt tình.

Kết quả bởi vì quá nhiệt tình, Hứa Tư Văn vừa kích động, há mồm liền gọi một tiếng xưng hô vô cùng vang dội: "Anh hai!"

Chị dâu Thúy Hoa: "…!"

Vũ Khánh Cương lại canh đúng lúc này giới thiệu hai người lần nữa: "Vợ, đây là vợ anh."

Hứa Tư Văn: "…!"

Chị dâu Thúy Hoa: "…!"

Một trận gió nhẹ thổi qua, ba người như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

Chị dâu Thúy Hoa chỉ tay ra cửa lớn, cái gì cũng chưa nói, cô sợ vừa mở miệng liền nhịn không được cười ra tiếng!

Lúc này hai chồng chồng cũng không cần chị dâu Thúy Hoa nói, trực tiếp xoay người vẫn là cùng tay cùng chân đi ra ngoài cửa, lại trở lại một lần nữa đi!

Ngoài cửa lớn, Hứa Tư Văn ngồi chồm hỗm trên mặt đất tỉnh táo lại một phút, cảm thấy tố chất tâm lý của mình vẫn luôn rất kiên cường, năm đó chuyện Trang Sĩ Nhân như vậy cũng không khiến cho mình mất đi ý chí chiến đấu, chút chuyện nhỏ này, căn bản là không cần căng thẳng!

"Ổn không?"

"Ổn!"

Hai người lại một lần nữa tiến vào cửa, tiến cung lần ba.

Lúc này nghênh đón hai người bọn họ, là hai vợ chồng anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa, bốn người họp mặt ở giữa sân, hai cặp nhìn nhau nửa ngày, ai cũng không dám mở miệng trước.

Hứa Tư Văn xây dựng tâm lý nửa ngày, sau đó dùng nụ cười khéo léo nhất hơi khom lưng với anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa: "Em không có khẩn trương."

Sau đó, bốn người đều tựa như bị điểm huyệt giữ vững một trạng thái yên lặng…

Hứa Tư Văn lệ rơi đầy mặt: Kỳ thực, y chỉ muốn nói, em là Hứa Tư Văn!

"Được rồi!" Vũ Khánh Cương xoa mặt một cái: "Cái gì cũng đừng nói nữa, vào nhà trước đi!"

"Ồ." Hứa Tư Văn cúi đầu cùng tay cùng chân đi theo sau Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương cũng cùng tay cùng chân dẫn vợ đi vào nhà.

Anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa nhìn động tác nhất trí biểu tình cứng ngắc của hai người, hai vợ chồng liếc nhau một cái: "Ha ha ha…!"

Hứa Tư Văn vừa đến phòng khách liền nghe thấy bên ngoài bộc phát ra tiếng cười, mặt đỏ giống như bàn ủi!

Cái chuyện náo loạn chê cười này…

Hết chương 98

99. Chương 99: 099. Em Dâu Nam

Hứa Tư Văn tự xưng "không khẩn trương", cùng Vũ Khánh Cương gọi loạn người, ngoan ngoãn ngồi trên sofa phòng khách, nhìn anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa ở bên ngoài cười xong mới tiến vào, đang ngồi thẳng ở đối diện.

"Được rồi được rồi, đừng ở chỗ này mắt to trừng mắt nhỏ, không mỏi à?" Chị dâu Thúy Hoa đứng dậy hỗ trợ xách đồ đạc: "Để lên giường trong phòng đi!"

Quy củ của Vũ gia, phòng khách, là nơi đãi khách, còn người trong nhà, đương nhiên là ngồi chơi ở trên giường trong phòng rồi.

Lúc này Hứa Tư Văn nhanh nhẹn lên giường đất, không cần Vũ Khánh Cương nói, đã tự mình lên, sau đó thật biết điều ngồi xếp bằng.

Anh hai Vũ gia dời một cái bàn đặt ở trước mặt, bốn người vừa vặn vuông vức, mỗi người một hướng, chị dâu Thúy Hoa bưng mâm đựng trái cây hạt dưa đậu phộng tới, pha một bình trà, mỗi người một cái cốc châm nước trà.

"Để em! Để em!" Hứa Tư Văn nhanh chóng đoạt lấy ấm trà trong tay chị dâu Thúy Hoa, kề vào cốc châm nước trà.

Đến bây giờ, Hứa Tư Văn còn cảm thấy trên mặt mình nóng đến hoảng loạn, vì cứu vãn hình tượng, nghĩ lúc châm trà cung kính một chút, Hứa Tư Văn biết trà đạo, tuy rằng ngày thường chỉ phục vụ cho các trưởng bối của mình, có điều anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa không phải cũng là trưởng bối của mình sao.

Bất đắc dĩ, sau khi Hứa Tư Văn nhấc ấm trà lên mới phát hiện, ấm trà dùng trong trà đạo đều là tử sa sứ trắng vân vân chú trọng hình thức, nhưng ấm trà trong tay y, chỉ có bốn chữ có thể dùng để hình dung: Ngốc nghếch thô kệch!

Nói trắng ra là, cũng chỉ dùng để pha trà rót nước mà thôi, cái gì nắp nha miệng nha căn bản không để ý nhiều như vậy.

Chính là tiêu chuẩn thực dụng.

Có phải là y nên nói chút gì đó không?

Này không thể tới cái phượng hoàng tam điểm đầu* gì đó, cũng không biểu đạt được ý tứ gì, đây không phải là lãng phí cơ hội sao?

*Phượng hoàng tam điểm đầu: là một loại lễ nghi truyền thống trong trà đạo, ngụ ý ba lần cúi người chào, bày tỏ kính ý đối với khách nhân, đồng thời cũng biểu đạt kính ý đối với trà.

Hứa Tư Văn vừa phân tâm, dưới tay liền không đúng mực, Vũ Khánh Cương chỉ biết nhìn vợ, nước trà vẫn luôn đổ ra liên tục, trực tiếp tràn ra ngoài.

"Cẩn thận!" Đồng thời chị dâu Thúy Hoa kêu lên, nhanh chóng đi lấy khăn lau dày.

"A!" Hứa Tư Văn nhanh chóng nhấc ấm trà trong tay lên.

"Ôi!" Anh hai Vũ gia trượt chân xuống đất, Hứa Tư Văn rót trà đầu tiên chính là anh hai Vũ gia, bởi vì nước trà tràn ra ngoài, đổ lên quần anh hai Vũ gia, mới nhìn, tựa như tiểu trong quần vậy…

"Xin lỗi!" Hứa Tư Văn lập tức áy náy nói, bỏ ấm trà trong tay xuống nghĩ phải làm gì đó, nhưng lúc này ấm trà bị y ném đi, liền ngã xuống.

"Vợ!" Vũ Khánh Cương lật ngược bàn một cái túm lấy Hứa Tư Văn nhảy xuống giường đất.

Chị dâu Thúy Hoa cầm khăn lau quay người lại, liền thấy ba đại nam nhân náo loạn, bàn lật, ấm trà cốc trà đảo đến đảo đi, nát bét.

Quần của đương gia ướt thành sông cứ như đi tiểu.

"Nóng không?" Vũ Khánh Cương liền vươn tay kiểm tra Hứa Tư Văn.

"Không!" Hứa Tư Văn tránh trái tránh phải ngăn cản Vũ Khánh Cương, đồng thời trong lòng thực sự là đáp lại câu nói mười phần văn nghệ kia: Bi thương nghịch chảy thành sông!

Y cảm thấy y thật sự hiểu được cái gì gọi là: Không như mong muốn!

"Ha ha ha…!" Vào lúc này chị dâu Thúy Hoa còn có thể thẳng thắn cười ra tiếng, Hứa Tư Văn cũng cảm thấy khó mà tin nổi.

Nếu đổi lại là mình… Thôi, không tưởng tượng được.

"Em nhìn xem em làm gì vậy?" Chị dâu Thúy Hoa nhanh chóng dọn dẹp: "Đều là người quen mà còn như vậy thì sau này làm sao chứ?"

"Em không phải cố ý… Em chỉ là muốn… Cái đó, để em đi!" Hứa Tư Văn thoát khỏi móng vuốt bự của Vũ Khánh Cương, tiến lên cùng chị dâu Thúy Hoa dọn dẹp.

Đầu cúi thấp thiếu chút nữa là dán lên ngực, quá mất mặt quá mất thể diện!

Hứa Tư Văn không biết anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa sẽ thấy y như thế nào, vốn là cái gì gì đó, kết quả y lại làm như thế!

"Được!" Anh hai Vũ gia vỗ vỗ Vũ Khánh Cương đang gãi gãi: "Đối tượng mày tìm thật xuất chúng, vừa vào cửa liền cho anh mày đi ngâm nước trên hỏa diệm sơn, sau này có thể có người trông mày."

"Anh!" Vũ Khánh Cương sốt ruột nhảy nhảy.

"Mày gấp cái gì?" Anh hai Vũ gia kéo Vũ Khánh Cương đi vào trong một căn phòng khác: "Cùng tao qua đây thay quần, không thì thoạt nhìn giống như nước tiểu rất uất ức đó!"

Anh hai Vũ gia lôi Vũ Khánh Cương đi, Hứa Tư Văn cùng chị dâu Thúy Hoa thu thập tàn cục, tốc độ của chị dâu Thúy Hoa rất nhanh, trực tiếp dùng khăn lau bọc tất cả mảnh vỡ ném ra ngoài, ngay cả khăn lau cũng không cần: "Làm như vậy sạch sẽ, bằng không sẽ đâm phải."

Hứa Tư Văn chỉ biết gật đầu.

Chờ xong việc, Hứa Tư Văn câu nệ ngồi, trong tay cầm chén trà vuốt ve, cúi đầu kiên trì ngồi đối diện chị dâu Thúy Hoa.

"Cái đó, trong nhà em đều gọi em thế nào?" Chị dâu Thúy Hoa dùng góc độ xem em dâu để xem Hứa Tư Văn, thực sự là càng xem càng cảm thấy dễ nhìn, ánh mắt Cương tử thật sắc bén mà!

"Tư Văn, tưởng niệm Tư, văn học Văn."

"Này!" Chị dâu Thúy Hoa vỗ đùi: "Có văn hóa chính là tốt, tên gọi cũng dễ nghe, vậy sau này bọn ta liền gọi em là Tư Văn."

"Dạ." Hứa Tư Văn gật đầu, gọi cái gì không đáng kể, chủ yếu là còn có sau này!

Thay quần xong hai anh em nhà họ Vũ cũng quay về rồi, lúc này Vũ Khánh Cương liền ngồi sát bên Hứa Tư Văn, hắn sợ vợ lại dội nước sôi cho anh hai.

Hứa Tư Văn theo bản năng nhích lại gần bên Vũ Khánh Cương, lúc này mới lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn về phía anh hai Vũ gia: "Nóng không ạ? Nước trà kia rất nóng."

"Sao có thể chứ, nếu nóng, anh liền đề một bình nước sôi cho Cương tử lột lông!" Anh hai Vũ gia cười thẳng thắn trêu ghẹo Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

"Ha ha…" Vũ Khánh Cương vò đầu ngu ngốc cười.

"Ha ha…" Hứa Tư Văn câu nệ lúng túng cười.

Hai người đều là cười, nhưng có cảm giác ngu đột xuất giống nhau.

Hứa Tư Văn cảm thấy tiếp tục như thế y không thể không hỏng mất, liền kéo kéo Vũ Khánh Cương, để hắn đừng cười, quá ngốc!

"Ai nha má ơi!" Chị dâu Thúy Hoa nhịn không nổi, cười vỗ bàn: "Hai người cũng đừng đùa nữa!"

Anh hai Vũ gia cũng lắc đầu cười trấn an hai người đối diện: "Cương tử, Tư Văn, chuyện của hai đứa nếu trong nhà đã đồng ý, thì sẽ không đổi ý đâu, Tư Văn à."

"Có!" Hứa Tư Văn gần như là phản xạ có điều kiện lên tiếng.

Sau đó lại bi phẫn mặt mày trướng đến đỏ bừng!

Y làm sao có thể như vậy? Đây là Hứa Tư Văn y sao? A? Thật không phải là bị ai nhập xác chứ?

Anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa cũng không thể nhịn xuống, lại cười một hồi mới ngừng lại, Hứa Tư Văn gần như là đem đầu đặt ở trên bàn.

"Tư Văn à, sau này sẽ là người một nhà, nghe Cương tử nói nhà em bên kia, cũng có ý tứ, còn em thì sao? Em cảm thấy Cương tử nhà chúng ta thế nào?"

"Anh ấy rất tốt."

"Tình huống của Vũ gia chúng ta nó nói với em chưa?"

"Đã nói." Đâu chỉ là nói? Quả thực là cặn kẽ đòi mạng, gần như ngay cả chuyện hồi bé cũng kể ra luôn.

"Vậy thì được!" Anh hai Vũ gia biết được Hứa Tư Văn đều đã biết, liền thở phào nhẹ nhõm: "Em xem nếu em không có chuyện gì khác, không phải chúng ta nên gặp thông gia một lần sao?"

"A?" Hứa Tư Văn có chút không phản ứng kịp.

"Em xem em cũng đã cùng Cương tử đến nhà, đó chính là hai bên tình nguyện! Nhà em bên kia cũng đã gặp Cương tử, nếu hai đứa không có chuyện gì khác, người hai nhà gặp mặt, nhận thức một chút, nói chuyện tán gẫu, nói một chút chuyện hai đứa sau này."

Hứa Tư Văn nghe nửa ngày mới hiểu rõ, mặt lại bắt đầu phát sốt, có điều lại dứt khoát ngẩng đầu nhìn anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa: "Hai chúng em đều nghe theo anh hai chị hai."

Y biết Vũ Khánh Cương là do anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa nuôi lớn, xem Vũ Khánh Cương giống như con trai, hiện tại con trai muốn kết hôn, dĩ nhiên, anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa muốn làm chủ.

"Mày nghe một chút xem!" Anh hai Vũ gia trừng Vũ Khánh Cương: "Vợ mày thật tốt! Mày đó! Sau này dám có lỗi với người ta, không cần Tư Văn nói, tao liền đánh mày đầu tiên!"

"Em không dám!"

"Anh ấy sẽ không đâu!"

Hai người ngược lại có ăn ý, trăm miệng một lời bác bỏ khả năng này, Vũ Khánh Cương nhếch miệng chỉ biết ngốc ngốc nở nụ cười.

"Chuyện của em tin là anh hai chị hai đều đã biết, lần này trở lại, Trang Sĩ Nhân nhận được báo ứng, hiện tại đang bị ở tù. Người nhà em cũng đều đã tha thứ cho sai lầm năm đó của em, bát gia gia, cũng chính là tộc lão bên nhà em, rất thích Cương tử, cũng đều đồng ý chúng em ở cùng một chỗ." Hứa Tư Văn duỗi tay nắm chặt móng vuốt bự của Vũ Khánh Cương: "Chúng em đều là người trưởng thành, có thể chịu trách nhiệm cho hành vi của chính mình, em cùng bạn học hợp tác mở công ty, chính là chỗ làm việc của em, công ty của Cương tử và vân vân, em sẽ không tham gia, lời của anh hai chị hai và Cương tử, em đều biết, liên quan với việc nhận con nuôi, còn phải trở về thương lượng lại với người trong nhà một chút."

Hứa gia nhiều quy củ, Vũ Khánh Cương tràn đầy lĩnh hội: "Đúng đúng đúng! Nhà em bên kia cái gì cũng có cái chú ý, nhà anh không giống vậy. Lần sau hai ta đến liền lải nhải lải nhải với ba mẹ, nếu hai cụ đồng ý thì chuyện này liền ổn!"

"Buổi tối gọi sấp nhỏ về dùng cơm, vừa vặn sáng ngày mốt nghỉ hè, cũng để bọn nó gặp Tư Văn." Vũ Quốc Cương cười híp mắt nhìn bộ dạng Hứa Tư Văn che chở Vũ Khánh Cương, cảm thấy em trai anh đời này cũng thoả mãn rồi.

"Kỳ thực nhận hay không nhận cũng như nhau, chẳng lẽ không nhận làm con nuôi, chúng em già rồi ba người bọn nó còn dám không quản chúng em sao?" Hiện tại Hứa Tư Văn có chút bình tĩnh, chỉ số thông minh lập tức trở lại.

"Cho làm con nuôi mới danh chính ngôn thuận!" Anh hai Vũ gia kiên trì thấy rõ: "Nhận làm con nuôi ngày sau chính là con của Cương tử với em, dám không dưỡng lão đưa ma cho hai đứa, trời cũng không dung!"

"Không nghiêm trọng như vậy chứ?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, sau đó đắc ý đảm bảo với anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa: "Yên tâm đi, em sẽ trông anh ấy cho thật kỹ, còn chuyện nhận làm con nuôi, chúng em xem lại một chút."

Anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa thấy Hứa Tư Văn không muốn nói, liền dời đi đề tài, Vũ Khánh Cương nói với bọn họ tình huống bên Lan Châu, hóa ra Vũ Khánh Cương qua bên kia vốn là đuổi theo vợ, kết quả phát hiện bên kia tài nguyên không ít, ít nhất so với phương bắc nặng về gia công nông sản, thì phía nam tiền đồ rộng lớn hơn.

Đối với mấy cái đó chị dâu Thúy Hoa không có hứng thú, đi làm mì sợi cho bọn họ, lúc ăn cơm, Hứa Tư Văn còn bồn chồn, sao mà mỗi lần tới đều là mì sợi?

Bạn đang ?

"Thói quen ở chỗ bọn anh, là lên xe sủi cảo xuống xe mì."

"Ồ!" Hứa Tư Văn gật đầu, thì ra là như vậy à.

Chờ đến tối lúc ngủ, Hứa Tư Văn cũng có chút lúng túng, bởi vì chị dâu Thúy Hoa để y và Vũ Khánh Cương, tách ra!

Hết chương 99

100. Chương 100: 100. Tiểu Hồ Ly Vũ Nguyên Cát

Tại sao mình nhất định phải ở cùng một chỗ với Vũ Khánh Cương chứ?

Lẽ nào tách ra mấy ngày cũng không thể sao?

Hứa Tư Văn đầu tiên là cảm thấy mình cùng Vũ Khánh Cương tách ra ngủ có chút lúng túng có chút không vui, thế nhưng sau đó liền giật mình ngây ngẩn cả người, từ lúc nào y lại không thể rời bỏ Vũ Khánh Cương như thế cơ chứ?

Lắc đầu cười khổ, Hứa Tư Văn tiến vào phòng tắm tắm táp rửa mặt một phen, hôm nay y hấp ta hấp tấp giống như đồ ngốc vậy, thực sự là càng ngày càng không giống mình.

Một bên lau khô tóc, một bên lên mạng, trước khi bọn họ tới đây, đã đem công ty toàn quyền giao cho Trương Lam Hà phụ trách, Vũ Khánh Cương bên kia có người chuyên nghiệp không cần lo lắng, còn y bên này, nói là giao cho Trương Lam Hà, không bằng nói là giao cho Bách Lý Hãn Mạc.

Nếu nói lúc nghiêm túc thì Trương Lam Hà thật sự là tinh anh, chỉ khi nào không chăm chú, liền thành một tên hợp với tình hình.

Có điều lần này Trương Lam Hà lại rất nghiêm túc, bởi vì đồ của Hứa Tư Văn, nếu như thật sự làm xong, nửa đời sau hai người bọn họ cũng không cần lo.

Kéo theo, hết thảy nhân viên công ty cũng đều không cần lo.

Hắn không thể nào không nghiêm túc đối đãi.

Sau khi trao đổi với Trương Lam Hà, đóng máy tính, Hứa Tư Văn nằm ở trên giường, lâu như vậy rồi, phòng của Vũ Khánh Cương vẫn giống như lúc y rời đi, vốn là hơi thở thô lỗ đều bị mùi thuốc tiêu độc cùng mùi nước hoa nhàn nhạt che lại.

Có điều ngẫu nhiên lại toát ra từng tia một, kỳ dị đưa đến tác dụng trấn an, Hứa Tư Văn nửa ôm chăn gối của Vũ Khánh Cương, dần dần ngủ.

Trong lòng lại nhớ trước khi tới, chuyện mà ba đã mịt mờ nhắc tới.

Buổi tối nằm mơ, hoang đường.

Sáng sớm vừa mở mắt, liền thấy mặt bự của Vũ Khánh Cương xuất hiện ở ngay phía trên.

Hứa Tư Văn: "…!"

"Vợ à, em nói mơ!" Vẻ mặt Vũ Khánh Cương vui rạo rực: "Anh nghe em gọi tên anh!"

Hứa Tư Văn: "…!"

"Anh thật cao hứng!"

"Vậy anh có thể tạm thời đứng dậy không?" Hứa Tư Văn rốt cuộc có chút tỉnh táo, có chút bất đắc dĩ phát hiện, Vũ đại lão hổ nằm úp sấp ở trên người y, đầu treo ở phía trên đầu y.

"Ha ha! Vợ ơi!" Lúc Vũ Khánh Cương gọi người, liền cúi đầu hôn bẹp Hứa Tư Văn một cái: "Anh nhớ em."

Chỉ một buổi tối, Vũ Khánh Cương liền nhớ, rất nhớ rất nhớ.

"Ừm, em cũng nhớ anh." Vẻ mặt Hứa Tư Văn khẽ động, đưa tay sờ sờ đầu to của Vũ Khánh Cương, một buổi tối, trong mơ đều là bộ dạng của hắn.

"Vì sao muốn tách ra ngủ vậy? Chị dâu cũng quá làm khó người ta." Vũ Khánh Cương ủy khuất, đặc biệt là lúc nghe vợ cũng nhớ mình, càng ủy khuất.

"Đại khái, ừm, vẫn cảm thấy không được tự nhiên đi?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, có chút ảm đạm: "Có thể anh hai và chị hai cần một thời gian thích ứng."

Dù sao không phải người làm anh hai chị hai nào, cũng có thể trơ mắt nhìn bọn họ sắp tới sẽ cùng vào cùng ra…

"Không thể nào?" Vũ Khánh Cương vừa nghe liền nhíu mày, dáng vẻ thô lỗ: "Đã nói chuyện xong rồi mà còn đột lỗ phản trượng*?"

*Đột lỗ phản trượng: tiếng địa phương Đông Bắc, hình dung lời nói không hợp lý, nói không rõ ràng, làm không mạch lạc.

"A?" Hứa Tư Văn không biết rõ có ý gì.

"Vợ à, chuyện này đợi lát nữa nói, anh có chuyện muốn thương lượng với em." Vũ Khánh Cương nghiêng người, đem Hứa Tư Văn cả người cả chăn đều ôm vào trong lồng ngực: "Chuyện nhận làm con nuôi, em nghĩ sao?" Ngày hôm qua vợ lảng tránh, anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa đều nhìn ra, không có cưỡng ép nói toạc ra chỉ là muốn để hai người Vũ Khánh Cương tự thương lượng trước một chút, dù sao thì ngày sau nhận làm con nuôi cũng coi như là một nửa con trai của Hứa Tư Văn.

"Cương tử, em luôn cảm thấy nhận con nuôi, liền giống như đoạt con của người ta, trong lòng không quá thoải mái." Nghĩ sớm muộn cũng phải nói, dứt khoát thừa cơ hội này nói ra cũng tốt: "Người ta nuôi con khó khăn biết bao nhiêu? Làm con nuôi thì lại phải kêu hai ta là ba ba."

Trong Hứa gia tập cũng có cho làm con nuôi nối dõi, đây là một hình thức rất cổ xưa, nhận con nuôi thừa tự giữa đồng tông, mặc dù đã nhiều năm không có phát sinh chuyện nhận con nuôi này nữa, nhưng mà mỗi lần thấy tộc huynh bị nhận làm con nuôi lúc nhìn thấy cha mẹ ruột, chỉ có thể gọi "tộc thúc tộc thẩm", Hứa Tư Văn liền khó chịu muốn đòi mạng.

Năm đó trong những lựa chọn cho làm con nuôi, cũng có Hứa Tư Văn, ai bảo nhà bọn họ có hai bé trai chứ, nhưng mà ba Hứa không đồng ý, mẹ Hứa cũng phản đối, Hứa Gia Văn thì càng sợ bị người ta cướp đi em trai của mình, mỗi ngày như hình với bóng với Hứa Tư Văn.

Lúc ấy Hứa Tư Văn chỉ có ba bốn tuổi, còn không nhớ được, đều là sau này nghe người khác nói mới biết.

Hiện tại hồi tưởng lại, đều sẽ cảm thấy rất không được tự nhiên.

"Há, cái đó, vậy lại chờ một chút hãy nói!" Vũ Khánh Cương vừa nghe không phải tối tăm như suy đoán của mình, cũng rất thương tiếc vợ, không ngờ khi còn bé thiếu chút nữa là vợ thành con người khác rồi.

"Đúng rồi, hôm nay thằng lớn trở về, nói có chuyện muốn nói với nhà, mình dậy đi xuống đi!" Rốt cuộc Vũ Khánh Cương cam lòng buông tha Hứa Tư Văn, để cho y rời giường đi rửa mặt.

Hứa Tư Văn nói ra nút thắt trong lòng, cảm giác tốt lắm rồi, rửa mặt xong vừa ra tới, liền thấy Vũ Khánh Cương đã gấp chăn cất gối xong giúp y.

Vũ Khánh Cương nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu lại liền nhìn thấy vợ, hai người hiểu ý nở nụ cười, có một loại ấm áp nhàn nhạt.

Anh hai Vũ gia đề nghị về nhà một chuyến: "Đến mộ phần của cha mẹ, nói cho hai cụ một tiếng, mày cũng đã có người qua nửa đời sau."

"Dạ." Ấn tượng của Vũ Khánh Cương về cha mẹ chỉ còn dừng lại trong trí nhớ mơ hồ khi còn bé, ngược lại là anh hai chị hai, ở trong lòng hắn quả thực không khác gì cha mẹ.

Ăn sáng xong, Hứa Tư Văn liền lấy quà ra mắt mang tới đưa cho anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa: "Đây là rượu sake* cho anh hai, tự mình ủ; đây là hoa quả khô cho chị hai, cũng là tự hái ở sau núi."

*Rượu sake theo cách hiểu phổ biến trên thế giới là một loại rượu nhẹ truyền thống nấu bằng gạo qua nhiều công đoạn lên men.

Còn lại ba phần văn phòng tứ bảo giống nhau như đúc, thì cho ba đứa nhỏ, mười phần cổ kính cổ vận.

"Rượu sake? Mùi vị gì? Anh nếm thử!" Anh hai Vũ gia nhìn cái bình nhỏ lớn chừng bàn tay, chỉ cảm thấy thật là tinh xảo!

Mở một bình uống một hớp, chép chép miệng: "Thứ tốt!"

Thật không hổ là "rượu sake"!

Từng tia mùi rượu nhàn nhạt, còn có hương vị gạo, càng có một cỗ mùi vị thảo dược mát mẻ, phối hợp với loại ngọt ngào đặc trưng của nước suối, tuyệt đối tươi mới hết khát!

"Rượu sake này thích hợp nhất là uống vào tiết trời đầu hạ, sau khi ướp lạnh thì càng sướng miệng." Rượu sake ở quê nhà Hứa gia tập của Hứa Tư Văn, đều là dùng để phòng say nắng, uống nhiều không dễ say còn có thể nâng cao tinh thần.

"Đây là măng khô đi?" Chị dâu Thúy Hoa cầm măng khô làm khô quắt hỏi Hứa Tư Văn, tuy rằng cô thấy giống, nhưng không dám xác định.

"Dạ, là măng khô, đây là nấm đỏ, là một loại nấm; đây là trà trúc diệp nhà làm; đây là quả khô dùng trái của cây ăn quả ở nhà làm ra." Hứa gia cũng không giàu nứt đố đổ vách như ông chủ Vũ, hừm, cũng có thể nói là mười phần nhà giàu mới nổi.

Đồ mà Hứa gia chuẩn bị cho người nhà họ Vũ đều rất nhã trí và dân dã, ngoại trừ văn phòng tứ bảo cho ba đứa nhỏ, rượu sake cho anh hai Vũ gia.

Còn lại chính là các loại đặc sản phía nam, quả khô chiếm đa số, hoa quả khô hiếm thấy cùng một ít vải vóc tơ tằm nổi danh Giang Nam.

Mà mẹ Hứa còn chuẩn bị riêng cho chị dâu Thúy Hoa một phần nhựa đào*, Trình Mỹ Lệ làm chị dâu, hẳn là cùng thế hệ với chị dâu Thúy Hoa, nên đưa một phần đi tâm làm hạt sen.

*Nhựa đào: là nhựa chảy ra từ vỏ cây đào, sau khi phơi dưới ánh mặt trời, trở thành kết tinh thể rắn, có chút giống hổ phách. Có tác dụng thanh lọc máu, giảm stress, chống nhăn làm trẻ hóa da.

"Nhựa đào?" Chị dâu Thúy Hoa nhìn đồ vật trong tay không rõ thế nào: "Cái gì là nhựa đào? Dùng làm gì?"

"Dùng hạt sen gạo lức ngân nhĩ nấu cháo chung, nghe nói mỹ dung dưỡng nhan, mẹ và chị dâu em mỗi ngày đều nấu cái này ăn."

"Vừa già vừa xấu rồi mà còn mỹ cái gì dung chứ?" Nói là nói như vậy, nhưng chị dâu Thúy Hoa xoa mặt lại nhìn nhìn đồ thông gia cho, động tác cất vào nhanh chóng!

Lúc này vừa vặn Vũ Nguyên Cát cũng quay về rồi, phía sau cậu còn có một cô gái ăn mặc vô cùng khéo léo đi theo. Bạn đang ?

Người nhà họ Vũ bao gồm cả thành viên mới Hứa Tư Văn, đều có chút không phản ứng kịp!

Bởi vì ngay sau khi Vũ Nguyên Cát vào cửa, câu nói đầu tiên liền đưa tới động đất: "Đây là bạn gái của con Adela, cô ấy đã mang thai ba tháng rưỡi, chúng con chuẩn bị kết hôn."

Ba miệng ăn Vũ gia đều triệt để sợ ngây người.

Hứa Tư Văn thì còn may, thấy bộ dạng Vũ Nguyên Cát là nghiêm túc, dùng cùi chỏ đụng đụng Vũ Khánh Cương, kết quả ông chủ Vũ còn đang trong khiếp sợ, chưa hoàn hồn được.

"Khụ khụ!" Hứa Tư Văn ho nhẹ, muốn cho Vũ Khánh Cương hoàn hồn.

"Chú Hứa, hừm, có phải là cháu nên đổi giọng gọi một tiếng thím không?" Vũ Nguyên Cát cười híp mắt nhìn Hứa Tư Văn.

Sở dĩ hôm nay cậu trở về, cũng là vì biết Hứa Tư Văn đến!

Thím gì đó, thật là xưng hô khiến người ta xoắn lòng!

"Nguyên Cát, người bạn gái này của cháu, không giới thiệu cho chúng ta một chút sao? Không thể chỉ biết tên liền đồng ý cho hai người kết hôn đi?" Hứa Tư Văn tự giác tiến vào Vũ gia cũng coi như là trưởng bối, hơn nữa dáng vẻ kia của Vũ Nguyên Cát thoạt nhìn chính là cố ý chọn vào lúc này trở về, còn muốn gọi mình là "thím" gì đó, thật sự không phải là muốn mượn y để trốn họa sao?

Lúc trước y đã nhìn ra, con lớn Vũ gia không phải người đơn giản, quả nhiên, hiện tại liền thành bia đỡ đạn cho người ta.

"Adela, tên đầy đủ cũng không cần nói, phỏng chừng ba mẹ với ông chú cũng không nhớ được. Người Pháp, người thừa kế thuận vị thính khách tòa thành thứ chín, người thừa kế thuận vị thính khách công tước tước vị thứ sáu." Vũ Nguyên Cát kéo cô gái qua giới thiệu cho mọi người: "Cô ấy là tới nơi này du học, chúng con cùng lớp, quen nhau một năm, đã cùng cha mẹ cô ấy nói chuyện hôn sự của chúng con."

Cô gái một đầu tóc vàng rực rỡ, ánh mắt xanh biếc như nước, cười rộ lên giống như một búp bê, đương nhiên, cô vốn là một búp bê.

"Ba ba! Ma ma!" Cô bé so với Hứa Tư Văn còn dạn dĩ hơn, vừa đứng trước mặt anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa, mở miệng liền gọi ba mẹ.

Không đợi anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa có phản ứng, cô bé vừa quay đầu qua Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn: "Chú, thím!"

Hứa Tư Văn: "...!"

Thật muốn đánh tên tiểu tử thúi này làm sao bây giờ?

"Oành!" Anh hai Vũ gia rớt bể cốc trà, sắc mặt đỏ bừng trán nổi gân xanh, đứng dậy không nói một lời, trực tiếp ra sau phòng tìm cái chày cán bột dùng để cán mì sợi.

Vũ Nguyên Cát thấy thế lao như bay ra ngoài, ba cậu đây là muốn xử cậu đó!

Chị dâu Thúy Hoa xoa xoa mặt, nhìn búp bê ánh vàng chói lọi trước mặt, lắp ba lắp bắp ngay cả nụ cười cũng suýt nữa không giữ được: "Cái kia, cô bé à, cháu, cháu có thai, người trong nhà cháu biết không?"

Búp bê mở miệng tuôn ngoại ngữ ào ào ầm ầm, chị dâu Thúy Hoa thì lại là vịt nghe sấm!

Hết chương 100

101. Chương 101: 101. Tăng Bối Phận

May là Hứa Tư Văn ở một bên, lúc này lại lên tiếng, trước kia là phiên dịch chuyên thuộc của Vũ Khánh Cương, hiện tại lại có đất dụng võ.

"Chị dâu, cô ấy nói cha mẹ cô ấy biết, hơn nữa cổ vũ cô ấy phải dũng cảm theo đuổi chân ái, còn nói đứa bé trong bụng cô ấy đã ba tháng rưỡi (chương trước ta nhầm, là ba tháng rưỡi chứ không phải một tháng rưỡi nhé), rất an ổn, không cần lo lắng ngoài ý muốn, mới cùng Nguyên Cát trở về gặp gia trưởng."

"Cái gì?" Vẻ mặt chị dâu Thúy Hoa đưa đám: "Đứa nhỏ mềm mại đáng yêu này sao lại không bớt việc được vậy? Này cũng đã ba tháng rưỡi rồi!"

Adela dùng tiếng mẹ đẻ giao lưu với Hứa Tư Văn, muốn biết chị dâu Thúy Hoa làm sao vậy?

"Nó nói cái gì?" Chị dâu Thúy Hoa tan nát cõi lòng nhìn con dâu tây này, ngay cả ngôn ngữ cũng nói không thông, sau này phải làm sao?

"Cô ấy muốn biết chị làm sao vậy? Thoạt nhìn không cao hứng lắm?" Hứa Tư Văn thầm nói chuyện này, người nhà họ Vũ có thể cao hứng sao?

Hứa Tư Văn sờ sờ mũi, thoáng sửa một chút, thuật lại cho Adela: "Chỉ là có chút cảm khái, lập tức liền thành bà nội, muộn như vậy mới biết tồn tại của cháu và đứa bé, tâm tình rất là kích động."

Adela vừa nghe liền cao hứng, nụ cười càng xán lạn hơn, đứng dậy lưu loát cho chị dâu Thúy Hoa một cái ôm ấp đầy nhiệt tình, sau đó ở trên mặt chị dâu Thúy Hoa trái phải hôn một cái!

Sau đó ngồi trở lại, bô bô nói một trận với Hứa Tư Văn.

Chị dâu Thúy Hoa đứng lên một cách khó hiểu, đến trước ngăn tủ tìm kiếm, rút ra chổi lông gà đặt ở trong bình.

Hứa Tư Văn còn chưa có chú ý tới hành động của chị dâu Thúy Hoa, nhưng Vũ Khánh Cương phục hồi tinh thần lại thì lại thấy được chị dâu hắn cầm chổi lông gà xông ra ngoài, thằng cháu ở bên ngoài oa oa la thảm gào khóc thảm thiết, cơn mưa chày cán bột của anh hai uy thế hừng hực, sau đó chị dâu gia nhập…

Hai mắt Adela nhìn Hứa Tư Văn gần như muốn tỏa ánh sáng, dùng tiếng Pháp lưu loát biểu đạt tâm tình của mình với Hứa Tư Văn.

Chú với ông chú rất xứng đôi!

Hai người hắn là rất yêu nhau!

Giống như cháu và Ebner!

Hứa Tư Văn xoắn lòng phát hiện, vị tiểu thư Adela này, thế mà lại là bộ tộc hủ nữ thần kỳ!

Cố tình vào lúc này, người bên cạnh còn đi theo làm rối.

"Nó nói với em cái gì vậy? Bô bô một chuỗi không nghỉ xả hơi à?" Vũ Khánh Cương nghe không hiểu ngoại ngữ, nên cũng chỉ có thể hỏi Hứa Tư Văn, ai bảo thằng cháu Vũ Nguyên Cát ở bên ngoài nhảy nhảy nhót nhót tạm thời không có thời gian chứ.

Nhưng mà hắn vừa hỏi, Hứa Tư Văn thuận tiện đỏ mặt!

Bởi vì Adela nói y là phía dưới, mà Vũ Khánh Cương thoạt nhìn chính là tiểu công và vân vân, nói một tràng, còn biểu thị cô ủng hộ bọn họ.

Cho dù Hứa Tư Văn rất bình tĩnh, nhưng mà cũng không thể ngăn cản màu đỏ lan tràn ở trên mặt, lúc này mới đến Vũ gia không tới ba ngày, đã xảy ra bất ngờ một lần lại một lần.

Vũ Khánh Cương vừa thấy vợ không nói lời nào, còn tưởng rằng gái tây này khiến vợ khó chịu, sắc mặt cũng không dễ nhìn: "Nó nói em thế nào?"

"Không!" Hứa Tư Văn vừa nghe giọng điệu không đúng nha!

Vừa ngẩng đầu quả nhiên thấy mặt ông chủ Vũ dài ra, ánh mắt không quá thân thiện, nhanh chóng giải thích một chút tránh hiểu lầm.

"Adela chỉ nói là hai chúng ta rất xứng." Về phần mấy cái từ ngữ ca ngợi khác, Hứa Tư Văn rất thông minh lựa chọn bỏ qua, y thật sự là không nói ra được mà!

"Không nhìn ra cô nhóc tây này còn rất có mắt nhìn nhỉ." Vũ Khánh Cương cao hứng, cũng không tức giận, hắn cùng với vợ chính là xứng đôi.

Hứa Tư Văn lén lút liếc mắt…

Lúc này, rốt cuộc anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa mang theo Vũ Nguyên Cát trở lại, chày cán bột cùng chổi lông gà đều hoàn hảo không chút tổn hại, chỉ có anh hai Vũ gia thở không ra hơi, chị dâu Thúy Hoa lải nhải, Vũ Nguyên Cát đi theo phía sau, bởi vì mặc áo sơ mi cộc tay, trên cánh tay từng vết từng vết thương, nhìn bộ dạng bị đánh không nhẹ.

Adela lập tức đứng lên, thất kinh vọt tới, ôm Vũ Nguyên Cát chính là một trận bô bô, lo lắng đến khóc lên, không dám chạm vào thương tích trên người Vũ Nguyên Cát, không thể làm gì khác hơn là hôn Vũ Nguyên Cát một cái, Vũ Nguyên Cát thì lại hào phóng ôm bạn gái làm một nụ hôn dài kiểu Pháp…

"Kéo ra! Kéo ra cho tao!" Anh hai Vũ gia tức giận!

Vũ gia bọn họ đến tột cùng làm chuyện gì xấu? Hả? Sao lại có con cháu mất mặt xấu hổ như Vũ Nguyên Cát chứ hả!

Vũ Khánh Cương nghe lời đứng dậy chuẩn bị đi lên kéo hai người ra, thế nhưng bị Hứa Tư Văn nhấn vai: "Anh hai, nói chuyện đàng hoàng với bọn nhỏ, đừng vội nổi giận, em thấy Nguyên Cát cũng là người trưởng thành, cậu ấy có suy nghĩ của chính mình, anh không ngại thì cùng chị dâu bình tâm tĩnh khí nghe cậu ấy nói một chút."

Sáu miệng ăn Vũ gia, văn hóa cao nhất cũng là Vũ Nguyên Cát, hiện tại Vũ Nguyên Cát xảy ra chuyện, ba trưởng bối làm chủ trong nhà đã sớm bối rối, chỉ biết luống cuống đánh đứa nhỏ, nhưng Vũ Nguyên Cát lớn như vậy đánh thế nào? Đánh cậu thì vấn đề sẽ không cần phải giải quyết sao?

Lời của Hứa Tư Văn lúc này, lại thần kỳ đưa đến tác dụng làm người ta sáng suốt!

Con người Hứa Tư Văn vốn cực kỳ cao ngạo, đó là bởi vì trong lòng y có oán hận, hiện tại đã hoàn toàn giải quyết chuyện quá khứ, tâm tình của y cũng theo đó thay đổi, không khác biệt lắm so với Hứa Gia Văn, không những có phong độ của người trí thức, mà bởi vì dốc sức làm việc ở bên ngoài, còn nhiều hơn một chút thông suốt cùng lưu loát, nói chuyện cũng công bằng, rất dễ dàng khiến người ta nghe lời khuyên can, bình tĩnh lại suy nghĩ thật tốt.

Trong lòng Vũ Nguyên Cát lập tức cho mình một cái khen thưởng, quả nhiên, chú Hứa chính là định hải thần châm của Vũ gia bọn họ mà!

"Tư Văn, em xem việc này thế nào?" Anh hai Vũ gia là thật sự không có chủ ý, chị dâu Thúy Hoa cũng bó chân, Vũ Khánh Cương chỉ biết nghe theo vợ, chuyện này xảy ra, đến mức này vẫn phải tìm Hứa Tư Văn bây giờ còn có thể giữ vững lý trí để cho chút đề nghị.

Còn có thể làm thế nào?

Mặc kệ thôi!

Mấy thân phận gì đó của Adela, cũng là lừa gạt người nhà họ Vũ, Hứa Tư Văn biết, việc thừa kế của quý tộc nước ngoài khác với bổn quốc, bọn họ coi như là bảy cô tám dì, chỉ cần có quan hệ huyết thống, đều có thể tính trong vị trí người thừa kế.

Hứa Tư Văn trước tiên giải thích một phen, đánh tan cái nhìn đề phòng của người nhà họ Vũ với Adela, dù sao thì ai cũng không muốn cưới một tổ tông về cung phụng.

Vũ Nguyên Cát cũng có chút ảo não, cậu vội nghĩ biện pháp không cho người nhà động thủ với Adela, lại quên mất người nhà đều là dân chúng bình thường, bất thình lình mang một cô gái như thế vào cửa, còn không câu nệ chết à?

May là có thím ở đây!

"Anh hai chị hai, có phải là hai người có quyết định rồi không? Chỉ là khó nói ra?" Vừa nãy Hứa Tư Văn liền nhận ra, nếu như đổi thành nhà người khác, nhất định sẽ trách tội Adela, nhưng bất kể là anh hai Vũ gia hay chị dâu Thúy Hoa, đều là đánh Vũ Nguyên Cát.

Hơn nữa từ đầu đến cuối, Vũ gia, đều chưa từng nhắc thứ gì có liên quan đến thân phận của Adela, ngược lại chị dâu Thúy Hoa, nghĩ tới đầu tiên lại là đau lòng cháu nội…

"Con trẻ là vô tội, cũng đã nhét vào trong lòng rồi, chỗ nào còn có thể không muốn chứ!"

"Đúng vậy, đây chính là máu mủ của Vũ gia chúng ta mà!"

"Vậy thì kết hôn!" Vũ Khánh Cương quyết định, nếu đã ngủ rồi thì không thể không cần con gái người ta được, lúc đó chẳng phải hắn ngủ với vợ, mới tử triền lạn đả ôm được sao.

"Nhưng mà, bọn nó đều còn đang đi học! Mặc dù là sinh viên, cũng không đủ tuổi đăng ký kết hôn đi?" Hứa Tư Văn xoa xoa huyệt thái dương: "Hiện tại chỉ có thể trước tiên sinh đứa nhỏ ra, tương lai chờ bọn nó tốt nghiệp lại kết hôn."

Đây cũng là biện pháp ổn thỏa nhất!

Nói kết hôn liền kết hôn, đó là không có khả năng!

"Vậy trước tiên bày tiệc, sau đó đăng ký bổ sung!" Vũ gia tự có biện pháp của bọn họ: "Ở quê bọn anh rất nhiều người đều như vậy."

"Nhưng mà nơi này không phải là quê của mọi người!" Hứa Tư Văn thực sự là muốn thở dài: "Chúng ta trước tiên không nói cái khác, danh tiếng Đông Bắc Hổ bây giờ có bao nhiêu vang dội? Phàm là Vũ gia có gì gió thổi cỏ lay, bên ngoài còn không lưu truyền ồn ào huyên náo à?"

Người nhà họ Vũ thế mà lại nghĩ tới việc trắng trợn tuyên dương ra ngoài, chuyện này đổi thành nhà người khác, hận không thể che giấu đến vĩnh viễn không bao giờ gặp ánh sáng mới là phản ứng tự nhiên đi?

Người nhà họ Vũ ủ rũ.

Hứa Tư Văn nói quả thực quá đúng!

Mấy năm qua Vũ gia xem như là cảm nhận được cái gì là miệng người đáng sợ.

Chính là lúc đó Vũ Khánh Cương bắt đầu chán ghét kết thân, chán ghét bị người ta mưu hại tới gài bẫy lui.

Nếu như đời thứ ba Vũ gia, sinh ra lại không lên được hộ khẩu Vũ gia, vậy thật đúng là nói thì dễ mà nghe thì khó.

Không phải con hợp pháp, không lên được hộ khẩu, thanh danh đứa nhỏ vừa rơi xuống đất chính là hỏng bét!

Sầu người!

Hứa Tư Văn cũng đang suy tư, phá đi là không thể nào, người Vũ gia cũng không thể làm vậy, hơn nữa nhìn ý tứ Vũ Nguyên Cát cũng không phải vui lòng, bằng không làm gì nhất định phải để ba tháng rưỡi cho ổn định mới dẫn người trở về chứ.

"Như vầy đi, Tư Văn à!" Vẫn là anh hai Vũ gia nghĩ ra cái biện pháp không phải là biện pháp: "Như vầy được không? Đứa nhỏ này sinh ra, liền cho làm cháu của em và Cương tử, hộ khẩu rơi xuống danh nghĩa Cương tử, làm cháu của hai đứa, tương lai đứa trẻ lớn rồi, để nó nhìn ba mẹ nó dưỡng lão đưa ma cho hai đứa, nếu như thằng hai với gia đình thằng hai không hiếu thuận, sau này tụi nó già rồi cũng để cho đứa trẻ không hiếu thuận với tụi nó!"

Chiêu này của anh hai Vũ gia, quá tàn nhẫn!

"A?" Trong nháy mắt Hứa Tư Văn có chút không biết làm sao, đột nhiên từ đời chú lập tức đưa lên đến đời ông, chuyển ngoặt thần kỳ như vậy, quá nhanh đi?

"Chuyện này em xem như thành rồi đi!" Vũ Khánh Cương cao hứng: "Sau này em với vợ đã có cháu rồi!"

Bên kia Vũ Nguyên Cát cũng cảm thấy biện pháp này không tồi, bô bô giải thích với vợ mình, tư tưởng của Adela còn thoáng hơn so với Vũ Nguyên Cát, trực tiếp nói chờ đứa nhỏ sinh ra, liền ôm đến cho hai người bọn họ: "Gọi bọn họ là ông, còn phải nhận họ làm cha đỡ đầu!"

"Không thể làm cha đỡ đầu!" Hứa Tư Văn thật sự là nghe không nổi nữa: "Hai chúng tôi cũng không phải tín đồ, hơn nữa theo phong tục bên này mà nói, bối phận linh tinh cũng không đúng."

"Được rồi." Vũ Nguyên Cát không ngại cái đó: "Đứa nhỏ sinh ra, liền đăng ký trên danh nghĩa ông chú."

Chị dâu Thúy Hoa đi làm đồ ăn ngon cho cháu nội, thông qua miệng của vợ thằng hai để tiếp tế cho cháu nội.

Hứa Tư Văn cảm thấy y có chút không thể nào hiểu được mạch não của người nhà họ Vũ rồi!

"Bọn họ đây là tiếp nhận em sao?" Bởi vì Adela vẫn luôn không thể làm rõ tình huống, cho nên còn chưa xác định mình đây là thành công hay là không thành công?

"Hả? Không biết, cơ mà nhất định là tiếp nhận quả cầu thịt nhỏ trong bụng em rồi." Vũ Nguyên Cát vuốt mái tóc dài vàng óng của bạn gái nhỏ, cười thấy răng không thấy mắt.

"Hai người bọn họ thầm thì cái gì vậy?" Vũ Khánh Cương len lén hỏi Hứa Tư Văn, bởi vì hắn nghe không hiểu ngoại ngữ!

Không hỏi vợ thì đi hỏi ai đây?

"Đang nói xấu anh!"

Vũ Khánh Cương: "…!"

Hết chương 101

102. Chương 102: 102. Hai Chủ Hộ

Bởi vì phát triển thần kỳ, Hứa Tư Văn lúc chưa đến ba mươi tuổi, đã thành đời ông nội, buổi tối hôm đó Hứa Tư Văn lật tới lật lui làm bánh nướng áp chảo ở trên giường, y thật lòng không thích ứng được, hơn nữa y phát hiện, người nhà họ Vũ có thể đi tới hôm nay cũng không phải không có lý do, ít nhất thần kinh thô chính là một đặc điểm lớn!

Cửa sổ đột nhiên có động tĩnh, Hứa Tư Văn sợ hết hồn, quay đầu liền thấy bóng người quen thuộc từ ban công trực tiếp mở cửa sổ chui vào, xoay người đóng cửa sổ lại, vừa đi tới vừa cởi quần áo trên người, chờ đi tới trước giường y, người cũng vừa cởi xong một cái quần lót cuối cùng, xốc quần lên liền chui vào, ôm lấy y giở trò!

Hứa Tư Văn nghiến răng nghiến lợi: "Động tác rất thông thạo há?"

Nhìn thân thủ kìa, phải gọi là lưu loát!

Y thế mới biết sáng nay con hổ Đông Bắc này là vào phòng y thế nào, y còn nhớ sáng sớm lúc mở cửa đi ra, cửa phòng của y vẫn là khóa lại…

"Ha ha, vợ ơi, anh nhớ em nhớ đến không ngủ được!" Vũ Khánh Cương một bên cởi quần áo vợ, một bên oán giận với vợ: "Dựa vào cái gì mà thằng hai có thể ôm vợ ngủ một phòng, còn anh với em lại phải ở một mình chứ?"

"Anh câm miệng!" Hứa Tư Văn đấu tranh, người này sao có thể vừa tới đây liền muốn chuyện này chứ? Dáng vẻ còn rất hưng phấn nữa!

Lâu như vậy rồi, Hứa Tư Văn y cũng hiểu biết rất nhiều, nhưng có vài thời điểm Hứa Tư Văn một chút cũng không hiểu, tại sao Vũ Khánh Cương đột nhiên lại cao hứng, cũng đột nhiên lại nổi giận.

Đường tiêu chuẩn của hai người, căn bản là không phải cùng một cái độ cao.

"Câm cái gì miệng? … Ha ha… Vợ à…"

Hứa Tư Văn bị trêu chọc cũng động tình, thế nhưng đây là đang ở Vũ gia, y cũng không dám phóng túng Vũ đại lão hổ: "Anh nhẹ chút… Đây là ở nhà đó…"

Vũ Khánh Cương không lên tiếng, đang gấp nè!

Duỗi cánh tay kéo gối lại đây: "Cắn vào liền không lên tiếng…"

Hứa Tư Văn: "…!"

Vũ Khánh Cương cũng không biết ăn cái gì mà lớn, dù Hứa Tư Văn không muốn lên tiếng, nhưng người này lại cố tình muốn chơi cho y lên tiếng!

Hứa Tư Văn cắn một góc gối thực sự không chịu nổi rầm rì vài tiếng, hắn trái lại va chạm hưng phấn hơn, Hứa Tư Văn tức giận đem gối thành Vũ Khánh Cương mà cắn…

Dằn vặt xong Hứa Tư Văn cũng ngủ thiếp đi, Vũ Khánh Cương ôm vợ nhìn gương mặt khi ngủ của vợ, trên mặt không còn nụ cười thật thà ngu ngốc kia, chỉ nhìn vợ như vậy, trong lòng liền cảm thấy đặc biệt chân thật.

Buổi sáng dậy muộn, Vũ Khánh Cương không ở đây, đã ra ngoài cùng với anh hai Vũ gia.

Sau khi Hứa Tư Văn xuống lầu, cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay là trong lòng chột dạ, cho nên y thấy ánh mắt ai nhìn về phía y đều mang theo chút gì đó.

Ngược lại chờ y xuống dưới, chị dâu Thúy Hoa thấy Hứa Tư Văn liền lấy đồ ăn vẫn còn nóng hổi để dành lúc sáng sớm cho y: "Ăn sáng trước, ăn xong rồi, em xem có thời gian hay không?"

"Chị hai có chuyện gì cần giúp một tay sao?" Trong tình huống bình thường, chị dâu Thúy Hoa rất ít khi tìm y làm chuyện gì, Hứa Tư Văn cũng vui vẻ tiếp xúc với chị dâu Thúy Hoa, ai bảo vị chị dâu này thực sự là thẳng thắn đến rối tinh rối mù chứ!

"Nếu em không có việc gì, có thể ở thêm hai ngày không? Chị cùng Adela nói chuyện không được, giống như nước đổ đầu vịt vậy, nó bô bô chị liền mơ hồ, chị nói cái gì nó cũng nghe không hiểu lắm. Chuyện về quê viếng mồ mả sau này hãy nói, hiện tại cháu nội quan trọng nhất!"

"Hả?" Hứa Tư Văn quay đầu nhìn về phía Vũ Nguyên Cát.

"Adela là tới du học, chỉ có thời gian ba tháng, sau khi chúng cháu quen biết mới xin lưu học, ngôn ngữ thông dụng cô ấy biết nói, nhưng trong nhà ai biết? Ngôn ngữ bên này, cô ấy còn đang trong giai đoạn học tập, chờ cô ấy có thể nói được tiếng bên này, ít nhất cũng cần nửa năm một năm." Vũ Nguyên Cát cũng bất đắc dĩ, ai bảo Vũ gia vô cùng quê mùa, cho tới bây giờ, cũng chỉ có mình cậu là qua cấp sáu chứ (ngoại ngữ cấp sáu).

Ông chú là người đọc quyển sách thôi cũng sẽ ngủ gà ngủ gật, cậu cũng liền không trông cậy vào.

"Cháu phải về tạm thời mang đồ của Adela tới đây, bởi vì ở đó không ai chăm sóc, trước khi sinh Adela đều ở nhà, mỗi tuần cháu cũng sẽ trở về xem cô ấy."

"Nhưng chú chỉ có thể ở mấy ngày…" Y cùng Vũ Khánh Cương không thể ngồi xổm ở nhà một khoảng thời gian dài được.

"Không cần hai người cùng dưỡng thai." Vũ Nguyên Cát nở nụ cười: "Adela mới vừa tới đây, giao tiếp bất tiện, cho nên mấy ngày nay liền phiền thím, cháu sẽ xin nghỉ dài hạn, ở nhà cùng cô ấy thích ứng, sẽ không tìm bảo mẫu, phiên dịch, bác sĩ dinh dưỡng, dù sao thì mẹ cháu cũng đã lớn tuổi rồi, lúc hai người không có chuyện gì vẫn là lấy nuôi dưỡng làm chủ."

"Được, cháu yên tâm đi, chúng ta sẽ ở nhà mấy ngày, chờ cháu trở về lại đi." Hứa Tư Văn ung dung thong thả ăn sáng xong.

Vũ Nguyên Cát rất gấp, Hứa Tư Văn ăn sáng xong cậu cũng tạm biệt Adela đi trước, Adela ở đây chỉ có mình Hứa Tư Văn có thể giao tiếp, cho nên rất kề cận với Hứa Tư Văn, hết cách rồi, ngôn ngữ không thông quả thực tổn thương không đành lòng nhìn thẳng.

Hứa Tư Văn đảm đương cầu nối mẹ chồng con dâu, cũng đồng thời bị chị dâu Thúy Hoa kéo gần lại khoảng cách lẫn nhau, rất có cảm giác người một nhà.

Chị dâu Thúy Hoa bởi vì đau lòng cháu nội, nuôi trong nhà, câu ngoài hồ, hái trên núi, bay trên trời, phàm là thứ cô cảm thấy tốt thì tất cả đều bày ra, Hứa Tư Văn cũng giúp cô tìm vài thực đơn thích hợp cho phụ nữ có thai bồi bổ thân thể, mỗi thực đơn hai phần, bởi vì còn có cô con dâu nước ngoài nữa mà.

"Củ từ." Hứa Tư Văn cầm củ từ dạy Adela nói chuyện.

"Ba tháng?" Adela lắp ba lắp bắp còn nói sai.

"Củ từ!" Hứa Tư Văn kiên nhẫn lặp lại một lần.

"Sườn núi?" Lúc này chữ đầu nói đúng rồi, nhưng chữ sau lại sai (củ từ là sơn dược, sườn núi là sơn yêu)! Tổ hợp lại với nhau liền cách biệt mười vạn tám ngàn dặm so với thứ trên thực tế.

"Củ từ!" Hứa Tư Văn lại chậm rãi lặp lại một lần.

Hứa Tư Văn tận lực dạy Adela nói chuyện, chị dâu Thúy Hoa cũng vậy, chỉ có điều Hứa Tư Văn dạy rất thành công, còn chị dâu Thúy Hoa thì lại…

"Nếu thằng hai dám gào gào thét thét với con, con liền xử lý nó đi!"

"??" Adela nhìn về phía Hứa Tư Văn.

Vừa nãy chị dâu Thúy Hoa xem Hứa Tư Văn dạy vợ của thằng con lớn nói chuyện rất thú vị, chính mình là bà nội cũng đến dạy: "Xử lý nó!"

"Chết nó?"

"Không đúng!" Chị dâu Thúy Hoa xua tay: "Xử cho nó phục là được, cũng đừng làm chết, vậy con còn không phải thủ tiết à?"

"Thím?" Adela cầu giải thích.

Hứa Tư Văn đỡ trán, như vậy y làm sao phiên dịch?

Trước đây từng nghe nói giới luật "thơ không thể dịch, ca không thể phiên", Hứa Tư Văn cảm thấy còn phải thêm chút gì đó, chẳng hạn như, tiếng địa phương cũng không thể dịch thẳng.

Hứa Tư Văn cứ như vậy kiên trì một ngày, buổi tối hai người Vũ Khánh Cương đã trở lại, anh hai Vũ gia cười ha ha, Vũ Khánh Cương cũng hi hi ha ha, chỉ là lúc nhìn thấy vợ, bị vợ trừng mắt một cái, biết hôm qua mình làm bừa khiến vợ nổi giận, lúc ăn cơm lại gắp đồ ăn lại nhặt xương cá, phải gọi là ân cần!

Adela nhìn mà mắt bốc kim quang, bla bla nói với Hứa Tư Văn là Vũ Khánh Cương cỡ nào cỡ nào có phong độ, cỡ nào cỡ nào sủng ái y, thật sự không phải người một nhà thì không tiến vào cùng một cửa!

Hứa Tư Văn thật muốn liếc mắt nói với cô, đó là do y bị nghiền ép nửa đêm, người nào đó chột dạ đau lòng…

Buổi tối Hứa Tư Văn lên mạng, Vũ Khánh Cương tiến vào cầm một thứ đặt ở trước mặt y.

"Sổ hộ khẩu?" Hứa Tư Văn kinh ngạc nhìn thứ Vũ Khánh Cương đưa tới trước mặt y.

"Ừ, vợ à, hai ta cùng một sổ hộ khẩu." Vũ Khánh Cương ôm eo vợ, mở sổ hộ khẩu ra.

Trên cột chủ hộ, tên của hai người song song in ở phía trên.

"Giả đi? Nhà ai lại có hai chủ hộ chứ?" Hứa Tư Văn vốn là rất cảm động, nhưng khi nhìn đến hai chủ hộ, lập tức nghĩ đến làm giấy tờ giả…

Không phải Hứa Tư Văn không tin, mà là y cảm thấy, dựa vào tính tình của ông chủ Vũ, còn thật sự có thể làm ra loại chuyện này!

"Anh có nghĩ tới việc làm sổ giả, sau đó anh hai nói không được! Hai ta chơi đùa thì dùng thiệt hay giả không đáng kể, nhưng chờ cháu nội sinh ra, chẳng lẽ phải vào hộ khẩu giả à? Sau đó hai bọn anh liền đến cục dân chính, ồn ào với quan chỗ ấy một ngày, hắn không làm lại hai anh nên liền phải làm." Vũ Khánh Cương cợt nhả, vừa nghĩ tới tên quan viên dân chính bị làm đến nửa chết nửa sống kia, cuối cùng không chống cự nổi, vẫn phải làm sổ hộ khẩu đặc biệt này, hắn liền cảm thấy cả ngày đều ngồi xổm ở nơi đó đáng giá!

"… Vậy anh cất cẩn thận." Hứa Tư Văn đem đồ vật cầm lên nhìn một chút, dấu chạm nổi ở phía trên thật sự không phải là thứ mà đồ giả có thể làm ra, xem ra là thật rồi?

Hứa Tư Văn có chút cảm động, lại có chút bất đắc dĩ, mỗi lần Vũ đại lão hổ đều có thể làm ra một chuyện khiến cho y càng thích hắn hơn một phần so với trước đây.

"Để ở chỗ em đi!" Vũ Khánh Cương mới không cất đâu, đồ trong nhà không phải đều là do vợ quản sao.

"Cương tử, mấy ngày nữa, chờ Nguyên Cát trở về, chúng ta trở về Hứa gia tập một chuyến, hai ta cũng đã có cháu rồi, vẫn là nói với ba mẹ em một tiếng đi." Hứa Tư Văn nhớ tới dự định của ba mẹ, cảm thấy vẫn là trở về một chuyến nói ngay mặt mới được, trong điện thoại khoảng cách xa như vậy, y cũng cảm thấy không có thành ý gì.

Dù sao cũng là liên quan đến vấn đề đời sau mà.

"Được, em nói thế nào liền thế ấy!" Vũ đại lão hổ cảm thấy đây đều là chuyện nhỏ, chuyện lớn hắn làm chủ, chuyện nhỏ vợ làm chủ là được.

Nửa ngày sau, Hứa Tư Văn kỳ quái nhìn ông chủ Vũ còn chơi xấu ở chỗ y không đi: "Sao anh còn không trở về ngủ?"

"Anh liền ở đây ngủ." Vũ Khánh Cương bày ra bộ dạng đánh chết cũng không đi: "Sáng sớm không phải bọn họ đều thấy anh từ phòng em đi ra ngoài sao? Còn quay về nửa đêm bò qua làm gì? Làm chuyện vô ích…"

Hứa Tư Văn đã không có sức nổi giận nữa, xoa xoa trán, nhìn ông chủ Vũ bộ dạng vô lại làm ổ ở trên giường không động đậy, tính toán một chút, vò đã mẻ thì cho sứt luôn đi, dù sao thì bọn họ đều đi đường sáng mà: "Đi tắm, quần áo cũng phải thay chứ! Bộ đồ này anh đã mặc hai ngày rồi đi? Thay ra tắm rửa sạch sẽ!"

"Ai!" Ông chủ Vũ nhảy lên một cái, tốc độ thật nhanh cởi hết quần áo, trần trụi liền chui vào phòng tắm tắm rửa.

Hứa Tư Văn lắc đầu cười đứng dậy, lấy quần áo ông chủ Vũ thay ra, bỏ vào cùng một chỗ với quần áo của mình, cầm nước giặt đổ đổ vào trên quần áo, chờ ông chủ Vũ đi ra, y đều đã ôm đi thả vào trong máy giặt rồi.

Sau đó lật lật quần của ông chủ Vũ, kéo cái quần lót bự ra, cái này cần phải lấy ra giặt tay…

Có điều Hứa Tư Văn nhìn cái quần lót bự cảnh xuân tươi đẹp ở trong tay vẻ mặt hắc tuyến, y quyết định phải đổi hình thức quần lót cho Vũ đại lão hổ, như vầy quá thách thức mấu chốt thẩm mỹ của y rồi.

Hết chương 102

103. Chương 103: 103. Quần Lót Bự

Trong điện thoại Hứa Tư Văn vẫn chưa cùng người nhà nói chuyện bây giờ, mãi đến khi Vũ Nguyên Cát dẫn theo sáu người trở về, còn có một đống lớn đồ vật, tư thế chuẩn bị thường trú, y mới cùng Vũ Khánh Cương thu dọn đồ đạc chuẩn bị bay trở về Lan Châu đến Hứa gia tập.

Trước khi đi, Hứa Tư Văn đi một chuyến tới trung tâm thương mại, Vũ Khánh Cương đi theo phía sau y chuẩn bị làm người hầu hỗ trợ mang đồ.

Bởi vì căn cứ vào lời nói của bọm Ngụy Diên, vào lúc này, nhất định phải có giác ngộ làm máy ATM hình người, tuỳ tùng xách giỏ.

Sau khi Hứa Tư Văn đi vào, không quản người phía sau, thẳng đến quầy chuyên bán đồ lót nam, kích cỡ của ông chủ Vũ y vẫn biết, sau khi đến nhìn một vòng, vừa ý liền đưa tay sờ sờ.

Vũ Khánh Cương đột nhiên duỗi tay nắm chặt tay Hứa Tư Văn kéo trở về, một cái mặt hổ kéo thật dài thật dài như mặt ngựa.

"Làm sao vậy?" Hứa Tư Văn không giải thích được nhìn ông chủ Vũ căng thẳng siết tay mình không cho nhúc nhích.

Chuyện gì xảy ra?

"Em sờ món đồ kia làm gì?" Giọng điệu Vũ Khánh Cương chua lòm sắp đuổi kịp lu dưa chua của chị dâu Thúy Hoa.

Dưa chua Đông Bắc đều là dùng lu lớn ướp.

"Không sờ làm sao biết chất lượng thế nào? Mặc có thể thoải mái hay không?" Hứa Tư Văn rút tay, phát hiện không rút được!

"Mặc gì không phải mặc?" Vũ Khánh Cương vốn muốn nói vậy thì đi thử xem, nhưng vừa nghĩ tới thứ vợ mặc có cơ hội bị nam nhân khác mặc lại lên người, hắn cũng chỉ muốn làm thịt cái tên khốn kiếp kia được chứ.

"Tiên sinh, đây là thiết kế mặc trong người không dấu vết, vải đều là dùng tơ nhẹ nhàng nhất dệt thành, bởi vì là quần áo mặc trong người, cho nên không thể mặc thử." Cô bán hàng chỉ là ở xa xa nghe ông chủ Vũ nói cái gì mặc không mặc, giọng nói còn mang theo ý vị thô kệch, cô bán hàng liền dùng tốc độ nhanh nhất tới đây.

Nếu không phải nhìn thấy vị tiên sinh bên cạnh, sợ là cô bán hàng đã sớm liếc mắt với ông chủ Vũ rồi.

"Xa ra một chút, chỗ bán quần lót đàn ông sao còn tìm một bà già tới vậy? Ở nơi này nam đều tuyệt chủng rồi à?" Ông chủ Vũ giận chó đánh mèo trần trụi.

Cô bán hàng toàn thân run rẩy ngực khẽ run, hai quyền nắm chặt hai mắt rưng rưng, tức giận!

"Anh nhanh câm miệng đi!" Hứa Tư Văn tức giận trừng Vũ Khánh Cương một cái, quay đầu sắc mặt vô cùng chuẩn hoá trước tiên xin lỗi cô bán hàng: "Thật không tiện, con người anh ấy tính tình có chút bướng bỉnh; chúng tôi xem kỹ sẽ tự mình mua, không cần hướng dẫn mua, cảm ơn."

Dao mềm đâm người dù cũng là đâm, nhưng cô bán hàng chính là đỏ mặt bại lui dưới lưỡi dao mềm dẻo của Hứa Tư Văn, mà dao cứng của ông chủ Vũ đem mặt mũi cô bán hàng tổn hại đến mũi không phải mũi mặt không phải mặt, trái lại khơi dậy lòng dũng cảm của cô bán hàng, giống như con báo xù lông lên chọc chết hắn.

Cho nên nói, kỹ thuật vuốt lông của kỹ thuật viên Hứa càng ngày càng tốt.

"Anh làm sao vậy? Đột nhiên liền nổi cơn giận lớn như vậy?" Hứa Tư Văn biết không thể đối nghịch với Vũ đại lão hổ, con người hắn, y xem như hiểu được rồi, thích mềm không thích cứng!

"Xem kỹ thì mua thôi! Em cứ sờ sờ soạng soạng làm gì?" Vũ Khánh Cương thật không tiện nói ra chút tâm tư nhỏ của mình, cảm giác nói ra thật quá lòng dạ hẹp hòi, nội tâm của một đại lão gia sao có thể nhỏ như mũi kim chứ.

"Không phải em đã nói rồi sao? Sờ một chút có cảm giác, mới có thể biết mặc lên người có thoải mái hay không, lỡ như chỉ là bộ dạng dễ nhìn, kết quả vừa lên người liền khó chịu, vậy mua mặc uất ức bao nhiêu chứ? Anh nói có đúng hay không?" Hứa Tư Văn có chút đoán được nguyên nhân Vũ Khánh Cương giận dỗi, thế nhưng y không tiện bật cười vào lúc này, chỉ có thể tiếp tục ôn hòa lời nói nhỏ nhẹ khuyên con hổ Đông Bắc đang giận dỗi này.

Vũ Khánh Cương vẫn là không nghĩ được tới đó, thế nhưng vợ cũng đã nói đạo lý như thế với hắn, hắn cũng không thể cố tình gây sự nha!

Buông ra sau đó trơ mắt nhìn vợ chọn tới chọn lui, cuối cùng cắn răng một cái, hắn liền lấy giỏ mua sắm, làm ra một chuyện ngu xuẩn.

Hứa Tư Văn là quyết định chủ ý ở trong lòng, sau này tuyệt đối không thể để cho Vũ Khánh Cương mặc quần lót như vậy tiếp, vừa nghĩ tới Vũ đại lão hổ mặc quần lót bự cảnh xuân tươi đẹp làm điệu làm bộ, Hứa Tư Văn liền muốn nằm sấp xuống trước tiên cười cho đủ!

Bạn nói xem hai chồng chồng, nhìn thấy nửa kia chỉ có quần lót ở trên người, không phải nên tim đập nhanh hơn xấu hổ phát khiếp sao?

Còn y thì lại ồn ào, trước tiên cười một trận gì đó, thật sự không phải là xu hướng bệnh thần kinh à?

Hứa Tư Văn ngầm thở dài, bạn nói xem sao y lại tìm một tên như thế làm bạn đời chứ?

Sau này nhất định phải chỉnh chỉnh sửa sửa thật tốt!

Cuối cùng Hứa Tư Văn chọn hai mươi cái quần lót tứ giác chất lượng tốt cho Vũ Khánh Cương, đều là vật liệu mặt sát người thoải mái lại mềm mại, màu sắc cũng chọn màu gốc, không cần loại vải nhìn vô cùng tốt nhưng kỳ thực là dùng lượng lớn thuốc nhuộm nhuộm dần.

Chính y cũng chọn một ít, cũng là hai mươi cái.

Trong lòng tính trở về thì trước tiên lật lật tủ quần áo của Vũ Khánh Cương, phàm là mấy thứ tương phản quá lớn thì tìm ra ném hết toàn bộ!

Nhưng mà lúc tính tiền, Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương xách giỏ mua sắm, bên trong một đống quần lót!

Hứa Tư Văn: "…??" Nhìn có chút quen mắt…

"Anh rất chán ghét đồ em sờ qua mặc trên thân nam nhân khác!" Ông chủ Vũ nói, đặc biệt cây ngay không sợ chết đứng.

"Vậy nếu em sờ áo lót nữ có phải là anh cũng mua về tự mình mặc không?" Hứa Tư Văn bị hắn chọc tức đến đỏ bừng mặt.

"Anh sẽ không cho em cơ hội đi sờ nó đâu! Vợ à, em nói xem hai ta ngay cả sổ hộ khẩu cũng có rồi, sao em còn luôn nghĩ ra bên ngoài vậy? Cuối năm cháu nội chúng ta cũng ra đời rồi, em cũng làm ông nội người ta rồi."

"Anh đừng nói nữa!" Hứa Tư Văn thấy ánh mắt nhân viên thu ngân nhìn hai người bọn họ giống như nhìn bệnh thần kinh vậy, nhanh chóng cầm đồ mình chọn quẹt thẻ xong liền đi.

Vũ Khánh Cương tự đi ở phía sau, đem đồ trong giỏ mua sắm của hắn đều mua hết, lúc trả tiền vừa nghe giá cả liền sợ nhảy lên!

Bởi vì là hàng cao cấp, đồ tốt, tự nhiên giá cả cũng là đủ nhìn, Vũ Khánh Cương lại đem mấy thứ Hứa Tư Văn sờ qua mua lại hết, giá tiền không phải nhiều bình thường.

Có điều Vũ Khánh Cương không thiếu chút tiền này, mua xong cầm một bao đồ bự lên xe, nhìn thấy vợ ngồi ở bên cạnh, liền cùng vợ oán trách một câu: "Ít vải như vậy mà bán còn quý hơn cả áo khoác nữa!"

"Vậy sau này anh mặc áo khoác không mặc nó cũng được." Hứa Tư Văn vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương còn thật sự xách những thứ đó lên xe, trong nháy mắt đột nhiên nghĩ đến một từ dùng để hình dung ông chủ Vũ, quả thực không thể sát hơn: đàn ông phá của!

Hứa Tư Văn thất lòng nhấc theo đồ đạc dẫn theo Vũ Khánh Cương, trước tiên về biệt thự sửa sang một đêm, thuận tiện đem mấy thứ mới mua về mặc kệ là vừa ý hay không vừa ý, đều dùng nước tiêu độc để tiêu độc một lần, quần áo mặc sát người nhất định phải như vậy, không thì Hứa Tư Văn sẽ không mặc lên người, bây giờ kéo luôn cả ông chủ Vũ, mới mua về nhất định phải dùng nước tiêu độc sau đó mới có thể mặc.

Trong những thứ này, còn có một vài loại căn bản không thích hợp với Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn cũng không thể lãng phí ném đi, liền giữ lại xem nếu như có thể, thì chính mình mặc cũng được, cho dù không thích hình thức hoặc là màu sắc hoặc là chất lượng, nhưng cũng không thể không cần đi? Tặng người khác lại càng không thể.

"Nhúng qua nước vẫn là quần áo mới sao?" Trong ấn tượng của ông chủ Vũ, quần áo mới chính là cắt nhãn mác trực tiếp mặc trên người, mới có thể nói là quần áo "mới", cái này đã giặt hai lần, mới cũng trở thành cũ.

"Anh biết dây chuyền sản xuất đồ vật hiện tại, có dấu tay bao nhiêu người sao? Từ cắt đến may, đóng gói, tập trung vận chuyển, tiêu thụ, còn phải mở ra treo lên, em sờ qua trong lòng anh liền không muốn để cho người khác, nhưng trước khi em sờ vào, có bao nhiêu người cũng giống em sờ qua nhưng bọn họ không mua? Trong những người này, lại có bao nhiêu người là không chú ý vệ sinh? Bao nhiêu người là mang bệnh cúm trên người? Bao nhiêu người…" Hôm nay Hứa Tư Văn không thuận khí, lúc này túm được ông chủ Vũ đụng phải họng súng, nói một trận với ông chủ Vũ, các loại ví dụ các loại suy đoán, nói đến tóc gáy toàn thân ông chủ Vũ đều đứng nghiêm.

"Vợ ơi em đừng nói nữa! Em nói thêm gì nữa thì sau này anh không dám mua đồ mới mất, cảm thấy mua cái gì cũng không sạch sẽ, chỗ nào chỗ nấy đều gặp nguy hiểm." Vũ Khánh Cương vô cùng đáng thương cầu buông tha, mấy thứ vợ nói quá quỷ quái. Bạn đang ?

"Không nói nghiêm trọng chút, anh liền không biết ghi nhớ!" Hứa Tư Văn lau nước bọt trên khóe miệng.

Vũ Khánh Cương nhanh chóng rót một ly nước ấm cho Hứa Tư Văn: "Vợ, trước tiên em uống một chút bổ sung lượng nước đi!"

Hứa Tư Văn cũng khát, ực một cái cạn sạch để ly xuống, Vũ Khánh Cương thành thật giống như chuột thấy mèo vậy.

"Cương tử, con người anh rất tốt, nhưng mà có vài thói quen em nhìn không được, nếu anh muốn sống cùng em thật dài thật lâu, phải quen với những thói quen của em, có lẽ anh cảm thấy tại sao không phải là em quen với thói quen của anh? Bởi vì em yêu anh, cho nên em muốn cho anh cách sống thích hợp nhất khỏe mạnh nhất, mà những thói quen của anh, dưới cái nhìn của em đều không phải tốt đẹp. Anh không thích dùng bữa, em có thể nghĩ biện pháp để lúc anh dùng bữa ít nhiều thuận miệng hơn chút; anh không thích quần áo mới ngâm nước biến thành quần áo cũ, nhưng mà cũ mới lại có quan hệ gì? Cũng là thứ mặc trên người thôi, mà sau khi em ngâm nước, sẽ không lo lắng quần áo anh mặc trên người, lại trở thành nguyên nhân sinh bệnh của anh, thói quen của anh em cũng sẽ tận lực đi làm quen, nhưng thói quen xấu tại sao chúng ta không bỏ chứ?" Hứa Tư Văn biết Vũ Khánh Cương là người có thể nghe lời khuyên nhủ, cho nên hiện tại y kể đạo lý với hắn để thuyết phục hắn.

"Còn có, sau này đừng ngây thơ như thế, những thứ đó em sờ qua, nhưng mà cũng không chỉ một mình em sờ qua, sợ là thật nhiều người đều đã sờ qua rồi. Chỉ là hàng mẫu mà thôi, quá lắm thì lúc chúng ta mua bảo người ta lấy đồ mới không mở bao ra…"

"Không!" Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn nghe dạy bảo, nhưng mà đến đây lại lắc đầu: "Đồ em sờ qua, người khác mặc, trong đầu anh rất chán ghét!"

Hứa Tư Văn cũng không biết là nên khóc hay nên cười mới được, loại cố chấp quá đặc biệt cũng quá kỳ quái này, bất quá cũng chỉ là Vũ Khánh Cương quá quan tâm y thôi.

“Vậy em còn ngồi máy bay, sờ cửa cabin kìa, sao anh không đem cabin tháo xuống khiêng về nhà đi?” Hứa Tư Văn cố ý đi ngược lại với Vũ Khánh Cương.

“Cái đó không giống!” Vũ Khánh Cương còn rất có nguyên tắc: “Em sờ thứ kia là ở mặt ngoài thôi, chưa từng thấy ai dùng cabin làm quần lót mặc lên người cả.”

Hứa Tư Văn: ” …!!”

Hết chương 103

104. Chương 104: 104. Con Gái Và Cháu Trai

Hứa Tư Văn không hề từ bỏ dự định tiếp tục đắp nặn Vũ Khánh Cương, có điều đây đều là kế hoạch lâu dài, về thời gian mà nói, hiện tại chủ yếu nhất là về Hứa gia tập, cùng người trong nhà nói một chút chuyện của bọn họ.

Hứa gia tập giống như quá khứ, nhưng lại có chút khác biệt, giống như toả sáng sức sống, Hứa Tư Văn nhìn như có điều suy nghĩ, ông chủ Vũ căn bản không chú ý, vẫn luôn nghiêm túc lái xe, lần này tới vẫn là tiện thể nhập hàng cho chị dâu Hứa gia, bận bịu trong siêu thị nhỏ xong mới về Hứa gia.

Chờ dàn xếp xong xuôi, ba Hứa kêu hai chồng chồng, ngồi cùng một chỗ với mẹ Hứa, Hứa Gia Văn ngồi bên cạnh, tư thế có chuyện muốn thương nghị.

“Cương tử, Tư Văn với cậu cùng nhau, sống hết đời, chúng ta đều hiểu, nhưng hai đứa dù sao cũng là hai đại nam nhân, không có đời sau là không được, có điều cậu đừng suy nghĩ nhiều, chúng ta sẽ không để hai đứa kết hôn giả, hoặc là mượn bụng sinh con, đây không phải là biện pháp giải quyết vấn đề tốt nhất.”

“Cái đó, chú Hứa, thím Hứa, anh trai con có ba đứa con trai, cho một đứa làm con nuôi của con và Tư Văn, dưỡng lão đưa ma.” Vũ Khánh Cương nhanh chóng nói ý tứ của Vũ gia bọn họ.

“Không được!” Ba Hứa phản đối: “Nhận con cháu nhà cậu làm con nuôi, tương lai già rồi chỉ tốt với cậu, không hiếu thuận với Tư Văn thì làm sao bây giờ? Nếu cậu chết sớm hơn Tư Văn, Tư Văn nhà chúng ta làm sao bây giờ?”

Vũ Khánh Cương: “…!”

Ba vợ nói chuyện thật có thể nghẹn chết người!

“Ba!” Hứa Tư Văn cau mày, ba y nói chuyện sao lại khó nghe như vậy chứ? Đây không phải là ngang ngược không biết lý lẽ sao?

“Con đừng nói chuyện!” Ba Hứa ngăn cản Hứa Tư Văn mở miệng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vũ Khánh Cương: “Không phải chúng ta không tử tế, mà là chúng ta mất lòng trước được lòng sau, đứa nhỏ cho làm con nuôi của nhà cậu đã bao lớn? Ta cũng đã nghe Tư Văn nói mấy lần, sự nghiệp của cậu cũng rất phô trương, một phần gia nghiệp lớn như vậy, tương lai cũng phải truyền cho con của cậu, cậu không có con, tự nhiên là truyền cho cháu trai, nhưng ba đứa cháu trai đó, nhất định là cho cái đứa làm con nuôi kia kế thừa, vậy hai đứa khác thì sao? Mặc dù là anh em ruột cũng không thể bảo đảm trong lòng ngay cả một chút khúc mắc cũng không có, cho nên, đứa nhỏ nhận làm con nuôi dưỡng lão, Hứa gia chúng ta tự chuẩn bị.”

“Ba, có nghĩ qua nhận con cái nhà ai chưa?” Sắc mặt Hứa Tư Văn khó coi, y không nghĩ tới Hứa ba ba kiên trì như vậy, hơn nữa nói chuyện cũng quá trắng trợn.

“Tư Văn, ba muốn cho Nữu Nữu làm con gái nuôi của em, tương lai tiện dưỡng lão đưa ma cho em.” Hứa Gia Văn ở một bên ngượng ngùng giải thích với Hứa Tư Văn.

“Cái gì?” Hứa Tư Văn kinh ngạc, y nghĩ là đứa nhỏ nhà bà con không biết cách xa bao nhiêu đời, nhưng anh trai y mới vừa nói cái gì? Cho Nữu Nữu làm con nuôi của y hả?

"Cái này được!" Vũ Khánh Cương vừa nghe liền cao hứng, hắn bất kể con nuôi là trẻ con nhà ai, dù sao cũng là muốn mình và vợ có một đứa trẻ dưỡng lão, hai người bọn họ cũng sẽ không bạc đãi.

Huống chi, thật ra là vợ không quá nguyện ý nhận con nuôi, chung quy là trong lòng không được tự nhiên. Có điều nếu là tiểu Nữu Nữu mà nói, vậy thì tính là chuyện khác.

"Anh câm miệng!" Hứa Tư Văn rống Vũ Khánh Cương một tiếng, xoay mặt nghiêm túc nhìn ba Hứa cùng anh hai Hứa gia: "Anh trai con chỉ có một đứa con là Nữu Nữu, cho làm con nuôi à? Mọi người đến tột cùng nghĩ như thế nào vậy?"

Hứa Tư Văn biết người nhà mình không phải máu lạnh vô tình, nhưng sao đột nhiên lại muốn cho Nữu Nữu làm con nuôi cơ chứ?

Trước đây ba đã từng có ý tứ bảo y nhận con nuôi, nhưng mà y không đồng ý!

Cũng không biết đứa nhỏ mà ba y muốn nhận lại là Nữu Nữu!

"Đứa nhỏ Vũ gia đều lớn rồi, dù có ở chung với con, cũng không có bao nhiêu tình cảm có thể tích lũy, đến già thật sự không tốt với con thì con làm sao bây giờ? Lỡ như cậu ta thành lão hồ đồ không quản con, Vũ Khánh Cương không ở đó thì con chết cũng không ai biết!" Ba Hứa nói nói có chút dáng vẻ muốn rớt nước mắt: "Buổi tối ba nằm mơ liền mơ thấy con già rồi, chết già ở trong phòng, lại hơn nửa năm mới được người ta phát hiện! Còn là bởi vì bất động sản tới cửa thu phí bất động sản, lại gõ cửa thế nào cũng không ai mở, cuối cùng cạy cửa ra, mới phát hiện thi thể của con! Ba tỉnh lại! Tim ba khỏi nói có bao nhiêu khó chịu!"

Lời này khiến Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương hai mặt nhìn nhau, hai người cảm giác sau lưng ớn lạnh…

"Nữu Nữu nhỏ tuổi, có điều hai đứa yên tâm, sau này nó được nghỉ sẽ đưa đến chỗ hai đứa, cùng trải qua nghỉ hè nghỉ đông với hai đứa, đứa trẻ dẫn theo bên mình từ nhỏ, lớn lên nó cũng sẽ nhớ hai người, con là chú ruột của nó, trên danh nghĩa là ba, như vậy ba với mẹ con dù chết cũng có thể nhắm mắt."

"Ba nó, đừng nói nữa, nghe mà trong lòng tôi liền khó chịu!" Mẹ Hứa cũng đỏ cả vành mắt, mắt thấy hai cụ có khuynh hướng ôm đầu khóc rống.

"Cái đó, chú Hứa, nhà con bên kia, cũng có đứa nhỏ để làm con nuôi… Có điều chú đừng lo lắng cho Tư Văn, đứa nhỏ kia bây giờ còn ngồi trong bụng mẹ nó kìa, chờ ra đời liền đăng ký trên danh nghĩa của tụi con, làm cháu trai mà nuôi."

"Hả?" Người nhà họ Hứa nhìn về phía Hứa Tư Văn, có ý gì? Hứa gia bọn họ cho con gái nhận nuôi, thế nào, Vũ gia trực tiếp cho cháu nội trai nhận nuôi à?

"Cái đó, chuyện là như thế này…" Lúc này là ông chủ Vũ ở bên cạnh, Hứa Tư Văn nói, người nhà họ Hứa nghe.

Hứa Tư Văn nói xong, liền ngồi sát với Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương dâng sổ hộ khẩu lên, người nhà họ Hứa đều thấy được, sau đó tập thể trầm mặc nửa ngày.

"Vậy cũng được!" Ba Hứa cắn răng một cái: "Hứa gia chúng ta một đứa con gái, Vũ gia bọn họ một đứa cháu trai, hai đứa nhỏ, rất tốt, cho hai người nuôi dưỡng già."

Hứa Tư Văn cảm thấy có mấy phần đau răng, y muốn nói điều gì đó lại bị Hứa Gia Văn kéo lại ngăn cản. ?

Chờ tránh được hai lão, Hứa Tư Văn bám lấy tay anh trai y không buông, Vũ Khánh Cương cũng bám vào anh vợ không cho đi, Hứa Gia Văn lén xoa xoa nói ra sự thật với em trai và chồng của em trai hắn: "Cái này cũng là chuyện không có cách giải quyết, ba mẹ lo lắng em già đi không chốn dung thân, cả ngày than thở, giai đoạn đó đừng nói nữa, còn không cho để em biết. Vừa vặn chị dâu em lại muốn cái thai thứ hai, liền nghĩ ra một cách giải quyết như thế, Nữu Nữu đăng ký trên danh nghĩa của em, sau này anh với chị dâu em lại sinh thêm một đứa, sau đó hai đứa nhỏ, em một đứa em một đứa."

"Vậy được, sau này tiểu nha đầu chính là con gái của Vũ gia bọn em!" Vũ Khánh Cương thiếu chút nữa cao hứng nhảy cẫng lên, đây thật là con gái từ trên trời rơi xuống mà!

"Cái gì!" Hứa Gia Văn xù lông: "Ai nói là con gái Vũ gia mấy người? Đó là con gái Tư Văn, họ Hứa không phải họ Vũ! Không phải cậu còn một đứa cháu chưa ra đời sao? Tránh qua một bên đi!"

“Họ Hứa thì cũng phải gọi em là ba, sao lại không phải là con gái Vũ gia em chứ? Nhà em ba đứa con trai, chỉ thiếu một bé gái thôi!” Vũ Khánh Cương dựa vào lí lẽ biện luận.

“Làm sao có khả năng? Con gái của tôi…”

“Trên hộ khẩu chính là con gái em…”

Hai người này cãi nhau, không ai phục ai, ai cũng muốn đứa con gái Nữu Nữu này theo mình, vì vậy Hứa Tư Văn ngược lại thành người xem cuộc chiến.

Vừa vặn chị dâu mang theo Nữu Nữu trở lại, hai người vừa nhìn thấy Nữu Nữu liền giống như nhìn thấy trân bảo quý hiếm, nhưng tiểu Nữu Nữu lại đi thẳng tới ông nội, vì vậy ba người đàn ông già trẻ xoay quanh một tiểu nha đầu.

Mẹ Hứa ở phía sau làm cơm.

Trình Mỹ Lệ hiếm thấy không có đi thẳng đến nhà bếp, mà là nhìn thấy Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn cũng muốn nói lại thôi nhìn chị dâu.

Ánh mắt làm bộ đáng thương, Trình Mỹ Lệ lập tức đoán được nguyên nhân.

“Em trai ngốc!” Trình Mỹ Lệ mang theo Hứa Tư Văn ngồi ở dưới cây đào nhìn hoa đào chầm chậm rơi xuống đất, cùng Hứa Tư Văn tâm sự một lần: “Anh trai em với chị không cơ trí giống ba mẹ, nhưng mà chúng ta cũng có ưu thế, đã điều tra Cương tử, không tra được thứ gì, thế nhưng trong khoảng thời gian này, anh trai em cũng đi tân thành Lan Châu mấy lần, tập đoàn Đông Bắc Hổ, ở Đông Châu đều hiển hách có tiếng, mặc kệ mấy cái đó có hay không, chỉ cần việc Đông Bắc Hổ đến nay mới chỉ có một ông chủ, liền biết Cương tử không đơn giản.”

“Chúng ta không quyền không thế, chỉ là người dạy học, em đó, em ở cùng cậu ta không thể hảo hảo hạnh phúc, lỡ như cậu ta đổi ý, em làm sao bây giờ? Lúc ấy nếu chúng ta đều không ở đó, em lẻ loi một mình, đúng là già mà không chốn dung thân. Mấy ngày trước xem tin tức, nói có cụ già chết nửa năm mới được người ta phát hiện ở trong phòng, lúc ấy sắc mặt ba mẹ liền không dễ nhìn, sau đó giống như còn nằm mơ thấy em, mấy ngày đều không ăn cơm, vừa nghe em gọi điện thoại về, liền rất cao hứng, nhưng mà bỏ điện thoại xuống lại càng buồn rầu hơn.”

“Sao lại thế được?” Hứa Tư Văn cảm thấy y rất có lòng tin với Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương cũng không phải người như vậy.

Hứa Tư Văn thế mới biết nguyên do, khó trách đang tốt lành sao lại nằm mơ quỷ dị như thế chứ?

“Hơn nữa chị cũng muốn có thêm một đứa nhỏ, hiện tại chỉ có một đứa nhỏ áp lực quá lớn, anh trai em chỉ có mình em là em trai, sau này đứa nhỏ này, cũng phải cho em dưỡng lão, cho nên muốn có hai đứa, có người giúp đỡ lẫn nhau, cũng tiện để cho ba mẹ an tâm.”

“Nhưng mà chị hai, chị thật sự bỏ được Nữu Nữu sao?” Hứa Tư Văn nhỏ giọng hỏi Trình Mỹ Lệ.

“Em nói cái gì vậy?” Trình Mỹ Lệ có chút kinh ngạc nhìn Hứa Tư Văn: “Chỉ là trên danh nghĩa đưa qua dưới tên của em mà thôi, Nữu Nữu là một đứa con gái! Em với Cương tử là hai đại nam nhân, có thể nuôi sống chăm sóc tốt một cô bé sao? Đừng trách chị không nhắc nhở em, nếu em thật sự nghĩ như vậy, chị còn ước gì nữa! Chỉ cần em có bản lĩnh chăm sóc nó một tháng, không, một tuần, nếu như em không đưa nó về, đứa nhỏ này sau này liền để nuôi bên cạnh em và Cương tử luôn!”

“Chị hai sao chị có thể nói như vậy chứ?” Hứa Tư Văn đen mặt lại, y cho rằng ít nhất thì chị dâu sẽ không nỡ, nhưng ai biết chị dâu giống như thoát khỏi cái phiền toái lớn vậy, có ý gì thế?

“Đó là em không ở lâu với con nhóc kia, chờ quen thuộc rồi em sẽ tránh ra xa xa thôi.” Trình Mỹ Lệ vừa nghĩ tới tiểu ma nữ nhà mình liền đau đầu.

“Chị hai!” Vũ Khánh Cương vọt lại đây: “Cái đó, bọn em có thể chăm sóc tốt Nữu Nữu! Thật sự!”

“Em nói thật chứ?” Trình Mỹ Lệ hoài nghi nhìn Vũ Khánh Cương, cô với mẹ chồng hai người phụ nữ mà còn bị mệt gần chết, hai người bọn họ đại nam nhân còn không náo động đến gà bay chó sủa không có ngày yên lành à?

"Thật sự thật sự!" Vũ Khánh Cương bảo đảm nói: "Một bé gái như vậy ở nhà em, là ngàn thửa đất một cành hoa đó."

"Em cũng có thể chăm sóc tốt Nữu Nữu!" Hứa Tư Văn cảm thấy tám phần là anh hai chị hai muốn cái thai thứ hai, không thích Nữu Nữu, cũng rất không vui, các người đã không muốn con, vậy thì người làm chú là y muốn.

Trình Mỹ Lệ: "...!!" Bọn họ gửi tâm thư chỗ nào vậy?

Hết chương 104

105. Chương 105: 105. Hai Con Ong Mật Bay Trên Không

Sau bữa cơm chiều, người một nhà tụ tập cùng một chỗ, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn tỏ vẻ nguyện ý đưa Nữu Nữu vào danh nghĩa con nuôi, hơn nữa Vũ Khánh Cương còn nói một chuyện: "Sang năm Nữu Nữu liền lên năm nhất tiểu học đi? Vừa vặn con cùng Tư Văn đều công tác ở Lan Châu tân thành, liền để Nữu Nữu trực tiếp đến Lan Châu Nhất Tiểu đi, nghe nói trường tiểu học kia không tồi."

Lan Châu Nhất Tiểu, trước kia là nhà dạy trẻ nổi danh Lan Châu, cũng là tiểu học có tiếng mở hơn hai trăm năm, học sinh đi vào, mọi mặt đều yêu cầu rất nghiêm khắc.

Có điều Nhất Tiểu lại tồn tại tỉ lệ lên lớp cao tới chín mươi tám phần trăm, cho dù yêu cầu rất nhiều nhưng vẫn đông như trẩy hội, bao nhiêu gia trưởng vót đến nhọn cả đầu cũng muốn cho con cái đi vào Nhất Tiểu đọc sách!

"Nhưng mà người nhà không vươn tay tới đó được, một mình nó chúng ta không yên lòng!" Ba Hứa có chút động lòng, nhưng vừa nghĩ tới không ai chăm sóc cháu gái nhỏ đi học, liền lo lắng không thôi.

Nhất Tiểu có tốt nữa, cũng không thể để cháu gái nhỏ bé một mình đi học.

"Có người chú là con ở đó, có người chăm sóc nó mà." Hứa Tư Văn có chút giận mọi người ghét bỏ Nữu Nữu, đối với cô nhóc lại càng nổi lên lòng thương tiếc, chăm sóc một đứa trẻ, y vẫn là chăm sóc được.

Bốn người Hứa gia nhìn nhau một cái, thế mà lại gật đầu đồng ý!

"Nếu như vậy, lúc nghỉ hè, hai đứa có thể nuôi nó một khoảng thời gian trước, chỉ mong nuôi xong hai đứa còn có tâm tình tiếp nhận nó."

Trong lòng Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương đều kìm nén một hơi, cảm thấy tiểu Nữu Nữu thật đáng thương.

Cho dù chị dâu Hứa cái gì cũng tốt, cũng có khí độ, nhưng rốt cuộc là có chút ý bất bình.

Lần này trở về Hứa Tư Văn cũng cảm thấy hơi khác biệt, sau đó vẫn là anh hai len lén nói với y một chút.

Vốn là anh hai sinh một đứa con gái, mẹ đã không thể tiếp thu, mà y thì sao? Lập tức gặp gỡ Vũ Khánh Cương, không thể có con, lúc này hai cụ nhìn chị dâu cũng có chút so đo...

Hơn nữa nghe nói có người liên tiếp sinh ra ba đứa con gái, lời đàm tiếu gần như bay đầy trời, còn có người vì vậy mà ly hôn, gần như mỗi ngày đều cãi nhau, bắt đầu từ lúc ấy, mặt mẹ liền biến sắc.

Mẹ Hứa truyền thống, cũng có chút cố chấp thuộc về nữ nhân truyền thống, lời ra tiếng vào nghe nhiều, dĩ nhiên cho rằng nối dõi tông đường mới là con đường hưng thịnh, con út có thể tìm một nam nhân sinh sống, nhưng mà không thể không có hậu đại!

Trẻ con của người khác không thân, vậy trẻ con nhà mình khẳng định là thân, hơi hơi ám chỉ Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ, lại thêm Trình Mỹ Lệ cũng bị ảnh hưởng, thế mà cũng muốn cái thai thứ hai, có điều bởi vì hắn là giáo viên công chức, vẫn không thể mặt dày sinh nhiều con giống như người khác.

Lúc này tốt rồi, có Hứa Tư Văn làm người tiếp nhận, hai vợ chồng bọn họ chính là muốn cái thai thứ hai, người khác cũng không nói được gì.

"Sau này Nữu Nữu chính là cô gái nhà họ Vũ bọn em, ra cửa chính là cô nãi nãi* Vũ gia, không thấp hơn ai khác!" Vũ Khánh Cương cho rằng chỉ có góc núi chỗ bọn họ mới trọng nam khinh nữ chứ, không nghĩ tới Hứa gia nơi này, cũng gần như vậy, chỉ có điều không nghiêm trọng như chỗ bọn họ.

*Cô nãi nãi có nhiều nghĩa, trong trường hợp này là cách gọi cô gái chưa có chồng, bày tỏ sự thân thiết.

Không quá vài ngày sau, tuy rằng cơn giận không tiêu, nhưng đã nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa nếu đã xác định là Nữu Nữu, vậy bọn họ vừa có con gái, Đông Bắc còn có một đứa cháu trai chưa ra đời, lần này tốt rồi, bất kể là Hứa gia hay là Vũ gia, đều có thể an tâm.

Nhưng mà chuyện lại tới nữa.

"Nếu đã có người dưỡng già, vậy thì làm việc, hai người xem chọn cái ngày hoàng đạo, tuy rằng không thể đăng ký, nhưng cũng không thể im hơi lặng tiếng liền qua ngày chứ, thông gia bên kia muốn làm lễ thế nào? Tiền biếu có yêu cầu gì không? Sính lễ có nói gì không?" Anh hai Vũ gia hỏi một trận trong điện thoại, hỏi đến mắt ông chủ Vũ nổ đom đóm.

"Tư Văn à, con có biết bên chỗ Cương tử có quy củ gì hay không? Tam môi lục sính, tiền biếu nhiều ít? Tuy rằng trên pháp luật không thừa nhận các con, nhưng vấn đề trong tộc nhân phải nói một tiếng mời tiệc một lần, cũng không thể cứ danh không chính ngôn không thuận như vậy mà sống tiếp." Cũng trong lúc đó, Hứa Tư Văn cũng bị mẹ Hứa dò hỏi như vậy.

Cuối cùng sau khi hai chồng chồng trở lại biệt thự Lan Châu, hai người nhìn nhau im lặng nửa ngày.

"Anh nói trước đi!"

"Em nói trước đi!"

Trăm miệng một lời!

"Vậy anh nói trước, vợ, trong nhà nói..." Vũ Khánh Cương hóp bụng nói ý tứ của Vũ gia bên kia.

"Thật trùng hợp!" Hứa Tư Văn ngẩng đầu mắt to sáng nhấp nhánh nhìn Vũ Khánh Cương, cũng đem dự định của Hứa gia nói ra.

"Không dễ xử lí đâu vợ à!" Sau khi Vũ Khánh Cương nghe xong tuy rằng cũng vui mừng, nhưng mà sau đó liền vuốt cằm rầu rĩ: "Hai bên đều có lòng, nhưng chúng ta phải làm sao?"

Đều là người nhà, đều là người hiểu rõ sự tồn tại của bọn họ nhất, gần ai xa ai đều không ổn, đều sẽ tổn thương tấm lòng đối phương.

"Chúng ta đều là nam, không có cái gọi là ai gả ai cưới, nếu người hai nhà đều muốn làm lễ, không bằng đồng thời gặp mặt, sau đó ăn một bữa cơm?" Hứa Tư Văn cảm thấy không cần làm long trọng bao nhiêu, y cũng không thích náo động đến mức mọi người đều biết.

Chỉ là Vũ Khánh Cương có thể ở cùng y, cảm nhận một chút sinh hoạt không khác biệt gì so với người bình thường của bọn họ, như vậy cũng đủ rồi.

Hứa Tư Văn là một người rất dễ thỏa mãn.

Không có quá nhiều hy vọng xa vời.

Nhưng Vũ Khánh Cương lại cố tình ngược lại với y, hắn muốn vợ hắn không được thiếu gì kém gì so với người khác, dựa vào cái gì không thể quang minh chính đại ở cùng mình chứ? Ngay cả bày cái bàn tiệc cũng không thể bày lớn, đây là muốn bắt nạt chết người ta à?

"Vẫn là mỗi nhà làm một lần tốt hơn, ở nhà em làm một lần, ở quê anh làm một lần. Trước tiên phải thông gia một lần, sau đó..." Vũ Khánh Cương nhân cơ hội mặc sức tưởng tượng về tương lai một phen, nghĩ rất nhiều rất nhiều, nghĩ tới mức mặt Hứa Tư Văn đen lại luôn!

Tuy rằng Hứa Tư Văn phản đối phô trương lãng phí, cũng không ép buộc Vũ Khánh Cương, hai người thu thập một chút liền bay về Đông Bắc.

"Nếu không như vầy đi, hai nhà chúng ta giống nhau, tiền biếu cùng quà cưới, sính lễ đều đưa cho đối phương một lần, cũng đừng phân ra ai gả ai cưới, hai đứa đều xem như gả ra ngoài, cũng đều xem là bên cưới vợ, đỡ lãng phí miệng lưỡi." Anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa cũng không thể làm rõ ràng toàn bộ, hai người đều cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Cuối cùng vẫn là chị dâu Thúy Hoa quyết định, dùng phương pháp trung hòa.

"Anh hai, chị hai, ba mẹ em gặp mặt mọi người quen biết nhau một chút." Thông gia gặp nhau gì đó, Hứa Tư Văn thật sự không nói ra được.

"Phải!" Anh hai Vũ gia gật đầu.

Vì vậy Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương lại bay về Lan Châu trở về Hứa gia tập, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Gia Văn đi làm một loạt thủ tục, chờ lúc hai người bọn họ đi, trên pháp luật mà nói, Nữu Nữu chính là con gái của bọn họ.

"Chú Hứa thím Hứa, anh hai chị hai, thân thể cháu dâu trưởng bên nhà con không tiện, nên chỉ có thể mời mọi người đến chỗ bọn con để thông gia gặp nhau." Vũ Khánh Cương có chút đột ngột nói với người nhà họ Hứa về hiện trạng của Vũ gia.

Không phải là người nhà họ Vũ bọn họ kiêu ngạo, thật sự là trong nhà không đi được.

Thông gia gặp nhau, thông gia gặp nhau, đều sẽ là người nhà của nhau, hiện tại người lớn nhất Vũ gia ngoại trừ Hứa Tư Văn thì chính là Adela (lớn ở đây nghĩa là đặt lên vị trí đầu, quan tâm hàng đầu).

"Có thể, hai người đi về trước, chúng ta chuẩn bị một chút, tìm một ngày hoàng đạo qua gặp thông gia." Hiếm khi, người người nhà họ Hứa lại đều cảm thấy Vũ Khánh Cương vừa mắt.

Vũ Khánh Cương không tìm được manh mối, buổi tối liền ôm vợ cầu giải thích: "Sao dễ dàng như vậy liền gật đầu? Không giống bọn họ nha?"

Vũ Khánh Cương vĩnh viễn không quên được, lúc hắn vừa mới tới cửa, cảm xúc và hành động kịch liệt của người nhà họ Hứa, lúc này sao từng người từng người đều nhìn hắn giống như nhìn Hứa Tư Văn vậy? Việc này không bình thường!

"Đồ ngốc!" Hứa Tư Văn tự mình uốn éo thân thể, thay đổi một tư thế càng thoải mái vùi ở trong ngực Vũ Khánh Cương: "Anh suy nghĩ một chút xem, mặc dù bọn họ nói ai gả ai cưới cũng không đáng kể, nhưng mà trong lòng vẫn là có chút khúc mắc, có điều, anh để bọn họ đến Vũ gia gặp thông gia, hình thức như vậy ở nam nữ, đều là nhà trai đến nhà gái gặp thông gia, bởi vì nguyên nhân do em, trong nhà vẫn luôn vô cùng lảng tránh, người trong tộc cũng im miệng, à, chính là rất kiêng kỵ, bây giờ nếu đến nhà anh gặp thông gia, vậy ý tứ anh chính là nhà gái, mà bọn họ, thì lại là bên nhà trai, sau này ra ngoài có thể nói thẳng em cưới anh… vào cửa… Ha ha…!"

Vừa nghĩ tới việc y cưới Vũ Khánh Cương vào cửa, Vũ Khánh Cương dáng vẻ thô kệch mặc một thân quần áo cô dâu… Không được!

Hứa Tư Văn ở trong ngực Vũ Khánh Cương cười đến ngã trái ngã phải.

Trước đây có từng nghĩ rằng y cũng có lúc thoải mái như vậy?

Nhưng mà bây giờ mỗi ngày có chuyện bận bịu không xong, hạnh phúc hưởng thụ không hết, còn có chuyện vui cười vang liên tục, xâu chuỗi người hai nhà lại, một người yêu ở bên cạnh, còn cùng điên với y.

"Gả liền gả đi, dù sao anh cũng nói rồi, muốn vào cửa nhà Hứa gia các người, chết rồi cũng chôn trong mộ tổ Hứa gia, ha ha, bài vị cũng phải đặt chung với em trong từ đường của Hứa gia!"

Hứa Tư Văn nghe Vũ Khánh Cương vô lại nói như vậy, lại là một trận cười vang!

Nhớ lại lần đầu tiên Vũ Khánh Cương dẫn y về nhà, không phải là nói như vậy sao!

Vũ Khánh Cương nhìn vợ cười vui vẻ, trong lòng cũng cảm thấy cao hứng, chỉ cần vợ vui vẻ là được rồi, còn có lấy chồng hay không chỉ là cái hình thức mà thôi, dù sao thì đến lúc ngủ, ai trên ai dưới mới là mấu chốt nhất.

Hai người lại bay trở về Đông Bắc, trải qua mấy lần bay trên trời, Hứa Tư Văn đã chán ghét, Vũ Khánh Cương ngược lại là thích thú, lúc chuyên cơ về tới Đông Bắc, cũng không biết chiếm được chủ ý từ nơi nào, thế mà lại lôi kéo Hứa Tư Văn ở trên chuyên cơ làm hai phát!

Hứa Tư Văn chấn kinh rồi!

Đây là Vũ Khánh Cương Vũ đại lão hổ mà y biết sao?

Người thuần phác trước kia đâu?

Lẽ nào đều bị ăn rồi à?

"Vợ à, cảm giác thế nào?" Vũ Khánh Cương hưởng thụ hôn hôn Hứa Tư Văn, ở trên trời làm cái kia thật có sáng tạo, hắn rất kích động!

"Sao anh lại nghĩ tới? Hay là người khác dạy anh?" Hứa Tư Văn nghiến răng nghiến lợi, thắt lưng y còn có thể thẳng lên sao? Một hồi xuống phi cơ làm sao bây giờ? Còn có miệng của y khẳng định bị Vũ đại lão hổ cắn sưng lên rồi!

Mỗi lần đều như vậy, cũng không biết miệng mình hấp dẫn hắn chỗ nào, làm cho hắn không gặm sưng lên thì không bỏ qua!

"Anh nghe trong bài hát hát cái gì mà ba vạn trời cao, anh liền suy nghĩ, nếu hai ta ngủ ở trên đây một hồi, hẳn là không tồi." Hiện tại Vũ Khánh Cương biết tìm sinh hoạt tình thú, là nhờ có Bách Lý Hãn Mạc! Có điều hắn sẽ không bán đứng anh em mà nói cho vợ đâu.

"Anh đủ rồi!" Hứa Tư Văn nện giường: "Sao anh không có đầu óc vậy? Làm sao bây giờ? Nơi này có thể tắm rửa sao?"

"Vợ đừng nóng giận, sớm chuẩn bị tốt rồi, đi! Tắm rửa cho em một chút liền sạch sẽ!" Ông chủ Vũ sao có thể để vợ cứ như vậy mà xuống máy bay chứ? Tới thời điểm liền lập tức chuẩn bị nước, đun nóng cho vợ dùng để tắm rửa.

Hứa Tư Văn vừa nghe càng giận, hóa ra sớm có dự mưu!

Vũ đại lão hổ trở nên xấu rồi!

Hét chương 105

106. Chương 106: 106. Thông Gia Gặp Nhau

Tắm rửa trên máy bay, có bao nhiêu xa xỉ hả?

Hứa Tư Văn không biết, thế nhưng mãi cho đến khi ngồi lên xe đi về nhà, y đều cảm thấy nóng nảy đến hoảng loạn.

Ông chủ Vũ lôi kéo tay vợ ngược lại là đắc ý, cảm thấy tình thú gì đó cũng không tồi, sau này có thể thêm chút tình thú...

Sau khi đến Vũ gia, người một nhà cuối cùng đã đông đủ, Vũ Khánh Cương không nói hai lời, trực tiếp để cho vợ nói, Hứa Tư Văn hiện giờ, đang cân nhắc từ ngữ một chút, nói cho người nhà họ Vũ nghe.

"Như vậy rất tốt!" Chị dâu Thúy Hoa là người đầu tiên cao hứng: "Tới đây chị chiêu đãi món ngon!"

"Thằng hai, mày với nhà mày nuôi thai cho tốt, đừng thêm phiền là được, cái khác tao tới thu xếp!" Anh hai Vũ gia cũng cao hứng, em trai thế mà đã có người muốn rồi.

Hứa Tư Văn có chút uất ức lại có chút lo lắng, lôi kéo Vũ Khánh Cương kề tai nói nhỏ: "Anh hai chị hai sao lại không có không vui vậy?"

Thật đúng là vật đổi sao dời!

Lúc ở Hứa gia, là Vũ Khánh Cương như vậy, đến Vũ gia liền biến thành Hứa Tư Văn.

"Anh cũng bồn chồn đây!" Kỳ thực Vũ Khánh Cương cũng không tìm được manh mối, sao anh hai chị hai giống như không thể chờ đợi được nữa vậy?

Ông chủ Vũ không giấu được lời, lôi kéo vợ đi tìm anh hai chị hai hỏi rõ, hắn cũng không muốn khó chịu cùng với vợ nửa đêm cũng ngủ không yên.

"Tại sao không thể? Có người muốn cục thịt mày là tốt lắm rồi, còn không nhanh chóng tống ra ngoài để ở nhà cho thúi à?" Anh hai Vũ gia nói rất có sức lực.

"Ai nhìn mà không thấy được? Cương tử là chiếm được món hời lớn, Tư Văn à, em yên tâm, nhà chúng ta không có yêu cầu gì, chỉ cần em tiếp nhận nó là được." Chị dâu Thúy Hoa không nhiều lời, tuy nhiên cũng nói rõ ràng, hai người này cùng nhau, ai chiếm tiện nghi của ai, bọn họ vẫn là nhìn ra được, đặc biệt là mỗi lần Vũ Khánh Cương đều tinh thần sảng khoái, Hứa Tư Văn lại là mỏi lưng xoa eo.

Hai người, nói khiến cho Hứa Tư Văn mặt đỏ tai hồng, liền lôi kéo Vũ Khánh Cương trở về, chuyện như vậy biết được là tốt rồi, nói ra lời, thật là làm cho người ta đỏ mặt.

Hứa Tư Văn vốn muốn đặt vé máy bay cho người nhà, bao gồm cả tiểu Nữu Nữu, Vũ Khánh Cương lại rất thổ hào dùng chuyên cơ.

"Quá lãng phí!" Hứa Tư Văn có chút không vui, lúc hai người bọn họ qua lại bằng chuyên cơ, cũng không phải chỉ có hai người bọn họ ngồi, phòng khách quý là hai người bọn họ ở, ngồi trong cabin phía sau đều là nhân viên Đông Bắc Hổ, người của Đông Bắc Hổ còn cười, nói người khác đi công tác bằng máy bay, bọn họ đi công tác ngồi chuyên cơ, thời gian chờ máy bay cũng bớt đi.

Hơn nữa bọn họ qua lại mang theo người cũng chở theo hàng, bằng không Hứa Tư Văn cũng tuyệt đối sẽ không bay qua bay lại bằng chuyên cơ với Vũ Khánh Cương, lãng phí nhiều như vậy mà chỉ có hai người ngồi bay qua lại, Vũ Khánh Cương tình nguyện thì Hứa Tư Văn cũng phải phản đối.

"Không lãng phí, dù sao cũng phải bay qua bay lại, lại nói anh điện thoại cho anh hai nghe ý tứ của anh ấy, đồ đạc định mang tới không ít, nếu như đi máy bay mà nói, gửi vận chuyển chính là rất đắt."

Để chứng thực lời của mình, Vũ Khánh Cương trực tiếp lái Volvo đi đón, Hứa Tư Văn cũng đi theo.

Chờ đón được người nhà họ Hứa, Hứa Tư Văn không thể không bội phục Vũ Khánh Cương dự kiến trước.

Chỉ thấy tuy người nhà họ Hứa đều đã tới, hơn nữa quần áo trang phục đều rất phù hợp phong cách thư hương của Hứa gia, nhưng mà đồ đạc mang theo đều không ít, bốn cái vali lớn cùng hai cái túi lớn, một túi trong đó là quần áo người nhà họ Hứa mang theo để tắm rửa cùng với đồ tùy thân, còn lại tất cả đều là mang đến để gặp thông gia!

"Mẹ, nhiều đồ như vậy là cái gì thế?" Hứa Tư Văn có chút hắc tuyến nhìn Vũ Khánh Cương cùng anh trai y Hứa Gia Văn từng chút từng chút khuân đồ lên xe, vầy cũng quá nhiều rồi đi?

"Con biết cái gì?" Mẹ Hứa mới không thèm phản ứng với thằng con út đâu.

Tiểu Nữu Nữu lần đầu đi máy bay, hưng phấn qua đi, con nít quá nhỏ, quá cao hứng liền mệt không chịu được, nằm nhoài trên người mẹ mình ngủ đến rối tinh rối mù.

Hứa Tư Văn phát hiện người nhà đều rất trầm mặc, y tận lực điều tiết bầu không khí cũng không thành công, Vũ Khánh Cương lái xe chỉ biết cười khúc khích, cũng không biết thần kinh hắn sao lại thô như vậy chứ?

Đến đại viện Vũ gia, trong mắt người nhà họ Hứa đều chợt lóe thâm ý, không nghĩ tới Vũ gia còn phú quý hơn bọn họ tưởng tượng, lúc này trong lòng càng thêm chút thấp thỏm cùng bất an.

Cho dù Hứa Tư Văn trở về nói tốt muôn vàn, Vũ Khánh Cương cũng biểu hiện không tệ, nhưng lúc chưa thấy tình huống thực tế, vẫn có ba phần không tin.

Trăm nghe không bằng một thấy.

Ba Hứa lôi kéo rương hành lý, mẹ Hứa nắm chặt túi trong tay, Hứa gia là nhà bình thường không phú quý như vậy, tuy nhiên không thiếu khí khái, nếu người nhà họ Vũ không tốt như Tư Văn nói, hai người bọn họ tuyệt đối sẽ xoay người rời đi.

Nhà như vậy, không phải chốn về tốt cho Tư Văn.

Sau khi cửa lớn mở ra, anh hai Vũ gia cùng chị dâu Thúy Hoa đồng thời ra đón.

"Thế mà đến rồi, chờ thật lâu!" Anh hai Vũ gia một phen đoạt lấy rương hành lý trong tay ba Hứa cầm vào tay, còn một tay lôi kéo cánh tay ba Hứa đi vào trong viện: "Mau vào phòng lên giường ngồi chơi!"

"Thím trẻ quá, tôi cũng không dám gọi người, chúng ta đi vào trước đi!" Chị dâu Thúy Hoa cũng túm tay mẹ Hứa kéo vào bên trong.

Hai người vô cùng nhiệt tình.

Người nhà họ Hứa trái lại có chút thụ sủng nhược kinh.

Vẫn cho rằng mặc dù người nhà họ Vũ hòa khí, thì cũng là người có tiền, bọn họ cũng thấy không ít sự giả tạo của những người có tiền kia, còn có sắc mặt ghê tởm của nhà giàu mới nổi có tiền sẽ không nhận người.

Cũng không trách người nhà họ Hứa ẩn giấu ba phần vấn đề với Vũ Khánh Cương.

Hứa Gia Văn quay đầu nhìn Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn mở tay ra: "Mọi người thấy được chưa? Người Vũ gia rất tốt, sau này mọi người liền biết."

Hai người Vũ Khánh Cương cùng Hứa Gia Văn lại làm khuân vác một hồi, lúc này có thêm Hứa Tư Văn cùng Vũ Nguyên Cát đang ở nhà, Hứa Gia Văn làm người lớn nhất trong bốn người, trực tiếp bảo Vũ Khánh Cương đem đồ đạc đều chuyển vào trong phòng khách Vũ gia.

Hứa Tư Văn giúp khuân cái rương đi vào, thiếu chút nữa mệt đến gãy eo, quá nặng! Bạn đang ?

Thừa dịp bên kia trò chuyện khí thế ngất trời, y len lén mở valy ra nhìn vào bên trong, tất cả đều là rượu tửu đàn trong vò đất nung!

Hứa Tư Văn quả thực hết chỗ nói rồi.

Không biết anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa trao đổi với ba Hứa mẹ Hứa thế nào, sau khi bốn người lớn ở trong phòng khách nói một hồi, liền trực tiếp vào trong phòng lên giường ngồi trò chuyện, còn đóng kín cửa, không để người khác đi vào!

Để chị dâu Hứa gia cùng tiểu Nữu Nữu đang ngủ vào một căn phòng cho khách khác nghỉ ngơi, để Hứa Gia Văn theo cùng, lại đuổi Vũ Nguyên Cát đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai miệng ăn Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn.

Lúc này Vũ Khánh Cương đang giả vờ thành thật, anh trai và chị dâu hắn bảo hắn chờ ở phòng khách hắn liền thành thật chờ ở phòng khách, nhưng Hứa Tư Văn thì không!

Vừa thấy trong phòng khách không còn người khác, Hứa Tư Văn đứng dậy liền chạy tới cửa, nằm nhoài ở chỗ khe cửa dán lỗ tai vào, muốn nghe một chút động tĩnh trong phòng.

"Vợ? Em làm gì vậy?" Vũ Khánh Cương muốn kéo Hứa Tư Văn lại, mấy người lớn trong phòng đều đang nói chuyện, bọn họ không tham gia vào được, thành thật đợi mới là hành động tốt nhất thích hợp nhất trước mắt.

Hứa Tư Văn cũng không quay đầu lại vươn tay vuốt ve móng vuốt bự Vũ Khánh Cương đang kéo y: "Ai nha anh câm miệng, em nghe một chút xem bên trong nói cái gì."

"Vì sao nhất định phải biết bên trong nói gì chứ? Ba mẹ em còn có thể hãm hại em sao?" Vũ Khánh Cương cảm thấy lén nghe người ta nói chuyện như vậy không quá tốt.

"Em là sợ bọn họ vì chuyện của hai ta, có gì bất hòa ầm ĩ lên. Anh hai chị hai đều nghĩ cho em, ba mẹ em lại hướng về anh, lỡ như đều là nghĩ tới đối phương, sau đó trò chuyện hỏng bét thì làm sao bây giờ?" Hứa Tư Văn một bên nỗ lực nghe lén một bên lừa Vũ Khánh Cương, kỳ thực y chỉ là hiếu kỳ, ba mẹ muốn nói chuyện với anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa thế nào mà thôi.

Vũ Khánh Cương vừa nghe Hứa Tư Văn nói như vậy, trong lòng cũng loạn tùng phèo, lỡ như bên trong thật sự nói chuyện không thông rồi lại động tay chân thì chính là náo loạn chê cười.

Nếu không tại sao lại nói quan tâm sẽ bị loạn chứ.

Bốn người lớn đều hơn năm mươi tuổi rồi, chỉ có cái chuyện này, chỉ có thể nói cho tốt hơn chứ làm sao có khả năng nói không xong được?

Nếu là trước đây thì Vũ Khánh Cương đã sớm suy nghĩ rõ ràng, nhưng bây giờ không phải là thân ở trong cuộc sao? Lại bị Hứa Tư Văn lừa gạt như thế, Hứa Tư Văn không dễ dàng lừa gạt người ta, nhưng nếu y muốn lừa gạt, vậy thực sự là vừa gạt liền chuẩn.

Vũ Khánh Cương cũng theo Hứa Tư Văn dán lên cửa giống như con thằn lằn, bất đắc dĩ trên cửa có cái khe, cũng không biết có phải là cố ý hay không, chỉ có một cái ngay chỗ Hứa Tư Văn, chỗ khác đều kín kẽ!

Lần đầu tiên Vũ Khánh Cương hối hận sao mình lại thành thật như thế, làm ra cái nhà thứ gì cũng là đồ tốt nhất, nếu không thì có thể có hai cái khe cửa rồi.

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là Hứa Tư Văn dán vào khe cửa nghe lén, Vũ Khánh Cương kề sát ở phía sau Hứa Tư Văn tập trung tinh thần cùng nghe một chút.

Kỳ thực bốn gia trưởng trong phòng nói chuyện hoà hợp êm thấm, ba Hứa mẹ Hứa thì cảm thấy hóa ra Hứa Tư Văn chính là như vậy, lừa gạt Vũ Khánh Cương người ta theo cùng y, chỉ lo người nhà họ Vũ bất mãn; Vũ Quốc Cương cùng Trương Thúy Hoa lại không ủng hộ.

"Vũ gia chúng tôi, từ đời này tính lên trên, tám đời bần nông, có thể kết thông gia với người có học thức như Hứa gia, thực sự là chó ngáp phải ruồi rồi!"

Khóe miệng ba Hứa mẹ Hứa co rút, cuối cùng bọn họ đã lĩnh hội được sự phóng khoáng và lưu loát đặc trưng của người Đông Bắc rồi.

"Đồ cho Tư Văn chuẩn bị kết hôn chúng tôi đều đã mang đến, hai người cho Cương tử nhìn nhìn xem." Lúc này mẹ Hứa đã thả lỏng, hơn nữa giường sưởi của Vũ gia nóng hầm hập, lão thái thái học theo chị dâu Thúy Hoa ngồi xếp bằng ở phía trên, còn rất cao hứng.

"Vừa vặn, đồ chúng tôi chuẩn bị cho Cương tử cũng đặt xong rồi, thím với chú cũng cho Tư Văn xem đi!" Chị dâu Thúy Hoa rất thích mẹ Hứa, nói chuyện làm việc sắc bén lưu loát, không có một chút thanh cao kiêu ngạo của người có học thức, trước đây cô tiếp xúc qua không ít phụ nữ học lực cao, nhưng mấy người đó đều xem thường cô, cảm thấy cô quê mùa, cô cũng không thích mấy người đó, cảm thấy có học thức là tốt, nhưng có học thức lại làm ra vẻ thì không tốt.

Ấn tượng của ba Hứa với Vũ Quốc Cương cũng không tồi, đây là một người thành thật, Vũ Quốc Cương biết ba Hứa có học thức, trên lời nói cử chỉ đều rất tôn trọng "chú Hứa" chỉ lớn hơn anh không tới mười tuổi này.

Kỳ thực thông gia gặp nhau, đều chú ý một chút về tiền biếu nhiều ít sính lễ nhiều ít phòng ở nhà đất gì đó, nhưng hai nam nhân liền bớt được nhiều việc, trực tiếp lấy đồ mà người nhà đã chuẩn bị ra, nhìn xem thế nào, liền xong việc.

Nhìn một lần, cũng là để cho mình, để cho người nhà đối phương yên tâm.

Bốn gia trưởng nói chuyện tốt tốt đẹp đẹp, sau đó liền mở cửa đi đến phòng khách, trong phòng quá nhỏ không để được những thứ đó.

Kết quả chị dâu Thúy Hoa vừa mở cửa, liền có hai người ngã vào dưới cửa!

Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương không nghe thấy động tĩnh, nhưng càng không nghe thấy thì trong lòng lại càng ngứa ngáy, tập trung tinh thần, không nghĩ tới chị dâu Thúy Hoa lại bất thình lình mở cửa!

Cửa là mở vào phía trong, Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương dán ở trên cửa dĩ nhiên là nằm úp sấp ngã vào...

Hết chương 106

107. Chương 107: 107. Ba Hai Cùng Ba Nhỏ

May là Vũ Khánh Cương phản ứng nhanh, lúc nằm úp sấp ngã vào, thắt lưng dùng sức ở giữa không trung, làm một cái Càn khôn đại na di với vợ, biến thành hắn ở phía dưới làm đệm thịt cho vợ, còn vợ thì nằm nhoài trên người hắn, mà sau lưng hắn, lại là sàn nhà, may là trên sàn nhà còn trải một tầng thảm trải sàn thật mỏng giảm bớt một chút.

Hắn té xuống cũng là "hự" một tiếng!

Đặc biệt rõ ràng!

Bốn người lớn nhìn hai tên nhóc ngã vào, phản ứng khác nhau.

Ba Hứa là trợn mắt trừng trừng, anh hai Vũ gia là thở hổn hển như trâu, mẹ Hứa lại là không biết làm sao, chị dâu Thúy Hoa lại là chỉ hận rèn sắt không thành thép!

Hứa Gia Văn mang theo Trình Mỹ Lệ cùng tiểu Nữu Nữu mới vừa tỉnh ngủ, nghe thấy động tĩnh mở cửa liền thấy Hứa Tư Văn đặt ở trên người Vũ Khánh Cương, mà Vũ Khánh Cương thì lại là ngã vào trước mặt bốn người lớn.

Hứa Tư Văn bị bắt tại trận, hự hự hự nghẹn đến sắc mặt đỏ chót, nhỏ giọng gọi người: "Ba mẹ, anh hai Vũ, chị Thúy Hoa."

Vũ Khánh Cương ở dưới người y rầm rì giả bộ đáng thương, vừa nãy té một chút tuy rằng không nặng nhưng cũng không nhẹ, đặc biệt là, ông chủ Vũ rất biết nhìn mặt đoán ý, sắc mặt bốn gia trưởng không phải dễ nhìn cỡ nào...

"Mày cái đồ não phẳng!"

"Thằng con kém cỏi!"

Câu đầu tiên là anh hai Vũ gia mắng Vũ Khánh Cương, câu sau là ba Hứa quát lớn Hứa Tư Văn, ngược lại cùng một ý tứ: hai người hết sức tức giận!

Hứa Tư Văn vừa thấy sự tình không tốt, bò dậy, kéo Vũ Khánh Cương lên, mở cửa bỏ chạy, không chạy không được, ba y nổi giận rồi!

Anh trai cùng chị dâu y chỉ biết cười ha ha, cũng không biết giúp một chút.

Vũ Khánh Cương còn trốn nhanh hơn Hứa Tư Văn, vừa bắt đầu là Hứa Tư Văn kéo tay hắn chạy, có điều rất nhanh lại là hắn kéo vợ chạy như điên...

Trước đây Hứa Tư Văn không phải như vậy, cơ mà lần kia thấy được Vũ Khánh Cương chạy vui vẻ sung sướng, lúc đó cuối cùng chẳng phải ba y lui quân lặng lẽ sao? Cho nên lần này y cũng chạy...

Sau một trận náo loạn, Vũ Khánh Cương bị Vũ Quốc Cương đá hai cước trên mông, Hứa Tư Văn bị ba Hứa vỗ một phát trên đầu, chị dâu Thúy Hoa ôm Nữu Nữu đã tỉnh lại không buông tay, mẹ Hứa sai sử thằng con lớn cùng vợ thằng con lớn mở valy ra bày đồ kết hôn của Hứa Tư Văn cho thông gia xem qua; Vũ Quốc Cương gọi con trai lớn cùng vợ tương lai của con trai lớn, thằng con lớn thì cũng lấy đồ đến cho thông gia nhìn xem, còn vợ thằng con lớn bởi vì ngôn ngữ không thông, cho nên phái vào trong phòng trông hai người gây lỗi lầm kia, nửa giờ sau là có thể thả ra.

Adela cầm chổi lông gà đỡ eo, chổi lông gà là mẹ chồng tương lai ban cho, dùng tư thế nâng thượng phương bảo kiếm cầm ở trong tay, hai mắt canh chừng không chớp một cái.

Mà Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn thì lại ở trên giường trong phòng, một người góc tường phía đông một người góc tường phía tây, quỳ đối diện góc tường. "Cương tử, nhà anh không quỳ bài vị tổ tiên sao?" Hứa Tư Văn quay đầu tán gẫu với Vũ Khánh Cương. "Nhà anh ngay cả mộ tổ cũng không có, đâu ra bài vị tổ tiên? Anh hai anh phạt anh úp mặt vào tường suy ngẫm." Vũ Khánh Cương thật hoài niệm khi đó, chính là hiện tại không hề tốt đẹp: "Vợ à, ba em sao lại nghĩ ra vậy? Để hai ta quỳ góc tường?" "Quy củ nhà anh là úp mặt vào tường hối lỗi, quy củ nhà em là quỳ bài vị tổ tiên, hai bên kết hợp một chút, liền thành hai ta quỳ góc tường." Hứa Tư Văn ngửa đầu nhìn nhìn góc tường phía trên, hình tam giác tiêu chuẩn.

Hôm nay lúc chạy đi, trong lòng cảm giác như là bỏ lại gánh nặng, giống như hết thảy đều khác đi…

Chờ nửa giờ sau, hai người giải cấm, kỳ thực lúc quỳ, dưới đầu gối là đệm giường thật dày, Hứa Tư Văn ngược lại là nghĩ thành thành thật thật tiếp nhận trừng phạt, nhưng Vũ Khánh Cương không thành thật, thừa dịp Adela chưa tới liền ăn gian, sau khi Adela đến còn tưởng rằng chính là phạt quỳ như vậy.

Trong phòng khách, valy bày đầy đất.

Trong bốn cái rương lớn của Hứa Tư Văn, một rương trạng nguyên hồng, một rương nữ nhi hồng, một rương giấy và bút mực văn phòng tứ bảo, một rương chữ mẫu cuộn tranh đồ cổ ngọc khí, một bao sáu thớt tơ lụa.

Của Vũ Khánh Cương thì chính là mấy thứ chị dâu Thúy Hoa tích góp cho hắn, vừa mở ra, trần trụi gần như muốn chói mù mắt người ta. "Nhà chúng tôi không có chiều sâu gì, cũng không lấy ra được mấy thứ văn nhã như nhà bên đó, liền thực dụng vậy." Anh hai Vũ gia xoa xoa tay, nhìn mà thèm đồ vật của Hứa gia, thoạt nhìn chính là đồ cổ, là đồ gia truyền đi? "Mấy thứ này đều là lúc nó mới vừa ra đời chúng tôi liền bắt đầu chuẩn bị, sau này liền giao hết cho bọn nhỏ, chính bọn nó muốn dùng thế nào liền dùng như thế ấy." Cho dù đồ của Vũ gia rất tục khí, nhưng đồng thời cũng rất chân thực, Hứa gia có thể nhìn ra tất cả đều là thứ mà người bình thường không thấy được, có điều đồ Hứa gia lấy ra, nếu bàn luận về giá trị, tuyệt đối không kém so với Vũ gia.

Đặc biệt là hai bộ ngọc khí kia, chính là "hoàng kim có giá ngọc vô giá" đó!

Hứa Tư Văn nhìn một đống vàng vẻ mặt , Vũ Khánh Cương nhìn chữ mẫu cuộn tranh đồ cổ ngọc khí trong rương kia chảy nước miếng.

Hứa Gia Văn ôm lấy tiểu Nữu Nữu, bỏ vào trong lòng Hứa Tư Văn, nghiêm túc hỏi Nữu Nữu: "Còn nhớ lời con nói lúc tới đây không?" "Dạ nhớ!" Tiểu Nữu Nữu gật đầu, sau đó xoay đầu nhỏ qua, hô một câu với Vũ Khánh Cương: "Ba hai!" Sau đó lại xoay cái cổ nhỏ nhìn Hứa Tư Văn đang kinh ngạc: "Ba nhỏ!" Người một phòng đều hoàn toàn sợ ngây người!

Nhóc này có ý gì? "Nữu Nữu, con nên gọi chú Vũ với chú út là gì?" Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ bó tay toàn tập. "Con có ba ba ma ma, thế nhưng con lại thành con gái của chú Vũ với chú út, căn cứ vào nguyên tắc tới trước tới sau, ba ba ma ma còn nói phải coi chú Vũ và chú út là ba ruột, như vậy chú Vũ chính là người ba thứ hai của Nữu Nữu, để phân chia tránh cho hỗn loạn, liền gọi chú Vũ là ba hai, chú út nhỏ hơn cả ba và chú Vũ, trong ba người ba, là người ba nhỏ nhất, cho nên gọi ba nhỏ." Tiểu nha đầu nói mạch lạc rõ ràng trật tự phân minh, là bà cụ non tiêu tiêu chuẩn chuẩn!

Hứa Tư Văn lần đầu được con nít gọi "ba", vẻ mặt cao hứng ôm Nữu Nữu hôn mấy cái!

Con gái Hứa gia họ, từ nhỏ đã thông minh như vậy rồi!

Lớn rồi khẳng định cũng khôn khéo!

Vũ Nguyên Cát phiên dịch cho Adela nghe, Adela cũng ngạc nhiên nhìn tiểu Nữu Nữu, cô bé nhỏ như vậy mà lại có thể nghĩ nhiều đến thế.

Vũ Khánh Cương cũng mừng đến vò đầu bứt tai, con gái nhỏ này quá thông minh!

Trong lúc nhất thời, tiểu Nữu Nữu thành thịt trong tim của tất cả mọi người, nhóc con này nhí nha nhí nhảnh, chị dâu Thúy Hoa cũng muốn cướp tới tự mình nuôi. "Thấy chưa? Tiểu nha đầu ranh ma như quỷ vậy, hai đứa phải có chuẩn bị tâm lý, đến lúc đó chớ bị náo động đến loạn lên thì chính là tốt rồi!" Đối với

việc con gái ruột của mình mới nhỏ như vậy liền đặc biệt tự lập, Trình Mỹ Lệ thật sự là rất nhức đầu, con cái quá thông minh, liền có vẻ cha mẹ quá vô năng… " Không có chuyện gì đâu chị, em cùng Cương tử rất thích!" Lúc này Hứa Tư Văn còn đắm chìm trong cảm giác có đứa bé gọi mình là "ba", quên mất cái chữ "nhỏ" ở phía sau.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, mẹ Hứa len lén hỏi ba Hứa: "Lời kia của cháu gái có phải là ông dạy không?" "Tôi chỗ nào có thể chứ? Tiểu nha đầu từ nhỏ đã có dáng vẻ của chính mình, bà cũng không phải không biết, chỉ là không nghĩ tới nó còn có thể trật tự rõ ràng nói nhiều lời như vậy, xem ra tương lai cháu gái chúng ta, khẳng định rất thông minh!" Ba Hứa luôn luôn thích con nít thông minh.

Một bên khác Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ cũng cảm thấy nhóc con tiểu Nữu Nữu này thông minh quá mức, cũng không biết mỗi ngày trong cái đầu nhỏ đó suy nghĩ những gì…

Vũ Khánh Cương ôm Hứa Tư Văn, hai người nửa đêm không ngủ, toàn bộ đều là tán gẫu về tiểu Nữu Nữu, bây giờ là con gái của bọn họ, hai người lần đầu làm ba, thực sự là cảm giác tốt cực kỳ!

Adela cũng nói hồi lâu với Vũ Nguyên Cát về tiểu Nữu Nữu, cô cho rằng tiểu Nữu Nữu rất tuyệt, hi vọng tương lai con mình có thể thông minh giống bé. "Ngược lại thật ra anh hi vọng con có thể bình thường chút, như vậy quá tinh quái rồi." Vũ Nguyên Cát vừa nghĩ tới tiểu nha đầu mới hơn năm tuổi chút xíu kia, cũng cảm thấy không quá tốt, đây chính là thành em gái của mình rồi.

Tiểu nha đầu thông minh như vậy, tương lai cũng không biết ông chú có thể giáo dục thành tài cho tốt hay không.

Vốn là phải về làng Hổ thôn Mãnh Hổ quận Lão Hổ huyện Kháo Sơn bày tiệc mời rượu, nhưng mà Hứa gia bên kia có chuyện không hết bận, hơn nữa anh hai Hứa gia chỉ có hai ngày kỳ nghỉ. "Nếu không liền để đến mùa đông đi? Thu hoạch vụ thu đông xong khẳng định có thời gian!" Chị dâu Thúy Hoa dọn thiệt nhiều thứ cho thông gia mang về.

Tất cả đều là đặc sản thổ sản Đông Bắc. "Để xem lại một chút, lúc này ở nhà bên kia phải cấy mạ lúa nước, một năm hai vụ lúa không thể bị dở dang, chị dâu nó, nếu như có cơ hội, cũng đến chỗ chúng tôi một chút đi, không nói những cái khác, đồ ở trong núi chúng ta có thể ra sức hái!" Người hai nhà lưu luyến không rời, ngược lại Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn lén lút thở phào nhẹ nhõm, trước mặt người nhà hai người bọn họ cũng không dám quá thả lỏng, chỉ sợ bị dạy dỗ ăn cục u trên đầu.

Nữu Nữu ở bên cạnh nói lời tạm biệt, được một túi tiền lì xì to, Adela cũng được không ít, ngay cả Vũ Nguyên Cát cũng có, náo động đến mức Vũ Nguyên Cát hai mươi tuổi cũng phải đỏ mặt.

Vũ Song Hỉ cùng Vũ Phẩm Tường không về, thì để chị dâu Thúy Hoa nhận, dự định chờ hai người bọn nó trở về thì đưa lại.

Vũ Khánh Cương lại tích cực đưa cả nhà ba vợ đi, thuận tiện cũng ngoéo tay với con gái nhỏ của mình hẹn lần sau dẫn bé đi Lan Châu cổ thành chơi đùa. "Tư Văn à, lúc này ba mẹ yên tâm rồi!" Tới gần cửa an ninh, mẹ Hứa kéo tay Hứa Tư Văn nói như vậy. "Dạ!" Hứa Tư Văn nặng nề gật đầu.

Y hiểu rõ, thật sự, y đều hiểu.

Hứa Tư Văn cũng chỉ mới biết, lúc mới đầu người nhà họ Hứa thế mà lại không biết nội tình nhà Vũ Khánh Cương, mà Vũ Khánh Cương cho rằng Hứa Tư Văn sẽ nói với họ, cũng không nhắc tới những thứ đó, sợ bị ba vợ cho là giàu xổi gì, kết quả đến bây giờ mới biết, hai người ai cũng không nói với người trong nhà, những chuyện đó vẫn là người nhà tự mình tìm người tra được.

Cũng khó trách người nhà họ Hứa vốn là thái độ rất tốt, sau đó đột nhiên lại thay đổi.

Tiễn người nhà họ Hứa đi, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn không về đại viện Vũ gia, mà là đến tập đoàn Đông Bắc Hổ.

Vũ Khánh Cương có một đống lớn sự tình chờ xử lý, Hứa Tư Văn thì lại phải nâng cấp phần mềm làm cho Đông Bắc Hổ năm ngoái, ghép vào một mô-đun khác.

Hai người bận rộn ba ngày mới hết bận, đang chuẩn bị lái xe về đại viện Vũ gia, xem anh hai chị hai, sau đó bọn họ còn phải về Lan Châu bên kia.

Mới vừa lên đường, ông chủ Vũ liền nhận một cú điện thoại, lúc đó cái mặt kéo còn dài hơn so với mặt ngựa, khắp toàn thân từ trên xuống dưới là lửa giận như bão táp.

Hết chương 107

108. Chương 108: 108. Vũ Phẩm Tường Bệnh Tuổi Dậy Thì

"Làm sao vậy?"

"Thằng út tên tiểu tử thúi kia, dẫn theo năm đứa nhóc con, tạo cái dàn nhạc chó má, đứng ở chỗ ngã ba kìa!"

Vũ Khánh Cương là thật sự nổi giận, bàn tay nắm vô lăng đều có thể nhìn thấy khớp xương trắng, Hứa Tư Văn không khỏi vươn tay vỗ vỗ hắn: "Con nít tuổi này đều có tâm lý phản nghịch, trước tiên anh đừng nóng giận, đi xem xem chuyện gì xảy ra lại nói."

"Chính là thiếu đánh mà!" Ông chủ Vũ xoay vô lăng, đạp chân ga một cước liền gào thét chạy đi, thẳng đến chỗ ngã ba.

Vũ Phẩm Tường còn chưa biết ông chú hùng hổ của mình sắp tới, cùng năm người bạn học đều là một thân đặc biệt hiphop, hoặc nói là trang phục hiphop, ăn diện mười phần phong độ.

Hai cái loa cao cấp với sáu cái dây microphone, bên ngoài loa đỏ chót, giống như cái valy đỏ, sau khi kéo nguồn mở điện, hai người cầm ghita hai người ôm ghita bass, một người chơi đàn điện tử, còn lại một người tự nhiên là giọng hát chính, vốn là còn một tay trống, có điều bọn họ mua không nổi bộ nhạc cụ nhạc jazz, cũng chỉ có thể tạm thời dùng cái khác cho đủ số.

Ngã ba là nơi những cửa hàng thương mại cũ kỹ cùng với cư dân ở chung với nhau, một nhánh đường mở ba cái cửa, một cái là phố thương mại, bên trong cái gì cũng có, một cái là đường cao tốc mới, một cái là ngõ hẹp chỉ có thể đi được một chiếc xe, dẫn tới khu dân cư cổ xưa.

Trong phố thương mại vốn là có sàn giải trí, mấy phòng nhạc vũ trường trung tâm giải trí gì đó xếp hàng đứng vững, thế nhưng lúc này là buổi chiều còn chưa tới lúc họ kinh doanh, nhưng mà sáu thiếu niên kiểu mới này, vừa chuẩn bị xong, cuống họng thả ra, âm nhạc vang lên, ngao ngao gào gào!

Mấy người tính tình không tốt bị quấy rầy nổi giận đùng đùng đi ra nhìn, lúc đó liền cau mày, mấy tên chiếm chỗ này còn rất xảo quyệt, bất luận là khu thương mại hay là khu cư dân, đều không xen vào!

Sáu người họ chiếm miếng đất không ai quản lí!

Người vây xem càng ngày càng nhiều, nhóm sáu người này lại càng hát càng hăng say.

Một chiếc Land Rover gào thét mà tới, ông chủ Vũ mở cửa xe liền xông tới, Hứa Tư Văn đuổi theo phía sau, nhưng y không thể theo kịp, tốc độ của ông chủ Vũ quá nhanh!

"Thằng nhóc mày lăn lại đây cho tao!" Ông chủ Vũ quát to một tiếng, như sấm dậy đất bằng.

"Chú… Sao chú đến đây?" Vũ Phẩm Tường nhìn thấy ông chủ Vũ có chút há hốc mồm, ông chú của cậu dù không nói là bận bịu như con quay, tuy nhiên tuyệt đối là cũng không rảnh rỗi chỗ nào, nghe đâu gần đây đuổi theo chú Hứa, còn thành công rồi!

Cậu không trở về mà chỉ dùng lý do trong nhà để xin nghỉ sau đó đi mua mấy nhạc cụ yêu thích, không nghĩ tới ông chú cùng chú Hứa lại xuất hiện ở nơi này!

"Mày cũng bò lên tận trời luôn rồi, tao còn có thể không tới sao?" Ông chủ Vũ đi tới trước mặt thằng nhóc con, không nói hai lời nhấc chân liền đạp.

"Chú! Chú hãy nghe con nói đi! Ai nha!" Từ nhỏ Vũ Phẩm Tường không ít lần bị ông chú này xử lý, nhóc con này bị xử thành quen, nhìn thấy ông chủ Vũ đạp tới, muốn chạy lại không có lá gan đó, bị đạp ngã nhào một cái.

"Mày cái đồ kém cỏi, có sách không cố gắng đọc, học không cố gắng đi, đi ra hát rong thì mày ngược lại là tích cực, thiếu đánh thì nói sớm, chú gãi gãi da cho mày!" Ông chủ Vũ tức giận, năm đó hắn muốn đọc sách cũng không đọc được, hiện tại thì tốt rồi, thằng cháu út thế mà lại trốn học!

Quả thực là không đánh không được! "Chú làm gì vậy!" Năm đứa bên cạnh không đồng ý, đội trưởng của tụi nó khó khăn bao nhiêu, lấy tiền mua nhạc cụ, còn tìm chỗ, tụi nó rất ủng hộ. "Chú dừng tay đi!" "Chú đây là đang tổn thương nhân thân!"

Sáu người, ba nam ba nữ, không nói cái khác, chỉ trang phục thôi đã khiến ông chủ Vũ nhìn không được mắt, dám ngăn hắn giáo huấn cháu hắn, thì càng khiến ông chủ Vũ nổi giận. "Hại đậu xanh rau má mày!" Ông chủ Vũ bỏ qua hai nữ sinh muốn kéo mình: "Từng đứa từng đứa ăn mặc đều muốn bị cảm mạo à! Đều mẹ nó ra ngoài làm gì? Ba mẹ tụi bây đều chết hết sao? Không biết quản quản tụi bây sao?" "A! Sao chú lại mắng người chứ?" Một nữ sinh đội cái đầu tổ chin trong số đó không vui: "Chúng cháu đây là yêu quý âm nhạc." "Âm cái chó má nhạc!" Ông chủ Vũ ngao ngao phun lửa: "Mấy đứa khốn kiếp lông còn chưa mọc chỉnh tề nữa mà còn âm nhạc? Trên đường cái có thể âm nhạc à? Mày xem người người đều não tàn giống mày à?" Vừa nói vừa nhấc chân đạp Vũ Phẩm Tường một cái, Vũ Phẩm Tường lúc ấy liền có khuynh hướng cạp đất, chân ông chú cậu thật là không lưu tình mà!

Nói dông dài, kỳ thực cũng chỉ là thời gian thở mấy hơi, Hứa Tư Văn thấy mấy đứa trẻ không ngăn được ông chủ Vũ, y nhanh chóng tới trước kéo cánh tay thô của ông chủ Vũ: "Có chuyện nói đàng hoàng, anh đừng đánh con nít chứ!" "Cái thứ não bị nước vào đem nuôi cá như nó, phải đánh cho quen da quen thịt mới có thể biết tại sao kêu đau!" Ông chủ Vũ không dám đẩy Hứa Tư Văn giống như đẩy mấy đứa nhóc, cho nên ngược lại là hắn bị Hứa Tư Văn kéo lại. "Chú, con chỉ là yêu thích âm nhạc, tụi con đều là bởi vì đam mê mới gom lại cùng nhau…" Vũ Phẩm Tường cảm thấy ủy khuất không chịu được. "Tìm đánh có phải không…?" Ông chủ Vũ vừa nghe thằng nhóc hư này chết cũng không hối cải, còn kiên trì não tàn, liền muốn bắt đầu tiếp tục giáo dục quyền cước. "Anh đừng kích động, nói chuyện với thằng bé." Hứa Tư Văn dùng sức lôi kéo ông chủ Vũ đang nổi giận, lúc kéo không được, dứt khoát tự mình đứng ở phía trước ông chủ Vũ, tách ông chủ Vũ và sáu đứa nhỏ ra, lời nói nhỏ nhẹ trò chuyện với sáu thiếu niên trong thời kỳ phản nghịch nghiêm trọng: "Các cháu thích cái gì là tự do của các cháu, thế nhưng điều kiện tiên quyết là các cháu phải có đầy đủ kiến thức để thích, các cháu mới lớp 12, chính là lúc cần phải chăm chỉ học tập, yêu thích âm nhạc có thể chờ đến đại học chọn môn học, cũng có thể gia nhập xã đoàn trong đại học, cùng với những bạn học cũng yêu thích âm nhạc, lúc ấy các cháu muốn biểu diễn thế nào cũng có thể, sẽ không ai đi quản các cháu." "Bây giờ tụi cháu cũng rất tốt mà!" Một nam sinh trong số đó không quan tâm khoát tay chặn lại: "Đi học cũng không có gì, còn không bằng thừa dịp chúng cháu trẻ tuổi, nổi tiếng ra album mới là chính sự, nhiều sinh viên như vậy, cũng không thiếu mấy người tụi cháu, mấy người nói, có đúng không?" "Đúng vậy, mỗi ngày học những thứ đó đều là ngàn bài một điệu." "Chờ chúng cháu biểu diễn lưu động, mấy con mọt sách đó sợ rằng còn đang cõng mấy công thức trong phòng học kìa." "Nổi tiếng phải thừa dịp còn trẻ!" "Lúc đó cũng đừng tìm cháu muốn kí tên, không có thời gian." "Cháu muốn ôm về giải vàng Grammy!" "Cháu muốn mở buổi biểu diễn lưu động thế giới!"

Hứa Tư Văn nhìn ra rồi, sáu người này, tất cả đều ghét học, hơn nữa vô cùng kiên trì cái gọi là "lý tưởng", nhìn bọn nó ăn mặc, đều là bắt chước theo các loại thiên vương như Jackson, Miêu ca, mục tiêu còn rất rộng lớn nha. "Đánh rắm!" Ngụm nước miếng của ông chủ Vũ cách Hứa Tư Văn cũng có thể phun mạnh không ngừng về phía sáu tên nhóc phản nghịch: "Mày cho rằng tụi bây là nhân vật gì? Mấy đứa nhãi con cóc ghẻ mà còn phun khẩu khí thật lớn nhỉ? Mày đi hỏi một chút, người như mày ở trên đường túm được một đống lớn, bỏ ở trong đám người mà mày không lên tiếng không giơ tay, ai biết mày? Mày là ai chứ?" "Chú sao chú luôn mắng người vậy?" Vũ Phẩm Tường cảm thấy đặc biệt mất mặt, miệng ông chú luôn mắng người, thật không có tố chất. "Lý tưởng của các cháu rất tốt, thế nhưng chú muốn biết các cháu có tư cách này sao?" Hứa Tư Văn dần dần vuốt phẳng tâm lý sáu tiểu thiếu niên, nhéo ông chủ Vũ mấy lần, mới khiến cho ông chủ Vũ giận dữ tạm thời im miệng. "Tụi cháu đều là thiên tài âm nhạc!" Một nữ sinh hất cằm lên, cánh mũi xuyên khoen mũi lóe sáng, phối hợp với trang phục hiphop, trong sa đọa cùng chán chường, pha lẫn một tia ngây ngô. "Chúng cháu hiểu âm nhạc hơn bất kỳ ai khác!" Một nam sinh khác cũng không cam

yếu thế, trên mặt trang điểm mắt khói, vành mắt cực lớn.

Ông chủ Vũ thật muốn một cước đạp lên, đè chết không giải thích! "Hiểu rõ âm nhạc à?"Hứa Tư Văn nở nụ cười: "Xem các cháu trang điểm, đây là phong cách Rock n Roll đi?" "Đúng đấy!" Sáu người trăm miệng một lời, biểu tình rất tha thiết, ánh mắt rất kiên nghị, còn rất có ăn ý. "Rock n Roll đến từ âm nhạc phương tây, vậy các cháu có biết, cái gì là Rock n Roll hay không? Bắt nguồn từ nơi nào? Từ lúc nào có âm nhạc Rock n Roll? Rock n Roll chia làm mấy loại? Blues cùng Country lại là có ý gì? Heavy metal cùng blues giải thích thế nào?"

Sáu người có chút há hốc mồm.

Ông chủ Vũ bĩu môi.

"Nếu yêu thích âm nhạc phương tây, còn hiểu như vậy, vậy ngoại ngữ của các cháu hẳn là đều rất không tồi mới phải." Hứa Tư Văn lại mở miệng, lời nói ra tất cả đều là ngoại ngữ.

Ông chủ Vũ chớp chớp mắt hổ, lỗ tai còn run lên, cảm thấy Tư Văn nhà hắn tuyệt đối là chân tài thật học, xem cái miệng đóng mở lưu loát phun ra một chuỗi tiếng chim, một chữ hắn cũng nghe không hiểu, thế nhưng không trở ngại hắn thưởng thức thất bại của thằng cháu.

"Chú Hứa, chú nói quốc ngữ đi…" Vũ Phẩm Tường lắp bắp nhắc tay, yêu cầu Hứa Tư Văn nói ngôn ngữ mà bọn họ có thể hiểu.

"Vừa rồi chú nói, có mấy loại ngôn ngữ?" Hứa Tư Văn biết nghe lời phải.

"Không phải tiếng anh sao?" Mấy tiểu thiếu niên ngu ngốc nhìn Hứa Tư Văn.

"Tiếng anh cũng chia giọng anh cùng giọng mỹ, hơn nữa còn có tiến lóng, nếu các cháu muốn biểu diễn lưu động trên thế giới, không cần các cháu mỗi khi đến một quốc gia liền phải nói tiếng của bọn họ, nhưng ít nhất ngôn ngữ thông dụng quốc tế phải tinh thông, không thì lúc cháu và fan ca nhạc trao đổi, còn phải mang phiên dịch à?" Hứa Tư Văn tiếp tục đả kích sáu tiểu thiếu niên: "Hơn nữa vừa nãy các cháu nói hiểu rõ âm nhạc, âm nhạc không đơn thuần là chỉ Rock n Roll đi?"

Sáu tiểu thiếu niên trì độn càng thêm mê man gật đầu.

"Biết gảy đàn ghita không có nghĩa là liền có thể trở thành ca sĩ được yêu thích, cũng giống vậy, người biết biểu diễn 'Fur Elise', không có nghĩa là hắn liền có thể trở thành Beethoven, sáng tác cần hiểu rõ vô cùng sâu sắc đối với ký tự nhạc, các cháu biết toàn bộ ký tự nhạc sao? Sợ là một chút cũng không nhận ra đi? Sáng tác nhạc chỉ quen khuông nhạc thôi là không được, thứ kia vừa học liền biết, nhưng cháu xem có mấy người có thể phổ ra 'Yesterday once more'?" Hứa Tư Văn thấy có thằng nhóc còn muốn mở miệng nói gì đó, thế nhưng y không cho bọn nó cơ hội mở miệng, tiếp tục đả kích bọn nó: "Lui 10 ngàn bước mà nói, mấy cái đó các cháu đều khắc phục, như vậy, các cháu có thực lực ra sao có thể làm cho công ty đĩa hát vừa ý? Bỏ ra sức lực lớn đóng gói lăng xê nhóm nhạc của các cháu? Không nói cái khác, ngay tại thành phố này, nhóm nhạc không có một trăm cũng có tám mươi, nhưng cháu xem có mấy nhóm nổi danh đến mức có thể đem bán đĩa hát?" Vũ Phẩm Tường ngẩng đầu nhìn ông chú của cậu, tiểu thiếu niên không hiểu ẩn giấu tâm tư, trên mặt sáng loáng viết: ông chú của cháu có tiền cháu muốn ra đĩa hát khẳng định không thành vấn đề… "Mày đừng dùng ánh mắt đó nhìn tao, tao quả thật có tiền, nhưng cũng không thể lấy tiền đổ xuống sông xuống biển chơi đùa!" Ông chủ Vũ rất thẳng thắn nói rõ.

Hết chương 108

109. Chương 109: 109. Vẫn Là Chú Hứa Tốt

"Chúng cháu ra đĩa hát cũng có thể kiếm tiền!" Sáu người không phục, bọn họ hát tốt như vậy, làm sao có khả năng không ai mua đĩa hát chứ? Đây tuyệt đối là đáng giá đầu tư.

"Có thể kiếm tiền thì ngược lại tụi bây đi kiếm đi?" Ông chủ Vũ dùng một loại cảm giác ưu việt đặc biệt của "ông chủ" dùng sức đè bẹp mấy đứa nhóc hư hỏng này: "Tụi bây có thể kiếm tiền sao, có bao nhiêu kiếm bấy nhiêu, bà con bạn bè mượn một chút, vốn liếng cha mẹ móc ra, nhà cửa bán đi tuyệt đối đủ cho tụi bây điên một trận, thắng một vốn bốn lời, thua, tụi bây cũng chỉ có thể cõng nạn đói sống qua ngày. Ngược lại tao, làm ông chủ, không nhìn ra tụi bây có gì đáng để cần phải đầu tư tiền."

"Chú à chú cũng quá nhỏ mọn rồi đi?" Vũ Phẩm Tường hơi kinh ngạc, ông chú của cậu đối với bọn họ vẫn luôn là hữu cầu tất ứng, đột nhiên cự tuyệt cậu, trong lòng liền khó chịu.

"Mày cho rằng tiền đều là gió lớn thổi tới sao? Thằng nhóc thúi mày biết cái gì!" Ông chủ Vũ liền nã súng với Vũ Phẩm Tường: "Biết kéo dây đàn hai cái liền coi mình là thiên vương à? Người kéo sợi bông còn có thể kéo kìa, không thấy ai kéo thành siêu sao gì nổi danh." (Chỗ này anh Vũ dùng chữ "huyền", vừa có nghĩa là dây đàn, vừa có nghĩa là dây cung. Ca sĩ thì kéo đàn, còn người kéo sợi thì dùng cung để kéo)

Lời này nói quá tuyệt tình, tuyệt đối nghẹn chết người không đền mạng!

"Chú của cháu nói hơi nặng lời, nhưng các cháu suy nghĩ kỹ một chút đi, các cháu đều còn nhỏ lắm, tri thức cũng không đủ dùng, lý tưởng cần phải có trụ cột, ngay cả trụ cột các cháu còn chưa làm tốt, làm sao thực hiện lý tưởng của các cháu? Bé ngoan, đều trở về tắm rửa thu thập một chút, ngày mai đi học đi, chờ các cháu nắm giữ lượng dự trữ tri thức vượt qua người khác, có thể bắt tay thực hiện lý tưởng của các cháu." Sau đó Hứa Tư Văn cười nói: "Cửa thứ nhất này, chính là ngoại ngữ của các cháu."

"Còn không mau lên xe, đồ vật đều mang lên, xe không chứa nổi, gọi cái xe chở theo phía sau đi!" Ông chủ Vũ cũng không đợi xem sáu đứa nhóc con gật đầu hay lắc đầu, trực tiếp liền ra lệnh, chính mình thì lại kéo Hứa Tư Văn không quay đầu lại lên xe trước.

Khoan hãy nói, hai người một cương một nhu, một người vai phản diện một người vai chính diện, sáu đứa nhóc bị đả kích không chịu được, khi đến hăng hái, lúc này phải đi, mỗi đứa đều ủ rũ cúi đầu.

Ông chủ Vũ lái xe mang theo Tư Văn nhà hắn cùng thằng cháu không nên thân đi trước, phía sau một chiếc xe chở hàng kéo theo năm đứa khác cùng một đống nhạc cụ ở sau cùng.

Trước tiên đưa năm người phía sau về nhà, còn về đến nhà là cái đãi ngộ gì, ông chủ Vũ tỏ vẻ không quan tâm.

Cuối cùng không kéo Vũ Phẩm Tường về nhà, mà trực tiếp đến nơi ở tạm thời tại tiểu khu Đông Bắc Hổ của ông chủ Vũ.

"Tắm rửa, đem cái đầu của mày chỉnh sửa cho có trật tự lại!" Ông chủ Vũ đem thằng cháu út vào phòng vệ sinh nhốt lại: "Còn có cái thứ treo trên lỗ tai mày nữa, xích chó trên cổ cũng kéo xuống, nhìn thấy liền chướng mắt!"

Hứa Tư Văn nhanh chóng cầm đồ rửa mặt mới đưa cho Vũ Phẩm Tường: "Bên trong đều là đồ mà chú của cháu đã dùng qua, bộ này là mới còn chưa có gỡ bao nữa, cháu dùng đi."

"Dạ!" Vũ Phẩm Tường cầm đồ vật rớt nước mắt bị ông chủ Vũ "ầm" lập tức nhốt vào phòng vệ sinh.

Vũ Khánh Cương quả thật tức giận không nhẹ, buồn bực vòng tới vòng lui trong phòng khách, cái chỗ vốn cũng không lớn mà hắn cứ không ngừng loay hoay, người khác nhìn đều choáng váng đầu.

"Anh nhanh ngồi xuống nghỉ một lát đi!" Hứa Tư Văn lôi kéo Vũ Khánh Cương, miễn cưỡng đem người ấn ngồi ở trên ghế sofa, nhìn Vũ Khánh Cương tức giận không giảm, vừa thuận lông lại vừa thuận khí cho hắn.

"Con nít mà, ai mà không có thời kỳ thanh xuân phản nghịch chứ? Anh tức với nó cái gì? Con nít cũng không phải không hiểu chuyện, nói chuyện đàng hoàng với nó, nói thông là tốt rồi." Hứa Tư Văn sợ Vũ Khánh Cương phẫn nộ tổn thương thân thể, vừa nói vừa xoa huyệt thái dương cho hắn, cũng có thể sờ tới gân xanh nổi lên luôn.

"Năm đó anh muốn đi học cũng không có điều kiện! Hiện tại nó lại trốn học?" Vũ Khánh Cương thật sự bị Vũ Phẩm Tường làm thương tâm, Vũ gia vốn không có bao nhiêu văn hóa cùng kiến thức, năm đó hắn liều mạng mệt sống mệt chết như vậy, không phải là nghĩ sau này không để cho bọn nhỏ giống hắn và anh hai chị hai sao?

"Không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu, trốn học gì đó, nói quá nặng, một hồi Phẩm Tường ra anh đừng đi lên liền động thủ, đứa nhỏ đã bao lớn rồi mà anh còn động thủ thì tính là chuyện gì chứ? Không được đánh cũng không được mắng, bình tâm tĩnh khí, hỏi đứa nhỏ một chút xem rốt cuộc là nghĩ như thế nào? Hiện giờ áp lực của học sinh cấp ba còn lớn hơn sinh viên, anh cũng đừng làm loạn!" Vũ Khánh Cương là người không trải qua cuộc sống cấp ba, nhưng Hứa Tư Văn lại là sinh viên tài cao giết ra từ trong thiên quân vạn mã chen qua cầu độc mộc, đặc biệt có thể hiểu được tâm tình khi đó.

Trong ba anh em Vũ gia, Vũ Nguyên Cát tương lai khẳng định không phải vật trong ao; Vũ Song Hỉ là người ăn được khổ có nghị lực; Vũ Phẩm Tường thì lại hoạt bát hiếu động nhất, Hứa Tư Văn cảm thấy một đứa con trai bị bệnh tuổi dậy thì gì đó, rất dễ hiểu, phản nghịch và vân vân, vuốt vuốt lông là tốt rồi, bạn càng chèn ép thì nó càng đàn hồi lợi hại hơn.

Vũ Khánh Cương không hiểu, nhưng Hứa Tư Văn lại hiểu, cho nên trước tiên vẫn là phải khuyên can Vũ Khánh Cương, quay đầu lại rồi mới nói chuyện đàng hoàng với Vũ Phẩm Tường.

"Cũng không biết trong đầu thằng nhóc kia luôn nghĩ tới cái gì? Học đàng hoàng không chịu, dẫn vặt mấy cái thứ lung ta lung tung kia, thì có tiền đồ à?" Vũ Khánh Cương cảm thấy thằng cháu út thật sự chính là muốn ăn đòn, thật sự, chính là muốn ăn đòn!

"Con nít thích hát cũng rất bình thường, chỉ là không suy nghĩ rõ ràng xem phải yêu thích thế nào thôi, cho nó lựa chọn một phương thức yêu thích chính xác, còn không làm lỡ tiền đồ của đứa trẻ, không phải là được sao? Anh cứ luôn ầm ầm ào ào như vậy, đổi là ai cũng sẽ không chịu phục với anh đâu."

"Hát có thể hát ra cái gì? Hả?"

"Hát có thể nung đúc tình cảm sâu đậm!"

"Đúc cái chó má!"

"Anh xem anh xem! Anh lại không nói chuyện đàng hoàng rồi!" Hứa Tư Văn cũng không tức giận, cái tính tình của Vũ đại lão hổ thì y không thể cùng cố chấp theo hắn: "Ai nói thích hát là sai chứ? Em cũng thích hát mà? Vậy em cũng không phải đã thi lên đại học, từng ra nước ngoài du học sao?"

Vũ Khánh Cương không lên tiếng, vợ là vợ, thằng nhóc kia là thằng nhóc kia!

"Đợi một chút thằng bé đi ra, không cho phép anh đánh, nếu không thì anh đi ra ngoài một lát đi." Vũ Khánh Cương tính tình bướng bỉnh, Hứa Tư Văn thật sợ không ngăn được hắn động thủ, suy nghĩ một chút, hay là trước tiên đi ra cho ổn thỏa chút.

"Dựa vào cái gì chứ?" Vũ Khánh Cương không muốn đi, hắn còn muốn xử lý Vũ Phẩm Tường nữa.

"Em đói, Phẩm Tường khẳng định cũng đói bụng, anh đi mua chút đồ về cho bọn em lấp bụng đi, không thì em đau dạ dày!" Hứa Tư Văn hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là sử dụng đòn sát thủ, chỉ cần khiến Vũ Khánh Cương đi ra ngoài một vòng, y cũng có thời gian tâm sự với thằng bé.

Vũ Khánh Cương vừa nghe dạ dày vợ khó chịu, đói bụng rồi, tức thì tức, thế nhưng cũng không dám trì hoãn thời gian, cầm quần áo lên liền đi ra cửa, nghĩ tìm một nơi, làm chút đồ ăn thanh đạm dưỡng dạ dày cho vợ, còn thằng cháu hả? Đó chính là nhân tiện, không thích đừng ăn!

Vũ Khánh Cương bị Hứa Tư Văn kêu đi, Vũ Phẩm Tường phiền phiền nhiễu nhiễu đi ra nhìn, chỉ còn lại Hứa Tư Văn ở trong phòng khách: "Chú Hứa, chú của cháu đâu?"

"Bị chú sai đi rồi, không thì chú sợ rằng cháu còn phải chịu một trận đánh." Hứa Tư Văn đứng dậy đi lấy một cái khăn lông khô mềm mại, đưa cho Vũ Phẩm Tường: "Lau lau tóc thêm đi, còn nước kìa, cẩn thận cảm lạnh."

"Cảm ơn chú Hứa." Vũ Phẩm Tường rất nghe lời, nhận lấy lau tóc.

"Phẩm Tường, cháu cũng biết quan hệ giữa chú với ông chú của cháu đó, cho nên chú cũng không thừa nước đục thả câu, cháu là nghĩ như thế nào? Tại sao không đi học mà lại nhất định phải đi hát chứ?" Hứa Tư Văn nhìn Vũ Phẩm Tường, luôn cảm thấy trên người đứa nhỏ này vẫn giữ cái loại thuần phác của Vũ gia, không phải loại con trai trong thời kỳ phản nghịch suy nghĩ kỳ lạ, ít nhất từ miệng Vũ Khánh Cương y

không nghe nói ba đứa cháu trai này có hành động gì bất thường, tiền không tiêu bậy quần áo cũng không mặc bậy, đột nhiên lại như thế này, cơn tức của Vũ Khánh Cương không phải là giả vờ, nếu Vũ Phẩm Tường không cho ra được lí do tốt, đừng nói Vũ Khánh Cương, tám phần là anh hai Vũ gia với chị dâu Thúy Hoa cũng phải lột da Vũ Phẩm Tường.

"Cháu cảm thấy lúc hát rất thả lỏng rất vui vẻ, mấy thứ học được lúc đi học cũng không dùng tới, làm gì muốn chúng cháu nhất định phải học chứ? Mấy người chưa từng đi học không phải cũng sống rất tốt sao?" Mấy lời này Vũ Phẩm Tường vẫn luôn kìm nén tận đáy lòng, không dám nói với ai, nhưng hôm nay không nhịn được, liền nói ra với chú Hứa.

"Vậy cháu có nghe nói hay không quá, lầu cao vạn trượng phải khởi đầu từ mặt đất? Ngàn dặm hành trình bắt nguồn từ dưới chân? Cháu nói những thứ đó không có tác dụng, nếu như không hữu dụng mà nói, tại sao các cháu còn phải học? Còn không phải là một đời người học, mà là rất nhiều đời người học. Nếu cháu không biết phép cộng trừ, làm sao đi học phép nhân chia? Sau này phải học đại số thế nào? Cháu không học ngữ văn làm sao biết chữ? Không biết chữ, vậy mấy môn lịch sử, địa lý vân vân, cháu học thế nào? Không học chữ mẫu cháu có thể biết chữ nước ngoài sao? Không có ngoại ngữ cháu có thể đọc được từ ngữ nước ngoài xa lạ sao?"

"Cháu lớn lên lại không làm nhà địa lý học, tại sao phải học địa lý?"

"Cháu có biết địa lý xuất hiện sớm nhất ở quyển sách nào không?"

"Làm sao cháu biết?"

"Ngẩng lên, thiên tượng vời trông. Cúi nhìn cho thấu lạch sông, ngọn nguồn. Lẽ trời, tối, sáng, nguồn cơn. Đầu xuôi, đuôi ngược, thông tuông ngọn ngành." Hứa Tư Văn không ngại Vũ Phẩm Tường thiếu kiên nhẫn: "Là kinh dịch."

"Dù cho cháu về nhà trồng trọt, ai cũng biết đất bị nhiễm phèn là không thể sinh trưởng bất kỳ thực vật nào, nhưng mà cháu học địa lý, có thể bởi vậy mà suy đoán ra, ở phụ cận miếng đất bị nhiễm phèn đó, khẳng định có nguồn nước, chỉ là trong nước này hàm lượng nhôm quá cao, nên theo không khí hoặc là nước ngầm pha loãng trong đất đai, cho nên bởi vậy có thể suy đoán, nguồn nước kia không thích hợp để tưới."

"Cháu cũng không vui lòng mà đi trồng trọt!"

"Cấp ba cháu cũng không tốt nghiệp được, không về nhà trồng trọt chẳng lẽ muốn đi ra làm công? Cháu còn chưa trưởng thành, thuê vị thành niên lại là phải phạt tiền tạm giữ đó!"

"Cháu, cháu, cháu ở nhà đợi đến thành niên!"

"Vậy sau khi trưởng thành cháu muốn làm gì?"

"Hát!"

"Vậy cháu lại phải vô cùng thấu hiểu đối với nhạc cụ."

"Cái này không cần lo lắng, cháu vốn là rất yêu thích mấy nhạc cụ đó."

"Ồ?" Hứa Tư Văn cười cười, tiện tay cầm qua một cái đàn ghi ta: "Vậy cháu nói một chút về cái đàn ghi ta này đi."

"Đàn ghi ta cũng chia rất nhiều loại đó!" Hứa Tư Văn lấy tới chỉ vào mặt ngoài đàn ghi ta: "Chỉ là loại đàn ghi ta thôi liền phân ra..."

Vũ Phẩm Tường bị Hứa Tư Văn chỉ vào đàn ghi ta dạy dỗ lại dạy dỗ, nửa giờ sau, thằng nhóc hư hỏng rốt cục ủ rũ nhận sai với Hứa Tư Văn: "Cháu vẫn không biết nhiều bằng chú Hứa."

Bạn đang ?

"Chú chỉ là học nhiều hơn chút mà thôi, nhưng mà cháu suy nghĩ một chút về lời mà chú nói với sáu đứa ở nơi đó, còn có ông chú của cháu nói, cháu còn cảm thấy, cháu làm ca sĩ là lựa chọn tốt sao? Ít nhất bây giờ không phải đi?"

"Dạ." Lượng lớn tri thức của Hứa Tư Văn triệt để thuyết phục Vũ Phẩm Tường, hơn nữa mấu chốt nhất là, người nhà họ Vũ cũng đã quen roi vọt sinh hiếu tử, Vũ Phẩm Tường cũng đã làm tốt chuẩn bị ăn đòn, thà gãy chứ không cong, nhưng bị Hứa Tư Văn ung dung thong thả tâm sự tán gẫu như thế, nhận thức được sai lầm của mình, còn không chịu nỗi khổ da thịt gì, lập tức cảm thấy, vẫn là chú Hứa tốt, người tốt bụng lại hiếu học trấn an, mạnh hơn nhiều so với ông chú!

Hết chương 109

110. Chương 110: 110. Sự Nghi Ngờ

Kỳ thực Vũ Khánh Cương đang đứng ngay ngoài cửa, chỉ có điều nghe thấy hai người trong phòng tranh luận, không có đi vào mà thôi, hắn biết ý tứ của vợ, tiểu tử thúi hôm nay may mắn, có vợ cảnh tỉnh nó, chứ đổi thành hắn, thì đã sớm dùng cành liễu quất rồi, cho nó biết, hoa tại sao lại đỏ như vậy!

Thô lỗ mở cửa, Hứa Tư Văn cười nhìn Vũ Khánh Cương thở hổn hển mang theo đồ vật tiến vào, Vũ Phẩm Tường rụt cổ một cái, cậu thật sợ ông chú vừa tới liền đánh cậu.

"Ăn cơm!" Nhìn thằng cháu út như vậy, Vũ Khánh Cương giận không có chỗ phát tiết.

"Được rồi được rồi, ăn cơm trước đi, ăn xong rồi lại đưa cháu về trường học, hiện tại chính là lúc mấu chốt, cháu cũng không muốn làm lỡ chương trình học đi?" Hứa Tư Văn ở giữa hai người xoa dịu.

"Dạ." Vũ Phẩm Tường cúi thấp đầu ăn đồ ăn, không dám ngẩng đầu liếc nhìn ông chú của cậu một cái, ông chú nóng giận thật sự là lục thân không nhận.

"Em cũng ăn đi, cẩn thận dạ dày khó chịu." Vũ Khánh Cương đối với vợ là ấm áp như gió mùa xuân, thế nhưng vừa quay đầu, đối với Vũ Phẩm Tường lại đổi thành bộ dạng khủng long phun lửa: "Mày cũng ăn nhiều một chút, để chịu được đánh!"

Vũ Phẩm Tường run run một cái.

"Hừ! Hiện tại biết sợ à, sớm nghĩ tới đi?" Vũ Khánh Cương thực sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Mày biết ai gọi điện thoại cho tao không?"

Vũ Phẩm Tường lắc đầu.

"Là anh ba mày!"

"A??"

"A cái gì a? Nếu không phải anh ba mày, thì điện thoại đã sớm chạy tới chỗ ba mẹ mày rồi, mày tự suy nghĩ lại đi, nếu ba mẹ mày biết được mày trốn học... Hừ hừ!" Hai cái hừ hừ cuối cùng kia là có ý gì, không cần nói cũng biết!

Vũ Phẩm Tường càng nghĩ mà sợ muốn đòi mạng. "Nó cũng biết sai rồi, anh đừng luôn hù dọa nó, một hồi lúc đưa thằng bé về trường học, nói chuyện với giáo viên cho tốt một chút, đừng để ghi tội gì đó, có ảnh hưởng với tương lai." Hứa Tư Văn một bên uống canh nóng hầm hập một bên dặn Vũ Khánh Cương.

Cũng may mà có câu dặn dò này của Hứa Tư Văn, sau khi Vũ Khánh Cương đưa Vũ Phẩm Tường trở về, còn thật sự theo lời căn dặn, tìm giáo viên chủ nhiệm, sau đó còn có thầy chủ nhiệm, phó hiệu trưởng, hiệu trưởng, dù sao thì có thể tìm đều tìm hết, cũng đều nói chuyện tốt, nhất định không ghi tội, hoàn thành nhiệm vụ vợ giao phó, thế mới rời khỏi trường học.

Hứa Tư Văn ở trong nhà ngủ một giấc ngắn, mấy ngày nay Đông Bắc cũng ấm lại, có điều không ấm nhanh như phía nam, xuân mỏi thu mệt, mấy ngày nay y luôn ngủ không đủ, hơn nữa còn không biết có phải là vì mùa xuân đến hay không, mấy ngày nay mỗi đêm Vũ Khánh Cương đều muốn, khiến Hứa Tư Văn đau lưng nhức eo, chờ có cơ hội liền muốn ngủ một hồi.

May là chuyện trong tay bọn họ đều đã xử lý xong, có thể tạm thời nghỉ ngơi hai ngày.

Lúc Hứa Tư Văn ngủ mơ mơ màng màng, điện thoại đột nhiên vang lên, lúc cầm điện thoại lên, hai mắt Hứa Tư Văn cũng còn chưa mở ra. "Alo?" "Tư Văn à? Đưa thằng út trở về chưa?"

Là giọng của chị dâu Thúy Hoa. "Chị? Đã đưa thằng bé về… A… Sao chị lại biết được?" Hứa Tư Văn giật mình một cái liền tỉnh táo lại, thế nhưng lập tức một trận choáng váng, y hạ đường huyết! "Em nhắn tin cho chị thì đương nhiên chị biết rồi!" Chị dâu Thúy Hoa thở dài: "Bọn chị đều là người thô kệch không biết giáo dục con trẻ, nếu như ba nó biết được, còn không lột da nó chết. Tư Văn à, em giúp chị hai khai thông cho thằng út nha!" "Dạ… Chị hai, chị mới vừa nói, em nhắn tin cho chị à?" Choáng váng qua đi, đầu óc Hứa Tư Văn liền tỉnh táo rất nhiều, trực giác cảm thấy không đúng.

Y chưa từng gửi tin nhắn cho chị dâu Thúy Hoa. "Đúng vậy, chị còn tìm thằng hai đọc cho chị mà." Chị dâu Thúy Hoa không quá biết chữ, cho nên tìm Vũ Nguyên Cát đang ở nhà đọc tin nhắn cho mình. "À, được, chị hai, chị đừng quan tâm, bên này cũng đã xử lý tốt, Phẩm Tường cũng trở về đi học rồi."Hứa Tư Văn xoa xoa thái dương.

Chị dâu Thúy Hoa bên kia lại nói vài lời dặn dò, lúc này mới cúp điện thoại.

Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, liền gọi điện thoại cho Vũ Khánh Cương, vừa gọi thông, Vũ Khánh Cương trước hết cho Hứa Tư Văn một câu: "Vợ à, đừng đa tâm." Hứa Tư Văn khựng lại, lập tức liền nở nụ cười: "Làm sao anh biết em muốn nói gì?" "Thằng hai gọi điện thoại cho anh, nói có người giả thần giả quỷ, bảo hai ta cẩn thận." "Vậy trong lòng anh có biết không?" Hứa Tư Văn đổ về cái giường mềm mại ôm chăn đè lên gối lười nhác tán gẫu. "Không! Loại chuyện này thế nào cũng phải cần hai ta ở Đông Bắc bên này mới được, em dậy chưa? Anh tới đón em, hai ta cũng không trở về, trực tiếp đi Lan Châu đi, bên kia cũng nên thỏa đáng, hai ta trở về xem còn làm thế nào!" "Anh đây là muốn tránh né à?" Hứa Tư Văn cau mày. "Tránh cái gì mà tránh? Bố trí cần thời gian, anh sợ lại dẫn lửa thiêu thân, dứt khoát trước hết đến Lan Châu bên kia, chờ chuyện đều làm xong xấp xỉ, chúng ta lại trở về câu cá." Hứa Tư Văn nghĩ cũng phải, thời gian ngắn như vậy liền nhận ra không thích hợp, còn phải nhờ đối phương ngu xuẩn, gửi tin nhắn cho chị dâu Thúy Hoa!

Không biết chị dâu Thúy Hoa không biết chữ sao?

Vũ Nguyên Cát còn ở nhà kìa, một người học luật, có thể không có tư duy lô gíc kín đáo sao? Liếc mắt đã nhìn ra khác lạ. "Được rồi, anh tới, em đây liền thu dọn đồ đạc." Hứa Tư Văn cúp điện thoại, tùy ý thu thập một cái rương hành lý.

Gần đây luôn bay tới bay lui trên không trung, chạy ở hai nơi Lan Châu Đông Bắc, chạy đến mức y cũng có chút buồn bực mất tập trung, trước đây y không thích nhúc nhích, trừ khi đi công tác, hiện tại thì ngược lại, cùng ông chủ Vũ thành một nửa người bay trên không trung. "Trở về thì ở lại thêm một đoạn thời gian đi? Bay tới bay lui không mệt à?" Hứa Tư Văn hơi híp mắt lại ngồi ở vị trí phó lái, bầu trời âm trầm, Đông Bắc bên này một ngày không thấy mặt trời thì nhiệt độ sẽ giảm xuống không ít. "Lúc này không cần phải gấp trở về." Vũ Khánh Cương thấy mặt vợ lộ vẻ mệt mỏi, cũng rất đau lòng, quyết định ở Lan Châu một đoạn thời gian.

Lại là một chuyến chuyên cơ lên xuống, bây giờ Hứa Tư Văn cũng có chút quen rồi.

Không trực tiếp về công ty, mà là đến biệt thự nghỉ ngơi ba ngày.

Bây giờ biệt thự bên này thật có thể nói là muôn hồng nghìn tía bách hoa nở rộ.

Vừa không có loại rét tháng ba của Đông Bắc, khiến Hứa Tư Văn rất thoải mái ở nhà làm ổ hai ngày mới lấy lại tinh thần.

Vũ Khánh Cương lại không cần xả hơi, cái tên này cường tráng khiến Hứa Tư Văn ghen tị không thôi, có điều vừa nghĩ tới Vũ đại lão hổ không tình nguyện ăn rau xanh, Hứa Tư Văn liền cân bằng lại, còn không phải là do mình quản sao? Tôn Ngộ Không lợi hại đến đâu, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của Phật Như Lai.

Lúc Hứa Tư Văn trở lại công ty làm việc, toàn bộ tòa nhà B cao ốc VT đều đã sửa sang xong, người trong công ty cũng đều đã trở về, sau khi Trương Lam Hà có thành quả nghiên cứu của Hứa Tư Văn, mở rộng

thuê thêm sáu mươi người đến công ty, dù sao thì sau này công ty sẽ càng lúc càng lớn, nhân thủ cũng nhất định phải ước chừng, không thì bọn họ chỉ ít người như vậy liền chiếm năm mươi tầng, thật lòng không còn gì để nói mà!

Hứa Tư Văn trở về, Trương Lam Hà vui đến hỏng mất. "Em trở lại rồi, không về nữa anh liền muốn ôm tiền lẩn trốn rồi!" Trương Lam Hà kích động gần như khóc rống nước mắt chảy thành sông. "Anh có cần vậy không?" Hứa Tư Văn cười đập vai Trương Lam Hà một cái, mấy ngày này quả thật cũng thiệt thòi một mình hắn độc diễn. "Không đến nỗi hả?" Trương Lam Hà đã trúng một đấm khoa trương ngã xuống ghế sofa chơi xấu không đứng lên: "Anh bị thương, em phải bồi thường cho anh tiền thuốc men, phí thu nhập, phí tổn thất tinh thần!" "Lấy bằng chứng ra, em liền cho anh." Hứa Tư Văn không để ý hắn đùa giỡn, ngồi ở một bên rút văn kiện trên bàn ra tùy ý nhìn lướt qua, là báo cáo tính khả thi của kế hoạch tiến hành nghiên cứu mô-đun thương mại của bọn họ. "Hiện tại có thể ra thị trường à?" Nhanh như vậy đã có thể mở rộng ra, Hứa Tư Văn không chỉ có chút bội phục nhìn về phía Trương Lam Hà.

Rốt cuộc là đứa nhỏ sinh ra từ thế gia thương mại, dù không làm việc đàng hoàng cũng có thể làm tốt hơn rất nhiều so với người khác. "Ừ, em không biết chứ, từ khi quan tòa tuyên thắng, hai đứa thì phủi mông một cái liền đi, đường dây điện thoại phía bên anh thiếu chút nữa là bị số lượng điện báo đốt đứt rồi!" Trương Lam Hà mặt đỏ lừ lừ khoe khoang với Hứa Tư Văn: "Hiện tại người nào không biết mô-đun chương trình của chúng ta là dẫn đầu? Lúc trước may mà là độc quyền toàn cầu, rất nhiều công ty nước ngoài cũng truyền đạt cành ô liu, muốn chúng ta trao quyền đại lý mô-đun chương trình cho nước ngoài." "Vậy rất tốt nha!" Hứa Tư Văn cũng cao hứng, cho dù y không quá tinh thông với mấy cái hoạt động thương mại đó, cũng có thể biết tiền cảnh rộng lớn lợi nhuận kinh người: "Hai ta nửa đời sau không cần sầu rồi." "Còn không phải sao!" Trương Lam Hà lười biếng lại nằm ở trên ghế sofa: "Tư Văn, tiền lần này đủ cho hai chúng ta thư thư thả thả qua ba đời, em có tính toán gì hay không? Còn trông coi bộ kỹ thuật của công ty chứ?" "Tại sao nói như thế?" Hứa Tư Văn giương mắt nhìn Trương Lam Hà một cái. "Giấc mộng trước kia của em đâu?" "Giấc mộng trước kia, không phải thực hiện rồi sao?" Hứa Tư Văn hơi rũ mắt xuống: "Trang Sĩ Nhân đã nhận được báo ứng, công ty cũng phát triển theo xu thế tốt đẹp, em cũng tìm được phu quân." Trương Lam Hà nhìn Hứa Tư Văn một hồi, đột nhiên liền giống như nghĩ thông suốt mà chuyển đề tài: "Đúng rồi, em nói quyền đại lý nước ngoài của chúng ta, muốn bao nhiêu mới thích hợp? Chúng ta chính là bên bán thị trường, giở công phu sư tử ngoạm tùy tiện kêu giá!" "Tự anh kêu đi, cẩn thận bán quá đắt không ai muốn, liền thành hàng tồn." Hứa Tư Văn bị Trương Lam Hà chọc phát cười: "Bụng anh cũng đừng quá lớn, cái thứ khoa học kỹ thuật này biến chuyển từng ngày, hiện tại chúng ta là tuyến đầu trước nhất, ai biết ba năm, năm năm sau còn phải hay không? Có thể bán bao nhiêu liền bán bấy nhiêu mới tốt, dù sao thì sau này còn có thứ càng tiên tiến hơn xuất hiện thay thế, anh không nắm chắc hiện tại, sau này sẽ phải chịu khổ đó!" Trương Lam Hà lộn mèo từ trên ghế sofa đứng lên: "Được rồi, nếu người nghiên cứu phát minh là em cũng đã nói như vậy, thì anh biết nên làm gì bây giờ." Hứa Tư Văn nhìn hắn tại chỗ đầy huyết sống lại, cảm thấy năng lực của đồ ngốc thật lòng không thể nghi ngờ, nhìn tốc độ hồi phục này. "Vậy thì tốt, anh xem đó mà làm thôi, dù sao thì công ty là của hai ta, anh không tận tâm cũng không được, em đến bộ kỹ thuật nhìn tình huống." Hứa Tư Văn đứng dậy liền đi, hình như đã sắp một tháng y không trở lại rồi, rất là nhớ phòng máy bộ kỹ thuật đó.

Nơi này là nơi Hứa Tư Văn ngây ngốc đến mấy năm, sợ là nhắm mắt lại cũng có thể tìm được đường, cho nên rất thuận lợi đến bộ kỹ thuật, phòng làm việc y cũng không đến, mà là đến phòng máy trước.

Còn chưa tới phòng máy, liền nghe được tiếng cãi vã. "Anh dựa vào cái gì không cho tôi đi vào hả? Tôi còn có chuyện chưa làm tốt đây! Anh có thể đừng luôn thần kinh như thế được không?" Một cái giọng nữ, không phải loại sắc nhọn cố tình gây sự kia, mà là bộ dạng rất rất gấp. "Xin lỗi, không có Trương tổng tự mình dẫn dắt, bất luận người nào cũng không thể tiến vào phòng máy!" Bảo an ở cửa vẫn là nhân thủ mà Vũ Khánh Cương điều tới từ Đông Bắc Hổ, chỉ nhận lý lẽ cứng nhắc chứ không nhận người.

Hết chương 110

111. Chương 111: 111. Cô Cho Rằng Cô Là Ai?

"Cô là ai?" Hứa Tư Văn đi tới thấy được một nữ nhân viên bị ngăn ở ngoài phòng máy, không quen biết, lạ mặt.

"Anh là ai?" Nữ nhân viên có chút bất ngờ nhìn Hứa Tư Văn đi tới, phòng máy là nơi quan trọng, rất ít người vô duyên vô cớ đến nơi này, cô ta cũng là tìm cơ hội thật lâu mới chờ tới bây giờ có thể mượn cớ đi vào.

Lại không ngờ bảo an ở cửa quá tích cực, chết sống không mở cửa!

"Hứa tổng." Sáu vị bảo an lại đều biết Hứa Tư Văn, đồng loạt đứng lên hành lễ một cái, giống như ở trong quân nhìn thấy lãnh đạo vậy.

Hiện tại Hứa Tư Văn ngoại trừ là trưởng bộ kỹ thuật, còn là phó tổng công ty, Trương Lam Hà là tổng giám đốc.

Người của bộ kỹ thuật, tất cả đều là kỹ thuật viên, chỉ có một bộ trưởng này.

"Hứa tổng?" Nữ nhân viên rõ ràng nhíu nhíu mày, cô ta không biết trong công ty còn có một Hứa tổng.

"Cô là ai?" Hứa Tư Văn gật đầu cười với bảo an, nhưng lúc nhìn và phía nữ nhân viên, liền khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, nữ nhân viên này, có chút quái lạ.

"Tôi là nhân viên kiểm tra của bộ kỹ thuật, có vài thao tác không hợp lý, cần vào phòng máy chỉnh sửa hệ thống lại một chút." Nữ nhân viên nói chuyện rất cây ngay không sợ chết đứng, nhưng giọng điệu lại lo lắng.

"Thao tác không hợp lý, cô cần phản hồi cho nhân viên lập trình, chứ không phải là đến chỗ phòng máy này, điều lệ chế độ của bộ kỹ thuật chỉ có mấy cái như vậy, lẽ nào cô chưa từng xem à?" Hứa Tư Văn ánh mắt sắc bén nhìn nữ nhân viên: "Hay là nói, mục đích của cô chính là muốn vào phòng máy?"

"Anh nói bậy gì đó!" Nữ nhân viên nôn nóng quát Hứa Tư Văn: "Tôi đúng là nhân viên mới tới, nhưng cũng không thể để anh tùy tiện oan uổng được!"

Cô nhân viên này nói nói, lại dựa dựa vào bên cạnh Hứa Tư Văn, sáu nhân viên bảo an phản ứng rất nhanh chóng, Hứa Tư Văn còn không biết chuyện gì xảy ra, cũng cảm giác được nữ nhân viên kia đánh tới, y lui về sau một bước muốn né tránh, nhưng phía sau là cầu thang, lúc này y đang đứng ở cửa an toàn, nữ nhân viên không phải dùng thang máy đi lên, mà là leo thang bộ lên…

Trong nháy mắt những chuyện mà Hứa Tư Văn nghĩ tới cũng chỉ có mấy thứ đó, nhưng chỉ mấy thứ đó cũng đủ để cho y nghi ngờ.

Hứa Tư Văn được sáu nhân viên an ninh trong nháy mắt bảo vệ đến nước chảy không lọt, một người đứng sau lưng y, phòng ngừa y lăn xuống cầu thang; hai người đứng ở hai bên người y, hai người đứng ở trước người y, còn một người nhanh chóng nhấn chuông báo động.

Chuông báo động sắc nhọn nhất thời vang vọng cả tòa nhà lớn!

Nữ nhân viên vừa nghe thấy chuông báo động, vẻ mặt sốt sắng lên, văn kiện ôm vào trong ngực cũng rơi xuống.

Hứa Tư Văn từ khe hở giữa hai bảo an phía trước nhìn ra ngoài, lại nhìn thấy sau khi văn kiện mà nữ nhân viên kia vốn dĩ đang ôm từ trong lồng ngực rơi xuống, trang giấy tản đầy đất, âu phục của cô ta lại là không đóng chặt nút, đồng thời áo sơ mi bên trong, nếu là lúc dùng văn kiện che chắn, vẫn là rất bình thường, nhưng sau khi mất văn kiện, lại là rách rưới đến mức lộ ra rốn cùng với mép quần lót ren, giống như bị xé hỏng vậy!

Nữ nhân viên với bộ dạng này, còn là nữ nhân viên lớn lên rất thanh thuần xinh đẹp, còn là nữ nhân viên quay mặt về phía bảy nam nhân…

Hứa Tư Văn tức giận đến đỏ mặt!

Người và bảo an trong công ty đều phản ứng rất nhanh, người tới trước không phá hoại hiện trường, mà là vây lại, hình thành tường người trong phạm vi nhất định bên ngoài, thế nhưng yên lặng như tờ, không có ai nghị luận sôi nổi, trầm mặc nhìn, có người mới tới muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy các tiền bối bốn phía đều ngậm chặt miệng trừng hai mắt, vào lúc này ai dám lên tiếng bảo đảm lập tức bị phát hiện.

Nữ nhân viên cũng không ngờ tới nhân viên trong công ty này lại phản ứng như thế!

Chẳng lẽ không phải cần nghị luận sôi nổi bất bình giùm sao?

Mấy nam đồng nghiệp có hảo cảm với cô ta đều chết hết rồi sao?

Một thân này gần như chỗ nào gợi cảm có thể lộ ra thì cô ta đều lộ ra hết rồi, lẽ nào không ai xem sao? Không hấp dẫn người ta sao?

"Chuyện gì xảy ra?" Trương Lam Hà tới cũng rất nhanh, vừa đến liền thấy Hứa Tư Văn, không nói hai lời liền gấp rút chạy tới chỗ y.

"Nữ nhân viên này có hành vi khả nghi." Hứa Tư Văn chỉ tay vào nữ nhân viên kia, vốn chỉ là hoài nghi, nhưng mà bây giờ Hứa Tư Văn đã có thể xác định.

"Là anh lôi kéo tôi, tôi, tôi mới chạy tới nơi này, nhưng mà bọn họ lại… A a…!" Nữ nhân viên rất biết cách lợi dụng ưu thế của phụ nữ, nói chuyện mơ mơ hồ hồ liền để lại đầy đủ tư liệu cho mọi người lấp đầy không gian ám muội không rõ kia, một nam nhân trẻ tuổi cùng một nữ nhân trẻ tuổi không có gì, nhưng mà nơi này chính là có bảy nam nhân trẻ tuổi đó!

Tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh!

Lượng thông tin quá lớn, bọn họ có chút không thể tiếp nhận…

Mà sáu nhân viên bảo an cũng trợn mắt ngoác mồm, cô gái này cũng quá có thể đổi trắng thay đen đi? Bọn họ làm gì hả? Bởi vì không cho cô ta tiến vào phòng máy liền cứ như vậy vấy bẩn bọn họ…

"Trương tổng, chúng tôi không có…!" Sáu người là một nhóm, sau khi xuất ngũ được Vũ Khánh Cương nhận tới đây, bởi vì quanh năm suốt tháng đều duy trì sự ăn ý cao nhất, vừa nãy mới có thể nhanh chóng phòng vệ như vậy, khiến nữ nhân kia không thể dính lên Hứa Tư Văn một chút nào.

Trương Lam Hà khoát tay chặn lại, ra hiệu cho trưởng nhóm bảo an không cần giải thích, trái lại quay đầu hỏi Hứa Tư Văn ở một bên: "Tư Văn, em nói xem thế nào?"

"Xí!" Hứa Tư Văn bĩu môi một cái, miệng độc lại thần kỳ xuất hiện: "Tôi lôi kéo cô à? Còn sáu người bọn họ cũng hỗ trợ? Cô cho rằng cô là ai? Công chúa Bạch Tuyết sao? Chúng tôi là bảy chú lùn à? Dẹp đi! Lấy cái dáng người như chữ S của cô, ngực bự y như bò sữa, đưa thêm tiền cũng không muốn! Từng nghe câu nói kia chưa? Đồ tặng thì chất lượng nhất định có vấn đề! Hàng tốt thì không rẻ, hàng rẻ thì không tốt! Huống hồ gì, cái loại tự động giao hàng tới cửa như cô, đoán chừng phải là đồ hỏng."

Bạn đang ?

Xì xào!

Đám người vây xem cùng nhau hắc tuyến, nhóm nhân viên kỳ cựu rốt cuộc biết tại sao ngay cả Trương tổng cũng run sợ đối với bộ trưởng Hứa; mới tới thì lại biết bộ trưởng bộ kỹ thuật, là sự tồn tại không trêu chọc được, một cái miệng có thể phun chết người!

Trương Lam Hà mồ hôi lạnh rào rào, học đệ đã rất lâu không độc miệng, một khi cái miệng độc của y tái hiện, liền nói lên y thật sự tức giận rồi!

Nữ nhân viên không nghĩ tới Hứa Tư Văn lại độc miệng như vậy, bị mắng sắc mặt xanh mét, ánh mắt nhìn Hứa Tư Văn giống như ngâm độc!

Ngay lúc mọi người cho rằng cô gái này không nổi điên thì cũng là khóc, ai biết nữ nhân viên kia lại vào lúc này kéo thân thích với Trương Lam Hà: "Anh họ, anh cứ trơ mắt nhìn người khác bắt nạt em họ của anh sao? Sao anh lại máu lạnh vô tình như vậy?"

"Anh họ?" Trương Lam Hà đột nhiên rít gào giống như gặp quỷ: "Từ lúc nào tôi lại có đứa em họ là cô? Sao tôi lại không biết rõ vậy?" Hứa Tư Văn cũng khiếp sợ giống như Trương Lam Hà, Trương gia không phải đã đoạn tuyệt quan hệ với Trương Lam Hà sao? Làm sao còn có em họ tới công ty làm việc? Hơn nữa vừa nãy Trương Lam Hà lại còn không nhận ra được! "Em là con gái của cô họ của anh!" Nữ nhân viên bộ dạng điềm đạm đáng yêu, đòn sát thủ này vốn không nghĩ lại dùng tới nhanh như thế, nhưng mà bây giờ không có biện pháp, chỉ có thể sử dụng để thoát thân. "Bà con ba ngàn dặm, ai biết cô là người nào chứ? Bớt nhận thân thích lung tung đi!" Trương Lam Hà thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, thần sắc lãnh đạm, nhất định không công nhận xem cô ta làm sao bây giờ!

Trương gia không phải không còn liên quan với hắn sao? Nếu không liên quan, còn em họ gì chứ? Dù là em gái ruột của hắn đến cũng vô dụng.

Hứa Tư Văn vừa thấy Trương Lam Hà như vậy, lập tức biết quyết định của Trương Lam Hà, cũng sẽ không cần khách khí: "Đi lấy băng ghi hình theo dõi, đi báo cảnh sát! Nói có gián điệp thương mại vào công ty chúng ta!" "Mấy người không thể như vậy!" Nữ nhân viên phát hiện đòn sát thủ cũng vô ích, lúc này mới hoảng loạn: "Tôi, tôi không phải gián điệp gì! Mấy người đây là vu khống! Mấy người không thể đối xử với tôi như vậy!" "Tại sao không thể?" Hứa Tư Văn ở trên cao nhìn xuống nữ nhân viên: "Có phải là gián điệp thương mại không, chính cô rõ ràng, tại sao muốn vào phòng máy? Bây giờ nói vẫn còn kịp. À, không cần nói, cô vẫn là đi nói với nhóm điều tra tội phạm thương nghiệp đi." Tốc độ của bảo an cực nhanh, băng ghi hình theo dõi lấy ra cũng không xem, trực tiếp giao cho nhóm cảnh sát đến đây, một chút cũng không lo lắng công ty mình là oan uổng người tốt.

Trương Lam Hà lục thân không nhận, Hứa Tư Văn tác phong sấm sét, cuối cùng nữ nhân viên kia là bị mấy nữ cảnh sát trực tiếp kéo lên xe cảnh sát gào thét rời khỏi cao ốc VT, rất nhiều người trong công ty đều thấy được, nhưng mà không ai nói một câu, không ai dám nghị luận một tiếng.

Cho dù có người muốn nói gì, bị người ở bên cạnh quăng qua một ánh mắt, cũng biết phải ngoan ngoãn câm miệng, làm bộ bề bộn nhiều việc. "Nữ nhân viên kia, đến cùng là lai lịch ra sao?" Trở lại văn phòng, Hứa Tư Văn liền nghiêm túc hỏi Trương Lam Hà.

Trương gia như vậy, không phải là ai muốn nhận cũng có thể nhận được, nữ nhân viên kia dám nói như vậy, nếu thật sự có chuyện, vậy nên làm gì? "Lúc trước trong nhà có liên hệ anh, muốn độc quyền mua mô-đun chương trình của chúng ta." Nụ cười của Trương Lam Hà tràn đầy ý tứ hàm súc giễu cợt: "Định giá mười triệu." "Nhiều như vậy à?" Hứa Tư Văn nháy mắt một cái, kỳ thực, đối với cái giá này y cũng không hiểu rõ lắm, luôn là Trương Lam Hà quản. "Nhiều cái rắm!" Trương Lam Hà bộc phát thô tục: "Xin cơm à? Mười triệu? Mua quyền đại lý ba năm còn tạm được, còn độc quyền? Còn bán đứt? Nằm mơ! Không có hai trăm triệu thì đừng mơ mà mở miệng!" "Nhiều như vậy?" Hứa Tư Văn chấn kinh rồi, giá trị thế mà lại cao như vậy! "Em đừng quên, hồi đó Trang Sĩ Nhân ở nước ngoài mới là du học sinh mà thôi, đã có vài nhà xem trọng hắn, tại sao? Chính bởi vì một khi thứ này được ra mắt, tiền cảnh rộng lớn, một vốn bốn lời! Anh cũng đã không phải là người của Trương gia, còn theo anh nói chuyện thân tình cái gì?" Trương Lam Hà vừa nghĩ tới việc bị đuổi ra khỏi cửa thì bộ dạng liền đặc biệt thống khoái: "Anh mẹ nó ngay cả hộ khẩu cũng tách riêng ra bỏ vào Lan Châu bên này rồi, không liên quan tới nhà bọn họ." "Cô ta chính là lúc nhận người thì nhận lời mời tới, người mới của bộ kỹ thuật chỉ có mấy người như vậy, vừa tới ai cũng sẽ không để cho bọn họ tiếp xúc với chuyện cơ mật cỡ nào, đều là làm một ít công việc ngoài lề, kiểm tra hoặc là làm công, lúc tới cũng không tìm anh nhận thân." "Mấy người mới tới đó, anh vẫn là chú ý đi." Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút: "Em nghĩ, chúng ta bị người ta theo dõi, trước đây chỉ nghe nói qua, hiện tại lại gặp được gián điệp thương mại, thật sự dám liều mạng mà! Ngay cả quần áo của chính mình cũng là trước đó xé rách dùng cặp văn kiện che chắn, vừa không tốt thật đúng là tư thế muốn cởi sạch mà." Bọn họ không có biện pháp đối phó với gián điệp thương mại, hơn nữa cô gái này cũng quá dám liều mạng, thật là chuyện gì cũng có thể làm được!

Hết chương 111

112. Chương 112: 112. Đầu Óc Nóng Lên

Hứa Tư Văn cùng sáu bảo an làm người trong cuộc, cũng phải cùng đi, chẳng qua là Trương Lam Hà lái xe mang theo bọn họ cùng với mấy thứ cần chuẩn bị để xã giao, sau đó đi qua mà thôi.

Không dám làm lỡ quá nhiều thời gian, xe thật nhanh đến phòng ban điều tra tình tiết vụ án thương mại, tên gọi tắt là phòng ban tội phạm thương mại.

Mấy người Hứa Tư Văn là trực tiếp được dẫn tới phòng khách quý, trà ngon mâm trái cây chiêu đãi, sáu nhân viên bảo an tách ra làm ghi chép, còn ghi chép của Hứa Tư Văn là một vị Tổng đốc sát tự mình tới làm, sau khi làm xong để bọn họ chờ, hắn thì đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền mang đồ vật tiến vào.

"Căn cứ video biểu hiện, nữ nhân viên này có ý đồ lẻn vào phòng máy trọng địa, chúng tôi phát hiện cái này trong vải lót quần áo của cô ta." Tổng đốc sát lấy ra một cái túi plastic kín, bên trong có hai miếng kim loại hình tròn đen như mực, bộ dạng giống như tiền xu một nguyên.

"Đây là cái gì?" Trương Lam Hà không biết.

"Cái này?" Hứa Tư Văn nghi ngờ nhìn một chút, lại suy nghĩ một chút: "Chẳng lẽ là từ hút mini?"

"Đúng, chính là dụng cụ từ hút, còn là loại nhỏ nhất."

"Từ hút??"

"Một dương một âm, nếu như tới gần máy chủ phòng máy, chỉ cần dán lên hai bên, từ trường máy chủ chúng ta liền phát sinh vặn vẹo..." Sắc mặt Hứa Tư Văn không quá tốt, thế này cũng quá đáng rồi!

Một khi dữ liệu đường truyền máy chủ bị vặn vẹo, chẳng phải là cần bắt đầu lại từ đầu sao!

"Cho nên chúng ta có lý do chứng thực cô ta mưu đồ gây rối, nhưng mà tội gián điệp, hình như không có chứng cứ trực tiếp."

"Không, hẳn là còn có đồ vật, các anh có thể xem lại đồ đạc của cô ta một chút hay không?" Hứa Tư Văn nhìn Tổng đốc sát đề nghị: "Tôi cảm thấy tuy rằng từ hút lợi hại, tuy nhiên không đến mức nhất định phải vào quấy rối dữ liệu máy chủ, quấy rối chúng tôi nhiều nhất là bận bịu một lúc mà thôi, khôi phục dữ liệu tuy rằng phiền phức tuy nhiên không có nghĩa là không thể khôi phục, cô ta làm như vậy có ích lợi gì? Có thù oán với chúng tôi à?"

"Có phải là các anh từng đắc tội ai hay không?"

"Không đúng! Người mà chúng tôi đắc tội thì bây giờ đã sớm tự lo không xong rồi, lại nói cũng không phải chúng tôi đắc tội, là bọn họ có tội thì phải chịu! Hơn nữa việc khôi phục dữ liệu cũng không phải việc cô ta có thể tiếp xúc, đều là nòng cốt bộ kỹ thuật mới có tư cách đụng đến máy chủ."

"Xin chờ một chút, chúng tôi lại kiểm tra đồ đạc một lần nữa!" Tổng đốc sát cầm từ hút lại đi ra ngoài.

Ngay lúc Trương Lam Hà và Hứa Tư Văn chờ đợi, cửa mở "oành" một tiếng, Hứa Tư Văn vừa ngẩng đầu liền thấy bóng dáng quen thuộc của Vũ Khánh Cương đánh tới.

"Em thế nào?" Vũ Khánh Cương vội vã cuống cuồng kéo Hứa Tư Văn giở trò.

"Khụ khụ!" Trương Lam Hà liên tiếp ho khan, ra hiệu còn có người ở đây, có thể thu liễm chút hay không?

"Em không sao, ngay cả da cũng không trầy, cọng tóc cũng khỏe!" Hứa Tư Văn buồn cười nắm chặt cái móng vuốt bự không thành thật của Vũ Khánh Cương: "Sao anh cũng tới? Không phải nói hôm nay có mấy nơi sẽ phải mở cửa à?"

Vũ Khánh Cương muốn dừng bước ở Lan Châu, phát triển Đông Bắc Hổ, không chỉ cần nhóm người Ngụy Diên, còn phải có ông chủ là hắn đến chống đỡ.

Kết quả vừa nghe thấy tin tức bên phía bảo an, Vũ Khánh Cương liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, chỉ lo vợ chịu thiệt.

"Có mở hội nữa thì cũng phải tới xem em một chút!" Vũ Khánh Cương đã trải qua mấy lần gián điệp thương mại, hắn biết những người kia đều rất thông minh, nhưng cũng là vì quá thông minh, nên đều không làm chuyện đứng đắn!

"Đến cùng là chuyện thế nào? Sao còn có trộm lẫn vào được chứ?" Vũ Khánh Cương quay đầu hỏi Trương Lam Hà.

"Phải gọi là gián điệp thương mại!" Mặt Trương Lam Hà đen lại, còn trộm nữa chứ.

"Gián điệp? Tui thấy chính là quá thông minh, đầu óc nóng lên đốt đến hoảng loạn, không biết suy nghĩ mấy chuyện đứng đắn mà chỉ muốn chiếm tiện nghi nhà người ta." Đối với người như thế Vũ Khánh Cương rất phản cảm.

"Lúc Đông Bắc Hổ mới vừa thành lập, không thiếu mấy chuyện như vậy, cái gì cũng muốn trộm của người khác có bản lĩnh thì tự mình nghĩ biện pháp để cho người khác nhớ tới mình đi? Đều là thói quen sinh ra tật xấu!"

"Khó trách bọn họ phản ứng nhanh như vậy!" Hứa Tư Văn vừa nghĩ tới thân thủ và sự nhanh nhẹn lúc xử lý sự việc của những người đó, phản ứng đầu tiên chính là không cho nữ nhân kia tới gần y.

Vốn tưởng là huấn luyện ra, kết quả lại là có vết xe đổ mà ông chủ Vũ dẫm vào, bọn họ đều biết phải làm sao mới thích hợp nhất để không cho người khác lấy được nhược điểm.

"Cô ta làm gì vậy?" Vũ Khánh Cương chỉ biết bắt được là một phụ nữ: "Sao trà trộn vào được?"

"Công ty tuyển dụng, cô ta nhận lời mời tới." Trương Lam Hà liền giải thích một lần.

"Cũng là hai chúng ta không có kinh nghiệm, đồ vật quá hấp dẫn người khác, kết quả ngay cả gián điệp thương mại cũng xuất hiện."

"Anh để cho bảo an bên kia lại đây thêm mấy người nữa." Vũ Khánh Cương nói làm liền làm, gửi cái tin nhắn điều người.

"Ông chủ!" Sáu nhân viên bảo an bị mời đi làm ghi chép vừa trở về, vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương đến, dồn dập chào hỏi hắn.

"Xem băng ghi hình theo dõi rồi. Làm rất tốt, trở lại phát tiền thưởng!" Phương thức biểu đạt mà Vũ Khánh Cương thích, chính là phát tiền thưởng cho người của mình.

Lúc này điện thoại Trương Lam Hà nhận một cú điện thoại, sắc mặt rất khó nhìn đi ra ngoài.

"Sau này tự mình đi ra ngoài thì cẩn thận một chút, nếu không thì mang một người ở bên cạnh đi?" Vũ Khánh Cương suy nghĩ một chút: "Nếu không thì em vẫn là đi cùng anh đi, quá lắm thì anh chuyển chỗ, tới cùng tòa nhà với em là được."

"Không đến mức đó đi?" Hứa Tư Văn cảm thấy Vũ Khánh Cương chuyện bé xé ra to: "Chỉ chuyện như vậy anh liền sợ lớn sợ nhỏ, nếu lại có thêm chuyện lớn phát sinh thì nên làm sao bây giờ?"

"Nữ nhân kia muốn nhào vào trên người em kìa!" Nói một ngàn nói một vạn, điểm mấu chốt mà ông chủ Vũ chú ý chính là không giống với người khác.

"Anh làm ra động tĩnh lớn như vậy, cũng chỉ vì nữ nhân kia nhào vào trên người em à?"

"Phải!"

Hứa Tư Văn cúi đầu vai run run mấy lần, mới nín cười ngẩng đầu sờ sờ đầu tóc cứng đâm tay của ông chủ Vũ, trấn an mười phần ý tứ hàm súc: "Đừng nói là một mình cô ta, dù là mười người trăm người, anh cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, trong lòng em chỉ có mình anh."

Hứa Tư Văn nói đơn giản sáng tỏ, thành công làm yên lòng Vũ đại lão hổ.

Lúc này, Trương Lam Hà đi vào, cầm điện thoại di động sắc mặt tối tăm, Hứa Tư Văn nhìn thấy bộ dạng này của hắn, lập tức nắm nắm móng vuốt của Vũ Khánh Cương, ra hiệu Vũ Khánh Cương xem Trương Lam Hà.

“Sao? Ai gọi thế?” Vũ Khánh Cương vừa mở miệng, bầu không khí nặng nề âm u kia nhất thời tiêu tan.

“Tư Văn, nữ nhân kia, đúng là em họ của anh.” Trương Lam Hà âm trầm mở miệng.

“Hả?” Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương hai mặt nhìn nhau, đứa em họ này trộm đến nhà anh họ luôn à?

“Là đứa em họ mà anh cũng không nhận ra, bắn đại bác cũng không tới!” Sắc mặt Trương Lam Hà đặc biệt không dễ nhìn, nói chuyện đều nghiến răng nghiến lợi: “Còn mẹ nó gọi điện thoại cho anh, bảo anh buông tay thả em họ về!”

“Đó là không thể!” Hứa Tư Văn là người đầu tiên không thông qua: “Án là em gặp phải, cũng là em báo cảnh sát, anh dựa vào cái gì mà lướt qua em thả người rút án chứ?”

Hứa Tư Văn nói rất có kỹ xảo, y không bàn chuyện tình thân tình cảm với Trương Lam Hà, mà chỉ đem sự việc vơ vào trên người mình, y bắt tại trận, y tìm người báo án, y là một người trong cuộc, cũng tham dự trong đó, hơn nữa công ty cũng có một nửa của y!

Trương Lam Hà cũng không làm chủ được.

Thế này liền đẩy Trương Lam Hà ra ngoài, cũng có cái để giải thích với Trương gia, Trương gia tuy rằng cường thế nhưng cũng không quản được Lan Châu nơi này.

Bằng không Trương Lam Hà sao có thể đặt chân ở Lan Châu?

Lúc trước khi chọn địa điểm, liền chọn một nơi mà người nhà họ Trương không chen lọt tay để gây dựng sự nghiệp, không thì người nào của Trương gia nhìn Trương Lam Hà không vừa mắt, mất đi gia tộc che chở, lén lút ngáng chân và vân vân thì hai người bọn họ còn không khóc chết à?

“Đi!” Hứa Tư Văn chỉ vào Trương Lam Hà: “Gọi lại cho họ, nói em không đồng ý! Thành quả của em cũng bị trộm, còn thân thích cái gì? Thiên vương lão tử đến cũng vô dụng!”

“A!” Trương Lam Hà vui vẻ, sung sướng đi ra ngoài gọi điện thoại, cùng với vừa nãy quả thực như hai người khác nhau!

“Nhà hắn cũng quá không biết điều đi?” Lần đầu tiên Vũ Khánh Cương nhìn thấy thân thích như vậy, đều trộm tới nhà rồi mà còn có người biện hộ cho.

“Nhà họ Trương gia đại nghiệp đại, người cũng nhiều, phiền phức nhiều, học trưởng cũng là bất đắc dĩ. Nếu em không cứng rắn một ít, anh ấy cũng không tiện giải thích. Cho dù đã rời nhà ra ngoài, nhưng đến cùng thì bên kia vẫn còn ông nội ruột của anh ấy.” Hứa Tư Văn không muốn Trương Lam Hà bị khó xử, cũng không muốn bởi vì chuyện này mà trong lòng Vũ Khánh Cương có khúc mắc với Trương Lam Hà, liền nói đơn giản một chút với Vũ Khánh Cương về chỗ khó xử của Trương Lam Hà.

“May mà quê anh bên kia đều không còn ai, nhà em bên này thì đều là phần tử trí thức, chứ nếu như có mấy thân thích càn quấy, thì không thể không loạn lên.” Vũ Khánh Cương vui mừng không thôi.

Đang nói, điện thoại của Hứa Tư Văn vang lên, không đợi Hứa Tư Văn nhận, Trương Lam Hà trước tiên nhảy vào: “Là thím ba anh điện thoại, Tư Văn em phải có chuẩn bị tâm lý, bà ấy nói với em chuyện của cô gái kia đó!”

Ánh mắt Hứa Tư Văn sắc bén, thế nào? Thật sự là có da mặt gọi điện thoại cho y biện hộ à?

“Xin chào.”

“Cậu là Hứa Tư Văn à?” Giọng nữ ở đầu bên kia mặc dù dễ nghe nhưng giọng điệu lại rất kiêu ngạo.

“Phải.”

“Tôi là thím ba của Trương Lam Hà, tôi họ Triệu, cô gái mà ngày hôm nay cậu gặp được là cháu gái bên nhà mẹ đẻ của tôi, cậu rút án đi!”

“Không thể.”

“Cậu nói cái gì? Người trẻ tuổi, hành động phải suy nghĩ cân nhắc cho thật kỹ, con gái Triệu gia cậu có thể đắc tội sao?”

"Chứng cứ xác thực, tội danh thành lập, nếu Triệu gia có bản lĩnh, liền đứng ra đi! Thím nói xem, nếu truyền thông biết thiên kim danh môn làm trộm, lại còn trộm chính công ty của anh họ mình, Triệu gia sẽ nổi tiếng bao nhiêu?"

Uy hiếp người khác, ai không biết chứ?

Hứa Tư Văn cũng là xuất thân thư hương, Hứa gia không quyền không thế, nhưng nhiều đời truyền thừa, rất nhiều thứ đều là giáo dục từ nhỏ, quyền mưu tuy rằng không thể đùa bỡn, thế nhưng lòng người lại có thể đoán được tám chín phần.

Nếu Hứa Tư Văn thật sự làm như vậy, danh tiếng Triệu gia sẽ hỏng bét trước!

Quan lại thế gia sợ nhất chính là loại chuyện tối tăm này bị truyền thông đưa ra ánh sáng.

Lén lút gây họa thế nào, ít nhất chỉ là bên trong, một khi đưa ra ánh sáng, thì nhất định phải cho dân chúng một câu trả lời.

Bạn đang ?

Lúc đó ai gây ra chuyện thì người đó phải ra gánh chịu!

"Mày! Mày! Mày làm sao có thể nói như vậy? Đứa bé kia chỉ là hiếu kỳ mà thôi, còn không thể tha thứ như thế sao?" Thím ba Trương gia ở đầu bên kia cực kỳ tức giận, nhưng cũng không dám tiếp tục nói dọa, nếu Hứa Tư Văn thật sự đem ra ngoài, ăn liên lụy chính là nhà mẹ đẻ bà ta.

"Hiếu kỳ? Hiếu kỳ sẽ mang theo đồ vật làm nhiễu hệ thống trong người muốn vào phòng máy sao? Trương tam phu nhân, ngài nói chuyện, không cảm thấy gió to quá chém gãy lưỡi sao?" Trải qua chuyện của Trang Sĩ Nhân, hiện tại Hứa Tư Văn ghét nhất chính là bị người ta nhớ thương thành quả của y, ai dám mơ ước thì người đó xui xẻo rồi.

Hết chương 112

113. Chương 113: 113. Tin Nhắn Mms Mơ Hồ

"Người trẻ tuổi, đừng không biết tốt xấu, Triệu gia không phải cậu có thể đắc tội nổi đâu!" Thím ba Trương gia đã có chút ngoài mạnh trong yếu.

"Vậy chúng ta liền chậm rãi chờ xem!" Hứa Tư Văn cũng không cam yếu thế, đã bị người ta đến bắt nạt, nếu y còn không phản kích, sau này sẽ bị chèn ép gắt gao.

Hứa Tư Văn nói xong cũng nhấn điện thoại cắt đứt.

Đầu kia như thế nào không biết, dù sao thì đầu này Hứa Tư Văn thật sự chán muốn chết rồi.

Vừa vặn vị Tổng đốc sát kia đã trở lại.

"Trương tổng, Hứa bộ trưởng, còn thật sự tra được!" Tổng đốc sát mang đến một cặp văn kiện bình thường, nhưng mà sau khi đặt lên bàn mở ra, lại là một cái máy tính xách tay mỏng dính đến không thể ngờ được!

Con ngươi Vũ Khánh Cương thiếu chút nữa là trừng ra khỏi viền mắt luôn!

Vẻ mặt Trương Lam Hà tối tăm, Hứa Tư Văn thì lại gật gật đầu: "Thế mới đúng chứ! Cô ta vô duyên vô cố đi quấy nhiễu dữ liệu máy chủ, vất vả không có kết quả tốt. Có cái này mới là mấu chốt, muốn đánh cắp cơ sở dữ liệu, sau khi tới tay thì dù cho không giống mô-đun chương trình trong công ty, cũng có thể mở ra lối riêng."

Giống như một thân cây vậy, cơ sở dữ liệu chính là thân cây, máy chủ chính là rễ cây, đào rễ cây lấy thân cây, lại trồng ở nơi khác, tự nhiên sẽ sinh sôi nẩy mầm, nở hoa kết trái.

"Trực tiếp xử lý đi, nên làm gì liền làm đó!" Hứa Tư Văn một chút cũng không muốn buông ra.

"Nhưng mà, cô gái kia nói mình là em họ của Trương tổng, còn nói là đùa giỡn, hơn nữa bên Trương gia cũng điện thoại tới xác nhận." Tổng đốc sát tự nhiên là không tin, thế nhưng cái này quan hệ đến Trương Lam Hà, hắn cũng có chút do dự, đừng để xong vụ án rồi trả đũa nói ngay cả người mình hồ đồ gây ra trò cười mà bọn họ cũng đường đường chính chính đi bắt gì đó, thời đại này, trị pháp cũng không phải là cán bộ tốt mà!

"Anh đừng hiểu lầm!" Trương Lam Hà nhanh chóng rửa sạch quan hệ: "Nhà tôi ba mẹ tôi đã sớm ly hôn, hơn nữa bên mẹ tôi cũng không có anh chị em, bà là con gái một, xuất ngoại định cư rất lâu rồi, ba tôi đến bây giờ còn chưa cưới thêm đâu!"

"Hả?" Tổng đốc sát không nghĩ tới còn có chuyện này: "Vậy thì dễ làm rồi, chỉ cần anh không phản đối, bên chúng tôi liền cân nhắc mức hình phạt, nếu các anh còn có việc gì, có thể tìm chúng tôi."

Dù sao thì công ty phần mềm Hà Văn hiện tại rất có danh tiếng, ngay cả châu trưởng cũng chú ý, Tổng đốc sát cũng muốn tạo mối quan hệ với bọn họ.

"Được rồi, cám ơn các anh." Hứa Tư Văn và Trương Lam Hà đều cầm tay nói lời từ biệt với Tổng đốc sát, chỉ có ông chủ Vũ là không, hắn trực tiếp dẫn người che chở hai người cùng đi.

Có một tiểu đốc sát nhìn thấy ông chủ Vũ thêm cả sáu nhân viên bảo an đều thân cao mã đại, còn tưởng rằng là bảo tiêu chứ.

"Bảo cái gì mà tiêu? Vị kia là ông chủ Đông Bắc Hổ, là lão hổ chân chính đến từ Đông Bắc, cũng không ai dám chọc. Vừa tới liền tóm lấy cao ốc VT, bậc cha chú của châu tự phê văn kiện đó." Tổng đốc sát không dám bắt chuyện với Vũ Khánh Cương, cũng bởi vì hắn tự giác thân phận của mình, tám phần là không có tư cách bắt chuyện với ông chủ này, ai bảo tư liệu cá nhân của Vũ Khánh Cương đều bị liệt vào cơ mật chứ.

Kỳ thực Vũ Khánh Cương chỉ là bề ngoài có thể doạ dẫm người khác, vừa há miệng thì cái gì cũng không cần làm, chính hắn sẽ tự lộ.

Thế nhưng Vũ Khánh Cương treo lên cái mác như vậy là đủ để dọa sợ bọn trộm rồi.

Sau khi ba người trở về, tâm tình cũng không phải rất tốt, Bách Lý Hãn Mạc chưa từng xuất hiện, Hứa Tư Văn nhìn hồi lâu mới dám hỏi Trương Lam Hà, Bách Lý Hãn Mạc sao không tới?

"Sao anh biết được?" Trương Lam mở miệng rõ ràng là bộ dạng lảng tránh: "Anh cũng không phải mẹ hắn, ngày ngày đều trông hắn!"

"Anh liền làm đi anh!" Hứa Tư Văn học một câu nói Đông Bắc của Vũ Khánh Cương, Trương Lam Hà không nắm chắc Bách Lý Hãn Mạc, sau này hắn sẽ hối hận.

Trương Lam Hà trầm mặt tự mình chạy tới phòng làm việc bế quan.

"Vợ à, anh vẫn là qua bên này với em đi!" Vũ Khánh Cương đã điện thoại qua, sắp xếp nhân thủ dọn nhà.

"Vậy chỗ cũ của anh làm sao bây giờ?" Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương đã quyết định muốn qua, y ngăn cũng vô dụng, nhưng mà bên kia không phải Vũ Khánh Cương mới vừa lắp ráp sao?

"Đổi thành ký túc xá! Nhiều người như vậy sau này chạy chuyên cần rất lãng phí thời gian cùng tinh lực! Dứt khoát đều ở cùng nhau đi, lầu hai đổi thành siêu thị, lầu ba bán trang phục, lầu bốn phòng ăn, lầu năm giải trí, bắt đầu từ lầu sáu lên trên, liền cho người ở." Bàn tính Vũ Khánh Cương vang ầm ầm, người đều có tính trơ, đi làm ở bên cạnh cao ốc, tan tầm trở về nhà, ngoại trừ lầu một là đại sảnh, lầu hai lầu ba lầu bốn lầu năm tất cả đều là chỗ để tiêu phí! Phát tiền lương xong quay đầu lại còn phải để công ty kiếm lời trở về.

"Quá lãng phí đi?" Hứa Tư Văn cảm thấy tiếp tục gây sức ép như thế, chỉ sợ cũng tốn không ít tiền, hơn nữa còn tốn thời gian.

"Vốn là đợi sửa đổi, sửa lại mấy tầng phía dưới, không làm lỡ việc!" Vũ Khánh Cương nắm chắc rằng sửa đổi cũng không phải khó khăn cỡ nào.

"Vậy cũng tốt." Kỳ thật Hứa Tư Văn vẫn rất muốn cùng làm việc với Vũ Khánh Cương, ông chủ Vũ dính người, cũng khiến lòng hư vinh của kỹ thuật viên Hứa dính ra luôn rồi.

Vốn Hứa Tư Văn còn lo lắng Trương gia hay nói là Triệu gia sẽ không giảng hoà, nhưng mà đợi nửa tháng, ông chủ Vũ cũng đã mang người dời đi trận địa, cũng không đợi được bất cứ tin tức gì.

Vì vậy năm mươi tầng bị chia thành hai bộ phận, mười tầng trên thành công ty phần mềm Hà Văn, còn lại đều bị Đông Bắc Hổ chiếm lĩnh.

Hứa Tư Văn vẫn như trước mang người của bộ kỹ thuật khai phá mô-đun chương trình, công ty của Vũ Khánh Cương bắt đầu đại triển quyền cước, lấy tiền đập người thôi cũng đủ chết rồi.

Ai cũng biết trong châu mới tới Đông Bắc Hổ nhiều tiền, người nào cũng không ngốc, nhắm ngay hạng mục cũng vô cùng có thị trường, kiến trúc của Đông Bắc Hổ từ đầu đến giờ, vẫn luôn là kiến trúc được đánh giá chất lượng tốt nhất.

Tình cảm của hai người cũng từ từ hài hòa, chỉ là Trương Lam Hà gần đây có chút ủ rũ, Hứa Tư Văn không đi an ủi hắn, chuyện như vậy, người khác nói một ngàn một vạn đều vô dụng, chỉ xem bản thân hắn có muốn thông hay không thôi.

Vốn tưởng rằng gió êm sóng lặng, kết quả lại có sóng lớn.

Nguyên nhân là Hứa Tư Văn nhận được một cái tin nhắn MMS, tám phần là chụp trong lúc vội vàng, bức ảnh phía trên có chút mơ hồ, trên ảnh là một phòng ăn cơm kiểu Tây, dựa vào cửa sổ trong một nhã phòng, một nam một nữ ngồi đối diện nhau, đang giơ rượu đỏ chạm cốc, từ vóc người mà nhìn, nữ quyến rũ nam cao to, chỉ cần không phải bộ dạng quá xin lỗi khán giả, chỉ nhìn thân hình và khí chất hai người, cũng đã đủ xứng đôi, chỉ cần không phải mặt ma quỷ, quả thực có thể nói là trai tài gái sắc.

Vốn là không có gì ghê gớm, dãy số cũng là số xa lạ, Hứa Tư Văn cũng cho là gửi sai rồi.

Nhưng mà nam nhân bên trong tuy không chụp rõ ràng, quần áo và vân vân ngược lại nhìn quen mắt, Hứa Tư Văn suy nghĩ hồi lâu, đây không phải là quần áo mà sáng nay y chọn ra cho Vũ Khánh Cương mặc sao?

Bởi vì phẩm vị của ông chủ Vũ thì khỏi nói rồi, sau khi Hứa Tư Văn ở cùng hắn, quần áo của Vũ Khánh Cương liền về tay vợ, hiện tại ra ngoài đi một vòng, ai không nói ông chủ Đông Bắc Hổ thật sự ra dáng chứ?

Hứa Tư Văn đem cả người Vũ Khánh Cương đều xử lý lưu loát đến một bậc thang mới, nhóm Ngụy Diên là người trực tiếp được lợi, không cần bận tâm hình tượng công chúng của ông chủ nữa, quả thực không thể vui vẻ hơn được nữa, vì thế còn gửi tin nhắn và lễ vật cảm ơn đến cho Hứa Tư Văn, khiến Hứa Tư Văn sau khi biết dở khóc dở cười.

Hứa Tư Văn xem tin nhắn MMS trong điện thoại im lặng không lên tiếng, cuối cùng giữ tin nhắn, phản ứng gì cũng không có, nên làm gì thì làm đó.

Đến giờ tan tầm, Hứa Tư Văn trực tiếp đến tầng ba mươi tìm Vũ Khánh Cương.

Đã nói trước là ngày mai cuối tuần, về Hứa gia tập.

Hứa Tư Văn dự định cuối tuần đi sớm một ngày, về Đông Bắc xem sao, thuận tiện hỏi Vũ Khánh Cương, bên Đông Bắc có yên tĩnh không?

Vừa nghĩ sự tình vừa đi về phía phòng làm việc của Vũ Khánh Cương, Đông Bắc Hổ không ít người tới, mặc dù Vũ Khánh Cương không trực tiếp tuyên bố thân phận của Hứa Tư Văn, nhưng mà nhóm cao tầng nên biết đều đã biết, chỉ thiếu đặt lên mặt bàn mà nói thôi.

Đến cửa còn không đợi Hứa Tư Văn đẩy cửa, cửa đã tự mở từ bên trong, một đại mỹ nữ đi ra, Hứa Tư Văn gặp qua không ít đại mỹ nữ, thế nhưng đại mỹ nữ này vừa ra tới, lông mày Hứa Tư Văn chính là nhíu lại.

Quần áo của cô gái này không khác biệt lắm với trong hình, sở dĩ nói không khác biệt lắm, là bởi vì bức ảnh dù sao cũng hơi mơ hồ, không dám khẳng định có phải là cùng một bộ quần áo không.

Đại mỹ nữ vẻ mặt kinh ngạc, giống như có chút thất kinh đối với việc Hứa Tư Văn đột nhiên xuất hiện, sau đó liền trấn định quay đầu nói lời tạm biệt với người ở bên trong: "Ông chủ Vũ, vậy tôi cáo từ trước."

"Ừ!" Vũ Khánh Cương liền cho một âm thanh, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Trên mặt đại mỹ nữ chợt lóe vẻ tức giận, thế nhưng lúc xoay đầu lại, liền là vẻ mặt thẹn thùng, gật đầu với Hứa Tư Văn một cái, liền duyên dáng rời đi.

"Còn bận sao?" Sau khi Hứa Tư Văn đi vào tiện tay đóng cửa lại, diện tích trong phòng lớn, bốn phía là bồn cảnh cùng cây xanh cầu nhỏ cùng với nhiều loại thực vật mà Hứa Tư Văn tự mình bố trí, dùng để tô điểm không gian và giữ chất lượng không khí.

"Lập tức liền xong, em ngồi chỗ đó nghỉ một lát trước đi!" Trên bàn làm việc của Vũ Khánh Cương bày đầy văn kiện, hắn cũng không kịp dọn dẹp, vừa làm việc thì nào bìa nào ảnh bày đầy bàn, đều là đồ của một mình hắn.

Hứa Tư Văn quen đường quen lối ngồi trên ghế sa lon, nhìn Vũ Khánh Cương làm việc, hổ Đông Bắc lúc làm việc rất chăm chú, có thể là vì không có bao nhiêu văn hóa, lúc Vũ Khánh Cương xem văn kiện có chút vất vả, chữ đều biết, chính là có vài từ ngữ không làm rõ được ý tứ gì. Sau khi tra rõ hắn mới tiếp tục xem.

Áo khoác ném ở trên ghế sa lon, áo sơ mi xắn tay áo lên trên khuỷu tay nửa tấc, thắt lưng màu đen buộc ở bên hông hùng tráng, da dẻ lộ ra ngoài hiện ra màu vàng nhạt.

Chỉ cần Vũ Khánh Cương không lên tiếng, hoàn toàn là hình tượng nam nhân thành công!

Hứa Tư Văn cầm lấy áo khoác của hắn, nhìn thấy cổ tay áo có chút bẩn: "Quần áo sao lại dơ tay áo vậy?"

"Hả? Buổi trưa lúc ăn cơm không cẩn thận đụng phải."

"Ồ?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn chỗ cổ tay áo, hỏi một vấn đề không liên quan: "Đúng rồi, cái người lúc nãy vừa đi là ai vậy?"

"Cô đó à? Tổng giám đốc của công ty gì đó, không phải là muốn cùng anh hợp tác sao, nhưng mà tự anh có thể làm thì sao lại muốn kiếm người hợp tác chia tiền chứ? Liền từ chối. Anh nói cho em biết nha vợ, cô ta rất đáng ghét, giống như nghe không hiểu tiếng người vậy, nhất định phải nói rõ ràng với cô ta thì cô ta mới biết ý tứ của anh, người như vậy em nói xem sao còn có thể làm tổng giám đốc chứ? Ngay cả nhân viên phục vụ cũng không cần giống như cô ta đâu." Nói nói, Vũ Khánh Cương còn uất ức, người như vậy hắn thật lòng không thích nổi.

"Có lẽ là vì có quan hệ thân thích với ông chủ đi? Người như vậy cũng không phải chưa từng thấy." Hứa Tư Văn vừa nghe Vũ Khánh Cương nói, đột nhiên cười đặc biệt vui vẻ: "Anh nhanh lên một chút nha, một hồi đi mua một ít đậu phụ, anh hầm cá chép cho em đi, em thèm cá chép."

"A! Anh đi liền, mấy thứ này ngày mai lại xem, dù sao cũng không vội…" Vũ Khánh Cương vừa nghe vợ thèm, lập tức bỏ bút lại, cầm áo khoác cùng vợ tan tầm mua thức ăn…

Hết chương 113

114. Chương 114: 114. Tiệc Mừng

Trong lòng Hứa Tư Văn có tính kế, cũng không nói với Vũ Khánh Cương.

Buổi sáng hôm sau, Hứa Tư Văn chọn xong quần áo cho Vũ Khánh Cương mặc hôm nay, lại mang theo hai bộ cho hắn tắm rửa thay ra, nhưng Vũ Khánh Cương chết sống không mặc!

"Làm sao vậy?" Hứa Tư Văn bồn chồn, đối với mặc thì Vũ Khánh Cương một chút cũng không chọn, chỉ toàn chọn ăn thôi.

"Cái này quá tùy tiện, thay bộ anh mới mua đi, em cũng thay, về nhà ba vợ khôngg thể tùy tùy tiện tiện được!" Vũ Khánh Cương lấy ra hai bộ quần áo mới, quần áo không có nhãn mác, thế nhưng chất lượng rất tốt, kiểu dáng cũng rất đặc biệt. "Anh mua lúc nào vậy?" Hứa Tư Văn kinh ngạc, Vũ đại lão hổ cũng sẽ mua quần áo à? "Cấp dưới đều nói hai ta nhìn không giống một đôi, anh liền mua quần áo cặp, hai ta mặc

ra ngoài xem bọn họ còn dám nói không giống!" Vũ Khánh Cương thở phì phì, kỳ thực nguyên văn nói là kỹ thuật viên Hứa thật sự là cải trắng bị Vũ đại lão hổ ăn (kiểu như hoa nhài cắm bãi * trâu)!

Lúc đó Vũ Khánh Cương liền nổi giận: mấy người còn băn khoăn thì sao không tự đi mà ăn?

Nhân viên lập tức giải tán, nhiều người như vậy hắn cũng không biết kiếm ai xả giận, không tìm được đối tượng trả thù hắn liền đi tìm Ngụy Diên, Ngụy Duyên mở cuộc họp không có thời gian, Helena cho Vũ đại lão hổ một ý kiến hay: mặc trang phục tình nhân, làm buổi tiệc mừng, mời mọi người dự tiệc xem lễ! "Về nhà không cần mặc nghiêm túc như vậy." Hai bộ tây trang cộng thêm cà vạt và vân vân vừa nhìn liền biết không tiện, mặc trên người hoàn toàn không hợp với Hứa gia tập. "Không! Hôm nay mặc!" Vũ Khánh Cương một phát vồ tới, đè lên người kỹ thuật viên Hứa liền kéo quần áo người ta. "Anh làm gì vậy!" Hứa Tư Văn còn mặc đồ ngủ, hai ba phát liền bị cởi quần. "Thay quần áo." Tay Vũ Khánh Cương liên tục, xoạt xoạt xoạt mấy lần, lột sạch Hứa Tư Văn… "Tên khốn kiếp anh!" Hứa Tư Văn thẹn quá thành giận, tay đạp chân đá không có tác dụng với người ta, vì vậy dùng miệng cắn.

Kết quả Vũ đại lão hổ không để ý tới!

"Em cắn đi, anh da dày, em cắn không nổi!" Người ta nên làm gì thì tiếp tục làm đó!

"Anh đứng lên, đừng đè lên em, em tự mặc!" Vũ đại lão hổ kiên trì như vậy, Hứa Tư Văn phản kháng không có hiệu lực chỉ có thể tiếp nhận, y không dám dùng sức cắn, cắn hỏng thì làm sao bây giờ? Không dùng sức cắn, ngay cả da cũng cắn không ra, chẳng lẽ muốn lý sự?

"Vợ, mặc vào khẳng định đẹp trai!" Vũ Khánh Cương cười hắc hắc buông lỏng Hứa Tư Văn ra, hắn vì ngày này mà bận bịu đến vắt chân lên cổ, nếu vợ không thay quần áo mới, thì hắn thiệt thòi chết rồi.

Quần áo rất vừa vặn, đặc biệt là bên hông ôm sát, càng phô lên thân hình thon dài khí chất văn nhã của Hứa Tư Văn.

Vũ Khánh Cương cũng rất dễ nhìn, lượng thân thiết kế, nổi bật lên sức mạnh dương cương đẹp đẽ của bản thân hắn, có một loại sức hấp dẫn đặc biệt của nam nhân.

"Mặc thành như vậy trở về, thật sự được không?" Hứa Tư Văn nhìn Vũ Khánh Cương, lại nhìn nhìn mình, luôn cảm thấy, giống như đi dự tiệc vậy.

"Rất tốt rất tốt!" Vũ đại lão hổ hài lòng.

Vui vẻ lái xe dẫn vợ trở về Hứa gia tập, kết quả vừa đến Cát thị khẩu, Hứa Tư Văn liền sợ ngây người.

Cát thị khẩu treo đầy trù hoa đỏ thẫm (cái cục hoa tròn tròn kết bằng vải đỏ hay thấy trong đám cưới trong phim cổ trang á), hai bên tấm biển còn treo dây pháo thật dài, vừa nhìn thấy xe đến, dây pháo liền bị nhen lửa, âm thanh bùm bùm vẫn đi theo xe dừng ở cửa lớn Hứa gia, cửa lớn Hứa gia cũng treo hai dây pháo, bên kia còn có thể nghe thấy động tĩnh thì bên này đã châm lửa.

Vũ đại lão hổ không biết từ nơi nào móc ra hai đóa hoa đỏ thẫm, miếng gấm phía dưới viết hai chữ "chú rể", trước tiên cài ở trước ngực cho Hứa Tư Văn: "Vợ, em cũng mang cho anh đi."

Một đóa khác, đưa cho Hứa Tư Văn.

"Ừm!" Hứa Tư Văn nhận lấy, tay có chút run cũng cài hoa ở ngực trái áo Vũ Khánh Cương.

Y cho rằng tiệc mừng của bọn họ, cũng chính là người trong nhà ngồi cùng một chỗ ăn bữa cơm, tối đa chính là mấy người bạn tốt tương đối thân thiết tới tham gia mà thôi.

Nhưng mà trước mắt, tất cả nhân viên hai bên công ty, bạn học của Hứa Tư Văn, đám anh em của Vũ Khánh Cương, người nhà của hai người, thậm chí ngay cả ông hai và ông ba cũng ở đây!

Vũ Khánh Cương xuống xe trước, đón lấy chính là từng trận mì sợi ập vào mặt!

Quy củ bên phía Đông Bắc, mì sợi hất mặt một đời thuận.

Vũ Khánh Cương che chở da mặt đưa chân dài ra lần lượt đạp bay mấy tên cầm mì sợi, chờ người bị hắn đạp ra, lúc này mới mở cửa xe kéo vợ xuống: "Nhanh chóng chạy vào phòng đi!"

Hai người nắm tay nhau, có thể là tại đại viện Vũ gia ở Đông Bắc chạy một lần có kinh nghiệm, lúc này hai người hợp tác ăn ý, chạy chạy như bay!

Người tới tham gia lễ cưới xung quanh đều cười ra tiếng rồi!

Cho dù chạy nhanh, nhưng Hứa Tư Văn vẫn bị hai bó mì sợi đập trúng đầu, một đầu mì sợi, Hứa Tư Văn giương mắt trộm nhìn thấy trên mặt Vũ Khánh Cương cũng có vết bầm xanh luôn rồi, lập tức liền đau lòng, nhìn hai vòng khắp xung quanh…

Y nhớ kỹ những người tới rồi, chờ lúc bọn họ kết hôn, nhìn y dằn vặt thế nào!

Trong nhà chính Hứa gia, vài vị trưởng bối đã ngồi ngay ngắn.

Phía đông chính là ba Hứa cùng mẹ Hứa, thượng vị sau lưng ba Hứa và mẹ Hứa là bát gia gia, ngồi ở thượng vị phía tây chính là ông hai và ông ba, vị trí cha mẹ không có người ngồi, thế nhưng hai bên, ngồi ở ghế hạ vị đầu tiên giống như Hứa Gia Văn Trình Mỹ Lệ, là Vũ Quốc Cương cùng Trương Thúy Hoa.

Trên hai cái bồ đoàn đều che kín vải đỏ.

Vũ Khánh Cương một chút áp lực cũng không có nhanh chóng quỳ xuống, đặc biệt rõ ràng hô một tiếng: "Ba! Mẹ! Bát gia gia!"

"Được được được!" Bát gia gia cười híp mắt đáp lại, sau đó ba Hứa mẹ Hứa cũng đáp một tiếng, có người bưng tách trà tới.

Nhìn thấy tách trà, rất nhiều người đều cười rộ lên.

Vũ Khánh Cương hiếm thấy đỏ mặt, Hứa Tư Văn cũng nghẹn cười, ai bảo ông chủ Vũ có cái tiền án khôi hài chứ.

"Bát gia gia, uống trà!" Vũ Khánh Cương trước tiên kính trà cho bát gia gia.

"Ừm, sau này hai đứa giúp đỡ lẫn nhau." Bát gia gia tiếp nhận trà nói một câu dặn dò.

"Dạ!" Vũ Khánh Cương giòn giã đáp ứng.

"Bát gia gia, uống trà!" Hứa Tư Văn cũng kính trà.

"Ừm, sau này phải cùng Cương tử sống cho tốt." Bát gia gia cũng tiếp nhận trà Hứa Tư Văn kính uống một hớp, dặn dò Hứa Tư Văn một câu.

"Tư Văn biết rồi ạ." Lúc Hứa Tư Văn nói lời này, âm thanh cũng có chút run rẩy, y có một loại cảm giác mình đã lớn.

Y kết hôn rồi, còn là ở nhà tổ Hứa gia.

"Đến đây, đây là tiền lì xì bát gia gia cho." Bát gia gia uống hai tách trà hai chồng chồng người ta kính, không phải là uống không, hai phong tiền lì xì dày bỏ vào trong khay.

Sau đó kính trà cho ba Hứa mẹ Hứa cũng là như thế, tiền lì xì vừa thu lại chính là một cặp, lời dặn dò đại khái gần như là giống nhau.

Giữa đồng lứa không cần hành quỳ lạy đại lễ, Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ cũng uống được trà mà Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn nghiêng mình chín mươi độ kính, cũng cho tiền lì xì.

Đến bên phía Vũ gia, sau khi ông hai và ông ba uống trà, ông hai cho hai phong tiền lì xì: "Tính tình Cương tử bướng bỉnh, không nghe lời con cứ thẳng tay xử lý."

Vũ Khánh Cương nhe răng một cái: "Con sẽ không gây với vợ đâu."

"Tư Văn sẽ nói chuyện đàng hoàng với anh ấy, kỳ thực tính tình Cương tử hơi bướng bỉnh chút, nhưng không phải người không hiểu chuyện, ôn tồn chung quy có thể nói rõ vấn đề." Hứa Tư Văn nhanh chóng nói tốt cho Vũ Khánh Cương, cũng không biết có phải là ảo giác của y hay không, y luôn cảm thấy ông hai lão nhân gia này, thật có thể nói được là làm được.

"Ai nha! Ngày đại hỉ ông ít khuyến khích Tư Văn đi!" Ông ba trắng trợn chặn lại đề tài của ông hai, cười híp mắt cũng cho hai phong tiền lì xì: "Cương tử à, con nhớ Tư Văn theo con thì con sẽ phải gánh vác trách nhiệm; Tư Văn à, sau này Cương tử liền giao cho con."

"Tư Văn nhớ kỹ." Hiện tại Hứa Tư Văn cảm thấy có chút kích động nhẹ, lớn nhất thì vẫn là hạnh phúc.

Lúc đến Vũ Quốc Cương và Trương Thúy Hoa, Hứa Tư Văn không nghiêng mình kính trà, mà là kéo Vũ Khánh Cương quỳ xuống trên bồ đoàn, đem cốc trà nâng qua đỉnh đầu: "Anh hai, uống trà."

Hành động này quá đột ngột, doạ Vũ Quốc Cương thiếu chút nữa nhảy lên!

Thành thật mà nói, đời này Vũ Quốc Cương còn chưa từng bị người ta quỳ đâu, ngoại trừ ba thằng nhóc con nhà mình.

"Tư Văn! Em đây là làm gì vậy! Mau đứng lên!" Chị dâu Thúy Hoa trượt xuống ghế liền đến dìu Hứa Tư Văn, vừa rống lên với Vũ Khánh Cương đang sững sờ: "Phát ngốc cái gì vậy? Mau đứng dậy!"

"Anh hai, chị hai, hai người nhận được mà, bắt đầu từ khi Cương tử tám tuổi chính là hai người nuôi lớn, hôm nay tụi em mời hai người, là tạ công ơn nuôi dưỡng của hai người." Vũ gia không có cha mẹ ngồi, cũng không có bài vị, đây là tiếc nuối của người nhà họ Vũ, thế nhưng Hứa Tư Văn lại cảm thấy, cho dù cha mẹ không còn, nhưng vẫn có anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa.

Quỳ kính trà cho anh hai chị hai, là tôn trọng phát ra từ nội tâm Hứa Tư Văn.

"Chị hai, chị ngồi trở về đi." Vũ Khánh Cương đột nhiên lên tiếng, nhưng là khuyên Trương Thúy Hoa: "Đây là ý của Tư Văn."

"A?" Trương Thúy Hoa giống như bị định thân.

"Chị dâu, ngồi về đi." Trình Mỹ Lệ lại đây, đỡ Trương Thúy Hoa ngồi trở xuống, vuốt vuốt tóc Trương Thúy Hoa rơi xuống dưới.

"Anh hai, uống trà!" Hứa Tư Văn lại một lần gọi Vũ Quốc Cương.

"Ai! Ai!" Vũ Quốc Cương đỏ cả vành mắt, tiếp nhận nước trà uống một hớp, cảm thấy so với nước trà từng uống trước đây đều ngọt hơn.

Uống xong, vội vàng lập tức cầm hai phong tiền lì xì đặt vào trên khay: "Cương tử có cái gì không tốt em cứ trực tiếp nói, nó không nghe còn có anh đây."

"Dạ, Tư Văn biết." Hứa Tư Văn cười đáp lại lời cam kết của Vũ Quốc Cương.

"Anh hai, uống trà." Vũ Khánh Cương cũng kính trà cho Vũ Quốc Cương, chỉ là sau khi Vũ Quốc Cương uống trà cho tiền lì xì xong thì lại thêm một câu: "Thế mà lại có người muốn mày."

Vũ Khánh Cương: "…!"

Mọi người ít nhiều đều biết tình huống Vũ gia, Vũ Khánh Cương là do anh hai và chị dâu nuôi lớn, vốn dĩ Hứa Tư Văn hành đại lễ này, bầu không khí rất nghiêm túc, nhưng anh hai Vũ gia thốt ra lời này, bầu không khí chua xót kia lập tức liền không còn, bốn phía vang lên một mảnh cười vang…

"Chị hai, uống trà!" Hứa Tư Văn cũng quỳ xuống với chị dâu Thúy Hoa, đem cốc trà nâng qua đỉnh đầu, y cung kính như vậy, là coi chị dâu Thúy Hoa giống như mẹ.

"Ai!" Chị dâu Thúy Hoa bưng trà tay đều run run, sau khi uống một hớp, lập tức cho hai phong tiền lì xì thật dày: "Sau này sống cho tốt, Cương tử có gì không đúng, em quản là được."

"Tư Văn biết." Hứa Tư Văn lên tiếng trả lời, đồng thời liếc mắt nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, kính trà nhiều trưởng bối như vậy, cũng chỉ có Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ là dặn dò Vũ Khánh Cương, bảo hắn đừng nên nuông chiều Hứa Tư Văn, còn lại đều bảo Hứa Tư Văn quản Vũ Khánh Cương…

"Chị hai, uống trà!" Vũ Khánh Cương cũng kính trà cho Trương Thúy Hoa.

"Cương tử à, sau này không còn độc thân, phải biết chăm sóc Tư Văn, nếu không thì em đợi xem!" Hai câu trước đều rất tốt, đến câu cuối cùng, hơi lạc giọng.

"Dạ! Em khẳng định nhớ kỹ!" Vũ Khánh Cương cúi đầu khom lưng nhận lấy tiền lì xì, vừa nhìn, không dày bằng của vợ!

Hết chương 114

115. Chương 115: 115. Liên Quan Tới Xưng Hô

"Kết thúc buổi lễ! Bày tiệc! Mở tiệc!" Đảm nhiệm người điều hành buổi lễ chính là bát đường thúc, cũng chính là đại đường thúc nhà bát gia gia, con cháu đều đi học rồi, còn mười phần phấn khích kêu gọi.

Vũ Khánh Cương vì ngày hôm nay, đã sớm đem toàn bộ nhân thủ ở nhà ăn chuyển đến Hứa Gia Tập, từng món từng món thức ăn xếp đặt trọn một trăm bàn.

Bay trên trời đi trên đất chạy trên núi bơi dưới biển, toàn bộ đều ở trên bàn.

Trong viện Hứa gia chỉ có bốn bàn, đều là người thân cận, mà bắt đầu từ cửa lớn Hứa gia kéo dài tới trên đường, Vũ Khánh Cương tiếp nhận kiến nghị của bếp trưởng, bày tiệc cơ động.

Tất cả mọi người của Hứa gia tập đều có thể ăn được!

"Anh chuẩn bị bao lâu?" Hứa Tư Văn len lén hỏi Vũ Khánh Cương, một chút y cũng không nhận ra được, người này trộm làm im hơi lặng tiếng, làm ra tràng cảnh lớn như vậy, nói không cảm động là giả, hai nhà đều đã thông gia, mà lâu như vậy cũng không có động tĩnh, còn tưởng rằng phải chờ tới thu hoạch vụ thu chứ.

"Thời gian rất lâu trước liền chuẩn bị, có mấy người biết anh muốn kết hôn liền liên tiếp truy hỏi cô dâu là ai, người như vậy anh đều mời tới, làm cho bọn họ biết được, quan hệ của anh và em, em chính là vợ anh, là con dâu mà Vũ gia đều thừa nhận, hoặc là anh làm vợ em, cho bọn họ đến chơi miễn phí!"

"Làm sao? Anh bị người ta quấn lấy à?"

"Có mấy người nhất định muốn thông gia với anh, mấy cô gái đó anh đều không cần nhìn chỉ lắc đầu nói không được! Có người chưa từ bỏ ý định, hôm nay đều mời đến." Vũ Khánh Cương đắc ý dào dạt, cái chiêu bày bàn tiệc mời ăn cưới của hắn, liền sáng tỏ nói cho những người kia biết, hắn là nam nhân có gia đình, bọn họ triệt để bỏ đi tâm tư.

Hứa Tư Văn có chút kinh ngạc nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, không cho người khác mặt mũi như vậy thật sự không vấn đề sao?

Vũ Khánh Cương căn bản không quan tâm, hắn có quy tắc làm việc của mình, mấy thứ ngổn ngang kia trước đây không dính tới hiện tại không để ý tới ngày sau càng là không thể chạm vào.

Hắn có thực lực, hết thảy âm mưu quỷ kế trước thực lực tuyệt đối, là không hề có tác dụng, đừng thấy hắn không có bao nhiêu văn hóa, nhưng ánh mắt nhìn thế sự thì rất sắc bén.

"Đi thôi, đi chúc rượu mọi người với em." Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương, lần lượt chúc rượu từng người, quá nhiều người, có người Vũ Khánh Cương biết Hứa Tư Văn không biết, càng nhiều hơn chính là Hứa Tư Văn biết mà Vũ Khánh Cương không biết, vì nơi này là Hứa gia tập.

Cho nên Hứa Tư Văn ở phía trước cầm khay cùng chén rượu, Vũ Khánh Cương ở phía sau cầm hai bình rượu trắng Thiên Hạ Hương, Hứa Tư Văn giới thiệu cho Vũ Khánh Cương: "Đây là chú sáu, đây là bác tám phường Tiến Sĩ..."

Quá nhiều người, Vũ Khánh Cương căn bản không nhớ được ai là ai, chào hỏi đại khái, hắn không nhớ kỹ người ta cũng không sao, chủ yếu nhất là để cho người ta nhớ kỹ hắn là được.

Hơn nữa hắn cũng nói như thế với người ta, Hứa Tư Văn đạp hắn một cước bảo hắn đừng thành thật như thế, ngược lại ấn tượng của các tộc nhân Hứa gia tập đối với hắn rất tốt.

“Là một người thành thật, Tư Văn có phúc lớn!”

“Không tồi, không cần giấu tâm nhãn với người trong nhà.”

Đánh giá của người Hứa gia tập đối với Vũ Khánh Cương đều rất cao, Hứa Tư Văn không biết loại cục diện này rốt cuộc làm sao mà tới, có điều bọn họ đều cảm thấy Vũ Khánh Cương là người tốt, xứng với Hứa Tư Văn của bọn họ.

Đợi đến người mà Vũ Khánh Cương quen biết, hắn liền đặc biệt trực tiếp đặc biệt hào sảng kéo Hứa Tư Văn đến bên cạnh mình, tùy tiện khoát tay với mọi người: “Tất cả nhìn một chút, đây là đương gia của tui, sau này biết rồi thì đừng có không biết chuyện nha!”

Ý tứ của Vũ Khánh Cương rất rõ ràng, Hứa Tư Văn được hắn đặt ở phía trên mình, phàm là người quen biết hắn, nên đối đãi với Hứa Tư Văn thế nào, chính mình tự suy nghĩ.

“Đại đương gia!” Tất cả mọi người một động tác, giơ bát rượu trong tay lên, một hơi cạn sạch!

“Mọi người không cần khách khí!” Hứa Tư Văn chiếm được một cái xưng hô “cao lớn”, “gần gũi quần chúng” như thế, khóe miệng co quắp nuốt gần mười mấy bát rượu vào bụng.

“Tại sao là rượu gạo?” Rượu vừa vào miệng Hứa Tư Văn liền phát hiện không đúng, có điều không dám lộ ra, len lén kề tai nói nhỏ với Vũ Khánh Cương.

“Em trâu bò lắm sao!” Vũ Khánh Cương cũng nhỏ giọng: “Em uống lại bọn họ sao? Người mà một bình thiêu dao liền nằm sấp, không có tư cách uống hết, lấy chút rượu gạo đối phó đi, muốn uống thì ngày khác chúng ta uống đủ với bọn họ.”

Hứa Tư Văn: “...!”

Không phải y chỉ có một lần kia thôi sao? Còn nhớ mãi không quên như thế?

Y không biết tâm tư của Vũ Khánh Cương, đêm tân hôn, vợ uống rượu say nổi điên gì đó, chỉ suy nghĩ một chút liền cảm thấy đặc biệt thắt lòng!

Cho nên để phòng ngừa vạn nhất, hắn tự mình bưng bình rượu, rót rượu cho người khác đều là đồ thật, còn cho vợ mình thì lại là lén lút rót rượu gạo.

Hai người kính rượu, cũng coi như là lần lượt giới thiệu mọi người của Hứa gia tập cùng Đông Bắc Hổ, mặc dù mọi người còn không phải quá quen, thế nhưng người của Hứa gia tập còn rất yêu thích đám đại hán Đông Bắc này, nhưng cũng có người trợn mắt há mồm đối với xưng hô của đám người kia với Hứa Tư Văn.

Hết cách rồi, cảm giác rất kịch!

Khí thế kia, thật giống như thổ phỉ!

Người tới từ Đông Bắc đều phóng khoáng, người Hứa gia tập uống rượu dùng chén, còn bọn họ lại dùng tô lớn, hơn nữa rượu mà Hứa gia tập tự ủ có độ rượu không cao, đám thùng rượu này dứt khoát thẳng tay mà uống rượu!

Kết quả chính là vài người khách tới từ Đông Bắc chuốc đổ người bản địa Hứa gia tập, đều uống gục!

Từ đầu Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn liền trộm dùng mánh lới, Vũ Khánh Cương chỉ mưu mô đổi rượu thôi, nhưng Hứa Tư Văn lại là cao thủ trong đó, thủ ở bên cái bàn trưởng bối thân thiết, ăn ăn uống uống, ai muốn chúc rượu thì trước tiên cũng phải bắt đầu từ trưởng bối, nơi này chỉ đời ông nội thôi đã có mấy người, lại có thêm ông hai và ông ba bên phía Vũ Khánh Cương, vừa lại đây chúc rượu, là phải vài chén, cho nên ai không có chuyện gì thì cũng sẽ không lại đây chúc rượu!

Người khác đều vụng trộm nói Hứa Tư Văn che chở Vũ Khánh Cương, ngay cả cơ hội để bọn họ rót rượu cũng không cho, không biết là, ban đầu là Vũ Khánh Cương che chở cho Hứa Tư Văn.

Uống rượu mừng cả một ngày, tiệc rượu đổi ba lần, buổi tối rất nhiều người đều không về nhà, may là Hứa gia tập cái khác không nhiều, nhưng tộc nhân Hứa thị thì rất nhiều, một nhà nhận hai ba người về, phòng khách trong nhà có thể sắp xếp.

Lúc ăn cơm tối, còn lại đều là người nhà và bạn bè thân thiết nhất, lúc này hai chồng chồng không trộm dùng mánh lới nữa.

"Hứa tiên sinh, tất cả mọi người trong nhóm chúng tôi, mời anh một chén, chúc anh cùng ông chủ, bạc đầu giai lão, ân ái trăm năm." Ngụy Diên dẫn theo đoàn đội của hắn, lần đầu tiên đường hoàng ra dáng chào hỏi Hứa Tư Văn, bọn họ đều là phụ tá đắc lực của Vũ Khánh Cương, mặc dù là người ăn lương siêu cao, nhưng bọn họ cũng giúp Vũ Khánh Cương nắm chặt Đông Bắc Hổ.

Sự tin tưởng của Vũ gia đối với bọn họ, cũng làm cho bọn họ cảm khái sống chết vì tri kỷ.

"Được! Cảm ơn mọi người." Câu "cảm ơn" này, là vì cái gì, mỗi người đều có suy đoán của mình, cảm ơn bọn họ hiểu rõ, cảm ơn ủng hộ của bọn họ, Hứa Tư Văn là thật lòng thật dạ nói cảm ơn, nếu như bọn họ không ủng hộ, cho dù chỉ mặc kệ, thì y cùng Vũ Khánh Cương cũng sẽ không trôi chảy như thế, dù sao thì một tập đoàn tài chính lớn như vậy nếu như không có người thừa kế trực hệ huyết thống mà nói, rất dễ dàng gây nên gợn sóng.

Mấy người Ngụy Diên không hổ là nhân viên mà Vũ Khánh Cương bỏ ra giá cao thuê tới, cũng không biết dùng thủ đoạn gì, người trong Đông Bắc Hổ lại tiếp nhận sự thật Hứa Tư Văn là phu nhân của ông chủ bọn họ, không có ghét bỏ không có không quan tâm, ngược lại còn đi uống rượu mừng.

Ngay cả chính công ty của bọn họ cũng là sau khi khai trừ vài nhân viên, mới tiếp nhận sự thật ông chủ của bọn họ là một đại hán Đông Bắc.

Đây là Trương Lam Hà tranh thủ lén lút nói với Hứa Tư Văn.

Sau đó, Hứa Tư Văn vẫn chạm chén với từng người, chén của y rất nhỏ, bộ dạng chỉ như một cái miệng nhỏ, đây là mẹ Hứa chuẩn bị cho hai người bọn họ, nhỏ như vậy dù có uống một trăm tám mươi chén, nhìn số lượng hù người, nhưng kỳ thực gộp lại, cũng chỉ được một bình rượu.

Hứa Tư Văn đặc biệt tôn trọng đối với những người cùng ăn qua cay đắng với Vũ Khánh Cương, mỗi người y đều từng nghe Vũ Khánh Cương nói qua mấy lần, cho nên lúc mời rượu, y còn có thể trò chuyện hai câu việc nhà với từng người.

Thế này xem ra khoảng cách sẽ gần nhau hơn.

Quan Tỏa vỗ vỗ vai Vũ Khánh Cương: "Anh Cương tử, người vợ nam này anh tìm rất tốt, biết nói chuyện biết làm việc, còn không xem thường bọn em."

"Em ấy là tốt nhất!" Vũ Khánh Cương kiêu ngạo chết rồi, ánh mắt các anh em nhìn hắn đều ước ao ghen tỵ.

Cuối cùng, Hứa Tư Văn chỉ có một yêu cầu với mọi người: "Đổi xưng hô đi, đại đương gia nghe thế nào cũng thấy giống xã hội đen vậy?"

"Bên Đông Bắc bọn em, đương gia là chỉ chủ nhân một gia đình, người định đoạt; anh cũng kết hôn với anh Cương tử rồi, tự nhiên lời nói của anh ở trong nhà cũng được tính, nhà anh không phải hai chủ hộ sao? Bọn em cảm thấy vẫn gọi đại đương gia là thích hợp. Anh Cương tử chính là đương gia!"

"Nhưng anh Cương tử và kỹ thuật viên Hứa đều là nam, gọi đương gia quả thực không quá thích hợp, nhìn xem nên gọi cái gì?"

"Tỷ phu (chồng của chị-anh rể)? Nhưng Cương tử là anh mà!"

"Vậy thì gọi ca phu (chồng của anh)?"

"Dẹp đi! Còn ca phu nữa chứ? Đây là cái xưng hô gì hả?"

"Đúng vậy, có biết nói chuyện hay không?"

"Phạt rượu phạt rượu!"

Người đề nghị bị đổ ba bát rượu, không dám lên tiếng.

"Không gọi đương gia, cũng không gọi đại đương gia, sau này gặp, liền gọi anh Tư Văn! Không phải mấy cậu đều gọi anh ấy là anh Cương tử sao? Vừa vặn, còn rất xứng với anh Tư Văn." Hứa Tư Văn cũng không thích mọi người gọi mình là "đương gia ", như vậy làm cho y cảm thấy rất không được tự nhiên, cảm giác như là đại đương gia của bọn họ, chứ không phải là của một mình Vũ Khánh Cương.

Đương gia, chỉ có Vũ Khánh Cương có thể kêu y, y cũng chỉ gọi đương gia với Vũ Khánh Cương, đây là xưng hô chuyên dụng của hai người bọn họ.

Sao có thể dùng chung chứ!

Phải là độc quyền mới đúng.

"Cái này được!" Vũ Khánh Cương vỗ bàn một cái: "Sau này liền kêu anh Cương tử, anh Tư Văn, còn đương gia gì đó, đó là chuyện của hai người tụi tui, mấy người không được gọi bậy, nếu nghe thấy lại có người dám kêu như vậy, tui liền đánh nhau với người đó nha!"

"Anh Tư Văn!"

"Ừ!"

Tất cả đám đồng bọn của Vũ Khánh Cương, ầm ầm hô lên một câu với Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn cười híp mắt lớn tiếng đáp lại.

Náo nhiệt qua đi, những người này cũng có tộc nhân Hứa thị nhận về an bài chỗ nghỉ chân, Hứa Tư Văn cảm thấy mình bước đi cũng có thể cảm giác như là đang bay vậy, là uống nhiều rồi hay là rượu không say người người tự say? Y không biết nguyên nhân, thế nhưng y biết, ngày này, y rất hạnh phúc rất vui vẻ.

Buổi tối, tân phòng của bọn họ là gian phòng của Hứa Tư Văn, bên trong đã rực rỡ hẳn lên, màu sắc đỏ thẫm đặc biệt vui mừng, Vũ Khánh Cương nhìn vợ nằm trên chiếc giường mới màu đỏ, cả người đều muốn sôi trào, ngao ngao nhào tới… Bạn đang ?

Hết chương 115

116. Chương 116: 116. Hai Cha Con Nhà Họ Vương

Ngày hôm sau, Hứa Tư Văn không thể rời giường, mơ mơ màng màng hình như bị Vũ đại lão hổ ôm, y thật sự là quá buồn ngủ, tối hôm qua Vũ đại lão hổ giống như ăn cái thuốc kia vậy, bình thường đã có thể đủ giày vò y rồi, đêm tân hôn cũng không biết chỗ nào chạm vào điểm manh của hắn, lại giằng co một buổi tối, kết thúc lúc nào Hứa Tư Văn cũng không có ấn tượng.

Chờ y mở mắt lần nữa, còn có chút ngây người.

Đây không phải căn phòng của Vũ Khánh Cương trong đại viện Vũ gia sao?

Mơ mơ hồ hồ chậm rãi bò dậy, cảm giác trên người rất vô lực, trên da đều là ký hiệu Vũ đại lão hổ lưu lại: "Chờ đi, nhìn xem em có cắn lại không!"

Ở trên thì giỏi lắm à?

Nhìn xem cắn y đến thê thảm không nỡ nhìn này!

Rèm cửa sổ trong phòng không mở ra, u tối khiến trong phòng thoạt nhìn như là ban đêm, nhưng Hứa Tư Văn cảm thấy không nhất định là ban đêm, nếu là ban đêm, Vũ đại lão hổ không thể không trở về ổ, để y một mình nằm trên giường.

Chậm rì rì rời giường, xử lý xong chính mình, phòng cũng dọn dẹp xong, lúc này Hứa Tư Văn mới đẩy cửa ra xuống lầu, trong phòng khách thậm chí đang có khách ở đó!

"Người anh em, cậu nên tin ông anh đây một lần đi! Đều là do nó tự mình chơi đùa phá hỏng chuyện, không phải ý tứ của tôi đâu!" Lão nam nhân nói chuyện rất thành khẩn cũng rất gấp gáp, bên cạnh có một cô gái xinh đẹp đang ngơ ngốc ngồi đó.

"Tui tin!" Vũ Khánh Cương ngồi ở trên ghế sa lon hai chân bắt chéo. Phía trên vẫn còn liên tục rung đùi.

"Vậy người anh em cậu xem có phải là nên cho ông anh đây một cơ hội không? Hợp đồng của hai nhà chúng ta có phải là...?"

"Công ty đều có sắp xếp, ông có thể trực tiếp đến công ty, không cần đến chặn tui ở trong nhà đi? Bên này tui còn có chuyện đây!" Vũ Khánh Cương đã hơi không kiên nhẫn.

"Đừng vậy mà! Người anh em, tôi cũng là người thành thật, cậu xem cậu có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần có thể làm được thì đầu tôi cắm xuống đất cũng hoàn thành cho cậu!"

"Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn đi tới nhấc chân liền đá cái chân lớn liên tục rung rung của Vũ Khánh Cương: "Ngồi đàng hoàng."

"A!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng để hai chân xuống: "Em dậy rồi, có chỗ nào khó chịu không? Khát không?"

"Không khát, mấy người anh hai đâu?" Hứa Tư Văn nhìn quanh một vòng, ngoại trừ ba người đang ngồi, người khác đều không thấy.

"Làm việc rồi, nếu không phải mấy người họ chặn ở cửa, anh cũng không cần xuống." Vũ Khánh Cương đặc biệt không ưa hai cha con quấy nhiễu thời gian tốt đẹp của mình với vợ.

"Vị này là ai vậy?" Bởi vì Vũ Khánh Cương vẫn luôn không giới thiệu, người đến thật tò mò với Hứa Tư Văn.

Từ lúc nào Vũ gia có một người như thế?

"Hắn là Hứa Tư Văn, người vô cùng thân mật của ông chủ Vũ!" Cô gái đột nhiên nói chuyện, thế nhưng trong giọng nói lại có rất nhiều oán hận với Hứa Tư Văn.

"Cô dám chít chít một cái nữa xem?!" Vũ Khánh Cương bỗng nhiên đứng lên, ở trên cao nhìn xuống cô ta, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người: "Em ấy là người yêu của tui."

"Ông chủ Vũ! Ông chủ Vũ đừng mà! Đừng nóng giận!" Lão nam nhân chảy mồ hôi ào ào, trở tay liền cho cô gái ngồi bên cạnh một cái tát: "Có phải là mày lại muốn phát bệnh không? Tao làm sao lại nuôi ra cái đồ tang môn tinh như mày vậy!"

Cô gái bị xáng một bạt tai, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Hứa Tư Văn: "Đều là mày! Đều là lỗi của mày!"

"Vị nữ sĩ này, cô đang nói cái gì vậy?" Hứa Tư Văn vẫn ngồi ngay ngắn như cũ: "Tôi đang hảo hảo ở nhà mình, nói với tôi lời không thể hiểu được như thế... Đúng rồi, Cương tử, bọn họ là ai vậy?"

Hứa Tư Văn giống như đột nhiên nhớ tới hai người này y đều không nhận ra, trình độ không thèm nhìn tới của y khiến cho sắc mặt cặp cha con đối diện rất khó coi, đương nhiên, sắc mặt bọn họ vốn cũng chẳng đẹp mắt chỗ nào.

"Cái này, đây là ông chủ Vương Cương Kiến của tập đoàn Cương Kiến, bên cạnh ông ấy là Vương Dung Dung con gái của ông ấy." Kỳ thật Vũ Khánh Cương không muốn giới thiệu với vợ, người như vậy sau này cũng sẽ không cùng xuất hiện nữa, giới thiệu chi? Lãng phí trí nhớ.

"Mày cái đồ không biết xấu hổ!" Vương Dung Dung gần giống như điên rồi: "Nếu không phải mày, tao đã sớm kết hôn với Khánh Cương rồi!"

"Đánh rắm!" Nước miếng của Vũ Khánh Cương văng lên mặt Vương Cương Kiến: "Họ Vương, ông quản cô ta hay không? Nếu ông không quản thì đừng trách tui xuống tay ác độc!"

"Ông chủ Vũ! Cậu đừng giận!" Vương Cương Kiến không ngờ tới con gái đã vậy rồi mà còn quá mức, tức giận xoay tay qua lại là một cái tát, tát Vương Dung Dung thành hình dạng đầu heo.

"Coi như không có tôi, cô và Cương tử cũng không thành được, hai người căn bản không thích hợp!" Kỳ thực lúc Hứa Tư Văn vừa ra tới, liền nhận ra Vương Cương Kiến, mùa đông năm ngoái gặp được ở trên đường, Hứa Tư Văn có ký ức sâu sắc là bởi vì bên người Vương Cương Kiến mang theo tình nhân, giữa mùa đông mà mặc ít như vậy, thật là cái đẹp làm người ta thấy lạnh lẽo.

Vũ Khánh Cương từng đề cập với y về tập đoàn Cương kiến, xem là chuyện cười mà nói cho Hứa Tư Văn nghe, trước đây Hứa Tư Văn không thèm để ý, thế nhưng hiện tại đã tìm tới cửa, vậy thì tính là chuyện khác.

"Với mày thì thích hợp sao? Hai nam nhân ở chung...!" Vương Dung Dung còn muốn phun loạn một vài lời, thế nhưng Vương Cương Kiến cũng không dám để cho cô nàng đắc tội người ta nữa.

"Mày câm miệng cho tao!" Vương Cương Kiến thâm trầm nhìn chằm chằm Vương Dung Dung, như một con rắn hổ mang đang phun lưỡi, khiến Vương Dung Dung rùng mình một cái: "Mày muốn thì trở về rồi nói."

"Cương tử, tiễn khách!" Hứa Tư Văn đột nhiên rất mệt lòng, vốn đang rất tốt, lại tới nhà làm một trận không hiểu ra sao, y cũng là người biết nóng giận được không!

"Không phải, cái kia, Vũ lão đệ, cậu phải tin tưởng tôi! Đây không phải ý của tôi! Nếu tôi thực sự tính toán như vậy, họ của tôi liền viết ngược lại!" Hao hết thiên tân vạn khổ gặp được Vũ Khánh Cương, là yêu cầu giúp đỡ, ít nhất cũng phải lấy được một cái đơn đặt hàng, công ty hiện tại đang căng thẳng tài chính.

Kết quả thì sao?

Con nhỏ kia làm căng tình cảnh lên, không cải thiện cái gì lại đắc tội với người ta!

Không sửa cho tốt mà còn kết thù!

Vương Cương Kiến có thể không vội sao?

"Ha ha! Ngài thật biết nói đùa, chữ Vương đảo ngược, cũng vẫn là một chữ Vương. Ngài đây là cảm thấy đùa giỡn chúng tôi thú vị sao?" Hứa Tư Văn lại không cho ai mặt mũi, Vũ Khánh Cương nên bị mắng thì y còn mắng đây, huống chi là một người ngoài không có quan hệ như thế.

Vương Cương Kiến không nghĩ tới vị Hứa tiên sinh nhìn văn văn nhã nhã này, nói chuyện thật độc, nghẹn chết người không đền mạng mà!

Cửa mở, hai người đi vào, là Đại Lực cùng Thuận tử.

"Vũ tiên sinh, lẽ nào anh cũng không cần một đứa con sao? Tôi tự nhận mọi mặt đều rất ưu tú, mang thai khẳng định thích hợp nhất!" Vương Dung Dung cũng không thèm đến xỉa.

"Tui có con gái, còn có một đứa cháu trai chưa ra đời, cô hả, tới từ chỗ nào thì về chỗ đó đi!" Vũ Khánh Cương nâng Hứa Tư Văn dậy: "Lên lầu thay quần áo khác, hôm nay là ngày tốt đẹp của hai ta, đừng nổi giận với người không liên quan."

"Ừm." Hứa Tư Văn không muốn nhìn thấy đôi khách nhân đang sốt ruột này nữa.

"Vũ tiên sinh! Gia nghiệp anh lớn như vậy chẳng lẽ muốn tiện nghi cho người ngoài sao?" Vương Dung Dung gần như không thể tin vào mắt của chính mình, tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ không nói đứng đầu thế giới, nhưng ở địa giới Đông châu hoàn toàn xứng là lão đại.

Vũ Khánh Cương lại tình nguyện mình tuyệt hậu, cũng không cần có con sao?

Hứa Tư Văn không hề quay đầu lại.

"Đi cô đi!" Vũ Khánh Cương trực tiếp kéo vợ lên lầu, Vương Đại Lực cùng Thuận tử mở cửa đi vào, nhìn thấy Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn đi, không cần ai nhiều lời, hai người không chút khách khí trực tiếp "mời" hai cha con kia ra khỏi đại viện Vũ gia.

"Gửi tin nhắn cho chị hai chính là cô ta!" Vũ Khánh Cương vừa vào phòng trước hết để vợ ngồi vào trên giường, mình thì đứng giải thích: "Thằng út cùng với mấy đứa bạn học của nó, cũng là bà già kia tìm người khuyến khích không làm việc đàng hoàng, vốn dĩ cô ta muốn làm người tốt, cũng không ngờ đến tụi thằng

út lại thật sự trốn học! Thời gian của cô ta chưa đủ để cô ta luyện ra công phu giả bộ làm người tốt, hơn nữa vợ mạnh hơn cô ta nhiều! Thằng út hiện giờ chính là chịu phục em nhất!"

"Cho nên?"

"Chúng ta cắt đứt hợp đồng với bọn họ, những người hợp tác với nhà chúng ta cũng biết chuyện này, liền không hợp tác với bọn họ nữa, hàng của ai không phải hàng chứ? Nhà bọn họ tám phần là không có mối làm ăn gì, lại nghe nói bởi vì chuyện này, liền tìm tới cửa, nếu không phải mấy người họ chặn anh ở cửa, anh mới không muốn chạm mặt với bọn họ đâu."

Nguồn:

Tình huống thực tế là, hai cha con nhà họ Vương đợi không phải ngày một ngày hai, bất đắc dĩ người có thể làm đương gia định đoạt ở Vũ gia là Vũ Khánh Cương, Vũ Quốc Cương là một hỏi ba lắc đầu, chị dâu Thúy Hoa thì càng là loại vạn sự không quản, hơn nữa cha con Vương gia tưởng rằng tình trạng của Vũ gia không khác biệt lắm so với nhà mình, căn bản không phản ứng với một nhà Vũ Quốc Cương, hết sức chuyên chú chờ Vũ Khánh Cương.

Vì thế, không tiếc lái xe chặn đầu xe của Vũ Khánh Cương!

May mà xe của Vũ Khánh Cương không bình thường, thanh bảo hiểm của xe bọn họ cũng cong luôn, xe của Vũ Khánh Cương lại chỉ rơi mất miếng da mà thôi.

Đương nhiên, sau đó Vương Cương Kiến liền nói là Vương Dung Dung lái xe, kỹ thuật không tốt… Nói chung, chết sống tiến vào đại viện Vũ gia.

"Sự tình điều tra rõ ràng là tốt rồi, lần trước cũng vậy… Thôi, không nói những thứ này." Hứa Tư Văn đột nhiên cảm thấy y cùng Vũ Khánh Cương phát triển hơn, tương lai chuyện như vậy sẽ không thiếu.

"Vợ, em sao vậy?" Vũ Khánh Cương thấy sắc mặt Hứa Tư Văn không quá tốt, khẩn trương đưa tay sờ sờ trán Hứa Tư Văn, không phát sốt mà!

"Không, cái đó, không phải anh nói muốn thay quần áo sao?" Hứa Tư Văn dời đi đề tài.

Mặc dù có khiêu chiến thì lại làm sao? Chỉ cần con hổ Đông Bắc này còn ở trong ổ của y, vậy thì ai cũng đừng mơ tưởng.

Hai người đều rất ăn ý bỏ qua chuyện này, Hứa Tư Văn thầm quyết định tất cả tiểu tam dám duỗi móng vuốt với Vũ Khánh Cương đều phải tiêu diệt không giải thích; mà Vũ Khánh Cương thì lại lén lút quyết định, sau này ở cùng người khác đều phải giữ một khoảng cách!

"Anh muốn mang em đến chỗ nào?" Hứa Tư Văn không biết Vũ Khánh Cương muốn mang y đi nơi nào.

"Đến một nơi!" Vũ Khánh Cương không nói cho y biết, chỉ cúi đầu lái xe, có điều đường đi càng ngày càng gập ghềnh.

Hứa Tư Văn lại hỏi hắn một lần, nếu hắn không muốn nói, vậy thì không hỏi là được.

Chỉ là nhìn phong cảnh ngoài xe, thời gian rất dài, Hứa Tư Văn cũng không biết rốt cuộc Vũ Khánh Cương muốn mang mình đi làm gì, đi lâu như vậy còn chưa tới đích đến.

Cuối cùng, sau một đường sắc xanh nhạt, xuất hiện một mảnh biển hoa, đúng là biển hoa, đầy khắp núi đồi, đều nở rộ hoa mơ hạnh.

"Nơi này?" Vũ Khánh Cương dừng xe, Hứa Tư Văn trợn to hai mắt, nhìn biển hoa phía trước, trong không khí cũng có thể nghe thấy được mùi hoa mơ hạnh nhàn nhạt.

"Xuống xe đi vợ!" Vũ Khánh Cương rốt cuộc nở nụ cười, kéo vợ mình đi xuyên vào trong biển hoa, trên ngọn núi hoa hạnh này, bày một trăm bàn tiệc ngoài trời.

Hết chương 116

117. Chương 117: 117. Tiền Lì Xì Chọn Một Trong Vạn

Tiệc mừng lần này còn náo nhiệt hơn lần ở Hứa gia tập rất nhiều, người Hứa gia cũng tới, có điều quy trình lễ cưới bên Đông Bắc khác với Hứa gia tập.

Hai bên đều cử hành lễ cưới, bày tiệc cưới, khiến người ta không đoán ra Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương đến tột cùng ai gả ai cưới.

Có điều cũng không ai dám đi hỏi kỹ.

"Ba, mẹ!" Vũ Khánh Cương da mặt thật dày đứng cùng chỗ với Hứa Tư Văn đổi giọng gọi ba Hứa mẹ Hứa.

"Ừ ừ!" Ba Hứa chỉ gật đầu, mẹ Hứa ngược lại đáp lời, lại đưa cho Vũ Khánh Cương một phong tiền lì xì.

Thế nhưng sau đó Vũ Khánh Cương mở tiền lì xì ra, mẹ Hứa vươn tay rút từ bên trong ra một tờ tiền giấy một đồng*!

*Một phong tục cưới hỏi Sơn Đông Trung Quốc, khi nhà trai đưa lễ cho cô gái phải là 10001 nguyên nhân dân tệ, hoặc có nơi là 9999.

Hứa Tư Văn trợn to hai mắt, đây là ý tứ thế nào?

Y rất ít tham gia lễ cưới, bản thân cũng không hiểu biết đối với quy trình của lễ cưới, hơn nữa lần ở Hứa gia tập, hình như cũng không có cái trình tự này mà?

"Chọn một trong vạn nha!" Đảm nhiệm người điều hành buổi lễ chính là Ngụy Diên, cái tên này vì có thể chủ trì lễ cưới của ông chủ, lại liều mạng đẩy nhanh tốc độ, rốt cục dành ra được ba ngày.

Hứa Tư Văn: "..."

Sau đó Hứa Tư Văn cũng trải qua một lần "chọn một trong vạn"!

"Anh hai, chị hai." Hứa Tư Văn theo Vũ Khánh Cương kêu Vũ Quốc Cương và Trương Thúy Hoa là anh hai chị hai.

Vũ Quốc Cương cho Vũ Khánh Cương một phong tiền lì xì: "Thành gia lập nghiệp, sau này đừng chạy tới chạy lui nữa, mày kiên nhẫn hơn một chút đi."

"Dạ!" Vũ Khánh Cương cầm tiền lì xì liền bỏ vào trong túi.

Chờ Hứa Tư Văn thu tiền lì xì của Trương Thúy Hoa xong cũng muốn nhét vào trong túi, lại bị Trương Thúy Hoa cản lại, mở tiền lì xì ra, rút đi một tờ tiền từ bên trong!

Bên này ít người nhà họ Hứa, chỉ có hai bàn, mà còn là những người lần trước ở Hứa gia tập, chưa kịp tới tham gia lễ cưới, liền để Vũ Khánh Cương trực tiếp đóng gói từ Hứa gia tập đón đến Đông Bắc.

Mà người bên này, lại là những người không có đi Hứa gia tập tham gia lễ cưới, tất cả đều tập trung ở nơi này, trong đó bao gồm mấy người ở quê.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tư Văn gặp những người ở quê cũ của Vũ Khánh Cương.

Mấy cụ già lưng có chút còng, vẻ mặt phong sương nhìn qua thật sự khiến người ta có thể cảm giác được dấu vết tháng năm.

Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi, Hứa Tư Văn một chút cũng không cảm thấy dáng vẻ bọn họ quê mùa, mà là cảm thấy bọn họ đều rất có cơ trí, là loại tài phú quý giá mà thời gian lắng đọng lại.

Lạoi cảm giác này hoàn toàn khác với phản ứng chán ghét, ý tứ chạm thử cũng không có khi y nhìn thấy Trang Sĩ Nhân cùng Alice.

"Đây chính là đối tượng của Cương tử à?" Mấy cụ già giống như ngạc nhiên nhìn Hứa Tư Văn.

"Phải!" Vũ Khánh Cương vẻ mặt kiêu ngạo: "Đây chính là Hứa Tư Văn đối tượng của cháu."

“Đây là Vương tam thúc, Lý tứ gia gia, tam cữu mỗ gia Lưu gia, nhị cô mỗ gia Chu gia, đại cô nãi Thiện gia.” (cữu mỗ gia là anh em của bà, cô mỗ gia là chồng của chị em của ông ngoại, cô nãi là cô của cha. Ta ứ biết dịch sao với cái đống này nên để nguyên luôn, nhờ cao nhân nào đi ngang qua chỉ giáo giúp)

“Tam thúc, tứ gia gia, tam cữu mỗ gia, nhị cô mỗ gia, đại cô nãi.” Hứa Tư Văn kề sát gọi từng người một.

Năm cụ già đều cười híp mắt đáp lại.

Nhưng mà sau khi đáp lại, vẫn luôn cười híp mắt nhìn y, nhìn khiến Hứa Tư Văn không hiểu ra sao, thế nhưng lại không dám hành động lung tung, cũng chỉ len lén ở dưới đáy bàn giẫm chân bự của Vũ Khánh Cương, hi vọng hắn cho cái nhắc nhở và vân vân.

“Ai nha!” Ông ba ngồi cùng bàn trước tiên la oai oái!

“Sao thế?” Ông hai lập tức liền căng thẳng, năm cụ già rốt cuộc cũng tạm thời dời đi lực chú ý.

Ông ba lại quay đầu nhìn về phía Hứa Tư Văn: “Tư Văn, con giẫm chân ông làm gì?”

“A?” Hứa Tư Văn !

Y muốn giẫm là Vũ đại lão hổ, không phải ông ba mà!

“Hả?” Ông hai quay đầu trừng mắt về phía Vũ Khánh Cương.

“Ông ba, xin lỗi ạ!” Hứa Tư Văn đỏ mặt giải thích với ông cụ: “Cái kia, con, con…”

“Con muốn giẫm chính là Cương tử đi? Kết quả giẫm sai?” Ông ba già mà không đứng đắn, cười đặc biệt gì gì kia.

“A? Vợ… Ai nha!” Vũ Khánh Cương vừa nghe vợ giẫm nhầm, mặc kệ là giẫm ai, sao vợ tự dưng lại giẫm hắn chứ? Cho nên hắn vừa muốn hỏi Hứa Tư Văn một chút, mu bàn chân lại là một trận đau, cúi đầu xuống, liền thấy chân ông hai mang ủng da trâu, dẫm trên chân hắn.

“Ông hai lại cái tính con nít nữa rồi.” Năm cụ già lại không hề tức giận, mà là cười híp mắt nhìn ông hai đạp một chân Vũ Khánh Cương, ông ba bị hành vi trả thù của ông hai chọc phát cười.

“Ông hai à ông nhẹ chút ạ!” Vũ Khánh Cương có chút oan ức, vợ giẫm sai rồi thì thôi lại cũng không phải cố ý, làm gì nhất định phải giẫm lại chứ? Còn giẫm đau như vậy!

Vợ y khẳng định không có lực như ông hai đâu!

Hứa Tư Văn đỏ cả mặt, cảm thấy ngày hôm nay mình thực sự là quá không ổn trọng.

“Tiểu tử ngốc, còn không dạy Tư Văn đốt thuốc cho họ?” Ông ba xem náo nhiệt xong rồi, liền chỉ điểm Vũ Khánh Cương một phen, thằng nhóc hư hỏng này còn không nhanh dỗ vợ mà nghĩ cái gì vậy?

“Ôi! Không phải!” Vũ Khánh Cương nhe răng cười ngây ngô: “Con quên mất!”

Mọi người cùng nhau lườm hắn một cái, cao hứng cũng không cao hứng đến nỗi như vậy đi?

“Đến đây! Tư Văn, anh dạy em đốt thuốc cho mấy vị trưởng bối!” Vũ Khánh Cương vô cùng phấn khởi kéo Hứa Tư Văn, dự định tay cầm tay dạy y.

“Đốt thuốc?” Hứa Tư Văn có chút ngây ngốc, y không hiểu là ý gì.

Sau đó mới phát hiện, trên bàn đặt sáu cái tẩu thuốc cổ, ống tẩu thật dài, nõ tẩu thật lớn cùng với một túi thuốc lá.

“Cái này không cần anh dạy, em biết!” Hứa Tư Văn vừa nhìn liền hiểu, lúc y ở Hứa gia tập, từng thấy mấy người già khác hút thứ này, chỉ có điều phía nam đa số đều là tẩu hút thuốc nước (tẩu thuốc dạng bình, giống như bình hút shisha), chứ không phải tẩu thuốc lá.

Hứa Tư Văn vui rạo rực lắp nõ tẩu, sau đó đốt cho mấy người lớn, nhìn bọn họ hút vài hơi khói, còn cảm thấy chơi rất vui.

“Không tồi không tồi!” Mấy cụ già cao hứng, mỗi người cho Hứa Tư Văn một cái bao đỏ thẫm!

Hứa Tư Văn thật không dám nhận, y cảm thấy mấy cụ kiếm tiền không dễ dàng, cho bao lì xì lớn như vậy y nhận cũng cảm thấy phỏng tay.

"Nhận đi!" Vũ Khánh Cương dùng cùi chỏ đụng đụng Hứa Tư Văn.

"Sao anh lại bảo em nhận hả?" Hứa Tư Văn trừng Vũ Khánh Cương một cái, nhỏ giọng nói thầm với Vũ Khánh Cương: "Đây đều là mấy cụ ở quê tới, lớn tuổi như vậy, tích góp ít tiền không dễ dàng."

Vũ Khánh Cương nhìn vợ đang xoắn xuýt, trong lòng thực sự là vô cùng thoải mái: "Em nhận lấy đi, tâm ý của các trưởng bối mà, lại nói em cũng đừng lo lắng, ở quê hiện giờ đang phát triển khá tốt, nguyên liệu thực phẩm của chúng ta, đều là rau củ ở quê trồng, không thiệt thòi đâu."

Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, rốt cuộc nhận tiền lì xì mấy cụ già cho, kề sát bên nói cám ơn, các cụ vui mừng ra mặt, đều cười thành quả cam da nhăn rồi.

Hứa Tư Văn trải qua một hồi lễ cưới Đông Bắc ngoại trừ đón dâu, rất nhiều chuyện đều là ngoài ý muốn, chẳng hạn như không kính trà mà lại có phí đổi cách gọi? Không cần đốt thuốc cho người già, còn có thể được tiền lì xì!

Mấy cái đó còn tốt, chính là đến lúc mời rượu, Hứa Tư Văn hoàn toàn phục tửu lượng của Vũ Khánh Cương.

Nơi này là Đông Bắc, rượu uống tuyệt đối không cách nào dùng rượu tự ủ ở Hứa gia tập để cân nhắc, có điều Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương có kinh nghiệm, lúc này là Hứa Tư Văn nhân cơ hội đổ sạch nửa bình rượu, đổi nước lọc vào trong, cũng có mùi rượu, lừa gạt người khác tuyệt đối là được.

"Ông chủ! Ông chủ! Tình cảm sâu một hớp cạn! Tình cảm nhạt liếm một liếm! Chúng tôi xem cả hai người đó!" Uống với thật nhiều người, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ai đến cũng không cự tuyệt, dù sao thì rượu pha nước, coi như là rót vào bụng, thì cũng chỉ rót bằng phân nửa so với người khác!

Hứa Tư Văn cũng bị lây loại khí tức hào sảng kia, cầm bình rượu, ai tới chạm cốc với y y đều dám uống theo người đó.

"Vợ, về nhà đi?" Vũ Khánh Cương đi tới.

"Không!" Hứa Tư Văn không muốn về nhà, y còn chưa có cao hứng đủ đâu: "Không muốn trở về, nơi này thật tốt mà! Đâu đâu cũng có hoa, thật là đẹp mắt! Quá không chân thực giống như cảnh mộng ảo vậy."

"Vậy cái đó, chúng ta đi về trước, ngày mai có thời gian, chúng ta trở lại xem cảnh nhé?"

"Cương tử, em không muốn tự đi, đau chân, anh cõng em đi?" Y có chút mệt mỏi, liền không muốn tự mình đi, nhìn thấy Vũ đại lão hổ, liền muốn để hắn cõng: "Em muốn anh cõng em!"

"Được!"

Hứa Tư Văn cao hứng, ha ha vui sướng bò lên lưng Vũ Khánh Cương: "Ngoại trừ anh trai em, ngay cả ba em cũng chưa từng cõng em."

"Sau này anh đều cõng em!"

"Vậy em cũng cõng anh là được."

"Em cõng nổi sao?"

"Anh không biết giảm béo à!"

"Giảm cái gì mà béo chứ? Anh lại không béo!"

"Khổ người anh lớn như vậy, em cõng không nổi mà!"

"Ha, vậy thì không cõng."

"Không được! Anh đã cõng em, em làm sao có thể không cõng lại chứ?"

"Em có thể dùng cái khác đổi với anh, không nhất định phải cõng anh."

"Cũng đúng, vậy em ôm anh đi, em ôm anh nổi!"

“Sao em biết em có thể ôm nổi?”

“Ha ha!” Hứa Tư Văn cười xấu xa: “Em nói có thể ôm nổi là ôm nổi! Nếu anh dám phản bác em, em sẽ nổi giận! Em sẽ không cao hứng! Anh liền chịu thua!”

“Nói cũng đúng nhỉ!”

“Ha ha ha… Cương tử, anh thật tốt… Không bắt nạt em… Còn có thể dỗ em… Ừm… Em thật là cao hứng…” Chậm rãi, Hứa Tư Văn nằm nhoài trên lưng Vũ Khánh Cương, nhìn từng hàng cây mơ hạnh nở ra đóa hoa màu phấn hồng xẹt qua bên người, tầm mắt dần dần bị màu phấn hồng chiếm cứ, hóa thành hoàn toàn mờ mịt, cuối cùng chìm đắm trong mộng.

Hứa Tư Văn không biết mình làm sao trở về, y chỉ nhớ rõ hình như mình bảo Vũ Khánh Cương cõng về?

Đầu có chút đau, mơ mơ màng màng nhắm mắt lại rầm rì. “Vợ à! Khó chịu không?” Vũ Khánh Cương lấy cái khăn lông ấm đắp trên mặt giúp Hứa Tư Văn tỉnh rượu.

“Khó chịu muốn chết!” Hứa Tư Văn dùng sức dùng khăn xoa xoa mặt. “Nhẹ chút, cọ rách da đó!” Vũ Khánh Cương thật sự sợ vợ mình khiến mặt hủy dung. “Mấy giờ rồi?” Hứa Tư Văn chà chà mặt, có chút tinh thần, cũng không rầm rì nữa, chậm rì rì nửa ngồi dậy hỏi Vũ Khánh Cương. “Không tới chín giờ, muốn ăn chút gì không?”

“Em không đói bụng.” Hứa Tư Văn tìm vị trí dép lê, trước tiên đi xả nước, lúc này mới thư thái, ở phòng vệ sinh rửa mặt một phen đi ra, người liền có tinh thần hơn nhiều.

Uống một chút nước, lại ngồi xếp bằng ở trên giường, mắt to mong đợi nhìn Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương bị nhìn có chút sợ hãi: “Vợ à, em muốn làm gì?”

“Anh còn đứng ngây ra đó làm gì?” Hứa Tư Văn nhe nhe miệng đầy răng trắng: “Mau móc tiền lì xì ra hết, hai ta đếm xem!”

Vũ Khánh Cương: ” …!”

Hết chương 117

118. Chương 118: 118. Quê Nhà

Hứa Tư Văn có một sở thích nhỏ, vẫn luôn không muốn người ta biết, đó chính là y đặc biệt thích mở bao tiền lì xì!

Trước đây mình giấu tốt, một mình vui a vui đã nghiền rồi cũng liền thôi, hiện tại hai người sống cùng nhau, y cảm thấy cũng không cần giấu giấu diếm diếm.

Vũ Khánh Cương không ngờ vợ còn có một mặt đáng yêu như vậy, chỗ nào có thể không ủng hộ? Đem tiền lì xì của mình với vợ đều lấy ra, rải ra đầy một giường!

Hứa Tư Văn liền cao hứng!

“Oa! Nhanh lấy giấy bút, với cái túi đựng tiền nữa!” Hứa Tư Văn vẻ mặt hạnh phúc vừa mở bao tiền lì xì vừa sai khiến Vũ Khánh Cương đi lấy đồ.

“Em nhớ kỹ, làm riêng một quyển sổ tiết kiệm bỏ vào, chờ tương lai làm của hồi môn cho tiểu Nữu Nữu!” Không có lúc nào mà Vũ Khánh Cương không nghĩ tới việc tích góp đồ cưới cho cô con gái mới của hắn.

Tay Hứa Tư Văn mở bao tiền lì xì một trận, quay đầu nhìn Vũ Khánh Cương, hắn đang cúi đầu cầm cái túi vải, chờ bỏ tiền vào bên trong, bên môi mang theo sủng nịch cùng bao dung.

Một loại xúc động đột nhiên xuất hiện lan tràn ở trong đầu.

Kể từ sau khi ở cùng với Vũ Khánh Cương, chính mình luôn có thể cảm giác được rất rất nhiều hạnh phúc và thỏa mãn chưa bao giờ có, lại thêm kinh hỉ, quẫn bách, vui vẻ, lúng túng không ngừng… Càng nhiều hơn chính là loại vui sướng mà mỗi lần đều có thể làm cho cả trái tim tràn đầy.

Ngẫu nhiên… chẳng hạn như hiện tại, y có một loại ảo giác không chân thực, tựa như đang ở trong một giấc mộng tốt đẹp.

Trái tim Hứa Tư Văn, đột nhiên động động một chút, không khỏi phun trào ra một luồng xúc động muốn hôn hôn con hổ Đông Bắc này, để xác định hai người bọn họ thật sự cùng nhau.

Chỉ muốn hôn một chút, cho nên Hứa Tư Văn không có chút gì do dự, nâng cằm lên nhanh chóng khắc đôi môi lên má Vũ Khánh Cương, hung hăng hôn một cái.

Ai biết "bẹp" một cái, bất ngờ phát ra tiếng vang!

Còn rất lớn!

Muốn giả bộ giấu đầu lòi đuôi cũng không được!

Đồng thời, còn có Vũ Khánh Cương cứng đờ sau khi đột nhiên bị tập kích!

Hứa Tư Văn nhất thời liền lúng túng, cậy mạnh đội lớp da mặt đỏ bừng, mạnh miệng mạnh miệng: "Em chỉ là nghĩ… ặc, thử một chút xem, hừm, râu mép của anh cạo có sạch sẽ hay không… a…!"

Vũ Khánh Cương bỏ qua đồ vật trong tay, nhào một cái liền đem cái tên ngoài mạnh trong yếu nào đó áp đảo, cắn một cái lên, ngay cả tâm tư nuốt sống vợ cũng có luôn rồi.

Hoạt động mở tiền lì xì của Hứa Tư Văn đến cuối cùng không thể tiếp tục tiến hành, chờ lúc y tỉnh lại một lần nữa, tiền lì xì vẫn giống như trước đó, chưa có xé bao, y che kín chăn, phía trên chăn che kín một tầng tiền lì xì…

Hứa Tư Văn là lần đầu tiên về nhà với Vũ Khánh Cương, quê nhà chân chính, làng Hổ thôn Mãnh Hổ quận Lão Hổ huyện Kháo Sơn thành phố Đông Bắc tỉnh Ninh Đông Châu.

Chỉ có hai người bọn họ trở về, Vũ gia hiện tại bởi vì Adela đã lớn tháng, đều vội vã cuống cuồng bảo vệ cô.

Hơn nữa Vũ Khánh Cương cũng tỏ rõ, muốn trải qua thế giới hai người, liền mang vợ chạy về quê nhà, công ty ném cho mấy người Ngụy Diên, lý do của hắn là: hai người bọn tui, muốn đi hưởng tuần trăng mật!

Mấy người Ngụy Diên đấm ngực giậm chân, ai lại rảnh rỗi không có chuyện gì làm mà dạy ông chủ đi hưởng tuần trăng mật như thế?

Do làng du lịch suối nước nóng, bây giờ làng Hổ đã sớm xưa không bằng nay, thế nhưng sau khi mọi người giàu có, vẫn giữ lại kiến trúc cũ, mặt khác xây lên một cái làng mới, làng cũ bao gồm nhà cũ, mấy gốc cây già, giếng cũ lấy nước uống, ngay cả trục quay trên giếng dùng để kéo nước cũng không đổi cái tốt hơn, hết thảy đều còn nguyên.

Theo lời của bọn họ, quê nhà nên có hình dạng của quê nhà, dù cho giàu có, cũng không thể quên cội nguồn.

Nơi làng du lịch mở đường vừa vặn ở hướng ngược lại với làng Hổ, ngược lại cũng không quấy rối đến an bình của làng cũ.

Hiện tại làng mới ngay ở bên kia, làng cũ bên này đã không còn ai.

Có điều nhà cũ của nhà ai thì nhà đó quản lý, cho nên làng cũ ngẫu nhiên vẫn có tiếng người hơi người, không phải cái làng chết.

Hứa Tư Văn nhìn ngôi làng cũ trước mắt, ánh mắt khiếp sợ muốn che giấu cũng không che giấu được, y chưa từng nghĩ tới, còn có một nơi nghèo nàn lạc hậu như vậy!

Y biết lịch sử làm giàu của Vũ Khánh Cương, cũng biết kỳ thực Vũ gia chân chính được sống cuộc sống tốt cũng chỉ khoảng mười năm, nói cách khác, mười năm trước, nơi này chính là nhà của Vũ Khánh Cương! Hứa Tư Văn ngẫm lại mười năm trước y đang làm gì?

Mười năm trước, y đang cùng Trang Sĩ Nhân ám muội không rõ, dù là ăn thịt, cũng chỉ ăn thịt nạc, thịt đầy mỡ thì một chút cũng không động tới.

Quần áo thì sao?

Mặc không thoải mái có thể tiện tay ép dưới đáy hòm, căn bản không quan tâm có phải là mới mua hay không, bỏ ra bao nhiêu tiền.

Tuy rằng Hứa gia cũng là nghề nông, nhưng Hứa gia là nửa công nửa nông, mà phía nam là một nơi giàu có và đông đúc, Hứa gia tập lại là hình thức thị tộc, từ nhỏ đến lớn, Hứa Tư Văn còn thật sự chưa ăn bao nhiêu nỗi khổ trong cuộc sống, đương nhiên, chuyện với Trang Sĩ Nhân là ngoại lệ, đó là vấn đề về tình cảm mà!

"Đây chính là nhà anh!" Vũ Khánh Cương dẫn Hứa Tư Văn vào căn nhà ở làng cũ, nhìn hết thảy quen thuộc trước mắt, Vũ Khánh Cương đã không còn gì cảm khái, chỉ còn nhớ nhung.

Nhưng Hứa Tư Văn thì khác! "Trước đây anh ở nơi này à?" Hứa Tư Văn chua xót không thôi, ánh mắt nhìn Vũ Khánh Cương cũng mang đau lòng. "Phải!" Vũ Khánh Cương đẩy cửa ra, ván cửa làm từ gỗ cũ cũng có chút vết tích mục nát, ngay cả cây cọc cũng là gỗ, không phải gỗ gì đáng giá, là cây dương liễu chặt ra làm thành, đặc biệt có cảm giác lịch sử.

Hứa Tư Văn nhìn gian nhà đất trước mắt, cửa gỗ, ngay cả cửa sổ cũng làm từ gỗ, thủy tinh trên đó còn không phải là loại thủy tinh sáng bóng trong suốt hiện tại, mà là dùng thủy tinh mờ chỉ lớn bằng mặt người, từng mảnh từng mảnh hợp lại thành một cánh cửa sổ, là cái loại thủy tinh dỏm mang theo chút vẩn đục.

Căn nhà đất có ba gian, vừa vào cửa chính là nhà bếp, cạnh cửa đặt hai thùng gỗ, trái phải hai cái bát tô, bên cạnh hai cái chậu nước, bên trong là hai cánh cửa nhỏ ở hai bên, đi qua cửa nhỏ chính là một đống củi đốt. "Thùng nước rửa chén này vẫn còn giữ nè!" Vũ Khánh Cương nhìn hai miếng gỗ chỉ cho Hứa Tư Văn: "Khi đó nước rửa nồi đều không đổ, để nơi này, sau đó đem cùng với đồ ăn heo cho heo ăn." "A? Heo ăn giống người sao?" Hứa Tư Văn còn có chút nghĩ không ra. "A phi!" Vũ Khánh Cương bóp bóp hai má vợ: "Sao em không nói là người ăn còn dư lại rồi cho heo ăn chứ?" "A… Đừng nắm!" Hứa Tư Văn đẩy móng vuốt bự của Vũ Khánh Cương, xoa xoa hai má: "Đều bị anh nắm chảy nước miếng rồi!" "Chỗ nào đâu? Anh nhìn xem?" Nói xong liền liếm môi nhích cái mặt bự tới trước mặt Hứa Tư Văn, còn cười háo sắc. "Cút bên cạnh đi anh!" Hứa Tư Văn đẩy mặt bự của hắn ra, ở trước mặt nhích cái gì mà nhích? Còn nhích nữa liền dán lên luôn rồi. "Ai nha! Còn có thể nói kiểu Đông Bắc nữa rồi!" Vũ Khánh Cương kinh ngạc muốn chết!

Trước đây vợ nói chuyện đều là cái loại văn văn nhã nhã, ai ngờ hôm nay lại có thể nghe được vợ nói kiểu Đông Bắc, quá gần gũi quần chúng rồi! "Sao thế? Em cũng có thể học mà!" Hứa Tư Văn ngửa đầu một cái, vốn là muốn đắc ý một chút cho ông chủ Vũ xem, kết quả bởi vì ngẩng đầu nhìn lên, không có nhắm mắt lại, lúc Vũ Khánh Cương cười ha ha, trên nóc nhà rơi chút tro bụi, lập tức rớt vào trong mắt! "Ai nha! Rơi vào mắt!" Hứa Tư Văn đứng không dám nhúc nhích, theo bản năng nắm lấy Vũ Khánh Cương bên cạnh không buông tay. "Chỗ nào đâu?" Vũ Khánh Cương cũng không dám nở nụ cười, vợ đã bị đau mắt rồi mà còn cười nữa chính là đáng đánh. "Không biết sao liền rơi vào!" Hai mắt Hứa Tư Văn khó chịu liền chảy ra nước mắt.

Vũ Khánh Cương vừa nhìn liền tê chân!

Hắn sợ nhất là nhìn thấy vợ khóc đó! "Ra bên ngoài đi!" Kéo Hứa Tư Văn ra cửa hướng mặt về phía ánh sáng lật mí mắt Hứa Tư Văn ra nhìn sát lại, lúc này thật đúng là thiếu chút nữa liền dán mặt lên luôn.

Nước mắt Hứa Tư Văn vừa chảy ra dĩ nhiên là mang hết tro bụi ra ngoài, y không phải người yếu ớt, vừa chảy nước mắt liền cảm thấy thư thái, tự mình ấn ấn viền mí mắt, nước mắt chảy rất nhiều, cảm giác có thể mở mắt: "Hình như tốt hơn một chút rồi." Vừa mở mắt liền thấy cái mặt bự của Vũ đại lão hổ, ngay cả lỗ chân lông trên mặt cũng có thể thấy được!

"A!" Hứa Tư Văn giật mình, nhanh chóng tách hai người ra: "Anh dán gần như vậy làm gì? Đây cũng không phải ở trong phòng!" Sau đó giống như ăn trộm mà lia mắt khắp mọi nơi…

"Làm gì chứ! Nói thế nào mà trở mặt liền trở mặt vậy hả!" Vũ Khánh Cương không vui, dùng sức dán tới

chỗ vợ, lập chí phải làm tư thế trẻ sinh đôi kết hợp. "Đây là quê anh!" Hứa Tư Văn lắp bắp giữ một khoảng cách với Vũ Khánh Cương: "Lỡ như bị người ta nhìn thấy thì không tốt biết bao nhiêu!" Chỗ này thoạt nhìn là một góc yên tĩnh đặc biệt phong bế, mười năm trước chính là nột nơi ngoài trăm năm còn chưa hết lạc hậu, năng lực tiếp nhận của mọi người, Hứa Tư Văn không dám tưởng tượng.

"Sợ cái gì!" Vũ Khánh Cương lập tức biết được trong đầu vợ nghĩ cái gì, ôm vai Hứa Tư Văn: "Chỗ này của bọn anh trước đây cũng có khế huynh đệ* cùng nhau sinh sống, cũng không thấy ai miệng tiện nói lời dèm pha."

*Ở TQ không cho phép kết hôn, nhưng một cặp đồng tính muốn ước định chung thân có thể ký kết hiệp nghị khế huynh đệ ở nơi công chứng, hiệp nghị này dựa trên pháp luật về hôn nhân để soạn ra, có thể thay đổi tùy trường hợp.

"A?" Hứa Tư Văn chấn kinh rồi!

Bạn đang ?

Thật ư!

Lần đầu tiên y phát hiện, mình thật không thể giải thích đối với nơi này. "Thoáng như vậy à?" Quá thần kỳ!

Bọn họ thoáng như vậy, người bên ngoài biết không?

"Lúc đó nơi đây rất nghèo, thỏ cũng không thèm ị ở nơi đây! Nam nhân không thể cưới vợ rất nhiều! Hết cách rồi, nghe nói vào lúc ấy một nhà nghèo nàn chỉ có hai bộ quần áo qua mùa đông, những ngày tuyết lớn, liền thay phiên mặc ra ngoài, người không ra khỏi cửa liền ở nhà trần trụi che túi ngủ."

"Nói bậy bạ gì đấy!" Hứa Tư Văn cười đập Hứa Tư Văn một quyền: "Chỗ nào lại thảm như vậy? Anh cho rằng là ăn mày à!"

"Cũng không có gì khác biệt với ăn mày, chỉ là mình có đất, một miếng ăn còn có thể tích góp được thôi." Vũ Khánh Cương cúi đầu nhìn dáng vẻ Hứa Tư Văn không tin, thở dài: "Lúc tới em cũng thấy đấy, hiện tại sửa chữa đường xong, còn phải xuyên đường hầm giữa núi hai lần, trước khi chưa sửa đường, hai ngọn núi đó, cũng chỉ là một cái sơn đạo thông ra bên ngoài mà thôi. Mỗi lần đi đều phải thời gian một ngày, nếu đi mùa đông, còn có thể gặp phải sói đi ra kiếm ăn, nghe nói trước đây còn có hổ và gấu nữa. Em nói xem, chỗ này có thể không nghèo sao?"

Hứa Tư Văn há miệng, nhìn Vũ Khánh Cương, đột nhiên toát ra một câu cảm thán đặc biệt ngớ ngẩn: "Hoàn cảnh thật tốt! Còn có thể nhìn thấy động vật hoang dại được bảo vệ."

Vũ Khánh Cương: "…!"

Chút không khí u buồn thật vất vả mơ hồ dâng lên, lập tức theo gió bay sạch…

Hết chương 118

119. Chương 119: 119. Nhà Cũ

Sau khi ở cùng Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương bất đắc dĩ phát hiện, kỳ thực vợ hắn thật sự không hoàn mỹ như trước đây hắn tưởng tượng.

Y cũng có tính tình con nít, còn có loại cố chấp tuổi dậy thì; lúc hồ đồ cũng có, ăn thiệt thòi cũng không ít, thường cùng một đám đồng nghiệp miệng đầy chương trình trong đầu toàn là chữ cái phấn khởi chiến đấu đến đêm khuya, nguyên nhân nghiên cứu thì lại chỉ vì hai ba cái khẩu lệnh, rốt cuộc phải dùng cái trình tự biên soạn nào mới thích hợp!

Mặc dù so với người cùng lứa, vợ trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng dù gì cũng không phải loại già đời trưởng thành sớm quá mức, vẫn rất bình thường.

Vũ Khánh Cương xoa mặt một cái, kéo vợ nhảy vào trong nhà một lần nữa: "Đi thôi, đi vào nhìn xem."

"Ừ!" Hứa Tư Văn lại vui vẻ đáp ứng.

Vũ Khánh Cương nhịn một chút, nhịn không được, quay đầu lại liền bẹp một cái trên mặt vợ: "Vợ à sao em lại tốt như vậy chứ!"

"Đương nhiên, không tốt thì đánh bại được anh sao?" Hứa Tư Văn một chút cũng không khiêm tốn, vẫy vẫy đầu nhỏ, liếc mắt nhìn Vũ Khánh Cương: "Anh không già mồm nữa à?"

Vũ Khánh Cương ha ha cười khúc khích: "Anh già mồm khi nào!"

"Dám làm không dám chịu!" Hứa Tư Văn không thèm để ý đến hắn, tự mình đi vào trong nhà cũ, y cũng muốn tiếp xúc khoảng cách gần với quá khứ của Vũ Khánh Cương một chút, quá khứ của y Vũ Khánh Cương đều biết, mấy tài liệu cặn kẽ đó khiến Hứa Tư Văn xem mà cảm thấy từ đầu mình đã bị Vũ Khánh Cương tính kế rồi.

Cho nên hiện tại Hứa Tư Văn cũng phải nhìn xem quá khứ của Vũ Khánh Cương, thân cận hơn với cái người muốn cùng y sống đến hết đời này, lúc này mới công bằng chứ.

Vừa nãy, nói thật, y vẫn cho rằng Vũ Khánh Cương không thích hợp với loại không khí u buồn đó, quá kinh người rồi!

Một khắc kia Hứa Tư Văn chỉ muốn hung hăng đánh tan bầu không khí không hòa hài đó, Vũ đại lão hổ hẳn phải là vua trăm loài ngạo nghễ núi rừng, chứ không nên là một con báo già ủ rũ.

Hứa Tư Văn tiến vào căn nhà cũ, nhìn nhà bếp, đứng ở chính giữa hỏi Vũ Khánh Cương: "Bên kia là anh ở à?"

"Ở nơi này tây phòng, đông phòng đều là vị trí cho gia trưởng ở." Đông quý tây bình, phía đông địa vị cao quý, phía tây thì bình thường, không có cách nói "tiện"*, đều là người một nhà, tiện không tiện không êm tai.

*Ở Bắc Kinh có một câu lưu truyền là "đông phú tây quý, nam bần bắc tiện", ý của anh Cương ở chỗ này là quê ảnh không có cái khái niệm "tiện" đó.

Hứa Tư Văn vừa nghe tây phòng là nơi Vũ Khánh Cương ở, trước tiên không đến đông phòng, mà là đẩy cửa tây phòng ra.

Cửa kia cũng rất cũ kỹ, lúc Hứa Tư Văn đẩy còn có thể sờ được một ít mảnh vụn gỗ, có chút nhô ra, phía trên sơn một tầng nước sơn cũ loang lổ.

Vừa vào chính là giường đất lớn bằng nửa căn phòng, phía trên bày chiếu đan thủ công bằng tre, phía tây là một loạt tủ gỗ, cũng rất có dáng vẻ năm tháng.

Vũ Khánh Cương kéo dây thừng cạnh cửa, bóng đèn mờ mờ trên nóc nhà thế mà còn có thể sáng lên!

"Đèn này còn có thể sáng lên, thật không tệ! Lúc trước chính là bỏ ra năm hào mua bóng đèn tròn đắt tiền đó, rẻ thì một hào một cái, không dùng tốt, luôn bị cháy."

"Nhà em bên kia đều là dùng bóng đèn trắng hai đồng một cây." Khóe miệng Hứa Tư Văn co rút, y không thể nào tưởng tượng được một bóng đèn một hào một cái, thật sự có thể dùng sao? (Một đồng bằng mười hào)

"Nhà em thật tài nhỉ? Nhà có tiền nhất làng bọn anh, cũng không dùng đồ đắt tiền như vậy chiếu sáng!"

Hứa Tư Văn: "...!"

Nhà cũ Vũ gia, thật sự có thể được gọi là "nhà chỉ có bốn bức tường", tất cả mọi thứ cũng làm cho Hứa Tư Văn xấu hổ không thôi, giường của y đổi vài cái, nhưng Vũ Khánh Cương nói chăn và tủ đầu giường mà nhà họ bày, vẫn là lúc ông nội và bà nội kết hôn, chính là đồ cưới của bà nội!

*Chỗ này là cái tủ nhỏ, thấp, có mấy ngăn dùng để bỏ quần áo đặt ở trên đầu giường, qt là "kháng quỹ"

"Đồ cổ đi? Cũng không biết trị giá bao nhiêu tiền." Vũ Khánh Cương vuốt tủ đặc biệt hoài niệm, kết quả tâm tình vừa tốt, lại tay không bẻ xuống một khối gỗ!

Vũ Khánh Cương trợn mắt há mồm nhìn khối gỗ đã hỏng ở trong tay…

"Em cảm thấy, anh vẫn là bổ ra đốt nó đi, đồ như vậy, thật sự không có ai lấy đâu… Ha ha ha…!" Dù gì Hứa Tư Văn cũng là người có vài món đồ cổ làm đồ gia truyền, khi còn bé cũng là lớn lên ở trấn cổ như Hứa gia tập, không nói mắt sáng như đuốc, nhưng có phải là đồ cổ không, y vẫn có thể nhìn ra được.

Tủ đầu giường kia thoạt nhìn chính là loại vật liệu gỗ bình thường nhất chế tạo, hơn nữa bởi vì thiếu bảo dưỡng, đã bắt đầu hư nát.

Phương pháo bảo tồn đồ gỗ tốt nhất, chính là sơn, sơn thành y như cây sắt, có thể bảo trì được mười mấy năm hay mấy năm, còn phải xem bản thân đồ gỗ dùng vật liệu gỗ tốt hay xấu.

Gỗ tùng đỏ, trăm năm không hư.

Gỗ hồ dương, ngàn năm không hỏng.

Gỗ trầm hương, cao cấp hơn, còn tự mang mùi hương nữa.

Còn loại nam mộc tốt nhất kia, nghe đâu không cần sơn cũng có thể để được thời gian ngàn năm, còn có mùi hương lưu lại.

Cái này của Vũ gia, không đạt tới tiêu chuẩn đó, nhưng ở mười năm trước, đã là tốt nhất, nước sơn lúc trước dùng không phải là cái loại sơn công nghiệp bây giờ dùng, mà chân chính là nước sơn dùng phương pháp cũ nấu ra, chất lượng tuyệt đối bảo đảm. Thế mới dùng được đến đời Vũ Khánh Cương, nhưng dùng nữa thì không có khả năng, hiện tại thì càng là đụng vào liền bỏ đi.

"Đừng! Dù thành đống tro cũng không thể đốt, đốt đồ cổ sẽ phải phá sản!" Vũ Khánh Cương còn rất mê tín, kỳ thực chẳng qua là hắn cảm thấy, cho dù để đó không thể dùng, hắn nhìn thôi cũng là một hồi ức đẹp.

"Em cũng không thật sự muốn anh đốt." Hứa Tư Văn thật sự không có tính toán đó, chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, muốn đốt y cũng không cho đâu.

Đến một chuyến không dễ dàng, y lại là lần đầu tới cửa, vừa đến đã bảo người ta đốt tủ đầu giường, vậy Hứa Tư Văn y thành người nào chứ?

"Bàn ghế nhà anh đều bị mất, chỉ còn lại cái tủ như thế, nếu như cũng mất thì anh chính là cái gì cũng không còn đó!" Vũ Khánh Cương hoài niệm nhìn bốn phía, cho dù bốn phía đều là bức tường loang lổ rớt bụi xuống đất.

Bạn đang ?

"Trong phòng này một mình anh ở à?" Hứa Tư Văn cảm thấy cái giường lớn như vậy, một người ngủ dư dả.

"Nghĩ hay lắm!" Vũ Khánh Cương liếc mắt: "Anh với ba đứa cháu nhỏ ở phòng này, anh hai chị hai ở đông phòng, hai cái nồi, một cái làm cơm một cái khác nấu thức ăn cho heo, vừa vặn ngay cả giường đất cũng đốt đến nóng hổi."

Hứa Tư Văn: "…?!"

Xem xong tây phòng rồi đến xem đông phòng, bố trí của đông phòng cơ bản là giống như tây phòng, chỉ là có thêm một cái tủ cao hơn người dựng đứng trên đất, thoạt nhìn tốt hơn cái tủ đầu giường ở tây phòng rất nhiều, còn gắn một mặt gương to.

Trên giường đất bày phích nước nóng cốc trà, kim chỉ, còn có một cái máy thu thanh cổ xưa, cái loại hình thức hộp gỗ, một cái đèn pin cầm tay bị gỉ, cảm giác còn rất đầy đủ.

Trên mặt tường phía đông dán mấy cái bằng khen, Hứa Tư Văn đến gần nhìn một chút, tên người viết trên đó là Vũ Khánh Cương, còn hai cái là Vũ Nguyên Cát.

Bên dưới còn có mộc đỏ của trường tiểu học.

"Những thứ này vẫn là lúc trước khi chị hai gả tới, trong thôn phân cho đó, không thì nhà bọn anh nơi nào lại có đồ tốt như vậy." Vũ Khánh Cương sờ sờ máy thu thanh: "Lúc trước khiến người trong làng hâm mộ muốn chết, trời vừa tối đều lại đây tán gẫu, đồng thời nghe máy thu thanh, cũng là anh hai chị hai dễ tính, tình nguyện chiêu đãi bọn họ."

"Vậy còn anh? Anh cũng vui lòng trong nhà có nhiều khách tới à?" Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương lúc nói chuyện bĩu môi, liền biết hắn nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Đến liền rùm beng ồn ào, nóc nhà cũng hận không thể xóc lên luôn, em tình nguyện à?" Vũ Khánh Cương không chút để ý thái độ ghét bỏ của hắn trước mặt Hứa Tư Văn: "Có điều cũng nhờ lúc ấy bọn họ tới mỗi ngày, anh cũng cùng nghe, biết ra rất nhiều chuyện, sau đó liền dự định đi ra ngoài lang bạt, ngồi xổm ở đây, cũng phải giống như anh hai chị hai, mặt hướng đất vàng lưng hướng lên trời, kiếm ăn trong đất không dễ dàng, ông trời nể nang mặt mũi, thì có cái ăn, không nể nang mặt mũi, một nhà to nhỏ phải thắt lưng buộc bụng."

"Hai chúng ta cũng không khác biệt lắm!" Hứa Tư Văn nhẹ cười rộ lên: "Lúc đó em cũng bởi vì cảm thấy thời đại thay đổi quá nhanh, không thể bảo thủ, liền liều mạng học tập, lúc ấy anh hai tốt nghiệp trường sư phạm, trở về trong trấn dạy học, người trong tộc đều hâm mộ, thành tích thi vào đại học của em ưu tú, ý tứ của ba mẹ cũng là bảo em vào sư phạm, sau đó phân phối trở về làm một giáo viên giống như anh hai, được người ta tôn kính lại là ở quê của mình, em không đồng ý. Lúc ấy em cực hiếu kỳ với máy tính, bướng bỉnh học được sơ sơ, sau đó lúc thi tốt nghiệp trung học, giấu ba mẹ báo danh, sau khi trở về quỳ ở từ đường một ngày."

"Em còn làm chuyện như vậy nữa à?" Vũ Khánh Cương rất kinh ngạc, cảm giác mà Hứa Tư Văn mang đến cho hắn vẫn luôn là cái loại ngoan ngoãn, cho dù là chuyện khác người, cũng chỉ hai người bọn họ mà thôi, còn lại không cảm thấy có thể gây sức ép cỡ nào.

"Trước khi em lên đại học, ba mẹ mới cho em học phí. Anh hai đem hết hai tháng lương đầu của anh ấy cho em làm tiền ăn. Trong tộc bởi vì có được sinh viên đại học, quyên góp một khoản tiền, cho em dùng phòng thân." Hứa Tư Văn nhớ tới lúc ấy còn không nhịn được cười: "Đừng thấy ba mẹ không vui, nhưng đến cùng cũng không ép được em."

"Anh cũng gần như vậy, trong nhà lúc ấy không có tiền, chị hai vẫn là bán chiếc xe đạp của chị ấy cho anh làm lộ phí." Vũ Khánh Cương thử kéo dây đèn, kết quả đèn không sáng lên, ngược lại dây đèn bị hắn kéo đứt mất.

"Anh đừng có táy máy tay chân suốt, này không đủ cho anh phá hoại đâu!" Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương không cho hắn tiếp tục động vào đồ vật: "Vốn đã không quá bền chắc, anh còn động như thế, tất cả đều bị phá hư hết."

Dù có rách nát nữa, thì cũng là nhà cũ của Vũ gia, Vũ Khánh Cương xuống tay không biết nặng nhẹ, Hứa Tư Văn không nhìn nổi.

"Chỉ là bật đèn thôi mà, dây thừng quá không bền chắc." Vũ Khánh Cương vẩy vẩy móng vuốt lớn, sợi dây thừng kia dùng rất nhiều năm, khói xông lửa đốt, sờ vào đều phát dính.

Trong lòng còn rất vui mừng, may là mình kéo dây thừng, nếu là vợ… lấy cái tính sạch sẽ của vợ… thôi, không nghĩ nữa…

Trong phòng xem xong rồi, Hứa Tư Văn còn đi xem giếng nước của nhà cũ, loại giếng nước dùng trục quay cổ xưa nhất.

"Còn có thể múc nước không?" Quá cổ xưa, Hứa Tư Văn nhìn trục quay gỗ, còn có dây thừng, thùng gỗ, hai mắt tỏa ánh sáng.

"Có thể đi? Cũng đã lâu anh không múc rồi." Vũ Khánh Cương nhìn nhìn vợ, thử thăm dò kiến nghị: "Nếu không, em thử xem?"

"Ừ được!" Hứa Tư Văn chính là ý này.

Vũ Khánh Cương hết cách rồi, chỉ đành nhanh chóng giúp y treo thùng gỗ ở trên sợi dây, còn phải không ngừng căn dặn: "Đừng kéo quá nhanh, cẩn thận đó!"

"Biết rồi biết rồi!" Hứa Tư Văn tràn đầy phấn khởi xoay trục quay, từ từ thả thùng đựng nước xuống, sau khi nghe được tiếng nước, nở nụ cười: "Chơi thật vui! Còn có thể múc được nước nữa!"

Vừa nói vừa nắm lấy trục gỗ kéo thùng đựng nước lên.

"Ầm!"

Kết quả vui quá hóa buồn, dây thừng là vải thô bện thành, đã phong hoá rất nhiều, đã sớm không bền chắc, treo cái thùng gỗ cũng sắp hỏng thì còn được, hiện tại trong thùng gỗ đựng nước, kéo lên trên nó liền không chịu nổi, trực tiếp đứt ra!

Hết chương 119

120. Chương 120: 120. Mồ Mả Tổ Tiên

Hai người dạo dạo nhà cũ xong, giơ chân lên phủi phủi mông chạy bốc một hàng khói, Hứa Tư Văn vừa chạy vừa lo lắng: "Thùng gỗ kia ném trong giếng được không?"

"Không có chuyện gì! Đợi một chút anh tìm mấy người thường làm chuyện này xuống vớt lên là được, đừng tiếp tục suy nghĩ nữa!"

"Chuyện này mà còn có người thường làm à?"

"Chúng ta không phải người đầu tiên như vậy, trước đầu đông cũng có mấy nhà bị rớt."

Hứa Tư Văn: "..."

Cái câu kia nói thế nào nhỉ? Tất cả đều có thể!

Vũ Khánh Cương dẫn Hứa Tư Văn đi ra từ nhà cũ, mang theo bao lớn bao nhỏ cùng đi đến khu mộ phần.

Mộ phần nơi này không nhiều, nhưng mà cũng không ít.

"Trước đây giống như một bãi tha ma vậy, đào hố có thể làm một nấm mồ, hiện tại cuộc sống thật tốt, liền sửa nơi này thành nghĩa địa, nấm mồ đều sửa chữa một lần, dựng lên bia mộ, mộ phần không ai quản thì mọi người cũng kiếm tiền tu sửa lại, chỉ là không biết tên, nên cũng không dựng bia." Vũ Khánh Cương vừa nhớ lại năm đó, vừa so sánh với hiện tại, phát hiện đúng là biến hóa thật lớn.

Hứa Tư Văn nhìn nghĩa địa thuộc về làng Hổ, cảm thấy thật không tệ mà!

Từ sau khi thấy dáng vẻ của làng cũ, Hứa Tư Văn cảm thấy đem nơi nào so sánh với làng cũ, cũng có thể hoàn toàn thắng được.

Nghĩa địa được xây ở một chỗ ruộng dốc rộng đón nắng dưới chân núi, bốn phía trồng một ít tùng đỏ và thanh bách thưa thớt, mộ phần tu sửa không tồi, bia đá cũng đều không xê xích bao nhiêu, phía trên đều có tên có họ.

"Cha với nương ở đâu?" Để khác với ba và mẹ của mình, Hứa Tư Văn dùng biện pháp điều hòa, dựa theo thói quen từ lâu bên Đông Bắc, gọi ba mẹ Vũ Khánh Cương là cha nương.

"Chính là cái ở bên kia, còn cái bên cạnh là anh hai chị hai chuẩn bị, đất trống phía sau là để lại dự phòng." Năm đó lúc xây nghĩa địa, Vũ gia cũng góp tiền, còn là góp nhiều, cho nên được phần trăm đãi ngộ một khối đất lớn.

"Ồ." Hứa Tư Văn dừng bước, Vũ Khánh Cương không rõ vì sao nhìn y.

Hứa Tư Văn lấy từ trong đồ vật mình mang theo, lấy ra một bộ đồ rất đặc biệt.

Vũ Khánh Cương trợn to hai mắt: từ lúc nào vợ lại chuẩn bị cái gì?

Hứa Tư Văn rón rén mặc vào, đây là đồ tang chính quy nhất dựa theo lễ xưa làm ra, ngoại trừ vải màu trắng làm từ vải gai thô là chủ yếu, bên ngoài đồ tang còn có một tầng áo khoác màu vàng.

Cái gọi là "phi ma để tang" chính là như vậy. ("phi" là áo khoác, còn "ma" là cây gai để làm áo tang)

Hứa Tư Văn tự mình mặc xong lại kéo ra một bộ, nhắm ngay Vũ Khánh Cương liền tròng vô chuẩn bị mặc lên người.

"Lãng phí nhiều như vậy à?" Vũ Khánh Cương không dám lộn xộn, biểu tình của vợ thật nghiêm túc, hắn có chút sợ sệt.

"Câm miệng!" Hứa Tư Văn buộc vải bố thật trắng ở bên hông hắn cùng với hông mình: "Đây là lần đầu tiên anh dẫn em đến bái tế cha và nương đã qua đời, không nên phi ma để tang sao?"

"Ồ." Vũ Khánh Cương gãi đầu một cái: "Kỳ thực anh cũng không quá nhớ rõ bộ dạng ba mẹ, khi còn bé chính là chị hai lo, đến bây giờ nằm mơ cũng không mơ tới."

"Nhớ không rõ thì cũng là ba mẹ." Hứa Tư Văn biết ký ức của Vũ Khánh Cương đối với ba mẹ quá mức mơ hồ, vì thế, Vũ Khánh Cương trăm phương ngàn kế giải trừ khúc mắc của Hứa Tư Văn với người nhà, đối với ba Hứa mẹ Hứa cũng xem là ba mẹ ruột mà hiếu thuận.

Nhưng Hứa Tư Văn cũng muốn bù lại cho Vũ Khánh Cương, con hổ Đông Bắc hàm hậu thành thật này, dù ba mẹ không còn trên đời, chết rồi cũng phải có lễ tang long trọng.

Y biết mình nói mấy việc đó Vũ Khánh Cương khẳng định nghe không hiểu, y đơn giản không nói, dứt khoát trực tiếp hành động là được, y làm không phải cho người đời nhìn, mà là xuất phát từ nội tâm.

Hết thảy xử lý ổn thỏa, cuối cùng Hứa Tư Văn treo một dây vải đỏ dài trên cánh tay cho mình cùng Vũ Khánh Cương.

"Này là có ý gì?" Trên một mảnh trắng xóa lại có một điểm đỏ, tim Vũ Khánh Cương lại bắt đầu đập thình thịch.

"Chúng ta là tân hôn, nói cho cha nương một tiếng, cho hai cụ cũng cao hứng một chút." Hứa Tư Văn để Vũ Khánh Cương đi trước, y rơi lại phía sau cách hắn nửa bước.

"Ồ." Vũ Khánh Cương cũng không hiểu mấy thứ chú ý này lắm, vợ nói thế nào thì là thế đó.

Tuy chỗ của Vũ gia lớn, nhưng chỉ có một nấm mồ lẻ loi, còn là phần mộ ba Vũ mẹ Vũ hợp táng với nhau mới hơi lớn một chút.

Hứa Tư Văn chú ý tới, người khác hoặc nhiều hoặc ít ở trên bia đá có tấm ảnh tổ tiên khi còn sống, là loại ảnh trắng đen nguyên thủy nhất.

Nhưng mà trên bia mộ của ba mẹ Vũ gia lại không có.

"Ba, mẹ, con trai tới thăm hai người." Vũ Khánh Cương dẫn theo vợ, bịch bịch quỳ gối trước bia mộ.

Chậu mai táng hóa vàng mã, một cặp nến đốt lên, chén rượu, lư đồng, nhang, rượu, trái cây cúng…

"Ba, mẹ, anh hai chị hai đều vô cùng tốt, ba đứa nhóc cũng không tồi, à, thằng hai có đối tượng rồi, có điều tuổi tác không đủ tạm thời không thể đăng ký. Với lại, cháu dâu lớn kia, cháu dâu lớn của hai người là một cô bé Tây, một đầu tóc vàng sáng loáng…" Vũ Khánh Cương huyên thuyên nói một tràng chuyện trong nhà với hai cụ.

"Ba, mẹ, Cương tử kết hôn rồi, người bên cạnh chính là con dâu hai người đó." Chờ càu nhàu gần xong hết, hắn mới kéo tay Hứa Tư Văn, báo cáo tình hình của mình với hai cụ.

"Hứa thị Tư Văn, tự Ngôn Ngọc, bái kiến phụ thân." Hứa Tư Văn đứng dậy, rất quy củ cung kính làm đại lễ ba quỳ chín lạy với nửa phần mộ mai táng ba Vũ. "Hứa thị Tư Văn, tự Ngôn Ngọc, bái kiến mẫu thân." Sau rồi vẫn rất quy củ cung kính làm đại lễ ba quỳ chín lạy với nửa phần mộ mai táng mẹ Vũ.

Vũ Khánh Cương nhìn mà trợn cả mắt lên.

So sánh với vợ, Vũ Khánh Cương cảm thấy thằng con trai ruột là mình, hình như tương đối kỳ cục… "Ha ha…" Vũ Khánh Cương nhanh chóng quỳ cho tốt, vừa nãy hắn là quỳ ngồi, hiện tại không dám nữa: "Tư Văn, dâng hương cho cha và nương đi." Hứa Tư Văn cầm ba cây nhang, châm lửa trên ánh nến, rồi hành lễ quỳ lạy với mộ phần, cuối cùng mới cắm nhang vào trong lư đồng. "Ừm, ba, mẹ, em ấy tên là Hứa Tư Văn, cái đó, anh trai con cũng đồng ý, chị dâu cũng nói, cháu dâu lớn của hai người sinh đứa trẻ ra, trước tiên làm cháu trai của con và Tư Văn, tương lai để thằng hai đưa ma cho hai đứa con." Hứa Tư Văn cầm rượu lên rót rượu, ly rượu đầy liền để hai bên trái cây cúng: "Ba, mẹ, uống chén rượu vợ con kính đi." Vũ Khánh Cương vươn tay lột vỏ hai quả chuối, lộ ra thịt bên trong sau đó thả trở lại: "Ba, mẹ, ăn trái cây cúng đi, những thứ này đều là Tư Văn mua, con không có tốn tiền!" Hứa Tư Văn nghe tay run một cái, nhéo nhéo hắn!

"Cha, nương, anh trai của Tư Văn, cũng cho một đứa con gái làm con nuôi cho Tư Văn, tương lai dưỡng lão đưa ma cho con và Cương tử." Đây dù sao cũng là ba mẹ của Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn cũng phải hồi báo một chút về chuyện trên danh nghĩa của Vũ Khánh Cương có thêm một đứa con gái với hai cụ. "Đúng đúng! Nói với hai người nha! Cô nhóc kia rất đáng yêu! Vũ gia ta mấy đời đều không có con gái, toàn bộ già trẻ, lúc này tốt rồi, cuối cùng cũng có một nụ hoa!" Nhắc tới tiểu Nữu Nữu Vũ Khánh Cương liền tràn đầy phấn khởi: "Cô nhóc cũng rất thông minh, hiện tại phun văn nhả chữ con cũng có chút nghe không hiểu rồi! Còn có…!" Hứa Tư Văn lẳng lặng nghe Vũ Khánh Cương mặt mày hớn hở kể với mộ phần ba mẹ về tiểu Nữu Nữu, nói nói lại nói tới Vũ Phẩm Tường, người đã lớn như thế, còn cáo trạng với ba mẹ, sau đó bắt đầu khen Hứa Tư Văn.

Cũng là vào lúc này Hứa Tư Văn mới biết, bây giờ Vũ Phẩm Tường lại tương đối sùng bái với y, quả thực xem là mục tiêu cuộc sống.

"… Chung quy là người có văn hóa, Tư Văn lại biết giáo dục con nít, tương lai Vũ gia chúng ta không cần lo lắng tụi nhỏ đi lầm đường." Vũ Khánh Cương cầm cái bao đồ lớn lại đây, móc từ bên trong ra giấy tiền vàng mả gấp thành thỏi vàng thỏi bạc, bỏ vào trong chậu mai táng dùng ánh nến nhóm lửa. "Ba, mẹ, cho hai người nhiều tiền một chút, hai người ở bên kia cố sức tiêu đi, khi còn sống cũng không thể hưởng thụ cái gì, đến bên kia nếu lại dè sẻn nữa, thật đúng là không nói được mà!" Vũ Khánh Cương một bên đốt một bên lại bắt đầu nói nhăng nói cuội: "Hiện tại chúng con có tiền, hai người ở bên kia cũng đừng tiết kiệm, phù hộ thêm cho nhà mình với nhà thông gia hai người, như vậy là vô cùng tốt rồi!" Hứa Tư Văn thật muốn chặn miệng hắn lại!

Viếng mồ mả tế bái đó!

Nói bậy bạ gì vậy hả!

Thừa dịp Vũ Khánh Cương nghỉ xả hơi, Hứa Tư Văn nhanh chóng mở miệng: "Cha, nương, mong hai người yên tâm, Tư Văn sẽ chăm sóc tốt cho Cương tử, sẽ hiếu thuận với anh hai chị hai, cũng sẽ trông chừng tốt ba đứa nhỏ, tương lai cháu trai cũng sẽ nuôi nấng thành tài thật tốt." "Vũ gia rất tốt, mấy người Cương tử phát tài rồi, cũng trở lại quê nhà, người trong làng bây giờ đều ở nhà tốt hơn, tiền kiếm cũng nhiều, nhóm trẻ con đều được đi học, đều đọc sách. Đứa trẻ Phẩm Tường này là một người thành thực, dạy dỗ thật tốt một phen, đứa nhỏ vẫn rất hiểu đạo lý, mấy cái mà Cương tử nói, hai người xem như gió thoảng bên tai là được!"

?

"Đừng vậy chứ!" Vũ Khánh Cương không đồng ý: "Anh là nói với hai cụ, lúc không có chuyện gì có thể tìm thằng út tán gẫu."

"Cút sang bên cạnh đi!" Hứa Tư Văn nhẹ nhàng đẩy hắn một cái: "Nói bậy gì đó! Muốn tìm cũng là tìm tên già anh đó. Không nghe châm ngôn nói sao? Lão nhi tử đại tôn tử, sinh mạng của lão thái thái*. Cẩn thận nương ở trong mộng xử lý anh." Còn tìm thằng út tán gẫu nữa chứ?

*Lão nhi tử là đứa con có được lúc về già, nên thường được yêu thương và chăm sóc nhiều hơn, thân thiết với mẹ hơn những đứa con khác. Còn đại tôn tử là đứa cháu của con trai cả, là cháu đích tôn.

Lúc Vũ Phẩm Tường vẫn còn bú sữa mẹ, hai cụ đã không còn, đứa bé kia ngay cả chút ấn tượng cũng không có, còn không bằng Vũ Khánh Cương nữa.

Vũ Khánh Cương hi hi ha ha vui vẻ, Hứa Tư Văn lại cùng hai cụ nói chuyện một hồi, đốt hết giấy tiền vàng mả mang tới lúc này mới cùng Vũ Khánh Cương dập đầu hai cái rồi mới rời khỏi nghĩa địa làng Hổ. "Buổi tối chúng ta ở lại làng du lịch đi, tắm suối nước nóng gì đó, ngồi xe lâu như vậy, sắc mặt em cũng không tốt."

"Không đi gặp mặt mấy người ở quê cũ sao?"

"Bọn họ sớm chờ ở nơi đó, đi tới đó có thể gặp." Vũ Khánh Cương bận bịu lâu như vậy, chỗ nào cũng cân nhắc đến, một người cũng không bỏ sót dẫn vợ đi thu tiền lì xì.

Hứa Tư Văn cười cười, cùng Vũ Khánh Cương lên xe, trực tiếp đến làng du lịch, lúc lên núi, Vũ Khánh Cương chỉ vào núi lớn cười: "Đây thật là phúc địa của chúng ta, trước đây hoang sơn dã lĩnh có đưa thêm tiền cũng không ai muốn, hiện tại đến một chuyến cũng phải dùng tiền mua vé vào cửa rồi!"

"Ừ!" Hứa Tư Văn liên tục không ngừng gật đầu.

Sau khi lên đó, trong đại sảnh đã bày sáu bàn tiệc rượu, người đang ngồi, thật sự là người ở quê cũ của Vũ Khánh Cương, tất cả đều là người dân ban đầu của làng Hổ.

Hết chương 120

121. Chương 121: Chương 121: Ruộng Đất Cũ

Hứa Tư Văn nhìn những người ở quê đơn thuần hiền lành đó, ngay cả nụ cười cũng xán lạn hơn ba phần.

"Cương tử có phúc lớn!" Mấy người ở quê đều hâm mộ Vũ Khánh Cương, xem khế huynh đệ mà Cương tử kết kìa, muốn cái gì có cái đó.

Vũ Khánh Cương đắc ý, với người nhà mình cũng không khách khí, cạn chén rượu đầy ngoạm miếng thịt lớn, lần đầu tiên Hứa Tư Văn thấy được người Đông Bắc chân chính là dáng vẻ gì.

Buổi tối một nhóm người toàn bộ đều uống say, bao gồm cả Hứa Tư Văn, có điều Vũ Khánh Cương uống say còn biết che chở vợ đi tìm một phòng ngủ không có ai, khóa cửa khóa đến chặt chẽ.

Buổi sáng Hứa Tư Văn vẻ mặt buồn bực rút quần áo của mình và Vũ Khánh Cương, từ trong ra ngoài thay một bộ khác, quần áo dơ đóng gói trực tiếp bọc lại, về nhà liền tiêu độc!

Người bên ngoài cũng đều đã tỉnh dậy, nhìn thấy Hứa Tư Văn đều ha ha cười khúc khích, cùng một đức hạnh với Vũ Khánh Cương nhìn thấy Vũ Khánh Cương liền đi lên đấm nhau hai cái, nói Vũ Khánh Cương không thành thật, kéo người liền chui vào phòng, còn không mở cửa, ngay cả động phòng cũng không được nháo.

"Nháo cái gì mà nháo? Hai tụi tui ở quê em ấy kết hôn, cũng không có ai đến nháo động phòng!" Vũ Khánh Cương đắc ý khoe khoang: "Ba mẹ vợ tui giữ cửa!"

"Cút đi!" Hứa Tư Văn tức giận thở hổn hển đá Vũ Khánh Cương một cước, Vũ Khánh Cương khoa trương kêu ngao ngao chạy ra bên ngoài, bỏ lại một đám người cười ha ha.

"Ngày đó cũng là uống nhiều quá, anh ấy luôn mượn rượu giả điên, mẹ tôi liền ở cửa ngăn người không cho nháo, lúc này mới yên tĩnh..." Hứa Tư Văn nghĩ phải giải thích một chút, nhưng y không giải thích còn đỡ, vừa giải thích những người này lại càng cười vang, cười đến Hứa Tư Văn tự mình không chịu được, cũng chạy mất theo Vũ Khánh Cương.

Ngày hôm đó Vũ Khánh Cương mang theo Hứa Tư Văn đi dạo làng Hổ một chút, nơi tới không phải là bên làng cũ, mà nơi tới là đồng ruộng.

"Nơi này chính là đất của chúng ta, bây giờ đều có người hỗ trợ gieo trồng và thu hoạch, ở quê mà, từ gieo trồng đến thu hoạch đều giống như trước kia, không cần phân hóa học không cần nông dược, bón đều là

phân nhà nông, bất luận là gạo hay là rau hay là cái khác, ngay cả nuôi gia súc cũng dùng theo cách cũ, cũng không cần đẩy nhanh tốc độ, rất không tốt."

Hứa Tư Văn nhìn thứ màu xanh lục cao bằng bàn tay mọc ra từ mặt đất, tò mò lấy tay sờ sờ: "Mọc rất tốt nha!"

"Vợ, thứ em sờ là cỏ lá dài."

Hứa Tư Văn "vèo" lập tức đem tay rụt trở về, quá mất mặt!

"Khụ khụ… Cương tử, cỏ này đều lớn như vậy à? Sao lại không nhổ?" Hứa Tư Văn đi được hai bước, liền rất ra dáng mà ngồi xổm xuống vươn tay nhổ một cọng cỏ nhỏ xanh biếc mọc thẳng tắp trên bờ ruộng siết trong tay dùng sức chà xát.

"Vợ, cái em nhổ là mạ đó!" Vũ Khánh Cương ngăn cản không kịp, trơ mắt nhìn vợ nhổ mạ.

Hứa Tư Văn há hốc mồm nhìn cây mạ nhỏ đã bị mình ngắt đến phân thây trong tay, muốn khóc luôn rồi được không!

"Chỗ này của các anh sao mà mạ với cỏ lại cùng một hình dạng vậy?"

"Vợ, trồng thẳng tắp trên bờ ruộng chính là lúa, lúc mới vừa mọc lên quả thực không phân biệt rõ với cỏ, đợi đến khi lớn một chút, lúc đứng đánh mắt nhìn một cái là có thế nhìn ra tốt xấu, lúc đó phải xới đất hai lần, còn phải tỉa cây… Em chưa từng làm việc nhà nông sao?"

"Từng làm rồi! Khi còn bé cũng từng xuống ruộng nước cấy mạ với nhổ cỏ, nhưng không giống cái này mà!" Lòng Hứa Tư Văn chua xót muốn đòi mạng, khác biệt phía nam phía bắc giờ phút này bị khuếch đại vô hạn.

Ngay cả cỏ cũng không giống nhau!

"Bên nhà em là cỏ nước đi? Có thể giống cái này sao?" Vũ Khánh Cương cảm thấy vợ ngơ ngơ ngác ngác, so sánh với trước kia, cảm giác thiệt là ngu.

"Vậy làm thế nào hả?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn cái chỗ trụi lủi lại nhìn nhìn thứ trong tay mình, xoắn xuýt chết rồi.

Con ngươi Vũ Khánh Cương đảo một vòng, thấy xung quanh không ai chú ý hai người bọn họ: "Dễ mà!" Nói xong đột nhiên ngồi xổm xuống: "Vợ, em trông chừng giúp anh đi!"

Hứa Tư Văn giống như ăn trộm mà đứng lên, nhìn quanh khắp nơi đích thực giống hệt như ăn trộm, sợ bị người ta nhìn ra cái gì.

Vũ Khánh Cương tùy cơ ứng biến, thuận tay lắc một chút, nhắm ngay một chỗ, nhổ tiếp một cây mạ lên, động tác nhanh chóng mang cả rễ cả đất lên!

Hứa Tư Văn cúi đầu xuống thiếu chút nữa sợ hãi kêu lên!

"Anh làm sao lại…?" Sao hắn cũng nhổ mạ lên rồi?

"Tỉa mạ sớm thôi, không có gì quá mức…" Vũ Khánh Cương nhanh nhẹn đưa chân phủi cây mạ bên cạnh xuống đất, sau đó qua loa lặp lại hai cái chỗ trống, mới nhìn căn bản không thấy được là sau này lấp lại, chỉ có thể nói, không cần tỉa mạ thôi.

"Ổn!" Vũ Khánh Cương vỗ tay một cái: "Đã mấy năm không tỉa mạ, vẫn được, tay nghề còn chưa có giảm, còn có thể làm được."

"Bảo bối anh thật là lợi hại!" Hứa Tư Văn rất cao hứng, ngay cả xưng hô cũng sến ngấy hơn rất nhiều, Vũ Khánh Cương nghe mà ù ù.

Người hắn lớn như vậy, hoàn toàn không dính gì tới "bảo bối" cả.

"Tốt tốt, đi nhanh lên đi nhanh lên!" Hứa Tư Văn thấy đã ổn, lập tức kéo Vũ Khánh Cương rời khỏi cái nơi làm cho y cảm thấy thật là mất mặt này, mình lớn như thế, mà ngay cả mạ với cỏ cũng không nhận ra!

Sau khi bọn họ đi không lâu, đã có người sang đây xem, là dựa theo giờ làm việc và nghỉ ngơi bình thường mà đến xem xét, cách hai giờ lại có một nhóm người xem xét những ruộng đất trồng hoa mầu, bốn phía đều có thiết bị quản lý, cơ mà có vài chỗ nhỏ bé, vẫn cần người tận mắt nhìn mới tương đối yên tâm.

Những người này trở về đánh mắt liền nhìn ra phía trên từng có người đến, lại qua nhìn một chút, liền phát hiện có vết tích tỉa cây, tuy rằng tay nghề tỉa cây thoạt nhìn vô cùng tốt, cũng không có nghĩa là như thế liền không có chuyện gì.

Một đám người vội vội vàng vàng chạy tới phòng quản lí, lấy băng ghi hình theo dõi ra xem xong, tát cả đều vui vẻ đi ra.

Cùng ngày liền có tin tức trọng đại: khế huynh đệ Vũ Khánh Cương mang về, ngay cả mạ cũng không nhận ra!

Buổi tối lúc Hứa Tư Văn ăn cơm, liền nghe được, một ngụm cơm thiếu chút nữa phun ra ngoài, đỏ cả mặt chỉ muốn tìm một khe nứt chui vào trốn đi.

"Em ăn cơm đàng hoàng, đừng sặc!" Vũ Khánh Cương vừa lấy nước vừa vỗ lưng thuận khí bận rộn một trận.

Kỳ thực, hắn là sợ bị vợ nhìn thấy bộ dạng mình cười trộm, cho nên luôn ở phía sau vợ bận rộn, không cho vợ thấy ngay mặt.

"Tại sao lại như vậy chứ? Sau này làm sao mà gặp người đây?" Đối với việc chuyện xấu của mình lan truyền ra ngoài Hứa Tư Văn đặc biệt giật mình, đây chính là quê của Vũ Khánh Cương, sau này y còn muốn hàng năm đều trở về viếng mồ mả hóa vàng và vân vân cho cha nương mà.

"Không có gì ghê gớm, quá lắm thì, anh làm ra một chuyện, còn lớn hơn so với chuyện của em thì liền bỏ qua em thôi." Vũ Khánh Cương nhe răng nín cười, hắn cũng không nghĩ tới, chuyện vợ phát ngốc lại bị người ta phát hiện còn bị người ta tuyên truyền ra!

"Anh tuyệt đối đừng xằng bậy nha!" Hứa Tư Văn nhanh chóng nói rõ ràng với Vũ Khánh Cương: "Chỉ là một chuyện xấu thôi mà, cũng không có gì! Chỉ sợ mọi người đã cho rằng em là cái đứa phá của tứ chi không cần ngũ cốc không phân (lười biếng, vô dụng)"

"Dù vợ anh là tên phá của, vậy phá cũng là nhà anh, liên quan chuyện gì với người ngoài chứ?" Giống như Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương cũng không thích người khác xoi mói Hứa Tư Văn: "Lại nói, con dâu Vũ gia bọn anh, muốn tài có tài muốn diện mạo có diện mạo, muốn học thức có học thức! Muốn cái gì có cái đó, toàn bộ cái làng này ai hơn được?"

"Được rồi được rồi!" Hứa Tư Văn phát hiện khách dùng cơm trong phòng ăn này đều nhìn về phía bọn họ, nhanh chóng kéo Vũ Khánh Cương: "Đây là đang ở bên ngoài đó!"

Vừa nãy lúc Vũ Khánh Cương bận rộn, cũng đã rất hấp dẫn ánh mắt, lúc này càng thành tiêu điểm chú ý.

"À à!" Vũ Khánh Cương cũng phát hiện quấy rầy người khác ăn cơm, lập tức nghe lời ngừng lại hết, có điều miệng lại không ngậm lại, chỉ thấp giọng xuống một chút: "Anh nói đều là lời thật, em nghĩ nhiều rồi."

"Người mà ngay cả cuộc sống tình thú cũng không hiểu, không có quyền nói người khác nghĩ quá nhiều!" Chỗ không nên tích cực thì Vũ Khánh Cương cứ tích cực, đối với việc này Hứa Tư Văn thực sự là một chút biện pháp cũng không có.

Có điều ngoài ý muốn, bởi vì chuyện xấu của Hứa Tư Văn, người ở quê trái lại càng thân cận với y hơn một chút, cảm thấy văn hóa cao đến đâu, cũng có thứ không biết, người có học thức ngay cả mạ với cỏ cũng không phân biệt được, cũng không phải không dính khói bụi trần gian như trong tưởng tượng.

Cho nên lúc Hứa Tư Văn rời đi, mang theo không ít bao lớn bao nhỏ thổ sản mọi người ở quê cố gắng nhét cho y.

Đúng là thổ sản, cái loại mà rung lên còn rớt đất ra đó.

Hai người ở quê không bao lâu liền rời đi, trước khi đi, Vũ Khánh Cương còn đi gặp người phụ trách ở quê, nói hóa ra là trong làng lại có một người thuộc đời cha chú rất có danh vọng.

Tán gẫu thật lâu, không biết nói cái gì, Hứa Tư Văn không có hỏi, tuy rằng hai người ở cùng một chỗ, nhưng cũng phải có không gian độc lập, đặc biệt là loại chuyện liên quan tới công ty, hai người căn bản đều không hiểu công việc của đối phương, cho nên hai người rất ít khi đề xuất thứ gì với công việc của đối phương.

Chỉ cần yên lặng ủng hộ đã đủ biểu đạt tâm ý.

Điểm này, hai người làm rất là ăn ý!

Phía nam phía bắc đều đã tổ chức lễ cưới, người nên biết thì đều đã biết quan hệ của hai người bọn họ, nhóm bà con bạn bè, không hiểu thì hoàn toàn có thể quay người rời đi, hiểu được thì cứ tiếp tục ở chung.

Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương không ở thành phố Đông Bắc lâu, quay đầu liền trở về Lan Châu, dù sao thì hiện tại trọng tâm sự nghiệp của hai người họ đều ở phía nam.

Lúc này trở lại tâm tình càng tốt hơn, Hứa Tư Văn cảm thấy rốt cuộc có thể ở trên mặt đất được một đoạn thời gian lâu, không cần mỗi ngày làm người bay trên không.

Chẳng qua là gần đến tháng sáu, khí trời ở phương bắc có thể chỉ hơi nóng chút, nhưng là ở phía nam lại khác, nhiệt độ cao đã đột kích.

Vũ Khánh Cương kéo rương hành lý của hai người, lưng đeo túi, Hứa Tư Văn lại mang theo cái máy tính cùng với kéo một rương hành lý nhỏ, vừa xuống phi cơ Vũ Khánh Cương liền ngao ngao: "Đây là đổ lửa sao?"

Hổ Đông Bắc nóng nảy, hắn không thể nào hiểu được thời tiết cực nóng như thế, làm sao lại xuất hiện ở đây chứ? Hoàn toàn nên là nhiệt độ trong sa mạc!

"Vẫn ổn, còn chưa phải lúc nóng nhất đâu!" Hứa Tư Văn vừa nhìn Vũ Khánh Cương, giật mình: "Sao anh lại ra nhiều mồ hôi như vậy?"

Nhanh chóng lấy khăn ra lau mồ hôi cho Vũ Khánh Cương, không phải y chưa từng thấy Vũ Khánh Cương chảy mồ hôi, thế nhưng đó đều là lúc bình thường, nhiều nhất là lúc làm cái kia, y còn cảm thấy Vũ Khánh Cương chảy mồ hôi đặc biệt gợi cảm, đặc biệt nam nhân nữa!

Nhưng dưới ánh mặt trời ban ngày lại đổ mồ hôi ào ào như mưa ướt đẫm quần áo, Hứa Tư Văn cũng phải sợ hãi.

"Trời quá nóng!"

"Đồ đưa cho em một cái đi, chúng ta mau đi ra, đến đại sảnh liền có máy điều hoà không khí, có thể mát mẻ hơn rất nhiều." Hứa Tư Văn nghĩ có khả năng là Vũ Khánh Cương không quá thích ứng loại thời tiết này ở phía nam, đoạt lấy rương hành lý đi nhanh chóng.

Y biết Vũ Khánh Cương sẽ đuổi theo mình, y có chú ý tới, mỗi lần đều là y đi trước, Vũ Khánh Cương theo sau lưng, y không đi, Vũ Khánh Cương liền dừng bước.

122. Chương 122: 122. Cuộc Sống

Vũ Khánh Cương bị cái nắng cực nóng phía nam phơi đến ủ rũ, Hứa Tư Văn dùng tốc độ nhanh nhất mang theo Vũ đại lão hổ về tới cái hang hổ của bọn họ.

Trong phòng đã sớm mở máy điều hòa, nhiệt độ vốn là hai mươi bốn độ, có điều Hứa Tư Văn nhớ lúc này Đông Bắc vẫn chưa tới hai mươi độ, lại chỉnh chỉnh xuống, trực tiếp chỉnh đến hai mươi độ.

Vũ Khánh Cương không phải là chưa từng trải qua cuộc sống cực khổ, phơi nắng cũng không phải chưa từng phơi nắng qua, nhưng mà loại nhiệt độ này ở phía nam bất thình lình làm cho hắn không tiếp thụ được, một con hổ Đông Bắc đang uy phong lẫm lẫm, lại biến thành một con mèo bệnh.

Vừa về tới biệt thự, hắn liền trốn ở trong phòng máy điều hòa không ra khỏi ổ, nhất định phải mặt trời ngã về tây hắn mới ra cửa, Hứa Tư Văn nhìn mà đau lòng muốn hỏng, sau khi đưa hắn về nhà, dàn xếp xong xuôi, Hứa Tư Văn lập tức lái xe ra ngoài.

Y không nghĩ tới Vũ Khánh Cương lại không chịu được nóng như thế, quần áo chuẩn bị cho hắn vẫn là dựa theo khí hậu bên Đông Bắc, hiện giờ mặc ở bên đây, kỳ thực cũng được, nhưng ai bảo dương khí trong cơ thể Vũ đại lão hổ quá mạnh, Hứa Tư Văn mặc áo sơ mi là vừa vặn, hắn thì lại nóng đến mức mồ hôi ướt cả lưng áo.

Đến trung tâm thương mại, Hứa Tư Văn đi thẳng đến nơi chuyên bán vải lanh….

Chọn hai cái áo ngắn tay và bốn cái quần cho Vũ Khánh Cương xong, Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, cảm thấy lấy cái tính tình của Vũ Khánh Cương, chỉ sợ hắn càng thích mặc…

"Xin hỏi, nơi này còn có nam trang vải lanh kiểu khác không?" Lúc Hứa Tư Văn tính tiền, hỏi cô bán hàng một tiếng.

"Tiên sinh, mấy bộ ngài cầm trong tay đã là mới nhất, bên kia còn có nam trang thương vụ, là vải bông, có điều mùa hè vẫn là mặc vải lanh càng thoáng hơn chút." Cô bán hàng nhìn thương phẩm Hứa Tư Văn cầm, đều là nam trang mới nhất vừa lên kệ, vừa mới thay đổi.

"Cảm ơn." Hứa Tư Văn nói cám ơn, cầm đồ tìm thẻ ngân hàng trả tiền, liền xách đồ ra khỏi cửa hàng….

Đang đi, đột nhiên mãnh liệt quay đầu lại!

Hai nam nhân cũng đang xách túi mua sắm ở phía sau sợ hết hồn!

"Đúng rồi, vừa rồi cậu nói…" Tuy rằng vẻ mặt hai người khôi phục rất nhanh, sau đó lại làm bộ tán gẫu đi qua Hứa Tư Văn, nhưng mà Hứa Tư Văn vẫn nổi lên lòng nghi ngờ.

Vừa nãy y cảm giác được có người theo mình, hơn nữa còn là đi sát đằng sau, cho nên mới bất thình lình đột nhiên tập kích, không nghĩ tới thật sự là có người lạy ông tôi ở bụi này!

Hai nam nhân đến mua nam trang!

Hứa Tư Văn là đồng tính lại kết hôn với Vũ Khánh Cương, còn có thể nói là y mua cho Vũ Khánh Cương, hoặc là Vũ Khánh Cương mua cho y, được rồi, nói Vũ Khánh Cương mua có chút ảo, mấu chốt là, Hứa Tư Văn nhìn ra được hai người kia không phải đồng loại!

Không phải đồng loại lại làm bộ thân mật, đi theo phía sau y, muốn làm gì?

Mang theo nghi vấn, Hứa Tư Văn lên xe, bởi vì phát giác có người theo mình, Hứa Tư Văn lái xe chạy một vòng lớn, cuối cùng mới trở về biệt thự.

Chờ về tới biệt thự y mới phản ứng được, y vòng cái gì mà vòng chứ? Chỗ biệt thự này có bảo vệ mà!

Hứa Tư Văn gõ gõ đầu mình: "Mày thực sự là trở nên ngu ngốc rồi!"

Dừng xe trong ga ra xong, xách theo đồ vật vào phòng, vừa vào liền thấy Vũ Khánh Cương ở cửa giống như một con chó lớn mà chờ y.

Ông chủ Vũ thân trên để trần phía dưới mặc một cái quần đi biển, dưới chân đạp đôi dép lào, ngồi chồm hỗm trên mặt đất đào nửa quả dưa hấu lớn ăn, tranh thủ đổ vào miệng còn oán giận với Hứa Tư Văn: "Bầu không khí máy điều hòa rất âm u!"

"Máy điều hòa chính là như vậy, hết cách rồi, anh đừng luôn ở trong phòng, đi ra ngoài hóng mát một chút đi?" Hứa Tư Văn một bên an ủi hắn, một bên tắt máy điều hòa, mở cửa sổ lưu thông không khí.

Máy điều hòa có tốt nữa, cũng không tốt bằng không khí tự nhiên.

"Không thích đi ra ngoài, vừa ra liền một thân mồ hôi, còn không cho để trần cánh tay!"

Lan châu là đô thị lớn, rất chú trọng diện mạo cư dân, nếu muốn ra ngoài, không nói người người đều phải âu phục giày da, nhưng không thể mặc quần cộc dép lào, để trần cánh tay lắc lư ở trên đường, bộ dạng này của Vũ đại lão hổ, không thích hợp!

Hứa Tư Văn vừa thấy dáng vẻ của Vũ Khánh Cương cũng đau lòng, đem đồ vừa nãy mình ra ngoài mua móc ra đưa cho Vũ Khánh Cương: "Thử một chút, đây là vải lanh, thoáng khí tốt, còn hút mồ hôi."

"Vợ à!" Mặt hổ của Vũ Khánh Cương nhăn lại: "Sao em lại bảo anh mặc khăn lau?"

Hứa Tư Văn hắc tuyến không thôi: "Đây là vải lanh, là một loại vải bố, thông khí tốt, cũng hút mồ hôi, anh sủa cái gì?"

"Ồ!" Vũ Khánh Cương cầm quần áo, ở trước mặt vợ mặc vào: "Thật vừa người, không cảm thấy mát mẻ thế nào."

Hứa Tư Văn mặc kệ hắn, quần áo mua về đều thử một lần: "Rất tốt, cởi ra đi, em đi giặt, ngày mai mặc trước, qua mấy ngày lại đi mua hai bộ, hiện tại chính là lúc trang phục hè lên kệ, tìm mấy kiểu dáng mới cho anh."

Lúc này mặt trời đã sắp xuống núi, nhiệt độ trong không khí cũng giảm một chút, hơn nữa Vũ Khánh Cương mới vừa ăn nửa quả dưa hấu vào bụng, nhiệt độ thân thể cũng giảm bớt, bản thân hắn trải qua một buổi chiều, cũng thích ứng chút, cũng không phải đổ mồ hôi như mưa như vậy nữa.

"Vẫn là vợ tốt với anh!" Hiện tại Vũ Khánh Cương thoải mái hơn chút, vợ lại mua quần áo mới, tâm tình vừa tốt lên liền vui vẻ đi loanh quanh theo sau Hứa Tư Văn.

"Điều này cũng tại em, quên mất lúc này nhiệt độ bên đây cao hơn phía bắc rất nhiều, lúc mùa đông là anh mua quần áo chống lạnh cho em, bây giờ cũng đến phiên em mua quần áo mát mẻ cho anh." Hứa Tư Văn vừa nghĩ tới tình huống hai người gặp gỡ lần đầu tiên hồi năm ngoái, lập tức nhịn không được nở nụ cười: "Em cũng có thể mua cho anh cái áo sơmi màu đỏ thẫm."

"Vậy rốt tốt!" Vũ Khánh Cương cũng nghĩ đến tình huống bọn họ gặp nhau lần đầu, miệng rộng nhe ra: "Lúc đó suy nghĩ đầu tiên khi anh thấy em, là xem cái thân thể mỏng manh nhỏ nhắn này, người mỏng manh ăn mặc cũng mát mẻ, đây là mùa thu hay là mùa đông vậy? Đến thành phố Đông Bắc để bị cóng chết hả?"

"Lúc ấy thực sự là em không biết thành phố Đông Bắc lại lạnh như vậy mà!" Hứa Tư Văn cầm quần áo cắt hết nhãn mác sau đó ném vào trong máy giặt quần áo, bỏ chút nước giặt quần áo có hiệu quả tiêu độc sát trùng, sau đó ấn nút đặt thời gian.

"Em không biết à! Nghe nói năm ngoái là mùa đông có nhiệt độ thấp nhất trong vòng năm mươi năm đó." Vũ Khánh Cương đi theo sau Hứa Tư Văn giả làm cái đuôi to.

"Sao lại không nói sớm? Em phải đi mua vé xổ số, rất có thể trúng số độc đắc đó chứ!" Hứa Tư Văn cầm rương hành lý đi lên lầu.

"Không phải em trúng rồi sao?" Sau đó Vũ Khánh Cương mang theo rương lớn rương nhỏ cùng chuyển vào phòng ngủ.

"Chuyện lúc nào? Người trúng thưởng là em sao lại không biết?" Hứa Tư Văn mở tủ bỏ đồ vào bên trong.

"Không phải em trúng giải thưởng lớn là anh sao?" Nói xong giống như đánh lén mà nhanh chóng đưa cái đầu to qua hôn "bẹp" Hứa Tư Văn một cái.

"Phi! Da mặt thật dày!" Hứa Tư Văn khẽ gắt một chút, mặt người này càng ngày càng dày không đứng đắn.

Vũ Khánh Cương tay tiện từ ồn ồn ào ào với vợ phát triển thành sờ sờ soạng soạng, đột nhiên kinh ngạc nhảy lên: "Vợ!"

"Làm gì? Tự dưng lồng lên hù dọa ai đó?" Hứa Tư Văn đóng cửa tủ quần áo lại, đem rương hành lý ném cho Vũ Khánh Cương: "Bỏ vào trong phòng chứa đồ."

"Được!" Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn thi hành mệnh lệnh.

Hứa Tư Văn nhân cơ hội đến nhà bếp nhanh tay nhanh chân làm cải xanh xào, thịt luộc có sẵn mang về, thêm chút tỏi băm chấm nước tương, thuận tiện hâm nóng sáu cái bánh bao lớn, y ăn một cái là no bụng, Vũ Khánh Cương thì phải bốn năm cái.

Vũ Khánh Cương quay người lại liền phát hiện vợ thế mà đã làm xong cơm!

"Vợ, có thể nhiều thịt một chút hay không? Ít như vậy cũng không đủ nhét kẽ răng!" Vũ Khánh Cương dùng màn thầu kẹp đầy thịt luộc chấm tương tỏi.

"Không thể!" Hứa Tư Văn bắt đầu lên một lớp dưỡng sinh cho Vũ đại lão hổ, sở dĩ y chọn thịt luộc cho Vũ đại lão hổ ăn, cũng bởi vì thịt luộc có thể kháng ung thư, giảm bớt bệnh đường máu.

Vũ Khánh Cương cảm thấy một món thịt luộc chấm tương tỏi bình bình thường thường mà vợ cũng có thể nói ra bông ra hoa, thật không hổ là vợ hắn.

Cơm nước xong Vũ Khánh Cương đi rửa chén, Hứa Tư Văn thu xếp tốt thổ sản mang về, lại phơi quần áo ở ban công, bận bịu một thân mồ hôi, thu thập xong liền cầm quần áo đi tắm nước nóng, chờ lúc y đi ra, phát hiện Vũ Khánh Cương cũng đã rửa mặt xong ở trong một phòng tắm khác!

"Vợ, mới nãy anh còn có chuyện chưa nói với em xong!" Vũ Khánh Cương vừa thấy vợ đi ra, lắc đầu quẫy đuôi liền dựa tới chỗ Hứa Tư Văn.

"Anh muốn nói với em cái gì?" Hứa Tư Văn cầm cái quạt cói, quạt quạt cho Vũ Khánh Cương, trong phòng không mở máy điều hòa, y sợ Vũ đại lão hổ lại ngại nóng.

"Ha ha ha!" Vũ Khánh Cương hưởng thụ vợ quạt gió mát mẻ, móng vuốt lớn ôm eo vợ, mặt bự dán lên ngực vợ cọ cọ: "Anh phát hiện, trên người em rất mát mẻ!"

Hứa Tư Văn: "… Phải không?!"

"Từ nay về sau, mùa hè anh liền ôm vợ giải nóng!" Vũ Khánh Cương giống như miếng kẹo da trâu dán chặt lấy Hứa Tư Văn, trên người vợ thật lạnh thật sảng khoái, còn mang theo mùi vị riêng của vợ nữa, quả thực không thể nào thoải mái hơn.

Thoải mái lại càng muốn thoải mái hơn, móng vuốt bự không thành thật của Vũ Khánh Cương bắt đầu sờ sờ soạng soạng xoa xoa nắn nắn trên người Hứa Tư Văn…

"Anh đừng… đừng dán gần như vậy… Ngứa… Ha ha… Hô… A!" Vốn đang vô cùng tốt, nhưng Vũ đại lão hổ không thành thật, mới đầu Hứa Tư Văn cảm thấy hắn dán quá gần chính y cũng thấy nóng, sau đó cặp móng vuốt kia qua lại châm ngòi thổi lửa, hô hấp của Hứa Tư Văn không tự chủ liền trầm hơn rất nhiều, quạt cũng không quạt cho hắn nữa…

Cuối cùng Vũ Khánh Cương vẫn là ôm vợ ngủ, chẳng qua là sau khi đã vận động kịch liệt, lại tắm rửa cho vợ một lần xong.

Có điều hắn thật sự không có nói láo, nhiệt độ trên người vợ chính là thấp hơn nhiệt độ cơ thể của mình rất nhiều, ôm đặc biệt thoải mái!

Cho nên Vũ Khánh Cương phát huy tinh thần keo dán, quyết định dán chặt vợ không buông tay!

Sáng sớm gần chín giờ Hứa Tư Văn mới tỉnh, ông chủ Vũ lấy cháo cho y uống, còn có trứng gà luộc cùng với dưa muối.

"Thay mấy bộ quần áo trên ban công đi." Hứa Tư Văn xoa xoa vòng eo, đứng dậy thu thập một chút, bảo Vũ Khánh Cương đi lấy quần áo.

"Vợ, quần áo này thật sự có thể mát mẻ sao?" Vũ Khánh Cương chưa từng tiếp xúc với mấy thứ đồ này, bán tín bán nghi.

"Mặc vào đi, khẳng định tốt hơn mấy bộ đồ thuần vải bông của anh." Hứa Tư Văn chọn một bộ áo sơ mi vải lanh cụt tay màu trắng, phối một cái quần dài vải lanh sẫm màu, một đôi xăng đan bện từ cây lanh.

Rất nhàn nhã, bởi vì ông chủ Vũ ghét nhất là ăn mặc trói buộc, Hứa Tư Văn cũng không khác lắm so với hắn, cũng là áo sơ mi vải lanh màu trắng, phối với một cái quần dài vải lanh màu nhũ bạch, thoạt nhìn, giống như trang phục tình nhân vậy.

Hết chương 122

123. Chương 123: 123. Tin Nhắn Mms, Vết Tích

Quần áo vải lanh Hứa Tư Văn chuẩn bị cho Vũ Khánh Cương, còn thật sự được hổ Đông Bắc tiếp nhận, mặc vào thoáng khí hắn không rơi mồ hôi như mưa như vậy nữa.

"Vợ à em quá tốt!" Vũ Khánh Cương hận không thể ôm vợ mạnh mẽ hôn bẹp hai cái để biểu thị yêu thích.

"Nếu như mặc đi ra ngoài, ở chỗ có máy điều hoà, nhớ phủ thêm cái áo khoác này, đỡ phải lạnh." Hứa Tư Văn còn chuẩn bị cho Vũ Khánh Cương một cái áo sơ mi vải lanh dài tay, nếu ở trong phòng có máy điều hòa mà còn để trần tay chân, y sợ Vũ Khánh Cương lại cảm lạnh.

"Ừm!" Vũ Khánh Cương là vợ nói cái gì thì chính là cái đó.

Hai người trở về công ty, mỗi người đều liên tục bận rộn, tập đoàn Đông Bắc Hổ và công ty phần mềm Hà Văn chuyển đến cùng một chỗ, lầu trên lầu dưới hoà hợp êm thấm, mọi người đều biết, nhìn là hai nhà, nhưng trên thực tế hai ông chủ đều có mặt trên cùng một bản hộ khẩu.

"Tư Văn!" Trương Lam Hà vừa thấy Hứa Tư Văn liền nhào tới giống như gặp được cứu tinh, nhưng bị người ta cản lại.

Bách Lý Hãn Mạc mặt lạnh, kéo thắt lưng Trương Lam Hà giãy dụa không ngớt.

Hứa Tư Văn không giải thích được mà đặc biệt muốn cười, vì vậy y liền thật sự bật cười: "Ha ha...!"

Trương Lam Hà lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy, ủ rũ.

Bách Lý Hãn Mạc nhướng mày lên, trong mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn hắn.

"Khụ khụ!" Hứa Tư Văn cười xong liền không tiện tiếp tục, dù sao thì làm như vậy có chút không tử tế.

"Làm sao vậy? Tìm em có việc à?" Có vẻ như bọn họ mới tách ra không tới mười ngày đi? Nếu lại tính cả lễ cưới mà nói, vậy cũng chỉ tách ra bốn ngày mà thôi, còn kích động như thế sao?

"Có!" Trương Lam Hà chạy không thoát, không thể làm gì khác hơn là tùy ý Bách Lý Hãn Mạc siết lấy mình, bắt đầu lải nhải với Hứa Tư Văn: "Anh phải xuất ngoại thảo luận vấn đề quyền đại lý nước ngoài, trong đoạn thời gian này không có ở đây, em cứ tọa trấn công ty cho tốt."

"À, được mà!" Hứa Tư Văn gật đầu, cái này cũng là chuyện không thể tránh khỏi, thế nhưng lập tức y liền hỏi một câu: "Lúc nào trở về?"

"Thân ái, thời gian bất định!" Trương Lam Hà hắc tuyến: "Chuyện như vậy nói thế nào cho chính xác? Anh đi nước này xong còn phải đi nước kia, một hơi đi hết đỡ phải phiền phức."

"Học trưởng, có phải là anh có chuyện gì cần giải thích với em không?" Hứa Tư Văn hợp tác với Trương Lam Hà lâu như vậy, quá biết tính nết vị học trưởng này rồi.

Hắn quả thật có đầu óc buôn bán không phải giả, nhưng mà hắn cũng rất lười biếng, hơn nữa sản phẩm của bọn họ, dù cho ngồi ở nhà chờ, cũng tự có người tới cửa, hà tất đi ra ngoài chứ?

"Nói." Bách Lý Hãn Mạc liền nói một chữ với Trương Lam Hà, Trương Lam Hà run lên, ngoan ngoãn nghe lời thông báo với Hứa Tư Văn.

"Cái đó, bên Trương gia luôn tới tìm anh, anh thật sự là đỡ không được bọn họ cứ sống chết dây dưa, dứt khoát trốn ra nước ngoài một đoạn thời gian, thuận tiện tìm nhà cho hàng của chúng ta xong luôn, bọn họ đến nữa liền có cái để nói." Trương Lam Hà không muốn để cho tâm huyết của Hứa Tư Văn uổng phí, Trương gia thì lại làm sao? Đã không phải là nhà của hắn, hắn dựa vào cái gì phải đem thành quả bán tháo cho bọn họ chứ?

Nhưng mà hắn biết thủ đoạn của người Trương gia, giống như con rùa cắn rồi là sẽ không nhả ra, trừ khi sấm đánh giữa trời quang!

Hắn không trêu chọc nổi, vậy trốn thôi!

Sở dĩ Trương gia nhắm chuẩn hắn, cũng bởi vì hắn họ Trương.

Chờ hắn đi rồi, Tư Văn họ Hứa, nhìn bọn họ còn dám dây dưa không ngớt hay không!

"Em hiểu rồi." Chuyện của Trương gia, Hứa Tư Văn biết chút ít, học trưởng cũng không dễ dàng, y thay hắn chắn phiền phức một đoạn thời gian vẫn là có thể làm được: "Anh yên tâm xuất ngoại đi, thuận tiện giải sầu cũng tốt."

"Tư Văn…" Trương Lam Hà biết tính mình không đứng đắn, bởi vậy từ nhỏ đã không được người nhà đón nhận, nhưng mà Hứa Tư Văn một chút cũng không có ghét bỏ hắn.

"Mong Bách Lý tiên sinh nhọc lòng thêm, chăm sóc học trưởng một chút, con người anh ấy tùy tiện quen rồi, ngài chớ để ý." Hứa Tư Văn vừa quay đầu liền thành tâm thành ý phó thác Trương Lam Hà với Bách Lý Hãn Mạc mặt lạnh.

"Ừm." Bách Lý Hãn Mạc gật gật đầu, đối với Hứa Tư Văn cũng thay đổi cái nhìn không ít, nhìn dáng vẻ không chỉ là một con mọt sách, mà còn rất tinh mắt.

Trương Lam Hà muốn nói gì đó, Bách Lý Hãn Mạc kéo kéo thắt lưng hắn, hắn liền lập tức ngậm miệng, chỉ là có chút u oán nhìn Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn hoàn toàn xem như mình không nhìn thấy, nên làm gì thì làm đó, căn bản sẽ không phản ứng hắn, Trương Lam Hà không còn cơ hội, ngoan ngoãn bị Bách Lý Hãn Mạc mang đi xuất ngoại.

Ở đây Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương có chỗ chuyên dùng để ở, bởi vì biết Trương Lam Hà đi công tác, công ty chỉ có một mình Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương liền dứt khoát không trở về bên biệt thự, dù sao thì quần áo gì đó của hai người đều ở công ty, có nhà ăn, còn có nhà bếp riêng, muốn tự mình động thủ liền tự mình động thủ làm chút đồ ăn, không muốn nhúc nhích, liền đến nhà ăn cùng dùng cơm với mọi người. Còn náo nhiệt nữa.

Cùng ngày Hứa Tư Văn lại đi ra ngoài hai lần, hai lần này đều dẫn theo Vũ Khánh Cương, mua thật nhiều quần áo mùa hè, còn lôi kéo Vũ Khánh Cương đến hội sở cao cấp chuyên đặt may riêng, làm riêng vài bộ nam trang thương vụ bằng tơ tằm cho Vũ Khánh Cương, tơ tằm cực kỳ mềm mại thoáng khí, sau khi sờ sờ Vũ Khánh Cương chỉ gật đầu, cũng không nói gì, toàn quyền do vợ làm chủ, làm cho cái gì sẽ mặc cái đó.

"Cái này, cái này, còn có cái này, ừm, thêm cả cái bên kia nữa, đều dựa theo kích cỡ của anh ấy." Hứa Tư Văn chọn bốn cây vải cắt may quần áo cho Vũ Khánh Cương.

"Vậy còn em?" Vũ Khánh Cương nhìn nhìn, hình như đều là của mình, của vợ đâu?

"Em cũng không cần đi?" Hứa Tư Văn thật sự không nghĩ tới việc làm mấy bộ cho mình: "Em cũng không nóng bao nhiêu."

Tơ tằm cũng không phải là giữ ấm, lúc mùa hè, y mặc áo sơ mi quần dài là ổn, Vũ đại lão hổ thì không được, hắn phải mặc cái loại đồ thoáng khí nhẹ nhàng mát mẻ.

Vũ Khánh Cương cũng muốn cho vợ hai bộ quần áo mới, tơ tằm gì đó hắn không hiểu lắm, có điều vừa nãy vuốt thử cảm giác thật sự không tệ.

"Anh cũng nói trên người em lạnh, không dùng được cái này, lỡ như sau này mưa và vân vân, em mặc nó còn phải lạnh đó." Hứa Tư Văn nhanh chóng khuyên bảo Vũ Khánh Cương: "Anh cũng đừng nóng đầu lên liền làm bừa may cho em mấy bộ quần áo không mặc được nha! Đừng quên, tủ quần áo của chúng ta là do em quản."

Vũ Khánh Cương không lên tiếng.

Hứa Tư Văn lén lút bóp bóp tay hắn: "Nghe lời đi!"

Vũ Khánh Cương lại càng không lên tiếng…

Ngày hôm sau, hai người mỗi người đều phấn khởi chiến đấu trong công việc, điện thoại di động của Hứa Tư Văn, lại tới thêm một cái tin nhắn MMS.

Trên đó là quần áo mà ngày ấy Hứa Tư Văn mua cho Vũ Khánh Cương, cũng là bộ hôm nay Vũ Khánh Cương mặc, vừa nói vừa cười với một mỹ nữ xinh đẹp tại một trà tọa trang trí tinh xảo xinh đẹp, xem tư thế cực kỳ thân mật đương nhiên là một bộ dạng tình yêu cuồng nhiệt.

Cũng giống như lần trước, bởi vì là chụp trộm, hình ảnh không rõ ràng lắm, lại bởi vì cách xa, chỉ có thể thông qua thân hình cùng quần áo để phân biệt, không nhìn rõ mặt lắm.

Hứa Tư Văn không có động tác gì, chỉ lưu lại tin nhắn.

Buổi tối lúc ở trong phòng ăn ăn cơm, Hứa Tư Văn lơ đãng hỏi Vũ Khánh Cương: "Buổi chiều sao lại không ở đây? Còn để cho anh quả dưa hấu đó."

"Đến buổi đấu giá, có cái trung tâm thương mại năm tầng muốn bán đấu giá, bây giờ còn chưa bắt đầu đấu, chỉ là đi lấy số thôi, thuận tiện đi đánh giá giá quy định một chút." Vũ Khánh Cương cầm hành lá chấm tương, cuốn chút rau thơm cộng với cơm tẻ ăn một ngụm lớn.

Vợ luôn để cho hắn ăn rau, hắn không có cách nào, liền làm rau chấm tương Đông Bắc* thuận miệng, cái này cũng là rau xanh mà đúng không?

*Cái món rau chấm tương này chả có gì ghê gớm cả, nó chỉ là rau sống, chấm vô tương, thế thôi.

"À, giữa trưa đi ra ngoài phải cẩn thận, chỗ này không phải Đông Bắc, đừng để say nắng." Hứa Tư Văn giống như người không có chuyện gì dặn dò Vũ Khánh Cương.

"Yên tâm đi, canh đậu xanh một ngày ba bữa của em, anh uống cảm thấy cả người đều vô cùng mát mẻ rồi!" Vũ Khánh Cương trút xuống một bát canh đậu xanh lớn Hứa Tư Văn múc cho hắn, nhe nhe răng.

"Giải độc chất cho mọi người mà còn không tốt à? Không uống cũng phải uống!" Hứa Tư Văn cố ý mang đậu xanh thổ sản bên Đông Bắc về, mỗi ngày để nhà ăn nấu một nồi canh đậu xanh, thả thêm chút đá vào, cho mọi người uống.

Vũ Khánh Cương không nhận ra Hứa Tư Văn dị dạng, cũng bởi vì Hứa Tư Văn không hiện ra chút khác biệt nào.

Trong mấy ngày kế tiếp, Vũ Khánh Cương bị Ngụy Diên chỉ điểm xoay quanh, ai bảo hắn là ông chủ chứ? Cho dù mọi người nói, hắn chỉ cần ngồi nhìn là được, vậy thì cũng cần hắn phải đi trước đó!

Mua căn lầu thương mại, mua đất, mua thiết bị các loại, Vũ Khánh Cương bận bịu như con quay, có người chỉ gặp ông chủ, không đàm luận với cấp dưới, kết quả đàm luận còn thảm hơn so với bọn Ngụy Diên nữa, Vũ Khánh Cương căn bản là không làm theo kịch bản, luôn một đao cắt gọn, hợp tác hay không hợp tác, Đông Bắc Hổ có tiền, hắn cũng không tin không mua được!

Mà điện thoại di động của Hứa Tư Văn cũng rất náo nhiệt, tin nhắn MMS không ngừng gửi tới, có lúc một ngày gửi hai ba cái, mà đều là dãy số khác nhau, vừa gọi lại, chính là tắt máy, ngày hôm sau gọi lại thì trực tiếp thuê bao.

Không để lại chút không kẽ hở, không để người ta nắm được manh mối.

Vị đại tiểu thư của xí nghiệp Triệu thị, tìm đến Vũ Khánh Cương rất nhiều lần, hơn nữa Hứa Tư Văn phát hiện, Triệu đại tiểu thư vừa đến tìm Vũ Khánh Cương, cùng ngày trong tin nhắn của y, nhất định là nữ nhân mặc trang phục giống như Triệu đại tiểu thư.

Chậm rãi, qua không mấy ngày, trong MMS bắt đầu phối hợp thêm chữ viết, mới đầu là khuyên Hứa Tư Văn thức thời chút, chủ động lui ra, đừng để lúc đó bọn họ mở miệng đuổi người, vậy thì mặt mũi khó coi.

Sau đó liền trực tiếp nói rõ, hai người bọn họ mới là một đôi, vô cùng tương thân tương ái, bảo y lau sáng mắt nhìn cho rõ chút.

Mỗi ngày Hứa Tư Văn đều tán gẫu với Vũ Khánh Cương, hai người trò chuyện không hề phí sức, cái gì Vũ Khánh Cương cũng nói với y, ngẫu nhiên còn oán giận một phen với y: "Nói là tiệc rượu, làm ra một đống đồ uống làm cái gì chứ! Một chút anh cũng không uống! Nhìn thấy liền nuốt không trôi."

Hứa Tư Văn vui vẻ ha ha, ngày hôm nay trong tin nhắn MMS y nhận được, nam nhân kia chính là bưng một ly rượu cocktail uống say sưa ngon lành, đồng thời tay còn ôm eo nữ nhân…

"Chỉ là cô gái kia mùi quá nồng, hun đến không chịu được, Tiểu Ngụy còn không cho đi…" Vũ Khánh Cương lầm bầm than thở.

"Vậy còn không cởi quần áo ra!" Hứa Tư Văn vươn tay đẩy đẩy Vũ Khánh Cương: "Em giặt cho anh một chút, bằng không một thân đầy mùi của anh còn ngủ được hay sao?"

"Được!" Vũ Khánh Cương nhanh nhẹn cởi quần áo, cuối cùng lõa thể cũng không e lệ.

Hứa Tư Văn không thèm nhìn Vũ đại lão hổ đang khoe khoang chính mình, cầm quần áo đến phòng vệ sinh, lúc bỏ quần áo vào, mắt sắc nhìn thấy chỗ ống tay áo có một vết son môi nhàn nhạt.

Đôi mắt Hứa Tư Văn híp lại…

Hết chương 123

124. Chương 124: 124. Triệu Thục Đình

Hứa Tư Văn tính thời gian một chút, sau đó đặt hàng ở trên mạng, bảo vệ cao ốc VT mỗi ngày đều có thể nhận được rất nhiều bưu kiện, người làm việc ở đây đều có một thuộc tính chung, đó chính là trạch!

Là mấy tên mà về nhà cũng hận không thể đóng gói chính mình gửi về.

Cho nên cũng không ai chú ý tới, một bưu kiện thuộc về nhân viên bộ kỹ thuật.

"Thủ lĩnh, sao anh không viết tên của anh, viết em làm gì?" Mai Cảnh rất khó hiểu với hành vi này.

"Bí mật!" Hứa Tư Văn đoạt lấy gói bưu kiện liền đi tìm Vũ Khánh Cương.

Mai Cảnh: "…?"

Cũng không phải cậu không biết trong đó là cái gì, là dùng tài khoản của cậu mua mà, ngay cả thứ đó mà cũng bí mật à?

Thủ lĩnh thật sự không trêu chọc chỉ số thông minh của cậu sao?

Hứa Tư Văn tìm tới phòng làm việc của Vũ Khánh Cương, cửa tự mở ra từ bên trong, một đại mỹ nữ đi ra, đại mỹ nữ thì Hứa Tư Văn từng gặp qua không ít, thế nhưng đại mỹ nữ này vừa ra, lông mày Hứa Tư Văn liền nhíu lại.

Cảnh này có phải là rất quen thuộc không?

Bởi vì không chỉ mọi người quen thuộc, Hứa Tư Văn còn quen thuộc hơn!

Cách mấy ngày một lần y đều có thể gặp phải cảnh tượng như vậy.

Quần áo nữ nhân này mặc ngày hôm nay, nhất định sẽ giống như nữ nhân trong tin nhắn MMS ngày hôm nay, mà trên cơ bản là sau đó Vũ Khánh Cương có thể ra ngoài, lúc tin nhắn tới, nam nhân trong đó sẽ mặc quần áo giống như Vũ Khánh Cương.

Đại mỹ nữ vẫn như trước bày ra vẻ mặt kinh ngạc, giống như có chút thất kinh với việc Hứa Tư Văn đột nhiên xuất hiện, sau đó liền trấn định quay đầu nói lời tạm biệt với người ở bên trong: "Ông chủ Vũ, vậy tôi cáo từ trước."

Lúc này trong phòng ngay cả một động tĩnh cũng không có.

Hứa Tư Văn hiểu rõ cười cười, Vũ Khánh Cương không phải người ngu, nữ nhân này hai ba ngày liền tới cửa một lần, rõ ràng là tư thế không đạt được mục đích không bỏ qua, Vũ Khánh Cương ghét nhất loại bám bám dính dính không dứt khoát như vậy, đơn giản ngay cả giả bộ cũng không thèm giả với cô ta.

Lúc này trên mặt đại mỹ nữ chợt lóe vẻ đắc ý, lúc xoay đầu lại, còn tăng thêm ba phần e thẹn, đắc ý cùng thẹn thùng kia lại treo ở trên mặt, gật đầu với Hứa Tư Văn một cái, đạp giày cao gót cộc cộc cộc đi mất.

Hứa Tư Văn vào phòng đóng cửa lại, liền huýt sáo!

Liền, huýt, sáo!

Vũ Khánh Cương sợ ngây người!

Vợ hắn làm sao vậy?

Bị thứ bẩn thỉu gì nhập vào người rồi?

Sao dáng vẻ lại như một tên du thủ du thực vậy?

*Du thủ du thực: Vô công rồi nghề, chỉ lo ăn chơi.

"Ngày hôm nay muốn ra ngoài" Hứa Tư Văn thấy bộ dạng Vũ Khánh Cương ngây ngốc, suy nghĩ tới mấy bức ảnh MMS đó, còn có cử chỉ không giải thích được của người phụ nữ kia… Nghĩ như thế nào cũng thấy vui vẻ mà.

"A?"

"Em đi cùng anh."

"A?"

"Khi nào thì đi?"

"Cái đó, vợ à, em sao vậy?" Vũ Khánh Cương có chút sợ sệt, vợ đây là đang làm chuyện gì hay là bị sao thế? Sao khác thường như vậy chứ?

"Làm sao? Em không thể đi chung với anh à?" Hứa Tư Văn giương mắt liếc xéo Vũ Khánh Cương, ánh mắt không phải sắc bén, nhưng Vũ đại lão hổ chính là sợ bị Hứa Tư Văn hời hợt liếc mắt nhìn như vậy.

Cảm giác kia, hờ hững giống như hai người bọn họ không hề có chút quan hệ nào, Vũ đại lão hổ sợ nhất là vợ bỏ mình.

"Buổi chiều hai ta cùng đi!" Vũ đại lão hổ vỗ bàn một cái, chỉ là đến sàn đấu giá lấy số một tòa lầu thôi mà, vợ cũng không phải muốn đến hoàng cung.

"Ừm, dọn dẹp một chút, đi nhà ăn ăn cơm." Hứa Tư Văn cầm lấy đồ đạc trước tiên chui vào phòng nghỉ ở nơi này của Vũ Khánh Cương, bên trong có phòng vệ sinh riêng, mở bưu phẩm ra, lấy đồ bên trong ra giặt tay một phen, trực tiếp lấy ra trải phẳng phơi nắng trên bồn hoa nội thất trước cửa sổ sát đất.

Vũ Khánh Cương nhìn hành động của vợ một trời một vực với ngày thường, không nhịn được quấn lấy Hứa Tư Văn không buông tay, liên tiếp truy hỏi: "Vợ ơi, không phải em có chuyện gì gạt anh chứ?"

"Không có." Hứa Tư Văn trở tay kéo hắn đi ra ngoài, giờ này ở nhà ăn đã có thể lấy cơm rồi.

"Em cũng đừng lừa gạt anh nha!" Vũ Khánh Cương căn bản cũng không tin.

"Hả?" Hứa Tư Văn không biết có nên nói cho hắn biết hay không, không phải không tin hắn, mà là sợ Vũ Khánh Cương nổi giận, tính tình con người hắn thật sự là lớn, một khi những thứ đó chọc giận hắn, chuyện gì cũng có khả năng làm được.

"Vợ?" Ánh mắt Vũ Khánh Cương đáng thương trực tiếp nhìn Hứa Tư Văn, nhìn mà chính Hứa Tư Văn cũng không tiện không nói thật.

"Không lừa anh, nhanh, đi ăn cơm." Cuối cùng Hứa Tư Văn vẫn quyết định không nói, để hắn cái gì cũng không biết, cũng đỡ tức giận.

Kéo Vũ Khánh Cương đi đến nhà ăn, trong lòng Vũ Khánh Cương bồn chồn, nhưng thấy vợ rõ ràng là bộ dạng không muốn nói, hắn cũng không hỏi.

Nếu vợ muốn nói, hắn dĩ nhiên là có thể biết.

Lúc ăn cơm, Hứa Tư Văn giống như thường ngày, Vũ Khánh Cương chỉ ăn thịt, y liền gắp cho hắn chút rau xanh.

Bây giờ hai công ty hợp lại dùng chung một cái nhà ăn, Trương Lam Hà đưa tiền đồ ăn một năm cho nhà ăn Đông Bắc Hổ.

Nghỉ trưa xong, Vũ Khánh Cương liền dẫn người chậm rãi đi thẳng đến sàn bán đấu giá, lần này ngồi bên cạnh là Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương vẫn là lần đầu dẫn theo vợ ra ngoài làm việc, còn rất đắc ý kìa.

Hứa Tư Văn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều phú hào như vậy, mặc dù là ở trong chỗ hội đấu giá.

Bởi vì ba tòa lầu bán đấu giá đều là lầu thương nghiệp, cho nên giá khởi điểm đều rất cao, Hứa Tư Văn không hiểu mấy cái đó lắm nên y cũng không nói gì, liền ở phía sau Vũ Khánh Cương, nhìn tới nhìn lui.

"Chờ ngày mai em có thể giơ bảng đưa giá." Vũ Khánh Cương bỏ ra năm mươi vạn tiền đặt cọc lấy được thẻ số báo giá đưa cho Hứa Tư Văn.

"Vậy anh làm gì?" Hứa Tư Văn nắm chặt thẻ số trong tay, vật này giơ một lần chính là một triệu đi ra ngoài đó!

"Anh tới chính là giơ bảng." Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu.

Hứa Tư Văn: "…!"

Ba tòa lầu thương mại, Đông Bắc Hổ chỉ cần một tòa trong đó, hai tòa khác báo giá cũng không cao bằng tòa này, giá quy định ba triệu, mỗi lần tăng giá một triệu.

"Vậy anh dự định bỏ bao nhiêu tiền mua lại?" Hứa Tư Văn nghĩ hay là hỏi rõ trước, lỡ như vượt mức nhiều không tốt.

"Lấy được là được rồi, tốn bao nhiêu cũng được." Vũ Khánh Cương dùng tư thế tuyệt đối nghiền ép một đám đối thủ cạnh tranh.

Hứa Tư Văn: "…!"

Mấy hôm sau mới chính thức cạnh tranh, ngày hôm nay phát thẻ số, cho xí nghiệp ba ngày gom góp tài chính, sau khi mua thẻ số liền có một tiệc buffet.

Người phụ trách xí nghiệp Triệu thị không biết từ đâu xông ra, thế nhưng khi thấy Hứa Tư Văn, sắc mặt cứng đờ một chút.

"Ông chủ Vũ, thật là trùng hợp mà!" Thiên kim Triệu gia Triệu Thục Đình, dáng dấp yểu điệu đi tới, duỗi ra tay ngọc, nắm tay chào hỏi với Vũ Khánh Cương.

"Nhìn cái gì hả? Nhà cô cũng tới lĩnh thẻ số à?" Vũ Khánh Cương không nhìn cái tay ngọc kia, cầm cái chân gà quay mãnh liệt gặm.

Hứa Tư Văn đứng ở một bên thỉnh thoảng gắp rau xanh cho hắn.

Nhìn thấy Triệu Thục Đình lúng túng, Hứa Tư Văn rất không tử tế nở nụ cười, người khác đều là lại đây gật đầu chào hỏi với ông chủ Vũ, sau đó quay người liền đi tìm Phùng Tấn Thần do Ngụy Diên phái tới chủ trì đại cục, hắn là người phụ trách phân bộ Lan châu, nhưng Triệu Thục Đình vừa xuất hiện liền đi thẳng đến Vũ Khánh Cương, ý vị sâu xa.

"Triệu thị làm sao có khả năng so với Đông Bắc Hổ chứ." Triệu Thục Đình lúng túng cười cười, tuy xí nghiệp Triệu thị nhìn thì lớn, hạng mục kiếm tiền lại không có mấy cái, tài chính thì càng khan hiếm lợi hại, làm sao có khả năng mua lầu thương mại.

"Vậy cô đến làm gì?" Vũ Khánh Cương một đao đâm thẳng vào chỗ yếu.

Tới chỗ này đều là người phụ trách xí nghiệp cùng với nhân thủ bọn họ mang tới để lĩnh thẻ số tham dự bán đấu giá, Triệu Thục Đình nói xí nghiệp Triệu thị không tham dự bán đấu giá, khẳng định cũng sẽ không cực kỳ rảnh rỗi nhàm chán bỏ ra năm mươi vạn tiền đặt cọc mua cái thẻ số chơi đùa.

"Tôi… tôi chính là… tới xem một chút." Mặt Triệu Thục Đình cũng sắp không có chỗ để rồi!

"Anh ăn ít một chút đi, tối về có còn muốn ăn cơm hay không?" Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương đã gặm nửa con gà quay, tuy rằng con gà hơi nhỏ, nhưng cũng đủ rồi, tối về nhà tự mình làm, gà quay gì đó ở nơi này, Hứa Tư Văn luôn cảm thấy không quá vệ sinh.

"À à!"Vũ Khánh Cương ném xương gà đi: "Chỉ là rảnh đến hoảng loạn, gặm chút đồ đỡ buồn miệng." "Lau một chút." Hứa Tư Văn cầm giấy ăn ướt cho Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương nhận lấy lau mặt một chút, cùng với cặp móng vuốt bự bóng nhẫy. "Ông chủ Vũ, ngài có rảnh không?" Triệu Thục Đình lấy dũng khí tiếp cận Vũ Khánh Cương, đây chính là lần đầu tiên cô chủ động tiếp cận nam nhân, trước đây đều là người khác chủ động đến gần cô ta, ai bảo cô ta bộ dạng tốt xuất thân cũng tốt chứ. "Không có." Vũ Khánh Cương dùng sức trả lời.

Thiếu chút nữa khiến Triệu Thục Đình nghẹn chết! "Ông chủ Vũ, tôi có việc quan trọng, muốn nói với ngài." "Cô cứ ở đây nói đi, chốc lát liền tan tiệc rồi." Vũ Khánh Cương là một người thành thật, quá thành thật.

Thật sự khiến Hứa Tư Văn nhịn không được cười. "Xí nghiệp Triệu thị muốn hợp tác với Đông Bắc Hổ mua tòa lầu thương mại số ba." Triệu Thục Đình nhìn ra ý tứ Vũ Khánh Cương muốn đi, đây là cơ hội cuối cùng ngày hôm nay, vội vã liên tục đề xuất việc này. "Không thể." Vũ Khánh Cương từ chối rất thẳng thắn: "Đông Bắc Hổ không thiếu tiền, không cần hợp tác với người ta."

Triệu Thục Đình: " …!"

Hứa Tư Văn nghẹn cười nghẹn đến đau bụng!

Vũ Khánh Cương dẫn y ra khỏi hội trường, vừa mới lên xe Hứa Tư Văn liền cười ha ha, cười đến mức Vũ Khánh Cương không giải thích được: "Vợ, em, em sao vậy?"

"Không!" Hứa Tư Văn xua tay, nhưng vẫn không ngừng được ý cười. "Nếu em thích, lúc bán đấu giá, em cũng theo tới đi!" Vũ Khánh Cương là thấy Hứa Tư Văn thật vất vả mới ra ngoài với hắn, cho dù là công việc, cũng rất vui vẻ, lập tức càng thương tiếc hơn với vợ. "Lại nói lại nói…!" Hứa Tư Văn nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, phát hiện người này đang nghiêm túc lái xe nhìn đường phía trước.

Đợi đến lúc ra cửa, Hứa Tư Văn liền thấy Triệu Thục Đình đứng ở bên lề đường cạnh lối ra, một bộ váy ngắn may sát người quyến rũ, giống như hoa bách hợp.

Lúc nhìn thấy xe của Vũ Khánh Cương, hai mắt chính là sáng ngời, dáng dấp yểu điệu đi tới…

Thanh chắn bãi đậu xe nâng lên…

Hứa Tư Văn mím chặt miệng… Bạn đang ?

Vũ Khánh Cương đạp chân ga…

Triệu Thục Đình trơ mắt nhìn xe của Vũ Khánh Cương dùng một loại tốc độ còn nhanh hơn so với xe bình thường chạy ra khỏi bãi đậu xe, sau đó cùng với đoàn xe của tập đoàn Đông Bắc Hổ, một đám người gào thét mà đi, chỉ chừa cho cô ta một đám khói ô tô!

Triệu Thục Đình: "…!"

Hứa Tư Văn ngồi ở trong xe: "…!"

Hết chương 124

125. Chương 125: 125. Này, Này, Đây Không Phải Là Anh

"Vợ, chúng ta trở về hay là ở bên ngoài chơi một chút?" Vũ Khánh Cương vừa lái xe vừa hỏi Hứa Tư Văn.

"Anh không trở về được không?"

"Anh sợ bà cô ngu ngốc kia tìm tới cửa…" Vũ Khánh Cương bĩu môi: "Toàn thế giới chỉ mình cô ta thông minh, người khác đều là kẻ ngu si."

"Phụt!" Hứa Tư Văn liền bị chọc phát cười: "Vậy liền về nhà đi, cũng sắp nửa tháng không qua xem một chút rồi."

"Được!" Vũ Khánh Cương trực tiếp quay ngược đầu xe liền đi.

Đoàn xe phía sau không đổi phương hướng, xoát xoát xoát cùng ông chủ mỗi người đi một ngả, theo lời của thủ lĩnh Phùng Tấn Thần của bọn họ nói là: dùng ông chủ xong rồi là có thể nên làm gì thì làm đó!

Vì vậy cũng không ai biết được, ông chủ Vũ chưa có trở về Đông Bắc Hổ, mà là trở về cái hang hổ, nhưng mà an ninh chỗ kia quá tốt, không phải ai cũng có thể vào tản bộ.

Trong nhà cho dù chủ nhân không ở, thì cũng sẽ có người mỗi ngày đúng giờ tới quét tước, cho nên lúc hai người trở lại, biệt thự nghênh đón bọn họ cũng đã làm sạch sẽ.

Hứa Tư Văn sờ sờ Vũ Khánh Cương: "Vẫn tốt, lúc này không nóng như vậy đi?"

"Ừ!" Bây giờ Vũ Khánh Cương đã có chút thích ứng với nhiệt độ cao phía nam, hơn nữa phía nam không khô nóng giống phương bắc, trời nóng hai ngày sẽ mưa, cứ nóng hai ngày trời liền mưa, cho nên là loại khí hậu có chút nóng ẩm.

Hơn nữa Vũ Khánh Cương ra cửa là ngồi xe, xuống xe liền vào nhà, trong phòng đều bật điều hòa, chỉ là mùi vị không quá tốt.

Cơ mà có hoa hoa cỏ cỏ Hứa Tư Văn mua, trung hoà một chút cũng có thể khiến Vũ Khánh Cương miễn cưỡng chịu đựng.

Kỳ thực trở về cũng không có việc gì, Hứa Tư Văn tìm quần áo với đồ đạc thường dùng cần phải đổi giặt, Vũ Khánh Cương liền xoay quanh y loanh quanh đến loanh quanh đi, rì rì ong ong giống như một con ruồi cỡ bự.

"Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn bị hắn vòng tới vòng lui loanh quanh khiến cho đôi mắt đều hoa lên, không thể không kéo hắn, nếu còn loanh quanh nữa, y liền muốn hôn mê.

"Vợ, có phải là em có chuyện gạt anh không?" Đây là lần thứ hai Vũ Khánh Cương hỏi Hứa Tư Văn, hắn luôn cảm thấy lúc này vợ không giống như trước.

Hơn nữa chuyện này tám phần là có liên quan tới mình!

Đừng hỏi tại sao, hắn chính là biết thôi!

"Em thấy anh có chuyện gì cũng lải nhải với em, sao em còn giấu diếm với anh? Vợ à, em nói với anh một chút đi, nếu anh phạm vào sai lầm gì, anh khẳng định sẽ nhận!"

"Cương tử, anh vẫn tốt, không phải anh sai." Hứa Tư Văn thật sự không nghĩ tới y đã phủ nhận rồi, mà Vũ Khánh Cương vẫn còn băn khoăn.

"Vậy là cái gì?" Hắn liền cảm thấy có chuyện.

"Buổi tối chúng ta lại nói có được không? Hiện tại, anh đi thay quần áo, một thân đầy mùi, chính mình cũng không ngửi thấy sao?" Hứa Tư Văn nghĩ phải nói với hắn thế nào, trước tiên sai đi thay quần áo kéo dài thời gian.

"À, buổi tối em phải nói đó." Vũ Khánh Cương tội nghiệp nhìn nhìn Hứa Tư Văn, rũ đầu giống như một chú chó bị vứt bỏ, cầm quần áo đi tắm rửa sạch sẽ.

Hứa Tư Văn thì lại đến nhà bếp làm chút cơm nước, trong tiệc buffet y chỉ ăn một chút hoa quả, Vũ Khánh Cương ngược lại ăn rất vui vẻ, nhưng Hứa Tư Văn cảm thấy thứ kia không sạch sẽ, tới tới lui lui người đến người đi, trên đồ ăn đều có bụi rơi xuống.

Trong lòng Vũ Khánh Cương nghĩ chuyện, lúc ăn cơm, Hứa Tư Văn gắp cho cái gì hắn liền ăn cái đó.

Hứa Tư Văn vừa thấy Vũ Khánh Cương ngoan như vậy, nhân cơ hội gắp thật nhiều rau xanh cho hắn ăn, thử gắp một chút mướp đắng xào trứng gà, kết quả Vũ Khánh Cương ói ra…

"Vợ, em thật sự không phải là đang cố ý trả thù anh chứ?" Vũ Khánh Cương cảm thấy trong miệng vẫn luôn đắng ngắt, súc miệng nhiều lần, vẫn không có tác dụng.

"Ăn nhiều món khác một chút…" Hứa Tư Văn cười trộm gắp đùi gà cho Vũ Khánh Cương, lúc này ông chủ Vũ mới trời quang mây tạnh.

Cũng sắp đến lúc đi ngủ, Vũ Khánh Cương càng nôn nóng, thấy vợ không có tư thế muốn nói, hắn không nhịn được.

Hứa Tư Văn nhìn thấy Vũ Khánh Cương đứng ở cửa phòng, mặc cái quần lót bự không động đậy, nhìn chằm chằm Hứa Tư Văn, trên mặt chói lọi hàng chữ: em không nói rõ ràng thì đừng nghĩ anh sẽ yên tĩnh.

Kỳ thực đến bây giờ Hứa Tư Văn còn chưa nghĩ ra phải nói từ đâu nữa!

Tính khí Vũ Khánh Cương cũng không tốt.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Vũ Khánh Cương đã dậy lòng nghi ngờ, mình muốn đơn độc giải quyết cũng không thể, đều tự trách mình, huýt cái gì mà sáo hả!

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem MMS lưu trong điện thoại mình, mở ra đưa cho Vũ đại lão hổ xem qua. "Này là thứ gì? Sao lại không rõ ràng như thế?" Vũ Khánh Cương lật tới lật lui nhìn vài tấm, cũng không nhìn ra thành tựu gì.

Hứa Tư Văn không hé răng. "A?" Vũ Khánh Cương nhìn thấy vài bức ảnh gần nhất, nhìn có chút quen mắt: "Người này nhìn có chút quen mắt nhỉ?" "Ai ai?" Rốt cuộc Vũ Khánh Cương lật tới mấy tấm cuối cùng: "Này, này, đây không phải là anh…!" Cái này quá oan uổng rồi!

Nam nhân trong đó, nhìn sao cũng giống hắn, nhưng mà Vũ Khánh Cương thề với trời, đó thật sự không phải hắn mà! "Em biết không phải là anh, nếu thật là anh, thì em sớm xử lý anh rồi!" Hứa Tư Văn nhìn thấy Vũ đại lão hổ trong nháy mắt xù lông, oan ức, nổi giận…

"Vợ, mới nãy em còn cho anh ăn mướp đắng nữa!" Rốt cuộc Vũ Khánh Cương biết cái miếng mướp đắng kia là tới như thế nào rồi.

"Ai bảo anh không biết là phải có tâm phòng bị người khác chứ!" Hứa Tư Văn mới không thừa nhận là mình cố ý đâu: "Thiên kim đại tiểu thư xí nghiệp Triệu thị, không có chuyện gì lại luôn tự mình đến tìm anh, sao anh lại không biết tránh hiềm nghi?"

"Anh đã tránh cô ta rồi!" Vũ Khánh Cương cũng phát điên: "Lần trước đã từng nói với em, bà cô kia giống như thiếu thông minh vậy, giả vờ ngây ngốc với anh, anh lại không thể động thủ đánh cô ta." "Lần nào đi ra ngoài cũng có thể đụng phải cô ta, cái này cũng tà môn thật!" Địa vị của Vũ Khánh Cương ở trong công ty, cũng chính là một vật biểu tượng, khi cần thiết, thì chúng tinh phủng nguyệt mang đi ra ngoài dạo một vòng, còn ngày thường thì hắn liền trạch ở trong công ty, làm một chút việc lặt vặt, chuyện lớn hắn chưa bao giờ nhúng tay, cũng không quản được mấy nghiệp vụ rườm rà đó.

Mười ngày nửa tháng mới mở hội nghị.

Nhưng hắn cũng phát hiện, hắn đi ra ngoài bất luận là làm gì, đều có thể "tình cờ gặp mặt" Triệu Thục Đình, muốn nói một lần hai lần còn được, nhiều lần vậy thì giải thích không thông.

Vũ Khánh Cương sợ phiền phức, cho nên bảo người chú ý mọi nơi một chút, nhìn thấy Triệu Thục Đình, lòng bàn chân hắn liền bôi dầu.

Nhưng tránh được mùng một không tránh được mười lăm, luôn có mấy lần bị Triệu Thục Đình vây lại, cô ta đến không làm gì cả, chỉ là chào hỏi, nói chuyện phiếm, trò chuyện.

Thế nhưng hai người một nam một nữ, Triệu Thục Đình còn là một đại mỹ nữ, đây không phải là cho người ta chuyện phiếm sao?

"Cho nên anh vừa xuất hiện, chỉ cần gặp phải cô ta, chỗ em liền có tin nhắn tới, cũng bởi vì chụp không rõ, không thấy rõ mặt người, mới càng khiến người ta hoài nghi." Hứa Tư Văn vuốt lông cho Vũ Khánh Cương: "Đừng nóng giận, tức giận hại đến thân thể. Chuyện như vậy từ đầu em đã không tin tưởng."

"Vợ...!" Vũ đại lão hổ cảm động muốn chết, vẫn là vợ tốt, biết hắn không phải người như vậy.

"Nếu em thật sự tin vậy em cũng quá ngu rồi!" Hứa Tư Văn chỉ vào một MMS trong đó cho Vũ Khánh Cương xem: "Không phải anh đã nói sao? Anh ăn cơm tây một lần liền đau bụng. Hơn nữa anh không biết dùng dao nĩa. Nhưng anh xem người bên trong này đây? Cầm dao nĩa tự nhiên bao nhiêu? Vậy sao có thể là anh được? Anh không đưa tay bốc là tốt lắm rồi." Hứa Tư Văn hiểu rất rõ Vũ Khánh Cương, cái tên này chính là một tên nhà quê thuần thuần túy túy, lãng mạn a hẹn hò a và vân vân, hoàn toàn không trông cậy nổi.

"Là con ả họ Triệu kia làm đi?" Lửa trong lòng Vũ Khánh Cương chạy lên trên, may mà vợ tin mình, bằng không, chính là sốt ruột chết rồi. "Hẳn là cô ta, ở ngoài cửa chỗ các anh em cũng gặp phải cô ta bốn năm lần, mỗi lần gặp phải, trước tiên là có chút kinh ngạc và luống cuống, giống như hai người giấu em làm chuyện gì vậy, sau đó sẽ đổi dáng vẻ thẹn thùng nói lời tạm biệt với anh, lại gật gật đầu với em, xem như là chào hỏi, rồi cô ta mới trốn đi..."

"Sao em không nói sớm?" Vũ Khánh Cương vừa nghe, mẹ nó bị con ả đó tính kế, trong lòng càng giận: "Lại dám ở ngay dưới mí mắt anh gạt em, thực sự là trên đời không có người xấu việc xấu, có thì cũng là do dung túng mà ra!" Giới nước bẩn cũng không phải giới như vậy đâu!

Hai mắt Vũ Khánh Cương đều đỏ lên! "Xem! Xem!" Hứa Tư Văn kéo hắn nằm lên giường: "Đã nói anh biết rồi sẽ tức giận mà, em cũng không muốn nói, nhưng anh nhất quyết hỏi." "Mẹ nhà cô ta, giới nước bẩn sau lưng anh, anh nuốt không trôi cơn giận này!" Hiện tại Vũ Khánh Cương ngay cả tâm muốn xé xác Triệu Thục Đình cũng có.

Lúc này hắn mới vừa kết hôn, cô ta lại dám làm như vậy, đây không phải là khiến cho hắn ngột ngạt sao? "Đừng tức giận mà!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười vuốt vuốt lông cho Vũ Khánh Cương: "Kỳ thực nhìn cũng rất đẹp mắt, quần áo của hai người thoạt nhìn có chút ý tứ trang phục tình nhân." Cái này cũng là Hứa Tư Văn không thể nhịn được, bởi vì trước kia còn được, nhưng bây giờ lại càng ngày càng quá phận, quần áo người phụ nữ bên trong mặc, hòa hợp với quần áo trên người Vũ Khánh Cương giống như trang phục tình nhân vậy.

Chính y cũng chưa từng lộ liễu với Vũ Khánh Cương như vậy, dựa vào cái gì mà một nữ nhân tự mình đa tình chẳng là cái gì cả lại làm càn như vậy? "Cô ta phát tao thì kéo một người trên đường đi, làm gì cần dằn vặt như thế chứ? Ông đây còn oan hơn Đậu Nga nữa! Vợ à, nữ nhân thật là đáng sợ, may mà hai ta đều là nam đó."

"A phi!" Hứa Tư Văn khẽ gắt một cái: "Đại tiểu thư Triệu gia, tiêu chuẩn rùa vàng, muốn cái gì có cái đó, chỉ là xí nghiệp Triệu thị thoạt nhìn không phải có thực lực như vậy, chỉ là bề ngoài ngăn nắp thôi."

"Làm sao em biết được?"

"Nghe Phùng Tấn Thần nói, xí nghiệp Triệu thị đi tìm hắn, nói chuyện hợp tác, Phùng Tấn Thần không đáp ứng, nói kết cấu trong xí nghiệp Triệu thị quá phức tạp, quan hệ con người cũng loạn, làm việc không có hiệu suất, cho nên hắn từ chối hợp tác với xí nghiệp Triệu thị." Hứa Tư Văn đã sớm điều tra xong.

"Vậy anh nói với tiểu Phùng một tiếng, mấy ngày này không ra khỏi cửa!" Vũ Khánh Cương không muốn lại không giải thích được mà bị chụp chung với bà cô kia nữa, nhìn mà hắn liền bực mình. "Đừng nha!" Hứa Tư Văn lại không đồng ý: "Dựa vào cái gì mà anh phải trốn chứ? Anh sợ cô ta cái gì? Cô ta lại không thể ăn anh?"

"Vợ, em xem rồi sẽ không khó chịu sao?" Vũ Khánh Cương buồn buồn ôm vợ.

"Coi như xem ảnh chọc cười thôi, dù sao thì người ở bên trong cũng không phải anh."

Vũ Khánh Cương càng ủy khuất, hắn cảm giác hắn ở trong lòng vợ thật không có địa vị.

Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương ủy khuất, hì hì một chút chọc cười hắn: "Có điều chúng ta cũng không thể dung túng cô ta, nên làm cho cô ta tỉnh lại một chút."

Hết chương 125

126. Chương 126: 126. Tính Kế

Trong biệt thự Triệu gia.

"Tức chết ta rồi!" Triệu Thục Đình quăng ngã vài đồ vật phát hỏa, từ nhỏ đến lớn cũng bởi vì cô ta xinh đẹp mà thuận buồm xuôi gió, sau khi từ nước ngoài trở về, ngay cả cha cũng giao công ty cho cô ta quản lý, chứ không giao cho em trai cô ta Triệu Khải Đức.

"Không phải là không coi trọng chị thôi sao? Cần kích động như thế à?" Triệu Khải Đức bĩu bĩu môi, dáng vẻ lưu manh nhìn chị hắn tức giận.

"Mày nói sao chứ?" Triệu Khải Đức chướng mắt Triệu Thục Đình, Triệu Thục Đình còn chướng mắt Triệu Khải Đức đây, đứa em trai này của cô ta, chỉ biết ăn uống vui chơi, chính sự thì một cái cũng không làm, tiêu tiền như nước, chi thứ của Triệu gia cũng không ít, mỗi người đều cố làm ra vẻ, tiêu tiền như nước, vốn là xí nghiệp rất tốt hiện tại xung quanh đều là lỗ thủng, thiếu tiền thiếu lợi hại, không thì cô ta sẽ coi trọng ông chủ Đông Bắc Hổ sao? Cái tên nhà quê kia lại còn có mắt không nhìn ra được vàng ngọc.

May là lúc đó cô ta không có bị người khác nhìn thấy, hơn nữa trong giới đã dần dần truyền lưu ra mập mờ giữa cô ta với Vũ Khánh Cương, trong đó không ít là Triệu Thục Đình tự đổ thêm dầu vào lửa, còn có một vài người coi trọng tài nguyên trong tay Vũ Khánh Cương nhưng lại không bám víu lên được, đa số đều là thương gia xí nghiệp bản địa, bởi vì dù sao Đông Bắc Hổ cũng là người ngoại lai, những người trong cái giới thương nghiệp này qua tay đều là lợi ích, mà có một vài giới lại cùng nhịp thở với cái giới này, chẳng hạn như giới quý phụ, thổi gió bên giường gì đó xưa nay đều không thiếu.

Mấy lần tình cờ gặp mặt, lại còn mặc trang phục tình nhân như vậy, cho dù không ai đi hỏi Vũ Khánh Cương, nhưng lại có người hỏi Triệu Thục Đình!

Mỗi lần Triệu Thục Đình đều thẹn thùng phủ nhận, cố tình bày ra dáng vẻ cô gái nhỏ, có mấy người liền lên bàn tính ở trong lòng.

Cho nên khoảng thời gian này xí nghiệp Triệu thị đã ký thành công mấy vụ làm ăn, tuy rằng không lớn lợi nhuận không nhiều, nhưng tốt xấu cũng hóa giải một ít căng thẳng tài chính.

Điều này làm cho Triệu Thục Đình càng thêm xác định quyết tâm phải làm vợ Vũ Khánh Cương, Đông Bắc Hổ ra tay rộng rãi đến dọa người, vấn đề không phải ở chỗ cô ta không động tâm nữa rồi.

"Tức cái gì chứ?" Triệu Khải Đức dài dòng văn tự nhấc hai chân lên: "Người ta thích là nam nhân, một nữ nhân như chị leo lên đó thì tính là chuyện gì chứ? Đây không phải là chủ động muốn tìm chướng mắt sao?"

"Cũng không phải nói như vậy, cho dù Vũ Khánh Cương yêu cái tên Hứa Tư Văn kia yêu muốn chết muốn sống, hai đại nam nhân cũng không sinh được trứng, huống chi, Vũ Khánh Cương lại là người sở hữu tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, người sở hữu vốn riêng!" Trước đó Triệu Thục Đình cũng đã suy xét không ít lần mới quyết định ra tay với Vũ Khánh Cương, người ngốc nhiều tiền, dễ khống chế!

"Hắn chính là vàng tươi thành, thích chính là nam, cũng không xẹt điện với nữ." Triệu Khải Đức tiếp tục đả kích Triệu Thục Đình.

"Nhưng mà trước khi hắn ở cùng Hứa Tư Văn, đối tượng xem mắt đều là nữ, lại nói, gia nghiệp lớn như vậy, chẳng lẽ muốn để cho người ngoài? Hắn cũng không thể cả đời đều không cần con cái đi? Bọn họ kết hôn gì đó, cũng chỉ là trang trí, có hiệu lực pháp luật sao? Có ai thừa nhận? Cái chuyện dỗ kẻ ngu si ai không biết làm? Mày còn cho bạn gái cũ của mày nhiều thứ như vậy, la hét không phải em thì không cưới đây,

kết quả còn không phải là vui đùa một chút liền thôi à." Triệu Thục Đình phát hỏa xong thư thái hơn chút, ngồi ở trên ghế sa lon cãi nhau với Triệu Khải Đức, hầu gái nhà thuê thu thập một đống hỗn độn trên đất.

"Có thể giống nhau sao? Xem ông chủ Vũ kia, ngay cả cao ốc VT cũng cho, em có thể so với người ta sao!" Triệu Khải Đức cảm thấy người ta như vậy mới là tình yêu đích thực, dùng tiền đập cho người khác cũng không dám tin chỉ là vui đùa một chút.

"Tổng bộ Đông Bắc Hổ là ở chỗ đó, cũng không phải là đưa cho ai, cao ốc VT chỉ là tài sản trên danh nghĩa tập đoàn Đông Bắc Hổ thôi." Triệu Thục Đình không muốn nói chuyện với thằng em trai không có đầu óc này, đứng dậy lắc la lắc lư lên lầu.

Triệu Khải Đức phì cười một tiếng, cầm chìa khóa xe đi ra ngoài đua xe thuận tiện ăn cơm uống rượu tắm táp một cái, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống về đêm.

Hắn vẫn cảm thấy người chị này rất ngu xuẩn, không nghĩ tới chị ta còn có thể càng ngu xuẩn hơn nữa, người không thấy rõ sự thật, rốt cuộc là hắn hay là chị ta?

Triệu Thục Đình lên lầu đóng cửa lại, liền gọi một cú điện thoại: "Biện pháp cô nói không có tác dụng, ngày hôm nay hai người còn cùng đi tham dự tiệc rượu lĩnh số bán đấu giá nữa kìa."

"Trước đây chưa từng thấy hai người cùng nhau… Đúng… Đây là hiện tượng tốt nhỉ? Hôm nay có thể tôi không có cơ hội chế tạo ảnh chụp giả… Ừm… Vậy cũng tốt… Tôi đã cho đưa cho cô mười vạn, Alice, cô cũng không cần nói lời vô dụng, mấy thứ đó của cô cũng chỉ là cái giá này thôi, tôi còn xem ở chỗ cô có thể ra chủ ý cho tôi đó." Triệu Thục Đình nói xong liền cúp điện thoại, ngồi ở trên giường ngẩn người.

Chủ ý của Alice tuy là thủ đoạn của tiểu nữ sinh, thế nhưng còn thật sự có tác dụng, trước đây cũng không thấy Hứa Tư Văn từng bước theo sát với Vũ Khánh Cương, ngày hôm nay lại đi theo ra ngoài, này không phải nói rõ Hứa Tư Văn vẫn là e ngại sao?

Triệu Thục Đình nhếch miệng, lại gọi điện thoại: "Hôm gọi thầu, phải nhìn chằm chằm cho tôi, ông chủ Vũ mặc dạng quần áo gì, làm tốt, giá tiền dễ thương lượng!"

Sau khi cúp điện thoại lại bắt đầu ấn số: "Thiết kế sư Kim sao? Tôi là Triệu Thục Đình, mấy ngày sau có một tiệc rượu, thế nhưng tôi còn chưa nghĩ ra mặc cái gì để tham dự, hi vọng có thể hẹn trước thời gian hôm đó… Đúng, tất cả mọi người suy nghĩ đi, nếu như xem trọng bản vẽ nào, hi vọng lập tức liền cắt ra quần áo, bởi vì chuyện này rất cấp bách… Vậy làm phiền."

Triệu Thục Đình liên tục gọi mấy cú điện thoại, may mắn gần đây trong tay có chút tiền, tài chính đầy đủ chính là tốt, tất cả dùng tiền để giải quyết, gắt gao nhìn chằm chằm.

Quân quan mài đao xoèn xoẹt với Vũ Khánh Cương… Ặc… Sai rồi, là trăm phương ngàn kế muốn kéo tơ duyên với Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn bên kia cũng không nhàn rỗi.

Ngày gọi thầu, Hứa Tư Văn dậy sớm, ăn diện ăn diện cho Vũ Khánh Cương, liền để hắn ra cửa.

"Vợ, em thật sự không đi cùng anh sao?" Vũ Khánh Cương nằm úp sấp ở cửa không buông tay, sau ngày đó, hắn cũng thức tỉnh sai lầm của mình, không nên bởi vì địa phương xa lạ liền đối với ai cũng khuôn mặt tươi cười tiếp đón, không để cho bọn họ nhìn xem Mã vương gia có mấy con mắt thì bọn họ đều tưởng hắn là hạt châu trên bàn tính, ai tóm lấy cũng có thể đẩy mấy cái.

"Đi đi đi đi, em có lòng tin với anh!" Hứa Tư Văn nhìn Vũ Khánh Cương được y ăn diện thật tốt, thật sự có tự tin.

Đặc biệt có cảm giác an toàn!

"Cái đó, nếu không em liền xem phát sóng trực tiếp đi?" Vũ Khánh Cương thấy vẻ mặt vợ cười nhẹ như mây gió, luôn cảm thấy trong lòng không vững vàng.

"Không cần, không cần." Hứa Tư Văn vung vung tay, nhìn thấy vẻ lo sợ của Vũ Khánh Cương, đi lên trước vươn tay kéo cái mặt bự của Vũ đại lão hổ qua hôn bẹp một cái: "Em tin tưởng anh, thân ái!"

Vì vậy ông chủ Vũ hồn ở trên mây, đùi lớn nhẹ tênh bước chân lâng lâng đạp lên muôn hoa bước ra cửa lớn công ty, vẻ mặt hạnh phúc cười khúc khích.

"Ông chủ đây là sao?" Lúc Phùng Tấn Thần nhìn thấy Vũ Khánh Cương, thiếu chút nữa không nhận ra.

"Nghe nói là ông chủ tự mình xử lý trang phục và phụ kiện cho ông chủ." Một người khác biết chuyện trộm liên hệ tin tức với Phùng Tấn Thần.

Phùng Tấn Thần hiểu rõ: "Ông chủ biết được chuyện đó à?"

"Hẳn là biết được, anh nói chúng ta làm sao bây giờ?"

"Mặc kệ thôi!"

"...??"

"Đồ ngốc, đây là chiến tranh thuộc về ông chủ với ông chủ, chúng ta làm nhân viên, chỉ cần bảo đảm công tác là tốt rồi, vấn đề riêng, không tiện nhúng tay."

Căn bản là không tin được chứ!

Nói là không tiện nhúng tay, nhưng sau lúc đó, liền ở bên ngoài trắng trợn tuyên dương tin tức Đông Bắc Hổ không hợp tác với xí nghiệp Triệu thị, là vì cái gì?

Đương nhiên là vì xả giận rồi!

Trong Đông Bắc Hổ, tất cả đều là một đám lòng dạ hẹp hòi.

Ga ra của Đông Bắc Hổ là ở trong phạm vi cao ốc VT, nơi đó người ngoài không vào được, cho nên nếu muốn nhìn thấy Vũ Khánh Cương mà nói, phải ở trong buổi họp gọi thầu.

Sau khi Vũ Khánh Cương mang người tiến vào hội trường, hội trường ban đầu vốn có chút xì xào bàn tán nhất thời chính là một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều biết Vũ Khánh Cương xuất thân không cao, tất cả mọi người cũng đều biết Đông Bắc Hổ giàu nứt đố đổ vách, nhưng tất cả mọi người đều không nghĩ tới, hôm nay Vũ Khánh Cương lại nổi bật như vậy!

Triệu Thục Đình ngồi ở trong phòng trang điểm chờ tin tức, khi hình ảnh MMS gửi tới, cô ta theo thói quen không hề liếc mắt nhìn một cái, liền trực tiếp đưa cho thiết kế sư Kim: "Phối hợp tạo hình với quần áo trên bức ảnh này, thoạt nhìn phải tự nhiên chút, tốt nhất là phối hợp, hừm, cảm giác như yêu đương là được rồi."

Cái thói quen nhỏ này của Triệu Thục Đình, cũng không phải bí mật gì, bởi vì hành động như vậy, khiến Triệu Thục Đình cảm thấy mình là tồn tại tài trí hơn người.

Thiết kế sư Kim chính là nhà thiết kế cao cấp phục vụ những người có tiền này, tự nhiên biết được một ít thói xấu của những người này, hơn nữa chuyện của bọn họ thì tận lực ít hỏi nguyên nhân, chỉ cần làm tốt công việc bổn phận của mình là được.

Ám chỉ của Triệu Thục Đình, thiết kế sư Kim đều hiểu, cũng không ngại hành động ngạo mạn của Triệu Thục Đình.

"Được rồi Triệu tiểu thư." Thiết kế sư Kim tiếp nhận điện thoại di động mở MMS ra, nụ cười đọng lại ở trên mặt.

"Làm sao vậy?" Triệu Thục Đình đợi nửa ngày, cũng không thấy thiết kế sư Kim có động tĩnh, có chút bất mãn giục: "Còn chưa bắt đầu sao? Tôi không có thời gian!"

"Ồ! Được!" Thiết kế sư Kim nuốt ngụm nước bọt, khách hàng chính là Thượng Đế!

Triệu đại tiểu thư cũng đồng ý rồi, cho nên, liều mạng thôi!

Vẽ một bản vẽ quần áo đơn giản để trợ thủ cầm lấy đi chế tác, trợ thủ nhìn bản vẽ một chút, sắc mặt cũng rất quỷ dị.

"Khách hàng chính là Thượng Đế!" Thiết kế sư Kim vỗ vỗ trợ thủ vẻ mặt xoắn xuýt: "Đi đi, bảo mọi người gia tăng hiệu suất nhé."

Trợ thủ vẻ mặt táo bón đi đến phòng chế quần áo.

Thiết kế sư Kim tự mình ra trận, hóa trang cho Triệu Thục Đình…

Hứa Tư Văn uống trà xanh mật ong, nghĩ đến một thân trang phục của Vũ Khánh Cương, liền không nhịn được tươi cười hớn hở, lúc này xem Triệu Thục Đình còn làm sao "thành đôi ghép thành đôi"!

Người ta đã đến thị uy rồi, Hứa Tư Văn làm sao lại không phản kích chứ?

Y sẽ không cãi lộn với một nữ nhân, như vậy quá không có phong độ, y chỉ là giấu Vũ Khánh Cương lợi dụng sức mạnh internet một lần mà thôi, tra được thói quen của Triệu Thục Đình, cùng với một ít hành vi nhằm vào Vũ Khánh Cương, cho nên y đào một cái hố.

Triệu Thục Đình dám khiến y buồn nôn, y không trả thù lại thì y liền không phải là Hứa Tư Văn!

"Hôm nay sao thủ lĩnh lại cao hứng như vậy? Tự mình lén lút nở nụ cười đến mấy lần." Mấy người Mai Cảnh cảm thấy hôm nay Hứa Tư Văn quá khác thường.

Vài người lại gần cũng muốn hỏi xem Hứa Tư Văn có chuyện gì cao hứng thì nói ra, mọi người cùng nhau vui vẻ vui vẻ?

Hứa Tư Văn vươn đầu ngón tay: "Suỵt!"

Mọi người: "…??"

Thiết kế sư Kim tạo hình cho Triệu Thục Đình xong xuôi, kéo mành ra, Triệu Thục Đình vừa ngẩng đầu liền thấy cái người ở trong tấm gương lớn sát đất phía trước trợn tròn mắt!

"A!!" Tiếng thét chói tai xông thẳng lên trời, mấy người cách gần nhất cảm thấy màng tai cũng sắp thủng…

Hết chương 126

127. Chương 127: 127. Áo Thun Ba Lỗ Quần Cộc In Hoa

Không chỉ Triệu Thục Đình há hốc mồm, tất cả mọi người nhìn thấy cô ta đều có chút không chịu đựng nổi, bị sét đánh…

Triệu Thục Đình quay đầu lại hung tợn trừng thiết kế sư Kim: "Tôi muốn một lời giải thích, giải thích hợp lý!"

"Triệu tiểu thư, là ngài yêu cầu dựa theo tạo hình bên trong thiết kế một bộ phối hợp…" Thiết kế sư Kim nhanh chóng cầm điện thoại di động của Triệu Thục Đình lại, đây chính là vật chứng.

Triệu Thục Đình đoạt điện thoại di động tới, vừa mở lên liền thấy tin nhắn gửi tới, bên trong là Vũ Khánh Cương, cùng với trang phục hôm nay của Vũ Khánh Cương.

Triệu Thục Đình: "…!"

"Triệu tiểu thư, ngài xem thời gian còn kém mười phút…" Thiết kế sư Kim tốt bụng nhắc nhở Triệu Thục Đình, thời gian sắp không còn kịp rồi.

Bởi vì Triệu Thục Đình nói, cô ta không có thời gian.

"Tẩy, trang!" Triệu Thục Đình nghẹn khuất thiếu chút nữa hộc máu, cầm điện thoại di động trong tay hung tợn quăng xuống đất.

Thiết kế sư Kim: "…!"

Kỳ thực cũng là vấn đề của chính Triệu Thục Đình, con người cô ta có thói quen không tốt, mỗi lần hóa trang, cô ta sẽ không liếc mắt nhìn, trong phòng trang điểm của cô ta không có gương, cô ta thích loại cảm giác sau khi mở mành ra, khiến người ta kinh ngạc sáng mắt lên.

Hơn nữa lúc cô ta mặc quần áo, cũng là ngẩng đầu lên, hai tay duỗi ngang, cho dù là mặc quần lót, cô ta cũng để người khác hầu hạ, căn bản sẽ không cảm giác được tạo hình của mình có chỗ nào không ổn.

Vì vậy khi thiết kế sư Kim kéo mành ra, khi thời điểm cô ta hưởng thụ nhất sắp đến, cô ta thấy được một sơn nữ nhà quê ở trong gương!

Áo hai dây nửa mới nửa cũ, quần cộc màu đỏ in hoa trắng che khuất đầu gối, một đôi giày xăng đan nhựa, trên đầu hai bím tóc bự như bánh quai chèo, còn dùng dây buộc tóc màu đỏ buộc lại…

Đời này Triệu Thục Đình chưa từng quê mùa như thế đâu!

Lại nhìn Vũ Khánh Cương trong điện thoại di động, cũng là áo ba lỗ nửa mới nửa cũ, còn có một cái quần cộc in hoa đặc biệt chói mắt!

Là loại không vượt quá đầu gối!

Còn không phải là kiểu Hawaii nữa!

Là phong cách rất Đông Bắc!

Vũ Khánh Cương giương giương đắc ý ngồi ở chỗ ngồi hàng trước nhất, những người khác thỉnh thoảng nhắm vào hắn liếc mắt một cái, đối với cái này Vũ Khánh Cương căn bản không quan tâm!

Người có vợ chính là hạnh phúc, khí trời nóng như lồng hấp vậy, vợ cho mình bộ đồ này, đừng thấy không nổi bật, thế nhưng chất liệu vừa vặn có thể thoải mái.

Sau khi bán đấu giá bắt đầu, tập đoàn Đông Bắc Hổ dùng tư thế tuyệt đối thổ hào, đập tiền xuống tòa lầu thương nghiệp chọn trúng, còn lại hai tòa bị người khác lấy đi.

Còn có một tòa lầu không tốt, bất hạnh không ai mua.

Sau đó là tiệc rượu, kỳ thực cũng chỉ là dắt quan hệ, cho những người có tiền này có chỗ giao tiếp mà thôi.

Đặc biệt là Đông Bắc Hổ, Vũ gia kết thiện duyên rộng rãi cũng không uổng phí, năm nay, bên phòng của Đỗ Tử Hiên truyền ra tin vui, thăng chức!

Bây giờ là phó bộ trưởng thương bộ xây dựng.

Hoàn toàn là tiền đồ như gấm, nhờ có năm đó Vũ gia dễ nói chuyện, một chút cũng không làm khó dễ hắn, hơn nữa bọn Ngụy Diên vẫn là do hắn giới thiệu, quan hệ gì đó đều chưa từng đứt đoạn, ngày lễ ngày tết, Vũ gia cũng gửi lễ vật qua bưu kiện cho hắn, có điều đều là đặc sản, trứng vịt muối cá khô, bắp hạt bánh nhân đậu… chị dâu Thúy Hoa tự mình đóng gói.

Vũ gia những năm này cũng thuận buồm xuôi gió theo, bớt không ít phiền phức.

Bây giờ Vũ Khánh Cương là mãnh hổ xuống núi, đến địa bàn mới, chính là rất khiến người ta chú ý, chỉ có điều hắn chán ghét những thứ xã giao dối trá đó, quá giả mù sa mưa.

"Ông chủ Vũ mặc quần áo này rất mát mẻ nha!" Một người trẻ tuổi mang kính mắt viền vàng, một thân âu phục khéo léo đi tới, nhìn thấy trang phục của Vũ Khánh Cương, khóe miệng giật giật, thật sự là không có gì có thể tán thưởng, chỉ có thể tìm một lời nói tương đối chuẩn xác để làm phần mở màn.

"Vừa ra khỏi cửa liền giống như trời đổ lửa vậy, nếu không mặc mát mẻ chút, người cũng phải nóng chết!" Vũ Khánh Cương nhìn nhìn quần áo người đó đang mặc: "Cậu không nóng sao?"

Người đến: "…!"

Âu phục của hắn là làm riêng, máy điều hòa nơi này cũng không phải trang trí!

"Ông chủ Vũ thật biết nói đùa, nhiệt độ của nơi này vẫn rất thích hợp."

"Đối với tui mà nói thì vẫn là nóng!"

“Quần áo của ông chủ Vũ, rất là đặc biệt à?”

“Đều là khẩu tử (cách gọi chồng hoặc vợ) nhà tui mua, nói cái gì mà tơ tằm gì đó? Cũng không biết có phải là làm theo yêu cầu hay không…”

Người đến: “Lần đầu nhìn thấy có trang phục làm theo yêu cầu như thế, hừm, còn là dùng vải tơ tằm nữa…”

Quá kỳ ba rồi!

Dùng vải tơ tằm, làm theo yêu cầu áo ba lỗ với quần cộc in hoa…

“Ồ.” Vũ Khánh Cương cầm cái chân gà gặm: “Cậu ăn một cái không?”

“Không cần, ngài chậm rãi dùng, chậm rãi dùng!” Người đến vốn là thật sự muốn bắt chuyện, nhưng mà Vũ Khánh Cương liên tiếp cầm chân gà muối chân vịt cay ăn không ngừng, còn có một thân quần áo kia, hóa trang thật đủ kỳ ba, khiến người ta thật sự không nhấc lên nổi hứng thú đến gần nói chuyện mà!

Vũ Khánh Cương mới không quản ai nhìn hắn thế nào, hắn chỉ muốn không có ai đến phiền hắn là tốt rồi, có điều vợ ra chủ ý này thật không tệ, mặc quần áo bình dân như thế này, ăn mấy thứ nói thế nào cũng không nhét được đầy bụng này, còn có thể ngăn cản người khác tới léo nha léo nhéo, đến giờ liền về nhà ăn cơm!

Lúc ông chủ Vũ hưởng thụ đồ ăn vặt, Hứa Tư Văn cũng đang hưởng thụ cảm giác giẫm tiểu nhân.

“Thủ lĩnh, anh đang nhìn trộm à?” Mai Cảnh nhìn thấy trên màn ảnh củ Hứa Tư Văn, không phải là bối cảnh lập trình đen thui quen thuộc của bọn họ, mà là một phòng tạo hình gì đó, đi ra đều là đại mỹ nữ.

“Tôi cho là ngoại tình, ngoại tình trên tinh thần!” Có người tiến tới gần bổ sung.

“Tin tức lớn nha!” Vừa nghe “ngoại tình”, còn là ngoại tình “trên tinh thần”, một đám người đều nhìn về Hứa Tư Văn, lại nói khẩu tử của thủ lĩnh bọn họ cũng tốt vô cùng, thủ lĩnh nỡ ngoại tình à?

“Thủ lĩnh, tuy rằng ông chủ Vũ nghèo nàn tinh thần một chút, nhưng anh cũng không thể ngay cả trăm ngày còn chưa qua, liền ngoại tình trên tinh thần chứ?”

“Ngứa da đúng không?” Hứa Tư Văn thả cốc trà không trên tay xuống.

Cô gái duy nhất trong mười ba người nhanh chóng cầm cốc đi thêm một cốc nước nóng, bưng cho Hứa Tư Văn.

“Thủ lĩnh, nói một chút thôi!” Mọi người đã quen gọi cô gái là em gái nhỏ, ai bảo trong này cô ấy có sinh nhật nhỏ nhất, lại là cô gái duy nhất chứ.

“Đây là mạng quản lý của một phòng tạo hình thiết kế, tôi dùng chút thủ đoạn tiến vào, là bởi vì có trò cười muốn xem.” Hứa Tư Văn mở ra một văn kiện video được đánh dấu ngày hôm nay, mở hình ảnh bên trong ra.

Muốn trách thì trách Triệu Thục Đình quá mức kiêu ngạo, cũng quá mức tự phụ, phòng tạo hình thiết kế mà cô ta đến, thực sự là để không dùng tiền lại được quảng cáo, liền nghĩ ra một biện pháp.

Mỹ nữ thích làm người khác sáng mắt lên như Triệu Thục Đình không ít, phòng thiết kế nghênh hợp với tâm lý các cô, ngay cả trong phòng hóa trang cũng không có bày gương.

Thế nhưng đối lập, phòng thiết kế bắt lấy hình ảnh kinh diễm nổi bật của các cô trong nháy mắt đó, làm thành quảng cáo trong cửa hàng xem là bảng hiệu để mọi người thưởng thức, các cô cũng đồng ý.

Dù sao thì xinh đẹp có thể được mọi người biết đến, cũng thỏa mãn lòng hư vinh của các cô.

Nhưng đó là trong ngày thường, lúc các cô xinh đẹp, nhưng Triệu Thục Đình từ thiên kim đại tiểu thư trong nháy mắt biến thân thành sơn nữ nhà quê như vậy, cũng thật là trước đây chưa từng có ai, còn việc có người đến sau hay không, vậy thì khó mà nói được.

Đề tài kéo xa rồi, chỉ là muốn nói rõ một chút, người mà, không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Cái khác Hứa Tư Văn không am hiểu, nhưng máy tính là cơm ăn của y, y có thể không am hiểu sao?

Người có thể dẫn đầu mở mang một lĩnh vực mới, có thể không biết chút thủ đoạn à?

Hoàn toàn xâm nhập vào mạng quản lý phòng thiết kế, đồng thời xem trực tiếp "thiên kim đại tiểu thư trong nháy mắt biến thân thành sơn nữ nhà quê" đặc sắc, vì thế, Hứa Tư Văn liền bỏ qua trực tiếp bên phía ông chủ Vũ.

Mấy người cùng thưởng thức với Hứa Tư Văn, trong nháy mắt uống nước đều phun, ngồi trên ghế đều tê liệt, một người lại một người cười vang.

Chờ cho thật vất vả cười đủ, mới có người nghi hoặc: "Sao tôi lại thấy cô gái này nhìn quen mắt vậy nhỉ?"

"Sau này ai nhìn thấy cô ta, đều sẽ nhìn quen mắt." Sau khi Hứa Tư Văn lại uống một cốc trà, phục chế lưu trữ video lại, quét sạch dữ liệu xâm nhập, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Sau đó chậm rãi chế tác một cái video truyền phát tin, đi vòng qua điểm truyền tin của mấy cái thành phố lớn cùng nước ngoài, cuối cùng phát tán cái video này ở các trang web lớn.

Tất cả mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn thủ lĩnh của bọn họ làm xong tất cả mọi chuyện, duỗi duỗi người, quay đầu cười hỏi bọn họ: "Thực đơn buổi trưa trong nhà ăn là cái gì?"

"…!"

Sau này tình nguyện đắc tội Trương tổng, cũng không thể đắc tội thủ lĩnh!

Sau khi tiệc rượu kết thúc, Vũ Khánh Cương liền mang người trở về công ty, chạy đi tìm vợ lấy lòng, nhưng mà người ở bộ kỹ thuật sau khi nhìn thấy một thân trang phục của hắn, từng người từng người cười vang.

Triệu Thục Đình chưa từng khóc to như thế!

Khóc đến không thở ra hơi!

Vốn là đào hố cho người khác, kết quả hố đào xong, rầm rầm!

Người khác còn chưa có nhảy vào, cô ta đã tự mình rơi vào trong đó trước.

Lại nói, bên này cô ta vừa mới tẩy trang xong, nổi giận đùng đùng về tới văn phòng xí nghiệp Triệu thị, vào cửa liền phát hiện bầu không khí là lạ, đợi đến khi lên lầu ra khỏi thang máy, chưa đi đến văn phòng liền thấy ánh mắt của mấy người chỗ thư ký nhìn cô ta rất quỷ dị.

Lúc này Triệu Thục Đình liền phát hỏa, nhưng cũng không ai dám nói với cô ta là nguyên nhân gì!

Mãi cho đến khi em trai gọi điện thoại cho cô ta, mới đầu cô ta cho rằng thằng em lại đòi tiền, nên không nhận, sau đó Triệu Khải Đức gửi tin nhắn cho cô ta, trong đó có một địa chỉ mạng, muốn cô ta mở ra xem, giữa lúc đó thằng em lại điện thoại tới nhưng cô ta không nhận, mở địa chỉ mạng liên kết ra…

Người ở bên trong cô ta biết, đó chính là bản thân cô ta mà!

Là cảnh mà trưa hôm nay cô ta gặp phải, làm cho cô ta hận không thể cứ như vậy quên đi cái hồi ức không tốt đó.

Nhưng bây giờ cái thứ muốn quên đi đó, lại bị lưu truyền sôi sùng sục, click dẫn website đã hơn vạn, lập tức liền muốn đột phá cửa ải mười vạn!

Triệu Thục Đình không phải là danh nhân gì, nhưng cô ta cũng không phải là vô danh tiểu tốt.

Trong giới ai mà không biết ai chứ?

Nhìn quen mắt, tra một cái liền biết nữ nhân trong đó là cô ta!

Triệu Thục Đình giận muốn điên lên, nhấc điện thoại lên liền gọi tới phòng trang điểm, vừa mở miệng chính là chất vấn, chính là điên cuồng gào thét, nhưng phòng trang điểm người ta thề thốt phủ nhận tiết lộ video ra ngoài, hơn nữa thiết kế sư Kim còn nói bởi vì Triệu Thục Đình hóa trang đặc thù, bọn họ cũng đã cắt bỏ ghi chép giám thị, loại hóa tranh sét đánh chết người không đền mạng kia của Triệu Thục Đình, căn bản cũng không thích hợp làm thành video tuyên truyền cho khách hàng xem, không cắt bỏ chẳng lẽ muốn giữ lại tăng lợi tức sao?

Triệu Thục Đình lệnh cho công ty cố vấn pháp luật kiện cáo phòng thiết kế, phòng thiết kế cũng không phải ngồi không, bởi vì bọn họ không thẹn với lương tâm, đồ không phải là bọn họ tiết lộ ra ngoài mà!

Hết chương 127

128. Chương 128: 128. Kết Cục Của Alice

Hai nhà lên quan tòa, dùng tốc độ nhanh nhất, vẻn vẹn hai ngày, liền có kết quả, Triệu Thục Đình thua, bồi thường cho phòng thiết kế một khoản phí tổn thất, lại là một khoản tiền.

Triệu Thục Đình ở trên mạng có thể coi là nổi danh.

Bị người ta lấy cái biệt hiệu: Sơn pháo tiểu thư.

Bởi vì thiết kế sư Kim của phòng thiết kế phát một đoạn văn ở trên mạng, Triệu đại tiểu thư Triệu Thục Đình rõ ràng là một quý nữ nhà giàu, nhưng tính khí lại ngạo mạn mà nóng nảy, một thiên kim tiểu thư đang thật tốt, nhất định phải bảo bọn họ làm thành sơn nữ, tạo hình vừa ra, hoàn toàn là dáng vẻ nhà quê.

Vì vậy, cái ngoại hiệu này trải qua thảo luận của vô số dân trên mạng, liền mới mẻ ra lò đặt ở trên đầu Triệu Thục Đình, làm cho cô ta dù có muốn hái xuống, cũng hái không xuống được.

Đối với việc người ở bộ kỹ thuật vừa thấy hắn liền cười, kỳ thực Vũ Khánh Cương rất tò mò, nhưng mà vợ không giải thích với hắn, hắn cũng liền không hỏi, dù sao thì cười cười cũng không chết người được, hắn cũng biết được sai lầm của mình rồi, trước tiên vẫn là dỗ vợ cho tốt quan trọng hơn.

Hứa Tư Văn không nói, không có nghĩa là người khác liền không biết.

Phùng Tấn Thần tranh thủ tìm ông chủ Vũ một chuyến, cho hắn xem video lưu hành nhất hiện giờ trên internet: Sơn pháo tiểu thư.

Vũ Khánh Cương lập tức hiểu ra!

"Vợ ơi vợ ơi!" Vũ Khánh Cương ôm Hứa Tư Văn không buông tay, cao hứng cũng không biết phải nói lời gì cho tốt.

"Làm gì? Làm gì vậy?" Hứa Tư Văn giãy dụa, nhưng giãy dụa không lại Vũ đại lão hổ, bị ôm chặt vào trong ngực dùng sức bẹp vài ngụm.

"Vợ à, em ghen đi? Sau này anh sẽ chú ý. Nhất định chú ý!" Vũ Khánh Cương vừa nghĩ tới việc vợ buồn bực ăn giấm chua không lên tiếng, còn trả thù trở lại, ôi này! Cảm xúc thật khỏi phải nói rồi!

Chua chua ngọt ngọt chính là tui nè!

"Ai ghen?" Hứa Tư Văn phủ nhận đến cùng: "Em không có!"

"Suỵt…!" Một đám người xem trò vui không trả tiền bên cạnh huýt sáo, vỗ tay, còn có người rõ ràng chụp lại hành động của bọn họ nữa.

"Em không có, anh có, là anh ghen!" Vũ Khánh Cương thuận theo lời vợ, ghen hay không ghen, tự mình biết là được.

Hứa Tư Văn mạnh miệng không thừa nhận mình ghen tị mới chỉnh ác Triệu Thục Đình, nhưng mà Vũ Khánh Cương rất bao dung, y nói cái gì chính là cái đó, ngược lại là náo động đến mức chính y bắt đầu ngại ngùng trước.

Ngạo kiều rầm rì một tiếng, coi như là đã xong cái đề tài này, nhìn một vòng mấy tên xem náo nhiệt không chê chuyện, Hứa Tư Văn nổ súng với bọn họ: "Đều đi làm việc cho tôi, nhìn nữa tháng này sẽ không có tiền thưởng, trong vòng ba phút, không trở về vị trí cũ trực tiếp trừ trợ cấp tháng này!"

Rào!

Thủ lĩnh tức giận rồi!

Mọi người lập tức giải tán.

Hứa Tư Văn ngạo kiều nở nụ cười, dám đắc ý với tôi hả...

Nhưng mà đến buổi tối y liền không cười được, Vũ đại lão hổ giống như ăn thuốc thập toàn đại bổ mà lăn qua lộn lại giằng co hơn nửa đêm, kỹ thuật viên Hứa ban ngày ngạo kiều, khóc thút thít xin tha cũng không được buông.

Ngày hôm sau là cuối tuần, Hứa Tư Văn không đi làm, mà y cũng không có cách nào đi, mùa hè vốn mặc ít, hiện tại khắp toàn thân y từ trên xuống dưới đều là dấu vết Vũ đại lão hổ lưu lại, đi ra ngoài người ta vừa nhìn liền biết là chuyện gì xảy ra, tuy rằng y và Vũ Khánh Cương rất thẳng thắn đối mặt người đời, tuy nhiên da mặt không dày đến nông nỗi dám mang theo một thân vết tích ám muội đi ra ngoài tản bộ nha!

Vũ Khánh Cương cũng không đi làm, trung tâm thương mại mua được tự có đám người Phùng Tấn Thần đi bận tâm, hắn ở nhà trải qua cuối tuần với vợ.

"Tuần này không trở về Hứa gia tập, tuần sau chúng ta lại đi, ở nhà thêm một ngày." Vũ Khánh Cương nấu chút cháo cùng hai cái trứng vịt muối, cho vợ ăn một chút lót lót bụng.

"Em như vầy cũng không thể quay về được!" Hứa Tư Văn chậm rì rì nhấp một hớp cháo, lựa trứng vịt muối ra ăn đến say sưa ngon lành.

Vũ Khánh Cương ăn lòng trắng trứng, còn lòng đỏ cho vợ ăn.

Hai người đang ăn ăn hôn hôn, điện thoại của Vũ Khánh Cương vang lên: "Làm gì vậy? Đang ăn cơm."

"Ông chủ, Alice đến, đang ở cửa, bảo vệ không cho vào, cô ta ở đó hô to gọi nhỏ nhất định phải gặp anh."

"Bảo cô ta biến xa một chút đi, ông không rảnh dây dưa với cô ta." Vũ Khánh Cương nói xong liền cúp điện thoại, con ả kia còn dám nhảy ra đây, hắn không đi bỏ đá xuống giếng là tốt lắm rồi, người dám lái xe đụng hắn với vợ, nếu không phải xem cô ta là nữ, thì đã sớm ra tay đánh cô ta rồi.

"Ai vậy?" Hứa Tư Văn ngậm cái muỗng hiếu kỳ.

"Tiểu Phùng, có một tên ngốc phạm tới, hắn không biết phải làm sao." Vũ Khánh Cương không muốn để cho vợ biết chuyện của con ả kia, đỡ phải phiền lòng.

"Ồ." Chuyện của Đông Bắc Hổ, Hứa Tư Văn không quá cảm thấy hứng thú.

"Vợ à, tuần sau chúng ta trở về, thuận tiện đón con gái nhỏ tới đây chơi mấy ngày đi?" Vũ Khánh Cương thời thời khắc khắc biểu lộ ra địa vị ba hai của tiểu Nữu Nữu.

Mỗi ngày đều phải trò chuyện video với con nhóc, ngay cả ba mẹ vợ cũng xếp sau một bậc.

"Được!" Hứa Tư Văn ăn uống no đủ, liền nằm lỳ ở trên giường, lên mạng tán gẫu liên hệ tin tức với Trương Lam Hà cách nửa vòng trái đất.

Vũ Khánh Cương đem một chút cháo còn dư lại uống sạch sành sanh, trứng vịt muối cũng quét sạch, bưng xuống cọ rửa sạch sẽ sau đó trở về làm ổ với vợ thành một khối.

Hai người ở nhà trải qua cuối tuần, bên ngoài đã náo động đến loạn xị bát nháo.

Bởi vì Ada phá sản, Alice đã từ lâu không có đồng nào trên người, may mà lúc đó trên người còn có chút đồ trang sức đáng giá, trước khi tịch thu tài sản, cô ta cũng nhanh chóng chuyển ra một khoản tiền mặt, mới có tiền tài phòng thân.

Nhưng mà bình thường cô ta tiêu tiền như nước hưởng thụ quen rồi, đột nhiên trở nên không còn gì cả, không thích ứng được, tuyệt đối không thích ứng được.

Vốn là mười mấy vạn, nếu cô ta bớt xài một chút, hoặc là tìm một huyện thành nhỏ không thu hút, có thể thoải thoải mái mái sống hết đời.

Có không tốt nữa, thì mua một căn phòng ở rồi cho thuê, sống bằng tiền cho thuê phòng, thuê đất, cũng có thể có khoản tiền thu.

Nhưng Alice cô ta không có cái đầu óc đó!

Tìm khách sạn liền trực tiếp bao một căn phòng nửa năm, mới đầu còn ổn, có ăn có uống, còn có thể đi ra ngoài mua sắm dùng tiền phát tiết oán hận trong lòng, không đến một tháng liền thấy đáy, may mà tiền thuê phòng nửa năm đã sớm thanh toán.

Thế nhưng trong túi không có tiền ngay cả ăn cơm cũng thành vấn đề, mới đầu thì vẫn giống như trước kia, sau đó liền hạ thấp tiêu chuẩn ăn thức ăn thông thường, lại sau đó nữa, bữa sáng cung cấp miễn phí cô ta cũng đi ăn, đến bây giờ, ngoại trừ bữa sáng cung cấp miễn phí, cô ta không hề còn tiền ăn cơm!

Tình trạng quẫn bách một ngày ăn một bữa cơm, khiến Alice càng thêm giận không nhịn nổi.

Trùng hợp ngày đó gặp Triệu Thục Đình, bạn bè và vân vân trước kia, đều đã tuyệt giao với Alice, Alice ăn canh bế môn (không cho vào cửa) vô số lần mới biết được lúc này mình đã không giống ngày xưa.

Có điều lúc gặp được Triệu Thục Đình, cô ta lại có ý nghĩ mới.

Lúc cô ta không có chuyện gì, liền ở đối diện cao ốc VT nhìn, cô ta luôn hi vọng người ở bên trong, vừa ra cửa liền bị xe đụng chết.

Nhưng mà mỗi ngày đến xem, mỗi ngày đều thất vọng.

Lúc gặp phải Triệu Thục Đình, đúng lúc Triệu Thục Đình đang cùng một nữ sinh xì xào bàn tán ở một nơi yên tĩnh, nói gì cô ta đều nghe được, cô bé kia cô ta cũng đã gặp qua, từng gặp qua nhiều lần ở cửa ra vào cao ốc VT.

Hóa ra cô bé kia là bà con xa của Trương gia, có điều cũng không phải thứ gì tốt, Triệu Thục Đình tìm cô bé đó trà trộn vào công ty phần mềm Hà Văn, muốn lấy được dữ liệu, còn nói cái mô-đun dữ liệu kia, hiện tại giá trị liên thành.

Cái phần mềm kia Alice biết, nhà cô ta cũng bởi vì cái này mới nghèo túng, đều là do nam hồ ly tinh Hứa Tư Văn kia!

Vì vậy, xung phong nhận việc chạy đi tìm Triệu Thục Đình, mới đầu dáng vẻ Triệu Thục Đình còn lạnh nhạt, bởi vì Ngải gia đã ngã, Alice vốn đã không được người ta để mắt đến cỡ nào, hiện tại thì càng coi thường.

Nhưng mà Alice chính là đồ não tàn đó!

Người xem qua nhiều kịch não tàn như vậy, ăn nhiều miếng não tàn như vậy, vẫn cứ vẽ ra một cái bánh mì loại lớn đủ cho quý nữ tinh anh rùa vàng Triệu Thục Đình này động tâm!

Đồng thời tự xưng chức quân sư quạt mo, giúp Triệu Thục Đình bày mưu tính kế.

Mới đầu Triệu Thục Đình còn thật sự mượn danh nghĩa tập đoàn Đông Bắc Hổ, chiếm được một chút chỗ tốt, sau đó Triệu Thục Đình nếm được ngon ngọt cũng cho Alice một ít ngon ngọt, còn giúp Alice sang tay một ít đồ trang sức châu báu mà Alice âm thầm giấu đi, chính Alice bán không được giá cao, nhưng Triệu Thục Đình thì có thể!

Hai người hợp tác vui vẻ, mãi cho đến khi Hứa Tư Văn sắc bén phản kích, Triệu Thục Đình xấu mặt, danh tiếng xuống dốc không phanh, ngoại trừ nhắm vào phòng trang điểm, ngay cả Alice cũng không được chỗ tốt, bị người Triệu Thục Đình phái đi thiếu chút nữa đuổi ra khỏi khách sạn.

Cho dù không đuổi ra ngoài, cũng cầm đi tất cả tiền mặt trên người Alice, ai bảo Alice cũng từng lấy lợi ích từ chỗ Triệu Thục Đình chứ.

Triệu Thục Đình đây là muốn lấy lợi ích về mà thôi.

Trong túi Alice không có tiền, nhưng cô ta không dám đi tìm Triệu Thục Đình, bởi vì cô ta biết Triệu Khải Đức rất tàn nhẫn.

Không thể tìm ai thì dứt khoát hoặc là không làm, chạy đến cửa lớn Đông Bắc Hổ khóc lóc om sòm chơi xấu cãi lộn, bảo là muốn gặp Vũ Khánh Cương, tâm lý đã chuẩn bị sẵn liều mạng.

Phùng Tấn Thần tự mình gọi điện thoại cho bảo vệ, trực tiếp cho người báo cảnh sát, kiện Alice các loại tội danh quấy rầy công ty làm việc, nhiễu loạn trị an công cộng.

Sau khi cảnh viên trị an đến, trực tiếp lôi người đi, đồng thời nhắc nhở Alice, sau này cách cửa lớn Đông Bắc Hổ xa một chút, không thì phải giam giữ hình sự cô ta.

Alice vừa khóc vừa gào, cảnh viên cũng không chịu nổi, nhanh chính dẹp đường hồi phủ, cách người phụ nữ điên này xa xa.

Cũng không biết có phải là có người cố ý làm chuyện xấu hay không, cố tình có hai phóng viên đuổi kịp, Alice đổi trắng thay đen cái gì có không có cô ta đều dám nói với phóng viên.

Lúc Phùng Tấn Thần còn chưa biết, hai phóng viên đó cũng đã viết xong tư liệu trực tiếp, ngày hôm sau, một loạt tiêu đề liên quan tới ông chủ tập đoàn Đông Bắc Hổ ỷ thế hiếp người, ức hiếp thiếu nữ, làm giàu bất nhân vân vân nghe sởn cả tóc gáy liền xuất hiện trên trang nhất hai tờ báo nhỏ, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt người ta!

Chưa tới giữa trưa liền lan ra trên internet, cách ngày liền có mấy tờ báo lớn cũng đăng chuyện này, còn mẹ nó chính là tiêu đề nữa!

"Tìm đánh đi?" Lúc Vũ Khánh Cương biết được tức đến mũi đều lệch rồi!

"Đừng nóng giận, không phải chúng ta có luật sư sao? Theo lệ mà làm!" Hứa Tư Văn cũng biết chuyện càn quấy của Alice, có điều y cảm thấy không cần phải tính toán với cô ta, không phải còn có pháp luật sao? Bây giờ không ai cho cô ta chỗ dựa, xem cô ta còn làm sao trái pháp luật.

Cùng ngày Trương Triêu Dương liền bị ông chủ Vũ điều đến Lan châu, đi cùng hắn còn có luật sư của nhóm hắn, một tờ đơn kiện, Alice liền bị kiện lên tòa án.

Cô ta cũng coi như là làm đến cùng.

Kết quả cuối cùng ra sao, Hứa Tư Văn không hỏi, Vũ Khánh Cương cũng chưa nói, vào thứ sáu hôm đó hai người liền nghỉ việc, gói ghém quần áo trở về Hứa gia tập, xem con gái Nữu Nữu của bọn họ.

Chỉ có mấy phóng viên ngẫu nhiên có thể nghe được một ít tiếng gió, nói trong một phòng giam nữ nào đó, có một cô ngốc luôn nói mình là thiên kim đại tiểu thư, dáng vẻ rất cao ngạo rắm thối, thế nhưng mỗi lần nói như vậy, đều sẽ bị mấy chị đại trong đó xử lý…

Hết chương 128

129. Chương 129: 129. Nhà Có Con Gái Nhỏ

Nếu nói, trước khi bọn họ kết hôn, đứa nhỏ đã đưa đến danh nghĩa bọn họ làm con nuôi, hoặc là nói, là làm con nuôi dưới danh nghĩa Hứa Tư Văn.

Nhưng mà mãi cho tới bây giờ, hai người bọn họ còn chưa từng tiếp xúc thế nào với đứa nhỏ, nhiều nhất chỉ là lúc về Hứa gia tập, chơi đùa với cô nhóc một trận thôi.

Hứa Tư Văn người cũng như tên, hào hoa phong nhã, không khác biệt lắm với ba Hứa và anh trai Hứa, cô nhóc không xa lạ gì với y; nhưng mà Vũ Khánh Cương thì khác, nhà Vũ Khánh Cương có ba đứa con trai, từ nhỏ đánh tới lớn, thi rớt, đánh! Ở bên ngoài gây chuyện, đánh! Không nghe lời, càng phải đánh!

Tóm lại một câu: roi vọt sinh ra hiếu tử.

Cũng bởi vì Vũ gia có ba đứa con trai, từ nhỏ đã nhảy nhót tưng bừng, đều đánh đến chắc nịch, cũng đã quen rồi.

Nhưng tiểu Nữu Nữu không giống vậy, cô nhóc đặc biệt thông minh, lại nghe lời, bề ngoài đáng yêu, cãi lại ngọt, nhí nha nhí nhảnh đặc biệt biết bán manh, bắt đầu từ lần đầu tiên Vũ Khánh Cương ôm cô nhóc, liền không buông được đứa con gái này!

Theo đó, anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa cũng đặc biệt nhớ cô bé, cứ cách một khoảng thời gian liền làm một đống thứ bảo Vũ Khánh Cương gửi qua.

Trải qua nỗ lực không ngừng, bây giờ, lúc tiểu Nữu Nữu nhìn thấy ba hai là Vũ Khánh Cương, còn thân thiết hơn so với ba nhỏ là Hứa Tư Văn nhiều.

"Ba hai!" Cô nhóc giống như gió thổi quét tới, trực tiếp nhào vào lòng Vũ Khánh Cương, ôm cổ Vũ Khánh Cương không buông tay.

"Ngoan quá!" Vũ Khánh Cương thỏa mãn!

Đóa hoa nhỏ thảo nguyên của cả hai nhà, Vũ gia và Hứa gia, lại thân cận với hắn như vậy, hắn có thể không vừa lòng sao.

"Ba nhỏ!" Cho dù thích nhất là ba hai, cơ mà cũng phải chào hỏi ba nhỏ.

"Ừm, ba mẹ đâu?" Hứa Tư Văn trở về cầm theo bao lớn bao nhỏ đi vào nhà, không thấy ba Hứa mẹ Hứa, cũng không thấy anh hai chị hai, sao lại chỉ có một mình đứa nhỏ?

"Ở bên trong làm đồ ăn!" Nhóc con biết hôm nay ba hai với ba nhỏ quay về, cho nên thật sớm liền tự mình canh giữ ở cửa.

"Phải không?" Hứa Tư Văn như một làn khói chạy vào nhà bếp, Vũ Khánh Cương một tay ôm con gái, đồng ngôn đồng ngữ với cô bé, một tay mở cốp xe sau ra, ôm một cái rương hành lý lớn xuống, mang đứa nhỏ mang valy đi vào trong phòng Hứa Tư Văn.

Thật sự quen cửa quen nẻo.

"Con gái à, qua bên kia ở hai ngày với ba hai và ba nhỏ được không?" Vũ Khánh Cương bắt đầu dụ dỗ cô nhóc.

"Chỗ đó của hai người thú vị không?" Cô nhóc lớn như vậy, nơi xa nhất từng đi, chính là nhà ngoại tổ.

Cảm thấy chỗ chơi vui nhất, chính là công viên giải trí vườn trẻ.

"Thú vị! Rất thú vị!" Vũ Khánh Cương lập tức gật đầu, chơi không vui cũng phải làm cho vui: "Trong nhà của ba hai với ba nhỏ, có cầu trượt, có đu quay, còn có xe hơi nhỏ, loại mà con có thể lái đó, muốn mấy chiếc có mấy chiếc!"

Sau khi nhận con nuôi, Vũ Khánh Cương liền cho người làm sắp xếp một đống thứ dỗ con nít, toàn bộ người của tập đoàn đều biết ông chủ bọn họ nhận một tiểu thiên kim làm con nuôi trên danh nghĩa, ông chủ làm ba hai, còn một ông chủ khác làm ba nhỏ.

Trong đó có một cái, chính là phỏng theo ô tô chân chính, tỉ lệ thu nhỏ, chế thành ô tô con nít, có thể cho đứa nhỏ năm đến mười tuổi lái xe chạy khắp nơi, hơn nữa còn có một cái dụng cụ điều khiển từ xa, ở trong tay gia trưởng, bất luận đứa nhỏ chạy bao xa, hoàn toàn có thể điều khiển xe từ xa trở về.

Vũ Khánh Cương vừa nhìn thấy cái này liền sáng mắt lên, gọi một cuộc điện thoại vượt đại dương, yêu cầu cái chỗ làm Land Rover cho hắn, nhất định phải dựa theo hình thức xe của hắn, toàn bộ làm thành phiên bản mà con nít có thể lái được, còn phải có điều khiển từ xa!

Bên kia chưa từng nhận đơn đặt hàng như vậy, nhưng vị này cũng coi như là một trong những cổ đông, bất đắc dĩ, liền tìm Thân vương điện hạ thỉnh cầu, Thân vương điện hạ cũng không nghĩ tới yêu cầu đầu tiên của Vũ Khánh Cương, lại kỳ quái như thế.

Không thể làm gì khác hơn là bảo người đem hết toàn lực hoàn thành nhiệm vụ này, dù sao lúc đó Vũ Khánh Cương chính là cái gì cũng không làm khó hắn, liền cho bốn con cá ngân còn sống, để cho hắn mang về, cứu người yêu một mạng.

Qua lâu như vậy, tin tức truyền qua bên kia, đồ đã gần như xong rồi, nói chỉ còn lại khoản đo đạc sau cùng, sau đó là có thể đưa cho Vũ Khánh Cương, lúc nhập cảnh, điền vào phiếu đều là đồ dùng đặc thù.

Ai bảo tấm thép cũng dựa theo tiêu chuẩn xe tăng mà làm chứ.

"Xe đẩy ạ?" Tiểu Nữu Nữu không hiểu lắm, bé chỉ từng ngồi xe đẩy nhỏ của con nít thôi, là loại xe đạp của con nít, bánh xe phía sau có hai cái bánh nhỏ phụ trợ.

Vũ Khánh Cương chỉ chỉ cái xe mình lái tới: "Giống như của ba hai, chỉ là nhỏ đi một chút, vừa vặn cho con lái."

Mắt tiểu Nữu Nữu sáng rực lên!

Cơm nước xong, Hứa Tư Văn liền uyển chuyển biểu thị, muốn đón Nữu Nữu đến Lan châu ở hai ngày, bởi vì quốc tế thiếu nhi sắp đến rồi.

"Hai người thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?" Hứa Gia Văn nhìn hai chồng chồng đối diện, có chút không dám tin tưởng.

"Nghĩ kỹ." Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương quả thực là trăm miệng một lời.

"Được!" Người làm mẹ là Trình Mỹ Lệ lại rất cam lòng: "Vừa vặn mấy ngày này phải bận rộn thu lúa mạch, tuy rằng đều là máy móc làm, nhưng cũng phải có người nhìn mới được, hai đứa chăm nó cũng được, hai ngày nay trước hết chị đóng cửa hàng, bận xong mấy ngày nay rồi lại mở cửa hàng cũng như nhau, đứa nhỏ liền nhờ hai người tụi em vậy!"

Mắt thấy mùa lúa mì vụ đông ở Hứa gia tập sắp sửa thu hoạch, thu xong lúa mì vụ đông lập tức phải dẫn nước vào trồng lúa nước, giành giựt chính là thời gian này.

Mỗi lần nông vụ bận rộn, người một nhà đều bận bịu chân không chạm đất, nhưng trước đây có Nữu Nữu ở đó, chung quy phải phân một người để trông đứa nhỏ, vốn là năm ngày liền có thể làm xong, có cô nhóc, thì phải bảy tám ngày mới có thể làm xong hết.

"Nếu không thì hai người bọn em ở lại hỗ trợ đi?" Vũ Khánh Cương biết được tầm quan trọng của việc thu hoạch hoa màu đã chín, lo lắng người trong nhà không làm kịp.

"Không cần! Đều có máy thu gặt rồi, chỉ là cho người lái xe chạy tới chạy lui, mệt cũng không phải mệt, chính là chiếm nhân thủ, hai đứa chăm Nữu Nữu là được, bọn chị không có thời gian qua quốc tế thiếu nhi với con nhóc, vừa vặn hai đứa có thời gian, dắt đi dắt đi!" Trình Mỹ Lệ ước gì có người hỗ trợ dắt đứa nhỏ, nếu bốn người lớn đều xuống ruộng mà nói, năm ngày bảo đảm có thể hoàn thành.

Lại nói, dù sao cũng đã cho Tư Văn làm con gái nuôi, cũng phải để đứa nhỏ thân cận với y nhiều một chút, tương lai lớn lên mới không xa lạ.

Vũ Khánh Cương không ngờ dễ dàng như vậy liền nhận được quyền tạm thời nuôi nấng con gái nhỏ, Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút cũng hiểu, nhân thủ trong nhà vốn đã không nhiều, nếu lại phân ra một người để trông con nít, không phải là không làm kịp sao!

Y cũng muốn giúp một tay, thế nhưng ba Hứa với mẹ Hứa cũng nói không cần y, bảo y với Vũ Khánh Cương chăm tiểu Nữu Nữu qua ngày quốc tế thiếu nhi là được.

"Tiểu Nữu Nữu, con trải qua quốc tế thiếu nhi với ba hai và ba nhỏ có được hay không? Chờ con qua hết lễ, mẹ với ba lại đi đón con về." Trình Mỹ Lệ thương lượng với cô con gái nhỏ của mình.

"Dạ được!" Tiểu Nữu Nữu không nói hai lời liền đồng ý, đặc biệt thẳng thắn dứt khoát!

Lúc này đến phiên mấy người lớn kinh ngạc, hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy à?

"Sao mẹ vừa nói con liền đồng ý rồi?" Trình Mỹ Lệ hiếu kỳ!

"Người lớn mọi người đều rất bận bịu, không ai chơi đùa với Nữu Nữu, Nữu Nữu đành phải tự mình tìm người chơi đùa thôi! Nhà của ba hai với ba nhỏ Nữu Nữu còn chưa từng tới nữa." Cô nhóc tự có một phen đạo lý giảng giải với mấy người lớn: "Hơn nữa mọi người bận bịu, Nữu Nữu cũng không giúp được, còn cần một người chăm Nữu Nữu, nếu con đến nhà ba hai với ba nhỏ, có thể có người chơi đùa với con, còn có thể

qua ngày quốc tế thiếu nhi!" Cô nhóc nhớ tới những lúc bận rộn, vừa thức dậy là mấy người lớn trong nhà đều là dáng vẻ vội vã, bé không hiểu tại sao, nhưng biết không thể quấy rối người lớn làm việc, nhưng mà một mình thì cô nhóc cũng rất cô đơn, ba hai nói chỗ của ba có thật nhiều thứ tốt, đều là cho Nữu Nữu, vậy Nữu Nữu liền ở với ba hai và ba nhỏ hai ngày là được rồi!

Không nghĩ tới cô nhóc lại thông tình đạt lý như vậy, đối với Hứa Tư Văn mà nói, đứa nhỏ biết điều như vậy, y thực sự là đau lòng cho cô nhóc; mà Hứa Gia Văn cùng Trình Mỹ Lệ lại âm thầm buồn bực không thôi, con nhóc này từ lúc nào lại dễ nói chuyện như vậy?

Mẹ Hứa ôm chầm tiểu Nữu Nữu cười khen: "Vẫn là cháu gái bà hiểu chuyện." Ba Hứa cũng từ ái nhìn cháu gái nhỏ, đứa bé nhỏ như vậy đã biết điều đến thế, thực sự là hiếm thấy mà!

Chỉ có Vũ Khánh Cương âm thầm nháy mắt lẫn nhau với con nhóc, Vũ Khánh Cương chính là hứa hẹn một chiếc xe hơi nhỏ với nhóc, mới khiến cô nhóc gật đầu trở về với hắn đó.

Tuy rằng cô bé làm người trong cuộc, đã đồng ý, nhưng mẹ ruột Trình Mỹ Lệ cũng không dám tin tưởng tiểu ma nữ nhà cô sẽ thật sự ngoan ngoãn đi cùng với ba hai và ba nhỏ, cho dù đi theo, đến nơi cũng sẽ ầm ĩ lên. "Hai ngày này trước hết hai đứa nhớ kỹ giờ làm việc và nghỉ ngơi của Nữu Nữu, chị sẽ chuẩn bị tốt cho nó, đến lúc đó hai đứa chăm nó." Trình Mỹ Lệ bắt tay phòng hờ giúp hai chồng chồng: "Nói rõ trước, qua ngày quốc tế thiếu nhi rồi mới trả lại nha!"

"Vâng!" Vũ Khánh Cương ước gì vĩnh viễn không cần trả lại đó chứ. "Dạ được chị hai." Hứa Tư Văn cũng vui vẻ chăm cô bé.

Vì thế, hai ngày này hai chồng chồng đều là loay hoay xung quanh cô nhóc với Trình Mỹ Lệ, Hứa Tư Văn nhớ rõ thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô bé, Vũ Khánh Cương thì nhớ kỹ các loại yêu cầu ăn uống của cô bé.

Buổi tối Vũ Khánh Cương kề tai nói nhỏ với Hứa Tư Văn: "Ai nha má ơi! Hiện tại nuôi một đứa trẻ sao lại phiền toái như thế? Hồi đó anh đều thả rông giống như chăn dê vậy, một đám trẻ con cả ngày lên núi xuống sông leo cây lấy tổ chim, ăn bánh mì loại lớn kẹp dưa muối, cũng không thấy phát triển lệch mà?" Kỳ thực Hứa gia cũng không nuông chiều tiểu Nữu Nữu bao nhiêu, thế nhưng đối với Vũ Khánh Cương mà nói thì đây đã là rất nuông chiều rồi. "Cơ mà một bé gái, cũng có thể mềm mại mà nuôi." Không chờ Hứa Tư Văn trò chuyện với hắn, chính hắn đã phản bác mình trước.

Vũ gia ba đời đều không có một đứa con gái, thật vất vả có một đứa như thế Vũ Khánh Cương cảm thấy nuôi thế nào cũng không quá phận. "Em cũng chưa từng nuôi con nít, cũng không biết phải nuôi thế nào mới thích hợp, ngày mai lại chăm cùng với chị hai một ngày, ngày hôm sau chính là hai chúng ta đơn độc chăm nó đó!" Kết thúc một ngày Hứa Tư Văn cũng bị dằn vặt quá chừng, lần đầu tiên ở cùng con nít cả ngày, vấn đề của con nít thật là thiên kỳ bách quái. "Ừm, hai ta nên nuôi con bé thật tốt, trẻ con rất tốt mà." Vũ Khánh Cương chép chép miệng, Hứa Tư Văn nở nụ cười, người nhà họ Vũ đều đặc biệt thích tiểu Nữu Nữu, thích đến mức Vũ Phẩm Tường cũng nhắn tin oán trách y, nói bây giờ mẹ cậu có thứ tốt chỉ biết cho cháu trai, cháu trai không dùng được liền cho em gái nhỏ, sau đó là chị dâu tương lai, rồi lại nhớ tới Hứa Tư Văn…

Hết chương 129

130. Chương 130: 130. Con Nít Không Khó Nuôi

Hai người ba thành thực, chính thức tốt nghiệp vào buổi sáng thứ hai, lúc trở về một cái rương hành lý, lúc đi lại mang tới bốn cái.

"Nếu thật sự chống đỡ không được, liền gọi điện thoại cho mẹ, mẹ đi đón nó." Mẹ Hứa nhìn con trai út mang theo đồ vật lên xe, Vũ Khánh Cương ôm tiểu Nữu Nữu tạm biệt mọi người, trong lòng có chút quái lạ, tựa như con gái lại mặt vậy…

"Mẹ yên tâm, bọn con nhất định chăm sóc tốt đứa nhỏ!" Vũ Khánh Cương ôm cô nhóc, rốt cuộc có thể cảm nhận được cảm giác không muốn nhận con nuôi của Hứa Tư Văn.

Đây còn chưa phải là mẹ nó, mà chỉ là bà nội nó thôi đó, nếu như Trình Mỹ Lệ cũng lưu luyến không rời giống như mẹ Hứa, Vũ Khánh Cương nên cân nhắc có phải cần hủy bỏ việc nhận con nuôi không.

"Yên tâm yên tâm, một trăm lần yên tâm." Trình Mỹ Lệ làm mẹ ruột, lại ước gì tiễn nhóc yêu tinh mệt người này đi.

Biểu tình cô nhóc đặc biệt nghiêm túc nói lời tạm biệt với mấy người lớn: "Hẹn gặp lại hẹn gặp lại! Nữu Nữu sẽ còn trở về!"

Bốn vị gia trưởng: "…!"

Nhóc con này xem phim hoạt hình nhiều quá rồi…

Hình ảnh khóc bù lu bù loa khó bỏ khó phân trong tưởng tượng của Hứa Tư Văn căn bản là không có xuất hiện, bốn đại gia trưởng thở phào nhẹ nhõm, cô nhóc ngoan ngoãn được ôm lên xe, bởi vì Vũ Khánh Cương phải lái xe, cho nên Hứa Tư Văn phải ôm cô nhóc.

"Ba nhỏ, con có thể tự mình ngồi không?" Cô nhóc quay đầu nhìn hồi lâu, phát hiện ba hai với ba nhỏ đều có chỗ ngồi, tại sao nó lại bị ôm?

"Vì sao muốn tự mình ngồi?" Hứa Tư Văn ôm cô bé kỳ thực còn rất vui vẻ, cô nhóc nho nhỏ mềm mại đặc biệt thích, dựa sát ở trong lồng ngực mình, khiến mình tự nhiên sinh ra một loại trách nhiệm được toàn tâm ỷ lại.

"Bởi vì hai người đều có chỗ ngồi, tại sao con không có? Con cũng là một người, cũng trưởng thành rồi, lại nói, nam nữ thụ thụ bất thân, bảy tuổi không thể ăn cùng bữa!" Cô nhóc nói chuyện nghiền ngẫm từng chữ một còn mang theo âm kéo dài, ngôn ngữ trẻ con phối hợp với cô nhóc rung đùi đắc ý, rất khôi hài.

"Nói lung tung cái gì đó?" Hứa Tư Văn cũng nhịn không được nở nụ cười: "Ba là ba nhỏ của con, làm sao còn thụ thụ bất thân hả? Con còn chưa tới bảy tuổi đâu!"

"Con muốn tự mình ngồi!" Tiểu Nữu Nữu phát hiện không thể thuyết phục ba nhỏ, dứt khoát cũng không nói đạo lý với ba nhỏ nữa, đổi thành phương pháp của con nít, giống như kẹo mạch nha không được như ý thì dây dưa không bỏ, muốn tự mình ngồi một chỗ.

Một khi con nít mà kiên trì, liền không nhận lý lẽ, nhất định phải đạt được mục đích.

Hứa Tư Văn áp chế không nổi nó mà!

"Nữu Nữu đừng nghịch!" Luống cuống tay chân: "Cương tử, làm sao bây giờ hả?" Một bên phải chiếu cố an toàn của cô nhóc, còn vừa phải ôm nó cho đừng ngã, đây chính là đang chạy trong xe đó.

"Chị hai quá có nhãn lực, đã sớm chuẩn bị tốt ghế dựa gì đó cho nó, để ở sau xe, tìm một vị trí dừng xe, lấy ra làm cho nó đi." Vũ Khánh Cương vẫn luôn cong môi, cô nhóc nhỏ quá nghịch.

Vũ Khánh Cương cầm ghế dựa cho trẻ em đặt ở ghế sau, Hứa Tư Văn lo lắng cô nhóc, cũng từ ghế phó lái ngồi xuống ghế sau, lúc này có chỗ ngồi riêng, tiểu Nữu Nữu không quậy nữa, nhìn phong cảnh phía ngoài cũng vui vẻ, bây giờ nó nhìn thấy vẫn là cảnh sắc quen thuộc ở Hứa gia tập.

Hứa Tư Văn ở một bên run sợ trong lòng nhìn nó, lần đầu dắt theo con nít, trong lòng Hứa Tư Văn bồn chồn!

Nếu không phải Vũ Khánh Cương vỗ ngực nói, hắn là từ nhỏ chăm ba thằng cháu trai lớn lên, thì y còn thật sự không dám đón cô nhóc về, làm con gái trên danh nghĩa là tốt lắm rồi, thật sự tự mình nuôi, Hứa Tư Văn cảm thấy mình khẳng định không có lý tưởng xa như vậy.

Mới đầu còn ổn, đều là phong cảnh quen thuộc, tiểu Nữu Nữu còn tràn đầy phấn khởi, nhưng sau đó lên quốc lộ thì không được, hoàn cảnh xa lạ, cảnh sắc không ngừng biến đổi, khiến trong lòng tiểu Nữu Nữu hoảng sợ, dù sao thì mới hơn năm tuổi một chút, nếu bên cạnh không phải người quen thuộc, đã sớm khóc lên.

Nhưng mà bây giờ không khóc, cũng không khác gì lắm so với khóc.

"Làm sao thế này?" Hứa Tư Văn thời thời khắc khắc đều nhìn cô nhóc, hiện giờ bộ dạng cô nhóc muốn khóc lại không khóc, tim Hứa Tư Văn lập tức liền treo lên.

"Nơi này là nơi nào?" Nói chuyện cũng mang tiếng khóc.

"Đây là quốc lộ đó!" Hứa Tư Văn trả lời rất chính quy.

"Con không biết nơi này!"

Hứa Tư Văn: "..."

"Con gái à! Đây là đường cái, con có thể biết hết tất cả đường cái sao?" Vũ Khánh Cương từ trong gương chiếu hậu nhìn thấy vợ luống cuống, biết người chưa từng chăm con nít, rất dễ dàng bị những lời này của con nít làm khó, đặc biệt là lúc cô bé chu mỏ trong mắt chứa nước mắt, vợ không có biện pháp không có nghĩa là hắn cũng bó tay.

"Đường cái ạ?" Cô nhóc bị dời lực chú ý đi.

"Đúng vậy!" Vũ Khánh Cương vừa lái xe vừa nói lung tung với cô nhóc, một lớn một nhỏ còn thật sự có thể nói chuyện.

Hứa Tư Văn thấy cô nhóc cao hứng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, y thật là sợ nó cong miệng nhỏ lên oa oa khóc lớn mà!

Kỳ thực phong cảnh dọc theo đường đi đại khái giống nhau, nhìn quá nhiều dĩ nhiên là mệt mỏi, cô nhóc trò chuyện với ba hai rất vui, nhưng chung quy là tuổi còn nhỏ, nửa ngày đường xe, lại bởi vì lần đầu dẫn theo con nít ở trên xe, cũng không dám lái quá nhanh, nên đi tới một ngày, buổi trưa cũng là ngừng xe ở ven đường, lên một sườn núi phong cảnh tú lệ nở đầy hoa dại, làm một bữa cơm dã ngoại.

Cô nhóc lần đầu tiên cùng người lớn đi dã ngoại ăn cơm, cho cái gì ăn cái đó, thế mà lại không có kén ăn.

Vũ Khánh Cương liền đắc ý với Hứa Tư Văn: "Em xem xem, con gái anh rất tốt, chị hai chính là hù dọa thôi, con bé cái gì cũng không chọn, cho cái gì ăn cái đó."

"Còn dễ hầu hạ hơn so với anh!" Hứa Tư Văn không nhìn tới bộ dạng đắc ý của Vũ Khánh Cương, hắn còn có mặt mũi nói con nít nữa, chính hắn còn kén ăn kìa.

Buổi trưa nói là bữa cơm dã ngoại kỳ thực cũng không ăn bao nhiêu, chủ yếu là nghỉ ngơi chốc lát, hoạt động thân thể một chút, ngồi xe đến giữa trưa, người cũng ngồi đến cứng đờ.

Vũ Khánh Cương dắt cô nhóc chơi đùa dưới tàng cây tại biển hoa vui đến quên trời đất, Hứa Tư Văn an vị ở một bên nhìn hắn dẫn đứa nhỏ chơi đùa, cảm giác đặc biệt tốt đẹp!

Giấc ngủ trưa chỉ có cô nhóc hưởng thụ, Hứa Tư Văn ôm nó, Vũ Khánh Cương thu thập một phen, lái xe trở về, buổi chiều liền đến biệt thự.

Không đến công ty, mấy ngày nay hai người bọn họ đều dự định ở với con gái, trong công ty cũng không có việc gì lớn, những người dưới tay Vũ Khánh Cương, lúc cần đến ông chủ là hắn thì ít, còn những lúc không cần đến hắn, tương đối chiếm đa số...

Hứa Tư Văn thì lại là vì có Trương Lam Hà ở đó, hắn ta ký kết vài đại lý ở nước ngoài, phí đại lý kiếm được ào ào chảy vào túi Hứa Tư Văn, tất cả người trong công ty đều tăng lương gấp đôi tiền thưởng đầy tay.

Đồng thời vì để tránh cho có người vây đuổi chặn đường Hứa Tư Văn, bọn họ liền dứt khoát không đến công ty, công ty nghỉ làm!

Lý do ư?

Đây không phải là cuối tháng năm sao?

Trải qua ngày quốc tế thiếu nhi đi nha thân ái!

Sau khi đến nơi, tiểu Nữu Nữu nhìn kiến trúc xa lạ tràn đầy phấn khởi, biệt thự này là thiên về phong cách châu Âu, cho nên thoạt nhìn có một chút ý tứ như tòa thành trong đồng thoại, lại bởi vì non xanh nước biếc, càng thêm một nét thần bí.

"Con gái, nơi này là của chúng ta, thế nào?" Vũ Khánh Cương thấy vẻ mặt cô nhóc hưng phấn, cảm thấy con gái chính là tri kỷ, cũng yêu thích nơi này giống với ánh mắt của mình.

Cũng không phải như người khác nói, hẻo lánh, yên tĩnh, đó đều là không có chuyện gì mà phát bệnh.

"Thích!" Hiện giờ đầy đầu cô nhóc là truyện cổ tích đã xem qua, chệch đường ray nghiêm trọng với hiện thực.

"Đi thôi!" Vũ Khánh Cương dẫn theo vợ con gái trở về hang hổ.

Sân trước biệt thự cũng rất lớn, Hứa Tư Văn đã sớm trồng chút hoa cỏ cây cối trong sân, cây là cây ăn quả, ông chủ Vũ nói, hoa nở ra dễ nhìn, còn có thể kết quả ăn.

Còn hoa, Hứa Tư Văn chọn hoa mẫu đơn hoa thược dược hoa kim ngân, cúc vàng cúc trắng oải hương, lúc đó Vũ đại lão hổ không rõ ý nghĩa, Hứa Tư Văn giải thích cho hắn nghe: "Mấy loại hoa này, vừa có thể làm thuốc vừa có thể pha trà."

Cô nhóc đặc biệt thích nhà mới!

Hứa Tư Văn dắt cô nhóc xem xung quanh một chút, quen quen đường, đồng thời nói cho nó biết, không được phá hoại!

"Nữu Nữu lớn rồi, không cần ba nói, con cũng sẽ không phá hoại đồ dùng công cộng đâu!" Cô nhóc còn biết tạo chính danh cho mình.

Vì vậy Hứa Tư Văn liền tin!

Điều này làm cho sau đó, y hối hận đến không chịu được!

Nhưng mà bây giờ y còn chưa biết!

Còn rất vui vẻ vì cô nhóc hiểu chuyện, vuốt bím tóc dựng đứng lên trời của cô nhóc khích lệ: "Nữu Nữu thật ngoan!"

Cô nhóc ngửa cổ lên, đúng vậy!

Lúc trở lại đã sắp bốn giờ, Vũ Khánh Cương tự mình xuống bếp, con gái về nhà, vậy nhất định phải ăn một bữa tiệc đón gió.

Ông chủ Vũ đại phát thần uy, làm mì trứng gà, lên xe sủi cảo xuống xe mì, thói quen Đông Bắc này cũng mang theo tới Lan Châu.

Ngoài ra, gà hầm nấm, thịt lợn hầm miến, trứng gà chưng, cá chép kho, nếu không phải Hứa Tư Văn bổ sung thêm gỏi cải thảo với đậu cô ve xào cay, Vũ Khánh Cương có thể làm ra một bàn thịt cá.

Cứ như vậy, sau khi lên món ăn, Hứa Tư Văn vẫn đến nhà bếp tự mình làm một đĩa rau chân vịt xào cho tiểu Nữu Nữu ăn.

Con nít còn nhỏ như thế, sao có thể không ăn rau chỉ ăn thịt chứ!?

Đây là tuyệt đối không được!

Ghế dựa trẻ em trong nhà, Vũ Khánh Cương đã sớm mua vài cái, còn có một cái trong phòng, chuyên xử lý thành phòng con nít, thiết kế bên trong giống như cung điện, từ chỗ cô nhóc hắn đã dụ ra được hình thức mà cô nhóc yêu thích, chính là loại phòng công chúa phiên bản đồng thoại này.

Việc cấp bách, chính là phải đút đứa nhỏ ăn cơm tối!

"Con có thể tự mình ăn cơm!" Tiểu Nữu Nữu ngồi trên ghế trẻ em, cầm đũa tập ăn, ôm bát nhỏ của mình, hút hút mì sợi trơn lùi.

Không cần Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương đút.

"Nữu Nữu thật là lợi hại!" Hứa Tư Văn cao hứng, trẻ con biết điều nghe lời như vậy, y cảm thấy nuôi một đứa nhỏ cũng không phải khó khăn cỡ nào.

"Con gái ăn thịt!" Vũ Khánh Cương gắp đũa thịt cho cô nhóc, còn cố ý dùng đũa làm cho nát nát ra, tiện cho cô nhóc ăn.

"Cám ơn ba hai." Nữu Nữu rất biết lễ phép, ăn vô cùng ngoan ngoãn.

"Cũng phải ăn rau, không thể kén ăn." Hứa Tư Văn cũng gắp chút rau chân vịt cho cô nhóc.

"Cám ơn ba nhỏ." Cô nhóc cũng nói cám ơn, món ăn hai người gắp đều nuốt vào.

Hai chồng chồng vừa nhìn, ôi này!

Con nít cũng không phải quá khó nuôi.

Sau này hai người không ít lần phỉ nhổ đối phương, lúc đó sao lại cảm thấy, con nít không khó nuôi chứ?

Hết chương 130 Bạn đang

131. Chương 131: 131. Con Nít Cũng Khó Nuôi

Ăn xong cơm tối, cô nhóc tỏ vẻ muốn xuống, ngồi trên ghế trẻ em cao cao ăn cơm, nó không muốn thành thật cũng không được.

Hai chồng chồng còn chưa có chú ý tới, bình thường ở Hứa gia, cô nhóc này hoặc là Trình Mỹ Lệ đút, hoặc là tự mình ngồi trên ghế nhỏ ăn, xưa nay chưa từng ngồi cái thứ khoa học như ghế trẻ em.

"A, xem phim hoạt hình với ba nhỏ một chút, sau đó đi ra ngoài vài vòng, trở về là có thể tắm rửa thoải mái, rồi đi ngủ! Có được không?" Hiện tại Hứa Tư Văn rất có tâm tình chăm con nít, hơn nữa càng ngày càng kiên trì ý nghĩ của mình, anh hai chị hai chính là ghét bỏ cô nhóc là con gái, không phải con trai.

"Dạ! Muốn xem phim hoạt hình!" Tiểu Nữu Nữu dựa theo thói quen trước đây ở nhà, giờ này đúng thật cũng là giờ xem hoạt hình.

Một lớn một nhỏ xem phim hoạt hình, Vũ Khánh Cương nhanh chóng lau dọn đồ ăn thừa trên bàn, bởi vì ít người, phân lượng làm ra kỳ thực cũng không nhiều, chỉ có điều nhìn số món nhiều mà thôi.

Vũ Khánh Cương dọn dẹp xong liền đi thu xếp đồ đạc mang về một phen, bao gồm cả hành lý của con gái nhỏ bỏ vào phòng trẻ em.

Mà Hứa Tư Văn thì sao?

Xem xong phim hoạt hình, liền nắm tay cô nhóc ra ngoài vòng hai vòng quanh biệt thự, trong lúc đó trả lời một số vấn đề của cô nhóc.

"Ba nhỏ thật là lợi hại, biết tất cả mọi chuyện!" Cô nhóc cảm thấy ba nhỏ không chỗ nào không biết.

"Mấy cái đó, đều là ba nhỏ học tập mà học được, nếu như con cũng muốn lợi hại giống như ba nhỏ, vậy phải học tập thật giỏi, biết không?" Hứa Tư Văn nhân cơ hội giáo dục cô nhóc.

"Dạ biết." Trong lòng cô nhóc lại nghĩ, ba nhỏ thật dễ nói chuyện, những đạo lý này nó nghe đến mức lỗ tai cũng sắp mọc kén rồi.

Có điều Hứa Tư Văn không biết nội tâm cô nhóc, cho nên cao hứng dắt bảo bối ngoan đi tắm.

Vốn là cái chuyện tắm rửa, Hứa gia chị hai Trình Mỹ Lệ đã để Hứa Tư Văn xem một lần, lại tắm qua một lần cho tiểu Nữu Nữu, Hứa Tư Văn cảm thấy mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm được.

Nhưng mà đó là dưới tình huống có Trình Mỹ Lệ ở đó, cô nhóc cũng không muốn lúc có ba nhỏ ở đó, còn bị ma ma xử lý.

Cho nên lúc ấy nó thật biết điều.

Thế nhưng hiện tại thì khác!

Lúc ăn cơm nó đã ngoan ngoãn ăn, xem phim hoạt hình nó cũng xem, tản bộ cũng đi rồi, như vậy tắm tắm trước khi ngủ, hẳn là có thể tùy theo ý mình.

Vì vậy, Hứa Tư Văn liền cực khổ.

Vũ Khánh Cương không thiếu tiền, cũng muốn để cho vợ sinh hoạt thật tốt, nơi này chính là nơi ở của hắn với vợ, cho nên trang trí và vân vân đều rất ra sức, bồn tắm cũng là loại bồn tắm lớn hai người siêu cấp lớn, ông chủ Vũ còn có chút tâm tư xấu xa, nghĩ ngẫu nhiên tắm cái uyên ương gì gì đó với vợ…

Đặt nhiệt độ ổn định, nước tắm gợn sóng, dưới đáy có đèn chiếu bảy màu, còn có thể thổi bong bóng khí!

Hứa Tư Văn muốn cô nhóc vui vẻ, liền ấn hết tất cả mấy cái nút.

Tiểu Nữu Nữu vừa tiến đến, liền thấy một cái đầm nước!

Đối với nó mà nói, bồn tắm quá lớn, tương đương với đầm nước.

Trên đầm nước có hai con vịt nhỏ màu vàng, hai con ếch nhỏ màu xanh, trong nước không gió mà dậy sóng, còn có bong bóng khí năm màu không ngừng rào rào phun ra!

"Bảo bối xem đây là cái gì?" Hứa Tư Văn nghĩ trêu chọc cô nhóc một chút.

"Nước thuốc ma huyễn do mụ phù thủy nấu!" Cô nhóc trả lời rất thần.

Hứa Tư Văn: "…?"

Hướng gió này, có chút là lạ nha?

"Đây không phải là nước thuốc, đây là bồn tắm để tắm rửa." Hứa Tư Văn nghiêm trang giải đáp, thuận tiện cởi quần áo nhóc, ôm nó bỏ vào trong bồn tắm.

Sau khi bỏ cô nhóc vào, nước vừa vặn tràn qua cái mông nhỏ, mặc dù con nít ngồi xuống, cũng sẽ không ngập, Hứa Tư Văn bố trí lượng nước rất tốt.

"Bể cá ạ? Vậy con chính là nàng tiên cá nhỏ rồi?" Cô nhóc cao hứng: "Chúng ta là nàng tiên cá con gái của biển! A a! Bơi lượn ở trong nước…"

Vừa nói vừa cười, còn lấy móng vuốt nhỏ đánh mặt nước, khơi dậy vô số bọt nước, Hứa Tư Văn đứng ở bên cạnh, trên người ướt một mảnh.

"Bảo bối, không thể đánh mặt nước, mau tới đây, ba nhỏ tắm rửa cho con." Hứa Tư Văn kéo ra khuôn mặt tươi cười, một tay cầm khăn tắm trẻ em, một tay cầm bông tắm trẻ em, bên cạnh đặt một loạt chai chai lọ lọ cho trẻ em dùng, là đồ dùng tắm rửa.

"Không mà, con là nàng tiên cá nhỏ, không cần tắm rửa!" Hiện tại chính là lúc cô nhóc cao hứng, làm sao còn có thể nghe lời?

Không chỉ không nghe lời, còn nhấc chân nhỏ, đạp một con vịt nhỏ ra ngoài: "Yêu quái lớn mật! To gan dám xông vào địa bàn của ta, xem hỗn thiên lăng lợi hại của ta!"

Nói nói, lập tức rút ra cái khăn lông nhỏ của mình, một trận bạch bạch bạch với mặt nước, giống như vỗ bóng cao su vậy!

Từ nàng tiên cá nhỏ phương tây chuyển biến thành Na Tra Tam Thái tử phương đông, nhân vật chuyển đổi cực kỳ thông thuận, hoàn toàn không có chút áp lực nào.

"Rút da rồng của ngươi, đánh gân rồng của ngươi!" Nắm lấy một cái đồ chơi con ếch, tay nhỏ dùng sức, con ếch bị tháo tứ chi xuống…

"Con tới đây cho ba!" Hứa Tư Văn nổi giận, vốn là vô cùng tốt, đột nhiên nổi điên làm gì? Hiện tại trên người Hứa Tư Văn nửa ướt đẫm, trên đất tất cả đều là nước!

"Con tới đây cho ba!" Cô nhóc học theo y nói chuyện, nhưng mà bản thân nó lại nhanh chóng nhảy tới một đầu bồn tắm khác, khoảng cách gần ba mét, Hứa Tư Văn dù có vươn tay, cũng không với tới nó.

"Con, con!" Hứa Tư Văn giận khỏi nói, đứa nhỏ này sao trong chớp mắt liền phát điên vậy, cũng sắp tức chết y!

"Lũ lụt à?" Vũ Khánh Cương đẩy cửa tiến vào, liền thấy trên đất tất cả đều là nước, áo và quần vợ cũng đều ướt, còn có mảnh vỡ đồ chơi linh tinh vứt trên mặt đất.

"Không, đứa nhỏ này không biết làm sao, lại đột nhiên không nghe lời." Hứa Tư Văn giống như cầu cứu nhìn về phía Vũ Khánh Cương, y sợ đứa nhỏ có bệnh gì đó!

"Con vẫn khỏe!" Cô nhóc còn biết an ủi Hứa Tư Văn: "Ba nhỏ, con lại chơi một hồi, lập tức là buồn ngủ rồi, còn không chơi nữa thì sẽ không được chơi."

"Ha?" Hứa Tư Văn cũng sợ ngây người.

"Rốt cuộc không giả bộ nữa à? Đây mới là dáng vẻ con nít nên có chứ." Vũ Khánh Cương nói mà, con nít sao lại ngoan như vậy chứ, hóa ra đều là bởi vì chưa quen thuộc, cho nên mới ngoan như vậy, hiện tại nhịn không nổi liền bại lộ bản tính.

"Vợ, em đi ra ngoài đi, anh tới tắm cho nó!" Vũ Khánh Cương xăn tay áo một cái, công việc này hắn đã đoán được là vợ không làm được mà.

"Không!" Hứa Tư Văn bướng bỉnh lên: "Em cứ muốn nó lại đây, tắm rửa, tắm xong liền uống chút sữa bò sau đó ngủ!"

"Vậy em bảo nó lại đây thì nó sẽ lại đây sao?" Vũ Khánh Cương bất đắc dĩ nhìn dáng vẻ quật cường của vợ: "Nó mới bao lớn chứ? Chỗ nào lại hiểu nhiều đạo lý như vậy? Con nít em không thể rống nó ra lệnh cho nó, em phải dụ dỗ nó."

"Vậy anh dỗ một cái em xem đi." Hứa Tư Văn biết mình còn không có kinh nghiệm bằng Vũ Khánh Cương, nhưng mà lại không cam lòng bị một đứa nhỏ làm khó dễ, liền ở một bên nhìn chằm chằm xem Vũ Khánh Cương làm sao tắm rửa cho cô nhóc.

"Vậy được, em qua bên kia ngồi đi!" Vũ Khánh Cương kéo ống tay áo, từ đâu đó móc ra hai cây súng, nước!

Hứa Tư Văn: "...!"

"Bé con, lại đây chơi không?" Vũ Khánh Cương rửa tay một cái, đồng thời rót nước ấm vào trong súng nước.

"Con mới không bị lừa đâu, ba hai muốn bảo con qua để bắt con." Cô nhóc còn rất thông minh.

"Vậy con cũng chỉ có thể chịu đòn đi!" Vũ Khánh Cương cầm súng bắn nước liền bắn về phía cô nhóc, đều là nước nóng cũng sẽ không khiến cô nhóc cảm mạo, bồn tắm là nhiệt độ ổn định, nhiệt độ thấp tự động đun nóng.

"Oa a!" Cô nhóc không ngờ ba hai thật sự dám bắn nó, quang quác quang quác kêu to một trận, đạp nước liền vọt tới trước mặt Vũ Khánh Cương, nhặt lấy một cây súng nước khác cũng bắn về phía Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn: "...!"

Tronng súng bắn nước của Vũ Khánh Cương không còn nước, ném súng bắn nước nhặt lấy khăn tắm, một tay kéo cô nhóc, một tay lại dùng khăn tắm xoa lên cho cô nhóc.

Con nít quá nhỏ, Vũ Khánh Cương cũng không ra sức, lại nói nó cũng không bẩn, liền dùng khăn chà lau một chút, sau đó dùng bông tắm lấy sữa tắm, chà ra bọt liền chụp vào trên người nó, chờ lúc Vũ Khánh Cương dùng 15 phút để chiến đấu xong, cuối cùng dùng khăn tắm lớn quấn lấy cô nhóc ôm lên, thì trên người hắn đã ướt cả.

Hứa Tư Văn: "...!"

Vũ Khánh Cương bảo Hứa Tư Văn đi thay một thân áo ngủ, quần áo ướt sũng trước tiên ném một bên, lau khô cho cô nhóc xong liền đổi một cái khăn tắm khác bọc kỹ lại.

"Đi ngủ với ba nhỏ đi." Vũ Khánh Cương giao đứa nhỏ cho Hứa Tư Văn ôm: "Anh dọn dẹp một chút, em dỗ nó ngủ đi."

"Không mà không mà! Con muốn ba hai theo con!" Trải qua một ít hành động vừa rồi, cô nhóc càng thêm thích Vũ Khánh Cương, ba hai với ba nhỏ, nó tuyệt đối lựa chọn ba hai dỗ mình ngủ.

"Trên người ba hai đều ướt đẫm, con xem con quậy kìa, đi ngủ với ba nhỏ!" Hứa Tư Văn không nói lời nào liền ôm nó đi, để lại Vũ Khánh Cương thu thập tàn cuộc.

Hứa Tư Văn rất tức giận, có điều bây giờ cô nhóc đã không sợ y, tức giận cũng vô dụng thôi!

Cơ mà Hứa Tư Văn tự mình khuyên mình: con nít còn nhỏ, không thể tính toán với con nít.

"Hồi xưa, có một quốc vương, ông ấy có một đứa con gái, gọi là công chúa Bạch Tuyết…" Hứa Tư Văn cầm quyển truyện cổ tích, kể chuyện cho cô nhóc nghe trước khi ngủ.

Nhưng cô nhóc không nghe theo: "Con không muốn nghe cái này, muốn nghe chuyện mới!" Cái này đều nghe vô số lần rồi, đã sớm chán ngấy.

"Được rồi!" Hứa Tư Văn đổi truyện, đổi thành cái khác, cô bé Lọ Lem.

"Ba nhỏ, ba là muốn con cũng yêu sớm hả?"

Lời cô nhóc nói, khiến Hứa Tư Văn rất dứt khoát đổi truyện…

Cô bé bán diêm!

Cái này được!

Nhưng Hứa Tư Văn mới vừa mở đầu, cô nhóc có lời nói: "Đều là lừa người thôi! Con tìm thật nhiều que diêm, cũng vô dụng! Mẹ nói, nếu như phát hiện con phí diêm nữa, liền treo con lên đánh!"

"Cái gì? Mẹ con làm sao có thể nói như vậy!" Hứa Tư Văn chấn kinh rồi, phẫn nộ rồi.

"Mẹ nói, con phóng hỏa khắp nơi là không đúng…"

Hứa Tư Văn: "…!"

Nàng tiên cá thì thôi đi, vừa nãy ở trong phòng tắm, Hứa Tư Văn không muốn nhớ lại!

Lật một quyển truyện cổ tích, đều không thích hợp, Hứa Tư Văn cũng ấm ức, vừa vặn Vũ Khánh Cương đến.

Kỳ thực Vũ Khánh Cương là muốn nhìn xem đứa nhỏ đã ngủ chưa? Ngủ rồi thì mang vợ về phòng, kết quả vừa mở cửa, liền thấy hai người đồng loạt nhìn hắn.

Vũ Khánh Cương: "…?" Tình huống gì vậy?

Hết chương 131

132. Chương 132: 132. Con Nít Thật Là Khó Nuôi

Vũ Khánh Cương không biết truyện cổ tích, hiện tại hắn vừa nhìn sách liền mệt rã rời, vừa thấy chữ tiếng Anh thì còn dùng tốt hơn so với thuốc ngủ, lập tức liền có thể ngủ.

Nhưng mà truyện cổ tích của Hứa Tư Văn lại không dùng được, cô bé không thèm nghe!

"Hiện tại anh nói làm sao bây giờ đi? Cũng sắp chín giờ rồi." Dựa theo thời gian làm việc và nghỉ ngơi để phân chia, trước mười giờ nhất định phải ngủ.

Truyện này ít nhất phải kể hơn nửa tiếng, sau đó còn phải dỗ đứa nhỏ ngủ, Hứa Tư Văn cảm thấy mình không giải quyết được.

Y muốn giảng đạo lý với Nữu Nữu, nhưng Nữu Nữu lại giảng ngụy biện với y.

Thời buổi này, con nít là giảng đạo lý không thông mà!

"Anh cũng không biết truyện cổ tích, nhưng chuyện xưa thì ngược lại là có mấy cái, nó có thể tình nguyện nghe sao?" Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu, vợ không có biện pháp thì hắn phải lên thôi.

Hứa Tư Văn không nghĩ nhiều như thế: "Chỉ cần là chuyện xưa, thì khẳng định nó chưa từng nghe tới, anh kể cho nó một chút, sau đó xem có thể dỗ ngủ hay không?"

Người ba nhỏ là y đã tận lực rồi, mấy cái truyện cổ tích thích hợp với trẻ em, con bé căn bản là không thèm mà!

"Vậy cũng được, em đi tắm đi." Vũ Khánh Cương nhanh chóng bảo vợ đi tắm một cái: "Tốt nhất là dùng toàn bộ cánh hoa hay dầu gió gì đó tắm đi, em xem em mệt đến mức sắc mặt không tốt rồi kìa."

Vừa nãy Vũ Khánh Cương đã tắm rồi, hắn tắm rửa luôn rất nhanh, có điều Hứa Tư Văn tắm rửa chưa bao giờ lừa gạt một chút liền xong chuyện như Vũ Khánh Cương, y tắm rửa ít nhất cũng phải nửa giờ.

"Tinh dầu! Không phải dầu gió!" Hứa Tư Văn thật muốn đỡ trán, y lấy dầu gió để tắm à? Vậy y kém thông minh bao nhiêu hả!?

"Tinh dầu! Tinh dầu! Đi đi! Chờ em tắm xong, trở lại, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Vũ Khánh Cương đẩy vợ ra khỏi phòng trẻ em.

Hứa Tư Văn cũng đúng là mệt mỏi, mệt lòng!

Trước đây còn cảm thấy con nít dễ nuôi, ngày hôm nay trước khi tắm rửa cho tiểu Nữu Nữu, y vẫn luôn cho là như vậy, nhưng mà bây giờ, y một chút cũng không cho rằng con nít dễ nuôi.

Trước đây Hứa Tư Văn mất ngủ không thể ngủ ngon, liền mua một ít tinh dầu oải hương, lúc tắm thả một ít, thư giãn thần kinh còn có thể trợ giúp giấc ngủ.

Thư thư thái thái ngâm nước tắm một cái, Hứa Tư Văn quấn khăn tắm liền đi thẳng đến phòng trẻ em, y sợ Vũ Khánh Cương cũng thu phục không nổi con bé kia.

Lúc đến, vừa vặn thấy Vũ Khánh Cương lui ra, yên lặng đóng cửa phòng trẻ em lại, quay đầu liền nhìn thấy y.

Hai chồng chồng rất ăn ý nhìn nhau nở nụ cười, lặng lẽ trở về phòng ngủ của bọn họ.

Vừa vào cửa Vũ Khánh Cương liền ôm lấy Hứa Tư Văn: "Vợ à, con bé thật thông minh, hỏi vấn đề quá sắc bén."

"Em thực sự đã lĩnh giáo rồi." Hứa Tư Văn ôm lại Vũ Khánh Cương, buồn bực oán giận với hắn: "Sao mà lúc ở nhà, lại không phát hiện chứ?"

"Đó là vì có người lớn ở đó, con nít ở trước mặt người lớn vẫn rất quy củ, một khi rời khỏi người lớn có thể quản được nó rồi, ha ha ha, liền giống như hôm nay vậy, trong núi không có lão hổ, thì nó liền lên trời!" Vũ Khánh Cương từng chăm ba đứa cháu nhỏ, tự nhiên biết con nít là dạng gì: "Vốn cho rằng con bé là con gái, không giống vậy, kết quả hôm nay xem ra, đều giống nhau!"

Hứa Tư Văn phiền muộn!

"Vợ đừng bĩu môi!" Vũ Khánh Cương cúi đầu hôn bẹp bẹp mấy cái, ôm vợ dỗ y: "Đều là như thế thôi, chúng ta khi còn bé nói không chừng còn không bớt lo hơn nó đâu!"

"Đó là anh, em rất ngoan!" Hứa Tư Văn phản bác, y nghe mẹ nói khi còn bé, y đặc biệt ngoan ngoãn, không khóc không quậy.

"Ừ! Khi còn bé anh rất nghịch! Nghe chị hai nói, ba ngày không đánh, liền dám lên mái nhà lật ngói! Bảy tuổi liền cùng một đám con nít chừng mười tuổi lên cây lấy tổ chim, kết quả bởi vì còn nhỏ, leo không nhanh bằng người khác." Vũ Khánh Cương không ngại vạch chuyện xấu khi còn bé của mình ra với vợ.

"A? Bảy tuổi anh đã dám leo cây? Ngã thì làm sao bây giờ?" Hứa Tư Văn quá kinh ngạc, bảy tuổi đó! Nhỏ như vậy, chỉ lớn hơn hai tuổi so với tiểu Nữu Nữu thôi!

Leo cây?

Hứa Tư Văn không dám tưởng tượng.

"May mà khi đó còn nhỏ!" Vũ Khánh Cương rất vui vẻ.

"Nói thế nào?" Hứa Tư Văn truy hỏi.

"Thằng nhóc leo lên đầu tiên, vươn tay đi lấy tổ chim, kết quả móc ra một con giun dài!" Vũ Khánh Cương cười trên sự đau khổ của người khác: "Sợ hãi đến mức tè ra quần!"

Hứa Tư Văn cũng sợ hết hồn, nhưng sau đó liền hỏi một vấn đề đặc biệt khiến Vũ Khánh Cương nghiến răng: "Vậy các anh ở bên dưới không leo lên, không phải là bị tiểu vào sao?"

Vũ Khánh Cương: "…!!"

Chỗ để ý của vợ, thật là thần kỳ.

Hứa Tư Văn phát hiện Vũ Khánh Cương không lên tiếng, lập tức vui sướng khi người gặp họa giống như Vũ Khánh Cương vừa nãy mà đẩy hắn: "Nói đi? Nói đi chứ!"

Vũ đại lão hổ bị chọc xù lông, một phen ngậm kỹ thuật viên Hứa lên, liền đè lên trên giường, biện pháp tốt nhất khiến vợ im miệng, chính là làm cho y không mở miệng được!

Hai người đã ba ngày không có âu yếm, ông chủ Vũ không nhịn được, Hứa Tư Văn cũng có chút động tình, ngay cả trong không khí cũng mang ý xuân.

Ngay lúc hai người tình ý đang nồng, "Ầm ầm ầm!" Ngoài cửa có người đang phá cửa, tiện thể có tiếng một đứa trẻ khóc kêu: "Ba hai! Ba hai! Ba nhỏ! Ba nhỏ!"

Hai chồng chồng lập tức tách ra!

Hứa Tư Văn trực tiếp xuống giường ngay cả giày cũng không mang liền muốn đi mở cửa, Vũ Khánh Cương nhanh chóng kéo y lại, phủ thêm áo ngủ cho vợ, phải biết rằng chỉ còn thiếu cái quần lót thôi là vợ đã bị mình lột sạch rồi!

Trên mặt Hứa Tư Văn còn mang theo đỏ ửng, hôn Vũ Khánh Cương một cái, liền đi mở cửa: "Nữu Nữu à! Ba nhỏ ở đây này!"

Vừa mở cửa, liền thấy cô nhóc ôm một con gấu bông lông xù, mặc quần áo ngủ, mang dép lê nhỏ, mắt lệ ư ử ngửa đầu nhìn Hứa Tư Văn.

Ai ui!

Dáng vẻ tội nghiệp khiến Hứa Tư Văn một khắc trước còn nổi giận với nó, lập tức liền đau lòng muốn hỏng, ôm lấy tiểu cô nhóc hôn một cái, âm thanh vô cùng nhu hòa: "Làm sao vậy Nữu Nữu? Nhớ nhà sao?"

"Ba nhỏ, con sợ!" Cô nhóc ôm cổ Hứa Tư Văn không buông tay, âm thanh mềm mềm mại mại còn mang theo một chút ủy khuất.

"Ở nhà mà con sợ cái gì? Phòng của con chính là lâu đài công chúa đó." Hứa Tư Văn phát hiện đứa nhỏ ôm mình không buông tay, không có chút ý tứ thả ra, cảm thấy rất kỳ quái, cô nhóc ở nhà cũng là tự mình ngủ một phòng nhỏ, làm sao hiện giờ lại sợ?

"Con sợ hổ mẹ với Trương Tam!" Cô nhóc nói tên thứ mình sợ.

"Hả? Thứ gì?" Sao Hứa Tư Văn lại nghe không hiểu vậy?

“Ba nhỏ ba không biết hổ mẹ cùng Trương Tam sao?” Cô nhóc rất ngạc nhiên nhìn ba nhỏ Hứa Tư Văn, giống như không biết hai thứ này là chuyện rất khó mà tin nổi.

“… Không biết.” Hứa Tư Văn muốn nói là biết, nhưng y thật sự không biết mà!

Cũng không thể lừa gạt con nít đi?

Y không làm được chuyện như vậy.

“Ba hai! Ba hai! Ba nhỏ thế mà lại không biết hổ mẹ với Trương Tam!” Cô nhóc nhìn thấy Vũ Khánh Cương cũng đã mặc xong áo ngủ, nhanh chóng báo cáo với hắn phát hiện trọng đại này.

“Ba nhỏ của con khi còn bé khẳng định rất ngoan, cho nên không thấy không biết cũng không kì lạ.” Vũ Khánh Cương tiếp nhận cô nhóc ôm lên.

Hứa Tư Văn nhìn nhìn cô nhóc, lại nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, tìm tòi nghiên cứu trong đôi mắt khiến Vũ đại lão hổ quýnh lên sờ sờ mũi: “Cái đó, buổi tối anh kể chuyện cho nó nghe, có khả năng đã làm nó sợ.”

“Anh kể cho nó cái gì?” Hứa Tư Văn đoạt cô nhóc lại ôm lấy ngồi ở trên giường nhìn Vũ Khánh Cương.

“Ba hai nói hổ mẹ ăn thịt người với Trương Tam ăn con nít!” Cô nhóc không chờ Vũ Khánh Cương thẳng thắn giải thích, đã kể lại hai câu chuyện đó một lần cho ba nhỏ nghe trước, sinh động như thật, ngôn ngữ trẻ thơ chính là mạnh hơn nhiều so với lời của ba hai cô nhóc.

Nhưng mặt ba nhỏ nó đều đen rồi!

“Sau này không cho phép kể với nó mấy câu chuyện phong kiến mê tín dọa người đó nữa!” Hứa Tư Văn nghe xong liền tức giận! Thế này sao lại là chuyện kể trước khi ngủ chứ?

Là truyện khủng bố thì còn tạm được!

Cũng không quái lạ sao nửa đêm đứa nhỏ tỉnh lại liền chạy đến tìm hai người bọn họ.

“Ai! Sau này cũng không kể nữa!” Vũ Khánh Cương nhận sai rất nhanh.

Hứa Tư Văn ôm cô nhóc nhìn một chút: “Ngủ ở chỗ ba hai với ba nhỏ được không?”

“Không, muốn ngủ trong lâu đài.” Cô nhóc không muốn ngủ ở chỗ này, lâu đài của nó nó còn chưa ngủ qua nữa mà.

“Nhưng không phải con sợ sao?” Hứa Tư Văn không rõ.

“Sợ cũng phải ngủ trong lâu đài! Con là tiểu công chúa đó!” Cô nhóc đặc biệt kiên trì, ba hai nói, đó là lâu đài của nó.

“Được được! Chúng ta ngủ trong lâu đài!” Vũ Khánh Cương ôm lấy cô nhóc từ trong lòng Hứa Tư Văn: “Đến, chúng ta đưa tiểu công chúa trở về thành!”

Hứa Tư Văn muốn ngăn, nhưng Vũ Khánh Cương ôm cô nhóc vụt đi như bỏ chạy ra khỏi phòng ngủ, Hứa Tư Văn vươn tay giữa không trung, lại không thể nói ra lời!

Trùng hợp nhìn thấy trên cánh tay mình lộ ra ngoài, còn có vết tích màu đỏ bị Vũ đại lão hổ vừa gặm ra, mặt lập tức liền bốc cháy!

Nhanh chóng chui vào trong chăn, nằm một hồi lâu mới có chút buồn ngủ, mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi. Cũng không biết Vũ Khánh Cương trở về lúc nào.

Sáng sớm hiếm thấy Vũ Khánh Cương dậy trễ.

Lúc Hứa Tư Văn thức dậy, nhìn hắn ngủ ngon, lại không đành lòng gọi hắn, chính mình lặng lẽ hôn gương mặt cương nghị của nam nhân này một cái, len lén xuống giường, không dùng phòng vệ sinh trong phòng ngủ, mà ra bên ngoài rửa mặt.

Nấu một chút cháo, còn có trứng gà cùng trứng vịt muối, lại hấp mấy cái bánh bao, đều là bánh bao chị dâu Thúy Hoa làm sẵn cho, cái loại mà hấp lại là có thể ăn, bình thường để ở trong tủ lạnh.

Làm xong những việc đó, để đồ trên bếp cho tự nóng, đặt thời gian xong liền không cần phải để ý đến, cởi tạp dề ra, Hứa Tư Văn đi lên phòng trẻ em trên lầu.

Cô nhóc còn đang ngủ, ôm một con thỏ bông, dựa lưng vào một con gấu chó lớn mềm mềm khác, đắp kín chăn, nếu không phải đầu nhỏ lộ ở bên ngoài, căn bản là không nhìn thấy người.

"Nữu Nữu? Tiểu thư Nữu Nữu thân ái, rời giường đi!" Hứa Tư Văn nhẹ nhàng gọi cô nhóc, đồng thời kéo rèm phòng trẻ em ra, ánh mặt trời chiếu vào, nhất thời trong phòng liền sáng lên không ít.

"A…" Cô nhóc nhắm mắt lại rầm rì, chui vào trong chăn, ý tứ không muốn rời giường biểu đạt rất rõ ràng.

"Nữu Nữu, rời giường đi! Ông mặt trời cũng đi ra rồi!" Hứa Tư Văn cầm một bộ quần áo của cô nhóc đặt ở trong khuỷu tay, đào cô nhóc từ trong chăn ra.

"Ba nhỏ… Ôm một cái…" Hai mắt cô nhóc còn chưa mở, dựa vào hơi thở cùng tiếng nói, liền gọi ba nhỏ, đưa hai cánh tay thịt thịt nho nhỏ đòi ôm…

Hết chương 132

133. Chương 133: 133. Con Nít Quá Khó Nuôi

Hứa Tư Văn cầm quần áo mặc vào cho cô nhóc trước, quần áo mùa hè cũng chỉ là một cái đầm nhỏ, tròng lên là được rồi.

Cô nhóc ngoan không chịu được, nhắm mắt lại mềm nhũn mặc cho thao túng, lại liên tiếp dán vào trên người Hứa Tư Văn.

Bất đắc dĩ, Hứa Tư Văn ôm cô nhóc đến phòng rửa mặt, bồn rửa mặt căn cứ vào chiều cao của con nít đo ni đóng giày làm ra, đủ cho cô nhóc sử dụng.

"Nữu Nữu, đánh răng rửa mặt đi!" Lúc này Hứa Tư Văn đặc biệt yêu thích cô nhóc biết điều, có khả năng là bởi vì chưa tỉnh ngủ, còn chưa có tinh lực bướng bỉnh.

Hứa Tư Văn nhân cơ hội rửa mặt cho cô nhóc một phen, chờ rửa mặt xong, quả nhiên cô nhóc cũng tỉnh táo, mắt to lóe lên lóe lên tựa như biết nói, Hứa Tư Văn nhìn mà tê cả da đầu.

"Nữu Nữu ngoan, uống sữa bò trước có được không? Ba nhỏ đi lấy đồ ăn sáng cho Nữu Nữu nha?!" Hứa Tư Văn hòa thanh hòa khí thương lượng với cô nhóc, y thật sự là sợ cô nhóc này mà.

"Dạ!" Tiểu Nữu Nữu ôm cốc sữa bò ngoan ngoãn gật đầu: "Nhưng mà ba nhỏ, Nữu Nữu không muốn ngồi ghế cao như vậy, chân cũng không giẫm tới, rất sợ đó!"

Nhưng thật ra là bởi vì không thể tùy ý chơi đùa, có điều cô nhóc không nói như vậy, mà lại nói lời thật, ghế cao như vậy, nó ngồi ở phía trên, luôn lo lắng sẽ rơi xuống, chân không thể dính vào đất, trong lòng liền sợ sệt.

Hứa Tư Văn không hề biết tâm tư đứa nhỏ!

Y nhìn nhìn ghế trẻ em của Nữu Nữu, với người lớn mà nói thì độ cao vừa vặn không sai biệt lắm, nhưng đối với con nít mà nói thì quả thật là rất cao.

Liền dời một cái ghế nhỏ đặt tới dưới chân Nữu Nữu để cho nó đạp: "A, ba nhỏ cho Nữu Nữu đạp một cái cầu thang, thế này Nữu Nữu không cần lo lắng đi?"

"Dạ! Cảm ơn ba nhỏ!" Cô nhóc biết cách thu mua lòng người, trả lại cho Hứa Tư Văn một cái hôn nhẹ, cười đến ngây thơ xán lạn.

Hôn Hứa Tư Văn đến mở cờ trong bụng!

"Bảo bối ngoan, ba nhỏ lấy đồ ăn sáng cho con! Ừm, ba nhỏ lại làm canh trứng gà cho con!" Hứa Tư Văn bay đến nhà bếp nấu canh trứng gà cho cô nhóc, dù sao thì canh trứng gà cũng không tốn thời gian nhiều.

Cô nhóc vừa thấy ba nhỏ vào nhà bếp, ôm cốc sữa ực ực mấy cái uống sạch sành sanh, để ly xuống còn biết lấy khăn tay nhỏ trong túi lau miệng, sau đó bỏ lại trong túi, thử xuống khỏi ghế trẻ em, đạp lên ghế nhỏ bước xuống đất.

Lúc này mặt mày cô nhóc liền hớn hở.

Cô nhóc mang là dép lê, thế nhưng bởi vì cô nhóc tới đây, nên ba hai Vũ Khánh Cương sợ đứa nhỏ va đập, một đứa bé mềm mại nho nhỏ như vậy, lúc đó có thể đau lòng chết người.

Vì vậy ba hai Vũ Khánh Cương làm chủ, trên mặt đất trong nhà đều trải một tầng thảm màu xám, không cầu mấy thứ vô dụng như giữ ấm đẹp đẽ quý giá, chỉ cầu lúc đứa nhỏ ngã trên mặt đất, sẽ không té đau bị thương trầy rách da.

Hiện giờ cô nhóc kia bước đi, đều là không có âm thanh, Hứa Tư Văn không hề phát hiện nó đã sớm không còn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ bàn ăn nữa rồi.

Cô nhóc dọc theo đường đi lên lầu, đi thẳng đến phòng ngủ chính, cửa đẩy một cái liền mở, lúc Hứa Tư Văn đi ra không có khóa cửa, đều là ở nhà mình, ai không có chuyện gì cũng sẽ không nuôi ra thói quen tiện tay khóa cửa đâu!

Cô nhóc đẩy cửa xong liền đi vào, ngay cả cửa cũng không đóng lại.

Nhìn thấy ba hai còn ngủ ở trên giường, cô nhóc ha ha vui vẻ, lầm bầm lầu bầu: "Trước đây đều là người khác phá giấc ngủ của mình, hiện giờ mình cũng phá giấc ngủ của ba hai một phen!"

Dứt lời hai cái chân nhỏ dùng sức một cái, dép lê quăng bộp ra ngoài thật xa, rơi xuống đất lại không có nhiều động tĩnh lắm, Vũ Khánh Cương ngủ giống như lợn chết, không hừ một tiếng!

Cô nhóc hự hự bò lên giường, nhìn nhìn ba hai đang ngủ khò khò của nó, lập tức ngồi xuống trên bụng Vũ Khánh Cương, duỗi hai cái móng vuốt nhỏ ra, nhéo mặt Vũ Khánh Cương, dùng sức kéo ra hai bên, vừa kéo vừa lắc lư, không chỉ thân thể lắc lư, tay cũng lắc lư theo, lắc đến mức đầu bự của Vũ Khánh Cương lay động trái phải: "Ba hai! Ba hai! Rời giường đi! Ông mặt trời đều chiếu đến mông của ba rồi!"

Người khác gọi nó rời giường thế nào, cô nhóc liền gọi ba hai nó như thế, hơn nữa nó còn tăng thêm động tác.

Dù Vũ Khánh Cương thật sự ngủ giống như lợn chết, thì lúc này cũng phải tỉnh!

"Ôi!" Nếu không phải Vũ Khánh Cương nghe được tiếng con nít quen thuộc kia, đã sớm đem hòn đá nhỏ đè trên người ném ra ngoài rồi!

Cô nhóc không lớn nhưng mà thật nặng nha!

"Ba hai! Đứng lên dậy nào!" Cô nhóc dùng sức nghịch, ở nhà cũng có mấy lần nó đánh lén ba ba thành công, thế nhưng xong rồi không thể nghi ngờ đều bị mẹ đánh lại, lâu dần nó cũng không dám hành hạ ba ba như thế, hiện tại mẹ không ở đây, dù nó có dằn vặt ba hai với ba nhỏ, cũng không có ai nói gì!

Cô nhóc suy nghĩ thật là toàn diện!

"Dậy này! Dậy này!" Vũ Khánh Cương bị lắc đến mức đầu cũng thành hồ dán: "Bé con trước hết con đứng lên đi, đừng lắc! Lắc nữa ba hai cũng choáng rồi!"

"Ha ha ha...!" Ba hai xin tha khiến cô nhóc cao hứng, nó cũng có thể khiến người lớn cầu xin tha thứ, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

"Ông trời của tôi ạ!" Lúc này Hứa Tư Văn vừa vặn tìm tới, y nấu canh trứng gà lên, nghĩ đứa nhỏ đã uống sữa bò xong, y đi thu lại cái cốc rửa sạch sẽ đem cất, chờ đến phòng ăn cũng có chút trợn tròn mắt, chỗ bàn ăn chỉ thấy mỗi cái cốc, không thấy đứa nhỏ đâu!

Lại nghe được trên lầu có động tĩnh, liền nhanh chóng chạy tới, kết quả lại thấy cô nhóc cưỡi ở trên người Vũ Khánh Cương vừa lắc vừa lay, thuận tiện còn kéo hai má Vũ Khánh Cương...

Lúc này Hứa Tư Văn liền nổi giận!

Lần này là thật sự nổi giận!

Chính y còn không nỡ sáng sớm đánh thức nam nhân của y, cô nhóc lại không biết nặng nhẹ như thế, chẳng lẽ không biết ngày hôm qua ba hai của nó trông nó tới nửa đêm, ngay cả y cũng không biết Vũ Khánh Cương trở về ngủ từ lúc nào.

Vũ Khánh Cương luôn là người ngủ khá tốt, ngày hôm nay hiếm thấy lại ngủ bù một chốc, thế mà bị con nhóc này đánh thức.

"Hứa, Hân, Dao!" Hứa Tư Văn tức giận đến mức trực tiếp kêu họ tên tiểu Nữu Nữu.

"A?" Cô nhóc ngẩn người, giữ nguyên tư thế quay đầu nhìn về phía ba nhỏ đang bạo phát ở cửa, biểu tình trên khuôn mặt vẫn là dáng vẻ vừa nãy.

"Ai cho con không có giáo dục như thế? Con xuống cho ba!" Y không muốn có xích mích với Vũ Khánh Cương, thế nhưng không có nghĩa là y có thể trơ mắt nhìn Vũ Khánh Cương chịu tội!

Đứa nhỏ này không giáo dục là không được!

"Làm gì làm gì vậy?" Vũ Khánh Cương cũng bị Hứa Tư Văn dọa cho tỉnh hồn, ôm cô nhóc che chở vào trong ngực, không cho cô nhóc nhìn ba nhỏ nó tức giận: "Đứa nhỏ thân cận với anh thôi em ghen cái gì hả?"

"Anh đừng có che chở nó!" Hứa Tư Văn không nhìn thấy tiểu Nữu Nữu liền phun lửa với Vũ Khánh Cương: "Sau này quen thói sinh ra cái bộ dạng không biết tốt xấu, đẹp mắt sao? Dễ nhìn sao?"

"Không quỷ quái như em nói đâu!" Vũ Khánh Cương ôm cô nhóc đi xuống giường, hắn mặc cái quần lót bốn góc lớn, một thân bắp chân thịt, khiến Hứa Tư Văn nhìn chằm chằm ước ao, y tập thể hình thế nào cũng không có dáng người tốt như người ta, luyện không ra cơ thịt… Ngừng!

Tâm tư bay xa, kéo trở về!

"Đứa nhỏ chính là tỏ vẻ thân thiết mà thôi, em xem em mặt không không phải mặt mũi không phải mũi kìa, làm gì mà sáng sớm lại phát hỏa lớn như vậy chứ? Không biết châm ngôn nói sao? Con trai nghịch thì giỏi, con gái nghịch thì lanh." Vũ Khánh Cương một tay ôm con gái, một tay ôm vai vợ đi xuống dưới lầu: "Con gái chúng ta càng nghịch, sau này càng thông minh linh hoạt!"

Hứa Tư Văn vẫn là lần đầu nghe tới loại luận điệu này của Vũ Khánh Cương: "Ngươi dẹp đi! Giữ nó nửa đêm mới ngủ, sáng sớm nó ngược lại là ngủ no rồi, đến quậy anh anh sẽ mặc kệ không quản nó sao? Khi còn nhỏ không giáo dục nó biết đến nặng nhẹ, lớn lên phải làm sao?"

Cô nhóc lại không bị Hứa Tư Văn tức giận doạ dẫm, trái lại đặc nbiệt để ý tới một phen luận điệu của ba hai: "Ba hai, ba nói là sự thật sao? Càng bướng bỉnh, sau này lại càng thông minh ạ?"

"Không phải!"

"Đúng vậy!"

Hứa Tư Văn phủ nhận, Vũ Khánh Cương thừa nhận.

Cô nhóc ôm cổ Vũ Khánh Cương nhìn nhìn sắc mặt đen như mực của ba nhỏ, lại nhìn nhìn bộ dạng có chút lúng túng của ba hai, quyết đoán từ bỏ ba nhỏ, nương tựa cái ôm của ba hai!

?

Bởi vì ba hai nói, càng bướng bỉnh càng tốt!

Con gái chủ động ôm sát cổ ba hai, ba hai cũng chủ động ôm chặt thân thể nhỏ bé của cô con gái.

"Anh cứ làm hư nó đi nha!" Hứa Tư Văn bị hành động của một lớn một nhỏ này chọc tức, dứt khoát không quản hai người bọn họ, tự mình tiến vào nhà bếp bưng đồ ăn sáng ra, sau khi phân chia xong tự mình bắt đầu ăn, cũng không nhìn tới hai cha con kia.

Vũ Khánh Cương vì câu nói của mình, cũng phải trả giá lớn.

Mấy thứ xe đạp, xe ba bánh, thậm chí là xe hơi nhỏ sớm chuẩn bị cho cô nhóc, đều được cô nhóc thật lòng yêu thích, vì muốn nó vui vẻ, Vũ Khánh Cương bày hết ở một góc phòng khách, ở bên ngoài liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy.

Vì vậy lúc ăn cơm, tai nạn đến.

Cô nhóc cưỡi món đồ chơi mới phát hiện trước đó, là xe đạp nhỏ thích hợp với nó, chạy loạn trên đất, cẳng chân rất có lực!

Vốn dĩ Vũ Khánh Cương đút nó ăn bánh gatô, kết quả con nhóc này ăn hai miếng liền chuồn xuống đất, chạy đi cưỡi xe đạp chơi đùa, Vũ Khánh Cương bưng bát cầm muỗng đuổi tới, nhưng cô nhóc bọc cái yếm ăn cơm, dựa vào ưu thế bản thân, cộng thêm xe đạp nhỏ trợ uy, lại trơn giống như cá chạch, để Vũ Khánh Cương đút hai cái, liền chuồn mất, tiếp tục vây đuổi chặn đường, sau đó lại thật vất vả đút hai cái, nó lại chạy nữa…

Hai người gần như có thể được gọi là đấu trí đấu dũng!

Vũ Khánh Cương cũng một lần nữa nhận thức được con nít do nhà có học thức nuôi ra, nhỏ như vậy liền ranh ma quỷ quái, một bên đuổi theo, một bên còn phải dụ dỗ đút đồ ăn, cô nhóc còn linh hoạt như vậy, nơi nơi lẩn trốn, lần đầu tiên Vũ Khánh Cương cảm nhận được, nuôi nấng con nít, thật không dễ dàng mà!

Hứa Tư Văn không nhìn nổi, cứ tiếp tục đút như thế, đút tới buổi trưa cũng đút không xong!

Mắt thấy đồ ăn trên bàn cũng sắp nguội rồi!

"Cho em!" Hứa Tư Văn ăn xong liền đoạt lấy bát và muỗng trong tay Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương muốn phản đối, Hứa Tư Văn trừng mắt với hắn, Vũ Khánh Cương liền thành thật, xám xịt trở lại bàn ăn ăn sáng, vừa ăn vừa trượt ánh mắt tới chỗ Hứa Tư Văn bên kia.

Hứa Tư Văn mặc kệ Vũ Khánh Cương ở nơi đó lo lắng muốn đòi mạng, vừa thấy cô nhóc cưỡi xe đạp nhỏ vèo vèo chạy tới, một cước liền đạp gãy hai bánh xe nhỏ phụ trợ ở phía sau, xe đạp lập tức lệch gãy…

Hết chương 133

134. Chương 134: 134. Ba Hai Ba Nhỏ Không Dễ Làm

Hứa Tư Văn ra tay một cái, con bé lúc ấy liền ngoan ngoãn.

Hết cách rồi, ba nhỏ trợn mắt, ba hai cũng phải ngoan.

Hành động bạo lực của Hứa Tư Văn, không chỉ làm kinh sợ cô nhóc, ngay cả Vũ Khánh Cương cũng không dám đón cơn gió này, chỉ có thể ở sau lưng an ủi con gái: "Chờ ba nhỏ con nguôi giận, ba hai mua cho con cái xe mới, nhưng mà không thể cưỡi chạy khắp nơi lúc ăn cơm, biết không?"

"Dạ biết." Cô nhóc mắt lệ ư ử gật đầu, nhớ kỹ giáo huấn này.

Ba nhỏ rất hung tàn, tương đương với ma ma cộng thêm ba ba!

Ba hai hiền lành, tương đương với kim bài miễn tử.

Từ đó về sau, cô nhóc học được cách ngoan ngoãn thành thật trước mặt Hứa Tư Văn, chỉ bướng bỉnh muốn đòi mạng với ba hai.

Ăn sáng xong, Vũ Khánh Cương liền dắt cô nhóc theo, ở trong sân lái chiếc xe hơi nhỏ kia, trong tay mình thì cầm dụng cụ điều khiển từ xa.

"Anh làm ra thứ như vậy từ hồi nào thế?" Hứa Tư Văn cũng không biết nói Vũ Khánh Cương cái gì mới tốt, cũng không biết người này giấu y làm ra bao nhiêu thứ mang về nữa.

"Đã sớm cho người làm rồi! Lúc này mới sửa lại lấy về, chủ yếu là đứa nhỏ thích, món đồ này rất thú vị đó!" Vũ Khánh Cương cũng nhìn mà thèm, khi còn bé hắn cũng không có đồ chơi tây phong cách cao cấp như vậy đâu.

Hứa Tư Văn cũng không thèm để ý cái tên Vũ Khánh Cương tình thương của cha vượt qua đầu này, thấy hai người chơi đùa rất tốt, liền nói một tiếng với Vũ Khánh Cương: "Anh trông nó chút, em đi dọn dẹp quần áo của chúng ta một chút, với lại ngày kia chính là một tháng sáu, anh xem xem phải trải qua thế nào?"

Hai chồng chồng, Vũ Khánh Cương thì khi còn bé chưa từng chơi quốc tế thiếu nhi, Hứa Tư Văn thì đã từng chơi, nhưng lớn như vậy, cách thức chơi lễ của y vào năm đó, hiện tại đã sớm không ai dùng rồi.

Hai người đều là hai mắt tối sầm!

"Em đi đi, anh trông con bé, nếu em có thời gian, lên mạng gì gì đó xem xem người khác làm thế nào? Tham khảo một chút." Kỳ thực Vũ Khánh Cương cũng vò đầu, hận không thể đem hết thảy thứ tốt đều cho con bé, nhưng nhiều như vậy, chỉ xem thôi đã hoa cả mắt, huống chi là bắt tay làm, quả thực là không thể nào động thủ.

"Được rồi!" Hứa Tư Văn cũng không muốn lại để Vũ Khánh Cương lo việc trải qua một tháng sáu thế nào, không thấy lúc này mới bao lâu sao? Liền nuông chiều cô nhóc đến không còn hình dáng, lại để cho hắn nắm quyền to nữa, còn không phải cung phụng con nhóc lên trời luôn à!

Hứa Tư Văn tay chân lưu loát thu thập quần áo dơ ném vào trong máy giặt giặt sạch, lại tìm ra trang phục hai lớn một nhỏ mà ngày mai phải mặc, còn có đồ đạc cần thiết để chuẩn bị du lịch, bình nước ấm, bịch thuốc men nhỏ giản dị, đủ loại đủ dạng thu thập ra một cái valy nhỏ.

Kỳ thực đồ đạc của người lớn không có mấy thứ, cũng chỉ có cái mũ có hình đôi mắt, hai bình nước, lại lấy thêm một cái dù, đa số đều là chuẩn bị cho cô nhóc.

Chuẩn bị xong liền lên mạng, xem các loại cách thức thu phục ngày quốc tế thiếu nhi, Hứa Tư Văn xem đến choáng đầu hoa mắt, cuối cùng hết cách rồi, tìm một khu nhỏ, post bài ở trong đó, đồng thời nói rõ, mình với người yêu giúp anh hai chị hai chăm sóc cháu gái một tuần.

Vì vậy đầu tiên là một đám lượt thích cuồng xoát bình luận, sau đó các loại kiến nghị dồn dập dâng ra, Hứa Tư Văn rất nghiêm túc ngồi trước máy tính ghi chú, còn chăm chỉ hơn so với lúc trước ngồi nghe giảng bài nữa.

Chờ ghi chú xong, cũng tới buổi trưa!

Đi ra ngoài nhìn, một lớn một nhỏ, lớn lái xe, nhỏ cũng lái xe, đi cùng một con đường giống nhau…

Buổi trưa là Vũ Khánh Cương làm cơm, tiểu Nữu Nữu ra tay giúp đỡ, kỳ thực cô nhóc chẳng qua là rửa chút hành, rửa một cọng cải thìa, còn rửa dập hơn một nửa…

Có thể là sáng sớm Hứa Tư Văn cho nó ấn tượng quá sâu sắc, buổi trưa lúc ăn cơm cô nhóc thật biết điều, tự mình cầm muỗng bẹp bẹp ăn đến ngon miệng, cũng không cần Vũ Khánh Cương đuổi theo đút.

Lúc này Hứa Tư Văn mới hài lòng cho một khuôn mặt tươi cười.

Buổi chiều Hứa Tư Văn soạn một phần bản kế hoạch, trên đó viết ra một đống lớn; Vũ Khánh Cương thì lại dẫn cô nhóc chơi đùa ở gần nhà một phen, chờ buổi tối tụ họp lại, cô nhóc đã không thể rời khỏi ba hai nó một chút nào.

Có điều buổi tối lúc ăn cơm, cô nhóc lại chứng nào tật nấy, lúc này không cưỡi xe đạp nữa, mà là cưỡi cái xe ba bánh nhỏ, mặc dù không linh hoạt như xe đạp, tuy nhiên cũng không kém chỗ nào.

Hứa Tư Văn tức giận lại muốn đạp xe, bất đắc dĩ cô nhóc đã học được cách thông minh, lẩn đi rất lưu loát, Vũ Khánh Cương đều cười đến phun cơm!

Cơm tối ăn vội vàng, tắm rửa náo loạn, chờ buổi tối thật vất vả dỗ cô nhóc ngủ, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn ngẩng mặt ngã ở trên giường, đồng thời thở ra một hơi thật lớn.

Nghe thấy người bên cạnh cùng một động tác một động tĩnh với mình, hai người đồng thời quay đầu liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên đều nhịn không được nở nụ cười.

"Anh nói xem Hứa gia bọn em, nhiều tộc nhân như vậy, lại truyền nhiều đời như vậy, cô nhóc lệch lạc bướng bỉnh như vậy, rốt cuộc là giống ai chứ?" Hứa Tư Văn nghĩ mãi mà không ra, nếu nói nó không hiểu chuyện, nhưng có lúc lại cố tình là dáng vẻ bà cụ non, nếu nói nó hiểu chuyện, tới lúc bướng bỉnh lên, chính là khiến người ta tức giận đến mức nhất phật xuất thế nhị phật thăng thiên.

"Nếu nói khi còn bé em với anh hai đều ngoan ngoãn, vậy tám phần, chính là giống người bên nhà chị hai rồi!" Vũ Khánh Cương nghĩ nghĩ về việc con bé lanh lợi, hỏi Hứa Tư Văn: "Người nhà mẹ đẻ của chị hai, em có từng gặp chưa?"

"Gặp qua mấy lần, trong mấy anh em họ của chị hai, có hai ba tên nhóc cực kỳ bướng bỉnh nghịch ngợm, cũng nghịch ra bông ra hoa luôn!" Hứa Tư Văn nghĩ đến mấy việc xấu nghe được khi còn bé, không phải là cháu ngoại giống cậu chứ!

"Đã xem kỹ ngày kia muốn đi đâu chơi chưa?"

"Có, cái này anh xem một chút!"

Hứa Tư Văn cầm bản kế hoạch đưa cho Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương cẩn thận xem, thỉnh thoảng thảo luận với vợ một chút, chờ cuối cùng đã thống nhất quyết định, mới kinh ngạc phát hiện đã sắp mười hai giờ rồi!

"Nuôi con nít thật không dễ dàng mà!" Hai người cùng nhau cảm thán không thôi.

Bởi vì ngày quốc tế thiếu nhi sắp tới, ngày hôm sau Vũ Khánh Cương liền mang theo một lớn một nhỏ đến trung tâm thương mại, mua một đống lớn quần áo về, đặc biệt là trong đó có bốn bộ quần áo cực kỳ có ý tứ, là trang phục gia đình.

Một bộ là trang phục gia đình ba người Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn với cô nhóc.

Một bộ là trang phục gia đình ba người Hứa Gia Văn, Trình Mỹ Lệ với cô nhóc.

Một bộ là trang phục gia đình năm người ba Hứa mẹ Hứa, Hứa Gia Văn, Trình Mỹ Lệ cùng với cô nhóc.

Bộ quần áo đầy đủ nhất, lại là nhân viên thêm cho Vũ Khánh Cương với Hứa Tư Văn, trang phục gia đình cho toàn bộ bảy người.

Buổi trưa ăn KFC, cho dù Hứa Tư Văn một miếng cũng không động tới, còn nói không vệ sinh, nhưng Vũ Khánh Cương cùng với cô nhóc ăn đến mặt mày hớn hở...

Buổi chiều lại dắt cô nhóc đến khu trò chơi, cô nhóc chơi đùa toàn thân đều là mồ hôi còn vui vẻ cười khanh khách.

Buổi tối trở về lại là một trận náo nhiệt, cuối cùng dỗ cô nhóc ngủ, hai chồng chồng cũng mất hứng thú làm vận động, tắm rửa liền ngủ, bởi vì ngày hôm sau, chính là ngày quốc tế thiếu nhi rồi!

Từ lâu Vũ Khánh Cương đã chọn một công viên trò chơi trẻ em lớn làm nơi chơi lễ, đồng thời đặt trước phòng hai ngày cho ba miệng ăn ở lại.

Sáng sớm, Hứa Tư Văn vẫn như cũ đi gọi cô nhóc rời giường, Vũ Khánh Cương đi làm đồ ăn sáng, lúc này gọi cô nhóc dậy không hề khó khăn!

Ăn cơm cũng không cần dỗ, cô nhóc kia tự mình làm hết thảy cực kỳ tốt!

Chờ tất cả chuẩn bị thỏa đáng, Hứa Tư Văn giấu một cái dụng cụ theo dõi vị trí trên thắt lưng cô nhóc, để phòng ngừa cô nhóc lạc đường, Hứa Tư Văn suy nghĩ đặc biệt chu đáo.

"Đi thôi!" Vũ Khánh Cương lái xe, dẫn vợ với con giết tới công viên trò chơi.

Cửa công viên trò chơi, ngoài ba dặm liền bắt đầu kẹt xe, Vũ Khánh Cương cũng không sợ phiền phức, tìm một chỗ ngoài năm dặm, vừa vặn là trung tâm thương mại mà bọn họ mới đấu giá được, vẫn đang trang hoàng, khắp nơi đều là người của công ty kiến trúc Đông Bắc Hổ, cũng đều quen thuộc với Vũ Khánh Cương,

vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương còn chưa cảm giác được gì, nhưng vừa thấy Vũ Khánh Cương ôm một bé gái xuống, mỗi người đều vây quanh.

"Cương tử, đây là con gái nhà ai vậy?"

"Tiểu Nữu Nữu nhà tui, họ tên là Hứa Hân Dao, nhũ danh Nữu Nữu." Hứa Tư Văn còn chưa nói chuyện, Vũ Khánh Cương đã không kịp chờ đợi bắt đầu khoe khoang con gái mình: "Đến đây, con gái, chào hỏi mấy chú với mọi người đi."

"Chào các chú." Cô nhóc không mất bình tĩnh, nãi thanh nãi khí chào hỏi đám đại hán Đông Bắc.

"Giỏi, giỏi!" Ai ui, một đám đàn ông bị cô nhóc manh trúng rồi!

Bọn họ đều rất tự giác, biết mình thô tay ngốc chân, cũng không chạm vào cô nhóc, chỉ nhìn mà thích, quay người lại, ông hai trăm tui ba trăm từng tờ từng tờ đưa cho Hứa Tư Văn: "Mua chút đồ ngon cho con bé ăn!"

"Không cần! Anh Lý...!" Hứa Tư Văn còn chưa kịp từ chối người thứ nhất, người thứ hai đã bắt đầu nhét tiền vào trong túi y cầm trên tay, lý do đều không khác mấy, mua đồ ăn mặc cái gì cũng có.

"Chú Trương... A? Anh Lưu...!" Có người Hứa Tư Văn còn có thể gọi tên được, nhưng nhiều người y cũng không nhận biết hết, giống như cầu cứu nhìn về phía Vũ Khánh Cương.

"Vợ nhận đi! Đây là mọi người cho con bé, chứ không phải là cho em." Vũ Khánh Cương cười hì hì ôm con gái, tay xách theo cái xe hơi nhỏ làm riêng, trên lưng đeo cái balô lớn.

"Được rồi, mọi người có lòng có lòng là được." Hứa Tư Văn cũng biết không tiện từ chối, nhưng nhận xong vẫn là thừa dịp không có nhiều người như vậy, liền nhanh chóng cùng Vũ Khánh Cương cáo từ.

"Đều là làm việc ở bên ngoài, không dễ dàng gì!" Bọn họ tới rất sớm, khí trời còn chưa nóng như vậy, chờ một lát mặt trời lên, ít nhất ba mươi lăm ba mươi sáu độ, lúc ấy họ liền trở về nhà đi tránh nóng, sáng sớm hừng đông khởi công, còn đoạn thời gian buổi trưa, thì lại không có công nhân làm.

"Không thiệt thòi bọn họ được, bọn họ làm việc ở chỗ này, mỗi ngày có năm mươi đồng trợ cấp thêm nữa, anh chính là dựa theo mức quy định trợ cấp cao nhất cho công nhân đó." Vũ Khánh Cương sợ vợ áy náy, đừng thấy Tư Văn thanh cao, nhưng không phải là loại lòng cao hơn trời lời nói rỗng tuếch kia, mà là thanh cao thật, đồng thời cũng có bệnh chung của văn nhân, đó chính là luôn thỉnh thoảng trách trời thương người, được rồi, nói trắng ra là, chính là lòng thương người có chút tràn lan, là người hiền lành.

"Vậy thì tốt." Hứa Tư Văn nghe xong lúc này mới yên tâm, y luôn cảm thấy người ta làm việc không dễ dàng, đồng cảm với người yếu là thói quen của y, đến bây giờ y vẫn có chút không thay đổi được, có lúc Vũ Khánh Cương xắn áo lộ tay cùng chuyển chuyển khiêng khiêng với các công nhân, đến buổi tối y sẽ làm một bữa ăn ngon cho Vũ Khánh Cương, cho hắn ăn thêm chút thịt...

Hết chương 134

135. Chương 135: 135. Nuôi Con Mới Biết Ân Cha Mẹ

Bởi vì là ngày quốc tế thiếu nhi, trên căn bản đều là người mang theo trẻ em tới chơi, cho nên càng đến gần cửa công viên trò chơi, thì càng nhiều con nít.

Hứa Tư Văn vốn tưởng là một nhà ba người của mình mặc trang phục gia đình chói mắt như thế, sẽ làm người khác chú ý, nhưng Vũ Khánh Cương kiên trì muốn mặc như vậy, hắn chính là muốn để người ta biết, đây là vợ hắn, đó là con gái hắn.

Nhưng vừa đến nơi, lo lắng của Hứa Tư Văn chỉ là dư thừa!

Đều là từng nhà từng nhà lớn dắt nhỏ, ai nhìn ai chứ?

Đều nhìn con nít nhà mình kìa!

Chỗ nào có thời gian đi nhìn người khác chứ?

May mà lúc Hứa Tư Văn chọn lựa, tuân theo những quy tắc mà mình ghi chép lại, chọn mũ màu tím sáng, cái loại mà mặt trời chiếu xuống còn lóe sáng lên, trong một mảnh xanh xanh đỏ đỏ vàng vàng, đặc biệt dễ thấy!

Cũng may mà Vũ Khánh Cương thân cao mã đại, bọn họ tới cũng đủ sớm, lúc này chỉ nhìn thấy xe chắn ở trên đường, thế nhưng người cũng đã bắt đầu xếp hàng mua vé.

Trước bốn cái cửa sổ mua vé đều xếp đầy người, bên cạnh còn có mười cái máy bán vé tự động, cũng có người xếp hàng, thế nhưng máy bán vé tự động chỉ có thể bán vé vào cửa đã được đặt trước, rất nhiều người không đặt vé sớm, chỉ có thể xếp hàng dài, Hứa Tư Văn đã sớm trả tiền mua vé online rồi, đội ngũ xếp hàng ở máy bán vé tự động khá ngắn, chỉ chốc lát sau liền lấy được vé, ba miệng ăn rốt cục tiến vào cửa, tách rời khỏi đoàn người càng ngày càng nhiều bên ngoài.

Vừa tiến vào, Vũ Khánh Cương liền trực tiếp bỏ xe đẩy xuống đất, mở cửa xe ra, để con gái ngồi vào: "Nhớ kỹ nha, chỉ có thể lái ở số hai thôi, ba hai đã đặt tốc độ rồi, con lái nhanh hơn cũng không được đâu."

Nơi này nhiều người như vậy, Vũ Khánh Cương sợ cô nhóc đụng vào ai đó, đối phương như thế nào thì hắn không để ý, hắn là sợ cô nhóc xảy ra cái gì đó ngoài ý muốn, lại sợ nhất thời không nhìn thấy thì đứa nhỏ lại đi lạc, nói chung là các loại lo lắng, không hề ít hơn bao nhiêu so với Hứa Tư Văn.

"Dạ biết!" Nữu Nữu ngồi trong xe nhỏ, bên trong có máy điều hòa loại nhỏ nên sẽ không nóng, cũng sẽ không ngộp, xe nhỏ cũng không khác biệt gì với ô tô thật sự, nó lái cực kỳ thuận lợi.

Vũ Khánh Cương cũng là muốn bớt việc, hắn đem valy nhỏ vợ xách trong tay bỏ vào trên mui xe của con gái: "Giảm gánh nặng cho ba nhỏ con đi, đi thôi!"

Hứa Tư Văn kéo kéo Vũ Khánh Cương: "Bỏ cái trên lưng anh lên đi? Cái của em không nặng..."

Vũ đại lão hổ vốn là sợ nóng, vào lúc này còn đeo cái balô lớn như vậy, Hứa Tư Văn rất đau lòng.

"Anh không nặng, em trông kỹ con bé đi, một hồi muốn chơi cái gì thì chơi cái đó, em chơi cùng là được, anh coi đồ." Vũ Khánh Cương kéo vợ, đi theo sau xe con gái, vừa đi vừa phân chia nhiệm vụ với y: "Đối với mấy thứ này anh không hiểu gì hết, em biết thì em liền cho con bé chơi nhiều chút."

"Vậy anh cũng đừng vác nữa, đợi một chút tới bên kia, anh liền đem đồ để dưới đất nghỉ một lát, hoặc là tìm một chỗ râm mát mà đứng, đừng ngu ngốc đứng dưới ánh mặt trời..." Hứa Tư Văn cũng dặn dò Vũ Khánh Cương.

Hai người đồng thời theo sát xe của cô nhóc, chỉ sợ đi tách ra, chờ đến chỗ vòng xoay ngựa gỗ cùng với vòng đu quay khổng lồ, cô nhóc đã không kịp chờ đợi chui ra từ trong xe.

Hứa Tư Văn nắm tay nó đi chơi vòng xoay ngựa gỗ, cô nhóc vừa ngồi vào liền hưng phấn rít gào lên nhào tới...

Vòng đu quay khổng lồ thì cả ba người đều ngồi một chuyến, Vũ Khánh Cương nhìn mấy cái đầu động đậy ở đằng trước, bĩu môi: "Có khác gì so với anh đi lên lầu đâu? Đều là đi lên cao..."

"Không giống nhau..."

Sớm chuẩn bị đầy đủ chính là thuận tiện, Hứa Tư Văn có một tờ danh sách hạng mục trò chơi cặn kẽ, là download ở trên mạng, do nhóm bạn bè trên internet có lòng cung cấp.

Căn cứ vào thời gian cùng với tình huống xếp hàng trước mỗi trò chơi để sắp xếp các loại chơi đùa, ông chủ Vũ đảm nhiệm nhân viên khuân vác di động, chỉ cần đi sát đằng sau là được, còn cô nhóc thì chỉ cần đi theo ba nhỏ Hứa Tư Văn là được!

Có điều Hứa Tư Văn cũng bỏ đi một ít trò chơi mà y cho rằng không thích hợp, chẳng hạn như thuyền hải tặc và xe vượt núi, đều không cho cô nhóc chơi.

Vũ Khánh Cương nhìn nhìn mấy thứ đó, cũng đồng ý với sắp xếp của vợ, bởi vì hắn cảm thấy mấy thứ đó thoạt nhìn không hề chắc chắn!

Chơi được một nửa, nhiệt độ tăng lên, tìm một chỗ rừng rậm nhiều cây, có chòi nghỉ mát nhỏ, bên trong có bàn ghế, đây là phương tiện công cộng ở nơi này, một nhà ba người có thể coi như nghỉ ngơi xả hơi.

Bữa trưa đều đóng gói kỹ, trong đó còn có nước trái cây ướp lạnh cùng với đồ ăn mà Hứa Tư Văn mang tới.

Vũ Khánh Cương cầm một cái công cụ đun nóng bằng năng lượng mặt trời nhỏ tăng thêm nhiệt độ cho đồ ăn, còn rau trộn thì ngược lại được ướp lạnh rất sướng miệng.

Hứa Tư Văn nhân cơ hội mắc võng ở trong rừng cây, một hồi cho cô nhóc ngủ trưa, còn hai người bọn họ, vẫn là miễn đi, một ngày không ngủ không vấn đề, quá lắm thì về nhà ngủ sớm một chút.

Lúc này cô nhóc ăn cơm trưa rất bớt việc, ngủ trưa cũng bớt việc.

Thừa dịp cô nhóc ngủ trưa, Hứa Tư Văn cho Vũ Khánh Cương một bình cà phê: "Uống một chút cho tỉnh táo, không thì buổi chiều cũng không có tinh thần."

Vũ đại lão hổ dùng tinh thần uống thuốc mà uống cà phê vào bụng.

Hứa Tư Văn: "…!"

Chờ sau khi cô nhóc tỉnh dậy, lại bắt đầu quậy.

Hứa Tư Văn cũng không biết, hóa ra con nít lại có nhiều thể lực như vậy, khiến cho mấy người lớn này mặc cảm không bằng.

Nhảy nhảy nhót nhót cả một ngày, ngoại trừ giấc ngủ ngắn buổi trưa không tới một canh giờ, thì không thấy cô nhóc có lúc nào ngừng lại, giống như lên dây cót hít thuốc lắc vậy, Vũ Khánh Cương thì còn may, ít nhất thể trạng người ta tốt, thể lực tuyệt đối đạt chuẩn.

Đáng thương Hứa Tư Văn quanh năm làm người của phòng làm việc, mỏi eo đau lưng, chân thì không bị chuột rút, nhưng nặng giống như đổ chì, làm y cảm thấy nhấc cũng không nhấc lên được.

Lúc tối, thật sự là không kiên trì nổi, ngay cả việc tìm chỗ nghỉ đặt mông ngồi xuống cũng không nghĩ tới, hữu khí vô lực thương lượng với cô nhóc: "Nữu Nữu à, chơi đùa một ngày, chúng ta nghỉ ngơi trước một chút được không? Thứ nên chơi thì đều chơi qua rồi."

"Còn có nhà ma chưa đi!" Cô nhóc nhớ rất rõ ràng: "Chòi nghỉ mát ba tầng trên đỉnh ngọn núi còn chưa leo lên, bên kia còn có bí động tìm bảo vật chưa có vào…"

Cô nhóc liệt kê ra một thứ, sắc mặt Hứa Tư Văn liền kém hơn một phần, Vũ Khánh Cương cũng không nhìn nổi: "Tiểu Nữu Nữu ngoan nha, trước tiên chúng ta đi tìm chỗ ở tối nay đã, bỏ hành lý xuống, trước tiên nghỉ một lát, buổi tối có thể xem hoa đăng, còn có phóng pháo hoa, còn rất nhiều rất nhiều nữa!"

"Vậy có kẹo bông không?" Cô nhóc suy nghĩ một chút, hỏi ba hai nó.

"Có!" Vũ Khánh Cương thầm nói dù không có thì cũng phải có!

"Vậy cũng được." Cô nhóc thỏa mãn, ngoan ngoãn mở cửa xe cùng với người lớn đi tìm chỗ ở.

Cô viên trò chơi là phỏng theo kiến trúc trong truyện cổ Grimm xây nên, trong một mảnh cảnh xuân tươi đẹp, một đống nhà nhỏ chi chít như sao trên trời mang tạo hình đặc biệt theo phong cách cổ tích, là chuyên dùng cho du khách thuê qua đêm, bất luận là bố cục bên trong hay là hình dáng bên ngoài, đều đặc biệt phù hợp với ánh mắt bọn nhỏ.

Vũ Khánh Cương đặt là một căn nhà nhỏ hình lâu đài, chỉ có hai tầng, ba phòng ngủ một phòng khách một bếp một phòng vệ sinh, ở tầng trên cùng cũng chỉ có một phòng, chính là căn phòng cho những người bạn nhỏ ở.

Mà người lớn thì ở tầng thứ nhất.

Vũ Khánh Cương gần như là kéo vợ với con gái vào nhà, Hứa Tư Văn đã mệt thảm!

Mới vừa ăn xong cơm tối, lại đến thời gian đốt pháo hoa, bởi vì coi trọng việc bảo vệ môi trường, pháo hoa phóng cũng rất ngắn ngủi, nhưng rất nhiều người xem!

Một nhà ba người quần áo gọn nhẹ ra trận, ông chủ Vũ dứt khoát để cô nhóc cưỡi ở trên cổ hắn, một tay che chở vợ, một tay vịn con gái, chen ở trong đám người xem đến lúc kết thúc, lúc này mới trở về chỗ ở tạm thời của bọn họ.

Cứng rắn kiên trì tắm rửa sạch sẽ, Hứa Tư Văn nằm ở trên giường liền không muốn nhúc nhích.

Vũ Khánh Cương tắm rửa sạch sẽ cho cô nhóc, chính mình cũng ngâm tới nguội lạnh, liền ôm cô nhóc cùng với Hứa Tư Văn nằm trên một cái giường, bên trái ôm vợ, bên phải dỗ con gái, Vũ đại lão hổ cảm thấy mình rất lợi hại.

Đợi đến ngày hôm sau, Hứa Tư Văn gần như là dùng tốc độ chạy trốn rời khỏi công viên trò chơi này, nhưng cô nhóc còn nói với ba hai của nó: "Lần sau lại tới đi? Tìm lúc nào không nhiều người, có thể chơi đùa lâu một chút…"

Hứa Tư Văn nghe vậy bị vấp chân một cái!

Còn có lần sau hả?

Đừng nghĩ có lần sau!

Ba ngày sau đó, Hứa Tư Văn cùng Vũ Khánh Cương trôi qua gần như có thể được gọi là "nước sôi lửa bỏng", cô nhóc thông minh thì thông minh, nhưng đồng thời cũng đủ bướng bỉnh, hai người xoay quanh nó cả một tuần.

Khi một lần nữa trở lại Hứa gia, vừa mở cửa bỏ cô nhóc trên đất, cô nhóc liền khí thế mười phần chạy vào trong phòng, vừa chạy vừa kêu: "Ông nội bà nội! Ba ba ma ma! Nữu Nữu đã về rồi!"

Hứa gia đã làm xong việc nhà nông, coi như ngày hôm nay hai người không trở lại, ngày mai bọn họ cũng sẽ đi đón tiểu Nữu Nữu.

Trình Mỹ Lệ đưa đứa nhỏ cho hai cụ, còn mình thì ra xem hai chồng chồng vẻ mặt tiều tụy, Vũ Khánh Cương còn đỡ, Hứa Tư Văn thì treo nguyên cái vành mắt đen.

"Thế nào?"

"Chị dâu, chị thật vĩ đại!"

Hai người thành tâm thành ý nói, đứa nhỏ này một tuần, đem hai người dằn vặt đến thảm!

Nhưng mà chờ lúc bọn họ rời đi, đột nhiên lại có chút không nỡ.

Hai người ôm cô nhóc thân thiết đủ kiểu, ngay cả cái xe nhỏ Vũ Khánh Cương cũng mang về cho cô nhóc: "Nạp điện bằng pin mặt trời, bốn cục, một cục có thể lái năm km, nếu bỏ hết bốn cục ở trong xe, mười lăm km không thành vấn đề!"

"Thật tiên tiến!" Người nhà họ Hứa líu lưỡi, đây là đồ chơi cho con nít sao? Đây là xe thật đi?

Đồ đạc đóng gói mang về, cũng chất đầy căn phòng của cô nhóc.

Chờ bọn họ về tới biệt thự ở Lan châu, lại càng không quen, lúc đứa nhỏ ở nhà, đâu đâu cũng có tiếng cười thanh thúy giòn vang của cô bé, nhưng sau khi đưa đi, trong phòng lại rất an tĩnh.

"Nếu không thì chờ lúc nghỉ hè lại đón tới đây?" Vũ Khánh Cương thấy bộ dạng của vợ, nghĩ nếu không thì đón đứa nhỏ tới đây chơi nhiều chút.

"Không cần." Hứa Tư Văn quay đầu, chủ động ôm Vũ Khánh Cương, tựa đầu vào trên bả vai hắn: "Nếu như thật sự ở một kỳ nghỉ hè, anh chịu được sao?"

Vũ Khánh Cương vừa nghe xong lửa liền thức dậy, ôm lấy vợ trực tiếp chạy đến phòng ngủ, làm gì hả? Không giải thích!

Sau đó Hứa Tư Văn dán một cái mác cho Vũ Khánh Cương: hổ Đông Bắc, không thể đói bụng thời gian dài…

Có điều nuôi con mới biết ân cha mẹ, từ đó về sau, bất luận là Vũ Khánh Cương hay là Hứa Tư Văn, chạy qua lại hai đầu đặc biệt chịu khó!

Lan châu cùng Đông Bắc, không sót bên nào…

Hết chương 135 Bạn đang

136. Chương 136: 136. Chuyên Cơ Tiện Thể

Vì phía nam tiến vào giữa hè, nhiệt độ bên ngoài cao tới gần bốn mươi độ, nhiệt độ bình quân ba mươi ba, ba mươi bốn độ, ông chủ Vũ liền ủ ủ rũ rũ giống hệt như cây mạ thiếu nước.

"Chúng ta về Đông Bắc đi? Ở đó anh có thể thoải mái chút." Hứa Tư Văn nhìn Vũ đại lão hổ thành Vũ đại lão miêu, trong lòng rất thương tiếc, mấy ngày nay hắn đều không có tinh thần, nhiệt độ cao ở bên ngoài đối với y mà nói có thể là thói quen, nhưng đối với Vũ Khánh Cương mà nói thì giống như đem hắn gác trên lò lửa mà nướng vậy, không khác biệt gì.

"Bên này em có thể buông tay ra sao?" Nếu về Đông Bắc với vợ thì đương nhiên là được rồi! Nhưng không phải bên chỗ vợ đang không có người sao?

"Ngày mai học trưởng trở về, anh ấy đã bán hết quyền đại lý ở nước ngoài rồi, ở đây thì trực tiếp bán cho Bách Lý Hãn Mạc, anh ấy trở về, chúng ta liền đi!" Hứa Tư Văn giải quyết dứt khoát, còn không đi nữa, thì nam nhân của y sẽ bị nóng thành khô luôn.

Trương Lam Hà ở nước ngoài trải qua như thế nào?

Hứa Tư Văn không muốn biết, y chỉ biết là, lúc Trương Lam Hà trở về, toàn thân đều bốc lên bong bóng phấn hồng, khối băng Bách Lý Hãn Mạc đi theo phía sau, cũng có chút dấu hiệu hòa tan, thế nhưng vẫn là cái mặt không biểu tình, chẳng qua là khí thế không phải hùng hổ doạ người.

"Anh vừa về em liền đi hả?" Trương Lam Hà còn muốn cầm đuốc dạ đàm với Hứa Tư Văn đến bình minh, khoe khoang một phen tình sử của mình, kết quả hắn mới vừa trở lại công ty nhìn thấy Hứa Tư Văn, câu nói đầu tiên là bọn họ muốn lên máy bay về Đông Bắc.

"Ừm, Cương tử ngại nơi này nhiệt độ quá cao, anh ấy có chút không chịu được, về Đông Bắc nghỉ hè, qua khoảng thời gian này lại trở về." Hứa Tư Văn mang theo rương hành lý nhỏ liền đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Trương Lam Hà, vươn tay vỗ vỗ vai hắn: "Chúc mừng anh học trưởng."

Y nhìn ra được, hai người này, cuối cùng cũng thành rồi.

"Ừm! Vậy em đi đi, ở nhà có anh trông." Trương Lam Hà đột nhiên có chút cảm tính mà chua chua mũi, hai người bọn họ, cùng một chỗ giúp đỡ lẫn nhau lâu như vậy, rốt cuộc nổi bật hơn mọi người, Tư Văn báo thù, hắn cũng sự nghiệp thành công, chủ yếu nhất là, hai người bọn họ đều tìm được nửa kia.

Tuy rằng quá trình tìm được, hừm, không đề cập tới cũng được.

"Chăm sóc anh ấy thật tốt, hừm, lúc anh ấy bị ngốc, nên xử thì cứ xử, đừng nương tay." Lúc đi ngang qua Bách Lý Hãn Mạc, không biết Hứa Tư Văn moi lá gan từ đâu ra, thế mà lại nói chuyện với nam nhân này, có ý tứ đem Trương Lam Hà giao cho hắn.

Bách Lý Hãn Mạc không lên tiếng, chỉ gật gật đầu.

Hứa Tư Văn xuống lầu nhanh chóng đi tìm ông chủ Vũ, ông chủ Vũ cũng chuẩn bị xong rương hành lý, hai người đến bãi đậu xe, lái xe thẳng đến sân bay.

“Ngày hôm nay chúng ta đi chuyên cơ!” Vũ Khánh Cương sắp về Đông Bắc, cảm giác cả người mình đều là sức lực, lái xe cũng vèo vèo vèo, may mà đây là đường cao tốc, bằng không chính là chuẩn siêu tốc.

“Tại sao là chuyên cơ?” Hứa Tư Văn kinh ngạc, trước đây nếu như hai người qua lại, không có mấy lần dùng chuyên cơ, lúc đầu dùng chuyên cơ, cũng là vì lúc ấy Đông Bắc Hổ đang điều động nhân viên cùng vật tư, mới có thể cả ngày dùng chuyên cơ qua lại, bây giờ không phải là đã vào quỹ đạo rồi sao?

“Chỗ này quá nóng, bên trung tâm thương mại sửa xong rồi, nhanh chóng mang mọi người về nhà tránh nóng!” Chính Vũ Khánh Cương cũng không chịu đựng được, nhóm nhân viên trang trí tạp vụ đó, cũng ngày ngày thổi điều hòa giống như Vũ Khánh Cương, nhưng cũng không chịu nổi rồi!

“Phải gọi là nghỉ hè!” Hứa Tư Văn sửa lời hắn, nghĩ đến chuyện người phương bắc không kiên nhẫn với nhiệt độ cao ở phía nam như thế, công nhân Đông Bắc Hổ đa số đều là từ phía bắc tới, thật sự có khả năng tập thể về nhà nghỉ hè, chuyện này cũng là chuyện mà Đông Bắc Hổ có thể làm được.

“Không phải anh dẫn tất cả mọi người về nhà nghỉ hè chứ?”

“Anh lại không thiếu thông minh!” Ông chủ Vũ vừa lái xe vừa tán gẫu với vợ “Kỳ thực cũng là anh muốn đi về, đám tiểu Phùng cũng không có nói muốn đi, từng người từng người đều lăng xăng cằn nhằn giống như hít thuốc lắc vậy, cái gì mà hạng mục cái gì mà tăng lên cái gì mà lợi nhuận anh cũng không hiểu lắm, tám phần là có cái gì đó kiếm được tiền, gần đây cũng không có chuyện gì cần anh, anh liền nói với bọn họ một tiếng, vừa vặn có chuyên cơ, cho mấy người muốn trở về theo chân một chuyến.”

Hứa Tư Văn hết chỗ nói rồi, hiện tại y cũng đã quen Vũ Khánh Cương thỉnh thoảng có thể khiến người ta nghe mà xoắn xuýt đến chết.

Chuyên cơ nhà ai còn tiện thể chứ?

Có điều lên máy bay liền náo nhiệt, nhiều người mà!

Vũ Khánh Cương gặp bọn họ thế mà lại vui vẻ nhiệt tình hơn là gặp mấy nhân viên cao cấp của hắn, Hứa Tư Văn cũng theo sau hắn, hòa mình với mọi người.

Hứa Tư Văn thích bộ dạng hàm hậu không khác biệt lắm so với Vũ Khánh Cương của bọn họ, hơn nữa đừng thấy những người này không có văn hóa gì, tuy nhiên đều không có tâm địa gian xảo, từng người từng người đối xử với cô con dâu người phía nam là Hứa Tư Văn này còn muốn tốt hơn so với Vũ Khánh Cương nữa.

“Lần này thế nào? Có kiếm được không?” Vũ Khánh Cương kéo vợ ngồi một chỗ rảnh rỗi tán gẫu với mọi người.

Cũng là Vũ Khánh Cương được, làm ông chủ còn hỏi nhân viên phía dưới rằng lần này đi công tác có kiếm được tiền không, đổi thành một ông chủ khác thì đều không ngốc như thế.

Nhưng Vũ Khánh Cương lại hỏi, Hứa Tư Văn còn chưa kịp đỡ trán, công nhân bên kia càng khiến người ta kinh ngạc, bọn họ còn thật sự trả lời chứ!

“Kiếm được kiếm được! Lăn lộn cũng không ít đâu!” Có một đồng hương vui rạo rực xòe đầu ngón tay tính tính với Vũ Khánh Cương: “Chỉ mỗi trợ cấp thôi đã đủ xài, lương thưởng gì đó đều có thể tiết kiệm được, tui tính toán một chút, đủ cho thằng nhóc nhà tui chi tiêu học đại học.”

“Vậy thì tốt, thằng nhóc nhà anh chính là thông minh, sinh viên!” Vũ Khánh Cương đặc biệt ủng hộ đồng hương như vậy, có việc tốt đều ưu tiên an bài khó khăn trong nhà, trên có già dưới có trẻ.

“Thằng nhóc nhà tui nói, chờ nó tốt nghiệp, liền đến chỗ anh làm, nghỉ đông và nghỉ hè cũng đến giúp đỡ, không cần tiền, coi như sớm luyện tay nghề một chút!” Người đồng hương rất hào khí, con trai nói phải dũng tuyền tương báo* gì đó, không hiểu lắm, thế nhưng biết là cảm ơn.

*Tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo: nhận một giọt nước, phải trả ơn bằng cả một dòng suối.

“Anh dẹp đi đi!” Vũ Khánh Cương xua tay: “Con nít đi học không dễ dàng, tui còn có thể để nó làm không công sao? Đối chiếu với đãi ngộ của chúng ta, nên cho bao nhiêu thì cho bấy nhiêu, dùng ai mà không phải dùng? Sao cứ con nít đến làm thì lại không công chứ? Cái này không được!”

"Vậy cũng tốt, quay về tui nói chị dâu cậu bắt hai con gà mẹ cho cậu, cậu cũng đừng có không nhận!" Người đồng hương không kiên trì, thế nhưng dùng cái khác để bày tỏ một phen.

Hai con gà mẹ nhìn thì ít, thế nhưng hiện giờ gà thuần chủng chân chính không thấy nhiều, đặc biệt là cái loại gà mẹ này, một con phải khoảng hơn trăm đồng đó.

Hứa Tư Văn chỉ ở một bên lẳng lặng nghe, trong đối thoại của Vũ Khánh Cương với bọn họ, có nồng đậm vị tình, khí hậu nơi nào nuôi ra người nơi đó, Đông Bắc Hổ ngày hôm nay, có quan hệ rất lớn với việc Vũ Khánh Cương kiên trì không đổi.

Bởi vì Vũ gia cố ý thuê công nhân ưu tiên đồng hương, mới khiến cho những người này có lòng trung thành không cách nào tưởng tượng được với Đông Bắc Hổ, dù là sinh viên còn chưa tốt nghiệp, cũng trực tiếp bị Đông Bắc Hổ đặt trước, chờ thêm vài năm, chất lượng nhân viên Đông Bắc Hổ tuyệt đối sẽ bước lên một bậc thang lớn!

Tâm tư càng bay càng xa, công ty nhà mình có phải là cũng nên học hỏi Đông Bắc Hổ một chút không? Nòng cốt của bọn họ quả thật là cố định, nhưng công nhân thì không phải, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị người ngoài trà trộn vào.

Nếu như tuyển dụng đều là người quen, biết được bối cảnh, tầng gian nan khổ cực này sẽ tránh được…

"Vợ? Vợ?" Vũ Khánh Cương kêu Hứa Tư Văn vài tiếng, Hứa Tư Văn mới đột nhiên thức tỉnh hoàn hồn.

"Hả? Vừa nãy nghĩ chuyện nhập thần." Sau khi Hứa Tư Văn hoàn hồn liền thấy tất cả mọi người đang nhìn y, ngượng ngùng cười cười: "Có chuyện gì vậy?"

"Cái kia, tui muốn hỏi Hứa tiên sinh một chút…" Người đồng hương có chút lúng túng chà chà tay.

"Không cần gọi Hứa tiên sinh, khách khí biết bao nhiêu? Cứ gọi Tư Văn đi, hoặc là tiểu Hứa cũng có thể." Hứa Tư Văn cũng không muốn có cảm giác khoảng cách với những người này, vậy không phải cũng tương đương như có sự khác biệt với Vũ đại lão hổ sao? Y không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

"Cứ gọi tiểu Hứa đi!" Vũ Khánh Cương thật cao hứng, cảm giác vô cùng có mặt mũi, nhưng mà lại không muốn người khác gọi vợ là "Tư Văn", vẫn là gọi "Tiểu Hứa" có thể tiếp thu hơn.

"Ai ai!" Người đồng hương hàm hậu nở nụ cười: "Tiểu Hứa à, tui chỉ muốn hỏi một chút, thi đại học phải chuẩn bị cái gì đây? Tụi tui cũng không quá hiểu chuyện này."

Hứa Tư Văn hiểu rõ, bọn họ đều là lần đầu cho con cái lên cấp ba, lên đại học, không có kinh nghiệm đối phó với việc thi đại học, y nghe chị dâu Thúy Hoa nói qua mấy lần, bọn nhỏ thi đại học đều làm cho bọn họ run sợ trong lòng, ở khắp nơi cầu ông gọi bà hỏi thăm xem phải chú ý cái gì, chỉ lo làm chậm trễ đứa nhỏ.

"Đồ vật cần phải chuẩn bị không nhiều, thế nhưng rất quan trọng, như vậy đi, quay về tôi liệt một cái danh sách, viết rõ ràng mấy hạng mục cần chú ý với mấy thứ cần phải chuẩn bị, giao cho Cương tử photo ra, nhà ai có con cái thi đại học, liền đi lấy một bản về xem." Công nhân Đông Bắc Hổ không ít, Hứa Tư Văn tin là rất nhiều gia trưởng trong đó đều tay chân luống cuống thấp thỏm lo âu giống như người đồng hương này, áp lực thi đại học cũng không chỉ có thí sinh, các gia trưởng cũng có áp lực giống vậy!

"A!" Mấy người đồng hương đều nở nụ cười.

"Vậy cái đó, nhà tui không có ai thi, nhưng con gái nhà chị tui phải thi, có thể cho một bản không?" Cũng có đồng hương có đứa nhỏ thân thích cần thi, trong lòng liền nghĩ đến.

"Có thể! Trở về tui in một ngàn bản, cũng chỉ một ngàn tờ giấy thôi, không uổng phí cái gì!" Đối với mấy đứa nhỏ ở quê nhà Vũ Khánh Cương có thể giúp đỡ liền giúp đỡ, huống chi chỉ là dùng một ít giấy trắng, một chút mực in.

Sau khi máy bay hạ xuống đất, vừa ra khỏi cabin cũng cảm giác được cái nóng của mùa hè, cơ mà so với phía nam, thì nhiệt độ phía bắc quả thật là thấp hơn rất nhiều.

Ít nhất là không tới ba mươi độ, khiến Hứa Tư Văn cảm thấy rất thoải mái.

Vũ Khánh Cương lại gào gào thét thét kêu to: "Trong thành phố chính là bị phá hoại! Nếu là ở quê, từng hàng cây rất mát mẻ, còn ở đây, toàn bộ đều là mặt đường xi măng, nhìn rất sạch sẽ, nhưng không hút nhiệt một chút nào!"

"Đi nhanh lên đi, ở đâu ra nhiều oán giận như vậy..." Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương đi nhanh lên, vào nhà không phải mát mẻ rồi sao? Đứng ở cạnh đường băng sân bay tắm nắng, ngày giữa hè mà không nóng thì ai nóng nữa?

Hai chồng chồng không trực tiếp về đại viện Vũ gia, mà là về tiểu khu Đông Bắc Hổ trước, Hứa Tư Văn phải làm chuyện mà mình đáp ứng, Vũ Khánh Cương tự mình vui vẻ sắp xếp hành lý, trong phòng tích một tầng bụi mỏng, Hứa Tư Văn trước tiên dọn dẹp phòng, Vũ Khánh Cương đi nấu cơm, y an vị ở trước bàn, liệt ra một bản danh sách, xem đi xem lại, rốt cuộc hài lòng, lúc ăn cơm mới đưa cho Vũ Khánh Cương: "Cái này làm xong rồi, nhớ photo xong thì nói với mọi người một tiếng."

"Ừ!" Vũ Khánh Cương nhận lấy giống như tiếp thánh chỉ.

"Phụt!" Hứa Tư Văn cũng bị hắn chọc phát cười: "Ít đùa giỡn với em đi! Nhanh chóng ăn cơm!"

"Ừ!" Vũ Khánh Cương không để ý tới vợ, trước tiên bỏ tờ giấy vào trong kẹp hồ sơ của công ty, cái kẹp hồ sơ này màu sắc bắt mắt, hắn kẹp tờ giấy Hứa Tư Văn cho hắn ở bên trong, không sợ mình quên mất hoặc là gấp lại làm dơ.

Chờ cất đồ xong, quay đầu lại liền ôm vợ hôn bẹp vài ngụm: "Vợ ơi, em thật tốt!"

Hứa Tư Văn đanh mặt lại: "Miệng anh đầy dầu mỡ dán trên mặt em là muốn làm gì?"

Vũ Khánh Cương: "...!" Hắn quên mất mình ăn xong chưa lau miệng... liền đi hôn mặt vợ...

Hết chương 136

137. Chương 137: 137. Về Đông Bắc

Cho dù đều là thời điểm giữa hè, nhưng nhiệt độ phía bắc quả thật thấp hơn phía nam rất nhiều, Hứa Tư Văn cảm thấy mùa hè này y có thể trải qua rất thư thái.

Có điều trong lúc khí trời càng nóng, cũng đến thời gian chuẩn bị thi đại học cuối cùng, Đông Bắc Hổ phát tờ giấy của Hứa Tư Văn ra toàn diện, có con cái thi đại học, hoặc là nhà thân thích có con cái thi đại học, đều mỗi người cầm một bản, có người không biết chữ, không phải là trong nhà còn có đứa nhỏ biết chữ sao.

Hứa Tư Văn nhìn thấy bộ dạng Vũ Khánh Cương vội vã cuống cuồng, liền không nhịn được an ủi hắn: "Anh căng thẳng cái gì? Anh cũng sốt sắng như vậy, anh bảo Song Hỉ làm sao bây giờ? Đây không phải là tăng thêm áp lực cho đứa nhỏ sao?"

"À à!" Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn nghe dạy bảo.

Hai ngày này bọn họ đều ở đại viện Vũ gia, trong cả nhà, cũng chỉ có Vũ Nguyên Cát với Adela là vạn sự không để ý tới, mang theo mấy người chuyên phụ trách chăm sóc phụ nữ có thai thành thật dưỡng thai, bụng Adela đã to lên, mỗi lần Hứa Tư Văn xem, đều cảm thấy rất thần kỳ!

Chị dâu Thúy Hoa không cho Vũ Nguyên Cát làm việc lung tung, bảo cậu trông kỹ Adela cùng với cháu trai của cô, à, không đúng, là cháu trai của Vũ Khánh Cương...

Vũ Khánh Cương tuy rằng nghe lời, nhưng dù miệng hắn nói không sốt sắng, trên thực tế hắn khẩn trương đến mức xoay vòng vòng luôn rồi!

Hứa Tư Văn nhìn thấy, như vầy không được nha!

Còn có ba ngày liền thi tốt nghiệp trung học, hiện tại các thí sinh đang căng như dây đàn vậy, rất dễ dàng liền đứt mất, đừng nói các gia trưởng, dù là các thầy cô cũng không dám cho thêm áp lực.

Hứa Tư Văn đi qua kéo Vũ Khánh Cương, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn: "Anh đi theo em, em có chuyện muốn thương lượng với anh!"

Vũ Khánh Cương vừa thấy vợ nghiêm túc như vậy, trong lòng cũng dựng lên, đi theo đến chỗ râm mát dưới mấy tán cây già trong sân, nơi đó có bàn đá cùng với ghế đá, là dùng cho mùa hè hóng gió.

"Chuyện gì hả vợ?"

"Cương tử à, học trưởng nói với em, phí đại lý mà chúng ta bán cho nước ngoài với Bách Lý tiên sinh đều thu được rồi, em với học trưởng phân phối một chút, ngoại trừ đưa vào hoạt động cùng với dự lưu khẩn cấp để duy trì công ty, em và học trưởng mỗi người có thể chia được khoảng năm triệu, về sau còn có thể lục tục có thêm phí dụng nữa. Hơn nữa sẽ càng ngày càng nhiều."

"Vậy rất tốt mà!" Đối với việc vợ một lần kiếm lời được năm triệu nhiều tiền như vậy, Vũ Khánh Cương tỏ vẻ thật cao hứng, vợ chính là nhịn bao nhiêu năm, mới làm ra được cái thứ gì gì kia, nghe nói rất đáng tiền.

"Em cũng muốn làm chút chuyện cho Hứa gia tập, anh xem sau khi anh có tiền, không phải cũng nhiều lần cải thiện cho quê nhà sao? Em cũng muốn làm, thế nhưng em không quá hiểu mấy cái đó, tìm anh thương lượng một chút, anh có kinh nghiệm, nghĩ kế cho em." Sau khi Hứa Tư Văn biết khoản thu nhập của mình khoảng chừng có bao nhiêu, chuyện này cũng đã được y tính toán trong lòng.

Lần này sau khi trở về, nhìn thấy nhóm đồng hương, liền kiên định cái ý nghĩ kia hơn.

Hứa gia tập không thể một mực không thay đổi, như vậy sẽ tách rời thời đại, nhưng nếu nói thay đổi, Hứa gia tập nằm ở vị trí hẻo lánh như vậy, trừ phi dùng lực lớn khai phá, bất kể thành phẩm mà tập trung vào, nếu không thì không có hiệu quả.

Ngẫm lại làng Hổ đi, Vũ Khánh Cương chính là sửa đường mở đường hầm, mới có quy mô hiện nay, Hứa Tư Văn suy nghĩ đến Hứa gia tập, so với làng Hổ thì khá hơn một chút, tuy nhiên cũng không tốt hơn chỗ nào.

Bởi vì làng Hổ là cư dân tứ xứ, Hứa gia tập thì lại là nơi ở của thị tộc, động tới cũng phiền phức hơn so với làng Hổ rất nhiều.

"Vậy em muốn làm thế nào?" Vũ Khánh Cương rất coi trọng lời cầu viện của vợ, hơn nữa dự định của vợ hắn cũng sẽ ủng hộ, kỳ thực hắn rất coi trọng vị trí của Hứa gia tập, luôn cảm thấy đặc biệt có ý tứ.

"Em cũng không biết." Kỳ thực Hứa Tư Văn cũng thật sự không biết phải làm sao, nên mới tìm Vũ Khánh Cương đến thương lượng, cũng là để dời đi lực chú ý của Vũ Khánh Cương, đỡ cho hắn luôn nôn nóng như vậy, chờ một lát Vũ Song Hỉ trở về, nói không chừng còn gia tăng biết bao nhiêu áp lực cho đứa nhỏ nữa.

"Kỳ thực thì, lúc đó anh cũng mù mờ, vẫn là bọn Tiểu Ngụy mời đội khảo sát gì đó, về quê đi vòng vo vài vòng, trở về nào đất nào cây vẽ vẽ một trận, mới cho ra một bản kế hoạch, sau đó anh liền để bọn họ làm tiếp, sau đó ở quê nhà liền càng ngày càng tốt hơn."

Hứa Tư Văn đã hiểu, đây là đội quản lý của Đông Bắc Hổ, thực hiện khảo sát quy hoạch với làng Hổ, mới khiến cho làng Hổ càng ngày càng tốt.

"Anh thấy Hứa gia tập cũng tốt, không nói ra được cảm giác gì, chính là cảm thấy, càng xem càng đẹp mắt, dễ nhìn, dễ nghiên cứu, ba còn nói với anh là mấy cái đền thờ gì đó, đều rất có lai lịch, ở quê anh cũng không có thứ tốt vậy đâu, đều là vinh dự tổ tiên lưu lại đó." Vũ Khánh Cương nghĩ tới túp lều đất, giếng nước đắng ở làng Hổ, lại nghĩ tới Hứa gia tập, làng Hổ chính là không dễ nhìn như Hứa gia tập đâu.

"Anh nói chính là Hứa gia tập có cảm giác văn hóa lịch sử, mà làng Hổ là làng tự nhiên, kỳ thực thành lập cũng không bao lâu." Hứa Tư Văn tận lực giải thích ý tứ của Vũ Khánh Cương, hơn nữa lời của Vũ Khánh Cương, cũng nhắc nhở y: "Xác thực, gia tộc Hứa thị bám rễ sinh chồi ở Hứa gia tập, cũng không biết truyền bao nhiêu đời, anh thấy mấy linh vị trong từ đường không? Đều là từng đời từng đời truyền xuống, nghe đâu cái linh vị ở trên cùng cũng không biết còn có thể động vào hay không, hàng năm lúc quét dọn đều cẩn thận, chỉ sợ đụng một cái liền hóa thành tro đó."

"Cái thứ cổ xưa như vậy, nhà em cũng có à? Hứa gia tập thật là trâu bò!" Kỳ thực mới đầu Vũ Khánh Cương không biết mấy cái thứ đó, thế nhưng có mấy lần vào kinh thăm hỏi, Đỗ Tử Hiên truyền không ít

tri thức về mấy thứ đó cho hắn, ít nhất không thể để cho cái thằng nhóc ngốc này rụt rè trước mặt người ngoài được.

"A! Anh nói nếu như phát triển ngành du lịch thì thế nào?" Từ đầu Hứa Tư Văn đã không dự định xây nhà xưởng gì rồi, bởi vì hoàn cảnh rất quan trọng, y suy tính lâu dài, Hứa gia tập chính là nơi ở của Hứa thị tộc, nếu như hoàn cảnh bởi vì y mà bị hủy, vậy y có chết cũng không còn mặt mũi đối mặt tổ tiên Hứa thị.

"Hai ta đừng suy nghĩ lung tung, anh bảo đám tiểu Ngụy đi một chuyến, xem xét xem xét, cho ra cái kế hoạch, bọn họ chuyên môn làm cái này, dù sao cũng hơn hai ta bay loạn như ruồi không đầu!" Vũ Khánh Cương đặc biệt biết lợi dụng mấy người làm công giá cao của mình, chuyện gì cũng tìm Ngụy Diên.

"Được không? Bọn họ đều rất bận rộn mà." Hứa Tư Văn sợ phiền phức người ta, năng lực của đám người Ngụy Diên, Hứa Tư Văn biết, đều là tinh anh đó!

"Đây cũng không phải là vấn đề!" Vũ Khánh Cương vung tay lên đặc biệt hùng hồn: "Nói với bọn họ, sau này em miễn phí thăng cấp chương trình cho bọn họ, bảo đảm bọn họ tình nguyện giúp đỡ em."

Hứa Tư Văn: "…!"

Thăng cấp chương trình, vốn là miễn phí được chứ!

Có điều Hứa Tư Văn tán gẫu với Vũ Khánh Cương như thế, Vũ Khánh Cương lại thật sự buông lỏng cảm giác căng thẳng kia ra một chút.

Lúc Vũ Song Hỉ trở về, liền thấy cả nhà đều đặc biệt thành thật nên làm gì thì làm đó, không có chút ý tứ nhìn chòng chọc cậu không tha.

"Ba mẹ, anh hai, chị Adela, chú, chú Hứa." Lần lượt kêu từng người một lần, Vũ Song Hỉ nắm thật chặt ba lô sau lưng: "Con về phòng đọc sách trước."

"Đi đi đi đi!" Anh hai Vũ gia vẫn luôn cúi đầu hái rau cần, không hề liếc mắt nhìn thằng con trai thứ một cái.

Những người khác cũng đều gật đầu, âm thanh uể oải đáp ứng.

Vũ Song Hỉ: "…?!"

"Đi lên đọc sách đi, nếu như có chỗ không hiểu, liền gọi chú hoặc là anh hai của cháu, đều có thể giảng cho cháu một chút." Hứa Tư Văn quả thực hết chỗ nói rồi, những người này nha, càng quan tâm lại càng mất đúng mực, đứa nhỏ trở về mà lại không phản ứng thì tính là chuyện gì chứ?

"Dạ!" Vũ Song Hỉ cười gật đầu trở về phòng mình.

Chờ đứa nhỏ đi rồi mọi người liền giống như thở phào nhẹ nhõm, vẫn là chị dâu Thúy Hoa ánh mắt sắc bén: "Tư Văn à, em thật đúng là cơn mưa đúng lúc của tụi chị, tụi chị đều không biết phải làm sao mới tốt."

"Mọi người đừng sốt sắng như vậy, mọi người như vậy, không phải làm Song Hỉ áp lực sao? Đều thả lỏng, thả lỏng đi!" Hứa Tư Văn bắt đầu động viên người khẩn trương nhất Vũ gia là Vũ Quốc Cương và Trương Thúy Hoa.

"Cũng không biết Song Hỉ có thể thi đậu hay không." Vũ Khánh Cương bên kia cũng mù mờ giống vậy, mới vừa bảo anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa thả lỏng, hắn lại phun một câu như thế.

"Nhất định có thể!" Hứa Tư Văn hận không thể đạp hắn một cước, nhưng bây giờ không phải là lúc so đo với hắn: "Không phải nói, báo danh chính là đại học Đông Bắc sao? Bình thường thành tích của Song Hỉ cũng không tệ, nhất định có thể thi đậu!"

"Thật sự sao? Không phải nói không thi nổi thì phải học lại sao?" Hai người lớn Vũ gia rất để ý tới chuyện học của ba đứa nhỏ, Vũ gia đặc biệt coi trọng việc học.

"Đó là nói nếu không thi đậu đại học, lại không muốn học đại học khác, mới phải học lại năm sau thi lại, chúng ta cũng không nhất định phải học mấy trường danh giáo đó, cho nên không cần học lại." Hứa Tư Văn tận lực khiến người nhà họ Vũ đều có thể nghe hiểu lời của y.

Có Hứa Tư Văn tồn tại, người nhà họ Vũ đều thành thật hơn rất nhiều, buổi tối lúc Hứa Tư Văn lên lầu gặp Vũ Nguyên Cát.

"Vẫn là thím có biện pháp, hồi đó cháu thi đại học, cả nhà đều lấy ánh mắt nhìn chằm chằm cháu, khiến cháu cũng suy nhược thần kinh luôn!" Kỳ thực Vũ Nguyên Cát cũng rất muốn người trong nhà thả lỏng chút, nhưng cậu lại chỉ là tiểu bối, coi như ba mẹ nghe cậu, thì ông chú cũng không nhất định có thể nghe, may mắn có thím ở đây, không thì thằng ba sẽ giẫm vào vết xe đổ của mình rồi!

"Đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ." Hứa Tư Văn nhìn Vũ Nguyên Cát giả bộ, khóe miệng co rút, Vũ gia đều là người đàng hoàng, làm sao lại sinh ra một tên phúc hắc như thế chứ?

"Ha ha ha!" Vũ Nguyên Cát gãi đầu một cái: "Thím cũng không thể thù dai với cháu nhé? Cháu cũng là vạn bất đắc dĩ, mới chọn ngày đó dẫn Adela về."

Vũ Nguyên Cát vẫn luôn tìm cơ hội nói xin lỗi riêng với Hứa Tư Văn, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội, ngày hôm nay thật vất vả bởi vì tất cả mọi người đều chú ý đến Vũ Song Hỉ, cậu mới tóm được khe hở.

"Biết chút tính kế đó của cháu, cũng là giải vây cho chú, không thù dai, nhanh đi xem Adela, lúc này cũng bảy tháng rồi đi?" Hứa Tư Văn thật sự không để ý, chuyện của Vũ Nguyên Cát tuy rằng đột ngột, nhưng cũng hóa giải lúng túng của Hứa Tư Văn, ngược lại cũng coi như là vẹn toàn đôi bên.

"Dạ, ngày sinh dự tính khoảng chừng cuối tháng mười." Đối với đứa nhỏ tới quá sớm này, kỳ thực Vũ Nguyên Cát còn có chút bàng hoàng, nhưng đây là trách nhiệm của cậu, cậu nhất định phải chịu.

"À, vậy thì tốt, cái đó, chú đi nghỉ trước đây, cháu cũng đi nghỉ ngơi sớm một chút đi." Hứa Tư Văn tạm biệt Vũ Nguyên Cát xong chui vào phòng ngủ, liền nghênh diện nhìn thấy Vũ Khánh Cương đứng ở cạnh cửa cười khúc khích.

"Đều nghe được rồi à?"

"Phải!"

Hứa Tư Văn lườm một cái: "Nhanh tắm rửa ngủ đi… A… Anh…!"

Còn không đợi Hứa Tư Văn xem thường xong, Vũ đại lão hổ liền nhào tới ăn vợ sạch sành sanh…

Vợ không tính toán mấy thứ kia, ông chủ Vũ cao hứng!

Hết chương 137 Bạn đang

138. Chương 138: 138. Gọi Ông Chủ Trở Về Cắt Băng Khánh Thành

Ngày thi, cả nhà đều bị Hứa Tư Văn giữ lại ở trong nhà, chỉ có Vũ Khánh Cương lái xe, Hứa Tư Văn đi theo dẫn Vũ Song Hỉ đến phòng thi.

Trước khi vào phòng thi, Hứa Tư Văn đặc biệt thả lỏng nói lời tạm biệt với Vũ Song Hỉ: "Đi vào thi đi, thi xong ra bảo ông chú của cháu làm bánh nướng cá nấu cho cháu ăn!"

"Là chú Hứa cũng thèm đi?" Vũ Song Hỉ rất cảm kích Hứa Tư Văn hỗ trợ, bằng không cậu cũng sẽ chịu đựng áp lực rất lớn!

"Biết thì biết, nói ra làm gì? Mau vào đi!" Hứa Tư Văn đẩy đẩy đứa nhỏ, Vũ Song Hỉ thuận lợi tiến vào phòng thi.

Hứa Tư Văn nhìn đứa nhỏ mãi cho đến khi không còn bóng dáng, mới quay người đi về chỗ dừng xe, nơi này đã phong tỏa giao thông, ở ngoài năm dặm có một đám xe cộ, không một chiếc nào dám ấn kèn, nếu dám làm, nhóm gia trưởng sẽ lập tức hủy xe mi luôn đó tin không?

Chờ lúc Hứa Tư Văn lắc lư trở về xe, Vũ Khánh Cương đã tha thiết mong chờ y từ lâu: "Đi vào chưa?"

“Đi vào rồi, anh đừng sốt sắng như vậy!” Hứa Tư Văn bóp bóp cánh tay Vũ Khánh Cương, thịt trên đó đều cứng ngắc rồi, có thể thấy thần kinh toàn thân Vũ Khánh Cương đều căng lên.

“Không phải cố ý...!” Vũ Khánh Cương cũng muốn thả lỏng, nhưng mà thả lỏng không được.

“Đúng rồi, em nói với bọn Ngụy Diên thế nào?”

“Nói rồi, bọn họ nói chờ chúng ta về Lan châu, liền đi theo nhìn xem, vừa vặn bên tiểu Trịnh còn có chút chuyện muốn thương lượng với bọn họ, rồi có báo biểu gì đó muốn cho bọn họ xem qua, em cũng không nhớ kỹ tên, dù sao thì chính là cùng về Lan châu với chúng ta là được.”

“Anh nói xem tiền của em có đủ không? Với lại, lấy ra bao nhiêu thì thích hợp? Giai đoạn trước bỏ vào có nhiều không?” Hứa Tư Văn liên tiếp nói chuyện với Vũ Khánh Cương, còn luôn đặt ra vấn đề của mình để hắn trả lời.

“Cái này cần xem em muốn làm thành kiểu gì, có tiền liền làm lớn, ít tiền thì bớt chút giả tạo ra vẻ, làm đơn giản chút là được.”

“Em không muốn để cho người trong nhà biết em bỏ vào bao nhiêu tiền, anh nói xem tìm cái cớ gì mới tốt đây?”

“Cứ nói là làm việc tốt thôi! Anh chính là lừa gạt bọn họ như thế đó!” Ông chủ Vũ vô cùng thuận miệng ra chủ ý cho vợ, hắn có tiền án làm kinh nghiệm.

Hứa Tư Văn bị hết nói nổi, có điều tiếp đó hai người liền thảo luận, cứ một tới hai đi, mãi cho đến khi Vũ Song Hỉ thi xong, Vũ Khánh Cương cũng không có tâm tư sốt ruột thượng hỏa.

Hai chồng chồng liền ở nhà đợi đến khi có thành tích, thành tích của Vũ Song Hỉ không tồi, hoàn toàn qua được đại học Đông Bắc, người một nhà cao hứng không thôi, ăn uống thỏa thuê một trận còn không tính là gì, lúc này anh hai Vũ gia chịu chi, làm một bữa tiệc đãi khách, một bữa tiệc đãi khách rất đặc sắc.

Người khác làm tiệc đãi khách, đều là khách nhân tặng lễ cho chủ nhân, anh hai Vũ gia làm tiệc đãi khách, mời đều là mấy học sinh thành tích cuộc thi tốt nhưng gia đình lại không giàu có, còn phát cho tiền lì xì, tiền bên trong không ít, đủ phí dụng một học kỳ cho mấy đứa nhỏ nhận được tiền lì xì.

Sau đó Vũ Khánh Cương liền mang theo Hứa Tư Văn chui vào Dã Lĩnh, chính là góc núi hoang dã mà năm đó Vũ gia mua lại, trong Dã Lĩnh phát hiện được rất nhiều thứ tốt.

Bởi vì Dã Lĩnh núi cao rừng rậm, trên núi có phòng nghiên cứu thực vật hoang dã mới xây, ở trong núi còn có thể hái được nấm cùng với mộc nhĩ hoang dại thuần khiết, ngày giữa hè vào trong núi là mát mẻ nhất.

“Ban đầu nhà anh mua nơi này, là để không phải luôn dọn nhà, không nghĩ tới khế đất tới tay còn chưa nóng, nơi này liền thành núi bảo vật rồi.” Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn leo đến đỉnh cao nhất của Dã Lĩnh, trời cao đất rộng, gió lạnh chầm chậm.

“Bên ngoài đều nóng như vậy, trong núi này chính là khác biệt!” Hứa Tư Văn hung hăng hít thở một hơi không khí siêu cấp mới mẻ, nhìn sương mù mông lung giữa núi trước mặt, thực sự thoải mái.

Cũng thật sự giống như Vũ Khánh Cương nói, là ngọn núi bảo vật.

“Ngày mai dẫn em đi kiếm nấm!” Ông chủ Vũ thích dẫn vợ trải qua thế giới hai người, không cần quan tâm những chuyện xấu xa bên ngoài.

Hắn cho rằng dù tiền có kiếm nhiều hơn nữa, cũng chỉ là con số, tài phú của Vũ gia bây giờ, Vũ Khánh Cương đã không có ấn tượng cụ thể, chỉ biết là càng ngày càng nhiều, bởi vì bọn tiểu Ngụy chia hoa hồng, hàng năm đều đang tăng lên.

“Được!” Hứa Tư Văn cũng thích sống trong núi mấy ngày này.

Hai chồng chồng ở trong núi nửa tháng mới cam lòng đi, lúc đi mang đi một đống thổ sản núi rừng, đều là thứ tốt chính bọn họ hái.

Vừa tới đại viện Vũ gia ở một buổi tối, ngày hôm sau điện thoại của Phùng Tấn Thần liền tới, bên trung tâm thương mại sắp khai trương, bảo ông chủ Vũ chuẩn bị một chút, có mặt ở nghi thức cắt băng khánh thành khai trương.

Hứa Tư Văn ở bên cạnh Vũ Khánh Cương, cho nên cũng nghe được tin tức này, y còn đang cao hứng thay người yêu của mình, lại nghe Vũ Khánh Cương khổ sở hỏi Phùng Tấn Thần: "Bên chỗ cậu, nhiệt độ bao nhiêu hả? Cắt băng khánh thành gì đó, có thể không đi không?"

Hứa Tư Văn không biết Phùng Tấn Thần bên kia có cảm tưởng như thế nào, y thực sự là phục Vũ Khánh Cương rồi.

Sau mấy phút Vũ Khánh Cương nghe điện thoại, mới ủ rũ cúi đầu rầm rì tỏ vẻ đã biết với đối phương, cuối cùng cúp điện thoại liền ôm vợ than thở: "Vợ à, chúng ta phải về phía nam."

"Trở về thì trở về thôi, anh luôn không có ở công ty cũng không tiện, em cũng phải đi về xem, học trưởng còn nói có phải có thể khai phá mô-đun giai đoạn tiếp theo hay không, em về xem tình hình tiêu thụ xem, nếu như thị trường phản ứng tốt đẹp, liền trực tiếp tiến hành giai đoạn tiếp theo."

"Được rồi… Vợ về cùng thì anh liền về." Kỳ thực Vũ Khánh Cương là sợ Hứa Tư Văn ở Đông Bắc bên này nghỉ hè, muốn một mình hắn trở về, vậy hắn khẳng định không vui nha!

Rõ ràng nhìn ra được, vợ rất yêu thích nơi này, hơn nữa Hứa Tư Văn ở bên này, ngày ngày thoải mái, vừa ý, trở về thì sẽ bận bịu, hắn chỉ sợ vợ lại không vừa ý.

Ngày hôm sau hai chồng chồng tạm biệt người nhà họ Vũ, mang theo bọn tiểu Ngụy cùng tiến lên máy bay bay trở về Lan châu, khi đến Lan Châu vừa lúc gặp phải trời mưa âm u, mặt trời không chiếu nắng, ngược lại thiếu chút nữa là mắc mưa.

Bọn tiểu Ngụy trực tiếp đến công ty, hai chồng chồng trở lại biệt thự nghỉ ngơi suốt một ngày, ngày thứ hai cũng đến công ty.

Trương Lam Hà đã thống kê ra tình hình tiêu thụ của bọn họ, thị trường phản ứng hài lòng, đồng thời chia một chút tiền với Hứa Tư Văn, vui vẻ vỗ vỗ ngực bảo đảm với Hứa Tư Văn: "Em nhanh chóng nghiên cứu phát minh kiểu mới đi, lúc đó chúng ta lại kiếm thêm một khoản lớn đủ để dưỡng lão luôn!"

"Còn thiếu đó chứ!" Hứa Tư Văn đem quyết định của mình nói với Trương Lam Hà.

"Cũng tốt, dù sao cũng là quê của em." Trương Lam Hà xoay bút ký tên trong tay, mở miệng thương lượng với Hứa Tư Văn: "Nếu không thì như vậy đi, anh cũng cống hiến một khoản tiền vốn, dùng danh nghĩa công ty chúng ta, liền coi như làm công ích."

"Nhưng em không biết phải gom bao nhiêu tiền…" Hứa Tư Văn cũng không dám lôi kéo Trương Lam Hà cùng làm công ích dưới tình huống cái gì cũng không biết, lỡ như phải đầu tư lớn thì sao?

Y có Vũ Khánh Cương cũng không phải sợ, nhưng Trương Lam Hà mặc dù có Bách Lý Hãn Mạc, Hứa Tư Văn có lòng tin với Vũ Khánh Cương, đối với Bách Lý Hãn Mạc vẫn giữ lại ba phần ý tứ.

"Một ngàn vạn, đầu tư trong vòng một ngàn vạn, đều lấy ra từ lợi nhuận trong công ty, vượt qua thì hai chúng ta bỏ tiền riêng, thế nào? Em cũng biết thành quả nghiên cứu khoa học của em có giá trị lớn cỡ nào, chút tiền này đối với chúng ta sau này mà nói khẳng định không coi là nhiều, huống hồ làm công ích có trợ giúp tăng cao tiếng tăm của công ty, khiến cho người phía trên cũng thấy được thành ý của chúng ta, có tiền không tính là gì, còn không thể để cho người khác nghĩ đến, mới là vương đạo đó!" Cho dù Trương Lam Hà có ngốc hơn nữa thì xuất thân của hắn quyết định việc hắn có lòng dạ cùng ánh mắt nhất định, công ty nhỏ này của bọn họ, nói thật, nếu không có hai tôn đại thần Vũ Khánh Cương và Bách Lý Hãn Mạc này hộ giá hộ tống, coi như Hứa Tư Văn thật sự có thành quả nghiên cứu tốt, bọn họ cũng không giữ được.

Không nói giá rẻ nhường lại, nhưng cũng tuyệt đối sẽ bị người ta ra giá cao bán đứt, tiền tới tay khẳng định có hạn, không giống như hiện tại, gần như là ôm một con gà mái đẻ trứng vàng, ngồi ở nhà chờ người khác đưa tiền tới cửa.

Đồ của bọn họ cũng là sản phẩm công nghệ cao xuất khẩu tạo ra ngoại hối, đến trình độ nhất định, nhất định sẽ khiến người ở phía trên để ý, cho nên thừa dịp hiện tại nhanh làm một ít chuyện tốt lợi nước lợi

dân, ít nhất phải để người ta biết, tiền của bọn họ không phải là tự mình xài, mà là tặng lại cho quê hương, giúp đỡ quê hương kiến thiết và vân vân…

Trước đây Trương Lam Hà đều không nói mấy việc cong cong quẹo quẹo này với Hứa Tư Văn, hiện tại lại nói với Hứa Tư Văn đặc biệt tỉ mỉ.

Nói đến mức Hứa Tư Văn cũng không tiện cự tuyệt hắn.

"Được rồi, liền nghe lời anh đi." Đối với mấy chuyện này Hứa Tư Văn cũng không phải quá am hiểu, rốt cuộc có thể cảm nhận được sự bất đắc dĩ của Vũ Khánh Cương.

Mà bên phía ông chủ Vũ, sau khi đến, liền bị Ngụy Diên chỉ điểm xoay quanh, một hồi bảo hắn gọi điện thoại cho ông bộ trưởng này mời tham gia nghi thức cắt băng khánh thành khai trương, một hồi muốn hắn tự mình đưa thiệp mời đến tay cho ông cục trưởng nọ, nói chung, cả ngày đều không để ông chủ Vũ nhàn rỗi.

Vũ Khánh Cương mệt đến mức buổi tối liên tục oán giận với vợ, ngày hôm sau còn phải ngựa không ngừng vó chạy khắp nơi, nhìn cái này nhìn cái kia, nhìn đến mức Vũ Khánh Cương choáng đầu hoa mắt, cố tình còn phải giả vờ giả vịt, càng thêm lao tâm lao lực.

Ngược lại Phùng Tấn Thần đi theo Vũ Khánh Cương cùng hành động, thừa cơ hội này lôi kéo không ít quan hệ và giao thiệp, tuy rằng ông chủ không có tác dụng gì lớn, thế nhưng làm một vật biểu tượng vẫn là dư sức có thừa mà!

Đến ngày khai trương, Vũ Khánh Cương vốn muốn bảo vợ tới theo, bất đắc dĩ Hứa Tư Văn đã bắt đầu tập trung vào nghiên cứu phát minh bản mô-đun tiếp theo, quá bận không có thời gian!

Vũ Khánh Cương đành tự mình đi, có điều Hứa Tư Văn trải qua chuyện lần trước, chăm sóc đối với Vũ Khánh Cương liền càng ngày càng nghiêm mật, phối hợp quần áo cho Vũ Khánh Cương đều phải nổi bật.

Bộ dạng lần trước, kỳ thực đa số là bởi vì Triệu Thục Đình, lần này, không thể khác người như vậy nữa.

Hứa Tư Văn chuẩn bị cho Vũ Khánh Cương quần áo tơ tằm, thân trên là áo sơ mi ngắn tay, thân dưới là quần cộc phối hợp với giày xăng đan da, đơn giản gọn gàng lại đại khí.

"Vợ à em yên tâm, lúc này bọn tiểu Ngụy đều ở đây, anh sớm nói với bọn họ rồi, theo sát anh không rời, tất cả mọi người, đặc biệt là nữ, đều nhìn chằm chằm từ xa xa cho anh, đừng để làm ra cái gì." Trong lòng Vũ đại lão hổ có sự bồn chồn đối với chuyện lần trước.

"Ừm, chính anh cũng chú ý đó!" Hứa Tư Văn có lòng tin với Vũ Khánh Cương, nhưng cũng không có lòng tin với những kẻ có dụng tâm khác ở bên ngoài.

"Ừ!" Vũ Khánh Cương lưu luyến chia tay vợ, liền dẫn người đi thẳng đến trung tâm thương mại giống như mãnh hổ xuống núi, đây chính là quả pháo đầu tiên của hắn ở thành Lan châu, nhất định phải khai hỏa!

Chỉ có điều, không ngờ là, pháo đầu tiên này, lại không thể khai hỏa…

Hết chương 138

139. Chương 139: 139. Hứa Tư Văn Tâm Thần Không Yên

Hứa Tư Văn với mấy người đám Mai Cảnh vừa nghiên cứu một cái liền không chú ý đến thời gian, thế nhưng lần này không giống, mí mắt Hứa Tư Văn luôn nhảy không ngừng, trong lòng cũng có chút hốt hoảng, kết quả của việc lực chú ý không tập trung, chính là mỗi lần đều thí nghiệm thất bại, chương trình biên soạn ra, đều không thông qua.

"Thủ lĩnh anh làm sao vậy?" Đối với việc Hứa Tư Văn lại sai lầm lần nữa Mai Cảnh đặc biệt lo lắng, loại sai lầm này có thể là ngẫu nhiên, cũng có thể là trước đó không có phương hướng chính xác, loại trước bọn họ có thể tạm hoãn nghiên cứu, loại sau, thì lại là cực kỳ không ổn đó!

"Không biết, luôn cảm thấy không quá tốt." Hứa Tư Văn biết tình huống của mình không quá ổn, liền từ bỏ dự định tiếp tục nghiên cứu, đứng dậy chậm rãi xoay người, nhìn thấy tất cả mọi người đang quan tâm nhìn y, trong lòng ấm áp, trên mặt khẽ mỉm cười: "Trạng thái không đúng, liên lụy mọi người rồi! Tôi đi điều chỉnh trước một chút, trước hết mọi người cũng nghỉ ngơi một lát đi."

Làm một trong những ông chủ, lại là thủ lĩnh của bọn họ, y đã nói tạm dừng, người khác cũng thuận thế nghỉ ngơi, đứng dậy vươn thắt lưng mệt mỏi, dụi mắt nện chân, làm gì cũng có.

"Thủ lĩnh, xuống dưới lầu uống chút gì đi?" Có người kiến nghị Hứa Tư Văn đi ra ngoài một chút, công ty bọn họ hiện tại tuyệt đối đủ lớn đủ rộng, nếu muốn tản bộ thì cũng có chỗ để đi.

"Phải đó, thuận tiện nhờ thủ lĩnh mang cho tôi một ly trà sữa, vị cà phê nha!"

"Tôi cũng muốn một ly, đậu đỏ là được rồi."

"Tôi muốn coca thêm đá, để tỉnh táo đầu óc."

Một đám người báo tên vật phẩm muốn uống, cuối cùng Hứa Tư Văn bất đắc dĩ cầm giấy bút ghi nhớ, cuối cùng dứt khoát mời tất cả mọi người của bộ kỹ thuật uống nước.

Kỳ thực y biết, mọi người chỉ muốn có việc làm nhiễu loạn tâm thần y, để dễ bỏ qua cái cảm giác không biết tên kia.

Xuống quán nước dưới lầu, nơi đó được Vũ Khánh Cương làm vô cùng chính quy, người khác bán trà sữa đa số đều là pha bằng hương liệu, còn trà sữa nơi này, hồng trà là Kỳ Môn (1 nhãn hiệu trà), sữa bò là mới vắt ra trong ngày, mật ong đều là chuyển từ bên Đông Bắc đến, trân châu thì lại là mỗi ngày làm mới một nồi, chưa bao giờ để qua đêm.

Hứa Tư Văn dứt khoát mời tất cả mọi người trong tầng lầu này uống nước, khiến quán nước một trận bận rộn, có điều lúc vừa bắt đầu người phụ trách quán nước liền pha cho Hứa Tư Văn một bình hồng trà, bên trong pha thêm đường đỏ, bưng đến cho Hứa Tư Văn ngồi ở trước cửa sổ sát đất.

"Hồng trà ngọt à?" Hứa Tư Văn kêu một tiếng xong liền cảm thấy không đúng, hồng trà dĩ nhiên là ngọt rồi!

"Ông chủ nói, mùa đông thân thể ngài vô cùng sợ lạnh, mời ông thầy thuốc đông y, nói uống thuốc bổ không bằng ăn đồ bổ, cho ngài uống chút hồng trà ấm người, lại pha thêm đường đỏ, chậm rãi điều dưỡng, đến mùa đông sẽ dễ chịu hơn rất nhiều." Làm người quản lý cơ sở Đông Bắc Hổ, người phụ trách quán nước biết đối với bà chủ nam này, ặc, được rồi, đối với ông chủ này ông chủ Vũ rất coi trọng và bảo vệ, tất cả mọi người đều không dám lười biếng.

Hứa Tư Văn nghe, cảm giác vị ngọt trong miệng, ngọt đến tận trong lòng.

Hai người ở cùng nhau tuy rằng không nói thất niên chi dương gì, tuy nhiên cũng có hơn nửa năm, hơn nửa năm đó, Vũ Khánh Cương đối với y đều trân ái như lúc ban đầu, nhiệt tình không có một chút nào hạ thấp.

Mà y đối với Vũ Khánh Cương từ tim đập thình thịch, mãi cho đến khi đem phần động lòng này, tế thủy trường lưu cho tới bây giờ trở thành tập mãi thành quen.

Mỗi ngày chọn trang phục cho hắn, không cho người ngoài khinh thường hắn, luôn cùng hắn nói chuyện trời đất, nghe hắn kể mấy tin đồn thú vị, nói với hắn đề tài thời thượng lưu hành…

"Vậy anh ấy uống gì?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, hình như xưa nay ông chủ Vũ không kén chọn đồ uống, thế nhưng cũng không có thức uống cố định.

"Cái này…?" Người phụ trách có chút lúng túng chà chà tay, hắn thật không muốn cáo trạng ông chủ với vị này đâu!

"Không tiện nói hả?" Hắn càng không nói, Hứa Tư Văn càng hiếu kỳ, bởi vì Vũ Khánh Cương tuy rằng thiên về ăn thịt nhưng cũng không phải không động tới rau xanh một ngụm nào, nhưng về việc uống, nhớ tới lúc Vũ Khánh Cương đến Hứa gia tập, trà ngon của bát gia gia, cũng bị hắn nốc ừng ực nuốt vào, bát gia gia tức giận đến mức lúc gặp lại Vũ Khánh Cương, nhất định cho hắn một bình nước sôi bự.

"Không phải, là mỗi lần ông chủ tới, đều la hét nói chết khát chết khát, sau đó liền rót nước nóng, ít nhất nửa bình, nhiều nhất là một bình! Uống xong liền đi, không nghe nói ông chủ thích uống thức uống gì..."

Lúc này Hứa Tư Văn liền nở nụ cười, y biết Vũ đại lão hổ mới không thích mấy thứ cao sang như vậy đâu, cái gì mà nước ngọt coca, trà sữa rượu đỏ, hắn đều không thèm khát, thứ thích uống nhất, tám phần cũng chính là rượu thiêu dao đi!

"Được rồi, khiến mọi người phải phí tâm rồi, đưa đồ uống đến cho mọi người đi, ghi vào sổ của tôi, cuối tháng đến chỗ phòng tài vụ đối chiếu lĩnh tiền." Hứa Tư Văn có tài khoản ở đây, có thể kết toán hàng tháng, kỳ thực dựa theo ý tứ của Vũ Khánh Cương, hoàn toàn có thể ghi trên danh nghĩa của hắn, hắn nuôi vợ không phải là chuyện thường tình sao? Đáng tiếc, Hứa Tư Văn không thích, Vũ đại lão hổ cũng không dám cưỡng cầu, không thể làm gì khác hơn là cho vợ một cái tài khoản hàng tháng.

"À!" Người phụ trách rất có ánh mắt, xoát độ tồn tại trước mặt Hứa Tư Văn một cái, liền trở về bận rộn.

Chỗ Hứa Tư Văn đang ngồi, là một không gian nhỏ do trúc Quan Âm vây thành, bộ trang trí kiến trúc của Đông Bắc Hổ, là bộ ngành được coi trọng nhất, toàn bộ quá trình đều phải thuần xanh không ô nhiễm, ngay cả cái chỗ như quán nước, còn trồng cây nội thất xanh biếc làm như bình phong, ngăn cách ra không ít không gian riêng tư, khiến người ở đây có thể hưởng thụ được không khí tốt nhất cùng với không gian yên ả nhất.

Hứa Tư Văn nghỉ ngơi một hồi, nhưng cảm giác trong lòng vẫn không vứt đi được, mở điện thoại di động, trước tiên gọi điện thoại cho người Vũ gia một cái, mặc dù lúc bình thường cũng có gọi, nhưng giờ làm việc, bất luận là Hứa Tư Văn hay là Vũ Khánh Cương, đều tuân thủ quy tắc ngầm là không gọi cho người nhà nấu cháo điện thoại, người nhà tìm bọn họ, chỉ cần không phải việc gấp, đều là sau khi tan tầm mới có thể gọi tới.

Gọi cho anh hai Vũ gia, anh hai Vũ gia đang về nhà xem nơi gieo trồng rau dưa, hơi kinh ngạc lúc này Hứa Tư Văn gọi điện thoại cho anh, cho rằng có chuyện gì đó.

Nghe Hứa Tư Văn nói nhớ bọn họ, còn hỏi anh gần đây làm sao, thân thể như thế nào, anh hai Vũ gia rất vui vẻ: "Thân thể vẫn khỏe, ở quê cái gì cũng tốt, vừa đến mùa hè anh liền về nhà, dù sao cũng thoải mái hơn trong thành phố."

?

Xem ra không phải là anh hai Vũ gia, Hứa Tư Văn thăm hỏi vài câu liền căn dặn anh hai Vũ gia đừng ra ruộng vào lúc nóng nhất phòng ngừa say nắng, anh hai Vũ gia ở đầu bên kia hoàn toàn đáp ứng.

Sau khi Hứa Tư Văn cúp điện thoại, liền gọi điện thoại cho chị dâu Thúy Hoa, quá trình đại khái giống nhau, chỉ có điều thêm vài câu thăm hỏi Vũ Nguyên Cát với Adela, chị dâu Thúy Hoa cảm thấy thật cao hứng đối với việc Hứa Tư Văn đột nhiên nhớ mọi người: "Chờ lần sau trở về, ở nhà thêm hai ngày, bên này ngô đều mẩy hạt rồi, có trái nào trưởng thành sớm thì lột xuống, nấu ngô cho em!"

Hứa Tư Văn cười đáp ứng, đồng thời dặn chị dâu Thúy Hoa chú ý thân thể, còn có thay y chào hỏi Adela cùng với cục cưng trong bụng, bởi vì mang thai, người nhà họ Vũ quá sốt sắng, ngay cả điện thoại di động cũng không để cho Adela dùng, muốn dùng cũng chỉ có thể dùng điện thoại bàn.

Có điều giờ này, chỉ sợ không phải đang tắm nắng tản bộ, mà chính là ở trên giường chợp mắt, Hứa Tư Văn gọi tới cũng không quá thỏa đáng, liền dứt khoát trực tiếp tìm đương gia hiện tại trong nhà là chị dâu Thúy Hoa, có một trưởng bối ở đó, là đủ để biết bốn vãn bối có bình an hay không.

Người nhà họ Vũ đều rất tốt, không có việc gì, Hứa Tư Văn xem như là an lòng một nửa.

Nhưng nửa kia vẫn còn đang treo lên!

Nếu không phải bên Đông Bắc, vậy Hứa gia tập thì sao?

Vì vậy, Hứa Tư Văn tâm thần không yên, tán gẫu với chị dâu Thúy Hoa một hồi, sau khi cúp điện thoại không tới ba giây đồng hồ, liền gọi qua cho ba Hứa.

Ba Hứa đang ở trong rừng trúc thu thập lá trúc non làm trà trúc diệp, vào lúc này thích hợp nhất, mùa hạ cây trúc sinh trưởng nhanh, lá cây ra cũng nhiều.

Con trai út đột nhiên tìm ông, còn khiến ông cụ sửng sốt!

"Nghĩ như thế nào lại tìm ba?" Kỳ thực bình thường cũng có gọi điện thoại, nhưng đều là buổi tối, lúc người một nhà đều ở đó, gọi vào máy bàn ở nhà, nếu là tìm Hứa Gia Văn, thì lại trực tiếp lên mạng gọi video, còn có thể gặp mặt.

"Đột nhiên rất muốn nghe giọng ba." Hứa Tư Văn nghe thấy câu hỏi trung khí mười phần của ông cụ, trái tim vẫn luôn hoang mang rối loạn cũng an ổn không ít.

Ba Hứa không có chuẩn bị tâm lý gì, đột nhiên nghe thằng con út làm nũng như vậy, lúc ấy liền trúng thẳng vào hồng tâm!

"Thằng nhóc thúi đã bao lớn rồi? Còn làm nũng với ba nữa?" Hai mắt ba Hứa có chút nóng lên, từ sau khi đứa nhỏ trở lại, kỳ thực đối với mình chung quy là có chút sợ hãi, bình thường nhìn thân cận, nhưng đến cùng thì trong lòng vẫn giữ lại nỗi tiếc nuối kia, ngày hôm nay đột nhiên nói như vậy, ông cụ đương nhiên không chịu nổi!

"Ba, đừng tiếp tục ở lâu trong rừng trúc, giờ này, mẹ đang làm cơm đi? Trở về đi, khí trời nóng như vậy, cẩn thận say nắng đó!"

Hứa Tư Văn cũng tìm về chút tâm tình thuở thiếu thời, nói một hồi lâu với ba Hứa, cuối cùng sau khi cúp điện thoại, suy nghĩ một chút, liền tìm mẹ Hứa, thăm hỏi một trận, phát hiện mẹ cũng không có chuyện gì, cúp điện thoại liền gọi cho anh trai Hứa Gia Văn, Hứa Gia Văn là trạng thái tắt máy, lúc đó Hứa Tư Văn liền cảm thấy không xong!

Nhanh chóng gọi điện thoại cho chị hai, vừa gọi thông liền hỏi chị hai Hứa: "Chị hai! Sao anh hai lại tắt máy?"

"Anh hai em ở chỗ này giúp chị bày hàng đây! Điện thoại di động của hắn ngày hôm qua quên sạc pin, hết pin liền tự tắt, tìm hắn có chuyện à? Chị gọi hắn cho em!" Trình Mỹ Lệ nói xong liền kéo cổ họng gọi Hứa Gia Văn, nói Tư Văn điện thoại.

Hứa Gia Văn phản ứng nhanh nhẹn, cho rằng có chuyện gì gấp, nhanh chóng đi tới!

Hứa Tư Văn có chút lúng túng nói với anh hai, y chỉ là nhớ anh hai, gọi điện thoại cho anh hai lại không được, liền…

Ngược lại cuối cùng Hứa Tư Văn bị anh hai chị hai trêu ghẹo mất một trận, chọc Hứa Tư Văn chưa nói vài câu liền cúp điện thoại.

Nếu người trong nhà đều không có chuyện gì, Hứa Tư Văn uống một hớp hồng trà, đột nhiên ngây ngẩn cả người, người trong nhà đều không có chuyện gì, vậy người có chuyện, chỉ còn lại Vũ Khánh Cương mà y chưa liên lạc!

Nhanh chóng gọi điện thoại cho Vũ đại lão hổ!

Vang lên vài tiếng mới nhận.

"Vợ!" Âm thanh của ông chủ Vũ vẫn giống như lần đầu tiên Hứa Tư Văn nhận điện thoại của hắn, khiến người ta rất có giác ngộ tuyên truyền.

"Làm sao giờ mới nhận điện thoại?" Nghe được âm thanh của Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn thở phào một hơi thật lớn.

"Vừa nãy không phải là đến giờ sao? Khai trương cắt băng khánh thành, tiếng pháo quá lớn, không nghe điện thoại kêu." Vũ Khánh Cương vừa nói chuyện với điện thoại di động, vừa nhìn xung quanh, muốn tìm một nơi yên tĩnh chút…

Hết chương 139

140. Chương 140: 140. Không Thấy Ông Chủ Vũ!

Tuy rằng ông chủ Vũ cực lực tìm, nhưng đáng tiếc không tìm được chỗ thích hợp.

Hứa Tư Văn cũng từ trong điện thoại nghe được tiếng người huyên náo bên phía Vũ Khánh Cương.

"Em chỉ hỏi một chút xem anh sao rồi, không có chuyện gì khác, buổi trưa anh an bài thế nào? Có phải xã giao uống rượu không?" Hứa Tư Văn cũng không biết tại sao, trong lòng luôn hoang mang rối loạn, y nghĩ có thể là việc Triệu Thục Đình lần trước lưu lại di chứng.

Cho nên ngay từ sáng sớm, y chưng diện cho Vũ Khánh Cương đặc biệt dụng tâm, một thân trang phục hiện giờ của Vũ Khánh Cương, muốn tìm một kiểu phối với nó thoạt nhìn như trang phục tình nhân, cũng không dễ như vậy. Coi như là bỏ sức thật lớn tìm được vải giống vậy, thì từ lúc bắt đầu cắt may đến lúc mặc lên người, cũng phải cần thời gian mà nhỉ?

Tới lúc ấy, y đã sớm đổi một bộ da khác cho Vũ đại lão hổ rồi.

Bởi vậy có thể thấy được, kỳ thực, Hứa Tư Văn cũng không phải chủ nhân hào phóng gì, chỉ là y ở trong cuộc, không thấy rõ mà thôi, còn nghĩ mình lòng dạ rộng rãi cỡ nào.

"Buổi trưa khí trời quá nóng, người cũng nhiều, lại náo nhiệt, ai còn thật sự ăn thứ gì chứ? Chờ đến chạng vạng mát mẻ chút, mới chính thức mở tiệc đãi khách, lúc đó trung tâm thương mại cũng vừa ngừng buôn bán." Vũ Khánh Cương không tìm được vị trí yên tĩnh, chỉ có thể nói chuyện lớn một chút, làm cho vợ có thể nghe được.

Nhưng mà hắn không chú ý tới, không chỉ vợ Hứa Tư Văn ở đầu bên kia điện thoại nghe được giọng nói oang oang của hắn, ngay cả người ở cách hắn rất xa, cũng nghe được lời hắn nói…

"À, vậy anh chú ý chút, đừng uống nhiều nha?" Sau đó lại nghĩ lại, tự mình nở nụ cười trước: "Em làm sao thế này? Lúc anh xã giao, làm sao có thể không uống rượu chứ? Thật là!"

"Anh uống rượu cũng sẽ không say!" Ông chủ Vũ cũng không muốn vợ tự trách: "Nói em biết nha, rượu chỗ này không ngon gì hết, uống giống như nước sôi vậy, nhạt nhạt nhẽo nhẽo, không so được với thiêu dao."

Hứa Tư Văn hết chỗ nói rồi!

Thiêu dao sáu mươi lăm độ, dù là rượu Lão Diếu cao độ ở nơi này của bọn họ, cũng mới bốn mươi lăm độ thôi được chứ!

"Được được, anh bận rộn đi, em chỉ là gọi điện thoại mà thôi, buổi tối sẽ không chờ anh ăn cơm." Hứa Tư Văn nói xong cũng cúp điện thoại trước.

Ngồi yên nửa ngày, không khỏi hoài nghi có phải là gần đây mình sống quá hạnh phúc mà làm kiêu không.

Ngồi ở đây không có chuyện gì làm lại đi gọi điện thoại, gọi hết từ phía nam tới phía bắc, còn gọi cho ông chủ Vũ nữa chứ, trước đây hắn đi làm cái gì, có lúc thì y biết, nhưng càng nhiều lúc chính là nếu Vũ Khánh Cương không nói, y cũng rất ít hỏi, huống chi còn gọi điện thoại kiểm tra?

Đây không phải là chuyện mà Hứa Tư Văn y có thể làm ra.

Ực một cái cạn ly hồng trà đã nguội, Hứa Tư Văn đứng dậy trở về bộ kỹ thuật, lúc này mọi người tụ lại một cục tranh luận không ngớt vì một đoạn khẩu lệnh, Hứa Tư Văn hơi nghiêm chỉnh sửa sang tâm tình, liền gia nhập cuộc thảo luận của mọi người, buổi trưa lúc ăn cơm, lại không ăn bao nhiêu.

Mãi cho đến giờ tan tầm, trên mặt tuy rằng không thấy được, nhưng trong lòng vẫn không triệt để yên ổn, hai ngày này Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương đều không có về biệt thự, mà là ở lại công ty bên này.

Giờ cơm chiều không đói bụng, cũng không đi ăn, thế nhưng Mai Cảnh lại bưng một phần cháo dưỡng dạ dày tới cho Hứa Tư Văn: "Là trước khi đi ông chủ Vũ dặn em, nếu buổi tối anh không ăn cơm, liền phải đưa tới một bát cháo dưỡng dạ dày!"

"Anh ấy không ở nhà còn có thể điều khiển từ xa chỉ huy cậu à?" Hứa Tư Văn bất đắc dĩ nhận lấy.

"Thủ lĩnh, người ta đây là vì muốn tốt cho anh thôi, anh hạnh phúc đi chứ!" Mai Cảnh nhìn thấy dáng vẻ ngạo kiều của thủ lĩnh, hâm mộ ghen tỵ chua Hứa Tư Văn một câu, sau đó liền tạm biệt tan tầm.

Đây là Vũ Khánh Cương quan tâm, nên Hứa Tư Văn ăn, chẳng qua là ăn không biết vị, miễn cưỡng ăn xong thu dọn đồ đạc một chút, chỉ có một mình y lên lầu, vào trong phòng nghỉ ở nơi này của bọn họ.

Thiết kế lúc trước của ông chủ Vũ bây giờ rất thực dụng, hắn đem mỗi cái phòng nghỉ ngơi, bất luận là của ông chủ hay là nhân viên, đều làm không khác biệt lắm so với trong khách sạn, đặc biệt là phòng của hắn với vợ, làm giống như đúc căn phòng trong biệt thự, khiến Hứa Tư Văn vô cùng thích ứng, sẽ không bởi vì thay đổi hoàn cảnh mà mất ngủ.

Hứa Tư Văn tắm rửa sạch sẽ, sau đó, lên mạng xem khắp nơi, cả trang web nước ngoài cũng xem một chút, bất ngờ nhìn thấy rất nhiều đề tài thảo luận về mô-đun chương trình của mình, rất nhiều người đều nỗ lực phá giải chương trình bên trong, nhưng mà đều thất bại, kết cục của việc không phục, chính là chương trình sụp đổ.

Hứa Tư Văn không tử tế nở nụ cười, bởi vì lúc đó liền biết sẽ có người tìm cách phá giải, y liền bố trí không ít cạm bẫy ở bên trong, nhất thời sẽ không phá giải được toàn bộ, có chương trình là ẩn giấu, hoặc là nén lại khảm vào, ai biết là cái gì? Sai một chút thôi, chương trình lập tức đổ nát, Đại La thần tiên cũng không ngăn cản được, lúc đó bọn họ liền phải mua lại một lần nữa!

Vì thế, Trương Lam Hà không ít lần khen Hứa Tư Văn "nham hiểm giả dối"…

Tận tới đêm khuya hơn chín giờ, Vũ Khánh Cương vẫn chưa về, Hứa Tư Văn lăn qua lộn lại ở trên giường cũng ngủ không được, càng trễ y lại càng cảm thấy bất an, giống như yên lặng trước bão táp, ngay cả không khí cũng có vẻ rầu rĩ.

"Reng reng reng!" Chuông điện thoại của Hứa Tư Văn đột ngột vang lên giữa đêm khuya yên tĩnh.

"A lô? Tôi là Hứa Tư Văn." Cầm điện thoại di động lên không hề liếc mắt nhìn liền nhận.

"Hứa tiên sinh, ông chủ trở về chưa?" Là giọng của Ngụy Diên.

"Chưa, làm sao vậy?"

"Không thấy ông chủ!"

Hứa Tư Văn giật mình một cái liền từ trên giường ngồi dậy: "Cậu nói cái gì?"

"Ngày hôm nay tiệc tối sáu giờ bắt đầu, chín giờ kết thúc, nhưng mà sau tám giờ rưỡi chúng tôi liền không thấy ông chủ nữa, hiện tại tất cả mọi người đang tìm, đều không nhìn thấy cái bóng của ông chủ, hắn chưa có trở về chỗ của ngài, bên biệt thự cũng không thấy ông chủ đâu." Giọng Ngụy Diên mang theo chút lo lắng: "Hiện tại mới hơn một tiếng, vẫn chưa tới 24 giờ không thể báo cảnh sát, điện thoại di động của ông chủ đầu tiên là tắt máy, sau đó liền không ở trong vùng phục vụ, chúng tôi không có cách nào định vị."

"Không phải mấy cậu tổ chức tiệc tối ở khách sạn sao? Lấy băng ghi hình của khách sạn hôm nay ra xem, chẳng phải sẽ biết à?" Hứa Tư Văn vừa nghe, nghe xong lại nói, vừa đứng dậy cởi áo ngủ tròng quần áo ra ngoài lên, quần áo mùa hè, nhẹ nhàng đơn giản, thế nhưng tay Hứa Tư Văn run rẩy, chỉ có ba cái nút ở cổ áo thôi, mà y cài cài mười mấy lần mới cài chặt.

"Đã đi tìm rồi, khách sạn dùng lý do là cơ mật thương nghiệp, không cung cấp băng ghi hình theo dõi, nói trừ khi là cảnh sát đến! Đây không phải là buộc chúng ta báo cảnh sát sao? Nhưng không đủ thời gian thì cảnh sát sẽ không thụ lý?!" Giờ khắc này Ngụy Diên đặc biệt nổi giận, nơi này không phải sân nhà Đông Bắc của bọn họ, hơn nữa người phụ trách khách sạn nơi này không ở đây, đứng ra chính là cái gì mà giám đốc đại sảnh, là cái loại mà nói chuyện còn không biết tính toán đó.

"Cho tôi tên khách sạn, tôi tới liền!" Hứa Tư Văn đã mặc quần áo xong.

"Khách sạn Hồng Trình! Tôi ở ngoài cửa lớn chờ ngài!" Ngụy Diên ở trong điện thoại báo tên khách sạn cho Hứa Tư Văn, sau đó liền cúp điện thoại.

Hứa Tư Văn đứng tại chỗ hô hấp thật sâu một chút, bình ổn bất an và nóng nảy của mình, sau đó gọi điện thoại cho Trương Lam Hà, bây giờ người y có thể tìm giúp đỡ cũng chỉ có Trương Lam Hà và Bách Lý Hãn Mạc, Trương Lam Hà có khả năng không có năng lực lớn như vậy, thế nhưng Bách Lý Hãn Mạc khẳng định có.

Trương Lam Hà vốn đang mơ mơ màng màng, bởi vì hắn mới vừa ngủ không bao lâu, nhưng vừa nghe Hứa Tư Văn nói Vũ Khánh Cương mất tích, lúc đó liền tỉnh táo: "Em yên tâm, anh với khối băng qua liền!"

"Được!" Hứa Tư Văn cũng không làm lỡ thời gian, sau khi cúp điện thoại, xoay người đến phòng làm việc của y.

Trong phòng làm việc có một cái két bảo hiểm cao bằng nửa người, chỉ có một mình Hứa Tư Văn biết mật mã, ngay cả Vũ Khánh Cương cũng không biết, đương nhiên, Vũ Khánh Cương cũng không có tâm tư để biết, nếu như hắn hỏi, Hứa Tư Văn tự nhiên sẽ nói cho hắn biết.

Nhưng mà xưa nay Vũ Khánh Cương chưa từng hỏi, lòng hiếu kỳ của hắn không phải dồi dào cỡ nào, tối thiểu sẽ không hiếu kỳ với đồ vật trong tủ sắt.

Hứa Tư Văn ngồi chồm hỗm xuống xoay mật mã, mở két bảo hiểm ra, bên trong có ba tầng, tầng đầu là mấy cái văn kiện; tầng thứ hai là một cái notebook mười bốn inch, khác biệt là, notebook bây giờ đều là càng ngày càng mỏng, cái notebook này thì lại dày tới một bàn tay; bên trong tầng thứ ba là từng xấp từng xấp tiền mặt.

Hứa Tư Văn không chút do dự lấy notebook dày màu đen thần bí ra, cửa két bảo hiểm cũng không đóng liền trực tiếp rời đi, đầu cũng không quay lại một chút.

Chờ Hứa Tư Văn xuống tới lầu một ra ngoài cửa, đã có hai mươi mấy nhân viên bảo an đang chờ y, cửa xe cũng mở ra.

Hứa Tư Văn chỉ kịp gật đầu với mọi người, liền trực tiếp lên xe, bây giờ không phải là lúc nói chuyện, đoàn người bao gồm cả Hứa Tư Văn đều không nói một câu một chữ nào, im lặng mà bình tĩnh, dùng tốc độ nhanh như chớp, hai mươi phút đã đến khách sạn Hồng Trình.

Xe dừng lại, còn không chờ triệt để tắt máy, Hứa Tư Văn liền mở cửa xe không kịp chờ đợi mà đi xuống, Ngụy Diên đứng ở cửa chờ người, vừa nhìn thấy y đến, xem như là tìm được người làm chủ.

Bọn họ không dám tìm người Vũ gia, bởi vì nước xa không cứu được lửa gần; tìm Hứa Tư Văn, là vì Hứa Tư Văn là người yêu của Vũ Khánh Cương.

Cho dù pháp luật không thừa nhận, nhưng bọn họ thừa nhận, vậy là đủ rồi.

Hơn nữa Hứa Tư Văn với Vũ Khánh Cương là người trên cùng một bản hộ khẩu, Vũ Khánh Cương đã sớm lập giấy ủy thác, lỡ như Vũ Khánh Cương có gì, Hứa Tư Văn có thể đại diện Vũ Khánh Cương sử dụng tất cả quyền lợi của Vũ Khánh Cương.

Nói cách khác, coi như Vũ Khánh Cương xảy ra chuyện gì, thì vào bệnh viện giải phẫu ký tên, ngoại trừ người nhà họ Vũ thì Hứa Tư Văn cũng là người có tư cách.

"Hứa tiên sinh!" Ngụy Diên và mấy chủ quản cao cấp đều tiến lên đón.

"Thế nào? Vẫn không tìm được sao?" Hứa Tư Văn thật hy vọng bọn họ nói đây là một trò đùa dai, bọn họ nói như vậy, y bảo đảm sẽ không tức giận!

"Không có, bốn phía khách sạn phàm là cửa ra vào đều bị nhân viên bảo an của chúng ta bảo vệ, cũng không thấy ông chủ từng đi ra ngoài." Đáng tiếc, bọn Ngụy Diên nhất trí động tác lắc đầu, khiến lòng Hứa Tư Văn lại chìm xuống.

"Vậy thì xét toàn bộ khách sạn!" Sắc mặt Hứa Tư Văn thật không tốt, cho tới bây giờ Vũ Khánh Cương chưa từng chơi cái trò mất tích gì đó, không phải Vũ Khánh Cương tự mình mất tích, vậy chính là có người

khiến Vũ Khánh Cương mất tích, y càng nghĩ càng không tốt: "Lần lượt gõ cửa từng căn phòng, không mở cửa vẫn gõ, cũng không tin không tìm thấy người!"

"Khách sạn sẽ không để cho người của chúng ta kiểm tra phòng và quấy rối khách nghỉ ngơi đâu, hơn nữa nếu thật sự làm như vậy, ngược lại khách sạn sẽ cáo buộc chúng ta tội nhiễu loạn..." Trương Triêu Dương là cố vấn pháp luật, biết cách làm như thế khách sạn chắc chắn sẽ không đồng ý.

"Không sai, Hứa tiên sinh, nếu các người dám quấy rầy đến khách của khách sạn, khách sạn sẽ lập tức báo cảnh sát!" Một người trung niên đi ra cửa, gương mặt khôn khéo giả dối, giương giương đắc ý nhìn mọi người của Đông Bắc Hổ vây Hứa Tư Văn vào giữa.

Hết chương 140

141. Chương 141: 141. Phụ Nữ, Phải Đối Xử Tốt Với Mình Một Chút

Trước tiên nói về Vũ Khánh Cương, hoặc là nói, trước tiên nói một chút về Triệu Thục Đình, Triệu đại tiểu thư đã bị mọi người quên lãng.

Từ sau khi xảy ra chuyện video kia, xí nghiệp Triệu thị quả thực thành chuyện cười trong giới, ai nhìn thấy người nhà họ Triệu đều sẽ đâm chọc hai câu trêu ghẹo ba tiếng, đặc biệt là cha của Triệu Thục Đình, càng mang nhiều kỳ vọng với con gái thì lúc này lại càng thất vọng.

Ban đầu Triệu gia phất lên là nhờ khoản bồi thường diện tích khai phá, đầu óc người Triệu gia linh hoạt, mấy người anh em lấy hết khoản bồi thường ra, đầu cơ trục lợi mua miếng đất, sau đó liền giải tỏa, tiếp tục cầm khoản bồi thường, sau đó ở một nơi không ai thèm mua, bọn họ liền mua vài căn lầu mới xây, chờ kinh tế hồi phục, sau khi bán sang tay kiếm lời không ít.

Cứ như vậy đầu cơ trục lợi tích góp được phần gia nghiệp này, còn rất chính quy thành lập xí nghiệp Triệu thị, như vậy một khi có chuyện, tất cả đều đi theo quy trình chính quy, có thể nhận được không ít trợ giúp.

Nhưng mà đầu cơ trục lợi, đầu cơ trục lợi, cũng phải có cơ hội cho bạn trục được lợi mới được, đây chính là việc có thể gặp mà không thể cầu, không phải con đường kinh doanh lâu dài của một xí nghiệp, nhưng mà Triệu gia không ai nhìn ra vấn đề này, bọn họ đều bị cách kiếm tiền dễ dàng như vậy che mất tâm trí, tuy rằng cuối cùng mua một ít cửa hàng dùng để cho thuê, sống bằng tiền cho thuê phòng, thuê đất, nhưng dù sao, chút tiền thuê này đã không thỏa mãn được khẩu vị của Triệu gia.

Một lần liền kiếm được hơn triệu, đột nhiên một năm mới kiếm lời mười mấy vạn, chênh lệch quá lớn, bọn họ không thích ứng được, nhưng mà mấy lần đầu tư cuối cùng đều là thất bại, tài sản rút lại lợi hại, lúc này người nhà họ Triệu mới ý thức được mình không phải là đầu tư buôn bán vật liệu, lúc này mới ngừng chiến tranh.

Từ sau khi Triệu Thục Đình từ nước ngoài trở về, mang đến lượng lớn thông tin phía ngoài, cùng với lý thuyết kinh doanh thích hợp nhất, sau khi thử nghiệm, quả thực khiến cho xí nghiệp Triệu thị vẫn luôn miễn cưỡng duy trì hoạt động kiếm lời được một chút tiền, có ý tứ cải tử hồi sinh.

Triệu Phúc, cũng chính là cha của Triệu Thục Đình và Triệu Khải Đức, nâng đỡ con gái lớn của mình tiếp nhận xí nghiệp Triệu thị, mà những người nhà họ Triệu khác bởi vì không thể có hậu bối ưu tú hơn so với Triệu Thục Đình, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý để Triệu Thục Đình quản lý xí nghiệp Triệu thị.

Triệu Thục Đình vừa mới nhậm chức thực sự là có tư thế muốn làm một vố lớn, nhưng mà cô ta lòng cao hơn trời mệnh mỏng hơn giấy, vốn là một đám thùng rỗng kêu to, xí nghiệp lớn như vậy, cô ta không nâng dậy nổi, người nhà họ Triệu lại không đoàn kết, lúc cản trở cô ta cũng không hề chừa lực.

Triệu Thục Đình không làm ra được thành tích như mong muốn, người nhà họ Triệu cái gì cũng nói được, lúc Triệu Thục Đình vạn bất đắc dĩ, không đường để đi, vừa vặn Đông Bắc Hổ đến tân thành Lan Châu,

bút tích lớn đến mức kinh người, tất cả đều lấy tiền mở đường, thổ hào đến rối tinh rối mù!

Mới chỉ mượn uy danh Đông Bắc Hổ, ám muội như có như không với Vũ Khánh Cương, nhân cơ hội làm thành vài nét bút hợp đồng, hóa giải nguy cơ bên trong.

Chuyện sau đó, mọi người đều biết, Triệu Thục Đình ngã nhào, sau khi không còn mặt mũi gặp người, Triệu Phúc lại kéo Triệu Khải Đức ra ngoài, thay thế vị trí của Triệu Thục Đình, quản lý xí nghiệp Triệu thị.

Triệu Thục Đình há có thể chịu phục?

"Nó có thể làm cái gì? Sống phóng túng thì ngược lại rất tinh thông!" Hai mắt Triệu Thục Đình đều khóc sưng lên, nhưng mà khí thế không giảm, cô ta nỗ lực lâu như vậy, dựa vào cái gì phải đem vị trí vừa ngồi nóng hổi nhường cho Triệu Khải Đức?

"Ít nhất sẽ không để cho Triệu gia thành trò hề!" Triệu gia chia làm sáu nhà, Triệu Phúc là cháu trai lớn trong đó, cho nên nói chuyện mới có phân lượng như vậy, mới an bài con gái của mình tiếp nhận xí nghiệp Triệu thị làm người lèo lái.

Nếu như đích tôn không có hậu bối có năng lực xuất chúng, vậy thì phải thuận thế bắt đầu từ chi thứ hai, tìm ra người Triệu gia có năng lực có thể nhậm chức tổng giám đốc xí nghiệp Triệu thị.

"Con là vì cái gì?" Nhắc tới cái này Triệu Thục Đình liền tức muốn chết, cũng uất ức muốn chết: "Con còn không phải là vì cái nhà này? Vì Triệu thị sao? Nếu như con có thể gả cho Vũ Khánh Cương, tiền của Đông Bắc Hổ, còn không phải là tùy các người tiêu à?"

Câu nói này, quá động lòng người rồi!

"Chị, chị tỉnh táo một chút đi? Chị cho rằng chỉ mình chị thông minh, người khác đều là kẻ ngu si à?" Triệu Khải Đức cũng không tin lời Triệu Thục Đình: "Chị xem con dâu nhà ai có thể lấy tiền bên nhà chồng cho người nhà mẹ đẻ tùy tiện tiêu?"

Hắn vừa nói như thế, người nhà họ Triệu cũng đều tỉnh táo, đổi vị trí suy nghĩ một chút, bà xã mình cầm tiền nhà mình, cho người nhà mẹ đẻ tùy tiện tiêu… Bọn họ cũng không làm!

"Vũ gia xuất thân chân đất, có thể có lòng dạ gì? Lẽ nào một sinh viên tài cao từng du học nước ngoài như tao, còn bắt không được hắn à?" Triệu Thục Đình rất có lòng tin đối với mình.

"Vậy sao chị náo động đến mức thất bại như thế? Còn có tai tiếng?" Triệu Khải Đức vạch trần cô ta không để lại đường sống.

"Đây là ngoài ý muốn!" Triệu Thục Đình hận nhất bị người ta nhắc tới cái chuyện xấu này: "Ai biết video sẽ truyền ra ngoài chứ? Mặc dù lên tòa thua, nhưng mà cái phòng trang điểm kia, lúc đó chẳng phải đóng cửa sao?" Đây ngược lại là lời nói thật, bị Triệu Thục Đình gây sức ép như thế, cũng sẽ không ai đến cái phòng trang điểm tạo ra sơn pháo tiểu thư nữa, kết quả việc không ai đến thăm, dĩ nhiên là đóng cửa rồi.

Người nhà họ Triệu lắc lư bất định giữa hai chị em, bọn họ hoài nghi năng lực của Triệu Thục Đình, cũng tương tự rất ngóng trông đối với cái bánh mì lớn mà Triệu Thục Đình vẽ ra; nhưng mà Triệu Khải Đức nói cũng rất có đạo lý, vợ nhà ai có thể tùy tiện trợ cấp nhà mẹ đẻ mà nhà chồng còn không lên tiếng chứ?

Triệu Thục Đình mãi mới chờ đến lúc phong ba dừng lại một chút, đang muốn tái nhậm chức lại bị Triệu Khải Đức cản đường, đối với người em trai này rất oán hận.

Triệu Khải Đức thật vất vả có được một cơ hội ngàn năm một thuở như thế, có thể quang minh chính đại đá Triệu Thục Đình xuống, chính mình thượng vị chấp chưởng xí nghiệp Triệu thị, tự nhiên là gắt gao cắn chặt cơ hội này tuyệt đối không há miệng.

Hai chị em đúng là bát tiên qua biển, mỗi người đều trổ hết tài năng.

Dồn dập chứng minh năng lực của mình với người nhà họ Triệu.

Đầu tiên chính là Triệu Khải Đức, mặc dù hắn không có tiếp nhận chức vị của Triệu Thục Đình, nhưng cũng vào xí nghiệp Triệu thị, sau đó triển khai đa dạng các loại thủ đoạn quan hệ xã hội, lại âm thầm tuôn ra không ít chuyện nhiễu loạn tầm mắt đại chúng, khiến đề tài "sơn pháo tiểu thư" dần dần bị đề tài mới

thay thế; sau đó là tích cực mở rộng giao thiệp, hắn vốn là công tử bột, người quen biết cũng là công tử bột, nhưng mà gia đình tạo ra công tử bột lại đều có chút tư bản, cho nên mối quan hệ này ngược lại cũng dễ mở rộng, có mạng lưới liên hệ, dĩ nhiên liền ra nghiệp vụ, tuy rằng không nhiều nhưng nhét kẽ răng thì ngược lại là được rồi.

Hơn nữa bởi vì đám anh em cùng là công tử bột cũng ít nhiều có khuynh hướng làm chính sự, trái lại khiến trưởng bối trong nhà nhận một cái ân tình không lớn không nhỏ của Triệu Khải Đức, quan hệ này liền càng ngày càng bền chắc…

Triệu Thục Đình vừa thấy bên phía Triệu Khải Đức phát triển khí thế hừng hực, cô ta cũng không chịu cô đơn, cô ta vốn có mạng lưới quan hệ của mình, mấy người bạn thân đồng tình cô ta, cho nên cô ta cũng bắt đầu hành động.

Bất đắc dĩ mục tiêu của cô ta là Vũ Khánh Cương không có ở tân thành Lan Châu, hành tung lơ lửng không cố định, Hứa Tư Văn cũng không thấy tung tích, phái người đến Hứa gia tập thận trọng tìm một vòng, cũng không thấy một cọng tóc gáy của Hứa Tư Văn.

Biệt thự phòng vệ quá nghiêm, bất luận là cô ta hay là mời trinh thám thuê nhân viên đặc thù, đều không chen vào được, cô ta cũng không dám quá đáng, chỉ lo đánh rắn động cỏ.

Kỳ thực vào lúc ấy, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn đang nuôi nấng tiểu ma nữ Nữu Nữu mà bọn họ nhận về, cô nhóc chơi đùa hăng hái, hai người thiếu chút nữa là mệt chết!

Còn thật sự không có thời gian chú ý xem bên ngoài đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa xí nghiệp Triệu thị cũng không phải xí nghiệp lớn gì, đám Ngụy Diên không thể để ý quá nhiều đối với xí nghiệp nhỏ, bọn họ xem là tình thế quốc tế, quan sát là hướng đi tài chính.

Ngay cả Phùng Tấn Thần tọa trấn ở tân thành Lan châu, sau khi thả ra tiếng gió không hợp tác với xí nghiệp Triệu thị, liền bỏ nó qua một bên, một cái xí nghiệp nhỏ, còn có thể lật trời à?

Tới tới lui lui, liền không ai biết đến tình hình của xí nghiệp Triệu thị.

Có điều bọn họ không tính đến, cũng không có nghĩa là liền không có ai nhớ thương bọn họ.

Mấy cô gái có thể làm bạn thân với Triệu Thục Đình, thân phận địa vị cũng không kém, nhà mấy cô cũng trong cái giới này, muốn nghe ngóng chuyện của Đông Bắc Hổ, cũng không phải khó làm, khó làm chính là, làm sao mới có thể hỏi thăm được hành tung của Vũ Khánh Cương.

Bất luận là cao ốc VT hay là bên phía biệt thự, phòng vệ thật sự không phải mạnh bình thường, hơn nữa Vũ Khánh Cương không có chuyện gì tuyệt đối không ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa thì bên cạnh liền có một đám người ào ào đi theo, muốn đến trước mặt cũng khó khăn.

So với trước kia, hiện tại ý thức phòng bị của Vũ Khánh Cương càng mạnh hơn.

Một hồi về Đông Bắc lại càng làm cho Triệu Thục Đình nhớ thương hắn ngoài tầm tay với.

Tình huống như vậy, khiến Triệu Thục Đình rất có một loại cảm giác chó cắn nhím không có chỗ hạ miệng, cô ta sốt ruột nha!

Mắt thấy bên phía Triệu Khải Đức càng ngày càng phong quang, mà bên phía cô ta một chút động tĩnh cũng không có, người nhà họ Triệu đối với cô ta lại là càng ngày càng không có kiên nhẫn.

Cơ mà vừa lúc đó, Vũ Khánh Cương liền trở lại!

Trung tâm thương mại bọn họ mua được trước đó đã trang trí xong xuôi, muốn khai trương!

Ông chủ Vũ phát thiếp mời xung quanh, tuy rằng ra cửa đều mang theo người, cũng không ít, còn là một tấc cũng không rời, nhưng tốt xấu cũng lộ diện rồi!

Ngay lúc tập đoàn Đông Bắc Hổ tìm kiếm khách sạn hợp tác đãi tiệc tối, có một khách sạn cho ra điều kiện cùng giá cả đều rất ưu đãi, lại có ý định hợp tác dài lâu, bởi vì Đông Bắc Hổ vẫn không có khách sạn của chính mình, hợp tác dài lâu, nhất định sẽ thu được không ít tiền. Nguồn:

Thế nhưng còn có mấy khách sạn khác cũng có ý này, cuối cùng khách sạn này liền nói gánh vác tiệc tối trước, nếu như làm tốt, lại nói việc hợp tác, làm không tốt, tình nguyện không cần tiền.

Lời nói đặc biệt rộng rãi, người bên Đông Bắc Hổ liền ký cho khách sạn này gánh vác tiệc tối.

Không biết rằng, ông chủ khách sạn này họ Chung, Chung Quế Húc, có đứa con trai ruột du học nước ngoài chưa về, còn có một đứa con gái, tên Chung Linh Huyên, chính là bạn thân với Triệu Thục Đình, các cô cùng đi nước ngoài, cùng học, cùng về nước!

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, có thể nói là cái loại bạn bè thân.

"Đình Đình, cậu thật sự muốn làm như thế sao?" Chung Linh Huyên nhìn bạn thân, một lần cuối cùng xác nhận ý của cô.

"Huyên Huyên, phụ nữ, phải đối xử tốt với mình một chút!" Triệu Thục Đình thưởng thức bình nhỏ trong suốt trong tay, trên mặt là dáng vẻ tình thế bắt buộc.

"Được rồi, cậu yên tâm, bên phía cha mình mình sẽ giúp cậu, điện thoại tới cũng vô dụng, mình sẽ tìm cơ hội khiến điện thoại di động của ông ấy tắt máy, chừa cho cậu đầy đủ thời gian."

"Cám ơn cậu Huyên Huyên, sau khi chuyện thành công, mình cho cậu một phần tạ lễ, đại lễ!"

"Hai chúng ta ai với ai chứ?" Chung Linh Huyên cười cười rất quyến rũ, tiến đến trước mặt Triệu Thục Đình hỏi thăm: "Cậu nói Vũ Khánh Cương kia, lớn lên khỏe mạnh như vậy, ở trên giường, khẳng định quá sức!"

"Nếu cậu muốn, ngủ một lần chẳng phải sẽ biết sao?"

"Cậu bỏ được sao?"

"Là cậu thì có cái gì không bỏ được? Mình cũng không phải chưa từng thử mấy người bạn trai của cậu..."

Hai người bắt đầu nói chút đề tài tư mật...

Hết chương 141

142. Chương 142: 142. Kỹ Thuật Viên Hứa Nóng Nảy

Chuyện nhắc tới ở chương trước, hiện tại còn không có ai biết, Hứa Tư Văn tự nhiên cũng không biết, hiện tại y không có tâm tình ôn tồn nói chuyện với người khác, trực tiếp cứng rắn hỏi người kia: "Ông là ai?"

"Tệ nhân là giám đốc đại sảnh của khách sạn Hồng Trình, họ Tiếu tên Nhân." Giám đốc Tiếu Nhân rất hưởng thụ loại cảm giác làm khó dễ người khác này.

"Giám đốc Tiếu Nhân, tôi muốn đến khu vực Đông Bắc Hổ tổ chức tiệc tối, lấy băng ghi hình theo dõi lúc đó." Hứa Tư Văn không phí lời với ông ta, trực tiếp liền nói mục đích của mình.

"Đến nơi bày tiệc thì có thể, thế nhưng băng ghi hình theo dõi thì thứ cho khó tòng mệnh." Tiếu Nhân thấy Hứa Tư Văn không giống những người Đông Bắc Hổ vừa nãy vừa đấm vừa xoa, tuy rằng cũng làm cho y không chiếm được tiện nghi, nhưng người này lại làm cho lạc thú gây khó dễ người khác của ông ta thiếu đi rất nhiều, hơn nữa Hứa Tư Văn nghiêm mặt ánh mắt lạnh lẽo nhìn ông ta, cũng làm cho trong lòngTiếu Nhân chột dạ lợi hại.

Có điều ngẫm lại chỗ tốt sau khi chuyện thành công, rốt cuộc là lợi ích động lòng người, dưới cái nhìn chằm chằm của Hứa Tư Văn, híp mắt cười giả lả chính là cắn chết không hé miệng.

Lại là một đội xe đến, người từ trên xe bước xuống là Trương Lam Hà, sau đó đi theo bên cạnh hắn chính là Bách Lý Hãn Mạc.

"Tư Văn!" Trương Lam Hà trực tiếp chạy gấp rút đến chỗ Hứa Tư Văn: "Chúng ta tới rồi!"

"Ừm." Hứa Tư Văn chỉ gật gật đầu, y không dám mở miệng nói nhiều, sợ mình áp chế không nổi lửa giận trong lòng.

Trương Lam Hà nhìn thấy Hứa Tư Văn như vậy, không kiềm được nuốt nước miếng một cái, một khi học đệ bày ra bộ dạng này, chính là y đang nghiêm túc!

Người ở bên cạnh Bách Lý Hãn Mạc cầm điện thoại di động đưa cho giám đốc Tiếu Nhân: "Ông chủ của các người muốn nói chuyện với ông."

Giám đốc Tiếu Nhân ngẩn người, rốt cuộc nhận lấy điện thoại: "A lô? Là ông chủ sao?"

Ông ta chỉ từng gặp ông chủ mấy lần mà thôi, thế nhưng giọng nói thì vẫn có thể nghe được, người ở bên trong nói cái gì người khác không biết, thế nhưng giám đốc Tiếu Nhân sau một lát liền cúi đầu khom lưng nói với điện thoại: "A a, được, tôi liền đi làm, ngài yên tâm! … Được được… Biết rồi… Vâng… Ông chủ ngủ ngon."

Đáp ứng đặc biệt thuận lợi!

Trương Lam Hà cảm thấy vô cùng có mặt mũi.

Bách Lý Hãn Mạc không có bất kỳ biểu lộ gì.

Hứa Tư Văn cũng hòa hoãn sắc mặt một chút.

Thậm chí là đám người Ngụy Diên cũng thở ra một hơi nhỏ, nhóm bảo an đã ấn tai nghe thông báo tất cả mọi người chú ý, chỉ cần ra lệnh một tiếng, lập tức vọt vào khách sạn tìm tung tích ông chủ.

"Tôi có thể cho các cậu xem băng ghi hình bữa tiệc, thế nhưng lục soát khách sạn thì tuyệt đối không thể!" Người này vừa mở miệng, tất cả mọi người đều ngẩn người.

Mặc dù băng ghi hình bữa tiệc quan trọng, nhưng mà biện pháp bảo đảm nhất, đương nhiên là lục soát khách sạn, triệt để tra một chút, bắt đầu từ tầng trệt, tra từng phòng, nhất định sẽ tìm được Vũ Khánh Cương!

Đây là ý gì?

Trương Lam Hà trợn mắt há mồm, khí áp bên người Bách Lý Hãn Mạc lập tức liền thấp hơn thật nhiều, người đưa điện thoại cho Tiếu Nhân, cũng là vẻ mặt kinh ngạc, sau đó chỉ còn lại tức giận.

Càng khỏi nói đám người Ngụy Diên, nếu không phải Hứa Tư Văn đứng ở trước mặt, thì nhóm bảo an đã sắp nhịn không được muốn không để ý hết thảy xông vào!

"Được!" Hứa Tư Văn cắn răng gật đầu, có một cái, dù sao cũng hơn là không có cái nào!

"Mời!" Tiếu Nhân cao hứng, kỳ thực ông chủ nói là toàn lực giúp đỡ, nhưng mà ông ta không thể!

Toàn lực giúp đỡ gì đó, ông chủ nói, ông ta có thể chọn nghe, chỉ có điều qua ngày mai, ông ta có còn làm việc trong cái khách sạn này nữa không, thì lại chưa biết.

Hứa Tư Văn mang người đi đến hội trường Đông Bắc Hổ tổ chức tiệc, Trương Lam Hà đuổi tới, Bách Lý Hãn Mạc nhàn nhạt nhìn nhìn người ở bên cạnh, người kia nghiến răng nghiến lợi ấn ấn điện thoại gọi lại, nhưng mà sau khi gọi lại, lại nghe nhắc nhở người sử dụng đã tắt máy!

Xưa nay Bách Lý Hãn Mạc chưa từng bị người ta đối xử nhẹ như vậy! Đây là khiêu khích hay là xem thường gia tộc Bách Lý hả? Hay là miệt thị?

"Cậu, dẫn người đến Chung trạch!" Bách Lý Hãn Mạc lạnh như băng nói với cái người đang trợn tròn mắt cầm điện thoại nghe được đối phương tắt máy.

"Dạ!" Người kia phản xạ có điều kiện lập tức quay người tìm người đi làm việc.

Trương Lam Hà còn quay đầu lại nhìn nhìn Bách Lý Hãn Mạc, ánh mắt kia cũng không đúng lắm, người này giả bộ khốc như vậy, bình thường phách lối như vậy, vừa đến thời khắc mấu chốt, lại là con hổ giấy!

Bách Lý Hãn Mạc nhìn thấy ánh mắt Trương Lam Hà nhìn hắn, lửa giận trong lòng càng lớn…

Hứa Tư Văn đến nơi tổ chức tiệc, đồ bên trong đã bị các nhân viên khách sạn quét dọn sạch sành sanh, bởi vậy, đầu mối hữu dụng khẳng định càng ít đến đáng thương.

"Đây là băng ghi hình theo dõi." Quản lý bảo an cầm băng ghi hình nơi này, mở lên cho bọn họ xem.

Lúc mở lên, hai mắt Hứa Tư Văn vẫn luôn di chuyển theo Vũ Khánh Cương trong video…

Người Bách Lý Hãn Mạc phái đi, đã trở lại, mang về một tin xấu: ông chủ Chung không có ở nhà, dẫn con gái ra nước ngoài thăm con trai kiêm nghỉ phép, trước mắt không liên lạc được!

Bách Lý Hãn Mạc cầm điện thoại di động lên đi ra ngoài…

Trương Lam Hà đứng ở phía sau Hứa Tư Văn, lo lắng nhìn Hứa Tư Văn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm bóng dáng Vũ Khánh Cương trong video…

Từ lúc bắt đầu tiến vào phòng tiệc, phát biểu chúc mừng, xã giao với người khác, thì vẫn còn có nhóm người Ngụy Diên ở xung quanh, nhưng mà lúc tám giờ hai mươi tám phút, Vũ Khánh Cương đi đến một góc, là góc chết của máy quay, sau khi Vũ Khánh Cương đi tới đó, không biết chuyện gì xảy ra, sau đó vẫn chưa từng xuất hiện.

Mà trước đó lúc tám giờ hai mươi phút, mấy người Ngụy Diên tới gần Vũ Khánh Cương, liền dồn dập bị người khác tìm tới cửa, rời khỏi bên người Vũ Khánh Cương, cho nên bọn họ cũng không biết cuối cùng Vũ Khánh Cương đi nơi nào.

"Hướng kia là nơi nào?" Hai mắt Hứa Tư Văn đỏ bừng chỉ vào góc chết cuối cùng Vũ Khánh Cương biến mất.

"Là phòng rửa tay."

Một đám người ào ào chạy đến phòng rửa tay, bên trong rất sạch sẽ, không có thứ gì, chớ đừng nói chi là một người lớn sống sờ sờ, ngay cả sợi tóc gáy cũng không tìm được!

"Còn có băng ghi hình khác không?" Hứa Tư Văn quay đầu lại hỏi giám đốc Tiếu Nhân, người này y càng nhìn càng chán ghét.

"Không còn, chỉ có một cái này." Giám đốc Tiếu Nhân nhún vai, dù sao thì quản lý bảo an của khách sạn đã đi rồi, ông ta nói một cái chính là một cái, đã rạng sáng rồi, ai không tan tầm chứ?

Hai mắt Hứa Tư Văn bởi vì nhịn mấy tiếng xem video, đã nổi lên tơ máu, nhìn thấy bộ dạng Tiếu Nhân, càng sung huyết đỏ cả mắt: "Vậy đem tất cả băng ghi hình trong khách sạn này lấy ra xem hết đi!"

"Cái này không thể!" Giám đốc Tiếu nhân dáng vẻ việc không liên quan tới mình: "Cậu đây là xâm phạm quyền riêng tư cá nhân cậu biết không?"

"Nếu như chúng tôi báo cảnh sát, nói có người bắt cóc Vũ Khánh Cương thì sao?" Đây là chuyện Hứa Tư Văn sợ nhất, Vũ Khánh Cương có tiền, rất có tiền, vô cùng có tiền!

Mất tích ly kì nhất định phải có một lý do hợp lý!

Còn có cái gì càng hợp lý hơn so với chuyện bắt cóc giật gân chứ?

Lý do muốn lực lượng cảnh sát xuất thủ, cái này đã đủ chưa?

Y lo lắng chính là, lỡ như là sự thật, bọn họ báo cảnh sát, có thể làm đối phương tức giận hay không? Có thể khiến Vũ Khánh Cương gặp nguy hiểm hay không? Hiện tại Vũ Khánh Cương thế nào rồi?

Cứ qua mỗi một giây đồng hồ, Hứa Tư Văn liền lo lắng thêm một phần, hiện tại y giống như núi lửa đang ở điểm giới hạn, chỉ cần có thêm một chút hỏa khí tụ tập, liền triệt để phun ra.

"Vậy thì báo đi." Giám đốc Tiếu Nhân vẫn thờ ơ, một chút ý tứ kiêng kỵ cũng không có, giống như chắc chắn rằng báo cảnh sát cũng vô dụng.

Ông ta vừa nói như thế, Hứa Tư Văn trái lại sợ ném chuột vỡ đồ.

Hứa Tư Văn thông minh, đặc biệt là vào thời điểm này, y càng nổi nóng thì càng tỉnh táo dọa người, đồng dạng, đầu óc IQ cao kia cũng nhanh chóng chuyển động.

Thái độ ông ta bình tĩnh như thế, là không sợ làm lớn chuyện, hoặc là nói, mục đích của ông ta chính là làm lớn chuyện, tốt nhất là kinh động lực lượng cảnh sát tham gia? Hay là muốn cho chuyện gì đó liên lụy tới trên người Vũ Khánh Cương? Bức bách bọn cướp giết con tin sao? Chuyện này với ông ta, có ích lợi gì?

Hình như không có đi?

Người sống mới có giá trị, chết rồi, chỉ sợ bọn họ phải đền mạng!

Nếu như loại bỏ khả năng bắt cóc, còn có chuyện gì, mà dù lực lượng cảnh sát tham gia cũng có thể làm cho ông ta bình yên vô sự còn có thể thu được lợi ích chứ?

"Quản lý Tiếu, ông có thể rời đi trước, chúng tôi ở đây, người một nhà thương nghị một chút." Hứa Tư Văn không muốn nhìn sắc mặt tên tiểu nhân này, cho nên không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Tiếu Nhân không nghĩ tới Hứa Tư Văn này lại trắng trợn đuổi người như vậy, ông ta không bất kỳ lý do gì ở lại, cũng không tiện mượn cớ, có điều rời đi thì rời đi, tự bọn họ dằn vặt đi thôi!

Ông ta cũng không sợ bọn họ lục soát khách sạn, khách sạn có ba mươi tầng, tiêu chuẩn năm sao, bao nhiêu căn phòng chứ, chờ bọn họ tìm được người, thời gian của ông ta cũng kéo dài tới.

Người đi sảng khoái, nhưng người ở lại đều nhìn Hứa Tư Văn, hiện tại kéo dài thêm một phút, đối với Vũ Khánh Cương mà nói đều có khả năng trí mạng!

Hứa Tư Văn cũng biết điểm này, cho nên không đến cuối cùng thì y không muốn kéo dài thời gian.

"Các cậu, đi lên, kéo dây camera xuống cho tôi!" Hứa Tư Văn tỉnh táo, hoàn toàn tỉnh táo, hiện tại dựa trời dựa đất dựa ai, cũng không bằng dựa vào chính mình!

Bách Lý Hãn Mạc điều động nhân thủ cũng cần thời gian, nhưng bây giờ, bọn họ thiếu nhất chính là thời gian!

Trương Lam Hà thấy đồ vật Hứa Tư Văn lấy ra, sắc mặt cũng thay đổi: "Tư Văn, em nghĩ kỹ chưa?"

"Học trưởng, bây giờ không phải là em nghĩ kỹ hay chưa, mà là căn bản không cần nghĩ, em không thể không có anh ấy!" Hứa Tư Văn cũng không quay đầu lại, nối nguồn điện, nhấn nút mở chiếc máy tính thần bí.

Bên kia, nhóm bảo an đã sớm tay chân lưu loát kéo dây phía sau camera ra, dây kia không quá dài, kéo không tới!

"Dọn bàn, tôi lên!" Trong túi xách đựng máy tính màu đen của Hứa Tư Văn, có một ngăn bí mật, y mở ngăn bí mật ra, bên trong từng bó dây độ lớn không đồng đều, cũng không biết là làm cái gì.

Hứa Tư Văn chọn một chút, cầm một bó liền trực tiếp đi qua, đạp lên cái ghế lâm thời dọn tới trên bàn, camera theo dõi bao gồm cả dây phía sau camera, liền ở trước mắt y.

Hứa Tư Văn mở túi công cụ bên hông ra, bên trong các loại công cụ khéo léo mà tinh xảo, sáng lấp loá nhìn ra được bảo dưỡng rất tỉ mỉ.

Lấy ra kiềm nhỏ không quá lớn, trực tiếp lách cách cắt đứt dây phía sau camera, sau đó cầm dây của mình, trên đầu sợi dây kia có một thứ giống như rãnh thẻ màu đen (rãnh thẻ là cái thứ có cái rãnh để nhét được cái thẻ, cứ tưởng tượng đến cái rãnh nhét sim hoặc đầu usb là biết), Hứa Tư Văn trực tiếp cắm dây camera vào trong rãnh thẻ, sau đó dùng kiềm nhỏ bấm một cái, khóa chết chỗ nối liền hai sợi dây lại, khiến hai sợi dây thông với nhau.

Kéo sợi dây đã buộc chặt tới trước máy tính của Hứa Tư Văn, một đầu kia, Hứa Tư Văn liền nối vào trên máy tính; lại cầm một sợi dây, nối với cái máy dùng để phát băng ghi hình.

Trương Lam Hà kích động túm chặt Ngụy Diên một cái: "Mau bảo mọi người chuẩn bị! Một chốc tiện hành động! Bên phía Tư Văn lập tức liền có kết quả!"

Mà bên kia, người tổng phụ trách bảo an Lan châu, đã sớm đeo máy liên lạc chuyên dụng của bọn họ lên cho Hứa Tư Văn…

Hết chương 142

143. Chương 143: 143. Nam Nhân, Phải Tàn Nhẫn Với Mình Một Chút

Kỹ thuật viên Hứa đều nóng nảy rồi, như vậy ông chủ Vũ đang làm gì đây?

Ông chủ Vũ hả, kỳ thực không đi đâu cả!

Hắn ở ngay trong khách phòng của khách sạn Hồng Trình đây!

Hắn đang làm gì hả?

Trạng thái nửa hôn mê đó!

Sao lại thành trạng thái nửa hôn mê? Lời này kể ra thì rất dài.

Kỳ thực vừa bắt đầu, Vũ Khánh Cương cũng giống như mọi lần xã giao, làm vật biểu tượng của hắn, còn buôn bán và vân vân, hợp tác các loại, tự có đám Ngụy Diên đến xử lý, hắn chỉ cần ăn ăn uống uống, tán gẫu nói phét đánh rắm một chút với mấy ông chủ, xong việc liền ai về nhà nấy người nào tự tìm mẹ người nấy.

Sau khi hắn nhận được cuộc gọi quan tâm của vợ, tâm tình cực tốt cực tốt, đối với mấy người chủ động đến gần chào hỏi cũng cho một khuôn mặt tươi cười, nhưng đáng tiếc, con người hắn chỉ có thể phóng tầm mắt mà nhìn thôi chứ không thể nhìn gần, chỉ cần vừa mở miệng, loại dáng vẻ nhân sĩ thành công kia lập tức nát tan thành mảnh vụn, rất nhiều người vì thế mà bị ông chủ Vũ bức lui về trong lúc vô tình, không thể không tìm mấy người Ngụy Diên thương nghị.

Thật sự là không nói đến cùng với ông chủ này được mà!

Cái này cũng là lý do tại sao đám người Ngụy Diên không lo lắng Vũ Khánh Cương sẽ quăng bọn họ, bởi vì ông chủ thật sự không phải là một đối tượng đàm phán thương mại tốt!

Buổi trưa náo náo nhiệt nhiệt, thế nhưng Vũ Khánh Cương không ăn uống được gì, nói theo lời của hắn, lúc này nếu muốn ăn no thì đúng là tào lao!

Cho nên lúc tiệc tối, Vũ Khánh Cương vừa uống vừa ăn, tối về cũng không biết vợ có thể chừa cho hắn chút đồ lót bụng hay không, cơ mà nghĩ đến việc vợ vừa vào phòng máy liền thần trí không rõ ràng giống như bị mê hoặc linh hồn nhỏ bé, hắn không có gì nắm chắc.

Hắn vẫn thành thật chút, ăn no trước đã rồi nói sau đi!

Hoạt động như tiệc tối, Vũ Khánh Cương cũng từng tham gia rất nhiều lần, người ta đến chạm cốc với hắn, hắn liền uống với người ta một cái, dù sao thì rượu này cũng không say lòng người, toàn bộ coi như súc miệng ăn với cơm; người ta muốn tán gẫu với hắn, hắn cũng mở miệng nói xằng xiên với người ta một trận, vứt người đi xong thì coi như xong việc.

Mắt thấy còn nửa giờ nữa liền có thể về nhà, Vũ Khánh Cương ném xương đã gặm xong trong tay, xé khăn ướt xoa xoa tay, ăn xong cũng đã no hơn phân nửa, không dám hoàn toàn ăn thịt, hiện tại hắn cũng biết tìm vài thứ không phải thịt để ăn, trở về lúc vợ hỏi, cũng tiện có cái để nói!

Quay người đi tới phòng rửa tay, đây là chuyến thứ tư hắn đi vệ sinh rồi, đám người kia uống rượu không nặng độ lắm, nhưng không chịu nổi uống nhiều đâu!

Mời rượu đến mức Vũ Khánh Cương luôn muốn đi xả nước.

Có điều giữa đường lại bị chặn lại ba lần, Vũ Khánh Cương kiên cường chống đỡ uống xong, trực tiếp tiến vào trong phòng vệ sinh xả nước, còn không xả nữa thì hắn cảm thấy mình cũng muốn tiểu trong quần luôn rồi!

Xả nước xong thư thái, hiện tại đã được vợ dạy ngoan, xả nước xong hắn liền tự động đi rửa tay …

Có điều rửa rửa, Vũ Khánh Cương liền cảm thấy không đúng lắm!

Vừa nãy lúc tiến vào cũng không chỉ một mình hắn, hơn nữa đây là chuyến thứ tư của hắn, ba lần trước đều có người, không phải bao nhiêu người, thế nhưng dòng người đều chưa từng đứt đoạn, hiện tại trong căn phòng rửa tay to lớn này, chỉ có một mình hắn!

Yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng nước trong bồn rửa mặt cũng có thể nghe thấy hồi âm.

Đây là muốn gặp chuyện ma quái hay là muốn mời thánh thần vậy?

Ông chủ Vũ là một tên mãnh phu, cái gì hắn cũng không sợ, ông trời là nhất hắn là nhì, ngay cả đất cũng phải xếp sau hắn thành thứ ba.

Cho nên hắn nhìn như không chú ý gì mà rửa tay, nhưng đã âm thầm chuẩn bị tốt, lòng nói mặc kệ là chuyện rách nát gì, cũng không thể cản ông trở về đoàn tụ với vợ.

Đang nghĩ ngợi, lại cảm thấy trước mắt mê man đi, lúc đó trong lòng liền giật mình một cái, nâng tay lên liền giội nước lên mặt mình!

Nước nơi này rất lạnh, giội một chút như thế, đầu óc liền tỉnh táo, vừa thấy có hiệu quả liền nhanh chóng ào ào giội đến mấy lần.

Tạm thời đè một tia mơ hồ kia xuống.

Lúc này rốt cuộc có người đi vào, nhìn thấy Vũ Khánh Cương thế mà lại là trạng thái tỉnh táo, kinh hãi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Là cái đồ đáng chết cô!" Lúc này Vũ Khánh Cương còn không biết mình bị gì, hắn liền không phải là Vũ đại lão hổ rồi!

Người tiến vào là một nữ nhân, Vũ Khánh Cương ngẩng đầu nhìn lên, ui cha! Người quen nha!

Ai vậy?

Triệu Thục Đình!

Vóc người linh lung của Triệu đại tiểu thư lại mặc quần áo của công nhân vệ sinh, thoạt nhìn không hòa hợp bao nhiêu liền không hòa hợp bấy nhiêu!

"Anh, anh làm sao còn, còn có thể đứng?" Cô ta lấy tới tay không phải là hàng giá rẻ, đẩy ngã một người tuyệt đối không thành vấn đề, hai người cũng có thể làm được, hơn nữa còn không để lại di chứng!

Cô ta là muốn chiếm được cái người Vũ Khánh Cương này, nhưng cũng không phải là muốn hại hắn, không thì ngày sau Vũ Khánh Cương còn có thể nói gì nghe nấy với cô ta sao?

"Vì sao tui không thể đứng? Bà thím như cô đến chỗ đàn ông đi tiểu làm gì? Không biết xấu hổ không cần mặt mũi nữa đúng không?" Vũ Khánh Cương cáo mượn oai hùm nghiêm trang đi về phía trước: "Nhanh cút đi! Đỡ phải cho nhà cô mất mặt xấu hổ!"

Mắt thấy có thể ra khỏi phòng vệ sinh, chỉ cần quẹo hai chỗ ngoặt nữa liền có thể mở cửa thông ra bên ngoài, Triệu Thục Đình giống như nổi điên mà đánh tới!

Cô ta không phát điên cũng không được mà!

Đã đến chỗ này rồi, nếu như thật sự để cho Vũ Khánh Cương đi ra ngoài, sau này cô ta… quả thực không dám tưởng tượng.

Cô ta đã đánh cược hết thảy, không thể cứ như vậy nhận thua được đi? Không ngã à? Không ngã thì cũng không thể thả hắn đi ra ngoài! Cô ta bất chấp rồi!

Vũ Khánh Cương vốn là nỏ mạnh hết đà, bị cô ta bổ một cái như thế, lập tức liền lộ ra nguyên hình, bệnh trạng choáng đầu hoa mắt quả thực không thể rõ ràng hơn!

"Hóa ra là cậy mạnh giả bộ à?" Triệu Thục Đình một phen đỡ lấy cánh tay Vũ Khánh Cương, phát hiện sức lực Vũ Khánh Cương phản kháng cực nhỏ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Để đẩy ngã anh, chính là cả bình mộng ảo loại một bỏ vào trong rượu đó, bình thường nửa bình là đủ rồi, anh thì lại một bình cũng không ngã, thực sự là thân thể cường tráng nha!" Cười ha hả sờ sờ lồng ngực vạm vỡ của Vũ Khánh Cương: "Ông chủ Vũ, Triệu Thục Đình tôi có cái gì không tốt? Anh tình nguyện muốn một nam nhân cứng rắn cũng không liếc mắt nhìn tôi một cái? Tôi đây liền để cho anh biết được, chỗ tốt của nữ nhân!"

Vũ Khánh Cương giận khỏi nói rồi!

Hắn luôn xem mình là một đại lão gia, chưa bao giờ tính toán với mấy bà thím, trừ khi có thứ đui mù chọc phải hắn.

Chẳng hạn như Alice, lại chẳng hạn như, Triệu Thục Đình bên cạnh này!

Triệu Thục Đình vỗ tay một cái, hai nam nhân tiến vào, nâng Vũ Khánh Cương dậy, còn bịt miệng hắn, đi theo phía sau Triệu Thục Đình đi ra ngoài.

Vũ Khánh Cương đã có chút rơi vào mơ hồ, hắn không có chú ý tới việc Triệu Thục Đình làm thế nào không kinh động người khác mang hắn lên trên lầu, có điều hắn biết hắn không thể mơ hồ, nếu thật sự mơ hồ thì liền hỏng bét!

Nhẫn tâm, cắn đầu lưỡi một cái!

Shhhh!

Quá đau!

Cơ mà đau cũng có chỗ tốt của đau, đầu óc chỉ một thoáng liền tỉnh táo, Vũ Khánh Cương bị người dìu vào một căn phòng, Triệu Thục Đình bảo người đi ra ngoài, lập tức vươn tay cởi quần áo Vũ Khánh Cương, lúc này Vũ Khánh Cương cũng ngoan độc lên, nếu không tại sao nói, nam nhân, phải tàn nhẫn với mình một chút chứ!

Cái tên này vốn cũng không phải là người tốt lành gì, lúc này để một bà thím tính kế, trong lòng vừa ngạt thở vừa nén giận, đầu lưỡi đảo một cái…

"Oa!" một tiếng, Vũ Khánh Cương, nôn ra!

Nôn ra đầy người Triệu Thục Đình!

Triệu Thục Đình không phải cô nói thuốc bỏ ở trong rượu sao? Vậy tui liền phun ra!

Đồ trong bụng hắn không ít, thả lỏng phun ra ào ào!

Cái mùi vị đó!

Nguồn:

Khỏi nói đi!

Mặt Triệu Thục Đình đều tái rồi!

Ông chủ Vũ nôn ra một phen, ngược lại khiến đầu óc tỉnh táo chút, có điều sau khi hắn không còn gì có thể phun ra, liền nhắm mắt lại nằm ngay đơ giả chết.

Hai mắt Triệu Thục Đình đều đỏ quạch!

Lần đầu tiên cô ta mặc quần áo rách rưới như thế, tuy rằng bên trong mặc đồ lót tơ lụa, nhưng chỗ cổ áo cổ tay, bị cọ đến da dẻ đỏ đỏ, còn không phải là vì nam nhân này sao? Kết quả lại bị người ta nôn ra đầy người, mùi vị này hun đến mức Triệu Thục Đình cũng mở miệng phun ào ào!

Vũ Khánh Cương giả chết không động đậy, hắn không buồn nôn nữa, nhưng Triệu Thục Đình thì không chịu được!

"Người đâu!" Triệu Thục Đình sặc sặc sụa sụa đi ra ngoài mở cửa, hai người kia đang giữ ở cửa chưa đi.

"Đổi phòng!" Căn phòng này, Triệu Thục Đình không muốn đi vào lần nữa.

Hai người vào phòng vừa nhìn cũng cau mày, cũng buồn nôn quá chừng, túm ông chủ Vũ lên liền đổi vị trí.

"Tìm người thu dọn căn phòng kia một chút!" Triệu Thục Đình vừa vào phòng lập tức cởi quần áo đi đến phòng vệ sinh, tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng thời gian tắm rửa thì vẫn đủ, có điều trước khi đi vào, dặn dò hai người một câu.

Kỳ thực hai người cũng muốn đi thay quần áo khác, bởi vì cái đồ phá hoại ông chủ Vũ, lúc bọn họ chuyển hắn đi thì "không cẩn thận" đem đồ vật bẩn thỉu nhổ ra cọ trên người hai người bọn họ, hơn nữa còn cọ không ít!

"Được rồi!" Sau khi hai người lớn tiếng đáp lại, liền không kịp chờ đợi mà rút lui.

Sau khi Triệu Thục Đình tiến vào phòng vệ sinh, Vũ Khánh Cương nghe được tiếng xả nước tắm ào ào, liền bò dậy từ trên giường, cảm giác chóng mặt thời thời khắc khắc chiếm cứ thần trí Vũ Khánh Cương, thế nhưng Vũ Khánh Cương lại hung hăng cắn đầu lưỡi vài cái, thật sự không phải là đau bình thường mà!

Đứng dậy trước tiên từ trong mắt mèo nhìn ra một chút, ngoài cửa không ai bảo vệ!

Chuyện tốt!

Mở cửa nhìn lướt qua biển số phòng, đầu óc Vũ Khánh Cương trong nháy mắt liền ra quyết định, hắn liền vắt chân lên cổ mà chạy!

Hắn biết mình bị bà thím kia gài bẫy rồi, bà thím kia không biết xấu hổ muốn ngủ với Vũ Khánh Cương hắn!

Hắn không dám hứa chắc mình có thể trốn chạy thành công hay không, cho nên hắn vừa chạy vừa đem dây lưng mình cột vài cái nút chết!

Không thể có lỗi với vợ!

Lúc tìm được thang máy nhấn một cái, biểu thị đang sửa chữa!

Vũ Khánh Cương tàn nhẫn mà mắng một tiếng mẹ nó, quay đầu liền tìm lối đi an toàn, sau khi tìm được liền vọt xuống, hắn biết chỉ cần gặp được người thì mình liền an toàn!

Vận may của hắn luôn rất tốt, hơn nữa xưa nay cũng chưa từng làm chuyện thất đức gì…

Đáng tiếc, lần này vận may không để ý tới ông chủ Vũ, hắn mới vừa đi xuống hai tầng lầu, liền đụng ngay mặt hai người khiêng hắn đang đi lên, ông chủ Vũ mới vừa mở cửa thoát hiểm ở lối an toàn, hai người kia từ trong cầu thang lối đi an toàn đi tới, mới vừa lên đến một nửa, ngửa đầu một cái liền thấy ông chủ Vũ ánh mắt mơ mơ màng màng…

Vũ Khánh Cương: thật đen đủi!

Hai người: sao hắn lại ở chỗ này?

Ông chủ Vũ phản ứng nhanh, lập tức đóng cửa thoát hiểm lại, còn khóa lại, sau đó liền chạy sang một hướng khác, đầu lưỡi cũng bị hắn cắn đến tê dại, hiện tại càng ngày càng choáng, hắn phải tìm một nơi an toàn chút…

Hết chương 143

144. Chương 144: 144. Ông Chủ Vũ Kiên Trì

Ông chủ Vũ là ví dụ của thân thể vô cùng tốt, đồ trong bụng mà hắn phun ra ngoài, kỳ thực còn có chút thuốc chưa tiêu hóa hết, lại có thể hạ nhẫn tâm với mình, cho nên đến giờ hắn còn có thể chạy hăng hái.

Đến một cái cửa ra an toàn khác, đầu tiên là hắn xoay khóa cửa, sau đó mới tự mình đi ra ngoài, từ bên ngoài khóa cửa lại, hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, đi xuống dưới tìm người là không thể nào, một đường chạy tới hắn đã sớm nhìn thấy trên tay nắm cửa tất cả các phòng đều gắn bảng bỏ trống, lại liên tưởng đến việc thang máy tu sửa, trong tòa lầu này sợ là đã sớm bị người ta dẹp trống.

Không thì động tĩnh lớn như vậy, khách sạn lớn như vậy, mà một người khách cũng không có ư? Nếu thật sự là như thế, thì đã sập tiệm rồi.

Hắn khóa cửa chỉ là để ngăn cản hai tên khốn kiếp phía sau đuổi theo một chút, hắn không đi xuống dưới lầu, mà là đi ngược lại con đường cũ, bò lên trên lầu!

Người ta có hai người, cửa an toàn chỉ có hai cái, lúc đó hai người chia hai đường, một cửa một người, hắn sẽ không còn chỗ chạy!

Đầu càng ngày càng hôn mê, thể lực cũng tiêu hao nhanh chóng, mồ hôi đổ ra trên người cũng mang mùi vị ngọt ngào, buồn nôn chết ông chủ Vũ.

Vũ Khánh Cương từng ăn qua đau khổ nên có nghị lực, hơn nữa nghị lực kinh người, cho nên hắn có thể đứng vững dưới tác dụng của thuốc, bò gần mười tầng lầu!

Khách sạn cách mỗi ba tầng đều có một phòng vệ sinh chung, không phải chuẩn bị cho khách, mà là cho các công nhân viên thuận tiện sử dụng, đương nhiên, khách cũng có thể đi.

Khi Vũ Khánh Cương đi ngang qua phòng vệ sinh, cố ý khóa cửa phòng vệ sinh, làm hư khóa cửa, còn rửa mặt ở bên trong, phàm là phương pháp có thể làm cho hắn tỉnh táo một hồi, hắn đều thử nghiệm.

Khách sạn là dạng phong bế toàn bộ, bởi vì mùa hè phải mở máy điều hòa không khí giữ vững nhiệt độ, không thể để cho khí nóng phía ngoài thẩm thấu vào, đóng đặc biệt kín, muốn mở cửa sổ cũng không thể, bên ngoài là thủy tinh công nghiệp hai tầng, Vũ Khánh Cương cũng không thể đánh nát thủy tinh chạy ra được.

Hắn cũng không còn bao nhiêu thể lực, vẫn là nhanh chóng trốn đi mới là đúng đắn!

Ánh đèn trong lầu là màu vàng ấm áp, cách hai tầng thủy tinh công nghiệp, bên ngoài lại có đèn pha chiếu xuống đất, tầng trệt lại cao như vậy, căn bản là không có cách khiến người từ bên ngoài quan sát được tầng nào mở đèn, có người ở hay không.

Hắn bên này chuồn đến hăng hái trốn đến đa dạng, chỉ thiếu chạy ra chất lượng thôi, bên kia Triệu Thục Đình vừa ra khỏi cửa phát hiện, người, không, còn!

Có thể tưởng tượng được tâm tình có bao nhiêu hỏng bét có bao nhiêu phẫn nộ!

Cô ta đều đã đưa tới cửa rồi mà còn cho cô ta chơi trò chạy trốn giữa đêm khuya!

Triệu đại tiểu thư quấn khăn tắm bên trong sạch trơn cứ như vậy mở cửa chạy ra ngoài tìm ông chủ Vũ, dù sao thì tòa lầu này cũng đã dẹp người đi từ lâu rồi, phải qua 0 giờ mới có thể cho khách vào ở, sau đó đến lúc sáng sớm, tự có ký giả đã an bài tốt "ma xui quỷ khiến" tiết lộ ra số phòng của bọn họ, phát hiện Vũ Khánh Cương với cô ta ở trên một cái giường!

Lúc đó, nếu như Vũ Khánh Cương không cưới cô ta, cô ta liền kiện Vũ Khánh Cương!

Là cưỡng gian hay là mê gian, phải coi lúc đó nói thế nào.

Trùng hợp hai người kia mất dấu Vũ Khánh Cương, quay đầu lại tìm đến người cố chủ là cô ta, ba người liền chạm mặt.

"Dưới lầu đã sớm khóa cửa rồi, lý do là tu sửa thang máy và kiểm tra thiết bị, căn bản là không ra được, các người xuống lầu dưới cũng không thể tìm được hắn, vậy hắn nhất định là đi lên rồi! Đưa điện thoại di động cho tôi!"

Một người trong đó vội vàng dâng điện thoại di động của mình lên, vị đại tiểu thư này cho giá cả cũng không thấp, hơn nữa còn cam kết khi việc thành, những chuyện trước đây hai người bọn họ phạm phải đều xóa bỏ, sẽ không lưu lại tiền án và ghi chép, lại có một khoản tiền có thể lấy, cớ sao mà không làm chứ.

Hơn nữa cũng không phải chuyện lớn đòi mạng gì, chỉ là coi trọng một nam nhân, theo đuổi ngược lại mà thôi, sau khi chuyện thành, hai người bọn họ còn phải xem như là làm ông mai đó.

Cho nên hai người này một chút cũng không sợ, cũng không cân nhắc qua hậu quả bất lương gì.

"Xem camera, người kia ở đâu?" Điện thoại là gọi cho nhân viên trực phòng quản lí, bọn họ đã được dặn dò của Chung Linh Huyên, Triệu tiểu thư hỏi cái gì liền nói cho cô ta biết, còn cái khác thì không cho nói.

"Ở phòng vệ sinh lầu mười hai."

Triệu Thục Đình nghe điện thoại xong ném lại cho người kia: "Phòng vệ sinh lầu mười hai."

Ba người, một nữ hai nam, vị trí hiện tại của bọn họ là lầu bảy, sau đó phải bò đến lầu mười hai tìm Vũ Khánh Cương, nói cách khác, bọn họ phải đi bộ năm tầng thang lầu…

Đối với việc Vũ Khánh Cương có thể chạy như thế Triệu Thục Đình đã không muốn nói gì nữa, thế nhưng đối với người cung cấp thuốc thì oán giận muốn chết rồi: "Còn nói là thứ tốt gì? Sao hắn chạy còn nhanh hơn thỏ vậy? Các người thật sự không gạt tôi hả?"

Hai nam nhân đi trước, cô ta theo ở phía sau, hết cách rồi, cô ta chỉ vây cái khăn tắm thôi, bên dưới trống không đó!

Nếu như cô ta đi lên cầu thang trước, vậy người theo phía dưới không phải cái gì cũng thấy được sao?

Cô ta thích mãnh nam không sai, nhưng cũng không phải mãnh nam nào cũng có thể thích.

Hai người giúp đỡ cũng đặc biệt bồn chồn: "Đó là thứ gì thế? Thuốc kia nửa bình có thể đẩy ngã người đó! Chúng tôi đều dùng rất nhiều lần rồi, chưa từng thất bại, không thì có thể đề cử cho ngài sao? Nhưng bỏ cả một bình mà hắn còn có thể bò nhiều tầng lầu như vậy…"

Ba người chạy đến phòng vệ sinh lầu mười hai nhìn một vòng, không có ai!

Phát hiện cửa cách âm khóa lại, cũng bị hai nam nhân đạp ra, bên trong vẫn là không có người!

Sắc mặt Triệu Thục Đình khó coi, lần thứ hai gọi điện thoại, kiểm tra hành tung của Vũ Khánh Cương, nói là lên tầng mười lăm!

Sau đó ba người lại chạy vội lên phòng vệ sinh tầng mười lăm…

Vồ hụt!

Lại gọi điện thoại!

Ông chủ Vũ đã trốn đến lầu mười tám…

Lúc này Triệu Thục Đình không cúp điện thoại, ba người thở hổn hển leo lên lầu mười tám, Triệu Thục Đình hỏi bên phía theo dõi xem Vũ Khánh Cương có đi ra ngoài không? Bên kia nói không có, lúc này mới cúp điện thoại.

Ba người không nói mệt mỏi gần chết, nhưng cũng là một thân mồ hôi, đặc biệt là Triệu Thục Đình, cô ta còn chưa từng bò qua hơn mười tầng cầu thang đâu.

Vũ Khánh Cương thật sự là đi không nổi rồi, trước mắt mơ hồ hàng loạt, đầu cũng trở nên mơ màng lợi hại, hắn biết đây là cực hạn rồi, bắt chước cách thức trước đó khóa cửa phòng lại, hắn nấp mình ở trong góc chỗ đặt công cụ và túi rác màu đen, dùng công cụ quét tước và túi đen che khuất mình, trước khi không có cách nào nhúc nhích, hai tay hắn không phải lôi kéo túi cũng không phải nắm công cụ quét tước gì, mà là gắt gao, nắm lấy nút chết ở dây lưng mình!

Mẹ nó!

Chết cũng không muốn ngủ với bà thím kia!

Cho dù không có sự tồn tại của vợ, Vũ Khánh Cương cũng đặc biệt phản cảm mấy bà thím như vậy, hắn có kiên trì của chính mình.

Lúc Vũ Khánh Cương và nhóm người Triệu Thục Đình chơi trốn tìm, kỳ thực bên dưới đã bắt đầu tìm kiếm Vũ Khánh Cương, phản ứng của bọn Ngụy Diên tuyệt đối không chậm, vốn là nhân thủ lần này đi theo bảo vệ rất ít, mấy buổi tụ hội như vậy, trong đó đa số đều là người chủ trì của mỗi xí nghiệp, bên người ai mà không có mấy người giám sát bảo vệ an toàn chứ?

Cho nên đừng thấy bảo an mang theo ít, thế nhưng an toàn của Vũ Khánh Cương vẫn được bảo đảm.

Nhưng mà bây giờ ông chủ lại biến mất trong lúc bọn họ không giải thích được, điện thoại tắt máy, sống không thấy người chết không thấy xác, lúc này mấy bảo an từng làm qua nghề nghiệp đặc thù đó liền tự động phân đội ngũ, trước tiên bảo vệ vững vàng mọi lối ra, ngay cả xe ra vào gara cũng phải kiểm tra!

May mà bố cục của khách sạn Hồng Trình là kết cấu ba tòa lầu, hai bên là phòng khách bình thường, ở giữa là hội trường và phòng hội nghị dùng cho thương nghiệp chiếm đa số, phía trên mới là phòng khách, hơn nữa ba tòa lầu hiện tại không thể liên hệ, thông đạo thông qua nhau đều tạm thời đóng cửa, bởi vì nghe đâu thang máy ở tòa lầu chính giữa bị hỏng, còn phải sửa chữa đường bộ, cho nên trước 0 giờ không có buôn bán, cũng không có khách trọ ra vào, chủ yếu là khách mà Đông Bắc Hổ mời tới vào tiệc tối lần này ra vào.

Tuy rằng thân phận mấy người khách đều không bình thường, thế nhưng tổng giám đốc bảo an lộ mặt ra, mỗi cái xe đi ra nhất định phải dừng lại kiểm tra, không dừng lại thì phải đè qua người hắn ta mà đi!

Tổng giám đốc bảo an như vậy, đều không ai dám đùa giỡn với hắn ta, bởi vì người này thoạt nhìn vô cùng kiên trì, nghe nói Vũ Khánh Cương uống nhiều rồi không biết đi đâu, nhân viên của hắn bởi vậy mà rất lo lắng cho hắn, khiến mấy người rời đi đó thực sự là vừa ước ao vừa đố kị, cơ mà một nguyên nhân khác không dám lên tiếng, chính là hiện giờ đám bảo an đó đều rút súng ra rồi, bọn họ là người có tư cách đeo súng ống đó!

Người đều qua một lần, xe đều không buông tha, nhưng tra qua tra lại vẫn không phát hiện Vũ Khánh Cương, bọn họ không thể không tìm Hứa Tư Văn.

Trong phòng vệ sinh lầu mười tám, vẫn như cũ không tìm được Vũ Khánh Cương, Triệu Thục Đình đã muốn nổi điên rồi!

Đây là cái chuyện rách nát gì vậy!

"Đi lầu hai mươi mốt xem!" Lúc này cũng không gọi điện thoại, dẫn người đi thẳng đến phòng vệ sinh lầu hai mươi mốt, không có!

Đến lầu hai mươi bốn, không có!

Bò lên lầu hai mươi bảy, không có!

Đến lầu ba mươi, vẫn không có!

Đừng nói hai người trợ giúp, chính Triệu Thục Đình đã không chịu nổi trước, vì, cô, ta, bò, hết, nổi, rồi!

Lúc này vạn phần hối hận tại sao phải báo sửa thang máy mà ngừng vận hành, có điều nếu như không ngừng, cũng không thể lùi thời gian lại!

"Tôi, tôi, tôi cảm thấy, hắn không lên cao như vậy đâu!" Một nam nhân trên mặt có vết đao, thở hổn hển khom người nói chuyện với Triệu Thục Đình.

"Hắn, hắn coi như, a! Coi như là người tài ba! Không thể, uống thuốc, còn có thể bò hơn hai mươi tầng lầu!" Một người khác cũng cùng phụ họa, hai người bọn họ rất có lòng tin với thuốc kia.

Chính Triệu Thục Đình cũng không muốn bò nữa, chân của cô ta đều run rẩy rồi!

"Điện thoại di động, đưa tôi!"

Lấy điện thoại di động tới liền gọi cho phòng quản lí: "Cái người kia, ở nơi nào?"

"Còn ở trong phòng vệ sinh lầu mười tám, không hề rời đi." Người ở đó còn rất bồn chồn, sao rời đi lại là người khác, mà người kia lại không rời đi chứ?

Triệu Thục Đình tức giận gần như bóp nát điện thoại di động!

Ông chủ Vũ uống thuốc đến mức mơ hồ, còn có thể đùa bỡn cô ta một phen!

Ba người nghỉ ngơi một hồi mới đi xuống, thật sự là không nhúc nhích được mà!

Chờ lúc ba người vừa đi vừa nghỉ trở lại lầu mười tám, Hứa Tư Văn dưới lầu cũng bắt đầu xem băng ghi hình theo dõi.

"Mang về lầu bảy!" Triệu Thục Đình bây giờ ngay cả tâm tư muốn cắn Vũ Khánh Cương cũng có.

"Còn mang về lầu bảy?" Hai người trợ giúp đều rất muốn phản đối, hai người bọn họ cũng rất mệt mỏi có được không!

"Mang!" Triệu Thục Đình nghiến răng nghiến lợi, không mang không được, đồ của cô ta đều để ở lầu bảy, hơn nữa nói với các ký giả rất hàm hồ, chỉ nói là lầu bảy lầu tám, cũng không nói cụ thể là phòng nào, nếu như cách biệt quá nhiều, người ta chưa chắc sẽ nguyện ý đi tìm.

Cô ta không thể làm quá mức, cũng không thể bỏ mất cơ hội tốt…

Hết chương 144

145. Chương 145: 145. Vọt Tới!

Ba người cong bụng chuyển ông chủ Vũ Vũ Khánh Cương đã thực sự hôn mê xuống lầu, bởi vì không có thang máy, vẫn là đi cầu thang!

Vua hãm hại này…

Trong lòng ba người dồn dập các loại chửi rủa…

Ông chủ Vũ thân dài vai rộng, cân nặng cũng rất đáng nhìn!

Vốn là chạy từ trên xuống dưới lâu như vậy, còn phải chuyển ông chủ Vũ xuống lầu, chờ ba người thật vất vả trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cuộc về tới lầu bảy, mở cửa căn phòng duy nhất ra.

Phản ứng đầu tiên của Triệu Thục Đình, chính là đi tắm!

Tuy rằng mới nãy cô ta vừa tắm, cơ mà bây giờ cô ta cảm thấy toàn thân đều là mồ hôi, dính ngây ngấy!

Hơn nữa mùi vị cũng không tốt, cô ta chính là lật mấy cái nhà vệ sinh đó…

Không nghĩ nữa, lại nghĩ nữa cô ta sẽ phun ra mất!

"Nhanh một chút đi!" Hai người ngồi dưới đất suyễn khí, hết cách rồi, vốn cho là việc thoải mái khoái trá, đột nhiên biến thành bộ dạng này, sợ rằng so với làm công nhân bốc vác còn mệt hơn!

"Cái gì?" Ai biết Triệu Thục Đình nhảy lên giống như mèo bị đốt đuôi: Nhanh một chút hả? Vậy các người đi nhanh lên!"

"A?" Hai người sửng sốt, còn chưa có nghỉ ngơi đủ nữa, đã đuổi người…

"Đi thang máy đến tầng cao nhất, qua 0 giờ nơi này liền phải làm ăn, các người cũng không muốn bị người khác đụng phải đi?" Triệu Thục Đình đã nói tốt với Chung Linh Huyên rồi, trước 0 giờ toàn bộ thuộc về cô ta, nhưng sau 0 giờ liền phải chuẩn bị làm ăn, muộn nhất không thể vượt quá một giờ sáng, không thì doanh thu ngày hôm sau sẽ ít đi, Chung Linh Huyên liền không dối gạt được.

Ông chủ Chung là một người tỉ mỉ, mỗi ngày đều xem báo biểu tiêu thụ của mấy sản nghiệp nhà mình, có một vài chỗ không đúng ông ta đều có thể vạch ra, vì thế, bộ tài chính Chung gia không biết đã đổi mấy người phụ trách rồi.

Thời gian buổi tối có thể nói là tu sửa thang máy linh tinh, qua 0 giờ có thể không lập tức khởi động thang máy, mượn cớ là bảo trì thang máy xong phải vận hành thử một chút, nhưng nếu chiếm dụng thời gian dài, ông chủ Chung nhất định sẽ sinh lòng nghi ngờ, đừng thấy Chung Linh Huyên là con gái ruột, nhưng con gái không thể nối dõi tông đường, chỉ có con trai mới có thể, cơ mà, hiện tại cái nhà này, vẫn là do ông chủ Chung định đoạt…

Hai người vừa nghe, cũng không do dự nữa, nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài, bây giờ hai người bọn họ vẫn còn thuộc về sự tồn tại không an toàn, không nói là nhìn thấy hết, nhưng cũng gần như vậy, người tìm bọn họ nhiều lắm đấy, bị người tóm được thì sao? So với ở tù còn đáng sợ hơn.

Hai người ù té chạy, Triệu Thục Đình nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, phát hiện lúc này là thật sự chạy không thoát, lúc này mới tiến vào phòng vệ sinh tắm lại.

Kỳ thực Vũ Khánh Cương không có hoàn toàn hôn mê, ý thức vẫn phải có, chỉ bất quá là không thể động đậy thôi.

Chuyện xảy ra bên ngoài, hắn nhiều ít cũng có thể biết được chút, trong lòng giống như gương sáng…

Hứa Tư Văn ở một bên khác, sau khi nối dây xong, hai tay gõ bàn phím, dùng tốc độ khiến người ta hoa cả mắt, cùng với các loại mã trên màn hình xẹt qua như màn mưa, trong vòng ba phút, đem hình ảnh ông chủ Vũ trong băng ghi hình thiết lập thành tìm kiếm liên quan, sau đó xâm lấn hệ thống theo dõi của khách sạn này, trên màn ảnh phân ra chín khung hình, tất cả hình ảnh nhanh chóng chợt lóe, chỉ có hình ảnh xuất hiện Vũ Khánh Cương mới có thể bị ghi chép lại.

Lúc này, một đám người đến bên ngoài khách sạn, ồn ồn ào ào tiến vào, bởi vì qua 0 giờ, khách sạn bắt đầu buôn bán.

"Ai?" Lúc Trương Triêu Dương ở dưới lầu chờ đợi, nhìn thấy một đám người tiến vào như thế, liền nhíu mày.

"Nghe nói là một đoàn kịch, quay phim tới nửa đêm, đặt phòng ở nơi này." Đã sớm có người đi nghe ngóng.

Trương Triêu Dương sợ làm lỡ chuyện, mau chóng tới tìm nhóm người Ngụy Diên nói một chút.

"Sao không ngăn?" Trương Lam Hà gần như sắp nóng nảy.

"Đây là khách sạn của người ta, còn có thể không để người ta mở cửa làm ăn à?" Trương Triêu Dương muốn ngăn, nhưng hắn không thể cũng không dám, không thấy ông giám đốc chó má gì đó bộ dạng không sợ trời không sợ đất sao?

Bách Lý Hãn Mạc gọi một cú điện thoại: "Lại đây."

Sau đó liền cúp điện thoại!

Ngôn ngữ ngắn gọn đến mức không thể ngắn gọn hơn!

Trương Lam Hà không giải thích được nhìn nhìn Bách Lý Hãn Mạc…

Hứa Tư Văn vẫn như cũ hết sức chăm chú nhìn màn hình, phía trên xẹt qua vô số hình ảnh, nhiều người cùng một chỗ như vậy, toàn trường yên lặng như tờ.

Trong màn hình, đã đem tất cả hình ảnh có bóng dáng Vũ Khánh Cương chiếu ra.

Mọi người thấy Vũ Khánh Cương trong màn hình bị người ta đỡ vào phòng, lúc đó liền nổ tung!

"Lầu bảy!" Tổng giám đốc bảo an nói xong cũng muốn lao ra tìm người.

"Không đúng!" Hứa Tư Văn một câu hai chữ liền khiến hắn tự động dừng lại.

Nhìn Vũ Khánh Cương vào phòng, chỉ chốc lát sau có hai người đi vào mang hắn ra ngoài, đổi một gian phòng khác.

"Ông chủ chạy ra ngoài!" Ngụy Diên ở phía sau Hứa Tư Văn cũng đang chú ý mật thiết đột nhiên nhìn thấy Vũ Khánh Cương từ trong phòng chạy ra!

Sau đó trong video, ông chủ Vũ xuất quỷ nhập thần sức sống bắn ra bốn phía!

Nhưng thật ra là bởi vì chỗ lối ra an toàn không có camera, cho nên bây giờ nhìn lại, ông chủ Vũ một hồi lầu trên một hồi lầu dưới…

Hứa Tư Văn lại bùm bùm đánh một trận, tất cả đoạn video được xếp thời gian một loạt, nơi cuối cùng Vũ Khánh Cương xuất hiện, chính là phòng vệ sinh lầu mười tám…

"Là lầu mười tám!" Hứa Tư Văn lấy tai nghe xuống liền chạy trên lầu, tất cả mọi người cùng chạy theo y, lúc này nói gì bọn họ cũng không thể để người ta ngăn lại nữa!

Hứa Tư Văn ấn thang máy, thang máy đã sửa xong nối thẳng lên lầu mười tám, sau khi đến liền xông vào phòng vệ sinh, kết quả, trong phòng vệ sinh không có thứ gì!

Sắc mặt của mọi người rất khó coi, đặc biệt là Hứa Tư Văn!

"Không thể nào! Không thể nào!" Hứa Tư Văn rất có lòng tin với kỹ thuật của mình.

"Tư Văn, đừng có gấp, lại trở về xem đi." Vào lúc này cũng chỉ có Trương Lam Hà dám nói chuyện với Hứa Tư Văn.

"Đi!" Hứa Tư Văn quay đầu lại dẫn người hồng hộc hồng hộc chạy về chỗ tổ chức buổi tiệc, đem đoạn trích cuối cùng về Vũ Khánh Cương chiếu ra.

Hứa Tư Văn nhẫn nại tính tình xem Vũ Khánh Cương tiến vào phòng vệ sinh lầu mười tám, sau đó Triệu Thục Đình và hai nam nhân cũng tìm tới, chỉ có điều sau khi bọn họ đi vào, chỉ chốc lát sau liền đi ra, mà Vũ Khánh Cương vẫn chưa từng xuất hiện!

"Xem bọn họ đi đâu vậy!" Ngụy Diên vừa thấy bọn họ đi ra nhưng ông chủ lại không đi ra, trong lòng cũng khuấy đảo!

Hứa Tư Văn liền mở băng ghi hình đoạn thời gian đó lên, rất nhanh liền phát hiện bọn họ ở lầu hai mươi mốt…

Bây giờ tổng giám đốc bảo an đã có chút thần kinh, tự mình dẫn người trực tiếp vọt vào thang máy xông tới lầu hai mươi mốt, nhưng sau khi bọn họ vào phòng vệ sinh, chỉ chốc lát sau liền đi ra!

"Hứa tiên sinh, không có ai!"

"… Bọn họ đi ra… đến lầu hai mươi bốn…"

Sau đó tổng giám đốc bảo an dẫn người vọt tới lầu hai mươi bốn…

Nhiều lần như vậy, quan sát trong video theo dõi, mấy người đều thực không còn gì để nói, tại sao đều thích chui vào trong nhà vệ sinh vậy?

Ông chủ Vũ thì cũng thôi đi, nhưng một mỹ nữ lại vây khăn tắm mang theo hai mãnh nam chui vào phòng vệ sinh gì đó… Còn là phòng vệ sinh nam… Còn là phòng vệ sinh công cộng…

Nơi cuối cùng bọn họ vào là phòng vệ sinh tầng ba mươi, thế nhưng video đến đó liền không có đoạn tiếp, Trương Lam Hà bên cạnh rất nghi hoặc: "Tại sao không có?"

Hứa Tư Văn cũng sửng sốt một chút, đột nhiên tỉnh ngộ ra!

"Mình thật dốt nát!" Hai tay Hứa Tư Văn như bay lại bắt đầu gõ bàn phím, chỉ chốc lát sau mọi người đều nhìn ra chỗ sai lầm của Hứa Tư Văn ở nơi nào.

Hóa ra video này đến 0 giờ liền được lưu lại, sau đó camera lại bắt đầu thu băng theo dõi lại từ đầu, mà lúc mấy người Triệu Thục Đình đến tầng ba mươi, rất trùng hợp chính là giao điểm 0 giờ…

Mở băng ghi hình ngày mới sau 0 giờ ra, liền thấy ba người ở tầng ba mươi đi ra, sau đó trực tiếp trở về tầng mười tám!

Cuối cùng từ trong phòng vệ sinh tầng mười tám, dìu Vũ Khánh Cương ra!

Hứa Tư Văn nắm chặt nắm đấm, Vũ Khánh Cương xuất hiện nhiều lần trong màn hình, thế nhưng mỗi lần đều rất chật vật!

Lần này còn phải để người khác dìu ra, không biết gặp phải cái gì? Hay bị bỏ thuốc? Khả năng thứ hai cao hơn chút…

Bốn người, sau đó liền biến mất!

Khách sạn Hồng Trình lầu một là đại sảnh lầu hai là KTV lầu ba là hội trường tiệc lầu bốn phòng tắm lầu năm phòng nghỉ lầu sáu mới bắt đầu là phòng khách.

Đồng thời, bên ngoài khách sạn Hồng Trình đã bị người vây quanh toàn bộ, người đến võ trang đầy đủ, trên nóc nhà mười chiếc máy bay trực thăng xoay quanh không đi, những người này ngoại trừ không có số hiệu, thì giống như đúc quân nhân chính quy, hoặc là nói, mạnh hơn rất nhiều!

Bốn người ăn mặc giống nhau tiến vào, có điều trên vai trái bọn họ đều mang cấp hiệu bằng vàng, mũ giáp phòng ngừa bạo lực khiến người ta không thấy rõ mặt của họ.

"Gia chủ." Người đến cùng nhau kính cẩn chào Bách Lý Hãn Mạc, Trương Lam Hà kinh ngạc nhìn Bách Lý Hãn Mạc.

"Đừng để cho người ra vào!" Hôm nay Bách Lý Hãn Mạc là thật sự nổi giận, có điều con người hắn bởi vì có chút mặt than, nên dù nổi giận, thì ngoài mặt cũng nhìn không ra…

Hứa Tư Văn không rảnh quan tâm chuyện khác, hai tay nhanh chóng gõ bàn phím, cuối cùng rốt cuộc phát hiện tung tích của bọn họ ở tầng bảy!

"Là tầng bảy!" Hứa Tư Văn vừa thấy người vào phòng, liền nhảy dựng lên chạy đi, ngay cả thang máy cũng không đi.

Bởi vì y không đợi nổi!

Sau lưng tổng giám đốc bảo an dẫn người đuổi tới, Ngụy Diên không chạy lên, hắn chỉ quay đầu thỉnh cầu Bách Lý Hãn Mạc rút người.

"Bách Lý tiên sinh, nơi này có một đoàn phim, nếu ông chủ chúng tôi thật sự xuất hiện tin tức tình cảm gì, ngài bảo Hứa tiên sinh làm sao bây giờ?" Chỉ số thông minh của Ngụy Diên tuyệt đối là một trăm tám trở lên!

Từ trong màn hình hắn nhìn thấy Triệu Thục Đình vây cái khăn tắm chạy loạn liền hiểu dự định của Triệu Thục Đình, Phùng Tấn Thần đã nói với hắn về xí nghiệp Triệu thị, cách làm ghê tởm của Triệu Thục Đình kia, cuối cùng còn khiến Hứa Tư Văn bốp bốp bốp đánh cho mất mặt một lần.

Dựa theo tình huống trước mắt mà xem, Triệu Thục Đình nhất định là đặt bẫy, chỉ chờ bọn họ làm ầm lên, chỉ sợ mục đích của cô ta chính là làm lớn chuyện!

Nếu Vũ Khánh Cương bị người ta phát hiện ở cùng một phòng với cô ta…

Cho dù có băng ghi hình, nhưng Triệu Thục Đình hoàn toàn có thể dùng cái cớ là Vũ Khánh Cương uống nhiều!

Đừng quên, trước đây trước mặt người ngoài Triệu Thục Đình từng có ấn tượng ám muội mịt mờ là "bạn gái Vũ Khánh Cương", tới lúc đó người khác mới mặc kệ trước đây Triệu Thục Đình như thế nào, Triệu Thục Đình cũng sẽ ngồi vững cái danh tiếng này!

Trương Lam Hà không thông minh như Ngụy Diên, có năng lực suy luận lôgic mạnh như vậy, nhưng dù gì hắn cũng là đứa nhỏ lớn lên tại Trương gia, nghe vậy lập tức rút hết thảy dây nối trên máy tính Hứa Tư Văn: "Tất cả đều về nhà đi, ngày hôm nay chưa từng phát sinh chuyện gì cả!"

"Rút người!" Bách Lý Hãn Mạc cũng không phải người ngu, lập tức liền phân phó.

Đội ngũ phía ngoài từ đầu tới đuôi không kinh động bất luận người nào, tới nhanh đi cũng rất nhanh, giống như một cơn gió biến mất không thấy hình bóng...

Hết chương 145

146. Chương 146: 146. Cởi?

Vừa lúc đó, một đám phóng viên tới bên ngoài khách sạn, bảo vệ khách sạn không ngăn cản, đám phóng viên này từ lối đi an toàn bò lên, không đi thang máy, bởi vì ngầm đến dò xét đoàn phim kia, nghe đâu có tin tức rất sâu, quy tắc ngầm gì đó, là đề tài bùng nổ mà các phóng viên thích nhất...

Hứa Tư Văn một đường lao nhanh đến lầu bảy, dùng thân thể bình thường không có luyện tập gì của y, thế mà lại chạy còn nhanh hơn nhóm bảo an, tổng giám đốc bảo an đi theo phía sau cũng vỗ ngực bảo đảm, bọn họ thật sự không có nhường kỹ thuật viên Hứa!

Kỹ thuật viên Hứa chạy là bằng tốc độ chân thật!

Trong băng ghi hình, có thể biết vị trí đại khái, thế nhưng không thấy cụ thể là căn phòng nào, Hứa Tư Văn vừa lên đến lầu bảy, liền trực tiếp đi về mấy căn phòng cho khách ở một bên, bắt tay vào mở cửa.

Bởi vì đã tiếp đãi khách, lầu bảy quả thực cũng có mấy người của đoàn phim vào ở, nhưng cửa đều khóa lại, hiện tại Hứa Tư Văn đã không còn lại bao nhiêu lý trí, y lần lượt xoay từng cái khóa cửa, xoay không ra lập tức đổi cái khác, mà nhóm bảo an theo y tới cũng bắt đầu lần lượt xoay khóa cửa từng phòng, xoay không ra còn biết gõ gõ cửa...

Lại nói Triệu Thục Đình.

Cô ta đuổi người đi, mình thì đi tắm rửa sạch sẽ, sau khi ra ngoài lúc này mới cảm giác mình đã sống lại, nhìn nhìn Vũ Khánh Cương nằm ngay đơ trên giường, cười cười vẻ mặt đắc ý: "Coi như anh không thích tôi, cũng phải cưới tôi, không muốn cưới tôi thì anh chờ ngồi tù đi!"

Đi tới trước giường vươn tay kéo quần áo Vũ Khánh Cương, kết quả bận rộn nửa ngày, thế mà lại không, thể, cởi, được!

Muốn nói quần áo của Vũ Khánh Cương, là do Hứa Tư Văn tự mình quản lý, Vũ Khánh Cương có một tật xấu, chính là không thích trói buộc, cho nên hắn rất ít khi mặc chính trang, cũng chính là âu phục, đa số thời điểm đều nhàn nhã, ngẫu nhiên còn thích đến công trường hỗ trợ, lúc ấy chính là mặc đồ nhãn hiệu Đông Bắc Hổ.

Cho nên lúc Hứa Tư Văn chọn quần áo cho hắn, chọn quần cột dây là nhiều, ít khi chọn quần cần đeo thắt lưng, trải qua một đoạn thời gian chọn lựa, cuối cùng Hứa Tư Văn quyết định trang phục hè cho Vũ Khánh Cương đều là hai tầng, bên trong vải tơ tằm, bên ngoài là vải đay, thông khí, hút mồ hôi, còn không mài mòn da.

Đặc biệt là mùa hè lúc này, Vũ Khánh Cương sợ nóng, Hứa Tư Văn chuẩn bị cho hắn quần cộc, thắt lưng là loại dây rút, bên trong một sợi dây rút, bên ngoài một sợi dây rút, tổng cộng là hai sợi dây rút.

Tại sao lại thiết kế như vậy?

Bởi vì Hứa Tư Văn sợ Vũ Khánh Cương sơ ý một chút làm đứt mất dây quần!

Con người Vũ Khánh Cương tùy tùy tiện tiện, Hứa Tư Văn không thể không thay hắn lo lắng nhiều một phần, chuyện mà người khác cảm thấy không có khả năng lắm, ở trên người Vũ Khánh Cương có khi lại phát sinh, cho nên lưng quần của Vũ Khánh Cương là trong ngoài hai sợi dây thừng buộc vào.

Chương trước đề cập tới, lúc Vũ Khánh Cương chuồn đi, là một bên chạy một bên đem dây lưng quần thắt nút chết, hắn không chỉ thắt chết sợi dây lưng quần phía ngoài, bên trong cũng thắt bốn cái nút chết!

Trong ngoài gộp lại, cũng gần mười cái nút chết rồi!

Hơn nữa hai tay là gắt gao siết lưng quần không buông ra!

Trong lòng Vũ Khánh Cương rõ ràng nhưng thân thể không có sức, hắn chỉ có thể dựa vào nghị lực sau cùng, theo bản năng chán ghét bà thím Triệu Thục Đình, tay gắt gao siết lấy không buông.

Triệu Thục Đình có thể có bao nhiêu sức lực?

Một đại tiểu thư yểu điệu như cô ta, ngay cả đồ vật nặng một chút cũng chưa từng nhấc qua, có thể đẩy được tay Vũ Khánh Cương sao?

Mệt đầu đầy mồ hôi, thế mà lại không thể lột được tầng da hổ xuống!

Cô ta muốn xé quần áo ra, nhưng lại xé không được!

"Tôi cũng không tin!" Triệu Thục Đình lật tung bốn phía căn phòng, không tìm được bất kỳ thứ gì sắc nhọn.

Kỳ thực ngẫm lại cũng đúng, dù sao đây cũng là phòng khách ở khách sạn, cũng không phải lầu các khuê tú, còn có mấy loại đồ vật như dao kéo.

Triệu Thục Đình dự định ra ngoài tìm người hỗ trợ, nhưng mà còn không đợi mở cửa, liền nghe hành lang có người đến!

Sợ hãi xuyên qua mắt mèo nhìn ra phía ngoài, là người của đoàn phim được an bài vào phòng khách bên này, đây là trước đó đã đánh tiếng, nếu có người của đoàn phim tới liền an bài qua bên này, chính là vì một cái "trùng hợp".

Nhưng mà hiện giờ mấy người trùng hợp đó đến, cô ta cũng không ra được!

Giậm chân một cái, cô ta biết thời gian không còn lại bao nhiêu, bởi vì sau khi người của đoàn phim vào ở chốc lát sẽ có paparazi âm thầm vào đây…

Vì vậy, vị Triệu đại tiểu thư này quay đầu lại, tiếp tục nằm lỳ ở trên giường bẻ móng vuốt Vũ đại lão hổ ra, sau đó Triệu Thục Đình xem như là nghiên cứu rõ rồi, ngoại trừ ông chủ Vũ đến chết cũng không buông tay, thì còn có sợi dây lưng quần đặc biệt buộc thành nút chết kia… Cô ta có thể đẩy tay Vũ Khánh Cương ra, thì còn phải mở nút chết ra nữa…

Ai bảo cô ta không có kéo chứ!

Triệu Thục Đình ở trong phòng nỗ lực cởi quần áo Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn thì ở ngoài xoay chốt cửa, phía bên này có sáu phòng, Hứa Tư Văn chỉ vặn ra một cái, đó chính là căn phòng của Triệu Thục Đình!

Trùng hợp sao?

Không không không!

Là bởi vì Triệu Thục Đình căn bản là không có khóa cửa!

Tại sao vậy chứ?

Vì, tự nhiên là muốn cho nhóm paparazi "đánh bậy đánh bạ" phát hiện cô ta cùng Vũ Khánh Cương ở trên một cái giường đó! Khóa cửa, người ta đi vào được sao?

Cho nên cô ta nhất định không thể khóa cửa!

Hứa Tư Văn xoay mở cửa liền xông vào, cũng bất kể có phải là đi lộn hay không, hiện tại y chỉ muốn tìm được Vũ Khánh Cương, tìm được con hổ Đông Bắc kia!

Ba phút trước khi Hứa Tư Văn xông vào, Triệu Thục Đình mắt thấy thời gian không còn kịp, cũng không quản quần áo của Vũ Khánh Cương cởi hay không cởi, đem quần áo của mình bắt đầu từ cửa vứt đến tận trước giường, thoạt nhìn rất mờ ám, còn mình thì đem khăn tắm treo lại phòng vệ sinh, cứ như vậy thân thể trần truồng cầm chăn, đắp lên mình và Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương không thể động đậy, thế nhưng cô ta có thể mà!

Xếp đặt tạo hình cho Vũ Khánh Cương, dù sao thì người uống say có ồn thế nào cũng sẽ không tỉnh, sau khi nhóm paparazi đi vào nhiều nhất là một phút đồng hồ sẽ bị người ta mời ra ngoài, thứ cô ta muốn chỉ là nhân chứng thôi.

Nghe được có tiếng xoay chốt cửa, Triệu Thục Đình tức khắc nhắm hai mắt lại, cùng Vũ Khánh Cương bày ra tư thế ngủ say.

Trên người đều che kín chăn, chỉ cần không xốc lên, ai biết dưới chăn Vũ Khánh Cương ôm hay không ôm cô ta?

Đáng tiếc, người định không bằng trời định, người xông vào, không phải paparazi cũng không phải các phóng viên, mà là Hứa, Tư, Văn!

Hứa Tư Văn vừa vào liền thấy quần áo nữ nhân trên đất, đầu liền nổ oành lên!

Đi được hai bước vào bên trong, đập vào mắt chính là trên giường lớn, có hai người nằm, một nam một nữ, nam quá quen thuộc, nữ cũng không xa lạ gì, xem bộ dáng đặc biệt thân mật đang ngủ say, hai người một cái giường một cái chăn mỏng, gắn bó dựa dẫm.

Mặt Hứa Tư Văn!

Lúc đó liền kéo còn dài hơn cả mặt ngựa.

Triệu Thục Đình cảm thấy là lạ, mắt len lén mở một cái khe nhỏ muốn nhìn một chút xem chuyện gì xảy ra, vừa thấy không có việc gì, đứng trước giường chỗ nào là nhóm phóng viên chó săn đã an bài tốt chứ? Rõ ràng là Hứa Tư Văn vẻ mặt đen như mực nước!

Triệu Thục Đình có chút choáng váng, không biết phải làm sao cho đúng… Cái này không giống nội dung vở kịch đã sắp xếp xong xuôi nha!

Hứa Tư Văn không chịu nổi Vũ Khánh Cương cùng những người khác, đặc biệt là nữ nhân, thân mật như vậy nằm trên một cái giường, y tức giận! Y rất tức giận! Y vô cùng tức giận! Bạn đang ?

Y không phải tức Vũ Khánh Cương, mà là tức cái nữ nhân Triệu Thục Đình này!

Hứa Tư Văn đi lên vươn tay liền vén chăn…

"A!" Triệu Thục Đình không nghĩ tới Hứa Tư Văn lại vén chăn lên, sợ hãi đến mức rít gào thành tiếng, giả bộ không được nữa.

Ôm thật chặt lấy chăn quấn kín mình lại!

Đừng quên, cô ta chính là chân không ra trận, bên trong cái gì cũng không có mặc, trần trụi đó!

Cũng do hành động hất chăn lên này, lộ ra bả vai Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn thấy áo ngắn tay của Vũ Khánh Cương còn mặc lên người, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hỏa khí cũng nhỏ đi bớt.

"Sao cô không giả bộ nữa đi? Cô có bản lĩnh tiếp tục giả bộ đi chứ?" Hứa Tư Văn thấy bộ dạng Triệu Thục Đình liền buồn nôn, nữ nhân này cũng thật là chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, thuộc về loài rùa cắn được Vũ Khánh Cương liền không nhả miệng.

Triệu Thục Đình vừa thấy Hứa Tư Văn đến, rõ ràng cho thấy cái bẫy của cô ta với Vũ Khánh Cương đã bị phát hiện, không nghĩ tới động tác của bọn họ nhanh như vậy, còn tưởng rằng sẽ kéo dài tới hừng đông chứ.

"Giả không giả cũng không sao cả, hiện tại ông chủ Vũ là ở trên giường của tôi." Triệu Thục Đình cũng không phải ăn chay, cô ta đã bất chấp rồi, còn có cái gì kiêng kỵ? Cô ta chẳng có gì kiêng kỵ cả.

"Ở trên giường của cô à? Chỉ sợ là không phải tự nguyện đi?" Vẻ lạnh lạnh nhạt nhạt trên mặt Hứa Tư Văn, khiến Triệu Thục Đình cảm thấy Hứa Tư Văn là đang khinh bỉ cô ta, giọng điệu nói chuyện là đang giễu cợt cô ta!

"Tự nguyện không tự nguyện không liên quan, chỉ cần tôi và hắn ở trên một cái giường!" Triệu Thục Đình chanh chua nhẹ giọng tàn nhẫn cười: "Lập tức sẽ có phóng viên đến ngầm dò xét đoàn phim, anh đoán xem,

bọn họ xông lầm vào một căn phòng nào đó, phát hiện ông chủ tập đoàn Đông Bắc Hổ, cùng đại tiểu thư xí nghiệp Triệu thị, uyên ương ngủ say, ngày hôm sau có trở thành tiêu đề không?"

"Thì ra là như vậy!" Cuối cùng Hứa Tư Văn đã hiểu rõ ý định của Triệu Thục Đình: "Khó trách giám đốc Tiếu Nhân kia không sợ phiền phức lớn, ngay cả báo cảnh sát cũng không ngăn."

"Nói thật với anh, tôi chỉ muốn trở thành bà chủ tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, Vũ Khánh Cương có yêu tôi hay không không đáng kể, tôi chỉ cần sự giúp đỡ của hắn mà thôi." Triệu Thục Đình nói chuyện cũng không ngại e lệ: "Các người đáp ứng thì tốt, nếu như không đáp ứng, tôi liền kiện Vũ Khánh Cương cưỡng bức!"

"Vô, sỉ!" Hai mắt Hứa Tư Văn cũng sắp bốc lửa.

Nữ nhân Triệu Thục Đình này là muốn mượn dùng sức mạnh bên ngoài, lợi dụng dư luận để đạt được mục đích của cô ta, đồng thời khiến người ta đồng tình với "người bị hại" là cô ta, mà không phải Vũ Khánh Cương "phạm sai lầm"!

Vũ Khánh Cương không phải là danh nhân gì, nhưng tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ thì không như thế, lời đồn đại có bao nhiêu sắc bén? Nhìn những minh tinh kia xem, đều không có cuộc sống riêng tư liền biết.

"Phụ nữ, phải tốt với mình một chút." Triệu Thục Đình miễn cưỡng dựa ngồi ở trên giường, đặc biệt thống khoái thưởng thức biểu tình xoắn xuýt của Hứa Tư Văn.

"Tôi cứ không rõ, một nam nhân như anh, theo tôi tranh cái gì? Lấy cái gì tranh với tôi? Tôi muốn diện mạo có diện mạo, thế mà Vũ Khánh Cương lại ghét bỏ tôi...!" Trong lòng Triệu Thục Đình vẫn luôn kìm nén một ngọn lửa, lúc này không nhân cơ hội phun trào ra, cô ta cũng sợ đem mình nhịn đến chết.

Hứa Tư Văn tự khuyên mình phải tỉnh táo, y không thể mất bình tĩnh, biện pháp của nữ nhân này quá thiếu đạo đức, nếu thật như vậy, thì y và Vũ Khánh Cương, thật sự sẽ không còn sau này nữa.

Bất luận là cưới nữ nhân này, hay là Vũ Khánh Cương bị kiện tội cưỡng bức, đều không phải kết quả Hứa Tư Văn muốn thấy.

Triệu Thục Đình oán niệm thao thao bất tuyệt, Hứa Tư Văn lại hơi động linh cơ, vươn tay bắt đầu cởi nút áo sơ mi của mình.

"Anh làm gì vậy?" Triệu Thục Đình bị hành động của Hứa Tư Văn làm kinh ngạc một chút, vẻ giương giương đắc ý trên mặt lập tức thu liễm, đổi thành cảnh giác cùng đề phòng.

Hứa Tư Văn nở nụ cười, cười rất đặc biệt...

Hết chương 146

147. Chương 147: 147. Chuyện Không Phải Là Như Vậy Sao

Hứa Tư Văn một bên cởi quần áo, một bên cười híp mắt nhìn Triệu Thục Đình, nhưng mà lời nói ra, lại làm cho toàn thân Triệu Thục Đình lạnh lẽo: "Cô nói đúng, nếu như bị người ta phát hiện cô và Cương tử nhà tôi ở cùng trên một cái giường quả thật là không tốt, nói dễ nghe là hai bên tình nguyện không kìm lòng được, nói khó nghe, thì cô chính là người bị hại, Cương tử lại thành tội phạm cưỡng gian, không dễ xử lí a không dễ xử lí! Để bớt việc, tôi cũng cởi quần áo nằm ở trên giường luôn, một nam với một nữ ngủ chung, đề tài quá bình thường, vẫn là tiêu đề hai nam cùng một nữ thuê phòng ngủ một đêm càng có thể hút ánh mắt người ta hơn một chút! Cô nói xem, nếu như có người phát hiện, đại tiểu thư xí nghiệp Triệu thị, cùng ông chủ tập đoàn Đông Bắc Hổ, còn có trưởng bộ kỹ thuật công ty phần mềm Hà Văn, ở trong phòng khách sạn, trên một cái giường lớn... Ha ha...!"

Hứa Tư Văn vừa nói, vừa cởi áo sơ mi, bên trong còn có một cái áo thun ba lỗ thật mỏng, giày dưới chân cũng đã cởi, đã bắt đầu cởi vớ.

Sắc mặt Triệu Thục Đình tái xanh, từ đầu sợi tóc đến gót chân đều lạnh tận xương tủy như đụng phải nước đá.

Nếu thực sự là như Hứa Tư Văn nói, đừng nói gả cho Vũ Khánh Cương, dù là Triệu gia, cũng sẽ không cần đứa con gái là cô ta nữa!

Vậy thì sẽ không còn là tin tức bên lề, mà là bí mật kinh thiên rồi!

"Anh lợi hại! Anh điên rồi!" Triệu Thục Đình không thể mạo hiểm như vậy, Vũ Khánh Cương cùng Hứa Tư Văn đều là nam có thể không để ý, nhưng cô ta không thể không quan tâm!

Vũ Khánh Cương không còn Hứa Tư Văn thì còn có thể lấy vợ, Hứa Tư Văn không còn Vũ Khánh Cương thì cũng có thể tìm người khác, nhưng nếu cô ta bị phát hiện ở cùng hai nam nhân trên một cái giường..., đặc biệt là hai nam nhân này còn là một cặp người yêu nửa công khai!

"Chuyện không phải là như vậy sao." Hứa Tư Văn cũng học Triệu Thục Đình, cho thể diện mà không cần, vậy thì cũng khỏi cần mặt mũi nữa.

"Anh muốn thế nào?" Triệu Thục Đình nhận thua, muôn vàn tính kế, không nghĩ tới bị người ta phản ngược lại một quân.

Kỳ thực Hứa Tư Văn cũng không muốn cởi quần áo, đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân này, không thấy tuy rằng y cởi áo sơ mi nhưng cũng không cởi tiếp áo thun đó sao.

Y chỉ muốn khiến Triệu Thục Đình chịu thua trước, quyền chủ động phải nắm giữ ở trong tay của mình.

"... Cút... ra!"

Rống giận trầm thấp, tuy rằng âm thanh không lớn nhưng lại có thể khiến người ta nghe được phẫn nộ trong lời nói!

"Cương tử!" Hứa Tư Văn ngạc nhiên nhìn Vũ Khánh Cương phát ra âm thanh.

Triệu Thục Đình thì lại hơi giận dữ nhìn nhìn Vũ Khánh Cương đã mở mắt, quay đầu dùng chăn vây chặt lấy mình đến mức không lọt một giọt nước, đứng dậy rời khỏi giường, sau đó cầm túi của mình, trong túi có quần áo cô ta đã sớm chuẩn bị tốt, chui vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Đầu Vũ Khánh Cương ngơ ngơ ngác ngác còn không quá tỉnh táo, mơ hồ giống như say rượu, nhưng trong lòng Vũ đại lão hổ rõ ràng, kỳ thực vẫn luôn có thể nhận biết được chuyện xảy ra bên ngoài, đặc biệt là khi nghe được giọng của vợ, liền bắt đầu sốt ruột, ra sức thoát khỏi ác mộng vô hình... Khi Hứa Tư Văn bắt đầu cởi quần áo, cái tên này ngay cả sức lực bú sữa mẹ cũng lấy ra, thoát khỏi lao tù trói buộc mãnh hổ...

Sau khi có thể phát ra âm thanh, câu nói đầu tiên là bảo bà thím Triệu Thục Đình cút ngay!

Bởi vì hắn phát hiện bà thím đó thế mà lại nằm cùng với mình!

Còn là ở trước mặt vợ nữa!

Lúc đó Vũ Khánh Cương liền có chút hỏng bét!

"Vợ... đừng cởi...!" Vũ Khánh Cương muốn ngồi dậy, nhưng mà tứ chi có chút vô lực, đầu cũng ong ong ong co rút, hắn không dậy được, cơ mà vẫn còn nhớ tới việc không muốn để Hứa Tư Văn cởi quần áo.

Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương đã như vậy rồi, còn nhớ bảo mình đừng cởi quần áo, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, quần áo của y ngay trên cái ghế bên cạnh, lấy tới liền mặc vào.

Ngoài cửa đột nhiên có chút ồn ào, âm thanh rất lớn, Hứa Tư Văn cảnh giác quay đầu lại, lúc nhìn thấy quần áo của Triệu Thục Đình trên đất, mau chóng tới nhặt lên cuộn cuộn sau đó liền nhét vào một bên, trước đây ngay cả cái vớ Hứa Tư Văn cũng phải ngăn ngăn nắp nắp gấp lại đặt trong hộp, bây giờ y lại không quản mấy thứ đó nữa, quần áo của Triệu Thục Đình đều là hàng cao cấp, cứ như vậy mà nhét vào một bên giống như khăn lau...

"Hứa tiên sinh...? Ế? Ông chủ!" Tổng giám đốc bảo an vọt vào, vốn là tìm Hứa Tư Văn, không ngờ lại nhìn thấy ông chủ!

Lập tức trên mặt liền vui vẻ: "Thế mà tìm được ông chủ rồi!"

"Bên ngoài sao vậy?" Đầu óc Vũ Khánh Cương có chút tỉnh táo, đây chính là chỗ tốt của việc Triệu Thục Đình dùng giá cao mua thuốc, khi Vũ Khánh Cương tỉnh lại, là dùng phương thức giống như say rượu.

Kỳ thực thời gian này, mới là thời gian an bài các phóng viên xông tới, Vũ Khánh Cương có thể tỉnh lại trước thời gian, một là lúc đó hắn phun ra ngoài không ít, hai là Hứa Tư Văn cởi quần áo, bị kích thích!

Không thì Vũ Khánh Cương cũng không thể tỉnh lại sớm được.

Cho nên lúc vừa tỉnh đầu Vũ Khánh Cương mới có thể bị đau.

"Có phóng viên." Tổng giám đốc bảo an nói xong câu đó, cửa phòng vệ sinh liền mở ra, Triệu Thục Đình đi ra.

Vũ Khánh Cương trừng mắt: "…!"

Hứa Tư Văn liếc xéo: "…!"

Tổng giám đốc bảo an: "…?"

Triệu Thục Đình không nghĩ lại có người tới, hơn nữa còn không phải người cô ta đã sắp xếp sẵn, mà là một kẻ không quen biết!

"Triệu tiểu thư, bên ngoài có phóng viên." Hứa Tư Văn nói nhẹ nhàng, nhưng mà ý tứ trong lời nói, y tin tưởng dùng chỉ số thông minh của Triệu Thục Đình, nhất định có thể rõ ràng.

"Vậy tôi trốn trong phòng vệ sinh một chút, đây là người của các người đi? Cứ nói ông chủ Vũ uống nhiều rồi nghỉ ngơi trong phòng, Hứa Tư Văn là tới chăm sóc hắn." Triệu Thục Đình hiểu rõ ý tứ của Hứa Tư Văn, huống chi, hiện tại không phải là hai nam ở trong phòng, mà là ba nam được chứ? Thêm vào Triệu Thục Đình, cũng đủ bày một bàn mạt chược.

"Cô đã làm gì anh ấy?" Hứa Tư Văn còn chưa hỏi Triệu Thục Đình xong đâu, y nhìn ra tinh thần Vũ Khánh Cương thực không tốt, chỉ lo Triệu Thục Đình cho Vũ Khánh Cương ăn thứ gì đó không tốt, ánh mắt nhìn Triệu Thục Đình đặc biệt sắc bén.

"Chỉ là một chút thuốc mê, không có tác dụng phụ, tôi có thể bảo đảm, giá trị thuốc kia quý lắm đó." Triệu Thục Đình tức giận giải thích một câu, quay người liền chui vào trong phòng vệ sinh, cô ta cảm thấy mình sắp nghẹn chết rồi.

Hứa Tư Văn vừa thấy cô ta chủ động trốn đi, liền tạm thời không tính sổ với cô ta, vẫn là chờ sau khi rời đi, trở về rồi tính toán thật tốt.

"Tôi giữ ở cửa, thuận tiện rót một bình nước nóng cho ông chủ." Tuy rằng tổng giám đốc bảo an biết Triệu Thục Đình có vấn đề, nhưng bây giờ không phải là lúc trừng trị cô ta, nhìn ông chủ và ông chủ đối diện chứa đầy tình ý, làm đến mức hắn ngượng ngùng luôn, nhanh chóng tìm một lý do lui đến chỗ cửa, rót chút nước sôi trong bình ra, mình thì canh giữ ở cửa, thuận tiện thông qua tai nghe thông báo với tất cả mọi người đã tìm được ông chủ, bảo các nhóm người rời đi, tám người ở lại đến tầng bảy hội họp với hắn.

Rốt cuộc Hứa Tư Văn nhịn không nổi, mau chóng tới đỡ Vũ Khánh Cương ngồi dậy, giỡ trò với hắn một phen, không phát hiện chỗ nào không ổn, cuối cùng yên tâm: "Còn có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không! Chỉ là rất khó chịu!" Vũ Khánh Cương vẻ mặt phiền muộn, vươn tay ôm vợ, giống như chịu uất ức cực lớn, ngay cả giọng nói cũng buồn buồn, nói chuyện cũng không quá trôi chảy: "Anh cắn đầu lưỡi nhiều lần… shhh… sợ cũng cắn hỏng rồi… Bà thím đó não rút nhất định muốn làm cái kia kia với anh!"

"Sao anh có thể bị người ta bắt lại cơ chứ? Bình thường không phải rất cơ trí sao?" Hứa Tư Văn ôm đầu to của Vũ Khánh Cương dựa ở trên giường, cảm giác mất mà có lại được, khiến Hứa Tư Văn không muốn tách ra khỏi Vũ Khánh Cương, y muốn ôm Vũ Khánh Cương, để y xác định con hổ này ở ngay bên cạnh mình y mới an tâm.

“Le lưỡi ra em xem một chút?” Hứa Tư Văn nhìn thấy Vũ Khánh Cương chạy hăng hái như vậy trong video, liền biết nhất định là hắn có biện pháp gì đó để cho mình giữ được tỉnh táo, có điều so với lúc bình thường thì Vũ Khánh Cương vẫn phản ứng chậm hơn rất nhiều. ?

Nghe hắn nói cắn đầu lưỡi, lòng Hứa Tư Văn liền đặc biệt không dễ chịu.

Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn nghe lời đưa đầu lưỡi ra ngoài, Hứa Tư Văn vừa nhìn cũng thấy đau thay hắn: “Bị anh cắn đâu đâu cũng có lỗ thủng, đều chảy máu!”

“Không cắn không được mà! Thật sự sợ bị người ta đánh ngã cái gì cũng không biết, lỡ như làm ra chuyện gì có lỗi với em, lúc đó anh có hối hận xanh ruột cũng không thể khiến thời gian chảy ngược trở lại!” Vũ Khánh Cương ôm vợ, trong lòng mới xem như là an ổn.

“Trước đây anh chưa từng gặp qua chuyện như vậy, thật sự đó, mấy cô gái kia có ai lại to gan như Triệu Thục Đình chứ? Lại dám bỏ thuốc anh, em nói xem sao cô ta lại gấp gáp gả đi như vậy hả? Cũng không phải gái lỡ thì …”

“A? Mấy người tìm ai?”

Vào lúc này, cửa bị đẩy ra, ngoài cửa đứng đầy người cầm máy ảnh gánh camera tay cầm micro, nhưng đều bị nhóm bảo an chạy tới lầu bảy lúc sau ngăn ở cửa, không để cho bọn họ đi vào, nhưng bọn họ nhất định phải xông vào bên trong!

Cũng bởi vì nhìn thấy cửa phòng này có người bảo vệ, còn là bảo an thoạt nhìn rất lợi hại, cho nên suy đoán trong này ở nhất định là nhân vật mục tiêu của bọn họ, những phóng viên hít thuốc lắc này liền liều mạng xông vào, không nhìn xem người ở bên trong là ai thì không được!

“Tiêu Y! Tiêu Y cô thật sự bị đạo diễn quy tắc ngầm sao??”

“Tiêu Y đừng nấp nữa tôi thấy cô rồi!”

Người không vào được, nhưng có thể hét vào bên trong mà!

Tiêu Y, là một nữ diễn viên đang hot, tướng mạo đẹp đẽ dáng người yểu điệu, diễn viên chính của mấy bộ phim truyền hình, đỏ (nổi tiếng) nửa bầu trời, lần này nghe nói là có tin tức, mới có thể từ phim truyền hình chuyển qua làm phim điện ảnh, lúc này liền nâng cao một bước.

“Nơi này là phòng nghỉ tạm thời của ông chủ chúng tôi, các người tìm lộn chỗ rồi, mời các người rời đi!”

“Đừng gạt bọn tôi chứ?! Nếu bên trong là người khác, anh bảo hắn đi ra đi!”

“Đúng vậy! Anh cho rằng phóng viên chúng tôi là đồ ngu sao?”

Loại lý do này nếu có thể lấy ra để đuổi bọn họ đi, thì bọn họ sớm đổi nghề rồi được chứ!

Hứa Tư Văn bị bọn họ phiền muốn chết rồi, hơn nữa nói không chừng những người này cũng là Triệu Thục Đình mang tới, cũng không phải thứ tốt gì!

Đứng dậy chân trần đi ra ngoài, gương mặt nổi giận đùng đùng: “Ồn ào cái gì vậy? Nơi này là khách sạn không phải cái chợ!”

Đám người đó liền loang loáng ấn cửa trập máy ảnh với Hứa Tư Văn.

Mặt Hứa Tư Văn liền kéo ra dài hơn!

“Xin hỏi anh là ai?”

“Anh là bạn trai của Tiêu Y sao?”

“Anh đang bao dưỡng Tiêu Y sao?”

Câu hỏi của những người này quả thực là đổ dầu vào lửa mà!

Vũ Khánh Cương cũng từ bên trong đi ra, cái mặt kia kéo ra không ngắn hơn Hứa Tư Văn vợ hắn bao nhiêu, hơn nữa Vũ Khánh Cương vừa mở miệng, liền trực tiếp mắng người!

"Ồn ào cái thứ gì vậy, lỗ tai mấy người đều mẹ nó là trang trí à? Đã bảo là tìm lầm chỗ rồi nghe không hiểu tiếng người sao hả? Đều cút xa một chút cho ông, còn không đi thì nhớ kỹ tên đơn vị, ngày mai, không, rạng sáng đi làm liền bảo luật sư đi khởi tố, quả thực đều thiếu đánh mà!" Nói xong trực tiếp kéo Hứa Tư Văn cùng tổng giám đốc bảo an qua, đóng ầm cửa lại.

Hết chương 147

148. Chương 148: 148. Về Ổ

Vũ Khánh Cương nổi giận, mắng một trận sau đó đóng cửa cái ầm, để lại một đám phóng viên trợn tròn mắt, cuối cùng một phóng viên run run rẩy rẩy nhấc tay hỏi bảo an bên cạnh: "Đây là ông chủ mấy người hả?"

Làm sao lại giống như nhà giàu mới nổi vậy?

Còn không có tố chất mắng chửi người ta nữa!

Bảo an kia cũng rất cho mặt mũi, gương mặt rắn rỏi cứng ngắc: "Đúng, ông chủ chúng tôi là người sở hữu tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ, không thì mấy người cho là tên nào bao dưỡng tiểu minh tinh, khuyên mấy người nhanh rời đi, không thì nếu ông ấy thật sự so đo, đừng nói mấy người, dù là đơn vị của mấy người, chỉ sợ cũng khó bảo toàn."

"Có tiền giỏi lắm à?" Một phóng viên trong đó không phục.

"Ông chủ chúng tôi rõ ràng đang nghỉ ngơi yên lành, là mấy người nhất định phải xông vào, mấy gười có tâm tư gì? Mưu đồ gây rối sao? Hay muốn dò hỏi bí mật thương nghiệp? Giá trị con người ông chủ chúng tôi cao như vậy… Tới lúc đó, mấy người đã nghĩ xong phải nói với quan tòa thế nào chưa?" Bảo an thấy mấy phóng viên này có ý sợ hãi, liền nói đặc biệt nặng.

Mấy phóng viên cũng chỉ là chó săn của mấy trang giải trí thôi, minh tinh danh nhân sợ bọn họ, nhưng những ông chủ chân chính thì lại không sợ.

Đặc biệt là vào lúc này, một người phụ nữ từ cánh cửa phía bên kia đi ra, vừa nhìn thấy bọn họ liền quay người tiến vào lối đi an toàn bên cạnh, một nhóm người nhào tới như ong mật thấy mật, đây mới là mục tiêu của bọn họ nè!

Xem ra trong phòng kia quả thật là ông chủ lớn người ta đang nghỉ ngơi, chứ không phải là người bao dưỡng gì đó mà bọn họ nghĩ, nghĩ như vậy, một đám người không hề quay đầu lại đuổi theo minh tinh kia.

Người bên ngoài đi rồi, bên trong lập tức biết được, Hứa Tư Văn một phút cũng không muốn ở lại đỡ Vũ Khánh Cương ra cửa, ngược lại tổng giám đốc bảo an để ý thấy, cái người ủ rũ kia không biết từ lúc nào đã phá khóa cửa phòng khách sạn!

Sau đó lại tiếp tục giả bộ!

Lúc đi, trực tiếp khóa cửa lại!

Đừng quên, trong phòng còn có một Triệu Thục Đình!

Có điều tổng giám đốc bảo an không lên tiếng, toàn bộ tinh thần của Hứa Tư Văn đều treo trên người Vũ Khánh Cương, những bảo an khác thì càng bảo vệ ông chủ mất mà tìm lại được này đến nước chảy không lọt.

"Trước tiên đến bệnh viện kiểm tra một chút!" Hứa Tư Văn vẫn không yên lòng về Vũ Khánh Cương, ai biết Triệu Thục Đình nói là thật hay giả? Bây giờ Vũ Khánh Cương nói hắn không có chuyện gì, không có nghĩa là sau đó sẽ không sao!

So với Vũ Khánh Cương thuần phác, thì Hứa Tư Văn lại biết không ít, lúc ở nước ngoài, nghe nói không ít về mấy thứ mê huyễn linh tinh, nghe đâu liều lượng nhiều có thể trực tiếp khiến người ta ăn vào liền ngốc đi!

Chỉ số thông minh của nam nhân của y vốn đã không cao, ăn nhiều thuốc vào trực tiếp rớt xuống đáy cốc luôn thì làm sao?

"Trong nhà có đồ vật chuyên môn, không cần đến bệnh viện." Tổng giám đốc bảo an tự mình lái xe, hắn vẫn là lần đầu tiên lái xe của ông chủ đó.

"Bệnh viện càng chuyên nghiệp hơn!" Hứa Tư Văn kiên trì.

"Ông chủ không tiện đi." Từ trong gương chiếu hậu nhìn nhìn hai ông chủ gắn bó dựa vào nhau, tổng giám đốc bảo an hiếm thấy mở miệng giải thích một chút: "Có vài loại thuốc đặc thù, không tiện đến bệnh viện xét nghiệm, nhưng ở nhà thì có thể."

"Vợ, nghe hắn đi." Vũ Khánh Cương ngoại trừ toàn thân có chút bủn rủn vô lực, quả thật là không cảm thấy cái gì không tốt, cơ mà hắn lăn lộn trong xã hội nhiều năm như vậy, so với người có học thức vẫn luôn sống trong tháp ngà là Hứa Tư Văn, thì suy nghĩ nhiều hơn.

Nói trắng ra là, kỳ thực trong lòng hai người đều cảm thấy đối phương rất tốt rất đơn thuần, một vài chuyện u ám, đều không muốn để cho đối phương đụng tới.

Hứa Tư Văn chưa từ bỏ ý định, Vũ Khánh Cương nằm nhoài trên bả vai y quay đầu nhỏ giọng lặng lẽ nói bên lỗ tai y: "Bọn họ rất có năng lực, chuyện này không thể công khai, không thì bà thím kia không phải liền thực hiện được ý đồ sao?"

Hứa Tư Văn nghĩ cũng phải, bây giờ bọn họ rời khỏi khách sạn, không còn ưu thế uy hiếp Triệu Thục Đình, y còn thật sự sợ Triệu Thục Đình ấm đầu làm ra một ít việc gì đó.

Trên đường trở về, Trương Lam Hà điện thoại tới: "Đồ đạc của em anh mang về cho em."

Lúc này Hứa Tư Văn mới nhớ tới, bảo bối của mình còn bỏ trong phòng tiệc của khách sạn!

Sau khi xe ra khỏi đại lộ khách sạn, lập tức liền có xe khác xuất hiện, hộ vệ ở hai bên đoàn xe, lúc đó Hứa Tư Văn rất căng thẳng, sau đó phát hiện là bảo vệ bọn họ về nhà, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Y cảm giác mình thành chim sợ cành cong, một chút dị động cũng có thể làm cho y khẩn trương lên!

"Vợ, đừng sợ!" Rõ ràng Vũ Khánh Cương cũng nhận ra được điểm này, cho nên hai người đều rúc vào nhau thật chặt, an ủi lẫn nhau.

Cuối cùng hữu kinh vô hiểm về tới biệt thự.

Không có trực tiếp về công ty, bởi vì tổng giám đốc bảo an nói, công ty không an toàn như biệt thự.

"Tại sao nói như vậy?" Hứa Tư Văn cảm thấy công ty hẳn là an toàn hơn biệt thự đi? Bởi vì công ty nhiều người mà!

Người đều là động vật quần cư, nếu không thì sao lại có lời giải thích "nhiều người sức lớn" chứ…

"Bởi vì nhiều người." Kết quả tổng giám đốc bảo an cho Hứa Tư Văn một câu, lý do thế mà lại là vì, nhiều, người!

Hứa Tư Văn chỉ muốn nói: Ha ha!

Nhưng sau khi đến biệt thự, Hứa Tư Văn liền triệt để không còn lòng dạ "ha ha" nữa, bao gồm cả Vũ Khánh Cương cũng đều trợn tròn mắt.

Hai chồng chồng biểu tình nằm mơ xuống xe, ngược lại tổng giám đốc bảo an rất có dáng vẻ, trực tiếp dẫn hai ông chủ vào cửa, ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút!

Biệt thự không còn là cái hang hổ yên tĩnh an bình, bây giờ được một nhóm lớn quân tư gia bảo vệ, vùng trời vẫn luôn lẩn quẩn năm chiếc máy bay trực thăng, trong tay bọn họ minh mục trương đảm cầm súng máy loại tối tân nhất, vật kia nhìn thế nào cũng không giống như đồ giả.

Chờ hai người vừa vào nhà, liền thấy Bách Lý Hãn Mạc bệ vệ ngồi ở trên ghế sa lon, còn có Trương Lam Hà gấp gáp xoay vòng vòng.

"Cám ơn trời đất! Cám ơn trời đất!" Trương Lam Hà vừa nhìn tháy hai người bọn họ, liền chạy tới, Vũ Khánh Cương như thế nào, hắn không quan tâm, thế nhưng Hứa Tư Văn thì hắn rất quan tâm.

"Học trưởng." Hứa Tư Văn nắm chặt cánh tay đang nắm lấy y của Trương Lam Hà.

Chỉ có học trưởng biết, bảo bối kia của y có lai lịch thế nào.

Bên phía Vũ Khánh Cương thì lại có thể tự mình hành động, liền đi về phía Bách Lý Hãn Mạc, không biết hai người nói cái gì, dù sao thì hai học trưởng học đệ đều không nghe được, hai người trực tiếp dẫn tổng giám đốc bảo an đi không biết là làm gì.

Vừa thấy người đều đi hết, Trương Lam Hà nhanh chóng kéo Hứa Tư Văn vào một căn phòng cho khách bỏ trống: "Em thật đúng là liều mạng mà! Thứ kia cũng đã mấy năm em không động đến, thế mà còn lợi hại như vậy!"

"Hết cách rồi, lúc đó em chỉ nghĩ nhanh tìm được anh ấy một chút." Hứa Tư Văn dựa vào vách tường nắm nắm tóc: "Bao nhiêu năm không động tới, cũng sắp không nhận ra luôn, cơ mà cũng tốt, động thì động thôi, em dùng không có dấu vết, không ai biết, yên tâm đi!" ?

"Anh không yên lòng thì có thể thế nào? Người khác đều đã cho rằng đỉnh cao giới hacker kia đã chết, chết đến mấy năm rồi!" Trương Lam Hà đặc biệt giải hận xoa xoa đầu Hứa Tư Văn: "Anh còn tưởng rằng đời này em cũng sẽ không chạm vào nó nữa chứ."

"Học trưởng, anh cũng buông xuống đi, đó không phải là lỗi của anh."

"Nhưng nếu không phải do anh, mọi người cũng sẽ không… Bọn họ cũng sẽ không…"

"Nếu như bọn em không đồng ý, dù anh muốn dùng chương trình kia để đổi tiền, cũng không thể thành công mà? Đây là tất cả chúng ta cùng nhau phạm sai lầm, không phải một mình anh, cho nên, học trưởng, đừng tự trách."

"… Ừm…" Trương Lam Hà rầu rĩ rầm rì một tiếng, hoàn toàn khác với tính tình xán lạn của hắn lúc trước, toàn thân gần như đều bị bi thương chiếm cứ.

"Đúng rồi, bên ngoài là chuyện gì xảy ra?" Hứa Tư Văn muốn nói sang chuyện khác, vừa vặn y muốn biết những người bên ngoài tới như thế nào, liền hỏi ra.

"À, mấy người bên ngoài, đều là khối băng mang tới." Không tới một phút, Trương Lam Hà đã lập tức đầy huyết đầy lam sống lại tại chỗ (huyết và lam: máu và nội lực trong game), khí chất nhị hóa đều bốc ra: "Nghe nói là quân đội tư nhân nhà hắn! Nhìn quá ảo rồi!"

Hứa Tư Văn hít vào một hơi: "Quân đội tư nhân? Anh không nghe lầm chứ?"

Thời đại này chú ý hòa bình làm chủ, không thấy ngay cả hoàng đế cũng phải lập một cái nội các để biểu hiện tự do dân chủ gì gì đó sao? Chi phí chi cho quân sự một năm cao hơn cũng có thể khiến cho những nước khác lấy ra yêu sách uy hiếp bàn bạc một phen, hiện tại Bách Lý Hãn Mạc lại có quân đội tư nhân?!

Đây là tình tiết gì vậy?

Đến cùng thì người thế nào mới có thể được phép có quân đội tư nhân chứ?

Xem Bách Lý Hãn Mạc có thể gióng trống khua chiêng để những người đó đi ra ngoài tản bộ, có thể thấy tuyệt đối không phải lén lút nuôi, mà chính là người ta thật sự có cái quyền hạn này, rốt cuộc là Bách Lý Hãn Mạc đang làm gì chứ?

"Đương nhiên là không rồi!" Trương Lam Hà vẻ mặt nhiều chuyện khoe khoang bí mật mới mà hắn vừa biết: "Tuy rằng không biết có bao nhiêu người, nhưng biết phân làm bốn bộ phận, đồ trong tay bọn họ cầm đều là đồ thật!"

Trương Lam Hà thích chơi game, đặc biệt là loại game bắn súng, quả thực không thể yêu thích hơn được nữa, đừng thấy đối với biên soạn trình tự và vân vân hắn không thông thạo, nhưng nói tới mấy loại công cụ súng ống đạn dược dao găm trong game, thì thuộc như lòng bàn tay vậy!

Trước kia là không có cơ hội sờ tới đồ thật, hiện tại có cơ hội, hắn chỉ thiếu ôm đồ của người ta chảy nước miếng thôi.

Vẫn là Bách Lý Hãn Mạc không nhìn nổi, xách hắn vào cửa khiến người ta nhìn thấy hắn liền cách xa xa, không thì hắn thật sự sẽ kề sát lên thân thể người ta!

Hứa Tư Văn thầm nói anh không cố ý nói rõ em cũng có thể nhìn ra được!

Đồ giả nhà ai còn có thể phiếm ra ánh sáng lạnh chứ?

"Khối băng còn mang một vài thứ lại đây, hình như là máy móc y học, tám phần là chuẩn bị cho cái vị kia nhà em, hai ta đi ra xem một chút đi." Trương Lam Hà cảm thấy Hứa Tư Văn không có hứng thú với bát quái của hắn, cũng mất tâm tình khoe khoang, lôi kéo Hứa Tư Văn ra cửa tìm người.

Hứa Tư Văn hơi thu liễm tâm tình, cùng Trương Lam Hà tìm được phòng y tế trong biệt thự, bên trong đã thay đổi cực lớn.

Các loại máy móc có cái Hứa Tư Văn biết, thế nhưng càng nhiều hơn chính là không biết!

Vũ Khánh Cương vừa vặn đi ra, xem ra đã kiểm tra xong.

Bên trong lại có một người toàn thân mặc kín không kẽ hở giống như bác sĩ mổ chính trong phòng giải phẫu cầm báo cáo đi ra theo.

Sau khi lấy khẩu trang xuống, Hứa Tư Văn mới bừng tỉnh, vị này cũng coi như là có duyên gặp mặt một lần, lúc đó còn từng xem bệnh cho Hứa Tư Văn.

"Kiểm tra rồi, không có bất cứ vấn đề gì; đồng dạng, cũng không có bất kỳ di chứng gì; đồ đối phương dùng là hàng cao cấp, không sót lại gì, nói cách khác, không có bất kỳ chứng cớ nào có thể cung cấp."

"Bà thím kia, chơi thật đẹp!" Vũ Khánh Cương một quyền nện trên tường, nói chuyện nghiến răng nghiến lợi.

Hết chương 148

149. Chương 149: 149. Tiếp Sau Đó

Hứa Tư Văn cũng nổi giận, bởi vì nguồn gốc y lấy được băng ghi hình theo dõi không có cách nào nói rõ, cũng không có cách nào cung cấp làm chứng cứ được.

Cùng ngày Vũ Khánh Cương quả thật là uống rượu, tới lúc đó Triệu Thục Đình cắn ngược lại một cái nói Vũ Khánh Cương uống nhiều, vừa kiểm tra, trong thân thể cũng không sót lại bất kỳ thuốc gì, bản thân cũng không có biểu hiện ra tác dụng phụ của thuốc, Triệu Thục Đình khiến bọn họ người câm ăn hoàng liên, có nỗi khổ không nói được mà!

"Không có chứng cứ thì không có chứng cứ đi, chỉ cần người không có chuyện gì là tốt rồi, ngày sau chúng ta còn dài mà!" Tức thì tức, nhưng Hứa Tư Văn không khỏi khuyên bảo Vũ Khánh Cương, chuyện này nếu thật nói đến, Vũ Khánh Cương làm người trong cuộc, mới là người nghẹn khuất nhất.

"Anh không tức giận!" Vũ Khánh Cương hít sâu một hơi, ôm vai vợ: "Vợ, hai ta đi tắm trước, ăn chút gì đó lót bụng, mắt thấy trời sắp sáng rồi, ngủ một giấc ngắn đi…"

Vũ Khánh Cương quá bình tĩnh, hạ khí giận cũng quá nhanh, Hứa Tư Văn rất lo lắng nhìn hắn, luôn cảm thấy đặc biệt không hợp!

Nhưng mà dáng vẻ hoàn toàn không quan tâm của Vũ Khánh Cương cũng chân thực đặt ở trước mắt y, tuy rằng đầu óc Hứa Tư Văn mơ hồ, nhưng lo lắng thân thể Vũ Khánh Cương, vẫn theo hắn lên lầu.

Để lại Bách Lý Hãn Mạc và Trương Lam Hà, nhìn hai người bọn họ lên lầu, vẻ mặt Bách Lý Hãn Mạc trước sau như một không hề có cảm xúc, nhưng Trương Lam Hà sau khi trợn mắt ngoác mồm, thiếu chút nữa liền nhảy dựng lên, lôi kéo Bách Lý Hãn Mạc không buông tay, một cái tay khác chỉ vào bóng lưng hai chồng chồng kia: "Này, này, vậy liền xong việc à?? Hay là tôi chưa tỉnh ngủ nằm mơ vậy??"

Bách Lý Hãn Mạc không đáp lời, chỉ cúi đầu nhìn cái tay nắm lấy mình của Trương Lam Hà, mặc dù không có bất luận biểu thị gì, thế nhưng người đi theo bên cạnh Bách Lý Hãn Mạc lại là lần đầu tiên cảm giác được trên người gia chủ không phải bốc lên hàn khí, mà là bốc lên bong bóng màu hường phấn!

Tương phản quá lớn, cảm thấy gia chủ hơi manh…

Hai người tắm một lần không có bất kỳ tâm tư gì gì kia, sau khi lau khô tóc, bởi vì đều không đói bụng, cứ như vậy dựa vào nhau ngủ…

Vẫn ngủ thẳng đến lúc mặt trời chói chang, Hứa Tư Văn mới tỉnh lại, kết quả vừa mở mắt liền thấy Vũ Khánh Cương đang nện gối… Hả??

"Anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn lập tức tỉnh táo, con ngươi trợn thật lớn nhìn Vũ Khánh Cương.

"Anh vốn dĩ muốn làm chút gì đó cho em ăn, nhưng mệt mỏi không thích nhúc nhích, làm vài trận chiến với cái gối, vẫn là nó thắng!" Vũ Khánh Cương bỏ gối qua ôm vợ bẹp vài ngụm: "Thế nào? Chuyện cười này của anh có trình độ không?"

Hứa Tư Văn tức giận lấy gối nhắm ngay đầu hắn đập một trận: "Anh làm cái gì lung tung vậy hả? Sắp bị anh hù chết đó anh biết không?"

Vừa nãy Vũ Khánh Cương như vậy, giống như một bệnh nhân thần kinh ấy, ai thấy cũng sẽ bị sét đánh đến hoảng được chứ!

Vũ Khánh Cương mặc cái quần lót bự để trần cánh tay chạy loạn dưới đất, Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương quậy như thế, chờ xử lý Vũ Khánh Cương xong, ấm ức tức giận trong lòng y cũng đã tản đi sạch sành sanh.

Đám người Bách Lý Hãn Mạc đã sớm rời đi, ngay cả Trương Lam Hà cũng không ở đây, cơ mà có để lại tờ giấy, bảo hai người bọn họ nghỉ ngơi thật tốt.

Ngụy Diên gửi tin nhắn cho Vũ Khánh Cương, thật dài, Vũ Khánh Cương xem hồi lâu; còn Hứa Tư Văn thì đem máy tính lấy ra từ trong két sắt ở công ty, bỏ vào két sắt trong nhà.

Vũ Khánh Cương không hỏi chuyện về cái máy tính này, Hứa Tư Văn nghĩ, nếu như hắn hỏi, liền nói cho hắn biết, nếu như không hỏi, y sẽ không nói, dù sao cũng là chuyện đã qua.

Cũng không biết có phải là hai người ngầm hiểu ý nhau hay không, dù sao thì đều không nhắc tới Triệu Thục Đình, thế nhưng Hứa Tư Văn chung quy vẫn không bỏ qua được!

Nam nhân của mình bị người ta mơ ước, khiến cho y như nghẹn ở cổ họng, ăn ngủ không yên.

Lúc Vũ Khánh Cương đi làm đồ ăn, y liền lên mạng, liên lạc một chút với đám người Mai Cảnh, chuyện Vũ Khánh Cương mất tích, có rất ít người biết, người biết được không cần phải nói, liền tự động im miệng, chuyện này nói ra, rất không vẻ vang!

Một đại lão gia bị một bà thím bắt lại, người ngoài biết được thì sau này ông chủ của bọn họ làm sao gặp người chứ?!

Cho nên tất cả những người Đông Bắc Hổ đều ngậm miệng không nói.

Thế nhưng trong lòng đều nghẹn một luồng hỏa khí rất lớn.

Mai Cảnh không biết chuyện của Vũ Khánh Cương, chỉ là hiếu kỳ sao giờ này mà thủ lĩnh còn chưa xuống?

Đi lên lầu gõ cửa phát hiện cửa không có khóa, bên trong cũng không có ai!

Gọi điện thoại cho Hứa Tư Văn, được nha, tắt máy!

Mãi đến giờ phút này Hứa Tư Văn login, Mai Cảnh mới tới hỏi thăm hành tung của y.

Mai Cảnh hỏi Hứa Tư Văn làm sao, Hứa Tư Văn chỉ nói cho cậu ta biết, có chút việc riêng, quá mệt mỏi ngủ quên.

Biết quan hệ của Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, Mai Cảnh đánh tới thật nhiều biểu tình hai mắt bắn tim đỏ ám muội, ý tứ không cần nói cũng biết.

Hứa Tư Văn bật cười lắc lắc đầu, bảo Mai Cảnh mấy ngày nay hỗ trợ nhìn bộ kỹ thuật một chút, nếu như gặp phải nan đề không giải quyết được, cứ chờ y trở lại, không cần để tâm vào chuyện vụn vặt.

Chờ đuổi Mai Cảnh xong, Hứa Tư Văn liền bắt đầu dùng một máy tính khác mới lắp ráp thế nhưng vẫn luôn không sử dụng tới, không dùng dây điện trong nhà, mà là dùng card mạng di động không có đăng ký tên.

Bên phía Vũ Khánh Cương tính thế nào, Hứa Tư Văn không biết cũng không muốn biết, thế nhưng thân là nửa kia của Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn cũng không muốn cứ như vậy mà tường an vô sự, Triệu Thục Đình cho rằng cô ta là một nữ nhân, thì y liền không so đo với cô ta à?

Đúng là chuyện cười!

Đúng là nằm mơ!

Hứa Tư Văn vừa giận dữ nghĩ, hai tay vừa không ngừng gõ bùm bùm.

Một chuỗi số liệu vô hình trải qua vô số biến chuyển, thông qua vô số điểm nối, vật trơn nhỏ nhắn không tiếng động xâm nhập vào văn phòng xí nghiệp Triệu thị, đặc biệt phòng tài vụ Triệu thị là trọng điểm chăm sóc…

Xí nghiệp Triệu thị

Triệu Khải Đức vừa mới tiễn bước đồng bọn tới đây ký hợp đồng, tâm tình tốt đi thang máy lên tầng cao nhất, nhìn quanh một vòng, tầng cao nhất chỉ có một người có thể làm việc cùng nghỉ ngơi ở bên trong, đó chính là tổng giám đốc xí nghiệp Triệu thị.

Bây giờ hắn còn chưa phải, chỉ là phó giám đốc mà thôi, chỉ kém một khoảng cách, là hắn có thể vào xí nghiệp Triệu thị ở.

Mà lúc này Triệu Thục Đình đã trở lại, trở lại xí nghiệp Triệu thị, mà không trực tiếp về nhà, hiện tại cô ta chỉ treo cái danh phó tổng thường vụ ở xí nghiệp Triệu thị mà thôi, trên thực tế, đã không có bao nhiêu thực quyền nắm trong tay.

Trùng hợp là, đều là phó tổng, cho nên phòng làm việc của hai chị em bọn họ, ở trong cùng một tầng lầu, cũng không biết ai an bài, hoặc là nói, người nhà họ Triệu chính là muốn xem diễn, đem phòng làm việc của hai người an bài thành cửa đối diện!

Triệu Khải Đức và Triệu Thục Đình, ở cửa không hẹn mà gặp nhau.

Triệu Thục Đình nhìn Triệu Khải Đức từ trên lầu đi xuống, biết hắn là đến tầng cao nhất, châm chọc cười trêu chọc người em trai dòm ngứa mắt này: "Đi lên xem một trăm lần cũng vô dụng, bùn nhão không dính lên tường được chính là không đỡ nổi tường."

"Dù sao cũng tốt hơn một ít người chí cao hơn trời mệnh mỏng hơn giấy." Từ nhỏ Triệu Khải Đức đã bị vầng sáng của người chị này bao phủ, người trong nhà đều khen Triệu Thục Đình làm sao như thế nào, nhưng Triệu Khải Đức hắn cũng rất nỗ lực, cũng rất ưu tú, tại sao lại không ai nói một lời công đạo?

Khi còn bé Triệu Khải Đức tức giận bất bình hồi lâu, sau đó lớn hơn cũng đã thấy rõ, không phải bọn họ không xem hắn là gì sao? Hắn liền đơn giản như bọn họ mong muốn, vò đã mẻ cho sứt luôn rốt cuộc thành công tử bột.

Không nghĩ tới Triệu Thục Đình cũng có lúc bị ngã nhào, trước đây Triệu Khải Đức có bao nhiêu chán chường, thì hiện tại mong muốn mạnh mẽ bấy nhiêu, nhất định phải ganh đua cao thấp với Triệu Thục Đình.

"Bên trung tâm thương mại Dương Quang sắp sửa làm xong, đây chính là đơn đặt hàng lớn nhất năm nay của Triệu thị." Triệu Thục Đình cố ý nhắc tới cuộc mua bán này, ý là nhắc nhở Triệu Khải Đức, Triệu Thục Đình cô ta mới là tổng giám đốc thích hợp nhất của xí nghiệp Triệu thị.

Đơn đặt hàng của xí nghiệp Triệu thị với trung tâm thương mại Dương Quang, khiến Triệu thị kiếm lời không ít.

"Đúng vậy đúng vậy! À mà, mới vừa cùng kiến trúc Thanh Vân ký cái hợp đồng, Thanh Vân mới khai phá một khu đất ở vùng ngoại ô, chính là muốn xây bốn tòa nhà ở cao tầng đó." Triệu Khải Đức cũng không cam yếu thế, so với một cái trung tâm thương mại Dương Quang, bốn tòa nhà cao tầng của Thanh Vân, đủ cho Triệu thị qua một năm mập mập.

"Hừ!" Triệu Thục Đình nắm chặt túi da trong tay, tâm trạng không phục, nhưng cô ta biết phân lượng cái đơn đặt hàng này của Triệu Khải Đức, cơ mà vẫn nhìn không quen bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Triệu Khải Đức: "Chính mình cẩn thận chút, đừng để bị bán còn giúp người ta đếm tiền đó."

"Cái này cũng không cần chị quan tâm." Triệu Khải Đức cảm thấy một khắc này bản thân đặc biệt hãnh diện: "Chị vẫn là đi vào trước đi, chị xem nhân viên bên ngoài vẫn đang nhìn chị kìa…"

Sắc mặt Triệu Thục Đình chợt trở nên tái nhợt!

Bởi vì ở cuối cùng, Triệu Khải Đức dùng khẩu hình không tiếng động nói ra một câu, bốn chữ: Sơn pháo tiểu thư!

Sau khi đi vào Triệu Thục Đình đóng cửa đặc biệt vang, tựa như càng ra sức thì càng có thể ngăn cách mấy thứ ngổn ngang kia ở ngoài cửa.

Sau khi Triệu Thục Đình đi vào đóng cửa, nụ cười đắc ý trên mặt Triệu Khải Đức lập tức biến mất, hai mắt nham hiểm nhìn nhìn cánh cửa ngăn cách văn phòng của Triệu Thục Đình, quay người tiến vào phòng làm việc của mình…

Biệt thự hang hổ

Hai chồng chồng ăn cơm tối thơm ngát, anh gắp thịt cho em em cho anh đĩa rau, ngược lại cũng ấm áp, chỉ có điều Hứa Tư Văn rốt cuộc không chịu nổi, vẫn hỏi Vũ Khánh Cương vẻ mặt bình thường: "Anh thật sự tính cứ như vậy sao?"

"Sao có khả năng hở vợ?" Vũ Khánh Cương lập tức phủ nhận: "Con người anh không dễ dàng kiếm chuyện, thế nhưng mà, cũng không thể để cho người khác khi dễ, bà thím họ Triệu kia đã đắc ý cưỡi trên cổ anh mà ị rồi! Cô ta dám hạ xẻng trên đầu thái tuế, nếu anh không cho cô ta xem chút màu sắc, cô ta liền không biết Mã vương gia có mấy con mắt!"

"Đang ăn cơm đó!" Hứa Tư Văn cười gắp một cọng rau chặn cái miệng hổ của Vũ Khánh Cương lại: "Không cho nói mấy thứ kia, nhanh chóng ăn cơm, ăn xong rồi lại nói!"

Vũ Khánh Cương cười hì hì, múc một chén canh cho Hứa Tư Văn: "Cái này em cũng không cần biết cặn kẽ, em chỉ cần biết rằng cái gì anh cũng ăn, chỉ không ăn thiệt thòi thôi!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, yên lặng đứng dậy, đi ra vườn rau phía sau hái được hai trái khổ qua non non, vào nhà bếp chỉ chốc lát sau liền bưng ra một đĩa nhỏ khổ qua xào, bỏ vào trước mặt Vũ Khánh Cương.

Vũ Khánh Cương: "…!"

Mặt con hổ kia cũng cùng mùi vị với khổ qua trước mắt luôn rồi…

"Cái gì cũng ăn? Hả?"

"Ế??"

"Ăn đi!"

"Vợ ơi, anh sai rồi! Có thể không ăn cái thứ đắng nghét này không?" …

Hết chương 149

150. Chương 150: 150. Phản Công Toàn Diện

Tuy rằng Hứa Tư Văn không biết rốt cuộc Vũ Khánh Cương muốn làm thế nào trả thù lại, thế nhưng nhìn ra được, Vũ Khánh Cương là người không ăn được thiệt thòi.

Giống như chính hắn nói vậy, cái gì hắn cũng có thể ăn, dù là thịt thối cũng có thể nhai nhai hai cái, chỉ không ăn thiệt thòi!

"Anh cũng đừng cậy mạnh nha? Phải bo bo giữ mình hiểu không?"

"Không hiểu."

Hứa Tư Văn: "..."

Vũ Khánh Cương dùng một đôi mắt đặc biệt hồn nhiên nhìn y, sáng loáng viết: cầu giải mê hoặc cầu giải đáp cầu giải thích.

"Anh trả thù thì trả thù, nhưng đừng để cho người ta nắm được bím tóc (nghĩa là nắm được nhược điểm), làm không cẩn thận, anh trả thù xong thì người khác sẽ trừng trị anh đó, hiểu không?"

"Em chỉ cần bảo anh cẩn thận chút đừng để dính ướt luôn bản thân, không phải anh liền hiểu sao!" Vũ Khánh Cương bỗng tỉnh ngộ, vợ đây là lo hắn không để ý, bị người ta túm đuôi.

"Được rồi, chính là ý này." Hứa Tư Văn xoa mặt, đối với cách nói địa phương của Đông Bắc, y cảm thấy y còn phải đi nghiên cứu một chút.

"Yên tâm đi, anh biết sức ăn mình bao nhiêu mà, khẳng định sẽ không để quá sức!" Vũ Khánh Cương chỉ thiếu nước chỉ tay lên trời mà phát thề thôi.

Ngày thứ ba hai chồng chồng mới đến công ty, bởi vì hiện tại không cần vật biểu tượng là Vũ Khánh Cương đi ra ngoài xã giao, Vũ Khánh Cương cũng có chút thời gian, Hứa Tư Văn tiếp tục nghiên cứu đồ của y, ở sau lưng thì thuận tiện dùng thủ đoạn của chính mình giám thị xí nghiệp Triệu thị, y không tin người của Triệu gia như vậy mà có thể không hề có một bức màn đen nào!

Cứ xem người nhà bọn họ làm việc đi, liền khiến Hứa Tư Văn đặc biệt phản cảm, cho nên Hứa Tư Văn nhất tâm nhị dụng, một mình mở bốn cái máy tính, hai cái làm việc, một cái giám thị, một cái ghi chép.

Lại nói Vũ Khánh Cương, đừng thấy dáng vẻ hắn ở trước mặt Hứa Tư Văn thành thật như thế, nhưng vừa quay đầu, hắn liền lộ mặt ra.

Ngụy Diên hợp tác với hắn lâu như vậy, ông chủ là cái tính tình gì hắn ta rất rõ ràng, cho nên Vũ Khánh Cương vừa đến, hắn ta liền trực tiếp dẫn tất cả mọi người vào phòng hội nghị.

Cửa đóng lại, cũng không ai biết bên trong nói cái gì, dù sao thì thời gian nửa ngày cũng chưa mở cửa, cuối cùng lúc ông chủ dẫn người đi ra, liền thấy ông chủ cười rất vui vẻ, nhóm cao tầng cười càng vui vẻ hơn!

Hứa Tư Văn một bên thu thập vết đen của xí nghiệp Triệu thị, một bên trao đổi dữ liệu với Vũ Khánh Cương, bởi vì y phát hiện Vũ Khánh Cương cũng có một chút tư liệu liên quan tới Triệu thị, hơn nữa đều là tư liệu có bằng chứng, đặc biệt đầy đủ.

Trương Lam Hà đột nhiên tìm tới, nhìn thấy Vũ Khánh Cương cũng ở chỗ Hứa Tư Văn, dáng vẻ kinh ngạc: "Sao cậu lại ở chỗ này?"

"Sao tui không thể ở chỗ này?"

"Cậu, không phải, Vũ Khánh Cương, cậu nghĩ như thế nào vậy? Sao đã đến mức này rồi, mà cậu lại cho người hợp tác với Triệu thị vậy! Cậu ăn nhiều thuốc bị mê hồn rồi à?"

“Tui không hợp tác với họ, có thể bắt bỏ tù họ sao?” Vũ Khánh Cương dửng dưng như không.

“Ế?” Trương Lam Hà thấy Vũ Khánh Cương như vậy, liền nhìn về phía Hứa Tư Văn: “Em biết chuyện này không?”

Hứa Tư Văn lắc đầu: “Không rõ lắm, có điều Cương tử có lý do của chính mình, em chỉ xem kết quả.”

“Hai người chơi đùa như vậy là có ý gì? Sao anh bị làm cho hồ đồ rồi?” Trương Lam Hà nhìn không rõ.

Triệu Thục Đình đối xử với Vũ Khánh Cương như vậy, Vũ Khánh Cương lại còn bảo người khác hợp tác với xí nghiệp Triệu thị; Hứa Tư Văn thế mà lại không ngăn cản hoặc là nổi giận, lại chỉ xem kết quả cuối cùng của sự việc.

Vũ Khánh Cương đặc biệt đắc ý đối với việc vợ tín nhiệm mình như vậy, ngay cả lúc nhìn Trương Lam Hà cũng mang theo đắc ý: “Không phải trong nhà bà thím kia có tiền để đốt đến hoảng sao? Tui để cho cô ta gánh chút nạn đói trên người, xem cô ta có còn thời gian đi tìm nam nhân khắp nơi hay không.”

Trương Lam Hà không hiểu lắm, Hứa Tư Văn cũng có chút chưa hiểu rõ, hai người rốt cuộc bỏ qua, dù sao thì tới lúc đó liền biết.

Hứa Tư Văn đem chứng cứ xí nghiệp Triệu thị trốn thuế mà mình lấy được, làm thành hình thức thư điện tử, trực tiếp gửi qua bưu điện đến phòng tội phạm thương mại, hơn nữa Hứa Tư Văn không chỉ gửi một phần, y gửi cho mỗi một phòng tội phạm thương mại ở mỗi châu trên toàn quốc một phần, hơn nữa người được gửi đều là chức vị tổng đốc sát cùng với tổng đốc sát trở lên.

Y không chỉ gửi một phần qua bưu điện, là sợ lỡ như vừa khéo, bị người ta đè mấy chứng cứ phạm tội này xuống, che chở cho Triệu gia, trải qua giám sát và xâm nhập mấy ngày nay, Hứa Tư Văn biết chỗ dựa lớn nhất của Triệu gia, chính là con gái Triệu Tĩnh nhà thứ ba của Trương gia.

À, cũng chính là thím ba của Trương Lam Hà, cơ mà là thím họ, cũng không phải thím ruột.

Huống hồ, cha mẹ Trương Lam Hà đã sớm ly dị, ngày thứ hai sau khi ly hôn ba Trương liền đón tiểu tam với con riêng về nhà, Trương Lam Hà nuốt không trôi cơn giận này, những năm này chưa từng liên lạc với người trong nhà.

Muốn nói Triệu gia có thể làm giàu bình an đến bây giờ, nhờ lúc mới bắt đầu có tiền liền dùng sức cung cấp cho bọn nhỏ đi học, nuôi ra vài sinh viên đại học, trong đó Triệu Tĩnh có thành tựu tốt nhất, không ra nước ngoài du học, đại học học thư ký, sau khi tốt nghiệp liền thi vào châu phủ làm bí thư, cái chức bí thư đó vừa làm chính là ba năm, Triệu Tĩnh tìm cho mình con của quan lớn, chính là con thứ ba Trương gia, tuy rằng người không ra sao, thế nhưng đối với Triệu gia mà nói, thì ông Trương lại thuộc về loại hình cao cao không thể với tới kia, vì vậy Triệu gia cho một khoản lớn đồ cưới, khiến Triệu Tĩnh mặt mày rạng rỡ gả vào cửa lớn Trương gia, từ đó về sau, Triệu gia thành lập xí nghiệp Triệu thị, làm ăn thì không thành công được mấy khoản, nhưng mà có thể thu được khoản thu nhập lớn nhất trong việc đầu cơ trục lợi.

Có điều thời gian hạnh phúc này không lâu dài, Trương gia không thể vĩnh viễn nâng đỡ thông gia, Trương gia có thật nhiều thông gia, huống chi, Triệu gia cũng không phải gia đình nổi bật cỡ nào, nâng đỡ một hai là cho con dâu mới vào cửa mặt mũi, giúp đỡ được nhất thời, cũng không thể giúp đỡ một đời được!

Cứ như vậy, Triệu gia ngày càng sa sút, nếu không phải sau đó Triệu Thục Đình có thể gánh vác, thì càng không ra hình thù gì.

Tiểu đánh tiểu nháo duy trì, nửa chết nửa sống kinh doanh, Triệu Tĩnh quan tâm nhà mẹ đẻ không ít, nhưng sức lực của bà ta dù sao cũng rất có hạn, chỉ có thể làm đến nước này, có muốn giúp nữa, cũng là có lòng nhưng không có lực.

Hứa Tư Văn biết được sự tồn tại của Triệu Tĩnh, liền tra xét bà ta, Hãn châu là đại bản doanh của Trương gia, một mặt Hãn châu là nơi gần kinh sư, thời cổ chính là môn hộ kinh sư, hiện tại thì lại thành nơi cung cấp rau xanh cho kinh sư, Trương gia tham gia chính trị cũng từ thương nghiệp, chẳng qua là sau khi phân gia, nhìn bề ngoài liên hệ không chặt chẽ mà thôi.

Trên thực tế, Hãn châu là nơi khởi nguồn của Trương gia, bị Trương gia chiếm cứ một nửa giang sơn, nửa kia bị những thế gia khác quản lý.

Nay Triệu Tĩnh là thư ký riêng văn phòng châu phủ Hãn châu, cũng không phải là tổng bí thư, thế nhưng chức vị này cũng rất có mánh lới, bởi vì không phải ai cũng có thể đảm nhiệm chức "thư ký riêng", nhất định phải trải qua nhiều mặt xét duyệt, đều thông qua hợp tư cách mới có thể được nhận.

Triệu gia và Triệu Tĩnh đều vì cái này mà đắc chí, nhưng Hứa Tư Văn xem thì lại là hại lớn hơn lợi, thư ký riêng không thể dễ dàng thăng chức điều nhiệm, không thể rời khỏi vị trí, càng khỏi nói ra nước ngoài du lịch.

Không chỉ bản thân, ngay cả người nhà cũng phải chịu hạn chế nhất định, tuy rằng có chút quyền lợi đặc thù, nhưng lại là dùng tự do đổi lấy.

Xí nghiệp Triệu thị trốn thuế là do phòng tội phạm thương mại quản, bàn tay Triệu Tĩnh không với tới Lan châu, nhiều lắm là nói mấy câu, chào hỏi, nhưng nếu như kim ngạch trong án quá nhiều, dù cho Triệu Tĩnh tự mình đến, cũng không thể dàn xếp.

Hứa Tư Văn đem đồ gửi ra ngoài thông qua bưu điện, giống như một giọt nước lã rơi vào chảo dầu nóng bỏng, khơi dậy vô số hoa dầu.

Lúc rạng sáng, thư điện tử được tự động cài đặt phát ra, buổi sáng còn tường an vô sự, kết quả buổi chiều Hứa Tư Văn đang cùng đám người Mai Cảnh thương thảo xem lúc biên chế chương trình dùng loại nào, thì Trương Lam Hà vọt vào!

"Khách quý nha!" Đám Mai Cảnh nhìn thấy Trương Lam Hà xuất hiện ở bộ kỹ thuật, quả thực là guống như gặp được gấu trúc vậy.

Phải biết vị học trưởng này tuy rằng cười híp mắt, nhưng đối với bộ kỹ thuật bọn họ lại kính sợ tránh xa, nguyên nhân chính là mấy người bọn họ cùng với vị học trưởng này, luôn không nói chuyện tới cùng được, hơn nữa số lần vị học trưởng này bị ngốc quá nhiều, bọn họ không ít lần vì vậy mà bộc phát tiểu vũ trụ…

Khụ khụ!

Đi xa rồi, tóm lại một câu, hôm nay vị này tới bộ kỹ thuật, rất nhiều người của bộ kỹ thuật cho rằng bên ngoài đổ mưa đỏ.

"Tư Văn, em tới đây!" Ngoài miệng Trương Lam Hà kêu Hứa Tư Văn, nhưng chính mình thì đã sớm động thủ lôi kéo Hứa Tư Văn chui vào văn phòng.

"Làm sao vậy học trưởng?"

"Xí nghiệp Triệu thị bị phòng tội phạm thương mại điều tra!" Trương Lam Hà vẻ mặt hưng phấn báo tin tức mới nhất cho Hứa Tư Văn: "Em không biết đi? Ngày hôm nay lên tin tức giữa trưa luôn đó! Còn là hiện trường phát sóng trực tiếp nữa."

"Phải không? Vậy thật là… ừm." Kỳ thật trong lòng Hứa Tư Văn còn rất kinh ngạc, tốc độ nhanh như vậy liền bị tra xét, nhưng vừa nghĩ tới những thứ mà y cung cấp, kim ngạch liên quan cũng không ít, huống chi còn có vấn đề chất lượng công trình trong đó nữa.

Hai học trưởng học đệ ở trong phòng làm việc hề hề cười gian.

Hứa Tư Văn không cần ra mặt, đã khiến cho xí nghiệp Triệu thị bị phơi bày.

Phòng tội phạm thương mại đều là người không nể tình, không thì lần trước cũng sẽ không khi Trương gia gọi điện thoại tới, mà vẫn không thả nữ gián điệp thương mại kia.

Nếu bọn họ cứng rắn lên, thì mặt mũi ai cũng không cho.

Cũng bởi như thế, hoàng đế Long Hoa mới có thể để bọn họ quản lý tội phạm thương mại, bởi vì loại nhân tài khó chơi này là thích hợp nhất đó!

Triệu Khải Đức vẫn còn chưa biết tại sao phòng tội phạm thương mại lại tới xí nghiệp Triệu thị, trước khi tới một chút tiếng gió cũng không có, sau khi đến thì đi thẳng đến phòng tài vụ, mở cửa đi vào liền niêm phong tất cả máy tính và sổ sách, tủ đựng hồ sơ, két sắt trong phòng tài vụ…

Triệu Thục Đình không có ở xí nghiệp Triệu thị, không biết đi nơi nào, chừng mấy ngày cũng chưa thấy bóng người.

Triệu Phúc dẫn theo mấy thành viên ban giám đốc trên danh nghĩa của Triệu gia ở xí nghiệp Triệu thị, sau khi nhận được tin tức liền ù té chạy đến công ty.

Triệu Khải Đức không chen lên phía trước, tìm một chỗ không có ai, liền bắt đầu gọi điện thoại, tìm từ Triệu Tĩnh, cho đến nhóm hồ bằng cẩu hữu của hắn, cầu cứu cũng tốt, hỏi thăm tin tức cũng được, chung quy không thể ngồi chờ chết.

Lúc bên này còn chưa kịp làm rõ đến tột cùng là phòng tội phạm thương mại tới làm cái gì, bên kia lại có việc tìm tới cửa.

Trong khoảng thời gian này xí nghiệp Triệu thị vận may phủ đầu, đầu tiên là công trình trung tâm thương mại Dương Quang lập tức liền làm xong, tiếp đó ký bốn lầu nhà ở cao tầng Thanh Vân, sau đó lại lục tục có mấy công trình ký kết, liên quan đến bất động sản, sửa đường, lục hóa xanh hóa các loại.

Tình thế một mảnh tốt đẹp.

Nhưng vào lúc này lại thành bùa đòi mạng của Triệu thị, nguyên nhân là nghe nói phòng tài vụ xí nghiệp Triệu thị bị phòng tội phạm thương mại đóng cửa, nhà cung ứng vật liệu xây dựng sợ xí nghiệp Triệu thị gặp chuyện, từ chối cung cấp vật liệu kiến trúc cho xí nghiệp Triệu thị, đồng thời còn muốn kết toán toàn bộ vật liệu kiến trúc.

"Các người đây là bội ước!" Giọng điệu Triệu Khải Đức đặc biệt tối tăm.

"Chúng tôi có thể trả cậu phí bồi thường vi phạm hợp đồng, thế nhưng đồng dạng, hợp đồng đến đây là kết thúc, xin cho chúng tôi kết toán toàn bộ." Thái độ tình nguyện đưa lại tiền cũng không tiếp tục hợp tác của đối phương, làm cho Triệu Khải Đức thiếu chút nữa không thở nổi, khiến hắn nghẹn mà chết!

Hết chương 150

151. Chương 151: 151. Dùng Tiền Đập Cho Mi Phá Sản

Nhà dột còn gặp mưa, chính là nói Triệu gia bây giờ.

Triệu Khải Đức nóng lòng cầu thành, ai tới ký kết hợp tác với hắn, hắn đều không ngừng gật đầu đáp ứng, ký tên ký đặc biệt sảng khoái!

Hắn căn bản không nghĩ tới, nếu có một ngày, nhà cung ứng không cung cấp vật liệu, xí nghiệp Triệu thị phải làm thế nào khắc phục hậu quả.

Người nhà họ Triệu cầu ông lạy bà đi khắp nơi tìm quan hệ kéo nhân tình, còn chưa đợi giải quyết chuyện phòng tội phạm thương mại và nhà cung ứng, lại có người tìm tới cửa, thảm thực vật xanh hóa mà bọn họ phụ trách, thế mà lại khô vàng rồi!

Nguyên nhân là thảm thực vật không đủ tiêu chuẩn, dưới tình huống hai ngày không tưới nước, trực tiếp hạn chết rồi!

Lại có người ở ngân hàng cho mượn tiền đến thúc giục, bởi vì xí nghiệp Triệu thị vay nợ không ít, ngân hàng cũng sợ bọn họ xù!

Phòng tội phạm thương mại, nhà cung ứng, ngân hàng giục nợ, khách hàng…

Mỗi ngày vây quanh xí nghiệp Triệu thị giống như đèn kéo quân.

Nhà cung ứng thanh toán phí bồi thường vi phạm hợp đồng, lấy được kết khoản, trực tiếp cắt đứt với xí nghiệp Triệu thị, đối với hành vi không có kết quả tốt của bọn họ Triệu Khải Đức vạn phần không hiểu nổi,

nhưng đồng thời bởi vì đối phương bồi thường gấp ba lần phí vi phạm hợp đồng, khiến xí nghiệp Triệu thị không công chiếm được một số tiền lớn!

Nhưng mà chờ họ cầm khoản tiền này đi mua vật liệu bọn họ cần, lại phát hiện không, ai, bán!

"Loại hàng này, hai ngày trước đã hết sạch tồn kho…"

"Thật không tiện, đã không còn hàng tồn kho…"

"Không có hàng!"

Triệu Thục Đình cũng biết nguy cơ của xí nghiệp Triệu thị, đặc biệt xuất hiện trong công ty nhà mình, khó được không nói móc trào phúng, mà là bình tâm tĩnh khí đồng sức đồng lòng.

"Bản địa không có hàng, vậy thì đi nơi khác!" Triệu Thục Đình không hổ là nhân tài tinh anh: "Quá lắm thì dùng nhiều lộ phí chút, cũng không thể khiến công trình cứ như vậy mà dừng."

"Vậy phải tốn không ít tiền!" Triệu Khải Đức thật vất vả tạo ra một cục diện tốt như thế, dù thế nào cũng không muốn bồi thêm tiền vào: "Nguồn cung cấp nơi khác chính là giá cả gấp năm lần đó! Hơn nữa còn cần phí vận chuyển, lại không thể bảo đảm cung cấp toàn bộ!"

Kỳ thực không phải là bản địa không có nguồn cung cấp, nhưng mà nguồn cung cấp bản địa lại muốn giá cả gấp tám lần, sao Triệu Khải Đức có thể mua vật liệu có giá gấp tám lần, để làm cuộc buôn bán chỉ có lợi nhuận gấp đôi chứ? Đây không phải là bù tiền sao *gào thét-ing*?

Không chỉ Triệu Khải Đức không vui, mà đám người Triệu Phúc cũng không đồng ý, bọn họ là muốn kiếm tiền, không phải là muốn bù tiền để chơi đùa.

"Trước tiên không nói bên phía phòng tài vụ, chỉ mấy cái hạng mục hợp tác cậu tiếp nhận thôi, nếu như không thể đúng hạn hoàn công, cậu muốn để Triệu thị bồi thường khách hàng gấp mười lần tổn thất sao?" Triệu Thục Đình nhìn Triệu Khải Đức, ý tứ trong mắt thực sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thiết: "Sao cậu lại không biết nặng nhẹ như thế? Không cần nhiều, chỉ cần một công trình trong đó không cách nào giao đúng thời hạn, hoãn lại một ngày liền phải bồi thường đối phương bao nhiêu? Nếu như cuối cùng vi phạm hợp đồng, toàn bộ Triệu thị cũng bồi thường không đủ!"

"Tại sao lại như vậy?" Triệu Khải Đức trợn tròn mắt.

"Này, này, vậy phải làm sao bây giờ hả?" Đám người Triệu Phúc cũng xoay vòng vòng.

Triệu gia bọn họ căn cơ không sâu, cái có chính là tiền, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ của chính bọn họ mà thôi, người khác cũng sẽ không bán cho Triệu gia bọn họ bao nhiêu mặt mũi, Triệu Tĩnh rất giúp đỡ nhà cũ, nhưng một mình Triệu Tĩnh làm thư ký riêng, cũng không thể lấy ra bao nhiêu tiền để bổ sung vào Triệu thị đi? Nhà mẹ đẻ là Triệu thị bổ sung cho bà ta thì còn tạm được.

"Lần này tại sao lại đột nhiên đứt đoạn mất nguồn cung cấp vậy?" Hai ngày này Triệu Thục Đình không ở công ty, cũng không biết công ty rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chuyện phòng tội phạm thương mại không tính, nhưng ngay cả nhà cung ứng cũng tập thể cắt đứt nguồn cung cấp của Triệu thị, đây không phải là thật khó có thể tin sao?

"Nói là có người muốn xây một công trình lớn, tất cả vật liệu tồn kho đều bị đối phương mua sạch, ngay cả đơn đặt hàng trong nhà xưởng cũng phải xếp đến nửa năm sau, ngược lại ở chỗ khác thì có, nhưng bởi vì thị trường bên này đột nhiên sạch trơn, bên kia yêu cầu giá cả tăng gấp bội…" Triệu Khải Đức càng ngày càng cảm thấy mình quá xui xẻo, cục diện thật vất vả có khởi sắc, đột nhiên lại xảy ra chuyện như thế, thật là không thể khiến người ta uể oải hơn nữa.

"Hiện giờ cũng không biết thị trường làm sao nữa, một chút cũng không theo quy củ…"

Trên mặt Triệu Thục Đình lại là một mảnh trắng bệch, trong đầu đã sớm dời sông lấp biển.

Lúc mới nói không chú ý, thế nhưng hiện tại phản ứng kịp, trả đũa rõ ràng như vậy, lối làm việc thổ hào như vậy…

Lại nghĩ tới việc phòng tài vụ của công ty nhà mình bị phòng tội phạm thương mại trực tiếp niêm phong…

Triệu Thục Đình biết…

"Như vậy đi, tôi mang theo tiền, tự mình đến nơi khác mua đồ, ít nhiều có thể nói hạ chút giá tiền, ba đi gọi điện thoại cho cô đi, bảo cô hỗ trợ hỏi một chút xem là chuyện gì xảy ra? Ở trên có người cố ý nhằm vào nhà chúng ta hay không…" Triệu Thục Đình cố nén run rẩy, bày ra bộ dạng chủ trì đại cục…

Người nhà họ Triệu ứng phó ra sao, Hứa Tư Văn không để ý tới, hiện tại y đang an vị trước mặt Vũ Khánh Cương, nghiêm túc nhìn Vũ Khánh Cương không nói lời nào.

Vũ Khánh Cương vốn đang đắc ý dào dạt, kết quả vợ vừa bày ra bộ dạng nghiêm túc, hắn liền lập tức đàng hoàng.

"Nói đi, ông chủ Vũ, lúc này bỏ ra bao nhiêu tiền, mới tiết chế được một mảnh thị trường cung cấp lớn như vậy?" Hứa Tư Văn gõ gõ bàn, Vũ Khánh Cương đứng ở đối diện lập tức phản xạ có điều kiện đứng thẳng eo lưng.

"Cái đó, tuy rằng mới đầu bỏ vô không ít tiền, nhưng bây giờ đã bắt đầu kiếm lời lại rồi, còn là kiếm gấp mấy lần…"

Hóa ra, Vũ Khánh Cương trực tiếp ra chủ ý xấu cho đám người Ngụy Diên, trước tiên tìm người quen có mở công ty, ký hợp đồng với Triệu thị, sau đó ngay lúc công trình sắp đến phần kết thì trực tiếp cắt đứt nguồn cung cấp!

Hắn không phải mới bắt tay chuẩn bị vào mấy ngày trước, mà là sau khi biết Triệu Thục Đình gửi tin nhắn cho Hứa Tư Văn, hắn cũng đã bắt đầu bố cục.

Chỉ có điều lòng dạ bọn Ngụy Diên còn lớn hơn ông chủ là Vũ Khánh Cương, đồng thời với việc thả dây dài câu cá lớn, cũng hung hăng tính toán các thương gia đối nghịch với Đông Bắc Hổ mấy ngày qua.

Lũng đoạn nguồn cung cấp không phải là việc nhỏ có thể dùng một động tác là xong, không có dân bản địa hỗ trợ, là không thể hoàn thành, thời gian bố cục hơi dài, vốn dĩ Vũ Khánh Cương không có ý định kết thúc màn diễn này ác như vậy, nhưng mà hành động của Triệu Thục Đình triệt để phá nát chút thiện ý đáng thương của Vũ Khánh Cương, vốn không muốn kịch liệt đến thế, nhưng bất đắc dĩ có người tìm đường chết, hắn còn khách khí cái gì?

Ký kết phí bồi thường vi phạm hợp đồng với Triệu thị là gấp ba, nhưng mà phí bồi thường hợp đồng do Triệu thị ký thì lại là gấp tám lần!

Nguyên nhân rất đơn giản, Triệu thị mua vật liệu, coi như giữa đường Triệu thị đổi ý, thì người bán vẫn còn có thể bán cho những người khác, cho nên phí bồi thường vi phạm hợp đồng là gấp ba; thế nhưng công trình mà Triệu thị tiếp nhận, thì phải hoàn công mới được đưa vào sử dụng, là cố định không có cách nào sửa đổi, cho nên phí bồi thường vi phạm hợp đồng cao tới tám lần, không phải vì bao nhiêu tiền, mà là để giám sát đối phương hoàn công đúng thời hạn.

Nhưng bây giờ loại quy củ ngầm thừa nhận này lại thành bùa đòi mạng của Triệu thị, không thể hoàn công đúng thời hạn thì nhiều nhất là giao nộp một ít tiền phạt kéo dài thời hạn, nhưng nếu không có cách nào bàn giao công trình, vậy cái giá tám lần đủ cho Triệu gia phá sản.

Kế hoạch mặc dù tốt, nhưng điều kiện tiên quyết là trước tiên phải tập trung vào một lượng lớn tài chính, Vũ Khánh Cương có tiền, mục đích của hắn rất rõ ràng, chính là muốn dùng tiền, đập cho Triệu thị phá sản!

Vợ cũng đã nói không thể có khuyết điểm để bị người ta bắt bí, cho nên Vũ Khánh Cương dùng thủ đoạn quang minh chính đại, tui không phạm pháp thế nhưng vẫn có thể khiến người mà tui khó chịu phải xong đời!

Hết cách rồi, có tiền, chính là tùy hứng như thế đó!

Mà theo xí nghiệp Triệu thị phá sản, còn có một đống thương gia cũng bị xét xử, lật đổ một nhóm, lôi kéo một nhóm, trong số mấy nhà dẫn đầu kiếm hầu bao tràn đầy, ăn đến miệng đầy nước mỡ, Đông Bắc Hổ liền chiếm một vị trí.

Từ đây cũng làm cho mãnh hổ Đông Bắc đến từ bên ngoài này, hòa vào giới thương mại Lan châu, không hòa cũng không được, thương gia Lan châu coi như đều chân chính nhận thấy được gốc gác hùng hậu của Đông Bắc Hổ, người ta vứt tiền xoạt xoạt xoạt giống như vứt giấy trắng vậy đó!

"Có thể liên lụy đến người bình thường hay không? Những công nhân kia và vân vân?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, liền có chút bất an, Triệu thị như thế nào y không quản, điểm mấu chốt là không thể tai vạ tới cá trong chậu, đầu tiên, Đông Bắc Hổ của Vũ Khánh Cương còn muốn đặt chân ở Lan châu; thứ hai, nếu như khiến cho lượng lớn nhân viên thất nghiệp, sợ là người ở phía trên không muốn quản cũng phải quản.

"Đây cũng không phải vấn đề!" Vũ Khánh Cương đại khí vung tay lên: "Bọn họ ở Triệu thị làm việc lấy tiền, Triệu thị không còn thì không phải còn có người khác tiếp nhận xử lý sao? Lúc đó chỉ là đổi một người phát tiền khác mà thôi."

Tân thành Lan châu gần đây, so với bầu trời ngày hè nắng gắt còn muốn nóng hơn ba phần, xí nghiệp Triệu thị bị kiểm tra ra trốn thuế, khoản tiền phi pháp kếch sù, đồng thời người phụ trách và ban giám đốc đều bị mang đi; thứ hai là xí nghiệp Triệu thị vi phạm lượng lớn hợp đồng, bồi thường giá tiền trên trời trực tiếp khiến Triệu thị phá sản; mấy cái công trình của xí nghiệp Triệu thị hóa ra cũng xuất hiện vấn đề, không phải ăn bớt nguyên vật liệu thì chính là không đạt tiêu chuẩn, khách hàng tìm tới cửa một làn sóng tiếp một làn sóng; ngân hàng thì lại trực tiếp ra tay, cướp tiên phong tài sản của Triệu thị, bao gồm cả tài sản cá nhân của tất cả mọi người trong Triệu thị, bắt đầu thanh toán… Đây vẫn chưa phải mấu chốt nhất, mấu chốt nhất là, nguyên tổng giám đốc xí nghiệp Triệu thị, thiên kim Triệu gia, sơn pháo tiểu thư nổi danh, Triệu Thục Đình.

Mang theo một khoản vốn lưu động cuối cùng của Triệu thị, cùng với khoản tiền kếch sù để thế chân, thanh toán tiền lãi vay mượn với ngân hàng, biến, mất, rồi!

Hoặc là nói, mang tiền chạy trốn.

"Này có thật không?" Lúc Hứa Tư Văn nghe được tin tức này, cả người đều bị dọa ngốc!

"Chính xác trăm phần trăm!" Trương Lam Hà tràn đầy phấn khởi nhiều chuyện với Hứa Tư Văn: "Vốn dĩ nói rất tốt, nói đi nơi khác mua vật liệu, Triệu Phúc cùng Triệu Khải Đức thật sự tin, liền đem một khoản tài chính duy nhất có thể lưu động cho Triệu Thục Đình, kết quả Triệu Thục Đình vừa ra khỏi địa giới nội thành liền trực tiếp chuyển khoản gửi tiền đến chỗ khác, sau đó lại gửi tiền ra nước ngoài, điều tra tiếp liền không tra được nữa; mà chính Triệu Thục Đình cũng giống như bốc hơi, sống không thấy người chết không thấy xác!"

"Cô ta sẽ mặc kệ người nhà họ Triệu sao? Ba và em trai cô ta còn ở đây đó!" Hứa Tư Văn không thể nào hiểu được, người thân nhất đều đã vào tù, cô ta sao lại biến mất?

"Thì vẫn còn, còn ngồi xổm ở trong tù kìa." Trương Lam Hà vừa nghĩ tới kết cục của người nhà họ Triệu, liền cảm thấy đặc biệt hả giận: "Lúc này xem Triệu Tĩnh còn làm sao vênh mặt hất hàm sai khiến!"

Trước đây Trương Lam Hà còn có thể miễn cưỡng tôn kính Triệu Tĩnh một chút, hô một tiếng thím ba, nhưng bây giờ trực tiếp gọi Triệu Tĩnh, ngay cả tôn kính cơ bản đều miễn.

Thật sự là cú điện thoại kia của Triệu Tĩnh, khiến Trương Lam Hà buồn nôn cực kỳ.

"Có phải là Triệu Thục Đình xảy ra chuyện gì bất ngờ không?" Hứa Tư Văn nghĩ đủ loại lý do, sự thật là Hứa Tư Văn điều tra Triệu Thục Đình, cô gái này nhân phẩm không ra sao, thế nhưng chỉ số thông minh vẫn rất cao, du học trở về chính là tốt nghiệp loại giỏi đó.

"Ai biết được!" Trương Lam Hà không phản đối, cũng chỉ có mỗi học đệ còn tin Triệu Thục Đình có một phần lương tri, hắn cũng không tin.

Hết chương 151

152. Chương 152: 152. Kết Cục Của Chung Linh Huyên Và Triệu Thục Đình

Kỳ thực kế hoạch của Vũ Khánh Cương sẽ không để cho mấy người Triệu Phúc và Triệu Khải Đức dính vào, nhưng mà tư liệu Hứa Tư Văn cung cấp quá cặn kẽ, mà kim ngạch liên quan đến Triệu gia lại nhiều như vậy.

Hứa Tư Văn vẫn không che giấu mà gửi thư đi khắp nơi, gần như quậy tới mức mọi người trong giới quan lớn đều biết, không quản cũng không được!

Triệu Tĩnh vẫn còn muốn tìm người dùng quan hệ đè xuống, nhưng đã đến mức này, đè xuống là không thể nào, chỉ có thể giải quyết việc chung.

Triệu gia ngã, cùng rơi đài theo, có mấy nhà cũng phá sản.

Trong đó có khách sạn Hồng Trình, cùng với chủ nhân của nó, Chung gia.

Bốn đời người tích lũy, ba đời người nỗ lực, toàn bộ đều biến thành hư ảo.

Mảnh vỡ đầy đất, khiến ánh mắt đầu tiên người ta liền có thể nhìn ra, tâm tình của chủ nhân căn phòng hỏng bét đến cỡ nào.

"Chung gia ta, bốn đời truyền thừa! Liền bị mất trong tay đứa con gái hiếu thảo mày!" Thân thể ông chủ Chung vốn dĩ mập mạp, khi ông ta nghỉ phép trở về, biết được đứa con gái Chung Linh Huyên đi theo Triệu Thục Đình làm cái chuyện gì, trong vòng mấy ngày nhanh chóng gầy xuống, hai mắt vằn vện tia máu.

"Ba ba, chẳng qua là một chuyện cười thôi mà, lại nói không phải Vũ Khánh Cương không bị làm sao hả? Coi như có thật sự làm sao, vậy cũng là hắn chiếm món hời lớn, một đại mỹ nhân như Đình Đình cho một tên nhà quê như hắn, hắn còn có cái gì không hài lòng chứ?" Chung Linh Huyên ôm bên mặt bị ba ba tát sưng lên, đặc biệt không phục phản bác.

"Mày còn có mặt mũi nói những lời này?" Ông chủ Chung thật sự tức đến bật cười: "Ngay cả đối phương là ai mày cũng không làm rõ, đã dám một mình tắt điện thoại của tao, khiến người ta không liên lạc với tao được, mày có biết ngày đó làm chậm trễ chuyện lớn gì không? Tao đi xin lỗi người ta, ngay cả cửa cũng không vào được! Chung gia lần này thực sự là chạy trời không khỏi nắng mà!"

"Ba, ba nói cái gì đó? Coi như là giận chó đánh mèo, cũng không đến nỗi..." Chung Linh Huyên vẫn không cảm thấy chuyện nghiêm trọng đến mức nào, lại nói, coi như là giận chó đánh mèo, Chung gia bọn họ cũng không phải ngồi không mà? Sao ba lại căng thẳng như vậy, dáng vẻ lập tức liền táng gia bại sản, còn đánh cô ta...

"Không đến nỗi hả? Lẽ nào nhất định phải để cái bộ xương già tao chết ở trước mặt mày, mày mới có thể tin sao?" Ông chủ Chung chán chường ngã ngồi trên ghế sa lon: "Làm sao tao lại đẻ ra một đứa con gái như mày chứ? Oan nghiệt mà!"

Chung Linh Huyên vẫn không phục, muốn phản bác, nhưng khi nhìn dáng vẻ ông chủ Chung rõ ràng chính là nghe không lọt, cho nên cuối cùng cô ta vẫn không thể nói ra, chỉ có điều thừa dịp ông chủ Chung ngẩn người chờ chết, len lén liên hệ Triệu Thục Đình.

Nhưng mà gọi điện thoại thế nào cũng không liên lạc được, tìm người khác hỏi, đều là một hỏi ba không biết, sau đó xí nghiệp Triệu thị bộc phát nguy cơ trọng đại, cuối cùng Triệu gia phá sản, xí nghiệp Triệu thị đóng cửa, phàm là người có trách nhiệm ở Triệu gia đều bị phòng tội phạm thương mại mời đi uống trà, vừa đi liền không biết là bao nhiêu năm.

Mà Triệu Thục Đình cô ta quen biết, lại chơi trò ôm tiền chạy trốn, cho cô ta một cái ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Chung Linh Huyên trợn tròn mắt.

Lúc Triệu thị ồn ào huyên náo, chuỗi khách sạn Chung gia cũng dồn dập tuôn ra các loại vết nhơ, nhà bếp vệ sinh không hợp quy cách, cung cấp phục vụ tình dục cho khách, thao tác của khách sạn trái quy tắc, trốn thuế, liên quan đến giao dịch tiền quyền...

Chuỗi khách sạn Chung gia mở không chỉ ở Lan châu, còn có những châu phủ khác cũng có khách sạn tọa lạc, cũng đồng thời bị xét xử.

Ông chủ Chung bôn ba nhiều mặt, cuối cùng vẫn không thể bảo vệ gia nghiệp, có điều ông ta lại là một kẻ thông minh già đời, giữ lại cho mình một khoản tiền mặt phòng thân, cho con trai ở nước ngoài một số tiền lớn, cứ như vậy sống độc thân chờ xử phạt đưa xuống thì tiện chấp hành.

Chỉ là không quản tới đứa con gái Chung Linh Huyên, vừa không an bài đường lui cho cô ta, cũng không để lại cho cô ta thứ gì phòng thân, ông chủ Chung bị người ta dẫn đi phối hợp điều tra, mà Chung gia bất kể là phòng ở hay là biệt thự hay là sản nghiệp, tất cả đều bị niêm phong.

Chung Linh Huyên chỉ mặc một bộ quần áo trên người, cùng với đồ trang sức đang đeo, liền bị đuổi ra khỏi đại trạch Chung gia.

Đứng ở ven đường ngây ra một lúc lâu, Chung Linh Huyên mới ý thức được, ba ba cũng không phải nói chuyện giật gân, mà là Chung gia thật sự sụp đổ.

Là bị mình làm cho sụp đổ!

Chung Linh Huyên giống như phát điên tìm Triệu Thục Đình khắp nơi, đều là nữ nhân này!

Đều là cô ta làm hại!

Chung Linh Huyên cực kỳ hối hận lúc trước tại sao lại thành bạn thân, bạn tốt với Triệu Thục Đình, trở thành đồng lõa trợ Trụ vi ngược.

Chung Linh Huyên cái gì cũng có thể vứt bỏ không cần, bỏ qua tự tôn, sa đọa đến cùng, nguyện ý trả bất cứ giá nào, chỉ cần cô ta có thể sống trên thế giới này, thì cô ta còn có mục đích sống, chính là liên tục tìm Triệu Thục Đình, nhưng đáng tiếc, cho đến khi Chung Linh Huyên chết, cũng không thể tìm được Triệu Thục Đình…

Như vậy Triệu Thục Đình đến tột cùng đã đi đâu?

Ở ngoài tân thành Lan châu, trên xa lộ cao tốc, ba chiếc xe chạy nhanh gào thét mà qua, mục đích cuối cùng của bọn họ, là một địa phương đơn sơ ở biên cảnh, nhưng mà địa điểm rất đặc thù, không ai quản lí, nơi giao nhau của ba biên giới, người ta quen gọi nó là "khu hỗn loạn", biệt danh "nơi tự do".

Nơi này không có bất kỳ ràng buộc gì, là nơi mà bạn muốn làm gì liền làm đó, thời cổ là nơi kẻ cực ác lưu vong, hiện tại, chính là nơi tránh nạn của một số người không ra được ánh sáng, cũng là thiên đường mà một ít người tự do không muốn bị người ta gò bó lưu lạc.

Ba chiếc xe dừng ở bên trong đường biên giới, hai mươi người xuống xe, tất cả đều là mặc áo chống đạn màu đen cầm trong tay súng thép bên hông mang theo lựu đạn, trên đầu đội mũ sắt có song chắn bảo hộ.

Những người này mang theo một người phụ nữ đi vào địa giới khu hỗn loạn, một vài người trong khu hỗn loạn nhìn thấy, lại tự động lui về phía sau ba bốn bước, lại có người quay đầu liền chạy không thấy bóng dáng.

Xách nữ nhân trong tay ném lên đường lớn, tùy ý mà tự nhiên giống như vứt bỏ rác thải.

"Đây là đâu?" Nữ nhân nằm trên mặt đất nửa ngày mới ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, nếu như có người biết cô ta, nhất định có thể gọi ra tên cô ta, Triệu Thục Đình!

Sau khi cô ta lên tất cả kế hoạch xong, liền không chút lưu luyến đi mất, tiền đã chuyển đến tài khoản cô ta tự mở lúc du học ở nước ngoài, mấy năm nay vẫn chưa hủy bỏ, cô ta cũng có mấy vạn ngoại hối vẫn luôn tồn tại trong tài khoản để lấy lời, vốn dĩ cô ta để lại cho mình dùng vào lúc khẩn cấp, kết quả Triệu gia mắt thấy liền muốn suy sụp, Triệu Thục Đình biết chắc chắn mình sẽ không được buông tha, cho nên kịp thời dự định cao bay xa chạy, ra nước ngoài rồi thì đời này cũng không dự định trở về.

Tiền trong tay đủ cho cô ta thoải mái sống cả đời, còn người nhà họ Triệu thế nào hả? Hiện tại bản thân cô ta còn khó bảo toàn, cũng không có lòng đi quan tâm bọn họ.

Chỉ là trên đường cô ta lái xe đến sân bay ở nơi khác, lại bị người ta ngăn lại, một người phụ nữ như cô ta nhanh chóng bị người ta đánh thuốc mê ngất đi, chờ lúc cô ta tỉnh lại, lại bị người kéo xuống xe, ném trên con đường lớn.

Triệu Thục Đình sợ hãi muốn đòi mạng, muốn bò dậy nhưng không có bao nhiêu sức lực, chỗ này thoạt nhìn thật hoang vu, thật vắt vả nhìn thấy mấy người, cũng là dáng vẻ là lạ.

Người dẫn cô ta tới nơi này, tất cả đều che mặt, Triệu Thục Đình không biết bọn họ là ai, đến từ nơi nào, bị ai sai khiến…, điều này làm cho Triệu Thục Đình càng thêm sợ hãi.

Vấn đề của cô ta không ai trả lời, một người trong số hai mươi người, cầm một cái điện thoại hướng về phía cô ta, giọng nói trong điện thoại, Triệu Thục Đình rất quen thuộc: "Tui tìm một nơi tốt cho cô, không phải cô muốn ngủ với đàn ông sao? Nghe nói nơi này nam nhiều nữ ít, thật sự thích hợp." Nói xong liền cúp điện thoại.

Nghe thấy âm thanh tút tút, sau khi bên kia cúp điện thoại, người cầm điện thoại liền cất điện thoại lại, hai mươi người xoay người rời đi.

Triệu Thục Đình còn chưa kịp nghĩ kỹ lại, hai mươi người kia đã lui ra khỏi ranh giới, lướt qua đường biên giới chính là xe dừng ở trong cảnh nội của bọn họ, lái xe liền đi.

Chờ xe bọn họ lái đi rồi, một đám người liền xông ra, mười mấy nam nhân bộ mặt dữ tợn ánh mắt hung ác tà khí trực tiếp chạy nhanh đến chỗ Triệu Thục Đình, chỗ này của bọn họ đã rất lâu chưa có nữ nhân mới mẻ xuất hiện…

"Các người làm gì… A… Cứu mạng…!" Lúc Triệu Thục Đình cảm thấy kinh sợ, thì đã chậm…

Từ khu vực không ai quản lí đến đường biên giới cách một đoạn đường, khoảng cách cũng chỉ hơn mười mét, nhưng mà khoảng cách ngắn như vậy, lại khiến cho Triệu Thục Đình cả đời cũng không thể đi tới…

Vũ Khánh Cương cúp điện thoại, nhìn nhìn Bách Lý Hãn Mạc ngồi đối diện, lại một lần nữa xác nhận: "Anh nói chỗ kia thật sự có thể khiến bà thím đó nhận được giáo huấn, sau này cũng sẽ không trở về gây sóng gió nữa hả?"

Bách Lý Hãn Mạc chỉ gật gật đầu, đây đã là lời đáp tốt nhất mà hắn có thể làm ra, đổi thành người khác thì đã sớm…, thôi, con người Vũ Khánh Cương kỳ thực cũng rất vừa mắt.

"Vậy thì tốt, tui chỉ là hỏi một chút thôi!" Kỳ thực Vũ Khánh Cương cũng không biết đến tột cùng Bách Lý Hãn Mạc mang Triệu Thục Đình đi đâu, nhưng mà Bách Lý Hãn Mạc nói, chỗ đó có thể hoàn mỹ khiến Triệu Thục Đình nhận được giáo huấn mà cô ta nên nhận được, lúc này Vũ Khánh Cương mới đồng ý để Bách Lý Hãn Mạc đi xử lý Triệu Thục Đình.

"Cầm, cái này chính là tiền trong tài khoản ở nước ngoài của Triệu Thục Đình, tất cả đều ở trong này." Vũ Khánh Cương giao cho Bách Lý Hãn Mạc một tờ chi phiếu nước ngoài.

Đây là do Vũ Khánh Cương tìm Thân vương điện hạ lông đỏ dùng quan hệ, đem tiền trong tài khoản ở nước ngoài của Triệu Thục Đình cầm về hết.

Đây chính là tiền của bọn họ!

Đông Bắc Hổ quăng vào bao nhiêu, tất sẽ kiếm về được gấp đôi!

Có điều phần tiền này, lại không thể thu, bởi vì đây là phần tiền do Trương Lam Hà lén lút chi ra, Trương Lam Hà không thể công khai đối nghịch với Triệu thị, còn không thể lén lút thò một chân vào sao?

Mặc dù có chút không ra ngô ra khoai, nhưng Trương Lam Hà chính là cảm thấy sảng khoái!

Bách Lý Hãn Mạc đây là giúp Trương Lam Hà thu đầu tư về, thuận tiện phái người vứt Triệu Thục Đình xuống khu vực không ai quản lí kia, cái loại địa phương đó, từ khi bắt đầu có ghi chép, đến bây giờ, đã ba bốn trăm năm, người có thể từ nơi đó sống sót mà đi ra ngoài, một bàn tay có thể đếm hết.

Triệu Thục Đình lại là một nữ nhân có tướng mạo không tồi, đến nơi đó càng đừng nghĩ tới việc rời khỏi, nếu thích nam nhân, chỗ kia không thể thích hợp hơn, nam nhiều nữ ít mà…

"Hẹn gặp lại!" Bách Lý Hãn Mạc nhận tiền liền đi, hắn phải mang tiền về cho Trương Lam Hà, xem bộ dạng hắn ta vui rạo rực cầm tiền, xem trăm lần cũng không chán.

Vũ Khánh Cương sửa sang văn kiện lại một chút, suy nghĩ, hình như gần đây đều không có việc gì để bận rộn, liền muốn đi tìm vợ, xem vợ đang làm gì, nhưng hắn mới vừa đứng lên, điện thoại liền reo vang.

Không phải điện thoại bàn, là điện thoại di động của Vũ Khánh Cương, trên màn hình hiển thị dãy số hạn chế, không hiện số cũng không biết số của đối phương thuộc về nơi nào.

"Ai vậy?" Vừa nhận, Vũ Khánh Cương trước hết hỏi đối phương là ai.

"Cương tử, là anh."

"Anh Đỗ? Sao anh lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho em vậy? Sao thế?"

Nếu là Đỗ Tử Hiên, liền không trách, cái gì cũng không hiển thị mới là đúng, bởi vì số điện thoại của hắn ta nhất định là loại phải bảo mật!

Hiện tại Đỗ Tử Hiên chính là người bận rộn, ngay cả cú điện thoại cũng không dễ dàng gọi được, huống chi là Đỗ Tử Hiên chủ động gọi cho hắn.

Hết chương 152

153. Chương 153: 153. Nóng Ruột Không Ăn Hết Đậu Hủ Nóng

Hứa Tư Văn một mực mắt điếc tai ngơ đối với tin tức bên ngoài, y biết những người kia sẽ không có kết quả tốt, ác giả ác báo.

Hiện tại đề tài y quan tâm nhất, đã sớm dời đi.

Làm ngoặc kép "vợ" ngoặc kép… ông chủ… Lần đầu tiên giao nhiệm vụ, Ngụy Diên cùng mấy tiểu đồng bọn của hắn toàn lực ứng phó.

Sau khi tiến hành thăm dò thực địa và giao lưu nhân văn cực kỳ tàn ác… ặc… toàn diện tỉ mỉ với Hứa gia tập, định ra kế hoạch, sáu bản kế hoạch mới vừa ra lò, do Phùng Tấn Thần nộp lên.

Hứa Tư Văn cho là có thể có một bản kế hoạch là tốt lắm rồi, nhiều nhất hai cái để cho y chọn, nhưng liên tiếp sáu bản đặt ở trước mặt, y chấn kinh rồi!

"Nhiều như vậy?"

"Cái này là bởi vì phương hướng phát triển không giống sẽ định ra kế hoạch không giống, ngài có thể lựa chọn một cái ngài thích, hoặc là hai cái; phong bì có màu giống nhau là kế hoạch có thể đồng thời thực hiện, chỉ có điều chia làm hai phương hướng phát triển, giới hạn tài chính của ngài không phải rất nhiều, cũng không thể bảo đảm đúng lúc đúng chỗ, cho nên trình độ tiến triển cũng có thể phân đoạn từng nhóm tiến hành, giảm bớt khả năng đình công."

Sáu bản kế hoạch, độ dày rất khả quan, một chốc khẳng định không xem xong.

"Tôi lấy về trước, nếu như xác định được, tôi lại tới tìm cậu."

"Được rồi."

Y không biết đám người Ngụy Diên đến Hứa gia tập lúc nào, khoảng thời gian này y cùng Vũ Khánh Cương đều không có trở về, một là không muốn khiến người trong nhà biết đến chuyện Triệu Thục Đình; hai là bên này vẫn luôn là các loại tình huống tới ùn ùn, hai người bọn họ cũng vội vàng trả thù nữa.

Ôm sáu bản kế hoạch, Hứa Tư Văn trực tiếp tìm Trương Lam Hà thương lượng.

Hai người bọn họ lấy danh nghĩa công ty làm sự nghiệp công ích, không tìm hắn thì tìm ai?

Trương Lam Hà và Hứa Tư Văn xem bản kế hoạch một ngày, cuối cùng, Trương Lam Hà chọn ra một bản bảo Hứa Tư Văn suy nghĩ thật kỹ một chút.

"Sửa đường?" Hứa Tư Văn có chút không rõ: "Đường cái ở Hứa gia tập vô cùng tốt mà? Không cần sửa đi?"

Đường lộ vòng quanh núi ở Hứa gia tập quả thật là rất không tồi, lúc xây dựng, là nghiêm khắc dựa theo yêu cầu một phần cũng không được sai sót mà làm ra.

"Còn không cần sửa à?" Trương Lam Hà gõ gõ trên bản kế hoạch: "Chính em xem dữ liệu so sánh trên này xem? Hiện tại đến Hứa gia tập, phải tám tiếng. Tám tiếng đó! Thời gian làm việc tiêu chuẩn một ngày cũng chỉ tám tiếng mà thôi. Tám tiếng đều phí ở trên đường, em có còn muốn làm chút việc khác hay không? Coi như là bán rau, vậy sợ là rau cũng héo rồi đi? Nếu là đường hầm xuyên núi, lộ trình trực tiếp giảm bớt đến ba tiếng, đưa sữa tươi cũng tới kịp."

Những cái khác ở Hứa gia tập đều không kém, non xanh nước biếc sản vật phì nhiêu.

Chỉ kém do con đường quá xa, tiêu hao thời gian quá dài, đừng nói măng non nộn trúc ở Hứa gia tập, dù là rau dưa bình thường, dùng xe chở ra, cũng đều héo rồi.

Tuy rằng người ở Hứa gia tập có thể tự cấp tự túc, thế nhưng mấy thứ tốt đó, ở Hứa gia tập lại không bán được giá.

Nếu như có thể đả thông đường núi, đổi thành đường hầm xuyên núi, rút ngắn đường xe, đặc sản Hứa gia tập tuyệt đối có thể mở ra cục diện ở Lan châu.

"Thế nhưng cái này phải có ba triệu dự toán..., còn không bằng trước tiên xây dựng trường học ở Hứa gia tập, nghèo nữa cũng không thể nghèo giáo dục." Khác với Trương Lam Hà suy nghĩ đầu tiên chính là làm giàu làm giàu, Hứa Tư Văn càng thiên về kế hoạch xây dựng nhà trẻ, tiểu học và trường cấp hai Hứa gia tập.

Con cháu Hứa thị bây giờ, phần lớn đều là khi còn bé được trưởng bối giáo dục truyền thống học vỡ lòng, nhưng sau khi lên trường học, liền đứt đoạn mất truyền thống văn hóa, tất cả đều học tập những tri thức hiện đại, Hứa Tư Văn muốn cho giáo dục truyền thống tái hiện ở Hứa gia tập.

Hứa Tư Văn nói ý nghĩ của chính mình cho Trương Lam Hà nghe, loại kiên trì này của y, tuyệt đối là di truyền loại khí khái văn nhân của người nhà họ Hứa.

"Em cũng không phải là không muốn để cho bọn họ làm giàu, nhưng mà sửa đường cần thời gian lâu, tại sao không thể sửa trường học trước? Sửa xong trường học, là có thể mời mấy cụ già trong tộc giảng bài cho con cháu, sớm một ngày dù sao cũng tốt hơn là chậm một ngày mà!"

Kỳ thực Hứa Tư Văn cũng đã ghi nhớ trong lòng từ lâu, mỗi lần trở về nhìn thấy ba sáng sớm dạy tiểu Nữu Nữu, y đều tràn đầy cảm xúc.

Bây giờ người già còn có thể giảng sách cổ truyền thống giáo dục tứ thư ngũ kinh, chính là không nhiều lắm.

"Được rồi!" Trương Lam Hà bị thuyết phục, hấn vươn tay rút bản kế hoạch Hứa Tư Văn nói ra, thả vào chung một chỗ với bản kế hoạch sửa đường.

"Học trưởng?" Hứa Tư Văn không rõ.

"Phí đại lý nhóm thứ hai đã kết sổ rồi, đủ để chống đỡ cho hai hạng mục này đồng thời khởi công." Trương Lam Hà lau mặt một cái: "Em xây lớp học mở trường học của em, anh mở núi xuyên động trải đường hầm, hai ta hai bút cùng vẽ!"

"Có thể được không?" Hứa Tư Văn cũng không biết quá rõ về tài vụ của công ty, những thứ này vẫn luôn là Trương Lam Hà quản, y chỉ là sợ quá miễn cưỡng Trương Lam Hà, dù sao thì công ty còn có một nửa phần của người ta mà.

"Có thể, lần này chính là mười ba triệu đó! Lợi nhuận ròng, anh em chia đều, một người vẫn không thể phân ra hai triệu sao? Sửa đường trực tiếp kết toán toàn bộ, bên phía em có thể sửa nhà trẻ trước, sau đó là tiểu

học, cuối cùng là trường cấp hai, không cần lấy ra một lần, lấy từng phần, có đủ thời gian chờ phí đại lý nhóm thứ ba kết sổ."

"Được!" Hứa Tư Văn thấy Trương Lam Hà thật sự không phải là để phối hợp với y mà tranh thủ tài chính, cũng không già mồm cãi láo.

"Tư Văn, em là muốn cho Hứa gia tập phát triển ngành du lịch hay là ngành đặc sản?" Trương Lam Hà lật qua lật lại bản kế hoạch giai đoạn hai, phát triển tiếp theo ở trên đó có thể nói là đa dạng, cái gì cũng có.

Du lịch, với gốc gác cổ xưa của Hứa gia tập, nơi bảo tồn hoàn hảo Hứa thị tộc, bất luận là khảo cổ hay là hoài cựu, sợ là xin cái chứng nhận di sản văn hóa gì đó cũng đủ tư cách.

Lục sắc, Hứa gia tập bởi vì vị trí hẻo lánh, ba mặt núi vây quanh, một mặt kề nước, là nơi thưa thớt người ở, cho nên non nước nơi này, tuyệt đối là một dải lục sắc không ô nhiễm.

Đặc sản, càng có một cái thiết kế lớn mật, đó chính là tiến hành gia công đặc sản Hứa gia tập sau đó lại xuất bán. Đặc sản Hứa gia tập có lúa nước hương trúc, lá trà Trường Thanh, cá chép đuôi đỏ…

Nghề phụ, chọn trúng chính là rừng trúc thành từng mảnh trên ba mặt núi của Hứa gia tập, bên trong sinh ra không ít thứ tốt, măng trúc, lá trúc, nấm trúc, chuột trúc, còn có các loại rắn, có độc không có độc đều có.

Sau khi xem xong mấy thứ này, Trương Lam Hà quả thực bội phục đám người Ngụy Diên muốn chết rồi, lại nói cái người nghiệp dư là hắn chính là kém quá xa mấy người chuyên nghiệp người ta, người so với người làm người ta tức chết mà!

"Em muốn chọn hết…" Hứa Tư Văn sâu kín nói ra tiếng lòng của chính mình, kết quả y vừa nói ra, Trương Lam Hà liền ngẩng đầu dùng ánh mắt nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống y, Hứa Tư Văn khịt khịt mũi lập tức đổi giọng: "… Nhưng cũng biết cái đó là không thể nào, nóng ruột ăn không hết đậu hủ nóng."

"Cho nên trước tiên từng bước từng bước mà đến đi, anh sửa đường em làm trường học, chờ chuẩn bị xong lại nói." Hứa Tư Văn đúng là nhìn cái gì cũng cảm thấy thích hợp với Hứa gia tập, nhưng mà y không dám hứa chắc tài chính của mình có thể đầy đủ, vẫn là từ từ mà đến đi, chuyện như vậy không vội vàng được.

Lúc trước không phải Vũ Khánh Cương dùng thời gian ba bốn năm, mới khiến cho làng Hổ hoàn toàn thay đổi sao, Hứa Tư Văn cảm thấy mình cũng có thể có thời gian ba bốn năm, không nói Hứa gia tập diện mạo cũ đổi diện mạo mới, nhưng nhất định có thể làm cho người ở đó kiếm thêm được ít tiền, bọn nhỏ có thể học thêm được ít thứ.

Đem bản kế hoạch đã chọn xong đưa lại cho Phùng Tấn Thần, Hứa Tư Văn trở về bộ kỹ thuật dùng sức khai phá mô-đun, y phải mau chóng thăng cấp mô-đun, sau đó có thể có nhiều phí đại lý hơn một chút.

Nghiên cứu phát minh mô-đun giai đoạn ba mắt thấy có thể hoàn tất, Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn vào văn phòng, Bách Lý Hãn Mạc và Trương Lam Hà đều đang ngồi ở trong đó!

"Có chuyện gì?" Hai ngày nay đầy đầu Hứa Tư Văn đều là ký hiệu và ngôn ngữ lập trình, hiện giờ thoạt nhìn cả người ngơ ngơ ngác ngác đặc biệt tiểu bạch.

"Vợ, em đi rửa mặt tỉnh táo trước đi…" Vợ như vậy có thể nói chuyện gì? Có thể đàm luận chuyện gì?

Vũ Khánh Cương đẩy vợ tới phòng rửa mặt, Hứa Tư Văn cũng biết mình không vào trạng thái, cho nên y trực tiếp tắm rửa sạch sẽ!

Chờ y xử lý xong chính mình đẩy cửa đi ra, nhìn thấy chính là ba người ngồi ở trên ghế sa lon vây quanh bàn trà ăn đồ ăn.

Trên khay trà bày bánh kẹp thịt, mì lạnh, bánh bao thủy tiên cùng hai bát hoành thánh.

Về phần mấy loại bánh mì sandwich và hamburger khoai tây chiên thường gặp kia, tuyệt đối sẽ không có!

Bởi vì ông chủ Vũ nói, mấy thứ đó hắn, ăn, không, no!

Ạch, lạc đề …

"Vợ đến ăn chút gì đó lót bụng đi, một hồi chúng ta phải đi thỉnh kinh." Vũ Khánh Cương bưng một bát hoành thánh tươi mới cho Hứa Tư Văn, Tư Văn rất thích mấy thứ có nhiều nước dùng này.

"Đi thỉnh kinh?" Tiếp nhận hoành thánh ngồi ở bên cạnh Vũ Khánh Cương: "Sao đột nhiên lại muốn đi thỉnh kinh? Không nghe mọi người nói gì mà?"

"Em ăn đồ ăn trước, ăn xong anh lại nói." Vũ Khánh Cương sợ nói xong Hứa Tư Văn không nuốt trôi cơm, dứt khoát để y ăn trước lại nói.

Hứa Tư Văn liếc mắt nhìn Trương Lam Hà, phát hiện nhị hóa ăn rất sung sướng, bên cạnh còn có kim chủ cần cù đút thêm, nhìn bộ dạng hẳn không phải là chuyện xấu gì, cho nên Hứa Tư Văn cũng ăn hoành thánh trước.

Chờ Hứa Tư Văn ăn xong rồi, Vũ Khánh Cương mới nói thật với y: "Em có nhớ anh Đỗ đã từng nói với em không? Đỗ Tử Hiên."

"Nhớ." Muốn nói Vũ gia có thể có ngày hôm nay, ngoại trừ vận may nghịch thiên kia, Đỗ Tử Hiên tuyệt đối không thể không kể công.

Tuy rằng bọn họ chưa từng gặp mặt, có điều lúc bày tiệc rượu, người không có tới, nhưng quà cưới thì đưa tới rất sớm.

"Anh ấy gọi điện thoại cho anh, bởi vì cái gì kia của em, bị người ở trên chú ý tới, khiến người ta khó chịu nhất là, móng vuốt đưa ra muốn em đem thành quả cống hiến cho hoàng gia." Vũ Khánh Cương vừa nói đến cái này liền đặc biệt giận, người ở trên nhìn thấy cái gì tốt liền cướp cái đó.

"A?" Hứa Tư Văn có chút há hốc mồm.

"Cậu cứ việc nói thẳng!" Trương Lam Hà lau miệng: "Là đám người chú ba anh nhìn em đỏ mắt, ở phía trên giả thần giả quỷ, với lại cũng liên quan đến xí nghiệp Triệu thị, Triệu Tĩnh chính là ngày ngày ở trong nhà cũ khóc lóc nỉ non tố khổ, trước đây bà ta lấy không ít tiền tài Triệu thị ra lót đường cho ông chú ba tốt kia của anh, hiện tại không còn tiền, Triệu Tĩnh còn sót lại cái gì? Tiểu tam bên ngoài cũng sắp đăng đường nhập thất rồi, bà ta nóng nảy!"

"Bà ta gấp thì kệ bà ta chứ? Liên quan gì tới em?" Hứa Tư Văn có một loại cảm giác nằm cũng trúng đạn.

"Phí đại lý nhóm thứ ba của chúng ta, là do doanh nghiệp đại lý nước ngoài gửi tới, thuần ngoại hối đó! Một trăm ba mươi triệu đó! Có thể không khiến cho người ta chú ý sao?" Trương Lam Hà rất kích động.

"A?" Hứa Tư Văn không cảm thấy có bao nhiêu kích động, học trưởng lại bắt đầu động kinh à?

Đối với Hứa Tư Văn mà nói, không nhìn thấy tiền ở trong tài khoản của mình, dù bạn có nói nhiều hơn nữa, y cũng không cách nào tưởng tượng được, nắm giữ nhiều tiền như vậy là cái cảm giác gì...

Hết chương 153

154. Chương 154: 154. Mâu Thuẫn Thăng Cấp

Đợi đến khi Trương Lam Hà rốt cuộc khiến Hứa Tư Văn ý thức được đó là một khoản tiền tài không có cách nào lường được chứ không đơn thuần là con số, bọn họ đã vào kinh.

Chuyện lần này, nói trắng ra là bởi vì Triệu gia đột nhiên rơi đài, đồng thời dính líu không ít người, trong những người này có vài thân thích bảy quẹo tám cong, cũng giống Trương gia hoặc là tương tự Trương gia, mấy đại nhân vật chính khách rảnh rỗi cực nhàm chán liên thủ, nhất định muốn cho Đông Bắc Hổ, hoặc là nói, cho phần mềm Hà Văn một bài học.

Mâu thuẫn thăng cấp!

Vốn là chuyện này không náo động đến bao lớn, bất đắc dĩ Đông Bắc Hổ cũng không phải ngồi không, lúc Ngụy Diên mới vừa tiếp nhận Đông Bắc Hổ, liền xếp đặt một đại bản doanh trong kinh thành cho Đông Bắc Hổ, dùng khoản tiền lớn mua đất, mua phòng ở, mở cửa hàng, dù sao thì ở Đông Bắc Đông Bắc Hổ làm bao lớn, ở kinh thành cũng không làm nhỏ hơn bao nhiêu, có điều kinh thành nhân tài đông đúc, Đông Bắc Hổ vẫn cứ mở một đường máu đến, chiếm một vị trí, đã đủ cho Ngụy Diên thi triển, ngược lại cũng không hạ uy phong của Đông Bắc Hổ.

Chưa từng nghĩ tới, có một ngày, nước cờ này còn có thể tạo được tác dụng.

Bọn họ xem thường Đông Bắc Hổ, hoặc là nói năng lực của Vũ Khánh Cương; lập tức lại bị mấy lão học giả trong viện nghiên cứu khoa học trả thù!

Nguyên nhân là mấy ổng xem trọng Hứa Tư Văn!

Hứa Tư Văn là một trong số những nhân tài không nhiều lắm trong mấy năm gần đây dùng thành quả khoa học kỹ thuật tạo ra ngoại hối giá trên trời, làm sao có khả năng cứ để người ta đối xử với y như vậy chứ?

Mặc dù bọn họ không quen biết, nhưng cũng không trở ngại mấy ổng hỗ trợ giữ gìn, bởi vì mọi người đều là dựa vào trí tuệ ăn cơm!

"Ngày hôm nay, cậu có thể cường thủ hào đoạt thành quả nghiên cứu khoa học của Hứa Tư Văn, ngày mai, cậu có thể vì một thứ có giá trị càng cao hơn, mà đem mấy người chúng tôi đạp ở dưới chân tùy ý lãng phí!" Đây là viện trưởng viện nghiên cứu khoa học đương nhiệm Cao Khách, trên hội nghị hàng quý của hạ nghị viện, đối với bốn thành viên hạ nghị viện đưa ra đề nghị, phẫn hận mà cuồng nộ vỗ bàn rống lên.

Cao Khách là ai?

Rất nổi danh!

Hoàng đế Long Hoa chính là minh quân do ông dạy nên, từ khi còn bé vỡ lòng, đến tốt nghiệp đại học, Cao Khách vẫn luôn là lão sư phụ đạo của hoàng đế Long Hoa, cũng không phải là giảng viên trong trường học được hoàng đế Long Hoa gọi là "thầy", chỉ có Cao Khách, mới được hoàng đế Long Hoa quy củ cung kính tôn xưng một tiếng "lão sư".

Xưng hô của Cao Khách ở giới chính trị, chính là "đế sư" có thể thể hiện thân phận của ông nhất.

Ông là một trong ba mươi thành viên của thượng nghị viện, từ lúc còn trẻ, ông chính là đi làm ở viện nghiên cứu khoa học, kiêm nhiệm lão sư phụ đạo của Hoàng thái tử.

Sau đó hoàng đế Long Hoa học thành đăng cơ, ông liền trực tiếp trở về viện nghiên cứu khoa học, một đầu đâm vào âu yếm sự nghiệp nghiên cứu khoa học, ngay cả hoàng đế Long Hoa cũng không dễ dàng thấy được cái bóng của vị lão sư này.

Sở dĩ cho lão sư một cái thân phận thành viên thượng nghị viện, chỉ là để lão sư có thể tiện ra vào, với lại không cho người khác xem thường, khi dễ ông.

Thuận tiện chiếm một cái danh ngạch trong thượng nghị viện, một khi hoàng đế Long Hoa có chuyện gì cần giúp một tay, Cao Khách khẳng định không chút do dự chống đỡ cho học sinh của mình!

Vốn dĩ Cao Khách không quan tâm cục diện chính trị như vậy, ông chỉ là một học giả, một học giả yêu nghiên cứu khoa học, cục diện chính trị và vân vân, đều là được chăng hay chớ, không qua được thì liền tìm hoàng đế học sinh xử lý.

Nhưng mà lần này lại nghe thằng nhóc Đỗ gia nói, có người ức hiếp học giả, muốn cướp đoạt thành quả nghiên cứu khoa học để bản thân sử dụng, nghe đâu cũng đã phái gián điệp thương mại qua, muốn trộm cướp dữ liệu! Kết quả trộm cướp không thành mà lại còn sinh ra sóng lớn…

Đỗ Tử Hiên nói hàm hàm hồ hồ, hắn cũng chỉ là nghe nói, cũng không có đi nghiêm túc để ý cầu chân tướng và vân vân, cho nên không thể xác định rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Chính bởi vì cái thái độ "hàm hàm hồ hồ" này, lão bướng bỉnh Cao Khách liền tự mình đi thăm dò một chút, ông là ai chứ? Có việc thì đệ tử phải lao lực nha!

Hoàng đế Long Hoa không thể tự mình đi, thế nhưng thủ hạ phía dưới cũng không phải nuôi ăn cơm không, cũng không cần thông báo một tiếng với hoàng đế, trực tiếp liền đi làm trợ thủ cho lão gia tử.

Lão gia tử xem xong môt xấp tư liệu, trực tiếp lướt đến hội trường làm hội nghị quý của hạ nghị viện, sau đó giống như một lão rồng bị chọc giận phun một trận lửa, đốt hạ nghị viện thây chất đầy đồng...

Nơi có người thì có giang hồ.

Câu nói này quá có triết lý.

Vốn là xấu xa giữa mấy thành viên hạ nghị viện, kết quả chọc giận Cao lão gia tử Cao Khách, lão gia tử cũng có kẻ địch giai cấp, lập tức liền nhảy ra đánh lôi đài với lão gia tử, lúc này tốt rồi, thượng nghị viện và hạ nghị viện gần như loạn thành một nồi cháo, không quá hai ngày liền tuôn ra hạn mức ngoại hối của công ty phần mềm Hà Văn, bởi vậy, Hứa Tư Văn thành thịt Đường Tăng trong mắt yêu ma quỷ quái.

Đỗ Tử Hiên chỉ lo bọn Vũ Khánh Cương không có chuẩn bị bị người ta đánh trở tay không kịp, không ngừng mật báo cho bọn họ, còn kiến nghị bọn họ đến kinh thành một chuyến, ít nhất ở đây có thể quen biết mấy người, lôi kéo một ít quan hệ làm thành mạng lưới bảo vệ cho mình!

Kỳ thực Đỗ Tử Hiên không nói, Vũ Khánh Cương cũng phải đến một chuyến, Trương gia làm việc quá thiếu đạo đức, bách hóa Đông Bắc Hổ của Vũ Khánh Cương mới vừa bắt đầu kinh doanh, Trương gia liền tìm nhà cung ứng của bách hóa Đông Bắc Hổ, giống như Vũ Khánh Cương đối xử với xí nghiệp Triệu thị, chặt đứt nguồn cung cấp, tình nguyện bồi thường phí vi phạm hợp đồng gấp nhiều lần, cũng không cung ứng hàng hóa cho bách hóa Đông Bắc Hổ bán ra.

"Vậy anh vẫn ngồi ở nơi này làm gì? Còn không nhanh chóng nghĩ biện pháp đi?" Trước đây Hứa Tư Văn không nghĩ tới sẽ phát sinh phản ứng dây chuyền như vậy, chờ y biết nguyên nhân và hiện trạng của sự việc, cả người đều không ổn.

Đặc biệt là tới kinh thành, Vũ Khánh Cương liền dẫn bọn họ vào khách sạn, chuỗi khách sạn Đông Bắc Hổ... Đây là mấy người Ngụy Diên kiếm lời từ gia sản Triệu gia, trực tiếp mở ra một chuỗi khách sạn cho Đông Bắc Hổ, sau này bọn họ ăn cơm tụ hội ca hát nghỉ chân, đều ở trong tiệm nhà mình, đỡ cho ông chủ bị người ta mang đi.

Trước đây khách sạn Hồng Trình ở tân thành Lan châu, Vũ Khánh Cương dùng khoản tài chính ở nước ngoài của Triệu Thục Đình, cùng Bách Lý Hãn Mạc mua lại sản nghiệp Chung gia, sau đó trực tiếp sửa lại tên, thay đổi bảng hiệu, cũng không tân trang trang trí, lắc mình biến hóa, thành chuỗi công ty hữu hạn ăn uống chi nhánh Lan châu dưới trướng Đông Bắc Hổ do tập đoàn tài chính Đông Bắc Hổ độc quyền quản lý.

Câu cuối cùng đọc xong có cảm giác gì?

Dù sao thì sau khi Ngụy Diên nói cho Vũ Khánh Cương nghe xong, Vũ Khánh Cương hung hăng thay hắn ta thở ra một hơi...

"Gấp cái gì?" Vũ Khánh Cương căn bản là không động đậy: "Nếu tới thì anh có chạy cũng không được, còn không thì anh có cuống cầu cũng không được!"

"À há!" Hứa Tư Văn vươn tay liền nhéo mặt Vũ Khánh Cương một cái: "Da mặt này lại dày hơn không ít, ở chỗ này giả bộ nhà triết học cái gì hả!"

Vào giờ phút này, hai người đang ở trong phòng tổng thống tầng hai mươi mốt ở khách sạn Đông Bắc Hổ tại kinh thành, tầng hai mươi mốt là tầng cao nhất của căn khách sạn này.

Không có bốn mươi, năm mươi tầng mới mẻ độc đáo hoa lệ, cũng không có hơn trăm tầng như ở trên mây, đây là một loại cao cấp khiêm tốn.

"Vợ tha mạng mà!" Vũ Khánh Cương hi hi ha ha náo loạn một hồi lâu với Hứa Tư Văn ở trên giường, mới ôm Hứa Tư Văn tỉ mỉ giải thích với y: "Anh xem như là nhìn ra rồi, mở cửa hàng bán lẻ đi, nguồn cung cấp không thể nắm ở trong tay người khác, phải nắm trong lòng bàn tay của chính mình mới có thể yên tâm, không thì em xem Triệu gia xem, lại xem chúng ta, rất dễ dàng bị người khác bắt chẹt."

Hứa Tư Văn thật sự không muốn phun tào hắn nữa, thật sự, bách hóa Đông Bắc Hổ ở trong miệng Vũ Khánh Cương chỉ là cái "cửa hàng bán lẻ"…

"Nhưng mà bây giờ người ta nắm chặt nguồn cung cấp hết rồi, giống như chiêu mà anh đối phó với Triệu gia, sổ vay tiền tháng chạp còn phải nhanh nha!" Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương một chút dáng vẻ gấp gáp cũng không có, liền biết hắn hẳn là có hậu chiêu.

"Dùng một lần, gọi là xuất kỳ bất ý (tấn công nhân lúc người ta không phòng bị), dùng hai lần, liền thành lấy thứ mà người ta bỏ ra… Ôi!" Vũ Khánh Cương vừa đắc ý, trên miệng sẽ không giữ được cửa.

Hứa Tư Văn nhéo miệng hắn một cái: "Nói chuyện cẩn thận, lại dám nói chuyện không qua đại não, liền nhéo sưng miệng không giải thích."

Hứa Tư Văn biết mình so sức lực thì không sánh bằng Vũ Khánh Cương, cho nên y chưa bao giờ cùng Vũ Khánh Cương tích cực đến cùng, thế nhưng cũng có biện pháp trừng trị hắn, đó chính là nhéo hắn!

Y không nhéo nhiều thịt, y chỉ nhéo da, một tí tẹo như thế thôi!

Chỉ cần chiêu ấy, Vũ đại lão hổ lập tức liền khuất phục, hắn trồng dâu tây cho vợ, vợ liền nhéo ra chút đậu tím cho hắn…

"Ha ha ha…" Vũ Khánh Cương cười khúc khích chịu tội, nói dự định của hắn với Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn nghe xong quả thực bội phục Vũ Khánh Cương muốn chết rồi!

"Người khác đều nói anh xuất thân nhà quê làm người thành thật, liền cảm thấy tiền của anh dễ kiếm, tiêu chuẩn người ngốc nhiều tiền, hiện tại em nhìn ra rồi, anh chính là nhân vật giả heo ăn thịt hổ!"

"Nếu anh thật sự là người không có đầu óc, đã sớm bị người ăn đến vụn xương cũng không còn rồi!"

Vũ Khánh Cương không sợ để cho vợ biết chút tâm tư tính kế này của mình, không phải vợ cũng có sao?

Nhân vô thập toàn.

Trương Lam Hà làm người hợp tác duy nhất của Hứa Tư Văn, lại là người phụ trách đối ngoại ở công ty phần mềm Hà Văn, vừa tới kinh thành đã có mấy cuộc điện thoại gọi tới.

Đoàn người không có bất kỳ hành động gì, bắt đầu từ khi xuống phi cơ, liền vùi người ở khách sạn Đông Bắc Hổ, để làm người khác ghê tởm, Vũ Khánh Cương trực tiếp bảo khách sạn Đông Bắc Hổ treo bảng tạm thời sửa chữa, tạm thời ngừng kinh doanh chỉnh đốn nội bộ, không mở cửa làm ăn, thứ cho không tiếp đãi!

Vừa đóng cửa lớn, cửa trong vừa khóa, từ bên ngoài nhìn vào trong, ngay cả cái bóng quỷ cũng khôg thấy, muốn tìm một người hỏi một chút tình huống cũng tìm không ra!

Có mấy người xa lạ luôn luôn lẩn quẩn ở ngoài cửa lớn khách sạn Đông Bắc Hổ, nhưng mà không vào được cũng không nhìn thấy người đi ra.

Hành động này khiến những người vẫn luôn âm thầm chú ý bọn họ sờ không thấy đầu mối, không hiểu là tình huống thế nào?

Hứa Tư Văn ngược lại dùng mạng internet làm việc từ xa với bọn Mai Cảnh, hắn không bị chậm trễ, nhưng người bên ngoài vẫn luôn để ý hắn thì lại bị chậm trễ không chịu nổi.

Ngày thứ ba Vũ Khánh Cương vào kinh, tìm Đỗ Tử Hiên ăn cơm, thuận tiện cũng cho Đỗ Tử Hiên gặp vợ hắn Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn cũng muốn gặp vị Đỗ tiên sinh này, Vũ Khánh Cương rất sùng kính hắn ta, mà Hứa Tư Văn cũng rất cảm tạ sự quan tâm của Đỗ Tử Hiên với Vũ gia trong những năm này.

Đỗ Tử Hiên tới một mình, ngay cả tài xế cũng không mang theo, cũng không hẹn với Vũ Khánh Cương ở khách sạn lớn gì, cứ khách sạn Đông Bắc Hổ, bảo đầu bếp của bọn họ làm vài món ăn vùng Đông Bắc là được.

Nay Đỗ Tử Hiên đã sớm rút đi sự ngây ngô đầy người, một chính khách thành công, chính là hình tượng bây giờ của Đỗ Tử Hiên.

Nhưng chung quy là tình cảm của hắn ta đối với Vũ gia khác biệt, cho tới giờ, Đỗ Tử Hiên luôn cảm thấy là mình ké vận may của Vũ Khánh Cương, mới có thể một đường đều xuôi gió xuôi nước thăng chức tới kinh thành.

Cho nên ở trước mặt người ngoài vẫn luôn treo cái mác cháu đích tôn Đỗ gia, đối với Hứa Tư Văn được Vũ Khánh Cương mang tới, lại vui vẻ ra mặt tự giới thiệu mình: "Xin chào, tôi là Đỗ Tử Hiên, cậu cứ giống như Cương tử, gọi tôi một tiếng anh Đỗ đi."

Hết chương 150

155. Chương 155: 155. Đỗ Tử Hiên

"Anh Đỗ." Hứa Tư Văn biết nghe lời phải.

"A!" Đỗ Tử Hiên nhanh chóng lấy ra một bao tiền lì xì kín đáo đưa cho Hứa Tư Văn: "Cho, anh Đỗ cho tiền lì xì đổi xưng hô."

Hứa Tư Văn: "…!"

"Anh Đỗ cho thì cầm đi!" Vũ Khánh Cương thay Hứa Tư Văn nhận lấy nhét vào túi Hứa Tư Văn, quay đầu da mặt thật dày hướng về phía anh Đỗ đặc biệt hăng hái hô một tiếng: "Anh Đỗ!" Sau đó duỗi móng vuốt ra.

"Cho cậu…!" Đỗ Tử Hiên cong tay liền búng vào đầu Vũ Khánh Cương: "…tiền lì xì!"

Vũ Khánh Cương ôm đầu kêu ngao ngao.

Hứa Tư Văn có thể coi là nhận thức được, giao tình giữa Vũ Khánh Cương và Đỗ Tử Hiên, sợ là còn sâu đậm hơn rất nhiều so với y nghĩ.

"Đỏ không?" Vũ Khánh Cương ủy khuất ngồi ở bên cạnh vợ, cho vợ xem trán mình như thế nào. "Đỏ, đặc biệt đỏ!" Hứa Tư Văn lại không có lương tâm còn bồi thêm một cú, nước mắt Vũ Khánh Cương thiếu chút nữa bị búng chảy ra luôn.

Đỗ Tử Hiên cười ha ha không dừng được, cái bụng đã có chút phát tướng rung rung lên đặc biệt buồn cười. "Anh Đỗ anh có thể đừng cười không, còn cười nữa thì anh còn muốn cái bụng của mình không hả?" Vũ Khánh Cương khinh bỉ liếc mắt nhìn bụng Đỗ Tử Hiên. "Cái này có quan hệ gì với bụng của anh?" Đỗ Tử Hiên giống như bị người ta nhấn nút tạm dừng, tiếng cười lập tức đứt đoạn, nỗ lực hít hít, để cho cái bụng mình thoạt nhìn nhỏ một chút, mấy năm gần đây hắn quyền cao chức trọng, việc cũng nhiều, rèn luyện thiếu, ăn càng được hơn, kết quả là nuôi ra bụng bia.

Trước đây không để ý cỡ nào, nhưng khi nhìn Vũ Khánh Cương cũng là người ba mươi, nhưng thoạt nhìn vẫn như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt năm đó, thân cao mã đại thân thể thật tốt!

Quá ghen tỵ có được không? "Anh còn cười nữa, em sẽ tìm người hầm tổ yến máu hươu cho anh đó."

"Tổ yến hầm máu hươu?" Đây là phối hợp kiểu gì vậy? Hứa Tư Văn đặc biệt không rõ.

"Chưa từng nghe nói à?" Đỗ Tử Hiên cũng không hiểu, cho dù hắn không ăn khắp sơn trân hải vị thiên hạ, tuy nhiên tuyệt đối không thiệt thòi cái miệng, tổ yến từng ăn qua, máu hươu cũng từng hưởng qua, thế nhưng hai cái gộp lại, hắn chưa từng biết. "Nghe nói dưỡng thai cực kỳ tốt." Lúc Vũ Khánh Cương nói, còn cố ý liếc bụng bia của Đỗ Tử Hiên môt cái.

Đỗ Tử Hiên: " …!"

Mọe kiếp!

Vũ Khánh Cương!

Đồ thâm độc mi!

Hứa Tư Văn đã cúi đầu, vai luôn run run…

Sau khi Đỗ Tử Hiên liên tiếp thưởng cho Vũ Khánh Cương hai phần "tiền lì xì", lúc này Vũ Khánh Cương mới thành thật, Đỗ Tử Hiên ở một bên nhìn Hứa Tư Văn có chút đau lòng xoa trán cho Vũ Khánh Cương. "Tư Văn đừng để ý tới hắn, cái đồ không biết xấu hổ, thiếu đánh!"

"Không phải là em đột nhiên gặp anh Đỗ, kinh ngạc sao?" Vũ Khánh Cương còn kêu oan với Đỗ Tử Hiên: "Anh nói xem anh vốn là một cán bộ ngay ngắn bao nhiêu? Hiện tại sao lại hủ bại đến mức bụng phình ra luôn vậy?"

"Cái này anh có thể khống chế sao? Cậu ít ở chỗ này bôi nhọ anh đi!" Đỗ Tử Hiên cũng không phản ứng cái tên mặt bự Vũ Khánh Cương, quay đầu trò chuyện với Hứa Tư Văn: "Tư Văn, thứ kia của em, đã xin độc quyền rồi, coi như là có người muốn cường thủ hào đoạt, chỉ cần em không đồng ý nhượng lại, người khác chính là lửa lan đến nhà cũng không có biện pháp! Cho nên em nhất định phải ổn định, bên viện nghiên cứu khoa học có viện trưởng Cao, ai cũng không qua nổi lão nhân gia ông ấy đâu, cậu đừng sợ, người khác lợi hại, chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt."

"Em biết rồi anh Đỗ, từ đầu tới cuối vật này đều là thuộc về em, cống hiến gì đó em còn chưa có giác ngộ cao như vậy, hơn nữa bọn họ nói, em liền nhất định phải nghe sao? Nếu là hoàng đế bệ hạ thật sự muốn, chỉ cần hắn tự mình mở miệng nói với em, em sẽ không nói hai lời hai tay dâng tặng!" Lời nói của Hứa Tư Văn, khiến hai mắt Đỗ Tử Hiên đều sáng lên: "Nhưng mà người khác, vẫn là có bao xa thì cút bao xa đi."

"Nói thật hay!" Đỗ Tử Hiên kích động, sở dĩ hắn gấp gáp gọi Vũ Khánh Cương mang Hứa Tư Văn vào kinh, chính là sợ Hứa Tư Văn không chịu nổi áp lực, thật sự thỏa hiệp, như vậy bên phía bọn họ chống đỡ thời gian dài như vậy liền thành một hồi chuyện cười.

Người của Trương gia tại sao lại muốn nguồn lực này chứ?

Đều là vì giới cao tầng ở bên trên bây giờ đang đánh một cuộc chiến tranh đoạt, người phía dưới cũng bị gây sức ép không được yên tĩnh, kỳ chuyển giao quyền lực hai mươi năm, Đỗ Tử Hiên vì bảo vệ Đỗ gia, hoặc nói là vì sau đó có thể đứng lên lần nữa, thành vật hy sinh của Đỗ gia, vừa bị điều tới Đông châu chính là lâu tới mười năm, nếu không phải dựa vào gió đông của Vũ gia, hắn còn có thể bay lên mây xanh, chuyển về kinh thành hay không, vẫn chưa biết đâu.

Mà ngày hôm nay sau hai mươi năm, lại một lần nữa chuyển giao quyền lực, Đỗ Tử Hiên không muốn lại bị hy sinh nữa.

Đặc biệt là lần này liên lụy còn rộng hơn so với lần trước, lại dính đến đồ vật càng nhạy cảm hơn, hắn không thể không trù tính vì mình và vì người quen của mình. "Cũng xin anh Đỗ nói với em và Cương tử một chút, trong kinh đến tột cùng là tình huống thế nào? Bọn em vốn đang êm đẹp ở Lan châu, đột nhiên lại làm cho người ta theo dõi?" Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương không nói là mù mịt về kinh thành, nhưng cũng không xê xích gì nhiều, có vài việc không biết rõ ràng, vẫn là trực tiếp thỉnh giáo người định cư là Đỗ Tử Hiên đến nói một chút. "Nói đến cái này hả, vậy thì rất dài…"

Ba người một bên hưởng thụ mỹ thực, uống rượu, một bên trao đổi thông tin cho nhau.

Đầu tiên là Đỗ Tử Hiên nghe Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn nói, sau đó lại là hắn nói với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn về tình huống trong kinh. "Anh cũng nghe người ta nói, Trương gia làm khó coi như vậy, chủ yếu là đường dây tài chính nhà bọn họ xảy ra vấn đề, trước đây Triệu gia còn có thể chống đỡ một ít tài vụ cho bọn họ, nhưng Triệu gia bị các cậu đấu sập, Trương gia liền không thể không nghĩ tới việc mở ra lối riêng, tìm con đường kiếm tiền!"

"Trương gia đã sa đọa đến mức độ này sao?" Hứa Tư Văn quả thực cảm thấy thật khó có thể tin, Trương gia là nhà ai chứ? Bao nhiêu đời từ thương nghiệp tham gia vào chính trị, nói thế nào mà đứt đường dây liền đứt đường dây vậy? "Có vài người, chính là quá tự cho là đúng, đắc tội với người không nên đắc tội, đáng đời bị người ta ra tay trừng trị, kết quả tốt chính là còn sót lại danh tiếng, kết quả không tốt liền trực tiếp đi vào quá khứ!" Đỗ Tử Hiên gắp một đũa rau trộn ăn. "Vậy nhà tụi em là bị người khác liên lụy à?" Vũ Khánh Cương nghe thế nào cũng cảm thấy mình là người vô tội bị dính líu. "Cậu cũng đừng nói như

vậy, chỉ bằng siêu thị Đông Bắc Hổ kia của cậu, chen đẩy chuỗi siêu thị Thiên Gia của Trương gia ra, người ta liền có lý do ngáng chân cậu rồi." Trương gia cũng có người nhà làm thương nhân, siêu thị Thiên Gia chính là sản nghiệp Trương gia, chẳng qua là treo ở trên danh nghĩa của anh họ để quản lý, bởi vì người có quan hệ huyết thống trực hệ với quan viên thì không thể buôn bán, để phòng ngừa nghiệp quan cấu kết. "Hắn cắt đứt nguồn cung cấp của em, đó đều là thứ em chơi còn thừa lại thôi, nhưng tiện nghi của em cũng không dễ chiếm đâu." Ấn tượng của Vũ Khánh Cương đối với Trương gia vẫn luôn lẩn quẩn dưới đáy vực, nói chuyện càng không để lại khẩu đức.

Bạn đang ?

Đỗ Tử Hiên rất hiểu biết Vũ Khánh Cương, biết Vũ Khánh Cương không phải là người chịu thiệt, cho nên đối với Vũ Khánh Cương hắn ngược lại là cực kỳ yên tâm.

Náo nhiệt ăn cơm, nói chuyện, trước khi đi, Đỗ Tử Hiên nhìn nhìn Hứa Tư Văn, cuối cùng vỗ vỗ vai Vũ Khánh Cương: " Người anh em, được, ánh mắt tốt hơn so với anh Đỗ cậu!"

"Khẳng định mạnh hơn anh." Vũ Khánh Cương khoe khoang ôm vai Hứa Tư Văn, đắc ý đắc ý giơ giơ cằm với Đỗ Tử Hiên: "Bye bye ngài nhé!" Đỗ Tử Hiên tức nghẹn, lên mũi lên mặt à? Vừa tới kinh thành liền gây sự với hắn đúng không?

Ai biết Hứa Tư Văn cũng mỉm cười khoát tay với Đỗ Tử Hiên: "Hẹn gặp lại anh Đỗ!" Đỗ Tử Hiên nghẹt mặt, chỉ phải nói với cặp chồng chồng này: "Hai người được, thật sự không phải người một nhà, không vào cùng một cửa!" Đỗ Tử Hiên hùng hùng hổ hổ rời đi, Vũ Khánh Cương giống như đại tướng quân chiến thắng mà che chở vợ đi vào cửa khách sạn, vừa lúc đó có người chạy về hướng cửa chính khách sạn bên này, vừa chạy vừa kêu: "Chờ một chút!" Hứa Tư Văn quay đầu nhìn lại liền nhíu mày, không phải một người, mà là mấy người từ phương hướng khác nhau chạy qua phía khách sạn bên này, rõ ràng khách sạn Đông Bắc Hổ đã dựng bảng nói tạm dừng kinh doanh ở ngoài cửa rồi.

Vũ Khánh Cương lại ngay cả đầu cũng không quay lại, kéo vợ đi về phía thang máy. "Có người đến!" Hứa Tư Văn không thể không nhắc nhở ông chủ Vũ một tiếng, bởi vì mấy người kia chạy còn rất nhanh, mắt thấy liền muốn vọt qua. "Tới thì tới thôi? Dù sao cũng không vào được cửa."

Hứa Tư Văn: " …??"

Có điều sau đó Hứa Tư Văn liền rõ ràng ý tứ của Vũ Khánh Cương.

Cửa lớn đại sảnh cũng không phải cửa kính xoay tròn lưu hành, mà là cửa kính chống đạn kéo trái phải đóng lại, ngoại trừ tường chịu lực và cột trụ, những nơi còn lại đều dùng bố cục cửa sổ sát đất, nói như vậy ban ngày lúc có mặt trời, nơi này có thể không cần bật đèn, bớt tiền điện…

Hai người xông lên trước nhất, còn chưa đợi sờ tới chốt cửa, cửa liền tự động đóng, lại, rồi!

Bởi vì xông quá mạnh, người trực tiếp đập lên cửa kính cái "ầm"!

Cả người đều đập lên!

Trước khi thang máy đóng lại, hình ảnh cuối cùng mà Hứa Tư Văn nhìn thấy rất đặc biệt, chính là vài cái mặt dán sát lên cửa kính bị thay đổi hình dạng…

Buổi tối Vũ Khánh Cương gọi mấy cú điện thoại ra ngoài xong, cũng có điện thoại gọi trở về, Hứa Tư Văn ở trên mạng hỏi tình hình công ty, Mai Cảnh trả lời y: "Bởi vì anh và Trương tổng đều không làm việc đàng hoàng, em liền cho chính mình và bọn họ nghỉ hết rồi!" Được rồi, công ty không có người tâm phúc, lại sợ người lạ thị phi, còn không bằng trực tiếp nghỉ hè thả lỏng một chút, chờ qua đoạn phong ba này, rồi đi làm lại.

Phùng Tấn Thần liên hệ Hứa Tư Văn, nói cho y biết bên phía Hứa gia tập đã bắt đầu quy hoạch, bảo y không cần nghĩ ngợi.

Bên phía ba Hứa mẹ Hứa và Vũ gia cũng dồn dập liên lạc, Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương ăn ý không đề cập với người nhà mấy chuyện lung ta lung tung đó, không muốn để cho bọn họ lo lắng sợ hãi theo, chỉ nói là hai người vào kinh làm việc, vừa vặn Hứa Tư Văn còn chưa từng vào kinh chơi, cho nên phải ở thêm mấy ngày.

Hứa Gia Văn liên lạc tin tức với Hứa Tư Văn, nói với y rằng bên trường tiểu học có đơn vị sự nghiệp công ích đến thăm dò, bảo là muốn hỗ trợ giúp đỡ…

Hứa Tư Văn nhìn anh hai Hứa gia giữa những hàng chữ không che giấu được cao hứng, trong lòng cũng cảm thấy mình làm không tệ.

Tự mình khen mình một cái.

Sau khi trở về cũng không biết Đỗ Tử Hiên làm cái gì, buổi tối liền gọi điện thoại cho Vũ Khánh Cương, hai người blablabla nói chuyện có hơn một giờ, sau khi Vũ Khánh Cương cúp máy, nhìn điện thoại di động tỏa hơi nóng cười đặc biệt "hàm hậu"…

Hết chương 155

156. Chương 156: 156. Anh Xác Định Đây Là Mẹ Anh?

Vũ Khánh Cương làm ông chủ Đông Bắc Hổ, tự mình định ngày hẹn tất cả nhà cung ứng, ngồi ở trong phòng họp, một trăm hai mươi tám nhà cung ứng, lần đầu tiên nhìn thấy ông chủ truyền kỳ của tập đoàn Đông Bắc Hổ ông chủ Vũ Vũ Khánh Cương.

Ông chủ Vũ mặc áo thun ba lỗ quần cộc hoa, dưới chân đạp dép lào, trên đầu đội cái nón cỏ lớn, trên cổ mang theo khăn mặt, một tay mang theo bình nước khoáng đựng đá vụn, một tay nắm cái quạt cói dùng sức phe phẩy.

Một người trẻ tuổi văn văn nhã nhã đi theo phía sau, thái độ người trẻ tuổi đặc biệt không tốt hô quát ông chủ Vũ: "Đã nói không cho anh uống nước đá, dù là ướp lạnh cũng chỉ miễn cưỡng được, nhiệt độ bình thường là tốt nhất, cái dạ dày cứng như sắt thép của anh đến già sẽ rỉ sắt đó!"

"Nước ấm uống không đã khát mà!" Vũ Khánh Cương cầm lấy khăn mặt lau lau mồ hôi, ném mũ rơm lên trên bàn hội nghị, vặn nước khoáng ra ào ào uống một nửa xuống, còn hít hà một cái biểu thị cực kỳ sảng khoái!

Hứa Tư Văn cầm hai bình nước khoáng, đều là nhiệt độ bình thường, lấy một bình trong đó vặn ra, liền đổ vào trong bình nước của Vũ Khánh Cương, trung hoà một chút dù sao cũng tốt hơn là lạnh như băng, Vũ Khánh Cương tự cảm thấy có dạ dày vô địch, chỉ sợ đến già bệnh tật gì cũng đều tìm tới, Hứa Tư Văn phòng ngừa chu đáo bắt đầu từ bây giờ liền bồi dưỡng cho Vũ Khánh Cương dưỡng sinh.

Vốn là trường hợp ngày hôm nay y không nên xuất hiện, nhưng Vũ Khánh Cương nói lập tức xong việc, sau đó hai người bọn họ đi dạo tứ đại thương quyển* bát đại thương phố nổi danh ở kinh thành.

*Thương quyển: các cửa hàng lấy một vị trí làm trung tâm, từ nơi đó phát triển dọc theo một phương hướng và khoảng cách nhất định. Tóm lại là một nơi các cửa hàng tập trung, cũng giống như thương phố.

Vũ Khánh Cương lựa chọn thời gian buổi chiều gặp mấy tên ngốc chủ động cho không tiền đó, buổi tối liền dẫn vợ đi tản bộ.

"Cái đó, đến điểm danh, bên phía tài vụ chuẩn bị kỹ càng, máy tính tiền quẹt thẻ cắm điện vào, mọi người đừng lo lắng, gọi tên thì tới xem hợp đồng một chút, nên bồi thường bao nhiêu tiền trong lòng mấy người đều biết nhỉ, nhanh bồi thường tiền từ đây bọn tui liền đổi nhà cung ứng khác, huề nhau rồi!" Vũ Khánh Cương một chút ý tứ uyển chuyển cũng không có, thốt ra lời thẳng thắn rõ ràng lại lời ít mà ý nhiều, bảo mấy nhà cung ứng vi phạm hợp đồng bồi thường phí vi phạm, hủy bỏ hợp đồng.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tư Văn nhìn thấy Vũ Khánh Cương trực diện với người ngoài, hoặc là nói, là lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Khánh Cương nói chuyện làm ăn.

So với loại phương thức đàm phán đẩy tới đẩy lui anh tới tôi đi đánh thái cực trong ấn tượng, Vũ Khánh Cương khí thế giống như tên tập đoàn của hắn vậy, thủ đoạn theo lời Đông Bắc mà nói, chính là giòn vang!

Mấy nhà cung ứng tám phần đều không ngờ cái người Vũ Khánh Cương này vừa đến liền trực tiếp muốn tiền, một chút giữ lại cũng không có, càng khỏi nói ăn nói khép nép nâng rất nhiều tiền mặt xin bọn họ thực hiện hợp đồng cung ứng cho Đông Bắc Hổ như trong tưởng tượng.

Loại xu thế phát triển này không đúng rồi?

"Vũ tiên sinh, tôi là..." Có người sửng sốt sau đó muốn mở miệng nói gì đó, ít nhất bọn họ không thể để cho Vũ Khánh Cương nắm mũi dẫn đi đi? Hắn nói bồi thường phí vi phạm hợp đồng liền bồi thường à? Tuy rằng phí bồi thường vi phạm hợp đồng của bọn họ không phải lấy ra từ túi của mình, nhưng mà có tổn hại với danh tiếng thương nghiệp đó!

Không nói một chút không giải thích một phen, danh tiếng thương nghiệp không phải là dễ tích góp đâu!

"Đừng phí lời, nhanh nhanh đi, bên đây tui còn không có thời gian đây nè!" Vũ Khánh Cương trực tiếp chặn lời nhà cung ứng chưa kịp mở miệng nói, người của phòng tài vụ dẫn tới đây cũng là nhân tài, dẫn người cầm đồ vật ấn máy tính, luật sư Trương Triêu Dương thật sự không có khiến mức lương cao của Vũ Khánh Cương trả không công, một tay cầm hợp đồng, một tay chống nạnh gọi tên.

Trước tiên gọi đơn vị sau đó gọi người, báo ra phí bồi thường vi phạm hợp đồng, trả tiền, rời đi!

Bốn bước xong việc!

Hứa Tư Văn không biết công ty khác có hiệu suất làm việc nhanh như vậy hay không, thế nhưng công ty phần mềm Hà Văn của y và Trương Lam Hà khẳng định không có!

Không tới một tiếng, đã xong!

Vũ Khánh Cương đứng dậy xoay xoay lưng: "Vợ, đi, chúng ta đi ra ngoài tản bộ một chút!"

"Đi thôi." Hứa Tư Văn đứng dậy, cầm chai nước khoáng không đậy nắp mình mang tới, không quay đầu lại đi ra ngoài: "Nhớ kỹ cầm nước của anh, dám đổi thành đá thử xem!"

Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn cầm đi mà không đổi.

Vừa nãy Trương Triêu Dương mang vào mấy bình nước đá, lúc này nhân viên công tác uống đều đặc biệt giải khát...

Đây là lần đầu tiên Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn lộ diện tại kinh sư, nhưng bởi vì giai đoạn trước đã có người ra tay xử lý, lúc này Vũ Khánh Cương mới dẫn vợ ra ngoài tản bộ ngắm cảnh.

Không cần phải tiếp tục vùi mình ở khách sạn không ra ngoài, ngược lại hai người bọn họ cũng không nóng nảy, nên nóng nảy hẳn là mấy người gây sự đó.

Hai người lựa chọn phố thương mại người qua lại như dệt cửi, lại là buổi đêm mát mẻ, người đi dạo phố càng nhiều.

Chỉ tiếc mới lái xe tới chỗ, còn không đợi xuống xe, điện thoại Vũ Khánh Cương liền vang lên, có người đến công ty chi nhánh Đông Bắc Hổ tìm Vũ Khánh Cương.

"Vào lúc này tìm anh hả?"

"Hẳn là tới gây chuyện, đi, anh về sẽ đi gặp!"

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ không gọi điện thoại thông báo Vũ Khánh Cương, phải biết là hình tượng của Vũ Khánh Cương ở nội bộ Đông Bắc Hổ, vẫn chỉ là vật biểu tượng.

Còn chưa đợi về đến nhà, Trương Lam Hà gửi một tin nhắn cho Hứa Tư Văn, nói với y là dù như thế nào thì trước hết cũng đừng trở về!

"Lộn xộn cái gì vậy?" Hứa Tư Văn nhìn tin nhắn không nói gì, ở kinh sư bảo y không trở về khách sạn Đông Bắc Hổ, muốn y đi chỗ nào?

Nơi này không phải là Lan châu càng không phải là Đông Bắc, hơn nữa y và Vũ Khánh Cương đang trở về đây!

Hứa Tư Văn cho là Trương Lam Hà lại rút não, phát bệnh ngốc, liền dứt khoát không phản ứng hắn, tin nhắn cũng là xem qua liền ném ra sau đầu.

Kết quả là báo ứng liền đến.

Trong phòng làm việc của Vũ Khánh Cương, có hai nguòi phụ nữ đang ngồi, một vị quý phu nhân căng thẳng, mang theo một vị tiểu thư nhà đại gia thoạt nhìn chính là loại giáo dưỡng cực kỳ tốt, ngồi ở trước mặt Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Đầu tiên quý phu nhân tự giới thiệu mình: "Tôi là mẹ của Đỗ Tử Hiên, bên cạnh là con gái của tôi Đỗ Tư Dung."

Hai mắt Vũ Khánh Cương trợn thật lớn, Hứa Tư Văn thì lại khẽ nhíu mày.

"Dì Đỗ thật là trẻ!" Vũ đại lão hổ lén lút cảm khái không thôi, anh Đỗ đã bao nhiêu tuổi rồi? Mẹ anh ấy thoạt nhìn còn trẻ hơn so với đứa con trai là anh ấy nữa.

Đỗ phu nhân có chút không quá cao hứng, mà Đỗ tiểu thư thì càng cố nén bày ra dáng vẻ tươi cười miễn cưỡng để duy trì ôn nhu ở bề ngoài.

Phản ứng như thế khiến Hứa Tư Văn càng cảm thấy không ổn.

"Xin hỏi Đỗ phu nhân tới đây, là có chuyện quan trọng gì sao?" Hứa Tư Văn len lén kéo kéo Vũ Khánh Cương, cản Vũ Khánh Cương mở miệng hỏi trước.

"Cậu là ai?"

"Tôi là Hứa Tư Văn."

"Cậu chính là Hứa Tư Văn?" Đỗ phu nhân và Đỗ tiểu thư, nghe Hứa Tư Văn tự giới thiệu mình, lại cùng nhau nhìn về phía y.

"Đỗ phu nhân biết tôi à?" Cảm giác không ổn trong lòng Hứa Tư Văn càng ngày càng nặng.

"Hừ hừ!" Đỗ phu nhân đặc biệt qua loa trả lời, hơi hơi lộ ra khinh bỉ, còn có Đỗ tiểu thư, trực tiếp liền lộ ra loại vẻ mặt chán ghét.

"Cút!" Còn chưa đợi Hứa Tư Văn nổi giận, Vũ Khánh Cương đã bạo phát trước.

"A!"

"Ai nha!!"

Trải qua chuyện của Triệu Thục Đình, đối với mấy bà thím này Vũ Khánh Cương phiền chết rồi, nếu không phải coi mặt mũi Đỗ Tử Hiên, hắn tuyệt đối sẽ không gặp hai mẹ con này.

Nhưng mà gặp không bằng không gặp!

Dám ở ngay trước mặt hắn, lên mặt với vợ hắn, khinh hắn là người chết à?

Vũ Khánh Cương trực tiếp ném cốc trà thư ký mới vừa bưng tới cho bốn người họ, xoảng xoảng xoảng vỡ nát bấy, ống đựng bút, cặp văn kiện, điện thoại bàn vân vân trên mặt bàn, phàm là thứ có thể vứt thì đều bị Vũ Khánh Cương hất xuống đất.

"Cương tử! Cương tử anh đừng vậy!" Hứa Tư Văn vừa thấy Vũ Khánh Cương xù lông liền biết chuyện không tốt, y vươn tay đi cản Vũ Khánh Cương, nhưng cản cũng không cản được!

Đỗ phu nhân và Đỗ tiểu thư càng bị Vũ Khánh Cương đột nhiên bạo phát làm sợ hãi đến hoa dung thất sắc liên tục kêu lên, ông chủ Vũ lỗ mũi phun lửa đôi mắt sung huyết hung tợn nhìn chằm chằm hai người: "Cút ra ngoài!" Bạn đang ?

"Cậu!" Đỗ phu nhân thật vất vả thở một hơi, có chút dũng khí: "Cậu nói chuyện kiểu gì vậy?"

"Không cần bà tới quản!" Giọng điệu Vũ Khánh Cương ngược hẳn với sự thân thiện lúc chào hỏi vừa nãy: "Bà xem là cái thứ gì chứ? Dám ở trước mặt tui lên mặt với em ấy? Bà lại lên mặt một cái nữa thử xem? Bà cái đồ bà thím không biết xấu hổ."

"Mẹ!" Đỗ tiểu thư không nhịn được, kéo Đỗ phu nhân ra ngoài: "Người như vậy, mẹ muốn con gả cho hắn con tình nguyện đi chết!"

"A phi!" Vừa nghe lời này Hứa Tư Văn trước tiên không vui: "Hai chúng tôi đã kết hôn rồi cô không biết à? Lần đầu nhìn thấy người mẹ không biết xấu hổ như vậy, cô xác định đây là mẹ cô? Không phải "mẹ" kia hả?"

Ý tứ của "mẹ" rất đặc thù, ngoại trừ mẹ ruột, có nơi còn làm cách gọi của những phụ nữ lớn tuổi, chẳng hạn như "đại mụ", "má".

Nhưng mà có một chỗ đặc thù, hoặc là nói, nghề nghiệp đặc thù, cũng mang chữ "mẹ", đó chính là "ma ma tang"... trong ngoại ngữ có ý tứ là "bà chủ", nhưng mà dạng khách nhân gì lại cần bà chủ tiếp đãi, mà không phải ông chủ đứng ra?... Trong câu lạc bộ đêm, cái từ này kỳ thực cũng là nick name của tú bà...

"Anh!" Đỗ tiểu thư tức giận run cầm cập, cô ta lớn như vậy, đều là được người ta nâng lên, nào có từng bị người ta hạ thấp như thế? Còn bị ví dụ thành cái kia nữa.

"Thật không có giáo dục!" Đỗ phu nhân hung hăng khinh bỉ Hứa Tư Văn.

"Có giáo dục chính là dắt mối cho con gái của mình hả?" Vũ Khánh Cương không hổ là người nhà Hứa Tư Văn, tiếp tục câu chuyện rất thông thuận.

"Họ Vũ, tôi chính là tới giúp cậu, nếu cậu thức thời, nên cùng Đỗ gia chúng tôi thông gia, cưới Tư Dung làm vợ, tương lai cậu làm ăn, Đỗ gia chính là chỗ dựa của cậu." Đỗ phu nhân lại nhìn nhìn Hứa Tư Văn: "Một nam nhân như cậu, tìm nam nhân không phải có bệnh sao? Cậu vừa không thể sinh con dưỡng cái, vừa không thể nối dõi tông đường, sao lại làm lỡ người khác chứ."

"Bà có thể lăn đi rồi!" Vũ Khánh Cương trực tiếp ném ấm trà vỡ nát bên chân Đỗ phu nhân, nước nóng bắn ra tuy rằng nhiệt độ không cao, nhưng khiến Đỗ phu nhân sợ hết hồn: "Có bao xa thì cút bao xa cho tui!" Cái câu này vẫn là ông chủ Vũ nghe mấy người Mai Cảnh nói, là câu dùng trên mạng, ông chủ Vũ cảm thấy không tồi, liền nhớ kỹ.

"Chuyện của hai người bọn tôi, không nhọc một người ngoài như bà quan tâm, huống chi, hai mẹ con bà, nhìn chằm chằm chuyện của hai đại lão gia chúng tôi, là có ý gì?" Nếu Hứa Tư Văn nổi giận lên, tuyệt đối không phải người bình thường có thể chống đỡ: "Cô đơn tịch mịch liền đến câu lạc bộ đêm tìm, cho ít tiền liền có nam nhân đáp ứng mà, đối với hàng rẻ đưa tới tận cửa, hai chúng tôi không có hứng thú!" Lời nói chanh chua đến cực điểm của Hứa Tư Văn quả thực khiến Đỗ Tư Dung muốn nhảy lầu...

Vào lúc này điện thoại Vũ Khánh Cương vang lên, vừa nhìn màn hình biểu hiện, Đỗ Tử Hiên! "Anh Đỗ." Vũ Khánh Cương nhận, giọng điệu không quá tốt. "Có một người phụ nữ đến nói là mẹ anh, còn mang theo em gái anh."

Vũ Khánh Cương nhìn nhìn hai mẹ con ở cửa không muốn đi: "Anh xác định đây là mẹ anh à?" Đỗ Tử Hiên ở đầu kia thở dài một hơi: "Là mẹ, mẹ kế!"

Vũ Khánh Cương: " ...!"

Hết chương 156

157. Chương 157: 157. Ngẫu Nhiên Gặp Mặt

Vũ Khánh Cương bị kích thích, vốn còn muốn qua mấy ngày lại nói, thì hiện tại hoàn toàn là tư thế liều mạng.

"Nơi này anh vừa mới lấy được phí bồi thường vi phạm hợp đồng của người ta, chạng vạng liền có tiểu quỷ tới cửa, nếu như không để bọn họ biết được một chút, ngày mai còn không trực tiếp cưỡi lên cổ anh mà ị hả?" Vũ Khánh Cương kích động vỗ bàn.

Hắn phát hiện từ sau khi hắn và vợ ở cùng nhau, bất luận là mấy bà thím hay mấy bà cô đều rất thích dán lên!

Trước có Vương Dung Dung Triệu Thục Đình, sau có Đỗ Tư Dung, sau đó còn không biết có ai nữa, Vũ Khánh Cương đã không nhịn được cái ngày tháng bị người người kẹp đến áp đi.

Lão hổ không phát uy, toàn bộ đều khinh hắn là mèo bệnh đúng không?

Hứa Tư Văn hết cách rồi, liền để tự hắn dằn vặt đi thôi, y muốn đi ra ngoài một chút, nhớ tới dưới lầu có một tiệm bánh mì, mùi thơm khi mới vừa ra lò luôn có thể khiến người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

Hỏi Vũ Khánh Cương có muốn mang về cho hắn một ít hay không.

"Em tự mình ăn đi, thứ kia mềm nhũn còn hơn cả màn thầu nữa, không no bụng, anh không ăn, em cứ ở đó ăn đồ mới là được." Tuy rằng Vũ Khánh Cương không thường ăn những thứ đó, nhưng cũng đã từng nghe nói cái gì mà mới vừa ra lò, phỏng chừng hẳn là ăn càng sớm thì càng ngon.

"Vậy cũng tốt." Hứa Tư Văn cứ như vậy một mình đi bộ ra.

Cũng không phải Vũ Khánh Cương không nghĩ tới y, mà là Vũ Khánh Cương cũng có chuyện phải bận rộn, hơn nữa Hứa Tư Văn cảm thấy phải có thời gian cá nhân yên tĩnh.

Ông chủ Vũ cũng nói, hắn không thích ăn bánh mì, cho nên Hứa Tư Văn đứng ở cửa một hồi lâu, cuối cùng không đi vào, mà là xoay người đến trà lâu phố đối diện, đối với y mà nói, mặc dù cà phê tốt, hương vị bánh mì cũng rất ngọt ngào, thế nhưng yêu nhất vẫn là nước trà xanh lượn lờ, một luồng mùi thơm.

Thính trà lâu, kiến trúc bốn tầng lầu, tại kinh sư khắp nơi nhà lớn cao chọc trời, quả thực không đáng chú ý đến không có tiếng tăm gì.

Hứa Tư Văn đẩy cửa một cái đi vào, tìm một góc yên lặng thanh tĩnh, điểm một bình long tĩnh, một đĩa bánh dứa, một bát mật đường.

Hoàn cảnh thanh u, hương trà thanh nhã, còn có tiếng đàn từng đợt nhè nhẹ, có nhạc công đang đàn đàn tranh.

Đã sớm biết, thứ mình làm ra, nhất định sẽ bị người ta mơ ước, chỉ là không ngờ lại còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng.

Thứ vốn dĩ mấy triệu, không biết Trương Lam Hà thao tác thế nào, lại bán cho đại lý ở nước ngoài nhiều ngoại hối như vậy, cái này đối với bổn quốc vẫn luôn xuất khẩu yếu kém mà nói, quả thật là một khối thịt mỡ lớn.

Trương Lam Hà nói hắn có biện pháp, không cho đồ bị người ta mơ ước, bây giờ nhìn lại, bảo đảm của Trương Lam Hà căn bản vô dụng!

Sợ rằng ở trên địa giới Lan châu thì còn có hiệu quả, nhưng phóng tầm mắt ra toàn quốc liền triệt để nghỉ ăn, nhóm cá sấu lớn chân chính đều là mấy người âm thầm, còn Trương gia luôn thỉnh thoảng biểu lộ ra thế lực nhà mình, trái lại rơi xuống hạ phong.

Trương gia chỉ là hai cái ghế trong đông đảo nghị viên của hạ nghị viện mà thôi, trên đầu còn có ba trăm nghị viên trong nghị viện, phía trên cùng còn có hoàng đế trực diện thượng nghị viện.

Cho dù không phải là người làm chính trị, Hứa Tư Văn cũng biết áp lực của tầng dưới, đừng nói cái công ty nhỏ của y và Trương Lam Hà, dù là Đông Bắc Hổ của Vũ Khánh Cương cũng không nhất định có thể gánh vác được.

Nếu không phải tin tức của Đỗ Tử Hiên truyền tới đúng lúc, Hứa Tư Văn thật sự dự định tới thời khắc mấu chốt, giao đồ ra đổi một khoản tiền, triệt để buông tay không quản.

Kỳ thực bộ chương trình kia đối với Hứa Tư Văn mà nói, chỉ là giấc mộng trở thành sự thật mà thôi, y còn có rất nhiều ý tưởng khác, hoàn toàn có thể từng cái từng cái mà thực hiện.

Nhẹ nhàng thở dài, Hứa Tư Văn cảm thấy loại tiểu thị dân tương đối thông minh như mình, thật sự không có cái thần kinh thô mạnh mẽ kia, giống như ông chủ Vũ vậy, có tiền có thể làm rất nhiều thứ.

Hứa Tư Văn cảm thấy mình không bằng Vũ Khánh Cương, xem xem người ta sau khi có tiền là dạng gì? Còn y sau khi có tiền phát đạt, thì là cái dạng gì?

Cũng thật sự là người so với người tức chết người, hàng so với hàng vứt bỏ hàng.

"Còn nhỏ tuổi than thở cái gì hả? Thực sự là mất hứng!"

Hứa Tư Văn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, kết quả bị một giọng nói già nua thế nhưng mười phần phấn khích răn dạy cho thức tỉnh.

Vừa quay đầu liền thấy bên cạnh bồn hoa đào, một lão gia tử một thân đường trang, chống cây gậy, đang vẻ mặt ghét bỏ nhìn y.

"Ngài mạnh khỏe." Giáo dưỡng của Hứa Tư Văn đã thâm căn cố đế, cho dù thái độ của lão gia tử này đối với y không tốt, y cũng không thể xông lên lý luận với một lão nhân gia.

"Ta không khỏe!" Ông cụ còn rất bướng bỉnh: "Ta vốn đang êm đẹp ngồi ở nơi đó, cậu vừa rên rỉ vừa than thở tức giận, khỏe cũng đổi thành không khỏe rồi."

Hứa Tư Văn tưởng âm thanh của mình rất lớn, quấy rầy lão nhân gia thanh tịnh, không nói hai lời liền thừa nhận sai lầm: "Xin lỗi ạ."

"Xin lỗi có tác dụng, còn cần cảnh sát làm cái gì? Ngồi không lĩnh tiền hả!"

Hứa Tư Văn bị nghẹn bất đắc dĩ: "Vậy ngài nói phải thế nào?"

Mới nhìn ông lão này cũng không giống như mấy người càn quấy, nhưng sao vừa mở miệng liền thay đổi mùi vị vậy?

"Cậu tưởng lão già đây là ai? Sẽ vu oan cho một thằng nhóc như cậu sao?" Ông lão càng tức giận hơn, tám phần đang nghĩ rằng nếu ông là Hứa Tư Văn, phỏng chừng cũng sẽ cho rằng mình là người càn quấy.

"Không phải, vừa nhìn ngài liền biết ngài là một lão nhân gia đức cao vọng trọng." Hứa Tư Văn cảm thấy ông lão có chút bóng dáng của bát gia gia, càng lớn tuổi càng trẻ con.

"Hừ!" Ông lão đi vào, tư thế ngồi đoan chính ngồi xuống đối diện Hứa Tư Văn: "Đi, gọi cho ta một bình bích loa xuân."

"Bích loa xuân có chút lạnh, không thích hợp với lão gia ngài, muốn đổi thành phổ nhị không? Giải du thanh chi* mùi vị thuần hậu."

*Giải du thanh chi: "giải" trong giải nhiệt, "du" và "chi" là dầu mỡ, "thanh" trong thanh lọc.

"Hừ!"

Hừ?

Có ý gì?

Xin tha thứ, Hứa Tư Văn với lão nhân gia này vẫn chưa hình thành sự ăn ý, có điều Hứa Tư Văn lớn gan suy đoán, đây là đồng ý sao? Đúng không?

Vì vậy, Hứa Tư Văn kêu một bình phổ nhị, một đĩa bánh tiên hoa, một dĩa trái cây, tự mình rót một chén trà nóng cho ông lão.

Đây là hành động tôn trọng người già, ông lão nhìn nhìn Hứa Tư Văn, cảm thấy thằng nhóc này không tồi, tướng mạo tốt hiểu lễ phép còn có đầu óc thông minh.

Ông lão uống một chén phổ nhị, ăn một miếng bánh tiên hoa, sau đó không ăn nữa, hung hăng nhìn chằm chằm bánh tiên hoa.

"Làm sao vậy?" Tuy rằng Hứa Tư Văn không muốn quản việc không đâu, thế nhưng bộ dạng ông lão thoạt nhìn đặc biệt không hài lòng.

"Không ngọt!"

“Cái này, có thể bánh tiên hoa là loại không có đường.” Hứa Tư Văn ngược lại có thể hiểu được cách làm của trà lâu, dù sao thì đám người phẩm trà, đa số đều là người lớn tuổi, bọn họ ba cao bốn cao* và vân vân, không quá ít đâu.

*Ba cao là cao huyết áp, cao đường huyết, mỡ trong máu cao. Bốn cao là cao huyết áp, cao đường huyết, mỡ trong máu cao, độ axit trong nước tiểu cao.

“Ăn cái bánh bột ngô cũng không ngọt, còn có thể làm cái gì?” Ông lão nhìn bánh tiên hoa vận khí nửa ngày, cuối cùng vẫn là xả khí ra.

“Vừa nãy thằng nhóc cậu than thở tức giận cái gì? Còn nhỏ tuổi bộ dạng thoạt nhìn cũng rất có sự nghiệp, làm sao không biết nỗ lực chứ?”

“Cháu… vãn bối chỉ là có chút buồn phiền nhỏ, thở dài là bởi vì vãn bối không biết mình làm đúng hay là sai.”

“Nói một chút coi, chuyện gì hả? Cho cậu cũng không biết đúng sai à?”

“Vãn bối có một thứ, có thể mang đến chút chỗ tốt, chỉ là mới đầu không dự liệu được chỗ tốt có thể mang tới lại quá tốt quá gây chú ý, khiến người ta theo dõi, vãn bối nghĩ bằng không liền đưa đi, nhưng mà lại không muốn để cho những người sau này giống vãn bối phải thất vọng. Hơn nữa vãn bối không phải là đại nhân vật gì, cũng không có quyền hành thế lực gì, chỉ muốn yên yên ổn ổn sinh sống, bây giờ bởi vì vãn bối, mà sự nghiệp của người nhà cũng bị tấn công, cảm thấy cái được không đủ bù đắp cái mất, kỳ thực vẫn còn có vài thứ nữa, chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi, cũng không muốn mới xuất hiện một cái liền náo động ra động tĩnh lớn như vậy, nếu như thứ khác lại xuất hiện, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!”

“Cho nên?”

“Vãn bối có chút nản lòng thoái chí, nếu thực sự không được, liền ném ra ngoài để cho bọn họ cướp đi, mấy thứ không chân chính chứng thực cũng không cần tiếp tục, người sống một đời mấy chục năm, còn không phải là thời gian qua nhanh trong nháy mắt sao? Sống thế nào không phải mà là sống chứ.”

Hứa Tư Văn cũng là đè nén có chút nặng, đặc biệt là tối hôm qua, y không chút nghi ngờ nếu như không ai ngăn, Vũ Khánh Cương thật sự sẽ giết hai nữ nhân kia.

Có lẽ là y thật sự quá mức tin tưởng vào năng lực của Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương hủy hợp đồng với nhà cung ứng cầm một khoản phí bồi thường vi phạm hợp đồng, thoạt nhìn rất nhiều, nhưng sau đó thì sao? Biện pháp của hắn có thể làm được, nhưng nhìn lâu dài, thế nào cũng phải giao tiếp với người ở phía trên, lúc đó bị làm khó dễ còn không phải là chuyện sớm hay muộn sao?

“Đánh rắm!” Ông lão thấy bộ dạng Hứa Tư Văn uể oải suy sụp, tức giận vỗ bàn: “Nếu đều chiếu theo ý nghĩ của cậu, có còn công đạo gì để nói hay không?”

“Ô ô u!” Một âm thanh cà lơ phất phơ giễu cợt vang lên: “Ông lão như ông tức cái gì hả? Người ta không muốn chọc phiền phức mà thôi.”

Người đến là một công tử trẻ tuổi, áo quần ăn diện cũng đủ thể hiện ra ý tứ đích thực của ba chữ “công tử bột”.

“Vậy thì có thể làm thế lực ác cúi đầu sao?”

“Cái này gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt đó!”

“Cường thủ hào đoạt!”

“Xem xét thời thế.”

“Tham quan ô lại!”

“Dân chúng bình thường.”

“Cái tên nhóc khốn nạn mi!”

“Vậy ngài nói như thế nào?”

Ông lão giơ tay liền lấy gậy đánh người, cậu ấm lắc lắc bỏ chạy ra khỏi phạm vi ông lão có thể đánh tới.

"Sao ông có thể động thủ đánh người hả?"

"Cứ đánh mi đó thì thế nào?"

"Ông không nói lý mà!"

"Ta cứ không nói lý!"

Hứa Tư Văn bị phát triển thần kỳ giữa một già một trẻ làm cho hồ đồ rồi, sau đó nhìn ra hai người này có thể là quen biết, không thì dáng vẻ ông lão vừa nãy rõ ràng rất có khí độ, sẽ không nói động thủ liền động thủ với một thanh niên.

"Khụ khụ!" Phát hiện Hứa Tư Văn cười híp mắt nhìn ông, ông lão ho nhẹ một tiếng thu liễm sắc mặt ngang ngược không biết lý lẽ, khôi phục phong độ cao nhân: "Thằng nhóc cậu chính là không dai sức, những người kia nói còn dễ nghe hơn hát, có ích lợi gì? Chó vén màn cửa, dựa cả vào miệng mà chống đỡ!"

Hứa Tư Văn bị chọc phát cười!

Lão nhân gia này thật là dám nói.

"Yên tâm đi, nên cậu chính là cậu, ai nói cũng vô dụng, sự thực là như vậy."

"Đúng vậy, may mà lúc đó xin độc quyền toàn cầu, là thứ mà không phải ai cũng có thể tùy tiện động đến, cháu không đồng ý thì ai cũng không thể cưỡng ép tham gia." Hứa Tư Văn nghĩ tới lúc đó mình chỉ muốn xin độc quyền trong nước, kết quả vẫn là mấy người Vũ Khánh Cương nhìn xa, độc quyền toàn cầu tuy rằng nộp phí độc quyền cao hơn gấp mấy lần, nhưng đồng dạng, được bảo vệ cũng nhiều!

"Có nhìn xa!" Ông lão có vẻ như thật cao hứng, Hứa Tư Văn không rõ vì sao, thế nhưng bèo nước gặp nhau, chỉ là người xa lạ giải phiền muộn mà thôi, Hứa Tư Văn mua chút trà bánh, liền tạm biệt ông lão và công tử kia đi về.

Hết chương 157

158. Chương 158: 158. Phô Trương

Lúc Hứa Tư Văn còn đang buồn bực, bên phía Vũ Khánh Cương đã hoàn mỹ phản kích lại, hung hăng đánh vào mặt mấy người muốn xem chuyện cười của Đông Bắc Hổ, đánh vang bốp bốp!

Không phải mấy người không muốn cung ứng hàng cho tui sao?

Vậy tui liền cầm phí bồi thường vi phạm hợp đồng, một đao cắt đứt với mấy người!

Kỳ thực thương phẩm mà Trương gia có thể chặt đứt cũng không phải hết thảy, chỉ là rau dưa và hoa quả tươi, một ít thịt trứng trong bách hóa thôi.

Ai bảo những thứ này đều là mua nhập hàng từ Kỳ châu cách kinh sư gần nhất, mà Kỳ châu lại là đại bản doanh của Trương gia chứ.

Trương gia coi trọng bách hóa Đông Bắc Hổ không phải là bắn tên không đích, tuy rằng Trương gia cũng kinh doanh nhưng bởi vì chi tiêu nhiều, tài chính tuyệt đối không hùng hậu như Đông Bắc Hổ, hơn nữa mắt thấy sắp tới nhiệm kỳ mới một lần nữa, rất nhiều người đều mơ ước cái ghế nghị viên, Trương gia cũng không biết chọc phải đại thần nào, một năm này mọi chuyện không thuận, đã có chút xuống dốc, không thể không sớm tính toán.

Lại nói, thật ra thì không hề có chút quan hệ nào với Hứa Tư Văn, nói là đánh trả vì Triệu gia, chẳng qua là mượn cớ mà thôi.

Nếu như Trương gia thật sự coi trọng Triệu gia như vậy, lúc đó làm sao không giúp đỡ? Cho dù nói cái gì mà cách khá xa, vươn không tới và vân vân, người đều xử rồi, chiếu cố sinh hoạt của người nhà họ Triệu một chút chung quy là có thể làm được đi?

Nhưng mà từ đầu đến cuối Trương gia đều không nói một câu, ngay cả mặt mũi cũng không lộ, dù là Triệu Tĩnh cũng không có vào ngục giam nhìn người nhà họ Triệu.

Hứa Tư Văn không biết, nhưng Vũ Khánh Cương thì lại rất rõ ràng, cho nên Vũ Khánh Cương lấy được phí bồi thường vi phạm hợp đồng, chính là do Trương gia chi trả, vì thế, Vũ Khánh Cương đặc biệt cảm tạ Trương gia vô tư kính dâng!

Những thứ đó cũng không phải đặc sản Kỳ châu, chỉ có Kỳ châu có, chỗ khác liền không có sao? Làm sao có khả năng!

Vũ Khánh Cương có tiền, quá lắm thì kiếm ít một chút, dùng nhiều lộ phí một chút, chỗ nào không thể nhập mấy thứ đó chứ?

Nhưng mà Vũ Khánh Cương nhất định phải khác biệt, Kỳ châu là giỏ thức ăn của kinh sư, vậy hắn liền cướp số lượng trong cái giỏ thức ăn này.

Vũ Khánh Cương chưa bao giờ đi con đường bình thường, giống như hắn nói vậy, chứng cớ gì hắn cũng không có, chỉ có chủ ý là nhiều.

Nếu bách hóa Đông Bắc Hổ giống như những chuỗi siêu thị khác, thì cũng chỉ là bắt chước, không thể vượt qua, còn nếu như không giống? Vậy thì phải có đặc sắc của chính mình, vì vậy, phí bồi thường vi phạm hợp đồng được dùng trên việc cải cách, tạo đặc sắc, lập tức liền chấn kinh ánh mắt mọi người.

Cái tên này trực tiếp vận chuyển bằng đường hàng không!

Ô tô cũng không dùng.

Khiến Trương gia ở trên đường bộ và đường thủy đợi hắn không công.

Vận chuyển cái gì?

Đồ vật đặc biệt.

Phải có đặc sắc, còn có thể hút ánh mắt người ta.

Dùng xe nâng trực tiếp mang cả cây cả rễ đến, chứa ở trong rương giống như chuyển tiền, mang theo cây trái nông nghiệp, trực tiếp xuất hiện ở khu hoa quả tươi bách hóa Đông Bắc Hổ.

Một loạt cà chua giống treo đầy quả đỏ đỏ; dưa chuột giống leo trên giàn dưa chuột… Tất cả cây nông nghiệp đều có thể làm cho bạn nhìn thấy rễ lá cây hoa, thậm chí là đất sinh trưởng, muốn biết có phải là rau dưa xanh hóa hay không, Đông Bắc Hổ tuyệt đối dám để cho bạn tới nghiệm chứng.

Đồ hôm nay bán không hết, ngày mai vẫn bán tiếp như thường, không cần lo lắng rau dưa sẽ héo, không cần lo lắng lá rau sẽ dập rơi, càng không cần lo lắng bị phun nông dược giữ tươi…

Còn có khu mới mở ra chuyên xử lý vật còn sống như gia cầm gia súc, dê, heo, bò, gà, vịt còn sống các loại.

Không cần sợ thịt nơi này không tươi, tiêm nước, thậm chí là trong thịt dê trộn với mấy loại thịt hỗn tạp vân vân, nếu như khách hàng nguyện ý, hoàn toàn có thể tham quan toàn bộ hành trình, có thủy tinh cách ly sát đất, bắt đầu từ lúc chọn lựa dê sống, đến giết, lấy máu, lột da, xẻ thịt, đông lạnh, cuộn lát…

Bởi vì đều là vật còn sống, mỗi ngày còn có thể nhìn thấy chúng nó ăn thứ gì, cho gà ăn gạo, cho heo ăn rau, cho vịt ăn tạp…

Đông Bắc Hổ của Vũ Khánh Cương triệt để khiến đám người trong kinh sư chạy theo như vịt!

Doanh ngạch không ngừng kéo lên, cho dù đồ ăn ở Đông Bắc Hổ đắt hơn nơi khác một hai đồng, ba đồng, cũng không ai quan tâm!

Không phải là vì ăn một cái mới mẻ, một cái yên tâm như thế sao?

Mọi người ở kinh sư có tiền, không sợ dùng tiền nhiều, chỉ sợ không có mà mua!

Hứa Tư Văn biết dự định của Vũ Khánh Cương, nhưng thật sự nhìn tận mắt, lại là một chuyện khác, khắp căn phòng như cái lều lớn dường như đâu đâu cũng có rau xanh mọc trên đất, đích xác là khiến mắt người ta sáng lên.

Người mua đồ tràn đầy phấn khởi hái quả cà lặt rau thơm, còn có người trực tiếp bắt đầu đào khoai tây khoai lang khoai sọ…

"Thế nào?" Vũ Khánh Cương giương giương đắc ý khoe khoang với vợ.

"Anh thật tài tình!" Hứa Tư Văn giơ ngón tay cái với Vũ Khánh Cương.

Ba ngày.

Chỉ ba ngày.

Đại danh của Đông Bắc Hổ truyền khắp kinh sư bốn mươi chín thành, hiện tại nếu ai chưa từng đến Đông Bắc Hổ mua thức ăn tươi mới, nói ra đều hạ giá.

Đông Bắc Hổ có con đường vận tải của chính mình, người khác không có cách nào cắt đứt việc vận tải, nguồn cung cấp thì càng khỏi nói, những thứ này chính là trực tiếp chở từ quê nhà của Vũ Khánh Cương bên Đông Bắc tới đây, cứ đất trộn bùn đào sâu hơn một thước, bên này bán xong còn phải cho người ta đưa đất trở về.

Trương Lam Hà là người cao hứng nhất, nhảy nhót liên hồi.

"Đi, chúng ta chúc mừng một chút đi!" Trương Lam Hà vỗ vỗ vai Vũ Khánh Cương: "Vừa vặn có người bạn thân giới thiệu cho cậu quen biết một chút, người trong nhà hắn tuy rằng cái gì kia không cao, nhưng quyền lực không nhỏ, sau này chỗ của cậu còn giao thiệp với bọn họ lâu lắm."

Bách Lý Hãn Mạc chỉ trầm mặc không nói lời nào, thế nhưng bước chân đã đi theo Trương Lam Hà.

Hứa Tư Văn nhìn nhìn, quay đầu nhún vai với Vũ Khánh Cương: "Anh nói xem, Bách Lý tiên sinh im hơi lặng tiếng như thế, lúc nào mới có thể làm rõ quan hệ với học trưởng chứ? Luôn kéo như thế cũng không phải cách mà?"

"Bản thân hắn tình nguyện, ai cũng không có cách nào." Vũ Khánh Cương kéo vợ đi theo hai người phía trước: "Nồi nào úp vung nấy, hai người bọn họ đối đầu, cứ như vậy cũng tốt."

Vợ có đôi khi ngốc ngốc, loại đàn ông lạnh lùng như Bách Lý Hãn Mạc, thoạt nhìn không phải là nhà bình thường có thể nuôi ra được, Trương Lam Hà cũng không phải vô danh tiểu tốt gì.

Hai người này dưới cái nhìn của Vũ Khánh Cương, thì rất hợp nhau.

Nơi mà bạn thân Trương Lam Hà hẹn, là Lam Nguyệt Lượng, hội sở cao cấp.

Chế độ hội viên, không phải hội viên thứ cho không tiếp đãi.

Quản lý nghiêm ngặt có thể so với kho bảo hiểm ngân hàng, người bình thường không vào được, có thể đi vào cũng đều không phải là người bình thường; hơn nữa chỗ này rất đặc thù, người mới thì phải có hội viên đề cử, không ai đề cử vậy dù dùng vàng phá cửa cũng không mở.

Thật xa có thể nhìn thấy một hàng xe ở bãi đỗ xe ngoài cửa Lam Nguyệt Lượng, không một chiếc nào là không vượt quá trăm vạn, hơn phân nửa còn đều là xe thể thao mui trần.

Loại xe này vào ban đêm giữa ngày mùa hè, chạy ở trên đường đón gió quả thực không thể thoải mái hơn được.

Sau khi Vũ Khánh Cương ngừng xe, mang theo Hứa Tư Văn xuống xe, nhìn thấy cảnh tượng này liền nhíu mày một cái, nói một câu đặc biệt chân thật: "Nếu như trời đổ chút mưa, còn không phải rót đến mức trong xe toàn là nước sao?"

"Trước khi trời mưa hẳn là có người đến lấy đi?" Khóe miệng Hứa Tư Văn co rút, y đột nhiên nhớ tới một chuyện, Vũ gia, hình như không có xe thể thao… loại xe thể thao mui trần…

Trong Lam Nguyệt Lượng không có đại sảnh gì, tất cả đều là phòng bao độc lập yên tĩnh cách âm, bất luận là tiếp khách hay là nhân viên phục vụ, tất cả đều là trai xinh gái đẹp, có điều Vũ Khánh Cương một đường đi tới luôn cảm thấy không dễ nhìn bằng vợ mình, không có nội hàm bằng người có học thức, so tới so lui vẫn cảm thấy người bên cạnh mình là tốt nhất.

Ngược lại là Hứa Tư Văn, biết loại hội sở cao cấp này đều rất bí ẩn, đồng dạng, ở đây cũng tồn tại một số chuyện.

Lo lắng liếc mắt nhìn Vũ Khánh Cương, phát hiện Vũ Khánh Cương căn bản không bị ảnh hưởng gì, chính y lại ở chỗ này hoàng đế không vội thái giám gấp muốn chết… Ặc… Được rồi, buồn lo vô cớ thích hợp hơn chút.

Trương Lam Hà không dùng tay mở cửa, mà là một cước đá tung cửa, người chưa tiến vào, trước tiên vươn tay ở cạnh cửa sờ tới nút bật, mở đèn!

Trong phòng vốn đang gào khóc thảm thiết âm hưởng xập xà xập xình xập xà xập xình, đèn mờ chớp chớp đầu người xẹt qua xẹt lại hoa cả mắt, kết quả đột nhiên mở đèn, ánh sáng đột nhiên bật lên, đem tất cả mọi người chiếu đến sáng rực hết cả… Sau đó hắn mới dẫn theo ba người phía sau vào cửa…

Đang quần ma loạn vũ, hai thanh niên ngồi ở chính giữa, được mọi người vờn quanh đang rung đùi đắc ý, đột nhiên bị cho hấp thụ ánh sáng, híp mắt lại, nhìn thấy người đạp cửa nghênh ngang đi tới…

"Kháo!!"

"Tiểu Hà!!"

Hai người như một cơn gió vọt tới Trương Lam Hà…

Bách Lý Hãn Mạc ở ngay phía sau Trương Lam Hà, lúc hai người phát ra tiếng liền nhúc nhích ngón út tay trái một chút, lúc nhìn thấy hai người xông tới Trương Lam Hà, rất thẳng thắn lắc mình chắn phía trước Trương Lam Hà, hai người vọt tới không thể ngưng lại, vốn là đánh về phía Trương Lam Hà lại trực tiếp đánh về phía Bách Lý Hãn Mạc!

Bách Lý Hãn Mạc há lại là người dễ nhào vào như vậy sao?

Cái đó là không thể nha!

Đẩy đẩy kéo kéo, một người bị túm đến bên cạnh trực tiếp dán lên tường, một người bị kéo ngã sấp trên mặt đất.

Những người khác trong phòng rầm một cái tất cả đều đứng lên.

"Ai nha nha!" Trương Lam Hà nhìn thảm trạng của hai người bạn thân chống nạnh cười đặc biệt hung hăng: "Thời gian dài như vậy không gặp mặt, vừa đến liền thấy mày làm đại lễ dập đầu sát đất với tao, thực sự là quá hạnh phúc mà!"

"Có còn phải là anh em không hả? Mày không thể kéo tao một cái à?" Cái người nằm trên đất cảm thấy cả người đều tạm thời tê dại.

"Không, kéo!"Trương Lam Hà phách lối đi vào bên trong đặt mông ngồi ở trên ghế salông, thuận tiện còn kéo Bách Lý Hãn Mạc qua: "Ngồi nơi này, nơi này vị trí tốt!"

"Lần đầu gặp gỡ thấy cậu khách khí như vậy, đại lễ cúi chào gì đó, tui cũng thật không tiện cho một cái hồng bao, cho hai cái đi." Vũ Khánh Cương từ đâu đó móc ra hai cái hồng bao đỏ tươi, nhét vào trong tay vị nằm trên đất, sau đó kéo vợ tiến vào ghế lô, ngồi ở bên cạnh hai người trên ghế salông. "Ha ha ha!!"Trương Lam Hà ôm bụng vỗ bàn cười không ngừng được.

Cái người dán vào trên tường tự mình tuột xuống, cũng không để ý tới cái người nằm úp sấp trên đất, mà là đầu mày cuối mắt phóng đãng đi tới, ngồi ở bên cạnh Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, chỗ sát bên Hứa Tư Văn, ngẩng đầu nhìn Hứa Tư Văn, nháy mắt mấy lần.

Hứa Tư Văn không rõ vì sao nhìn lại hắn ta, đây là có ý gì??

Vũ Khánh Cương ghen tị, ánh mắt bất thiện trừng tiểu bạch kiểm đang nhìn vợ hắn…

Những người khác càng là không dám thở mạnh một tiếng, tất cả đều tự động làm bối cảnh vách tường hoa… "Lấy ra!" Thanh niên phát hiện Hứa Tư Văn không có động tĩnh, dứt khoát tự mình đưa tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên đòi hỏi. "Lấy cái gì?" Hứa Tư Văn càng không rõ…

Hết chương 158

159. Chương 159: 159. Động Tĩnh Khó Chịu

"Tiền lì xì đó!" Thanh niên không phục ồn ào: "Hắn dập đầu sát đất với mấy người, được hai cái, tôi chỉ muốn một cái còn không được à?"

Hứa Tư Văn: "…!"

"Ít phô trương với học đệ của tao đi!" Trương Lam Hà ném cho thanh niên một quả táo: "Đây là học đệ của tao, Hứa Tư Văn, bên cạnh chính là người yêu của em ấy Vũ Khánh Cương."

Tất cả mọi người: "…?!?"

Cái người nằm úp sấp trên đất cũng lập tức nhảy lên, quay người lại dựa vào gần một chút, Hứa Tư Văn cũng hơi kinh ngạc, hóa ra cái người bò dậy từ trên đất, chính là cậu ấm ngày đó gặp ở trà lâu! "A? Là cậu à!" Cậu ấm cũng nhớ tới Hứa Tư Văn.

"Cậu biết vợ tui hả?" Toàn thân Vũ Khánh Cương đều có vị chua.

"A?" Cậu ấm khôn khéo bao nhiêu chứ? Vũ Khánh Cương quả thực đem chữ "ghen" sáng loáng khắc ở trên trán rồi: "Không quá quen, chỉ gặp qua một lần."

Trương Lam Hà lại ném cho cậu ấm đó một quả cam: "Cương tử, Tư Văn, ngồi bên cạnh hai người là Tiêu Dũng, đứng chính là Cao Nham, từ nhỏ đã quen biết, là cái tình cảm mà bắt đầu từ nhà trẻ liền cùng đi ra ngoài gây rắc rối."

Cao Nham quay đầu lại tiếp nhận quả cam Trương Lam Hà quăng tới, vừa nhấc mắt nhìn thấy Bách Lý Hãn Mạc sau lưng Trương Lam Hà, đồng tử kịch liệt rụt lại…

Bách Lý Hãn Mạc chỉ liếc mắt nhìn hắn ta, Cao Nham lập tức rũ mí mắt xuống… "Nếu mày xem tụi tao là bạn thân, sao vừa đi liền đến mấy năm? Cũng không biết trở về liếc mắt nhìn sao? Mày đi du lịch sao Hỏa hả?" Cao Nham lột vỏ quả cam, tựa như đang lột da Trương Lam Hà. "Ông đây theo đuổi nam nhân!" Trương Lam Hà đắc ý thả lỏng mình dựa vào trên người Bách Lý Hãn Mạc. "Phụt!" Ngụm nước Tiêu Dũng mới vừa uống vào miệng liền phun ra. "Mày bao lớn mà còn phun sữa?" Trương Lam Hà khinh bỉ liếc Tiêu Dũng một cái.

Tay Cao Nham run run, dứt khoát thả quả cam trong tay xuống, mở chai rượu liền rót rượu vào sáu cái ly: "Tư Văn tao biết, Cương tử cũng đã từng nghe nói, tiểu Hà, cái vị bên cạnh mày không giới thiệu một chút sao?" "Nam nhân của tao, Bách Lý Hãn Mạc." Trương Lam Hà sờ sờ chính mình, rốt cuộc nói một câu khiến Bách Lý Hãn Mạc vui vẻ.

"Nam nhân mày theo đuổi được hả?" Tiêu Dũng nhìn nhìn Bách Lý Hãn Mạc, đôi mắt của tiểu tử lớn lên từ nhà thế gia rất lợi hại, vị này thoạt nhìn không phải là người hiền lành gì. "Đúng!" Trương Lam Hà thừa nhận đặc biệt thẳng thắn. "Đến!" Cao Nham hảo rượu, phân cho năm người còn lại mỗi người một ly: "Nếu là anh em của tiểu Hà, cũng chính là bạn của tôi và Tiêu Dũng, ngày hôm nay coi như quen biết." "Được! Sau này có chuyện gì cứ mở miệng nói với anh đây, anh sẽ cho anh em một cái công đạo!" Vũ Khánh Cương cầm lấy ly một hơi uống cạn.

Bách Lý Hãn Mạc không nói gì, chỉ cạn xong việc. "Hắn là như vậy đó, tụi bây không cần phản ứng hắn." Trương Lam Hà cũng đã quen rồi, xem dáng vẻ nghi hoặc của hai thằng bạn thân, liền giải thích một câu.

Hứa Tư Văn không lên tiếng, thế nhưng cũng cạn.

Rượu này thật là cay!

Số rượu thật cao!

Hứa Tư Văn uống rượu xong, lập tức liền len lén cầm một khối kẹo ngậm vào trong miệng xua mùi rượu, ai, tha thứ cho cái tửu lượng đáng thương của y đi. "Anh Hà, luôn nghe anh Nham và Tiêu Dũng nói về anh, nhưng vẫn không có duyên gặp mặt, ngày hôm nay có phúc ba đời nhìn thấy người thật, thằng em đây cạn trước lấy làm kính trọng!" Mấy người bọn họ uống một ly rượu đầu tiên, những người còn lại cũng tự động vây quanh.

Chỉ có điều những người này Trương Lam Hà đều nhìn lạ mắt, càng khỏi nói Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, cái khí tràng người lạ chớ gần của Bách Lý Hãn Mạc, trấn những thanh niên này không dám quá mức làm càn. "Khách khí." Trương Lam Hà lại phất tay một cái, cực kỳ đắc ý, Hứa Tư Văn cũng chưa từng thấy Trương Lam Hà như vậy.

Cũng không biết có phải là bởi vì thái độ của Trương Lam Hà quá tùy ý hay không, những người này chỉ có mấy người tới lộ mặt, sau đó liền lui đến một bên chơi đùa hát xướng, nhất thời trong phòng có vẻ vô cùng náo nhiệt. "Anh Cương tử, anh làm cái gì vậy? Sao tôi nghe tên anh quen tai thế?" Sau khi Tiêu Dũng tiêu hóa xong việc bốn nam nhân tới đây đều là hai đôi chồng chồng, cũng bỏ đi chút kinh ngạc, trái lại cảm thấy tên Vũ Khánh Cương nghe quen tai như thế? Tuyệt đối là từng nghe qua ở nơi nào rồi, hơn nữa khẳng định không chỉ một lần. "Tui cũng không biết làm gì, chỉ làm chút buôn bán còn phải bỏ ra giá cao thuê người quản lý, nhiều nhất cũng chỉ là ra chút chủ ý xấu thôi." Đối với loại hội sở ồn ào này Vũ Khánh Cương có chút phiền, hai tên trên đài còn rống đến đỏ mặt tía tai. "Chủ ý xấu còn có thể náo động đến mức toàn bộ kinh sư đều nghe tên, cũng là bản lãnh." Cao Nham ở một bên xen mồm: "Anh Cương tử quá khiêm tốn nha!" "Đông Bắc Hổ! Là Đông Bắc Hổ đúng không?" Tiêu Dũng bỗng nhiên nhớ tới, đề tài sốt dẻo nhất gần đây không phải là Đông Bắc Hổ sao? "Phải!"

Lần này Tiêu Dũng xem như là tìm được thần tượng, hắn đặc biệt sùng bái loại nhân sĩ thành công tay trắng lập nghiệp như Vũ Khánh Cương, cảm thấy có khả năng hơn đám con cháu thế gia như bọn họ rất nhiều.

Tiêu Dũng ngao ngao một tiếng, khiến đa số người trong phòng đều nhìn về phía Vũ Khánh Cương, Đông Bắc Hổ bây giờ chính là đại danh đỉnh đỉnh.

Có mấy thanh niên liền vây lại, bọn họ đi ra chơi đùa, cũng không thuần túy chỉ là chơi đùa để chơi đùa, mà quan hệ con người cũng có thể chơi đùa ra được.

Trái lại Cao Nham cảm thấy tương đối hứng thú với Hứa Tư Văn. "Cái mô-đun kia là cậu phát minh à?" "Đúng vậy, công ty phần mềm Hà Văn hợp tác với học trưởng chính là bán cái mô-đun đó." Hứa Tư Văn một bên lột đậu phộng, một bên tán gẫu với Cao Nham. "Tôi biết gần đây phía trên có người không thành thật, có điều cậu cũng không cần lo lắng, tự nhiên sẽ có người trừng trị bọn họ, lời của ông già kia ngày hôm đó, cậu cũng nghe rồi, đừng thấy tính tình ông ấy không tốt nhưng rất bao che khuyết điểm." "Lời của lão tiên sinh cũng có đạo lý, là tôi tự mình để tâm vào chuyện vụn vặt." Trong lòng Hứa Tư Văn lại đang bồn chồn, sao lại bao che khuyết điểm?

Y và lão tiên sinh kia không có quan hệ gì đi?

Bao che khuyết điểm cũng không thể bao che đến Hứa Tư Văn y chứ?

Bên kia Trương Lam Hà đoạt micro, đối diện màn hình sói tru một ca khúc, ngoại trừ Bách Lý Hãn Mạc, còn lại đều thuộc loại ngũ âm không hoàn chỉnh tứ âm không đáng tin, còn luôn muốn đoạt mic. "Lúc đi học, học trưởng đến câu lạc bộ văn nghệ, người ta cũng không muốn anh ấy, nhưng anh ấy lại thích hát! Cuối cùng trưởng câu lạc bộ không thể làm gì khác hơn là để anh ấy phụ trách hậu cần, trông đồ cho mọi người, không cho anh ấy tùy ý phát huy. Không thì sợ là người khác sẽ nói câu lạc bộ văn nghệ hữu danh vô thực, lại cho thủ tiêu mất!" Hứa Tư Văn tuôn ra "chuyện cũ" thời đại học của Trương Lam Hà

"Đậu xanh rau má!" Tiêu Dũng nghe, nghĩ như vậy cũng được à?

Nhảy lên liền thay thế cho Trương Lam Hà, giật lại micro vạch khuyết điểm: "Anh Hà à anh tha cho màng tai các anh em đi!" Bên dưới một mảnh tiếng cười tiếng hú.

Chỉ có Vũ Khánh Cương sau khi nghe nghe Trương Lam Hà hát, kề tai nói nhỏ với Hứa Tư Văn: "Kỳ thực hắn hát cũng rất tốt, chỉ là nghe không hiểu có ý gì thôi." Trương Lam Hà hát một bài «The Star» của Vitas, ca khúc tiếng Nga, còn có âm cá heo xuất hiện. "Anh cảm thấy anh ấy hát êm tai hả?" Hứa Tư Văn triệt để vô vọng với quan điểm thẩm mỹ của Vũ Khánh Cương. "Khẳng định không êm tai như em hát!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng biểu lộ trung thành, tuy rằng hắn không có nghe ra vợ hát thế nào, không đúng!

Căn bản là hắn chưa từng nghe Hứa Tư Văn hát!

Vì vậy ai oán nhìn Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn yên lặng đem đậu phộng mình đã lột xong đưa cho hắn…

Lên đài cuối cùng chính là một cô bé, sau khi Vũ Khánh Cương liếc mắt nhìn, lại liếc nhìn, cuối cùng xác nhận: "Người này sao nhìn quen mắt vậy?" "Cách ăn mặc giống bọn nhóc Phẩm Tường lần đó." Hứa Tư Văn nhỏ giọng nhắc nhở Vũ Khánh Cương, ông chủ Vũ liền bừng tỉnh đại ngộ.

Tiêu Dũng trở lại khoe khoang với bọn họ: "Thấy được không? Cô ta học hát chuyên nghiệp đó, bằng cấp chính quy, thiên hậu điệu blues tương lai!" Vũ Khánh Cương đều rất tôn trọng người có học vấn, Hứa Tư Văn thì cảm thấy nếu như là người từng học thanh nhạc chuyên nghiệp, hát hẳn là rất tốt, Trương Lam Hà cũng bị Tiêu Dũng doạ nghiêm túc hơn rất nhiều, Bách Lý Hãn Mạc vẫn như cũ…

Kết quả vị thiên hậu điệu blues này, ngày nắng to mặc một cái váy da màu đen chỉ có thể bao lấy mông, trên người là cái áo da trâu ngắn tay lủng thật nhiều lỗ, bàn tay ngang hông mang một cái bao tay màu tím phản quang gắn đầy đinh nhỏ, một đầu tóc đều dựng thẳng tắp, từng sợi phân biệt rõ ràng hướng lên trời, trên lỗ tai còn đeo một cái khuyên tai lớn, trên một lỗ tai khác thì có một loạt đinh tai nhỏ, ánh đèn loáng một cái toàn thân đều lòe lòe.

Nhắm mắt lại đưa tay, trang điểm màu khói trên mặt rất không bình thường, đợi khi âm nhạc vừa vang, tất cả mọi người cùng run một cái, sau đó cô bé kia vừa lên tiếng…

Ngao ngao kêu khàn cả giọng, chỗ hát đến kích động, cả người ở trên đài run liên tục giống như bị động kinh, tựa như một giây sau miệng liền sùi bọt mép …

Trương Lam Hà cười ngồi phịch ở trong lồng ngực Bách Lý Hãn Mạc không dậy nổi…

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương gắt gao kề sát vào nhau giống như gặp quỷ…

Tay Cao Nham bưng chén rượu run rẩy văng ra không ít rượu…

Tiêu Dũng há to mồm không khép lại được, cả người thoạt nhìn đều choáng váng…!

Sau khi hát xong, trong phòng ngăn một trận yên tĩnh, chỉ có tiếng thở dốc hồng hộc của mọi người vang vọng không ngớt trong không khí.

Vũ Khánh Cương nghệt mặt: "Hát rất tốt, hiếm thấy một cô bé có thể hát cao như vậy, người có học vấn chính là lợi hại, hát thứ gì, tui cũng không nghe rõ được."

Hứa Tư Văn nuốt một ngụm nước bọt: "Chuyên nghiệp có khác, cách nghề như cách núi." Vũ Khánh Cương quay đầu hỏi Tiêu Dũng bên cạnh: "Cậu cũng nghe không hiểu đi?"

"Ừm." Tiêu Dũng rất thành thật. "Không có chuyện gì, không hiểu thì không hiểu, tui thấy cô ta hẳn là rất khó chịu." Vũ Khánh Cương còn an ủi Tiêu Dũng. "Làm sao anh Cương tử biết?" Không phải nói nghe không hiểu sao? Làm sao lại nghe ra khổ sở và bi thương trong tiếng ca? ?

Mọi người vừa nghe đều nhìn về Vũ Khánh Cương, hai mắt thiên hậu điệu blues lại sáng lên lấp loá, cảm giác mình gặp tri âm… Ngay cả Cao Nham cũng nhìn Vũ Khánh Cương. "Lúc tui lén vợ không ăn cơm mà chỉ ăn thịt, sau đó đợi đến lúc đi cầu táo bón, cũng là cái động tĩnh này…" Trương Lam Hà là bị Bách Lý Hãn Mạc nửa dìu nửa ôm đi ra, hết cách rồi, Trương Lam Hà cũng sắp cười thảm!

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn cũng cười đau bụng, đặc biệt là Vũ Khánh Cương, vừa nhìn thấy Tiêu Dũng liền muốn cười, Cao Nham cũng hết chỗ nói với Tiêu Dũng rồi.

Những người hôm nay chính là do Tiêu Dũng tìm tới, nguyên nhân không phải giới thiệu cho Trương Lam Hà quen biết, mà là nghĩ đông người chơi vui, còn có thiên hậu điệu blues biết ca hát, muốn đón gió tẩy trần cho bạn thân, dâng xướng một bài hát…

Hết chương 159

160. Chương 160: 160. Chuyển Ngoặt Thần Kỳ Khó Bề Phân Biệt

Từ đầu đến cuối Trương Lam Hà đều không nói với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn rằng Cao Nham và Tiêu Dũng là thân phận gì, cũng không tiết lộ bối cảnh gia đình của bọn họ.

Hứa Tư Văn còn ngốc ngốc lén lút hỏi Vũ Khánh Cương: "Anh hỏi không? Bằng không có chuyện thì tìm ai đây?"

"Hỏi cái gì mà hỏi? Có chuyện thì bọn họ xuất hiện có thể dẹp yên, không xuất hiện thì chúng ta tìm tới cửa cũng vô dụng. Em cũng đừng bận tâm vớ vẩn!" Vũ Khánh Cương cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của vợ quá khiến người ta thích, nghiêng người lăn giường nửa buổi đêm với vợ.

Từ đó về sau Hứa Tư Văn không bao giờ hỏi Vũ Khánh Cương nữa.

Vũ Khánh Cương xem như là nhìn ra rồi, Tư Văn chính là một người hai mặt*, trước đây sao lại không phát hiện chứ, khi ở nhà là một người rất khoe khoang rất tự tại, ra bên ngoài, đặc biệt là lúc xã giao, còn không bằng Vũ Khánh Cương nữa!

*Chỗ này trong nguyên văn là "oa lý hoành", nghĩa là một người ăn nói nhỏ nhẹ, gặp chuyện luôn trốn tránh, thậm chí bị ức hiếp cũng chịu đựng, nhưng khi ở nhà thì lại là bộ mặt khác, luôn la la hét hét, tính khí nóng nảy, đánh đánh đập đập, tóm lại là hoàn toàn khác với khi ở ngoài.

Lúc ở hội sở Lam Nguyệt Lượng, Hứa Tư Văn là người khác hỏi một câu y đáp một câu, ngay cả tiếp lời cũng không biết.

Cho nên Vũ Khánh Cương triệt để thông báo với đám người Ngụy Diên, sau này đừng đánh chủ ý lên vợ hắn, vị này còn không bằng hắn đâu.

Hứa Tư Văn không biết mình còn chưa có nhậm chức "chồng ông chủ", cứ như vậy bị tuyết lấp, có điều Vũ Khánh Cương nói cũng không sai, Hứa Tư Văn chỉ là có chút chứng chướng ngại xã giao, có liên quan với việc y là một trạch kỹ thuật, lại càng bởi vì những chuyện đã từng, ở trước mặt người ngoài y nhất quán ít nói ít lên tiếng ít giao tiếp.

Ngày đó có thể nói chuyện với ông lão, là đã xem ở việc ông lão tương tự với bát gia gia, bằng không Hứa Tư Văn mới không chủ động phản ứng với ông lão đâu.

Con người y, nhìn thì dễ nói chuyện thực ra tuyệt đối là tính tình khó chơi.

Có điều ngày thứ hai sau khi tụ tập ở Lam Nguyệt Lượng, Đỗ Tử Hiên đích thân đến Đông Bắc Hổ, hắn là đến tìm Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

"Lời giải thích thì đừng nói, hai anh em chúng ta là giao tình gì chứ? Nói rồi sau này liền không có cách nào đối mặt nhau đó!" Vũ Khánh Cương nhìn thấy Đỗ Tử Hiên mở miệng, liền chặn miệng Đỗ Tử Hiên.

"Anh Đỗ, đây không phải là vấn đề của anh, họ muốn tới anh cũng không ngăn được mà!" Hứa Tư Văn cũng an ủi Đỗ Tử Hiên.

Không cần điều tra cũng không cần Đỗ Tử Hiên giải thích, Hứa Tư Văn cũng có thể đoán được là chuyện gì xảy ra.

Mẹ kế, thứ mấy, sau đó lại lên làm chính thê.

Em gái, con riêng, cùng cha khác mẹ.

Tại sao nói "thứ mấy" chứ?

Bởi vì vị mẹ kế này không biết đã xếp tới thứ mấy rồi, bắt đầu từ tiểu tam tiểu tứ, về sau ngay cả con trai ruột là Đỗ Tử Hiên cũng không biết rốt cuộc ông già nhà hắn có bao nhiêu hồng nhan tri kỷ.

Sở dĩ vị mẹ kế này có thể lên làm chính, một là bởi vì mẹ kế xuất thân Trương gia, mặc dù là chi thứ không phải chi chính, nhưng bà ta nói không dễ nghe đâu!

Một nguyên nhân khác, chính là bà mẹ kế này sinh được con, mặc dù là con gái, nhưng dùng để thông gia cũng không tồi, con riêng thì làm sao chứ? Chỉ cần đối phương hữu dụng tình nguyện thông gia, Đỗ gia bọn họ có thể gả con gái đi.

Về phần nhân phẩm và vân vân, Đỗ gia sẽ không cân nhắc những thứ vô dụng kia làm lỡ thời gian.

"Nhưng anh thẹn với hai người!" Đỗ Tử Hiên cũng vò đầu: "Đừng khách khí với anh, lại có thêm chuyện như vậy, nên làm gì thì làm đó, cũng không cần thông báo anh, anh lười nghe."

Lúc đó Đỗ Tử Hiên nghe nói mẹ kế và em gái tìm tới cửa Đông Bắc Hổ, liền biết không phải chuyện tốt, bên phía Trương gia bởi vì hành động của Vũ Khánh Cương mà đền một số lớn phí bồi thường vi phạm hợp đồng, kết quả Vũ Khánh Cương căn bản không chịu thua.

Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Đây chính là miêu tả Trương gia.

"Được, không nói họ nữa." Đỗ Tử Hiên thấy Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn chưa xa cách với mình, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc biết rõ anh em của mình, Vũ Khánh Cương vẫn là Vũ Khánh Cương trước kia, không thay đổi. Tìm vợ nam cũng tốt, thông tình đạt lý.

"Đúng rồi, anh đến còn có một chuyện."

"Anh nói đi." Biết bây giờ Đỗ Tử Hiên rất bận rộn, không có chuyện lớn sẽ không đến nhà, cũng không phải nói là Đỗ Tử Hiên làm sao làm sao, mà là chuyện có thể gọi điện thoại nói, thì không cần thiết phải đích thân đến nhà nói.

"Tư Văn, cậu có biết Cao lão tiên sinh không?" Đỗ Tử Hiên vừa mở miệng, không phải nói với Vũ Khánh Cương, ngược lại là nói với Hứa Tư Văn.

"A?" Hứa Tư Văn hơi ngẩn ngơ, đối với người không quen thuộc lắm y đều là ít tiếp xúc, cho nên không nghĩ Đỗ Tử Hiên tới là tìm y, mà không phải tìm Vũ Khánh Cương.

"Biết không?" Đỗ Tử Hiên vừa nhìn biểu tình của Hứa Tư Văn, chính mình cũng bắt đầu hoài nghi nguồn tin có chính xác không.

"Hẳn là, không quen biết đi?"

Mặt Đỗ Tử Hiên đen lại: "Cái gì mà hẳn là? Biết là biết, không biết là không biết, sao chính mình còn không biết vậy."

"Ý của vợ em, là em ấy biết ông lão kia, ông lão kia không quen biết em ấy!" Vũ Khánh Cương ở một bên giải vây cho Hứa Tư Văn, vợ hắn hoàn toàn là một con mọt sách, có thể không biết ông lão nghe nói là người có quyền kia sao? Thế nhưng ông lão kia có thể biết vợ hắn Hứa Tư Văn hay không, vậy thì không chắc.

Đỗ Tử Hiên nhoáng cái đã hiểu rõ ý của Vũ Khánh Cương, hung hăng trợn mắt liếc nhìn Vũ Khánh Cương một cái: "Không có việc của cậu, đừng có xen vào!"

Vũ Khánh Cương cười xấu xa ngậm miệng lại, hắn chỉ là giải vây cho vợ thôi mà…

"Anh Đỗ sao anh lại hỏi như vậy?" Hứa Tư Văn đặc biệt bồn chồn, chính y cũng không biết mình có biết ông cụ kia hay không, Đỗ Tử Hiên vừa đến đã hỏi y một câu không liên quan như thế, y cũng rất choáng váng được chứ.

"Bởi vì ngày hôm nay anh nghe được tin tức ngầm, nói em là đệ tử quan môn* của Cao lão tiên sinh, ừm, ý là loại đệ tử thân truyền đó." Đỗ Tử Hiên cười khổ: "Đây chính là vinh quang khác biệt mà hiện nay ngay cả cái vị kia cũng không có đó!"

*Đệ tử quan môn: chỉ người đệ tử cuối cùng được thu nhận, sau đó sẽ không thu đệ tử nữa.

"A?" Biểu tình của Hứa Tư Văn tựa như bị sét đánh: "Sao em lại không biết? Em bái sư từ lúc nào vậy?"

Đỗ Tử Hiên: "…?"

Vũ Khánh Cương: "…?"

Có ý gì?

Đệ tử quan môn bái sư, là đệ tử thân truyền truyền thừa y bát, chính mình cũng không biết mình bái sư à?

Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu: "Anh Đỗ, anh nghe ai nói vậy? Đáng tin không?"

"Anh, anh, anh là nghe nhóm bạn thân của Cao đại thiếu Cao gia, thuận miệng nói mấy câu như vậy, trong giới gần như đều truyền ầm lên rồi!" Đỗ Tử Hiên lau một vệt mồ hôi lạnh.

"Bọn họ truyền thế nào?"

"Nói chắc như đinh đóng cột, ngay cả trà cậu cũng kính cho Cao lão rồi, Cao lão cũng uống…"

"Từng nghe nói cưỡng đoạt dân nữ làm vợ bé, chưa từng thấy đế sư trắng trợn cướp đoạt dân nam làm học trò. Anh Đỗ anh xác định anh không nghe lầm chứ?" Vũ Khánh Cương có chút không xác định, nếu vợ thật sự có một chỗ dựa lớn như vậy, bọn họ ở lại kinh sư dằn vặt cái gì? Trương gia còn dám có ý đồ à?

Loại tình tiết chuyển ngoặt thần kỳ khó bề phân biệt khiến người ta choáng váng này…

Quả thật là chưa từng nghe nói, nhưng mà chuyện còn thật sự đã xảy ra!

Tin tức này Hứa Tư Văn biết chưa tới một ngày, Cao Nham liền gọi điện thoại cho Hứa Tư Văn: "Tư Văn hả? Đi ra chơi đi? Cậu đừng cứ luôn ngồi trước máy vi tính có được không? Anh Cương tử cũng không biết dắt cậu đi ra hóng gió một chút."

Khẩu khí này, giọng điệu này, lo lắng này!

Khẩu khí quen thuộc bao nhiêu?

Giọng điệu thân thiết bao nhiêu?

Lo lắng nhiều bao nhiêu?

Không biết còn tưởng rằng Hứa Tư Văn và Cao Nham là bạn thân, chứ không phải bọn họ mới quen biết không tới ba ngày, Trương Lam Hà mới là bạn thân của Cao Nham.

Hứa Tư Văn cũng mê man!

May mà Vũ Khánh Cương ngồi bên cạnh, ông chủ Vũ nhận lấy điện thoại: "Ai vậy? Đang ăn cơm đây!"

"Anh Cương tử, là tôi, Cao Nham!" Tất cả mọi người bên phía Cao Nham đứng hình, nhìn đại công tử Cao gia, chủ động gọi điện thoại còn tự báo họ tên.

"Ồ!" Vũ Khánh Cương chớp chớp mắt: "Là cậu hả lão đệ, có chuyện gì?"

"Muốn tìm hai người đi ra uống rượu thôi!"

"Uống rượu là chuyện tốt mà! Nhưng tui nói rõ trước, cậu cũng đừng làm giống như lần trước nha? Rượu nhạt thếch không nói, mấy người điên kia thật không chịu được."

Mặt Cao Nham đều đen lại: "Không phải chỉ có một lần sai lầm như vậy thôi sao? Anh Cương tử anh yên tâm, lần này tôi tự mình an bài, không thể để cho đồ ngốc Tiêu Dũng kia làm bậy nữa, quá mất mặt!"

"Được, cho cái địa chỉ, tui với Tư Văn qua đó."

Vũ Khánh Cương nghe Cao Nham nói địa chỉ sau đó mới cúp điện thoại, vừa quay đầu lại liền thấy Hứa Tư Văn đang nghiêm túc gặm khúc xương trong tay, giống như người không có chuyện gì.

"Sao em lại không chú ý vậy?" Quá thần kỳ!

Nếu không phải biết Hứa Tư Văn rất sâu, Vũ Khánh Cương cũng thiếu chút nữa cho rằng Hứa Tư Văn là người không tim không phổi chứ.

"Dù sao thì cũng là anh xã giao, em an vị một bên thôi mà." Hứa Tư Văn lầm bầm nói tính toán của y.

Trước đây y chính là phân công hợp tác với Trương Lam Hà như vậy, cho dù vạn bất đắc dĩ cần phải xã giao mở miệng nói chuyện, Hứa Tư Văn cũng là có thể ít nói thì ít nói, tốt nhất là không nói gì hết.

Có người bởi vì biết y là dân trạch kỹ thuật, cũng không giao tiếp nhiều với y, ai bảo Hứa Tư Văn làm ra dáng vẻ rất cao lãnh chứ.

Chỉ có người biết mới có thể nhìn thấu bên dưới bề ngoài cao lãnh của y, kỳ thực chính là một tiểu bạch.

Hứa Tư Văn tính toán như vậy, y cũng làm như vậy, tự mình biết miệng mình dốt nát, không thích hợp giao tiếp với người khác kết giao tình, đừng thấy Vũ Khánh Cương nói chuyện làm việc mang theo dáng vẻ quê mùa, nhưng sự hàm hậu của Vũ Khánh Cương thực sự chính là nước cờ đầu giúp thuận buồm xuôi gió, người làm ăn mặc dù nặng sắc bén, nhưng mà cũng vô cùng coi trọng chữ tín, Vũ Khánh Cương có một cái mặt trung thực, cùng với bối cảnh xuất thân thấp kém, nói chuyện làm việc đều có thể nhìn ra được hai chữ "bổn phận".

Chỗ hẹn lần này, là một hội sở khác, hình thức nửa mở, lầu một lầu hai thông nhau, một nửa lầu một dựng một vũ đài, một nửa là sàn nhảy, bày ghế dài và quầy rượu.

Mà lầu hai xây một hàng phòng ngăn, cửa sổ thủy tinh lớn sát đất, là loại thủy tinh một mặt, bên trong có thể nhìn ra bên ngoài, bên ngoài không nhìn thấy bên trong.

Cũng là chế độ hội viên, khu hội viên ở lầu hai, lầu một chiêu đãi người bình thường, không bí ẩn như Lam Nguyệt Lượng, nhưng đồng dạng, Lam Nguyệt Lượng không náo nhiệt như Hoa Hồng Đỏ này.

Hội sở này gọi là hộp đêm Hoa Hồng Đỏ.

Đừng thấy tên bình thường, nhưng lại là quán cũ đường hoàng ra dáng mở bao nhiêu năm rồi, chỗ dựa sau lưng quả thực là Ivy League* trong giới chính trị.

*Ivy League là tên gọi của nhóm tám trường đại học, viện đại học có hệ thống triết lý giáo dục và chất lượng đào tạo hàng đầu nước Mỹ. Ý ở đây là nơi đi đầu, tốt nhất, vững chắc nhất.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều không có kinh nghiệm, vốn muốn để Trương Lam Hà dẫn bọn họ đi, kết quả không biết Trương Lam Hà bị Bách Lý Hãn Mạc đem đi đâu, lại không thể tới.

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là hai người bọn họ tự đến, ngược lại cái người học luật là luật sư ngự dụng của Đông Bắc Hổ Trương Triêu Dương, bởi vì cũng ở kinh sư, liền bị Vũ Khánh Cương tóm tới đây góp đủ số phòng thân.

Cũng may mà có Trương Triêu Dương ở đây, người trẻ tuổi như hắn ta thích chơi đùa còn thích thời thượng, vừa đến nơi liền đi ở phía trước, mang theo Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn trực tiếp đi lên lầu hai, thoạt nhìn không khác gì một công tử bột, đặc biệt quen cửa quen nẻo…

Hết chương 160

161. Chương 161: 161. Chương Trình Đặc Biệt

Cao Nham nói là tự mình an bài, đúng là hắn ta an bài nhưng kỳ thật không phải là tự khảo sát thực địa, hắn chỉ là lôi kéo mấy người thú vị bên cạnh mình, hỏi một tiếng xem nơi nào thú vị, kết quả là có người

đề cử Hoa Hồng Đỏ này.

Mặc dù là quán cũ, nhưng mới trùng tu, nghe nói còn thay đổi phong cách, buổi tối mấy ngày nay chật ních, nhóm cú mèo đều đổ xô tới.

Lúc Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đẩy cửa ra, bên trong đã mở chai rượu, người quen biết kẻ không quen biết không ít, có điều không thấy Cao Nham.

Có một thanh niên nhìn quen mắt nhảy lên: "Trước tiên vào đây trước tiên vào đây, anh Nham lập tức tới ngay, bên phía ảnh có chút không tốt, bị kẹt xe!"

"Chỗ mấy cậu xe còn nhiều hơn người nữa, nói kẹt liền kẹt." Vũ Khánh Cương ghét cay ghét đắng kẹt xe, sau khi hắn đến nơi này, liền không làm thế nào mà lái xe được!

Thật sự là ba bước một lần giảm tốc độ năm bước dừng xe lại rất phiền lòng.

"Anh Cương tử anh nói chuyện thật thành thực, chúng ta muốn chơi phải thừa dịp còn sớm ra cửa, không thì liền giống anh Nham bị kẹt ở trong xe trận!"

Con người Vũ Khánh Cương, có một loại khí chất anh trai hàng xóm, hơn nữa hắn nói chuyện làm việc đều mang vẻ thật thà chất phác, đám cậu ấm này, đều là con cháu nhà quan, từ nhỏ đã được người ta khen đến lớn, hơn nữa đa số đều là con một, kết quả đột nhiên quen biết một người thành thật như thế, Vũ Khánh Cương lại là điển hình tay trắng dựng nghiệp, hơn nữa sau khi Vũ Khánh Cương lập nghiệp, cũng làm không ít sự nghiệp công ích đối với quê hương đối với xã hội, nói mấy câu bất quá chỉ một chút thời gian, mấy vị công tử này đều nói chuyện thêm với Vũ Khánh Cương.

Hơn nữa Vũ Khánh Cương không ra vẻ, hắn gọi bọn họ là lăng đầu thanh, mới đầu không hiểu là ý gì, vẫn là Hứa Tư Văn giải thích một chút: "Đây là từ dùng để gọi thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết bên Đông Bắc."

Bọn họ chưa từng bị người ta gọi như vậy nha!

Người trong nhà đều kêu tên, bạn thân liền gọi biệt hiệu, ở trước mặt người ngoài thì giả bộ có khuông có dạng cái gì anh cái gì thiếu, lần đầu tiên bị người ta gọi một cái xưng hô đại chúng.

Cảm giác còn rất chuẩn xác!

Một đám tiểu tử cao hứng, vây quanh Vũ Khánh Cương gọi anh Cương tử, từng người từng người cụng ly với Vũ Khánh Cương.

Còn có người đi tới chỗ Hứa Tư Văn, không đợi Hứa Tư Văn tỏ thái độ, Vũ Khánh Cương đã chặn ly của người chúc rượu kia lại trước: "Cậu ít đắc ý với vợ tui đi! Em ấy tửu lượng kém, một ly gục."

Trong những người này có người biết quan hệ của Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, nhưng đa số thì còn chưa biết!

Mọi người đều sửng sốt một chút, sau đó liền ồn ào lên!

Chồng chồng có thể công khai quan hệ còn show ân ái quá ít ỏi nha!

"Anh Tư Văn tửu lượng kém, không phải còn có anh Cương tử à? Đến đến đến! Em mời anh Cương tử và anh Tư Văn một chai, chúc hai vị đầu bạc đến già!" Người tiến lên là tùy tùng kiêm bạn bè của Cao Nham, từ nhỏ đã làm cái đuôi theo sau mông Cao Nham, lúc này Cao Nham chưa chạy tới thì hắn phải phụ trách chiêu đãi hiếu khách.

Hắn cũng ít nhiều biết chút tin tức, càng không muốn để những người tụ tập tới hôm nay nghĩ quá nhiều về quan hệ giữa Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, liền dũng cảm đứng ra, khuấy động bầu không khí.

"Cạn cả chai đúng không?" Vũ Khánh Cương còn thật sự không sợ rót rượu, chỗ rượu này đối với hắn mà nói thì độ quá thấp, uống ba năm chai khẳng định không thành vấn đề!

Cầm lấy chai dùng răng cắn nắp ra: "Đến!"

Cụng chai với người ta: "Tình cảm tui sâu đậm, liền một hơi cạn; nếu cậu tình cảm ít, cậu liền liếm một cái!"

"Ôi chao! Vậy nhất định phải tình cảm sâu đậm nha!"

"Anh Cương tử, tôi cũng tình cảm sâu đậm!"

Một nhóm người đều bị lời của Vũ Khánh Cương kích thích kêu ngao ngao, mỗi người đều nhặt chai rượu lên muốn "tình cảm sâu đậm, một hơi cạn" với Vũ Khánh Cương.

Vũ Khánh Cương bảo vệ Hứa Tư Văn ở phía sau, mình nốc một chai rượu đỏ với bọn họ, cảm giác giống như uống nước trái cây vậy.

Chờ Cao Nham đẩy cửa tiến vào, Vũ Khánh Cương đã hòa mình với mọi người, cho tới giờ uống rượu đều chưa từng dùng ly, tất cả đều là cạn chai!

Hứa Tư Văn ngồi ở trong góc nghẹn không lên tiếng, kỳ thực y cũng muốn giúp đỡ chặn rượu, bất đắc dĩ tửu lượng quá kém, theo Vũ Khánh Cương nói là rượu phẩm không được khá lắm, vì không để cho Hứa Tư Văn uống rượu xong liền lấy nước tiêu độc phun mấy vị công tử này, Vũ Khánh Cương không để cho Hứa Tư Văn uống một chút nào hết!

Cơ mà Vũ Khánh Cương thật sự không khiến người Đông Bắc mất mặt, hắn vốn dĩ thường uống rượu mạnh ở quê, hiện tại sau khi chạy đến nhà vệ sinh một chuyến nữa, đã khiến mấy tên chủ động xông tới uống đến mê man.

"Tôi vốn còn muốn dẫn dắt hai người một chút đây, bây giờ nhìn lại bớt việc nhiều rồi, anh Cương tử vừa hét một tiếng, sau này khẳng định bọn họ nghe lời anh Cương tử răm rắp!" Cao Nham vui vẻ chen đến bên cạnh Hứa Tư Văn, nói hai câu với Hứa Tư Văn.

Hắn vốn là sợ không kịp, thật sớm liền đi ra cửa, kết quả vận may không tốt, gặp tai nạn giao thông, nửa ngày không thể ra được, còn lo lắng mấy tên tiểu tử thúi này mắt cao hơn đầu, khiến cho Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn bị chút xem thường và vân vân, không ngờ khi tiến vào thấy cả sảnh đầy hòa khí.

Ừm, hoặc là nói, là mùi rượu khắp phòng?

Dù sao cũng tốt hơn nhiều so với dự đoán của hắn ta.

"Cũng bởi vì uống rượu à? Hứa Tư Văn không thể nào hiểu được giao tình do uống rượu mà ra.

"Không, bởi vì bọn họ chịu uống rượu với anh Cương tử." Cao Nham cúi đầu nhìn nhìn Hứa Tư Văn ngoan ngoãn ngồi trong ghế dài, hai tay ôm nước trái cây, đột nhiên phúc chí tâm linh*, hiểu tại sao người ngạo khí quật cường như ông già kia, lại có thể không để ý đến thân phận muốn thu một con mọt sách làm đệ tử quan môn.

*Phúc chí tâm linh: vận khí tới thì đầu óc cũng sáng suốt linh lợi hơn.

Mà Hứa Tư Văn cũng đột nhiên nhớ tới, ngày đó ở Lam Nguyệt Lượng, cái loại trường phái của Trương Lam Hà, loại trường phái khiến cho y đặc biệt xa lạ.

"Bình thường chúng tôi ăn cơm chọn người, uống rượu thì càng chọn, không phải ai cũng có thể tùy tiện cùng ngồi ăn cơm với chúng tôi, cũng không phải ai cũng có thể cùng uống rượu với chúng tôi." Cao Nham ha ha cười xấu xa nhìn Hứa Tư Văn: "Cơ mà sao cậu lại nghe lời như vậy, thế mà lại thật sự uống nước trái cây?"

"Tôi không uống được rượu." Hứa Tư Văn mới không bị khích tướng đâu, y say rượu ra sao chính y cũng không biết, lỡ như thật sự cầm bình phun tiêu độc cho bọn họ, xem bọn họ còn cười nổi hay không.

"Trung hoà một chút, uống rượu trái cây!" Cao Nham lấy một bình rượu trái cây việt quất độ thấp cho Hứa Tư Văn, chạm cốc làm vài ly với Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn bất đắc dĩ, lại nhìn nhìn bình rượu, trên đó viết hàm lượng rượu quả thực rất thấp, y cũng cho Cao Nham mặt mũi, uống vài ly.

Nhưng mà thời gian y và Vũ Khánh Cương đến không ngắn, coi như là uống nước sôi, cũng rót đầy bụng rồi, vừa vặn Vũ Khánh Cương đứng dậy muốn đến phòng vệ sinh, Hứa Tư Văn cũng đi theo.

Trong phòng ngăn vốn là có phòng vệ sinh riêng, nhưng mà bên trong đã có người, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn không nhịn được, chạy ra phòng vệ sinh công cộng bên ngoài xả nước.

Chờ sau khi hai người rửa sạch tay, liếc mắt nhìn nhau, đều không nhịn được mà cười.

"Rốt cuộc là ầm ĩ thế nào mà lại uống với bọn họ vậy." Hứa Tư Văn cũng không biết đến tột cùng thì mọi chuyện phát triển theo phương hướng nào nữa.

Lần này y đến kinh thành, mượn cớ là xin thăng cấp mô-đun, bởi vì là độc quyền, lại là độc quyền toàn cầu, cho nên mỗi một lần thăng cấp đều phải trình tư liệu, tổng bộ độc quyền thế giới tổ chức ở bổn quốc, đặt ở kinh sư.

Kết quả đến đây gần một tuần lễ, y còn chưa có đi làm chính sự, ngược lại cùng với Vũ Khánh Cương đi uống rượu với một đống người không quen biết.

Nói xem như vầy là chuyện gì chứ?

"Mấy thằng nhóc này thật không đơn giản, vợ à em đừng uống, sau khi anh uống thì em phải trông chừng đó!" Hai người, nhất định phải có một người giữ tỉnh táo mới yên tâm được.

"Ừm!" Hứa Tư Văn gật đầu, y không biết uống cũng uống không tốt, nếu Vũ Khánh Cương uống nhiều thì y cũng tiện chăm nom.

Cùng đi ra khỏi phòng vệ sinh, trên đường trở về phòng bao, gặp vài nhóm người đi xả nước, Vũ Khánh Cương cười xấu xa không thôi.

Chỉ là hai người bọn họ không chú ý tới, có hai lần, mấy người đều quay đầu lại nhìn hai người bọn họ một cái, thậm chí có một người còn gọi điện thoại…

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương trở về chưa ngồi được bao lâu, bên ngoài liền vang lên tiếng kêu rung trời, Cao Nham thoáng nhướn mi, tên bạn thân bên cạnh liền nhảy lên: "Nhanh! Nhanh! Nhanh! Chương trình đặc biệt! Lập tức liền bắt đầu!"

Hắn ta vừa kêu như thế, tất cả mọi người tụ tập đến trước cửa sổ thủy tinh sát đất, rướn cổ nhìn lên trên sân khấu.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn cũng hiếu kỳ, đây là chuyện lớn gì, mà khiến đám cậu ấm đó không nhịn được phải nhón mũi chân vậy?

"Qua nhìn xem!" Vũ Khánh Cương cũng kéo Hứa Tư Văn chen tới.

Thế nhưng tên bạn thân Cao Nham vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn tới đây, bộ dạng vốn dĩ còn háo sắc cười híp mắt, nhưng liếc đến cái tay Vũ Khánh Cương lôi kéo Hứa Tư Văn, cánh tay che chở Hứa Tư Văn ở phía sau, sắc mặt lập tức thay đổi!

Một cái mặt đẹp trai xoắn xuýt đến mức thành một cái bánh bao.

"Mày làm sao vậy? Làm chuyện xấu xa gì?" Đối với bạn thân, Cao Nham quả thực quá quen thuộc, vừa nhấc mông liền biết muốn thả cái rắm gì…

"Không, anh Nham, tao ra ngoài trước một chuyến, đi xả nước nha!" Nói xong cũng chạy ra ngoài.

Cao Nham không giải thích được nhìn bóng lưng giống như chạy trốn của bạn thân, luôn cảm giác có cái gì đó không đúng, vừa nghiêng đầu, mới nhớ tới, trong phòng có phòng vệ sinh, làm gì cần đi ra ngoài xả nước? Vừa nãy là có người ngồi trong phòng vệ sinh, mới có người đi ra ngoài xả nước, hiện giờ đèn trong phòng vệ sinh đang tắt, chứng minh bên trong không có ai dùng…

Chương trình trên sân khấu bắt đầu biểu diễn!

Chỉ thấy vũ đài lớn như vậy, trong ánh đèn mơ màng tối tăm, đột nhiên bừng lên một luồng sáng mạnh, sau đó hai bên liền chiếu xuống hai cột sáng mạnh, dựng hai cái cột thô bằng cổ tay.

Hứa Tư Văn cau mày, kéo Vũ Khánh Cương một chút: "Đừng xem."

"Vì sao? Xem là cái gì thú vị thôi mà!" Vũ Khánh Cương hiếm khi cạn chai uống rượu, tán gẫu huyên thuyên với một đám người trẻ tuổi, sở thích của người nông dân kỳ thực rất bình thường, chính là thích xem trò vui.

Hứa Tư Văn nhỏ giọng dán vào lỗ tai hắn: "Không phải thứ gì tốt, anh thật sự muốn xem à?"

"Xem!" Vũ Khánh Cương mạnh miệng: "Em cùng xem với anh!"

Hứa Tư Văn không tiếng động lườm một cái.

Vũ Khánh Cương không rõ vì sao, có điều hắn lập tức biết được tại sao vợ lại liếc mắt, tại sao muốn kéo hắn đi không cho hắn xem.

Hai cái cột trên sân khấu, hai xà mỹ nữ quấn ở trên đó, múa cột!

Cái này cũng chưa tính, trong ánh đèn sáng nhất ở giữa, một đại mỹ nữ tóc vàng mắt xanh trước lồi sau cong gợi cảm nóng bỏng, đang mẹ nó nhảy thoát y!

Trong miệng Cao Nham mới vừa uống một hớp rượu đều phun ra ngoài!

Hắn!

Hắn rốt cuộc biết sao tiểu tử kia lại chuồn đến nhanh chóng rồi!

Hắn mời một cặp nam, đến xem nữ múa thoát y!

Tất cả mọi người đều sửng sốt! Vũ Khánh Cương cũng choáng váng...!

Hết chương 161

162. Chương 162: 162. Kinh Sợ

"Ha ha...!"

Vũ Khánh Cương yên lặng đem quần áo vợ cởi ra treo lên cây móc quần áo...

"Hắc hắc...!"

Ông chủ Vũ nghẹn không lên tiếng cởi quần áo của chính mình, treo trên cây móc quần áo...

"Ha hả...!"

Vũ đại lão hổ ủ rũ tắm xong đi ra, lúng ta lúng túng nhìn vợ ngồi phịch ở trên giường cười đến mềm nhũn không dậy nổi.

Hứa Tư Văn vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương liền không nhịn được cười, tối hôm nay tất cả mọi người đều cười đến rối tinh rối mù.

Nguyên nhân quá mức ô long, hơn nữa sau khi xem múa thoát y xong, cũng không biết tên tiểu tử nào uống nhiều rồi còn hỏi Vũ Khánh Cương có suy nghĩ gì không?

Biểu tình của Cao Nham lúc đó là hận không thể tìm cái khe nứt chui vào!

Trước đây bọn họ đi chơi không kiêng kỵ gì, nhưng bây giờ không phải là lúc "không kiêng kỵ" nha!

"Hai người bên cạnh, tám phần là khi còn bé leo cây không ít, cậu xem cái cột để trèo trơn biết bao nhiêu? Cái người ở giữa thì không sao, hiện tại mùa hè còn chấp nhận, mùa đông cậu nói xem cô ta càng cởi càng ít, sẽ không ngại lạnh sao?"

Sau đó tất cả mọi người sâu sắc bị ông chủ Vũ lên tiếng làm đứng hình, bao gồm cả Hứa Tư Văn.

Cho nên hiện tại Hứa Tư Văn vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương liền muốn cười, vừa nhìn hắn liền muốn cười, thật sự, cười không dừng lại được.

Vũ Khánh Cương bị vợ cười đến xù lông, cuối cùng không thể không đè vợ xuống giường lăn qua lộn lại ăn sạch sành sanh, mới khiến cho vợ không còn sức để cười nữa.

Ngày hôm sau Hứa Tư Văn không thể dậy nổi, vẫn là Vũ Khánh Cương cầm đồ của y, giao cho người mà Bách Lý Hãn Mạc phái tới, trực tiếp đi giải quyết vấn đề độc quyền.

"Em muốn ăn cháo gạo!" Hứa Tư Văn nằm lỳ ở trên giường rầm rì không đứng lên.

"Chờ nha!" Vũ Khánh Cương rót cho y ly nước, sau đó đi ra ngoài mua gạo nấu cháo cho vợ.

Hứa Tư Văn nằm lỳ ở trên giường hạnh phúc chờ người ta đút, đột nhiên điện thoại di động nhận được tin nhắn, lấy ra nhìn, là tổng bộ độc quyền gửi thông báo tới, đơn xin được thông qua, văn kiện liên quan sẽ gửi tới phần mềm Hà Văn qua bưu điện trong trăm ngày.

Đem nội dung chuyển phát một phần cho Trương Lam Hà, Hứa Tư Văn liền thành thật nằm úp sấp bất động ngủ bù, mãi cho đến khi Vũ Khánh Cương trở về nấu cháo cho y mới tỉnh.

Đỗ Tử Hiên cho tin tức, chỉ bốn chữ: gió êm sóng lặng.

Đến đây một tuần lễ, nếu bên này đã không có chuyện gì, hai người bọn họ liền chuẩn bị trở về, Trương Lam Hà tạm thời chỉ có thể liên hệ qua tin nhắn, cái tên này nói là bị Bách Lý Hãn Mạc cô lập.

"Anh ấy không có chuyện gì chứ?" Hứa Tư Văn còn có chút bận tâm Trương Lam Hà, Bách Lý Hãn Mạc thoạt nhìn chính là loại nam nhân đặc biệt lợi hại, Trương Lam Hà vô cùng ngốc.

"Hắn có thể có chuyện gì? Có người bảo bọc, còn được làm đương gia nữa kìa." Vũ Khánh Cương một chút cũng không lo lắng, Trương Lam Hà như vậy nên ném cho Bách Lý Hãn Mạc trông chừng, thuận tiện còn có thể giải quyết rất nhiều vấn đề.

Khách sạn Đông Bắc Hổ thuận lợi khai trương, đồ ăn Đông Bắc đặc sắc cũng mở ra một mảnh đất trời ở kinh sư, chủ yếu nhất là, ngày khai trương, Cao Nham và Tiêu Dũng mang theo một đám cậu ấm đến ủng hộ, giỏ hoa đưa tới xếp dài ba mét, tên ghi phía trên dải gấm là người đứng đầu người đứng thứ hai của một ngành nghề nào đó, là dùng danh nghĩa đơn vị đưa tới.

Từ đại thần vệ sinh đến ngành bảo vệ môi trường, cục trưởng cục cảnh sát, thậm chí còn có hậu cần quân bộ bắn đại bác cũng không liên quan tới, đều đưa đến hai giỏ hoa đặt ở cửa.

Mới đầu Hứa Tư Văn không rõ ràng, vẫn là Tiêu Dũng cho ra đáp án, hắn ta nghênh ngang đứng trước giỏ hoa khoe khoang với Hứa Tư Văn: "Đây là ông cụ nhà Lục tử đưa tới; đó là mẹ của Phi tử đưa tới; cái bên kia là ông chú của tiểu Cát đưa tới…"

Bối cảnh của đám cậu ấm rất sâu, bộ ngành liên quan rất rộng rãi, cho nên Hứa Tư Văn không nhớ người hắn nói là ai ai ai, đầu choáng mắt hoa nghe xong giới thiệu, chỉ biết những người này đều là lấy lòng thân cận với Đông Bắc Hổ, cái khác liền không nghĩ tới.

Ngược lại là Vũ Khánh Cương, lập tức liền cao hứng cùng một đám thanh niên làm vài bình nước trái cây… Cái đó bọn họ gọi là rượu đỏ, thế nhưng dưới cái nhìn của Vũ Khánh Cương thì chính là nước trái cây…

Những thứ này, kỳ thực đều không thực dụng, nhưng mà hiệu quả vô cùng tốt!

Ít nhất nhìn thấy mấy giỏ hoa đó, cùng với tên người tặng và tên đơn vị ở phía trên, sản nghiệp của Đông Bắc Hổ tuy rằng kiếm được tiền, nhưng muốn vươn tay ra, trước đó cũng phải cân nhắc một chút.

Người đến chúc mừng rất nhiều, Vũ Khánh Cương bị người phụ trách bên này kéo đi xung quanh xã giao, Hứa Tư Văn tự giác ngồi ở bên cạnh đám người Cao Nham làm bối cảnh.

Cao Nham Tiêu Dũng là ai chứ? Từ nhỏ đã kiến thức trăm dạng thế gia ở quan trường, chuyện mà Vũ Khánh Cương cũng có thể nhìn ra được, bọn họ có thể không thấy được sao? Có điều xưa nay bọn họ chưa từng tiếp xúc với học giả thuần túy như Hứa Tư Văn, cho dù là Cao Nham, ông của hắn tuy rằng cũng

không để tâm đường làm quan, nhưng tuyệt đối là không giống Hứa Tư Văn, ngay cả giao tiếp xã giao cũng là có thể miễn thì miễn.

Muốn chọc chọc y, nhưng bộ dạng sắc mặt tẻ ngắt của Hứa Tư Văn, bọn họ lại không có gan nói đùa với y!

Thứ nhất là căn bản chưa từng tiếp xúc qua loại người này; thứ hai lại là thân phận hiện giờ của Hứa Tư Văn, trải qua nhiều lần Cao Nham tiếp xúc và mời khách ăn cơm uống rượu kéo quan hệ, vẫn đều là Cao Nham chủ động đưa tới cửa, mọi người đều đã chấp nhận cái tin đồn kia, đệ tử đích truyền của Cao lão tiên sinh!

Đương kim tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ duy nhất không xuất bản thêm nữa.

Vũ Khánh Cương không ở bên cạnh, Hứa Tư Văn lại tự tại, nhưng một đống cậu ấm trước mắt, y cũng không biết phải làm sao giao tiếp với bọn họ, dứt khoát tự mình thôi miên mình, y là người tàng hình…

Lúc khai tiệc, Hứa Tư Văn cũng không rời khỏi bàn này, đặc sắc của khách sạn Đông Bắc Hổ, chính là phong cách Đông Bắc thuần túy, gà hầm nấm, thịt lợn hầm miến, cá sông sốt tương, cháo gạo nếp nấu đậu, ăn đến miệng đầy mỡ.

Dĩa lớn, bát cũng sâu, không có mấy thứ trang trí lòe loẹt, phân lượng đặc biệt thực dụng, món ăn nguội rau sợi trộn Đông Bắc, là dùng chậu nhỏ bưng lên.

Một bàn tám món nóng một món rau trộn một món canh, bày trên bàn đầy ắp, đám cậu ấm mới đầu đều trợn tròn mắt, sau đó vẫn là Hứa Tư Văn chậm rãi cầm đũa bắt đầu ăn, bọn họ mới cùng động thủ.

Đồ ăn đắt giá bọn họ từng ăn qua, đồ ăn tinh tế bọn họ cũng từng hưởng qua, có cái nào không phải mười cái đĩa nhỏ tám cái bát đâu? Lần đầu thấy được bàn tiệc phóng khoáng như Đông Bắc Hổ.

Cơ mà ăn vào miệng thật là ngon mà!

Vì vậy mở lớn miệng bắt đầu ăn.

Đang ăn, liền có người tiến tới, tưởng là nhân viên phục vụ, kết quả Hứa Tư Văn ngẩng đầu nhìn lên, đi vào là ba khách nhân âu phục giày da.

Người trung niên ở trước nhất, Hứa Tư Văn cảm thấy nhìn quen mắt, một nam một nữ theo phía sau, đều rất trẻ trung, rất tương tự với đám người Cao Nham.

"Nghe nói Cao thiếu ở bên này, tới đây chào hỏi một tiếng." Người trung niên vừa mỉm cười vừa cầm ly rượu trong tay, thoạt nhìn chính là cố ý tới đây, chỉ không biết là thuần túy chào hỏi hay là bấu víu quan hệ.

"Trương nghị viên khách khí, đám tiểu bối uống trước rồi nói, ngài tùy ý!" Cao Nham mí mắt cũng không nhấc một chút, đáp lời vẫn là Tiêu Dũng, có điều ly rượu đặt trước mặt Tiêu Dũng vốn chỉ còn dư lại đáy ly, mà ly rượu trong tay người trung niên lại là đầy, Tiêu Dũng uống nhiều nhất là một hơi, nụ cười của người trung niên cứng lại một chút, ngửa đầu một cái, đem ly rượu trong tay mình dốc ngược lên trời.

Hứa Tư Văn nhìn nhìn Tiêu Dũng, cái tên này chỉ giơ ly rượu lên khoa khoa tay uống một hớp mà thôi, mông cũng không rời khỏi chỗ ngồi.

Thái độ này cũng quá tùy ý.

Hai người trẻ tuổi đi theo phía sau người trung niên, cũng có ý kiến với việc một phòng cậu ấm xem nhẹ người trung niên, chỉ là không dám mở miệng thôi.

"Vậy mọi người tiếp tục, tôi đi về trước." Người trung niên nhìn ra được, những người này đều không coi ông ta ra gì, so với tự rước lấy nhục, không bằng đổi lúc khác rồi trở lại.

Chờ người đi rồi, Tiêu Dũng liền ném đũa: "Khá lắm nghị viên Trương gia! Tới chỗ này thị uy, có phải ông ta ngại mạng mình quá dài không?"

May mắn là hôm nay bọn họ tới, nếu bọn họ không tới thì sao? Có phải anh Cương tử sẽ bị cái tên nghị viên hạ nghị viện đó bắt bí không?

Hứa Tư Văn vừa nghe, lập tức liền nhớ tại sao nhìn quen mắt, người trung niên kia, tướng mạo có sáu phần tương tự học trưởng Trương Lam Hà.

Người trung niên vừa nãy, hẳn là vị bác cả tham gia chính trị của đại phòng Trương gia đi?

Nghị viên hạ nghị viện, khó trách Trương gia có thể nắm lấy một nửa Kỳ châu, còn có thể kết hợp chính trị thương nghiệp mười phân vẹn mười.

"Mày tức cái gì? Tư Văn còn chưa lên tiếng đây, mày gấp làm gì nổi hỏa cái gì hả?" Cao Nham cầm đôi đũa mới cho Tiêu Dũng.

"Đều thành thật ăn cơm đi, ăn xong rồi ra ngoài xem xem có cái gì có thể giúp một tay, không có thì thành thật ngồi đợi." Hứa Tư Văn nghiêm mặt, nhóm cậu ấm trái lại liền yên tĩnh.

Thấy mọi người đã thành thật, Hứa Tư Văn mới chậm rì rì nói: "Người tới là khách, nên chiêu đãi thế nào thì chiêu đãi thế đó, dù sao thì, ông ta cũng không liên quan với chúng ta."

"Đúng! Lời này có lý!" Cao Nham vui vẻ dùng ánh mắt quét một vòng, tất cả mọi người gật đầu, biểu thị tán đồng.

Tiêu Dũng nhìn nhìn Hứa Tư Văn, nhỏ giọng nói thầm với Cao Nham: "Tao X! Lời này của Tư Văn thật tuyệt, không có quan hệ! Bốn chữ liền đá Trương gia ra khỏi cái vòng này, sau này mấy người đồng lứa ở Trương gia, cũng không còn cách nào hòa vào nữa!"

"Mày không nỡ hả?"

?

"Nói sao vậy?"

"Vậy là mày có ý gì?"

"Nhà bọn họ vốn đã ở ngoài giới, liên tiếp muốn chui vào, trước đây không vào được, sau này cũng đừng nghĩ tiến vào nữa."

"Vậy còn tạm được."

Mặt mày Hứa Tư Văn buông xuống, an tĩnh tiếp tục ăn cơm, nhưng mà một bàn người này của bọn họ quá rõ ràng, rất nhiều người đều chú ý tới.

Các vị công tử này là tới chống trận, cho nên căn bản là không đến nhã gian, bệ vệ ngồi ở trong đại sảnh dùng cơm, cố tình rất ít người có thể tới chào hỏi bấu víu quan hệ, tình cảnh này không dám tùy ý đến gần, không thấy thái độ của mấy thiếu gia đó sao? Muốn bấu víu quan hệ, cũng không vội vã nhất thời.

Bọn họ làm như thế, chính là tỏ thái độ, để dọa sợ mấy người lòng mang ý xấu.

Đám người Cao Nham nói chuyện đều không đè thấp âm lượng, Hứa Tư Văn nói chuyện thì càng là dùng thái độ bình thường, cho nên câu nói kia, khách nhân tới đây, tám phần trở lên đều nghe được.

Kinh ngạc Trương gia không biết thời thế, càng kinh ngạc chính là đám cậu ấm lại nghe lời Hứa Tư Văn như vậy, lại nhìn nhìn Cao Nham và Tiêu Dũng cầm đầu, nghĩ tới lời đồn mấy ngày trước đây, người am hiểu não bổ đã bắt đầu gõ bàn tính trong lòng.

Ngược lại là người Trương gia, sắc mặt thật đúng là khó xem tới cực điểm…

Hết chương 162

163. Chương 163: 163. Hồ Mỹ Hung Hãn

"Ba, không thấy Trương Lam Hà." Bọn họ có thể tới đây, chính là ỷ vào quan hệ của Trương Lam Hà và Hứa Tư Văn, cảm thấy nếu có Trương Lam Hà ở đây, Hứa Tư Văn cũng không thể làm khó bọn họ bao nhiêu, nhưng đến nơi tìm vài vòng, lại không thấy cái bóng Trương Lam Hà.

"Ai là Hứa Tư Văn vậy?" Cô gái tìm nửa ngày, lại không biết ai mới là mục tiêu.

"Vừa nãy trong bàn cơm bên kia, có một người chính là Hứa Tư Văn, chỉ là không nhìn thấy rõ ràng." Người trung niên, cũng chính là bác cả Trương Vân Thiên của Trương Lam Hà, mặt âm trầm, trong lòng khổ sở suy nghĩ đối sách.

Lần này Trương gia thật sự là sai lầm, vốn tưởng rằng đối phương không có danh tiếng gì lại không có chỗ dựa, ai biết chuyện sẽ phát triển đến nông nỗi bây giờ?

Tên tiểu tử thối Trương Lam Hà kia ngược lại may mắn, đã cắt đứt quan hệ với Trương gia, ngay cả hộ khẩu cũng tách riêng ra, còn có thể cùng với Hứa Tư Văn bám lên Cao lão tiên sinh.

"Trở về rồi hãy nói, ăn cơm trước." Đã có người liên tiếp liếc nhìn bọn họ, Trương Vân Thiên không muốn bị người ta chế giễu, việc cấp bách là trước tiên phải ổn định mặt mũi Trương gia.

Trương Vân Thiên lo suy nghĩ mấy cái đó, không có chú ý tới sắc mặt của con trai và con gái bên cạnh, cho nên…

Khách sạn Đông Bắc Hổ khôi phục buôn bán bình thường, nhưng lại nâng cao một bước, công ty Đông Bắc Hổ ở kinh sư cũng khôi phục lại, chuyện của Hứa Tư Văn cũng đã làm xong, tuy rằng cho đến bây giờ, Hứa Tư Văn một chút cũng không rõ đến tột cùng giải quyết như thế nào, nhưng y có nghĩ cũng không thông, những thứ đó quá phức tạp, không thích hợp với y, đương nhiên, cũng không thích hợp với Vũ Khánh Cương.

Bởi vì lập tức liền đi, mấy người Cao Nham không tìm được Trương Lam Hà, cũng chỉ có thể làm tiệc tiễn đưa Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Địa điểm chọn là khách sạn Đông Bắc Hổ.

"Đưa tiễn hai người bọn tui, làm gì còn chọn ở ngay nhà tui hả?"

"Đây không phải là do hai lần trước đều mất mặt xấu hổ sao? Lần này cứ dứt khoát là nơi này, tuyệt đối không xảy ra bất ngờ!"

Nếu nói thì Cao Nham cũng rất đau lòng, Tiêu Dũng cùng một đám bạn bè tốt thương lượng nửa ngày, Cao Nham xuất phát từ cẩn thận, ở bên cạnh chọn lựa, sau đó đưa ra một đống chỗ không thoả đáng, cuối cùng chọn đến chọn đi, lại không có nơi nào thích hợp!

Vẫn là một người bạn thân tính tình nóng nảy bạo phát, nói này cũng không được kia cũng không được, liền dứt khoát đến khách sạn Đông Bắc Hổ đi, địa bàn nhà bọn họ, sẽ không có gì không thích hợp.

Vì vậy liền tới khách sạn Đông Bắc Hổ.

Vũ Khánh Cương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là để đám tiểu tử này hoành hành bá đạo trên địa bàn của hắn, ba bàn lớn đồ ăn bưng lên, Vũ Khánh Cương bưng ly rượu cùng Hứa Tư Văn đọc diễn văn: "Không nói gì hết, sau này đến chỗ tui chơi!"

"Anh Cương tử anh thật là bớt việc mà!"

Tất cả mọi người hít một hơi chờ nghe, kết quả câu đầu tiên của Vũ Khánh Cương liền xong việc, Hứa Tư Văn chỉ cười uống ly rượu trái cây, làm hại bọn họ nhất thời thích ứng không được, chênh lệch quá lớn thật không được tự nhiên!

Hành trình lần này kết thúc mỹ mãn, kỳ thực đến bây giờ Hứa Tư Văn còn chưa làm rõ ràng, liền bị Vũ Khánh Cương đóng gói mang về Lan châu, nước ở kinh thành này quá sâu, hai người bọn họ vừa đến đã không đỡ nổi.

Vũ Khánh Cương không nói cho Hứa Tư Văn biết trong đoạn thời gian này hắn đã làm gì, nhưng Hứa Tư Văn có thể trời xui đất khiến bái một đế sư, cũng là có phúc lớn.

Về tới Lan châu thành, Hứa Tư Văn cảm thấy không khí đều mới mẻ hơn không ít, rốt cuộc không còn cái loại tráng lệ ngột ngạt ở kinh sư, cũng không phải cẩn thận từng li từng tí một khi đối mặt những người đó.

Làm cho cả người đều thả lỏng.

"Vẫn là ở nhà tốt mà!" Hứa Tư Văn một bên thu dọn đồ đạc một bên cảm thán không thôi, ở bên ngoài cũng chỉ mười ngày, cảm giác buồn bã giống như qua mười năm vậy.

Vũ Khánh Cương không nói gì, hãy nhìn hắn để trần cánh tay mặc cái quần cộc bự chạy quanh khắp nhà, có thể thấy được lúc ở kinh sư, cả ngày bộ dạng chỉnh tề, cũng khiến hắn nhịn gần chết.

Chờ ngày hôm sau trở lại công ty, cảm giác thật tốt!

Vũ Khánh Cương gào gào thét thét muốn mời mọi người đi ăn cơm uống rượu, lý do rất đầy đủ: "Lúc này chúng ta cũng coi như là vượt qua một cửa ải khó, còn lấy dược không ít tiền về cho công ty tui, tui không ăn một mình, mọi người cùng đi tụ hợp ăn uống đi!"

"Chúng tôi muốn ăn đại tiệc hải sản tươi!" Đám người Mai Cảnh mới được vời trở về một ngày, vừa mới đánh được cái bảng biểu, đã có lá gan ồn ào muốn ăn đại tiệc, bọn họ cũng tức giận mà, vốn đang là thời điểm mấu chốt, đột nhiên bị làm rối loạn bước chân, Hứa Tư Văn vừa đi mười ngày, bọn họ cũng ở nhà trạch mười ngày.

"Đại tiệc hải sản tươi!" Có người dẫn đầu liền có người phụ hoạ, người của Đông Bắc Hổ, còn thật sự chưa từng ăn hải sản tươi thế nào.

Bọn họ gần như đều là ăn đồ ăn thôn quê ở nhà, rất ít ăn ở ngoài.

"Được! Vậy thì hải sản tươi!" Vũ Khánh Cương dễ nói chuyện, muốn ăn gì thì cho ăn đó.

Hải sản tươi Lan Châu thành cũng không nổi bật, thế nhưng cũng có hai tiệm hải sản đặc biệt có tiếng, nguyên liệu nấu ăn mới mẻ hương vị tốt.

Chỉ là giá cả có chút mắc.

Người của hai công ty gộp lại gần bốn mươi, năm mươi người, bỏ qua mấy người có trách nhiệm trông nhà cùng với người ra ngoài không thể đi, cùng với mấy người dị ứng hải sản tươi.

Vũ Khánh Cương bao một phòng tiệc, tất cả đều là người một nhà, cũng không cần giả vờ, ngay cả Hứa Tư Văn cũng bưng nước trái cây, nghênh ngang cụng ly với người ta uống rượu đế. Bạn đang ?

"Anh Tư Văn anh như vầy là không đúng nha! Của chúng tôi đều không màu, anh lại bưng cái cốc có màu để cụng, quá bắt nạt người ta đi?"

"Vậy cậu có uống không?" Hứa Tư Văn cười híp mắt bưng nước trái cây trắng trợn bắt nạt đám đàn em của Vũ Khánh Cương.

"Uống!" Cái chữ này nói nghiến răng nghiến lợi, chọc cười một bàn mấy tên đàn ông.

Cùng là uống nước trái cây, Hứa Tư Văn lại cảm thấy uống với bọn họ có mùi vị cực kỳ tốt, nhưng lúc ở kinh sư, uống với nhóm cậu ấm kia, luôn cảm thấy không hòa hợp.

Một đám người cũng coi như là quen thuộc, bây giờ đều biết ông chủ hai nhà là chủ hộ trên cùng một sổ hộ khẩu, đều không khách khí với nhau, anh tới tôi đi, mấy đồng nghiệp bên Hứa Tư Văn căn bản uống không lại đám thùng rượu Đông Bắc Hổ, bị chuốc nằm sấp không ít người, ngược lại là Vũ Khánh Cương cùng với đám anh em thân thiết uống sảng khoái.

Hứa Tư Văn nhìn ra được Vũ Khánh Cương đây là thả lỏng sau khi ngột ngạt qua đi, nên cũng không dám nói không cho hắn uống, có điều trong lòng Vũ Khánh Cương đều biết, uống rồi uống, thế nhưng không buông thả, không say nổi.

Không ít người đang ăn ở quán hải sản tươi này, có người nghe nói Đông Bắc Hổ đang mở tiệc rượu, còn tới chào hỏi, Lan châu bây giờ, ai không biết Đông Bắc Hổ có chỗ dựa cứng chứ!

Ngay cả nghị viên ở kinh sư cũng dám chống đối, còn có thể lông tóc không tổn hại, mặc kệ đối phương có thể ngừng chiến tranh hay không, chỉ mỗi phần sức lực này thôi, liền đủ để các thương gia Lan Châu có vài phần kính trọng Đông Bắc Hổ.

Hứa Tư Văn uống nhiều nước trái cây, chạy đến phòng vệ sinh, trên đường trở về, lúc đi ngang qua khu bồn cây cảnh, nghe thấy bên trong có chút động tĩnh, bình thường Hứa Tư Văn không hiếu kỳ, có điều động tĩnh rất lớn, y liền liếc một cái, là một thanh niên uống say, lôi kéo một cô gái không buông tay, cô gái rất táo bạo, quyền đấm cước đá với tên thanh niên say khướt: "Dám lôi kéo bà, bà cho mày biết sự lợi hại của bà!"

"Cô, nếu như cô, cô không nghe lời, tôi không tha cho cô!" Thanh niên uống đến con ngươi đều đỏ chót, bộ dạng tàn nhẫn dọa cô gái nhảy dựng một cái.

"Ép bà đây mà còn nói không tha cho bà sao!" Sau khi cô gái sợ hết hồn, lập tức xù lông, nâng tay liền cào qua, giống như một con mèo hoang nhỏ.

Hứa Tư Văn nghe giọng cô gái này quen tai, đi tới nhìn: "Hồ Mỹ? Sao cô lại ở chỗ này?"

Hồ Mỹ, nhân viên tiếp tân tiền sảnh cao ốc VT.

Đừng thấy bộ dạng cô gái thục nữ văn văn tĩnh tĩnh, khi cuống lên thì còn mạnh hơn đàn ông, thuần huyết thống hổ cái Đông Bắc, mỗi ngày ra ra vào vào đi ngang qua đại sảnh, đều có thể nghe được tiếng cười phóng khoáng cực không tương xứng với tướng mạo và dáng người của cô.

"Anh Tư Văn!" Hồ Mỹ vừa thấy Hứa Tư Văn, còn có chút tiếc nuối, thế nhưng đặt chân một chút cũng không hàm hồ, trực tiếp đạp con ma men lăn trên đất.

Hứa Tư Văn: "...!"

"Không có chuyện gì, anh Tư Văn, anh là muốn trở về hả? Cùng đi! Cùng đi!" Hồ Mỹ cười híp mắt đi tới bên cạnh Hứa Tư Văn, liếc cũng không liếc con ma men rầm rì dưới đất một cái.

Cô không đi lôi kéo Hứa Tư Văn, trong công ty có luật bất thành văn, đối với hai vị Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn này, có thể không tiếp xúc thân thể thì nên tận lực không tiếp xúc, để tránh phạm vào kiêng kỵ.

"Trở về! Trở về! Nghe nói còn có bánh bao canh gạch cua chưa mang lên, ăn rất ngon... Có điều người Đông Bắc cô, chưa từng ăn bánh bao canh, nhớ là trước tiên phải đâm một cái lỗ..." Hứa Tư Văn thấy cô gái tựa như người không có chuyện gì, y cũng không đi phản ứng với con ma men kia, đáng đời bị con gái đạp lăn, uống say không biết đàng hoàng một chút, còn dám tùy tiện lôi kéo con gái, say rượu thất đức! Say rượu thất đức mà!

Một khúc nhạc dạo ngắn, sau khi trở về, Hồ Mỹ không có bóng ma trong lòng nên ăn thì ăn nên uống thì uống, còn xem chuyện này là sự tích anh dũng, học cho các nữ đồng nghiệp nghe, các nam đồng nghiệp đều sợ hãi, không dám dễ dàng đi trêu chọc con hổ cái hung hãn như thế.

Cũng có người không sợ phiền phức lớn, chẳng hạn như Vũ Khánh Cương, vừa nghe Hứa Tư Văn nói, vừa học theo bộ dạng của vợ ăn bánh bao canh, chờ Hứa Tư Văn nói xong, cái tên này ngồi không yên, dẫn đầu chạy ra ngoài.

"A? Mấy người đi làm gì?" Hứa Tư Văn kéo cũng kéo không được.

"Đi xem xem cái tên kia chết chưa?!" Vũ Khánh Cương xem trò vui quá tích cực, dẫn đầu chạy ra ngoài, Hứa Tư Văn không yên lòng, cũng đi theo ra.

Kết quả mới vừa tới chỗ, nhìn thấy cái con ma men kia lôi thôi lếch thếch được người phục vụ đỡ lên, người đã hoàn toàn thành thật, tám phần là uống quá nhiều rượu chống đỡ không được, người đã ngủ thiếp đi, thế nhưng ngược lại khiến người ta nhìn rõ ràng được tướng mạo, còn rất tuấn tú!

Chuyện này liền xem là một chuyện ngoài ý muốn, mọi người vui vẻ một trận cũng liền qua, buổi tối Hứa Tư Văn còn nói lại với Vũ Khánh Cương.

"Em cảm thấy Hồ Mỹ còn thật là lợi hại, anh nói xem một cô bé như cô ấy, làm sao lại thật sự dám động thủ cào con ma men đó chứ?" Chuyện này đổi thành Hứa Tư Văn, y cũng không dám hứa chắc mình có dũng khí tay cào chân đạp với con ma men kia, dù sao thì người uống say, chuyện gì mà không làm được chứ?

"Không cào hắn để hắn quen à? Lại nói, cào hắn ta coi như đúng rồi, không cào thành cái hồ lô máu coi như hắn ta hên đó! Con gái ở bên ngoài không lợi hại chút, tiện nghi đều bị người ta chiếm đi."

"Vậy không sợ Hồ Mỹ chịu thiệt à?" Hứa Tư Văn quan tâm là cái này, lỡ như cô nhỏ bị thua thiệt, bị người ta đánh thì sao?

"Chịu thiệt liền tìm lại!" Tính tình bao che khuyết điểm của Vũ Khánh Cương nổi lên: "Sau này ai dám duỗi móng vuốt với người nhà chúng ta, cắt đứt giữa sườn người đó!"

Lúc đó Hứa Tư Văn không để ý, về sau Vũ Khánh Cương lại thật sự cắt đứt giữa sườn người khác...

Hết chương 163

164. Chương 164: 164. Đi Lộn Chỗ

Nửa tháng sau, Trương Lam Hà cuối cùng đã trở lại, mặt đỏ lừ lừ, phía sau là Bách Lý Hãn Mạc.

Hắn vừa tới còn chưa kịp thân cận với Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn liền trực tiếp ném công ty cho hắn quản, mình thì chui vào bộ kỹ thuật, không dự định lãng phí thời gian.

Chỗ của bộ kỹ thuật, là cấm địa của Trương Lam Hà, hắn không dám tùy ý đi vào quấy rối.

Ngược lại là bên phía Hứa gia tập, bây giờ đã bắt đầu khởi công, Vũ Khánh Cương từng mang theo Hứa Tư Văn trở lại hai lần, nhìn thấy tình huống không tệ, đặc biệt Vũ Khánh Cương còn thương lượng với Hứa Tư Văn: "Em xem hồi trước ở kinh sư phân cao thấp với người ta, cả ngày không vận (vận chuyển bằng đường hàng không) đến không vận đi, mặc dù nói lông dê xuất hiện ở trên người dê, nhưng mà giá cả ở nơi đó vẫn là hơi đắt, nếu có thể trực tiếp gửi hàng ở Hứa gia tập này, có phải là có thể tiết kiệm một chút không?"

"Anh muốn thiết lập nơi cung ứng hàng ở Hứa gia tập sao?" Hứa Tư Văn kinh ngạc chính là Vũ Khánh Cương lại muốn xây dựng bách hóa Đông Bắc Hổ thành cùng một hình thức.

Thứ có thể bán giá cao ở kinh sư, ở ngoại địa không nhất định có thể bán được, động tĩnh bên phía kinh sư náo động lớn như vậy, tại sao người khác không mô phỏng theo? Bởi vì cái giá của việc mô phỏng theo quá đắt, một nguyên nhân khác là không phải tất cả mọi nơi đều có thể áp dụng hình thức kia.

"Có ý định này, không có đặc sắc của chính mình thì căn bản không đứng vững chân được, hơn nữa nếu đều không vận từ Đông Bắc tới, quá phiền phức, tốn nhiều tiền, hơn nữa đồ ở quê nhà bên kia sản xuất có hạn, chuyên cung cấp cho kinh sư thì còn được, nếu thêm Lan châu thì không được, dù sao thì cũng muốn tìm một chỗ đào tạo nguồn cung cấp, không bằng cứ lấy Hứa gia tập đi, chỗ đó rất tốt, non xanh nước biếc, lại gần."

"Còn gần hả?"

"So với bên phía Đông Bắc, còn không gần à?"

"Vậy anh tìm ba em nói đi."

"Đó là ba anh!" Từ sau khi Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn bày tiệc rượu ở Hứa gia tập, liền bắt đầu gọi Hứa Xương là "ba", mới đầu Hứa Xương rất không được tự nhiên, nhưng không chịu nổi Vũ Khánh Cương da mặt dày chịu khó, thời gian dài chính Hứa Xương cũng cảm thấy mình có thêm nửa đứa con trai.

Đặc biệt là chuyện này, nếu nói đến, thì Vũ Khánh Cương là tạo phúc cho Hứa gia tập, vì vậy Vũ Khánh Cương vừa nói xong, Hứa Xương liền dắt hắn đi tìm trưởng trấn, Hứa gia tập có quy mô làng trấn, tự nhiên quan lớn nhất chính là trưởng trấn, có điều bởi vì Hứa thị tộc quá nhiều người, chức trưởng trấn này cũng là đều là họ Hứa đảm nhiệm, hết cách rồi, người khác họ không làm được công việc này.

Hứa Tư Văn cố ý chạy đến bên phía trường tiểu học xem tiến độ công việc, phát hiện tiến độ rất chậm!

"Chậm thì sao?" Hứa Gia Văn lại là bộ dạng rất hài lòng: "Chậm thì làm được tỉ mỉ!"

"Vậy cũng không thể quá chậm đi?" Hứa Tư Văn nhìn vườn trường tiểu học mới nổi lên cái lỗ châu mai nhỏ, nửa ngày cũng không có cách nào nói chuyện, y nghe nói đã khởi công một tháng rồi, sao ngay cả cái tường vây cũng chưa xây vậy?

"Xây phòng ở phải làm nền phòng, vậy tường vây cũng phải làm nền tường, trụ cột càng vững chắc thì thời gian càng dài, cứ như vậy, kháng chấn, kháng động đất cấp mười, biết không?" Hứa Gia Văn vì chuyện này, ngay cả nghỉ hè cũng không nghỉ ngơi, vẫn ngày ngày đi theo đội xây cất nhìn người ta làm nền móng.

Hiện tại Hứa Gia Văn đã sắp thành nửa kỹ sư, mặc dù tự giác là loại kỹ sư gà mờ, nhưng tốt xấu thì hiện tại người bình thường không lừa gạt được hắn, mua xi măng cũng biết xem nhãn rồi!

"Ồ." Hứa Tư Văn bị Hứa Gia Văn dẹp yên, anh trai thật là lợi hại, cái này cũng biết, nói chuyện y cũng không hiểu rõ ràng lắm…

Nếu Hứa Gia Văn cũng không có ý kiến, Hứa Tư Văn lại càng không có ý kiến, Hứa Gia Văn dẫn em trai chạy một vòng, xem hết mấy cái công trường mà đơn vị sự nghiệp công ích làm ra, Hứa Tư Văn âm thầm dò xét một chút, phát hiện không có vấn đề gì, cũng yên lòng.

Bên phía Vũ Khánh Cương thì ngựa không ngừng vó quy hoạch, chờ sau khi thành công khai triển hình thức ở kinh sư đến Lan Châu, tiếng vang vô cùng nhiệt liệt.

Trình độ tiêu phí ở Lan châu không cao như kinh sư, nhưng đồng dạng chi phí ở Lan châu cũng không cao như kinh sư, giá cả và chi phí đồng thời giảm xuống, người bên phía Lan Châu cũng có thể tiếp nhận được phương thức bán đồ đặc biệt kia của Đông Bắc Hổ.

Vũ Khánh Cương cao hứng, lôi kéo vợ dẫn cả đám người trong công ty đến một trung tâm giải trí mới thành lập, là một người bạn hợp tác mới mở, cũng coi như là ủng hộ, bao phòng âm nhạc giải trí cỡ trung, tiệc đứng, hát tùy ý, còn mời một đội nhạc.

Mấy người này sao lại hát cái gì mà bài hát con nít vậy?

Hát hay thì căn bản không có, còn gào khóc thảm thiết thì khắp nơi đều có, một đám người đều cao hứng vì bọn họ có thể hoàn toàn nổi danh một lần ở Lan châu, ngay cả người của công ty phần mềm Hà Văn cũng cùng nhảy nhót, ai bảo phần mềm của Đông Bắc Hổ chính là dùng của công ty bọn họ chứ.

Bởi vì rất lâu chưa cùng nhau vui vẻ chơi đùa với mọi người, rốt cuộc Trương Lam Hà cũng bỏ rơi Bách Lý Hãn Mạc giống như linh hồn bám lưng, cùng quậy điên với đám Mai Cảnh.

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, âm nhạc ngừng lại, đủ loại mỹ thực như nước chảy bày ra trên bàn ăn, Trương Lam Hà bưng cái đĩa nhảy nhót tưng bừng tìm đồ hắn thích ăn, Hứa Tư Văn có ý đồ xấu gắp hai miếng trứng gà trong món khổ qua xào trứng gà vào khay thức ăn của Vũ Khánh Cương, không gắp khổ qua là sợ bị Vũ Khánh Cương phát hiện.

Ai bảo Vũ Khánh Cương đã gặm một cái đùi gà ăn hai con hàu nướng ba con chim cút nướng, uống một chút thiêu dao, lại không ăn một miếng rau xanh nào.

Lúc những người này đang hép pi, cửa lại bị đẩy ra, vốn tưởng là nhân viên phục vụ, kết quả mọi người vừa ngẩng đầu, toàn bộ đều có chút há hốc mồm.

Đi vào là một nam một nữ.

Nam rất trẻ, tướng mạo hơi quen mắt, mặc âu phục giày da, một thân chính trang giống như muốn tham gia đại hội, đặc biệt là trên mũi gác một bộ kính mắt gọng vàng, tư thế mười phần khí thế cường thịnh, dáng vẻ ấy trong nháy mắt làm người ta nhớ tới một câu: mặt người dạ thú.

Nữ rất đẹp, trên mặt trang điểm tinh xảo xinh đẹp, mặc một thân lễ phục màu đen bó sát người, ngực cài hoa hồng lửa đỏ, trên đầu đội mũ dạ gắn ren, trên tay là găng tay ren, chân mang một đôi giày da màu đen hận trời quá cao, ngoại trừ đôi môi lửa đỏ và đóa hoa hồng đỏ nở rộ trước ngực, cả người màu đen, dường như hòa tan vào trong bóng đêm, cố tình hai điểm tuyệt sắc kia quá chói mắt, làm cho cả người bị điểm xuyết ra cực hạn quyến rũ và phong tình.

Hứa Tư Văn nhìn nhìn người đến, lại nhìn nhìn phía bên mình, Vũ Khánh Cương mặc là áo thun chữ T và quần cộc y chọn cho, chính y thì lại là áo sơ mi ngắn tay quần dài, đều là vải lanh, dưới chân mang một đôi giày xăng đan làm từ cỏ tranh, loại giày xăng đan này bởi vì làm từ cỏ tranh, không bí mồ hôi nóng chân như giày da.

Nhân viên Đông Bắc Hổ trên cơ bản đều cùng một trang phục như Vũ Khánh Cương, nếu không phải là vì ở bên ngoài, bọn họ càng thích ở trần; mà bên phía Hứa Tư Văn cũng gần như vậy, phẩm vị của nhóm trạch kỹ thuật bạn cũng đừng mong đợi, trạch kỹ thuật biết chú ý như Hứa Tư Văn quá ít ỏi.

Các nữ nhân viên cũng gần như đều mặc tùy ý, căn bản không ai mặc đồ công sở, ngay cả ông chủ cũng mặc nhàn nhã, mi mặc đồ công sở, làm người ta khó chịu sao?

Hai người đứng ở cửa, bất luận là trang điểm hay là trang phục, so sánh với mọi người, tương phản quá lớn, hoàn toàn không phù hợp giống như phượng hoàng rơi vào ổ gà vậy.

Kỳ thực hai người tiến vào cũng có chút choáng váng, bọn họ là hỏi thăm được Đông Bắc Hổ tổ chức tiệc tối ở đây mới tới, mặc dù không có thiệp mời và vân vân, tuy nhiên thuận lợi tìm được chỗ, sau khi vào cửa cũng không ai ngăn, bọn họ liền đẩy cửa.

Nguồn:

Nhưng sau khi nhìn đến tình hình bên trong, hai người bọn họ liền bối rối!

Một thân trang phục của hai người, cùng với không khí bên trong rõ ràng là không hợp!

Nhìn thấy rất nhiều người đều mặc áo thun chữ T quần cộc dép lào, còn có nữ nhân bên kia lại là một đầu tóc rối như tơ vò tùy ý buộc ở sau gáy, trong tay cầm khúc xương gặm đến nửa mặt đầy váng dầu…

Cái này so với tiệc tối trong ấn tượng của bọn họ chênh lệch đâu chỉ ngàn dặm?

Nam nhân không có bộ dạng thân sĩ; nữ nhân thì càng không thể nói là thục nữ; thế mà lại ăn tiệc đứng, uống còn là rượu với bia, trên bình rượu đỏ còn có dấu ngón tay bóng nhẫy!

Hết thảy trước mắt triệt để lật đổ khái niệm tiệc tối của hai người bọn họ, đây rốt cuộc là cái hội gì? Hoặc là nói, đây là một cái hội sao?

“Hai người làm gì hả?” Vũ Khánh Cương mở miệng đầu tiên, giọng điệu không tốt thái độ ác liệt, bởi vì hắn từng gặp nam nhân kia.

“Chúng tôi, chúng tôi đi nhầm chỗ!” Nam nhân mở miệng cũng có chút không có sức, lôi kéo bạn gái xoay người rời đi, ngay cả bậc cửa cũng chưa bước qua.

“Xì! Hai kẻ ngu!”

“Ha ha!”

“Nam nhân đó sao nhìn quen mắt vậy?”

“Mọe kiếp! Đó không phải là kẻ xui xẻo ngày đó bị cào mặt sao?”

“Còn không phải sao!”

Một người từng may mắn gặp qua nhớ ra, mọi người liền nhớ tới, Hứa Tư Văn nhìn nhìn hai người kia, luôn cảm thấy không đúng lắm.

“Hình như không đúng lắm nha?” Hứa Tư Văn ngồi ở bên cạnh Vũ Khánh Cương nói nhỏ.

“Sao?”

“Hai người kia không giống như là đi lộn chỗ, mà giống như là bị dọa.”

“Mặc kệ nó, lại đến nữa thì đạp ra ngoài, đồ khốn dám để mắt mấy cô gái trong công ty anh, không đánh hắn ta là coi như hắn ta hên rồi.”

“Ừm, chúng ta bảo mấy người trong công ty đi cùng nhau, mấy cô gái đừng có đi ra ngoài một mình, lỡ như thật sự gặp phải chuyện gì, hối hận cũng không kịp.”

Đề nghị của Hứa Tư Văn, ngày hôm sau liền được Vũ Khánh Cương tuyên bố ra, ngay cả Trương Lam Hà cũng cùng giám sát, ba người trở lên đi cùng nhau, tuyệt đối không được ít hơn ba người, tuy rằng yêu cầu này hơi khác người, nhưng mà mọi người đều biết chuyện của Hồ Mỹ ngày đó, ngược lại rất ấm lòng với việc công ty chú ý đến an toàn nhân thân của mấy nhân viên bọn họ như thế.

Vũ Khánh Cương tùy tùy tiện tiện, rất nhanh liền đem chuyện này ném ra sau đầu, ngược lại Hứa Tư Văn vẫn luôn nghĩ đến, có lúc nhớ tới, còn cân nhắc một phen, nhưng vấn đề cân nhắc không hiểu, ngược lại làm cho y xoắn xuýt không thôi.

Có hôm Vũ Khánh Cương lại bị kéo ra ngoài đảm nhiệm vật biểu tượng, Hứa Tư Văn nhớ trong biệt thự còn có vài thứ chưa mang tới công ty, liền tự mình lái xe trở lại lấy, dọc theo đường đi đều rất thuận lợi, chỉ là lúc chờ đèn đỏ ở một ngã tư đường, một cô gái đột nhiên chạy tới gõ cửa sổ xe Hứa Tư Văn, ra hiệu Hứa Tư Văn kéo cửa sổ xe xuống.

Thế nhưng Hứa Tư Văn chỉ nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, không phản ứng!

Khi đèn vàng sáng, y liền khởi động xe, lúc có thể đi, đạp ga trực tiếp chạy đi!

Còn lại cô gái đứng ở ven đường trợn mắt há mồm!

“Lam Tương, thế nào?” Người bên kia đầu điện thoại, hỏi rất nóng lòng.

“Không thế nào cả! Tên khốn kiếp kia ngay cả cửa sổ xe cũng không mở, trực tiếp lái xe đi!” Cô gái gương mặt nổi giận đùng đùng phun lửa với điện thoại di động: “Tôi cảm thấy là tôi đi lộn chỗ rồi, nơi này không phải thế giới khác chứ? Một đại mỹ nữ như tôi, mắt hắn mù rồi không nhìn thấy à?”

Hết chương 164

165. Chương 165: 165. Mỹ Nữ Đưa Tới Cửa

Hứa Tư Văn hí ha hí hửng gửi tin nhắn cho Vũ Khánh Cương, nói về cuộc gặp gỡ của y, sau đó đặc biệt khoe khoang với Vũ Khánh Cương: “Người phụ nữ kia cho rằng em không biết cô ta chắc? Không phải chính là cái người ngày đó đi sai chỗ sao? Còn ở chỗ này giả bộ không biết với em!”

Đúng vậy, sở dĩ Hứa Tư Văn đi thẳng thắn dứt khoát như vậy, cũng là bởi vì nhận ra người phụ nữ đó, hoặc là nói, là cô gái đó?

Ngày hôm nay ăn mặc rất thanh thuần, giống như sinh viên đại học, dáng vẻ hào hoa phong nhã thoạt nhìn rất có giáo dưỡng, nhưng đáng tiếc, Hứa Tư Văn lại xuyên thấu qua bề ngoài thấy được bản chất của cô ta.

Nếu muốn nhờ giúp đỡ, trên đường nhiều xe đến xe đi, không nhất định phải chọn y, hơn nữa xe của Hứa Tư Văn là y tự mình mua, căn bản không phải đồ cao cấp bao nhiêu, bình thường đến mức hòa trong dòng xe cộ nếu không cố ý xem biển số thì cũng không nhận ra, cô ta một thân trang phục hàng hiệu, coi như là tìm người hỗ trợ cũng phải tìm người có thực lực đi?

Phía trước Hứa Tư Văn chính là mười mấy chiếc xe, có chiếc là ô tô bình thường giống y, nhưng có một chiếc là xe jeep Hummer, còn có một chiếc Wrangler, mà cùng hàng phía sau y là Audi và Volvo, phía sau nữa không thiếu xe giống như xe của Hứa Tư Văn.

Một hàng xe dài như vậy, chọn ai không tốt vừa đến đã đi thẳng tới chỗ y, nói là trùng hợp, có người tin sao? Dù sao thì Hứa Tư Văn cũng không tin.

"Mắt em dùng thật là tốt, còn có thể nhìn ra à? Anh cũng quên cô ta có bộ dạng gì rồi!" Vũ Khánh Cương hồi âm cho vợ, chua lè giống như dấm chua lão Trần ở Sơn Tây vậy, cách thật xa Hứa Tư Văn cũng có thể ngửi được cái mùi kia.

"Ha ha ha...!" Hứa Tư Văn bị ông chủ Vũ chọc cười, cao hứng đáp lại ba từ vạn năng, liền đem chuyện này ném ra sau đầu, y coi như mình đã biểu hiện rất rõ ràng, cô ta cũng nên lui về.

Thế nhưng y đã quên, lời Vũ Khánh Cương nói trong cái tin nhắn đó.

Vũ Khánh Cương xã giao nhiều, rất nhiều nơi hắn đến cũng chỉ là ngồi một chút, bày ra cái thái độ, không nhất định phải uống rượu khiêu vũ và vân vân, nhưng một vài chỗ dù cho Vũ Khánh Cương chỉ đi thoáng qua, cũng sẽ gặp phải một ít chuyện bất ngờ.

Chẳng hạn như bây giờ, Vũ Khánh Cương chỉ là đi ra xã giao một chút, uống một chén rượu, ý tứ ý tứ, hắn liền có thể đi, sau khi báo với đám người Phùng Tấn Thần, hắn liền lái xe trở về biệt thự, bởi vì Hứa Tư Văn đã về biệt thự, vợ hắn ở chỗ nào hắn liền trở về chỗ đó.

Hai người thương lượng ngày mai về Hứa gia tập, đón thất tịch và lễ vu lan, Đông Bắc không đón hai cái lễ này, nhưng phía nam thì lại rất nhiều, thất tịch thì còn đỡ hơn chút, lễ vu lan thì lại nhất định phải đón, đặc biệt là một trấn cổ rất truyền thống như Hứa gia tập.

Lúc này đã là buổi tối, con đường này là phố ca hát nổi danh, hai bên đường đi đều là vũ trường hộp đêm, thiên đường của nhóm cú mèo.

Ban ngày không náo nhiệt, buổi tối đều kẹt xe.

Vũ Khánh Cương tìm một đường tắt, xuyên qua ở phía sau mấy căn nhà cao tầng một mảnh đèn đuốc huy hoàng, để tránh đụng chính diện với dòng xe cộ.

Kết quả là ở cái nơi kín đáo này, gặp được chuyện.

Một cô gái ăn mặc yêu khí, bị hai nam thanh niên lôi kéo không tha, cô gái kia giãy dụa lợi hại, nhưng mà hai nam thanh niên thoạt nhìn không phải là người tốt lành gì, trên đầu nhuộm màu sắc rực rỡ giống như luống hoa.

Vũ Khánh Cương cũng nhìn ra được, cô gái này cũng không phải là đồ tốt, nhưng đã gặp thì cũng không thể xem như không nhìn thấy!

Không xuống xe, hắn sợ một mình mình không thể ăn nổi liên lụy, hắn chỉ kéo cửa sổ xe xuống, mở đèn pha chiếu vào ba người bọn họ: "Làm gì vậy làm gì vậy? Còn không buông ra thì báo cảnh sát đó!"

Chỗ này vốn heo hút ít người lại tối tăm, bị chiếu vào lập tức hiện lên rõ ràng, còn tuyên bố phải báo cảnh sát, cái này liền khiến cho hai nam nhân kia chột dạ.

"Mày ít quản việc không đâu đi!"

"Đi nhanh lên đi!"

"Không!" Cô gái ngược lại giãy dụa lợi hại hơn: "Các người dám đụng đến tôi một chút thử xem, anh của tôi nhất định sẽ giết các người!" Sau đó hướng về phía Vũ Khánh Cương lớn tiếng kêu cứu: "Anh nhanh báo cảnh sát đi! Đừng sợ hai người họ!"

Hai nam nhân kia lăn lộn ở đây đã lâu, vừa nghe cô gái nói như thế, trong lòng cũng có chút kiêng kỵ, con gái bình thường sẽ không động một chút là đem đánh đánh giết giết treo ở bên miệng, hơn nữa khẩu âm nói chuyện của cô gái này cũng không phải bổn địa, lỡ như thật sự là người không thể động vào, hai người bọn họ cũng sợ đắc tội người ta.

Vũ Khánh Cương lườm một cái, người ta có hai người hắn một người, hắn đúng là có thể đánh nhau, cũng đã từng đánh, nhưng hắn dựa vào cái gì phải ra mặt giúp người ta?

Cô gái này cũng không phải là gì của hắn.

"Hai thằng đàn ông như hai người lại lôi kéo với một cô nhỏ làm gì? Nếu còn không cút là tui lái xe dụng tới đó!" Vũ Khánh Cương không muốn xuống xe, ai biết gần đây có đồng bọn của bọn họ hay không? Hảo hán có thể đè chết mấy cái đinh?

Cái xe này của hắn rắn chắc chống va chạm, hắn mới không ngu mà tự dưng một mình đi ra ngoài đâu.

Vũ Khánh Cương đạp chân ga liền thật sự thẳng tắp đâm đến, hai nam nhân kia vừa thấy xe thật sự chạy tới, sợ hãi đến mức nhanh chóng buông tay, quay đầu liền chạy.

Cô gái được cứu, nhưng lại chống nạnh chỉ vào hai nam nhân mắng đến sảng khoái, từ ngữ sử dụng lúc đó khiến Vũ Khánh Cương mở mang tầm mắt mà!

Có điều Vũ Khánh Cương thấy cô ta mắng xong lại gấp rút chạy đến chỗ hắn, lập tức nâng cửa sổ xe lên, đạp chân ga đi nhanh, đỡ cho bị người ta dán lên không kéo xuống được.

Cô gái vừa thấy người đi rồi, đặc biệt không vui, híp mắt dựa vào ánh đèn nhớ kỹ biển số xe của Vũ Khánh Cương.

Sau khi trở về, Vũ Khánh Cương còn xem là chuyện cười kể cho Hứa Tư Văn nghe một trận, cuối cùng líu lưỡi nói với Hứa Tư Văn: "Anh nghe cũng đỏ mặt thay cô gái kia đó, em nói xem có phải khi còn bé mẹ cô ta dùng tã chùi miệng cho cô ta không? Lời gì cũng dám nói ra, cũng không biết e thẹn!"

"Loại người không có tố chất này sau này anh ít phản ứng tới đi, cũng may là anh còn có tâm nhãn, không xuống xe lôi kéo với bọn họ, nếu thật sự đánh nhau, anh có thể làm sao?" Hứa Tư Văn nghe Vũ Khánh Cương miêu tả liền biết chắc chắn là mấy người không tốt lành, chỗ kia ăn chơi trác táng, chuyện xấu gì cũng có khả năng phát sinh.

"Ừ! Anh cũng không phải ham làm người tốt, nếu được thì cũng sẽ không rút não mà đi xuống thể hiện đâu."

Vũ Khánh Cương nói mình không phải là ham làm người tốt, ngày thứ ba liền tự vả miệng.

Bảo vệ điện thoại tới, nói có một vị tiểu thư tìm đến Vũ Khánh Cương, mặc dù không có hẹn trước, nhưng vị tiểu thư kia rất cố chấp, đang đứng giữa trời ở ngoài cửa!

"Cô ta tự phạt đứng mình, liên quan cái lông gì tới tui?" Bây giờ Vũ Khánh Cương ghét nhất là bị nữ nhân quấn lấy, hắn với vợ cũng đã kết hôn rồi sao còn luôn có người tìm tới hắn vậy? Quá bắt nạt người ta mà!

Nhưng mà vị tiểu thư này, thật sự rất "chói mắt"!

Vải góc tơ tằm thật mỏng làm thành áo váy quấn ngực bao mông, vóc người gợi cảm nóng bỏng, tướng mạo quyến rũ động lòng người, kiểu tóc thời thượng, móng tay cắt sửa tinh xảo, ngồi một chiếc xe thể thao mui trần, vừa mở cửa xe, liền duỗi ra đôi giày cao gót mười hai xăng ti mét!

Đừng nói bảo vệ, dù là người qua đường cũng bị cô ta hấp dẫn, thật nhiều người vây xem!

Đây chính là hiệu ứng mỹ nữ đó!

Đổi thành người khác, bảo vệ trực tiếp đuổi đi không giải thích, nhưng bây giờ mấy người vây xem còn luôn huýt sáo, còn ồn ào!

Cô ta cũng là một cực phẩm, vừa đến đã nhất định muốn đi vào gặp Vũ Khánh Cương, bảo vệ giải thích một chút, căn bản là giống như nghe không hiểu tiếng người vậy.

"Tình nguyện xem trò vui thì cứ xem đi, cũng không phải giấy còn sợ người ta nhìn? Dù sao cũng sẽ không thiếu khối thịt nào!" Vũ Khánh Cương nói xong cũng cúp điện thoại cái "rụp".

Dù sao thì hắn cũng không ra khỏi cửa, bên ngoài thích thì cứ chờ đi!

Vũ Khánh Cương không có chút ý tứ thương hương tiếc ngọc nào, Hứa Tư Văn còn chưa biết chuyện này, mà hai người bọn họ ở trên lầu, bình thường không trở về biệt thự, cũng không dễ dàng ra khỏi cửa.

Cửa lớn tụ tập không ít người xem náo nhiệt đến vây xem mỹ nữ, cô gái kia cũng là một người bừa bãi, thế mà lại ở bên dưới chờ đến trời tối, cũng không gặp Vũ Khánh Cương đi ra, tức giận đến giậm chân, nhưng cô ta vừa giậm chân một cái, đã có người huýt sáo!

Tại sao?

Váy quá ngắn!

Ngực cứ nhún nhảy!

Mấy bảo vệ mặt đỏ tới mang tai cúi đầu, trong lòng đều ngóng trông con yêu tinh này đi nhanh lên, ở cửa lớn của bọn họ có một nữ nhân như thế, cũng quá đồi phong bại tục rồi!

Vũ Khánh Cương cho rằng chuyện xong rồi liền qua, nhưng vào ngày thứ ba Hứa Tư Văn vẫn là biết được.

"Anh nói, ở cửa có người tìm Vũ Khánh Cương, liên tiếp đến chừng mấy ngày à?"

"Đúng! Còn là một đại mỹ nữ!"

"Đại mỹ nữ?"

"Còn không phải sao! Nghe nói vóc người đặc biệt nóng bỏng! Gợi cảm trêu người!"

"Anh đi xem rồi hả?"

"Xem rồi, sáng sớm hôm nay lúc tới liền thấy, còn muốn thừa dịp mở cửa mà tiến vào, kết quả bị bảo vệ chặn trở lại, thiếu chút nữa liền đụng vào trên người bảo vệ!" Trương Lam Hà vừa nghĩ tới bộ dạng cô gái kia, liền không nhịn được cười trên sự đau khổ của người khác: "Ăn mặc giống nư Marilyn Monroe vậy, muốn câu dẫn vị kia nhà em đi?"

"Em đi tìm anh ấy hỏi rõ ràng!" Hứa Tư Văn đứng dậy liền đi đến phòng làm việc của Vũ Khánh Cương.

Tất cả mọi người đều đang lén đánh cược, đánh cược mấy ngày có thể giải quyết hoa đào thối đưa tới cửa ở dưới lầu. ?

Vũ Khánh Cương đang xem bản thiết kế thi công, là công trình lớn đầu tiên mà Đông Bắc Hổ nhận xây ở bên này, trả giá liền bỏ ra một ngàn vạn, nguyên bộ dự toán ra là bốn ngàn vạn, có điều lợi nhuận cũng rất cao, có thể kiếm lời ba ngàn đến bốn ngàn vạn.

Cửa bị người ta một cước đạp ra, âm thanh lớn đến mức coi như lỗ tai Vũ Khánh Cương không dùng tốt cũng có thể nghe được động tĩnh.

"Vợ?" Vũ Khánh Cương vừa ngẩng đầu, liền thấy Hứa Tư Văn hấp tấp đi tới, hùng hổ trừng hắn.

"Dưới lầu có bà điên, đến tìm anh, anh không đi liếc nhìn một cái à?" Đối với việc Vũ Khánh Cương vô duyên vô cớ chọc một vưu vật trở về, Hứa Tư Văn đặc biệt nổi giận, đã nói hắn chú ý một chút, làm sao còn gọi người tới cửa vậy?

"A?" Vũ Khánh Cương bị nói đến mơ hồ: "Cái gì với cái gì chứ? Sao anh không biết?"

"Tự anh gọi điện thoại cho bảo vệ hỏi đi!" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, không cho Vũ Khánh Cương xuống, dùng điện thoại liên lạc là được rồi.

"Ờ!" Vũ Khánh Cương nhanh chóng gọi một cú điện thoại cho bảo vệ, bên phía bảo vệ vừa nhận, Vũ Khánh Cương liền bùm bùm hỏi: "Chuyện thế nào vậy?"

"Ông chủ, nữ nhân kia mỗi ngày tới chỗ này đứng gác, rất nhiều người đến xem!" Bảo vệ cũng giống đám người Vũ Khánh Cương rất bảo thủ, đối với mỹ nữ mặc càng ngày càng ít là nửa con mắt cũng nhìn không lọt: "Cô ta chắn ở cửa lớn, còn nhiều lần muốn vọt vào!"

Bọn họ cản người cũng cản đến rút tay rút chân, cô gái kia nửa bộ ngực đều lộ ra rồi, làm hại bọn họ cũng không dám vươn tay chạm vào cô ta…

Hết chương 165

166. Chương 166: 166. Còn Không Rời Đi Liền Để Nước Trôi Đi

"Vợ, anh thật sự không biết bà cô kia làm gì cả!" Vũ Khánh Cương bỏ điện thoại xuống liền nhào tới Hứa Tư Văn, tư thế hận không thể lập tức chứng minh mình là vô tội.

Hắn cảm thấy mình quả thực không thể oan hơn nữa, người ngồi ở trong nhà, phiền phức tự tìm tới cửa!

"Vậy sao cô ta lại chỉ tên điểm họ tìm anh?" Kỳ thực Hứa Tư Văn biết Vũ Khánh Cương nhất định là vô tâm, có điều dạy dỗ không khắc sâu, hắn liền không biết giữ một khoảng cách với người ta.

Đương nhiên, mấy cái khoảng cách bình thường, Hứa Tư Văn tin tưởng Vũ Khánh Cương tuyệt đối có thể nắm giữ đúng mực, nhưng có vài lúc, không phải bạn nắm giữ đúng mực, đối phương liền có thể biết bạn có ý gì, rất nhiều lúc, những người kia tình nguyện giả vờ ngây ngốc, cũng muốn dán lên người bạn.

"Anh nào biết được!" Vũ Khánh Cương xoay quanh Hứa Tư Văn giống như chú chó bự không ăn được xương: "Cái này không phải là bới lông tìm vết sao!"

"Anh đó!" Hứa Tư Văn cũng bị xoay tới xoay lui đến choáng váng: "Chính anh xử lý cho tốt đi, hiện giờ người trong công ty đều chờ xem biểu hiện của anh đó."

"Vậy còn em?" Vũ Khánh Cương xoa xoa đầu ngón tay, đáng thương trông mong nhìn Hứa Tư Văn, nếu như vợ không để ý, nhiều người hơn nữa xem trò vui thì cũng có tác dụng gì?

"Em đương nhiên là người đầu tiên nhìn chằm chằm anh rồi!" Hứa Tư Văn trắng mắt liếc Vũ Khánh Cương một cái, lời này còn cần hỏi à?

"Ha ha… Vợ em không tức giận à?" Vũ Khánh Cương nghe lời nói của Hứa Tư Văn liền lập tức mặt mày hớn hở.

"Cái này phải xem anh xử lý như thế nào, nếu như em không hài lòng…" Hứa Tư Văn đứng dậy đi tới cửa, lúc sắp ra cửa quay đầu nhẹ nhàng nở nụ cười với Vũ Khánh Cương, trong khoảnh khắc đó phong tình vô hạn: "… Liền xuống đất nằm, chịu khổ đi!"

Vũ Khánh Cương: "…!"

Tâm tình Hứa Tư Văn đã tốt trở lại, toàn thân đều đang bốc lên bong bóng vui sướng, y ở công ty nhàm chán muốn chết, ngẫu nhiên tìm Vũ Khánh Cương điều hoà sinh hoạt một chút, thay đổi tâm tình tốt.

Đúng!

Mọi người không có nhìn lầm đâu!

Bây giờ Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương chiều lên tận trời, y có thể không biết cách làm người của Vũ Khánh Cương sao? Y cố ý đi tìm Vũ Khánh Cương tra hỏi, sau đó nhìn Vũ đại lão hổ vây quanh y đủ loại lấy lòng, thuận tiện còn có thể khiến ông chủ Vũ nhớ kỹ giáo huấn, lần sau không thể tái phạm!

Hứa Tư Văn ngẫu nhiên đùa giỡn ông chủ Vũ một chút, quả thực là hữu ích cả người khỏe mạnh mà!

Y thì tâm tình tốt, đổi lại là Vũ Khánh Cương nóng nảy.

Ông chủ Vũ là ai?

Có thể dùng một cái xuất thân quê mùa, nắm chắc Đông Bắc Hổ lớn như vậy, có thể là người đơn giản sao? Dù có là một người đơn giản, cũng bị hiện thực dạy dỗ đến không đơn giản.

Huống chi Vũ Khánh Cương vốn cũng không phải thành thật như biểu hiện bên ngoài.

Liên tiếp bị nữ nhân cưỡi lên cổ mà ị mà tiểu, chủ nghĩa đại nam tử của Vũ Khánh Cương triệt để bạo phát, nhấc điện thoại liền trực tiếp gọi cho tổng giám bảo an.

"Ông chủ?" Tổng giám bảo an nhận điện thoại còn rất kinh ngạc, ông chủ bọn họ bình thường sẽ không tìm bảo an, đều là hắn đuổi theo an bài bảo vệ cho ông chủ, tuy rằng chính ông chủ không để ý, nhưng hắn không thể không chú ý, phải biết bọn họ đã từng âm thầm chặn lại không ít kẻ không có ý tốt rồi.

Một khi ông chủ ra ngoài, hắn liền bắt đầu căng thẳng thần kinh, mãi đến khi ông chủ trở về, hắn mới coi như giải trừ cảnh báo.

"Ở chỗ bảo vệ không phải có cái gì, cái gì mà phun nước, cái thứ có thể phun rất mạnh đó gọi là cái gì?"

"Súng bắn nước cao áp, là trang bị phòng ngừa bạo lực."

"Đúng!" Vũ Khánh Cương vỗ bàn một cái: "Chính là súng bắn nước cao áp!"

"Súng bắn nước cao áp thì làm sao?" Đầu tổng giám bảo an mơ hồ, súng bắn nước cao áp là thứ mà bọn họ đã trang bị ngay từ lúc mới đầu, ngoại trừ phòng ngừa bạo lực còn có thể dập lửa, nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ là tiêu tốn hơi cao, cơ mà ông chủ có tiền, đồng ý yêu cầu của bọn họ vô cùng sảng khoái, có điều thứ này bọn họ cũng không phải trang bị không, phòng ngừa chu đáo thôi, lo trước khỏi hoạ

"Lấy thứ đó, đem ra ngoài cửa chỉnh cái con nhỏ kia đi!"

Tổng giám bảo an: "…?"

Vũ Khánh Cương ra lệnh rất, thô, bạo!

Có điều ai bảo hắn là ông chủ chứ? Hơn nữa mấy người bảo vệ vô cùng chán ghét vị tiểu thư không mời mà tới này, bởi vì vị tiểu thư này thoạt nhìn là một thiên kim nhà giàu, nhưng vừa mở miệng liền biến thân thành bà thím!

Có người nhìn cô ta, cô ta liền nhổ nước miếng về phía người kia; có người dám huýt sáo với cô ta, cô ta liền chỉ vào người ta mắng lên, cái gì thô tục cũng có thể nói ra được, mắng đối phương đến máu chó đầy đầu!

Gặp phải người tính khí không tốt, hai người liền mắng lộn, chỉ là không dám động thủ…

Ngày hôm nay cô ta lại tới nữa, càng ăn mặc mát mẻ, trang điểm cũng là càng vẽ càng yêu tinh, giống như làm theo phép mà đến trước cửa sổ phòng bảo vệ, hơi cúi người xuống, khe ngực lập tức xuất hiện: "Chào ngài, tôi tìm Vũ Khánh Cương tiên sinh, xin hỏi có thể để tôi đi vào không?"

Tuy rằng mỗi ngày đều bị cự tuyệt, có điều cô ta không ngại mỗi ngày đến đều hỏi một lần, quả là chân thành, kiên định; nước chảy đá mòn, thừng cưa gỗ đứt! Sắt cũng có thể mài thành kim…

Bảo vệ cúi đầu không nhìn tới cô ta: "Vị tiểu thư này, cô đã liên tiếp đến ba ngày, ông chủ chúng tôi thật sự không quen biết cô cũng sẽ không gặp cô, đừng lẩn quẩn ở cửa nữa, nếu như còn không nghe khuyến cáo, chúng tôi sẽ áp dụng thủ đoạn cứng rắn, mời tiểu thư rời đi."

Lời nói cứng rắn, ngữ điệu cũng không phập phồng, giống như giọng đọc điện tử máy móc.

"Ồ ồ!" Cô gái cắm kính râm của mình trên đỉnh đầu, lộ ra một đôi mắt to vẽ trang điểm màu lam đậm: "Bổn tiểu thư ngược lại muốn lĩnh giáo một phen, cái gì là thủ đoạn cứng rắn hả?"

Nói chuyện biến đổi bất ngờ, làm nũng khiến bảo vệ nổi da gà lên từng hột từng hột, trong lòng căm tức muốn chết: nếu cô nghe không rõ tiếng người, vậy thì đừng trách chúng tôi không khách khí!

Cô gái xoay eo lắc mông tiêu sái đi đến cạnh cửa xe thể thao của mình, nhìn cánh cửa trước mắt, nghĩ tới buổi tối ngày hôm ấy, nam nhân kia thô rống quát lui hai tên tiểu lưu manh, quan trọng nhất đó là, nam nhân không cần báo đáp, càng không có bị mị lực của cô ta làm cho mê hoặc, tác phong nhất mực quân tử, lúc đi thậm chí không có để lại họ tên.

Nha!

Phẩm chất đáng quý hiếm thấy cỡ nào?

Trương Lam Tương cảm thấy cô đã gặp Romeo định mệnh rồi!

Trong nhà để cô đến tân thành Lan châu, mượn quan hệ với người anh trai cùng cha khác mẹ đã bị đuổi ra khỏi gia tộc, tiếp cận Hứa Tư Văn, dù cho không thể trở thành người một nhà, cũng phải khiến Hứa Tư Văn thay đổi cái nhìn với Trương gia.

Nhưng mà Hứa Tư Văn là cái thứ gì?

Ở trên đường liền không nhìn tới sự tồn tại của cô ta.

Nam nhân như vậy mới không lọt nổi mắt xanh của cô ta đâu!

Vũ Khánh Cương thì không giống như vậy, cô ta từng thấy bức ảnh của Vũ Khánh Cương, người ở trên đó khí vũ hiên ngang, toàn thân đều tràn đầy vị nam nhân!

Lại từng trợ giúp cô ta, bọn họ có duyên phận bao nhiêu?

Cho nên Trương Lam Tương một lòng một dạ canh giữ ở cửa lớn, chỉ muốn gặp được Vũ Khánh Cương, cô tin chắc Vũ Khánh Cương sẽ giống cô, nhất kiến chung tình với cô!

Vì thế, mỗi ngày cô đều ăn mặc thật xinh đẹp, cố gắng khiến cho cái nhìn đầu tiên Vũ Khánh Cương liền có thể nhìn thấy chính mình xinh đẹp nhất! "Tiểu thư, mời cô lái xe rời khỏi phạm vi cao ốc VT, không thì sẽ dùng cái danh xâm nhập để tiến hành đuổi đi!" Bảo vệ dựa theo quy trình, cho đủ thời gian và nhắc nhở, để tránh khỏi sau này bị người ta gây phiền phức.

Ông chủ từng nói, đứng ở bên có lý, có thể ra sức làm, sau khi làm, còn có thể không cần chùi mông.

Trươn Lam Tương đang ảo tưởng không thôi, không phản ứng tới nhắc nhở của bảo vệ, hơn nữa hai ngày nay cô ta đến cửa, đều có mấy người chuyên môn nhìn cô ta, canh giữ ở gần đó, đặc biệt là một ít người không đứng đắn, đều háo sắc…

Bảo vệ rốt cuộc thống khoái ném micro trong tay xuống, nhấc súng bắn nước cao áp đã sớm chuẩn bị xong, đồng bạn đứng trước cái van liền ra sức vặn mở chốt.

Một dòng nước lớn bằng cánh tay phóng lên cao!

Hai phòng bảo vệ mỗi phòng một súng bắn nước, tổng cộng là hai cái súng bắn nước đồng thời phun nước, bọt nước giữa trời hạ xuống, gây nên vô số tiếng kêu! "A!" "Ối!" "Tui kháo!" "Mẹ nó!" "Tao X!"

Người qua đường xem náo nhiệt, sắc lang đê tiện, mặc kệ là vô tình hay là cố ý, phàm là tụ tập ở cửa, cố ý không nghe khuyên ngăn lưu lại trong phạm vi cao ốc VT, tất cả đều bị súng bắn nước cao áp làm cho ướt đẫm!

Mọi người lập tức giải tán, bọn họ chỉ là xem náo nhiệt mà thôi, không nghe khuyên ngăn là có tội thì phải chịu, không thể nói lý với Đông Bắc Hổ được, trước đây cũng không phải chưa từng nghe nói, Đông Bắc Hổ trực tiếp đưa một nữ nhân gây chuyện ở ngoài cửa vào trong ngục giam.

Công ty như vậy ai dám chọc? Chọc nổi sao?

Cho nên bọn họ không dám đi tranh luận, sợ mình cũng bị Đông Bắc Hổ đưa vào đó, tự nhận xui xẻo nhanh chóng tản đi ai về nhà nấy.

Xui xẻo nhất phải kể tới Trương Lam Tương đứng ở cửa bày tạo hình.

Quần áo cô ta rất mát mẻ, bị nước xối một cái, quả thực đường cong lồ lộ!

Dáng tóc bị huỷ, quần áo ướt đẫm, trang điểm trên mặt cũng lem nhem, ngay cả trong xe thể thao mui trần cũng mợ nó đọng nước rồi! "A!" Tiếng thét chói tai này còn cao cấp hơn so với mấy người đi đường vừa nãy, sắc bén, cao vút, bảo vệ cảm thấy màng nhĩ của mình cũng sắp thủng rồi.

Toàn thân Trương Lam Tương đều tức giận run lên, đưa tay chỉ vào bảo vệ, nhưng nhìn tới đầu ngón tay còn nhỏ nước, mà súng bắn nước trong tay bảo vệ sau khi đã giải tán đám người vây xem, toàn bộ quay đầu nhắm ngay cô ta! "Còn không rời đi liền để nước trôi đi!" Bảo vệ cảm thấy đặc biệt hả giận! "Mấy người! Mấy người dám!" Từ nhỏ đến lớn Trương Lam Tương chưa từng bị người ta đối xử như thế!

Cô ta không uy hiếp còn may, vừa nói như vậy, bảo vệ càng không khách khí, mắt thấy người ở cửa đã sắp sửa mở van nước ra.

Trương Lam Tương vừa thấy đối phương thực sự là không khách khí, nhanh chóng kéo mở cửa xe ngồi xuống, bất đắc dĩ phát hiện xe thể thao mui trần căn bản không thể chặn nước mà!

Hơn nữa ngồi trên ghế lái, phát hiện trong xe đều ướt bẹp, dưới chân đạp đều là nước, không có một chỗ khô ráo! "Còn không đi nữa, liền xả nước!" Bảo vệ vừa thấy cô ta lên xe, liền biết hữu hiệu, giống như dọa người mà kéo súng bắn nước ra phía trước.

Trương Lam Tương nghiến răng nghiến lợi khởi động xe, may mà xe thể thao mui trần của cô ta không rẻ, cho dù toàn thân đều ướt đẫm, vẫn có thể khởi động lái đi.

Chờ cô ta đi rồi, đám tiểu tử bảo vệ sướng đến phát rồ, từng người từng người nhiệt tình mười phần cất rồng nước đi, súng bắn nước tốt như vậy, đồng thời rất hả hê gọi điện thoại tranh công đòi thưởng với ông chủ và tổng giám đốc.

Vũ Khánh Cương vừa nghe phiền phức được giải quyết, rất hào phóng thêm một tháng tiền thưởng cho tất cả mọi người ở bộ an ninh, không chỉ riêng bảo vệ, mà là toàn thể đều có, Vũ Khánh Cương đối với an ninh vẫn luôn là hào phóng nhất, nói với phòng tài vụ thêm tiền thưởng cho nhóm an ninh, Vũ Khánh Cương cúp điện thoại liền vui vẻ đi tìm vợ khoe khoang, nhóm an ninh tìm ông chủ là hắn tranh công đòi phần thưởng, hắn liền đi tìm vợ tranh công đòi thưởng…

Hết chương 166

167. Chương 167: 167. Vũ Khánh Cương Bị Tai Nạn Xe Cộ!

Đối với khúc nhạc dạo ngắn này Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn căn bản không để ý, mấy ngày này trong tân thành Lan châu cũng có không ít cô gái, dùng phương thức này tiếp cận hai người.

Mặc dù hai người đã nửa công bố quan hệ, nhưng ai bảo thân phận của bọn họ quá dụ người, đặc biệt là Hứa Tư Văn, so với Vũ Khánh Cương còn được hoan nghênh hơn rất nhiều, bên ngoài đều gọi Hứa Tư Văn là "cha của mô-đun", bởi vì y là người sáng lập mô-đun chương trình kia, loại công trạng có thể ghi vào sử sách này, đủ để khiến người ta xem nhẹ tính hướng của y.

Có điều Hứa Tư Văn không dễ tiếp xúc, so với Vũ Khánh Cương thì y còn trạch hơn, nơi có thể xuất hiện chỉ có bốn nơi, Hứa gia tập, công ty, đại viện Vũ gia Đông Bắc, với biệt thự bên này.

Vì vậy càng nhiều người đem mục tiêu xác định thành Vũ Khánh Cương, ai bảo ông chủ Vũ sẽ thỉnh thoảng đi ra tham gia hoạt động chứ.

Hôm nay Vũ Khánh Cương lại bị bọn thuộc hạ kéo ra ngoài làm vật biểu tượng trấn trạch chi bảo, Hứa Tư Văn thì ở công ty chơi với thành quả nghiên cứu của y.

Vũ Khánh Cương xã giao cả một ngày, liền muốn gặp vợ an ủi mình một chút, có điều lúc qua đường liền nhớ ra, bên công ty hình như không có đậu xanh, trong biệt thự còn có một ít, liền muốn xoay vô lăng, lái xe trở về biệt thự đi lấy đậu xanh.

Mấy thứ đó đều là chị dâu chuẩn bị cho, bảo đảm đậu xanh hữu cơ xanh hóa thuần thiên nhiên không ô nhiễm, còn rất sạch sẽ.

Trước giờ cơm Hứa Tư Văn chưa thấy Vũ Khánh Cương, gọi điện thoại cho hắn cũng không ai nhận, liền gọi cho Phùng Tấn Thần. "Hứa tiên sinh." "Phùng tổng, bên mấy người kết thúc rồi à?" "Đã kết thúc." "Vậy lúc nào thì trở về? Sao điện thoại Cương tử không nhận?" "Cái gì?" Phùng Tấn Thần vừa nghe liền đứng lên: "Ông chủ trở về biệt thự lấy đồ, chúng tôi tách ra nửa giờ rồi!" Hứa Tư Văn vừa nghe cũng sợ hãi!

Nửa giờ tuy rằng không đủ để qua lại một lần giữa biệt thự và công ty, nhưng nếu Vũ Khánh Cương đi một mình, điện thoại cũng không đến nỗi không nhận nha!

Đoạn đường này đều ở trong nội thành, lối đi bộ rộng, bốn phía đều là camera giám sát giao thông, cho nên bên phía an ninh cũng không có an bài nhân thủ trông Vũ Khánh Cương.

Phùng Tấn Thần mang người tìm tới Hứa Tư Văn, lúc Hứa Tư Văn đang muốn mang theo bọn họ đi ra ngoài tìm Vũ Khánh Cương, sở giao thông Lan châu điện thoại tới, Vũ Khánh Cương bị tai nạn xe cộ!

Hứa Tư Văn liền cảm thấy đầu vang lên một tiếng "ong", trước mắt đều biến thành màu đen! "Anh ấy ở nơi nào?" Cướp điện thoại qua liền hỏi, ngay cả tay cũng run run. "Bệnh viện công Triêu Lập!" Có khả năng là bên kia thường xử lý vấn đề thế này, biết phản ứng của người nhà sau khi nhận được điện thoại đều không khác nhau mấy, một chút cũng không phí lời, trực tiếp nói địa chỉ.

Hứa Tư Văn bỏ điện thoại lại liền chạy đến thang máy, một đống người phần phật chạy theo sau, Phùng Tấn Thần một bên chạy một bên mồ hôi lạnh đều rơi xuống.

Nếu ông chủ xảy ra điều gì sai lầm ở chỗ hắn, đám Ngụy Diên sẽ ăn sống hắn!

Ngay cả nước tương và dấm chua cũng không cần chấm!

Dọc theo đường đi, Hứa Tư Văn đều ngơ ngác ngồi, nỗi sợ hãi có thể mất đi Vũ Khánh Cương thổi quét toàn thân y, giống như tim gan đều bị xé rách, đau đến không có tri giác.

Người kia đã xảy ra chuyện gì?

Hắn cao như vậy, thân thể tốt như vậy, tiếng nói mười phần phấn khích, kêu một tiếng là vang động trời, còn luôn thích động một chút là đến công trường trải nghiệm cuộc sống…

Không thích ăn rau luôn muốn ăn thịt, còn thích ăn cá hơn cả mèo, một bữa cơm có thể bằng phân lượng hai bữa của y…

Cái tên sáng sớm trước khi đi, còn gọi mình là "vợ"; tối hôm qua còn dằn vặt mình; trưa hôm qua còn la hét phải đổi cái chiếu…

Còn nói với mình, cây ăn quả ở quê nhà Đông Bắc đã kết trái có thể ăn được, còn có bắp trong ruộng cũng đã trổ quả, dẫn y trở về ăn bắp mới nấu, leo cây hái trái…

Lại nghĩ đến măng mùa thu trog rừng trúc bên Hứa gia tập, còn muốn bảo mẹ Hứa ướp cho hắn hai vại măng chua …

Hứa Tư Văn không tiếng động chảy nước mắt, lại cứ mím đôi môi tái nhợt không lên tiếng, hai tay nắm chặt, khớp xương đều trắng bệch. Xe đến cửa bệnh viện, Hứa Tư Văn xuống xe chân liền mềm nhũn, may mà Phùng Tấn Thần đứng bên cạnh giúp đỡ y một chút, cũng bởi vì lần đỡ Hứa Tư Văn này, Phùng Tấn Thần mới phát hiện toàn thân Hứa Tư Văn đều nhũn ra, quần áo đều bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc! "Hứa tiên sinh, ngài yên tâm, ông chủ không có việc gì đâu!" Phùng Tấn Thần không ngồi cùng một chiếc xe đến đây với Hứa Tư Văn, không biết tình huống của Hứa Tư Văn lại không xong như thế. "Tôi, tôi muốn gặp anh ấy!" Hứa Tư Văn chỉ gian nan nói một câu như vậy, tựa như đã dùng hết khí lực. "Được! Tôi liền an bài!" Thời khắc mấu chốt, rốt cuộc vẫn là Phùng Tấn Thần tố chất vững vàng đầu óc tỉnh táo hơn một chút, hơn nữa hắn tin chắc ông chủ sẽ bình yên vô sự, sự tự tin này đến từ chính chiếc xe có tính chất đặc biệt của ông chủ, Hứa Tư Văn chỉ là vì quan tâm sẽ bị loạn, nên lại quên mất chiếc xe của Vũ Khánh Cương có thể dựa theo tiêu chuẩn xe tăng để xem xét, trừ khi trực tiếp dùng pháo nổ, không thì ai cũng không đụng nổi!

Hứa Tư Văn quả thật là giống như Phùng Tấn Thần nghĩ, y căn bản là không nhớ ra cái xe của Vũ Khánh Cương đặc biệt, mà là nghĩ tới vô số hiện trường tai nạn xe cộ, hài cốt ô tô thất linh bát lạc, vết máu thấm ướt đầy đất, cùng với người yêu trên bàn mổ hấp hối. "Phùng tổng, ông chủ ở phòng giải phẫu tại lầu ba!" Người mang tới rất nhanh liền nghe ngóng được vị trí của Vũ Khánh Cương.

Phùng Tấn Thần cũng không lo đến việc giữ một khoảng cách, ngược lại dưới cái nhìn của hắn, Hứa tiên sinh cũng không nặng, đỡ một cánh tay Hứa Tư Văn, vừa lôi vừa kéo tiến vào thang máy, đến lầu ba vừa ra cửa thang máy, vừa vặn thấy một cái giường di dộng phủ vải trắng đẩy tới thang máy chuyên dụng bên cạnh.

Lúc đó Hứa Tư Văn thiếu chút nữa đứng không nổi!

Vừa vặn có hai y tá cầm đồ đi vào trong thang máy, vừa đi vừa cảm thán: "Xe đụng thật nghiêm trọng, ngay cả thân thể cũng bị nghiến thành hai đoạn, còn cấp cứu giải phẫu cái gì chứ? Trực tiếp chuyển đến

nhà xác đi!" "Tuổi quá trẻ không nỡ thôi! Đáng tiếc!"

Tim Hứa Tư Văn lập tức chết đi!

Giống như phát điên nắm lấy y tá trung niên đi ngang qua bên cạnh: "Cô mới vừa nói, người bị tai nạn xe cộ kia... người...?" Y tá trung niên bị Hứa Tư Văn đột nhiên bộc phát kéo lấy, nắm cánh tay đến đau đớn, nhưng có thể là đã thấy nhiều người nhà xảy ra rủi ro như vậy, thông cảm không hề tức giận: "Là người mới vừa đi xuống..."

Hứa Tư Văn không chờ cô ta nói xong, quay đầu liền đi nhấn nút thang máy, kết quả thang máy đã đi xuống, y quay người liền tới lối đi an toàn bên cạnh chạy như điên, giống như một cơn gió đến lầu một, nhưng đáng tiếc, thang máy chuyên dụng kia là xuống mặt đất dưới lầu một, sau đó từ lối đi dưới đất qua nhà xác.

"Nhà xác ở nơi nào?" Hứa Tư Văn một đường túm được người liền hỏi, có mấy người sợ hãi đến mức phải tìm bảo an đến, cho rằng y là người bệnh từ khoa tâm thần chạy đến.

Thật sự là Hứa Tư Văn quá dọa người, hai mắt đỏ sẫm như máu, giống như điên cuồng, lực tay rất lớn, nhìn thế nào cũng thấy giống!

Có điều trong bệnh viện bệnh nhân nhiều, bác sĩ y tá cũng không ít, bọn họ đã gặp nhiều, cũng biết là chuyện gì xảy ra, nhóm y tá chỉ đường cho Hứa Tư Văn, để cho mấy người vào bệnh viện ít chịu tội và kinh hãi một chút.

Nhưng bởi vì Hứa Tư Văn là chạy đi, mà nhân viên y tế lại là đẩy người ngồi thang máy đi qua, cho nên chờ Hứa Tư Văn đến cửa nhà xác, bên trong đã đứng đầy người, nhân viên trang điểm cho người chết đang chỉnh dung cho người chết một lần cuối cùng, bởi vì nguyên nhân tai nạn xe cộ, dung nhan người chết này liền khó hơn rất nhiều, nơi cách người mất gần nhất, có ba cô gái trẻ tuổi đứng khóc ào ào, còn có hai nam thanh niên cũng đỏ vành mắt nghẹn ngào không thôi, còn có một cụ già bi thương nghẹn ngào: "Người đầu bạc tiễn người đầu xanh mà!"

"Được rồi." Nhân viên trang điểm xử lý xong dung nhan người chết, liền che vải trắng lên.

Hứa Tư Văn sử dụng sức lực toàn thân chen vào bên trong, liều mạng nhào tới trên thân người mất, thân thể lạnh như băng không còn nhiệt độ cực nóng, cả người Hứa Tư Văn, cũng lạnh theo.

Y há miệng, không khí trong phổi dường như quá ít, âm thanh vọng lại thô ráp mà khàn khàn: "Anh đã từng nói sống với em, đến già cũng yêu em nhất! Em cũng đã nói, anh dám gạt em em liền cắn chết anh! Tại sao anh gạt em? Tại sao muốn bỏ lại một mình em! Tại sao? A a...!"

Y dùng sức lắc lắc, muốn khiến con hổ Đông Bắc này tỉnh lại, không được nằm ở đây, nơi này không phải chỗ ngủ!

Tuyệt vọng gào thét ra từ đáy lòng, tiếng khóc bi thương phát ra từ sâu trong linh hồn, khiến đám người Phùng Tấn Thần theo sau tới nước mắt đều rớt xuống.

Có lẽ người khác cảm thấy ông chủ và Hứa tiên sinh kinh thế hãi tục, nhưng mà hai người bọn họ, là thật tâm yêu nhau, không kém hơn bất kỳ một đôi vợ chồng nam nữ nào!

"Anh làm gì vậy!" Một người phụ nữ lôi kéo Hứa Tư Văn cuồng loạn trước mắt, gương mặt tức giận khó giải thích được.

"Cút!" Hứa Tư Văn lần đầu tiên đánh phụ nữ, một cái liền đẩy người ta té ngã.

"Sao anh lại đẩy người ta vậy!" Hai người phụ nữ khác vừa thấy Hứa Tư Văn động thủ, cũng không lo khóc nữa.

"Mấy người đều cút cho tôi! Cút ra ngoài!" Đối với mấy nữ nhân không có ý tốt này Hứa Tư Văn đã mất kiên trì: "Dù anh ấy chết cũng là quỷ nhà tôi! Đều đi ra ngoài cho tôi! Đi ra ngoài! Cút ra ngoài!"

"Anh dựa vào cái gì nói chúng tôi như vậy? Anh lại là gì của hắn?" Ba người phụ nữ mặc kệ, đỏ mắt lên không động đậy.

"Dựa vào tôi là người yêu của anh ấy! Dựa vào chúng tôi cùng chung một sổ hộ khẩu! Dựa vào chúng tôi là người một nhà!" Dù cho người đã chết, Hứa Tư Văn cũng không muốn mất đi Vũ Khánh Cương, cho dù là cái tên, cũng không được!

Bạn đang ?

Không phải hắn đã nói sao? Sống là người của y, chết rồi là ma của y!

Hứa Tư Văn đã phát điên.

"Không thể!"

"Không thể!"

Hai thanh niên còn kích động hơn ba nữ nhân, ba cô tình nhân theo tới chia gia sản là tuyệt đối không thể, nhưng nếu người này thật sự cùng một sổ hộ khẩu với ba hắn, vậy gia sản không phải có một phần của y à?

"Tại sao không thể?" Hứa Tư Văn hung tợn nhìn chằm chằm thanh niên phủ nhận quan hệ của y và Vũ Khánh Cương: "Chúng tôi đã kết hôn rồi. Trong mộ của anh ấy, có một nửa phần của tôi!"

"Ba tôi kết hôn tại sao tôi không biết?"

"Ba tôi kết hôn từ lúc nào?"

"Ba cậu?" Hứa Tư Văn nước mắt mông lung nhìn hai thanh niên: "Anh ấy cũng không có con trai lớn như hai người đâu."

"Con trai của tao không thể nào cưới nam nhân về, mà tao lại không biết!" Cụ già gõ quải trượng thở phì phò, con trai ông tuy rằng không ở nhà, nhưng tuyệt đối sẽ không cưới một người vợ nam mà người làm cha là ông lại không biết.

"Ba mẹ anh ấy chết sớm. Đời này, anh ấy chưa từng được hưởng phúc!" Hứa Tư Văn nước mắt chảy thành sông.

"Hắn kết hôn với anh?"

"Hắn tìm nam nhân kết hôn?"

Cụ già, thanh niên với mấy nữ nhân đều kinh ngạc không thôi nhìn Hứa Tư Văn tâm tang như chết.

Phùng Tấn Thần cảm thấy là lạ!

Hết chương 167

168. Chương 168: 168

"Xin tránh đường!" Phùng Tấn Thần cũng mạnh mẽ chen vào, sau đó không chút khách khí dùng móng vuốt kéo tấm vải trắng che người mất.

Dưới tấm vải trắng là mặt Trương đại thúc, có điều người đã trung niên, lại chết rồi, ở tuổi có mị lực nhất của nam nhân.

"Vóc người đại thúc bảo trì không tồi, không có bụng bia." Phùng Tấn Thần giống như người không liên quan liền đắp vải trắng trở lại.

Thanh niên: "..."

Cụ già: "..."

Ba nữ nhân: "..."

Hứa Tư Văn: "..."

"Cái kia, mọi người tiếp tục, tôi tạm biệt trước!" Sau một phút, Hứa Tư Văn lau nước mắt chưa khô trên mặt một cái, sau đó nhanh chóng nhẹ nhàng đi ra ngoài!

Đặc biệt nhẹ nhàng đi ra ngoài!

Từng người từng người của Đông Bắc Hổ đỏ mắt chảy lệ nhưng miệng lại không nhịn được cười che chở Hứa Tư Văn đi ra khỏi nhà xác.

Cái này cũng quá hồ đồ rồi...!

"A!" Hứa Tư Văn nhớ tới người bên trong không phải Vũ Khánh Cương, vậy Vũ Khánh Cương đâu?

"Làm sao vậy?" Hiện tại là lúc thần kinh mọi người đều căng rất chặt chẽ, một cái không tốt liền đàn đứt dây đó!

"Mau trở lại phòng giải phẫu!" Hứa Tư Văn vắt chân lên cổ chạy vèo, Vũ Khánh Cương còn ở trong phòng giải phẫu chưa đi ra!

Chờ một đám người phần phật chạy về phòng giải phẫu lầu ba, phát hiện đèn phòng giải phẫu đã tắt, Hứa Tư Văn liều mạng đẩy cửa vọt vào, phát hiện bên trong chỉ còn lại hai y tá đang thu thập dụng cụ và hoàn thiện ghi chép, còn có một bác gái đang đổi thùng rác.

"A? Mấy anh là ai? Ai cho mấy anh vào? Mau đi ra đi ra ngoài! Nơi này lập tức liền tiêu độc sát trùng rồi!"

"Người vừa nãy giải phẫu đâu?" Hiện tại Hứa Tư Văn cấp thiết muốn nhìn thấy Vũ Khánh Cương.

"Đang nằm ở phòng bệnh cao cấp 250 bên ngoại khoa." Y tá liếc bản ghi chép đang hoàn thiện trong tay một cái, trên đó có tài liệu cặn kẽ của bệnh nhân.

"Cảm ơn!" Hai chữ này, Hứa Tư Văn nói đặc biệt thành khẩn, phát ra từ phế phủ.

Làm cho hai tiểu y tá mặt đỏ rần.

Có điều Hứa Tư Văn nói xong liền chạy đến địa chỉ mới vừa lấy được, Phùng Tấn Thần lập tức đuổi theo, hiện tại chuyện gì cũng không quan trọng bằng nhanh chóng gặp được ông chủ.

Hoàn cảnh ở phòng bệnh cao cấp rất tốt, một người một phòng, trang trí xa hoa, trang bị TV máy tính phòng vệ sinh, đãi ngộ không khác biệt lắm so với lần Hứa Tư Văn bị bệnh ở Đông Bắc, ngay cả giường bệnh cũng là giường lớn hai người.

Cánh tay Vũ Khánh Cương treo lên, ngửa xác nằm ở trên giường bệnh rầm rì, bao nhiêu năm đều chưa từng ở bệnh viện, năm ngoái ở bệnh viện vẫn là bởi vì vợ bị cảm, hắn đến ở cùng thôi.

Hiện tại tốt rồi, mình nằm nửa ở đây, nửa ngày rồi ngay cả một bóng quỷ cũng không thấy, có ý gì? Quá không coi trọng hắn!

Hừ hừ!

Chờ hắn trở về nhất định phải tán gẫu thật tốt với bọn họ!

Đang rầm rì, cửa liền bị người ta dùng lực lớn đẩy ra, bóng dáng người xông vào nhìn vô cùng quen mắt!

"Vợ... Ặc...!" Vũ Khánh Cương vừa bày ra sắc mặt ngạc nhiên, liền bị vợ nhào tới đè lên bụng, hô hấp hơi nghẹn lại thiếu chút nữa đã đau sốc hông!

Hứa Tư Văn ôm Vũ Khánh Cương không buông tay, vùi đầu trên ngực Vũ Khánh Cương, dùng sức ôm, ghìm Vũ Khánh Cương đến xương cốt đều đau.

Dưới tay tiếp xúc được là thân thể ấm áp, trong tai nghe được là tiếng tim đập mạnh mẽ trầm ổn nơi lồng ngực, xoang mũi tràn đầy mùi vị quen thuộc, còn có xưng hô đặc biệt kia.

Nước mắt yên lặng thấm ướt đồng phục bệnh nhân, Hứa Tư Văn cảm thấy y đã đem nước mắt cả nửa đời chảy sạch hết ở đây rồi.

"Vợ?" Vũ Khánh Cương vốn đã treo lời trêu chọc ở bên khóe miệng, nhưng sau khi cảm nhận được ướt át và ấm áp trên ngực, cả người đều tê rần rồi!

Mọe kiếp!

Vợ khóc!

Đây là làm sao hả?

Sau đó Phùng Tấn Thần tiến vào theo, nhìn nhìn hai tay ông chủ quấn quấn băng vải trói lại treo lên, lại nhìn nhìn Hứa Tư Văn nằm nhoài trên người ông chủ yên lặng không một tiếng động, nâng nâng kính mắt trên mũi, mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, liền thấy ánh mắt cầu cứu của ông chủ, vì vậy Phùng Tấn Thần làm một hành động đặc biệt phù hợp với tác phong trước sau như một của hắn… hắn quay người liền đi ra ngoài!

Liền đi ra ngoài đó!

Đi ra ngoài đó!

Còn giúp đỡ đóng cửa lại!

Ngoài cửa một đống người thở hổn hển nói với hắn: Cầu giải thích!

"Liên hệ sở giao thông, điều tra nguyên nhân sự cố, soạn đơn khiếu nại, đến tòa án kiện lên!" Phùng Tấn Thần phân phó bốn việc nối liền nhau, mục đích chính là vì báo thù rửa hận cho Vũ Khánh Cương!

Ở trong ấn tượng của hắn, coi như là ông chủ làm sai, thì bắt đầu cũng nhất định là đúng, cho nên hắn không cho rằng trách nhiệm của sự cố ở bên phía Vũ Khánh Cương, liền dứt khoát chuẩn bị dùng pháp luật trừng phạt.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lập tức giải tán, nhanh chóng làm việc, đây chính là chuyện lớn, chuyện lớn số một!

Hứa Tư Văn dùng một loại tư thế dùng nước mắt chết đuối anh, khiến Vũ Khánh Cương hoàn toàn không có biện pháp, thành thành thật thật.

"Thành thật khai báo đi." Hứa Tư Văn sảng khoái khóc xong một hồi, sau khi cực buồn cực vui, cả người đều thăng hoa, đạt tới một cảnh giới mới.

Cảm thấy sau này mình đối mặt bất cứ chuyện gì, cũng có thể bình thản tiếp nhận, năng lực kháng áp năng lực kháng biến tăng lên thẳng tắp.

Chẳng hạn như bây giờ, Hứa Tư Văn gọt táo cho chính mình, gặm từng chút một, dùng đôi mắt liếc xéo ông chủ Vũ vẻ mặt thành thật ở trên giường.

Để cho mình náo loạn hồ đồ mất mặt, nhất định phải hảo hảo nói cho ra lẽ!

"Vợ à, chuyện này nói rất dài dòng…"

"Đương gia à, vậy anh liền nói tóm tắt…"

Vũ Khánh Cương sợ hãi đến nuốt ngụm nước miếng, thành thật khai báo chuyện đã xảy ra.

Chuyện rất đơn giản, nguyên nhân rất kỳ ba, quá trình rất nguy hiểm, kết quả rất phức tạp.

Vũ Khánh Cương dùng thủ đoạn khác thường bảo người dùng súng bắn nước cao áp bắn yêu nữ kia, liền cho rằng thiên hạ thái bình rồi, kết quả người ta căn bản là không có từ bỏ!

Đuổi kịp Vũ Khánh Cương đi một thân một mình, hưng phấn theo đuôi ở phía sau, nhìn ra nơi Vũ Khánh Cương muốn đi, biết nơi đó cô ta khẳng định không vào được, để phòng ngừa sau khi Vũ Khánh Cương biết được thì cắt đuôi cô ta, vị này làm một hành động đặc biệt lớn gan.

Ở ngã tư đường lúc chờ đèn sáng, từ trong đoàn xe quẹo ra, sau khi đèn sáng, xe Vũ Khánh Cương mới vừa khởi động tăng tốc, cô ta liền trực tiếp đụng vào!

Đụng một cái còn không đã nghiền, mọe nó phải đụng đến mấy lần!

Mãi cho đến khi cái xe rách của cô ta đụng nát chắn bảo hiểm phía trước!

Ông chủ Vũ ngồi ở trong xe cũng bắt đầu trợn tròn mắt!

Ở đâu ra cái tên bưu hãn không muốn sống mạnh như vậy ác như vậy?

Thế nhưng sau khi đụng phải hai lần, ông chủ Vũ nổi giận.

Một lần là sai lầm, hai lần có khả năng là trượt tay!

Nhưng mi ba lần bốn lượt không ngừng là ý gì?

Thật sự tưởng hắn không còn cách nào khác đúng không? Khinh hắn là loài rùa sao? Liều mạng xem ai cứng hơn à?

Ông chủ Vũ đạp chân ga, mày đụng tao tao cũng đụng mày!

Hai chiếc xe giống như chơi xe điện đụng ở công viên trò chơi, loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng đụng phải gọi là vui vẻ nha!

Nhóm chủ xe bị chặn ở bốn phía sợ hãi đến mức ngay cả còi cũng không dám bóp!

Cứ xem cái xe ô tô chủ động khiêu khích kia, bị chiếc Land Rover không nhận biết được kiểu dáng, đụng thành một đống sắt vụn.

Mới đầu người ngồi trong xe còn rất trâu bò hò hét cười ngây ngô, sau đó liền nghe bên trong ngao ngao liên tục kêu cứu mạng!

Chờ cảnh sát giao thông tới nơi, cửa xe ô tô chính là dùng côn sắt cạy mở, may mà xe rất cao cấp, túi khí an toàn bên trong bảo vệ người không tồi, không khiến bị thương quá nghiêm trọng.

Còn xe Vũ Khánh Cương thì sao?

Cái xe hung hãn của ông chủ Vũ, chỉ rơi chút nước sơn cọ chút da, trong lúc mọi người trợn mắt ngoác mồm, ngay cả càn trước xe cũng không bị lõm!

Chỉ là, ông chủ Vũ ở bên trong tương đối xui xẻo, hắn theo người ta tông xe khoe khả năng, quên mất xe rất rắn chắc, nhưng bản thân hắn vẫn là con người sống sờ sờ nha!

Bạn đang ?

Lúc đụng vào nhau chấn động quá lớn, Vũ Khánh Cương không kịp thời bảo vệ tốt chính mình, kết quả khiến hai cánh tay cầm lái chấn động đến cơ nhục tổn thương, may mà xương cốt không có vấn đề lớn lao gì, nếu như dưỡng cho tốt, một tuần liền có thể xuất viện.

"Người ta có bao nhiêu thù hận với anh hả? Ngay cả tự sát cũng dùng tới?"

"Vợ em chỉ biết bôi xấu anh!" Vũ Khánh Cương rất ủy khuất nghệt mặt ra: "Mấy bà thím kia ép anh uống, anh cũng đều làm mấy bả khó chịu chết rồi!"

"Phụt!" Hứa Tư Văn cũng bị Vũ Khánh Cương chọc cười.

"Vợ em cười!" Vũ Khánh Cương ngốc ngốc nhìn nụ cười đã gặp lại của Hứa Tư Văn, rất hiếm lạ rất hiếm lạ.

"Em cười, cười không có nghĩa là anh liền không có chuyện gì!" Hứa Tư Văn "xoạt" một cái khôi phục nguyên dạng, trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách.

Vũ Khánh Cương trợn cả mắt lên rồi!

Con ngươi thiếu chút nữa trừng rớt khỏi vành mắt!

Vợ bị kích thích quá độ rồi!

Hứa Tư Văn ăn táo xong, đứng dậy đút nửa ly nước cho Vũ Khánh Cương: "Muốn vào phòng vệ sinh xả nước không?"

"Không! Không cần!" Đầu Vũ Khánh Cương cũng sắp to lên. "Anh cứ đợi ở đây, em lấy cơm cho anh." Hứa Tư Văn dùng lời nói nhỏ nhẹ, còn sờ sờ tóc Vũ Khánh Cương, đầu tóc cưng cứng, cười đặc biệt khéo léo!

Da gà trên người Vũ Khánh Cương từng hột từng hột nổi ra ngoài, tốc độ sinh trưởng còn nhanh hơn rau hẹ, trong lòng thình thịch liên tục!

Mợ kiếp!

Vợ bị giả mạo đi?

Hay là đụng phải thứ dơ bẩn gì?

Đây là Tư Văn vợ của Vũ Khánh Cương hắn sao?

Hứa Tư Văn biểu tình thoải mái sung sướng đi ra ngoài thu xếp đồ ăn cho Vũ Khánh Cương, để lại một mình ông chủ Vũ ở phòng bệnh ngổn ngang trong gió.

Hứa Tư Văn chân trước rời khỏi phòng bệnh, chỉ chốc lát sau Phùng Tấn Thần đã đến, đi vào vừa nhìn thấy chỉ có mình ông chủ, quá tốt! "Ông chủ, đây là thứ tra được." Phùng Tấn Thần nhìn tới hai tay bị quấn chặt chặt chẽ chẽ của ông chủ, liền đặc biệt muốn phun tào, rõ ràng chỉ là thịt bị bầm tím nho nhỏ, nhất định muốn làm cho giống như gãy tay, tạo hình đẹp mắt không?

Vũ Khánh Cương nhanh chóng nhìn một lần, sau đó tức giận đến nở nụ cười: "Đây mẹ nó vẫn là cô ta có lý đúng không?" "Đối phương là một người não tàn." Mới đầu Phùng Tấn Thần cũng bị tức đến bật cười, thế giới to lớn không gì mà không có. "Ý tứ thế nào?" Vũ Khánh Cương dựa về phía sau một chút. "Tai nạn giao thông, đối phương có trách nhiệm, phụ trách tất cả chi phí, cùng với tiền xử phạt và trừ điểm bằng lái, à, còn có, một người tự xưng là anh trai của tiểu thư Trương Lam Tương, tên Trương Lam Kiệt gọi điện thoại liên lạc tôi, nói muốn mời ngài ăn cơm, xem như tạ lỗi." "Vô nghĩa!" Vũ Khánh Cương bĩu môi một cái, trước đây đã từng hẹn rồi, trên tới Vũ Khánh Cương, dưới tới người quét dọn, căn bản là không ai phản ứng với họ Trương. "Nếu như ngài nguyện ý, có thể kiện đối phương có ý định mưu sát, bởi vì camera ghi hình cũng đã sao chép ra vài phần, nội dung thể hiện bên trong, đủ để xác nhận hành động của đối phương là mưu đồ đã lâu, có thể đưa người ta vào chỗ chết".

"Hả?" Nghe đến đó, mí mắt Vũ Khánh Cương nâng lên…

Hết chương 168

169. Chương 169: 169. Đồ Ăn Bệnh Nhân

Hứa Tư Văn trực tiếp lái xe trở về công ty, dù sao thì trong phòng nghỉ ngơi của công ty thiết bị gì cũng có, nhà bếp đều là đồ làm bếp được làm riêng.

Đến bách hóa Đông Bắc Hổ mua một đống đồ, không xách về, mà dùng xe đẩy nhỏ đẩy về, dọc theo đường đi gặp phải ai, đều hỏi thăm ông chủ Vũ một câu.

Hứa Tư Văn cười nói với mọi người: "Anh ấy vẫn khỏe, xe đối phương đều nát, anh ấy lại chỉ bị thương cánh tay, không có chuyện gì lớn."

Chuyện ông chủ Vũ, người trong công ty ít nhiều đều nghe thấy một chút, hỏi Hứa Tư Văn cũng chỉ là tìm chút chứng cứ, nghe nói ông chủ bình yên vô sự, cũng yên lòng.

"Ông chủ bình an, vạn sự đại cát!" thành khẩu hiệu trong công ty, hô chừng mấy ngày, mãi đến khi Vũ Khánh Cương khỏi hẳn trở về.

Hứa Tư Văn mang theo đồ muốn lên lầu, Trương Triêu Dương gặp, liền giúp y đẩy đồ, nhìn nguyên liệu nấu ăn đầy xe, Trương Triêu Dương đẩy đẩy kính mắt: "Anh Tư Văn, anh đây là sao vậy?"

"Làm đồ ăn cho Cương tử, trong bệnh viện không tốt, dinh dưỡng thì có, nhưng vị lại mất, vẫn là nhà mình làm thích hợp hơn." Hứa Tư Văn nói đặc biệt chân thành, bất kể là ai nghe cũng có thể cảm giác được tình cảm sâu sắc của y đối với Vũ Khánh Cương.

“Ông chủ với ông chủ tình cảm thật tốt!”

“Tương lai tôi cũng phải tìm người như vậy!”

Người khác nghe đều ước ao đố kị, ngóng trông không thôi.

Trương Triêu Dương không hé răng, sau khi đưa Hứa Tư Văn trở về, chính mình cũng bận bịu.

Chỉ là qua hồi lâu, mới có người nhớ tới: “Vừa nãy anh Tư Văn đẩy một xe kia, đều là đồ để nấu ăn hả?”

“Phí lời, không làm thành đồ ăn, cả một xe màu sắc rực rỡ để nhìn à?”

“Nhưng tôi nhìn lướt qua, bên trong hình như có khổ qua? Còn có bông cải xanh?”

“Ây…?”

Mọi người nhớ lại một chút, lúc đó hình như không lưu ý cỡ nào, hiện tại nhớ tới, sao mà một xe màu sắc rực rỡ, lại không thấy thức ăn mặn vậy??

Hứa Tư Văn lại gọi điện thoại cho từng người trong nhà và Vũ gia, giản lược nói một lần, đối với nguyên nhân sự cố chỉ hời hợt, chủ yếu là nói với người hai nhà, Vũ Khánh Cương bình yên vô sự.

“Hắn da dày thịt béo mạng lớn, đối phương thế nào?” Đừng nghe chị dâu Thúy Hoa nói không lo lắng, câu hỏi sau đó liền bán đứng chính mình.

“Cái này còn thật sự không biết, chờ một lát em đến bệnh viện đưa cơm cho Cương tử, thuận tiện hỏi hỏi xem, đối phương không có lý, sở giao thông cũng nói, bên họ chịu trách nhiệm hoàn toàn.” Hứa Tư Văn bị hỏi, y đến thăm Vũ Khánh Cương, còn thật sự chưa hỏi thăm xem nữ nhân kia là chết rồi hay là còn sống hay là sống dở chết dở.

“Cương tử thế nào?” Sau khi mẹ Hứa nghe nói, câu đầu tiên là hỏi Vũ Khánh Cương như thế nào.

“Anh ấy không có chuyện gì, chỉ bị thương cánh tay, dưỡng một tuần lễ có thể khôi phục.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Chỉ cần người không có chuyện gì, xe như thế nào cũng không đáng kể.” Trong lòng mẹ Hứa đã tự động phủ nhận việc chiếc xe còn hoàn chỉnh.

Dưới cái nhìn của lão thái thái, chuyện như tai nạn xe cộ, người hoàn hảo không chút tổn hại liền cám ơn trời đất, còn xe thì phải hỏng!

Sứt mẻ tróc nước sơn, thủy tinh vỡ, cong tấm kim loại và vân vân, đều có thể hiểu được!

Hứa Tư Văn không nói với bất luận người nào về phản ứng lúc đó của y, sau đó Phùng Tấn Thần cũng nói với mọi người, không cho nghị luận về việc Hứa Tư Văn thất thố hồ đồ kia.

Sau khi cả hai nhà đều gọi điện thoại xong, Hứa Tư Văn liền ở trong phòng bếp khuôn mặt dữ tợn làm ra món ăn bệnh nhân chuyên thiết kế cho ông chủ Vũ, dùng ba cái hộp giữ ấm bốn tầng chuyển đi, lúc tới được bệnh viện, thật nhiều bệnh nhân cùng với người thân bệnh nhân liếc mắt…

Phùng Tấn Thần đã rời đi, ông chủ Vũ nhìn thấy Hứa Tư Văn ôm nhiều đồ như vậy tiến vào, còn có chút đau lòng nói thầm: “Em làm nhiều như vậy làm gì? Tùy tiện làm chút thôi? Anh cũng không phải người xoi mói gì.”

“Thương gân động cốt một trăm ngày, anh thế này cũng là tai nạn xe cộ làm bị thương, em chính là tra tư liệu mới làm cho anh mấy thứ này, ráng dưỡng cho tốt, đỡ phải có di chứng.” Hứa Tư Văn thái độ ôn hòa lời nói nhỏ nhẹ.

Vũ Khánh Cương run run một chút, tóc gáy toàn thân đều đứng nghiêm, ánh mắt chân thành nhìn Hứa Tư Văn sẵn sàng trận địa đón quân địch.

Liền thấy Hứa Tư Văn mở hộp cơm ra, khổ qua xào!

Lúc Vũ Khánh Cương nhìn thấy món ăn thứ nhất, mặt cũng tái rồi!

Khổ, qua, xào!

Lúc này là ngay cả cái trứng gà cũng không có!

Trước kia còn được khổ qua xào trứng gà đó!

Cà chua bông cải xanh, bắp cải nấm mèo, dưa chuột xào, miến xào rau cần, xà lách kho. (xà lách bên TQ không giống xà lách nước mình, xà lách bên đó có thân to)

Sáu món ăn, một bát canh suông có thể nhìn thấy tận đáy, phía trên đáng thương bỏ ba miếng hành thái hai miếng dầu, một miếng rau thơm.

Cuối cùng là hai bát cơm tẻ.

"Anh bị thương cánh tay, không cầm được đũa, em cho anh ăn." Hứa Tư Văn nhìn thấy mặt Vũ Khánh Cương liên tục xoắn xuýt, trong lòng sảng khoái, đặc biệt hiền lành nâng bát đũa hầu hạ ông chủ Vũ dùng cơm.

"Vợ ơi, chúng ta có thể đừng chỉnh người như thế được không?" Vũ Khánh Cương thật sự xoắn xuýt, một chút thức ăn mặn cũng không có không nói, còn có khổ qua hắn cực kỳ không muốn ăn nhất!

"Ai chỉnh người?" Hứa Tư Văn vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt: "Những thứ này đều có trợ giúp với việc khôi phục của anh, em chính là ở trong siêu thị chọn nửa ngày, đều là rau xanh mới mẻ tự tay hái xuống đó!"

Vũ Khánh Cương cảm giác mình không phải bị thương cánh tay, mà là xuất gia rồi!

Bởi vì chỉ có người làm hòa thượng, mới có thể ăn mấy thứ này!

"Đến, uống canh trước, canh dưa chuột già, nghe nói có trợ giúp đối với thương thế của anh!" Trước tiên Hứa Tư Văn đút cho Vũ Khánh Cương nửa chén canh.

Kỳ thực thì, thứ y chuẩn bị là bột hạt dưa, thế nhưng sau khi y làm xong thì chính mình cũng nhìn không được mắt, huống chi là đút cho Vũ Khánh Cương uống vào trong bụng, vì vậy lùi lại mà cầu việc khác, đổi thành canh đưa chuột già, cũng không biết có thể hiệu quả hay không.

Cánh tay Vũ Khánh Cương không thể động đậy, không thì hắn thật muốn bóp mũi lại mà uống vào!

Canh uống vào trong miệng nhạt nhẽo còn có mùi dưa chuột già nữa!

"Ăn cơm ăn cơm! Em mới mua gạo nấu." Vũ Khánh Cương ngoan ngoãn ăn canh, Hứa Tư Văn thả bát đựng canh xuống liền lập tức cầm đũa lên, gắp lên hai miếng khổ qua xào, dùng chén hứng lấy nước đồ ăn nhiễu xuống, sau đó đưa tới bên môi Vũ Khánh Cương.

Vũ Khánh Cương vừa nhìn, chết sống không há mồm, làm bộ đáng thương nhìn Hứa Tư Văn, chỉ thiếu viết trên trán ba chữ "cầu buông tha".

Trong đôi mắt nhất quán ôn hòa mà thanh đạm của Hứa Tư Văn, nhanh chóng lướt qua một chút ý cười.

"Há mồm!"

Không há mồm!

Ái chà! Lông mày Hứa Tư Văn nhướn lên, dám không nghe lời à?

Vũ Khánh Cương thủ vững ranh giới, mím môi thật chặt, trừng khổ qua trước mắt, nhìn đi nhìn lại vợ ở bên cạnh giơ bát đũa đồng dạng kiên trì muốn đút vào miệng mình, cuối cùng nhận mệnh há mồm ra: "A!"

Hứa Tư Văn lập tức nhét cơm nước vào bên trong.

"A?" Vũ Khánh Cương dùng một loại tinh thần không biết sợ, đã chuẩn bị tâm lý xong, ăn không trôi thì quá mức là ói ra thôi? Chỉ cần vợ nguôi giận là được.

Kết quả khổ qua xào ăn vào trong miệng cũng không phải loại mùi vị đắng chát làm cho hắn khó có thể chịu được kia, mà là trong mùi thơm ngát mang theo một chút vị đắng, nóng hổi ăn còn rất ngon!

"A cái gì mà a?" Hứa Tư Văn thấy hắn ăn hết, bày cái mặt mẹ kế la lối bệnh nhân, tiếp tục gắp một miếng nấm mèo hai miếng bắp cải chung với cơm đút Vũ Khánh Cương: "Em đều dùng nước sôi luộc một lần, vị đắng đã sớm mất rồi."

"Ha ha ha, vẫn là vợ tốt, biết đau lòng anh!" Vũ Khánh Cương mặt mày hớn hở, vợ chỉ là hù dọa hắn một chút, không ngang ngạnh như vậy.

"Chính là muốn cho anh nhớ kỹ, sau này gặp chuyện, nhất định phải nói cho em biết trước nhất, anh có biết lúc đó em nghe nói anh bị tai nạn xe, có bao nhiêu sốt ruột hay không?" Hứa Tư Văn vẫn chưa nói với Vũ Khánh Cương về tâm tình của y lúc đó, không phải là không muốn nói, mà là không muốn nhớ lại, loại cảm giác gần như khiến người ta nghẹn thở kia, y không muốn trải qua nữa.

"Biết rồi! Biết rồi! Nhất định nhớ kỹ!" Vũ Khánh Cương hưởng thụ vợ hầu hạ, cơm nước ăn vào trong miệng đều đặc biệt ngon: "Không phải là anh nghĩ không có gì sao? Đợi xong hết mới báo với em, ai biết cái đồ ngốc ở sở giao thông kia biết anh, anh còn chưa nói cái gì đâu, hắn ta đã đến nơi ồn ào một lần trước, may mà tiểu Phùng tìm người xử lý, không thì còn không thể yên tĩnh đâu!"

Hóa ra trước khi Vũ Khánh Cương kiểm tra, căn bản không nghĩ tới việc phải vào phòng giải phẫu, cho nên điện thoại di động còn ở bên người, có thể là vì lý do an toàn, người của sở giao thông tới đây xử lý kêu gào ầm ĩ, thân phận của Vũ Khánh Cương không bình thường, bác sĩ ở bệnh viện nhất trí yêu cầu Vũ Khánh Cương kiểm tra toàn thân trong ngoài cho tốt, bởi vì Vũ Khánh Cương nói cánh tay tê, cũng chính là ý tứ không có tri giác.

Sợ đến mức bọn họ vội vàng đem người đẩy tới phòng giải phẫu, cho rằng cánh tay làm sao vậy, đã không có tri giác rồi cũng đừng có phải chặt đứt nha…

Chờ giằng co một trận, thương thế của ông chủ Vũ bình thường đến mức không cần nằm viện, lại bởi vì cái tên ở sở giao thông yêu cầu nằm viện quan sát, nói là sợ Vũ Khánh Cương có di chứng gì, chẳng hạn như chấn động não và vân vân…

Rất nhiều lúc, sau khi tai nạn xe cộ sẽ có một ít thương thế không kiểm tra ra được, tại ngày thứ hai hoặc là ngày thứ ba mới thể hiện ra.

Bệnh viện cũng bởi vì biết điểm này, cho dù cảm thấy Vũ Khánh Cương rất khỏe mạnh, thân thể rất tốt, nhưng không dám hứa chắc sẽ không có phản ứng không tốt, hay là khả năng tồn tại di chứng, cho nên không thể làm gì khác hơn là an bài Vũ Khánh Cương trong phòng bệnh cao cấp, dù sao thì phòng cũng trống, còn có thể kiếm tiền cho bệnh viện, lại không làm chậm trễ bệnh nhân bình thường nằm viện… ?

"A, đúng rồi, cái kẻ điên tông xe kia đâu?" Hứa Tư Văn nhớ tới kẻ điên kia liền có một loại xúc động muốn xông lên điên cuồng tẩn cô ta.

Y lớn như vậy rồi, ngoại trừ tên khốn kiếp Trang Sĩ Nhân kia ra, vẫn là lần đầu tiên hận một người như thế, hận đến mức không thể xé sống cô ta ra, bình thường ngay cả cãi nhau với người ta y cũng chưa từng, thật sự là bị người ta động đến điểm mấu chốt.

"Ai biết ở đâu chứ? Chết một người thì mang một người đi chết hai người thì mang hai người đi! Dám làm thì phải dám chịu, không thì anh cũng xem thường cô ta!" "Thế nào? Anh còn muốn để mắt đến cô ta hả?" "Không phải, vợ ơi em cũng đừng oan uổng cho anh mà! Anh cũng đủ xui xẻo rồi. Em nói xem có phải là anh năm xưa bất lợi không? Đầu tiên là Alice, tiếp theo là Triệu Thục Đình, hiện tại lại thêm một Trương Lam Tương, sao người nào cũng chen đến trước mặt anh vậy?" Vũ Khánh Cương càng cân nhắc càng cảm thấy bản thân vận xui phủ đầu, vừa nói hắn còn vừa chép miệng.

"Ngài số đào hoa dồi dào thôi!" Hứa Tư Văn gắp một đũa khổ qua, trực tiếp nhét vào trong miệng Vũ Khánh Cương, cắt đứt âm thanh Vũ Khánh Cương chép miệng. "… Vợ, cho ngụm nước uống đi?" Vũ Khánh Cương miễn cưỡng nuốt đồ ăn trong miệng xuống, phát hiện đũa này đắng hơn rất nhiều so với đũa ban đầu!

Nhanh chóng đòi ngụm nước uống, đem mùi vị trong miệng nuốt xuống…

Hết chương 169

170. Chương 170: 170. Hung Hăng Giẫm Cô Ta Mặt Đầy Dấu Giày

Hứa Tư Văn cầm cái muỗng bưng bát đựng canh đem canh còn dư lại đút xuống hết cho Vũ Khánh Cương: "Buổi tối ăn chút ít là tốt rồi, bây giờ anh không thể động đậy nhiều, chỉ có thể nằm ở trên giường tu dưỡng, nếu đến ngày mai thời gian này, qua hai mươi bốn tiếng còn không có vấn đề lớn lao gì, hẳn là sẽ không sao."

"Vì sao nhất định phải chờ tới lúc ấy?" Kỳ thực Vũ Khánh Cương không thích ở lại bệnh viện cỡ nào, vợ cho hắn ăn khổ qua, bác sĩ cho đơn thuốc, y tá phát thuốc cho hắn, thật là khiến người ta không thích mà!

"Sợ đầu anh có bệnh." Hứa Tư Văn thu bộ đồ ăn lại, không để cho Vũ Khánh Cương ăn thêm, buổi tối ăn nhiều mà hắn lại không thể đi ra ngoài tản bộ, phần lớn ăn vào đều bị tích lại.

Buổi tối Hứa Tư Văn cũng ăn ít, nhất là bây giờ y còn không có khẩu vị, miễn cưỡng cùng Vũ Khánh Cương ăn nửa bát cơm.

Đây là xem ở việc cơm nước đều là y tự mình nấu, thiếu dầu thiếu muối thanh đạm, muốn như đổi thành cái loại mà ông chủ Vũ thích, phỏng chừng ngay cả nửa bát cơm y cũng ăn không vô.

"Sao em chỉ ăn một chút vậy? Còn không đủ cho mèo nhai một cái nữa." Kỳ thực Vũ Khánh Cương cũng chưa ăn no, nhưng mà vợ không đút, nói vì muốn tốt cho hắn, hắn cũng liền không ăn, dù sao thì cũng nằm không cho nhúc nhích, ngược lại là vợ, ăn cũng quá ít, hắn thật vất vả nuôi mập được chút, nửa ngày không gặp sao còn giảm lượng cơm ăn vậy?

"Em ăn không vô." Cầm đồ vào phòng vệ sinh rửa sạch sành sanh.

Đừng thấy Hứa Tư Văn mang theo không ít, nhưng mà đồ bên trong lại không nhiều, tuy rằng còn dư một chút, cho dù có tủ lạnh, nhưng cũng không muốn ăn cơm thừa, cho nên dọn dẹp một chút liền ném hết vào thùng rác, sau đó xách theo túi rác liền đi ra ngoài ném rác.

Ngoài trời chính là lúc đèn mới lên rực rỡ, nhiệt độ ban ngày giảm xuống một chút, khiến rất nhiều người đi ra hít không khí.

Ném rác vào thùng rác, Hứa Tư Văn đi về, mới vừa đi mấy bước, liền dừng, nhìn người phụ nữ chật vật trước mắt, lông mày giương lên ánh mắt khinh bỉ: "Có chuyện gì sao?"

"Ang chính là Hứa Tư Văn đi?" Người phụ nữ, hoặc nói là cô gái, một cô gái rất trẻ, cái tuổi như hoa như ngọc, có sự xán lạn và sức sống đặc hữu của con gái trẻ tuổi, chỉ bất quá là bây giờ cô gái có chút chán chường, thật giống như tàn hoa bại liễu bị mưa to gió lớn đánh một trận, đánh đến ủ rũ.

"Phải." Hứa Tư Văn tùy ý đối đáp như thường, dáng vẻ rất giống bình thường.

"Em là Trương Lam Tương, là em gái của Trương Lam Hà." Cô gái hất cái cằm nhọn có chút bầm tím lên, đôi mắt to trong vành mắt màu xanh đen, đắc ý nhìn một cái không sót gì.

"Ồ." Hứa Tư Văn vẫn là một chữ đáp lại.

Cô gái không vui: "Sao anh lại có thái độ này?"

"Vậy tôi nên có thái độ gì?" Hứa Tư Văn buồn cười nhìn cô ta: "Tôi và Trương Lam Hà là bạn học cùng trường, qua nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết anh ấy còn có em gái. Nói xem cô là đứa em gái nào của anh ấy vậy? Nhớ mẹ anh ấy hình như chỉ sinh có một đứa con là anh ấy thôi mà."

Sắc mặt Trương Lam Tương khó coi, xuất thân là vết thương khó lành của cô ta: "Em, em là em gái cùng cha khác mẹ của anh ấy."

"Ồ...!" Hứa Tư Văn kéo dài âm thanh, bệnh nhân và người nhà xung quanh đi ngang qua tản bộ đều nghiêng đầu nhìn lại: "Hóa ra cô chính là đứa con gái riêng mà học trưởng tôi nói à? Đã lớn như vậy rồi!"

Sắc mặt Trương Lam Tương lập tức đỏ lên, tuy rằng không muốn thừa nhận, thế nhưng bắt đầu từ khi mẹ cô mang theo cô và anh trai bước vào cửa lớn Trương gia, bọn họ liền không còn là con riêng nữa, nhưng mà bọn họ mãi mãi cũng không thoát khỏi xuất thân chân chính của mình.

“Em, mẹ em đã cùng ba em kết hôn rồi!” Trương Lam Tương lớn tiếng nói, giống như thanh minh, ý đồ chứng minh cô không phải con gái riêng.

“Biết rồi biết rồi. Lúc học trưởng tôi thi tốt nghiệp trung học, mẹ cô mang theo cô và anh cô tìm tới cửa, uy hiếp mẹ của học trưởng, nếu như không ly hôn nhường ra vị trí, liền mang theo hai người các cô đến trường của học trưởng tôi, làm cho tất cả mọi người đều biết rằng, mẹ cô sinh ra anh của cô và cô, ba của học trưởng tôi không quản được nửa người dưới, ở bên ngoài bao một tiểu tam, còn sinh hai đứa nhỏ. A? Tôi cực kỳ hiếu kỳ, anh cô với cô, có tính là sinh vượt mức không? Có giấy chứng nhận sinh sản không? Nếu như là sinh vượt mức, còn là hai đứa con riêng, phạt tiền phải phạt bao nhiêu nhỉ?” Bình thường miệng Hứa Tư Văn không có độc như vậy, nhưng khi nhìn đến kẻ đầu sỏ tổn thương Vũ Khánh Cương, cứ như vậy nghênh ngang đứng ở trước mặt y, nếu giết người không phạm pháp, thì y thật sự sẽ xông lên bóp chết cô ta.

Chờ sau khi nghe cô gái này tự giới thiệu, Hứa Tư Văn cũng không quản được mình oán hận phẫn nộ, há miệng phun bùm bùm, thù mới hận cũ, tất cả đều dâng lên, mười năm trước chính là bọn họ khiến Trương Lam Hà lúng túng, khiến mẹ Trương tránh né đến nước ngoài, thề vĩnh viễn không trở lại mảnh đất thương tâm này nữa.

Câu chuyện của Hứa Tư Văn cẩu huyết, dùng từ pha trò rất khôi hài, mắng người không mang theo lời thô tục, người xem náo nhiệt xung quanh không ít, nghe đến câu nghi vấn kia, lại còn bắt đầu bàn luận, có người nói hẳn là phải phạt tiền; còn có người quan tâm tới việc hộ khẩu của đứa nhỏ phải đưa tới chỗ nào?

Mọi người bảy miệng tám lời bàn luận, cùng với há miệng mở miệng đều là mấy từ ngữ con riêng, tiểu tam, hồ ly tinh, khiến gương mặt sung huyết của Trương Lam Tương chậm rãi trở nên tái nhợt.

Hứa Tư Văn khoái ý nhìn Trương Lam Tương, trong lòng cuối cùng cũng có chút thư thản.

Trương Lam Tương bị người ta nghị luận sôi nổi, khó coi không chịu được, nhưng cô ta không hổ là có một người mẹ ruột hồ ly tinh tiểu tam thượng vị, muốn nói phá mặt mũi không liêm sỉ, Hứa Tư Văn làm thế nào lại là đối thủ của cô ta?

“Hứa Tư Văn!” Thê thảm đau thương gọi tên Hứa Tư Văn, Trương Lam Tương trực tiếp quỳ về phía Hứa Tư Văn.

Mọi người vây xem ồ lên!

Hứa Tư Văn híp mắt lại!

“Em là thật sự yêu thích Vũ tiên sinh, van cầu anh, để em gặp hắn một lần đi!” Nước mắt ào ào rơi xuống giống như cỏ dại lan tràn, lại phối hợp với một thân chật vật này, bộ dạng nhu nhược của Trương Lam Tương, khiến âm thanh của mọi người vây xem nhỏ đi rất nhiều: “Từ ngày đó hắn cứu em, em liền nhất kiến chung tình với hắn, em biết hai người các anh là một đôi, nhưng mà em chỉ muốn ngay mặt nói cám ơn với hắn, gặp hắn một lần là tốt rồi, em sẽ vĩnh viễn ghi nhớ hắn ở trong lòng.”

Mọi người vây xem lần thứ hai ồ lên!

Lúc này người bọn họ nhìn là Hứa Tư Văn.

“Cô cảm ơn anh ấy chính là lái xe đi đụng anh ấy à? Đụng đến mức anh ấy phải vào phòng giải phẫu? Bây giờ còn nằm ở trên giường bệnh không thể động đậy? Sau này vẫn là đừng nên cứu cô, cứu cô còn phải bồi thêm nửa cái mạng của mình, chậc chậc chậc!” Hứa Tư Văn cũng tức đến bật cười: “Biết rõ tôi với anh ấy chỉ yêu nhau, một cô gái tốt đẹp như cô muốn chen lên làm cái gì? Còn nhất kiến chung tình? Chung tình đến mức hận không giết được anh ấy sao? Tôi thấy người ta thoạt nhìn là muốn tiền của anh ấy, chung tình là với tài sản của anh ấy đi?”

Nếu cô ta đã không biết xấu hổ, Hứa Tư Văn còn giúp cô ta giữ tự tôn cái gì?

Muốn lật gốc gác người ta, vậy thì mọi người đừng có khách khí, người lật ta ta lật người, dù sao thì cũng chỉ là chuyện như vậy thôi? Vũ Khánh Cương với y lại là quang minh chính đại!

Nguồn:

Mọi người vây xem bắt đầu kêu bạn gọi bè, nơi này có trò hay để xem, nam thanh, nữ tú, khuynh tình diễn ra một câu chuyện chân thực, mau tới!

"Em chỉ là muốn ngay mặt nói cám ơn hắn, không nghĩ tới sẽ đụng vào!" Trương Lam Tương bắt đầu khóc sướt mướt cầu đồng tình, hơn nữa một thân vết thương chói lọi của cô ta, diễn rất sống động một cô gái nhỏ không rành thế sự.

Cô ta vừa khóc kể như thế, Hứa Tư Văn trái lại không vội vàng phản bác, bởi vì y nhìn thấy mấy người quen mặt đã bắt đầu hành động, y biết những người kia, gặp nhau nhiều lần trong Đông Bắc Hổ, mỗi lần nhìn thấy y, bọn họ cũng chỉ xấu hổ cười một cái, coi như là chào hỏi; mà hiện tại, những người này đã không cười, như liệp báo lặng yên không tiếng động phân tán ra, bày cạm bẫy thiên la địa võng, chờ con mồi vào bẫy.

"Em từng đến công ty tìm hắn, nhưng không biết tại sao bảo vệ lại không cho em đi vào, ngay cả cửa cũng không cho, còn lấy súng bắn nước… hic hic…, Hứa tiên sinh, em biết anh không thích người khác tới gần Vũ tiên sinh, nhưng mà em chỉ là muốn theo đuổi một chút tình yêu của em, mỗi một cô gái đều có một người trọn đời không quên, đây là quyền lợi của em!" Trương Lam Tương bô bô nói còn dễ nghe hơn hát, nhưng đáng tiếc, cái trò này, mẹ cô ta dùng với ba cô ta thì có khả năng là hữu hiệu, ở bên ngoài, thì lại không ai trúng chiêu giải thích này, đặc biệt là người như Hứa Tư Văn.

"Hóa ra cô đã bắt đầu quyết định từ sớm rồi à?" Âm thanh Hứa Tư Văn rất lớn, giọng điệu giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Khó trách không cho cô đi vào! Nếu như thả cô đi vào, ai biết cô có đột nhiên xông lên tập kích Vũ Khánh Cương hay không? Tôi cũng phải cách cô xa một chút, nếu cô bạo phát đả thương người thì nên làm sao bây giờ?"

Nói nói, Hứa Tư Văn liền giống như thật sự sợ Trương Lam Tương đột nhiên tập kích, ngay cả bước chân cũng lớn hơn không ít, người vây xem bốn phía giống như nổ tung, lập tức ào chạy ra ngoài thật xa, xem trò vui thì xem trò vui, thế nhưng gặp nguy hiểm liền không giống như vậy, có thể cách bao xa thì cách bấy xa!

Đám người vừa chạy còn vừa đoán: "Cô ta nhìn vô cùng tốt mà?"

"Người uống say chưa bao giờ thừa nhận mình uống say, não tàn bệnh thần kinh từ trước tới nay đều không thừa nhận mình có bệnh!"

"Người nguy hiểm như vậy, sao lại thả ra rồi?"

"Đúng vậy!"

"Nhà ai hả? Nhanh chóng tóm lấy nhốt lại đi!"

Bước chân Hứa Tư Văn nhẹ nhàng đi về, tự tìm nhục nhã đưa tới cửa, thì đừng trách y hung hăng giẫm cô ta mặt đầy dấu giày.

Trương Lam Tương quỳ trên mặt đất còn đang tập trung vào diễn kịch khóc lóc không ngớt có chút há hốc mồm, cái này không đúng nha!

Không phải mẹ đã nói, dùng yếu đối địch mới có thể làm cho người ta đồng tình, mới có thể làm cho người ta chủ động vươn tay giúp đỡ còn không cần báo đáp, thậm chí năm đó mẹ chính là làm như thế, mới khiến cho ba cuối cùng cũng ly hôn với vợ cả kia, cưới mẹ vào cửa, anh trai với cô ta cũng có thể quang minh chính đại đi học.

Hơn nữa lúc cô ta ở kinh sư, cũng là thiên kim tiểu thư khiến rất nhiều người thương tiếc, sủng nịch, nuông chiều, có đứa con gái xem thường cô ta, không phải cô ta vẫn dùng chiêu này để gây sức ép sao? Sao mà đến Lan châu lại không hiệu quả chứ?

Ngay lúc Trương Lam Tương há hốc mồm, Trương Lam Kiệt đến, dưới màn đêm, Trương Lam Tương nhìn dáng vẻ cô em gái này thê thê thảm thảm, khỏi nói đau lòng biết bao nhiêu, nhanh chóng nâng cô ta dậy: "Sao em lại ở chỗ này? Không ở trên giường bệnh tĩnh dưỡng cho tốt, ra ngoài làm gì?"

"Anh?" Trương Lam Tương nhìn thấy Trương Lam Kiệt, giống như tìm được người tâm phúc: "Anh! Anh nhất định phải giúp em!"

"Được! Được! Anh giúp em mà!" Trương Lam Kiệt hỏi cũng không hỏi là chuyện gì, trước hết liền đồng ý, hiện tại em gái quan trọng nhất, cũng không thể có gì ngoài ý muốn, đây chính là em gái ruột đó!

Tương lai nếu như thông gia, tuyệt đối là trợ lực bảo đảm từ bên ngoài.

Hết chương 170

171. Chương 171: 171. Trọn Một Cái Ánh Mắt Thiếu Nữ

Tổ hợp suất ca mỹ nữ chính là hấp dẫn người khác, những người vừa nãy chạy mất quay đầu lại nhìn thấy không có nguy hiểm, lại có xu thế trở về.

Kết quả người còn chưa kịp đến gần, liền có mười cảnh sát đến!

Đem hai anh em, bao vây!

Chụp còng tay lên, mang đi!

Quần chúng vây xem, sợ ngây người!

Hô bạn gọi bè, có tin tức lớn!

Hứa Tư Văn không quan tâm phát triển sau đó, y cảm thấy thuận khí, liền trở về trông Vũ Khánh Cương, hiện tại cho dù thiên tiên đứng ở đằng kia, y cũng sẽ không làm lỡ thời gian, cái gì cũng không quan trọng bằng việc bảo vệ Vũ Khánh Cương.

Y vừa đẩy cửa ra, phát hiện bên trong có khách.

"Sao không nói với anh là Cương tử xảy ra chuyện hả?" Bộ dạng Trương Lam Hà thoạt nhìn phong trần mệt mỏi, sắc mặt cũng không quá tốt, hơn nữa có chút ý tức giận mơ hồ.

"Sao anh lại tới đây?" Hứa Tư Văn thuận tay đóng cửa, nhìn nhìn Bách Lý Hãn Mạc sau lưng Trương Lam Hà, không nhìn ra gì trên cái mặt than kia.

"Anh đều biết rồi, em không cần giấu anh." Lần đầu tiên Trương Lam Hà lộ ra biểu tình cười khổ ở trước mặt người ngoài, Bách Lý Hãn Mạc đột nhiên ra tay, nắm chặt tay hắn, thế nhưng vẫn không nói chuyện, nhưng trong mắt mang theo quan tâm, không thể nhận lầm.

"Em, em chỉ là không muốn anh dính líu vào, tình thế khó xử." Hứa Tư Văn quả thực theo bản năng tránh né Trương Lam Hà, mặc dù biết Trương Lam Hà và Trương gia đã ân đoạn nghĩa tuyệt, nhưng y cũng không muốn ép hắn nhất định phải đứng ở phía đối lập với Trương gia.

"Tình thế khó xử?" Trương Lam Hà phì cười một tiếng: "Sao em lại nghĩ như vậy? Anh không hủy đài của bọn họ là tốt lắm rồi, còn khó xử hả? Anh một chút cũng không khó xử!"

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt nhau thấy được ngạc nhiên, hai người bọn họ trong âm thầm đều rất ăn ý lặng im không đề cập tới Trương Lam Hà.

Không nghĩ tới Trương Lam Hà lại tự mình đến!

"Em biết không? Người này, lại là một thân vương đó!" Trương Lam Hà kéo Bách Lý Hãn Mạc qua khoe khoang với Hứa Tư Văn, Bách Lý Hãn Mạc vẫn là cái biểu tình như cũ, chỉ là trong mắt có chút ý cười và bất đắc dĩ, tùy ý Trương Lam Hà giở trò với hắn.

"A?" Hứa Tư Văn thật sự kinh ngạc, y biết lai lịch Bách Lý Hãn Mạc không đơn giản, chỉ không nghĩ tới là thân vương.

Toàn bộ nước Đông Hoa mới có mấy tước vị thân vương hả? Phần lớn đều đã bị lịch sử nhấn chìm hoặc biến thành bụi trần, hoặc là bị tội hoặc là tuyệt tự hoặc là cái khác, cho tới bây giờ gần như một bàn tay cũng có thể đếm hết được số tước vị thân vương.

“Ai nha!” Giọng điệu kinh ngạc này của Vũ Khánh Cương có chút giả, nếu nói trước đây hắn không biết, sợ là thật sự có vấn đề.

“Ít giả bộ đi!” Trương Lam Hà không để ý Vũ Khánh Cương còn là một bệnh nhân nằm ở trên giường bệnh, thẳng tắp chọc thủng tầng giấy kia.

“Hả?” Hứa Tư Văn trừng Vũ Khánh Cương.

“Vợ, anh cũng là mới biết không bao lâu, đây không phải là cũng muốn tìm một cơ hội nói với em sao.”

Hứa Tư Văn không tính toán với hắn, chờ có thời gian lại nói.

“Vậy bây giờ anh trở về là sao?” Bây giờ vẫn là xem chuyện của Trương Lam Hà trước đi.

“Cái người là ba anh gọi điện thoại cho anh, muốn anh giới thiệu khối băng cho đứa em gái kia của anh quen biết, hừm, còn có đứa em trai của anh nữa, không quan tâm khối băng thích nam hay nữ, họ Trương đều đã chuẩn bị, bảo đảm vạn vô nhất thất! Anh cũng hoài nghi, nếu không phải sợ mất mặt xấu hổ, ông ta cũng có thể làm ra một nhân yêu họ Trương đưa tới cho khối băng chọn.”

“Trương tiên sinh phải thất vọng rồi, Trương Lam Tương không coi trọng Bách Lý Hãn Mạc, cô ta coi trọng ông chủ Vũ nhà em, vì thế, hận không thể lái xe đụng chết ông chủ Vũ kìa!”

“Hì hì!” Trương Lam Hà vừa thấy dáng vẻ mặt đầy ghen tuông của Hứa Tư Văn liền cười ra: “Ôi này! Vậy em phải trông kỹ ông chủ Vũ đó, đừng để cho tiểu yêu tinh nào đó câu đi!”

“Anh câm miệng đi! Anh có thể ít nguyền rủa tui hai câu không hả?” Vũ Khánh Cương liên tiếp kêu oan, còn kéo tới Bách Lý Hãn Mạc: “Bách Lý anh quản người nhà anh đi chứ? Không thể chỉnh người khác như vậy nha!”

Bách Lý Hãn Mạc nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, đây là lần đầu tiên hắn ta thoải mái tự tại trò chuyện với người ta như vậy, được rồi, tuy rằng đều là trò chuyện một ít thứ có cũng được mà không có cũng được, có điều cảm giác rất mới mẻ, cho nên hắn ta chỉ hơi cong cong khóe miệng: “Không quản, hắn thích thế nào thì thế đó, chỉ cần vui vẻ là được rồi.”

Tui X!

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn sợ ngây người!

Đây là câu nói dài nhất có tình cảm nhất mà bọn họ đồng thời nghe Bách Lý Hãn Mạc nói, tròn mười sáu chữ!

Còn mang theo một chút biểu tình, còn có giọng điệu cưng chiều kia nữa!

Trương Lam Hà bị phản ứng của Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương làm cho đỏ bừng mặt, để Bách Lý Hãn Mạc ngồi ở trên ghế sa lon, mình thì quay lưng với Bách Lý Hãn Mạc không nhìn tới cái mặt khối băng đó, rất đường hoàng ra dáng tỏ thái độ với Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương: “Hai người không cần nhìn mặt mũi của anh, nên làm gì cứ làm đó, thuận tiện mang lão già kia vào đại lao luôn anh mới cao hứng!”

“Được!” Vũ Khánh Cương đong đưa bàn chân lớn một cái: “Có những lời này của anh, tui liền thẳng tay, nhưng nói thật, ông ba của anh thật đúng là chẳng ra sao, hoàn toàn là một ông già không đứng đắn.”

Vũ Khánh Cương từ chỗ Hứa Tư Văn biết được chuyện nhà Trương Lam Hà, đối với việc Trương Lam Hà còn có thể sống chỉnh tề như thế, cũng cảm thấy Trương Lam Hà lòng dạ rộng lớn, đổi thành Vũ Khánh Cương hắn, đã sớm kéo cả ông già với mấy người kia vứt ra ngoài rồi.

Trương Lam Hà về tới công ty, liền không dễ dàng ra khỏi cửa, bởi vì bên phía cao ốc người khác không dễ vào được, bảo vệ cũng rất nghiêm cẩn, có ăn có uống có giải trí, tự cấp tự túc không thành vấn đề.

Hứa Tư Văn kéo Trương Lam Hà, nhỏ giọng nói thầm mấy lời với hắn, an ủi hắn một chút, nói thế nào đi nữa, bị ba ruột đối xử như thế, Trương Lam Hà có rộng lòng hơn nữa, cũng sẽ không thoải mái.

Hai người bọn họ đi ở phía trước, Bách Lý Hãn Mạc đi theo phía sau, vừa ra đến trước cửa, Vũ Khánh Cương và Bách Lý Hãn Mạc liếc mắt nhìn nhau, hai người đều từ trong mắt lẫn nhau, thấy được tàn nhẫn.

Tiễn Trương Lam Hà và Bách Lý Hãn Mạc, Hứa Tư Văn trở về trải giường chiếu chuẩn bị nghỉ ngơi, Vũ Khánh Cương không nhúc nhích được, cũng chỉ có thể há mồm mở mắt nói chuyện phiếm với Hứa Tư Văn: "Anh vợ cũng không phải thuận buồm xuôi gió, người này nhìn rất vô tâm vô phế, ai biết trong lòng khổ đâu!"

"Học trưởng rất tốt, cũng bởi vì không muốn tốn nhiều suy nghĩ, cho nên luôn thích phát ngốc, có điều tính cách rộng rãi chút cũng tốt, nếu đổi thành người tâm tư nặng chút, sớm bị bệnh trầm cảm rồi." Hứa Tư Văn ôm ra trải giường và chăn gối của mình, đổi hết một lần.

Vũ Khánh Cương nhìn dáng vẻ bận rộn của vợ, trong lòng thoải mái!

Hiện tại mình nằm viện cũng có người ở cùng rồi!

Cười quá đẹp, trên mặt liền có chút lúng túng, hắn muốn xả nước rồi!

Muốn tự mình đi giải quyết, liếc nhìn cánh tay quấn thành giò heo, cùng với đau nhức tê tê xót xót trên cánh tay vẫn luôn không đứt đoạn, hắn còn thật sự không dám nhúc nhích lung tung, sợ đôi tay tốt đẹp của mình bị phế đi.

"Vợ ơi?" Hóp bụng nửa ngày, vẫn là không chịu được, vợ mình mà khách khí cái gì?

"Làm sao vậy?" Hứa Tư Văn đang muốn đi nấu nước nóng rửa chân cho Vũ Khánh Cương, liền bị Vũ Khánh Cương kêu lại, vừa quay đầu lại liền thấy ông chủ Vũ dùng một loại ánh mắt sờ sợ của thiếu nữ nhìn y!

Lúc đó Hứa Tư Văn liền trừng muốn rớt mắt!

Một tên đàn ông thân cao mã đại như Vũ Khánh Cương, còn dùng trọn một cái ánh mắt thiếu nữ...!

Thật, quá, vi, diệu, mà!

Thật, quá, kinh, sợ, mà!

"Anh làm cái gì vậy?" Hứa Tư Văn có loại xúc động muốn xách cây lau sàn, xem Vũ Khánh Cương là ruồi bọ mà đập một trận.

"Vợ, ang muốn đi tiểu!" Bản mặt bự của Vũ Khánh Cương hiếm thấy mà hơi đỏ, hơi nóng, ừm, còn biết e lệ.

"Khụ khụ!" Hứa Tư Văn bị nước miếng của chính mình làm sặc, ho khan nửa ngày mới thuận khí lại, cười híp mắt nhìn Vũ Khánh Cương: "Anh nói ra không phải tốt rồi sao? Làm gì lại quái đản kỳ dị? Làm em giật cả mình."

"Ha ha ha...!"

Nhưng Hứa Tư Văn há có thể buông tha hắn?

Nhớ lúc đầu, ở Đông Bắc, ông chủ Vũ cũng chiếm không ít tiện nghi của y!

Tại sao lại như vậy?

Bởi vì y phát hiện, mình không có sức như Vũ Khánh Cương!

"Vợ à, anh chỉ là cánh tay không thể động đậy, cũng không phải đi đứng không tốt, đi một chút thôi, đi vào em xuy xuy cho anh là được!" Mới đầu Vũ Khánh Cương còn thật sự ngại ngùng, cảm thấy để vợ hầu hạ mình cái đó quá mất mặt, nhưng bây giờ thấy Hứa Tư Văn ăn quả đắng, ý đồ xấu liền nhảy ra.

Hứa Tư Văn không phục!

Hiện tại rõ ràng hắn là y chiếm thượng phong, Vũ đại lão hổ cũng thành mèo ốm rồi, làm sao lại còn để người ta đùa giỡn chứ?

"Được! Anh chậm một chút!" Hứa Tư Văn bất động thanh sắc đỡ Vũ đại lão hổ vào phòng vệ sinh, tiện tay liền đóng cửa lại.

Chỉ chốc lát sau, liền nghe bên trong truyền tới động tĩnh. "Vợ ơi! Em nhẹ chút đi? Đó là đồ trên người anh mà, không phải củ cải trồng dưới đất, đừng có kéo mãi!" Giọng điệu ông chủ Vũ có chút oan ức. "Phải không? Anh nhanh đi!" Âm thanh Hứa Tư Văn có chút run rẩy.

Tiếng xùy xùy qua đi... "Vợ, anh xong rồi." "Xong hả? Xong rồi sao còn ngẩng đầu?" "Ha ha ha... Em nói coi vì sao?" Vũ Khánh Cương không có ý tốt cười gian. "Khụ khụ...!" Hứa Tư Văn không hé răng. "Vợ, giải quyết một cái thôi?" Âm thanh càng ngày càng nhỏ.

"Anh đã như vậy rồi mà còn dám đùa giỡn à?" Âm thanh còn rất kinh ngạc, có điều âm lượng tự động thấp xuống vài độ.

"Anh chỉ chấn động cánh tay thôi, cũng không phải cả người đều chấn động đến tê liệt, vì sao không dám? Dù sao thì em làm cho lên, em phải phụ trách để cho khụ khụ, biến trở lại thành thật!" Mất hứng, càn quấy.

"Anh còn đổ lỗi cho em nữa hả?" Có chút tức đến nổ phổi.

"Sao hả? Chính là đổ lỗi cho em đó!" Cây ngay không sợ chết đứng chơi xấu.

"Được được được! Em phụ trách còn không được sao?" Cắn răng nghiến lợi! "Vợ... đến... hôn một cái... Ha ha...!" Cười đắc ý a đắc ý...

"A!" Kết quả vui quá hóa buồn, đột nhiên kêu ngao ngao một tiếng, cửa liền bị đẩy ra...

Hứa Tư Văn từ bên trong đi ra, sắc mặt ửng đỏ thế nhưng trong mắt mang theo đắc ý, toàn thân đều bốc lên bong bóng vui sướng; trái lại ông chủ Vũ đi theo ra phía sau, kẹp cái đùi lớn bước nhỏ di chuyển đến bên giường, chậm rì rì nằm xuống, cả người ủ rũ. "Còn dám làm chuyện xấu hay không?" Hứa Tư Văn dọn dẹp xong lên giường, đắp một cái chăn nhỏ thật mỏng trên người Vũ Khánh Cương, ngày giữa hè tuy rằng bật máy điều hòa, nhưng vẫn phải đắp vài thứ, đỡ phải cảm lạnh. "Không dám!" Vũ Khánh Cương giống như hô khẩu hiệu mà tỏ rõ thái độ của mình...

Hết chương 171

172. Chương 172: 172. Cho Vợ Tui Một Chiếc

Vũ đại lão hổ bị kỹ thuật viên Hứa thu thập một trận, triệt để uể oải thành thật, buổi tối lúc ngủ, cái sự thành thật này cũng tan thành mây khói, trên cánh tay bao lấy băng vải, còn liên tiếp chui vào trong lồng ngực Hứa Tư Văn.

Thói quen của hắn, buổi tối ngủ nhất định phải ôm vợ.

Về phần ngày giữa hè có nóng không?

Trên người vợ lành lạnh, ôm đặc biệt đã!

Hứa Tư Văn cũng quen bị ôm ngủ rồi, trước đây lúc một mình không có cảm giác gì, nhưng mà sau đó bị Vũ Khánh Cương nuôi thành quen, không ai ôm mình y còn có chút mất ngủ.

Có thể là ngày hôm nay tâm tình trập trùng quá lớn, buổi tối lúc ngủ, cũng ngủ không an ổn, nửa mê nửa tỉnh khiến người ta không nhớ được đến tột cùng nằm mơ thấy cái gì, hay là không có nằm mơ mà chỉ là ngủ không ngon? Ầm ĩ đến sáng ngày hôm sau Hứa Tư Văn tỉnh lại, tinh thần uể oải uể oải suy sụp, mắt có vành đen nhàn nhạt.

"Vợ? Vợ em sao thế? Tối hôm qua ngủ không ngon à?" Cánh tay Vũ Khánh Cương không thể động, liền dùng đầu to xoay quanh Hứa Tư Văn.

"Không ngủ say." Hứa Tư Văn cũng dùng hai má cọ cọ ông chủ Vũ.

“Người không nỡ ngủ nên là anh đi? Ngày hôm qua em nắm cái kia của anh, cứ nắm nó! Nắm nó đến xẹp luôn…” Nói thì thầm dáng vẻ như cô vợ nhỏ.

“Không phải là anh nói muốn em phụ trách dẹp yên sao? Không phải em giải quyết rồi đó?” Nhắc tới cái chuyện xấu trước lúc ngủ ngày hôm qua, Hứa Tư Văn liền không nhịn được cười.

Đã bị thương mà còn nghĩ mấy chuyện xấu, còn muốn bảo y làm cho hắn, nếu là bình thường Hứa Tư Văn có thể sẽ làm giúp Vũ Khánh Cương, nhưng bây giờ Vũ Khánh Cương còn chưa qua thời gian xem xét, lỡ như thật sự có thương tích ngầm gì đó, chẳng phải là cái được không bù đủ cái mất à?

Cố tình Vũ Khánh Cương không thành thật, sắc tâm quá nặng, còn dám chít chít chét chét với y, chiếm tiện nghi của y!

Hứa Tư Văn vừa giận, hạ thủ hơi độc ác, vì vậy, ông chủ Vũ hét thảm một tiếng, triệt để thành thật.

“Chờ anh đi ra ngoài, sớm muộn gì cũng tìm em tính sổ!” Vũ Khánh Cương bán manh đùa giỡn ngu ngốc nửa ngày, nhưng là để khiến sắc mặt vợ dễ nhìn chút, có chút tinh thần, lúc cao hứng, còn cắn mặt vợ hai cái.

“Làm nũng cũng vô dụng, chưa xuất viện thì thành thật một chút!” Hứa Tư Văn không yếu thế chút nào cắn trở lại, hai người ở trên giường ngọt ngọt ngào ngào nửa ngày, mới tính toán đứng lên.

“Em đi lấy đồ ăn sáng cho anh.” Lúc thức dậy, Hứa Tư Văn cũng là dáng vẻ ủ rũ ủ rũ, có điều nhìn thấy Vũ Khánh Cương nhảy nhót tưng bừng đùa y, trong lòng ngược lại dễ chịu hơn rất nhiều, ít nhất người nọ vẫn còn sống, khỏe mạnh.

Đồ ăn sáng tự nhiên không thể trở về công ty làm, Hứa Tư Văn cầm hộp giữ ấm đến nhà ăn bệnh viện mua đồ ăn sáng.

May mà nơi này là nhà ăn bệnh viện, tình hình vệ sinh cũng rất khiến Hứa Tư Văn thoả mãn, chủ yếu nhất là, người ăn sáng ở nơi này không ít, nhiều nhất vẫn là bác sĩ và y tá trực trong bệnh viện.

Nếu như làm không sạch sẽ, người trong bệnh viện cũng không thể tha cho nhà ăn.

Mua hai phần cháo trứng muối thịt nạc, cơm tối ngày hôm qua Vũ đại lão hổ không được ăn thịt, ngày hôm nay trước tiên cho chút thịt bằm đi, không thì Hứa Tư Văn thật sự sợ hắn không chịu nổi chơi trò tuyệt thực.

Màn thầu mua bốn cái, bánh bao cũng mua bốn cái, lại chọn hai phần dưa muối và hai cái trứng luộc nước trà.

Lúc xếp xong đang muốn rời khỏi ô cửa sổ lấy đồ ăn để trở về, người xếp hàng phía sau đang tán gẫu, nội dung khiến Hứa Tư Văn lập tức cảm thấy hứng thú.

“A? Đây không phải là hai người ngày hôm qua trong bệnh viện chúng ta sao?” Một y tá trưởng trung niên có chút kinh ngạc nhìn tờ báo buổi sáng mới lấy tới tay, trên tiêu đề, bức ảnh kia đặc biệt rõ ràng.

“Thiên kim kinh sư, tỏ tình bị từ chối, thẹn quá hóa giận, chủ mưu giết người?” Đồng sự bên cạnh tới gần đọc lên tiêu đề.

“Trời ạ! Còn là quan lại thế gia cái gì? Giáo dưỡng cũng quá thất bại.” Y tá trưởng lắc đầu than thở không thôi.

“Con gái bây giờ nha, chân chính rụt rè tự trọng thì ít, vô địch não tàn kỳ ba quảng cáo rùm beng về tình yêu đích thực thì càng nhiều.” Chủ nhiệm phụ khoa vừa lúc xếp hàng ở bên cạnh, sau khi nghe cũng phụ họa lên tiếng: “Từ sáng đến tối, người ra vào trong phòng khám bệnh bên kia, 80% đều là mấy cô bé như vậy, cũng không biết nghĩ như thế nào, tổn thương thân thể sau này ngay cả con cũng không thể có nữa, chị nói xem cái này gọi là chuyện gì hả?” “Bị thương như thế mới tốt đó!” Lại có người lên tiếng gia nhập thảo luận: “Như vậy mấy năm sau lúc kết hôn, còn không đến bệnh viện chúng ta xem có mang thai được hay không à? Cái chuyên khoa đó của bệnh viện chúng ta, mỗi ngày đều đông như trẩy hội vậy.” “Trị tốt thì được, còn không trị hết thì cô cứ chờ thiên kim tiểu thư người ta trả thù đi!” “Người ta ngay cả nói chuyện

yêu đương cũng có thể ra tay giết người, huống chi là loại chuyện lớn như sinh con này, còn không phải liên luỵ cửu tộc cô luôn à?" "Ha ha…!" Mọi người cười vang.

Hứa Tư Văn nhìn tờ báo kia một cái, kết quả thậm chí có người cũng nhìn theo y! "A? Mấy người cũng nhìn thấy hả? Vừa nãy tôi đi ngang qua bên kia, thấy phó viện trưởng cũng đang xem báo, vậy mà cũng là chuyện này, hơn nữa tiêu đề càng rung động kinh người hơn!" Tới đây là một nhân viên văn phòng, dưới nách còn kẹp một tờ báo, cầm đồ ăn sáng trong tay. "Viết tiêu đề gì?" Người hỏi thoạt nhìn chính là đảng tiêu đề. "Thiên kim muốn mi yêu, dám từ chối liền chết!"

Mọi người thổn thức không thôi, tiêu đề này, lời ít mà ý nhiều nha!

Hứa Tư Văn để ý, y không trở về ngay lập tức, mà là khiêm tốn dạo quanh một vòng trong nhà ăn, nghe được rất nhiều tin tức. "Thiên kim kinh sư, tỏ tình bị từ chối, thẹn quá hóa giận, chủ mưu giết người?" Tiêu đề tờ báo buổi sáng, kiểu chữ to kéo dài ra hướng ngang. "Thiên kim kinh sư thật dũng mãnh, dám không yêu tôi thử xem!" Tiêu đề tờ báo buổi tối, dùng kiểu chữ in màu đỏ thêm viền vàng, là cái loại mà đặc biệt hấp dẫn người ta chú ý! "Con gái quan lớn lái ô tô đụng người, ban ngày ban mặt ở lối đi bộ đấu đá lung tung, chỉ vì yêu sinh hận." Tiêu đề nhật báo là kiểu dựng thẳng, chiếm đầu đề còn chưa tính, cái tiêu đề này liền chiếm một nửa diện tích tờ đầu tiên. "Con gái riêng hung hăng càn quấy, xem mạng người như rơm rác." Tiêu đề báo chính trị ngắn nhất, nhưng viết lại nhiều nhất cặn kẽ nhất.

Báo chính trị chính là báo mà cơ quan bộ ngành chính trị đặt mua nhiều nhất.

Lại có báo giải trí buổi chiều, nhật báo ngôi sao vân vân, tất cả đều là đầu đề, tiêu đề là một cái kinh sợ hơn một cái, một cái gây chú ý hơn một cái.

Không nghĩ tới nhanh như vậy liền đăng báo, còn là đầu đề, người nhìn thấy đều kinh ngạc không thôi, sau khi xem xong tất cả đều nghị luận sôi nổi.

Hứa Tư Văn bước chân nhẹ nhàng về tới phòng bệnh, Vũ Khánh Cương đang phối hợp với bác sĩ và y tá tới đây kiểm tra phòng.

Nhiệt độ, huyết áp, nhịp tim, mạch đập…

Kiểm tra xong, bác sĩ khép bệnh án lại: "Trước mắt xem ra hết thảy bình thường, nếu như đến tối thân thể vẫn là tình huống như vậy, chứng minh ngài đã không có mầm họa, là có thể yên tâm." "Cảm ơn bác sĩ, tui đã nói tui không có chuyện gì, bọn họ chính là không yên lòng." Vũ Khánh Cương rất khách khí với người có học vấn và năng lực. "Như vậy đảm bảo hơn một chút, nếu như thật sự có mầm họa, cậu liền thảm đó!" Bác sĩ này là một ông bác sĩ già đã có tuổi, y thuật cao minh nhưng bởi vì tuổi tác lớn, liền được bệnh viện an bài ở khu phòng bệnh cao cấp, nơi này làm việc thoải mái, người bệnh ít, lại yên tĩnh, rất thích hợp với ông bác sĩ trong những ngày tháng trước khi về hưu. "Xem, bác sĩ cũng nói như vậy, anh đó, thành thật nằm viện, chờ xác định bình phục chúng ta lại xuất viện." Hứa Tư Văn ở một bên phân chia bữa sáng, một bên nói chuyện với bác sĩ và Vũ Khánh Cương. "Đúng vậy, dù sao cũng không cần anh lấy ra tiền thuốc thang, anh cứ dứt khoát ở lại đi đừng nhúc nhích, chưa xử lý cái kẻ cầm đầu kia, thì đừng xuất viện!" Tiểu y tá rất giàu tinh thần trọng nghĩa đề nghị. "Ít nghĩ ý xấu đi." Ông bác sĩ cười mắng tiểu y tá: "Đó là ai chứ? Đừng nói ở bệnh viện một tuần lễ, dù cho ở cả đời, bọn họ đủ khả năng bồi thường tiền viện phí, vậy cũng sẽ bị nói thành lừa bịp, lúc đó có lý cũng biến thành không có lý." "Nhưng mà rõ ràng chính là lỗi của cô ta, nhìn vị tiên sinh này, nếu không phải vận khí tốt, xe rắn chắc, không thể không bị đụng đến tàn phế!" Tiểu y tá cũng đau lòng thay Vũ Khánh Cương.

Đang êm đẹp đi trên đường, lại bởi vì cự tuyệt một nữ bệnh xà tinh (bệnh thần kinh), mà bị người ta đụng chết đụng tàn phế, cái thế đạo gì vậy hả! "Bây giờ không phải vẫn rất tốt sao? Đi đi, đến phòng bệnh tiếp theo xem, kiểm tra xong sớm một chút, cháu cũng sớm một chút trở lại phòng y tá, nếu thực sự không được, cháu liền lên cái trang web kia nói là không thực tế gì đó…" Ông bác sĩ dẫn theo tiểu y tá đến phòng bệnh tiếp theo kiểm tra.

Trong hành lang còn ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng tiểu y tá oán giận: "…Cũng quá đáng thương…, người đàng hoàng chính là bị bắt nạt… Cháu muốn lên tiếng ủng hộ…"

"Bây giờ anh thành danh nhân rồi!" Hứa Tư Văn vừa đút Vũ Khánh Cương húp cháo vừa trêu ghẹo hắn. "Sao thế?" Vũ Khánh Cương không hiểu ra sao, hắn mà còn danh nhân hả?

Hứa Tư Văn vừa cho hắn ăn sáng, vừa đem việc mình trải qua trong nhà ăn học lại với Vũ Khánh Cương một lần, Vũ Khánh Cương thế mới biết, tại sao vừa rồi tiểu y tá kia nói những câu đó, hẳn là thương hại hắn bị nữ bệnh xà tinh quấn lấy đi!

Buổi sáng, Phùng Tấn Thần mang theo một ít chuyện của công ty đến tìm Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn nhân cơ hội trở về công ty, làm đồ ăn cho Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn chân trước vừa rời đi, chân sau Vũ Khánh Cương liền để Phùng Tấn Thần gọi điện thoại cho xưởng chế tạo chiếc Land Rover kia. "Dựa theo cái xe của tui, lại làm cho tui mấy chiếc!" "Ông chủ, người phụ trách bên kia nói, chỉ có thể sản xuất từng chiếc từng chiếc, hơn nữa phí dụng rất cao." Ông chủ Vũ không biết ngoại ngữ, nói chuyện với người ta chính là Phùng Tấn Thần, hoặc là nói, phiên dịch lâm thời. "Vậy thì tới từng chiếc từng chiếc, trước tiên làm một chiếc lại đây, cần dùng gấp!" Phùng Tấn Thần thông báo ý tứ của Vũ Khánh Cương cho đầu dây bên kia, sau khi cúp điện thoại, có chút không rõ: "Ông chủ, chiếc xe của anh, không có tổn thương gì mà." Ý tứ chính là vì sao còn muốn một chiếc? Thậm chí là mấy chiếc? Có tiền cũng không thể tiêu như vậy nha! Nhiều quá thì cho bọn họ chút kim ngạch đầu tư không được sao? "Làm một chiếc cho vợ tui." Trải qua chuyện lần này, đối với cái xe Vũ Khánh Cương đủ loại thoả mãn!

Hắn đã sớm nghĩ xong, thứ tốt nhất định phải chia sẻ với vợ, làm một chiếc cho vợ, sau này thật sự có chuyện gì, cũng có thể có cái bảo đảm; sau đó lại nghĩ đến người nhà hai bên, nếu như xe chất lượng tốt rắn chắc, cho dù thật sự xảy ra tai nạn xe cộ, thảm cũng là đối phương! "Tiểu Phùng, cậu nói xem, nếu như chúng ta làm riêng một xưởng xe thì thế nào? Chuyên mua bán loại xe rắn chắc giống như xe tui, có thể bán không?" Phùng Tấn Thần trầm mặc không nói…

Hết chương 172

173. Chương 173: 173. Cầu Cô Buông Tha Chúng Tôi Đi!

"Không thể bán cũng không liên quan, tặng người khác, bản thân người nhà dùng, còn không nữa, thì cho mấy cậu làm xe bus mà lái, chỉ cần chất lượng tốt, đắt một chút thì đắt một chút." Vũ Khánh Cương càng nói càng cảm thấy ý của mình không sai: "Tiểu Phùng, cậu xem thế nào? Chít một tiếng đi chứ?"

"Ông chủ, ý nghĩ của ngài rất tốt, chỉ là nếu như muốn thực hành, có rất nhiều công việc cần chuẩn bị ở giai đoạn đầu, chẳng hạn như, đầu tiên ngài phải có một xưởng chế tạo ô tô, thứ hai, phải có nhân tài chuyên về phương diện này, thêm nữa, chính là vật liệu cần cho chế tạo." Phùng Tấn Thần đẩy đẩy kính mắt viền vàng trên mũi: "Ngài xác định sao?"

Vũ Khánh Cương duỗi cánh tay giống như móng giò đập đập vai Phùng Tấn Thần: "Tiểu Phùng à, cậu biết chiếc xe của tui bao nhiêu tiền không? Phí chuyên chở gì đó gộp lại, ba chiếc xe như vậy, đủ cho tui tự làm ra một cái nhà máy rồi! Với lại, chung quy cũng là đồ nước ngoài, nếu đồ của chúng ta tốt, dù cho giá đắt, cũng không sợ đứt hàng!"

"Ông chủ, ngài nghĩ nhiều quá rồi." Phùng Tấn Thần không dấu vết tách ra khoảng cách với Vũ Khánh Cương, chính ông chủ không cảm thấy thế nào, nhưng vai hắn không chịu nổi đòn nghiêm trọng.

"Tui nghĩ rồi, sau này xe làm ra, phân đẳng cấp, chúng ta tự mình dùng, đều làm rắn chắc, chống đụng như xe tui vậy! Loại hai thì liền làm thành đạn cũng bắn không qua; loại ba hả, lắp cái kính chống đạn, làm cái bánh xe cứng rắn…" Ông chủ Vũ ngẩng mặt nằm ở trên giường bệnh mặc sức tưởng tượng.

Phùng Tấn Thần ở một bên cầm cái bút ghi âm vừa ghi âm lại, vừa ở trên giấy xoạt xoạt xoạt không biết đang viết những thứ gì.

Nếu người không biết chuyện tiến vào, nhìn một cái, còn thật sự giống như bộ dạng đang làm việc.

Có lẽ là bị bất ngờ liên tiếp dọa sợ, hiện tại Hứa Tư Văn cũng không dám để Vũ Khánh Cương ở một mình, Phùng Tấn Thần cũng gần như vậy, bị dọa hai lần hắn đã thành chim sợ cành cong, ăn ý cùng với Hứa Tư

Văn thay phiên trông coi Vũ Khánh Cương, ngoài cửa bốn bảo an thay phiên bảo vệ, chỗ cửa thang máy và lối đi an toàn cũng an bài người, chắn lại một số người, đến thăm bệnh, muốn phỏng vấn, tới cửa làm thuyết khách, cái gì cũng có.

Hứa Tư Văn thay một bộ quần áo, lại cầm hai cái cho Vũ Khánh Cương tắm rửa, xếp thức ăn xong liền lái xe về phía bệnh viện.

Đến bãi đậu xe bệnh viện dừng xe lại, cầm đồ xuống đi về phía cửa phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú của bệnh viện, bên trong có một nam thanh niên nghênh diện chạy tới: "Anh Tư Văn, trước tiên anh từ bên kia đi vào đi!"

"Làm sao vậy?" Có thể gọi y như vậy thì nhất định là người trong công ty Vũ Khánh Cương, hơn nữa có thể chạy tới mà còn hô hấp đều đều, nhất định là nhân viên an ninh trong Đông Bắc Hổ.

Đều là người có rèn luyện cả!

"Trong lúc Trương Lam Tương đang bị theo dõi thì xin được phóng thích, đang ở trong bệnh viện, trên người cô ta bị thương không nhẹ, bác sĩ bảo nằm viện trị liệu, nhưng sau khi băng bó xong cô ta vụng trộm từ trong phòng bệnh chạy ra, nấp ở cửa cầu thang lầu một phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú." Bảo an đưa tay tiếp nhận đồ Hứa Tư Văn xách theo, liền muốn che chở Hứa Tư Văn đi qua bên cửa hông.

"Không, cứ đi vào từ cửa lớn, cô ta còn có thể ăn tôi hả?" Hứa Tư Văn dậy lên khí phách, bị Trương Lam Tương kích thích.

Bắt nạt người ta cũng không thể bắt nạt như vậy chứ? Dựa vào cái gì phải trốn tránh một đứa bệnh xà tinh như cô ta? Y sẽ không né, dám tìm y để gây sự, y liền muốn cô ta đẹp mặt!

Bảo an không ngờ Hứa Tư Văn sẽ phản ứng như thế, muốn khuyên một chút, nhưng người đã nhanh chân đi về phía cửa lớn rồi!

Nhanh chóng chạy chậm theo, nhìn nhìn biểu tình hơi giận của Hứa Tư Văn, ở một bên nhanh chóng bảo đảm: "Từ cửa lớn đi vào thì từ cửa lớn đi vào, cô ta dám ra đây gào to, chúng ta khẳng định không khách khí với cô ta, bẻ gãy eo, đánh gãy chân, xương sườn cũng có thể bẻ gãy. Chỉ cần giữ lại một hơi, không đánh chết người, là được."

Đối với bọn họ mà nói, đây đều là chuyện thường như cơm bữa, trước đây bọn họ ở trong quân đội chính là đao nhọn trong bộ đội đặc biệt, chỉ cần không xảy ra án mạng, dù thế nào cũng được.

Lời này khiến Hứa Tư Văn sợ hết hồn, nhanh chóng xua tay nói rõ một chút: "Đừng, có thể không động thủ thì đừng động thủ, dùng lý phục người là tốt nhất, dù có động thủ cũng đừng quá ác, không thì lại đổ lỗi cho mấy cậu rồi làm sao bây giờ? Không thấy ngay cả ông chủ mấy cậu cũng nằm trong bệnh viện sao?"

Tốt lắm!

Đây là muốn chỉnh người ta sau này ngay cả sinh hoạt cũng không thể tự gánh vác mà!

"Tôi chỉ là muốn để anh Tư Văn biết, mấy người chúng tôi cái gì cũng không sợ, người có thể đánh được chúng tôi không phải là không có, nhưng khẳng định hiếm thấy, anh cứ việc yên tâm, ông chủ đã nói, ai dám lên mặt với chúng ta, xông lên liền tàn nhẫn đánh, làm cho bọn họ biết chúng ta cũng không phải người dễ bắt nạt!" Bảo an còn nhớ câu đầu tiên mà ông chủ Vũ nói với bọn họ sau khi bọn họ đến.

Đông Bắc Hổ mấy năm qua không phải không ai có ý đồ, bọn họ quả thật cũng từng ra tay làm bị thương người ta, đối phương dây dưa không dứt, tình huống giống như thế, thì người động thủ là bọn họ đều sẽ bị đẩy ra ngoài gánh trách nhiệm, mấy ông chủ cao cao tại thượng lại tiếp tục cuộc tranh đấu thuộc về họ.

Nhưng mà Vũ Khánh Cương thì không, kiện luật sư, lên tòa án, coi như bồi thường, thì cũng là công ty ra, còn cho bọn họ tiền thưởng thêm, mỗi người đều được bảo hiểm, an bài người nhà, khiến cho bọn họ không có nỗi lo về sau, ông chủ như vậy, trưởng ban của bọn họ cũng nói, nếu như đi làm không tận tâm, cũng có lỗi với lương tâm của mình.

"Thật là hạng người gì, dùng dạng nhân viên đó!" Hứa Tư Văn ở trong lòng âm thầm nói thầm, thanh niên tốt chính trực tốt đẹp, lại để ông chủ Vũ làm thành bảo an dùng nắm đấm giao lưu bạo lực.

Chính Vũ Khánh Cương bưu hãn, các công nhân viên bên dưới cũng gần như vậy!

"Cậu đừng vội động thủ, động thủ trước chúng ta không chiếm lý, cô ta động thủ trước là tốt nhất, chúng ta mới có thể bị ép tự vệ phản kích, hiểu chứ?" Ở bề ngoài Hứa Tư Văn đương nhiên thật không tiện đả kích tính tích cực của người ta, có điều nên nói vẫn phải nói, chỉ là đổi cách giải thích, lý do đầy đủ hơn chút.

"Ồ! Hiểu!" Bảo an bỗng nhiên tỉnh ngộ, đối với Hứa Tư Văn càng thêm bội phục, không hổ là người du học về, nhìn cái tâm tư này, nếu như lại thêm thân thủ tốt, phỏng chừng đánh chết người cũng không cần đền mạng.

Hứa Tư Văn vừa thấy bảo an nghe lời không kích động, âm thầm đắc ý không thôi, cảm thấy mình cũng rất có tài ăn nói, không biết là, y sẽ lập tức biết được, cái gì gọi là "một lời thành sấm".

Cách cửa lầu một phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú còn mười mấy thước, từ trong cửa chính phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú liền có một người lao ra.

"Hứa Tư Văn! Tôi van cầu anh, tôi biết sai rồi, cầu anh bỏ qua cho tôi đi!" Một thân lễ phục đã có chút bẩn thỉu, không có trang điểm, gương mặt có chút vết tích xanh tím, tóc tai bù xù giống như một đống cỏ khô.

Xông lại liền quỳ về phía Hứa Tư Văn, một loạt động tác trôi chảy dị thường, không chút nào dây dưa dài dòng.

Trương Lam Tương không ngờ báo chí sẽ trắng trợn đưa tin về chuyện của cô ta, buổi sáng anh trai liền nhận được điện thoại của cha, cha ở trong điện thoại nổi trận lôi đình, mẹ cũng khóc sướt mướt, cô ta khóc lóc giải thích với người trong nhà, nói Hứa Tư Văn chỉ là sủng nhi được Vũ Khánh Cương bao dưỡng.

Trương Lam Kiệt không tin lời của cô ta: "Vũ Khánh Cương muốn bao dưỡng tiểu tình nhân, có thể là thiếu niên, tại sao phải là một thanh niên hơn hai mươi như Hứa Tư Văn?"

"Đó là bởi vì Vũ Khánh Cương cảm thấy Hứa Tư Văn học lực cao, mang ra ngoài có mặt mũi!" Trương Lam Tương thuận miệng nói hưu nói vượn.

Cô ta nhớ tới một phú nhị đại mà cô ta quen biết, chính là thích kết giao với mấy người có học vấn học giỏi học lực cao đó, tuy rằng không đến nỗi bao dưỡng, nhưng sờ sờ soạng soạng thì một chút cũng không thiếu.

Cô ta cảm thấy Vũ Khánh Cương tám phần cũng là tâm tính này, trong bụng mình không có mưu kế gì, cũng chỉ có thể tìm giúp đỡ bên ngoài.

"Hứa Tư Văn lại không thiếu tiền!"

"Đó cũng là sau khi Vũ Khánh Cương biết hắn, trước đó hắn và Trương Lam Hà làm việc bao nhiêu năm? Còn không phải không có tiếng tăm gì à? Anh nhìn lại xem hiện tại thế nào? Kiếm được đống lớn tiền!"

"Hứa Tư Văn là đệ tử quan môn của Cao lão tiên sinh!"

"Cho nên hiện tại hắn quấn lấy Vũ Khánh Cương không tha, còn không cho Vũ Khánh Cương tìm người khác, em vừa mới tới gần Vũ Khánh Cương một chút, hắn liền bắt đầu đối phó em!"

"Em là nói, hắn ỷ thế hiếp người à?"

"Anh nói xem? Bằng không, mấy tờ báo đó dám đăng chuyện của em sao? Tốt xấu thì Trương gia còn có mấy nghị viên kìa, không có chuyện gì ai ăn gan hùm mật báo, dám đắc tội Trương gia chúng ta?" Trương Lam Tương càng vô căn cứ, trong lòng càng nhận định như thế, chờ đến lúc này, bản thân cô ta cũng cảm thấy không phải mình suy đoán lung tung, chính là có chuyện như vậy!

Kỳ thực Trương Lam Kiệt cũng suy nghĩ không khác biệt Trương Lam Tương lắm, bọn họ nhất quán ỷ vào thế lực Trương gia sinh hoạt thuận buồm xuôi gió, dù không thể tiến vào giới con cháu thế gia, bọn họ cũng không cảm thấy mình thấp hơn người ta một bậc, người vây quanh bên cạnh cũng đều nịnh bợ, nịnh hót bọn họ, thời gian dài chính bọn họ cũng cảm thấy mình ghê gớm, là một nhân vật.

Bạn đang ?

"Hắn dám để cho báo chí trắng trợn đưa tin vấy bẩn em, chúng ta cũng có thể nói hắn ỷ thế hiếp người!" Trương Lam Kiệt là người có chút tâm cơ thích khoe khoang thủ đoạn, tự cho mình tài trí hơn người học

phú ngũ xa, tâm cơ thủ đoạn mọi thứ đều không thua bất luận người nào, cho nên ngay lập tức liền định ra một kế hoạch.

Vì vậy, mới có một màn này, ừm, một màn bắt đầu.

"Cô..." Hứa Tư Văn mới há mồm, từ bên cạnh liền lao ra mấy phóng viên.

Hứa Tư Văn híp mắt lại, đột nhiên uốn gối cũng quỳ xuống!

"Cầu cô buông tha chúng tôi đi!" Một cái miệng kêu cực kỳ bi thương!

Các phóng viên cầm camera còn chưa kịp chụp ảnh liền bị một câu của Hứa Tư Văn nói đến choáng váng!

Nhóm bảo an lén lút theo Hứa Tư Văn vọt ra, thế nhưng mới vừa tới chỗ, thấy cảnh này, nhóm bảo an cũng đều choáng váng!

"Anh ấy thật sự không thích cô, dưa hái xanh không ngọt! Miễn cưỡng cùng nhau sẽ không có kết quả tốt đâu!" Hứa Tư Văn vừa lau mắt, nước mắt liền ào ào rớt xuống!

Lúc y nấu ăn, cắt ớt, tuy rằng rửa sạch tay, nhưng ớt chỉ thiên bá đạo không phải dễ dàng bị rửa đi vị cay như vậy, còn lưu lại một chút, đủ để khiến người ta "nước mắt rơi như mưa".

"Anh ấy cũng đã bị cô lái xe đụng rồi, cô còn muốn thế nào? Tôi van cầu cô, cầu cô buông tha chúng tôi đi! Chúng tôi đồng ý cho cô tiền còn không được sao? Mấy người muốn mô-đun dữ liệu, tôi cũng giao ra, chỉ cầu cô buông tha chúng tôi, được không?" Hứa Tư Văn vừa nói vừa lau nước mắt, càng lau nước mắt chảy càng nhiều.

Hứa Tư Văn bên này nước mắt vẫn luôn tuôn ào ào, Trương Lam Tương đối diện chỉ số thông minh ngắn, cái này không giống như thiết kế của Trương Lam Kiệt nha!

Hứa Tư Văn không phải nên hung hăng trào phúng cô ta sao?

Giống như ngày hôm qua vậy, ở trước mặt người khác, không mang theo từ thô tục mắng cô ta đến máu chó đầy đầu, thậm chí nếu cô ta lại làm y tức giận một chút, nói không chừng sẽ động thủ đánh cô ta cũng không nhất định.

Anh trai cũng tìm phóng viên nhắc rằng trước tiên mai phục tốt, chờ chụp một bức ảnh cô ta quỳ xuống trước mặt Hứa Tư Văn, phát ra ngoài, nói cho mọi người biết, rốt cuộc là ai "ỷ thế hiếp người"!

Đường đường là con gái quan lớn, cháu gái ruột nghị viên, phải quỳ xuống xin tha với một bách tính bình dân, còn có thể là nam sủng bị bao dưỡng, cái gì mà thư hương thế gia, đệ tử quan môn của đế sư, đến lúc đó, Hứa Tư Văn có miệng cũng nói không rõ ràng!

Hết chương 173

174. Chương 174: 174. Thỏa Đáng "hứa Ảnh Đế"

Nếu muốn Hứa Tư Văn người câm ăn hoàng liên, có khổ không nói được, thì phải chủ động xuất kích, tận tình yếu thế, phải cho mọi người đều nhìn thấy, phải để truyền thông cho hấp thụ ánh sáng!

Vì thế, Trương Lam Tương ngay cả hình tượng cũng phá huỷ!

Về phần có thể chọc giận Cao lão tiên sinh hay không hả?

"Đều là nghe nói, ai biết là thật hay giả? Bác cả cũng thật là, chỉ một lời đồn thôi cũng đáng để ông ấy trận địa sẵn sàng đón quân địch, bảo em tới kết giao với Hứa Tư Văn, có lầm hay không vậy? Dù em gả cho tên ăn mày, cũng nhìn không lọt mắt cái tên nằm dưới thân người khác như vậy!" Yêu cầu của Trương Lam Tương đối với phu quân trong lòng mình rất cao, đến bây giờ, cũng chỉ mỗi mình Vũ Khánh Cương có thể lọt vào mắt, mà vẫn là bởi vì Vũ Khánh Cương đã cứu cô ta, tình tiết anh hùng quấy phá mà thôi.

Muốn nói cô ta yêu Vũ Khánh Cương yêu chết đi sống lại, đó thuần túy là vô nghĩa!

Có điều đối với phát triển không theo lẽ thường, không theo con đường bình thường trước mắt, Trương Lam Tương có chút choáng váng, không biết sau đó phải làm sao!

Thật sự là một chiêu này của Hứa Tư Văn, quá chấn động rồi!

Đừng nói một tiểu cô nương tân thủ (tân thủ: thuật ngữ game, nghĩa là người mới chơi) như Trương Lam Tương, dù là nhóm bảo an, khi nghe được lời của Hứa Tư Văn, biểu tình giữ vững quanh năm trong nháy mắt cũng vỡ tan, tập thể vẻ mặt giống như thần kinh tê liệt!

Anh Tư Văn trình độ học vấn cao IQ cao giá trị nhan sắc cao trong lòng bọn họ, hình tượng trong nháy mắt sụp đổ!

"Anh, anh, anh quỳ cái gì?" Trương Lam Tương cũng sắp phát điên.

"Vậy cô quỳ cái gì?" Hứa Tư Văn thật nhanh hỏi ngược lại cô ta một câu.

"Tôi, tôi là tới cầu anh buông tha tôi mà!" Trương Lam Tương chớp chớp mắt, lông mi giả đều rơi xuống một nửa.

"Tôi cũng quỳ xuống để van cầu cô buông tha chúng tôi đó!" Dáng vẻ Hứa Tư Văn nước mắt lưng tròng, lại là bên bị tổn thương, thoạt nhìn thực lòng thực dạ hơn nhiều so với Trương Lam Tương sét đánh không mưa kéo cổ họng gào khan.

Hứa Tư Văn cũng là kẻ hung hãn, Trương Lam Tương làm y ghê tởm, y liền làm ghê tởm trở lại; Trương Lam Tương không biết xấu hổ, Hứa Tư Văn y hà tất cho cô ta mặt mũi?

Không phải là yếu thế sao?

Không phải là làm người ta khó chịu sao?

Có cái gì đâu chứ?

Chuyện Trương Lam Tương có thể làm được, Hứa Tư Văn y cũng có thể làm được, hơn nữa làm còn tốt hơn cô ta!

Cho cô ta không biết tự lượng sức mơ ước nam nhân của y!

Hứa Tư Văn không phải là người theo chủ nghĩa đại nam tử, mặc dù nói nam nhân dưới gối có hoàng kim, cơ mà không thể vì cái lý do này mà cho phép người ta giội nước bẩn!

Kỹ thuật viên Hứa bị chọc cho xù lông, chính là rất ác độc!

Ác có trình độ, ác có kỹ năng diễn xuất!

Cô cầu tôi, vậy tôi cầu cô có được hay không?

Các phóng viên nhìn nhau, cũng không biết nên làm sao cho phải.

Bọn họ đã thu tiền lì xì rồi, cũng biết ý tứ của thiếu gia Trương gia, nên tìm góc độ chụp ảnh thế nào, viết tin như thế nào, bọn họ đều hiểu.

Nhưng mà chuyện không phát triển dựa theo lời Trương thiếu gia nha!

Không chụp được hình Trương Lam Tương quỳ trước mặt Hứa Tư Văn, hiện tại còn được hơn nữa, Hứa Tư Văn và Trương Lam Tương hai người đối diện nhau quỳ xuống, nếu không phải khí tràng thực sự không thích hợp, thoạt nhìn giống như vợ chồng cổ đại kết hôn bái đường giao bái vậy… Ô nô!

Vừa lúc đó, đội trưởng bảo an làm một cái thủ thế với người đang nấp ở trong bóng tối không hiện thân, người kia liền xoay người đi đến lối đi an toàn, tình huống bên này không đúng lắm, vẫn là nói với ông chủ một tiếng mới được.

Kết quả đội trưởng bảo an còn chưa kịp thu hồi thủ thế lại, một đám phóng viên khác gánh súng dài pháo ngắn liền vọt tới!

Hơn nữa khác với nhóm phóng viên đầu tiên là, đám phóng viên này đều mang giấy phép hành nghề, trang bị cầm trong tay bọn họ, cũng đều có dấu hiệu biểu hiện bọn họ đến từ nơi nào.

Dấu hiệu của các tòa soạn lớn cùng đài truyền hình của châu, chương trình thời sự có quyền uy lớn nhất cũng ở trong hàng ngũ đó!

So ra, nhóm phóng viên đầu tiên giống như sản phẩm giả mạo kém chất lượng, ở trước mặt tác phẩm thật lập tức liền hiện nguyên hình.

Nhóm bảo an bất chấp cái gì mà đưa tin không đưa tin, vọt vào trong đám người muốn bảo vệ Hứa Tư Văn, kết quả các phóng viên nhóm đầu tiên cũng không biết là dây thần kinh nào bị kích động, liên tiếp chụp ảnh bọn họ không nói, còn có hai phóng viên xông lên phỏng vấn bọn họ!

"Xin hỏi các người là bảo tiêu của Hứa Tư Văn sao? Các người là bảo vệ hắn sao?"

"Mấy người là muốn xông vào bảo vệ ai? Hứa Tư Văn hay là Trương Lam Tương?"

"Mấy người sẽ đối xử bạo lực với Trương Lam Tương sao? Điểm mấu chốt là gì? Đả thương đánh cho tàn phế hay là đều không đáng kể?"

Vấn đề mấy phóng viên này hỏi quá sắc bén, từng câu đều là cạm bẫy, lại có người nắm màn trập camera ấn liên tục, giống như chỉ sợ bỏ qua hình ảnh bảo tiêu đánh đập Trương Lam Tương vậy.

Trương Lam Tương bị mấy phóng viên bên cạnh đánh thức, cũng nhớ tới mục đích của mình, thế mà lại giống như không có việc gì tiếp tục diễn!

"Tôi biết tôi sai rồi, anh muốn đánh thì cứ hướng về phía tôi, đừng liên lụy người nhà tôi, tôi chỉ là thích hắn mà thôi!" Trương Lam Tương nói đến là tình chân ý thiết, nhưng đáng tiếc kỹ năng diễn xuất không đến nơi đến chốn, quá giả, giả cũng không ai tin.

"Xin hỏi mấy người là phóng viên nơi nào?"

"Có giấy phép hành nghề không?"

"Ai bảo mấy người tới?"

Nếu không tại sao nói, ác nhân tự có ác nhân trị chứ!

Phóng viên bị thu mua muốn chụp cho bảo an cái mũ "bạo lực đánh đập Trương Lam Tương", Hứa Tư Văn thì đã không trông cậy vào, người cũng quỳ xuống đất rồi, chẳng lẽ muốn Trương Lam Tương nằm luôn trên đất hả?

Vừa vặn nhóm bảo an vọt tới, coi như không tổn thương đến người ta, cũng có thể biến thành phần tử bạo lực dưới ngòi bút của bọn họ!

Nhưng những phóng viên thâm niên chân chính đến sau lại lợi hại hơn!

Đồng nghiệp nghi ngờ không phải là chưa từng có, nhưng mấy tạp chí xã, báo nhỏ vô danh và tin bên lề nhà nhỏ cửa nhỏ như bọn họ, có thể so với mấy chương trình lớn chính quy kia sao?

Nhất định là không thể rồi!

Không chỉ không thể so sánh, bị tiền bối đồng nghiệp phỏng vấn và vân vân, cảm giác hơi hưng phấn, nhưng mà vấn đề các tiền bối hỏi, bọn họ lại không dám trả lời dựa theo tình hình thực tế!

Thật xoắn xuýt mà!

"Xin chào, Trương tiểu thư, nghe nói cô đã bị tạm giữ hình sự rồi mà??"

"Xin chào, Trương tiểu thư, tại sao cô lại xuất hiện ở nơi này??"

"Xin chào, Trương tiểu thư, lúc cô lái xe đụng người ta là nghĩ như thế nào?"

"Xin chào, Trương tiểu thư, xin hỏi năm đó mẹ cô cũng là uy hiếp cha và vợ trước của cha cô ly hôn như vậy sao?"

Có người đi chặn đồng nghiệp lại chất vấn, tự nhiên có người đưa mắt nhắm ngay Trương Lam Tương, hiếm thấy có một cơ hội cách người bị phỏng vấn gần như vậy, hơn nữa còn là Trương Lam Tương đang hot, con gái riêng Trương gia, mẹ là một hồ ly tinh tiểu tam lên làm vợ chính.

Ai nha nha!

Các phóng viên đều kích động đến run run!

Bí mật nhà quan lớn, ân oán trong hào môn, tình nhân tiểu tam, có con gái riêng, hung hăng càn quấy, muốn lấy mạng người, vênh vang đắc ý, tùy ý làm bậy…

Trong nháy mắt, từ ngữ kéo bè kéo lũ ở trong đầu những phóng viên hành văn sắc bén đó, định dùng để hình dung Trương Lam Tương.

"Mấy người, mấy người là ai? Nói bậy bạ gì đó?" Trương Lam Tương bị người ta tóm lấy chân đau, có người nhắc tới chuyện của mẹ cô ta, cô ta liền dễ dàng tức giận, điểm này, mười lần như một!

"Trương tiểu thư, sao cô lại xuất hiện ở nơi này? Phóng thích tự do rồi sao?"

"Ai cần mày lo!"

"Trương tiểu thư, xin hỏi người bảo lãnh là ai? Là bác cô Trương nghị viên sao?"

"Liên quan gì tới mày?"

"Trương tiểu thư, chuyện của cô cha mẹ cô biết không?"

"Có quan hệ gì tới mày?"

"Trương tiểu thư, cô tới Lan châu chính là để đụng người ta sao?"

Đủ loại vấn đề ập vào mặt, tính khí Trương Lam Tương vốn dĩ nóng nảy, bị nhiều người vây quanh đặt vấn đề sắc bén như vậy, cô ta không bạo phát mới là lạ!

"Cút! Đều cút cho tôi!" Trương Lam Tương giống như điên xô đẩy các phóng viên, thuận tiện liên lụy đến Hứa Tư Văn quỳ ở đối diện cũng bị đẩy đến mấy lần!

Kỳ thực Trương Lam Tương có sức lực, nhưng chung quy vẫn là một cô gái, có thể có bao nhiêu sức lực?

Thế nhưng Hứa Tư Văn lại dựa vào lực đạo xô đẩy của cô ta, "bộp" một tiếng!

Bị đẩy ngã!

Ngã xuống đất rồi!

Thoạt nhìn đặc biệt đáng thương!

Dưới sự đối lập, Trương Lam Tương đối diện Hứa Tư Văn nhảy nhót tưng bừng, hùng hùng hổ hổ, giương nanh múa vuốt, liền đặc biệt đáng ghét.

"A!" Hơn nữa trong nháy mắt ngã xuống đất, y còn phát ra tiếng kêu sợ hãi, âm thanh rất lớn, bảo đảm những người này đều có thể nghe được!

Diễn quá tốt quá tập trung, Hứa Tư Văn cũng cảm thấy mình có tư cách nâng tượng vàng luôn, thỏa đáng "Hứa ảnh đế"!

"Tránh ra!" Tổ trưởng bảo an, lúc này không nhịn được, đẩy hết mọi người ra, cùng mấy người bạn đỡ Hứa Tư Văn lên, căm tức nhìn Trương Lam Tương nổi điên, nếu không phải Hứa Tư Văn lén lút kéo bọn họ không được sinh sự, bọn họ đã sớm động thủ giáo huấn cô ta rồi!

Trương Lam Tương tay cào tay trảo mấy phóng viên dây dưa không dứt muốn giáo huấn bọn họ, lực chú ý đều bị các phóng viên thu hút đi, quẳng Hứa Tư Văn ra sau đầu, lẫn lộn đầu đuôi!

"Đều tránh ra hết! Tránh ra!" Lại tới thêm một nhóm người nữa.

Nhóm người này không nhiều, cũng chỉ mười mấy người, vừa vặn là tay tốt nhất cao nhất lợi hại nhất, đẩy mấy lần liền mở hết đám người ra.

Vũ Khánh Cương vừa nghe bảo an nói Hứa Tư Văn bị Trương Lam Tương chặn ở lầu một, còn có các phóng viên xuất hiện, liền cảm thấy không quá tốt, chỉ sợ vợ bị thua thiệt, giống như một cơn gió dẫn người chạy tới, vừa tới chỗ liền thấy một đám người hò hét loạn lên, vợ được người ta bảo vệ ở chính giữa, thoạt nhìn dáng vẻ đáng thương, chờ hắn dẫn người đẩy người trước mặt Hứa Tư Văn ra, còn chưa kịp nói chuyện với Hứa Tư Văn, Trương Lam Tương mẹ nó liền đánh tới, ôm lấy đùi Vũ Khánh Cương!

"Em thích anh!" Âm thanh đặc biệt lớn.

"Tui không thích cô!" Vũ Khánh Cương không chút nghĩ ngợi liền một cước đạp Trương Lam Tương đi!

Động tác đặc biệt lưu loát, không chút nào dây dưa dài dòng!

Trương Lam Tương trực tiếp bị đạp đến té ngã!

Còn ở trên đất lăn vài cái!!

"Em thích anh! Em thích anh! Em thích anh!" Bị đạp cũng không ngăn cản được Trương Lam Tương, liên tiếp biểu đạt tâm tư của cô ta với Vũ Khánh Cương, càng không có được càng tốt đẹp, hiện tại cô ta chỉ cảm thấy Vũ Khánh Cương đẹp trai ngây người! Khốc muốn chết! Quả thực không có cách nào so sánh!

Tuy rằng tạo hình bây giờ của ông chủ Vũ, chính là một người có hình dạng con cua (ý nói hai tay ông chủ Vũ bị bó lại y như cặp càng cua).

"Đến tột cùng cô thích tui cái gì? Tui sửa còn không được sao? Xin cô đừng thích tui nữa, tui sợ nửa đêm gặp ác mộng!" Vũ Khánh Cương lớn như vậy còn thật sự chưa từng bội phục được mấy người, có điều Trương Lam Tương lại thành công, cô ta thành công khiến Vũ Khánh Cương phục cô ta sát đất, cũng dự định sửa đổi chính mình luôn!

Trương Lam Tương cũng là một cực phẩm, bị Vũ Khánh Cương cự tuyệt còn có thể tìm được từ ngữ: "Em thích anh không thích em như vậy, anh sửa đi? Có bản lĩnh anh liền sửa đi!"

Mặt Vũ Khánh Cương nha!

Đắng cũng có thể ra mật rồi!

Các phóng viên cũng không nhịn được cười dài có được không?

Bọn họ cũng là lần đầu gặp phải cực phẩm kỳ ba như vậy!

"Vợ! Anh phải về sao Hỏa! Trái đất quá nguy hiểm!" Quay người lại, dự định ôm Hứa Tư Văn, kết quả là nhìn thấy viền mắt Hứa Tư Văn đỏ chót.

Lúc đó Vũ Khánh Cương liền nổi giận!

"Ai mẹ nó chọc vợ tui khóc hả?" Ngao một tiếng liền rống lên!

Tiếng cười im bặt đi, tất cả mọi người nhìn về phía Trương Lam Tương...

Hết chương 174

175. Chương 175: 175. Nước Mắt Ngừng Không Được!

Tình thế rõ ràng như vậy, Vũ Khánh Cương làm sao sẽ không hiểu?

Vũ Khánh Cương tròng mắt đều ngâm trong tức giận liền muốn động thủ, Hứa Tư Văn nhanh hơn hắn một bước, bàn tay lau một cái qua mắt Vũ Khánh Cương, sau đó ôm thật chặt Vũ đại lão hổ đang nổi giận!

"Em không sao." Lúc ôm chặt Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn liền dán vào bên tai Vũ Khánh Cương nhẹ nhàng nỉ non một câu.

Thân thể Vũ Khánh Cương cứng đờ.

Sau đó liền thấy hai mắt Vũ Khánh Cương, vì phẫn nộ mà sung huyết, hai mắt đỏ đậm, giống như Tu La!

Lại cố nén quật cường, giơ cánh tay lên ôm lại Hứa Tư Văn, ánh mắt nhìn về phía Trương Lam Tương, độc ác lại cưỡng ép đè nén cái gì đó, trên trán đều nổi lên gân xanh, môi mím thật chặt, khiến vẻ mặt của hắn thoạt nhìn giống như ác quỷ, tựa như một giây sau liền chộp người mà cắn!

Hứa Tư Văn ngưỡng mặt lên, nhìn về phía Vũ Khánh Cương, trên gương mặt tuấn tú vô cùng bình tĩnh, nhưng mà nước mắt lại không tiếng động chảy ra khỏi hốc mắt, lẳng lặng từ trên gương mặt rơi xuống!

Trong ánh mắt của y mang theo ẩn nhẫn thống khổ và mâu thuẫn, mở miệng khuyên bảo: "Chúng ta đi thôi, bọn họ muốn cái gì, chúng ta liền cho cái đó, trừ anh ra."

Vũ Khánh Cương cúi đầu nhìn Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn đưa tay ra không cho hắn nhìn mình, tựa đầu đặt ở trên ngực Vũ Khánh Cương.

Vũ Khánh Cương biểu tình dữ tợn, gắt gao cắn chặt khớp hàm, cuối cùng lại bi ai chảy ra nước mắt!

A!

Nước mắt!

Nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ vì chưa tới chỗ thương tâm thôi!

Là dạng tình huống gì, khiến một nam nhi bi phẫn mà rơi lệ?

Tư duy của các phóng viên lao nhanh không ngớt trên đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ (một thảo nguyên ở đông bắc khu tự trị Nội Mông Cổ, Trung Quốc).

Ngẫm lại bối cảnh của Trương Lam Tương, lại nhìn nhìn Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Thời khắc này, hình tượng tức giận của Vũ Khánh Cương, dáng vẻ ẩn nhẫn của Hứa Tư Văn, hình ảnh cố định tại thời điểm bọn họ dựa vào nhau rời đi, không cần trắng trợn nhuộm đẫm, đã có thể khiến người ta cảm nhận được, rên rỉ đau thương, không tiếng động.

Bởi vì bị quyền thế áp bức;

Bởi vì bị đối xử không công bằng;

Bởi vì không muốn khúm núm với con gái quan lớn;

Bởi vì bọn họ tuy rằng cùng là nam nhưng lại yêu nhau;

Xem Vạn quý phi, phát hiện tuổi tác không thành vấn đề; xem Bạch Xà truyện, mới biết giống loài cũng không thành vấn đề; xem Thiến nữ u hồn, bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra chết sống cũng không thành vấn đề!

Có sự so sánh, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn quả thực rất không thành vấn đề!

Thế nhưng lúc hai người rời đi lại làm cho các phóng viên khắc sâu ấn tượng!

Sâu đến mức không thể cũng không nỡ, ngăn cản bọn họ rời đi!

Trong đại sảnh phòng tiếp nhận bệnh nhân nội trú cao cấp một mảnh vắng lặng… Tất cả mọi người nhìn theo sống lưng cương trực của bọn họ yên lặng rời đi… Vẫn nhìn bóng lưng của bọn họ…

Vậy Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn thì sao?

Hai người dẫn nhóm bảo an cũng im lặng giống vậy đi vào thang máy, chờ thang máy đến lầu ba, sau khi mở cửa thang máy ra…

"Nhanh đi rửa mặt rửa tay!" Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn giống như thi đấu nhảy vọt xông vào trong phòng bệnh, để lại phía sau một đám bảo an trợn mắt ngoác mồm không phản ứng kịp!

Kết quả mới vừa tới cửa, liền mọe nó phát hiện, nhóm bảo an đều bị Vũ Khánh Cương triệu tập lại đi đón vợ, hậu quả của việc cầu thang không ai gác, chính là thả người vào được!

Người tới là từ phương nào?

Thư ký bên người châu trưởng, đều là đại diện cho bản thân châu trưởng; bạn học Đỗ Tử Hiên; bạn thân Cao Nham; sở trưởng sở giao thông…

Vũ Khánh Cương khẩn cấp thắng lại, Hứa Tư Văn "ầm" một tiếng đụng phải sau lưng Vũ Khánh Cương, đầu óc choáng váng giơ tay xoa xoa mũi, mới vừa phát hiện không thích hợp, hai mắt lại ngứa một chút, liền thuận tiện xoa xoa đôi mắt… Sau đó mũi đỏ, nước mắt liền ào ào!

Quá cay!

Nước mắt ngừng không được rồi!

Nhưng mà người khác lại không biết nha!

Ở trong mắt mọi người, chính là hai người đáng thương Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, bị Trương gia bức bách nghẹn khuất đến mức rơi nước mắt!

"Mấy người đi về trước đi, hai ngày nữa trở lại!" Vũ Khánh Cương chỉ nói một câu như vậy, kéo Hứa Tư Văn liền đi vào phòng bệnh, nhân viên bảo an đi theo phía sau khách khí mời mấy người ở cửa rời đi.

Mấy người thật vất vả gặp được chính chủ, kết quả câu đầu tiên đã bị đuổi ra, mà bọn họ còn không thấy bất mãn!

Mà là cảm thấy Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, thật, đáng, thương!

Mấy người ở bên ngoài nhìn nhau, quan sát nhau nửa ngày, phát hiện đối phương với mình hình như là cùng phe?

Có người liền thăm dò mở miệng: "Thoạt nhìn, tình huống không quá tốt, cái cô gái gì đó, bức hai đại nam nhân đến khóc luôn rồi."

"Nếu là tôi, tôi cũng khóc!"

"Có thể không khóc sao? Người ta một cặp êm đẹp, nhất định phải tách ra, đây không phải là không có chuyện gì muốn ăn đòn hử!"

"Không muốn ăn đòn có thể cho thấy thực lực hùng hậu sao? Người ta chính là cháu gái ruột nghị viên, con gái ruột quan lớn đó."

"Nói thật dễ nghe, không phải là một đứa con gái riêng thôi sao? Kéo cái gì mà kéo? Kinh sư nhiều thiên kim như vậy lại chưa từng thấy ai thấp hèn như cô ta."

"Thôi đừng nói nữa, nhanh đi về, nên nói như thế nào, báo cáo ra sao, trong lòng mấy người tự tính toán, chịu thiệt hay chiếm lời, tự mình cân nhắc một chút." Vẫn là thư ký của châu trưởng có kiến giải, biết vào lúc này nói cái gì cũng không hữu hiệu bằng trở lại cáo trạng, dứt khoát giải tán những người này, ám chỉ về nhà đều tự tìm người nói cho tốt một chút.

Một đám người bên ngoài tản đi, hai người bên trong còn đang ở trong phòng vệ sinh rửa tay, Hứa Tư Văn trước tiên rửa tay, mùi ớt cay trên tay y còn chưa có mất, dùng sức chà cũng vô dụng, tay đều chà đỏ, da cũng cọ xát.

"Đừng chà nữa, chà nữa thì có còn cần lớp da trên tay em không hả?" Vũ Khánh Cương mắt đỏ hạt châu ở một bên ngăn cản hành vi tự ngược của Hứa Tư Văn.

"Vậy làm sao bây giờ?" Hứa Tư Văn đến bây giờ còn chảy nước mắt ròng ròng đây này!

"Lấy nước nóng rửa, dùng xà phòng chà, à đừng chà, chỉ tạo bọt thôi!" Hai tay Vũ Khánh Cương vẫn chưa mở băng vải, cũng không thể gập lại, không thể làm gì khác hơn là giống như cương thi thẳng cánh tay ra đưa qua đưa lại hỗ trợ đưa đồ.

Hứa Tư Văn nghe lời mở nước nóng, nơi này chuẩn bị xà phòng thơm, là loại xà phòng không mùi diệt khuẩn tiêu độc, y dùng còn thật sự thích hợp.

Lúc này rửa năm phút đồng hồ, đổi khăn mặt sạch sẽ xoa xoa, hai tay chà chà ở trong không khí chờ đợi mùi vị tan hết.

Hai người đều giống như bị bệnh mắt đỏ anh nhìn em em nhìn anh, cuối cùng Hứa Tư Văn nhịn không được, cười ngã ở trên giường không dậy nổi, Vũ Khánh Cương cũng ha ha cười khúc khích không thôi.

"Hai ta cũng thật là tuyệt phối! Doạ bà thím kia sửng sốt một phen!" Vũ Khánh Cương nghĩ tới vẻ mặt Trương Lam Tương như gặp phải quỷ, liền cảm thấy cô ta đáng đời!

Theo lý mà nói, một đại lão gia như hắn, không tiện so đo không ngớt với một đứa con gái, nhưng Trương Lam Tương nhất định phải đến tìm ngược, Vũ Khánh Cương liền không chịu nổi, cuối cùng lại còn dám tông xe hắn!

Nếu Vũ Khánh Cương còn có thể nhịn được, hắn liền không phải là Vũ đại lão hổ, là Vũ đại vương bát rồi!

"Cô ta cũng không có lòng tốt!" Hứa Tư Văn đem suy đoán của mình phân tích với Vũ Khánh Cương một chút, mới đầu y cũng không nghĩ nhiều, thế nhưng khi phóng viên xông tới, y liền cảm thấy có vấn đề.

"Còn nhớ Triệu Thục Đình không? Lần đó cô ta cũng là tìm người báo cho phóng viên, muốn tạo sự trùng hợp, ép anh không thể không thỏa hiệp." Hứa Tư Văn cũng coi như là có kinh nghiệm: "Cho nên vừa thấy phóng viên tới, em cũng giống như cô ta, quỳ xuống đất cầu cô ta buông tha chúng ta!"

Vũ Khánh Cương còn không biết đoạn này, sau khi nghe, cái mặt hổ kéo kéo còn dài hơn so với mặt ngựa, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều phóng khí đen!

"Đừng nóng giận mà!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười đụng đụng Vũ Khánh Cương: "Cô ta khiến người khác ghê tởm, em còn không được làm ghê tởm lại à?"

Vũ Khánh Cương ngậm chặt miệng không lên tiếng, kỳ thực trong lòng ảo não muốn chết muốn sống rồi!

Mịa, vợ ông vì sao phải quỳ mặt đối mặt với cái con ngu kia?

Càng nghĩ càng khó chịu, Hứa Tư Văn dùng sức cả người hòa giải cũng không thể làm cho Vũ Khánh Cương triệt để buông xuống, cuối cùng Vũ Khánh Cương làm cái gì Hứa Tư Văn không biết được, thế nhưng khi Hứa Tư Văn lên mạng, mở ra mấy cái website tin tức xem xét, mới phát hiện đã có người ùn ùn đưa tin trên internet.

Mới đầu chỉ là trên báo chí đưa tin, nhưng mà chuyện lại sôi sùng sục lên, càng lúc càng lớn, liên lụy đến trên internet cũng có người chú ý.

Báo và đài truyền hình thì Trương gia có thể có niềm tin uy hiếp một phen, đè tin tức xuống, thế nhưng trên internet lại khác, tất cả mọi người không cần gặp mặt, tất cả đều là dùng mạng giao lưu, anh nói anh là Trương nghị viên, có chứng cứ không?

Tui còn nói tui là thủ tướng đại nhân nè!

Anh tin không hả?

Anh không tin hả?

Anh không tin lời tui nói hả?

Vậy tui dựa vào cái gì tin anh chứ?

Nhìn thấy người thật còn có thể là đối phương sửa mặt giả mạo nữa, huống chi là ở trên mạng dưới tình huống ngay cả cái mặt cũng không thấy được, anh có bản lĩnh anh xóa tin của tui đi!

Anh xóa không được vậy là vấn đề của anh, tui muốn đưa tin thế nào thì đưa tin thế đó, anh có thể làm khó dễ được tui hả?

Trên mạng không bị hạn chế như trong cuộc sống thực, tự do ngôn luận hơn rất nhiều, hơn nữa hiện tại mạng càng ngày càng phát triển, rất nhiều người trẻ tuổi đều thích lên mạng.

So với bản tin thời sự và radio khô khan vô vị, cùng vô số người đồng thời lên mạng thảo luận một vấn đề, tuyệt đối càng thêm hấp dẫn người ta.

Trương gia cũng không am hiểu về internet, phần khoa học kỹ thuật thông tin là do viện nghiên cứu khoa học quản lý, Cao lão tiên sinh không mở miệng, ai dám chủ động phản ứng tới người nhà họ Trương? Không chế nhạo hai câu là tốt lắm rồi.

Tốc độ truyền bá trên internet cực nhanh, cũng không biết có phải là có người nhúng tay ở sau lưng hay không, dù sao thì các châu muốn cắt bỏ loại ngôn luận này, chính là cắt bỏ không được!

Nguyên nhân chỉ bốn chữ: không có quyền hạn!

Đây cũng không phải văn kiện chính lệnh gì, còn cắt bỏ không được hả? Có người không tin liền đi giựt dây mấy người có quyền hạn cao cấp làm thử.

Kết quả đã lên tới bậc cha chú của châu tự động dùng tài khoản mình đi xóa bỏ, thế mà lại được nhắc nhở giống hệt như lúc mấy người kia xóa: không có quyền hạn!

Từ đó về sau, châu trưởng liền cảnh cáo bọn họ, bên kia mát mẻ đi đâu đó ngồi xổm đi, đừng ăn no rửng mỡ nhảy vô nữa!

Càng ầm ĩ càng náo nhiệt, người biết càng nhiều, nghị luận cũng càng nhiều, tư thế khuếch tán như nước lũ đã xảy ra là không thể ngăn cản, đã không phải là một nghị viên của hạ nghị viện có thể áp chế sáng tỏ.

Trương Lam Tương bị người ta đào lên tận gốc gác, nhưng người bị hại Vũ Khánh Cương, trong hết thảy bản tin, đều dùng từ một nam nhân nào đó để thay thế, lại không ai biết thân phận chân thật của hắn.

Có người khiển trách Trương Lam Tương xem thường nhân mạng, tùy ý làm bậy; có người ủng hộ Trương Lam Tương tìm kiếm tình yêu đích thực, không oán không hối!

Còn có người nói một nam nhân nào đó không thân sĩ, không biết thương hương tiếc ngọc.

Kết quả một đám bình luận phía dưới là chủ thớt đứng nói chuyện không đau eo!

Hiếm thấy Vũ Khánh Cương cùng xem náo nhiệt với Hứa Tư Văn, ngồi ở phía sau Hứa Tư Văn xem vợ lướt web, nhìn thấy bài post phía trên cùng liền kéo kéo: "Đây là ai vậy? Tìm ra! Tìm ra! Rất xứng với bà thím Trương gia kia đó."

"Có thể là người trong Trương gia, cũng có thể là thuê thuỷ quân, ai biết được!" Hiếm thấy có thể chọc cho ông chủ Vũ nở nụ cười, Hứa Tư Văn cũng động thủ đăng một bài post lên, đạp chủ thớt một cước.

Đánh là thương, mắng là yêu, yêu không được thì động chân đạp!

Chủ thớt à chúng tôi đều yêu anh, yêu đến mức cùng nhau đạp anh!

Hết chương 175

176. Chương 176: 176. Hắn Phát Sóng Trực Tiếp Mình Cũng Phát Sóng Trực Tiếp

Ngày thứ ba Vũ Khánh Cương cắt băng, người Hứa gia rốt cuộc không yên lòng, bên Đông Bắc cách khá xa, nhưng bọn họ thì cách gần, liền bảo Hứa Gia Văn dẫn bọn họ đến xem Vũ Khánh Cương.

"Không phải nói không có chuyện gì sao? Sao lại nằm viện chứ?" Mẹ Hứa đặc biệt quan tâm Vũ Khánh Cương, xem là con trai thứ ba mà đối xử.

"Chỉ là nằm viện kiểm tra theo lệ thôi, chờ qua mấy ngày là có thể xuất viện, không có chuyện gì, tiền thuốc thang đều là đối phương bỏ, chịu trách nhiệm hoàn toàn." Vũ Khánh Cương ăn đào mật tươi mới mà ba mẹ vợ mang tới cho, cắn một cái xuống, ngọt tận trong đầu.

"Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Trên báo chí tin tức gì cũng đưa lên, làm đến sôi sùng sục lên." Mới đầu ba Hứa cũng không biết là trên tin tức nói về Vũ Khánh Cương, sau đó đưa tin nhiều hơn, dùng "Vũ mỗ mỗ" và "Hứa mỗ mỗ" thay thế, không có chỉ mặt gọi tên, nhưng trên đời nào có việc trùng hợp như vậy?

Lại liên tưởng đến ngày ấy Vũ Khánh Cương gặp tai nạn xe cộ, tuy rằng trong điện thoại Hứa Tư Văn nói không có gì ghê gớm, ngay cả da cũng không trầy, nhưng đó cũng là tai nạn xe cộ mà!

Hai cụ ngồi không yên, mang theo thằng con lớn tới nơi, trước đó cũng không nói trước với Hứa Tư Văn, đến nơi mới gọi điện thoại gọi Hứa Tư Văn đi ra đón người.

"Chuyện này đều trách con!" Vũ Khánh Cương trước hết ôm đồm trách nhiệm, đầu tiên là nói lại một lần việc cứu Trương Lam Tương, lại nói việc Trương gia mơ ước thành quả nghiên cứu của Hứa Tư Văn, chuyện ở kinh sư thì căn bản là không dám nhắc tới, cũng không thể nhắc.

"Hiện tại tất cả mọi người đứng ở bên phía chúng ta, Trương gia cũng không thể một tay che trời, dư luận và vân vân kỳ thực còn khiến Trương gia áp lực nhiều hơn, chúng ta không cần phản ứng, lúc đó tự có luật sư và tòa án đọ sức." Hứa Tư Văn ở một bên phụ hoạ.

"Vậy thì tốt, cũng không thể cứu người còn để cho mình chịu thiệt." Đối với hết thảy những người muốn phá hoại con trai và con rể bà, mẹ Hứa đều không nhịn được.

Con út lắm tai nạn đi được đến bây giờ, thật vất vả tìm một người yêu thích hợp và hiểu được nó để chung sống, ai dám phá hoại bà liền xử người đó, Vương mẫu nương nương đến cũng vô dụng!

Bởi vì Vũ Khánh Cương còn đang nằm viện, Hứa Tư Văn cũng chăm sóc rất tốt, người nhà họ Hứa tận mắt thấy tình huống của Vũ Khánh Cương, thân thể thật sự không bị sao, mới yên tâm trở về.

Ngày thứ sáu làm kiểm tra toàn thân, tuy rằng không học qua y dược, thế nhưng sau khi hai người Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn lấy được sổ khám bệnh, nhìn hồi lâu lại không hề hiểu được trên đó viết cái gì!

Vũ Khánh Cương thì cũng thôi, Hứa Tư Văn từ nhỏ xem ba và mấy ông cụ trong tộc viết chữ bút lông, cái gì lệ thư phồn thể cuồng thảo, đều đã từng gặp, nhưng lại không nhận ra mấy chữ trong sổ chẩn bệnh của bác sĩ Bạch!

Sổ khám bệnh là do ông bác sĩ viết ra, ông bác sĩ làm nghề y cả đời, đức cao vọng trọng, Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương thành thực đến phòng ông bác sĩ, rất cung kính thỉnh giáo.

"Xem không hiểu à?"

"Xem không hiểu."

"Không biết chữ hả?"

"Biết ạ, chỉ là chữ ông viết thì không quá biết."

"Không biết thì cứ coi như đúng đi!"

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương cứ như hai con ngỗng ngốc nhìn ông bác sĩ, không biết mà còn đúng? Ông bác sĩ không hồ đồ đi?

"Cứ cầm nó đi, dù sao tới lúc đó làm chứng cứ, hừm, người khác xem không hiểu!" Ông bác sĩ nghiêm trang nháy mắt một cái, khép sổ khám bệnh lại liền bảo bọn họ cầm nhanh đi làm thủ tục xuất viện.

Hai người đã hiểu, ông bác sĩ đây là dùng quyền mưu tư để giúp bọn họ, không biết đem thương thế viết thành cái dạng gì nữa.

Khẳng định còn nghiêm trọng hơn rất nhiều so với tình huống chân thực của Vũ Khánh Cương, bởi vì trên đó viết tới hai trang lận!

"Sẽ không gây thêm phiền phức cho ông chứ?" Hứa Tư Văn sợ ông bác sĩ chọc phiền phức.

"Không đâu, dù sao thì còn có ba ngày nữa là ta về hưu rồi, về nghỉ ngơi, liền xuất ngoại du ngoạn một trận, cũng nhìn ngắm thế giới bên ngoài, lúc đó bọn họ tìm cũng không tìm được ta!" Ông cụ đã sớm nghĩ xong đường lui.

Vũ Khánh Cương cảm thấy nhân gian khắp nơi có chính nghĩa, xem ông bác sĩ giác ngộ, im hơi lặng tiếng liền trực tiếp hỗ trợ!

"Cảm ơn ông, ông đi mạnh khỏe!" Vũ Khánh Cương vui rạo rực cầm sổ khám bệnh cùng với vợ cúi đầu khom lưng tạm biệt ông bác sĩ, ra cửa liền đi về nhà.

Hắn một khắc cũng không muốn ở thêm trong bệnh viện nữa!

Ở bảy ngày vợ hắn liền cho hắn ăn chay bảy ngày!

Trứng gà cũng hiếm thấy!

Nên phải chấm dứt, nhanh đi về, cho chính mình chút đồ ăn ngon giải thèm.

Hứa Tư Văn cũng không muốn để cho Vũ Khánh Cương ở trong bệnh viện nữa, một người tốt đẹp, ở trong bệnh viện luôn cảm thấy không được tự nhiên, mặc dù nói có thể cưỡng chế Vũ đại lão hổ ăn chay, có điều thấy Vũ Khánh Cương ăn cơm giống như nuốt thuốc, y vẫn là có chừng có mực, bảy ngày này cũng đủ để hắn khắc sâu ấn tượng rồi.

Hai người trực tiếp trở về biệt thự, bây giờ bọn họ tuyên bố với bên ngoài là Vũ Khánh Cương cần phải tĩnh dưỡng, bên ngoài suy đoán Vũ Khánh Cương có khả năng bị mấy chứng bệnh như chấn động não vân vân, dù sao thì xe cũng đụng nát mà!

Xe thì đụng nát, nhưng mà nát tan lại là xe thể thao mui trần của Trương Lam Tương, nhưng ai quan tâm nát là xe ai? Dù sao thì xe nát là sự thật!

Xe cũng bị hỏng, huống chi là thân thể máu thịt của Vũ Khánh Cương!

Trương Lam Tương ở trong bệnh viện náo động đến hai lần, đều bị kéo ra đăng tin lên, đối với loại nữ não tàn này mọi người đã không còn gì để nói rồi!

So với hai nam nhân như Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn sống cùng nhau, không ý kiến ai không chấn đường ai, thì nữ não tàn nguy hiểm như vậy, mới làm cho người ta không tiếp thu được nhất.

Thậm chí có vài người cực đoan, ở trên mạng đề nghị nhốt não tàn Trương Lam Tương lại, bọn họ cung cấp lồng sắt, miễn phí, không cần tiền!

Tuy rằng Trương Lam Tương không bị xem là bệnh tâm thần nhốt vào lồng sắt, nhưng cũng bị nhốt vào một gian phòng đơn, còn phóng thích gì đó, bởi vì từng có một lần ghi chép chạy trốn, xem như là triệt để không có cơ hội đến bệnh viện nữa, chỉ có thể mời bác sĩ đến nơi giám sát để trị liệu.

Trương Lam Kiệt xin được thăm Trương Lam Tương, lần này ở nơi đầu sóng ngọn gió, Trương Lam Kiệt cũng bị người trong nhà khiển trách một phen, không thể giúp một tay ngược lại thêm phiền.

"Đến tột cùng là em làm sao vậy? Còn đánh đập xô đẩy phóng viên? Bức bách ân nhân cứu mạng? Tất cả mọi người đều nói em lấy oán báo ơn đó!" Hôm đó xảy ra chuyện gì, kỳ thực Trương Lam Kiệt cũng không có tận mắt nhìn, vào lúc ấy hắn chính tay chuẩn bị, chỉ cần bên phía Trương Lam Tương vừa phát động, bên hắn liền giội nước bẩn, còn liên lạc với trong nhà, muốn trong nhà hỗ trợ tỏ thái độ, không thể hò hét với đế sư, thế nhưng thái độ thì nhất định phải để người ta nhìn thấy.

Nhưng không chờ bên phía hắn có hành động, bên kia cũng đã đưa tin lên mạng rồi, tuy rằng Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn chỉ có một bối cảnh, nhưng bối cảnh kia quá tiêu điều, quá bi ai, vừa so sánh với bức ảnh Trương Lam Tương giương nanh múa vuốt quyền đấm cước đá bên cạnh, ngay cả đứa nhỏ ba tuổi cũng cảm thấy Trương Lam Tương quá đáng ghét!

"Anh! Là Hứa Tư Văn không biết xấu hổ vấy bẩn em!" Sau khi Trương Lam Tương trở về, thương tích trên người khiến cô ta đau đứng ngồi không yên, đau đến luôn hút khí, vừa hồi tưởng lại xem mình sai chỗ nào, tại sao lại bị người ta nói thành bệnh thần kinh cơ chứ?

Nghĩ tới nghĩ lui một buổi tối, cô ta có thể coi là đã suy nghĩ rõ ràng, đây là cô ta bị Hứa Tư Văn xếp đặt, giả vờ giả vịt cho thấy cô ta ngang ngược không biết lý lẽ. Nguồn:

"Hắn?" Trương Lam Kiệt cau mày, sao hắn ta luôn cảm thấy lời của em gái mình, rất không thực tế vậy?

"Chính là hắn!" Trương Lam Tương một phen nước mũi một phen nước mắt tố khổ: "Giả khóc diễn kịch đổ oan cho em, còn giả bộ ngã nữa!"

Cô ta lại không nghĩ tới, là cô ta muốn gài bẫy Hứa Tư Văn trước, Hứa Tư Văn chỉ là lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi, nhưng não tàn có một chỗ tốt như vậy, toàn thế giới đều là sai, chỉ có mỗi mình đúng; mình có thể có lỗi với toàn thế giới, thế nhưng toàn thế giới không thể có lỗi với mình!

"Nhưng mà những phóng viên kia đều nói là em động thủ trước."

"Em động thủ cũng là với mấy phóng viên thôi, ai bảo bọn họ nói xấu mẹ? Em có bao nhiêu sức lực chứ? Cứ như vậy đẩy một cái, có thể đẩy ngã Hứa Tư Văn à? Hắn nhu nhược như vậy, còn là nam nhân hay không?"

"Em đánh hỏng hết mấy dụng cụ phỏng vấn của đám phóng viên, em nói xem lúc đó em dùng bao nhiêu sức?" Trương Lam Kiệt hung hăng thở dài: "Bây giờ cần phải nghĩ biện pháp cứu lại, chứ không phải quấn lấy Hứa Tư Văn không tha nữa!"

Bên ngoài gây áp lực cho em gái không rõ ràng lắm, nhưng mà trong lòng Trương Lam Kiệt rõ ràng, trong nhà đã quyết định từ bỏ Trương Lam Tương, có điều Trương Lam Kiệt còn muốn tranh thủ một chút, dù sao cũng là em gái ruột của mình, hơn nữa nếu như có thể cứu nó một hồi, ngày sau còn không phải mình nói gì nghe nấy à?

"Anh, vậy làm sao bây giờ?" Trương Lam Tương cũng biết hình như mình làm hỏng chuyện rồi, thế nhưng cô ta không cho là mình có lỗi.

"Như vầy đi, anh an bài một chút xem có thể tìm mấy cái truyền thông tới phỏng vấn hay không, em còn trẻ, tuổi còn nhỏ, chỉ là tính khí kích động, chỉ cần em ở trước mặt công chúng công khai xin lỗi, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn cũng không thể không tha thứ cho em, nếu không tha thứ, đó chính là bọn họ dây dưa không dứt." Đến bây giờ Trương Lam Kiệt vẫn còn ôm suy nghĩ, muốn dùng quyền thế Trương gia áp chế Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, để bọn họ không tiếp tục tính toán với Trương Lam Tương.

"Vậy em mất mặt bao nhiêu chứ?" Trương Lam Tương không vui, cô ta làm sai chỗ nào? Tại sao cô ta phải xin lỗi? Nên nói xin lỗi là Hứa Tư Văn mới đúng.

"Em muốn sĩ diện, hay là muốn mạng? Em có biết trong nhà đều có ý kiến rất lớn với em hay không, nếu không phải mẹ vừa khóc vừa cầu xin, bây giờ trong nhà cũng sẽ không để ý tới em!" Trương Lam Kiệt nổi giận.

"Anh, anh đừng nóng giận, em xin lỗi là được rồi!" Đầu óc Trương Lam Tiơng dùng không tốt, nhưng chỉ riêng người anh trai Trương Lam Kiệt này là như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, cảm thấy toàn thế giới, anh trai thông minh nhất.

"Em dưỡng thương cho tốt, anh đi trước." Trương Lam Kiệt nói làm liền làm, thời gian không đợi người, bên ngoài bây giờ náo động đến loạn xị bát nháo, có thể sớm một bước giải quyết việc này, cũng có thể khiến dư luận dẹp loạn, đừng tăng thêm áp lực cho trong nhà nữa.

Trương Lam Kiệt bôn ba tứ phía phân tán tin tức, rất nhiều người đều biết Trương Lam Tương muốn tiếp nhận phỏng vấn.

Trương Lam Kiệt sợ có người làm khó dễ ở giữa, không cho phát sóng gì đó, nên vận dụng thật nhiều quan hệ, tìm được một đài truyền hình cấp thành phố phát sóng trực tiếp tin tức!

Sau khi Vũ Khánh Cương biết được, liền bĩu môi phun tào với Hứa Tư Văn: "Cái tên Trương Lam Kiệt kia, thực sự là cởi quần đánh rắm! Phí sức!"

"Phát sóng trực tiếp là không cho cắt đứt giữa chừng hoặc là không phát sóng, hắn là sợ có người ngăn không cho phát sóng, nếu như Trương Lam Tương xin lỗi, còn là tình huống phát sóng trực tiếp, tới lúc đó,

nếu hai chúng ta không tha thứ cho cô ta, Trương Lam Kiệt có thể nói chúng ta lòng dạ hẹp hòi." Sắc mặt Hứa Tư Văn không dễ nhìn, Trương Lam Kiệt quá buồn nôn!

"Vậy chúng ta cũng phát sóng trực tiếp!" Con ngươi Vũ Khánh Cương đảo một vòng, trong lòng nảy ra kế, vung móng vuốt lớn lên: "Hắn phát sóng trực tiếp mình cũng phát sóng trực tiếp, đều phát sóng trực tiếp!"

Hứa Tư Văn: "…?"

Hết chương 176

177. Chương 177: 177. Không Ưa Ông Ta

Đến bây giờ Trương Lam Kiệt còn muốn lợi dụng dư luận để vươn mình, nhưng bên hắn ta bận bận rộn rộn, Vũ Khánh Cương cũng không nhàn rỗi, hai bên giương cung bạt kiếm, mắt thấy sắp sửa xung đột trước mặt người trong thiên hạ trên phát sóng trực tiếp, bên phía Trương Lam Kiệt đột nhiên không có động tĩnh!

"Chuyện gì vậy?" Vũ Khánh Cương bên này kiềm nén một hơi chờ Trương Lam Kiệt ra chiêu, nhưng chở nửa ngày, bên kia lại bỏ gánh!

Mẹ nó đây không phải là lừa dối người chơi sao?

"Là gia chủ Trương gia đến." Trương Lam Hà trực tiếp trò chuyện bằng video với hai người Vũ Khánh Cương, ngay cả điện thoại cũng không gọi.

"Trương Vân Thiên đến à?" Trương Vân Thiên chính là bác cả Trương Lam Hà, gia chủ đương nhiệm Trương gia, nghị viên của hạ nghị viện.

"Bí mật tới, không gióng trống khua chiêng, cho nên dù anh không biết, thì bọn họ cũng không liên lạc anh được, ngược lại là hai người phải chuẩn bị tâm lý, Trương Vân Thiên không phải người bình thường, có thể có chỗ ngồi tại hội nghị ở hạ nghị viện, dẫn dắt Trương gia sinh ra ba nghị viên, vẫn có một chút phân lượng, cho nên hai người ngàn vạn lần không thể xem thường." Trương Lam Hà đối với Trương Vân Thiên là e ngại nhiều hơn tình thân, hắn và ba hắn cũng không thân, huống chi là ông bác cả này.

Trong ấn tượng của Trương Lam Hà, ông bác cả này là tiêu chuẩn chính khách, hơn nữa còn là loại chính khách bất lương, da mặt dày, tay đủ đen, tâm cũng tàn nhẫn, máu đều là lạnh, nhìn mặt ngoài rất hòa ái, kỳ thực làm không ít chuyện đâm dao sau lưng.

Bằng không những năm này rõ ràng Trương gia tiến vào hạ nghị viện, nỗ lực trả giá cũng không ít, tại sao chậm chạp không thể lên chức?

Bởi vì người ở phía trên nhìn Trương Vân Thiên không lọt mắt!

Chó biết cắn người thì sẽ không sủa, thuộc hạ không trung thành ai dám thu? Ở sau lưng đâm anh một đao, anh khóc cũng không có đất mà khóc đâu!

Vốn dĩ Trương Lam Hà không hiểu mấy cái này, vẫn là Bách Lý Hãn Mạc phân tích một đống cho hắn, hắn mới biết đừng thấy Trương gia mặt ngoài phong quang, chỉ cần người có tâm muốn thu thập Trương gia, cũng không phải là không thể đánh rơi Trương gia.

Chẳng hạn quyền quý chân chính khiêm tốn như Bách Lý Hãn Mạc.

"Yên tâm đi, binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, ngược lại tui muốn gặp ông ta, ngay mặt hỏi ông ta một chút xem ông ta làm sao nuôi được đám nhỏ trong nhà vậy, đều trưởng thành lệch hết!" Vũ Khánh Cương vừa nghe Trương Vân Thiên đích thân đến càng cao hứng, Trương gia đưa người có thể ra quyết định đến thì vừa vặn, bên phía hắn thì hắn có thể ra quyết định, dù thế nào đối phương cũng phải đưa ra một nhân tài có trọng lượng mới đúng.

Vũ Khánh Cương mài đao soàn soạt, chuẩn bị cho Trương gia đẹp mặt, Hứa Tư Văn cũng không cam yếu thế, không bước chân ra khỏi cửa liền ở trên mạng dẫn dắt phương hướng dư luận, quậy internet đến vui vẻ sung sướng, cái tên Trương Lam Tương cũng sắp thối ra tận ngoài phố rồi.

Lúc này đột nhiên nhận được điện thoại của Phùng Tấn Thần, muốn Vũ Khánh Cương đến công ty một chuyến.

"Chuyện gì mà nhất định phải làm vào lúc mấu chốt này vậy?" Hiện tạu Vũ Khánh Cương đang dốc hết sức muốn đánh nhau, đột nhiên bị người ta cắt ngang gọi đi thì đặc biệt không vui.

"Là vấn đề bên thuế đất, muốn chính ông chủ đi một chuyến." Tuy rằng Phùng Tấn Thần rất muốn làm thay, bất đắc dĩ tất cả động sản của Đông Bắc Hổ đều treo tên Vũ Khánh Cương.

Trước đây ở Đông Bắc đều là bọn họ làm thay, tân thành Lan châu bên này không quá quen, làm thay người ta không đồng ý, nhất định phải tự thân đi một chuyến.

"Được rồi, tui liền đi qua một chuyến!" Vũ Khánh Cương vẫn rất có lòng trách nhiệm, mặc dù ở công ty buông tay không quản chuyện, nhưng lúc cần, hắn vẫn phải tích cực chút.

"Anh đi ra ngoài cẩn thận chút, mang theo nhiều người, hiện tại xe anh còn ở trong sở giao thông chưa lấy về, lấy loại xe chống đạn đi đi." Bây giờ Hứa Tư Văn cũng cẩn thận hơn rất nhiều, chỉ lo Vũ Khánh Cương lại gặp bệnh thần kinh giống như Trương Lam Tương.

Ông chủ Vũ phân phối xe cho nhóm bảo an, không phải loại mô tô hạng nặng hiếm thấy như Dodge Tomahawk, mà là xe chống đạn thủy tinh cường hóa lốp xe đặc ruột.

"Được!" Vũ Khánh Cương đáp ứng đặc biệt dứt khoát, vợ không nói thì hắn cũng sẽ cẩn thận.

Hứa Tư Văn tiễn Vũ Khánh Cương đi, liền ở nhà tiếp tục lên mạng, nhiều năm trước Hứa Tư Văn đã lăn lộn ở trên mạng, có rất nhiều diễn đàn cỡ lớn chứng thực tài khoản, y không phát biểu nhiều, thế nhưng mỗi lần phát biểu đều làm người khác chú ý, nội dung nghiêm cẩn phân tích thấu triệt, mà trên căn bản là topic về kỹ thuật nhiều hơn một chút, ngẫu nhiên cũng thảo luận về thời sự.

Lần này Hứa Tư Văn đăng topic phản hồi để đạp lâu chủ mở topic kia, được mỗi người bạn trên mạng comment khen ngợi, xem là tinh hoa!

Hiếm thấy Hứa Tư Văn được thanh nhàn, mặc dù là bị ép thanh nhàn, nhưng y vẫn như cũ âm thầm ngồi trước máy tính lướt web, xem trò vui không sợ phiền phức lớn.

Vũ Khánh Cương đi ra ngoài lập tức liền trở lại!

Lúc xuống xe, bộ dạng nổi giận đùng đùng, hỏa khí lớn đến mức sắp đốt nóc luôn.

"Làm sao thế này?" Hứa Tư Văn mới đăng bài liền thấy bộ dạng này của Vũ Khánh Cương, bồn chồn hỏi.

"Đừng nói nữa!" Vũ Khánh Cương vừa cởi nút buộc trên cổ, vừa đưa tay kéo thắt lưng bên hông, tư thế không thể chờ đợi được nữa muốn cởi quần áo.

Bởi vì phải đi ra ngoài làm việc, Hứa Tư Văn để Vũ Khánh Cương mặc áo sơ mi có thêm ba nút buộc cộng thêm quần tây, đeo thắt lưng cá sấu, giày da, bộ dạng thoạt nhìn đặc biệt tinh anh, chỉ cần Vũ Khánh Cương không mở miệng nói chuyện, treo cái mác cũng thật sự có thể doạ người.

"Cái gì mà vấn đề thuế đất? Mẹ nó chính là họ Trương muốn gặp anh, không gặp được, liền mẹ nó đi tìm việc!" Vũ Khánh Cương thống hận nhất là người khác tính kế hắn, mấy năm trước ăn qua nhiều thiệt thòi như vậy, hiện tại cũng nuôi thành tâm lý căm ghét.

"Trương Vân Thiên tìm anh hả?" Hứa Tư Văn tiến lên giúp Vũ Khánh Cương cởi quần áo, tìm một cái quần cộc rộng rãi cho Vũ Khánh Cương mặc, quần áo trên người thì trước hết miễn đi, Vũ Khánh Cương ở nhà cũng đều để trần lắc lư khắp nơi.

"Anh vừa nghe là ông ta muốn gặp anh, anh liền trở về, mẹ nó không ưa ông ta, xem ông ta có thể làm gì anh!" Vũ Khánh Cương bắt đầu nóng nảy, đối với việc Trương gia luôn dằn vặt như thế cũng phiền rồi.

Hứa Tư Văn dở khóc dở cười: "Vậy chuyện của anh làm sao bây giờ? Nếu ông ta có thể gây sự với anh, vậy nhất định phải nhìn thấy anh mới có thể dừng tay đi?"

Vũ Khánh Cương vừa nghe Hứa Tư Văn nói như vậy, vươn tay ôm đầu ngồi xổm ở trên ghế sa lon mặt mày ủ rũ: "Nhưng anh không ưa ông ta! Không muốn dòm cái mặt chiếc giày của ông ta!"

"Hình như Trương nghị viên đâu phải mặt hình chiếc giày đâu."

"Vậy là mặt thận heo hả?"

"Anh có thể ít xem chút tiểu thuyết không?"

"Đây không phải là cả ngày buồn rầu, xem vài thứ vui vẻ điều hoà một chút sao!"

Hai người còn chưa nói được một phần ba, điện thoại của Phùng Tấn Thần lại tới nữa: "Ông chủ, bọn họ giữ giấy chứng nhận của chúng ta không đưa, làm sao xin chứng nhận kiến trúc?"

"Bọn họ dựa vào cái gì mà giữ lại? Cũng không phải không hợp quy định!" Mới đầu Hứa Tư Văn vốn còn muốn khuyên nhủ Vũ Khánh Cương, nhưng đây không phải là Trương Vân Thiên tỏ rõ uy hiếp à "Quan tâm ông ta chắc!" "Cục thuế đất bảo phái người đưa hết thảy chứng minh đất đai đến, kết quả viên chức kia sơ ý, ở trên đường làm mất, bị người của Trương Vân Thiên, ừm, nhặt được, mà nếu như muốn trả, thì ông chủ phải qua gặp mặt, bằng không chúng ta chỉ có thể xin bổ sung lại, thời gian bổ sung là hai tháng, nhanh nhất cũng phải là một tháng." Nếu như làm bổ sung, còn nặng hơn là giao thuế đất thêm một lần nữa, tuy rằng tiền không nhiều, nhưng phí rất oan uổng.

Hơn nữa bổ sung cần thời gian!

Coi như là ngắn nhất một tháng, nhưng nhân thủ của kiến trúc Đông Bắc Hổ lập tức liền khởi công, làm lỡ một tháng thì phải hao phí không ít tiền! "Nhặt mẹ ông ta đó!" Vũ Khánh Cương nóng nảy không thôi: "Viếng mồ mả đốt báo, lừa quỷ hả? Sao tui đây không ra khỏi cửa liền nhặt được cái giấy chứng nhận đi? Cho dù là cái giấy chứng nhận tốt nghiệp tiểu học không có gì hữu dụng cũng được mà?" Hứa Tư Văn mặt trầm như nước: "Hỏi bọn họ, muốn hẹn gặp mặt ở nơi nào? Tôi với Cương tử đến là được rồi." "Vợ?" Vũ Khánh Cương ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Hứa Tư Văn. "Nếu tránh không khỏi, sao không đi đối mặt?" Hứa Tư Văn nhẹ nhàng nở nụ cười: "Không phải anh đã nói sao? Binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn." "Tôi liền liên hệ bọn họ!" Phùng Tấn Thần còn gấp hơn so với ông chủ là Vũ Khánh Cương, ông chủ có thể không làm việc đàng hoàng, nhưng bọn họ thì không thể!

Làm lỡ thêm một ngày thì tiền liền chảy ra như nước, cái này vốn dĩ có thể không tiêu phí.

Kỳ thực Trương Vân Thiên đến, đúng là muốn hòa giải với đám Vũ Khánh Cương, động tĩnh bên phía Trương Lam Kiệt và Trương Lam Tương lớn đến mức ngay cả thủ tướng cũng nghe nói!

Càng khỏi nói mấy nghị viên trong hạ nghị viện thì càng là nghị luận sôi nổi!

Trương gia ở nơi đầu sóng ngọn gió, thằng em trai không nên thân của ông ta, mang theo vợ về nhà cầu viện, chơi trò một khóc hai nháo ba thắt cổ với ông ta, Trương Vân Thiên tức giận đến một phật xuất thế nhị phật thăng thiên, nhưng mà có tức giận nữa, cũng không phải vào lúc này, ông ta nhất định phải dẹp yên chuyện này, không thì cái ghế nghị viên của Trương gia ở hạ nghị viện sợ là cũng khó giữ được!

Bất đắc dĩ bất luận là Đông Bắc Hổ hay là phần mềm Hà Văn, đều phòng ngự kín kẽ không một lỗ hổng, ông ta đến nửa ngày lại không thể liên lạc được với chính bản thân Vũ Khánh Cương hoặc là bản thân Hứa Tư Văn, càng khỏi nói Trương Lam Hà, ngay cả cái bóng quỷ cũng chưa thấy!

Vẫn là con ông ta tìm người suy nghĩ biện pháp, kỳ thực chính là bịt tai trộm chuông tìm lý do thôi, cái gì mà nhặt được đồ? Chính Trương Vân Thiên cũng không tin!

Có thể dẫn Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ra gặp mặt một lần!

Chỉ cần gặp mặt một lần, mặc kệ đồng ý không đồng ý, nhưng xem ở bên ngoài, bọn họ có khả năng lén lút giải quyết!

Dư luận, Trương gia chơi quen hơn ai hết, Trương Lam Kiệt chỉ là trông mèo vẽ hổ, kết quả vẽ hổ không thành mà ngược lại thành chó, mới có thể khiến cục diện đã xảy ra không thể ngăn cản.

Lần này Trương Vân Thiên tự mình xách đao, ông ta có lòng tin, giải quyết việc này dễ như ăn cháo.

Thậm chí ông ta tự mình nhắn với sở giao thông, bảo lãnh Trương Lam Tương ra!

Một nghị viên, tự mình đến, muốn bảo lãnh một kẻ tình nghi đang chờ thẩm vấn, quả thực là giết gà dùng dao mổ trâu!

Con trai Trương Vân Thiên là Trương Lam Phong chọn lựa địa điểm gặp mặt, là khách sạn Lan Châu nổi danh ở thành Lan châu, cao cấp, tao nhã.

Lúc ông ta tới dẫn theo con trai Trương Lam Phong, bên này còn có Trương Lam Kiệt, Trương Lam Tương cũng được bảo lãnh ra, Trương Vân Thiên lão luyện hơn Trương Lam Kiệt rất nhiều, ông ta không làm mánh lới phát sóng trực tiếp nói xin lỗi gì đó, cũng bảo Trương Lam Kiệt dừng tay, chỉ bí mật định ngày hẹn hai người, muốn Trương Lam Tương ngay mặt xin lỗi. "Mày nhớ kỹ, nếu như bọn họ không tha thứ cho mày, sau này mày liền không còn là người của Trương gia nữa." Đối với Trương Lam Tương gây chuyện thị phi Trương Vân Thiên thực sự là đặc biệt chán ghét!

Nếu không phải là con của em ruột mình, ông ta đã sớm buông tay không quản rồi. "Con biết rồi, bác cả." Trương Lam Tương có một loại sợ hãi theo bản năng với Trương Vân Thiên, không chỉ Trương Lam Tương, ngay cả Trương Lam Kiệt ở trước mặt ông ta, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Đừng nhìn bọn họ có thể bắt nạt Trương Lam Hà, mẹ bọn họ có thể đánh đuổi mẹ Trương Lam Hà để thượng vị, nhưng mà lúc nhà cũ Trương gia tụ hội, Trương Lam Tương và Trương Lam Kiệt, căn bản là không ra hồn, vẫn bị đám người Trương Lam Phong coi là con riêng, đều không thể nào nói chuyện với bọn họ, ở ngoài mặt không có trở ngại là được.

Hết chương 177

178. Chương 178: 178. Xem Chị Trừng Trị Cô Ta Như Thế Nào!

Hứa Tư Văn không phải không có mục đích liền dẫn Vũ Khánh Cương đi, mà là cẩn thận chọn lựa mấy người làm chứng.

Y mời mấy ông chủ có hợp tác với Đông Bắc Hổ và phần mềm Hà Văn từ sau khi Đông Bắc Hổ chuyển đến Lan châu, bọn họ có người là thương nhân đời đời buôn bán, có người là nhà giàu mới nổi từ người nghèo chợt giàu lên, lại còn có nhân vật huyền thoại tay trắng tự gây dựng sự nghiệp, ngay cả thư ký của châu trưởng cũng đích thân tới.

Vũ Khánh Cương nhìn thấy nhiều người tụ tập như vậy còn thật không hiểu nổi: "Sao lại nhiều người vậy?"

"Nhiều người sức lớn!" Mặt ngoài là Hứa Tư Văn tìm bọn họ đến để tạo can đảm thêm cho hai người, cũng không biết những người này nghĩ như thế nào, còn thật sự đáp ứng đi đến!

Vũ Khánh Cương sao lại luôn cảm thấy không phải là lý do mà vợ nói nhỉ?

"Nhiều người như vậy, đều có thân phận có địa vị, Trương Vân Thiên muốn ở ngay trước mặt bọn họ làm vài chuyện quá đáng, cũng phải suy tính ảnh hưởng một chút." Hứa Tư Văn len lén nói một lần về dự định của y với Vũ Khánh Cương.

Nói trắng ra là, những người này chính là bùa hộ mệnh của hai người, không cầu bọn họ có thể ngăn chuyện gì, mà là cầu hôm nay gặp mặt, có thể từ miệng bọn họ truyền ra tình huống thật.

Chứ không phải bị truyền thông đưa tin gì đó vặn vẹo chân tướng sự thật.

Vừa vặn, Trình Mỹ Lệ thế mà lại đến tân thành Lan Châu!

Lúc Trình Mỹ Lệ tới, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn phải ra ngoài theo hẹn.

"Chị hai? Sao chị lại tới đây?" Hứa Tư Văn sợ hết hồn, tuy rằng Trình Mỹ Lệ cũng đã tới hai lần, nhưng cô rất ít khi ra ngoài, Hứa gia tập có tiệm nhỏ của cô, còn có Nữu Nữu phải chăm sóc, ngay cả nhập hàng cũng đều là kho hàng đưa đến, hoặc là khi hai người bọn họ về nhà thì tiện thể mang đến.

"Đến mua vài món đồ, hai đứa mấy ngày này đều bận bịu, chị nghe nói Cương tử còn bị tai nạn xe cộ, lần trước ba mẹ tới thì chị ở nhà trông con, lần này đến lượt chị tới, mang theo ít thứ cho mấy đứa, Tư Văn em nhớ làm cho Cương tử ăn, bồi bổ cho tốt." Trình Mỹ Lệ cầm một túi đồ lớn, Vũ Khánh Cương nhanh chóng nhận lấy bảo người bỏ vào phòng làm việc của hắn.

"Mấy đứa đây là muốn ra ngoài à?" Trình Mỹ Lệ cũng không ngờ mình tới rất không đúng lúc, ngay lúc hai người đều bận rộn.

"Dạ, phải ra ngoài." Con ngươi Hứa Tư Văn chuyển động, đột nhiên cảm thấy Trình Mỹ Lệ tới quá đến lúc rồi!

Liền lôi kéo Trình Mỹ Lệ lên xe: "Chị dâu, đi chung với tụi em đi, vừa vặn thêm can đảm cho em với Cương tử!"

Trình Mỹ Lệ: "…?"

Ở trên xe, Hứa Tư Văn đem sự tình nói với Trình Mỹ Lệ.

"Giỏi cho cô gái không biết xấu hổ, theo mẹ cô ta không biết học cái gì tốt một chút, thói hư tật xấu ngược lại thừa kế một chút cũng không sót!" Trình Mỹ Lệ nghe xong liền tức giận, em chồng cô tìm được hạnh phúc dễ dàng sao?

"Hai đứa yên tâm đi, xem chị trừng trị cô ta như thế nào! Lần trước nên để chị đến, tính tình mẹ quá thành thật!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Bây giờ mẹ Hứa đã là người đứng đầu trong nhà rồi, còn dễ tính hả? Nếu ba Hứa nghe được chị dâu Hứa gia nói mẹ Hứa như vậy, ông cụ sẽ khóc đó!

Trình Mỹ Lệ rất bao che khuyết điểm, hơn nữa tính tình của cô rất mạnh mẽ, có thể còn phóng khoáng hơn cả Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn nữa.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều là nam, ít nhất không thể động thủ với Trương Lam Tương, dù cho trong lòng hận không thể túm da cô ta quất gân cô ta, thì cũng không thể làm như vậy, dù là khóc lóc om sòm chơi xấu với cô ta cũng không thể, ai bảo hai người là nam chứ!

Tâm lý mọi người đều đồng tình người yếu, bạn xem Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn bị bức ép thành như vậy, hai người bọn họ không lên tiếng, người ngoài đều cảm thấy Trương Lam Tương không thể nói lý, nhưng nếu hai người họ thật sự làm gì với Trương Lam Tương, bảo đảm hai người họ có lý cũng đổi thành không có lý.

Hành động này của Hứa Tư Văn triệt để khiến Trương Vân Thiên đen mặt, khi thấy người tới không phải hai mà là hai mươi mấy, còn đều không phải loại người không tên không tuổi.

"Vũ tiên sinh, Hứa tiên sinh." Trương Vân Thiên tự tin là trưởng bối, ngay cả đứng dậy cũng không, an vị ở chủ vị của nhã gian, lúc nói chuyện gật gật đầu, coi như là chào hỏi.

Thái độ quả thực cao cao tại thượng.

Sắc mặt những người được mời tới đều không quá cao hứng, Trương Vân Thiên cũng cau mày, theo đạo lý mà nói, không phải bọn họ càng cần phải nịnh bợ nghị viên là ông ta sao? Sao lại đi lại thân cận với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn? Bộ dạng đối với ông ta thì lại lạnh nhạt?

"Trương nghị viên." Vũ Khánh Cương mở miệng liền chính thức xưng hô, Hứa Tư Văn căn bản sẽ không hé răng, người tới thì càng là theo thái độ của Hứa Tư Văn.

Đủ để biểu đạt lập trường của bọn họ.

Ngược lại độ thiện cảm của Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn với những người mời tới xẹt xẹt dâng lên.

Hứa Tư Văn cũng đã lựa chọn, những người ở đây lúc Vũ Khánh Cương nằm viện đều từng có tới, tuy rằng chưa gặp chính Vũ Khánh Cương, thế nhưng cũng không có tiếp thu giao phó của Trương gia để làm thuyết khác.

Những người muốn đến làm thuyết khách giải hòa, Hứa Tư Văn căn bản sẽ không mời, Vũ Khánh Cương còn nói với Phùng Tấn Thần, sau này người như thế, đừng hợp tác làm ăn.

Sắc mặt Trương Vân Thiên lạnh lẽo.

Ngược lại là Trương Lam Phong con trai Trương Vân Thiên, rất nhiệt tình đứng dậy tiếp đón mọi người: "Tất cả mọi người ngồi đi, đều ngồi đi, người đâu! Thêm một cái bàn!"

Vốn chỉ là chỗ ngồi mười người, lại gọi người bố trí lại một lần nữa, cũng không biết ông chủ khách sạn Lan châu thuê nhân viên thế nào, người Trương gia một bàn, Vũ Khánh Cương và mấy người Hứa Tư Văn mang đến một bàn, thành cục diện hai bên giằng co.

Trương Vân Thiên ngay cả nụ cười trên mặt cũng thiếu chút nữa không giữ nổi!

Mọi người lần lượt an ổn ngồi xuống, nhân viên phục vụ rót nước trà, Trương Lam Phong liền xua tay bảo bọn họ đều đi ra ngoài trước.

Gian phòng tuy rằng phục cổ, đồ trang trí bố cục tao nhã, nhưng cũng không chịu nổi không khí quá cứng ngắc trong này, mỗi người ở hai bên đều cho thấy không chút nào nhượng bộ.

Rốt cuộc là Trương gia xin lỗi trước, hay là Vũ Khánh Cương tha thứ trước, liền xem ai mở miệng nói chuyện trước phá vỡ cục diện bế tắc, vào lúc này ai mở miệng trước người đó liền ngầm thừa nhận chịu thua!

Trương gia không thể mở miệng trước, Trương Vân Thiên càng không thể chịu thua!

Trương Vân Thiên đã quen dùng phương pháp của chính khách để xử lý mọi chuyện, nên chính cách xử sự của bản thân ông ta cũng mang theo mặt nạ dối trá.

Có điều ông ta đá vào tấm sắt rồi, ông ta không lên tiếng, không có nghĩa là người khác không lên tiếng!

"Gọi món ăn đi? Nhân viên phục vụ đâu? Đến khách sạn không ăn cơm mà giương mắt nhìn, uống gió Tây Bắc có thể no bụng sao hả?" Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ngồi sát nhau, cũng là vị trí chủ vị, cùng với Trương Vân Thiên và Trương Lam Phong giống như đánh lôi đài.

"Tiên sinh, mời gọi món." Nhân viên phục vụ đẩy cửa đi vào, cầm thực đơn gọi món và bút bi trong tay.

Đi vào không phải là một nhân viên phục vụ, mà là bốn người, mỗi bàn hai người, một người phụ trách ghi chép, một người phụ trách giới thiệu.

Vũ Khánh Cương bệ vệ ngồi ở trên ghế, vô cùng hào khí vung tay lên: "Mọi người cứ xem muốn ăn cái gì? Cứ việc báo ra đừng khách khí!"

Người bên Trương gia đều bị diễn xuất của Vũ Khánh Cương làm sợ ngây người!

"Trước tiên cho chúng tôi mỗi người một bát cháo tổ yến, còn có vây cá gì đó cũng lấy một bát." Trình Mỹ Lệ chưa từng ăn tiệc lớn đắt giá gì, cô chỉ nghe nói qua, biết hai thứ này có vẻ như rất quý rất đắt tiền, cho nên trước hết chọn hai thứ này.

Hứa Tư Văn nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, thần sắc trong mắt khó giải thích được, phải biết, trước đây Vũ Khánh Cương thường thường đem vây cá thành mì mà ăn đó!

"Tổ yến phải là huyết yến, đừng có nghĩ lấy bạch yến thật giả lẫn lộn! Tôi chính là bán tổ yến lập nghiệp, dạng tổ yến gì vừa vào miệng là có thể nếm ra."

"Vây cá phải lấy nguyên vây nha, vây bằm ra gì đó cũng đừng có bưng lên, muốn ăn vây vụn còn không bằng chúng tôi ở nhà tự mình bảo người hầu làm một nồi từ từ ăn."

"Lấy một cái tay gấu kho."

"Làm cái cá mú hấp."

Những người này mỗi người một món, mỗi món đều là món ngon mỹ vị dùng nguyên liệu nấu ăn quý hiếm làm ra, giá cả tự nhiên cũng đủ xem.

Trương Vân Thiên không gọi món ăn, chỉ ném thực đơn ra trước mặt: "Dựa theo món ăn bọn họ gọi mà chuẩn bị, hai bàn giống nhau."

Hứa Tư Văn nhướng mày lên, thế mà giữ được bình tĩnh không phát hỏa à!

Vũ Khánh Cương không thể làm cho Trương Vân Thiên tức tối, cảm thấy rất không có ý nghĩa, lão già này còn thật sự rất có thể giả bộ.

Sau khi chọn hai bàn đồ ăn giá trên trời, đồ uống thì có Hứa Tư Văn quyết định rồi: "Hai bình trà Vũ Tiền Tước Thiệt, ba chai Lafite năm 82, hai chai rượu gạo Ngũ Lương Dịch một giáp."

Tất cả mọi người nhìn chăm chú Hứa Tư Văn, rượu đỏ năm 82 thì không có gì kỳ lạ, ai cũng biết thứ đó chỉ là uống sự quý hiếm mà thôi, ngược lại là Ngũ Lương Dịch một giáp, một giáp nói trắng ra là chính là sáu mươi năm, Ngũ Lương Dịch cất vào hầm sáu mươi năm!

Là thứ còn quý hơn cả Lafite kia nữa đó!

Có thì đúng là có, nhưng mà rất ít bán ra, đều là mấy nhân sĩ yêu rượu tự mình giấu đi từ từ hưởng thụ, không thì hầm rượu nhà ai lại nấu rượu xong rồi cất sáu mươi năm?

"Hứa tiên sinh cũng hiểu trà sao?" Trương Vân Thiên rốt cuộc ngồi không yên, ra hiệu Trương Lam Phong phá vỡ cục diện bế tắc trước, tiếp tục như thế nữa cũng không phải biện pháp.

"Hiểu sơ." Hứa Tư Văn trả lời thực sự là tích chữ như vàng.

"Tôi cũng từng nghiên cứu qua một ít trà đạo, cảm thấy trà thực sự là thứ tốt, có thể khiến người ta bình tâm tĩnh khí, tự cao hứng thỏa mãn." Trong lời nói của Trương Lam Phong có ý tứ. Bạn đang ?

"Khó trách Trương tiểu thư lợi hại như vậy." Hứa Tư Văn liền dứt khoát trêu chọc một câu.

"Hứa Tư Văn mày có ý gì?" Mới đầu Trương Lam Tương còn có thể giả bộ, vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương cô ta liền hoa si!

"Có ý gì?" Trình Mỹ Lệ khinh miệt bĩu môi một cái mới nói tiếp: "Tán thưởng Trương tiểu thư là cao thủ tìm ngược thôi!"

"Phụt!" Bà chủ nữ trang Kỳ Nhã, Lâm Kỳ Nhã bật cười.

Cô là một trong bốn cô gái ngồi nơi đây, không tới bốn mươi tuổi, điển hình nữ cường nhân, thủ đoạn mạnh mẽ tranh cường háo thắng, nhưng rất có nguyên tắc, một người phụ nữ có thể chống đỡ một cái xí nghiệp lớn, vô cùng không dễ dàng, cho nên Hứa Tư Văn mới có thể mời cô.

Trước khi vào cửa mới biết Trình Mỹ Lệ là chị dâu của Hứa Tư Văn, chưa từng gặp nhau, thế nhưng Trình Mỹ Lệ cho cô ấn tượng rất tốt, sạch sẽ lưu loát, cũng quả cảm giống mình.

Ừm, nói thông tục xíu, chính là mạnh mẽ!

"Cười cái gì mà cười?" Loại hình nữ nhân mà Trương Lam Tương ghét nhất chính là như Lâm Kỳ Nhã, cái gì cũng tốt nhất, so sánh ra thì cô ta tự mình xấu hổ biết bao nhiêu?

Cho nên cô ta ghét nhất nữ nhân như vậy!

"Trương tiểu thư quản cũng thật nhiều, ngay cả khóc cười cũng phải hỏi đến, nên ăn nhiều một chút bồi bổ thân thể cho tốt, đừng để mệt nhọc!" Trình Mỹ Lệ cũng rất bẻm mép.

Cô không cho Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn lên tiếng, một con nhóc như đối phương, một mình cô chơi rất tốt.

"Cô là ai hả?" Trương Lam Tương chưa từng gặp Trình Mỹ Lệ, người của Trương gia cũng không biết, chỉ là thấy Trình Mỹ Lệ có thể thay thế Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn lên tiếng, đối với thân phận của cô có rất nhiều suy đoán.

Trương Vân Thiên không có ra hiệu cho Trương Lam Phong ngăn cản Trương Lam Tương, chính là muốn biết thân phận của Trình Mỹ Lệ, nữ nhân này rất xa lạ, trong số những người tới đây ông ta chỉ không biết Trình Mỹ Lệ.

Hết chương 178

179. Chương 179: 179. Đánh Nhau!

"Cô là cái thứ gì chứ hả?" Trình Mỹ Lệ lười biếng giống như không để tâm mà trêu đùa cún cưng, nói chuyện xảo quyệt, góc độ cũng cay nghiệt, chỉ dùng ba câu nói, Trương Lam Tương triệt để mất đi quyền lên tiếng.

"Tôi không phải đồ vật!" Trương Lam Tương phản xạ có điều kiện phủ nhận.

"Ha ha ha...!" Gần như tất cả mọi người đều bật cười, ngay cả nhân viên phục vụ tiến vào mang đồ ăn cũng nghẹn đỏ mặt, vai vẫn luôn run run, bày món ăn xong liền nhanh chóng đi ra ngoài, trước tiên cười cho đủ rồi lại nói.

Bên phía Trương gia cũng có người muốn cười, nhưng lại không dám cười ra!

"Vị nữ sĩ này, em họ tôi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, mong ngài tha thứ một chút cho một cô bé ngây thơ yêu say đắm." Trương Lam Phong đứng lên, ấn Trương Lam Tương về chỗ ngồi, còn mình thì ôn hòa lễ độ giống như một quý công tử, thay thế Trương Lam Tương lên tiếng với Trình Mỹ Lệ.

Hắn ở kinh sư lớn nhỏ gì cũng coi như là một cậu ấm, thế nhưng hắn không phải công tử ăn chơi, giữ mình trong sạch, rất nhiều nữ nhân đều yêu thích hắn, hắn cũng coi đây là quang vinh, cảm thấy mình cũng coi như là vạn nhân mê.

Hơn nữa bây giờ hắn hạ tư thái thấp như vậy, mặc kệ đối phương là thân phận gì, chung quy sẽ đối xử có chút khác biệt với mình.

Đáng tiếc, hắn quá tự phụ.

"U!" Trình Mỹ Lệ lườm một cái: "Theo như cậu nói, bà đây mới mười tám tuổi, xinh đẹp như hoa, nhất kiến chung tình với ông bố cậu, cậu xem, có phải là nên mời mẹ cậu thoái vị nhường người tài không? Tôi cũng là ngu ngơ yêu say đắm nè!"

Đờ mờ!

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều sợ ngây người!

Chị dâu khổ cực! Chị dâu uy vũ!

Lời này quá nghẹn người, nghẹn chết người không đền mạng mà!

Trương Vân Thiên ngạc nhiên, Trương Lam Phong phẫn nộ, nữ nhân này nói gì vậy?

Mà người nhà họ Trương lại trợn mắt há mồm, tiện đà nhìn nhìn Trương Lam Tương, có người tâm tư thông suốt liền nhăn mày lại.

Trương gia gia môn bất hạnh, sao lại sinh ra một đứa con gái như Trương Lam Tương vậy? Sớm biết thì năm đó không nên để nhị phòng đón Trương Lam Tương và bà mẹ cô ta về!

"Vị nữ sĩ này, xin hỏi cô dùng lập trường gì tới nơi này? Đây là việc tư giữa Trương gia với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn." Trương Lam Kiệt cũng giống như Trương Lam Tương, rất mẫn cảm với vấn đề xuất thân, rất ghét bị người ta bóc trần.

"Ngay cả tôi là ai cậu cũng không biết, còn việc tư?" Trình Mỹ Lệ tự mình rót một tách trà cho mình: "Việc tư chính là không cần mặt mũi theo đuổi nam nhân sao? Nếu không ai thèm thì đi xuất gia đi? Làm gì nhất định phải quấn lấy em trai tôi?"

"Em trai cô?"

"Tôi là chị dâu của Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, chị dâu ruột, hai người bọn nó cũng đã có con gái có cháu trai rồi, mấy người đến tột cùng có mặt mũi không vậy? Lại còn dám tới nơi này định ngày hẹn bọn nó, nếu tôi là mấy người, liền đem cái mặt xấu hổ kia trực tiếp nhốt lồng heo luôn!"

Lồng heo, không phải là một dạng trừng phạt dễ nghe, ở quá khứ đó đều là đồ vật dùng để xử lý dâm oa đãng phụ, rõ ràng chính là mắng Trương Lam Tương mà!

Trương Lam Tương lại càng buồn cười, vậy mà cô ta còn chưa có nghe ra được!

Ngu đột xuất đứng lên thanh minh: "Tôi chính là làm tình nhân cho hắn cũng nguyện ý! Tôi chính là yêu hắn, làm sao hả? Mấy người hiểu được cái gì là tình yêu đích thực sao? Tôi chính là yêu hắn, chỉ yêu hắn!"

Trương Lam Tương liên tục giậm chân cứ như điên rồi!

Bệnh hoa si này bộc phát khá là nghiêm trọng nha!

Vừa vặn vào lúc này, mấy phóng viên mà trước đó Trương Vân Thiên an bài dùng để bắt bóng bắt gió đã trình diện!

Vừa vào cửa liền đụng ngay cảnh Trương Lam Tương đứng lên nói ẩu nói tả, tất cả đều ngây ngẩn cả người!

Tình huống thế nào vậy?

Không phải nói xin lỗi hòa giải sao?

Sao ngay cả tình nhân cũng muốn làm vậy?

"Mẹ kiếp!" Vũ Khánh Cương tức giận lập tức đứng lên!

Hứa Tư Văn cũng tức giận sắc mặt tái xanh, ai nguyện ý nhìn thấy nam nhân của mình ở trước mặt nhiều người như vậy bị người khác tỏ tình chứ? Còn là tỏ tình ác tâm như vậy!

Ngay cả tình nhân cũng tình nguyện!

"Tiện nhân!" Trình Mỹ Lệ thuận tay liền ném cái cốc ra, trực tiếp đập trên bức tường sau lưng Trương Lam Tương, nước trà và mảnh cốc vỡ bắn toé ra khiến Trương Lam Tương né tránh không kịp.

"A!" Tiếng thét chói tai của Trương Lam Tương quá lớn, chấn động đến mức màng tai tất cả mọi người đều đau đớn.

Người khác còn chưa có phản ứng, Trương Lam Tương cũng nhặt cốc trà trên bàn lên ném qua: "Mày dám! Mày mới là tiện nhân!"

Cốc trà của cô ta ném ra cũng không có trúng, không đụng tới Trình Mỹ Lệ, ngược lại đập phải Lâm Kỳ Nhã, lúc này Lâm Kỳ Nhã liền nổi giận!

Trực tiếp xách ấm trà lên phóng qua bàn bên kia!

Được thật!

Một lời bất hòa liền đánh nhau!

Người bên Trương gia đều trúng đạn rồi!

Bao gồm cả Trương Vân Thiên!

"Tất cả dừng tay!" Trương Vân Thiên rất có uy nghiêm rống to lên, trước đây ở trong hạ nghị viện cũng không phải là chưa từng quát lớn, còn rất có khí thế.

"Dừng mịa ông chứ dừng!" Hứa Tư Văn cũng đã mất hứng, Vũ Khánh Cương còn có thể nhịn được mới là lạ!

Vốn là bị ép đến đây, kết quả người Trương gia đều mẹ nó đầu có bệnh!

Cóc ghẻ không biết cắn người thì liền khiến cho người ta khó chịu!

Hắn còn ác hơn so với hai nữ nhân Trình Mỹ Lệ và Lâm Kỳ Nhã nhiều, trực tiếp nâng một mâm thức ăn nóng hổi, tính cả mấy đĩa đồ ăn trực tiếp ném bay ra!

Hứa Tư Văn thật lòng muốn ngăn cản, nhưng mà thật sự không ngăn được!

Trơ mắt liền nhìn cái đĩa mang theo cả nước đồ ăn bay ra ngoài!

Bộp!

Chụp lên ngực Trương Lam Phong, quần áo tốt đẹp triệt để không thể nhìn.

"Ai nha!" Quần áo bẩn còn có thể giặt, quá mức thì vứt bỏ là được, nhưng thức ăn nóng hầm hập trực tiếp dán lên áo sơ mi, quần áo mùa hè vốn dĩ vô cùng mỏng, cho dù quần áo Trương Lam Phong bộ dạng rất chính quy, nhưng cũng là chất liệu mỏng, nhiệt độ dễ dàng xuyên qua vải vóc, trực tiếp nóng đến Trương Lam Phong trở tay không kịp!

Trương Lam Tương vừa thấy Trương Lam Phong cũng gặp nạn, lập tức học theo răm rắp, nhấc chén đĩa ở bàn ăn bên này, cũng từng cái bay qua đối diện.

Cô ta nghĩ rồi, xả giận cho Trương Lam Phong, nhưng mà không thể xả với Vũ Khánh Cương, vì vậy cái đĩa ném về phía Hứa Tư Văn.

Trình Mỹ Lệ ngồi ở ngay bên cạnh Hứa Tư Văn, vừa thấy có đồ vật bay đến Hứa Tư Văn, tự nhiên chắn trước mặt Hứa Tư Văn, nhưng một nam nhân như Hứa Tư Văn sao có khả năng để chị dâu chặn đồ vật cho mình? Phản ứng mau hơn kéo Trình Mỹ Lệ lại đồng thời lui về sau một bước, ghế tựa vang lên két két ở trên sàn nhà làm người ta sợ hãi.

Tuy rằng tránh được tập kích chính diện, nhưng vẫn là bị văng đến một ít, chính Hứa Tư Văn còn chưa cảm giác được, nhưng Trình Mỹ Lệ và Vũ Khánh Cương lại bạo phát!

Trình Mỹ Lệ nắm cốc trà cái này tiếp cái kia đập Trương Lam Tương, bên cạnh còn có Lâm Kỳ Nhã hỗ trợ đưa cốc!

Vũ Khánh Cương thì hai tay cùng tiến lên, tất cả đĩa bát đều tiếp đón bên đối diện!

Bên phía Trương gia cũng không phải tượng đất, Trương Lam Kiệt đã sớm không nhịn được bắt đầu đánh trả, đừng thấy hai anh em này hiện tại rất ra dáng, khi còn bé lệch lạc không ít, bà mẹ lo thông đồng với cha để phù chính, đối với việc giáo dục bọn họ căn bản không để bụng, từ lúc ở nhà trẻ đã đánh nhau, từ lớp nhỏ đánh tới lớp lớn, nếu không phải lúc lên tiểu học, được Trương gia nhận trở về, thì còn phải tiếp tục đánh nhau.

Nhưng mà ở bề ngoài có giả bộ tốt hơn nữa, sau lưng lại bản tính khó dời, không ít lần giấu người Trương gia ở bên ngoài lăn lộn với người ta, sức chiến đấu của hai anh em này mạnh hơn cậu ấm chân chính là Trương Lam Phong nhiều.

Đồ vật Trương Lam Kiệt vứt ra, trùng hợp đập lên người Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn vốn là muốn nước sông không phạm nước giếng, tất cả lên tòa án xem thực hư, cũng không ngờ Trương Vân Thiên hèn hạ như vậy, giấu đồ của Vũ Khánh Cương không trả nhất định phải gặp mặt làm ra chuyện!

Ghê tởm hơn chính là, còn mẹ nó đập phải Vũ đại lão hổ!

Người có ăn học cũng nổi giận rồi!

Hai mâm canh cá sau khi mang lên liền đặt trên bàn trà ở cửa, còn chưa có bưng lên bàn, người thường xuyên ăn canh cá đều biết, nếu như muốn động đũa, trước tiên nhân viên phục vụ sẽ dùng muôi vớt tầng ớt tiêu cay xè trên mặt ra rồi mới mời khách nhân hưởng dụng, nếu như tạm thời chưa ăn, sẽ không động tới, tầng dầu ớt kia nhiệt độ vô cùng cao, có tác dụng giữ nhiệt, chờ lúc ăn, lại vớt sạch sẽ tầng gia vị kia, đồ ăn bên dưới vẫn nóng hổi.

Canh cá là đồ ăn bưng lên sớm nhất, để đến bây giờ, nhiệt độ ít nhất cũng giữ ở bốn mươi, năm mươi độ.

Hứa Tư Văn một phát phẫn nộ, trực tiếp bưng một nồi nước canh cá lên, còn ác hơn cả Vũ Khánh Cương, tất cả đều tạt về phía đám người đối diện!

Trương Vân Thiên đứng mũi chịu sào, ai bảo ông ta ngồi ở chủ vị chính giữa chứ, Hứa Tư Văn với ông ta coi như là một đường thẳng, vị trí đối diện.

Trương Lam Phong thấy chuyện không tốt quyết định thật nhanh lật tung bàn, chặn nồi canh cá Hứa Tư Văn giội qua, tuy nhiên cũng khiến bàn Trương gia bị lật, liên lụy đồ ăn trên đó bất kể là có thể ăn hay là dùng để trang trí, đều bị cái bàn lật sạch rồi!

"Mấy người làm gì hả?" Trương Vân Thiên Trương nghị viên triệt để nổi giận, đời này ông ta còn chưa từng bị người ta sỉ nhục như vậy đâu!

"Làm gì chính là ông đó!" Hứa Tư Văn một nồi canh cá không có hiệu quả, một nồi khác liền theo sát giội qua.

Lúc này không còn đồ để chắn.

"Ai nha!"

Trên đầu Trương Vân Thiên đội một cái đầu cá, Trương Lam Tương thì mấy chuỗi hạt tiêu dính đầy đầu, càng khỏi nói trên thân mấy người nhà họ Trương khác, ít nhiều gì đều có vết mỡ ớt màu đỏ.

Nói dông dài, kỳ thực những người này động thủ cũng chỉ trong mấy hơi thở, ngay cả một phút cũng chưa tới, các phóng viên ở cửa chưa kịp di chuyển tới nơi đã nhìn thấy một hồi mỹ thực đại chiến!

Có một phóng viên thực tập, sợ phiền phức, ngay lúc mới bắt đầu liền ngồi xổm ở góc tường hoá trang thành cọng cỏ trên vách, may mắn bị ném cái tay gấu vào trong ngực, cầm lấy tay gấu nhìn nhìn, liếm liếm, cảm thấy hương vị không tồi!

Vì vậy vừa mở camera mini vừa gặm tay gấu kho, cảm thấy mình quá chuyên nghiệp quá trâu bò, chạy chuyên cần còn đột ngột có một bữa ăn công tác.

Một tiếng của Trương Vân Thiên quát ra, ngược lại dọa cậu ta đến run cầm cập.

Nhưng Trương Vân Thiên có thể hô quát phóng viên thực tập, lại không quát được đám người Vũ Khánh Cương!

Ai nghe ông ta quát loạn chứ?

Nên thế nào thì cứ thế ấy!

Căn bản là không ngừng tay!

Cái gì xin lỗi, cái gì hoà giải, tất cả đều nhét ra sau đầu!

Lại nói mấy người này đều có đầu óc có tâm kế có thủ đoạn có lý trí, ai có thể ngờ hiện tại đánh đến cật lực như vậy chứ? Ngay cả Hứa Tư Văn cũng giội nồi canh cá lên đầu Trương Vân Thiên!

Đồ vật không nhiều, thức ăn cũng có lúc hết sạch, chờ trên bàn trống rỗng, Vũ Khánh Cương cũng thuận tay lật ngược bàn, hung hăng phun nước bọt qua hướng đối diện: "Ông đây coi như cái giấy chứng nhận kia bị chó gặm! Quá lắm thì bổ sung một cái khác! Mấy người cũng đừng dằn vặt lung tung nữa, chúng ta cứ để đó xem sao, lên tòa án rồi lại bàn đúng sai! Đi!"

Dẫn người nhấc chân liền đi, người hai nhà triệt để không nể mặt mũi, một chút khả năng hòa giải cũng không có, Trương Vân Thiên cơn tức xông lên liền ngất đi!

Người nhà họ Trương một trận người ngã ngựa đổ…

Hết chương 179

180. Chương 180: 180. Sao? Mặc Kệ Thôi!

Vũ Khánh Cương dẫn người về khách sạn Đông Bắc Hổ, thuê phòng mời những người này tẩy rửa một phen, đều thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ.

Lại cùng Hứa Tư Văn mời những người này ăn một bữa cơm, trong bữa tiệc hắn mời mỗi người một ly rượu: "Ngày hôm nay phiền phức mọi người, đều bị liên lụy rồi!"

"Ông chủ Vũ khách khí, chúng tôi cũng không phải là người không biết phân biệt, bọn họ cũng dám bắt nạt đến Lan châu, làm như bên chúng ta không có ai chắc!"

Lời này nếu là người khác nói, vậy thì có chút nói quá, nhưng người nói lời này lại là thư ký của châu trưởng!

Thời gian làm việc của vị thư ký này cùng với châu trưởng, còn dài hơn thời gian bà xã châu trưởng và châu trưởng ở chung với nhau nữa!

Có thể nói, thái độ của hắn chính là đại biểu cho thái độ của châu trưởng.

Toàn bộ nước Đông Hoa có nam bảy bắc sáu mười ba cái châu, mười ba châu trưởng, mười ba triệu nhân khẩu!

Chỉ có mười ba châu trưởng, vạn người chọn một tính là cái gì? Châu trưởng bọn họ quả thật đúng là tiêu tiêu chuẩn chuẩn trong triệu người chọn một.

Người có thể thống trị một châu, tuyệt đối không đơn giản.

Mà thư ký có thể nói ra lời này, cũng có nghĩa là, đừng thấy châu trưởng là quan địa phương, nhưng còn cao cấp hơn một nghị viên của hạ nghị viện nhiều, cũng không nhìn lọt mắt thành tựu của Trương Vân Thiên, không thì thư ký cũng sẽ không thể không chút kiêng dè cùng ném đĩa với đám người Vũ Khánh Cương.

"Thư ký Trần nói đúng!"

"Đúng vậy, Tư Văn cũng là người Lan châu mình, dựa vào cái gì để người ngoài bắt nạt đến cửa nhà chứ? Chúng ta không giúp người mình, chẳng lẽ còn giúp người ngoài hay sao?"

"Cương tử nói cảm ơn chính là khách khí rồi!"

Đừng thấy mấy người này đều là người làm ăn buôn bán, nhưng trong lòng đều rõ ràng, ngày hôm nay bọn họ có thể tới đây cũng không phải là không có chỗ dựa, nhân cơ hội rút ngắn quan hệ với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, ngày sau mọi người qua lại càng có thể liên thủ hợp tác.

"Đừng nói gì nữa, đều uống rượu đi!" Vũ Khánh Cương hào khí ngửa cổ một cái, một ly rượu đế liền vào bụng.

Hứa Tư Văn cười cũng uống theo, tuy rằng không biết uống rượu, chỉ có điều rượu lần này đáng giá nhất định phải uống!

"Đến, em gái, em xem em trẻ tuổi hơn tôi, hôm nay hai chúng ta lần đầu gặp mặt, nhưng tôi cảm thấy đặc biệt hợp ý, hai ta uống một ly!"

"Ai! Hôm nay tôi cũng sảng khoái một lần, đã sớm nghe nói bên chỗ Tư Văn có người kiếm chuyện, chỉ là nhóc con này sợ người trong nhà lo lắng, xưa nay đều chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, tính tình mẹ chồng tôi cũng hiền lành, cũng chỉ có tôi lợi hại hơn chút, không thì người nhà cũng đều bị bắt nạt chết rồi!" Hôm nay Trình Mỹ Lệ phun một trận lửa, trong lòng sảng khoái khỏi nói.

"Chị dâu!" Hứa Tư Văn bị nói rất ngượng ngùng.

"Em đó, còn không vui hả? Nếu không phải chị đến gặp được, có phải hai đứa còn muốn gạt trong nhà không? Vừa hỏi thế nào? Chỉ biết nói rất tốt thôi!" Trình Mỹ Lệ là thật lòng thương Hứa Tư Văn, tiện thể thêm vào Vũ Khánh Cương.

Cuộc sống hôn nhân của cô hạnh phúc mỹ mãn, liền đặc biệt quý trọng, coi thường nhất là loại người phá hoại tình cảm nhà người ta, còn một bộ kiên định vì tình yêu, nhìn thấy liền muốn cong tay lên cào!

"Nữ nhân phải lợi hại chút, Tư Văn không bỏ da mặt xuống được, một người đọc sách nghiên cứu biên soạn trình tự máy tính như cậu ấy, có thể khóc lóc om sòm chơi xấu như chúng ta sao? Lúc này phải do chúng ta ra mặt cho cậu ấy." Lâm Kỳ Nhã nói.

"Chị cậu nói quá đúng rồi!" Lâm Kỳ Nhã hoàn toàn ủng hộ lời nói của Trình Mỹ Lệ.

Lâm Kỳ Nhã ngồi kế bên Trình Mỹ Lệ, tuy rằng thân phận của cô đúng quy cách, tuy nhiên không quá thuận tiện giao thiệp với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Từ khi xảy ra chuyện Triệu Thục Đình, đối với tất cả nữ nhân Vũ Khánh Cương đều bảo trì khoảng cách cảnh giới, không quan tâm là có ý hay là vô tình, dù sao thì cũng khiến một vài nữ thương nhân nhìn mà phát khiếp với Đông Bắc Hổ.

Có điều hôm nay Lâm Kỳ Nhã lại phát hiện một đường tắt, cô cũng không thích luôn giao thiệp với nam nhân, nếu gần thì dễ dàng gây chuyện thị phi, nếu xa thì lộ ra quan hệ không tốt.

Nếu như đổi thành người khác, Lâm Kỳ Nhã cũng thích đi xã giao với mấy phu nhân, tình nguyện buôn bán với mấy thương nhân lớn tuổi, không nhiều thị phi như vậy, còn Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn trẻ tuổi, lại là hai nam nhân sống cùng nhau nữa!

Cô cảm thấy nếu cô đi tìm Hứa Tư Văn, đừng nói chuyện hợp tác với Đông Bắc Hổ khẳng định bị ngâm nước nóng, không chừng ông chủ Vũ còn lén lút chọc gậy cô!

Có điều Trình Mỹ Lệ xuất hiện, Lâm Kỳ Nhã thích cách làm người của Trình Mỹ Lệ, đồng thời cũng khiến cho Lâm Kỳ Nhã tìm được một biện pháp, không thể "xã giao phu nhân" với ông chủ Vũ, tìm Trình Mỹ Lệ không phải cũng giống vậy sao?

Hai người phụ nữ vốn dĩ hợp ý, được Lâm Kỳ Nhã không dấu vết kết hợp một chút, rất nhanh liền kết thành bạn bè thân mật, nói nói mấy câu, Lâm Kỳ Nhã cũng tự cho mình là người nhà mẹ đẻ Hứa Tư Văn luôn rồi!

Không nói hai nữ nhân như quen đã lâu này, liền nói Vũ Khánh Cương, lúc này thật đúng là hoạn nạn thấy chân tình, mấy người có thể tới đây, mới là bạn bè thật sự đáng để kết giao, ngày sau cùng hợp tác buôn bán kiếm tiền cũng có thể yên tâm.

Về phần những người không tới hoặc là từ chối, cũng sẽ không cần phản ứng tới nữa.

"Còn thật sự không nhìn ra, Hứa tiên sinh còn rất lợi hại, một nồi canh cá kia giội qua, tuyệt đối đủ để đối phương thưởng thức cho đã một phen!" Một ông chủ cũng là dùng kiến trúc lập nghiệp, lúc ăn phải một quả ớt, bất thình lình nghĩ tới hành động vĩ đại của Hứa Tư Văn, sau khi nhắc tới, chính hắn cũng không nhịn được mà cười ha ha vỗ bàn.

Mọi người hồi tưởng lại tình cảnh đó, đều không nhịn được cười, cảm thấy càng ngày càng vui vẻ.

"Lúc ấy tôi thực sự là tức giận, quá bắt nạt người ta." Hứa Tư Văn hồi tưởng lại còn có chút không dám tin tưởng, mình mà lại có thể làm ra chuyện như vậy.

"Tôi cũng là tức đến bối rối, tôi nhớ hình như là tôi đập trúng phó giám đốc cục thuế đất đi? Cái người họ Trương ấy!" Có vẻ như trước đây còn nghĩ tới việc cùng uống rượu nhỉ?

"Tôi thì lại đập trúng cái cô nhỏ quyết chí thề không thay đổi với Cương tử lão đệ!" Còn có người không thấy hổ thẹn mà ngược lại cho là quang vinh, cảm thấy mình rất phong cách.

"Còn tôi đập phải...!"

Một nhóm người giống như mừng công sau trận chiến, nhớ lại xem lúc trước mình đánh trúng ai, bên phía Lan châu cũng có thân thích của Trương gia, thế nhưng chức quan không cao, cũng có hai người là buôn bán, danh vọng cũng không phải rất lớn, có người biết, có người lại dứt khoát chưa từng gặp.

Nhưng bất kể là trước đây có quan hệ gì, từ nay về sau, tám phần là cũng không còn quan hệ, hoặc phải nói là, đều lả quan hệ thù địch!

Đợi bọn họ tản đi, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều có chút đỏ mặt.

Dẫn theo mấy ông lớn đó đập phá và vân vân, đời này hẳn là chỉ mỗi lần này thôi!

"Hai đứa nhanh chóng trở về nghỉ ngơi một chút, Cương tử mới xuất viện, chị tự mình ngồi xe trở về là được." Trình Mỹ Lệ cũng uống rượu, nhưng cô cũng không có say, còn phải về nhà khoe khoang một phen với ba mẹ chồng và ông chồng, cô chính là xả giận cho Tư Văn đó.

"Chị hai, ở một đêm đi? Ngày mai em với Cương tử đi dạo phố với chị!" Hứa Tư Văn có chút luyến tiếc để Trình Mỹ Lệ đi.

Chính là đột nhiên không nỡ, có thể là ngày hôm nay có người bắt nạt mình, bộ dạng uy vũ của chị dâu làm cho y tựa như lại thấy người chị dâu năm đó mới vào cửa, cũng là len lén lôi kéo anh trai che chở cho mình, còn cầm tiền trong đồ cưới nhét vào túi y.

"Đúng đúng! Thích cái gì mua cái đó!" Vũ Khánh Cương nói với Trình Mỹ Lệ.

Trước đây từng nghe Hứa Tư Văn nói Trình Mỹ Lệ mạnh mẽ ra sao thế nào, có điều Vũ Khánh Cương cảm thấy nữ tử phía nam có mạnh mẽ hơn nữa, vậy cũng là mềm mại yểu điệu, không cách nào so được với nữ tử bưu hãn phương bắc.

Hôm nay xem như là mở rộng tầm mắt. Nguồn:

Vợ còn thật sự không lừa người!

Chị dâu Hứa gia thoạt nhìn là cô con gái rượu Giang Nam, hung hăng lên cũng là người phụ nữ chanh chua lợi hại!

"Không có thời gian đâu, trong nhà còn có chuyện bận rộn, hai đứa cũng không yên tĩnh, chờ hết bận phen này lại nói, có đi dạo phố cũng không dạo với hai đứa, cái gì cũng không hiểu, cũng không thể cùng tham khảo một chút, vẫn là thôi đi!" Trình Mỹ Lệ hạ quyết tâm phải đi về.

Nói gió chính là mưa, nói đi liền nhất định phải đi.

"Vậy chị đừng lái xe, uống rượu em không yên lòng, Cương tử, anh đi tìm tài xế riêng đưa chị hai về." Hứa Tư Văn không yên lòng Trình Mỹ Lệ tự mình lái xe về Hứa gia tập, tuy rằng không có say nhưng chung quy vẫn là uống rượu.

"Được, chị cũng hưởng thụ đãi ngộ của quan lại một phen!" Trình Mỹ Lệ biết Hứa Tư Văn lo lắng cái gì, dứt khoát nghe an bài của Hứa Tư Văn.

Vũ Khánh Cương tìm một bà cô biết lái xe ở nhà ăn, không tìm nam, hắn sợ anh hai Hứa gia ghen, tìm một bà cô đưa Trình Mỹ Lệ về.

"Em cũng trở về đi!" Tiễn Trình Mỹ Lệ đi rồi, Vũ Khánh Cương liền kéo Hứa Tư Văn, cũng bảo công ty tìm một người lái xe, đưa bọn họ về biệt thự.

Dọc theo đường đi hai người đều không lên tiếng, chờ đến nhà chỉ còn lại hai chồng chồng, mới anh nhìn nhìn em, em nhìn nhìn anh, đồng thời bạo phát một trận cười to!

Nước mắt cũng cười ra!

"Quá hả giận!"

"Nghẹn đám lửa kia lâu như vậy giờ cũng phát ra rồi!"

Bất luận là Hứa Tư Văn hay là Vũ Khánh Cương, kỳ thực đều có tính tình của mình, chỉ có điều thế gian này rất ít người có thể tùy tâm sở dục, không phải bạn muốn tức giận phát hỏa là có thể tức giận phát hỏa, có một số việc, có thể cho qua liền qua, ai còn thật sự tích cực mỗi một chuyện đều hò hét chứ?

Nhưng có một số việc, thì thật sự phải mũi nhọn đấu với đao sắc!

Thủ vững điểm mấu chốt, không lùi một phân.

Hai người đang cười đùa, điện thoại của Trương Lam Hà gọi tới, thuận tiện bên phía bảo an cũng điện thoại tới.

"Người kia đến, cũng không biết có bệnh gì, không tìm Trương Vân Thiên, trực tiếp đến công ty, anh không có ở đó, em cũng không có ở đó, ông ta lại trực tiếp muốn tìm Vũ Khánh Cương, nghe nói Cương tử cũng không ở công ty. Cũng không biết từ chỗ nào nghe được tin tức, tìm tới biệt thự của hai người, em nói với Cương tử một tiếng, đừng phản ứng với ông ta!"

"Người kia?" Hứa Tư Văn đầu tiên là không hiểu, Trương Lam Hà bên kia cũng không lên tiếng.

Nửa ngày Hứa Tư Văn cũng không đợi được Trương Lam Hà nói chuyện, không khỏi bồn chồn: "Ai đến vậy?"

"Em nói xem ai." Trương Lam Hà nói xong cũng cúp điện thoại.

Hứa Tư Văn nghe âm thanh trong điện thoại di động, có chút không rõ có ý gì!

Vẫn là sau đó Trương Lam Hà gửi tin nhắn tới giải nghi hoặc cho y, trong tin nhắn ngắn gọn chỉ có ba chữ: Trương Hải Thiên.

Đây không phải là tên của ba Trương Lam Hà sao?

Ặc!

Hứa Tư Văn hiểu rõ.

Đồng thời, Vũ Khánh Cương cũng nhận được tin tức của nhóm bảo an: "Một vị nam sĩ trung niên, tự xưng là ba của Trương Lam Hà tiên sinh, muốn gặp ông chủ."

Hai chồng chồng liếc nhau một cái, ở trong khách sạn Lan châu bọn họ không nhìn thấy ông ta, sao lúc này đã tìm tới cửa rồi?

"Để ông ta vào đi!" Bên này Hứa Tư Văn mới vừa biết được tin tức, bên kia Vũ Khánh Cương đã cho Trương Hải Thiên tiên sinh vào.

"Anh nói xem làm sao bây giờ?"

"Sao? Mặc kệ thôi!"

Hết chương 180

181. Chương 181: 181. Không Trị Ông Ta Thì Cũng Có Lỗi Với Chính Mình!

Kỳ thực Trương Hải Thiên không muốn đến, bất đắc dĩ cái vị trong nhà lấy cái chết bức ép, khóc lóc kể ra năm đó bọn họ gian nan khốn khổ, còn hỏi ông ta có phải cũng muốn để con gái họ trải qua những chuyện đó, tới cuối cùng mới có thể có được tình yêu đích thực không?

Không phải ông ta không biết Hứa Tư Văn là gay, vì có quan hệ với Trương Lam Hà, nên ông ta biết sớm hơn cả ai khác, nhưng anh cả lên tiếng, bảo con gái tiếp cận Hứa Tư Văn, ông ta cũng chỉ có thể buông xuôi bỏ mặc, vốn nghĩ là gay, không có hứng thú với con gái, cũng dễ bàn giao với bên anh cả.

Nhưng không ngờ là con trai con gái lại cùng đi!

Từ khi Trương Lam Kiệt và Trương Lam Tương ra cửa, ông ta liền lo lắng đề phòng, chỉ lo Hứa Tư Văn không coi trọng Trương Lam Tương ngược lại có ý định với Trương Lam Kiệt, đó mới thật là làm cho ông ta tan nát cõi lòng.

Về phần Vũ Khánh Cương, ông ta hoàn toàn không cân nhắc qua!

Trương Hải Thiên có thể miễn cưỡng đồng ý Hứa Tư Văn, là xem ở xuất thân và thành tựu của Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương một người xuất thân chân đất, chỉ một điều này thôi, liền không qua được cửa của Trương Hải Thiên!

Con gái cũng giống chân ái của ông ta (chân ái ở đây ý nói vợ Trương Hải Thiên hiện giờ, mẹ của Trương Lam Tương), hoạt bát đáng yêu, một tấm lòng son, ở trước mặt người ngoài là một tiểu thục nữ đoan trang ưu nhã, bên trong thì lại thích ăn diện, bây giờ từ đầu đến chân ông ta mặc trên người đều là vợ một mình ôm lấy mọi việc, lần nào không khiến cho người khác tán thưởng có phẩm vị chứ?

Chân ái mỗi lần đều là xuất ngoại mua quần áo cho ông ta, tất cả tây trang đều là đến từ nước Ý, đồng hồ đeo tay là Thụy Sĩ gia công chế tác, ngay cả đôi tất cũng là vải bông dệt thành, so với vợ cũ trước kia, chỉ biết mua cho ông ta mấy thứ lung ta lung tung, mặc ra ngoài người ta vừa hỏi mua chỗ nào, ông ta đều không nói ra được nguyên cớ!

Xuất thân tốt giáo dưỡng cao thì lại làm sao?

Khúc gỗ không biết lạnh không biết nóng!

Nghĩ xa rồi.

Trở lại đề tài chính, con gái đưa tin đến, nhất kiến chung tình với Vũ Khánh Cương, cũng kiên trì giống như mẹ của nó năm đó, khiến Trương Hải Thiên vừa vui mừng vừa tức giận.

Vũ Khánh Cương là cái thá gì? Xứng với con gái ông ta sao?

Nhưng con trai cũng nói, Hứa Tư Văn không phải người thích hợp, ông ta cũng cho là như vậy, tài liệu cặn kẽ của Vũ Khánh Cương ông ta không có quyền kiểm tra, có điều một ít tin tức ngoài lề thì ngược lại nghe được không ít, nghe đâu trước đây đều là thích con gái, sau đó không biết Hứa Tư Văn dùng thủ đoạn gì, hàng phục Vũ Khánh Cương.

Con gái và con trai đều nói Hứa Tư Văn là tiểu tình nhân của Vũ Khánh Cương, không thì sao Hứa Tư Văn có thể lật người? Trang Sĩ Nhân có thể thua sao? Tập đoàn Ngải thị cũng bị Vũ Khánh Cương kéo đổ.

Nghĩ đến đây, Trương Hải Thiên càng tức giận!

Nếu không phải ở cùng với Hứa Tư Văn, Trương Lam Hà cũng không thể đi đường rẽ!

Cố tình Trương Lam Hà bây giờ được một đại nhân vật bảo vệ kín kẽ không một lỗ hổng, dù ông ta có muốn liên lạc, hiện tại cũng không liên lạc được.

Chỉ nghe nói đại nhân vật kia có quan hệ khác thường với Thân vương điện hạ, vốn dĩ ông ta muốn con gái quen biết Thân vương điện hạ, nhưng Trương Lam Hà không phối hợp, lại thêm chân ái cũng nói, xuất thân của con gái bọn họ là một thương tổn khó lành, vương phi và vân vân, vẫn là đừng mơ tưởng xa vời.

Ai!

Đều là lỗi của mình, con gái tốt đẹp lại lướt qua vị trí vương phi…

Nếu con gái yêu thích Vũ Khánh Cương, vậy gả cho Vũ Khánh Cương đi, tốt xấu cũng còn có gia tài, ngày sau xem trên mặt mũi con gái, ông ta cũng chăm sóc con rể một chút, con rể có tiền, cũng phải ủng hộ Trương gia bọn họ một chút, tiền tài và chính trị xưa nay đều là móc nối liền nhau.

Hơn nữa có tiền thì lại làm sao? Còn không tốt bằng có quyền, trong tay có quyền, mới có thể kiếm chế được tiền.

Đây là lời lẽ thật chí lý.

Trương Hải Thiên suy nghĩ một đường, kế hoạch một đường, nhưng trên đường đến biệt thự, ông ta bị kiểm tra bốn lần!

Chờ tiến vào phạm vi biệt thự, thường thường có thể nhìn thấy đội ngũ an ninh cầm súng thật đạn thật tuần tra qua lại, chỗ làm việc của ông ta cũng không nghiêm ngặt như thế!

Lẽ nào càng có tiền thì thật sự càng sợ chết sao?

Vậy con gái mình còn tông xe Vũ Khánh Cương, cũng không biết trong lòng Vũ Khánh Cương nghĩ con gái mình thế nào.

Lại nghĩ một chút, khó trách con gái liên tiếp thổ lộ đều bị cự tuyệt, nhất định là Vũ Khánh Cương sợ rồi nhỉ? Con gái cũng thật là, sao lại lỗ mãng như vậy chứ!

Lúc tới cửa, Trương Hải Thiên sửa sang dung nhan lại một chút, ấn vang chuông cửa.

Cửa lớn mở ra, con ngươi Trương Hải Thiên trong nháy mắt trừng lớn!

"Ông tìm ai hả?" Vũ Khánh Cương vừa mở cửa liền thấy một thứ nhân mô cẩu dạng đứng thẳng ở chỗ cửa.

Trong nháy mắt liền nhíu mày, ấn tượng đầu tiên đã không tốt đẹp rồi, kém!

"Tôi, tôi, tôi tìm Vũ Khánh Cương tiên sinh." Trương Hải Thiên tưởng mình ảo giác, nhưng nam nhân này quả thật là Vũ Khánh Cương không thể nghi ngờ, ông ta từng nhìn hình của Vũ Khánh Cương, mặc dù là giấy chứng nhận chỉ chụp cái đầu, cái loại mà lấy ra cách biệt mười vạn tám ngàn dặm so với người thật.

"Là tôi, ông là ai hả?" Giọng điệu Vũ Khánh Cương đặc biệt không tốt, chỉ thiếu liếc mắt với Trương Hải Thiên thôi.

"Tôi là Trương Hải Thiên, ba của Trương Lam Hà." Trương Hải Thiên hít sâu một hơi, mở miệng giới thiệu thân phận mình.

Tuy rằng hai bên kỳ thực đều biết đối phương là ai, nhưng Vũ Khánh Cương cứ không muốn để cho Trương Hải Thiên dễ chịu, nghĩ có thể cho vào cửa muộn một chút thì liền cho vào muộn một chút.

"Vào đi." Vũ Khánh Cương mở cửa thả người vào, mình thì không quay đầu lại dẫn đường.

Biệt thự trang hoàng tuy rằng nhìn đơn giản, nhưng lại có giá trị không nhỏ, Vũ Khánh Cương rất chịu chi, cái ổ của mình thì tất nhiên phải thực dụng lại thoải mái rồi.

Nhưng mà biệt thự như vậy ở trong mắt Trương Hải Thiên lại là chẳng ra sao, có điều chờ sau khi ông ta ngồi xuống mới phát hiện, những thứ này nhìn bình thường nhưng trên thực tế, có một loại xa xỉ khiêm tốn.

Ghế sô pha là da thật, đệm ghế sô pha là băng ti ngọc chế thành, vừa ngồi lên, mát mẻ mà không lạnh, cũng không có cảm giác ngày mùa hè vừa đặt mông xuống liền dính lại như da thật.

"Ông tới có chuyện gì?" Vũ Khánh Cương bệ vệ ngồi ở trên ghế sô pha, đối với Trương Hải Thiên cũng không có sắc mặt tốt, cố tình trên người còn mặc cái tạp dề màu hồng!

Vũ Khánh Cương nửa con mắt cũng không nhìn lọt nam nhân như Trương Hải Thiên, cảm thấy một tên đàn ông ở bên ngoài hư hỏng, làm đến mức bỏ vợ bỏ con, phải đến trình độ nào mới có thể làm ra cái chuyện hư hỏng như vậy chứ?

"Vũ tiên sinh, tôi là vì chuyện của con gái tôi Trương Lam Tương." Trương Hải Thiên có chút câu nệ.

Đừng hiểu lầm.

Không phải ông ta sợ Vũ Khánh Cương, mà là lần đầu tiên ông ta đối mặt giao lưu với người như Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương mang đến cho ông ta một cảm giác rất mâu thuẫn.

"Chuyện này chúng ta gặp nhau trên tòa án!"

"Không! Vũ tiên sinh, cậu xem chung quy cậu cũng phải lập gia đình, so với tìm một người cậu yêu thì không bằng cưới một người yêu cậu, tuy rằng Lam Tương hơi xúc động, nhưng trong lòng nó có cậu nên mới vì cậu mà điên cuồng như vậy."

"Điên cuồng đến mức muốn mạng tui hả?" Rốt cuộc Vũ Khánh Cương cũng biết Trương Lam Tương não tàn là di truyền từ ai rồi.

"Nó chỉ là vô tâm thôi!" Trương Hải Thiên không tán thành nhìn về phía Vũ Khánh Cương: "Cậu thân là một nam nhân, phải có chút phong độ thân sĩ, nữ sĩ tình cờ sai lầm, cậu phải có lòng dạ bao dung mới đúng! Làm sao có thể tính toán chi li vậy? Như vậy không tốt."

Vũ Khánh Cương đặc biệt muốn đứng lên đập lão già trước mắt một trận, đập tàn nhẫn!

"Lại nói, Hứa Tư Văn có tốt nữa, thì có thể sinh con dưỡng cái cho cậu sao?"

"Tôi có con gái, còn có một đứa cháu trai chưa sinh ra nữa!"

Trương Hải Thiên nghẹn cái ực!

Ông ta có nghe nói Hứa gia cho Hứa Tư Văn một đứa con gái làm con nuôi, nhưng chưa từng nói cho Vũ Khánh Cương mà? Nhưng Vũ Khánh Cương nói như vậy, chính là ý tứ xem đứa bé kia là con gái của mình!

"Tương lai gia nghiệp to như vậy cậu còn có thể mang lên thiên đường sao?"

Dứt khoát vòng qua vấn đề này, tiếp tục đề tài tiếp theo.

"Tui không tin cái đó, chết rồi cũng phải là đến điện Diêm Vương chứ!"

Trương Hải Thiên cảm thấy mình và Vũ Khánh Cương thực sự là tiết tấu "không có một nửa câu hợp ý"!

Vào lúc này, một người đi xuống từ trên cầu thang, một thân quần áo ở nhà nhẹ nhàng, khí chất văn nhã khóe miệng mỉm cười.

Vũ Khánh Cương lập tức đứng lên, thái độ kia khỏi nói có bao nhiêu chân chó.

Hứa Tư Văn không nhìn Vũ Khánh Cương, trái lại đi tới bên cạnh Trương Hải Thiên, mặt mỉm cười đưa tay phải ra: "Trương tiên sinh, hạnh ngộ hạnh ngộ, tôi là người yêu của anh ấy, tiểu đệ họ Hứa, tên Tư Văn, tự Ngôn Ngọc."

Trương Hải Thiên vội đứng lên, đưa tay ra nắm tay Hứa Tư Văn, trong nháy mắt quẫn bách đến mức mồ hôi trên trán đổ ào ào.

Không ngờ nơi đây còn có người khác ở, hơn nữa còn là Hứa Tư Văn!

Vừa nãy ông ta còn ở sau lưng nói huyên thuyên về người ta, người ta liền lập tức xuất hiện trước mặt mình!

Cái này lúng túng khỏi nói rồi!

Ông ta chưa từng gặp Hứa Tư Văn, trước đây có nhìn lướt qua ảnh, cũng không tỉ mỉ nhìn, đặc biệt là vừa nãy Hứa Tư Văn tự giới thiệu mình.

Tự, cái thứ có chút cổ xưa này, đã rất ít ai dùng.

Đây là một loại tượng trưng, chỉ có thế gia đại tộc văn hóa gốc gác phong phú mới có thể phỏng theo nghi lễ cổ xưa lấy tên tự cho con cháu đích tôn của mình vào lúc thành niên.

Trương gia, còn chưa có mặt mũi lớn như vậy mà đi lấy tên tự cho con cái.

"Trương tiên sinh, mời ngài ngồi." Hứa Tư Văn tao nhã hào phóng ngồi xuống trước, vỗ vỗ ghế sô pha, ra hiệu khách nhân ngồi xuống.

Không biết tại sao Trương Hải Thiên đối diện Hứa Tư Văn cũng không cách nào sĩ diện nổi rồi!

Trong lòng run sợ ngồi xuống.

Hứa Tư Văn đầu không nâng mắt không nhìn mà tùy tiện khoát tay: "Đi pha trà."

"À!" Vũ Khánh Cương đáp ứng vang dội giòn giã, dùng tư thế chân chó khoa trương chạy đến nhà bếp nấu nước, bỏ lá trà.

Trong nháy mắt nụ cười của Trương Hải Thiên cứng đờ trên mặt, đã bị diễn xuất đương gia nói một không hai của Hứa Tư Văn đánh cho mờ mịt rồi!

Không phải nói Hứa Tư Văn là bị kim chủ Vũ Khánh Cương bao dưỡng sao?

Nhìn như vầy giống như là Vũ Khánh Cương bị Hứa Tư Văn bao dưỡng vậy!

Hơn nữa vừa nãy lúc tự giới thiệu, người ta lại thoải mái dùng thân phận người yêu để tự xưng!

"Hồng trà trà xanh hay là trà lài? Chỗ này còn có phổ nhị và thiết quan âm nữa." Vũ Khánh Cương nằm nhoài ở cửa phòng bếp hỏi.

"Không biết Trương tiên sinh thích uống loại nào?" Hứa Tư Văn không liếc nhìn về phía nhà bếp một cái, ngược lại trước tiên mỉm cười hỏi Trương Hải Thiên.

"Cái gì cũng được!" Trương Hải Thiên ngồi ngay ngắn trên ghế sô pha, hai tay câu nệ đặt ngang ở trên đầu gối, khép hai chân lại gót giày dựa vào nhau, sờ sờ giống hệt như một học sinh tiểu học đang bị dạy dỗ!

"Cho Trương tiên sinh một tách trà xanh, em thì trà hoa hồng Kỳ Môn." Bên trong Hứa Tư Văn cũng sắp cười thảm rồi, nhưng ở bề ngoài thì cái gì cũng không hiện ra, cố làm ra vẻ thì ai mà không biết chứ!

"Ừ!" Vũ Khánh Cương ở nhà bếp đáp ứng đặc biệt lớn tiếng.

Hứa Tư Văn ngay cả lông mi cũng không động đậy, đáng thương Trương Hải Thiên hoảng sợ chột dạ không thôi.

Hứa Tư Văn cũng chỉ là từng thấy ảnh Trương Hải Thiên, từng nghe nói chứ chưa từng thấy người thật, đồng dạng, Hứa Tư Văn cũng không có ấn tượng tốt với Trương Hải Thiên.

Bây giờ chính ông ta đưa tới cửa, không trị ông ta thì cũng có lỗi với chính mình!

"Trương tiên sinh đến nhà, là có chuyện gì?" Hứa Tư Văn biểu tình ôn hòa ngôn ngữ rõ ràng, ngay cả mỉm cười cũng là lộ ra tiêu chuẩn tám cái răng…

Hết chương 181

182. Chương 182: 182. Cương Tử, Tiễn Khách!

" Hứa tiên sinh, là như vầy…" Trương Hải Thiên bên này mới vừa xây dựng tâm lý xong, lấy hết dũng khí chuẩn bị mở miệng nói chuyện. "Trà đến!" Bên kia Vũ Khánh Cương liền bưng tách trà nhảy ra. "Tư Văn, hồng trà của em, bỏ thêm nửa viên đường đỏ." Vũ Khánh Cương cúi đầu khom lưng khúm núm, quả thực làm cho người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Lời nói của Trương Hải Thiên lăn lăn trong miệng, rồi lại bị chính ông ta nuốt xuống, ấn tượng đối với Vũ Khánh Cương, vẫn luôn giảm điểm. "Ừm." Thái độ Hứa Tư Văn nhàn nhạt, lập tức nhìn về phía Trương Hải Thiên giải thích một chút: "Dạ dày tôi không tốt, không uống được đồ lạnh, trà xanh tính hàn, hồng trà tính nhiệt, bác sĩ đông y kiến nghị tôi, uống hồng trà tương đối thích hợp." "Đây là trà xanh của ông, tui bỏ chút mật ong trong đó." Vũ Khánh Cương phục vụ Trương Hải Thiên chu đáo.

Dù gì cũng là ba đẻ của anh vợ, mặc dù là một ông cha khốn lạn. "Cảm ơn Vũ tiên sinh." Trương Hải Thiên gian nan giữ nụ cười nói cảm ơn, ông ta bị Vũ Khánh Cương làm cho nổi một thân da gà.

Tuy rằng từng nghe nói qua đại danh của Vũ Khánh Cương, thế nhưng chưa từng gặp qua người thật! Hiện tại gặp được, thực sự là: Nghe danh không bằng gặp mặt!

Ông ta có chút không rõ, đến tột cùng con gái coi trọng hắn cái gì? Nghe nói là có ân cứu mạng, nhưng ông ta cảm thấy coi như là mười cái ân cứu mạng, cũng không đến nỗi khiến con gái để mắt chứ? "Hứa tiên sinh, con gái tôi Trương Lam Tương nhất kiến chung tình với Vũ tiên sinh." Lúc Trương Hải Thiên nói lời này, có chút chột dạ hụt hơi: "Xin đừng hiểu lầm, nó không phải đứa con gái tùy tiện, chỉ là thích Vũ tiên sinh mà thôi…" Ông ta cũng biết chuyện con gái mình lái xe đụng Vũ Khánh Cương, làm đến mức sôi sùng sục lên có thể không biết sao?

Cơ mà có một chuyện ông ta còn không biết, trưa hôm nay Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn dẫn theo người đánh nhau với đám người Trương Vân Thiên, tình hình trận chiến kịch liệt!

Đáng thương Trương Hải Thiên là giấu Trương Vân Thiên tới Lan châu, hai anh em bọn họ là chân trước chân sau tới tân thành Lan châu, buổi sáng Trương Vân Thiên bãi giá khách sạn Lan Châu, mà Trương Hải Thiên thì lại đến cao ốc tìm Trương Lam Hà không tìm được, liền đi tìm Hứa Tư Văn, vẫn không tìm được!

Chờ buổi trưa Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đánh nhau xong trở về, ông ta cũng nghe ngóng được nơi ở của Vũ Khánh Cương, chỉ là không nghĩ tới Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương lại ở chung!

Hơn nữa Hứa Tư Văn còn gây áp lực rất lớn, một chút cũng không giống bị bao dưỡng, lại giống như một phần tử trí thức thư hương môn đệ.

Lại liên tưởng đến lời đồn nghe được, xem Hứa Tư Văn như vậy, nếu thực sự là đệ tử quan môn của Cao lão tiên sinh… Trương Hải Thiên sao có thể không sốt sắng được?

Vào lúc này ông ta mới ý thức được, mình tới đây đột ngột cỡ nào, lỗ mãng cỡ nào, không thích hợp cỡ nào!

Nhưng cõi đời này không có bán thuốc hối hận! "Trương tiên sinh, nhớ là Trương Lam Tương tiểu thư ở trước mặt không ít người, nói là cho dù làm tình nhân, cũng muốn đi theo Khánh Cương." Lúc Hứa Tư Văn nói lời này đặc biệt nhẹ như mây gió. "Tư Văn! Vợ ơi! Anh thề anh thật sự không có ý đó!" Còn không đợi Trương Hải Thiên nói chuyện, trước tiên Vũ Khánh Cương liền chỉ tay lên trời phun nước miếng một trận, chỉ thiếu ôm đùi Hứa Tư Văn biểu lộ trung thành.

Tư thế kia chỗ nào giống một ông chủ lớn? Cứ như là rời khỏi Hứa Tư Văn liền không sống nổi vậy, một đại nam nhân có thể làm ra bộ dạng như vậy, cũng coi như là khiến Trương Hải Thiên mở rộng tầm mắt. "Nhưng mà thiên kim Trương gia thật lòng thật dạ với anh kìa." Hứa Tư Văn tùy ý Vũ Khánh Cương ở trước mặt Trương Hải Thiên tác quái, làm Trương Hải Thiên buồn nôn, làm Trương Hải Thiên khó chịu, y ở một bên xem trò vui, thuận tiện âm dương quái khí trêu ghẹo. "A?" Trương Hải Thiên còn không biết có chuyện như thế đâu! "Trương tiên sinh, lẽ nào ông còn không biết sao?" Hứa Tư Văn kinh ngạc nhìn về phía Trương Hải Thiên: "Trưa hôm nay, ở khách sạn Lan Châu, con gái ngài Trương Lam Tương tiểu thư, ở trước mặt một đám danh nhân quan lớn, phú thương cự thương và truyền thông báo chí, nói nhất kiến chung tình tái kiến chân thành tam kiến liền muốn định chung thân với Vũ Khánh Cương, nói cho dù làm tình nhân, cũng phải ở cùng với Vũ Khánh Cương." Lúc Hứa Tư Văn nói chuyện, giọng điệu rất khinh bỉ, là người thì đều có thể nghe ra được ý khinh bỉ trong đó.

Nếu biểu hiện của Vũ Khánh Cương không tích cực quỷ dị như vậy, Trương Hải Thiên còn có thể an ủi mình một chút, nhưng Vũ Khánh Cương lại giống như một con chó cỡ bự vậy, ngoắt ngoắt đuôi vây quanh Hứa Tư Văn!

Mịa nó nếu như tiểu tình nhân đều có cái đức hạnh như Hứa Tư Văn, vậy thì mấy tiểu tình nhân mà ông ta và mấy đồng nghiệp nuôi thật sự là chỉ có thể dùng một chữ để khái quát, đó chính là: tiện! "Vũ tiên sinh, Lam Tương nó chung tình với ngài…" Kỳ thực Trương Hải Thiên đã cảm thấy Vũ Khánh Cương cũng không phải người thích hợp, ông ta không biết đến tột cùng con gái lại làm cái chuyện hồ đồ gì, nhưng Hứa Tư Văn dám nói ra như thế, tám chín phần là xác thực có việc này.

Vừa nghĩ tới Trương Lam Tương muốn làm tình nhân cho Vũ Khánh Cương, Trương Hải Thiên là người đầu tiên không đồng ý!

Lại nghĩ tới tính khí của vị chân ái trong nhà, ông ta liền bó tay toàn tập.

Trương Hải Thiên đột nhiên cảm thấy mất mặt, tuổi còn nhỏ không phải để mượn cớ, cô bé như vậy, dù đổi thành ông ta, ông ta cũng tuyệt đối sẽ không cưới vào cửa, dù là làm tình nhân, cũng không phải một lựa chọn tốt.

Huống chi, là bảo Vũ Khánh Cương cưới Trương Lam Tương làm vợ. "Ông có thể dẹp đi!" Vũ Khánh Cương vẻ mặt ghét bỏ: "Con nhỏ kia mặc quần áo không có gì khác biệt với không mặc, toàn thân lộ thịt hận không thể trần truồng tản bộ trên đường, còn đầu tóc thì làm như chó sư tử; gót giày dưới chân thì nhỏ xíu, cũng không sợ trật cổ chân; mí mắt thì giống như bị ống khói xông màu; miệng thì đầy máu giống như mới bị ăn giày vậy; tai thì giống như cái muôi vớt gần như toàn bộ đều là lỗ! Càng khỏi nói cái mùi trên người! Đón gió cách mười dặm cũng có thể nghe được! Quá xông mũi." Gương mặt nho nhã của Trương Hải Thiên, đã bị lời nói của ông chủ Vũ kích thích từ từ trở nên trắng xanh, toàn thân run rẩy ngay cả miệng lưỡi cũng phát run lên: "Vũ tiên sinh, tôi cảm thấy cậu cũng chẳng ra sao!" "À?" Vũ Khánh Cương đang balabala phun sảng khoái, bị Trương Hải Thiên cắt ngang như thế có chút không ngừng được.

Trương Hải Thiên bày ra bộ dạng cao ngạo thanh cao vô cùng cay nghiệt phản kích Vũ Khánh Cương: "Lam Tương nhà tôi thanh xuân tràn trề, mị lực vô biên, mắt thưởng thức của cậu quá quê mùa; cậu còn lớn hơn

nó gần mười tuổi, tuổi tác cũng không quá thích hợp; huống chi, cậu còn không có tu dưỡng gì, uống trà xanh bỏ mật ong hả? Xì!" Con nhà mình luôn luôn tốt, đồng dạng, Vũ Khánh Cương đem Trương Lam Tương vùi đến tận trong bùn đất, mà Trương Hải Thiên bị chọc tức, miệng lưỡi bén nhọn phản kích Vũ Khánh Cương, muốn lựa xương trong trứng ai mà không biết chứ?

Ông ta còn cảm thấy Vũ Khánh Cương không xứng với Trương Lam Tương kìa!

"Cương tử nhà tôi rất tốt, có xe có nhà có sự nghiệp, có người yêu có con trẻ có tiền gửi, dù sao cũng hơn một ít người cặn bã vứt bỏ con trai ruột của vợ, lấy tình nhân về nhà, để con riêng đăng đường nhập thất!" Hứa Tư Văn không thích nhất chính là người khác xem thường Vũ Khánh Cương, đó là vảy ngược của y.

Trương Hải Thiên cũng giống như Trương Lam Tương Trương Lam Kiệt, đời này không thích nghe nhất chính là chuyện năm đó, ông ta không cho là mình sai, nhưng trên thực tế, tất cả mọi người đều cho rằng không phải ông ta đúng, cho nên chính ông ta cũng hoài nghi có phải là mình sai rồi không.

Nhưng sai lầm đã đúc thành, dù đến chết, ông ta cũng phải kiên trì là mình đúng, cho nên bình thường cũng không để người ta nhắc tới đề tài này, thế nhưng Hứa Tư Văn lại không quan tâm!

Nên nói cái gì liền nói cái đó, Trương Hải Thiên không thích nghe, ông ta hoàn toàn có thể không tới đây, đã tới thì phải có chuẩn bị tâm lý.

Trương Hải Thiên muốn phản bác, nhưng Hứa Tư Văn không cho ông ta cơ hội phản bác, miệng mở ra liền bùm bùm trêu chọc: "Thanh xuân không có nghĩa là có thể tùy ý làm bậy; tràn trề cũng không phải cái cớ để khoe khoang phong tao; mị lực vô biên không phải mánh lới để tự cam thấp hèn; ăn mặc càng ít không phải chân lý của khêu gợi; kiểu tóc khoa trương không phải là thời thượng; độ cao và độ nhỏ của gót giày không phải dùng để cân nhắc thưởng thức và giáo dưỡng; trang điểm, bình thường vừa phải là tốt rồi, quá, mức, không, tốt, đâu, nha!" Hứa Tư Văn mắng người không mang theo chữ thô tục, không chỉ mặt gọi tên mà đã tổn hại Trương Lam Tương còn tàn nhẫn hơn so với Vũ Khánh Cương, chỉ thiếu chút nữa là nói Trương Lam Tương là gái lầu xanh không biết xấu hổ.

Đặc biệt là cái chữ "nha" cảm thán cuối cùng, thực sự là biến đổi bất ngờ vòng quanh xà nhà ba ngày cũng dư âm không dứt.

Dù da mặt Trương Hải Thiên dày hơn nữa, cũng không chịu nổi bị người ta tổn hại như thế! "Hứa tiên sinh, chuyện của Vũ tiên sinh, tôi nghĩ không cần một người ngoài như cậu tham dự đi?" Trương Hải Thiên thẹn quá thành giận. "Người ngoài?" Hứa Tư Văn khẽ cười một tiếng, không chờ Vũ Khánh Cương xù lông, trước tiên y bưng tách trà lên nhưng không có uống, mà là há mồm tiễn khách: "Cương tử, tiễn khách!" Ý đây là bưng trà tiễn khách đó!

Trương Hải Thiên vẫn là lần đầu tiên bị người ta đuổi ra khỏi cửa!

Gần như là xanh mặt đứng lên cáo từ rời đi.

Hứa Tư Văn ngồi ở trên ghế sa lon không động đậy, nhàn nhã tự đắc uống hồng trà pha đường đỏ nóng hổi, một chút ý tứ giữ lại cũng không có.

Vũ Khánh Cương đeo tạp dề hồng nhạt viền ren, một đường tâm cao khí ngạo đưa Trương Hải Thiên đến cửa, còn mặt dày quơ khăn lau trong tay nói lời từ biệt với Trương Hải Thiên: "Cái đó, sau này chúng ta cầu về cầu đường về đường, tốt nhất vĩnh viễn không gặp gỡ! Gặp mặt liền đối nghịch! Cũng không biết đây là cái bịnh gì nữa!" "Mày yên tâm, Trương gia, cũng là như vậy!" Trương Hải Thiên cũng phải tức đến thổ huyết, lời Vũ Khánh Cương quả thực là đổ dầu vào lửa.

Ông ta cảm thấy lần này ông ta tới chính là cái sai lầm! "Sao? Không phục hả?" Vũ Khánh Cương vốn đang diễn đến tràn đầy phấn khởi, nhưng Trương Hải Thiên nói chuyện hung tợn âm trầm, liền khiến hắn mất hứng, cũng mất hứng thú mà diễn, thả lớn cổ họng khôi phục âm thanh vốn có, như hổ gầm núi rừng kinh sợ bách thú: "Có mời thì đến, còn không mời, vậy thì đi chết đi!" "Mày!" Giọng điệu của Vũ Khánh Cương khiến Trương Hải Thiên hoảng sợ, đó là một loại chấp nhất tuyệt đối, ánh mắt hắn nhìn ông ta giống như vua bách thú sắp cắn xé con mồi. "Hừ!" Vũ Khánh Cương ngửa đầu một cái, kéo cửa liền vang "ầm" một tiếng thật lớn, đóng lại, cửa cách chóp mũi Trương Hải Thiên cũng chỉ có khoảng cách không tới ba xentimet.

Hứa Tư Văn nghe được tiếng đóng cửa liền nhảy lên chạy ra bên ngoài, Vũ Khánh Cương mở rộng tay đón y, y lập tức vọt vào trong ngực Vũ Khánh Cương, dùng nắm tay nhỏ đấm lên chỗ nhiều thịt ở sau lưng Vũ Khánh Cương, chính y thì lại ngửa mặt lên trời ha ha cuồng tiếu. "Anh thật tài tình!" Hứa Tư Văn cười đến chảy nước mắt.

Nghĩ đến Trương Hải Thiên bị doạ sửng sốt, lời thực dụng gì cũng không thể nói ra, ngược lại là bị hai người bọn họ làm chợt kinh chợt hoảng trị đến mơ hồ, đến một lần còn muốn đến lần thứ hai hả?

Nằm mơ!

Hai người bọn họ gặp ông ta một lần là xem mặt mũi Trương Lam Hà, chỉ một lần này thôi lần sau không được viện cớ này nữa đâu!

Hết chương 182

183. Chương 183: 183. Việc Lớn Không Tốt Rồi!

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương vui mừng xong, liền nhanh chóng gọi điện thoại gấp cho Trương Lam Hà, gọi điện thoại còn không đã nghiền, trực tiếp gọi video, hươ tay múa chân khoe khoang với Trương Lam Hà rằng mình giúp hắn ta trút giận, trị Trương Hải Thiên một phen.

Cũng không biết có phải là Trương Lam Hà thật sự lòng dạ rộng lớn không hay là ngốc vô biên, lại không hề nổi giận, còn cười ngây ngô với Hứa Tư Văn.

Ngược lại là Vũ Khánh Cương, lén vợ liên lạc với Bách Lý Hãn Mạc, hai người cũng gọi video, chỉ có điều khác với video bên phía Hứa Tư Văn và Trương Lam Hà vô cùng náo nhiệt, hai người bọn họ gọi video quạnh quẽ hơn nhiều, Vũ Khánh Cương ngược lại muốn thân thiện với Bách Lý Hãn Mạc một phen, mấu chốt là cái con người Bách Lý Hãn Mạc này không nóng lên nổi!

Hứa Tư Văn không biết hành động của Vũ Khánh Cương, thế nhưng y và Trương Lam Hà nói đến khí thế ngất trời, kỳ thực y chỉ là muốn khiến trong lòng Trương Lam Hà dễ chịu hơn chút, dù sao thì, Trương Hải Thiên chỉ là một tên khốn vong ân phụ nghĩa thôi!

"Được được, em cũng đừng đùa anh nữa, còn đùa nữa thì cười đến đau bụng mất!" Trương Lam Hà ở đầu kia video lăn lộn.

"Vậy thì không nhiều lời với anh nữa." Hứa Tư Văn nhìn hắn cười vô tâm vô phế như trước kia, y liền an tâm.

"Em yên tâm đi, anh không sao!" Trước khi kết thúc video, Trương Lam Hà hiếm thấy mà đường hoàng ra dáng nói một câu yên tâm Hứa Tư Văn.

Sau khi video kết thúc, Hứa Tư Văn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc y và Vũ Khánh Cương vừa nghe Trương Hải Thiên tới, cũng đã dự cảm được Trương Hải Thiên "lai giả bất thiện" (người đến không có ý tốt).

Tuy rằng nghe nói Trương Hải Thiên là hạng người vô năng, nhưng nếu nói chỗ nào tương đối có năng lực, năng lực của Trương Hải Thiên là một chữ "tình", ngay cả tiền đồ của mình cũng làm hỏng, còn có chuyện gì ông ta không làm được?

Đây chính là con gái ruột của chân ái ông ta đó!

Vì vậy Hứa Tư Văn dứt khoát hoặc là không làm, lấy ra tư thế "bà lớn danh chính ngôn thuận", hung hăng trị Trương Hải Thiên một phen.

Trị Trương Hải Thiên không thể tiếp tục tới nơi này nữa.

Lúc Vũ Khánh Cương vào, thấy Hứa Tư Văn vẻ mặt thoải mái, liền biết bên phía Trương Lam Hà khẳng định không thành vấn đề!

Kỳ thực hắn cũng rất buồn bực, nếu đổi thành người khác hắn cũng có thể một cước đạp ra ngoài không nói hai lời, nhưng Trương Hải Thiên dù sao cũng là ba ruột của Trương Lam Hà, Vũ Khánh Cương phải kìm nén cơn giận này mà gặp mặt một lần.

Có điều may mà vợ thật lợi hại, chị dâu Hứa gia cũng là nữ trung hào kiệt, buổi sáng thu thập Trương Vân Thiên, buổi chiều liền trị Trương Hải Thiên, Vũ Khánh Cương suy nghĩ, có phải là bát tự của bọn họ đối nghịch với Trương gia, không thích hợp gặp nhau hay không?

Trương Hải Thiên là sau khi liên lạc với Trương Lam Kiệt, mới biết Trương Vân Thiên bị Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn dẫn người đi xử lý.

Nghe đâu trực tiếp vào phòng cấp cứu bệnh viện, phát bệnh tim luôn!

Trương Lam Phong bị bỏng mức độ nhẹ, xoa chút thuốc cao là được, ngay cả phòng bệnh cũng không cần ở, đám Trương Lam Kiệt cũng ít nhiều đều có chút không khỏe, bị nước ớt bắn vào trong mắt, bị canh nóng đồ ăn nóng làm bỏng, còn có người bị mảnh vỡ đập ra bắn tung toé làm rách da, tuy rằng thương thế không nặng nhưng đủ khiến người ta khó chịu.

Trương Lam Tương trực tiếp bị người ta nhận ra, nhốt vào!

Nguyên nhân tự nhiên là sẵn có, tuy rằng cô ta không muốn tiếp tục bị giam giữ, thế nhưng thân phận của Trương Lam Tương bây giờ thật sự không thích hợp đi lung tung ở bên ngoài.

Bên này Trương Hải Thiên sứt đầu mẻ trán, chân ái ở kinh sư một ngày ba bữa gọi điện thoại cho ông ta, quan tâm chuyện đại sự cả đời của con gái.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn cũng đang tìm cách, chờ ngày tòa án mở phiên toà.

Còn có hai ngày liền tới lúc mở phiên toà, các truyền thông lớn dồn dập tuôn ra một tin tức, hoàng đế bệ hạ quyết định gây dựng lại nội các, ứng cử viên đợi định ra; đồng thời, thượng, trung, hạ nghị viện cũng một lần nữa tuyển cử nghị viên, quy tắc đề cử dựa trên cơ sở vốn có, còn tăng thêm quyền bầu phiếu dân chủ.

Còn liệt vào điều kiện tham khảo hàng đầu nữa!

Nói cách khác, không còn giống trước đây mọi người anh chọn tôi tôi chọn anh, chỉ do nhóm nghị viên đại thần với quan lớn một phương cùng đề cử ra nghị viên, mà là muốn quân, quan, dân cùng chọn!

"Chuyện này rất thú vị, dân chúng bình thường như anh cũng có thể đề cử chọn quan!" Lần đầu tiên Vũ Khánh Cương gặp loại chuyện toàn dân hành động này, đặc biệt tràn đầy phấn khởi, lôi kéo vợ Hứa Tư Văn, liên tiếp khoe khoang.

"Sao có thể là một mình anh chọn, ý là muốn toàn dân, có người một tay che trời hiện tại nhất định đã hoảng loạn đi!" Hứa Tư Văn nhìn xa hơn Vũ Khánh Cương: "Trương gia không phải rất biết chơi đùa sao? Hiện tại để cho bọn họ gây sức ép, bọn họ cũng không có cái sức đó!" "Ý em nói là?" Vũ Khánh Cương vừa được Hứa Tư Văn thức tỉnhnhư thế, cũng ngẫm nghĩ lại, Trương gia không phải ỷ vào việc mình là nghị viên gì gì đó, nói là quyền lực không bao nhiêu nhưng lại có thủ đoạn tốt, cho nên mới có thể ồn ào náo động nghênh ngang mà đi, nếu như không còn lớp da quan lại kia…

Hứa Tư Văn nói không sai!

Tin tức của Trương gia sớm hơn so với các truyền thông đến bốn tiếng, Trương Vân Thiên còn nằm ở trên giường truyền dịch, đã có người nói cho ông ta biết: việc lớn không tốt rồi! Vừa nghe được tin tức trực tiếp từ trong cung!

Lại vào phòng cấp cứu, cấp cứu ba tiếng mới không cưỡi hạc về tây.

Có điều sau khi tỉnh lại cũng chính là lúc bên ngoài đã ban bố tin tức, Trương Vân Thiên quyết định thật nhanh, cho dù bệnh cũng phải mang bệnh lên phi cơ, về kinh sư! "Anh cả, anh còn bệnh đó!" Trương Hải Thiên nhìn bộ dạng thê thảm của Trương Vân Thiên, cũng rất là lo lắng.

Anh cả chính là định hải thần châm trong nhà, không còn anh cả, Trương Hải Thiên vô cùng xác định mình không đỡ nổi cái hành trang Trương gia lớn như vậy. "Bệnh chứ cũng không phải chết rồi! Không trở về Trương gia chúng ta liền xong!" Trương Vân Thiên mạnh hơn nhiều cái tên Trương Hải Thiên ngu xuẩn cả ngày chỉ biết nào lãng mạn nào chân ái này, Trương gia có thể sống yên ở kinh sư ba, bốn đời, không phải là vì Trương gia có bốn nghị viên ở hạ nghị viện sao? Nếu như Trương gia mất đi ghế nghị viên, sau này Trương gia cũng sẽ không còn gì hơn người. "Anh cả, Lam Tương còn ở trong đó kìa!" Lời của Trương Vân Thiên gõ một tiếng chuông cho Trương Hải Thiên, chung quy ông ta lăn lộn trong quan trường nhiều năm, biết lời Trương Vân Thiên nói rất có thể, cho nên cũng không dám thật sự liều mạng ngăn Trương Vân Thiên dưỡng bệnh, bệnh có thể dưỡng sau, nhưng Trương gia không thể ngã.

Nhưng cũng may ông ta vẫn nhớ Trương Lam Tương còn ngồi xổm ở trong kia. "Đó là nó đáng đời!" Trương Vân Thiên hận mài sắt không thành thép trừng mắt về phía Trương Hải Thiên: "Tao đã nói không cần hai đứa con riêng kia rồi, mày lại lớn gan bằng trời, ly hôn, cưới cái sao chổi vào cửa, làm thêm hai cái tiểu tai họa, hại Trương gia ta!" "Anh cả, anh nói thế nào vậy!" Trương Hải Thiên không vui: "Đó là con trai và con gái em, Lam Tương hơi trẻ người non dạ..." "Câm miệng!" Trương Vân Thiên thực sự là tức giận gần chết: "Mày có biết hay không, con gái mày làm chuyện tốt, tình nguyện làm tình nhân cho người ta! Cùng một cái đức hạnh với bà mẹ tiểu tam của nó!" Trương Hải Thiên còn muốn nói gì đó, nhưng Trương Vân Thiên không muốn nghe, dẫn người phần phật trở về kinh sư, không quản tới Trương Lam Tương nữa.

Nhưng Trương Hải Thiên thì không thể không quản!

Nhưng mà ông ta phải quản thế nào đây?

Lúc chuyện của Trương Lam Tương sôi sùng sục lên, lại bị chuyện tuyển cử đột nhiên xuất hiện ập tới, hiện tại gần như tất cả truyền thông đều đang đưa tin về hành động vĩ đại của hoàng đế bệ hạ.

Báo chí cũng rất ra sức, tiêu đề chữ bự trên các báo đều đâm vào mắt người ta: chân chính do dân làm chủ!

Có người rất được dân tâm, Lã Vọng buông cần (ý là nhàn nhã, chỉ đợi cá cắn câu); nhưng có người thì ngồi không ăn bám, nơi nơi chốn chốn tạo quan hệ tìm người tình; lại còn có vài nghị viên, lửa đốt mông trở về kinh sư, ba nơi làm việc của hạ nghị viện trước đây, an tĩnh giống như nhà xác, mặc dù có quy định yêu cầu các nghị viên đi làm đều đặn, nhưng ai cũng không coi là chuyện to tát!

Chỉ có vài nghị viên, cẩn trọng, an ổn giữ vững bổn phận đi làm, còn lại thì bình thường ngay cả cái bóng quỷ cũng đều không thấy được, chỉ có lúc họp tất cả bọn họ mới xông ra, một cái văn án mà có thể cãi cọ chừng mấy ngày.

Lúc này tốt rồi, tất cả đều đi làm!

Không có việc gì cũng phải tìm việc làm!

Một số văn kiện bản án cũ đã nhiều năm cũng đều bị lật ra, cũng không lo đến việc tại sao những thứ này bị phủ đầy bụi, dù sao thì có chuyện làm cũng tốt hơn là không có chuyện gì làm, vào lúc này cho dù là giả vờ giả vịt, cũng phải để chính mình bận túi bụi!

Vì thế, rất nhiều người tự động tăng ca!

Bốn nghị viên Trương gia cũng là như vậy.

Có người ngay cả hành lý cũng đều mang đến, buổi tối liền ở luôn tại văn phòng!

Trương gia thật sự là không có tâm tư phản ứng tới chuyện của Trương Lam Tương, Trương Hải Thiên vốn dĩ muốn tự mình nghĩ ra trăm phương ngàn kế, nhưng cùng ngày ông ta liền phải trở về kinh sư, bởi vì chức vị của ông ta tràn ngập nguy cơ, không trở về liền trực tiếp mất chức!

Cho dù là một chức quan nhàn tản, thì bây giờ cũng có rất nhiều người nhìn chằm chằm đó có được không!

Hứa Tư Văn vốn dĩ không biết những chuyện này, vẫn là Cao Nham gọi điện thoại tới, nói với y về tin vui này.

Thế y mới biết phía trên có động tác lớn như vậy, giống hệt tin tức được đăng lên! "Kỳ thực đã sớm muốn thu thập những sâu mọt này, chỉ có điều thời cơ không tới, hiện tại thời gian vừa vặn, cũng thừa dịp gây

dựng lại gió đông ở nội các, thu hồi quyền lực lại, đổi một nhóm người bình thường, đào ra một nhóm sâu mọt!" "À à, kỳ thực thì, mấy cái đó tôi không hiểu quá rõ..." Hứa Tư Văn rất muốn nói, những chuyện này Cao Nham không cần nói y biết, hai người bọn họ, kỳ thực cũng không phải rất quen thuộc, thật sự!

Cứ nhìn ông chủ Vũ ở bên cạnh y, trên người bay ra mùi giấm chua lão Trần Sơn Tây (tên một loại giấm vùng Sơn Tây), ngược mười dặm cũng có thể nghe được mùi chua! "Ý của tôi không phải cho cậu biết rõ, mà là muốn nói cho cậu biết, bây giờ Trương gia tự thân khó bảo toàn, các cậu muốn làm sao cho hả giận thì cứ làm thế đó, đừng lo lắng gì cả, ông già nhà tôi cũng là ý này." Cao Nham ở đầu bên kia điện thoại trợn tròn mắt, hắn phí lời nhiều như thế, sao Hứa Tư Văn lại không nghe ra trọng điểm vậy? "À à, cảm ơn!" Hứa Tư Văn cũng không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết Cao Nham là có lòng tốt giúp bọn họ một tay, nói cho bọn họ biết hiện tại có thể tùy tiện xả giận.

Cao Nham ở đầu kia cũng không biết phải nói Hứa Tư Văn cái gì cho tốt! "Còn chuyện gì không?" Hứa Tư Văn đợi nửa ngày, không nghe thấy đầu kia có động tĩnh, liền hỏi Cao Nham. "Không còn, nếu cậu có thời gian, liền tới xem ông già một chút đi." Cao Nham cúp điện thoại, đối với việc ông già nhà mình chọn một đệ tử quan môn ngơ ngơ ngác ngác như thế, thật sự là không thể nào hiểu được.

Thông minh cơ trí bao nhiêu ông ấy cũng nhìn không thuận mắt, vừa ở trong quán trà bèo nước gặp nhau, ngược lại ông ấy lừa gạt để người ta kính trà cho ông ấy, thu đệ tử quan môn, cũng không biết Hứa Tư Văn có biết chuyện này hay không?

Bên này Hứa Tư Văn không giải thích được cúp điện thoại, vừa quay đầu, sợ nhảy dựng lên!

Ông chủ Vũ giống như một oán phu dùng ánh mắt làm bộ đáng thương nhìn Hứa Tư Văn, giống như lập tức sẽ bị Hứa Tư Văn từ bỏ vậy! "Làm cái gì hả!" Hứa Tư Văn tâm tư sáng suốt, vừa thấy bộ dạng kia của ông chủ Vũ, liền biết hắn nghĩ gì!

Hứa Tư Văn tức giận dùng sức xoa nắn bản mặt bự của ông chủ Vũ, vò nát cái hình dạng "ai oán sầu thương" trên gương mặt kia...

Hết chương 183

184. Chương 184: 184. Mở Phiên Toà

Tất cả mọi người bị việc tuyển cử hấp dẫn lực chú ý, bao gồm cả Vũ gia và Hứa gia.

Người bên Vũ gia sau khi nghe Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương phân biệt báo bình an xong liền triệt để yên tâm, không giống người Hứa gia đến nhìn một chút mới yên tâm, bởi vì Vũ gia cách khá xa, mà trong lòng anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa cũng đều rất rõ ràng, nếu là chuyện mà Vũ Khánh Cương có thể giải quyết, vậy hắn nhất định là bình an vô sự; nếu là chuyện mà ngay cả Vũ Khánh Cương cũng không dẹp yên được, vậy nói với bọn họ cũng vô ích, bọn họ cũng không có năng lực giúp một tay.

Điều bọn họ có thể làm được, chỉ là có thể bảo vệ một cái hậu phương an ổn cho Vũ Khánh Cương, chuẩn bị cho hắn một cảng tránh gió, một ngày kia nếu Vũ Khánh Cương có gặp rủi ro, hắn còn có cái nhà, còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

Bây giờ bên cạnh Vũ Khánh Cương có Hứa Tư Văn, thành gia lập nghiệp, Hứa Tư Văn thoạt nhìn chính là rất tốt, nhiều ít cũng có thể giúp đỡ Vũ Khánh Cương, ngược lại khiến hai người lớn Vũ gia thầm giảm không ít sức ép.

Hiện tại vừa tuyển cử vừa tổ chức nội các, tuy rằng hai người lớn Vũ gia không hiểu lắm, cơ mà không liên quan, thằng con lớn với con dâu đều ở nhà, vừa vặn đảm nhiệm bình luận viên.

Bây giờ Adela có thể ở chung với chị dâu Thúy Hoa cực kỳ tốt!

Bên ngoài náo náo nhiệt nhiệt toàn dân bỏ phiếu tham dự tổng tuyển cử, vụ án vốn dĩ bị chú ý cũng thành hoa cúc ngày hôm qua rồi, cho nên lúc mở phiên toà, ngay cả một cái truyền thông cũng không có đến!

Vốn dĩ Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn còn thật sự lo lắng thân phận bị người ta khui ra ánh sáng, dù sao thì ầm ĩ lên, cũng không phải là chuyện mà bọn họ có thể khống chế, nếu thực sự làm cho khui ra ánh sáng cũng không phải là không thể được.

Vốn dĩ không bị đem ra ánh sáng, đó là bởi vì Vũ Khánh Cương và Bách Lý Hãn Mạc đồng thời đè lên, có điều bọn họ đè lên đều là truyền thông chính quy, nhiều người chú ý, hai người bọn họ cũng không chắc chắn được là không có sơ hở nào.

Hiện tại tốt rồi, lo lắng hoàn toàn là người mù đốt đèn phí công!

Lúc mở phiên toà, luật sư bên phía bọn họ chính là Trương Triêu Dương, thằng nhóc này thoạt nhìn rất không đứng đắn, nhưng mặc vào âu phục thắt caravat, còn rất ra dáng!

Lời này là Vũ Khánh Cương nói!

"Triêu Dương là luật sư, lúc ra toà án biện hộ, đương nhiên phải nghiêm túc, anh nói người ta thế nào vậy hả!" Hứa Tư Văn buồn cười vỗ nhẹ Vũ Khánh Cương, người này thật là, chính là không nhìn được bộ dạng nghiêm túc của người khác, nhất định phải tổn hại người ta hai câu mới dễ chịu.

"Anh chỉ là cảm thấy sao người này vừa phủ thêm một lớp da, liền thay đổi hình dạng vậy? Giống như mang theo mặt nạ ấy, ừm, giả vờ đứng đắn!"

"Đi đi đi! Anh ít nói xỏ người ta hai câu đi!"

Sau khi mở phiên toà, không thể tán gẫu nữa.

Miệng Trương Triêu Dương vừa mở ra thực sự là sắc bén như dao, bọn họ chuẩn bị đầy đủ, tội trạng khởi tố từng cái từng cái nhân chứng vật chứng đầy đủ, cứng rắn nói cái hoa đào nát Trương Lam Tương thành phần tử nguy hiểm, nếu không nhốt lại, quả thực gây trở ngại cho hòa bình thế giới!

Mà luật sư bào chữa của đối phương thì sao?

Cũng chỉ là luật sư bình thường!

Không phải là luật sư chuyên dụng của Trương gia!

Trương Triêu Dương vẫn là rất chờ mong giao thủ với luật sư chuyên dụng của Trương gia, kết quả đối phương không cho hắn cơ hội, dùng luật sư mà tư pháp an bài để bào chữa, không có một chút chỗ đặc biệt nào, lời nói biện hộ cũng khô cằn một chút sức thuyết phục cũng không có.

Lại nhìn Trương Lam Tương.

Vũ Khánh Cương không chú ý tới, nhưng Hứa Tư Văn liếc mắt nhìn sang liền thiếu chút nữa không nhận ra được!

Lúc này mới mấy ngày không gặp, sao Trương Lam Tương liền từ hình tượng một em gái điên cuồng, biến thành em gái nghèo túng chán nản mặt mày xám xịt rồi?

Cơ mà Trương Lam Tương như vậy, ánh mắt nhìn về phía bọn họ, lần đầu tiên không còn loại chấp nhất não tàn kia nữa, rốt cuộc khôi phục chút bình thường, chán ghét nhìn Hứa Tư Văn, đối với Vũ Khánh Cương thì lại là xoắn xuýt.

Nếu cô ta còn dùng ánh mắt hoa si mà nhìn Vũ Khánh Cương, thì Hứa Tư Văn thật sự là không có biện pháp, cũng đã bị kiện lên tòa luôn rồi, mà còn có thể khăng khăng một mực với nguyên cáo, vậy Trương Lam Tương liền không phải là não tàn, mà là bị bệnh!

Hội chứng Stockholm!

Cũng có người gọi cái này là "hội chứng tiện nhân"...

Đến lượt bị cáo thuật lại, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều thẳng người, bộ dạng bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, hết cách rồi, đứa nhỏ não tàn Trương Lam Tương này thật sự là làm cho người ta ngoài ý muốn, lần nào cũng có thể làm mới điểm mấu chốt về não tàn của bọn họ.

"Vũ Khánh Cương đã cứu tôi trong một ngõ hẻm ở sau phố ca hát, khiến tôi miễn bị bắt nạt. Tôi cảm thấy chúng tôi rất có duyên phận, hắn chính là Romeo trong lòng tôi!" Trương Lam Tương kéo ánh mắt hâm mộ xoạt xoạt tản bộ trên người ông chủ Vũ.

"Cô có thể dẹp đi!" Vũ Khánh Cương không biết ở trên tòa án không thể xen mồm, hắn chỉ là không nghe được loại lời nói buồn nôn tưởng bở của Trương Lam Tương: "Ngày đó tui chỉ là muốn quẹo đường tắt về nhà ăn cơm sớm một chút, căn bản không ngờ sẽ đụng phải chuyện gì, nếu không phải ba người ở giữa đường lằng nhà lằng nhằng cản đường tui, tui mới không quản việc không đâu! Chết một người thì mang ra, chết hai người thì xách ra, mẹ nó nếu cả ba đều xong hết, vậy tiền mua chỗ hỏa táng còn có thể bớt được!"

Mặc kệ là đoàn phán xét hay là bồi thẩm, đối với lời nói của ông chủ Vũ đều trợn mắt há mồm!

Còn có người nhịn không được bật cười ha ha!

Tòa án vốn dĩ trang nghiêm không còn sót lại chút gì!

"Yên lặng!" Quan tòa mặt buồn rầu quát lạnh.

"Em có chỗ nào không tốt? Bàn luận tướng mạo bàn luận gia thế, điểm nào khiến anh không hài lòng?" Đây là môt cái gai trong lòng Trương Lam Tương!

Cô ta cũng đã bị Vũ Khánh Cương đả kích cho không còn tự tin rồi, trước đây người khác đều nói cô ta tốt, nhưng cái tốt này tới trước mặt Vũ Khánh Cương liền triệt để thành trang trí!

Cô ta thật sự không cam lòng!

"Cô chỗ nào cũng không tốt!" Vũ Khánh Cương bĩu môi, biểu tình vô cùng ghét bỏ: "Nói thành thật, từ trước đến bây giờ, tui cũng không biết bộ dạng cô thế nào đâu! Mặt mũi trét đầy phấn, heo mẹ cũng có thể thành Điêu Thuyền. Lại nói, từ lúc tui bắt đầu có tâm tư với Tư Văn, tui liền quyết định đời này sống với em ấy, đổi thành người nào khác đều không được! Vậy mà cô cứ luôn để tâm tới là có ý gì hả? Cô bị ma chướng đi? Yêu đến mức hận không thể giết chết tui à? Rốt cuộc là cô thích tui hay là hận tui vậy?"

"Nếu như không có Hứa Tư Văn…" Ánh mắt Trương Lam Tương phẫn hận lập tức chuyển hướng về phía Hứa Tư Văn.

?

"Mọe kiếp…!" Vũ Khánh Cương muốn vỗ bàn, bị Hứa Tư Văn dùng sức đè tay xuống, đây chính là trên tòa án, Vũ Khánh Cương lại nhiều lần lên tiếng, đó là bởi vì bị cáo Trương Lam Tương chủ động tiếp lời với hắn, hắn lên tiếng tuy rằng không thích hợp, nhưng có lý do lên tiếng, quan tòa cũng sẽ cho hắn ba phần mặt mũi.

Nhưng nếu Vũ Khánh Cương nổi nóng, vậy chính là coi rẻ tòa án, cái này liền phải nói khác.

Lại nói, Hứa Tư Văn cũng không muốn để cho Vũ Khánh Cương ra mặt đối phó với Trương Lam Tương, y không phải là người dễ bắt nạt.

"Nếu như không có sự tồn tại của tôi, cô cảm thấy cô và Vũ Khánh Cương có thể sao?"

"Đương nhiên!" Trương Lam Tương ngẩng mặt: "Trương Lam Tương tôi muốn tiền có tiền muốn diện mạo có diện mạo, gia thế cũng tốt hơn so với anh."

"Đầu tiên, nếu như không có sự tồn tại của tôi, anh ấy sẽ không tới Lan châu bên này, bởi vì gốc gác anh ấy ở Đông châu, ở Đông Bắc, chứ không phải là Lan châu cả đời không quen thuộc, anh ấy không tới đây, cũng sẽ không gặp được cô; thứ hai, dù cho hai người may mắn gặp gỡ, cô cảm thấy anh ấy sẽ để ý cô sao? Cô biết ba cô Trương Hải Thiên tới tìm Vũ Khánh Cương đi? Cô biết lúc đó anh ấy hình dung cô như thế nào không?" Hứa Tư Văn cong khóe miệng lên.

Vũ Khánh Cương hết sức ăn ý đem những từ ngữ ngày đó hình dung nói lại một lần, mọi người nghe được sắc mặt đặc biệt đặc sắc! "Đã nghe chưa? Ấn tượng mà cô cho anh ấy, chính là như vậy." Hứa Tư Văn nhìn Trương Lam Tương trợn mắt lên không thể tin được: "Hơn nữa, cô biết làm cơm sao?" "Đương nhiên biết! Spaghetti tôi làm rất thuần thục, còn có cơm cà ri, sushi cũng rất tuyệt!" Mẹ Trương Lam Tương ngược lại dạy cho cô ta không ít tay nghề bếp núc. "Anh ấy có một cái dạ dày vô cùng yêu nước, ăn cơm tây một lần

liền đau bụng! Ăn cà ri một lần liền liên tiếp đánh rắm, sushi và vân vân, ăn không đủ no. Theo lời của anh ấy mà nói, cơm ăn không no phải chôn sống!" Hứa Tư Văn nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ tiếp tục hỏi vị nhân sĩ não tàn đối diện: "Cô biết trông con nít không? Biết giặt quần áo chỉnh lý nhà cửa cho anh ấy không?" "Đó đều là việc của bảo mẫu!" Trương Lam Tương cho rằng Hứa Tư Văn xem cô ta như bảo mẫu mà đối xử, ở trong lòng cô ta, bảo mẫu giống như hạ nhân, tùy tiện sai khiến không cần khách khí. "A phi!" Vũ Khánh Cương hung hăng phun ngụm nước bọt: "Đó đều là chuyện mà hai người sống chung phải làm!" "Em có thể thuê một thậm chí là nhiều bảo mẫu, một người chuyên giặt quần áo, một người chuyên chỉnh lý nhà cửa, anh không thích ăn cơm tây, liền tìm một đầu bếp làm đồ ăn phương bắc tới không phải được rồi sao? Tại sao phải để em làm?" Trương Lam Tương ủy khuất muốn chết, cái này không giống như suy nghĩ của cô ta! "Tiền cô trả ha?" Câu hỏi của Vũ Khánh Cương gần như khiến khóe miệng tất cả mọi người giật giật. "A?" Trương Lam Tương bị hỏi ngẩn ngơ: "Đó, đó đương nhiên là anh trả! Em đã gả cho anh, anh làm sao có thể không nuôi em?" Tiền riêng và tiền tiêu vặt của cô ta cũng chẳng có bao nhiêu, mẹ cô ta xem tiền còn quan trọng hơn cả mạng, nhưng lúc giáo dục Trương Lam Tương, lại dạy Trương Lam Tương không xem tiền tài làm trọng, không thể mở miệng ngậm miệng đều là tiền tiền tiền, chờ sau khi kết hôn rồi, tự nhiên có chồng nuôi cô ta.

Điều này làm cho Trương Lam Tương không có khái niệm gì với tiền tài, chỉ có điều sau khi lớn rồi, thì ngược lại biết được chỗ tốt của tiền tài.

Nhưng mà trong tay cô ta cũng không có tiền bạc gì, hơn nữa tình huống trong nhà thế nào cô ta rất rõ ràng, bằng không bác cả cũng sẽ không muốn để cô ta đến Lan châu, sau khi Triệu gia ở Lan châu rơi đài, tài chính Trương gia liền giật gấu vá vai hơn rất nhiều. "Dù tui nuôi một con chó, cũng không cần nuôi cái đồ phụ nữ phá của như cô!" Vũ Khánh Cương thực sự là phục cô ta rồi: "Nuôi con chó còn biết trông nhà giữ cửa, nuôi cô thì rất phí tiền, cô cho rằng cô là ai hả?" "Nhưng mà em yêu anh mà!" Trương Lam Tương cảm thấy tình yêu của mình bị hơi tiền làm bẩn. "Nếu người khác đều yêu tui giống cô, có phải là tui đều phải nuôi hết không?" Vũ Khánh Cương vỗ bàn một cái: "Cô yêu tui tui phải cưới cô nuôi cô, người khác yêu tui tui cũng phải nuôi người đó đúng không? Cô yêu tui liền mẹ nó lái xe đụng tui vào chỗ chết, nếu người khác cũng giống cô, tui còn có thể sống hay không?" "Em chỉ là muốn khiến anh chú ý mà thôi! Ai bảo ngay cả cửa anh cũng không để cho em vào! Dựa vào cái gì nói là lỗi của em! Em chỉ là yêu anh mà thôi!" Bệnh cố chấp hoa si của Trương Lam Tương lại phát tác. "Chỗ chúng tôi là nơi làm việc, cơ mật thương nghiệp không biết có bao nhiêu, cô là thân phận gì? Dựa vào cái gì cho cô vào? Cô muốn khiến anh ấy chú ý, liền có thể tổn hại mạng người, ở trên đường cái lái xe đấu đá lung tung sao? Nếu không phải là xe anh ấy rắn chắc, hiện tại anh ấy chính là không chết thì cũng là người thực vật!" Trương Lam Tương hoa si điên cuồng, Hứa Tư Văn cũng nổi giận: "Đừng dùng cái cớ 'yêu' làm thước đo, bắt cóc điểm mấu chốt của người khác! Cô có quyền yêu anh ấy, anh ấy cũng có quyền từ chối cô! Cô hỏi chúng tôi dựa vào cái gì nói là cô sai hả? Vậy cô dựa vào cái gì nói yêu anh ấy thì anh ấy nhất định phải tiếp nhận?"

Hết chương 184

185. Chương 185: 185. Đánh Lại!

"Tôi là thật tâm yêu hắn! Hắn dựa vào cái gì không yêu tôi chứ!" Nếu không có đồ vật chắn, sợ là Trương Lam Tương cũng có thể lao ra bám vào cổ Vũ Khánh Cương mà dùng sức lắc, muốn Vũ Khánh Cương yêu cô ta, bằng không thì chết cũng không bỏ qua.

"Cô cho rằng cô là tiền mặt hả? Người người đều thích?" Câu nói ồm ồm của Vũ Khánh Cương quả thực rất kinh điển.

Chọc cho đoàn phán xét phía dưới cười phá lên!

"Yên lặng! Yên lặng!" Quan tòa nắm búa trong tay, gần như đập bể miếng gỗ, làm quan tòa nhiều năm như vậy, lần đầu gặp phải tình huống như thế, nét mặt già nua của quan tòa đại nhân đen đến mức có thể tích ra mực.

"Bị cáo, cô chỉ cần thuật lại là được, đừng tùy ý hỏi nguyên cáo, cô không phải luật sư bào chữa. Hai vị nguyên cáo, cũng xin bảo trì yên lặng. Nếu như hai bên không thể khắc chế, nhiễu loạn công chính tư pháp liền xử phạt!"

Vũ Khánh Cương không phục!

Có điều Hứa Tư Văn lườm hắn một cái, hắn liền đàng hoàng.

Vũ Khánh Cương bên này có Hứa Tư Văn, ngược lại rất nghe lời.

Bên kia chỉ có mỗi mình Trương Lam Tương cũng không phục giống như Vũ Khánh Cương, luật sư bào chữa của cô ta cũng dựa theo trình tự trấn an cô ta, nhưng nếu cô ta thật sự nghe lời thì cô ta liền không phải là Trương Lam Tương rồi!

"Hắn đã cứu tôi, tôi nhất kiến chung tình với hắn, nhưng tôi đi nói cám ơn, ngay cả cửa cũng không vào được, liên tiếp đợi ba bốn ngày, kết quả bảo vệ lại dùng súng bắn nước cao áp đuổi tôi đi! Tôi muốn nói câu cám ơn với hắn, không ai để ý đến tôi, tôi liền canh ở cửa, rốt cuộc đợi được hắn đi ra, nhưng hắn lái xe nhanh, tôi vẫn đuổi theo ở phía sau, đợi đến một cái ngã tư đường, tôi chỉ muốn xuống xe nói một câu, ngăn cản hắn, không nghĩ tới đèn đỏ lại vừa vặn tắt đi! Liền va vào nhau!" Trương Lam Tương vừa nói vừa cảm thấy mình quả thực là Đậu Nga thời hiện đại: "Em cũng không phải cố ý, không phải là đụng anh một chút thôi sao? Anh có còn là nam nhân không hả? Anh nhìn xe em xem, rồi nhìn lại xe anh, rốt cuộc là ai đụng ai hả? Ai chịu thiệt bị thương hả!?"

"Bị cáo, cô nói xong chưa?" Trương Triêu Dương vừa thấy hai ông chủ đều tức giận, hắn nhanh chóng phản kích lại.

Bắt đầu nêu ví dụ phản bác, từ băng ghi hình ở cửa lớn lúc đầu, băng ghi hình hiện trường tai nạn xe cộ, đến băng ghi hình ở bệnh viện, thậm chí còn có băng ghi hình đại hỗn chiến ngày đó ở khách sạn Lan Châu!

Tất cả mọi người xem bốn cái băng ghi hình này lại một lần nữa làm mới nhận thức đối với Vũ Khánh Cương, đồng thời cũng làm mới nhận thức đối với Trương Lam Tương.

Còn có các phóng viên cùng ngày ra tòa làm nhân chứng, còn có bảo vệ cũng tới!

"Vị khách này một là không có hẹn trước, hai là nhiễu loạn trật tự, dựa theo quy định chúng tôi có thể sử dụng thủ đoạn không bạo lực trục xuất." Làm người tuân theo luật pháp, bảo vệ nghiên cứu mấy cái giáo điều cứng ngắc đó rất thấu triệt, ở nơi nghiêm túc như tòa án, đứng thẳng như cọc tiêu, nói chuyện vang dội mạnh mẽ, chỉ thiếu nhấc tay cúi chào.

Về cái gọi là nhân chứng bên phía Trương Lam Tương, kỳ thực đều là một vài người chứng kiến lúc đó mà Trương gia tìm tới, chấp nhận dùng thù lao cao muốn bọn họ hỗ trợ làm chứng.

"Ngày đó kỳ thực khí trời rất nóng, vị tiểu thư này ăn mặc mát mẻ ở ngoài cửa nói với bảo vệ là muốn đi vào, bảo vệ không cho còn lấy súng bắn nước cao áp đối phó với vị tiểu thư này, lúc ấy tôi với mấy người bạn ở gần đó, cũng bị dính ướt!" Nhân chứng lần đầu ra toà án, vô công rỗi nghề còn là một tiểu sắc lang, có chút sợ hãi rụt rè, lúc nói chuyện một chút cũng không lưu loát, vừa nói con ngươi còn vừa xoay loạn.

Chỉ riêng tố chất nhân chứng, hai bên vừa so sánh, quan tòa liền nghiêng về phía hai vị nguyên cáo, huống chi sau khi xem băng ghi hình, đối với đóa hoa đào này của Vũ Khánh Cương, mọi người đều là đồng tình nhiều hơn hâm mộ.

Nếu như đổi thành người khác, cho dù đổi đóa hoa đào khác, cũng là một hồi tình cờ gặp gỡ, nhưng nếu ai dính vào hoa đào như Trương Lam Tương, vậy thì không phải là một hồi tình cờ gặp gỡ, đó là một hồi tai nạn mà!

Nhìn Vũ Khánh Cương xem!

Một đại hán Đông Bắc đang êm đẹp cũng bị buộc đến mức ồn ào ra toà án tìm quan tòa cầu cứu rồi!

Đoàn người bồi thẩm vô cùng đồng tình với Vũ Khánh Cương, càng đồng tình với Hứa Tư Văn!

Thực sự là người ngồi ở trong nhà, họa từ trên trời đến mà!

Đến lúc nghỉ ngơi chờ bình thẩm, đao mắt của Vũ Khánh Cương cũng chưa từng nghỉ ngơi, vẫn luôn vèo vèo vèo đâm lên người Trương Lam Tương, đứa nhỏ tám tuổi cũng có thể nhìn ra được, nếu giết người không phạm pháp, Vũ Khánh Cương đã sớm làm thịt Trương Lam Tương.

"Đừng nhìn, lập tức liền tuyên án, cô ta sẽ phải chịu luật pháp trừng phạt." Kỳ thực Hứa Tư Văn cũng buồn bực, thế nhưng nơi này lúc này cũng không phải muốn làm gì liền làm đó, y chỉ sợ Vũ Khánh Cương nhịn không được tính khí.

"Xử cô ta tù chung thân mới đúng!" Nếu có khả năng, Vũ Khánh Cương hi vọng Trương Lam Tương có thể ở trong tù đến thiên hoang địa lão, đời này đừng đi ra ngoài gieo vạ cho người ta.

Bên kia Trương Lam Tương nhìn Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn không chút kiêng dè những người khác ở đây, hai đại nam nhân thân thân thiết thiết đứng cùng nhau, trong mắt đều bốc lửa!

Kỳ thực Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đã rất khắc chế, hai người bọn họ chỉ là đứng chung một chỗ nói chuyện thôi, cũng không thật sự giống như tình nhân lén lút ôm ôm ngẫu nhiên còn hôn một cái, hai người đều rất tự giác giữ một khoảng cách.

Đứng cùng với bọn họ còn có mấy người nữa, nhưng Trương Lam Tương chính là nhìn bọn họ không vừa mắt!

"Đồi phong bại tục!" Bởi vì hai ngày này Trương Lam Tương không còn người nhà họ Trương ở bên ngoài chuẩn bị giúp, lúc bị giam giữ không được chăm sóc như trước kia, cho nên cô ta ở trong phòng giam nổi nóng không ăn cơm không uống nước còn vừa mắng vừa chửi, làm cho mấy người trông coi đều chán ghét cô ta.

Cả ngày hôm qua đều không cho cô ta ăn uống, còn đồ ăn ngày hôm trước thì đều đã bị cô ta đạp đổ, nói là đồ ăn cho chó chó cũng không ăn!

Sáng sớm hôm nay người trông coi cho cô ta một cái bánh mì trắng một bình nước, ngoài ra không còn thứ gì, lúc này cô ta thông minh, ăn rồi, cũng uống rồi.

Nhưng mà hai ngày, cổ họng vốn dĩ bởi vì hút thuốc uống rượu thức đêm mà không thoải mái thăng cấp thành trình độ âm thanh tổn hại, giọng nói vừa bén nhọn vừa khàn khàn, khó nghe giống như tiếng chiêng vỡ, cố tình cô ta còn không cố gắng bảo dưỡng, đã lúc này rồi, miệng còn dám đầy lời ăn nói linh tinh.

"Cũng không biết là ai, ở trên đường cái liền khoe khoang phong tao!" Còn chưa đợi Vũ Khánh Cương phát hỏa, Hứa Tư Văn trước tiên trào phúng lại: "Người bị súng bắn nước cao áp đuổi đi, cũng không biết có thể cảm lạnh hay không, cảm lạnh cảm lạnh đó?"

"Mày!" Trương Lam Tương bị mấy câu nói của Hứa Tư Văn làm cho tức giận đến mức nước mắt cũng sắp rớt xuống: "Vậy cũng tốt hơn mày ở chung với một nam nhân!"

"Tốt hơn cô còn chẳng có nam nhân thèm!"

Muốn nói cãi nhau già mồm với nữ nhân, thì thật ra Hứa Tư Văn khinh thường, nhưng mà Trương Lam Tương thật sự là làm cho người ta nổi giận, không đánh trở lại Hứa Tư Văn cũng cảm thấy mình sẽ không tiêu hóa nổi!

Lúc Trương Lam Tương còn muốn mở miệng, thời gian nghỉ ngơi kết thúc.

Lại mở tòa, chính là kết quả tuyên án thẩm tra xử lí.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn biết mình sẽ không thua, bởi vì đối phương thật sự là, thôi không nói, nói nhiều nữa cũng toàn là lời cũ thôi.

Mà Trương Lam Tương cũng cho rằng mình sẽ không thua, cô ta không cho rằng mình có lỗi, chỉ cho rằng thủ đoạn của mình hơi tân tiến thôi.

Nhưng mà chờ sau khi toàn thể đứng dậy, quan tòa công bố kết quả tuyên án, Trương Lam Tương trợn tròn mắt!

Tội cố ý hại người, tội vu khống vân vân cùng phạt, hình phạt tù mười một năm lẻ tám tháng, cướp đoạt quyền lợi cho đến mãn hạn tù phóng thích.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn không có dị nghị gì với việc này, sau khi kết thúc phiên toà liền dẫn người rời khỏi tòa án, chỗ này quá nghiêm túc, toàn thân Vũ đại lão hổ đều vô cùng khó chịu.

Mặc kệ Trương Lam Tương phía sau cuồng loạn điên cuồng gầm rú, dù không phục chống án cũng được, hay là giam giữ chỗ nào cũng được, ai quan tâm cô ta?

"Ai nha má ơi! Cuối cùng cũng tách được cô ta ra rồi!" Vũ Khánh Cương dùng sức kéo kéo caravat lỏng ra.

"Đi, chúng ta đến cửa hàng nhà mình uống một ly! Ăn mừng một trận!" Hứa Tư Văn vung tay lên đề nghị mọi người đi ra ngoài tiêu pha một bữa.

Khoảng thời gian này bị Trương Lam Tương dằn vặt quá khó chịu, thật vất vả hết thảy đều đã xong, thoát khỏi cái phiền toái lớn, nhanh chóng ăn bữa ngon an ủi một chút.

Có điều do việc Vũ Khánh Cương bị người ta chuốc thuốc lần trước, sau này bọn họ ăn cơm luôn tận lực ăn ở khách sạn Đông Bắc Hổ nhà mình.

Một nhóm người phần phật đến khách sạn, đã sớm có người nhận được tin tức cũng tới đây, bởi vì ông chủ của bọn họ ra tòa án thắng.

Xà tinh bệnh kia thua!

Người Đông Bắc Hổ đều là hướng về phía Hứa Tư Văn!

Lúc vừa đến cửa chính khách sạn, cũng không biết ai nghĩ ra, ở cửa đặt hai chậu than lửa rất lớn không có khói!

"Ngày giữa hè mà đồ ngốc nào còn muốn sưởi ấm vậy?" Vũ Khánh Cương tức giận đến mức mũi lệch đi, hắn từ trên xe bước xuống liền dẫn vợ đi tới cửa, bởi vì trong cửa có máy điều hoà, rất mát mẻ!

Nhưng trước mặt liền thấy hai cái chậu than đặt song song chắn đường, hơi khói hơi lửa làm cho con hổ Đông Bắc này nóng nảy!

"Anh nói bậy gì đó!" Nếu không phải ở bên ngoài nhiều người nhiều mắt, Hứa Tư Văn thật muốn vươn tay chặn cái mồm há to của Vũ Khánh Cương!

"Đây là chậu than trừ tà, anh một bước vượt qua là tốt rồi."

"À! À!" Vũ Khánh Cương rất nghe lời một cước bước qua, Hứa Tư Văn cũng cùng bước qua chậu than.

"Thứ này không tồi, là để trừ tà!" Vượt qua rồi, Vũ Khánh Cương gật gật đầu, cảm giác rất vui vẻ.

Hứa Tư Văn hé miệng nở nụ cười, ông chủ Vũ luôn khiến người ta ngoài ý muốn.

Đổi thành người khác có hoa đào, cho dù là đóa hoa đào nát, ít nhất cũng sẽ đắc chí một chút, đến chỗ Vũ Khánh Cương liền đổi thành trừ tà.

Kết quả hai người bọn họ mới vừa bước qua chậu than vào cửa, đám người Phùng Tấn Thàn liền chạy từ bên trong ra, người người cầm lá bưởi trên tay, dính nước đánh lên người bọn họ!

"Làm gì làm gì? Muốn làm trận chiến hả? Tạo phản à?" Phản ứng đầu tiên của Vũ Khánh Cương chính là che chở Hứa Tư Văn, mình thì chặn phía trước.

Thấy ông chủ kêu ngao ngao, những người này còn vừa đánh vừa nói: "Đại cát đại lợi!" "Vận may phủ đầu!"

Còn có người nhìn có chút hả hê tát thêm cho Vũ Khánh Cương hai cái!

"Bọn họ là xả xui cho chúng ta thôi!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười từ phía sau Vũ Khánh Cương chạy đến, nhận lá bưởi của mọi người.

"Bọn họ đối với em thì là đuổi xui, đối với anh thì chính là ném đá giấu tay!" Vũ Khánh Cương ủy khuất cáo trạng với vợ.

Vừa cáo trạng xong hắn liền nhìn đám người vây quanh mình suy nghĩ một chút, sau đó thuận lợi đoạt lá bưởi trong tay ai đó bên cạnh, đánh trở lại!

Hắn cứ vậy mà đánh, lại!

Hứa Tư Văn muốn ngăn cũng không ngăn được!

Chờ Vũ Khánh Cương thần thanh khí sảng trả thù xong, một đám người hò hét ầm ĩ đều là cả người đầy vết nước nửa khô nửa ẩm, đều là ký hiệu mà ông chủ Vũ vứt cho.

"Đừng lộn xộn đừng lộn xộn, mọi người mau lên lầu!" Cuối cùng vẫn là Hứa Tư Văn hô ngừng, bọn họ mới bỏ qua.

Tại sao lại là Hứa Tư Văn kêu ngừng?

Bởi vì người khác kêu không có tác dụng!

Vũ Khánh Cương sẽ không nghe đâu!

"Xem mặt mũi vợ tui, hôm nay tui tạm tha mấy người." Ông chủ Vũ thần thanh khí sảng đi theo sau vợ vui vẻ hả hê, để lại mọi người dồn dập khinh bỉ hắn không thôi.

Hết chương 185

186. Chương 186: 186. Hoa Đào Nở Từng Đoá Từng Đoá

Vũ Khánh Cương là thật sự cao hứng, mấy ngày qua hắn sốt ruột muốn chết muốn sống, có thể coi như là mây tan thấy trăng sáng.

Hắn uống rượu Hứa Tư Văn cũng không ngăn, nhiều nhất là gắp cho hắn thêm hai đũa đồ ăn giải rượu bảo vệ gan, Hứa Tư Văn thì vẫn là rượu trái cây, không ai dám tìm y cụng rượu, bởi vì ông chủ Vũ không cho.

Hứa Tư Văn nhân cơ hội báo bình an cho người nhà hai bên, nói cho bọn họ biết chuyện đã giải quyết, hai người thắng kiện, đối phương không chỉ bồi thường tiền còn phải vào tù ngồi xổm mười năm tám năm.

Có điều hôm nay Hứa Tư Văn xem như là kiến thức được tửu lượng của Vũ Khánh Cương.

Bao nhiêu năm rồi Vũ Khánh Cương chưa uất ức như thế?

"Trận này làm tui uất ức muốn hỏng!" Vũ Khánh Cương đỏ vành mắt bưng ly rượu lên kể khổ: "Thiệt thòi cho vợ tui là người rõ ràng lí lẽ, nếu đổi thành người khác thì cũng phải hoài nghi rồi!"

"Còn không phải sao! Như nhà tui kìa, luôn điều tra điện thoại tui, chỉ lo tui có người bên ngoài, ông nói coi lấy cái đức hạnh của tui, lại là một nửa lão già, ai để ý tui chứ?" Một ông kế toán cũng xuất thân từ làng Hổ, đặc biệt lý giải tâm tình ông chủ Vũ.

"Người ta coi trọng là tiền của ông, so với tiền, thì ông chẳng coi là gì cả, căn bản cũng không phải là vấn đề!" Thế mà còn có người ở bên cạnh trêu ghẹo.

"Lăn đi!" Ông kế toán tức chết rồi, há mồm liền mắng cái người mới chêm lời vào.

Một nhóm người cười vang không thôi, đồng thời cũng chua xót thay Vũ Khánh Cương, xem, có tiền có năng lực thì thế nào? Còn không phải là phiền phức không ngừng ư? Đáng thương!

"Đến, uống!"

"Được!"

Vũ Khánh Cương một hơi uống sảng khoái, cuối cùng lúc thống kê số lượng bình rượu, Hứa Tư Văn quả thực không thể tin được!

Y xem như là nhận thức được mấy tên đàn ông Đông Bắc thuần túy rồi!

Thùng rượu tính là gì? Lu rượu mới thật sự là tuyệt sắc!

Vũ Khánh Cương thân cao mã đại uống đến mơ hồ, tự Hứa Tư Văn không kéo nổi hắn, may mà có người hỗ trợ mới dời được Vũ Khánh Cương vào trong khách phòng của khách sạn nghỉ ngơi.

"Anh Tư Văn, túi của anh Cương tử bỏ quên ở bên kia rồi!" Có người thận trọng, phát hiện túi đồ vật Vũ Khánh Cương mang theo không có ở trên người Vũ Khánh Cương.

"Hai người nhấc anh ấy ném lên giường là được, tôi trở lại tìm một chút." Cái người Vũ Khánh Cương này vứt bừa bãi quen rồi, không phải điện thoại di động thì chính là chìa khóa còn không là bóp tiền, Hứa Tư Văn không thể làm gì khác hơn là làm cho hắn cái túi nhỏ treo trên eo móc ở trên người, là cái loại không có gì đáng ngại, cho hắn bỏ đồ, đỡ phải từ sáng đến tối đều lãng phí trên việc tìm đồ.

Mới đầu Vũ Khánh Cương còn khó chịu, sau đó từ từ cũng thành thói quen, lúc này mới miễn cho hắn cứ cách một quãng thời gian lại phải đi mua điện thoại di động làm lại thẻ điện thoại.

Hứa Tư Văn trở lại nhìn, nhân viên phục vụ cũng vừa hay thu dọn ra đồ vật của Vũ Khánh Cương, cũng không biết là của ai, đưa đến chỗ trả đồ rơi.

Vì vậy Hứa Tư Văn liền không thể không chạy một chuyến đến nơi trả đồ rơi, túi eo của Vũ Khánh Cương mỗi ngày đều là y quản lý, đồ vật bên trong không nói là biết rõ rõ ràng ràng, tuy nhiên có thể nói ra được tám chín phần, đặc biệt là bên trong còn có điện thoại di động, là số tình nhân với điện thoại của Hứa Tư Văn.

"Cám ơn mọi người!" Hứa Tư Văn cầm đồ vô cùng vui mừng, đừng thấy cái túi nhỏ này không lớn, nhưng nếu làm lại đồ vật bị mất bên trong, thì rất phiền toái.

"Đừng khách khí." Người ở chỗ trả đồ biết mấy người tới đây hôm nay đều là ông chủ và cấp cao trong công ty, tuy rằng chưa từng thấy Hứa Tư Văn, nhưng nhìn thấy cấp cao trong công ty mình làm việc lại hiền lành tao nhã như thế, cũng là một chuyện đáng cao hứng.

Hứa Tư Văn cầm đồ đi về phía khách phòng, Trương Triêu Dương hấp tấp chạy tới, vẻ mặt hưng phấn!

"Anh Tư Văn! Nhanh!" Vừa nhìn thấy Hứa Tư Văn liền mừng rỡ, vươn tay cầm lấy túi nhỏ trong tay Hứa Tư Văn liền kéo đi.

Ngược lại hoàn toàn nhớ rõ, không thể đi lên trực tiếp tay dắt tay, không thì sau đó ông chủ tính sổ cũng thôi, Hứa Tư Văn khẳng định liền thu thập hắn ta tại chỗ!

"Làm sao vậy?" Y cũng quen biết Trương Triêu Dương một thời gian dài như vậy, tuy rằng bình thường thích cười vui vẻ, nhưng rất ít khi thất thố như vậy nha?

"Có trò hay để xem!"

Lúc Trương Triêu Dương và Hứa Tư Văn đến, cửa gian khách phòng an bài cho Vũ Khánh Cương đứng đầy người, hơn nữa biểu tình bọn họ rất kỳ quái, tựa khóc tựa cười còn mang theo chút bất đắc dĩ!

Nhưng khi nhìn thấy Trương Triêu Dương kéo Hứa Tư Văn tới đây, biểu tình liền thay đổi, biến thành ước ao hâm mộ, đồng thời còn mang theo chút cười trên sự đau khổ của người khác?!

Hứa Tư Văn liền không rõ!

Nhưng mà chờ lúc y đứng ở cửa xem tình hình bên trong, mặt y liền đen!

Chỉ thấy ông chủ Vũ trong phòng một tay kéo quần lên một tay chống eo đứng, mà trên đất có một nữ nhân nhìn rất quen mắt, vây cái khăn tắm, miễn cưỡng che lại bộ vị trọng điểm, một thân da mềm thịt nộn bại lộ trong không khí, bụm mặt không muốn để cho người ta nhìn thấy bộ dạng mình.

Cơ mà khiến người ta không hiểu chính là, dấu chân bự trên khăn tắm là chuyện gì xảy ra?

Hoa đào nở từng đoá từng đoá nha!

Thế nhưng ông chủ Vũ nở hoa thì còn không tự biết đâu!

Nhìn thấy cửa mở, hắn liền cùng tay cùng chân đi ra ngoài, Hứa Tư Văn đứng ở cửa không muốn nhường đường, có điều y phát hiện ánh mắt Vũ Khánh Cương không phải thanh tỉnh, vẫn là trạng thái say rượu, không dám lên tiếng với con hổ Đông Bắc đã say này, vẫn là nhường đường ra.

Liền thấy Vũ Khánh Cương ra cửa, quay người lại, mở một cánh cửa khách phòng khác, hắn đi vào rồi Hứa Tư Văn liền muốn theo, nhưng Vũ Khánh Cương đi vào liền đóng cửa lại!

Còn khóa lại nữa!

Hứa Tư Văn: "…!" "Hiện tại ông chủ rất cảnh giác, dưới tình huống đã uống say, cũng có thể giữ được, có thể thấy rằng con người nếu muốn trưởng thành, phải trải qua mưa gió, mới có thể nhìn thấy ánh mặt trời và cầu vồng." Giọng điệu Trương Triêu Dương nói chuyện rất là đường hoàng ra dáng, nhưng nếu lúc nói chuyện hắn ta không nháy mắt làm dạng tinh quái, thì còn có chút độ tin cậy. "Đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Đến bây giờ Hứa Tư Văn còn chưa làm rõ. "Trong phòng kia, là chị họ của Trương Lam Tương, ừm, con gái của bác cả nhà Trương tổng, tên Trương Lam Mi, cô ta mặc quần áo nhân viên phục vụ của khách sạn chúng ta lẫn vào, mấy người chúng tôi vốn tưởng thật, nhưng ra cửa mới nhớ, không có gọi nhân viên phục vụ tới mà?" Tửu lượng bản thân Phùng Tấn Thần rất không tồi, có điều con người hắn ta rất tự khắc chế, trừ khi không cần thiết, bằng không tuyệt đối không uống nhiều không uống say, bất cứ lúc nào cũng giữ đầu óc thanh tỉnh.

Cũng may mà nhiều người hắn dắt theo cũng theo thói quen của hắn, mới có đầy đủ nhân thủ giúp Hứa Tư Văn khắc phục hậu quả, cũng vào lúc này phát huy được tác dụng. "Tôi vừa nghĩ không đúng, quay đầu lại liền tìm người tới mở cửa, kết quả là nhìn thấy… Thôi, sau đó anh Tư Văn biết rồi đó, nữ nhân kia giỏi tính toán, hiếm thấy lúc ông chủ uống say, ngược lại cô ta tận dụng mọi thứ hạ thủ rất nhanh! Có điều tính sai là tính sai ở chỗ dù ông chủ uống nhiều rồi, cũng không mất đi cảnh giác." Biểu tình và giọng điệu nhẹ nhàng của Phùng Tấn Thần, khiến Hứa Tư Văn biết Vũ Khánh Cương không chịu thiệt, nhưng cũng hiếu kì tại sao vẻ mặt đám người Phùng Tấn Thần kỳ quái như vậy.

Nhưng mấy người bọn họ ai cũng không nói, miệng đóng thật chặt! "Thôi thôi, cái đó, mọi người xem mà làm đi, tôi không thèm để ý, tìm người lại đây mở cửa ra, Cương tử còn ở bên trong không biết làm gì nữa!" Hứa Tư Văn không có một chút hứng thú với cái người xa lạ Trương Lam Mi này, so ra thì em họ Trương Lam Tương của cô ta, sợ là còn đỡ hơn chút, ít nhất Trương Lam Tương không trực tiếp bò lên giường. Bạn đang ?

Cũng có thể là Trương Lam Tương không có cơ hội như Trương Lam Mi?

Mặc kệ nó!

Sau khi mở cửa, Hứa Tư Văn liền vào phòng chăm sóc Vũ Khánh Cương đã ngủ say khò khò, còn bên ngoài xử lý như thế nào, y mới không đi quan tâm đâu!

Đến tột cùng kết quả thế nào?

Cũng không ai biết Phùng Tấn Thần khắc phục hậu quả ra sao, dù sao thì bất luận là Trương gia hay là bản thân Trương Lam Mi cũng đều không có động tĩnh.

Ngày hôm sau gần trưa Vũ Khánh Cương mới tỉnh lại, sắc mặt không quá tốt, người cũng ủ rũ ủ rũ không có một chút tinh thần.

Hứa Tư Văn vừa canh giải rượu vừa tắm nước nóng bận rộn một trận, mới khiến cho ông chủ Vũ một lần nữa toả ra sự sống, dần đỡ hơn. "Ngày hôm qua có phải mệt cho em không?" Vừa hưởng thụ vợ hầu hạ, vừa đau lòng vì vợ lao lực, ông chủ Vũ rất xoắn xuýt. "Hừ hừ!" Hứa Tư Văn thật muốn nói với hắn một chút về chuyện hoa đào. "Anh chỉ là nhất thời cao hứng, sau này sẽ không như vậy, cơn giận này nghẹn ở trong lòng không phát ra được cũng sắp sửa nghẹn chết anh." Vũ Khánh Cương đột nhiên ôm Hứa Tư Văn hung hăng thở ra một hơi dài.

Hắn cũng đã như vậy, mấy lời ghen tuông chua lè mà Hứa Tư Văn đã chuẩn bị tốt, lăn rồi lại lăn ở trong miệng, lại nuốt trở vào! "Anh thoải mái là tốt rồi, đừng giấu ở trong lòng." Giơ tay thuận thuận khí lại cho ông chủ Vũ.

Mấy ngày này đừng nhìn bộ dạng muốn mạnh mẽ xử lý bới lông tìm vết của Vũ Khánh Cương, nhưng mà Hứa Tư Văn cũng có thể cảm giác được hắn buồn bực, đã quá quen với cuộc sống yên tĩnh, bị người khác quấy rầy loại yên tĩnh đó thật sự khiến người ta hận không thể đem kẻ cầm đầu thiên đao vạn quả! "Ừm, vậy cũng xem như là giết gà dọa khỉ, sau này ai còn dám đụng tới chúng ta, trước tiên xem kết cục của con nhỏ kia đã." Hứa Tư Văn gật đầu, tỏ vẻ y cũng nghĩ như vậy, phụ họa lời của ông chủ Vũ một chút. "Sắp đến ngày Adela sinh, chúng ta về Đông Bắc ở một đoạn thời gian đi, đợi đến khi cháu trai chúng ta sinh ra, thế nào?" Vũ Khánh Cương ôm vợ suy nghĩ một chút, đột nhiên mở miệng đề nghị.

"Được đó!" Hứa Tư Văn nhẹ nhàng gật đầu.

"Anh ở bên này lao lực, còn không bằng về nhà nghỉ ngơi thật tốt một chút, bắp ở quê cũng nên trổ quả rồi, anh mang em trở về ăn bắp lùi!" Hứa Tư Văn nở nụ cười.

Hắn đã sớm có ý định này.

Bên này đã không còn chuyện gì cần bận bịu, Đông Bắc cũng đã một đoạn thời gian không trở về, ngày sinh dự tính của Adela cũng trong hai tháng này, bọn họ không về cũng phải về.

Ông chủ Vũ nói làm liền làm, năng lực hoạt động vô cùng cao, ngày thứ hai liền sắp xếp xong xuôi chuyện công ty, ngày thứ ba mang theo bao lớn bao nhỏ mang theo vợ với xe, trực tiếp dùng chuyên cơ bay về thành phố Đông Bắc.

Ở trên máy bay, xuyên thấu qua cabin nhìn thấy đồng lúa kéo dài không dứt phía dưới, Hứa Tư Văn trợn to hai mắt.

Mặc dù biết Đông châu bên này được xưng là "kho lúa", thế nhưng người không thấy tận mắt sẽ không hiểu được loại chấn động mà khắp nơi ngàn mẫu vạn mẫu ruộng tốt, đều là cây nông nghiệp mọc đầy sắp thành thục.

Vũ Khánh Cương vừa xuống phi cơ liền cảm thấy cả người đều thư thả! "Vợ, đi, anh dẫn em xuống ruộng bẻ bắp, đào chút khoai lang khoai tây tươi mới lùi chung, bỏ chút tương, trét chút hành lá rau thơm cắn một cái!" Càng nói nước miếng trong miệng Vũ Khánh Cương càng nhiều, thuần túy là thèm…

Hết chương 186

187. Chương 187: 187. Chuyện Quá Khứ

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương đến đại viện Vũ gia, cũng sắp không nhận ra luôn!

"Thật là nhiều đồ!" Nếu không phải nghĩ rằng dù gì mình cũng là người lớn, Hứa Tư Văn cũng muốn xuống xe chui vào.

Chỉ thấy trong khu vườn đại viện Vũ gia ngày đông vẫn luôn là cành tàn lá rụng, xuân hạ vẫn là một mảnh mạ non xanh biếc, bây giờ đã là quả lớn đầy rẫy.

Dưa chuột xanh biếc vẫn còn hoa với gai, quả hồng đỏ, cà tím, còn có ớt nhỏ, bí đỏ lớn, đậu đũa mọc đầy tường.

Hứa gia tập là vùng sông nước, chỗ ấy nhiều nhất là đồ ăn sản xuất trên núi, nếu nói trồng rau, thì đều có đất chuyên để trồng rau, nếu trồng rau ở trong sân của mình, thì là loại tinh xảo bỏ túi.

Mà vườn rau của đại viện Vũ gia, là diện tích thành mẫu, Hứa Tư Văn nhìn ra, Vũ gia không cần bỏ tiền mua thức ăn, chỉ cần đồ ăn trong vườn này thôi, đã đủ cho một đại gia đình ăn.

Vũ Khánh Cương quay đầu xem vợ vẻ mặt hâm mộ nhìn vườn rau, lại nghĩ nghĩ đến cái "vườn rau" chỉ lớn hơn cái rắm một chút ở chỗ vợ, liền biết vợ hâm mộ cái gì.

Hắn cũng không quá hiểu quy củ phía nam, cảm thấy vì cái gì chủ đất không làm hết thành vườn rau lớn một chút, nhất định phải làm cái chỗ nhỏ xíu như vậy, ngắt ngắt hái hái chỉ được một chút đồ, không đủ buông bụng ăn hai bữa nữa.

Dứt khoát thả đồ xuống, cũng không nhìn Hứa Tư Văn kêu lớn, tay chống trên tường thấp trực tiếp nhảy vào trong vườn rau!

"Anh, anh làm gì vậy?" Hứa Tư Văn còn xách bao lớn bao nhỏ trong tay đi vào nhà, Vũ Khánh Cương lại nửa đường chạy trốn!

"Hái hai quả hồng chín ăn!" Vũ Khánh Cương vừa vào vườn rau liền nhảy nhót tưng bừng giống như lão hổ vào bầy dê, thấy cái gì cũng ngắt ngắt hai cái, hái quả dưa chuột kéo quả dưa gang.

"Em cái đồ phá sản, không cho bẻ hồng của chị!" Chị dâu Thúy Hoa nghe được tiếng xe, liền biết Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đã trở lại, ở nhà bếp xoa xoa tay, nghĩ đi ra ngoài đón hai người.

Thời gian thật dài không gặp, còn rất là nhớ.

Kết quả lại không ngờ, vừa ra tới liền thấy Hứa Tư Văn thành thành thật thật đứng trong một đống đồ vật, Vũ Khánh Cương thì lại ở trong vườn rau bẻ bẻ!

"Em chỉ hái hai quả ăn thử với Tư Văn thôi!" Vũ Khánh Cương không biết xấu hổ kéo vợ vào.

Nếu như chỉ có mình mình, khẳng định chị dâu không cho hắn vào vườn, thế nhưng thêm vợ, vậy thì không nhất định!

"Vậy, vậy em hái đi!"

Quả nhiên!

Chị dâu Thúy Hoa vừa nghe là cho Hứa Tư Văn ăn, ngược lại đồng ý, có điều ánh mắt nhìn chằm chằm động tĩnh của Vũ Khánh Cương trong vườn rau, trên mặt sáng loáng viết ba chữ "không yên lòng".

"Chị Thúy Hoa, em… Cương tử…" Đứa nhỏ tốt Hứa Tư Văn khẩn trương.

Y không nhất định phải ăn quả hồng kia!

Thật sự!

Ông chủ Vũ chỉ biết bắt y gánh trách nhiệm!

"Chờ một lát em nếm thử hồng đi, ăn rất ngon!" Chị dâu Thúy Hoa cười híp mắt với Hứa Tư Văn, thái độ rất khác với Vũ Khánh Cương vừa nãy: "Chị cố ý trồng hồng loại một có cát, rất ngọt rất ngon."

"Dạ." Hứa Tư Văn cười cười, nhưng mà ánh mắt luôn bay lên người Vũ Khánh Cương trong vườn rau.

Bay a bay…

Bay đến mức chị dâu Thúy Hoa muốn làm như không nhìn thấy cũng không được.

"Để nó tự ở trong đó dằn vặt đi, chúng ta vào nhà! Mới không phơi mình dưới trời nắng đâu." Tiêu chuẩn của chị dâu Thúy Hoa đối với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn là khác nhau, Vũ Khánh Cương da dày thịt béo thô kệch, thích làm gì làm đi; Hứa Tư Văn da mềm thịt nộn là người có ăn học, phơi nắng đến say nắng ngất xỉu thì phải làm sao?

"Chị Thúy Hoa, sao chị lại không cho Cương tử vào vườn rau?" Theo lí thì chị dâu Thúy Hoa không phải loại phụ nữ keo kiệt, đối với Vũ Khánh Cương rất hào phóng, sao mà Vũ Khánh Cương vừa vào vườn rau thì chị dâu Thúy Hoa liền căng thẳng giống như hắn muốn đánh cướp vậy?

"Em không biết cái chuyện hư hỏng của nó thôi! Biết rồi thì em cũng sẽ không muốn cho Cương tử vào vườn rau đâu." Chị dâu Thúy Hoa vừa hỗ trợ xách đồ vật Hứa Tư Văn mang đến vào trong nhà, vừa thì thầm với Hứa Tư Văn.

"Lúc còn choai choai Cương tử rất rất nghịch, thực sự là chó chê mèo ghét. Năm ấy chị trồng mấy quả hồng với dưa gang, muốn cho bọn họ ăn ngọt ngọt miệng, trong số đó có hai cây hồng xanh*, quả hồng xanh dù

có chín cũng là màu xanh, chị cũng là tay tiện, muốn cho bọn họ ăn thứ mới mẻ, liền đem hồng xanh cho bốn người bọn họ mỗi người hai trái, chấm đường trắng ăn."

"Ai biết Cương tử lại chết suy nghĩ (ý nói nhận định thế nào rồi thì chính là thế đó, không bao giờ thay đổi), cũng không biết sao nó lại nghĩ tới, cảm thấy hồng màu xanh ăn ngon hơn hồng màu đỏ! Tự mình vào vườn hái hồng màu xanh, cũng không cần chấm đường trắng, hự một cái liền cắn! Ôi chao! Hồng xanh chưa chín có thể ăn sao? Nó tự mình phi phi nửa ngày cũng không xóa được mùi vị trong miệng! Lúc đó tính khí nó lớn, vươn tay hái hết hồng màu xanh xuống, cắn một cái không đúng vị liền quẳng ra ngoài, chờ chị trở về, tất cả hồng đều bị nó bẻ rồi!"

"Ha ha…!" Hứa Tư Văn cười ha ha vui vẻ, hóa ra hồi nhỏ ông chủ Vũ là một thằng nhóc quậy.

"Sau đó nó biết được, liền không cho chị trồng hồng xanh nữa." Chị dâu Thúy Hoa sắp xếp đồ đạc xong, liền kéo Hứa Tư Văn bảo y lên giường đất ngồi, pha một bình trà hoa lài, móc ra một ít hoa quả đã rửa sạch thả trong cái mâm, lên giường đất ngồi xếp bằng tán gẫu với Hứa Tư Văn.

"Còn gì nữa không ạ?" Hứa Tư Văn chăm trà cho chị dâu Thúy Hoa, còn giúp chị dâu Thúy Hoa bóc một quả cam màu xanh tươi mới.

"Nếu chỉ có chuyện này, chị cũng không thể nào không cho nó vào vườn rau, nhưng nó lại không dứt nha!" Chị dâu Thúy Hoa vừa nghĩ tới chuyện lúc trước liền muốn đập Vũ Khánh Cương một trận: "Nó không biết chọn dưa bở, liền lấy dưa trong vườn để luyện tập, không biết hái bao nhiêu quả dưa hấu non xuống; quả dưa hấu còn chưa có mọc ruột, liền bị bó bẻ mất; còn bí ngô thì càng khỏi nói! Náo loạn đến mấy năm, nó thì luyện được tay, còn cả nhà đến mấy năm không có rau quả ngon để ăn!"

Hứa Tư Văn nghe lịch sử đen tối của ông chủ Vũ, nghe đến say sưa ngon lành.

"Vậy vì sao anh ấy lại muốn học cách xem rau quả?" Hứa Tư Văn nghe chị dâu Thúy Hoa nói xong, cảm thấy mặc dù Vũ Khánh Cương kiên trì như vậy thì tốt, nhưng thứ gì có thể khiến một thằng nhóc choai choai có nghị lực giằng co đến mấy năm cũng không buông tha chứ?

"Nó hả? Lòng dạ hẹp hòi!" Chị dâu Thúy Hoa không ngại vạch trần chuyện xấu trong quá khứ của thằng em mình cho em dâu nam biết: "Làng bọn chị trước đây không phải thuộc về thôn trên sao? Thôn trên có cái vườn rau, quanh năm suốt tháng chính là bán rau, tuy rằng kiếm tiền không được mấy nhưng tiền mặt trên tay thì luôn không dứt. Làng bọn chị nghèo, nhà chị còn nghèo hơn, vừa có chuyện gì, liền đến chỗ vườn rau mượn một chút cần dùng gấp." Nói đến đây chị dâu Thúy Hoa liền thở dài: "Nhà họ Bành trồng vườn rau là gia đình đặc biệt biết cách sống, cho dù là mười đồng tiền, cũng cần tiền lời, càng ít thì tiền lời càng cao, càng nhiều thì tiền lời lại ít. Mượn mười đồng trả mười một đồng, hai mươi đồng trả hai mươi hai, một trăm đồng, vậy trả một trăm lẻ năm đồng. Đến bây giờ chị còn nhớ kỹ đây."

Hứa Tư Văn biết chị dâu Thúy Hoa không có ăn học, không biết tỉ lệ phần trăm, chỉ có thể học bằng cách nhớ số tiền lời đó.

"Là Vũ gia mượn ư?" Hứa Tư Văn chỉ có thể suy đoán như vậy, Vũ Khánh Cương từng nói chỗ bọn họ nghèo nàn thỏ cũng không thèm ị…

"Nào chứ? Là không mượn được!" Chị dâu Thúy Hoa phủ nhận suy đoán của Hứa Tư Văn: "Nhà chị khi đó rất nghèo, quanh năm suốt tháng đều không thấy được mấy tờ tiền mặt, anh hai nó đi ra ngoài làm chút việc vặt, chị thì ở nhà trồng trọt chút rau, trông nhà, chăm sóc sấp nhỏ. Cương tử thấy bán rau kiếm được tiền, nó cũng muốn làm vườn rau, đến nhà người ta xem xét nhiều lần, tám phần là khiến cho người ta nhìn ra, chờ lúc nhà mình muốn dùng tiền, người ta không cho mượn! Cuối cùng nha, vẫn là chị bán đồ cưới của chị mới vượt qua, còn nó cứ nhớ hoài."

"Nghẹn không lên tiếng gieo tai họa cho vườn rau nhà mình đến mấy năm, rốt cuộc cũng khiến nó tự hiểu rõ, nó cũng không tự mình buồn bực, mà cùng đi làm ăn với đám Quan Tỏa, thế mà lại thành công! Như thế rất tốt, mười dặm tám thôn, mùa đông không có chuyện gì, tất cả đều làm thành vườn rau hết, không bán được tiền còn có thể để nhà mình ăn."

Hứa Tư Văn từng đi tới làng cũ, chỗ kia quả thật là vô cùng hẻo lánh, đồ ăn trong mùa đông là bên ngoài chuyển vào chứ không đi ra ngoài, đi ra ngoài thì sẽ đông thành thức ăn lạnh luôn.

Giữa mùa đông, người trong làng đều cất trữ dưa muối hoặc là khoai tây bắp cải với đồ chua.

Bởi vì không có cái khác để ăn!

Bạn đang ?

Bánh bột mì với bắp là thức ăn chính, còn gạo trắng thì lúc ấy là đồ ăn sang, ngày lễ ngày tết mới ăn một bữa.

"Cương tử cũng chỉ là không vừa mắt nhà kia thấy lợi quên nghĩa, đều là hương thân sao mượn tiền lại tính lời? Nếu như mượn nhiều mà tính thì còn nghe được, mười đồng tám đồng cũng phải tính lời, vậy cũng quá rồi." Đối với người tính toán đến mức chi li như vậy, Hứa Tư Văn cũng thật là hết chỗ nói rồi.

Tuy rằng chưa từng bần cùng như Vũ gia, nhưng Hứa gia tập cũng không phải là không có nhà nghèo, lúc tới cửa nhờ giúp đỡ, mọi người đều là có thể giúp một cái thì một cái, không có ai mà đi tính lời và vân vân với họ hết…

"Bành gia cũng là cái nhà khác người, sống tốt như vậy, cố tình còn không hiếu thuận, hai cụ Bành gia ngày ngày đốn củi coi vườn cho con trai con dâu, vậy mà, con dâu Bành gia một năm cũng không cho làm một bộ quần áo mới…" Chị dâu Thúy Hoa keo kiệt mà còn nhìn không lọt, nhà nông gia không quá khắt khe, nhưng mà bất hiếu thì không được: "Ông Bành với bà Bành, vậy mà lại bị con trai con dâu làm cho mệt mà chết!"

Hứa Tư Văn nghe trợn mắt há mồm!

Trên đời còn có chuyện như vậy xảy ra hả?

"Đó cũng là hai người họ đáng đời!" Vũ Khánh Cương lấy quần áo tơ tằm bọc rau quả tươi mới đi vào.

"Em nói thế nào vậy? Dù người lớn có không đúng cũng không thể làm mệt chết chứ?" Chị dâu Thúy Hoa không đồng ý với Vũ Khánh Cương.

"Hai lão bất tử kia thiếu đức!" Vũ Khánh Cương bỏ đồ lên trên bàn, bên trong dưa gang quả hồng đầy đủ.

"Nói thế nào?" Hứa Tư Văn cầm lấy một quả hồng lớn lấy tay xoa xoa, không rửa cũng không chê, cắn xuống một cái, hạnh phúc nheo mắt lại.

Quả nhiên vẫn là đồ nhà mình trồng, không bón phân hóa học không phun nông dược càng không dùng thuốc tăng trưởng, mùi vị chua ngọt đặc biệt chính tông nồng đậm, bên trong đúng là có bột cát.

"Lão già đó tim đen mà!" Vũ Khánh Cương thấy dáng vẻ vợ vô cùng thích thú, cũng không ngại nói với vợ về một chút chuyện trong quá khứ…

Hết chương 187

188. Chương 188: 188. Anh Là Bất Đắc Dĩ

"Lúc trước hai lão bất tử kia vì để có thể kiếm tiền, cũng không biết thế nào, rau trồng của những nhà ở thôn trên đều bị bệnh, không phải thối gốc thì chính là bị sâu, chỉ mỗi rau nhà bọn họ là êm đẹp, nói là chăm sóc tốt phun thuốc nhiều, sau này anh mới biết rõ, hạt giống rau mà nhà bọn họ bán cho người khác đều không ngâm thuốc diệt sâu, chỉ có hạt giống nhà họ là chuẩn bị thật tốt thôi!" Vũ Khánh Cương nhắc tới chuyện quá khứ vẫn căm phẫn sục sôi như vậy: "Vốn dĩ anh cũng không biết, ngày đó lúc đến nhà họ trả tiền, nhà họ vừa vặn ăn cơm, anh nghĩ đợi một chút rồi lại vào nhà, liền nghe người ở bên trong tự mình nói ra! Sau đó anh len lén bảo bọn Quan Tỏa nói cho người lớn khắp nơi nghe, những người mua hạt giống rau đều nửa tin nửa ngờ, sau này không ai mua hạt giống nhà bọn họ nữa!"

"Cô con dâu nhà bọn họ cưới về, cũng là người lợi hại, người mà Bành gia chọn trúng, nào có thể chỉ dùng hạt giống làm hỏng đất nhà người ta, cái cô gái kia mới gọi là độc! Cô ta lung lạc đại Bành, nhà họ Bành

nhiều con cái như vậy nhưng chỉ nuôi sống được mỗi mình đại Bành, không nghe con trai thì nghe ai? Con trai nghe lời vợ, ông Bành với bà Bành liền bị con dâu sai khiến thành trâu thành ngựa, đến cuối cùng mệt chết, muốn anh nói nha, ai khác có độc ác nữa cũng chẳng phải là vấn đề! Đàn bà Bành gia mới thật sự là tàn nhẫn."

Hứa Tư Văn nghe trợn mắt há mồm!

Một cái… ặc… vở tuồng thật hay!

"Đúng rồi, chị hai, hai đứa cháu đâu? Sao trở về hơn nửa ngày rồi cũng không thấy cái bóng vậy? Đang làm gì?" Vũ Khánh Cương rột rột nhai ba quả hồng hai quả dưa bở, nói xong chuyện cũ mới nhớ tới việc quan tâm thằng cháu.

"Ai nha! Nếu em không nói chị cũng quên mất!" Chị dâu Thúy Hoa cũng nghe đến mê say, mấy chuyện cũ năm xưa đó cô lại không hề hay biết!

Nhưng cũng không thể trách cô, dù sao thì chị dâu Thúy Hoa cũng là cô gái từ ngoài gả vào, ai lại rảnh rỗi đi tám với cô về mấy chuyện đó chứ?

"Không phải là sắp sinh sao? Chút kinh nghiệm ít ỏi của chị căn bản là không lọt nổi vào mắt, liền mang Adela vào bệnh viện ở, nếu như chuyển dạ còn có thể lập tức vào phòng giải phẫu. Dù sao cũng tốt hơn chuyển dạ ở nhà sau đó đến bệnh viện dằn vặt, hơn nữa quá nhiều người, ầm ĩ chị nhìn cũng mệt lòng." Chị dâu Thúy Hoa nói nói xong cười lên: "Hai đứa nói một chút xem, nếu như sinh ra một đứa nhỏ giống Adela, vậy người ta có thể thì thầm ở sau lưng hay không, đoán rằng đứa nhỏ này có phải là con cháu Vũ gia chúng ta không?"

Hứa Tư Văn: "…!"

Vũ Khánh Cương: "…!"

Buổi trưa chị dâu Thúy Hoa làm mì sợi cho hai người, ăn uống xong nghỉ trưa hơn một giờ, mới coi như là nghỉ ngơi xong.

Lúc chạng vạng tối, Nhị Trụ vừa vặn mang theo hai con cá lóc đến, vừa vào cửa nhìn thấy Vũ Khánh Cương liền vui đến phát rồ!

"Anh Cương tử anh đã về rồi!"

"Ừ! Sao thế? Nhớ tui hả?"

"Nhớ!" Cái chữ này Nhị Trụ phát âm đặc biệt chuẩn, âm thanh đặc biệt vang dội.

Hứa Tư Văn cách một cánh cửa mành cũng nghe đến lỗ tai vang ong ong.

"Nghĩ* rằng anh trở về vừa vặn, làm một bữa sashimi cá cho tụi em ăn đi? Hôm nay xuống nước may mắn gặp hai con cá lóc lớn!" Kết quả Nhị Trụ nụ cười bất biến đầy mặt vui mừng đem một cái thùng nước loảng xoảng nhấc đến trước mặt Vũ Khánh Cương, hai con cá lóc bên trong bơi đến vui vẻ, văng ra thật nhiều bọt nước bắn tung tóe.

*Chỗ này tác giả dùng chữ "tưởng", có nghĩa là nhớ, cũng có nghĩa là nghĩ, muốn.

Gương mặt Vũ Khánh Cương!

Kéo kéo còn dài hơn cả chiếc giày!

Hứa Tư Văn vốn dĩ muốn đưa đầu ra ngoài chào hỏi với Nhị Trụ, lập tức nhịn không được nở nụ cười: "Ha ha…, Nhị Trụ, cậu tới rồi?"

"A! Anh Tư Văn!" Nhị Trụ không ngờ Hứa Tư Văn ở ngay trong phòng sau lưng Vũ Khánh Cương lên tiếng, rất xấu hổ đặt thùng nước ở bên chân Vũ Khánh Cương.

"Cái đó, anh Cương tử làm gì làm đi, em còn có chuyện bận bịu, chờ một lát trở về ăn cá!" Nhị Trụ gãi gãi đầu, xoay người chạy mất.

"Ông đây trở về liền mẹ nó làm sashimi cho mi ăn!" Vũ Khánh Cương nghiến răng nghiến lợi, trong tiếng cười của vợ mang theo thùng đựng nước chui vào nhà bếp.

Chị dâu Thúy Hoa đã gọi điện thoại cho anh hai Vũ gia, nói cho anh biết thằng em với Tư Văn đã trở về, buổi tối ăn sashimi, trở về sớm một chút.

Sau đó liền ngồi ở đằng kia bắt đầu gọi điện thoại, thằng con lớn không cần gọi, thằng con thứ hai từ hồi nghỉ hè đã chạy đến đối diện đại học Đông châu ở, chuẩn bị lên đại học, cũng không cần gọi nó; thằng con út đang ở lớp học bổ túc, cũng miễn quấy rối.

Vương Đại Lực và tiểu Thuận tử đều gọi trở về, nhiều người náo nhiệt chút.

Hứa Tư Văn chạy tới nhà bếp xem Vũ Khánh Cương làm sashimi, y từng ăn qua nhưng còn chưa từng thấy quá trình chế biến đâu, vô cùng tò mò.

Vừa đến nhà bếp liền thấy Vũ Khánh Cương đã chuẩn bị xong gia vị, muốn đưa tay bắt cá.

"Sao em lại đến?" Vợ đột nhiên di vào phòng bếp, Vũ Khánh Cương sợ hết hồn!

"Em muốn nhìn xem anh làm thế nào? Không được sao?" Hứa Tư Văn tiến vào liền ngồi xổm ở một bên trợn to hai mắt nhìn thật cẩn thận.

"Được! Em muốn làm gì cũng được!" Ông chủ Vũ nhanh chóng đáp ứng, không phải là xem làm cá thôi sao? Dù xem hắn làm cái gì cũng được!

Ông chủ Vũ làm cái này là sở trường, tốc độ cắt lát cá cũng nhanh, Hứa Tư Văn vừa lo lắng hắn cắt vào tay vừa nhìn con dao trong tay Vũ Khánh Cương xoạt xoạt xoạt cắt cá.

Kỳ thực hai con cá lóc nhìn thì rất nhiều, nhưng phần thích hợp để làm sashimi chỉ có một chút, cắt ra vậy mà chỉ có một đĩa thôi.

Hứa Tư Văn nhìn ông chủ Vũ làm, cảm thấy nếu đổi thành mình có thể cũng không thành vấn đề nhỉ?

Trong lòng liền dự định lần sau có cơ hội, tự mình thử xem.

Lúc tối, mọi người đều trở về, trên bàn ăn mì sợi, thưởng thức sashimi, uống canh cá lóc, nghe Vũ Khánh Cương kể với người trong nhà về chuyện phiền toái ở bên kia của bọn họ.

Tất cả mọi người nghe tập trung tinh thần, giống hệt như Hứa Tư Văn lúc nghe Vũ Khánh Cương kể về chuyện Bành gia hồi xưa.

"Vẫn là Tư Văn có lòng tin với Cương tử, đổi thành chị, chị cũng không nhất định có thể chống đỡ được." Chị dâu Thúy Hoa nghe xong đặc biệt vui mừng.

"Anh ấy không phải người như vậy, trừ khi anh ấy chính miệng thừa nhận với em, không thì dù có nhìn thấy được, em cũng phải giữ vững tinh thần." Hứa Tư Văn đặc biệt tự hào, lúc đó y cũng nghĩ như vậy.

"Vậy nếu anh Cương tử thật sự làm chuyện hồ đồ có lỗi với anh, anh Tư Văn anh sẽ làm sao?" Tiểu Thuận tử rất tò mò.

"Tìm đánh hả?" Vũ Khánh Cương khoát tay liền vỗ một cái lên đầu tiểu Thuận tử, dám nói hươu nói vượn muốn bị xử lý mà.

"Tui cũng muốn biết!" Vương Đại Lực ở một bên châm dầu, thuận tiện rụt cổ một cái, đã chuẩn bị kỹ càng bị ông chủ Vũ đè đầu.

Đúng như dự đoán, móng vuốt bự của Vũ Khánh Cương từ trên trời giáng xuống, cũng nhắm ngay đầu hắn ta vỗ một cái.

"Nếu như Vũ Khánh Cương thật sự có lỗi với tôi, vậy cũng nhất định phải trả thù lại trước rồi mới đá anh ấy, nào có thể ngây ngô khóc lóc nỉ non tự mình chạy mất chứ? Để lại cho người khác chiếm mất hả? Đó là chuyện mà đồ ngốc mới có thể làm." Hứa Tư Văn ngậm đầu đũa vươn tay đẩy đẩy Vũ Khánh Cương: "Đừng đánh, đầu không thể tùy tiện đánh, lỡ như đánh hỏng thì sao?"

Đại Lực và Thuận tử bị đánh đầu lập tức cảm kích ha ha ha với Hứa Tư Văn, kết quả sau đó Hứa Tư Văn liền bồi thêm một câu: "Tìm chỗ thịt dày mà đánh, đỡ đau tay."

Vương Đại Lực và tiểu Thuận tử ngao ngao xin tha, Nhị Trụ nhân cơ hội gắp vài miếng cá bỏ vào miệng, còn gắp vào bát hai người họ mấy lát gừng…

Một bàn người ăn uống là phụ, chủ yếu là muốn biết hai người bọn họ ở bên kia như thế nào, nghe nói phiền phức đều đã giải quyết, mọi người mới cạn một chén rượu để chúc mừng.

Bên này mới vừa cơm nước xong, Vũ Nguyên Cát liền điện thoại tới, Adela sắp sinh!

"Nhanh!" Chị dâu Thúy Hoa nhảy ra đầu tiên, như cơn gió vọt vào buồng trong móc ra cái rương hành lý lớn, trên lưng còn đeo cái bao lớn.

"Vợ, sao đây?" Vũ Khánh Cương cũng có chút tê chân, chỉ biết túm lấy Hứa Tư Văn hỏi làm sao, cháu nội hắn sắp ra đời rồi!

"Em cũng không biết nha!" Hứa Tư Văn cũng không rõ lắm.

Lúc này y mới không tới ba mươi tuổi, cháu trai đã sắp ra đời… Hứa Tư Văn tưởng tượng mình ôm một đứa trẻ, giới thiệu với người khác: "Đây là cháu tôi!"

Thật lúng túng…!

"Đã lúc này rồi, còn kéo cái gì tay hả? Nhanh chóng đi với chị!" Chị dâu Thúy Hoa xông lại, bao lớn đập về phía Vũ Khánh Cương, rương đựng hành lý ném cho anh hai Vũ gia, mình thì một tay kéo Hứa Tư Văn một tay kéo Vũ Khánh Cương chạy tới ga ra: "Mau lên xe đi bệnh viện!"

"Đúng đúng! Bệnh viện! Bệnh viện!" Vũ Khánh Cương giống như lấy lại được sức lực, phục hồi tinh thần lại chạy về phía trước lưu loát hơn ai khác, lái xe ra còn biết để Hứa Tư Văn ngồi lên ghế phó lái.

Anh hai Vũ gia bảo Vương Đại Lực lái xe đi theo, Thuận tử và Nhị Trụ giữ nhà đợi lệnh bất cứ lúc nào, một nhóm người hấp tấp đi tới bệnh viện.

Lúc chạy đến, liền thấy Vũ Nguyên Cát ngơ ngác trông coi ở cửa phòng giải phẫu, bộ dạng giống như mất hồn, so với bộ dạng gian trá như tiểu hồ ly trước kia, quả thực như hai người khác nhau!

"Đây là làm gì vậy?" Vũ Khánh Cương đi tới liền nhổ thằng cháu từ dưới mặt đất lên, giống như nhổ một củ khoai tây.

"Ông chú?" Vũ Nguyên Cát ngu ngu nhìn Vũ Khánh Cương.

"Nguyên Cát… Ai nha!" Hứa Tư Văn cũng đi lên, vốn muốn gọi Vũ Nguyên Cát hai tiếng, làm cho cậu hoàn hồn.

Kết quả Vũ Khánh Cương muốn bớt việc, nguyên cái tát quạt hai bên trái phải Vũ Nguyên Cát mấy lần, không nghiêng không lệch!

"Anh làm gì đánh cậu ấy hả?" Hứa Tư Văn xù lông, vô cùng thần dũng đoạt lại Vũ Nguyên Cát bị tát đến bối rối từ trong tay Vũ Khánh Cương: "Đánh hỏng chưa?"

"Chưa!" Vũ Nguyên Cát bị quạt mấy bàn tay, triệt để hoàn hồn: "Cháu không sao đâu chú Hứa, ông chú không có xuống tay ác độc."

Vừa nói vừa xoa quai hàm, cái sức lực của ông chú coi như là hạ thủ lưu tình cũng đủ khiến người ta đau đến tê rần.

"Xem! Tốt rồi đúng không? Anh là bất đắc dĩ." Vũ Khánh Cương đánh thằng cháu xong còn rất đắc ý dào dạt, nhưng nhìn tới ánh mắt không đồng ý của vợ, lập tức đổi giọng thành bất đắc dĩ.

"Làm bậy cái gì vậy? Thành thật một chút coi!" Tới lúc sốt ruột, vẫn là anh hai Vũ gia có trọng lượng, nhắm ngay mông Vũ Khánh Cương liền đạp một cước, khiến Hứa Tư Văn sợ đến mức nhanh chóng chạy ra phía sau hắn trông giữ đừng để cho đá đến hỏng; đầu kia anh hai Vũ gia cũng xách Vũ Nguyên Cát lên

trên ghế để cậu ngồi đàng hoàng: “Bình tĩnh, vợ mày sinh con cho mày đó, mày ở bên ngoài làm ra cái bộ dạng gì vậy?”

Vũ Khánh Cương dắt Hứa Tư Văn co lại ở một bên làm bối cảnh, chị dâu Thúy Hoa ở trong hành lang tới tới lui lui mài sàn nhà, anh hai Vũ gia và Vũ Nguyên Cát hai cha con ngồi ngay ngắn trên ghế bày ra tư thế.

Vương Đại Lực nhìn người này nhìn nhìn người kia, đến bên chân Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ngồi xổm, vẫn là nơi này an toàn một chút…

Hết chương 188

189. Chương 189: 189. Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi

Lo lắng chờ đợi nửa ngày, trong phòng giải phẫu vang lên một tiếng con nít khóc nỉ non, tất cả mọi người ngây ngốc.

Chị dâu Thúy Hoa nhấc chân lên còn chưa kịp thả xuống đất liền giống như bị định thân; Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn hai mặt nhìn nhau; Vũ Quốc Cương giữ vững tư thế giống như pho tượng.

Vẫn là Vũ Nguyên Cát rất đáng tin, một phen nhảy ra cao ba thước, vèo một cái liền nhảy tới cửa phòng giải phẫu, khiến tiểu y tá ôm đứa nhỏ ra sợ hết hồn!

“Ai là ba của đứa bé?” Tiểu y tá chặt chẽ che chở đứa bé trong lồng ngực, cảnh giác nhìn Vũ Nguyên Cát, âm thanh nghi vấn lớn đến mức vọng lại tiếng vang trong hành lang thoáng đãng.

“Là nó đó! Tôi là bà nội của bé!” Lực bộc phát của chị dâu Thúy Hoa cũng không kém Vũ Nguyên Cát, thân thủ lưu loát nhảy đến trước mặt tiểu y tá, tha thiết mong chờ nhìn bọc nhỏ trong ngực cô nương nhà người ta.

“Ồ, chúc mừng, là một bé trai khỏe mạnh, nặng 3,56 ký. Mẹ con bình an.” Tiểu y tá thay đổi biểu tình nghiêm túc, cười híp mắt ngọt ngào báo hỉ, vạch lớp quần áo trong tay cho hai người lớn xem đứa bé một chút: “Bây giờ sẽ đưa đến phòng sơ sinh, sản phụ cũng sắp ra rồi.”

“À! À! Cực khổ rồi!” Chị dâu Thúy Hoa cao hứng, gương mặt cười thành hình dạng ruộng bậc thang, cầm một xấp tiền lì xì trong tay, rút ra hai cái nhét vào trong túi tiểu y tá.

“Dì, chúng cháu không thể nhận tiền lì xì, ngài cất đi, cháu đi vào trước!” Có thể là thường gặp phải tình huống như thế, từ đầu tiểu y tá đã giữ khoảng cách nhất định, vừa lùi về sau liền tránh được tiền lì xì nhét tới, lui về sau một bước nữa liền trực tiếp đẩy cửa phòng giải phẫu ra, tiến vào phạm vi phòng giải phẫu, đó là chỗ người ngoài phải dừng lại.

“Ông đây lên làm ông nội rồi!”

Bất thình lình, anh hai Vũ gia gào lên một tiếng, dọa mọi người nhảy dựng!

“Yên tĩnh yên tĩnh!” Tiểu y tá từ trong phòng giải phẫu mang theo tiếng khóc con nít chạy ra, vừa nãy âm thanh bên ngoài quá lớn, đứa bé đều khóc rồi!

Hứa Tư Văn nghẹn đỏ cả mặt, thấy anh hai Vũ gia bị nói cúi đầu im lặng, mau chóng tới xin lỗi người ta: “Ông nội đứa trẻ quá cao hứng, xin lỗi!”

“Cao hứng cũng không thể kêu gào ở đây, nhanh mang đồ đến phòng trước đi, một hồi sản phụ liền trở lại.” Tiểu y tá hài lòng thái độ của Hứa Tư Văn, Vũ Quốc Cương nhận sai cũng nhanh, giọng điệu mềm ra, căn dặn xong liền đi vào.

“Nhanh! Cương tử! Tư Văn!” Chị dâu Thúy Hoa kêu hai người: “Những thứ đồ này đều mang tới phòng bệnh đi! Một hồi hai đứa đến xem đứa trẻ đi, nói thế nào cũng là cháu nội của hai đứa!”

Khóe miệng Hứa Tư Văn giật giật: "A!"

Hai mắt Vũ Khánh Cương có chút đăm đăm…

Chị dâu Thúy Hoa chuẩn bị đồ vật vô cùng nhiều, từ bình sữa sữa bột, đến tã con nít chăn nhỏ, một bao đồ lớn!

Hai người bọn họ chỉ chuyển qua, chị dâu Thúy Hoa tự mình bố trí, Hứa Tư Văn hưng phấn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lôi kéo Vũ Khánh Cương chạy đến khu trẻ sơ sinh, cách cửa sổ thủy tinh, kéo cổ nhìn nhóc con bên trong.

Vị trí của đứa bé tương đối dựa vào trước cửa sổ, có thể nhìn rất rõ ràng.

Có tám đứa mới sinh, ở trước cửa sổ nơi này có không ít người mong chờ đứa nhỏ bên trong, trong đó có bốn người là ba của đứa nhỏ, bảy người là thân bằng hảo hữu của gia trưởng đứa nhỏ, nhìn thấy hai tên đàn ông là Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn sang đây xem đứa nhỏ cũng không nghĩ nhiều.

Nhóc con vừa sinh ra, da dẻ rất trắng, trên đầu là mái tóc mềm mại màu vàng óng, chưa mở mắt ra, không biết con ngươi là màu gì.

Bởi vì trong tám đứa nhỏ, thì bé con là bắt mắt nhất, lại ở ngay bên tường, mấy người kia nhìn mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ, còn có bé con nước ngoài sinh ở chỗ chúng ta hả?!

"Bộ dạng nó thật đáng yêu, lớn rồi nhất định là một nhóc đẹp trai!" Hứa Tư Văn ngóng mắt nhìn nhìn bé con nằm ở bên trong, tim cũng sắp nhũn thành nước.

"Y như con khỉ, chỗ nào dòm ra đáng yêu?" Vũ Khánh Cương chua lòm ở một bên phun tào.

"Con nít vừa ra đời đều là như vậy, chờ qua một tuần hai tuần, nó liền nảy nở, vào lúc ấy càng đáng yêu!" Hứa Tư Văn nắm tay lại lắc lắc vài cái phản bác Vũ Khánh Cương, thế nhưng đôi mắt đều không rời khỏi nhóc con.

"Còn là lông vàng nữa." Vũ Khánh Cương chọn ba chọn bốn: "Một đứa con nít mà da toàn màu trắng."

"Màu da và tóc nó đều theo mẹ, nghe đâu con lai lớn lên đều đặc biệt xinh đẹp, sau này nó cũng phơi nắng không đen, nhất định là một nam tử hán anh tuấn!" Hứa Tư Văn càng nghĩ càng cảm thấy đẹp.

"Chỗ nào mà đẹp? Một đầu cỏ khô khó coi chết đi được!" Lúc này Vũ Khánh Cương ngay cả che đậy cũng không che đậy, trực tiếp biểu thị không thích.

"Sao anh luôn làm trái lại em vậy?" Hứa Tư Văn gian nan kéo ánh mắt từ trên người bé con trở về, nhìn về phía Vũ Khánh Cương.

"Vậy em luôn nhìn nó chằm chằm làm cái gì? Con ngươi cũng sắp đụng tới dính ở trên người nó rồi, anh còn không cao hứng đây!" Cái mặt hổ của Vũ Khánh Cương kéo còn dài hơn mặt ngựa.

Vợ yêu thích thằng nhãi con đó quá trắng trợn, ông chủ Vũ cũng cảm thấy chướng mắt, trước đây vợ đều nhìn hắn như thế này, bây giờ lại thêm thằng nhãi con này nữa!

"Đây không phải là cháu trai chúng ta sao? Anh ăn loạn giấm chua cái gì vậy?" Hứa Tư Văn cau mày, Vũ Khánh Cương giận dỗi cũng quá lòng dạ hẹp hòi đi? Đứa nhỏ này ra đời vẫn chưa tới ba tiếng đâu: "Một người sắp ba mươi như anh, so đo với đứa bé, cũng không sợ hạ giá hả?"

"Anh mới không sợ đâu! Chúng ta không cần cháu nội nữa! Em thích nó rồi, sẽ đem anh ném ra sau gáy đi? Anh bị ngốc hả? Đem một vật nhỏ như vậy về để tranh vợ với anh?" Vũ Khánh Cương liền dứt khoát vò đã mẻ thì cho sứt luôn, thừa nhận ghen cũng không phải chuyện lớn lao gì.

"Giận dỗi phải không? Bởi vì anh, nên em mới thích nó, nếu như không có anh, em có thể thích nó sao? Em đây là yêu ai yêu cả đường đi." Vũ Khánh Cương vừa nổi tính cố chấp lên, mười con trâu cũng không kéo về được, Hứa Tư Văn rất hiểu việc này, cho nên đối với Vũ đại lão hổ chỉ có thể vuốt vuốt lông.

"Vậy là em thích anh, hay là thích nó?" Biểu hiện vừa rồi của vợ khiến Vũ đại lão hổ sinh ra cảm giác nguy cơ, chỉ lo vật nhỏ mới rời khỏi bụng mẹ kia đoạt mất vị trí của mình trong lòng vợ, nhất định ngay từ đầu liền muốn vợ tỏ rõ thái độ, rốt cuộc là thích mình, hay là thích nhãi con kia.

"Anh! Đương nhiên là anh." Hứa Tư Văn có chút không đành lòng nhìn thẳng, bây giờ ông chủ Vũ y hệt như mấy nữ sinh hỏi bạn trai: nếu như em với mẹ anh đồng thời rơi xuống nước, anh cứu ai trước? Không khác biệt gì lắm. "Ha ha ha…" Vũ Khánh Cương duỗi móng vuốt nắm chặt tay Hứa Tư Văn, lúc này đủ hài lòng, nhưng nhìn nhãi con vẫn là không quá vừa mắt.

Hai người bọn họ đối thoại không kỵ người, cũng không nghĩ tới việc tránh đi, ngược lại là mấy người cùng nằm nhoài trên kính xem con liên tiếp liếc mắt về phía hai người bọn họ.

Hứa Tư Văn buông mi mắt xuống, nắm chặt tay Vũ Khánh Cương, nếu như có người bới lông tìm vết, y không ngại hảo hảo bàn luận đạo lý với bọn họ, còn nếu không có vậy thì càng tốt hơn.

Con đường này không dễ đi, từ đầu y đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi.

Vũ Khánh Cương người sơ ý không thô, lập tức nhận ra vợ không dễ chịu, quay đầu trợn mắt với mấy người xì xào bàn tán: "Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy qua đàn ông hả?" "Cương tử!" Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương, bọn họ không có nói rõ, Vũ Khánh Cương lại chủ động quát lớn như vậy, không quá tốt, không chiếm lý. "Không có chuyện gì! Không có chuyện gì!" Một cô gái trong số đó còn có bộ dạng rất kích động: "Cái đó, hai người các anh là một đôi sao? Thoạt nhìn rất xứng." Vũ Khánh Cương liền giống như khí cầu bị đâm thủng, "vèo" một tiếng, đám hỏa khí kia lập tức biến mất! "Cô bé này cũng rất xinh xắn!" Ông chủ Vũ được người ta khen, cười đến thấy răng không thấy mắt, toàn thân đều đắc ý, đắc ý đến không biết phương hướng. "Thật sự là một đôi à? Ai nha!" Một cô gái khác lập tức tiến lên, thế nhưng rất quy củ giữ khoảng cách nhất định, dáng vẻ hai mắt bốc đầy sao.

Hứa Tư Văn đột nhiên phúc chí tâm linh, hai người đối diện là bộ tộc hủ à? "Baby này là hai người các anh mang thai sao?" Một cậu con trai khác nhìn hồi lâu, phát hiện Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều là mái tóc màu đen, mà đứa bé vừa nãy bọn họ nhìn, rõ ràng không phải là cùng huyết thống với bọn họ.

Hứa Tư Văn nghe mà hắc tuyến không thôi, cái suy đoán này, cách biệt thật lớn với chân tướng! "Đây là con của cháu tui, cho tui nhận làm cháu nội (chữ "cháu" ở trên là "chất tử", ý là con của anh chị em mình, còn chữ "cháu" phía dưới là "tôn tử", ý là cháu nội), tui với nhà tui còn có một đứa con gái nữa, là anh trai của em ấy cho làm con nuôi, tương lai dưỡng lão đưa ma cho hai tụi tui." Vũ Khánh Cương đắc ý khoe khoang một trận. "Có thật không?" Cô gái nhìn về phía Hứa Tư Văn. "Là thật, bạn gái của thằng cháu nhà anh ấy là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, cho nên đứa nhỏ mới có mái tóc màu vàng óng." Lúc Hứa Tư Văn nói chuyện, liền thấy đôi mắt hai cô bé đối diện đều sáng lên, Hứa Tư Văn sợ đến mức không tự chủ được né tránh ra phía sau Vũ Khánh Cương, đối với ánh mắt tàn nhẫn của hủ nữ, kỹ thuật viên Hứa cũng không chịu đựng nổi đâu! "Không cần mang thai cũng không tồi, hai người biết chăm sóc con nít không?" "Tạm thời sẽ không để cho chúng tôi chăm sóc nó, chờ lúc ba mẹ nó bận rộn, có thể sẽ để chúng tôi tiếp nhận, còn hiện tại, nó quá nhỏ. Sinh ra vẫn chưa tới bốn tiếng." "Nhà hai anh thật tốt, lại có thể hiểu được và ủng hộ hai anh."

"Ừm, bọn họ đều rất hiểu chúng tôi."

Lại hỏi mấy đề tài, cái gì mà ai làm cơm ai giặt quần áo ai quét tước vệ sinh và vân vân, ông chủ Vũ không vui, nghiêm mặt hỏi bọn họ: "Làm gì làm gì hả? Điều tra hộ khẩu à?"

"Nói một chút thôi? Nói một chút thôi?" Mấy cô bé không buông tha.

"Nói cái gì mà nói? Đều nhanh chóng tản đi tản đi!" Vũ Khánh Cương một bên phất tay một bên lôi kéo vợ chật vật trốn thoát!

Chờ khi phát hiện không ai đuổi theo, lúc này Vũ Khánh Cương mới lau vệt mồ hôi: "Ai nha má ơi! Ai vậy trời? Sao lại quấn lấy như vậy?"

"Mấy người đặc biệt thôi!" Hứa Tư Văn quyết định trở về phổ cập tri thức cho ông chủ Vũ một chút.

"Đúng là đủ đặc biệt." Vũ Khánh Cương vừa nghĩ tới lòng vẫn còn sợ hãi.

Hai người trở lại phòng bệnh nhìn Adela, phát hiện cô còn đang ngủ, liền không quấy rầy nữa, bị chị dâu Thúy Hoa phân phối nhiệm vụ: "Hai đứa trở lại rồi, luộc một nồi trứng gà đỏ, phát ra ngoài, báo với mọi người là hai đứa có cháu nội."

“Việc này tụi em có khả năng!” Vũ Khánh Cương mừng rỡ nhận.

“Với lại, Tư Văn à, em có học thức, em nghĩ cho đứa bé một cái tên đi!” Anh hai Vũ gia nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, cuối cùng quyết định, ném về phía Hứa Tư Văn.

“Em, em đặt tên?”

“Ừ, em làm đi!”

Hết chương 189

190. Chương 190: 190. Trứng Gà Đỏ Của Cháu Nội

Nhị Trụ Tiểu Thuận tử ở nhà dựa theo căn dặn của chị dâu Thúy Hoa làm thịt con gà mẹ để bà bảo mẫu ninh canh gà, vừa vặn đổi ca với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, hai người bọn họ đến bệnh viện, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn trở về.

Vương Đại Lực ở lại trong bệnh viện thu xếp chút việc ăn uống.

Hai bảo mẫu nhà thuê đã sớm tới tìm, sau nghe nói Adela sinh rồi, cười đến hỉ khí đầy mặt bận rộn hơn hết so với ai khác, nấu canh gà đưa người đi, quay đầu lại liền bắt đầu thu xếp đồ vật thúc sữa.

Vũ Khánh Cương luộc trứng gà ngược lại không thành vấn đề, vừa về đến nhà, bảo mẫu liền dẫn hắn đến nhà kho, trong đó chị dâu Thúy Hoa đã sớm chuẩn bị ba khuông trứng gà ta lớn, đây chính là gà nhà bọn họ tự nuôi, đẻ ra trứng gà ta, từ đầu xuân đã bắt đầu đẻ trứng.

Vũ Khánh Cương còn mua màu thực phẩm màu đỏ, đổ vào nước ngâm đỏ trứng, chính hắn và hai dì bảo mẫu hự hự làm việc, không dám làm quấy nhiễu vợ.

Hứa Tư Văn đang làm gì?

Hứa Tư Văn đang lên mạng, quanh quẩn trên mấy website đặt tên!

Đặt tên đó!

Mới đầu Hứa Tư Văn còn rất thấp thỏm hỏi Vũ Khánh Cương: “Nhà các anh có quy định gì không? Hoặc là đặt tên theo cái gì đó?”

“Tên mà còn đặt theo cái gì?” Vũ Khánh Cương căn bản không hiểu những thứ này.

“Nói ví dụ như, ngoại trừ họ, thì tên là hai chữ hay một chữ? Hay là theo ngũ hành hoặc thiên bàng bộ thủ, xác định ra tên của một đời? Hoặc là núi non sông suối và vân vân?” Hứa Tư Văn so sánh giải thích nửa ngày, vẻ mặt ông chủ Vũ y chang vịt nghe sấm!

“Thôi, em tự làm vậy!” Cuối ccùng Hứa Tư Văn vô lực, y không nên thương lượng với Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn ngồi trước máy tính nửa ngày, lấy ra một trăm cái tên!

Vũ Khánh Cương nấu trứng gà xong đóng gói xong, đi lên tìm vợ, liền thấy Hứa Tư Văn cầm một tờ giấy thật lớn, mặt trên lít nha lít nhít tất cả đều là chữ!

Lúc đó liền cảm thấy đầu lớn hơn một vòng!

Từ nhỏ hắn đã biết khoảng thời gian đến trường của mình không dài, cho nên dù trong lòng không cam, nhưng cũng theo bản năng làm cho mình ghét học, như vậy khi lớn lên sẽ không phải không nỡ rời khỏi trường học, bỏ học cũng sẽ không thương tâm khổ sở.

Năm rộng tháng dài, cho nên Vũ Khánh Cương tới bây giờ, loại chán ghét này đã thành một loại bản năng của hắn.

Đối với chữ viết mà mình chưa quen thuộc cần phải học tập hoặc xem kỹ, đều mang tâm lý chống lại.

“Em ghi cái thứ gì vậy?” Có chút quáng mắt cau mày.

“Đặt tên cho đứa bé, anh xem xem cái nào được?” Hứa Tư Văn giống như tranh công đưa giấy cho Vũ Khánh Cương xem qua.

“Hết mấy cái này luôn hả?” Con ngươi Vũ Khánh Cương cũng thiếu chút nữa là trừng rớt ra ngoài.

“Đúng vậy!” Hứa Tư Văn trả lời như chuyện đương nhiên.

“Em thật sự là rất kiên nhẫn, một mình chuyện gì cũng không làm, lại làm ra mấy thứ này, có cái gì hữu dụng chứ?”

“Dùng để đặt tên cho đứa bé mà! Mỗi cái tên đều có ngụ ý khác nhau.”

“Anh không xem, em thấy tốt là được, một cái tên thôi, anh với anh hai anh không phải cũng sống tới lớn như vầy sao?” Vũ Khánh Cương không thể nào hiểu được việc Hứa Tư Văn quá tích cực đặt tên cho thằng nhãi con, một cái tên quan trọng như vậy sao? Hắn thấy tên của bọn Vương Đại Lực Nhị Trụ cũng rất tốt, cũng sống khá tốt.

“Tên của một người đương nhiên quan trọng rồi! Đây chính là thứ mà sau này phải đi theo cả đời, dù cho qua đời, cũng phải lên bia mộ, làm sao có thể không quan trọng chứ.” Con cháu Hứa gia đều vô cùng chú trọng cái tên, sau khi trưởng thành cũng phải lấy tên tự, cổ lễ vẫn luôn kéo dài đến bây giờ.

“Ha ha! Mới sinh ra không đến một ngày, mà ngay cả chết em cũng cân nhắc đến cho nó rồi à? Em nghĩ cũng quá xa rồi!” Vũ Khánh Cương bới lông tìm vết.

“Anh có thể câm miệng đi! Em cũng không muốn nói chuyện với anh nữa! Nghe anh nói chuyện em cũng nghẹn tim rồi.” Đối với việc Vũ Khánh Cương không chút kiêng dè mà ầm ĩ như thế, Hứa Tư Văn quả thực hết chỗ nói rồi.

Vì vậy Vũ Khánh Cương ngậm miệng, Hứa Tư Văn cất danh sách, cùng Vũ Khánh Cương đi xuống lầu. “Cái này là đem đến bệnh viện, ở công ty thì có nhà ăn trực tiếp nấu phân cho mọi người, ở quê nhà bên kia cũng báo một tiếng.” Dì bảo mẫu cũng là đồng hương, biết chuyện của Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, tuy rằng rất ít giao thiệp với Hứa Tư Văn, nhưng cũng sẽ không dùng ánh mắt dị dạng nhìn bọn họ. “Với lại, cái này cũng mang đi, là canh cá, có thể thúc sữa!” Bên cạnh lại nhảy lên ra một vị, một cái hộp giữ ấm liền đưa lên. “Được!” Vũ Khánh Cương đáp ứng khá gọn gàng. “Cái này là cơm nước chuẩn bị cho anh hai chị hai cháu, bên ngoài mua ăn rất đắt tiền, cũng không ngon.” “À!” Hứa Tư Văn nhanh chóng vươn tay nhận lấy, Vũ Khánh Cương đã xách mấy thứ, hơn nữa cái này chuẩn bị nhiều, ba cái hộp cơm lận!

Hai vị bảo mẫu tám phần là thật cao hứng, dặn dò thật nhiều lời, Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương mắt xoay vòng vòng đi ra cửa. “Sinh con nít thật không dễ dàng!” Hứa Tư Văn lau mồ hôi, dặn dò quá nhiều y cũng không nhớ kỹ được cỡ nào. “Cũng là hiện tại lập dị thôi! Trước đây thời của chị dâu anh, lúc có thai, vẫn phải giống như bọn anh xuống ruộng làm việc, còn bụng lớn nghe nói là lúc đang làm việc thì đứa nhỏ liền sinh ra! Rất thoải mái! Con người bây giờ chính là vô cùng yếu ớt, không đi bệnh viện liền giống như sống không nổi nữa vậy, đặt ở quá khứ có mấy nhà có thể lên bệnh viện chứ? Đều sinh ở nhà, bà đỡ đẻ cũng không được mấy người.” Vũ Khánh Cương liên tiếp phun tào. “Anh nói bậy gì vậy? Hiện tại nhiều khoa học rất tốt mà? Sẽ không có mấy đứa trẻ chết non!” Hứa Tư Văn không đồng ý với quan điểm của Vũ Khánh Cương. “Anh nói nhẹ nhõm như vậy, nhưng sinh con cũng không phải anh. Nghe nói cái loại đau đớn lúc sinh sản tự nhiên là vô cùng nghiêm trọng, nên mới có thể có lời giải thích ‘sinh nhật là ngày mẹ khó khăn nhất’.” Hai người một đường cãi nhau đến bệnh viện, Hứa Tư Văn xách một đống hộp cơm, Vũ Khánh Cương xách mấy trăm trứng gà nhuộm màu đỏ!

Lúc tìm được người nhà họ Vũ, là ở trong phòng bệnh cao cấp.

Đáng thương là, nơi này là bệnh viện lúc trước, nhóm bác sĩ y tá trong phòng bệnh cao cấp còn có ấn tượng với Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương!

Có điều may mà phòng sản phụ không cùng một khu với chỗ Hứa Tư Văn ở lúc đó, càng thêm ấm áp và yên lặng.

Ngay khi bác sĩ và y tá lén lút may mắn, Vũ Khánh Cương cầm trứng đỏ, Hứa Tư Văn ôm rổ đựng trứng đỏ, chạy loạn xung quanh trong bệnh viện, thấy người liền phát một quả trứng đỏ, cầu một điềm tốt, nghe người ta nói chúc mừng.

Hứa Tư Văn nghe mặt đỏ lừ lừ, cười ha hả "chung vui chunh vui" với mỗi người, Vũ Khánh Cương phát trứng đỏ phát đến buồn bực, cái này có cái gì có thể "chung vui" chứ?

Đặc biệt là sau khi nhìn thấy Hứa Tư Văn còn cùng hai người già bảy tám mươi tuổi nói "chung vui", cơn phiền muộn của Vũ Khánh Cương đã đến đỉnh điểm. "Đều như nhau thôi, em chung vui với người ta cái gì chứ?" Vũ Khánh Cương còn có một câu chưa nói ra, chung vui với hai người già mắt mờ kia, cũng không thể sinh ra được cái gì. "Khách khí khách khí thôi, anh còn tưởng thật à?" Hứa Tư Văn nhe răng toét miệng giữ vững nụ cười, nhưng mà ánh mắt vèo vèo phóng về phía Vũ Khánh Cương: "Nếu anh nghiêm túc vậy anh liền giỏi rồi." Vũ Khánh Cương nghẹn sửng sốt một chút!

Mọe kiếp!

Hắn bị vợ khinh bỉ!

Ngược lại có một cặp vợ chồng, còn có bốn người già, nhìn dáng dấp hẳn là cha mẹ hai bên, lúc nhận trứng đỏ, nữ đỏ mắt, nam rất lúng túng.

Ông lão bà lão nhận quả trứng đỏ, thế mà đều nhét vào trong tay bọn họ! "Cho con ăn, dính dính hỉ khí nói không chừng liền có đó!" "Đúng đúng, hai người ăn, hai người ăn đi!"

Vũ Khánh Cương phồng má, có ý gì? Ăn thì sao? Ăn trứng đỏ hắn phát thì sẽ thế nào?

Hứa Tư Văn hơi nhìn ra rồi, vươn tay liền cầm hai quả cho hai cụ: "Lấy thêm một ít dính thêm chút hỉ khí." Cụ già nhìn nhìn Vũ Khánh Cương lại nhìn nhìn Hứa Tư Văn, không xác định hỉ sự này của ai, thế nhưng có thể nhìn ra được, hai người này đều trẻ hơn con trai mình rất nhiều. "Các cậu thoạt nhìn rất trẻ, vậy mà đã có hậu, không tồi không tồi! Sinh con vẫn là kịp lúc mới tốt, sau này mới có thể sớm ôm cháu!" Cụ già hâm mộ nhìn nhìn quả trứng đỏ trong tay, lại trừng con trai mình một cái. "Ba mẹ, hai chúng con công tác rất bận rộn, liền kết hôn muộn sinh con muộn." Cô gái nhỏ giọng giải thích một câu, cô không muốn khiến cho ông xã lúng túng. "Hai đứa đều hơn ba mươi rồi! Còn muốn muộn tới khi nào nữa?" Bà cụ rất tức giận: "Hai đứa cũng thật không nghiêm túc!"

"Sinh bé trai hay bé gái vậy?" Bên kia ông cụ đã sớm tán gẫu với ông chủ Vũ. "Là bé trai." "Ôi! Vậy cậu phải ráng tích cóp của cải rồi! Tương lai lớn rồi cưới vợ phải bỏ ra rất nhiều đó." "Ừm! Đã sớm có quyết định rồi." Ông chủ Vũ thật thà cười cười, gia sản và vân vân, đã sớm phân chia tốt rồi. "Cũng phải quan tâm đến mẹ của đứa nhỏ, ở bên nó nhiều một chút. Nữ nhân sinh con chính là một chân bước vào quỷ môn quan, đi qua điện diêm vương một lần, cũng không dễ dàng." Bà cụ suy nghĩ một chút, còn rất săn sóc đề nghị: "Tôi nghe nói hiện tại rất nhiều cô vợ mắc chứng u buồn sau sinh sản gì gì đó, rất đáng thương." "Thằng cháu của tui đều ở bên, buổi tối ngay cả lúc ngủ cũng trông giữ." Một tên đàn ông như Vũ Khánh Cương còn thật sự không hiểu mấy cái này lắm, trên mặt liền lộ ra vẻ chột dạ. "Để đứa nhỏ ở bên cạnh thì tính là gì chứ? Để chồng của cô ấy ở bên cạnh mới tốt." Bà cụ thoạt nhìn liền biết là người rộng lòng, nhân cơ hội khuyên khuyên.

"Chính là chồng cô ấy đó." Lúc này Vũ Khánh Cương còn nói rất nắm chắc.

Cụ già ngẩn người: "Đứa nhỏ sinh ra là gì của cậu?" "Là cháu nội tui!"

Một nhóm sáu người đều sợ đến ngây người!

Bị câu trả lời của ông chủ Vũ làm cho sợ đến ngây người!

"Cậu nói, đứa nhỏ là gì của cậu?" "Là cháu nội tui." Vũ Khánh Cương chớp chớp mắt, sao lại giống như thấy quỷ vậy?

Hứa Tư Văn sờ sờ mũi, cười cười, lôi kéo Vũ Khánh Cương tiếp tục đi phát trứng đỏ.

Chờ hai người bọn họ vừa rời đi được chốc lát, liền nghe phía sau truyền đến giọng phát biểu trung khí mười phần của cụ già: "Dù năm nay có bình phẩm quan hàm, thì hai đứa cũng không được đi tranh giành nữa! Đều thành thành thật thật sinh con cho ta! Nhìn xem người ta đều thành ông nội rồi kìa, ta đây ngay

cả cái bóng cháu nội cũng không nhìn thấy! Hai người các con có xứng với bốn lão già bọn ta không?" "Ba con nói rất đúng! Tuổi còn nhỏ hơn con, mà cũng có cháu rồi, bây giờ con ngay cả con trai cũng chưa có! Cho dù là một đứa con gái cũng được mà!"

Sau đó là âm thanh hai người khuyên bảo mấy người lớn, đồng thời bảo đảm trong vòng hai năm sẽ có con cho bọn họ trông…

Vũ Khánh Cương Hứa Tư Văn hai mặt nhìn nhau, đồng thời ha ha ha nở nụ cười…

Hết chương 190

191. Chương 191: 191. Đặt Tên Và Mướn Phòng

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương phát trứng đỏ xong, cũng không còn gì để làm, Hứa Tư Văn liền móc danh sách ra cùng mọi người thương lượng tên của đứa bé.

Vì Vũ gia cũng không có quy tắc đặt tên rõ ràng, Hứa Tư Văn liền chọn ra một trăm cái tên cho là tốt.

Tất cả mọi người chọn chọn cũng chọn không ra!

Vũ Quốc Cương ý tứ: "Anh cảm thấy cái nào cũng tốt, nếu như có một trăm đứa trẻ là tốt rồi, toàn bộ đều dùng tới!"

"Ít nói bậy đi!" Chị dâu Thúy Hoa gắt một cái, Adela nằm trên giường nghe Vũ Nguyên Cát phiên dịch, cười đến khuôn mặt đỏ bừng.

"Tên gì cũng được, con không có ý kiến!" Vốn dĩ là lúc chưa ra đời, Vũ Nguyên Cát còn không có cảm giác gì, nhưng mà mấy ngày này ở nhà theo bên cạnh Adela, nhìn mẹ mình đủ loại chăm sóc với thằng nhóc chưa ra đời kia, cậu còn hơi ghen tị đây.

Thế nhưng chờ đứa trẻ sinh ra, cảm giác liền khác biệt.

Nhìn đứa bé nho nhỏ, loại cảm giác huyết mạch truyền thừa kia tự nhiên mà sinh ra, đó là huyết mạch của cậu kéo dài đó!

Rất kỳ quái!

Thế nhưng không đáng ghét.

Còn có cô bé Adela này, trước đây cậu chỉ là thích, thế nhưng hiện tại có thể dùng "yêu" để hình dung.

Nương tựa lẫn nhau, dìu dắt nhau đến già.

"Tư Văn em chọn cái nào?" Trương Thúy Hoa không tự chọn ra được cái nào thích hợp, còn Vũ Quốc Cương chọn, thì cô không tin được, thằng con lớn với vợ của thằng con lớn thì tạm thời không đáng để suy xét.

Thật sự là bây giờ thằng con lớn đang là hình thức ngu si, còn mắt nhìn của con dâu cả thì không giống với bên mình, vẫn là em dâu tốt, người thông minh văn hóa cao, tên một đứa nhỏ thôi cũng có thể lấy ra một trăm cái, vẫn là để cho em dâu đi.

"Hoa Mậu, Vũ Hoa Mậu." Kỳ thực Hứa Tư Văn đã suy nghĩ hồi lâu, cũng không chọn ra được, nhưng mà vừa ý nhất thì vẫn có mấy cái, trong đó hai chữ "Hoa Mậu" thích hợp nhất.

"Được!" Người khác còn chưa kịp phát biểu ý kiến, Vũ Nguyên Cát đã ngây ngô đáp lời trước, thoạt nhìn chính là cái hình thức ngu si còn chưa biến mất.

"Gọi Vũ Đại Lãng cũng được?" Bất cứ lúc nào Vũ Khánh Cương cũng không chút áp lực đâm dao vào người ta. "Cái rắm!" Vũ Quốc Cương xoay tay lại liền cho Vũ Khánh Cương một cái tát, một tiếng "bốp" giòn tan, vỗ vô cùng vang: "Sao hả? Mày còn muốn tìm một Phan Kim Liên vào cửa hả?" (Vũ Đại Lãng / Võ Đại Lang) Vũ Khánh Cương ôm cái đầu bự, Hứa Tư Văn đau lòng vươn tay xoa xoa, tuy rằng y đau lòng

Vũ đại lão hổ, nhưng sẽ không trách anh hai Vũ gia, thật sự là cũng không biết Vũ Khánh Cương thế nào nữa? Bộ dạng hình như không quá bình thường.

Người khác không cảm giác được, chỉ có Hứa Tư Văn tâm tư cẩn thận mẫn cảm, phát hiện Vũ Khánh Cương không được tự nhiên. "Hoa, một là quốc hiệu, hai là người đẹp, ba là tinh anh, bốn chỉ thời gian; Mậu, có ý hưng thịnh, lại có ý tốt, là nỗ lực, có tài đức tốt." Ngoại trừ ba mẹ ruột của đứa bé, những người còn lại đều là vẻ mặt mắt chó nhìn sao.

Nói chữ nói nghĩa bọn họ đều có nghe không có hiểu!

Nhưng dù sao cũng hiểu được một đạo lý, Hứa Tư Văn nói thật là dễ nghe, còn rất có lý, chủ yếu nhất là, có vẻ như hai chữ này hợp nhau, cũng không tệ lắm! "Được! Liền gọi Vũ Hoa Mậu!" Làm ông nội ruột của đứa nhỏ, đại gia trưởng của Vũ gia, Vũ Quốc Cương liền quyết định tên của đứa bé. "Vậy nhũ danh gọi là gì?" Sau đó chị dâu Thúy Hoa liền quan tâm đến nhũ danh của bé con. "Ở đây còn có chín mươi chín cái tên mà! Chọn lại!" Vũ Khánh Cương chân chó đem danh sách Hứa Tư Văn nghĩ ra đưa tới. "Nhũ danh có thể giống đại danh sao?" Vũ Quốc Cương nhìn về phía Trương Thúy Hoa, anh nhớ nhũ danh đều là tùy tiện lấy, càng bình thường thì càng dễ nuôi, đương nhiên, ý tứ vốn dĩ, chính là tên càng xấu thì càng dễ nuôi, nhưng mà bây giờ không lưu hành tên xấu. "Nói lung tung cái gì vậy, né xa một chút!" Trương Thúy Hoa không thèm nhìn danh sách ông chủ Vũ đưa tới, nhũ danh nên có dáng vẻ của nhũ danh: "Tên trên này đều có chú ý, nhũ danh không dùng được." Ông chủ Vũ ủ rũ trốn đến phía sau vợ, không phải là hắn chỉ nói một chút không đứng đắn thôi sao, lại không ưa hắn như thế?

Hứa Tư Văn an ủi chắp tay sau lưng xoa xoa móng vuốt bự của Vũ Khánh Cương, y suy đoán người này tám phần là quá cao hứng, thuộc về cái loại càng cao hứng thì càng quấy rối.

Vũ Khánh Cương chiếm được ánh sáng vợ cấp cho, lập tức liền xán lạn lên! "Nhũ danh đương nhiên là càng xấu càng dễ nuôi, nhưng đáng tiếc hiện tại không lưu hành gọi như vậy, bằng không tương lai đứa nhỏ hiểu chuyện sẽ oán trách chúng ta. Lấy cái tên bình thường đại chúng hóa đi." "Đậu Đậu?" Hiếm thấy Vũ Nguyên Cát tham dự vào, vừa mở miệng đã lấy một cái nhũ danh. "Con chó Nhật nhà ông hai Tề của mày, kêu là Đậu Đậu đó." Câu nói đầu tiên của người làm ông nội là Vũ Quốc Cương liền khiến cái người làm ba kia nghẹn trở lại.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ở một bên cười trộm đến đau bụng. "Mao Mao?" Trương Thúy Hoa cũng nghĩ đến một cái. "Chị Thúy Hoa, con mèo trắng dì Quế Lan nuôi, hình như là cái tên này đó." Lúc này là Vương Đại Lực ở một bên phun tào. "Thiết Đản?" Lúc này là Hứa Tư Văn, y liền nhớ tới cái này. "Nhũ danh của Quan Tỏa chính là Thiết Đản, hiện tại có lúc bọn anh gọi hắn, hắn còn có thể đáp lại đó." Vũ Khánh Cương ở sau lưng vợ khoan thai giải thích.

Sau đó, các loại nhũ danh dồn dập ra trận một lần, cái gì mà Tỏa Đầu, Trụ Tử còn khá tốt, Đại Bàn, Nhị Bàn gì đó mới là dở khóc dở cười, đứa bé nhỏ như vậy, chỗ nào nhìn ra mập? Còn có Phẩn Cầu, Xú Thạch Đầu lung ta lung tung; còn có cái nhũ danh Cẩu Thặng mà ông nội là Vũ Khánh Cương kính dâng ra, bị tất cả mọi người phản đối đến cùng, ngay cả Adela sau khi nghe Vũ Nguyên Cát phiên dịch, cũng lắc đầu dứt khoát biểu thị không đồng ý.

Hứa Tư Văn nghĩ đi nghĩ lại, châm chước lại châm chước, cuối cùng kết hợp với tình huống ở Đông Bắc, nghĩ tới một cái nhũ danh tương đối thích hợp: "Nếu không liền gọi Hữu Tài đi?" "Hữu Tài?" "Hữu mỹ vi hoa, mậu chi đức tài. Ý tứ vừa vặn tương xứng với tên của nó, chờ đứa nhỏ mười tám tuổi thành niên, lại lấy một cái tên tự, liền hoàn mỹ." Hứa Tư Văn mặc sức tưởng tượng xa vời, đứa nhỏ sinh ra còn chưa tới mười tám tiếng, mà y đã dự định đến mười tám năm sau lúc đứa nhỏ thành niên luôn rồi. "Hữu Tài, có học vấn; Hữu Tài, có tiền tiêu, rất tốt! Rất tốt!" Lúc này Vũ Khánh Cương đã có kinh nghiệm, không tự đề xuất nữa, mà đổi thành tâng bốc.

Bọn họ nghĩ tới nghĩ lui, cũng thật sự giống như Hứa Tư Văn nói, cái tên này còn thật sự thích hợp!

Vì vậy, đời thứ ba Vũ gia mới ra sinh không tới hai mươi bốn giờ, có hai người ông, ông hai là Vũ Khánh Cương, ông út là Hứa Tư Văn; có hai cái tên, đại danh Vũ Hoa Mậu, nhũ danh Hữu Tài, chỉ thiếu cái tên tự.

Lấy tên xong, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, phát hiện đặt tên nhìn thì đơn giản, nhưng khó khăn là ở chỗ lựa chọn!

Adela là con dâu được gả tới, theo lý là không thể đặt tên cho đứa bé, nhưng mà Vũ Nguyên Cát tôn trọng tập tục quốc gia của cô, cùng với thói quen của gia tộc cô, nói Adela thông báo cho người trong nhà một tiếng về chuyện đứa trẻ ra đời, nếu như bọn họ muốn lấy tên cho đứa nhỏ thì cũng được. "Nào có chuyện để ông bà ngoại đặt tên cho cháu chứ?" Chị dâu Thúy Hoa không cao hứng, lấy ánh mắt của cô, con gái gả ra như bát nước đổ đi, làm sao có thể thu trở về? Dù không có cử hành lễ cưới, vậy thì cũng chắc chắn là con dâu Vũ gia bọn họ. "Coi như lấy cái tên nước ngoài cho đứa nhỏ cũng được, chờ nó lớn rồi, tên nước ngoài cũng không cần giáo viên ngoại ngữ lấy cho." Hứa Tư Văn ở một bên khuyên lơn chị dâu Thúy Hoa.

Y nhớ gia tộc Adela rất cổ xưa, hơn nữa trong nhà Adela còn là một gia tộc quý tộc đi? Gia tộc như vậy cũng rất xem trọng việc con gái xuất giá, ai bảo chỗ bọn họ có quy củ là người có huyết thống liền nắm giữ quyền thừa kế chứ.

Con gái đã gả ra ngoài sinh con cũng có quyền thừa kế đó có được không?

Tuy rằng quyền thừa kế này không biết xếp sau bao nhiêu con số…

Để cho Vũ Nguyên Cát và Adela bô lô ba la với điện thoại, Hứa Tư Văn thấy sự tình đã giải quyết viên mãn, liền an bài anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa đến phòng trông nom cách gian nghỉ ngơi, dù sao thì nhịn một đêm, tuổi tác cao, thân thể không chịu được, ăn uống no đủ chuyện đặt tên cũng đã làm xong, liền không chịu được nữa mà mệt mỏi.

Sau đó cũng bảo Đại Lực trở về, để Nhị Trụ hoặc Thuận tử một người đến làm tài xế. ?

Vũ Khánh Cương thấy vợ sắp xếp xong xuôi, liền kéo Hứa Tư Văn đi tìm bác sĩ, muốn lấy thêm một phòng bệnh nữa! "Ngài có sổ khám bệnh không?" Bác sĩ rất trẻ, là một bác sĩ nữ, tuy rằng trẻ tuổi nhưng lúc làm việc rất chăm chú, bên khu phòng bệnh cao cấp này tuy rằng ít người nhưng cũng không phải là ai cũng cho nằm viện. "Tui không có, tui chỉ muốn nằm viện mấy ngày, cũng không được à?" Kỳ thực Vũ Khánh Cương chỉ là muốn có một nơi cho Hứa Tư Văn nghỉ ngơi một chút, nhưng không nhất định phải xem bệnh.

Lại nói, hắn có bóng ma tâm lý đối với cái bệnh viện này. "Anh không bệnh không tai nằm bệnh viện cái gì chứ?" Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương muốn đi, còn quay đầu lại áy náy nói với bác sĩ: "Xin lỗi bác sĩ, anh ấy không có bệnh, không cần nằm viện." "Anh chỉ muốn một phòng bệnh, cho em nghỉ một lát." Hứa Tư Văn không phát hiện, nhưng Vũ Khánh Cương lại nhìn ở trong mắt, đừng thấy vợ vô cùng cao hứng, nhưng đáy mắt nhàn nhạt vành xanh, nhắc nhở vợ hắn tinh lực không đủ. "Anh coi nơi này là khách sạn à? Nói mướn phòng liền mướn phòng? Nơi này là bệnh viện, phòng bệnh là cho bệnh nhân ở." Đầu Hứa Tư Văn hơi lớn: "Huống chi, nơi này là khu phụ nữ trẻ em, một tên đàn ông như anh, ở cùng với mấy sản phụ bụng bự chờ sinh không ngại mất mặt sao?" Nữ bác sĩ cũng bị lý do của Vũ Khánh Cương làm cho sét đánh, tuy rằng cô mới làm việc được mấy năm, nhưng cũng gặp phải không ít người bệnh và người nhà, lần đầu tiên nghe nói thuê phòng ở khu tiếp nhận bệnh nhân nội trú…

Vẻ mặt xoắn xuýt giải thích với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn: "Đúng vậy, nơi này đều là nữ sĩ chiếm đa số, ngài xem ngài có phải nên ra khách sạn bên ngoài tìm một chỗ nghỉ ngơi không?" "Khách sạn cũng không yên tĩnh như bệnh viện." Vũ Khánh Cương nhăn mày không vui, huống chi, vợ yêu cầu hoàn cảnh sạch sẽ, bệnh viện có mùi thuốc khử trùng, khách sạn cũng không có chỗ nào khử trùng giống như bệnh viện. "Chúng ta về nhà đi? Được không?" Hứa Tư Văn cũng không muốn để Vũ Khánh Cương tiếp tục xoắn xuýt với bác sĩ người ta nữa, vốn là muốn trông coi Adela một lát, chờ anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa tỉnh lại rồi hai người bọn họ liền trở về.

Nhưng bây giờ xem ra, Vũ Khánh Cương không nhất định có thể đồng ý.

Y cũng biết ý tứ của Vũ Khánh Cương, nhưng mà thật sự không thể thuê phòng ở đây có được không!? Dù có thuê, y cũng không thể vào ở nha? Vậy y thành cái gì chứ? "Vậy được rồi, anh mang em về nghỉ ngơi, xem xem em đều mệt đến mất nước rồi kìa." Vũ Khánh Cương đau lòng vợ, cảm thấy vợ đã mệt đến ủ rũ.

Hứa Tư Văn giật giật khóe miệng, kéo ông chủ Vũ không quay đầu lại trốn đi, y thật sự không có tự tin quay đầu lại nhìn biểu tình của nữ bác sĩ, khẳng định đặc biệt khiến người ta hỏng mất…

Hết chương 191

192. Chương 192: 192. Xem Rồi Làm Đi

Ba ngày, gần như tất cả những người nên biết và có thể biết đều biết đứa bé đời thứ ba Vũ gia ra đời, đại danh tiểu danh đều đầy đủ.

Các loại điện thoại tin nhắn chúc mừng oanh tạc điện thoại người nhà họ Vũ, bởi vì Hứa Tư Văn hiện tại là ông nội của đứa nhỏ, đời ông, sau khi bên Hứa gia biết, cũng bắt đầu nói với trong tộc, dù mỗi gia đình tộc nhân Hứa thị chỉ gửi một cái tin nhắn cho Hứa Tư Văn, thì hòm thư tin nhắn của Hứa Tư Văn cũng chật ních… Huống chi còn có những người biết khác, điện thoại tin nhắn cho Hứa Tư Văn cũng không ít.

Vậy nên để cho thuận tiện một chút, Hứa Tư Văn ở trên mạng thống nhất đăng tin tức, đổi mới nội dung weibo của mình.

Đồng thời còn khoe khoang chụp vài tấm hình "cháu trai" Hữu Tài manh manh phát lên internet.

Sau khi Hữu Tài vượt qua kỳ sơ sinh nhiều nếp nhăn, làn da nhăn nheo nảy nở, bé con da thịt trắng mịn như nước vô cùng mịn màng, một đầu tóc vàng mềm mại dán vào da đầu gần như có thể chói mù mắt người, một tuần sau bé con mở mắt ra, là một đôi con ngươi màu xanh lam thuần túy sâu thẳm như biển cả, lộng lẫy như vì sao trên trời!

Sau khi ngũ quan nảy nở, thoạt nhìn giống như Vũ Nguyên Cát bản thu nhỏ, chỉ có điều so với gương mặt thuần Hoa quốc của Vũ Nguyên Cát, tuy rằng bé con còn rất nhỏ, ngay cả một tháng còn chưa tới, nhưng mà so với mặt ông bố ruột thì còn sâu hơn chút, hình dáng đặc biệt rõ ràng, bằng không thì đứa bé nhỏ như vậy sao có thể nhìn ra bộ dạng giống Vũ Nguyên Cát chứ?

Cũng bởi vì mái tóc màu vàng óng con ngươi màu xanh lam phối hợp thêm mặt của Vũ Nguyên Cát, mới khiến người ta không nhận lầm cho rằng đứa nhỏ này rốt cuộc có phải con cháu Vũ gia không…

Có điều sau khi nhóc con mở mắt, cũng không thường mở mắt ra nhìn người, bởi vì bây giờ bé còn chưa thấy rõ đồ vật cho lắm, chỉ là mở mắt mà thôi, ánh mắt mê man phối hợp với biểu tình manh manh, ôi chao!

Hứa Tư Văn là người đầu tiên bị manh ngã!

Vũ Khánh Cương cũng có chút thích thú.

Nhưng thích thú nhất vẫn là vợ.

Ba ngày sau khi đứa nhỏ ra đời, mẹ Hứa liền mang theo bao lớn bao nhỏ đồ đạc được Vũ Khánh Cương phái chuyên cơ đi đón, đi theo bà là ba Hứa, anh hai Hứa gia bởi vì phải chăm sóc trong nhà còn phải chuẩn bị chuyện trường học, chị dâu Trình Mỹ Lệ phải chăm sóc Nữu Nữu, không thể đến đây, thế nhưng đồ vật và vân vân cũng để cho mẹ Hứa mang theo đến.

Nói thế nào, thì cũng là cháu nội của Hứa Tư Văn.

Adela từng gặp người nhà họ Hứa, Vũ Nguyên Cát đảm nhiệm phiên dịch, ba Hứa và mẹ Hứa chúc phúc cô đều nghe hiểu, cũng biết đồ mẹ Hứa mang tới là để làm cái gì, đối với chuyện "ở cữ" này đã cô đã có thể hiểu được.

Tự mình trải nghiệm!

"Người trong nhà Adela không đến xem con bé sao?" Mẹ Hứa ở bên này hai ngày, lại không nhìn thấy người nhà của Adela.

"Muốn qua, nhưng nghe đâu bọn họ đến một chuyến rất phiền toái." Vũ Nguyên Cát hơi hơi giải thích tình huống một chút.

Người nhà Adela cũng muốn đi qua xem cô với đứa nhỏ, có điều bởi vì thân phận đặc thù, kỳ thực từ lúc Adela có bầu, cũng đã bắt đầu xin phép, đầu tiên, quý tộc muốn ra nước ngoài, trước tiên phải trình cho viện trưởng lão quý tộc xét duyệt, sau đó trình lên hội nghị thảo luận, thông qua rồi lại cho quốc vương xem qua, lập hồ sơ, sau đó thị thực, rồi phân phát cho hội nghị và viện trưởng lão, cuối cùng mới cho quý tộc xin phép một cái tin chính xác, là thông qua hoặc không thông qua... Sau đó phải bắt đầu chuẩn bị hành lý cần thiết, rất nhiều, ăn mặc chi phí và vân vân, đừng nói ra trải giường vỏ chăn, ngay cả thứ như rèm cửa sổ và màn giường, bọn họ cũng phải tự chuẩn bị!

"Bọn họ đây là dọn nhà hả? Hay là đi thăm con gái vậy?" Vũ Quốc Cương nghe xong chỉ có một suy nghĩ này.

"Nghe nói ở bên bọn họ quý tộc càng cao thì xuất hành càng phiền phức." Đối với quy củ nhà ba vợ, Vũ Nguyên Cát không phải quá quan tâm.

Dù sao thì bọn họ nguyện ý dằn vặt liền dằn vặt đi, quý tộc và gì đó, đối với loại gia đình quê mùa như Vũ gia bọn họ mà nói, quả thực xa xôi giống như ngôi sao nơi chân trời vậy.

Ba Hứa và mẹ Hứa nghe mà cứng lưỡi không thôi, nhưng hai cụ cũng không ở được lâu, liền bị Vũ Khánh Cương dùng chuyên cơ đưa về, thật sự là bên nhà không thoát thân được, hẹn rằng chờ tiệc đầy tháng của bé con lại tới.

Sau khi nghe được mấy chuyện này, Vương Đại Lực và Nhị Trụ tiểu Thuận tử cũng giống vậy, đều cảm thấy mấy người đó quá cách biệt.

"Ai nha má ơi! Vậy cũng quá phiền rồi!" Mà ông chủ Vũ sau khi đưa ba vợ và mẹ vợ lên máy bay xong, nghe nói về việc này, đối với nhóm quý tộc thông gia tương lai, đã vào trước là chủ đặt cho mấy chữ "dây dây dưa dưa", "chậm chậm chạp chạp", "dằn vặt".

"Đúng rồi!" Kỳ thực Hứa Tư Văn cũng có nghe nói, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: "Bọn họ hẳn không phải là đi tới đây, còn mang theo quản gia người hầu gái vân vân gì đi?"

Y nhớ tới lúc ở nước ngoài, có một lần gặp quý tộc chân chính xuất hành, phô trương long trọng cực kỳ, ngược lại Hứa Tư Văn xem xong liền cảm thấy mấy quý tộc đó kỳ thực sống cũng rất mệt mỏi, tiên sinh hoặc nữ sĩ quản gia, sau đó là hầu gái, hầu trai, bếp trưởng, đầu bếp nữ, người làm vườn, người chăn ngựa và vân vân một đống lớn, hơn nữa những người này đều là người đã học hệ thống huấn luyện chuyên nghiệp, lương rất cao, một quý tộc cần nhiều người như vậy, một năm tiêu tốn quả thực chính là con số trên trời!

Nếu nhiều hơn nữa, còn phải thêm người pha rượu, người trang điểm và vân vân...

"A?" Hiển nhiên, Vũ Nguyên Cát còn thật sự không nghĩ tới điểm này!

Hoặc là nói, cậu căn bản là không nghĩ tới!

"A cái gì mà a? Còn không mau đi hỏi!" Vũ Khánh Cương cực kỳ nóng nảy, một cái tát vỗ lên thằng cháu, quay đầu liền oán giận với vợ: "Không phải nói là phụ nữ có thai ngốc ba năm sao? Sao cái thằng kia là nam mà cũng ngốc đi vậy?"

"Có khả năng cậu ấy cũng không biết những việc này, em là do lúc ở nước ngoài từng thấy một lần, mới nhớ tới việc này." Hiện tại không có ai ở đây, Hứa Tư Văn liền thả lỏng dựa vào trên người Vũ Khánh Cương lười nhác một hồi: "Nếu tới nhiều người, phỏng chừng nhà chúng ta không ở đủ."

"Vậy thì đều an bài trong khách sạn là được, không phải chúng ta có khách sạn Đông Bắc Hổ sao? Nhà mình còn không cần dùng tiền." Vũ Khánh Cương đặc biệt bày tư thế giàu nứt đố đổ vách.

"Em khuyên anh tốt nhất là đừng an bài cho bọn họ ở khách sạn, bởi vì ở chỗ bọn họ chỉ có khách nhân không xem trọng mới an bài nghỉ chân ở bên ngoài, khách quý và người thân cận, đều ngủ lại trong lâu đài của bọn họ." Hiểu biết của Hứa Tư Văn đối với văn hóa nước ngoài đủ cho Vũ gia biết rõ những tập tục lặt vặt của những quý tộc kia: "Nếu để cho bọn họ ở khách sạn, dù là phòng tổng thống, bọn họ cũng sẽ có ý kiến với chúng ta, Adela liền bị kẹp ở giữa."

Chờ Vũ Nguyên Cát trở về, đáp án là khẳng định, Adela cũng chẳng cần gọi điện thoại về xác nhận, chỉ nhìn từ thời gian chuẩn bị, thì đã biết rõ nhất định là "bái phỏng" chính thức nhất.

Chứ không phải là đơn thuần đến xem Adela với đứa bé.

"Xem từ thời gian bọn họ chuẩn bị dài như thế, nhất định là rất coi trọng lần gặp mặt này, càng là chính thức thì bọn họ mới có thể phô trương càng lớn, thời gian chuẩn bị tự nhiên lại càng dài, em nghĩ mục đích mà bọn họ tới đây, một trong số đó nhất định là muốn Nguyên Cát và Adela đính hôn trước! Ở chỗ bọn họ, phương thức đính hôn rất quan trọng, kết hôn còn quan trọng hơn. Giống như chỗ chúng ta có tam môi lục sính, chỗ bọn họ chính là trước tiên đính hôn sau đó kết hôn." Tuy rằng ít đi thật nhiều bước, thế nhưng trình độ long trọng thì một chút cũng không thiếu.

"Thật sự nghiêm trọng như thế ư? Vậy phải làm sao? Xây thêm phòng còn kịp không?" Vũ Khánh Cương rất coi trọng việc kết thân gia, nói thế nào thì cũng là nhà ông bà ngoại của cháu trai mình.

Lỡ như khiến thông gia quý tộc nước ngoài coi thường thì cũng không được, Adela cũng là cô gái tốt, thật sự để thằng cháu bị khinh bỉ sẽ không tốt.

"Nói với anh hai chị hai một chút đi?" Hứa Tư Văn cảm thấy hai người bọn họ khẳng định không có cách nào, không bằng nói một tiếng với anh hai chị hai, xem bọn họ có ý gì.

Kết quả anh hai Vũ gia và chị dâu Thúy Hoa căn bản là không có ý gì!

"Hai vợ chồng bọn chị có thể có ý gì? Nếu như bọn họ tới quá nhiều người, liền chen một chút thôi? Giường đất lớn có thể ngủ nhiều người lắm, nam một giường nữ một giường khẳng định đủ chỗ!"

Vũ Khánh Cương nhìn Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn nhìn Vũ Khánh Cương, hai người đều không biết sao.

Tất cả mọi người đều tràn đầy các loại xoắn xuýt đối với thông gia quý tộc khiến người ta líu lưỡi sắp tới đây.

Cuối cùng vẫn là Vũ Nguyên Cát rất có sức lực: "Bọn họ đến chỗ chúng ta, chúng ta liền hoan nghênh, bọn họ cũng không phải không biết chi tiết về con, nếu như dám chọn ba lấy bốn, thông gia như vậy con không cần cũng được, một đứa lớn xác như con còn không tìm được bà xã sao? Nếu như Adela để ý, thì cô ấy không phải người thích hợp với con."

"Mày nổi tính bướng bỉnh cái gì hả? Người ta đều sinh con cho mày rồi bây giờ mày gào lên nói không cần Adela người ta thì liền không cần hả? Muốn bị đánh đúng không?"

"Con chưa nói không cần Adela, chỉ là mấy người nhà bọn họ chú ý rất nhiều, nếu chúng ta muốn chu đáo hết là không có khả năng, nhập gia tùy tục, nếu như xoi mói thì cũng đừng tới chỗ này xoi mói, bọn họ chọn nổi, nhưng chúng ta lại không thay đổi nổi."

"Nguyên Cát nói cũng có đạo lý." Hứa Tư Văn lên tiếng ủng hộ Vũ Nguyên Cát: "Lễ nghi của mấy quý tộc hơi một tí là truyền thừa mấy trăm năm đó rườm rà muốn chết, đừng nói một đại gia đình chúng ta, dù đổi thành nhà người khác cũng khẳng định không làm được, so với việc làm cho tất cả mọi người bó tay bó chân, không bằng nên làm gì liền làm thế đó, nếu bọn họ thật lòng tiếp nhận, chắc chắn sẽ không chọn lựa gì, nếu như người ta căn bản là nhìn không lọt mắt nhà chúng ta, dù mỗi người chúng ta đều biến thành thầy giáo lễ nghi, người ta không hài lòng thì vẫn là không hài lòng."

Phong tục các quốc gia khác nhau, quy phạm lễ nghi cũng khác biệt, nếu như nói tỉ mỉ, ba ngày ba đêm cũng nói không hết, huống chi là muốn tỉ mỉ phân tích và vân vân.

Nỗi đau khó lành của người nhà họ Vũ là xuất thân chân đất, gia đình bình thường không có bất kỳ gốc gác gì, trước đây còn nghèo rớt, bảo bọn họ trong vòng mấy ngày liền biến thành quý tộc và vân vân, đó hoàn toàn là không trâu bắt chó đi cày làm người khác khó chịu.

"Đương gia, anh nói xem thế nào?" Chị dâu Thúy Hoa nhìn về phía Vũ Quốc Cương.

"Cứ như Tư Văn nói, chúng ta là người trong nhà biết chuyện nhà mình, làm cảnh cái gì đều là phân lừa cả, bề ngoài ngăn nắp bên trong thối nát, còn không bằng giữ khuôn phép nên làm gì thì làm đó, bọn họ thích không thích đều không đáng kể, dù sao thì Adela là người Vũ gia chúng ta là chắc chắn rồi." Anh hai Vũ gia bóp bóp mũ rơm trong tay, cười vẻ mặt hàm hậu, nhưng lời nói đều mang theo giảo hoạt: "Đến, nếu như có thiện chí, chúng ta chiêu đãi ăn ngon uống ngon, mang về quê nhà nhìn nhìn, cũng để Adela nhận

biết mộ phần ba mẹ; còn nếu như chua ngoa, thì lúc đó xem rồi làm đi, dù sao thì con gái đã là người của chúng ta, đứa nhỏ cũng nhập hộ khẩu Cương tử rồi, bọn họ còn muốn làm gì? Còn có thể làm gì?"

Thời khắc này, đối với anh hai Vũ gia Vũ Quốc Cương, Hứa Tư Văn là mở, to, mắt, mà, nhìn! Nguồn:

Đây mới là nhân vật kinh điển giả heo ăn thịt hổ!

Đây mới là người minh tu sạn đạo ám độ trần thương!

Hết chương 193

193. Chương 193: 193. Lạc Cái*

*Phương ngôn Đông Bắc, hình như là chỉ khớp xương ở đầu gối người.

Mặc dù nói như vậy, nhưng kỳ thực người nhà họ Vũ vẫn có chút lo nghĩ, Vũ Nguyên Cát giấu người nhà nói nhỏ với Adela một phen, còn Adela chính là thông suốt, cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt gì với Vũ Nguyên Cát, ngày hôm sau cả người Vũ Nguyên Cát đều tươi cười rạng rỡ.

"Lúc nào nó mới lớn lên?" Vũ Khánh Cương trơ mắt nhìn bé con chị dâu Thúy Hoa ôm vào trong ngực.

"Anh có thể đừng ngóng trông như thế không? Báo anh biết, con nít lớn nhanh lắm, trong lúc anh lơ đãng nó liền lớn lên, chờ anh nghĩ lại, cũng không biết nó bao lớn rồi." Hứa Tư Văn thích thú duỗi ra một đầu ngón tay, sờ sờ bàn tay nho nhỏ của bé con, xúc cảm không gì sánh kịp!

Trên mặt lập tức tỏa ra nụ cười hiền hòa.

"Tư Văn nói có lý, năm đó lúc chị vào cửa nhà họ Vũ, Cương tử mới bao lớn đâu? Bảy, tám tuổi đi? Chính là cái tuổi chó chê mèo ghét, cả ngày nghịch ngợm, cũng sắp nghịch ra bông ra hoa rồi, quần áo buổi sáng mặc đàng hoàng, chưa đến buổi tối thì đã gây họa không còn hình dạng, đặc biệt là chỗ lạc cái, ba năm ngày là có thể mài cho ánh sáng xuyên qua luôn rồi." Nhớ tới Vũ Khánh Cương khi đó, lại nhìn nhìn Vũ Khánh Cương bây giờ, chị dâu Thúy Hoa không biết cái gì là "năm tháng thúc đẩy tuổi già", thế nhưng cô biết thằng nhóc nghịch ngợm năm đó lớn rồi.

"Bọn anh khi đó, ba mẹ còn tại thế, cũng đã không quản được nó rồi, nói cái gì cũng không nghe, hai ngày để yên, ba ngày liền lật ngói..." Anh hai Vũ gia cũng nhớ tới Vũ Khánh Cương khi đó là cỡ nào khiến người ta không bớt lo.

Vũ Nguyên Cát phiên dịch với Adela, không thể dịch thẳng chỉ có thể hết sức làm cho cô hiểu rõ bọn họ nói cái gì; Nhị Trụ ha ha chê cười Vũ Khánh Cương, lúc ấy ba người bọn họ chính là tùy tùng nhỏ của Vũ Khánh Cương, mới lớn một chút, đã theo sau mông hắn làm cái đuôi nhỏ.

Hứa Tư Văn len lén dùng đầu ngón tay đâm đâm Vũ Khánh Cương, nhỏ giọng hỏi hắn: "Lạc cái gì vậy?"

"Lạc cái chính là lạc cái đó." Vũ Khánh Cương còn chưa hiểu, đối với hắn mà nói, lạc cái chứ không phải là lạc cái gì.

"Em nói là, lạc cái là cái gì? Là chỗ nào trên người?" Hứa Tư Văn nhỏ giọng nói, còn ước lượng trên người mình một phen.

Lúc này Vũ Khánh Cương đã hiểu!

Móng vuốt bự vỗ vỗ trên đầu gối vợ: "Đây chính là lạc cái."

Hứa Tư Văn cúi đầu nhìn nhìn "lạc cái" của mình, ngẩng đầu có chút ngốc ngốc biện giải: "Đây không phải là dát lạp ha* sao?"

*Ngôn ngữ Đông Bắc, chỉ khối xương độc lập nằm ở chỗ tiếp giáp giữa xương đùi và xương cẳng chân ở chi sau của heo, bò, ngựa.

Nhớ là lần trước có nói qua rồi đi?

Cái gì mà "bẻ dát lạp ha của hắn ra", chính là chỉ cục xương trên đầu gối đi? Tại sao lại thành "Lạc cái"?? (xem lại chương 91)

"Con mọt sách!" Vũ Khánh Cương cười ha ha một chút, cảm thấy vợ thật khiến người ta thích!

Vươn tay xoa xoa cái đầu dưa của Hứa Tư Văn: "Ngu đột xuất hả? Chỗ đó của gia súc mới gọi là dát lạp ha, người đều là lạc cái!"

"Không cho vò đầu em!" Hứa Tư Văn lấy móng vuốt Vũ Khánh Cương xuống, cảm thấy có chút mất mặt xấu hổ.

"Xem ra còn phải học cách nói Đông Bắc nhiều một chút, không thì nói chuyện có thể bị thiệt thòi!" Nhị Trụ hi hi ha ha vụng trộm cười, lúc này cảm thấy anh Tư Văn cũng không phải có khả năng đến vậy, thiếu chút nữa là đem dát lạp ha ấn lên lạc cái của mình luôn…

Đề nghị của Nhị Trụ, Hứa Tư Văn rất tán thành.

Buổi tối Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn về nhà nghỉ ngơi, lúc này người về nhà rất ít, hầu như đều ở lại bệnh viện.

Không phải xem Adela, mà là đi xem Hữu Tài, muốn nói hiện tại trong ngoài chuyện gì làm cho mọi người lo lắng nhất? Nhất định là hai mẹ con này.

Có điều trong đó không bao gồm Vũ Khánh Cương.

"Cương tử, có phải là anh đặc biệt thích con nít không?" Vấn đề này Hứa Tư Văn nghẹn đã lâu, trước đây thấy Cương tử chơi đùa với tiểu Nữu Nữu, ngay cả ông chú ruột là y cũng không sánh được, tính tình Cương tử táo bạo, châm lửa liền cháy, nhưng mà đối với con nít hắn lại hết sức có kiên trì, xưa nay chưa từng thấy Vũ Khánh Cương chửi mắng con nít.

"Cũng được đi? Lâu ngày liền quen cách chăm con nít thôi, kỳ thực con nít cũng chơi rất vui, nhưng cũng rất có sức lực, ầm ĩ không được yên tĩnh, ban ngày em phải cho tụi nó nghịch cho đã, đến buổi tối mệt rồi liền ngủ như con cún chết, làm thế nào cũng không tỉnh." Vũ Khánh Cương chia sẻ bí quyết dỗ con nít của hắn với vợ.

Hứa Tư Văn càng nghe càng cảm thấy quen tai?

Nửa ngày mới đột nhiên tỉnh ngộ, lúc ấy không phải Nữu Nữu chính là như thế sao?

Hai ngày đầu bị quấy rầy cuộc sống về đêm, sau đó Vũ Khánh Cương liền rất ra sức tung hứng nó chơi đùa, rất ra sức tản bộ, chân nhỏ đạp xe còn nhanh hơn phong hỏa luân nữa!

Buổi tối hai người bọn họ làm cái kia, nhóc con cũng sẽ không tới quấy rầy…

"Em cứ để nó muốn làm gì thì làm đó, em phải để nó chơi, chơi mệt mỏi tự nó sẽ ủ rũ thôi, sau đó em vừa dỗ nó đi ngủ, nó liền ngủ."

Hứa Tư Văn yên lặng ghi nhớ ở trong lòng.

Có điều, Vũ Khánh Cương cũng có lúc không đối phó được với con nít, ví dụ như bây giờ, chị dâu Thúy Hoa cảm thấy bé con sinh ra lâu như vậy rồi, cũng có thể để hai người làm ông nội ôm một cái.

"Em không ôm!" Vũ Khánh Cương sợ hãi đến nhảy nhót tưng bừng, chết sống không ôm bé con!

"Em sao vậy? Làm ông nội mà ôm một chút cũng không chịu, em nghĩ sao thế?" Chị dâu Thúy Hoa nổi giận, cô còn không muốn cho hắn ôm kìa!

"Mềm nhũn, nếu em hơi không lưu ý, nắm hỏng rồi thì phải làm sao? Tay em không khống chế được sức lực." Vũ Khánh Cương chắp hai tay sau lưng đánh chết cũng không đón lấy vật còn sống mềm mềm kia.

"Đức hạnh!" Chị dâu Thúy Hoa trừng Vũ Khánh Cương một cái, quay người liền cười khanh khách nhìn Hứa Tư Văn: "Tư Văn ôm không?"

“Em có thể sao?” Hai mắt Hứa Tư Văn đều tỏa ánh sáng rồi!

“Sao không được? Đến!” Chị dâu Thúy Hoa thư thái, nhẹ nhàng đặt bé con vào trong lồng ngực Hứa Tư Văn.

Đứa bé nho nhỏ mềm mại giống như một nắm tay nhỏ, một luồng mùi sữa thơm, bé con còn chưa biết nói, chỉ có thể ư ư a a phát ra tiếng rầm rì như mèo con.

Tim Hứa Tư Văn cũng sắp tan rồi!

Nhưng có thể là quá khẩn trương, toàn thân Hứa Tư Văn lại cứng ngắc giống như cục đá, chị dâu Thúy Hoa bày cho y tư thế gì y liền giữ yên cái tư thế đó!

Trước đây y chưa từng ôm con nít, nếu thật sự nói đến, thì cũng chỉ ôm tiểu Nữu Nữu mấy lần, nhưng tiểu Nữu Nữu cũng năm, sáu tuổi rồi, xem như là trẻ em rồi.

Hữu Tài thì còn chưa đầy tháng nữa!

Đây chính là bé con chân chính!

Đủ mềm đủ manh cũng đủ yếu ớt.

Hữu Tài bị bà nội ruột ôm đến ngực ông nội, nhưng mà ngực của ông nội cứng rắn không có thoải mái như ngực của bà nội ruột, bé con nho nhỏ khoát khoát tay lại đạp đạp chân, có thể là còn chưa cảm thấy thoải mái, cái miệng nhỏ không có răng vốn đang nhếch lên bán manh, không thoải mái thì ngay cả nướu cũng cũng không lộ, cái miệng nhỏ càng ngày càng xẹp, mắt thấy sắp sửa òa òa rồi!

“Em đừng có đơ? Mềm mại chút, nó mới dễ chịu.” Chị dâu Thúy Hoa khoa tay múa chân.

“Ồ!” Chị dâu Thúy Hoa không nói rõ, thế nhưng Hứa Tư Văn hiểu, y phải thả lỏng thân thể một chút, mới có thể làm cho bé con thoải mái nằm trong lồng ngực mình. ?

Hứa Tư Văn hít sâu một hơi, tận lực để cho mình thả lỏng, thả lỏng, thả lỏng!

Liền thấy miệng bé con không bĩu ra nữa, tuy nhiên cũng không cười ha ha như vừa nãy.

“Sao nó lại không cười?” Hứa Tư Văn ngẩng đầu nhìn về phía chị dâu Thúy Hoa giúp đỡ.

“Tám phần là mệt nhọc rồi, con nít nhỏ như vậy đều là mỗi ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, chính là lúc đang lớn đó.” Chị dâu Thúy Hoa an ủi, ít nhất thì trong hai người, cũng có một người có thể ôm đứa bé.

“Heo con nhà chúng ta cũng nuôi giống vậy đó.” Vũ Khánh Cương trốn ở chỗ thật xa ngồi xổm, kéo cổ nhìn, nghe chị dâu Thúy Hoa nói, liền bồi một câu.

“Khi mày còn bé còn không bằng nó đâi!” Có tư cách nói Vũ Khánh Cương thế này, chỉ có Vũ Quốc Cương thôi, ai bảo anh là anh trai chứ.

Lúc Vũ Khánh Cương ra đời, Vũ Quốc Cương đã mười tám mười chín tuổi rồi.

“Ha ha ha…” Nhị Trụ chê cười.

“Cười cái rắm chứ cười? Mày cũng chả tốt chỗ nào đâu!” Vũ Khánh Cương không thể trả treo với anh hai, vợ thì dùng ánh mắt đầy ý cười dịu dàng nhìn hắn, còn có chị dâu Thúy Hoa “chậc chậc chậc” trêu ghẹo.

Vì vậy, Nhị Trụ bên cạnh liền thành mục tiêu của ông chủ Vũ!

Vươn tay xách Nhị Trụ tới trước mặt anh hai Vũ gia: “Anh hai, anh nói với em xem khi còn bé Nhị Trụ thế nào?”

Nhị Trụ: “…!!”

“Nhị Trụ hả? Rất ồn ào! Không vừa lòng một cái liền khóc, âm thanh lớn đến mức từ đầu làng đông đến đầu làng tây đều có thể nghe được.” Vũ Quốc Cương cười ha hả chỉ vào Nhị Trụ: “Lúc ấy mọi người đều nói, đứa nhỏ này tương lai nhất định là một người lớn giọng!”

Kết quả câu nói còn chưa rơi xuống đất, bé con trong ngực Hứa Tư Văn liền bùng phát!

"Oa…!"

Lúc đó Hứa Tư Văn liền cứng ngắc!

Tiếng cười của Vũ Quốc Cương đột nhiên ngừng lại!

Nhị Trụ vui vẻ, kiêu ngạo rầm rì: "Mấy người đều là người xấu! Vẫn là Hữu Tài đau lòng ông Trụ của nó."

"Nói bậy! Có đau lòng thì trước tiên nó cũng phải đau lòng cho ông nội nhỏ (ý nói Hứa Tư Văn) của nó chứ!" Vũ Khánh Cương không vui, lòng cháu nội không thể nghiêng lệch được.

Nhị Trụ không phục, hai người ở một bên cấu xé, bên kia Hứa Tư Văn luống cuống tay chân giao đứa nhỏ cho chị dâu Thúy Hoa dỗ, nét mặt già nua của anh hai Vũ gia đỏ bừng lén lút chạy trốn, may là, Vũ Nguyên Cát đã dẫn Adela đi kiểm tra thân thể…

Mấy ngày nay Vũ Khánh Cương phát hiện một vấn đề!

Vấn đề lớn!

Có phải là vợ quá chú ý đến thằng nhãi con đó rồi không?

"Cương tử, anh xem cái này thế nào?" Từ sau khi Hứa Tư Văn ôm bé con một cái, liền mỗi ngày một chuyến đến trung tâm thương mại, cửa hàng chuyên doanh, cửa hàng độc quyền… bán đồ dùng phụ nữ trẻ em dạo chơi, ngày đầu tiên liền mua một đống, lớn từ tã lót quần áo, nhỏ đến giày mũ, từ xe học đi đến xe đạp nhỏ, Hứa Tư Văn đều mua về cho Hữu Tài.

Ngày thứ hai, lại chọn một đống lớn đồ vật, Vũ Khánh Cương chuyển vào trong phòng bệnh; ngày thứ ba, Hứa Tư Văn tự mình ôm một túi bự!

"Rất tốt!"

"Em cũng cảm thấy rất tốt, ừm, chỉ là màu sắc hơi sáng chút, đổi cái nhạt chút… cái này đi!" Hứa Tư Văn vui rạo rực cầm một bộ quần áo trẻ em, không để ý tới Vũ Khánh Cương.

"Được!"

"Cương tử, anh xem đôi giày này như thế nào?" Hứa Tư Văn lại coi trọng một đôi giày nhỏ, cầm trong một tay là có thể nâng lên, còn lấy ngón tay bóp bóp đế giày… Đế giày kỳ thực là hai tầng vải mềm, ở giữa còn lót một tầng bông thật mỏng…

Hết chương 193

194. Chương 194: 194. Người Nhà Adela Đến…

"Không tồi!" Vũ Khánh Cương rũ mí mắt xuống nhìn một chút.

"Đế giày rất mềm." Hứa Tư Văn cũng bỏ chiếc giày nhỏ vào trong giỏ mua sắm, thế nhưng bên cạnh còn có hai kiểu dáng mới lên kệ, y vươn tay muốn sờ sờ, hai đôi có hình thức chưa từng thấy này cũng thật đáng yêu…

Vũ Khánh Cương nghe Hứa Tư Văn nói, thật muốn len lén liếc mắt, có thể không mềm mại sao?

Sau đó thấy vợ lại muốn bắt đầu cuồng mua, nhanh chóng ngăn cản: "Bé con mới bao lớn chứ? Em có mua giày cho nó, nó còn có thể mang đi tản bộ sao? Một cái có ý tứ thôi là đủ rồi, đồ vật hai ngày nay em mua, trong phòng bệnh cũng sắp không còn chỗ đặt rồi."

"A?" Hứa Tư Văn chớp chớp cặp mắt to, ngượng ngùng nhìn Vũ Khánh Cương cười cười: "Hình như em có hơi cao hứng quá, ha ha…, hôm nay là ngày Adela với Hữu Tài xuất viện về nhà, liền muốn mua một ít đồ mới…"

Bản mặt bự của Vũ Khánh Cương kéo còn dài hơn mặt ngựa.

Hứa Tư Văn vừa nhìn liền biết hắn đang mất hứng!

"Anh làm sao vậy?" Hai người mang theo đồ đạc đi ra, sau khi ngồi vào trong xe, Hứa Tư Văn rất chăm chú nhìn Vũ Khánh Cương hỏi.

Kỳ thực hai người bọn họ chênh lệch rất lớn, bất luận là nhân sinh quan hay là giá trị quan, cùng với trình độ nhận giáo dục, góc độ đối nhân xử thế, chấp nhận ở cùng nhau lâu dài, hai người đều tận lực đi tìm hiểu đối phương, đồng thời thích ứng lẫn nhau.

Bởi vì yêu tha thiết đối phương, cho nên quan tâm đến cảm nhận của đối phương, sẽ vì đối phương mà suy tính.

Vũ Khánh Cương bắt đầu là lạ từ ngày Hữu Tài sinh ra, Hứa Tư Văn cho là hắn quá cao hứng, nhưng mà sau đó lại cảm thấy là do không được tự nhiên, vậy bây giờ thì sao?

Y cũng cảm thấy không thể hiểu được Vũ Khánh Cương rồi. "Anh thì sao? Em nói anh sao hả?" Giọng điệu kéo rất dài, sắc mặt rất u oán.

Hứa Tư Văn cảm thấy không thể hiểu được tâm tư của Vũ Khánh Cương, còn trong lòng Vũ Khánh Cương thì lại cảm thấy là Hứa Tư Văn uất ức!

Thái độ của Vũ Khánh Cương làm cho Hứa Tư Văn không khỏi hoài nghi mình đã làm sai điều gì, đây là tổn thương lòng Vũ Khánh Cương sao?

"Có phải em đặc biệt thích con nít không? Có phải là cũng muốn sinh một đứa không?" Vũ Khánh Cương càng nói càng kích động, cứ như vợ ngoại tình bị hắn bắt được vậy, dùng ánh mắt nhìn kẻ phụ lòng mà nhìn Hứa Tư Văn: "Anh nói em biết, em bỏ cái ý nghĩ kia đi! Đời này anh cũng sẽ không cho em tìm phụ nữ sinh con đâu!" Mới đầu, đối với việc Vũ Khánh Cương đột nhiên nổi giận ghen tuông, Hứa Tư Văn còn có chút không rõ, sau đó lời Vũ Khánh Cương nói làm y có chút luống cuống và kinh hoảng, chờ nghe Vũ Khánh Cương khoan khoái nói xong những câu đó, Hứa Tư Văn chỉ muốn đỡ trán! "Nếu nói tới cái này, không phải là anh sao? Hẳn là em nói với anh mới đúng chứ? Sao lại nghĩ như thế? Trước đây đối tượng anh kết thân đều là nữ, nhưng em… em xưa nay đều là… đều chỉ thích…, nếu như muốn nói sinh con, không phải là vấn đề anh có muốn hay không sao?"

"A phi!" Vũ Khánh Cương lộ ra dáng cười: "Anh mới không cần con nít đâu! Rất ầm ĩ."

Hứa Tư Văn mỉm cười.

Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu, da mặt có chút toả nhiệt: "Anh thấy em thích thằng nhóc kia như vậy, lại mua này kia cho nó, mặc dù em tốt với anh, nhưng em còn tốt với nó hơn!"

Đây là ám chỉ ở trong lòng Hứa Tư Văn, mình xếp phía sau Hữu Tài.

"Nó không phải cháu nội chúng ta sao? Lúc đó anh đối xử với tiểu Nữu Nữu, chẳng phải cũng tốt không chịu được sao? Em cũng không ghen, anh dựa vào cái gì mà không vui hả?" Hứa Tư Văn lập tức liền phản bác lại.

Về phần Hứa Tư Văn có ghen hay không ư?

Y chỉ cần không chính miệng nói ra, ai biết trong lòng y đến tột cùng có ghen hay không chứ?

"Đó là con gái anh, anh không tốt với nó thì tốt với ai?" Nói xong, vẻ mặt gian trá tiến tới, hai mắt sáng lên nhìn Hứa Tư Văn: "Vợ, em thật sự ăn giấm hả? Ha ha ha…!"

Vợ ghen vì hắn, cái cảm giác này sao lại thoải mái như thế?

"Lái xe, đi về!" Hứa Tư Văn đẩy gương mặt to kia ra, quay đầu xem phong cảnh phía ngoài, chỉ có vành tai bắt đầu đỏ lên, chỉ chốc lát sau, cả cái lỗ tai đều đỏ bừng.

Hai người nói ra chút khó chịu trong lòng, cảm giác tình cảm càng tốt hơn, về đến nhà cũng anh nhìn em một chút, em nhìn anh một cái, show ân ái gần như chói mù mắt người.

"Anh Cương tử với anh Tư Văn ăn mật ong hả?" Tiểu Thuận tử tranh thủ tiến đến bên cạnh Vương Đại Lực, cùng Vương Đại Lực hai người ngồi xổm trên đất xoa da gà nổi lên. "Có ăn mật ong hay không thì tui không biết, thế nhưng tui nhìn đều ê cả răng thì là thật." Vương Đại Lực không chịu được loại không khí màu hường của hai người này, run run một chút, nhổ tiểu Thuận tử lên liền chạy ra ngoài.

Vũ Khánh Cương nhìn hai người bọn họ đi ra ngoài, cười ha ha chống eo, đắc ý duỗi móng vuốt ra làm bộ dạng chỉ điểm giang sơn: "Cho hai người làm kỳ đà cản mũi, cho hai người làm bóng đèn chiếu sáng, không kích thích cho hai người chạy được sao!" Vốn dĩ cùng với vợ ở nhà bếp anh thái rau em rửa nồi, em lấy đĩa anh bưng bát, chuyện thật tốt mà?

Hai người bọn họ nhất định phải thò một chân vào, ngồi xổm ở một bên trừng hai cái hố nhỏ nhìn chằm chằm hai người, nhìn đến mức vợ cũng ngượng ngùng!

Vợ da mặt mỏng, không mở miệng nổi, không thành vấn đề!

Da mặt của hắn đủ dày, không có nhãn lực hả, vậy liền chờ khó chịu đi! "Dòm đắc ý kìa, cũng không sợ khó coi hở!" Hứa Tư Văn mặt mỏng đỏ bừng gắt Vũ Khánh Cương một cái, người này sao lại cứ mặt dày như vậy chứ? Vừa nãy lúc Vương Đại Lực và tiểu Thuận tử đi ra ngoài, còn cười xấu xa vài tiếng, náo động đến mức Hứa Tư Văn cũng ngượng ngùng. "Ai nha! Sao miệng em lại đầy mùi vị đại tra tử vậy?" Vũ Khánh Cương thích thú, rõ ràng vợ là người văn minh, còn cố tình học theo hắn, học còn không quá giống, tuy rằng miệng cũng đầy mùi vị Đông Bắc, nhưng nghe sao cũng làm cho hắn vui vẻ vậy? "Ôi chao!" Vũ Khánh Cương bị Hứa Tư Văn chọc cho vỗ đùi cười lớn!

Vợ cứ nhất định muốn giả bộ thể hiện thô lỗ, một cái làn điệu mềm mại êm đẹp phối với thổ ngữ Đông Bắc, rất buồn cười! "Cười cái gì mà cười hả?" Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương cười rạng rỡ như vậy khiến cho đỏ cả mặt, cuối cùng thấy Vũ Khánh Cương không nghe y, dứt khoát "gào" một tiếng nhào tới, giương nanh múa vuốt muốn ngăn cái miệng cười to của Vũ Khánh Cương.

Chút sức lực của Hứa Tư Văn cũng không đủ so với một đôi tay của Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương vui mừng đón lấy vợ yêu thương nhung nhớ.

Ôm vợ ngồi dưới đất, nhìn vợ ở trong lòng mình bay tới nhảy lui, chính là không bay ra khỏi cái vòng hắn vẽ, trong lòng cao hứng khỏi nói.

Hứa Tư Văn cũng phát hiện mình không phải đối thủ của Vũ Khánh Cương, thở phì phò muốn đứng lên, Vũ Khánh Cương còn lôi lôi kéo kéo không cho, động tác của Hứa Tư Văn càng lớn hơn một chút, kết quả ông chủ Vũ không nắm vững lực tay, "roẹt" một tiếng, lại kéo hỏng áo sơ mi ngắn tay của Hứa Tư Văn!

Đây chính là cái áo sơ mi Hứa Tư Văn thích nhất đó!

Con người Vũ Khánh Cương cái gì cũng tốt, chỉ là cái sức lực kia, luôn lôi kéo quần áo mình, vì thế, quần áo của Hứa Tư Văn lấy tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được mua vào xếp trong tủ quần áo, lại lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được mà giảm bớt, tổn hại đều không thể đền bù!

Không ném ra ngoài thì cũng mặc không được rồi!

Hứa Tư Văn tức giận đến con ngươi đều đỏ, cố tình Vũ Khánh Cương còn giống như cảm thấy không đủ, vừa nãy xé quần áo của vợ thật sự không phải cố ý!

Thế nhưng xé quần áo và vân vân, rất có cảm giác nha!

Ánh mắt Vũ Khánh Cương nhìn Hứa Tư Văn cũng bốc lửa rồi! ?

Lửa gì hả!

Mọi người ngầm hiểu một chút!

Vừa lúc đó, Vương Đại Lực và tiểu Thuận tử chạy vào, giọng hai người rất lớn động tác cũng rất nhanh, lúc đẩy cửa ra đã kêu lên: "Anh Cương tử! Người nhà Adela tới… Ặc… Ặc… Ặc…!" Gương mặt tiểu Thuận tử vốn đang hưng phấn lập tức khóc tang nhìn sang hướng Vương Đại Lực: "Anh Đại Lực, tui có thể bị đau mắt hột không?" "Hai người… Người nhà Adela đến, trực tiếp đi đến nhà chúng ta, hai người xem mà làm đi, tụi tui rút lui trước đây!" Vương Đại Lực lôi kéo tiểu Thuận tử chạy như bay, chạy vô cùng có tốc độ.

Mặc dù nói Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn là một cặp, nhưng trong cái nhìn của Vương Đại Lực, người ta là hai người khác nhau, lại bàn đến, Vũ Khánh Cương tương đối thân cận với Hứa Tư Văn, tuy rằng hắn ta không được học hành bao nhiêu, nhưng cũng biết một chút, quan hệ của bọn họ có tốt nữa cũng không thể cả đời không xa rời nhau, thiên hạ không có tiệc không tàn; vợ bạn không thể lừa gạt…

Trong đầu Vương Đại Lực lung ta lung tung ý nghĩ dồn dập ra lò, tiểu Thuận tử cũng đỏ cả mặt, ở trong lòng hai người bọn họ lại có nhận thức mới về sự không biết xấu hổ của ông chủ Vũ.

Mà ông chủ Vũ bị anh em làm mới giới hạn chót của nhân phẩm thì sao?

Giờ khắc này cũng không quá tốt!

Da mặt Tư Văn vốn dĩ vô cùng mỏng, trải qua ông chủ Vũ liên tục dỗ dành lừa gạt, lúc này mới ở bên ngoài có chút qua lại với Vũ Khánh Cương, lúc chỉ có hai người, thì có thể lạc quan một chút, không bó tay bó chân tự ti tự bế, nhưng bất thình lình bị người ta nhìn thấy bộ dạng hai người náo động quá mức như thế, Vũ Khánh Cương thì không sao, hắn da dày gánh vác được, nhưng toàn thân Hứa Tư Văn đều biến thành màu phấn hồng! "Đều tại anh! Đều tại anh!" Hứa Tư Văn trở mình một cái liền bò dậy, như một làn khói chạy lên lầu.

Vũ Khánh Cương ngu ngơ cười ha ha gãi gãi đầu, hắn cũng không có ý tứ gì, ai biết nháo nháo liền đốt ra lửa cơ chứ?

Điện thoại di động cũng vang lên, Vũ Khánh Cương vừa nhận, giọng nói mười phần trung khí của chị dâu Thúy Hoa liền rống lên ở đầu kia: "Cương tử! Tư Văn! Thông gia trực tiếp dẫn người đến nhà kìa! Hai đứa đi ra ngoài tiếp đón một chút! Bọn chị lập tức trở về!" "Được!" Vũ Khánh Cương đáp ứng một tiếng liền tắt lửa trên bếp ga, đồ ăn trong nồi một chốc cũng không nguội lạnh được.

Cọ cọ cọ đi lên lầu hai, lúc đẩy cửa phòng ra, Hứa Tư Văn đã thay một bộ quần áo ở nhà tương đối chính thức, cả người thoạt nhìn trơn bóng như ngọc, mang theo nồng đậm phong độ của người trí thức. "Mau tới đây, thay quần áo khác, chốc lát người ta liền tới đi?" Lúc này Hứa Tư Văn cũng không giận dỗi với Vũ Khánh Cương nữa, người nhà Adela sắp tới!

Đã sớm chuẩn bị xong quần áo, Vũ Khánh Cương chính là một bộ quần áo không khác biệt lắm so với Hứa Tư Văn, chỉ có điều quần áo của Hứa Tư Văn là màu nhũ bạch, Vũ Khánh Cương thì lại là màu xanh đại khí, bởi vì là chất liệu tơ tằm, vải vóc nhẹ mà mỏng, đồng thời loại tơ tằm kia còn có sự mềm mại và linh động riêng biệt, khiến màu xanh thoạt nhìn như mưa như sương, càng làm nổi bật lên khí chất của Vũ Khánh Cương, chỉ cần hắn không mở miệng nói chuyện…

Hết chương 194

195. Chương 195: 195. Geek Đến Từ Nước Ngoài

Geek Alger dẫn theo vợ Geek Jody bước lên quốc gia cổ xưa mà thần thánh trong miệng con gái.

Vị trí của con gái là, thành phố Đông Bắc, Đông châu gần vùng đất cận hàn, để có thể thuận lợi câu thông với nam nhân và người nhà mà con gái yêu, vợ chồng bọn họ dùng gần một năm này, để học tập tiếng Đông Bắc, cùng với tiêu chuẩn dùng từ chính thức; còn có cách viết chữ.

Trước đây hai vợ chồng cũng là người thông minh IQ cao, nhưng sau khi tiếp xúc những thứ này, đột nhiên hoài nghi nhận thức về bản thân có phải là quá mức hay không?

Tại sao văn hóa của bọn họ, người Đông Hoa học đặc biệt nhanh, cực kỳ tốt, đặc biệt thấu triệt; nhưng mà bọn họ học văn hóa Đông Hoa, sao lại càng học càng tối nghĩa khó hiểu, rất nhiều từ ngữ không giải thích được khiến hai người chịu nhiều đau khổ.

Đặc biệt là giọng nói của thành phố Đông Bắc, càng làm cho bọn họ nói đến đầu lưỡi đều tê dại!

Thật không biết đến tột cùng con gái yêu thằng nhóc Đông Bắc cái gì nữa? Thậm chí ngay cả đối tượng kết hôn thích hợp trong nhà an bài cũng không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp xin du học ở nơi này, còn mang thai sinh con!

Dù như thế nào thì con gái cũng là con bọn họ, vì thế, vợ chồng hai người chống đỡ áp lực trong gia tộc Geek, ủng hộ con gái tự do yêu đương.

Cũng không biết có phải là khoảng thời gian này gia tộc Geek bị Thượng Đế từ bỏ hay không, chuyện xui xẻo xảy ra một cái tiếp một cái.

Đầu tiên là gia chủ đương thời của gia tộc Geek, công tước Geek, bởi vì trắng đêm tận tình mà chết ở trên giường! Nguyên nhân cái chết quá mức mất mặt, gia tộc Geek chỉ nói đột phát bệnh tim bất ngờ tử vong, ngay cả đăng tin cũng không có mấy cái, phát cáo phó chỉ chiếm một chút chỗ bên mép lề.

Công tước Geek không có con, dựa theo chế độ thừa kế định ra người thừa kế hợp pháp thứ nhất, kết quả người thừa kế hợp pháp thứ nhất kia còn chưa kịp kế thừa tước vị và tài sản, bởi vì quá mức cao hứng, hắn ta đã đi trước một bước, buổi tối lái xe thể thao phong cách trên đường cao tốc, xảy ra tai nạn xe cộ, thăng!

Người thuận vị thừa kế thứ hai là một ông lão tuổi tác cao, vừa nghe nói mình sắp trở thành công tước, nhón con trai con gái cháu trai cháu gái và ông ta đồng thời sướng đến phát rồ!

Kết quả ông cụ vừa cao hứng vừa kích động, đột phát chảy máu não, chết luôn!

Nhóm con trai con gái cháu trai cháu gái ông ta khóc ào ào!

Người thừa kế thuận vị số ba là một cậu trai, cha mẹ mất sớm không người thân bạn bè, chỉ có một ít quỹ trên danh nghĩa cậu ta, lớn như vậy mà uống thuốc còn nhiều hơn so với ăn cơm, kế thừa tước vị không tới ba tháng, liền trong các loại mời mọc vũ hội yến hội, mệt đến bệnh!

Bệnh tật của vị công tước Geek tân nhậm này ngày càng sa sút, tại ngày thứ một trăm cậu ta kế thừa tước vị công tước Geek, trong lúc ngủ say đột ngột qua đời.

Thứ tư và thứ năm là chị em, vốn là người chị lớn hơn, tự nhiên là người chị kế thừa tước vị, nhưng mà cô chị là một phụ nữ còn có ba đứa con hai đời chồng, trước mắt đang trong tình yêu cuồng nhiệt với vị bạn trai không biết là thứ bao nhiêu!

Em trai không phục!

Lý luận với người chị!

Cô chị một bước cũng không nhường!

Sắp sửa thành nữ công tước, dựa vào cái gì phải nhường?

Hai chị em cãi nhau, ba ngày trước khi kế thừa tước vị công tước, người chị chỉ lát nữa là đã giành thắng lợi trong tầm mắt, càng ngày càng nhục mạ đấm đá với em trai, người em và người chị đánh nhau, thời gian càng gần em trai càng nôn nóng, rốt cuộc không thể chịu nổi, thất thủ đẩy cô chị xuống cầu thang, cô chị liền gãy, cổ, chết, luôn!

Em trai thành kẻ mang tội giết người, tước vị không cần trông cậy vào, có thể không tử hình mà chỉ giam chung thân đã là kết cục tốt nhất của hắn rồi.

Đoạn thời gian đó, nghĩa địa gia tộc Geek rất náo nhiệt, thường thường có thành viên gia tộc mới bị đưa tới nơi này an nghỉ, cho nên trong giới quý tộc dồn dập đồn đại gia tộc Geek là bị cái gì đó nguyền rủa, lại liên tiếp có biến cố.

Vì vậy, hai vợ chồng vốn không có tiếng tăm gì liền thành người kế thừa tước vị công tước Geek, lâu đài Geek cũng đã thành nhà của bọn họ.

Vốn dĩ Adela ở trong gia tộc Geek không hề bắt mắt chút nào, cô đi du học, cô tìm một bạn trai nước ngoài, cái này đều không đáng kể.

Nhưng mà bây giờ thì khác!

Geek Alger và Geek Jody, chỉ có một đứa con này.

Lúc Jody sinh Adela ra bị khó sinh lại gặp phải tai nạn xe cộ tắc nghẽn giao thông, cho nên sau khi bà đến bệnh viện, tuy rằng bác sĩ tận lực cứu trị, nhưng vẫn không thể nào bảo vệ bà khỏe mạnh, tỷ lệ ngày sau có thai, rất nhỏ.

Nhưng hai vợ chồng cũng không để ý, Alger và Jody đều cảm thấy có một đứa con là đủ rồi, bọn họ rất yêu thích con gái Adela nghe lời hiểu chuyện lại tri kỷ, từ nhỏ đến lớn đều biết giáo dưỡng của Adela rất xuất sắc, con gái không thích phân tranh trong gia tộc, bọn họ liền thả cô du học nước ngoài.

Bọn họ một là giáo viên, một là chủ cửa hàng, trong nhà không phải đại phú đại quý nhưng tuyệt đối là khá giả.

Lại có gia tộc làm chỗ dựa, người một nhà đều rất hài lòng với hiện trạng này.

Ai có thể biết rằng thậm chí có một ngày bọn họ sẽ thừa kế tước vị công tước Geek, cùng với lâu đài Geek giá trị liên thành!

Adela là người thừa kế hợp pháp thứ nhất của tước vị công tước Geek và lâu đài Geek!

Đến lúc đó tước vị công tước là thứ yếu, lâu đài Geek mới là quan trọng nhất!

Kết tinh tâm huyết của gia tộc Geek bao nhiêu năm, bên trong kỳ trân dị bảo đếm không xuể, chỉ bản thân lâu đài thôi đã là một tác phẩm nghệ thuật cổ xưa không thể đánh giá!

Adela kế thừa thì được, đều là người nhà Geek, nhưng nếu Adela kết hôn với bạn trai nước ngoài, dựa theo lệ quốc tế, người nước ngoài làm chồng kia, sau khi Adela kế thừa tước vị công tước, thì cũng sẽ có quyền thừa kế!

Lúc bát tự còn chưa có trao đổi, mấy người trong gia tộc Geek đã ngồi không yên, bắt đầu yêu cầu Adela về nước, tìm nam thanh niên thích hợp để kết hôn ở trong nước.

Có điều Alger và Jody không để ý đến bọn họ, trước khi hai người tới đây, Alger và Jody đã làm ra sửa đổi mới trong gia tộc Geek.

Lúc yết kiến quốc vương và vương hậu Pháp, bọn họ liền bẩm báo tính toán của bọn họ, quốc vương và vương hậu cũng chỉ có một công chúa, cũng là yêu như trân bảo, rất có thể hiểu được sự trân trọng của bọn họ đối với Adela, cho nên đồng ý thỉnh cầu của bọn họ.

Thành lập quỹ từ thiện Geek, hết thảy sản nghiệp dưới quyền tước vị công tước Geek, toàn bộ thuộc về quỹ này.

Lâu đài Geek cùng với tất cả mọi thứ trong lâu đài, toàn bộ đều quyên tặng cho bảo tàng lịch sử lớn nhất nước Pháp!

Quỹ, khiến người gia tộc Geek không bao giờ có thể tiếp tục thu được lợi ích từ giữa nữa; lâu đài, khiến gia tộc Geek vĩnh viễn được hậu nhân ghi nhớ trong lòng, nhưng cũng khiến người gia tộc Geek hiện giờ không còn cách nào tới gần và mơ ước.

Phải biết, bắt đầu từ khi hai vợ chồng kế thừa tước vị, vẫn có người theo dõi bọn họ, ám sát thì không gặp phải, nhưng bảo đảm là vào một ngày nào đó, lâu đài Geek giá trị liên thành sẽ là bùa đòi mạng của vợ chồng bọn họ.

Cho nên bọn họ hoặc là không làm, dứt khoát hiến ra ngoài luôn!

Hành động này đạt được sự cảm tạ thành khẩn và kính nể tự đáy lòng của phần lớn mọi người, ngay cả trong viện trưởng lão quý tộc cũng có người tán thưởng không thôi đối với hành động của bọn họ.

Đơn xin của bọn họ thông qua rất nhanh, ngay sau khi bọn họ ra nước ngoài, quyết định của bọn họ cũng ban bố ra, người gia tộc Geek đều bị dọa điên rồi!

Tìm vợ chồng bọn họ khắp nơi, kết quả lại được báo cho, hai người họ xuất ngoại xem con gái và cháu ngoại mới sinh rồi!

Mà những người khác của gia tộc Geek, lại bị tạm thời hạn chế ở quốc nội, không cho phép xuất cảnh!

Chắc chắn chờ lúc hai người trở về, thì từ lâu đã trần ai lạc định.

Đây chính là bọn họ bức bách vợ chồng hai người, muốn điều khiển hôn nhân của con gái Adela nên bị giáo huấn.

Hai vợ chồng tâm tình tốt mang theo ngoại ngữ và tiếng địa phương đã có thể xuất sư, đi tới quốc gia xa xôi, một thành thị xa lạ.

Đứng ở cửa đại viện Vũ gia, hai vợ chồng Geek Alger và Geek Jody một người một cái vali xách tay, phía sau dẫn theo một quản gia và một phiên dịch kiêm hướng dẫn viên du lịch, sau đó là bốn bảo tiêu.

Quản gia đẩy cái rương hành lý, phía trên chất bốn túi hành lý không nhỏ.

"Thế này phải làm sao? Nơi này không có chuông cửa?" Jody dòm cửa than thở.

Không có thứ gì cả, cho dù là có một cái chuông thôi, cũng có thể gõ lên tiếng thông báo cho người ở bên trong rằng có khách tới.

"Trực tiếp đi vào là được rồi." Phiên dịch là dân bản xứ, mặc dù là đứa nhỏ lớn lên ở trong thành phố, nhưng khi còn bé cũng từng đến nhà thân thích ở nông thôn chơi đùa, đối với đại viện Vũ gia có một loại cảm giác quen thuộc không giải thích được.

Nói xong cũng vươn tay muốn mở cửa lớn ra.

Dựa theo tập tục quê hương, không ai gác song chắn lên cửa nhà mình vào ban ngày, đóng chặt cửa không cho người ta mở.

Muốn gài cửa cũng là lúc buổi tối, phần lớn cũng không phải là vì phòng người, mà là vì phòng ngừa gia súc gia cầm chạy ra khỏi sân.

"Không nên không có lễ phép như vậy, chúng ta vẫn là xem lại một chút đi." Đối với hai vợ chồng mà nói, cái gì cũng không nói liền đẩy cửa vào trong nhà người ta, đây không phải là hành động thất lễ bình thường.

Phiên dịch hướng dẫn viên thất lòng muốn chết!

Ngày nắng to không để người ta đi vào, lại ngu ngốc bắt đứng ở cửa, tắm nắng hả?

Đối với hai vị này, từ cẩn thận và tôn kính ban đầu, hắn ta không hề khó khăn quá độ thành nội tâm phun tào không thôi, mới nhìn thì quý khí mười phần, nhìn tỉ mỉ một chút liền thành ngốc ngốc manh.

Từ lúc vào phạm vi tương ứng đại viện Vũ gia, bốn bảo tiêu liền căng thẳng thân thể, bọn họ phát hiện một ít đồng loại, đồng thời, có vẻ như tất cả mọi người đều kẻ tám lạng người nửa cân…

Phải biết rằng bọn họ đều là cao thủ được chuyên môn bồi dưỡng để làm cận vệ cho công tước!

Chẳng lẽ nhà bạn trai của tiểu thư Adela, cũng là một vị quý tộc?

Quản gia đã có chút không nhịn được nhiệt độ cao bên ngoài, vận động thích hợp nhất với loại khí trời này là ở dưới bóng cây trong hoa viên, mang bàn lên hưởng thụ một bữa trà chiều mát mẻ.

"Thân ái, em vẫn không nhìn thấy bất luận đồ vật gì có thể thông báo cho người trong nhà, chúng ta ở cửa." Trên lý thuyết thì Jody cảm thấy mình có thể cùng người nơi này giao lưu không ngại ngần, thế nhưng trên thực tế vừa đến đã bị đả kích, ngay cả cửa cũng không biết phải làm sao đi vào, bà đã bắt đầu suy giảm niềm tin với suy nghĩ của mình.

"Anh cũng không nghĩ ra biện pháp thích hợp lại không thất lễ." Alger cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Các hạ, tôi nghĩ chúng ta cần phải nghe theo phiên dịch tiên sinh an bài, hắn nói đẩy cửa đi vào thì chính là đẩy cửa đi vào, tôi nghĩ, cách làm như thế ở nơi này, cũng không tính là là một loại hành động thất lễ đi?" Quản gia vẫn duy trì sự nghiêm cẩn và cứng nhắc của ông, nói ra vài câu tri kỷ này, trên thực tế thì lại trao đổi một cái với phiên dịch.

Tất cả mọi người rất ăn ý, không muốn phụng bồi hai vị này ở ngoài cửa phơi nắng.

"Ồ? Phải không?" Hai vợ chồng rất ngạc nhiên nhìn về phía phiên dịch hướng dẫn viên.

"Đúng, nếu như tập tục ở nhà bọn họ giống với quê nhà bọn họ nơi này, thì chúng ta đẩy cửa đi vào, kỳ thực cũng không phải chuyện gì thất lễ."

"Vậy cậu liền đẩy đi." Alger làm một thủ thế "mời", cùng vợ Jody lui về sau một bước.

Cuối cùng là cửa tự mở!

Phiên dịch hướng dẫn viên tới trước muốn mở cửa ra, vào lúc này, cánh cửa lại chậm rãi bị mở ra từ bên trong, hai người đi ra, nói chính xác, là hai nam nhân…

Hết chương 195

196. Chương 196: 196. Gương Mặt Vô Cùng Thê Thảm!

Thời gian hồi tưởng đến sau khi Vũ Khánh Cương thay quần áo…

Hứa Tư Văn cầm quần áo cho Vũ Khánh Cương thay, sau đó bảo Vũ Khánh Cương đứng đàng hoàng, y lùi về sau vài bước, nhìn nhìn bộ dạng Vũ Khánh Cương sau khi thay đổi quần áo: "Không tồi không tồi!"

Trước tiên y cho mình một cái khen ở trong lòng, Vũ Khánh Cương được y sửa sang càng ngày càng xuất sắc, khiến Hứa Tư Văn khá có cảm giác thành công.

"Anh không muốn mặc cái này, khó chịu muốn chết!"

Thứ Hứa Tư Văn thích, Vũ Khánh Cương không nhất định đã thích, thật sự là quần áo này mặc lên người, dù rất tốt rất thoải mái, nhưng lại nhẹ bẫng khiến ông chủ Vũ không cảm thấy an toàn, bất thình lình giống hệt như mình trần truồng không mặc quần áo vậy!

"Vậy anh muốn mặc cái gì?" Hứa Tư Văn nghe xong lý do của ông chủ Vũ, quả thực phải bội phục hắn!

Nhưng Vũ Khánh Cương kiên trì, Hứa Tư Văn cũng không muốn làm cho hắn khó chịu.

"Nên mặc gì thì mặc đó, bọn họ đến thì anh phải thay quần áo hả? Chúng ta thế nào thì cứ thế đó đi, sau này phải ở chung nửa đời, sao có thể luôn giả vờ được?" Sự phân biệt của Vũ Khánh Cương đối với người ngoài và người nhà mình rất lớn, về mặt thái độ mà nói, ở trước mặt người nhà bán ngốc đùa giỡn, ở trước mặt ngoài người thì hắn phải nghiêm túc, tuyệt đối không thể bán ngốc, trừ khi là giả heo ăn thịt hổ.

Lúc Vũ Khánh Cương nói như vậy, cũng động thủ lột một thân quần áo của Hứa Tư Văn xuống, Hứa Tư Văn không vui, trốn trốn tránh tránh không cho hắn thực hiện được: "Anh cởi quần áo em làm cái gì? Chính anh tùy ý đi, em cứ mặc cái này… Ai nha…!"

"Em mặc đẹp như vậy cho ai hả? Không được! Nhất định phải mặc giống anh!" Vũ Khánh Cương rất không thích việc mình ăn mặc tùy ý, còn vợ thì ăn mặc bóng bẩy.

Đứng cùng nhau cũng không xứng!

Hứa Tư Văn giãy dụa không lại Vũ Khánh Cương, ông chủ Vũ dùng vũ lực trấn áp kỹ thuật viên Hứa, sau đó tìm ra quần áo mà hắn đã nhớ thương một đoạn thời gian, mặc lên cho hai người.

Vậy nên hai người xuất hiện ở cửa nhà, đều là hóa trang giống nhau, áo thun ba lỗ, quần cộc hoa, trên đầu đội mũ rơm rộng vành, dưới chân mang đôi dép lê, đồ mặc nhà đến không thể mặc nhà hơn được nữa, tự tại đến không thể tự tại hơn được nữa.

Hóa trang này xuất hiện ở cửa nghênh đón khách tới, khiến hai vợ chồng Geek hai mặt nhìn nhau, con ngươi của quản gia và bọn cận vệ đều sắp rớt ra khỏi hốc mắt.

"Làm chi rứa?" Hứa Tư Văn mới vừa muốn mở miệng chào hỏi với người ta, Vũ Khánh Cương bên kia đã mang theo mùi vị Đông Bắc bắt chuyện trước.

Anh nói anh chào hỏi với người ta thì cứ chào hỏi đi, không cầu anh phun ra một câu ngoại ngữ lưu loát cỡ nào, tốt xấu thì anh chào hỏi một câu tiếng phổ thông cũng được mà?

Hai người nước ngoài, anh nói tiếng địa phương Đông Bắc với người ta, Hứa Tư Văn đã cúi thấp đầu xuống, y cũng không dám nhìn xem hai vợ chồng là bạn bè ngoại quốc, kiêm tám chín phần là thông gia kia có phản ứng gì nữa.

Nếu như hai người đều nghe không hiểu thì còn may, nếu như hai người có thể nghe hiểu được Hán ngữ, cố tình lại không hiểu rõ trong miệng Vũ Khánh Cương phun ra là có ý gì, thì thật đúng là náo loạn ra chuyện cười mà!

"Ri là Vũ gia răng?"

Ầm!

Một, tiếng, ầm, vang!

Sấm, sét, giữa, ban, ngày!

Lúc này đổi thành hai người Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn trợn mắt há mồm với hai vợ chồng Geek!

Vũ Khánh Cương: mệ kiếp! Hai lão mao tử này mới vừa nói cái gì?

Hứa Tư Văn: Trời ạ! Vừa nãy không phải là y nghe nhầm rồi chứ?

Hai người bọn họ nghe được một câu tiếng Đông Bắc thuần thuần túy túy?

"Chộ ni là Vũ gia răng? Bọn tui là ngừ gia tộc Geek từ nước Pháp tới, là cha mệ Adela." Lời nói mang theo khẩu âm địa phương Đông Bắc kỳ kỳ quái quái, nói có chút vất vả, vẫn có thể khiến người ta nghe rõ ràng lời bọn họ nói có ý gì.

"Mịa kiếp!" Vũ Khánh Cương ngao ngao kêu lên!

Mịa!

Hắn không phải đang nằm mơ!

"Trời ạ!" Hứa Tư Văn cũng không khá hơn chút nào!

Đây là thật!

Y không phải nghe được ảo giác!

"Cái đó, hai người là cha mẹ Adela à?" Vũ Khánh Cương hưng phấn gương mặt đỏ bừng, xoa xoa hai tay bộ dạng rất cao hứng: "Ai nha má ơi! Đến nhà rồi! Mau vào! Mau vào!"

Đầy nhiệt tình tựa như gặp được đồng hương vậy!

"Aha! Tui là cha của Adela, tui tên Alger, đây là mệ của nó, tên Jody, anh là ông thông gia răng?" Alger cũng ôm nhiệt tình giống như Vũ Khánh Cương, vóc dáng hai người không chênh lệch nhiều, Vũ Khánh Cương còn mạnh mẽ hơn Alger một chút, nhưng có thể là vì Alger muốn biểu hiện vui vẻ, lại hung hăng vỗ vỗ sau lưng Vũ Khánh Cương!

Gương mặt Hứa Tư Văn vô cùng thê thảm!

Trong lý giải của Vũ Khánh Cương, đây chính là ông thông gia tương lai đang biểu thị phân cao thấp với mình!

Vì vậy, cái tên này liền coi là thật!

"Bốp bốp bốp!" Cũng giống như Alger, vỗ sau lưng ông thông gia lông đỏ Alger này ba lần: "Không phải, bọn tui là chú của nam nhân của Adela."

Jody đau lòng nhìn Alger nhe răng toét miệng, nhận thức trong lòng về ông chú thông gia Vũ Khánh Cương, tăng thêm một mục: sức lực lớn vô cùng.

Sau lưng Alger một trận nhức nhối, may mà ngày thường vì bảo trì vóc người, Alger có đến phòng thể hình rèn luyện, không thì thật sự là có chút đỡ không nổi.

Phiên dịch hướng dẫn viên cũng có chút há hốc mồm, quản gia thì càng là vẻ mặt hoàn toàn không thể tin được, ánh mắt nhìn công tước đại nhân cứ như là nhìn thấy Alger biến thành đười ươi đại tinh tinh vậy!

Công tước đại nhân và công tước phu nhân của họ lại nói tiếng địa phương với thông gia tương lai… "Đây là vợ tui, Hứa Tư Văn." Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn lại, vô cùng tự hào giới thiệu cho thông gia tương lai về vợ mình. "Chào ngài, công tước và phu nhân tôn quý, hoan nghênh đến Vũ gia." Tuy rằng ăn mặc giống Vũ Khánh Cương, nhưng Hứa Tư Văn tuyệt đối sẽ không tùy tiện với hai vợ chồng Geek giống như Vũ Khánh Cương, tối thiểu thì, không thể để người ta cho rằng Vũ gia quê mùa không có gốc gác gì đúng không? Nhà quê mùa* thì không thể mọc ra một đóa cúc tây sao?

*Chỗ này trong bản gốc là "thảo căn", ý nói xuất thân quê mùa, chân đất, nhưng cũng có nghĩa là cây cỏ. Câu này kiểu như nói "trong đám cây cỏ mọc ra đóa cúc tây".

Quả nhiên!

Thái độ tuyệt đối khác biệt của Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, khiến trong lòng hai vợ chồng công tước Geek hung hăng thở phào nhẹ nhõm, có người có thể sử dụng phương thức giao lưu tương đối quen thuộc để trao đổi với bọn họ.

Lại nói, cứ luôn nói tiếng địa phương Đông Bắc, hai người vẫn rất không được tự nhiên, chủ yếu là không quen! "À à! Chào ngài, Hứa tiên sinh, đại danh của ngài đã sớm nghe thấy, ngài là người sáng lập nên sự kiện quan trọng trong giới trình tự." Tuy rằng Alger không cùng ngành với Hứa Tư Văn, thế nhưng cũng không ít lần nghe nói về Hứa Tư Văn, đặc biệt là một ít xí nghiệp gia trẻ tuổi, đa số đều có nhúng tay một ít vào lĩnh vực nghiên cứu hoặc khai phá máy tính, đối với vị tân quý máy tính Hứa Tư Văn này, rất là xem trọng và tán thưởng. "Cảm tạ công tước các hạ khích lệ, mời vào, Adela và bé con phải một lát nữa mới có thể trở về, ngày hôm nay bọn họ mới xuất viện." Hứa Tư Văn mở cửa ra, mời vợ chồng Geek và người mà bọn họ dẫn theo. "Chào ngài, Hứa tiên sinh, cảm tạ Thượng Đế!" Quản gia vẻ mặt vui mừng không thôi: "Xin thứ cho tôi thẳng thắn, thật sự là một năm qua công tước tiên sinh và phu nhân đều học tập tiếng Đông Hoa, đối với tiêu chuẩn dùng từ và chữ viết chính thức của Đông Hoa đều tràn đầy nghiên cứu, chỉ là mấy cái đó dường như không quá thực dụng ở Đông Bắc này, bọn họ học tiếng địa phương lại càng khó hơn, giáo viên tiên sinh nói, thói quen của bọn họ đã tạo thành, nhất định là không có cách nào đạt đến tốt nhất, chỉ có thể tận lực giáo dục bọn họ, tôi ở một bên nghe cũng rất nhiều, tuy nhiên vẫn không thể nào hiểu được mấy lời nói không xuôi lưỡi đó!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười, cơ mà còn có một việc y rất bồn chồn: "Cha mẹ Adela sao lại thành công tước Geek vậy? Không có người thừa kế thuận vị sao?" "Ai, Văn thân mến, là như vầy, chúng tôi được nữ thần may mắn đến thăm." Alger vào cửa Vũ gia, quay đầu nói với Hứa Tư Văn về "may mắn" của bọn họ.

Vũ Khánh Cương vui vẻ, vốn muốn mời nhóm thông gia lên giường sưởi trong phòng ngồi chơi, bất đắc dĩ nhóm thông gia vừa đến liền tự động ngồi trên ghế sô pha ở phòng khách, dùng tiếng chim bô bô tán gẫu với vợ.

Một câu hắn cũng nghe không hiểu là đang thầm thì cái gì!

Vũ Khánh Cương đành phải tự mình chiêu đãi bọn họ uống trà.

Vẫn là Hứa Tư Văn có lòng, sau khi Vũ Khánh Cương rót trà bưng hạt dưa đậu phộng và các loại quả khô ăn vặt tới, kéo Vũ Khánh Cương ngồi ở một bên, lúc thông gia Geek nghỉ xả hơi, phiên dịch lời của thông gia lại, nói cho Vũ Khánh Cương.

Như vậy cũng có thể hóa giải một chút lúng túng.

Đừng tưởng rằng Vũ Khánh Cương đùa giỡn thì Hứa Tư Văn liền không biết, cái tên này kỳ thực rất có nhãn lực!

Mới đầu, Adela nói cha cô là một giáo viên, mẹ mở cửa hàng buôn bán nhỏ, trong nhà có phòng ở, có đất.

Sau khi trải qua giao lưu, Vũ Khánh Cương rất hưng phấn biết thông gia cũng là "phòng sinh truyền tin vui, thăng*!" Sau đó mới biết, ông thông gia giáo viên có cái tước vị Tử tước trên người, tuy rằng không

phải là tước vị thừa kế đời đời, chỉ là thuần túy bởi vì luận văn học thuật thành công, mới được sắc phong tước vị, nhưng cũng coi như là quý tộc; mẹ mở cửa hàng buôn bán nhỏ, không phải cửa hàng bình thường, mà là mở cửa hàng xa xỉ ở khu quý tộc tụ tập, đồ bán đều có giá trên trời!

*Phòng sinh truyền tin vui, thăng: một khắc khi người bố nghe được tin đứa con sinh ra, cả người lập tức vui sướng như bay bổng. Ý nói niềm vui tới đột ngột bất ngờ.

Phòng ở là biệt thự, là nông trang cỡ lớn.

Vũ Khánh Cương nhìn ra được, đừng thấy dáng vẻ thông gia này hiền lành dễ tính, nhưng đánh mắt liền nhìn ra, cũng là người giả heo ăn thịt hổ.

Cho nên Vũ Khánh Cương liền cảm thấy gặp được đồng loại!

"Đi tới nơi này tôi vẫn luôn rất lo lắng, chúng ta giao lưu sẽ có vấn đề, may mà có ngài ở đây, chắc chắn sẽ khiến chúng ta giao lưu thoải mái hơn rất nhiều." Quản gia chuyển đồ đạc vào, Hứa Tư Văn dẫn ông cùng với hai bảo tiêu trong đó, an bài người ở tây sương phòng.

Nơi đó đã sớm quét dọn xong, vốn là chuẩn bị cho bọn họ, không ngờ rằng người tới lại không phải đầu bếp hầu gái gì, mà là quản gia và bảo tiêu. "Đương nhiên, người Vũ gia kỳ thực chỉ là không biết ngôn ngữ của mọi người mà thôi, con người bọn họ đều rất tốt." Câu nói này, sau đó quản gia tiên sinh liền cảm nhận được, đâu chỉ là "rất tốt"? Quả thực là "quá tốt".

Sau khi sắp xếp xong xuôi cho nhóm quản gia bảo tiêu tiên sinh, đoàn xe Vũ gia cũng quay về.

Vương Đại Lực và Thuận tử bởi vì không muốn "quấy rối" Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, lúc Adela muốn xuất viện, vô cùng tự giác lái xe đến bệnh viện hỗ trợ.

Một chiếc Cadillac dáng dài, để Adela và đứa nhỏ nằm ở trên giường không cần động, trực tiếp từ bệnh viện chuyển về cái giường trong nhà...

Hết chương 196

197. Chương 197: 197. Em Có Thể Không Lên Tiếng Không?

Có thể là lần đầu tiên nhìn thấy trận thế như vậy, khiến hai vợ chồng Geek cho rằng con gái Adela bị sao rồi?

"Adela? Con làm sao vậy?" Sắc mặt Jody rất khó coi.

Bóng tối của gia tộc Geek quãng thời gian trước còn chưa có triệt để tiêu trừ, cho nên Jody vừa thấy Adel được tầng tầng lớp lớp chăn vây quanh gió thổi không lọt từ trong xe được nâng ra, cả người đều có chút choáng váng.

"Ma ma? À! Ma ma thân ái, mẹ chồng con nói là ở cữ không thể gặp gió, cho nên con và đứa bé không thể lộn xộn!" Tuy rằng Adela cũng là kiến thức nửa vời, không biết tại sao sản phụ như cô phải "ở cữ" và vân vân, thế nhưng y theo lời bạn trai giải thích, chính là mẹ chồng sợ sau khi cô sinh đứa bé thì thân thể bị suy yếu, cho nên phải để cô dưỡng thân thể thật tốt.

Mẹ chồng thật tốt!

Adela cảm thấy mình có một mẹ chồng không phải mẹ ruột mà hơn hẳn mẹ ruột.

Mọi người nhanh tay nhanh chân trước tiên mang mẹ con Adela lên gian phòng đã chuẩn bị sẵn ở lầu hai, dùng cho Adela ở trong tháng.

Chờ vội vàng làm xong, lúc này mới yên tĩnh lại, một đám người ở trong phòng khác lầu hai nhìn nhìn lẫn nhau.

"Cái này… A…?" Hứa Tư Văn mới vừa muốn mở miệng giới thiệu một chút, liền bị Vũ Khánh Cương che miệng lại kéo tới một bên.

"Đừng nói!" Vũ Khánh Cương suỵt khí bên tai Hứa Tư Văn, cái tay bịt miệng Hứa Tư Văn thì ngược lại buông lỏng ra.

"Tại sao?" Hứa Tư Văn quay đầu liền kề sát mặt với Vũ Khánh Cương.

"Xem trò vui!" Vũ Khánh Cương vui rạo rực ôm vợ, ngồi xổm ở một bên hèn mọn xem náo nhiệt.

Xem trò vui?

Không hiểu.

Nhưng rất nhanh, Hứa Tư Văn liền biết ý tứ của Vũ Khánh Cương.

"Bà thông gia à!" Jody động tác khoa trương nhiệt tình ôm chị dâu Thúy Hoa một cái: "Tui là mệ của Adela!"

Cả người chị dâu Thúy Hoa đều ngơ ngẩn!

"Ông thông gia, tui là cha của Adela!" Alger cũng tiến lên cho Vũ Quốc Cương một cái ôm, chỉ là, Vũ Khánh Cương cho ông ấn tượng quá sâu sắc, vì vậy không chờ Vũ Quốc Cương có hành động, ông đã vỗ vỗ Vũ Quốc Cương trước!

"Khụ khụ khụ!" Vũ Quốc Cương có thể so với Vũ Khánh Cương sao?

Khẳng định là không thể!

Vũ Khánh Cương ở một bên cười trộm, Hứa Tư Văn cũng không tốt hơn chỗ nào, hai kẻ bại hoại này xem trò vui không sợ phiền phức mà!

Vũ Nguyên Cát dở khóc dở cười tách ba với ba vợ ra, giới thiệu đơn giản cho hai người, sau đó liền nói mấy câu với Jody, lại giải thích cho chị dâu Thúy Hoa nghe.

Cũng may là, hai vợ chồng Geek còn dẫn theo phiên dịch tới đây, trước đây học nhiều như vậy, nhưng vừa căng thẳng thì vẫn là tiếng mẹ đẻ trôi chảy.

Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn đi lên xem cháu trai, mới không ở chung với bọn họ đâu, dù sao thì cũng có Vũ Nguyên Cát ở đó mà.

Hứa Tư Văn cũng cảm thấy, cần phải để Vũ Nguyên Cát tự đi giải quyết chuyện của mình, cho nên rất bất lương bỏ lại những người kia để thằng cháu mình đi ứng phó, y và ông chủ Vũ chạy lên lầu hai xem cháu nội bọn họ.

"A a…" Hữu Tài càng lớn càng có tinh thần, hiện tại nhóc con kia đã hơn hai tuần, gần được ba tuần, thời gian thức giấc rất ngắn, đa số thời điểm đều là đang ngủ.

Hiếm thấy nhóc con mở mắt ra nhìn thế giới, Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương cứ như hai kẻ ngốc một trái một phải canh giữ bên cái nôi, trêu đùa Hữu Tài.

"A a!" Hứa Tư Văn học vẹt, cũng a a a a giống Hữu Tài.

Có thể là Hứa Tư Văn thật sự rất có duyên với Hữu Tài, nhóc con lại có thể dùng ngôn ngữ con nít trò chuyện đến khí thế ngất trời với ông nội nhỏ của nó.

Ông nói hai tiếng a a cháu liền đáp lại hai tiếng ô ô, cháu ha ha hai tiếng ông liền đáp lại nha nha.

Ngay cả chính Hứa Tư Văn cũng cảm thấy mình là một thiên tài, lại có thể biết một chút ngôn ngữ con nít!

Mỹ mãn càng nhìn bé con càng thích.

"Vợ à em có thể không lên tiếng không?" Vũ Khánh Cương vẻ mặt u oán nhìn vợ đối diện nhóc con kia vui vẻ muốn chết.

“Tại sao vậy?” Hứa Tư Văn cũng không ngẩng đầu, con ngươi cũng không chuyển động một chút, ngoài miệng hỏi một câu, nhưng tay vẫn đưa tới trong nôi, để Hữu Tài vươn tay nhỏ bắt được một đầu ngón út.

“Em vừa a a như vậy, anh liền…” Vũ Khánh Cương còn biết đè thấp âm thanh nói chuyện một chút, không thì để người ta nghe thấy không tốt.

“A?” Hứa Tư Văn vẻ mặt mờ mịt, sau khi phản ứng lại, tức giận mặt đỏ rần!

Dùng sức cầm cây búa đồ chơi chuẩn bị cho Hữu Tài ở bên cạnh đập Vũ Khánh Cương, thứ khác đều quá nhỏ, chỉ có cái này còn lớn một chút.

“Anh cái đồ không biết xấu hổ! Trước mặt đứa bé nhỏ như vậy mà dám đùa giỡn lưu manh, xem em có đập chết anh không!” Kỹ thuật viên Hứa xù lông rồi!

Ông chủ Vũ chỉ nghĩ là nói thật nhỏ, nhưng Hữu Tài còn ở đây, hắn tưởng là chỉ hai người bọn họ nghe thấy sao?

Sau này y còn gặp Hữu Tài thế nào đây?

Vừa nhìn thấy bé con liền nhớ lại lời của Vũ Khánh Cương, cả người đều không ổn!

Hứa Tư Văn tự giác sau này không có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt bé con nữa, tức giận đến viền mắt đều đỏ!

Vũ Khánh Cương bị vợ đánh không đau không ngứa, nhóc con trong nôi nhìn hai người lớn ầm ĩ, lại còn “A nha ha ha…!”

Nó còn nở nụ cười!

“Vợ, em xem Hữu Tài cũng cười kìa… A?” Vũ Khánh Cương trái cản phải ngăn nửa ngày, vợ đột nhiên liền không chơi với hắn nữa, vừa ngẩng đầu mới giật mình phát hiện, hai mắt vợ đỏ bừng nhìn hắn, nước mắt ủy khuất trong mắt rưng rưng muốn rơi mà không rơi.

Mẹ!

Trong nháy mắt Vũ Khánh Cương liền héo rũ có được không?

“Vợ… Vợ, em sao vậy?” Vũ Khánh Cương ủ rũ cúi đầu nhích qua thấp thỏm nhìn Hứa Tư Văn.

Hắn sợ nhất là nhìn thấy Hứa Tư Văn khóc, nước mắt kia khiến Vũ đại lão hổ trong nháy mắt có thể thành Vũ đại lão miêu.

“Không sao cả.” Hứa Tư Văn hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Khánh Cương một cái, quay người mở cửa liền chui vào phòng Vũ Khánh Cương.

Cả người Vũ Khánh Cương đều sợ đến choáng váng!

Vừa nãy vợ đi quá dọa người!

Thật giống như muốn một đao đoạn tuyệt với hắn vậy!

A?

A a?

Không đúng!

Vũ Khánh Cương giống như xù lông nhảy vọt lên, lao ra sau đó nhanh chóng nhìn lướt qua, không thấy Hứa Tư Văn!

Vào lúc này, hai bảo mẫu được mời tới vừa vặn đưa canh gà thúc sữa cho Adela xong, liền nghe thấy âm thanh Hữu Tài rầm rì, đi vào xem Hữu Tài, phát hiện bé con tiểu, lại còn đói bụng!

Hai bảo mẫu đang muốn thay tã cho bé, ông chủ Vũ liền như một cơn gió vọt vào!

Ối!

Hai bảo mẫu sợ hết hồn!

"Thấy có người đi ra ngoài không?" Biểu tình của Vũ Khánh Cương quá mức dữ tợn, khiến bảo mẫu sợ hãi đến mức run rẩy.

"Có, có người, người đi ra ngoài!" Hai bảo mẫu bị dọa, run run rẩy rẩy còn biết ôm Hữu Tài, bảo vệ mà bỏ bé con ra sau hai người. "Thật sao?" Vũ Khánh Cương không thể tin được.

"Thật sự!" Một bảo mẫu khác gật đầu phụ họa: "Mang theo một vài thứ, còn lái xe đi ra ngoài."

Con ngươi Vũ Khánh Cương trong nháy mắt liền đỏ lên!

Hắn không biết đến tột cùng mình đạp trúng khu mìn của vợ ở chỗ nào, sao nói bạo phát liền bạo phát? Nói đi là đi?

Ngay cả cho hắn một cơ hội cũng không có?

Giết người trong chớp mắt mà!

Cho dù phán tội chết, cũng phải làm cho hắn rõ ràng nguyên nhân cái chết đi chứ?

Trước khi hành hình còn có một bữa cơm chặt đầu mà!

Mấy ngày nay vợ đều vây quanh nhãi con mới ra đời mà bận bịu, ngay cả nắm cái tay hôn cái miệng cũng không có, cái này đặc biệt khó chịu mà?

Ông chủ Vũ đi tới như gió trực tiếp đi xuống lầu, cầu thang cũng không giẫm từng bậc một, mà là trực tiếp nhảy xuống!

Trước đây lúc mới xây nhà, để tiết kiệm thời gian, bọn họ thường như vậy, nhiều năm không nhảy, còn không có ngượng tay.

Mọi người đang nói chuyện rất tốt, liền thấy Vũ Khánh Cương một thân hỏa khí mặt tối sầm từ trên cầu thang nhảy xuống, sải bước liền đi ra ngoài, khiến tất cả mọi người sợ ngây người!

"Đây là sao vậy?" Vũ Quốc Cương có chút lo lắng, bao nhiêu năm cũng chưa thấy thằng út tức giận như vậy?

"Cái thằng này lại làm cái gì vậy!" Chị dâu Thúy Hoa phản ứng lại lập tức nhảy lên xông ra ngoài, cô rất lo lắng!

Còn Vũ Khánh Cương thì sao?

Lao ra liền chui vào ga ra lái xe đuổi theo vợ rồi!

Đại viện Vũ gia bởi vì ở địa phương đặc thù, ra vào đều đi một con đường, Vũ Khánh Cương tin tưởng rằng vợ lái xe chạy đi, dù bốn cái bánh xe đều bay lên, thì cũng chạy không xa lắm!

Xe của hắn lại là đặc biệt chế tạo, nhất định có thể đuổi được!

Vũ đại lão hổ ra ngoài, kỹ thuật viên Hứa thì còn ở trong phòng trên lầu tự mình xoắn xuýt đây!

Tuy rằng Vũ Khánh Cương có chút càn rỡ, khiến Hứa Tư Văn cảm thấy không được tự nhiên lại tức giận, sau đó trở về phòng nằm úp sấp trên giường một hồi, y lại tự mình suy nghĩ thông suốt, Vũ Khánh Cương vốn là người không chú ý, y cũng đã quen rồi, kỳ thực chỉ nói chuyện với người thân cận mới có thể không phân trường hợp.

Có thể là thấy chỉ có hai người bọn họ ở đó, Hữu Tài thật sự không có độ tồn tại, hắn liền miệng không giữ cửa.

Thói quen này không được!

Phải sửa lại cho hắn!

Sao mình có thể yếu ớt mà chạy mất chứ?

Đánh hắn cũng đánh rồi, nên tận dụng mọi thời cơ, để Vũ đại lão hổ biết đúng mực!

Lại nói, bản thân Vũ Khánh Cương thì không sao, nhưng lại khiến y không được tự nhiên thì về sao phải làm thế nào?

Dám đem vui sướng xây dựng trên sự xoắn xuýt của y, y liền dám đem sự vui sướng của ông chủ Vũ lật ngược đẩy ngã giẫm nát!

Không tới năm phút đồng hồ Hứa Tư Văn liền suy nghĩ thông suốt, nhưng mà đã năm phút rồi, sao Vũ Khánh Cương còn không có động tĩnh vậy?

Hứa Tư Văn ngồi không yên.

Đẩy cửa đi ra ngoài phát hiện lầu hai yên tĩnh.

Cái này có thể lý giải một chút, dù sao thì còn ở cữ, còn có đứa bé trong tháng ở đây, hò hét ầm ĩ là không thể được.

Nhưng mà lúc Hứa Tư Văn đến cửa cầu thang, phát hiện sao dưới lầu cũng có chút lặng lẽ vậy?

Tiếp tục đi tới nhìn, người ngồi trên sô pha cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn về phía y!

"Anh hai? Mọi người sao vậy?" Hứa Tư Văn bị ánh mắt không thể tin được của mọi người nhìn đến có chút run sợ.

"Tư Văn, sao em lại ở trên lầu?" Vũ Quốc Cương có chút kinh sợ: "Không phải em đi rồi sao?"

"Em đi? Em đi cái gì?" Hứa Tư Văn càng không hiểu: "Em ở trên lầu mà?"

Vũ Nguyên Cát chợt đứng lên chạy ra ngoài, một bên chạy còn một bên gọi: "Con đuổi theo ông chú! Nói cho ổng biết thím không có chạy!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Hết chương 197

198. Chương 198: 198. Liên Quan Tới Hữu Tài

Mọi người cũng không biết hai người bọn họ náo loạn không được tự nhiên cái gì, nói chung là Vũ Khánh Cương vừa nghe nói Hứa Tư Văn căn bản không rời khỏi đại viện Vũ gia, liền chạy như bay trở về!

Vừa vào cửa, người khác đều không để ý, đi tới liền khiêng Hứa Tư Văn lên vai đi lên lầu, mặc cho Hứa Tư Văn giãy dụa thế nào cũng vô dụng.

Vũ Quốc Cương muốn đi lên khuyên nhủ, bị chị dâu Thúy Hoa cản lại: "Vợ chồng son đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, anh đừng có xen vào, nhanh đi tiếp đãi thông gia đi."

Vướng mắc của hai người, thì phải để tự hai người họ cởi bỏ, người ngoài chen vào, chuyện nhỏ cũng phải biến thành chuyện lớn.

Vũ Khánh Cương khiêng vợ trở về, vào phòng đóng cửa lại, thái độ ai cũng không cho vào, thả vợ lên trên giường.

Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương khiêng đến mặt dồn đầy máu!

"Anh làm gì vậy hả? Đầu em dồn đầy máu rồi!" Hứa Tư Văn muốn nhảy lên hoạt động một chút, để HP dư thừa trên đầu mình trở lại trong thân thể, kết quả vừa ngẩng đầu liền thấy đôi mắt Vũ Khánh Cương nhìn y, lập tức hỏa khí giống như gặp mưa to trút nước bị rót cho tắt phụt.

"Cái đó, anh làm gì nhìn em như vậy hả?" Hứa Tư Văn yếu thế hơn một chút.

"Em cũng không phải giấy, còn sợ người ta nhìn hả?" Vũ Khánh Cương cứ nhìn!

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ!

"Nhìn thì nhìn đi!" Nửa ngày sau, Hứa Tư Văn khịt khịt mũi nhận thua: "A, em đã nói với anh rồi, sau này không cho tùy tiện nói những câu nói kia, đặc biệt là ở bên ngoài! Anh nói xong anh thì không sao, nhưng để người khác nghe được thì làm sao? Sau này sẽ nghĩ chúng ta như thế nào?"

"Em cứ nói em xấu hổ không dám nghe mấy câu nói kia đi, không được sao?" Vũ Khánh Cương còn chưa có ngốc đến tận nhà, lúc ở trên đường đã suy nghĩ rõ ràng, tám phần là do vợ không quen hắn mở miệng ba hoa vào ban ngày.

"Chính là như vậy!" Hứa Tư Văn vốn dĩ không muốn thừa nhận, nhưng khi nhìn tới ánh mắt Vũ Khánh Cương, lập tức liền bị kích thích, vò đã mẻ cho sứt luôn gì đó thật sự không cần quá dễ dàng.

"Anh ở bên ngoài đều giữ khuôn phép, chỗ nào chọc tới em mà em nói khóc liền khóc? Xoay người rời đi? Nếu có lần sau nữa thử xem? Dám chạy liền đánh gãy chân!" Lần này vợ giận dỗi, khiến ông chủ Vũ đặc biệt lưu ý.

Đặc biệt là một khắc Hứa Tư Văn xoay người kia, khiến Vũ Khánh Cương có một loại ảo giác sắp chia tay với Hứa Tư Văn!

"Ai chạy? Ai chạy?" Hứa Tư Văn kiên quyết không thừa nhận: "Em vẫn luôn ở nơi này, là chính anh hiểu lầm thôi."

"Hiểu lầm dù sao thì cũng tốt hơn thật sự chạy giống như em!" Vũ Khánh Cương còn rất kiên trì đối với tác phong của chính mình.

"Sau này nhớ kỹ không được nói hươu nói vượn! Nếu có lời gì, lúc chỉ có hai người chúng ta, anh nói cái gì cũng được, em cũng sẽ không quản anh, nhưng ở bên ngoài nếu như anh không giữ miệng, em liền lấy kim khâu miệng anh lại!"

"Đây không phải là không có người ngoài sao?"

"Hữu Tài, không phải là người sao?"

"Nó chỉ lớn hơn cái rắm một chút, là người quái gì chứ?"

"Ngay cả thai nhi cũng có nhân quyền trẻ con được không?"

"Cứ coi như nó là một người, như vậy thì có thể thế nào? Nó có thể nghe hiểu cái gì? Em mắng nó thì nó cười vẫn cứ cười, khóc vẫn cứ khóc!"

"Sao anh lại không nói đạo lý như thế? Anh ở trước mặt con nít nói bậy nói bạ, lẽ nào thật sự không thấy không tiện sao? Sau này đứa bé nhìn thấy sẽ nhớ tới, à, ông chú này ở trước giường con nói bậy nói bạ."

"Không ai nói cho nó biết, nó có thể biết cái đếch gì!"

"Nhưng mà em sẽ nghĩ đến!"

"Em nghĩ thì cứ nghĩ đi?"

"Em sẽ không được tự nhiên, không có cách nào đối mặt với thằng nhóc!"

"Nói cho cùng, vẫn là vấn đề cá nhân của em thôi."

Hai người trầm mặc.

Nửa ngày sau, Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu: "Ba năm sau, nó cũng không nhất định có thể nhớ kìa, vợ có phải là em lo lắng quá sớm không?"

"Nhưng mà em không tự nhiên." Hứa Tư Văn trầm thấp lầm bầm.

"Vì sao chứ?" Vũ Khánh Cương rất không hiểu cái này, lúc bọn họ ở quê nhà, căn bản là không có ai giữ miệng cả!

"Chính là không được tự nhiên, không tại sao hết, với lại, đôi mắt trẻ con là sạch sẽ nhất, sau này anh ít có thả lỏng quá mức trước mặt con nít đi? Bằng không sau này em vừa nhìn thấy Hữu Tài liền nhớ lại lời anh

nói, còn để cho người ta sống không hả?" Bản thân Hứa Tư Văn nhiều tâm tư, trọng tình cảm, tâm phòng bị lại nặng, thích nghĩ bậy nghĩ bạ, bình thường còn đỡ, hiện tại ở cùng một chỗ với Vũ Khánh Cương, tính tình đều bị ông chủ Vũ chiều quen rồi, thì càng lộ ra mấy khu mìn không thể chạm vào.

Vũ Khánh Cương thấy vợ cũng đã nói như vậy, dù hắn có không chú ý thì cũng phải chú ý.

"Rồi."

Sau khi đoạn nhạc đệm này đi qua, hai người không vướng khúc mắc gì ở trong lòng, chỉ là Vũ Khánh Cương tự mình chú ý hơn rất nhiều, lúc nói chuyện mặc dù vẫn như thường lệ, thế nhưng cũng không dám tùy ý nói bậy nói bạ với vợ nữa.

Thông gia Geek rất thân thiện, không có loại cao cao tại thượng trong ấn tượng, nói giọng Đông Bắc quái âm quái điệu khiến người ta ôm bụng cười không thôi.

Lúc làm tiệc đầy tháng, Hứa gia cũng tới, bởi vì là đứa nhỏ đầu tiên đời thứ ba Vũ gia, Vũ Quốc Cương cố ý bày bàn tiệc ở quê nhà.

Đây cũng là lần đầu tiên gia đình Geek và Hứa gia nhìn thấy làng cũ.

Quả thực làm cho bọn họ không thể tin được!

"Tư Văn à, sau này con phải tốt với Cương tử hơn một chút, Cương tử chịu không ít khổ mới nhẫn nại được đến ngày hôm nay."

Hứa Tư Văn khúm núm gật đầu vâng dạ.

Vũ Khánh Cương ở một bên cười đắc ý.

"Adela, chồng con là người phẩm đức cao thượng." Jody vô cùng thương tiếc với quá khứ của con rể, thông gia bất khuất không gục ngã cũng làm cho bà bội phục không thôi, đặc biệt là con rể xuất thân từ gia đình nghèo khổ như vậy, lại có thể thi lên đại học thu được học bổng toàn phần, đây chính là dốc lòng!

"Vâng ma ma, anh ấy chưa bao giờ lấy xuất thân bần hàn làm hổ thẹn, gần như người cả trường đều biết anh ấy biết trồng trọt, còn biết làm cơm, à, còn biết leo cây!" Adela nói tới Vũ Nguyên Cát, gương mặt liền ái mộ và say sưa.

Vũ Khánh Cương đi ngang qua bên cạnh nghe không hiểu hai mẹ con này đang nói cái gì, còn Hứa Tư Văn thì nghe hiểu, chỉ là sắc mặt rất quái lạ.

"Hai người bọn họ bô bô nói gì thế?" Sao sắc mặt vợ lại không đúng? Vũ Khánh Cương muốn biết hai người phụ nữ kia nói cái nội dung gì lại khiến vợ biến sắc.

Hứa Tư Văn khóe miệng co rút đem đoạn đối thoại học lại với Vũ Khánh Cương một lần, gương mặt Vũ Khánh Cương mang vẻ táo bón: "Hóa ra nước ngoài đều thích đàn ông biết leo cây trồng trọt còn có thể làm cơm à?"

"Nói mò gì đó? Adela đây là người yêu trong mắt hóa Tây Thi!"

"Sao anh trong mắt người yêu lại hóa cục phân vậy?"

"Cút đi!"

Bởi vì là cuối hè, tất cả ruộng đồng bốn phía làng Hổ đều sắp trưởng thành, trong một mảnh xanh mượt lộ ra không ít màu vàng nhạt.

Sơn trang suối nước nóng xây trên núi bị Vũ Khánh Cương bao hết, bày từ trên núi tới dưới núi một hàng tiệc cơ động. (tiệc cơ động: ai tới trước ăn trước)

Làm đầy tháng cho Vũ Hoa Mậu.

Người lớn nhà họ Vũ ít ỏi, có đời thứ ba cũng coi như là một đại hỉ sự, rất nhiều đồng hương đều đến khích lệ, sau khi đến mới phát hiện, bộ dạng đứa nhỏ rất đẹp trai, rất giống thằng bé Vũ Nguyên Cát!

"Đây là con gái tui, đây là cháu nội tui!" Hứa Tư Văn ôm thằng bé đi ra giới thiệu với mọi người, bên cạnh còn có Nữu Nữu, Vũ Khánh Cương ở phía sau bọn họ hộ tống cho một lớn hai bé.

Lúc giới thiệu, cũng là Vũ Khánh Cương mở miệng, Hứa Tư Văn chỉ cần cười híp mắt ôm tiểu bảo bối là được.

Không để mấy người Adela đi ra, một là bởi vì con chưa hợp pháp dù sao nói thì dễ mà nghe thì khó, một cái nữa là để tất cả mọi người biết, đứa nhỏ này là cháu nội dưới danh nghĩa của Vũ Khánh Cương.

Vừa vặn thừa cơ hội này, cũng để cho mọi người gặp tiểu Nữu Nữu một lần, sau này chính là con gái Vũ gia đó.

"Ôi! Đời này không cần sầu!" Có một người già sau khi nhìn qua, hết sức vui mừng, cho tiền lì xì đều là hai phần, Nữu Nữu một phần, Hữu Tài một phần.

Một nhà bốn miệng ăn ba đời ông cháu!

Chỉ có điều Hữu Tài làm vai chính đang chơi đùa với Chu Công, từ đầu tới đuôi không mở mắt ra nhìn một cái.

Nhắm mắt dạo qua một vòng, xong được ông nội nhỏ với cô nhỏ (ý nói tiểu Nữu Nữu)mang trở về.

Trước khi tiệc đầy tháng náo nhiệt bắt đầu, Vũ Quốc Cương đi ra tuyên bố một hỉ sự, đó chính là con trai lớn nhà anh đính hôn với Adela.

Lần này nhóm khách tới đều kinh ngạc.

Lúc Vũ Nguyên Cát mới mười tám tuổi, đã có người đến Vũ gia làm mối, nhưng mà bây giờ Vũ gia không phải bộ dạng lúc trước nữa, căn bản là không để ông mai bà mối vào cửa.

Người làm mai cũng biết chuyện này không quá có khả năng, cho nên cũng hành quân lặng lẽ.

Bây giờ Vũ Nguyên Cát mới hai mươi ba, đại học còn chưa có tốt nghiệp, đã muốn đính hôn? Còn là một cô bé Tây!

Vì vừa mới đầy tháng không được mấy ngày, lúc Hữu Tài đi ra chính là trạng thái ngủ, bảo mẫu lại đội lên đầu bé cái nón mềm mại, nên không ai biết đứa bé có một đầu tóc màu vàng nhạt.

Không thì nhất định có thể liếc mắt là đã nhìn ra, quan hệ của Adela và đứa bé.

Mặc dù Adela là tóc vàng mắt xanh ngọc bích, nhưng mẹ cô là Jody thì lại có một đôi mắt sâu như biển rộng.

Màu tóc Hữu Tài theo mẹ, thế nhưng đôi mắt lại là màu xanh lam giống bà ngoại của bé.

Tuy rằng mọi người không biết cháu nội của Vũ Khánh Cương từ đâu tới, có điều chỉ dựa vào việc bộ dạng đứa bé kia giống như người nhà họ Vũ, là đủ rồi.

Bọn họ vẫn tương đối quan tâm Vũ Nguyên Cát.

Vũ Khánh Cương tìm Hứa Tư Văn ký khế ước huynh đệ là đã thành sự thực, nhưng chuyện Vũ Nguyên Cát lần này là chuyện gì xảy ra?

Có vài cô gái cùng thôn quê, cũng như hổ rình mồi đối với Vũ Nguyên Cát, bạn học cùng lớp cũng không ít người nhìn chằm chằm cậu.

Nhưng Vũ Nguyên Cát còn thật sự không có ý đó!

Bây giờ lại để một người ngoài thành Phượng Hoàng!

Các cô gái ngồi không yên.

Nhưng mà còn chưa đợi đứng ra gây sự, đã bị thân phận của Adela ép xuống, người thừa kế hợp pháp thứ nhất của tước vị công tước.

Nói trắng ra, chính là người thừa kế!

Bạn đang ?

Nếu Adela gặp chuyện ngoài ý muốn mà lại không có con, vậy Vũ Nguyên Cát chính là người thừa kế thứ nhất của cô.

Thân phận này, lừa gạt mấy lão bách tính một chút là thừa sức!

Đám người bị chấn kinh rồi, có người liền nhớ lại đứa bé mới vừa nhìn thấy, bộ dạng giống hệt vai chính Vũ Nguyên Cát hôm nay.

Trong nháy mắt, cái gì cũng đã hiểu …

Nhìn người Vũ gia, có tiền lại cưới một con dâu có quyền, cái việc lên xe trước mua phiếu sau làm lưu loát biết bao nhiêu!

Kết hôn còn có ly hôn, nhưng đứa nhỏ vào hộ khẩu của Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, muốn chuyển đi còn phải xem hai chủ hộ Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn này có đồng ý hay không.

Hết chương 198

199. Chương 199: 199. Ở Quê Nhà Chơi Một Trận

Tiệc đầy tháng náo nhiệt qua đi, người Hứa gia và gia đình Geek liền rời đi, hai vợ chồng Geek đã ra ngoài quá lâu, nhất định phải đi về; còn Hứa gia là phải đi về trông coi ruộng lúa, mắt thấy cây lúa sắp sửa liền đẻ nhánh.

Có điều bởi vì Adela yêu thích nông thôn, liền để mấy người chị dâu Thúy Hoa mang Hữu Tài trở về, cô và Vũ Nguyên Cát ở lại chơi đùa hai ngày, thật sự là thời gian một tháng khiến cô bé Adela thích chơi thích cười này nhịn gần chết.

Cùng ở lại còn có Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

"Tại sao ở lại?" Hứa Tư Văn cho là có chuyện gì, kết quả mục đích Vũ Khánh Cương ở lại chỉ là đơn thuần muốn ở lại.

"Anh nói rồi, dẫn em về quê chơi một trận, em quên rồi hả?" Vũ Khánh Cương nhớ rõ lời mình nói: "Em quên mất cũng không có gì, có anh nhớ kỹ."

"Ồ." Hứa Tư Văn kiến thức nửa vời đáp lời, đối với chơi gì đó mà Vũ Khánh Cương nói, căn bản là không có khái niệm.

"Chú thím, chúng ta đi thôi!" Vũ Nguyên Cát dắt theo mẹ của con trai cậu, thuê một chiếc xe ngựa lớn, kéo hành lý của bọn họ, tới đón Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

"Đây là xe ngựa à?" Hứa Tư Văn ngạc nhiên.

Thời đại này, nhìn thấy một chiếc xe ngựa thật sự không dễ dàng, càng không dễ dàng là, y lại có thể ngồi lên!

Lúc Hứa Tư Văn còn rất nhỏ, từng thấy xe lừa một lần, từng ở nhà ngoại ngồi xe bò một lần, sau đó ông ngoại bà ngoại qua đời, nhà ông cậu của y đều dùng xe máy.

Mà trong khoảng thời gian sau này của y, hoặc là xe máy hoặc là ô tô bốn bánh, cũng có xe nông dụng bốn bánh, nhưng xe gia súc kéo, đã bao nhiêu năm không nhìn thấy cũng không ngồi qua.

Vũ Khánh Cương vừa thấy hai mắt vợ tỏa ánh sáng, nửa tháng trước mình phạm sai lầm, chính là tìm cơ hội thể hiện làm cho cảm giác của vợ đối với mình khôi phục tốt một chút, đoạt lấy roi trong tay Vũ Nguyên Cát, chen Vũ Nguyên Cát qua một bên: "Đến đây, vợ, lên xe, anh mang em đến làng mới xem xem."

Sau khi Vũ Khánh Cương dẫn Hứa Tư Văn bày tiệc cưới ở quê nhà, làng mới tự động phân cho hắn một cái nền nhà, Vũ Khánh Cương giấu Hứa Tư Văn lén xây một cái ổ, là xây dựng dựa theo dáng vẻ của "nhà" trong lòng hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên Hứa Tư Văn đến.

Là đại viện nông gia giống đại viện Vũ gia, chỉ có điều không có hai tầng lầu, chỉ là nhà ngói lớn gạch xanh ba gian, hai bên có nhà kho nhỏ, cùng với chuồng heo chuồng ngựa chuồng gà chuồng vịt trong sân sau.

Đương nhiên, bây giờ trong đó không có thứ gì, chỉ xây xong, chứ không nuôi gì cả.

Đây mới là đại viện nông gia chân chính, còn đại viện Vũ gia thì đã thay đổi một số chỗ rồi.

Vũ Khánh Cương dẫn Hứa Tư Văn đến nhà mình, trực tiếp ném roi cho Vũ Nguyên Cát, sau đó chỉ tay vào một gian nhà khác bên cạnh cách nửa dặm: "Dẫn vợ mày về nhà mày đi!"

Vũ Nguyên Cát dẫn bà xã Tây nhà mình, đánh xe ngựa trở về căn nhà ba mẹ mới cho cậu.

"Đây chính là căn nhà ở quê của anh, sau này liền ở đây, không cần ở cái khách sạn thật quý thật đắt tiền kia nữa." Vũ Khánh Cương thật cao hứng dẫn vợ đi vào nhà bọn họ.

"Đó là sơn trang suối nước nóng." Đối với việc Vũ Khánh Cương đem một cái sơn trang lớn đẹp đẽ đổi thành khách sạn nhỏ, Hứa Tư Văn hết sức bất đắc dĩ.

Nhưng mà đối với căn nhà này y vẫn rất là hài lòng, bởi vì trang trí bên trong đều dựa theo sở thích của y, quan trọng nhất là, mùi nước khử trùng nhàn nhạt, quen thuộc kia.

"Buổi tối ngủ ở chỗ này à?" Hứa Tư Văn xem một vòng, quay đầu lại liền thấy Vũ Khánh Cương đang bỏ đồ vào trong tủ.

"Phải!" Vũ Khánh Cương gật đầu, tay không ngừng chuyển đồ đạc, giống như sợ Hứa Tư Văn đổi ý mà nhanh chóng sắp xếp đồ đạc mang theo cẩn thận.

"Được không?" Hứa Tư Văn sờ sờ mép giường đất, rất sạch sẽ, ngay cả tủ đầu giường đặt ở trên giường cũng lóe ánh sáng.

Cái này thoạt nhìn chính là cái giường đất mới chưa từng có ai nằm, bất luận là nhà hay là đồ đạc bên trong, đều là mang theo dáng vẻ mới mẻ, căn bản chính là chưa ai dùng qua, nhà như vậy giường sưởi như vậy, bọn họ ở lại thật sự được không?

"Không có gì không tốt, giường đất chừng mấy ngày trước cũng đã bảo người ta đốt lên, em yên tâm đi!" Vũ Khánh Cương biết lo lắng của vợ, thế nên trước khi hắn trở về, đã gọi người dọn dẹp nơi này, giường đất cũng đã đốt xong.

Mùa hè không cần chăm chỉ nhóm lửa, chỉ cần nhẹ nhàng đốt một chút, cách một hai ngày liền đốt lửa một phen, giường đất dù không có người ở cũng giữ được nhiệt độ.

Nếu Vũ Khánh Cương đã nói yên tâm, Hứa Tư Văn cũng thật sự yên tâm, dù sao thì nếu không ngủ ngon, y liền tìm hắn tính sổ!

Buổi trưa phải chuẩn bị nấu cơm, nhưng Vũ Khánh Cương căn bản không có ý định làm, hoặc là nói, tự mình động thủ làm.

An vị ở trên giường chờ.

"Trong nhà không có thứ gì, buổi trưa anh không ăn cơm à?" Hứa Tư Văn tỏ vẻ không hiểu với Vũ Khánh Cương.

"Chờ, một hồi chúng ta liền ra ngoài tìm đồ ăn." Vũ Khánh Cương thần thần bí bí không chịu nói, chỉ để Hứa Tư Văn chờ.

Đợi không bao lâu, Vũ Nguyên Cát đến!

"Ông chú! Ông chú!" Giống hệt như người làm công tác ngầm, âm thầm đi vào tựa như ăn trộm, lúc nhìn thấy Hứa Tư Văn còn sững sờ.

“Gì?” Vũ Khánh Cương vừa thấy Vũ Nguyên Cát đến liền đi xuống giường đất.

“Trưa hôm nay ăn sủi cảo nhân thịt lừa.”

“Được! Sủi cảo hôm nay là của chúng ta rồi!”

Hứa Tư Văn có chút muốn cười, còn chưa kịp cười, Vũ Khánh Cương liền quay đầu lại sai khiến: “Vợ, lấy cái rổ của chúng ta lại đây, lấy thêm tấm vải trắng nữa.”

“Làm chi rứa?” Hứa Tư Văn cũng nhập gia tùy tục, lấy cái rổ tới, bên trong phủ vải mới trắng như tuyết.

“Phụt!” Vũ Nguyên Cát đã bị khẩu âm của Hứa Tư Văn làm cho sét đánh trước.

“Cười cái rắm chứ cười! Cười nữa đánh mày đó!” Vũ Khánh Cương quát lớn Vũ Nguyên Cát xong, quay đầu liền thấy vợ đen mặt nhìn hai chú cháu bọn họ.

Vũ Nguyên Cát càng không nhịn được!

“Cháu cười cái gì mà cười? Lẽ nào lời chú nói không đúng sao?” Y nói giọng Đông Bắc, có buồn cười như vậy sao? Cười đến mức muốn đánh.

“Không phải, thím, bọn cháu nói, đều mang theo một loại hương bị thô tục, nhưng thím vừa nói chuyện liền thành mềm nhũn …” Vũ Nguyên Cát nói xong liền chạy.

Hứa Tư Văn đỏ cả mặt!

Vũ Khánh Cương ha ha vui vẻ.

Nơi này là vườn dưa và vườn trái cây làng Hổ, có hai ông cụ trông coi, hai ông cụ này muốn nói đức cao vọng trọng thì là không thể nào, không có bị người ta đuổi ra ngoài đều là xem ở việc bọn họ đã lớn tuổi rồi.

Lúc còn trẻ không làm việc đàng hoàng, già rồi biết cái gì là “già không chỗ nào nương tựa”, vốn là muốn đưa đến viện dưỡng lão, nhưng hai cụ không thích viện dưỡng lão quản đông quản tây không cho ăn cái này không thể ăn cái kia, từ trong viện dưỡng lão chạy đi ba, bốn lần, người ở viện dưỡng lão không bao giờ nhận bọn họ nữa!

Hết cách rồi, cũng không thể nhìn bọn họ đi chết nha?

Hai ông cụ này cũng rất ra sức, cả ngày tới làng xin cơm, mọi người hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là an bài cho bọn họ một việc nhẹ, trông coi ruộng dưa và gõ mõ cầm canh ở vườn trái cây.

Dựng cái lều nhỏ ở giữa ruộng dưa, hai cụ già làm bạn, ban ngày uống nhiều rồi liền đánh nhau, buổi tối liền đến vườn trái cây gõ mõ cầm canh, nếu có làm ồn ào cũng chỉ có hai người họ, ngày thường đều là bọn họ gây phiền phức cho người khác, hiện tại bọn họ chỉ có thể làm phiền được đối phương thôi.

Náo loạn hai năm phát hiện tất cả mọi người không quản hai người bọn họ, lúc này mới yên tĩnh, dù sao thì hai người bọn họ có ăn có uống có mặc, chỉ là trong túi không có bao nhiêu tiền, bọn họ cũng biết, nếu còn gây chuyện nữa, thì sẽ thật sự không có ai quản, ngược lại cũng yên tĩnh trông ruộng dưa và vườn trái cây.

Ban ngày ở trong túp lều nhỏ trên ruộng dưa trông coi, buổi tối trở về căn phòng trong vườn trái cây qua đêm, tiện thể gõ mõ cầm canh cho vườn trái cây.

Chỉ là việc lớn thì không có, nhưng việc nhỏ vẫn khiến người ta khó chịu vô cùng, mấy thằng nhóc tính khí không tốt trong làng không chỉ một lần tìm hai lão già gây phiền toái, như thế rất tốt, bọn họ còn hăng hái nữa kìa!

Bởi vì ruộng dưa với vườn trái cây là hai người bọn họ trông coi, bị mất số lượng nhiều, thì hai người họ phải bồi thường!

Nếu muốn nói thì hai người bọn họ gõ mõ cầm canh cũng có phát lương, nhưng mà lương cũng không đủ để đền, hai người bọn họ cũng càng thêm để ý, trông rất nghiêm ngặt, nhưng lại lắm mồm giống như bà thím đi nói xấu người ta khiến cho mọi người rất chán ghét, rất nhiều người giận mà không nói gì, cuối cùng liền ra tay từ ruộng dưa, để hai ổng bồi thường tiền!

Vì vậy cả ngày không có chuyện gì làm dằn vặt tới báo thù lui với nhóm thanh niên trong làng, ngày tháng trôi qua cũng thật náo nhiệt.

Bạn đang

Cũng may là, ruộng dưa và vườn trái cây đều là người trong làng tự mình góp vốn dựng lên, cũng không trông cậy vào kiếm tiền, chỉ là chia cho làng cái phúc lợi thôi.

Không thì nhất định phải bồi thường sạch luôn rồi.

Những chuyện này đều là trên đường tới Vũ Nguyên Cát nói với Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương ở một bên còn ngẫu nhiên bổ sung cho cậu.

"Không phải hai người muốn đi gây sự với bọn họ đi?" Hứa Tư Văn rất không đồng ý đối với hành vi bắt nạt người già như vậy.

"Nếu bọn họ không tìm anh kiếm chuyện trước, anh mới không để ý đến bọn họ đâu, ai bảo bọn họ già cả mắt mờ mà còn học theo mấy bà thím, nói xấu tới trên người anh chứ!" Vũ Khánh Cương vẻ mặt hung hăng gắt một cái: "Cậy già lên mặt có cái gì chứ? Dù anh có nhỏ tuổi, cũng không thể không trừng trị bọn họ một trận!"

"Không phải anh muốn đánh bọn họ đi?" Hứa Tư Văn lo lắng hơn.

"Ai muốn đánh bọn họ chứ? Một bộ xương già bảo anh ra tay anh còn ngại cấn đến đau tay kìa!" Vũ Khánh Cương vẻ mặt ghét bỏ: "Trước đây hai người họ tay đánh viện dưỡng lão, chân đá vườn trẻ, hiện tại gặp báo ứng rồi đi? Anh cũng không làm khó bọn họ, bọn họ khiến anh không thoải mái, anh cũng làm cho bọn họ không dễ chịu là được rồi."

"Anh muốn làm gì?" May mà Vũ Khánh Cương còn có chút điểm mấu chốt, nếu Vũ Khánh Cương thật sự dám động thủ với người già cả, chính Hứa Tư Văn cũng không có cách nào qua được cửa ải của chính mình.

Thế nhưng y lại cảm thấy Vũ Khánh Cương không phải loại người không có chuyện gì liền tìm việc làm, hai ông lão kia nói không chừng đúng là "người đáng thương tất có chỗ đáng giận"…

"Hôm nay hai người bọn họ bọc sủi cảo, nhân thịt lừa, anh đi lấy nó!" Vũ Khánh Cương xoa tay.

Hứa Tư Văn vẻ mặt nghẹn lời không còn gì để nói!

Vừa nãy là y nghĩ nhiều quá rồi.

Giá trị con người hiện giờ của ông chủ Vũ, muốn đối phó hai lão già đơn chiếc còn không phải là dễ dàng nắm chắc sao?

Nhưng không lẽ cái gì Vũ Khánh Cương cũng không làm ư?

Đối với Vũ Khánh Cương mà nói, đánh người già hắn không xuống tay được, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không thể khiến cho hai ông già đó không thoải mái.

Hắn có thể lựa chọn một phương thức tự mình ra trận trả thù như thế, sao Hứa Tư Văn luôn cảm thấy hắn trả thù người ta tìm niềm vui vậy nhỉ?

Hết chương 199

200. Chương 200: 200. Đùa Giỡn Hai Lão Già

Lão Trương lão Lý đã gói xong sủi cảo, đang chuẩn bị bỏ vào nồi.

"Vũ gia thực sự là càng ngày càng quá mức, kiếm một con nhỏ Tây làm con dâu, thật trâu bò"

“Người ta có tiền ông quản được sao? Tìm gái Tây thì sao? Đồ chó Vũ Khánh Cương kia còn lấy một khế đệ kìa.”

“Đây là muốn nếm sạch trăm hoa à?”

“Người ta thích mà!”

Hai lão gà gộp lại hơn một trăm tuổi, giọng điệu nói chuyện đặc biệt tiện, vẻ mặt vẫn bỉ ổi như vậy, tâm tư cũng đủ bẩn.

“Cũng không biết mời hai ta đi uống rượu.”

“Nhà bọn họ có chuyện chưa bao giờ mời hai chúng ta, ông cũng đừng nhớ mãi chứ? Có thể ăn sủi cảo nhân thịt lừa là tốt lắm rồi.”

Hai người bọn họ lúc còn trẻ không kiêng kỵ, đến già liền chịu tội, tăng đường huyết suy gan, huyết áp cũng đến điểm giới hạn, bị người ta hạn chế đủ điều, thật vất vả lấy được chút thịt lừa, bọc lại làm sủi cảo, tốt xấu có một bữa đồ ăn mặn.

Cả ngày ăn cải xanh uống nước trà, trong bụng đều nhạt nhẽo không nhịn được.

Nước sôi, sủi cảo tõm tõm đổ vào nồi, mới vừa dùng cái muôi trộn hai lần, ngoài cửa đã có người tới.

“Ông Trương, ông Lý, có ở nhà không?” Một người trẻ tuổi xách theo rổ tướng mạo rất tuấn tú đứng ở ngoài cửa.

“Mày là con nít nhà ai hả?” Lão Trương bởi vì lúc còn trẻ trắng đêm bài bạc, đến già đôi mắt liền có chút không đủ dùng, híp đôi mắt mờ đục, không thấy rõ ai đứng ở cửa nghịch sáng

“Cháu là Vũ Nguyên Cát Vũ gia.”

“Ồ! Thằng lớn nhà họ Vũ!” Hai lão già bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lão Lý cũng không khác gì nhiều, lão là uống rượu quá nhiều mà trúng độc cồn, ánh mắt cũng chả tốt hơn lão Trương chỗ nào.

Có điều Vũ Nguyên Cát cũng đứng không đúng chỗ, cậu đưa lưng về phía sáng đứng ở cửa, lúc hai lão già nhìn thấy cậu là ngược sáng, hai mắt vốn đã không tốt, bị ánh mặt trời chói một cái, càng thấy không rõ lắm.

“Cháu chính là đến nói một tiếng, mới vừa rồi nhìn thấy phía bắc hình như có người chui vào vườn trái cây, hai ông có phải là nên đi xem không?” Giọng điệu có chút lo lắng của Vũ Nguyên Cát khiến hai lão già còn rất căng thẳng.

“Hay là đi xem một cái xem, ở phía nam còn có hai đoàn du khách từ ngoài đến, tám phần là muốn mua dưa đó.” Vũ Nguyên Cát lại lơ đãng nói một câu.

Mua dưa?

Trộm quả?

“Đại tiểu tử Vũ gia, mày giúp tụi tao trông sủi cảo trong nồi, hai tụi tao lập tức trở về!”

Tiền mua dưa của du khách, xưa nay hai người bọn họ đều đưa cho làng một phần tự mình giữ một phần, bắt được người trộm trái cây, cũng có thể bảo tên trộm nộp tiền phạt.

Hai cái này là thu nhập của bọn họ, tuy rằng tiền không nhiều, nhưng bọn họ ăn uống ngủ nghỉ đều là người khác miễn phí cung cấp, tự nhiên cũng không khá hơn chút nào, cho nên hai người bọn họ muốn sống tốt, sống thoải mái liền phải tự mình kiếm tiền trợ cấp cho chính mình, còn phải có tiền bồi thường tổn thất ở vườn trái cây nữa!

Vừa nghe nói có tiền để lấy, hai lão già cũng không lo đến Vũ Nguyên Cát, bảo cậu hỗ trợ trông sủi cảo trong nồi, một người phía nam một người phía bắc vườn trái cây, tách ra một nam một bắc liền chạy tới.

Còn lại Vũ Nguyên Cát, không chút khách khí nhìn nồi sắt bắc trên kệ bếp giản dị, sủi cảo bên trong đã từng cái từng cái nổi lên, lấy muôi trộn mấy lần, sau đó Vũ Nguyên Cát liền cầm lấy muôi bắt đầu vớt sủi cảo, cậu trải tấm vải bố trong rổ ra, sủi cảo vớt được liền bỏ vào trong rổ, vừa lúc thấm nước đọng!

Vớt sủi cảo xong Vũ Nguyên Cát liền nhấc cây búa bên cạnh đập vỡ nồi sắt!

Lời vừa nãy hai lão bất tử nói, cậu đều nghe thấy được!

Cậu không định nói với ai, ông chú cũng không được, cậu chỉ cần mình biết là được, dám nói xấu Vũ gia bọn họ, cậu liền phá hỏng nồi của hai người họ!

Ở nhà nông, đặc biệt là Đông Bắc, trước đây làng Hổ nghèo rớt mồng tơi, cái chuyện "phá nồi" này, rất là không bình thường, không có thâm thù đại hận, ai cũng sẽ không đập nồi nhà người ta!

Đây chính là thủ đoạn trả thù vô cùng nghiêm trọng.

Đương nhiên, hiện tại đã không quá quan tâm.

Vũ Nguyên Cát chỉ là cho bọn họ một bài học.

Sau khi Vũ Nguyên Cát cầm sủi cảo đập phá nồi liền nghênh ngang rời đi, một chút cũng không có ý định chờ hai lão già kia trở về.

Lại nói lão Trương, một bó tuổi tung tăng chạy đến đầu nam ruộng dưa, xác thực có người đứng ở bên trong.

"Mày làm gì đó?" Lão Trương người còn chưa tới trước mặt, cổ họng đã gào lên trước.

"Tôi, tôi nghe nói bên này có dưa, tới xem một chút." Một giọng địa phương mềm mại, nghe y như hát, chỉ là nghe không hiểu lắm có ý gì.

"Ha, mày là du khách trong thành phố tới à?" Bình thường thì mấy người như vậy đều không để ý đến tiền, là dê béo!

"Coi như thế đi." Hứa Tư Văn dứt khoát dùng khẩu âm địa phương phía nam nói chuyện, như vậy y tin tưởng không ai nghe hiểu được.

Quả nhiên, lão Trương nghe không hiểu!

"Mày có thể nói tiếng phổ thông không?" Lão chưa từ bỏ ý định.

"Nếu tôi nói thì không phải không kéo dài được thời gian à?" Y cũng không thể nói tiếng phổ thông, phải nói giọng địa phương, mới có thể lừa gạt chứ!

"Tưởng lè dê bự, có nhiều tiền chứ? Răng lại là chim nhỏ phía nam, nhìn chính là cái loại không có tiền, nghèo rớt!" Lão Trương cho là Hứa Tư Văn nghe không hiểu giọng Đông Bắc, trực tiếp dùng giọng Đông Bắc chê cười Hứa Tư Văn.

Vốn là Hứa Tư Văn còn có chút áy náy, kết quả lão Trương tự mình tìm đường chết, chút áy náy của Hứa Tư Văn liền bay mất không còn hình bóng trong lời nói này!

Nếu lão đã già mà không đứng đắn, mình còn khách khí cái gì?

Hứa Tư Văn vẫn dùng giọng địa phương phía nam cùng lão Trương râu ông nọ cắm cằm bà kia khoa tay nửa ngày, dùng mười đồng tiền mua hai quả dưa rời đi.

Lão Trương tức giận gần như muốn giơ chân, phí sức nửa ngày, mẹ nó chỉ có mười đồng tiền, có thể làm gì hả?

Xúi quẩy!

Lúc lão Lý thở hổn hển chạy đến vườn trái cây, mới phát hiện cửa vườn trái cây vẫn khóa kỹ, có điều lão không buông tha, mở cửa ra đi vào, liền mắt sắc thấy được một bóng người lóe lên liền không còn tung tích!

"Ai?" Lão Lý hưng phấn nha!

Chạy thật nhanh đuổi tới, nhìn thấy một đám cành cây đằng trước rung lên, rõ ràng cho thấy có người đang chạy ở phía trước!

Nhưng mà đuổi một hồi, cái gì cũng không đuổi được!

Ngược lại khiến lão mệt muốn chết, không bao giờ muốn đuổi nữa!

Giậm chân một cái, đấm đấm lưng một cái!

Lúc trở về, cùng với lão Trương bên kia cũng không thu hoạch được gì, gần như là đồng thời về tới cái lều nhỏ.

Chờ sau khi đi vào, nửa giây cũng chưa tới, liền truyền ra "Mệ kiếp! Nhóc khốn nạn nhà ai làm ra chuyện thất đức vậy?" hừm, còn là hai tầng âm thanh nữa.

Một bên khác, nhà Vũ Khánh Cương cách vườn trái cây không xa, ừm, hiện tại nhất định phải gọi là nhà Vũ Khánh Cương, bởi vì gọi "nhà họ Vũ" không quá thích hợp, hiện tại nhà Vũ Quốc Cương, nhà Vũ Khánh Cương và Vũ Nguyên Cát đều là " nhà họ Vũ", chỉ có thể gọi tên.

"Đây là sủi cảo à?" Adela nhìn nhìn đồ vật mà thân ái của cô xách về, suy nghĩ một chút, liền mở miệng sửa lại: "Hoành thánh? Mì phở? Mì sợi?"

Bây giờ cô vẫn chỉ có thể nói vài từ đơn, mang theo nồng đậm khẩu âm Pháp, nói chuyện chầm chậm giống như đứa trẻ bi bô tập nói.

Vừa sốt ruột, liền không biết gọi cái thứ trắng trắng trong này bằng cái tên gì cho thích hợp.

Vũ Nguyên Cát bên cạnh cô đỡ cửa cười liên tục.

"Bánh màn thầu? Bánh bột mì? Sao không nói bánh nhân đậu luôn đi?" Vũ Khánh Cương bị cháu dâu đánh bại.

"Adela thật vất vả nói được hai câu, nói ra khoe khoang một chút, anh xem anh kìa, đả kích cô bé làm cái gì?" Hứa Tư Văn cầm bát đũa đi ra phân cho ba người còn lại.

"Đây là thứ gì?" Adela cau mày nhìn sủi cảo, thấy rất quen nhưng lại không nói ra được tên.

Cô bé gấp gáp lôi kéo quần áo Vũ Nguyên Cát không buông tay, nhất định phải hỏi rõ ràng.

"Sủi cảo, sủi cảo nhân thịt lừa." Vũ Nguyên Cát không thể làm gì khác hơn là dùng tiếng Pháp giải thích cho cô nghe, thuận tiện gắp một cái sủi cảo vào trong bát cô.

"Ai nha má ơi! Vậy cũng quá ngốc mà! Về sau Hữu Tài có thể nào có bộ dạng giống như mẹ nó không?" Vũ Khánh Cương đã thất vọng với sự dốt nát của Adela rồi.

"Adela thông minh mà, chỉ là phát âm không quá chuẩn, cô bé mới học thời gian bao lâu đâu? Lúc mang thai cũng không thể quá mệt mỏi, học thì càng ít." Hứa Tư Văn rót cho mình chút nước tương, quay đầu hỏi Vũ Khánh Cương: "Anh có muốn thêm chút giấm chua không?"

"Không muốn, chua lè, còn không bằng nước tương tỏi bằm đâu." Vũ Khánh Cương rất kiên trì với truyền thống ăn sủi cảo chấm nước tương, chính là nước tương tỏi bằm, giấm chua dầu vừng và vân vân hoàn toàn không thích.

"Thịt gì?" Adela chung tình với mỹ thực Đông Bắc, cô cảm thấy so với cơm tây, thì cơm Đông Bắc ăn rất no, tương đối có lợi ích thực tế.

"Thịt lừa." Vũ Nguyên Cát vừa ăn vừa giải thích với cô vợ, ngẫu nhiên còn phải gắp cái sủi cảo cho Adela, bận rộn kinh khủng.

"Thịt lữa? Là thịt gì?!" Adela kiến thức nửa vời, thế nhưng lúc cô ăn sủi cảo vẫn rất liều mạng, tốc độ không chậm hơn Vũ Nguyên Cát bao nhiêu.

"Lừa, con lừa." Hứa Tư Văn thấy cậu đã quá bận rộn, liền dùng tiếng Pháp giải thích cho Adela một chút.

"Con lừa? Con lừa thông minh của Nasreddin*?! Ôi! Trời ạ!" Lúc Adela ở nhà dưỡng thai, cùng chị dâu Thúy Hoa xem ti vi không ít, Nasreddin gì đó, hồ lô biến và vân vân, xem đến mức Vũ Nguyên Cát và một đám nhân viên hộ lý đều muốn ói ra.

Hai người bọn họ còn xem đến say sưa ngon lành.

Cho nên sau khi nghe nói ăn thịt lừa, Adela kinh ngạc bỏ bát đũa xuống, hành lễ chú mục với mấy miếng sủi cảo còn dư lại trong rổ.

"Nó nói gì thế?" Vũ Khánh Cương từng cái từng cái sủi cảo ăn đến vui vẻ, còn có thể tiện đường hỏi vợ một chút, xem cháu dâu nói chuyện quỷ gì. "Cô ấy nói đây là con lừa thông minh của Nasreddin…" Hứa Tư Văn bị chọc phát cười!

Vũ Nguyên Cát cũng dở khóc dở cười giải thích với vợ: "Không phải, Nasreddin là truyện thần thoại xưa bịa đặt ra, nhà ai có con lừa như vậy, thì cũng phải thành tinh rồi." Vũ Khánh Cương nhân cơ hội đem tất cả sủi cảo ăn vào trong bụng, sau đó lau miệng: "Nhanh dọn dẹp một chút, một hồi sẽ tìm tới cửa đó!" Ba miệng ăn còn lại: " …!?!"

Vũ Khánh Cương không cho Hứa Tư Văn đứng ra: "Một người văn văn nhã nhã như em đi ra ngoài liếc mắt một cái là người ta nhận ra rồi." "Mày cũng ở trong phòng đừng đi ra, để Adela ra đi, gặp được liền bô bô nói ngoại ngữ, dù sao bọn họ cũng nghe không hiểu, yên tâm đi, hai lão già kia không lật được trời đâu." Đối với Vũ Nguyên Cát cũng giống vậy, nên liền để cho cháu dâu đi, một trận tiếng chim cũng không tin không nói cho bọn họ mê man được! ?

Hết chương 200

201. Chương 201: 201. Đi Đêm

Hai lão già còn thật sự tìm tới Vũ Nguyên Cát!

Đừng thấy Vũ gia có tiền cỡ nào, hai người bọn họ già cả mắt mờ không thèm để ý, nếu có thể lấy được chút tiền của Vũ gia thì mới tốt!

Đừng hy vọng hai người bọn họ cảm ân tạ đức, bọn họ ích kỷ lắm.

Nhưng mà người theo chân nọn họ đi đến cũng không nghĩ như vậy, hai người bọn họ chướng mắt giống như một cục phân chuột sáng rực trong nồi cháo gạo trắng vậy, nếu không phải xem ở việc hai người họ đều đã đất chôn tới cổ, thì đã sớm không quản bọn họ chết sống.

Cho nên tuy rằng mọi người đi theo, nhưng trong lòng đều không muốn giúp bọn họ nói chuyện, dù sao thì không để hai người bọn họ ăn nhiều thịt cũng là tốt cho sức khỏe bọn họ, cơ mà lòng tốt bị xem là lòng lang dạ thú, mọi người còn không có tiện đến mức lấy mặt nóng dán lên mông lạnh đâu.

Cốc cốc cốc cốc cốc cốc!

Hai lão già còn rất có khí thế dám gõ cửa nhà Vũ Nguyên Cát.

Kết quả vừa mở cửa, đi ra là một người mặc áo liền váy, tóc vàng mắt xanh, Adela!

Con ngươi hai lão già đều trừng ra ngoài rồi!

"Mấy người là ai? Muốn tìm ai?" Adela bô bô trước tiên phun ra một chuỗi tiếng Pháp.

"Mày, mày phải nói ngôn ngữ bọn tao có thể nghe hiểu, hiểu không?" Lão Trương lắp ba lắp bắp ý đồ câu thông với Adela.

"Mấy người còn không rời đi, tôi liền báo cảnh sát!" Adela giống như bị giật mình, nhảy lên lùi vào trong liền đóng cửa lại, chỉ còn dư lại lỗ thủng lớn bằng bàn tay trên cửa, trong tay cầm điện thoại di động, dãy số trên màn hình chính là số điện thoại báo cảnh sát.

Lúc này không chỉ hai lão già, mà những người cùng theo tới cũng trừng cả hai con mắt ra!

Tuy rằng mấy năm này sống dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng đến cùng thì bọn họ đều là xuất thân nhà nông, đừng nói loại ngoại ngữ tiếng Pháp này, dù là tiếng phổ thông cũng không nhất định nói được, thế này phải làm sao?

Ngôn ngữ không thông muốn đi vào coi như là nằm mơ!

Nghiêm trọng hơn, hình như là dọa sợ cô con dâu Tây của Vũ gia rồi, người ta muốn báo cảnh sát!

Mọi người không thể vì hai lão già mà vô duyên vô cớ xông vào nhà người ta đi, huống chi nữ chủ nhân nhà này còn là một người bạn ngoại quốc? Lỡ như Vũ Nguyên Cát không ở trong nhà, đám đàn ông bọn họ xông vào thì tính là chuyện gì xảy ra hả? Cảnh sát đến cũng sẽ không cảm thấy bọn họ có lý có được không?

"Khụ khụ!" Cuối cùng vẫn là dân phòng trong làng đứng ra: "Tui thấy chuyện này coi như xong đi? Một cái nồi cũng không phải thứ gì quý trọng, hai ông cũng đừng nói lời gì không dễ nghe."

"Sao hả? Vũ gia bọn họ phát đạt rồi thì có thể giày xéo người khác hả?" Lão Trương chính là dự định moi ra được chút tiền của Vũ gia.

"Ha ha!" Một dân phòng khác cười lạnh một tiếng: "Vậy nếu ông nói như vậy, tui liền cẩn thận tính toán, dưa trong ruộng bán bao nhiêu tiền một cân? Trái cây trong vườn lại là giá bao nhiêu? Vậy tui có phải cũng nên xem xét xem xét không?"

"Vũ gia có tiền hay không hai ông không biết sao? Hai ông còn thật sự cho rằng người ta quan tâm chút sủi cảo nhân thịt lừa của hai ông hả? Tui thấy hai ông ít gây chuyện, nên làm gì thì đi làm cái đó đi!"

"Đúng vậy, cả ngày kiếm chuyện như thế hai ông không mệt nhưng bọn tui còn không có sức đâu!"

Mấy người anh một lời tui một lời nói hai lão già một trận, liền mang người nhanh chóng rời khỏi cửa nhà họ Vũ.

Đứng ở chỗ này quá bắt mắt người ta.

Lỡ như vị bên trong thật sự báo cảnh sát thì làm sao?

Không biết rằng, trong phòng còn có ba tên nam nhân đang an vị trước màn hình camera, xem bọn họ phát sóng trực tiếp.

Cửa lớn Vũ gia có lắp đặt camera ẩn hình, chỉ có điều số người biết ít đến mức đáng thương, mà Adela bởi vì độc diễn chính, còn rất vui vẻ!

"Ồ thân ái, em thắng rồi!" Adela cảm thấy mình thành anh hùng nhảy nhảy nhót nhót trở về liền cho Vũ Nguyên Cát một nụ hôn thiệt bự.

"Đúng! Em thắng, nữ thần thắng lợi của anh!" Vũ Nguyên Cát đặc biệt yêu thích cái đức hạnh không phân thị phi chỉ hướng về người nhà của vợ cậu.

"Hai người nha!" Đối với hành động ấu trĩ của Vũ Khánh Cương và Vũ Nguyên Cát, Hứa Tư Văn quả thực hết chỗ nói rồi, nhưng sau khi biết hai lão già kia là có tội thì phải chịu, y cũng sẽ không nói gì.

"Vợ à, em không tức giận à?" Vũ Khánh Cương biết được giáo dưỡng của Hứa Tư Văn, phát hiện vợ thế mà lại không thao thao bất tuyệt với hắn, quá ly kỳ.

"Anh cũng không thật sự đi quyền đấm cước đá với bọn họ, em tức cái gì? Lại nói, người không biết điều như bọn họ, em dựa vào cái gì mà nổi giận chứ? Cao hứng còn không kịp đây!" Y mới không phải thánh nhân không phân tốt xấu.

"Ha ha, vẫn là vợ anh hiểu rõ lí lẽ!" Vũ Khánh Cương thấy Hứa Tư Văn săn sóc hiểu chuyện như thế, sướng đến phát rồ rồi!

"Vậy vợ ơi, buổi tối chúng ta cùng mọi người đi dạo một vòng nhé?!"

Hứa Tư Văn: "A?"

Hứa Tư Văn không biết rõ, ngược lại Vũ Nguyên Cát đang ôm vợ lại cười đến tê liệt một trận.

Chờ đến buổi tối, Hứa Tư Văn nửa đêm canh ba bị Vũ Khánh Cương kéo ra từ trong chăn, đang đầu óc choáng váng, liền thấy một vài người nhìn quen mắt đột nhiên xuất hiện trong sân nhà mình, từng người từng người ăn mặc khiến Hứa Tư Văn tưởng mình quay về ba mươi năm trước!

"Anh Cương tử, bọn em đều làm trôi chảy!" Y hệt như làm báo cáo, mỗi một người đều rất chăm chú nhìn Vũ Khánh Cương.

Chính Vũ Khánh Cương cũng một thân áo dài quần dài, còn lấy cái nón rộng vành gắn một nửa lụa mỏng chụp lên trên đầu Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn hoàn toàn không hiểu rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, những người này nửa đêm canh ba không ngủ chơi văn nghệ phục cổ à?

Một người cầm cái đèn pin cầm tay, Vũ Khánh Cương còn nhét vào trong tay vợ một cái dự bị: "Mọi người nhanh chóng đi! Đi thôi!"

"Đi làm gì vậy?" Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương kéo lên một cái xe ba bánh. Tài xế do ông chủ Vũ tự mình đảm nhiệm.

"Trộm trái cây!" Vũ Khánh Cương vừa giẫm chân lên bàn đạp, chiếc xe lập tức phóng "vèo" ra ngoài thật xa.

Hứa Tư Văn trên xe lập tức lên tinh thần!

Cũng không biết có phải là bọn họ thường làm loại chuyện này hay không, dọc đường đi cái xe chạy không phát ra bao nhiêu âm thanh, trong đêm đen yên tĩnh căn bản là không ồn tới người ta!

Đến lưới vây ở cửa phía tây vườn trái cây, nhóm cú mèo phục cổ xuống xe, chờ Hứa Tư Văn leo xuống khỏi xe, bọn họ đã sớm trèo lên trên lưới sắt, mà chờ lúc Hứa Tư Văn thử leo lên lưới sắt, mấy người ông chủ Vũ đã linh hoạt như chim nhỏ rơi xuống đất rồi.

Cách lưới sắt, Hứa Tư Văn nhìn đám người Vũ Khánh Cương, mấy người sau lưng Vũ Khánh Cương tám phần là lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Tư Văn đần như vậy, mỗi người đều là bộ dạng muốn cười không dám cười.

"Vợ, có thể leo lên không?" Vũ Khánh Cương lau mặt một cái, vợ chỉ thích hợp ngồi ở trong phòng làm việc thôi.

"... Có thể!" Hứa Tư Văn cắn răng một cái, mẹ kiếp nhất định phải leo qua!

Hứa Tư Văn dùng một loại tư thế khiến vẻ mặt mọi người thảm không nỡ nhìn bò lên lưới sắt, lúc nhìn xuống, Vũ Khánh Cương rất có tự giác mở cái ôm ra: "Nhảy đi, anh đón!"

Người phía sau Vũ Khánh Cương đã nhịn không được nở nụ cười!

Hứa Tư Văn nhắm mắt lại, dù sao thì Vũ Khánh Cương là của mình, hắn không đón mình thì ai đón? Sau đó y liền nhảy xuống!

Đợi khi ngã vào trong một lồng ngực quen thuộc, Hứa Tư Văn liền mở mắt ra, cười híp mắt nhìn Vũ Khánh Cương.

Cái tên Vũ Khánh Cương này ước lượng thân hình vợ đang ôm trong tay: "Sau này ăn nhiều một chút, xem thân người nhẹ hều này gió to cũng có thể thổi bay đi."

Sau khi thả vợ xuống, ông chủ Vũ tương đối quyết đoán vung tay lên: "Ai vào chỗ nấy!"

Một nhóm người lập tức tản ra, động tác thành thục thoạt nhìn chính là tội phạm chuyên nghiệp!

"Vợ, đi, hai ta cũng đi dạo một chút!" Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn giống như đi dạo phố mà chui tới chui lui dưới mấy cây ăn quả trĩu đầy rẫy quả lớn.

“Em vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chui vô vườn trái cây nhà mình làm ăn trộm đó.” Từ chỗ Vũ Nguyên Cát, Hứa Tư Văn đã biết vườn trái cây này là do Vũ Khánh Cương quyên góp cho làng, nói là quyên góp, kỳ thực tất cả đều là Vũ Khánh Cương ra tiền, nói là của Vũ gia cũng không quá đáng.

“Chỉ là muốn cái bầu không khí này thôi!” Vũ Khánh Cương kéo Hứa Tư Văn đứng dưới một cây ăn quả, coi trọng mấy quả mận đỏ rực, vươn tay liền hái một quả xuống, xoa xoa ở trên người, rộp rộp một cái liền cắn một nửa xuống!

“Còn chưa rửa anh đã ăn!” Bệnh sạch sẽ của Hứa Tư Văn phát tác.

“Yên tâm đi vợ, tất cả mọi trái cây trong vườn đều tinh khiết thiên nhiên, không ô nhiễm!” Chính Vũ Khánh Cương ăn còn chưa đủ, còn hái một quả cho Hứa Tư Văn.

“Làm sao anh biết?” Hứa Tư Văn ghé sang nhìn nhìn, ngửi ngửi, cuối cùng mới cắn một ngụm nhỏ, mùi vị rất đậm, mận tươi mới chính là không giống trên thị trường bán.

“Hàng năm anh đều cho vườn trái cây này kinh phí ngân sách, mua nông dược phân hóa học, kết quả tiền đều bị hai lão già đó tiêu hết, hai người bọn họ sợ bị người ta nhìn ra, liền ngày ngày trông cây ăn quả, còn lấy chút phân nhà nông bón vào cây ăn quả, tiền bớt được thì lấy ra xài.” Lúc nói Vũ Khánh Cương có chút chỉ tiếc rèn sắt không thnàh thép, sau đó liền bình thường trở lại: “Nhưng mà thời gian lâu dài cũng có chỗ tốt, đồ ở trong này cũng làm cho người ta yên lòng ăn, tuyệt đối ăn không bệnh!”

“Từ lúc cây trái kết quả, người trong làng liền đến hái ăn, mẹ nó vậy mà còn bị họ đòi tiền, xong bị đám người cậu hai hù dọa, liền không dám duỗi móng vuốt nữa, nhưng lại lấy cái lưới sắt vây lại, không cho người ta tùy tiện vào, muốn vào phải đến tìm bọn họ lấy chìa khóa.”

Hứa Tư Văn hiểu rõ, đây là cái gì cũng phải bắt chẹt người khác một phen!

“Sau đó anh liền để cho mọi người vào hái, nửa đêm vào hái! Tổn thất bao nhiêu thì hai người họ phải bồi thường tiền! Chút tiền mà bọn họ tham được, đều ngoan ngoãn phun ra cho anh!”

Vũ Khánh Cương vừa nói vừa hái được mấy quả mận đỏ rực bỏ vào trong túi quần áo, ngay cả trong túi Hứa Tư Văn cũng nhét vài quả.

Bên kia có người vung đèn pin cầm tay, chợt hiện đến mấy lần!

“Vợ, đi!” Vũ Khánh Cương vừa thấy liền lôi kéo Hứa Tư Văn chạy về phía lưới sắt.

“Làm sao vậy?” Hứa Tư Văn chưa từng làm trộm, lần này tới đây cũng là vì vườn trái cây này cũng coi như đồ của Vũ Khánh Cương.

“Vườn trái cây nuôi hai con chó, tám phần là đã tới!”

Hứa Tư Văn vừa nghe chân liền mềm nhũn!

Y không sợ bị người ta phát hiện, nhưng y sợ bị chó cắn!

“Leo lên!” Vũ Khánh Cương đẩy đẩy mông vợ, cảm giác không tệ, hắn còn bóp bóp!

Lúc này Hứa Tư Văn khẩn trương, căn bản là không chú ý tới, không thì không thể không giẫm cho Vũ Khánh Cương mặt đầy dấu giày!

Hứa Tư Văn leo lên, Vũ Khánh Cương và những người khác cũng bắt đầu leo theo, chờ Hứa Tư Văn leo đến một bên khác, đám người Vũ Khánh Cương đều đã rơi xuống đất!

“Vợ, đến!” Vũ Khánh Cương mở tay ra, làm một tư thế ôm với Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn nhanh chóng nhảy xuống…

Hết chương 201

202. Chương 202: 202. Bí Đỏ Nhồi Gà Trống Con

Một đám người nhanh như gió chạy mất, Hứa Tư Văn ngồi trên xe cũng nhìn thấy được hai con chó nhà sủa gâu gâu bên trong lưới sắt!

Khiến Hứa Tư Văn tương đối quẫn bách chính là, lúc hai con chó chạy ra, nếu y không nhìn lầm, thì đang vẫy đuôi…

Bình thường lúc chó muốn cắn người, đuôi đều là kề sát sau chân, chỉ có lúc mừng rỡ, mới phải ngoắt ngoắt cái đuôi… đúng không?

Đây thật sự là đến cắn ăn trộm sao?

Một nhóm người đưa Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn trở về, trước khi đi, còn nói trước với Vũ Khánh Cương: "Ngày mai đến phiên nhà họ Khúc và nhà họ Vương, hôm sau nữa là nhà Nhị gia và nhà Đại Cường, nếu như anh Cương tử còn muốn đi, liền đến hai nhà này chờ."

"Được!" Vũ Khánh Cương đẩy xe vào trong nhà kho nhà mình.

Chờ người đi rồi Hứa Tư Văn mới hỏi Vũ Khánh Cương: "Vừa nãy bọn họ nói vậy là có ý gì?" Tuyệt đối không nên là cái ý mà y nghĩ tới nha?!

"Trái cây chín rồi mọi người liền bắt đầu đùa hai lão già đó, luân phiên đến vườn trái cây, nửa đêm ăn trộm đã coi như tốt rồi, còn có mấy nhà có quan hệ với hai lão, buổi tối liền đi dẫn vặt, làm cho bọn họ ngủ không yên."

Hứa Tư Văn: "…!"

Đừng thấy người thành thật dễ ức hiếp, trả thù lên cũng rất thiếu đạo đức đó!

Ngày hôm sau, Vũ Khánh Cương thực hiện lý tưởng của hắn, dẫn Hứa Tư Văn nhảy vào ruộng bắp nhà mình, bẻ hơn mười cây bắp đi ra.

"Anh đều bẻ hết rồi à?" Hứa Tư Văn ôm mấy cây bắp mới bẻ, lương tâm có hơi bất an.

"Không có chuyện gì, lúc nhà anh giao đất cho bọn họ làm, cũng không lấy tiền gì, chỉ cần đừng nhàn rỗi là được, hôm qua anh nói trước rồi. Còn kêu anh rằng bên kia còn có khoai lang và khoai tây, muốn ăn liền tới đào." Vũ Khánh Cương ôm vài cây bắp, còn có thể để trống tay chỉ chỉ một khoảng đất nhỏ bên cạnh.

Hứa Tư Văn yên tâm, vì vậy cầm lấy cái xẻng nhỏ đi đào bốn củ khoai lang sáu củ khoai tây, còn hái chút hành lá.

Vũ Khánh Cương đã sớm tìm một ít cành khô lá khô, dự định một hồi gom lại đốt lửa, bắp và khoai lang khoai tây đều là tươi mới, cũng không cần rửa, chờ vợ trở lại, liền lấy cái xẻng nhỏ của Hứa Tư Văn: "Đi lấy một chút đồ tốt cho em."

Nói xong liền lao ra ngoài, Hứa Tư Văn đành phải tự mình trông giữ đống củi lửa, thuận tiện lượm chút cây khô cành khô về, không đi xa để tiện cho y trông được đồ, may mà trước khi tới, y đã mua chút tương, không thì ngay cả mặn nhạt cũng đều không có.

Bởi vì nơi này tuy rằng không phải là vùng hoang dã tuyệt tích gì, nhưng cũng không phải chỗ mà cái gì cũng có, hai người bọn họ ngoại trừ bật lửa và xẻng, cái gì khác đều không mang theo!

Đợi một hồi, bên cạnh liền truyền đến âm thanh huyên náo, Hứa Tư Văn vừa ngẩng đầu liền thấy Vũ Khánh Cương làm chuyện gì tốt!

Trên một mảnh rẫy, một ít gà ta thả rông tản ra, con bới cỏ con bắt châu chấu ăn, còn có con kêu quang quác, một đứa bé tám, chín tuổi ngồi bên một gốc cây, tay cầm quyển sách bài tập, vừa trông đám gà vừa làm bài tập.

Ông chủ Vũ y như con chồn hôi vọt vào bầy gà, nhắm vào một con gà trống con, cánh tay xách xẻng liền đập tới!

"A!"

"A!"

Hứa Tư Văn cùng gào lên theo đứa trẻ!

Vũ Khánh Cương quay đầu lại liếc mắt một cái, phát hiện vợ không có chuyện gì, trước hết mặc kệ vợ, khom lưng nhặt con gà trống con bị đập chết lên.

Đứa bé kêu ngao ngao vọt tới, bám vào quần áo Vũ Khánh Cương không buông tay: "Chú dựa vào cái gì đánh chết gà nhà cháu?"

"Chú cứ đánh chết đấy thì sao?" Vũ Khánh Cương thấy đứa nhỏ đùa rất vui, liền không nhịn được đùa nó.

"Chú, chú! Cháu muốn méc mẹ cháu, chú đánh chết gà nhà cháu!" Thằng nhóc vốn là muốn khóc lóc om sòm, nhưng mà Vũ Khánh Cương thân cao mã đại, nó sợ bị đánh.

"Mày đi méc đi! Chú, không, sợ!" Bộ dạng lắc đầu quẫy đuôi của Vũ Khánh Cương kích thích thằng nhóc.

"Oa...! Cháu phải nói với cha cháu, chú bắt nạt người khác!" Tám phần là thằng nhóc chưa từng gặp qua kẻ cướp như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, trong đôi mắt to rớt ra nước mắt rơi xuống đất văng ra thành tám cánh hoa luôn!

"Mày khóc cũng vô dụng, con gà này chú ăn chắc rồi!" Vũ Khánh Cương xách con gà trống lên còn nhổ hai nhúm lông gà xuống.

"Chú chờ đi! Nếu chú chạy thì chú liền không phải là đàn ông!" Thằng nhóc còn biết phép khích tướng, nói xong vắt chân lên cổ chạy mất.

Vừa chạy vừa khóc oa oa, bị ông chủ Vũ bắt nạt thảm!

Lúc này Hứa Tư Văn cũng chạy tới, không ngăn cản thằng nhóc, chỉ liên tục giậm chân với Vũ Khánh Cương: "Anh làm sao có thể quậy phá như vậy hả? Bắt nạt con nít người ta có ý tứ sao?"

"Bắt nạt thì bắt nạt thôi!" Vũ Khánh Cương vẫn không để ý: "Ông ba của nó khi còn bé anh còn đánh mà, chứ đừng nói chi tới nó."

"Không quản anh nữa!" Hứa Tư Văn quả thực hết chỗ nói rồi, từ sau khi về quê, cả người Vũ Khánh Cương ngay cả tâm tính cũng đều phản lão hoàn đồng, trộm sủi cảo của người ta, nửa đêm vào trộm vườn trái cây, hiện tại lại ầm ĩ, bắt nạt con nít, cướp gà trống của người ta cũng làm được.

"Vũ, Khánh, Cương!" Một đại tẩu chừng bốn mươi tuổi, dẫn đứa bé vừa nãy chạy mất tìm tới, liếc mắt một cái nhìn thấy ông chủ Vũ liền phát hỏa, giọng nói lớn vừa gào lên, cách mười tám dặm cũng có thể nghe thấy.

"À!" Vũ Khánh Cương lại còn đáp lại!

Hứa Tư Văn nói không quản hắn, nhưng có thể thật sự không quản sao?

Liền tung tăng chạy tới, muốn nói lời xin lỗi với người ta, con gà cũng bị ông chủ Vũ nhổ lông rồi, gà không có thể sống lại, nếu không thì bồi thường ít tiền?

Đại tẩu vọt tới, đứa nhỏ nhà họ đi theo phía sau, đến trước mặt Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, tự mình đứng ra mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, đại tẩu đã vẻ mặt tức giận bùng nổ với ông chủ Vũ: "Mày cái đồ tìm đường chết, ăn gà thì ăn đi, làm gì chọc đứa nhỏ nhà chị khóc hả?"

"Em chỉ là thấy đứa nhỏ nhà chị rất chọc người ta thích thôi." Vũ Khánh Cương ha ha cười gian.

"Đánh rắm!" Đại tẩu không mắc bẫy: "Còn dám bắt nạt đứa nhỏ nhà chị, chị liền bắt nạt vợ mày đó!" Nói xong chỉ tay về phía Hứa Tư Văn đứng bên cạnh tay chân luống cuống.

Hứa Tư Văn thực sự là nằm cũng trúng đạn!

"Em ấy không phải đối thủ của chị, chị tích chút đức đi!" Vũ Khánh Cương biết rõ mấy người đàn bà nổi danh mạnh mẽ trong làng, mười vợ hắn cũng không phải đối thủ của người ta.

"Ít nói nhảm!" Đại tẩu vọt tới, bóp tiền đeo trên eo Vũ Khánh Cương liền bị đại tẩu kéo xuống, mở dây kéo ra liền lấy hai trăm đồng: "Một trăm tiền gà, một trăm làm phí an ủi cho đứa nhỏ nhà chị."

Nói xong liền đem bóp tiền ném cho Hứa Tư Văn: "Người anh em à, trong túi nam nhân không thể có tiền, có tiền hắn liền biến thành xấu, sau này cậu phải khôn khéo một xíu, một ngày chỉ cho hắn mười đồng tám đồng tiền tiêu vặt là đủ rồi, vượt quá năm mươi nhất định phải làm báo cáo, một trăm trở lên phải đặc biệt phê chuẩn."

"Đại tẩu, thật ngại mà, hai ngày nay anh ấy tương đối dư thừa sức lực." Hứa Tư Văn đỏ cả mặt cất bóp tiền của ông chủ Vũ đi.

"Một con gà một trăm đồng? Sao chị sao không đi cướp đi? Không được! Chị còn phải đưa em thêm chút gì đó!" Vũ Khánh Cương không để ý bóp tiền, nhưng đối với việc một trăm đồng tiền một con gà quan tâm muốn chết.

"Mày đi chết đi! Cậu em đây theo mày quả thực là đóa hoa lài cắm bãi phân trâu!" Đại tẩu nghiến răng nghiến lợi: "Theo chị đi về nhìn xem, trong vườn rau coi trọng cái gì hái cái đó, chỉ một cái nha, hái nhiều hơn xem chị có đánh tới cửa nhà không…"

"Em khẳng định không hái nhiều đâu!" Ông chủ Vũ thầm thà thầm thì với hướng Hứa Tư Văn, liền đi theo đại tẩu.

Hứa Tư Văn: "…!"

Chỉ chốc lát sau Vũ Khánh Cương liền trở lại, một tay mang theo con gà trống con bị đập chết đã xử lý tốt, một tay ôm trái bí đỏ bự, trên lưng đeo hai bộ xiên sắt, còn có hai cái cọc gỗ.

"Đây là gì vậy?" Vũ Khánh Cương đi tới, Hứa Tư Văn liền trợn to hai mắt.

"Làm đồ tốt cho em ăn." Vũ Khánh Cương cười hì hì, nhanh chóng móc ruột bí đỏ, nhét con gà con vào trong quả bí đỏ bịt lại: "Tương!"

"Đây!" Hứa Tư Văn hưng phấn.

Vũ Khánh Cương đào cái hố to, nhét lá khô vào bên trong, thả cây đuốc đốt hố đất lên, mới thả trái bí vào bên trong, lại đốt một cây đuốc, đốt khô hố đất, trái bí cũng bị đốt nóng, bên cạnh trái bí thả khoai tây và khoai lang, sau khi lấp đất lên liền đốt ở phía trên một đống lửa lớn: "Chờ đốt xong thì đồ bên trong cũng đã chín rồi."

"Lần đầu nhìn thấy cách ăn như vậy đó!" Hứa Tư Văn còn rất mới lạ.

"Cái này gọi là 'bí đỏ nhồi gà trống con', bình thường em không ăn được đâu, gà phải là gà con mới vừa lớn, bí đỏ phải là bí ở vườn, sau khi móc ruột ra có thể nhét vừa con gà con."

Vũ Khánh Cương lại dùng xiên sắt xiên bắp nướng, Hứa Tư Văn nhìn nhìn rừng cây nhỏ bên cạnh: "Bên trong có nấm không?"

"Có thì có, nhưng không nhiều lắm, người đến người đi ai đến cũng hái một chút, bên trong phỏng chừng cũng không có mấy cây nấm."

"Em đi xem xem!" Hứa Tư Văn nhàn rỗi tẻ nhạt, chạy vào khu rừng bên cạnh lật nửa ngày, miễn cưỡng tìm ra được một chút nấm nhỏ.

Dùng nước khoáng mang tới rửa sạch, xiên thành chuỗi gác ở trên lửa nướng, Hứa Tư Văn hưng phấn cầm bàn chải nhỏ chấm tương, phết phết phết!

Vũ Khánh Cương rất muốn nói, phết nhiều quá mặn đó!

Cũng không dám mở miệng, vợ thích thì cứ phết đi, quá lắm thì coi như dưa muối mà ăn!

Chờ bắp đều nướng xong, Vũ Khánh Cương liền đào lớp đất ra, đem bí đỏ khoai lang và khoai tây bên trong đều đào lên, vừa đập vỡ ra, Hứa Tư Văn liền ngửi thấy một mùi thơm đặc biệt!

Bí thơm ngọt, gà trống tươi mới, mùi tương nồng nặc, rải thêm chút hành lá, Hứa Tư Văn ăn một nửa quả bí.

Khoai lang khoai tây không lớn thế nhưng mùi vị thật sự rất thơm, bắp nướng cũng bị Vũ Khánh Cương ăn mấy trái, chỉ có điều nấm nướng thành dưa muối…

Ngày tháng ở nhà trôi qua rất nhanh, Hứa Tư Văn cả ngày nhảy nhót tưng bừng với Vũ Khánh Cương, không phải bẻ bắp thì chính là hái nấm, còn cùng nhổ tỏi, xem Vũ Khánh Cương tay chân thuần thục bện xâu tỏi treo dưới mái hiên nhà mình.

"Chờ phơi khô lên, mùa đông nấu ăn có thể dùng tỏi nhà mình!" Ông chủ Vũ nhìn kiệt tác của mình, giọng điệu rất tự hào.

Hứa Tư Văn cũng chống eo nhìn xâu tỏi trên hiên nhà cười híp mắt.

Có một nhà nhận rất nhiều rất nhiều đất liền đem trồng tỏi hết, mọi người cùng đi hỗ trợ nhổ tỏi, tỏi mới mẻ, thuần thiên nhiên không ô nhiễm, không bón phân hóa học không phun hóa chất, không tính theo cân, người ta tính theo số củ, bán được gần ba mươi vạn đồng.

"Bán rất có giá." Hứa Tư Văn nhìn nụ cười tràn trề hạnh phúc trên mặt người khác, chính y cũng cảm thấy thư thái.

"Đều bán cho bên Triều Tiên, không tăng giá là đồ ngu." Vũ Khánh Cương còn rất đắc ý: "Dưa muối của chúng ta cũng bán cho bên kia, xuất khẩu, bán lấy tiền còn chưa tính là gì, mấu chốt là còn được hoàn tiền lại!"

"Cái đó là hoàn thuế xuất khẩu!" Hứa Tư Văn vui vẻ: "Được hoàn tiền lại!"

Vũ Khánh Cương mặc kệ mấy cái thuế không thuế đó, dù sao thì đưa tiền cho hắn là được…

Hết chương 202

203. Chương 203: 203. Tui Là Người Có Vợ!

Những ngày thanh nhàn cũng chỉ có mấy ngày, Trương Lam Hà gọi điện thoại đường dài, kêu khổ thấu trời, nhất định muốn Hứa Tư Văn trở lại, hắn nghỉ ngơi một chút.

Mà Vũ Khánh Cương cũng phải về Lan châu, chuyện lần trước mặc dù đã qua, thế nhưng di chứng vẫn lưu lại không ít, ở Lan Châu không ai làm khó dễ Vũ Khánh Cương, theo đó mà đến chính là hợp tác, các loại hạng mục hợp tác.

Đều cần Vũ Khánh Cương đứng ra.

Cho dù chỉ là lộ mặt một cái.

Lúc sắp đi, nhóm bạn thân của Vũ Khánh Cương làm tiệc tiễn hắn, mời khách trong một quán rượu nhà nông trong làng, quán rượu này cũng là một người bạn thân của bọn họ mở, đóng cửa không kinh doanh ba ngày, chính là vì để chỗ cho mọi người thoả thích vui chơi một trận.

Đây là lần đầu tiên Hứa Tư Văn thấy được hán tử Đông Bắc hào pbóng.

Nói như thế nào đây?

Cái hào phóng này cũng chia cấp bậc, cái gì mà Trịnh thiên kim, giàu nứt đố đổ vách gì đó đều không thích hợp với bọn họ, bọn họ chỉ là uống rượu, thiêu dao sản xuất thuần bằng lương thực, nóng hừng hực Hứa Tư Văn uống một cái liền đỏ cả mặt, Vũ Khánh Cương không nỡ để vợ uống nhiều, đành phải tự mình đến.

Vừa vặn những người này cũng không dám đi rót cho Hứa Tư Văn, luôn cảm thấy người ta là người có ăn học, uống nước trà là tốt lắm rồi, rượu không phải là thứ họ thích.

Lúc này bọn họ dùng đều là chén lớn, lúc uống vào, Hứa Tư Văn liền cảm giác mình uống nước cũng không thoải mái như bọn họ uống rượu!

Có điều trên mặt ông chủ Vũ vẫn luôn mang theo nụ cười, Hứa Tư Văn có thể nhìn ra được, hắn là thật sự cao hứng.

Cũng đúng, với thu nhập hàng năm của các hương thân hiện giờ, không thấp hơn chút nào so với tiền lương thu nhập của người tầng lớp cao, hơn nữa chủ yếu nhất là, bọn họ đều trông coi đất ở nhà, có thể kiếm được tiền, còn có thể cung cấp cho người già trong nhà xem bệnh uống thuốc dưỡng lão, người trẻ có chút tích cóp, đám con nít có thể có học phí, vậy là đủ rồi.

Quay đầu lại nghĩ về Hứa gia tập, hình như cũng là như thế này, có điều Hứa gia tập tiêu tốn cao hơn một chút, cho nên tích góp được ít, tiêu tiền nhiều.

Bọn họ uống không dứt, Hứa Tư Văn buồn ngủ quá đỗi, vẫn là Vũ Nguyên Cát bên cạnh nhìn không được, len lén nói với Hứa Tư Văn: "Buồn ngủ thì về trước đi, bọn họ uống xong liền tự mình tản đi."

"Nhưng mà ông chú của cháu uống say thì phải làm sao?" Hứa Tư Văn không yên lòng.

"Nhiều người như vậy, sợ cái gì!" Từ nhỏ đến lớn Vũ Nguyên Cát không ít lần thấy ba và ông chú cậu uống nhiều, cho nên một chút cũng không lo lắng.

"Vợ, em đi về ngủ trước đi, bọn anh uống lâu lắm." Vũ Khánh Cương cũng chú ý tới bộ dạng mệt mỏi của Hứa Tư Văn.

"Vậy em đi về trước, nếu anh uống nhiều rồi liền gọi điện thoại cho em, em tới đón anh." Hứa Tư Văn quay đầu liền dặn dò Vũ Nguyên Cát một phen, nếu như uống nhiều, có thể hai người bọn họ không chuyển người đi được, còn phải đi tìm người hỗ trợ.

Tất cả mọi người gật đầu tỏ vẻ đã biết, nói thật, Hứa Tư Văn ở đây, bọn họ không dám thả lỏng mà uống, chỉ lo uống nhiều rồi làm ra hành động gì không tốt, khiến Hứa Tư Văn phản cảm.

Dù sao thì Vũ Khánh Cương có thể lấy được một người vợ nam như thế, không dễ dàng đâu!

Hứa Tư Văn là thật sự buồn ngủ, sau khi trở về tắm rửa liền đi ngủ, có điều vẫn để lại một cái đèn chiếu sáng cho Vũ Khánh Cương, ở ngay chỗ cửa, Vũ Khánh Cương trở về có động tĩnh y liền có thể thức dậy, còn nấu xong nước nóng, thậm chí ngay cả quần áo để thay cũng tìm luôn rồi.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, còn mơ một giấc mộng vô cùng đẹp, chỉ có điều lúc thức dậy, lại quên mất...

Vũ Khánh Cương quả thực uống say.

Tuy rằng Vũ Nguyên Cát cũng uống nhiều rượu, nhưng cậu tỉnh táo hơn chút, có điều cũng bởi vì cậu vẫn hơi tỉnh táo, mà bị bạn học trước kia lôi kéo liên lạc tình cảm, nên không thể tự mình đưa Vũ Khánh Cương trở về.

Mà Vũ Khánh Cương thì sao?

Kiên trì phải đi về!

"Anh Cương tử, anh trai! Sao anh không thể ở lại đây?" Cùng uống say giống vậy còn có nhóm bạn thân của Vũ Khánh Cương, mọi người hiếm khi uống thật sảng khoái với Vũ Khánh Cương, cho dù tình cảm không đổi, nhưng thời gian dài mọi người cũng rất nhớ hắn. "Tui phải về nhà!" Vũ Khánh Cương cũng không nói vì sao, chỉ kiên trì phải về nhà. "Tối lửa tắt đèn ông đi thế nào hả?" Quan Tỏa vừa vặn trở về, uống sảng khoái với đám người Vũ Khánh Cương, đang ở một bên không biết nằm trên giường người nào không động đậy, dự định buổi tối liền ngủ ở nơi này. "Không phải ông có cái xe máy mới mua hả? Đưa tui chìa khóa, tui trở về!" Vũ Khánh Cương còn nhớ lúc Quan Tỏa tới, chạy một cái xe máy mới. "Tui không đưa! Ông cứ ở lại, lại ây!" Người uống say nói chuyện không phải nói lắp thì chính là nói ngọng.

"Đưa tui!" Vũ Khánh Cương vồ tới, đè Quan Tỏa thiếu chút nữa phun chút đồ vật trong bụng ra ngoài!

Cướp được chìa khóa xe, Vũ Khánh Cương cưỡi xe máy của Quan Tỏa, ai cũng không ngăn được, mấy người cũng còn chút tỉnh táo còn lại ngăn cản hắn.

"Anh Cương tử, anh rất giỏi à?" Thật lo lắng với biểu hiện của Vũ Khánh Cương, dù sao thì uống say còn chạy xe máy, là một chuyện rất không nắm chắc.

Nhà mấy người bọn họ đều ở cạnh đây, chỉ có ba gian phòng Vũ gia của mấy người Vũ Khánh Cương là ở bên rìa làng, gần vườn trái cây và ruộng dưa.

"Sợ cái gì? Chỉ có một con đường tới nhà tui thôi, trên đường cũng không chuyển hướng!" Vũ Khánh Cương mùi rượu xông tận trời lắc lắc móng vuốt bự: "Trên đường hai bên đều là ruộng bắp, tui còn có thể chạy vô trong ruộng bắp à? Tui nói tui không uống say, có thể trở về là có thể trở về!"

Mấy người vừa nghe, Vũ Khánh Cương còn có thể rõ ràng nói ra tình hình giao thông, xem bộ dáng là thật sự không có uống đến mơ hồ, cũng yên lòng.

Có người trong đó còn để ý, xả xăng trong bình xăng xe máy ra, chỉ để lại một chút đủ để Vũ Khánh Cương về nhà.

Nếu như vậy, dù Vũ Khánh Cương đi lạc, xe máy không có xăng, hắn cũng chạy không xa lắm.

"Đều trở về đi!" Vũ Khánh Cương lên xe lắc lắc lư lư chạy về, vừa chạy vừa xua tay với mấy người tiễn đưa ở phía sau: "Về hết đi! Tui phải về nhà rồi!"

Vừa chạy vừa lẩm bẩm: "Tui đáp ứng vợ phải về nhà, đáp ứng thì phải làm được!"

Nhưng mà đến nửa đường lúc đi ngang qua ruộng bắp, Vũ Khánh Cương liền giẫm phanh, hắn quá mót muốn đi xả nước!

Mơ mơ màng màng chui vào ruộng bắp, giải quyết ngay tại chỗ!

Sau khi thư thản, cái tên này kéo quần lên, thắt lưng cài thế nào cũng không cài được, dứt khoát rút ra thắt cái núi chết!

Bước chân mèo ra khỏi ruộngbắp, sau đó mò được đồ vật liền cưỡi lên, một đường lắc la lắc lư không biết rên rỉ ca khúc gì, về tới nhà mình.

Khi nhìn thấy đèn sáng, còn ha ha ha cười ngây ngô nửa ngày: "Có vợ chính là tốt, trở về có người để đèn cho! Ở trong đèn cách đèn!"

Vừa rầm rì vừa quay vòng, quay càng choáng váng!

Hứa Tư Văn nghe ở cửa có người rầm rì ca hát, nửa đêm canh ba kêu gào cái gì chứ? Vốn là người hạ đường huyết, thức dậy đã chậm hơn người khác nửa nhịp, chờ y bò dậy mặc quần áo tử tế đi ra ngoài nhìn, gương mặt hắc tuyến!

Chỉ thấy ông chủ Vũ một thân mùi rượu nằm nhoài ở cửa, ngửa cổ nhìn y, đôi mắt muốn nhắm không nhắm, trong miệng "trong đèn cách đèn" không dứt, trên ống quần dính đầy bùn, sơ mi ngắn tay trên người cũng một khối đỏ một khối xanh, chiếc giày trên chân trái đều bị bùn dính lên, một cái giày khác thì dứt khoát chẳng biết đi đâu rồi!

Cơn tức của Hứa Tư Văn!

Quả thực khỏi cần nói tới luôn rồi!

Cơ mà tức thì tức, bộ dạng Vũ Khánh Cương trơ mắt nhìn y cười ngây ngô say như chết đáng yêu ngốc nghếch, cũng không thể thật sự phát hỏa với hắn được chứ?

"Anh đúng là thật cao hứng!" Hứa Tư Văn nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, khom lưng lao lực đỡ Vũ Khánh Cương dậy.

"Vợ!" Ánh mắt Vũ Khánh Cương đều không có tiêu cự, nhưng còn biết gọi Hứa Tư Văn là "vợ", đây thật sự là ăn sâu bén rễ.

Bạn đang ?

"Ừ!" Hứa Tư Văn không tính toán với con ma men, lòng nói chờ sau khi anh tỉnh rượu, xem em làm thế nào cho anh biết tác hại của việc uống say!

Nhất định phải ăn khổ qua một tháng!

"Vợ!"

"A!"

"Vợ!"

"Ừm!"

"Vợ!"

"A!"

"Ha ha ha!"

"..."

Thế này phải đáp thế nào?

Liền dứt khoát không đáp!

Thật vất vả mang người vào buồng tắm, may mà bên trong đã sớm chuẩn bị nước tắm, chỉ thiếu vứt Vũ Khánh Cương vào cọ rửa sạch sẽ nữa thôi.

Vũ Khánh Cương ngồi trong bồn tắm, Hứa Tư Văn vươn tay cởi quần áo hắn, nhưng mà cởi được hai nút trên cùng, nút phía dưới liền không có cách nào mở ra!

Bởi vì hai tay ông chủ Vũ dính sát thân thể, hai tay gắt gao siết thắt lưng!

"Anh buông tay!" Mặt kỹ thuật viên Hứa đen lại kéo cũng kéo không ra hai cánh tay hắn, cũng không thể cứ như vậy mặc quần áo tắm rửa đi?

"Không!" Ông chủ Vũ kiên quyết lắc đầu.

"Bỏ ra!"

"Không!"

"Anh buông tay hay không?"

"Tui không buông tay!"

"Anh tìm đánh đúng không?"

"Mi tìm đánh đúng không?"

"Ai nha! Uống rượu liền to gan quá rồi đúng không?"

"A ha! Tui uống say còn không uống đến ngốc đâu!"

"Em thấy anh là không có chuyện gì nên kiếm chuyện đi! Đến cùng có cởi hay không?" Hứa Tư Văn đứng lên chống eo híp mắt nhìn Vũ đại lão hổ uống thành con mèo say.

"Đánh chết cũng không cởi!" Vũ đại mèo say cũng gấp, đứng lên liền đẩy Hứa Tư Văn một cái, sức lực lớn đến mức Hứa Tư Văn thiếu chút nữa ngã xuống.

Trong lòng Hứa Tư Văn uất ức muốn chết rồi!

Tức giận nước mắt cũng sắp rớt xuống!

"Anh uống say mà còn lý luận đúng không? Anh còn dám đẩy em!" Nếu như thể lực có thể chống được Vũ Khánh Cương, bảo đảm Hứa Tư Văn lập tức xông tới đấu vật với hắn.

Lại thấy Vũ đại mèo say một cánh tay gắt gao dán vào thân thể, bàn tay cũng gắt gao siết dây lưng không buông tay, một tay khác lung tung vung lên, trong miệng gào gào gầm lên: "Không cho phép cởi quần áo tui! Tui là người đã có vợ!"

Hứa Tư Văn ngây ngẩn cả người!

"Tui nói cho biết, còn dám lại đây tui liền không khách khí! Đạp chết mi cũng không phạm pháp đó!" Vừa gào thét vừa rúc vào một góc bồn tắm, dựa lưng vào góc tường có chút cảm giác an toàn, thuận theo tường đứng lên, bàn chân duỗi ra lung tung đạp mấy lần!

Hấn nhắm mắt lại đạp loạn nửa ngày mệt mỏi mới dừng lại, mơ mơ màng màng mở mắt ra cũng bị mất tiêu cự mà còn biết khuyên bảo: "Mi nói xem mi làm gì mà không tốt, nhất định phải thấp hèn đi bò giường vậy? Vợ tui rất tốt rất tốt, tui cũng không thể có lỗi với em ấy."

Hứa Tư Văn nhìn không hé răng.

Trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận, cái tên này luôn có thể làm cho y cảm động không thôi trong lúc dở khóc dở cười…

Hết chương 203

204. Chương 204: 204. Cả Ngày Vụng Trộm Vui Vẻ

Đồng thời, y nhớ tới cái khăn tắm mà Trương Lam Mi quấn lúc ấy, có mấy dấu chân to; rốt cuộc cũng biết ngày đó ở trong khách sạn Đông Bắc Hổ, tại sao những người kia đều có vẻ mặt quái dị.

Tám phần là Vũ Khánh Cương uống say, Trương Lam Mi muốn thừa lúc vắng mà vào, liền bị ông chủ Vũ đạp ra ngoài…

"Hiện tại ông chủ rất cảnh giác, dưới tình huống uống say, cũng có thể giữ được, có thể thấy con người muốn trưởng thành, phải từng trải mưa gió, mới có thể nhìn thấy ánh nắng và cầu vồng." Hứa Tư Văn còn nhớ lời Trương Triêu Dương đã nói.

Hơn nữa Phùng Tấn Thần cũng đã nói, hiện tại dù Vũ Khánh Cương uống say, cũng có thể bảo trì cảnh giác.

Cái này đều phải nhờ mấy nữ nhân kia hết!

Một tên đại gia thần kinh thô như ông chủ Vũ, mà cũng có thể làm ra tính cảnh giác không thua chó nghiệp vụ, uống say lăn lộn, mà còn biết mình là người có vợ, chết sống không cho người ta cởi quần áo.

Hứa Tư Văn đau lòng, đồng thời vừa nghiến răng nghiến lợi!

Không cởi quần áo làm sao tắm rửa?

Dù sao thì ông chủ Vũ chính là chết sống không cởi quần áo!

Cuối cùng Hứa Tư Văn không có biện pháp, nâng vòi phun đối diện Vũ Khánh Cương, vặn ra phun nước lạnh!

"Ai nha!" Ông chủ Vũ né tránh không được, chỉ có thể bị dính ướt đẫm.

"Tỉnh chưa?" Hứa Tư Văn phun được một chút, liền tắt đi, quay đầu nhìn nhìn ông chủ Vũ.

"Vợ?" Ông chủ Vũ mắt say lờ đờ mông lung nhìn nhìn Hứa Tư Văn, nhếch miệng cười ngốc: "Sao em lại ở chỗ này?" Sau đó liền nhìn xung quanh: "Đây là chỗ nào vậy?"

Người vẫn chưa tỉnh lại, nhưng tốt xấu cũng nhận ra mình. "Cởi quần áo, tắm rửa!" Hứa Tư Văn nhân cơ hội xông lên, thành thạo lột sạch ông chủ Vũ sau đó xả nước nóng ra. "Vợ… Vợ… Ha ha ha…, " từ sau khi ông chủ Vũ nhận ra kỹ thuật viên Hứa, liền thành kẹo da trâu, dán lấy Hứa Tư Văn không buông tay.

Bộ đồ ngủ vốn dĩ mỏng manh của Hứa Tư Văn cũng bị ông chủ Vũ làm cho ẩm ướt toàn bộ, ướt ướt dính dính mặc lên người khó chịu muốn chết, hận đến mức chân răng Hứa Tư Văn ngứa ngáy!

Phí sức chín trâu hai hổ, đem ông chủ Vũ cọ rửa sạch sẽ, cũng tỉnh rượu được một chút, ông chủ Vũ còn tự mình đi tới nhà vệ sinh một chuyến.

Hứa Tư Văn thu dọn phòng tắm xong, cuối cùng chính mình tắm rửa sạch sẽ, lại dọn dẹp một lần, đều bị Vũ Khánh Cương làm cho giận đến mơ hồ.

Đến lúc trời lờ mờ sáng mới ngủ.

Gà trống gáy gì đó cũng không nghe thấy!

Ngủ rất say… "Ầm ầm ầm ầm ầm ầm!" Sáng sớm, đã có người tới phá cửa.

Phá cửa?

Vũ Khánh Cương choáng váng bò dậy, nhanh chóng xuống đất đi mở cửa, cũng không thể để cho người ta đập phá nữa, động tĩnh quá lớn vợ sẽ bị đánh thức.

Ông chủ Vũ có thể nói là nhắm mắt mở cửa. "Anh Cương tử, xe tui đâu? Tui phải đi về." Sáng sớm Quan Tỏa tới đây, là bởi vì muốn bắt kịp chuyến xe kéo hàng sáng sớm, cưỡi xe máy đến giao lộ chờ, còn xe máy thì thấy ai tới liền thuận tiện để cho người đó lái về là được, hắn còn nhớ ôm theo chút xăng lại đây, dù sao thì xăng trong chiếc xe kia không nhiều lắm. "Chỗ đó đó." Vũ Khánh Cương nhắm mắt lại chỉ tay sang bên cạnh, tối hôm qua thật vất vả có một chút ấn tượng, hình như là cưỡi xe trở về, đậu ở nơi đó.

Sau đó liền quay người đi vào trong phòng, hắn còn chưa tỉnh ngủ đâu, huống chi vợ cũng chưa dậy, hắn muốn ôm vợ ngủ thêm một giấc…

Kết quả vào trong nhà còn chưa kịp lên giường đất, Quan Tỏa đã ở trong sân giơ chân gọi người: "Anh Cương tử! Anh Cương tử!" "Làm sao vậy?" Vũ Khánh Cương có chút tức giận ló đầu ra: "Nhỏ giọng một chút! Vợ tui còn chưa dậy nữa ông nhao nhao cái gì?" "Em dậy rồi!" Kỳ thực lúc Quan Tỏa đập cửa Hứa Tư Văn đã tỉnh rồi, thế nhưng y bị hạ đường huyết mà!

Vũ Khánh Cương trở về, y mới chính thức tỉnh lại, chờ Vũ Khánh Cương ra cửa một lần nữa nói nhao nhao với Quan Tỏa, y mới bò dậy. "Anh Tư Văn!" Quan Tỏa có thể coi là người biết sự tồn tại của Hứa Tư Văn sớm nhất, cho nên lúc đối diện với Hứa Tư Văn, hắn ta có chút quen thuộc. "Làm sao vậy?" Vẫn là lần đầu tiên có người kêu mình một cách ủy khuất như thế, lúc này Hứa Tư Văn liền lên tinh thần.

Vũ Khánh Cương hung tợn trừng Quan Tỏa: đã có vợ có con rồi, còn dám ở trước mặt hắn dính dính với vợ hắn là có ý gì?

"Anh Cương tử làm mất xe em rồi!"

"A?" Hứa Tư Văn quay đầu nhìn Vũ Khánh Cương: "Chuyện thế nào vậy?"

"Cái gì mà chuyện thế nào? Anh cũng mới tỉnh thôi mà." Đầu óc Vũ Khánh Cương có chút tê tê, sau khi xoa xoa, căn cứ vào chút ký ức linh tinh tối hôm qua, nhìn nhìn về chỗ hắn là đậu xe gắn máy.

Hứa Tư Văn cũng thuận theo ánh mắt của hắn nhìn sang…

Quan Tỏa ở một bên mang theo bộ dạng đáng thương…

Chỉ thấy chỗ vốn dĩ đậu chiếc xe máy, lại có một thân cây bắp xanh ngắt rất mới, dưới gốc còn có đất, hoa trên ngọn vẫn còn, trái bắp không còn, ngay cả lớp vỏ bên ngoài trái bắp cũng không thấy.

"Anh thật sự chạy về liền để ở chỗ này mà!" Vũ Khánh Cương chỉ thiếu nước chỉ tay lên trời mà thề, hắn tuy rằng uống say, ký ức cũng rất linh tinh không nối liền, nhưng vẫn nhớ mà!

"Ra ngoài tìm một chút đi, ngày hôm qua anh uống say ngay cả em cũng không nhận ra được, còn có thể nhớ tới cái xe của Quan Tỏa sao?" Hứa Tư Văn xoa xoa thái dương, nói không chừng ông chủ Vũ còn thật sự không biết quăng cái xe máy ở chỗ nào rồi.

Ba người ra ngoài tìm dọc theo đường đi, mới vừa đi tới mảnh ruộng bắp kia, liền nghe người bên trong gào gào kêu mắng: "Ai mẹ nó thất đức như vậy? Chôn 'mìn' trong ruộng nhà người ta! Còn để lại chiếc xe máy ở bên cạnh nữa! Vừa đến đã đạp phải!"

Vũ Khánh Cương: "Ồ?"

Hứa Tư Văn: "Hả?"

Quan Tỏa: "…!"

"Mẹ nó! Ai mà còn dùng vỏ bắp để chùi vậy?"

"Mẹ nó thật tài tình!"

"Cái xe máy này vẫn còn mới mà."

"Nhìn sao quen mắt vậy?"

"Hình như là của cái người, cái người trở về hai ngày trước… Quan Tỏa…"

"Tui ở đây này!" Quan Tỏa như một làn khói vọt vào, chỉ chốc lát sau liền nghe bên trong truyền tới tiếng kêu của Quan Tỏa: "Móa nó! Giày mới của tui!"

"Lại một người trúng thưởng rồi!" Có người cười ầm ầm ha hả ồn ào vây xem.

Rất rõ ràng, Quan Tỏa cũng đạp…

"Tối hôm qua, anh ấy ấy ở trong ruộng nhà người ta hả?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn Vũ Khánh Cương.

"Hình như là vậy? Không nhớ rõ nữa." Vũ Khánh Cương suy nghĩ một chút: "Dù sao thì cũng có, có điều không mang khăn tay, nhớ là lột cái gì đó để chùi…"

"Mau về nhà, đóng gói đồ đạc, vào nội thành, chúng ta về Lan châu!" Hứa Tư Văn không nói hai lời, lôi kéo Vũ Khánh Cương chạy ngược về, híc híc, mất mặt mất quá mức, sau này đều không có mặt mũi gặp người!

Vì vậy sau khi hai người bọn họ vội vội vàng vàng chạy mất, chuyện ông chủ Vũ uống say, vào ruộng bắp đi ngoài, sau đó để xe gắn máy lại, cưỡi cái thân cây bắp về nhà, gần như người cả làng đều biết!

Đợi sau khi chị dâu Thúy Hoa gọi điện thoại chứng thực với Hứa Tư Văn, chị dâu Thúy Hoa cũng vui vẻ.

Hứa Tư Văn vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương liền nghĩ đến chuyện này, đầu tiên là mấy câu Vũ Khánh Cương nói sau khi say rượu, sau đó chính là chuyện Vũ Khánh Cương làm ra sau khi say rượu, không kiềm hãm được liền xem đi xem lại cái mông Vũ Khánh Cương, còn mỗi lần đều có thể cười không ngừng được…

Bị nhìn thời gian dài, Vũ Khánh Cương cũng có chút xoắn xuýt, tìm Ngụy Diên giải thích nghi hoặc, cái tên ngốc Ngụy Diên này, tra xét rất nhiều tư liệu, ước chừng mấy ngày, cuối cùng nói một câu: tám phần là kỹ thuật viên Hứa muốn vươn mình!

"Vươn mình?" Vũ Khánh Cương không hiểu lắm, hình như hắn không có đè ép vợ cái gì đi? Hắn cũng không phải địa chủ, vợ cũng không phải nông nô.

"Chính là anh làm vợ, còn hắn làm đương gia, hiểu không?" Ngụy Diên trịnh trọng ra lệnh cho Vũ Khánh Cương: "Ông chủ, nếu anh thật sự làm vậy, bọn tôi thật sự là nát tan giấc mộng đó!"

Cho dù dùng ánh mắt của một nam nhân để xem, thì ông chủ Vũ thân cao mã đại, cũng không thích hợp làm người phía dưới nha!

Nếu ông chủ Vũ như vậy mà kỹ thuật viên Hứa cũng có thể hạ miệng, vậy dây thần kinh kỹ thuật viên Hứa có bao nhiêu thô hả? Mắt thẩm mỹ kỳ lạ bao nhiêu hả?

"Cái gì?" Lúc đó Vũ Khánh Cương liền xù lông.

Vợ là của hắn, hắn dùng để yêu thương cưng chiều che chở, cũng không có nghĩa là vợ có thể đè trên người hắn, muốn đè cũng tuyệt đối không phải loại "đè" kia!

Từ sau khi Vũ Khánh Cương hiểu rõ, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của vợ, luôn sẽ cảnh giác, suy đoán chẳng lẽ vợ thật sự muốn "tạo phản"?

Xoắn xuýt chừng mấy ngày, rốt cuộc tại buổi tối một ngày nào đó, ông chủ Vũ quyết định ngả bài với Hứa Tư Văn: "Vợ à, nếu em muốn vươn mình cũng không phải không được, mọi người ở trên giường, bát tiên quá hải mỗi người thi triển một kiểu! Ai có thể đè ép được ai, thì người đó chính là đương gia!"

"Không đầu không đuôi anh nói cái gì vậy?" Hứa Tư Văn căn bản là không nghĩ tới cái chuyện ở trên, chẳng qua là nhìn thấy Vũ Khánh Cương sẽ không tự chủ được nghĩ tới chuyện kia, sau đó y luôn muốn cười…

Sau đó y liền thật sự bật cười!

"Vợ!" Tóc gáy ông chủ Vũ đều đứng nghiêm lại: "Anh có thể không vui trước không? Trước tiên nói chuyện đàng hoàng được không?"

"Được rồi được rồi!" Hứa Tư Văn nghẹn ý cười trở về: "Anh nói đi, anh muốn nói gì?"

"Anh muốn nói..." Vũ Khánh Cương hít sâu muốn nói ra hết, tranh thủ khiến vợ có thể hiểu rõ ý tứ của hắn.

Nhưng hắn còn chưa nói hết, Hứa Tư Văn đã cười ngang!

Lại, cười, ngang!

Quả thực "chú nhịn được, thím không nhịn được" mà!

"Còn dám không lắng nghe, anh sẽ phát hỏa đó!" Vũ Khánh Cương nhào một cái liền đặt Hứa Tư Văn cười không ngừng được ở trên giường.

"Ha ha ha... Được rồi, anh phát hỏa cho em xem một chút coi!" Hứa Tư Văn bây giờ là không sợ trời không sợ đất.

"Ai nha? Gan lớn à?" Vũ Khánh Cương kinh ngạc nha!

"Ừm, gan lớn rồi, còn lớn hơn không ít nữa." Hứa Tư Văn thân mật cọ cọ lồng ngực dày rộng của Vũ Khánh Cương. ?

Vũ Khánh Cương hít vào một hơi, nhìn Hứa Tư Văn cứ như nhìn cảnh lạ, vợ đây là sao vậy?

Bị sét đánh à?

Thông suốt rồi?

Ngược lại chính ông chủ Vũ xoắn xuýt trước.

Hứa Tư Văn hé miệng nghẹn cười không thôi, cả ngày vụng trộm vui vẻ.

Từ ngày đó sau khi Vũ Khánh Cương say rượu, Hứa Tư Văn cái gì cũng không lo lắng, nam nữ thì lại làm sao? Chỉ cần trong lòng Vũ Khánh Cương có y, chỉ cần trong lòng y cũng có Vũ Khánh Cương, người khác có làm thế nào, làm tới tận trời, thì Vũ đại lão hổ vẫn là của Hứa Tư Văn y...

Hết chương 204

205. Chương 205: 205. Người Trang Gia Thôn Đến

Vũ Khánh Cương giằng co một quãng thời gian, cũng không thể làm rõ bí mật của vợ, cơ mà theo hắn quan sát, dường như vợ không có ý tứ vươn mình nhỉ?

Ngày nào đó liền kéo lấy Ngụy Diên oán giận một trận.

"Ông chủ, nếu mỗi ngày ngài đều làm những chuyện này cho tôi xử lý, tôi cũng không nói gì! Chỉ có điều chuyện trong công ty, ngài tính làm sao? Là ngài tự mình giải quyết hay là lại tìm người làm thay?" Ngụy Diên cũng muốn qua đời luôn.

Ông chủ cứ ba ngày hai bận tìm hắn cố vấn đời sống tình cảm, hắn cũng không phải em trai tri tâm, làm thuê mà làm tới trình độ như hắn, cũng là một loại khả năng.

"Cút đi!" Vũ Khánh Cương luôn có thói quen hất tay để người khác làm, bảo hắn tiếp nhận mấy chuyện của Ngụy Diên, hắn mới không làm đâu.

Còn mình thì trước tiên xám xịt chạy mất.

Hứa Tư Văn nhìn Vũ Khánh Cương nhảy nhót gây sức ép linh tinh, hắn càng gây sức ép thì y càng cao hứng, Vũ Khánh Cương càng quan tâm y, mới có thể càng lưu ý nhất cử nhất động của y.

Ngụy Diên chỉ đến Lan châu xem tình hình công tác một chút, sau đó trở về Đông Bắc, công việc của Phùng Tấn Thần bắt đầu tới phần kết, bởi vì đã là mùa thu.

Mọi người bắt đầu bận túi bụi, bởi vì các nơi đã tiến vào thu hoạch vụ thu.

Hứa Tư Văn quyên tặng cho Hứa gia tập đã hoàn công, y và Vũ Khánh Cương trở lại xem rồi, rất tốt rất không tồi, Hứa Gia Văn hưng phấn nhìn vườn trường cấp hai đã xây dựng hoàn thành, bộ dạng cảm khái vạn ngàn: "Hồi trước lúc anh đi học ở đây, ăn không ngon ngủ cũng không tiện, hiện tại đều đã qua, sau này bọn nhỏ không cần phải tiếp tục gian khổ giống như bọn anh."

Vũ Khánh Cương thì mắt ngóng mắt ngó nhìn ngôi trường trước mắt.

Hắn là người không có học tập, đối với trường học có một loại thái độ kính nhi viễn chi, không phải là không muốn thân cận, mà là sợ sau khi thân cận, thì mình sẽ tự mình xấu hổ.

Hứa Tư Văn không quản nhiều như vậy, kéo tay Vũ Khánh Cương, kéo hắn tiến vào trong sân trường, Vũ Khánh Cương có chút không được tự nhiên.

Hứa Tư Văn không buông tay, hắn cũng chạy không được.

Trong sân trường xây dựng cũng không tồi, các loại thiết bị cũng đều đang chuyển tới nơi này, qua một thời gian sẽ lắp đặt lên, tới lúc đó dạy học hiện đại hóa không thành vấn đề.

Vừa lúc đó, bên ngoài huyên náo ồn ào, nghe âm điệu còn rất cao, chỉ là nói chuyện nghe không hay lắm.

"… Dựa vào cái gì hả? Chỉ Hứa gia tập các người có được chỗ tốt, còn chỗ chúng tôi cái gì cũng không gặp may!"

"Đúng vậy, lúc này cũng nên đến lượt thôn chúng tôi đi?" Giọng nữ nhân bén nhọn cao vút, y như cãi nhau đâm vào màng tai người ta đau đớn.

"Anh đi ra ngoài nhìn xem." Vũ Khánh Cương không giải thích được xông ra một ngọn lửa, vợ mình thật vất vả xây cái trường học, còn rất tốt, vừa tới xem một cái, đã có người tới náo loạn, quả thực muốn ăn đòn.

Cửa trường học, hai nhóm người đối lập, một nhóm người Vũ Khánh Cương biết, là anh hai Hứa gia Hứa Gia Văn cùng một đám đồng nghiệp của hắn, cũng chính là các thầy giáo, bên trong còn có mấy anh em trong tộc nhân Hứa thị tộc của Hứa gia tập, nếu bàn đến, thì đều là mấy người mà Vũ Khánh Cương gọi anh xưng em hoàn toàn không có vấn đề; một nhóm khác Vũ Khánh Cương không quen biết, nhìn từ ăn mặc cũng không cách nào nhận biết là ai, có điều mỗi một người trong nhóm này đều có bộ dạng không dằn nổi, thấy Vũ Khánh Cương từ bên trong đi ra, ánh mắt chính là sáng ngời, nóng bỏng tựa như thấy được tiền mặt.

"Mấy người chi rứa?" Nếu như muốn nói, thì cái giọng của Vũ Khánh Cương ở nơi này không ai có thể rống được hắn, chỉ cần hắn buông cổ họng ra kêu lên, tuyệt đối vang động trời.

Người đến bị một câu Đông Bắc của Vũ Khánh Cương hỏi cho mơ hồ!

Không làm sao nghe hiểu là có ý gì!

"Vị tiên sinh này, chúng tôi là thôn dân Trang gia thôn cách đây không xa, chỗ chúng tôi non xanh nước biếc, không kém hơn nơi này bao nhiêu, mà so với nơi này còn nhiều hơn một chút đặc sản, chỗ chúng tôi có núi non…." Ngoại trừ Trang Sĩ Nhân, thì Trang Sĩ Nhã là đứa nhỏ có tiền đồ nhất Trang gia thôn, mặc dù chỉ là một đứa con gái.

Thế nhưng so với Trang Sĩ Nhân tiếng xấu lan xa, Trang Sĩ Nhã lại là xuất thân từ gia đình đảng viên, dựa vào bản lĩnh của chính mình để thi thố, du học cũng là tự mình xoay sở, so với Trang Sĩ Nhân không chừa thủ đoạn nào, Trang Sĩ Nhã thật sự tốt hơn nhiều.

"Cô là ai hả? Sao ở chỗ này nói nhao nhao không dứt hả?" Vũ Khánh Cương vừa nghe họ "Trang" liền đặc biệt khó chịu.

Tên khốn kiếp Trang Sĩ Nhân đã vào trại giam rồi nhưng hắn vẫn khó chịu muốn chết, liên lụy cả cái họ Trang cũng không ưa, hơn nữa nếu hắn nhớ không lầm, quê nhà của Trang Sĩ Nhân, hình như chính là Trang gia thôn đi?

"Chúng tôi…." Trang Sĩ Nhã không ngờ Vũ Khánh Cương căn bản không cho cô ta nói thêm cái gì, liền dứt khoát cắt ngang lời cô ta.

"Mấy người cái gì mà mấy người?" Hứa Gia Văn không còn ôn hòa như dĩ vãng, quả thực giống như toàn thân đều biểu hiện cơn giận ầm ĩ với người ta: "Nhà họ Trang các người thật là đủ vô sỉ! Năm đó oan uổng Tư Văn nhà chúng tôi như vậy, hiện tại chân tướng rõ ràng, còn có mặt mũi đến Hứa gia tập à? Chẳng lẽ mấy người không đỏ mặt sao?"

"Chuyện năm đó, chúng tôi cũng không biết chuyện mà? Lại nói, dù cho không có Trang Sĩ Nhân thôn chúng tôi, thì cũng không có người khác sao?" Nữ nhân trung niên kia biểu tình khinh miệt: "Chúng tôi cũng không tính là oan uổng nó."

"Đánh rắm!" Không đợi Hứa Gia Văn phát hỏa, Vũ Khánh Cương đã mặc kệ trước: "Con mẹ nó mi lung ta lung tung cái chi rứa? Mấy người chính là người nhà của tên khốn Trang Sĩ Nhân đê? Rất tốt! Đang lo không tìm thấy mấy người ni mà mấy người liền tự mình đụng tới tìm đường chết, hôm nay chúng ta liền nói rõ ràng đê, ai mệ nó xin lỗi ai!"

Cho dù nghe không hiểu lắm ý tứ của Vũ Khánh Cương, cơ mà Vũ Khánh Cương mang tư thế tìm người đánh nhau, cũng làm cho người Trang gia thôn biết sự tiến triển của tình hình, dường như không giống với tưởng tượng của bọn họ.

"Tiểu Nhã, tiểu Nhã, cháu coi chuyện này…" Nữ nhân trung niên sợ hãi, Vũ Khánh Cương thoạt nhìn chính là bộ dạng kim chủ, bọn họ là đến xin người ta tới Trang gia thôn đầu tư, không phải tìm người ta đến đánh nhau ẩu đả, huống chi, chuyện năm đó, đến cùng ai đúng ai sai, trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng.

Trang Sĩ Nhã tàn nhẫn trừng nữ nhân trung niên một cái, thành sự không đủ bại sự có thừa chính là nói người như bà ta.

"Hứa Tư Văn?" Vừa quay đầu vốn muốn nói chuyện đàng hoàng với Vũ Khánh Cương một chút, kết quả liền thấy Hứa Tư Văn từ bên trong đi ra.

"Trang Sĩ Nhã?" Hứa Tư Văn chau mày, không nghĩ tới lại gặp Trang Sĩ Nhã ở chỗ này.

Trang Sĩ Nhã vẻ mặt phức tạp, năm đó cô vẫn chỉ là học sinh cấp ba, bất quá chỉ từng gặp mặt mấy lần mà thôi, lại đơn phương thầm mến Hứa Tư Văn, nhưng mà sau đó biết được chuyện của Hứa Tư Văn và Trang Sĩ Nhân, gần như hỏng mất, không ngừng ở bên tai Trang Sĩ Nhân nói đến nói đi, cho nên Trang Sĩ Nhân mới đối xử với Hứa Tư Văn như vậy…

"Mấy người tới làm gì?" Hứa Tư Văn có ký ức quá khắc sâu đối với người của Trang gia thôn.

"Mày quản được sao?" Nữ nhân trung niên vừa nhìn thấy Hứa Tư Văn xuất hiện, thật giống như có thâm thù đại hận.

"Mấy người ở chỗ khác ngang ngược tôi không quản, nơi này là Hứa gia tập, bà nói xem, tôi có quản được hay không?" Đối với nữ nhân trung niên này, Hứa Tư Văn một chút sắc mặt tốt cũng không có.

"Hứa Tư Văn, chúng tôi là đi tìm người phụ trách sự nghiệp công ích nơi này, không phải đến cãi nhau với người Hứa gia tập các anh." Trang Sĩ Nhã không thể không ra giải thích rõ.

"Ha?" Hứa Tư Văn kinh ngạc.

"Ai, vị tiên sinh này, Trang gia thôn chúng tôi cũng cực kì nghèo, cũng cần sự nghiệp công ích nha!" Mấy người bên cạnh vừa thấy Hứa Tư Văn đến, giống như sợ Hứa Tư Văn ngăn cản bọn họ, nói ào ào một trận với Vũ Khánh Cương.

"Mấy người nghèo đáng đời! Ai bảo mấy người làm chuyện xấu? Thiếu đạo đức!" Lúc này cả người Hứa Gia Văn đều bày ra hình thức chiến đấu, cái miệng văn nhân sắc bén như đao: "Ai dám đến thôn mấy người?

Đi rồi lại mất thứ gì thì phải làm sao bây giờ? Cơ mật thương mại rất quý, cũng không biết các người có thể đền nổi hay không."

"Mày nói sao vậy?" Người Trang gia thôn cũng không vui.

"Mày quản được tao nói như thế nào hả!" Hứa Gia Văn đem lời bọn họ nói Hứa Tư Văn lúc nãy trả lại cho bọn họ.

"Hứa Tư Văn, những năm này, anh có khỏe không?" Trang Sĩ Nhã không để ý mấy người cãi nhau bên cạnh, dứt khoát bắt chuyện với Hứa Tư Văn.

"Còn chưa có bị chuyện của Trang Sĩ Nhân đả kích cho thất bại hoàn toàn." Thái độ của Hứa Tư Văn đối với Trang Sĩ Nhã có chút không vui, lông mày đều nhăn lại.

"Trang Sĩ Nhân đã đền tội, là người Trang gia thôn chúng tôi oan uổng anh." Trang Sĩ Nhã bày ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu: "Anh liền tha thứ chúng tôi đi, được không?"

"Không được!" Hứa Tư Văn không hề nghĩ ngợi liền bác bỏ.

Trang Sĩ Nhã nghẹn một hơi thiếu chút nữa không thở được, biểu tình trên mặt đều cứng ngắc.

"Xin lỗi hữu dụng, còn cần cảnh sát làm gì? Ăn cơm trắng à?" Ông chủ Vũ ở một bên thâm trầm cắm một đao.

"Đúng vậy!" Hứa Gia Văn ở một bên phụ họa: "Từ sau chuyện của Trang Sĩ Nhân, Trang gia thôn các người không một ai đến nói lời xin lỗi, càng khỏi nói bồi tội, tôi thật không rõ, mấy người phạm lỗi sao còn có mặt mũi đến Hứa gia tập chúng tôi vậy? Mặt mũi dày bao nhiêu thế? Sợ là đạn bắn cũng không lủng đi?"

"Còn có mặt mũi đến Hứa gia tập, mấy người không chê xấu hổ sao? Trang Sĩ Nhân ở trong nhà giam sống có khỏe không? Ai ai! Cái kia, không phải bà là mẹ Trang Sĩ Nhân sao? Bà có đi thăm nuôi tù nhân không? Có gặp con trai bà không?"

Nữ nhân trung niên giận đến sắc mặt trắng bệch, Trang Sĩ Nhân là khu vực cấm của bà ta, ai đụng vào bà ta đều không vui.

"A Nhân nhà bọn tao dù vào tù cũng còn hơn nó! Nó tìm một nam nhân sống chung cũng không ngại xúi quẩy…!" Nữ nhân trung niên kêu ngao ngao cãi nhau với Hứa Gia Văn, nói chuyện cũng không thông qua đại não.

"Câm miệng!!" Vũ Khánh Cương hét một tiếng, sau đó dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ, vô cùng đùa dai tuyên bố thân phận của Hứa Tư Văn: "Mấy người muốn tìm người phụ trách sự nghiệp công ích hả, hắn họ Hứa, tên Hứa Tư Văn."

Người Trang gia thôn: "…!"

Chờ chuyện kết thúc, người Trang gia thôn xám xịt chạy mất, Vũ Khánh Cương chống nạnh cười ha ha, giống như hả giận.

Hứa Tư Văn nhìn hành động ấu trĩ của hắn không nói gì nửa ngày, quyết định trước tiên tạm thời đừng phản ứng tới hắn, chờ hắn cười đủ rồi nói sau đi.

Hứa Gia Văn đến trước mặt Hứa Tư Văn: "Tư Văn à, Cương tử không có chuyện gì chứ?"

Cười đã bao lâu rồi?

Cười tiếp nữa cũng sẽ choáng váng đó.

"Để cho anh ấy cười đi, không cười cho đủ anh ấy sẽ không dừng lại." Hứa Tư Văn cúi đầu tiếp tục làm măng tre trong tay, đây là măng mùa thu năm nay.

"Tư Văn, nghe nói hôm nay người Trang gia thôn đến à?" Trình Mỹ Lệ hấp tấp chạy về, vừa nhìn thấy Hứa Tư Văn liền vọt tới, vẻ mặt nhiều chuyện.

"Dạ, anh hai dẫn người mắng trở về rồi." Hứa Tư Văn vừa nhớ tới lúc đó Hứa Gia Văn không ngừng đạp lên chân đau của người Trang gia thôn, y liền cảm thấy hả hê lòng người.

Hết chương 205

206. Chương 206: 206. Mẹ Vợ Cho Nhiệm Vụ

Lúc buổi tối, gần như toàn bộ Hứa gia tập đều biết người Trang gia thôn từng đến, mỗi người đều đấm ngực giậm chân hối hận không thôi: "Sao tui lại không gặp được vậy? Sớm biết hôm nay liền không đi ra ngoài, nhất định phải đánh họ một trận!"

Nghe thấy rất nhiều người đều nói như vậy, Vũ Khánh Cương vui vẻ: "Không nghĩ tới mấy người đọc sách như mọi người mà cũng thích đánh nhau nha?"

"Với bọn họ không có lời để nói, chỉ còn động thủ."

Khiến Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương kinh ngạc chính là thái độ của mấy người già như ba Hứa, bát gia gia, mặc dù không có tán thành, nhưng bọn họ cũng không ngăn cản!

Hứa Tư Văn len lén kề tai nói nhỏ với Vũ Khánh Cương: "Anh thấy rồi đi, nếu như người Trang gia thôn trở lại, bảo đảm bị đánh!"

Chuyện này không phải là chưa từng có, cơ mà lúc đó hai bên đều tương đối khắc chế, bây giờ Trang Sĩ Nhân đã bị Hứa Tư Văn làm cho ngồi xổm trong tù, nếu người Trang gia thôn có thể nuốt xuống cơn giận này mới lạ đó!

"Chờ bọn họ đến quậy, anh một người đánh hai người!" Ấn tượng của Vũ Khánh Cương đối với Trang Sĩ Nhân không tốt, đối với người của Trang gia thôn thì càng không có ấn tượng tốt.

Cơ mà đợi nửa tháng sau, cũng không thấy người Trang gia thôn tới.

Một cái cuối tuần nào đó bọn họ trở lại Hứa gia tập lần nữa, buổi tối ăn cơm xong, ba Hứa dẫn Hứa Gia Văn và Hứa Tư Văn đi làm việc, để lại Vũ Khánh Cương tán gẫu với mẹ Hứa.

"Cương tử à, đầu óc con linh hoạt, con giúp ta nghĩ một chút biện pháp, có thể khiến cho ba Tư Văn bỏ hút thuốc không? Cả ngày hút hút hút, hút cả người đều hôi rình." Mẹ Hứa đối với việc ba Hứa nghiện thuốc lá đã đạt đến mức không cách nào nhịn được.

Trước đây ẩn nhẫn quen rồi, cũng không có cảm giác gì, nhưng từ khi tiếp xúc với Vũ Khánh Cương, vươn mình làm chủ, mẹ Hứa liền cảm nhận được chỗ tốt của bình đẳng, đối với một ít thói hư tật xấu của ba Hứa thực sự là càng ngày càng nhịn không được.

"Sao mẹ lại nghĩ tới việc này?" Vũ Khánh Cương rất kinh ngạc, ba vợ với mẹ vợ sấm sét, đều là hắn ở phía sau lắp súng, ba mẹ vợ ở trước mặt mọi người nã pháo.

Trước đây mẹ vợ cũng nói qua mấy lần, thế nhưng không kiên trì như lần này!

"Mấy ngày trước, thấy một ông cụ nhà thân thích, cũng hút thuốc uống rượu, bị ung thư gan qua đời, trở về trong lòng ta cứ luôn nghĩ đến, con nói xem tuy rằng ổng không uống rượu, nhưng hút thuốc lại rất thường xuyên, chúng ta đều là người bị hại, hút gián tiếp gì đó, tuyên truyền nói rất rõ ràng, nguy hại còn nghiêm trọng hơn so với hút thuốc lá! Con nói xem ổng cả ngày đi hại chúng ta làm gì chứ?" Mẹ Hứa càng nghĩ càng bực việc này.

Càng nghĩ lại càng nổi giận!

"Ba chỉ là thích cái này, cũng không phải cố ý." Đối với việc mẹ vợ bôi nhọ ba vợ Vũ Khánh Cương cũng không dám nói theo.

Không chỉ không thể nói theo mà còn phải hỗ trợ phân biệt một chút.

"Con cứ bênh ổng đi, ta không quản, con nghĩ một biện pháp cho ta, làm cho ổng bỏ thuốc lá đi." Mẹ Hứa quyết định ném cái bao quần áo này cho Vũ Khánh Cương, bà đã không có biện pháp với lão già rồi.

Vũ Khánh Cương gãi gãi đầu, quay đầu lại liền đi tìm Ngụy Diên.

Ngụy Diên gần như muốn quỳ gối với cái người làm ông chủ này rồi!

Một bên khác, Hứa Tư Văn còn chưa biết Vũ Khánh Cương vướng một vấn đề nan giải, ba Hứa dẫn hai người bọn họ đi xem trường cấp hai, trường tiểu học cũng xem một chút, đều rất không tồi, đối với người bỏ vốn là Hứa Tư Văn cũng khen ngợi.

"Tư Văn à, thằng nhóc Trương gia không nghĩ tới việc về nhà nhìn xem sao à?" Ba Hứa không có cảm tình gì với Trương gia, nhưng lại rất nhớ Trương Lam Hà trong bùn mà không hôi tanh mùi bùn.

"Trở về không được, anh ấy có một người cha không phân thị phi, trở lại cũng tức giận, còn không bằng buông tay, coi như cái gì mình cũng không biết." Chuyện Trương gia lần trước, khiến Trương Lam Hà hoàn toàn thương tổn tận lòng.

Nếu Trương gia dù chỉ lo lắng đến Trương Lam Hà mảy may, thì cũng không đến nỗi hạ thủ với bọn họ ác như vậy.

Bất luận y hay là Vũ Khánh Cương, đều bị quấy nhiễu không ít.

Trương Lam Hà là hoàn toàn mất đi phần cảm tình đó đối với Trương gia.

Đang nói, điện thoại di động vang lên, là một số xa lạ, Hứa Tư Văn nhận: "Xin chào, tôi là Hứa Tư Văn."

"Anh Tư Văn, em là Trang Sĩ Nhã." Trong điện thoại, âm thanh Trang Sĩ Nhã có chút uất ức và tối nghĩa.

Trong lúc nhất thời Hứa Tư Văn không lên tiếng.

Y không ngờ Trang Sĩ Nhã lại gọi điện thoại cho y!

"Làm sao cô có số điện thoại của tôi?" Tuy rằng Hứa Tư Văn không phải đại nhân vật gì, nhưng số điện thoại của y cũng không phải ai cũng có thể lấy được, đặc biệt là khi cuộc điện thoại này còn là dùng để trò chuyện, chứ không phải dùng vào việc công.

"Anh Tư Văn, cái này có quan trọng không? Em chỉ là muốn quan tâm anh một chút. Em mới từ nước ngoài trở về, không biết đã xảy ra nhiều chuyện như vậy." Trang Sĩ Nhã mang tính lựa chọn quên đi câu hỏi của Hứa Tư Văn, tự mình nói: "Không nghĩ tới Trang Sĩ Nhân lại hèn hạ như vậy, năm đó nếu không phải hắn ở nhà nói lung tung, bọn họ cũng sẽ không trực tiếp tìm đến Hứa gia tập, khiến anh… Alo? Này này?"

Trong điện thoại, truyền đến âm thanh "tút tút", bên Hứa Tư Văn rõ ràng cho thấy đã cúp máy.

Hứa Tư Văn cúp điện thoại, cài đặt cuộc gọi thành danh sách đen, y không có ấn tượng xấu gì với Trang Sĩ Nhã, tuy nhiên đồng dạng, cũng không có ấn tượng tốt gì.

Trang Sĩ Nhã cho y, chẳng qua là một người qua đường giáp ất bính không thu hút trong đoạn ký ức kia mà thôi, cái xưng hô "anh Tư Văn" như thế, trong lòng Hứa Tư Văn vô cùng phản cảm.

Anh Tư Văn?

Mấy đứa em trai em gái cùng tộc bọn họ cũng không gọi y như vậy đâu.

Trang Sĩ Nhã xem là cái gì chứ!

Hứa Tư Văn không cảm thấy mình có gì không đúng, cùng ba và anh trai trở về nhà, buổi tối nằm trên giường, Vũ Khánh Cương liền thầm nói với y về yêu cầu của mẹ vợ.

"Cai thuốc lá?" Hứa Tư Văn vừa nghe liền nhức đầu không thôi: "Lúc em còn nhỏ, mẹ cũng không ít lần bảo ba em cai thuốc lá rồi, nhưng mỗi lần đều thất bại, mà sau mỗi lần thất bại, số lượng ba hút thuốc đều sẽ gia tăng."

"Anh trở về tìm người suy nghĩ, bảo đảm khiến ba cai thuốc lá!" Vũ Khánh Cương suy nghĩ một chút, vẫn là nhiều người sức mạnh lớn, quá lắm thì mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp.

Hứa Tư Văn sờ sờ mái tóc đã có chút dài của Vũ Khánh Cương: "Ừm, ngày mai chúng ta trở về thì tiếp thu ý kiến quần chúng, với lại, ngày mai anh phải cắt tóc, có chút dài rồi, mặc dù nói trời thu mát mẻ hơn chút, nhưng vẫn còn có nắng gắt cuối thu kìa."

"Tiếp thu ý kiến quần chúng hả? Ừm, tiếp thu ý kiến quần chúng." Vũ Khánh Cương nghiền ngẫm từng chữ một lặp lại nhiều lần, sau đó mỹ mãn ôm vợ ngủ.

Ngày hôm sau trở lại công ty, Hứa Tư Văn tự nhiên là tập trung vào công việc, thế nhưng y cho rằng Vũ Khánh Cương chỉ là nói mà thôi, nghĩ mấy cái ý đồ xấu cho mẹ, dằn vặt giày vò ba y, chỉ như vậy thôi, dù sao thì chuyện ba Hứa cai thuốc, từ nhỏ y đã nhìn thấy nhiều, không một lần thành công.

Nhưng mà cái tên Vũ Khánh Cương này nhàn rỗi nhàm chán lại còn coi như chuyện quan trọng mà làm.

"Ông chủ, tôi nghe nói cái này là thuốc lá thơm thảo dược, hút vào sau đó lại hút thuốc sẽ miệng đầy vị đắng, khiến người hút thuốc càng ngày càng chán ghét mùi thuốc lá, dĩ nhiên là không hút."

"Ai nha? Cái này không tồi!"

"Ông chủ, cái này gọi là 'kẹo cai thuốc lá', cam thảo bạc hà và mật ong chế biến thành, lúc muốn hút thuốc lá ngậm một viên, thời gian dài dưỡng thành thói quen, tự nhiên có thể cai thuốc lá."

"U? Như vậy rất thuận tiện nha!"

"Ông chủ…." Trương Triêu Dương xách tới vài xấp thuốc cao da chó đen thùi lùi.

"Tui muốn cai thuốc lá, cậu lấy thuốc cao làm gì?" Vũ Khánh Cương vẻ mặt ghét bỏ.

"Ông chủ, anh nghe tôi nói đã! Cái này gọi là thuốc cao cai thuốc lá, đun nóng sau đó dán lên trên rốn, dược hiệu theo rốn tiến vào thân thể, bài trừ vật chất tai hại trong cơ thể…." Đem mấy lời người ta nói lúc chào hàng, quang quác quang quác học lại một lần với ông chủ.

"Thần như thế hả?" Vũ Khánh Cương bán tín bán nghi.

"Đây chính là có người chứng thực qua đó!" Lúc Trương Triêu Dương đi mua, người chào hàng chính là nói với hắn như thế, vì vậy hắn cũng bảo đảm với Vũ Khánh Cương như thế.

Vì vậy Vũ Khánh Cương nhận.

Đợi lúc phải về Hứa gia tập, Hứa Tư Văn liền thấy Vũ Khánh Cương xách bao lớn bao nhỏ lên trên xe, trước đây lúc đi cũng từng có hành động như vậy, theo lý mà nói hẳn là Hứa Tư Văn sẽ không giật mình mới phải, nhưng làm Hứa Tư Văn giật mình là, những thứ này nhìn thế nào cũng thấy lộ vẻ quái lạ!

Thuốc lá không có nhãn hiệu xác thực, không phải xuất phẩm của xưởng thuốc lá, ngược lại là cái gì mà công ty sản phẩm bảo vệ sức khỏe? Còn có kẹo kia, nhớ tới việc Nữu Nữu phải thay răng, chị dâu không muốn ai cho nó ăn kẹo hết, ngay cả anh trai cũng kiên trì trông coi hàm răng con gái!

Còn có một ít thứ ly kỳ cổ quái, cái tẩu không giống cái tẩu, còn có thuốc cao!

Là loại cao có bộ dạng tương đối cổ xưa màu nâu đen, mùi vị ngược lại rất dễ ngửi, hình như là mùi bạc hà….

"Mấy thứ này là gì vậy?" Hứa Tư Văn hiếu kỳ!

"Đều là đồ cho ba đó." Ông chủ Vũ vẻ mặt ý cười không vui!

Hắn cảm thấy lần này nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ mẹ vợ giao cho mình, phải biết, phàm là thứ cai thuốc lá có thể nhìn thấy trên thị trường, chỗ này của hắn không nói là có hết, nhưng tám chín phần cũng tuyệt đối là vơ vét đến.

"Cho ba?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn Vũ Khánh Cương, lại nhìn nhìn đống đồ vật kia, có chút gian nan nuốt một ngụm nước bọt: "Ba thích đều là mấy thứ như tranh chữ linh tinh, thuốc lá thì cũng thích, nhưng kẹo thì coi như xong đi? Ông, ông ấy đại khái không quá thích ăn kẹo đâu."

Đâu chỉ là không thích, ba Hứa đã bao nhiêu tuổi rồi? Nếu như còn thích ăn kẹo, vậy thật đúng là phản lão hoàn đồng, hoặc nói là lão ngoan đồng?

"Yên tâm đi, ông ấy khẳng định thích ăn!" Ông chủ Vũ tự tin tràn đầy, nhân tiện còn giúp chị dâu Trình Mỹ Lệ mang theo một chuyến hàng.

Hứa Tư Văn không biết tại sao Vũ Khánh Cương có tự tin như thế, thôi, tùy hắn đi, cho nên y căn bản là không có nghĩ đến, Vũ Khánh Cương còn nhớ cái chuyện giúp ông cụ cai thuốc lá!

Vì vậy, bi kịch đã xảy ra!

Giống thường ngày, hai chồng chồng về tới Hứa gia tập, ba Hứa mấy ngày nay vừa vặn đã thu hoạch xong lúa nước, đất ruộng cũng dọn dẹp ra, chờ tới lúc gieo lúa mì vụ đông.

Hai người trở về nhà, Hứa Tư Văn mang theo đồ đạc đi tìm anh hai Hứa Gia Văn thương nghị một chút về sự nghiệp công ích bước kế tiếp, nguồn rau dưa xanh hóa của Hứa gia tập trong bách hóa Đông Bắc Hổ đã đủ, chỉ thiếu một vài thứ.

Vũ Khánh Cương không đi quan tâm mấy cái này, tự có người xử lý, hắn cầm thuốc lá thơm mang tới, đi tìm ba Hứa.

"Ba, con mang cho ba một chút đồ tốt!" Vũ Khánh Cương vẻ mặt đắc ý tranh công đòi thưởng với ba Hứa.

"Nhặt được vàng hả?"

"Không...!" Mặt Vũ Khánh Cương đen lại, sao ông già này lại muốn chiếm tiện nghi vậy?

Hết chương 206

207. Chương 207: 207. Con Rể Đang Cố Gắng

"Vậy mày tới làm gì?" Đối với thằng con rể này ba Hứa vẫn luôn rất nghiêm nghị, giống như chỉ sợ Hứa gia không ai có thể chèn ép được Vũ Khánh Cương vậy, một nhà năm miệng ăn, mỗi lần nhìn thấy ông chủ Vũ đều là bộ dạng trưởng bối, cho khuôn mặt tươi cười thì ít, nghiêm mặt giáo huấn thì nhiều.

Có điều Vũ Khánh Cương cũng bởi vì từ nhỏ không có cha, là anh hai Vũ gia nuôi lớn, đối với nghiêm khắc của cha rất là khát vọng, ngược lại không cảm thấy không thoải mái, trái lại còn rất yêu thích cảm giác có người dạy như vậy.

"Ba xem!" Vũ Khánh Cương giơ đồ vật trong tay lên.

"Đây là thứ gì?" Ba Hứa lấy tới tay lật tới lật lui nhìn xem: "Thuốc lá mới ra hả? Thuốc lá thơm này thật tinh tế nha!"

"Còn không phải sao, nghe nói dùng rất tốt, ba nếm thử?" Vũ Khánh Cương không hút thuốc, có điều đối với thuốc lá hắn cũng có chút nghiên cứu, không thì lúc đầu cũng sẽ không dùng việc cung cấp thuốc lá hối lộ ba vợ.

"Nếm thử!" Ba Hứa rất yêu thích thuốc lá, nhìn thấy thuốc lá còn chưa từng thử qua ông cụ liền thèm, sẽ không đi ngẫm nghĩ ý tứ trong lời nói của Vũ Khánh Cương.

Không thì ông tuyệt đối sẽ không bị lừa!

Vũ Khánh Cương tự mình ra trận, đốt thuốc cho ba vợ.

Ba Hứa đầu tiên là ngửi một hơi thuốc lá thơm, còn thật tò mò: "U cha? Đây là mùi gì? Bạc hà hả?"

"Đồ tốt mới ra!" Vũ Khánh Cương rất ra sức dao động ba vợ, bởi vì ai cũng nói, hút một cái mới thấy hiệu quả!

Hiệu quả rất tốt!

Ba Hứa nửa tin nửa ngờ bảo Vũ Khánh Cương châm thuốc, Vũ Khánh Cương còn ở một bên thúc giục: "Hơi đầu tiên phải hút đầy, nghe nói mùi vị rất đặc biệt!"

Vì vậy ba Hứa liền thật sự một hơi đầu liền hung hăng hút miệng đầy khói, lúc đó liền bị cay đến nước mắt nước mũi cùng bay ra!

"Khụ khụ… A khụ khụ…!" Ba Hứa bị sặc!

Mắt đỏ hạt châu trừng Vũ Khánh Cương, đầu ngón tay chỉ vào hắn đều run run!

Thằng nhóc thúi!

Biết ngay hắn không phải đồ tốt!

Ngay cả lão già là ông cũng trêu đùa!

Tiếng ho khan kinh thiên động địa của ba Hứa dẫn hết người nhà họ Hứa ra, mẹ Hứa là người đầu tiên xông tới đấm lưng cho ông: "Ông xem ông kìa! Đều nói không để ông hút thuốc, nhưng ông vẫn không vâng lời, ho khan thành bộ dạng này, ông còn không cai thuốc lá à?"

Hứa Tư Văn ngược lại là nhìn về phía Vũ Khánh Cương, trong đôi mắt có dò hỏi, không có ý trách cứ.

"Cương tử em cho ông già hút cái gì vậy?" Hứa Gia Văn thấy được hộp thuốc lá, nhìn có hơi quen mắt vậy?

"Nghe nói là sản phẩm cai thuốc hút một cái là thấy hiệu quả, bên trong đều là thuốc bắc, hút xong rồi lại hút thuốc thì sẽ đắng, có thể cai thuốc lá…" Vũ Khánh Cương đáng thương trông mong nhìn Hứa Tư Văn: "Vợ, anh có phải là đã gây họa không?"

"Ngoan, cái thứ này, hay là thôi đi, ba em không chịu được…." Hứa Tư Văn nhịn cười lôi kéo Vũ Khánh Cương thừa dịp ba Hứa không chú ý liền nhanh chạy trốn, vừa đi còn vừa động viên ông chủ Vũ.

Buổi trưa lúc ăn cơm, ba Hứa luôn liếc mắt nhìn Vũ Khánh Cương, ăn một miếng cơm, cắn một ngụm xương sườn, nhìn ông chủ Vũ nhe răng trợn mắt, gặm xương sườn còn nhiều hơn so với ba vợ.

Trước lúc ngủ trưa, Hứa Tư Văn cố ý trừ phiền muộn cho Vũ Khánh Cương một phen: "Không có gì ghê gớm, trước đây mẹ em vì để cho ba em cai thuốc lá, còn từng cắt đứt tài chính của ông ấy nữa."

"A?" Vũ Khánh Cương vừa nghe tinh thần liền tỉnh táo, hiếm thấy có thể nghe được "chuyện cũ năm xưa" của ba vợ, ừm, cũng có thể là "chuyện bát quái lúng túng".

"Vậy ông cụ phải làm sao?" Nói thật, đối với việc ba vợ kiên nhẫn kiên trì như vậy ông chủ Vũ cũng thật bội phục, bạn nói xem cơn nghiện thuốc lá này nghiện đến bao lớn hả?

"Trong túi ba em không có tiền, ông lại không muốn mất mặt mũi đi ra ngoài mượn, không muốn để người ta biết ông sợ vợ, cho nên hai ngày đầu ông chịu đựng, sau đó, ông nhịn không được!" Hứa Tư Văn nghĩ tới chuyện năm đó cũng là bộ dạng vui khôn tả: "Ông ấy liền đến tiệm tạp hóa mua thuốc, làm bộ mình không mang tiền, tất cả mọi người đều quen biết, người nông thôn, người ta liền trực tiếp cho ông ấy thiếu, để ngày nào đó ông ấy thuận tiện liền đưa tới, ông ấy nói ngày hôm sau phải đi họp và vân vân, phải đi thời gian rất dài, bảo người ta trực tiếp đến nhà tìm mẹ em lấy là được."

Vũ Khánh Cương: "…!"

Ba vợ ba thật sự có tài!

Ngay cả cái chuyện giả truyền thánh chỉ này mà ba cũng làm được!

Cai thuốc lá màn một: sản phẩm cai thuốc giả làm thuốc lá, thất bại!

Tỉnh lại sau giấc ngủ, Hứa Tư Văn chớp chớp đôi mắt, vừa quay đầu liền thấy Vũ Khánh Cương vẻ mặt đắn đo suy nghĩ làm sao làm chuyện xấu, thiếu chút nữa bật cười.

"Suy nghĩ ý đồ xấu gì vậy? Bộ dạng nghiêm túc như thế?" Vươn tay xoa xoa cái mặt bự của ông chủ Vũ, âm thầm hâm mộ Vũ Khánh Cương một chút, bất kể là trên người hay là trên mặt, cơ bắp đều rất có cảm giác!

"Vợ à, em nói xem làm sao mới có thể làm cho ba ăn kẹo đây?" Sau khi hắn tỉnh giấc liền ở đây ngẩng mặt suy nghĩ, giả thuốc lá không thành, không phải còn có kẹo cai thuốc lá sao?

"Ăn kẹo hả?"

"Ừ ừ!"

"Tại sao muốn ba em ăn kẹo? Ông ấy không quá thích đồ ngọt đâu."

"Đây là kẹo cai thuốc lá anh kiếm được."

"Kẹo cai thuốc lá?" Hứa Tư Văn tò mò: "Sử dụng tốt không?"

"Nghe người khác nói, rất hữu hiệu! Vài kẻ nghiện thuốc đều bị kẹo cai thuốc lá này thu phục!"

"Hữu hiệu như thế à?" Hứa Tư Văn hơi có chút mê man: "Làm sao lại chưa từng nghe nói?"

"Sản phẩm mới, hiệu quả tốt, mới tập trung vào thị trường!"

"Được rồi, nếu anh đã nói như vậy." Y vẫn tương đối tin tưởng Vũ Khánh Cương.

Hứa Tư Văn trở mình hai vòng trên giường lớn, Vũ Khánh Cương cũng lăn lăn với vợ, hành động ấu trĩ như thế, hai người đang suy nghĩ chuyện lại không nhận ra được!

"Nếu muốn khiến ba em chủ động ăn kẹo, nhất định phải có một người hỗ trợ!"

"Ai? Mặt mũi lớn như vậy?" Thứ mà ông cụ không thích ăn, người này thậm chí có mặt mũi lớn như vậy khiến cho ông cụ ăn à? Bất kể là chủ động hay bị động, cũng làm ông chủ Vũ sinh lòng kính ngưỡng.

"Tiểu Nữu Nữu!" Hứa Tư Văn đắc ý nâng cái cằm nhỏ.

Ông chủ Vũ: "…!"

Buổi chiều, tiểu Nữu Nữu vừa về đến nhà, liền bị ba hai Vũ Khánh Cương lừa gạt vào phòng, ba nhỏ Hứa Tư Văn đã chờ từ sớm ở bên trong.

Hứa Gia Văn nhìn con gái thân cận với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn như thế, hắn còn rất vui mừng: "Từ nhỏ đã tiếp xúc, chờ lớn hơn, cũng có cảm tình với Tư Văn, chung quy sẽ không biến thành kẻ vô ơn."

"Xem anh nói kìa, tiểu Nữu Nữu của chúng ta mới không phải người như vậy đâu!" Trình Mỹ Lệ trừng Hứa Gia Văn một cái, bỏ con cá thu cô mua về vào trong chậu: "Nhưng mà không nghĩ tới, Cương tử có thể chơi chung với Nữu Nữu tốt như vậy, con nhóc cứ 'ba hai, ba nhỏ', mỗi ngày nhất định phải nhắc tới một lần."

Nếu hai vợ chồng bọn họ biết "ba hai" và "ba nhỏ" ở trong phòng thông đồng với con nhóc làm chuyện gì, hai người bọn họ chắc chắn cũng sẽ không thích ý khi Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn có tình cảm tốt với con nhóc đâu.

Tình cảm tốt tương đương với rắc rối xông tới!

"Ba hai, ba nhỏ." Tiểu Nữu Nữu ngẩng khuôn mặt nhỏ ngoan ngoãn gọi người.

Ái chà chà!

"Con gái ngoan!" Vũ Khánh Cương là người đầu tiên không chịu nổi, ôm lấy cô nhóc hôn một cái, Hứa Tư Văn cũng cười sờ sờ bím tóc con bé.

"Con gái à, ba hai với ba nhỏ có một chuyện cầu con hỗ trợ." Thương yêu một hồi, bỏ cô nhóc lên trên ghế ngồi, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn song song ngồi ở đối diện, ánh mắt khẩn cầu nhìn cô bé.

Hết cách rồi, chỉ có cô nhóc mới có thể làm cho ba Hứa ăn kẹo thôi!

"Chuyện gì? Cứ việc nói!" Ai biết sau khi cô nhóc nghe xong, cũng không có một chút nào không rõ, còn rất có đảm đương vỗ vỗ ngực nhỏ: "Chỉ cần Nữu Nữu có thể làm được, lên núi đao xuống biển lửa, lăn trong chảo dầu một vòng cũng không hàm hồ!"

Nhìn khí thế lớn này, nghe lời nói thủ lĩnh này, mùi vị giang hồ mười phần nha!

Ba hai và ba nhỏ cô nhóc đều trợn tròn mắt được không!

"Ai u! Con gái ba quá giỏi!" Vũ Khánh Cương vỗ đùi cười ha ha!

"Ai dạy con nói như vậy?" Ngược lại với Vũ Khánh Cương, Hứa Tư Văn quả là sắp giận không nhịn nổi được không?

"Biết ngay hai người sẽ như vậy mà!" Tiểu Nữu Nữu mang bộ dạng liệu sự như thần: "Ba nhỏ ba đừng nóng giận mà, con ở trong vườn trẻ tất cả mọi người đều nói như vậy, rất thú vị, có điều tụi con đều không cho người lớn biết, bởi vì họ sẽ nói như vậy là không đúng, nhưng mà tại sao biết như vậy là không đúng, mà mấy người lớn vẫn nói?"

Hứa Tư Văn bị tiểu Nữu Nữu hỏi ngược lại.

"Thế giới người lớn rất phiền phức, chờ con lớn rồi liền biết." Vũ Khánh Cương vừa thấy vợ mất mặt, nhanh chóng phụ họa, đón vợ xuống rồi lại nói.

"Được rồi, vậy con nghe lời ba hai, mau mau lớn lên, sau khi lớn lên con có thể rõ ràng rất nhiều chuyện rồi!" Tiểu Nữu Nữu còn rất nghe lời Vũ Khánh Cương, sau đó nghiêng nghiêng đầu nhỏ: "Vậy hai người có chuyện gì muốn con làm hả?"

"A, con cảm thấy, ông nội có thương con không?" Chủ động dời đi đề tài, Vũ Khánh Cương cũng thuận thế hàn huyên với tiểu Nữu Nữu.

"Thương con nha!" Cái này cũng không cần hỏi mà.

"Vậy con có muốn ông nội khoẻ mạnh, thiên thu ngàn năm hay không?" Vũ Khánh Cương tiếp tục nói với tiểu Nữu Nữu.

Hứa Tư Văn ở một bên vận khí nửa ngày, cuối cùng vẫn là lấy vấn đề trước mắt làm trọng, chờ âm thầm nói một chút với anh hai chị hai về vấn đề giáo dục tiểu Nữu Nữu, còn có cái vườn trẻ kia.

"Không muốn!" Kết quả Tiểu Nữu Nữu lại lắc mạnh đầu!

"Tại sao hả?"

"Vì sao hả?"

Ba hai và ba nhỏ, gần như là trăm miệng một lời.

"Bà nội nói, con rùa ngàn năm vạn năm." Tiểu Nữu Nữu rất có lý do: "Con không muốn ông nội biến thành một lão rùa già."

Cho nên ông nội, tuyệt đối không thể thiên thu vạn năm và vân vân!

"Khụ khụ!" Lúc này đến phiên Vũ Khánh Cương ho khan.

"Vậy con có muốn ông nội sống lâu trăm tuổi hay không?" Hứa Tư Văn ra vẻ hiểu rõ cách dùng từ của ông chủ Vũ, thế nhưng thiên thu vạn năm cái gì đó, là không cần, y cũng không muốn ba Hứa thiên thu vạn năm đâu có được không? Sống lâu trăm tuổi mới thực tế.

"Muốn!"

Cái này thì rất muốn.

"Nhưng mà ông nội hút thuốc đó, hút thuốc hại sức khỏe thân thể, biết không?"

"Biết! Bà nội còn nói, hút thuốc bằng tự sát mãn tính! Lần trước bảo ông nội cai thuốc lá ông nội không đồng ý, bà nội liền bảo ông nội muốn tự sát thì tìm biện pháp nhanh lên một chút, đừng làm phiền hà người trong nhà cùng hút thuốc gián tiếp!"

Vũ Khánh Cương: "…!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Bà cụ là có bao nhiêu chán ghét thuốc lá vậy hả?

Hết chương 207

208. Chương 208: 208. Cũng Không Tin Cai Không Được!

Cơm nước xong, ông cụ thuận khí chút, chủ yếu là nhìn thấy Vũ Khánh Cương lựa xương cá cho Hứa Tư Văn, tuy rằng ông chủ Vũ ăn cá đều ăn ra bông ra hoa, bất đắc dĩ kỹ thuật viên Hứa không chịu ra sức, cá lớn xương lớn thì còn có thể lấy ra, cá nhỏ y liền dứt khoát ăn một lần là mắc cổ một lần, cho nên Hứa Tư Văn rất ít khi ăn cá nhỏ, sợ mình hơn hai mươi tuổi, còn bị xương cá mắc cổ họng, vậy cũng quá mất mặt rồi.

Vũ Khánh Cương vừa hầu hạ vợ ăn cá, vừa dùng dư quang liếc trộm ba vợ, phát hiện sắc mặt ba vợ rất tốt, trong lòng lại có chút sức lực, chính ba vợ còn không nổi giận, hắn còn có cái gì không bỏ qua được?

Hứa Tư Văn vừa ăn cá nhỏ không thường ăn, vừa dùng dư quang liếc trộm ba và mẹ, tuy rằng mùi thức ăn đầy bàn, vẫn như cũ có một chút mùi đắng không hài hòa, đó chính là mùi thuốc lá trên người ba Hứa.

Xem ra mẹ bảo ba cai thuốc lá cũng không phải là không có đạo lý, hút thuốc tai hại sức khỏe mà!

Tuổi cũng đã lớn như vậy, thân thể vốn đã không khỏe mạnh bằng người trẻ tuổi, bệnh người già gì cũng có khả năng mắc phải, vẫn là cai thuốc lá mới tốt.

Hứa Gia Văn không chú ý, thế nhưng Trình Mỹ Lệ thấy được, nhưng chị dâu Hứa gia tưởng hai người nhớ ba mẹ, xem đi xem lại, trong lòng còn rất vui vẻ!

Buổi tối lúc thu dọn bát đũa, còn nói với Hứa Gia Văn một lần, sau đó vô cùng cảm khái: "Sau này thật đúng là không cần lo lắng cho Tư Văn, con người Cương tử thật sự không tệ!"

Hứa Gia Văn cũng rất vui mừng, còn muốn ngày mai lên núi đào chút măng, để vợ làm chút măng chua, vì Hứa Gia Văn thấy Vũ Khánh Cương ngoại trừ thích ăn thịt, thì cũng chỉ có cái này là hắn còn ăn nhiều hơn chút, nghe Tư Văn nói, Cương tử rất kén ăn.

Ăn cơm tối xong tiêu cơm xong, người một nhà tập hợp cùng nhau xem ti vi, kỳ thực cũng chỉ là xem một chút tin tức, sau khi xem xong liền tản ra, ông cụ bà cụ tiếp tục xem, Hứa Tư Văn kéo Vũ Khánh Cương lên mạng, hiện tại Hứa Tư Văn phát hiện dạy Vũ Khánh Cương lên mạng cũng không tồi, lòng hiếu kỳ của ông chủ Vũ đối với internet cũng không ít hơn mèo là bao nhiêu.

Anh hai Hứa gia cũng về phòng cùng với chị dâu Trình Mỹ Lệ, bọn họ không xem ti vi cùng với hai ông bà, hai người bọn họ thích xem phim võ hiệp phim thần thoại phim tình yêu, ông cụ bà cụ thì thích xem mấy chuyện nhà mấy chuyện quá khứ.

Mẹ Hứa xem ti vi có một thói quen, đó chính là nhất định phải kiếm cái gì nhét kẽ răng, hạt dưa cũng được, hoa quả cũng được, nước trà và vân vân cũng có thể, nói chung, không thể chỉ ngây ngốc xem ti vi.

Một hồi rửa hoa quả, một hồi bưng đĩa đậu phộng đến.

Ngược lại thì ba Hứa muốn tìm điếu thuốc đến hút hút, không đợi ông cụ làm ra hành động, tiểu Nữu Nữu liền chạy tới.

"Ông nội! Ông nội!"

"Ai ai! Cháu gái của ông nội! Làm sao vậy?"

"Cho ông nội ăn kẹo kẹo!" Tiểu Nữu Nữu nhào vào lòng ông cụ, lấy một viên kẹo màu nâu ra cho ông cụ.

"Hả? Từ đâu ra? Không phải hiện tại không thể ăn kẹo sao?" Ba Hứa không vui, cháu gái chính là thời khắc mấu chốt phải thay răng, tương lai trong vòng ba năm đều không thể trắng trợn ăn đồ chua ngọt, chỉ sợ không có một hàm răng tốt.

"Nữu Nữu biết không thể ăn, thế nhưng cũng không thể không nhận, người lớn cho không dám từ chối." Tiểu Nữu Nữu đã sớm nghĩ xong lý do, ba hai và ba nhỏ, đều là trưởng bối mà!

Cô nhóc vừa nói như thế, ba Hứa lập tức liền biết ai cho cục kẹo, có điều tiểu Nữu Nữu ngọng nga ngọng nghịu an ủi ông cụ, người lớn cho không dám từ chối đó nha!

"Vậy con đây là sao?"

"Cho ông nội ăn!"

Câu nói này uy lực quá lớn, ba Hứa trực tiếp bị giết trong nháy mắt!

"Tốt! Tốt! Tốt!" Trong lòng đắc ý vui cười hớn hở: "Vẫn là cháu gái ngoan của ông có hiếu." Không uổng phí đã thương cô nhóc.

"Ông nội, ăn kẹo!" Thừa dịp ông cụ cao hứng, tiểu Nữu Nữu trực tiếp lột giấy gói kẹo, đem cục kẹo bên trong trực tiếp nhét vào trong miệng ông cụ.

"Hít!" Cục kẹo vừa vào miệng, một luồng mùi vị lạnh lẽo nức mũi liền xông ra, ông cụ bị kích thích nước mắt đều chảy ra!

Tiểu Nữu Nữu vừa nhìn liền trợn tròn mắt!

Chỉ ăn một cục kẹo thôi, ông nội lại khóc luôn!

Ông nội thật đáng thương!

Nhanh nhẹn móc ra một cục kẹo lột giấy gói sau đó vẫn cứ nhét vào trong miệng ông cụ, vừa nhét còn vừa an ủi ba Hứa: "Ông nội không khóc không khóc, Nữu Nữu còn có cục kẹo cho ông nội ăn."

Hai cục kẹo cùng mùi vị lạnh lẽo xông lên, lúc này ba Hứa không chỉ là nước mắt, ngay cả nước mũi cũng chảy ra, thật sự có thể nói là: nước mắt nước mũi cùng bay!

Tiểu Nữu Nữu vừa thấy ông nội nghiêm trọng hơn!

Bị dọa sợ!

"Ba nhỏ! Ba nhỏ! Ông nội khóc rồi! Ông nội khóc rồi!" Cô nhóc lạch bà lạch bạch chạy đi tìm ba nhỏ cho cô nhóc cục kẹo.

Cô nhóc vừa gọi như thế, mọi người đều nghe được, mẹ Hứa đi rửa hoa quả cũng không rửa nữa, tiến vào liền thấy lão già nước mắt tung bay; Hứa Gia Văn và Trình Mỹ Lệ cũng chạy ra ngoài, thấy mẹ Hứa đang rút giấy ăn cho ba Hứa, ông cụ ngồi ở trên sa lon lau nước mũi!

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn sợ hãi rụt rè ở cửa ngó dáo dác, tiểu Nữu Nữu cũng không dám đi vào, nhóc cũng biết tám phần là nhóc đã gây họa.

Vì vậy cũng không dám đi vào, liền ở phía sau ba nhỏ nhìn a nhìn.

"Nước!"

Mẹ Hứa bưng nước lại.

Ba Hứa súc miệng súc miệng bốn lần!

Súc miệng đến mức mẹ Hứa cũng hoài nghi lão già là đang cố ý kiếm chuyện!

"Vào đây!" Ba Hứa súc miệng xong, khôi phục dáng vẻ nghiêm túc, lập tức khoát tay để ba người ở cửa tiến vào.

"Ba." Vũ Khánh Cương cười hì hì.

"Ba." Hứa Tư Văn ha ha ha.

"Ông nội~~" Tiểu Nữu Nữu chột dạ.

"Ai bảo con đưa kẹo cho ông nội?"

"…." Tiểu Nữu Nữu không nói.

Nhưng mà lại ngửa đầu nhìn Hứa Tư Văn!

"Thằng nhóc thúi!" Ba Hứa bùng nổ rồi!

Hứa Tư Văn rụt cổ lại, Vũ Khánh Cương vội vàng che vợ ở phía sau.

"Buổi trưa, mày cho tao thuốc lá thơm giả, buổi tối, mày lại đưa cục kẹo hư, hai đứa bây có phải là thích ăn đòn không?" Ba Hứa đứng dậy ở xung quanh tìm đồ vật.

Hứa Tư Văn vừa thấy không ổn, kéo Vũ Khánh Cương liền chạy mất!

Chờ thêm nữa, ba nhất định sẽ lấy thứ gì đó đánh bọn họ!

Mãi đến trước khi ngủ ba Hứa mới nguôi giận.

Buổi tối sau khi tắt đèn, Vũ Khánh Cương ôm vợ, Hứa Tư Văn ôm đương gia, hai người đồng thời nổi ý nghĩ xấu!

"Còn thứ gì không?" Hứa Tư Văn sinh ra hứng thú thật lớn đối với mấy vật cai thuốc lá mà Vũ Khánh Cương mang tới, thứ có thể làm cho ba mãnh liệt chảy nước mắt đó nha!

"Tất cả những thứ anh mang tới đó." Vũ Khánh Cương bị đả kích, liên tiếp hai lần đều không có hiệu quả, cái này có thể một có thể hai, còn có thể có ba có bốn sao?

Nói cái gì mà hút một cái là hữu hiệu, ông cụ hút một cái liền ho khan!

Hữu hiệu không hữu hiệu thì ngược lại không rõ ràng, nhưng lúc đó ông cụ phát hỏa là thật…

"Hả?" Hứa Tư Văn trở mình một cái bò dậy, Vũ Khánh Cương sợ hết hồn: "Vợ em làm gì vậy?"

"Nhanh đi lấy ra cho em nhìn một chút!" Dùng sức đẩy đẩy ông chủ Vũ, hiện tại Hứa Tư Văn liền muốn nhìn thấy những thứ đó.

Vũ Khánh Cương hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là khuya khoắt bò dậy, đến ga ra lật đồ vật ôm vào trong phòng, thả lên trên giường cho vợ xem.

"Đây là cái gì?" Hứa Tư Văn cầm thuốc xịt xem đi xem lại.

"Gọi là thuốc xịt cai thuốc lá, phun một cái liền linh!"

Ngoài ra, ăn uống dùng cái gì, đều đầy đủ hết.

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, xuất hiện ở trên bàn thức ăn của ba Hứa, khiến ba Hứa cau mày, một ly xám xịt không biết thứ gì, một đĩa sáu cái bánh bích quy nhỏ, hai cục kẹo gì gì kia, còn có một đĩa trứng gà xào mộc nhĩ, một bát cháo.

"Đây là thứ gì?" Ba Hứa chỉ chỉ đồ vật xa lạ căn bản là không nhận biết được trước mặt.

"Ba, đây là con làm, ba nếm thử đi?" Hứa Tư Văn mặc tạp dề xuất hiện ở cửa, làm bộ đáng thương nhìn ba Hứa.

"Ăn đi, con nó lớn như vậy, còn chưa từng làm đồ ăn sáng cho ông đâu." Mẹ Hứa nhìn nhìn đồ vật trước mắt ba Hứa, một chút cũng không thấy thèm, thật sự!

Ba Hứa cầm lấy ly uống một hớp, cái mùi vị kia!

"Ba…" Hứa Tư Văn làm bộ đáng thương nhìn ông.

"Ừm, ừm, mùi vị rất tốt." Ba Hứa cau mày uống, lại cầm lấy bánh bích quy ăn, thiếu chút nữa nghẹn tổn thương cổ họng!

Cục kẹo xem đi xem lại, cuối cùng ông cụ vẫn không ăn vào trong miệng.

Ăn một bữa sáng không nuốt xuống nổi, tâm tình ba Hứa một nửa tốt một nửa xấu.

Tốt là, con trai út vẫn là tri kỷ với mình; xấu chính là, những thứ đó thoạt nhìn không giống như là thằng con út làm, mà giống như là thứ mà thằng nhóc thúi Vũ Khánh Cương kia đem tới….

Gương mặt già nua cứng ngắc, nghĩ sau khi hút xong một điếu thuốc, lại trở về làm thần tiên!

Vì vậy ông cụ liền muốn làm thần tiên, tìm ra thuốc lá mình quen hút, xem đi xem lại, đúng là của mình, không phải cái thứ mà thằng nhóc thúi Vũ Khánh Cương kia mang tới bẫy người.

Mỹ mãn châm lửa, hút một hơi… Hít!

Đây là mùi gì?

Ba Hứa đen mặt lại nhìn nhìn thuốc lá trong tay mình, sao hút vào lại có mùi vị không giống bình thường vậy?

Ba Hứa làm giáo viên một đời, giáo dục con người, đã gặp nhiều học sinh nghịch ngợm gây sự, cái gì mà chưa từng thấy?

Xoay chuyển con ngươi liền suy nghĩ rõ ràng!

Ông cụ tức giận đến phòng vệ sinh, rửa mặt, đánh răng, súc miệng, trước khi ăn sáng đều đánh răng, lúc ăn sáng ông không chú ý, tầm mắt đều bị thằng con út hấp dẫn, hiện tại liền biết tại sao.

Xong rồi lại hút thuốc, ha!

Mùi vị đã trở lại!

Mẹ Hứa vừa đến liền ngửi được mùi thuốc lá, tâm tình tốt một buổi sáng lập tức biến thành tro bụi, nhìn nhìn ba Hứa, quay người đi ra ngoài tìm Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương.

“Hai đứa đem mấy thứ đó tới cũng không sử dụng tốt nha? Ba con bên kia lại hút kìa!” Mẹ Hứa quả thực không thể nóng nảy hơn nữa.

Nói nhỏ nửa ngày với hai người, mới thỏa mãn rời đi, đem nan đề ném cho hai đứa con út giải quyết.

“Thứ có thể làm đều thử rồi, còn gây sức ép tiếp thì ông cụ còn không tức giận với anh à?” Nguồn:

Hứa Tư Văn lại ở một bên rầm rì: “Vậy lời mẹ em nói, anh có nghe không?” Y cũng không dám không nghe có được không?

“Một bên là mẹ vợ, một bên là ba vợ, em nói anh nghe ai?” Gương mặt Vũ Khánh Cương rối rắm.

“Nghe em!” Hứa Tư Văn chợt đứng lên: “Cũng không tin cai không được!”

Hết chương 208

209. Chương 209: 209. Biện Pháp Trò Gian Chồng Chất

Buổi trưa giở lại trò cũ, ông cụ không bị lừa nữa!

“Tui không uống rượu, không đánh bạc, không chơi gái không tỏ ra cáu kỉnh, chỉ hút thuốc, làm sao hả? Tiêu cũng không phải số tiền lớn, mấy người làm gì nhất định phải bắt tui cai thuốc lá?” Ba Hứa ngửa cổ: “Tui sẽ không cai thuốc lá!”

“Hút thuốc hại sức khỏe!” Mẹ Hứa nói một câu vạn năng.

“Nhiều người đều hút thuốc, tất cả mọi người đều rất tốt.” Ba Hứa không nghe, đứng dậy đi ra ngoài.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, mẹ Hứa hơi vung cái khăn lau trong tay: “Hút nút hút! Về sau đều cách hút thuốc xa một chút!”

Bà cụ cũng quay người lại, trở về phòng.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ủ rũ giả làm chim cút.

"Nếu không liền nhốt ba em vào trong phòng tối? Em xem ti vi, đều làm như vậy." Hứa Tư Văn còn có ý nghĩ rất kỳ lạ.

"Ngừng! Vợ, em cũng đừng làm bậy." Vũ Khánh Cương cảm thấy vợ cũng thật là dám nghĩ, còn phòng tối nhỏ, sao không trực tiếp chôn vào trong hố luôn đi.

Lời này hắn không dám nói, bằng không vợ nhất định sẽ liều mạng với hắn.

"Ba em hút thuốc, cũng không phải hút hê-rô-in, em đến mức đó sao?" Đối với việc Hứa Tư Văn ác với ba mình như vậy, Vũ Khánh Cương không quá thích ứng!

"Vậy anh nói làm sao bây giờ? Ômg ấy cũng lớn tuổi vậy rồi, hút thuốc dẫn tới bao nhiêu bệnh tật anh có biết hay không? Đừng nói mẹ em, em cũng không muốn ông ấy hút thuốc, lúc còn trẻ, nói là áp lực công việc lớn gì đó, em còn có thể hiểu được, lúc này đã về hưu, cũng không cần hút thuốc nâng cao tinh thần, làm gì không bỏ chứ? Sớm bỏ sớm tốt!" Hứa Tư Văn cũng bị chuyện mẹ Hứa nói làm cho kinh sợ, lên internet kiểm tra một hồi, phát hiện hút thuốc thật sự rất là đáng sợ, nhìn thấy lá phổi do hút thuốc trên hình tuyên truyền, lúc đó cũng sợ đến cháng váng.

Vũ Khánh Cương ngồi xổm một bên nhìn vợ loay hoay, con ngươi hắn xoay chuyển theo vợ, trong lòng lại suy nghĩ mấy cái ý đồ xấu, chỉ là hơi tổn hại, hắn không dám chấp hành!

Chuyện này có thể làm sao chứ?

Buổi tối, Hứa Gia Văn đỡ ba Hứa trở về, mẹ Hứa đi tới nhìn nhìn lão già: "Đây là thế nào?"

"Ba bước đi không cẩn thận, trật eo." Hứa Gia Văn đỡ ba Hứa, có chút dở khóc dở cười, hôm nay hỏa khí của ba Hứa hơi lớn, kết quả lúc bước đi có chút sốt ruột, không cẩn thận liền trật eo.

Vốn đã lớn tuổi rồi, đi đứng không linh hoạt, tình huống xương cốt có chút không tốt, đây đã là dưới tình huống bảo dưỡng tốt rồi, bằng không còn không biết sẽ trở thành thế nào nữa.

Hứa Tư Văn vừa nghe, đôi mắt liền sáng!

"Nhanh đi, đem thuốc cao ra!" Lén lút kéo kéo Vũ Khánh Cương, cắn cắn lỗ tai với hắn.

"Đừng làm bậy!" Ông chủ Vũ rất có chừng mực, nặng nhẹ phân rõ ràng.

"Bảo mẹ em thoa chút dầu hoa hồng cho ba trước, không làm lỡ đâu." Hứa Tư Văn nháy nháy đôi mắt, ra hiệu Vũ Khánh Cương rằng y tự có tính toán.

Vũ Khánh Cương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thừa dịp người khác không chú ý, đi lấy cao cai thuốc, hiện tại dối với mấy thứ này, ông chủ Vũ đã có chút không thích.

Bên kia mẹ Hứa cầm dầu hoa hồng đến, bảo ba Hứa nằm úp sấp, tự mình rót chút dầu hoa hồng ở trong tay, xoa nhẹ ở bên hông ba Hứa nửa ngày, mới thu tay lại: "Lão già sau này ông phải kiềm chế một chút, cũng không còn trẻ."

"Ít nói nhảm, chỉ không cẩn thận thôi, lại không phải cố ý." Chính ba Hứa còn rất mất mặt, ông biết mình nổi giận, bước đi hơi cuống lên, thật không phải cố ý, nếu không phải hai người kia..., ông cụ càng nghĩ càng uất ức.

"Được, tui đi nấu cơm." Mẹ Hứa cũng không quấy nhiễu ông, xoay người đến nhà bếp chuẩn bị cơm tối.

Vào lúc này, Vũ Khánh Cương nâng thuốc cao, Hứa Tư Văn cầm cây nến và bật lửa, hai người mày trộm mắt gian tiến tới.

Ba Hứa vốn đang híp mắt dưỡng thần, nghe thấy động tĩnh nhẹ nhàng, vừa mở mắt, sợ hết hồn!

Liền thấy hai thằng nhóc thúi đó tiến tới trước mắt, bộ dạng lấy lòng nhìn ông.

"Hai tụi bây còn muốn làm gì?" Ông cụ bị dằn vặt đến sợ, cái này không giống với bạn già, bạn già không có ác như vậy!

Vừa nhìn thấy hai thằng nhóc thúi này, trong miệng ông cụ liền hiện ra mùi lạ, mùi vị đó, khiến ba Hứa trọn đời không quên.

"Tới xem lão gia ngài một chút." Vũ Khánh Cương ưỡn mặt to khà khà khà cười khúc khích, hắn hiện tại xem như là nhìn ra rồi, vẫn là để cho vợ đến đi, hắn đến, ba vợ nhất định sẽ trả thù hắn đó!

Vợ thì không giống như vậy, tốt xấu thì ông cụ còn rất ưu ái đối với y.

"Ba, nghe nói eo ba trật à? Mẹ con xoa dầu hoa hồng cho ba à?" Phải hỏi rõ trước, không thể làm lỡ việc chữa bệnh.

"Xoa rồi."

"Ha, con xem một chút, thật lo lắng cho ba, tuổi lớn như vậy, sao không biết cẩn thận chút vậy." Một bên thao thao bất tuyệt, một bên xốc quần áo ông cụ lên, nhìn thấy một vết màu đỏ ở bên hông, xem bộ dạng là đã để mẹ Hứa xoa rồi.

Vươn tay đâm đâm, ba Hứa cười ha ha một chút: "Không được động thủ động cước."

Con ngươi Vũ Khánh Cương cũng sắp trừng ra ngoài rồi!

Vợ cũng sợ ngứa sợ đến lợi hại, hóa ra là giống ba vợ à!

"Nhưng mà nhìn thấy, mẹ con xoa cũng không ra sao cả? Nhìn đều đỏ hết rồi." Cậu con trai út đau lòng.

"Không đỏ thì sao có thể xoa cho máu lưu thông được." Ông cụ rất vui vẻ việc cậu con trai út đau lòng, việc này chứng minh hai cha con bọn họ thân cận!

"Ba coi ba còn chưa có khỏe kìa."

"Thương gân động cốt một trăm ngày, trật eo làm sao cũng phải mười ngày nửa tháng mới có thể tốt, con nghĩ quá đẹp rồi!"

"Chỗ Cương tử có thuốc cao, chúng ta dán thuốc cao đi!" Hứa Tư Văn cầm cây nến qua đốt lên.

"Thuốc cao?" Ba Hứa sững sờ, sao lại chuẩn bị đầy đủ như thế?

"Đúng vậy!" Hứa Tư Văn rất tri kỷ: "Ba, thuốc cao này dùng rất tốt, dán thuốc cao lên trên rốn, hiệu quả lưu thông máu khá tốt."

Lúc nói chuyện, Vũ Khánh Cương bên kia cũng đã bắt đầu hơ mềm thuốc cao.

"Ba bị thương eo, sao lại dán thuốc cao trên rốn?" Trực giác của ba Hứa nói cho ông biết, chuyện này không đúng lắm!

"Này có cái gì?" Vũ Khánh Cương ở bên cạnh một xướng một họa với vợ để dao động ba vợ: "Không phải còn có thuốc trị bệnh trĩ gì đó, nhất định phải dán trên rốn sao? Thuốc hiện tại đều như vậy, thuốc trị bệnh tim còn phải làm giống như kẹo áp ở dưới đáy lưỡi mà."

Ba Hứa vừa nghe quả thật cũng có chuyện như Vũ Khánh Cương nói, nhưng mà sao nghe thế nào cũng thấy không ổn vậy? Cố tình thân thể ông cụ còn rất tốt, không bệnh trĩ càng không có bệnh tim, cũng không phải bác sĩ, bị cái miệng không có lý cũng cãi ra ba phần lý của Vũ Khánh Cương làm cho không còn gì để nói rồi!

"Đúng vậy, dán không khỏe, không dán cũng không phải là không khỏe sao?" Hứa Tư Văn đã sớm lật ba Hứa lại, vén vạt áo ông cụ lên, cho Vũ Khánh Cương một ánh mắt.

Ông chủ Vũ cầm lấy thuốc cao nhắm ngay rốn ba vợ "bẹp"!

"Ai nha!" Ba Hứa giật mình một cái liền muốn đứng dậy, Hứa Tư Văn nhanh chóng đè lên: "Ba, ba làm gì vậy?"

"Shhh!" Ba Hứa hít vào một ngụm khí lạnh, lập tức mắng hai thằng nhóc thúi này: "Dán thuốc thì dán đi, khiến cho nóng như vậy làm gì? Muốn bỏng chết tao hả?"

Vũ Khánh Cương: "…!" Vừa nãy lo dao động ba vợ, quên mất thời gian hơ thuốc cao dài bao lâu…

“Cái đó, nóng một chút hấp thu tốt!” Hứa Tư Văn giật giật khóe miệng, lén lút đưa tay sờ sờ, không phỏng tay lắm, phỏng chừng sẽ không làm bỏng ba Hứa, cũng bởi vì lúc này khí trời vẫn còn nóng, nhiệt độ phía nam cao hơn so với phía bắc, Vũ Khánh Cương hơ thuốc cao hơi bị lâu.

“Thuốc cao này có thể hữu hiệu sao?” Ba Hứa vẫn hoài nghi.

“Có thể!” Vũ Khánh Cương thật lòng hy vọng có thể hữu hiệu!

“Mày khẳng định như vậy hả?” Ba Hứa hoài nghi nhìn ông chủ Vũ.

“Cái đó, bác sĩ nói, dán lên trên rốn, tương đương với trực tiếp hấp thu vào trong bụng theo máu tuần hoàn đi toàn thân, mát mẻ giải độc, ức chế… máu bầm!” Bạn đang ?

“A?”

“Không phải, là lưu thông máu, thoải mái gân cốt! “

“Còn thật sự chưa từng nghe nói như vậy đó….” Ba Hứa lầm bầm nửa ngày, chính mình cũng không suy nghĩ rõ ràng.

Lúc cơm nước xong, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn chột dạ!

Hai người luôn liếc trộm ba Hứa, lúc này nếu Hứa Gia Văn và Trình Mỹ Lệ vẫn không thấy được dị thường, vậy hai người bọn họ cũng quá ngốc rồi!

Hai vợ chồng nhìn nhau một chút, cũng không dám phát tác tại chỗ, bởi vì mẹ Hứa dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió, khiến hai vợ chồng ngửi được mùi vị khác thường.

Hai người âm thầm suy đoán một phen, tám phần vẫn là nguyên nhân cũ!

Mẹ Hứa không hút thuốc, cũng không thích hút thuốc, bao nhiêu lần chiến tranh cai thuốc lá, hai người thông minh bảo trì trầm mặc, thuận tiện lén lút bảo tiểu Nữu Nữu nghe lời ba nhỏ, đưa kẹo cho ông nội và vân vân…

“Đồ ba nhỏ cho, ông nội đều không ăn.” Ngày hôm nay tiểu Nữu Nữu cầm cục kẹo, tuy rằng ông nội nhận, nhưng mà lại không có ý định ăn.

Hai vợ chồng liếc nhau một cái, ký thác kỳ vọng cao với Vũ Khánh Cương, hi vọng cái vị hổ Đông Bắc này có sức chiến đấu, có thể qua được ba/ba chồng.

Buổi tối ba Hứa chạy tới nhà vệ sinh một chuyến, trước khi ngủ lại chạy tới nhà vệ sinh một chuyến, lúc sắp ngủ vẫn tới nhà vệ sinh một chuyến, kết quả sau khi ngủ, bụng lại làm loạn lên, lại tới nhà vệ sinh một chuyến…

Qua một buổi tối, ông cụ âu yếm với nhà vệ sinh, ngủ không tới ba tiếng, ngày hôm sau vừa rạng sáng, mang một đôi mắt gấu trúc xuất hiện trước mặt mọi người.

“Ba, ba làm sao vậy?” Một buổi tối mà thôi, sao ông cụ tiều tụy ủ rũ như cà mắc sương vậy.

“Đau bụng, ” ba Hứa uể oải: “Ba hoài nghi là ăn thứ gì không sạch sẽ.”

“Nói bậy!” Mẹ Hứa không vui phản bác: “Tất cả mọi người ăn đồ ăn giống nhau, sao người khác không đau bụng, chỉ một mình ông trúng thầu cơ chứ?”

“Trước tiên không nói cái này, ba mẹ, ăn cơm trước, ăn cơm xong đi bệnh viện xen!” Trình Mỹ Lệ không dễ xen vào cuộc tranh cãi của hai vị này, nhưng cô là con dâu, vừa nói chuyện thì bảo đảm hai cụ đều cho cô ba phần mặt mũi.

“Được, liền nghe Mỹ Lệ.” Mẹ Hứa múc chén cháo cho ba Hứa, bốn quả dưa muối, còn có canh trứng gà là cho tiểu Nữu Nữu, lão già đau bụng không thoải mái, cũng chuẩn bị thêm cho một phần canh trứng gà, tốt xấu cũng bồi bổ.

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn còn thật lo lắng cho ông cụ, vừa cơm nước xong liền dẫn ông cụ và bà cụ đi bệnh viện.

Bệnh viện Hứa gia tập là bệnh viện khu, có điều Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương quyên tặng không ít thứ cho nơi này, mặc dù là cấp khu, thế nhưng thiết bị không thua gì cấp thành phố.

Người trong bệnh viện còn quen biết Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, nói thế nào cũng là bên quyên tặng, rất nhiệt tình tiếp đãi bọn họ…

Hết chương 209

210. Chương 210: 210. Từ Bỏ Và Vào Kinh Lần Nữa

Vũ Khánh Cương theo chủ nhiệm người ta trò chuyện rất nhiệt tình, Hứa Tư Văn cùng mẹ Hứa chờ ở bên ngoài phòng chờ khám bệnh, Hứa Gia Văn theo ba Hứa vào xem bệnh, Trình Mỹ Lệ đưa tiểu Nữu Nữu đến vườn trẻ.

"Ba con đó, mạnh miệng như vịt chết vậy, một câu mềm mại cũng không biết nói, vừa khuyên ổng liền phát hỏa với mình, giận chết ta rồi!" Mẹ Hứa liên tiếp nói thầm với Hứa Tư Văn.

Chỉ chốc lát sau, Hứa Gia Văn đỡ ba Hứa đi ra, vừa ra tới ba Hứa liền trừng mắt với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Hứa Gia Văn dở khóc dở cười ở một bên giải thích: "Cái kia, thuốc cao ba dán trên người không phải thuốc thang gì, mà là sản phẩm bảo vệ sức khỏe, chính là thứ để cai thuốc lá, ba hút thuốc quá lâu, bài trừ độc tố tương đối hung mãnh…."

Anh hai Hứa gia tận lực dùng từ, giọng điệu uyển chuyển, nhưng vẫn khiến người ta nghe rõ, nguyên nhân là do thuốc cao cai thuốc lá dán trên rốn ông cụ, bài độc gì đó rất có hiệu quả, chỉ là ba Hứa hút thuốc quá lâu, độc tố trong thân thể không ít, đau bụng ngược lại thải độc tố ra ngoài, nhưng đồng thời cũng làm cho thân thể ông cụ hư nhược.

Nhìn sắc mặt ba Hứa trắng bệch uể oải, mẹ Hứa mạnh mẽ thở dài: "Thôi thôi, ổng thích làm gì thì cứ giữ mà làm đi, tui không quản được."

"Ba…" Hứa Tư Văn đi tới, lo sợ bất an nhìn ba Hứa, kỳ thực y thật sự không có nghĩ nhiều như thế.

"Mày đó mày đó!" Ba Hứa tức cũng không được cười cũng không được, tâm tư của bạn già và con trai ông đều hiểu, chỉ là việc cai thuốc lá này, ông luôn không kiên trì được, cũng đã quen rồi.

"Không phải do Tư Văn, những thứ này đều là con mang tới, lúc đó cũng không ai nói sẽ đau bụng mà? Ba, ba đừng mắng Tư Văn, đều trách con!" Ông chủ Vũ nhanh chóng chuồn lại đây thừa nhận sai lầm, vợ không có sai, có lỗi đều là hắn.

"Mày ít bênh vực nó đi, không có nó gật đầu mày dám làm hả?" Ba Hứa vẫn là người nhìn rất rõ ràng mọi việc, tuy rằng ông chủ Vũ lỗ mãng, nhưng cũng không có ý đồ xấu, lại nói gì nghe nấy với thằng con út, vừa nhìn chính là đến gánh tội thay người ta.

"Ha ha ha… Lão gia ngài đừng nóng giận, con lập tức trở về, nghỉ ngơi thật tốt, cái đó, con lại cùng anh hai lên núi bắt gà rừng, nấu canh cho lão gia tử!" Vũ Khánh Cương chen Hứa Gia Văn bên cạnh ba Hứa ra, chân chó đỡ lão gia tử.

Hứa Gia Văn nguýt một cái, trực tiếp đỡ mẹ Hứa.

Dọc theo đường đi ông chủ Vũ hỏi han ân cần, khiến ba Hứa hưởng thụ cảm giác được con rể ân cần phục vụ, sau khi trở về, ba Hứa đi tắm rửa sạch sẽ, thuốc cao còn lại trong rốn đều rửa sạch.

Ông chủ Vũ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang mang theo xẻng mang theo bao, đi theo phía sau anh vợ lên rừng trúc, bắt một cặp gà rừng, là loại gà trân châu tinh xảo, còn đào chút măng trở về.

Hứa Tư Văn cũng thành thành thật thật nấu một nồi canh gà cho ba Hứa, do anh hai Hứa gia ở một bên chỉ điểm, mẹ Hứa giám định qua, mới để Vũ Khánh Cương bưng cho ba Hứa.

"Lần này không thêm cái gì đi?" Ba Hứa nhìn canh gà, trêu hai chồng chồng tới mức anh hai Hứa gia ở một bên nghẹn cười không thôi.

"Uống của ba đi!" Hứa Tư Văn cũng múc cho mẹ Hứa một chén, ba có mẹ nhất định cũng phải có, còn mẹ có, ba không nhất định sẽ có.

Một phen hoạt động cai thuốc lá náo loạn ba đêm hai ngày, kết cục đầu voi đuôi chuột, ông chủ Vũ bỏ ra một loạt sản phẩm, một chút hiệu quả cũng không có!

Ba Hứa dùng cái giá là trong miệng biến vị, xoay đến eo tiêu chảy, triệt để khiến nhân viên tân tiến của Hứa gia là Vũ Khánh Cương, bỏ qua dự định làm cho ông cai thuốc lá.

Còn lại không ít đồ vật, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ngồi chồm hỗm trên mặt đất, nhìn từng đống từng đống, đang lo xử lý thế nào đây.

"Làm sao? Còn nhìn hả?" Trình Mỹ Lệ từ bên ngoài trở về, xem bộ dạng hai người mặt ủ mày chau, liền không nhịn được cười, anh nhà của cô đã gửi tin nhắn cho cô ở trên đường.

"Chị dâu, chị có cần không?" Vũ Khánh Cương nhìn thấy Trình Mỹ Lệ, lập tức nghĩ ra nơi đến tốt đẹp cho đống đồ này.

"Đúng vậy!" Hứa Tư Văn rõ ràng cũng nghĩ tới, hai người ánh mắt lấp lánh nhìn Trình Mỹ Lệ.

"Được rồi được rồi, đưa mấy cái đó đến tiệm chị đi, có người muốn thử một chút, chị chỉ bán cho hắn, có điều giá tiền làm sao xác định?" Trình Mỹ Lệ không ngại giải quyết nan đề nhỏ cho hai chồng chồng, chỉ là giá tiền cô còn chưa biết.

"Em cũng không biết rõ lắm, đều là bọn họ đem tới, em đều bảo bọn họ đi tìm phòng tài vụ chi trả, giá tiền gì đó, em trở lại nhìn xem, rồi lại nói cho chị dâu là được." Đối với việc có bán được tiền hay không Vũ Khánh Cương không đáng kể, chủ yếu là không muốn lãng phí.

Ngày thứ hai hai chồng chồng về công ty, Hứa Tư Văn phải đi tìm đám Mai Cảnh phun tào, Vũ Khánh Cương thì lại tìm người ở phòng tài vụ, cầm tờ danh sách chi trả, trước tiên nói giá cả cho chị dâu Hứa gia, sau đó giảm phân nửa bán đi là được, bởi vì đều là hàng thanh lý, cũng không có ý định cung cấp lâu dài.

Sau đó liền tìm người tính sổ, mấy tên khốn này, chỉ biết hãm hại hắn!

Náo loạn một ngày, buổi tối Vũ Khánh Cương còn kể khổ với Hứa Tư Văn!

"Cũng là em không cân nhắc tốt, anh đó, cũng đừng oán người khác, hai ta vẫn quá trẻ tuổi, quá kích động!" Hứa Tư Văn an ủi ông chủ Vũ, ngày hôm nay ông chủ Vũ náo động ra động tĩnh lớn, thật nhiều người đều chạy đi tìm y biện hộ giúp.

Thu đến rồi đi, khí trời dần lạnh, ông chủ Vũ hăng hái.

Hứa Tư Văn nhận được điện thoại của Cao Nham, lúc này mới nhớ tới, đã đáp ứng Cao Nham vào kinh xem vị Cao lão gia tử kia.

"Đi kinh thành hả?"

"Ừm, anh đi không?"

"Đi chứ, tự em đi anh không yên lòng, những người kia rất có khả năng uống, tửu lượng của em không được, anh đi chặn rượu cho em."

Vũ Khánh Cương nhớ tới, cái nhóm người Cao Nham này đừng thấy nhân mô cẩu dạng, nhưng mỗi người đều là cái thùng rượu, tửu lượng chim non như Hứa Tư Văn, đi vào sẽ bị rượu nhấn chìm.

Hai người nói đi là đi, sau khi đến kinh thành, Cao Nham đã sớm phái người đi đón máy bay, trực tiếp đón người đến thính phong trà lâu.

"Ai nha, anh bạn, lần đầu nghe nói mời khách trong quán trà, cậu xác định không phải là tới bới lông tìm vết chứ?" Đối với loại trà lâu văn văn nhã nhã này Vũ Khánh Cương xin miễn thứ cho kẻ bất tài, vừa đến đã cảm thấy rút tay rút chân, lúc nhìn thấy Cao Nham, liền nhịn không được, hai chữ "anh bạn" thì càng là nghiến răng nghiến lợi, còn phun hắn ta mặt đầy nước bọt.

Cao Nham yên lặng xoa xoa nước bọt trên mặt, nhìn nhìn Vũ Khánh Cương giương giương đắc ý, Hứa Tư Văn bên cạnh gương mặt áy náy.

"Mời vào, ông nội còn đang chờ." Một bên nhường cánh cửa ra, thuận tiện đẩy cửa, làm tư thế "mời".

Hứa Tư Văn có chút ngượng ngùng gật gật đầu với hắn ta, đi vào bên trong, Vũ Khánh Cương đi theo phía sau vợ, cũng đi vào bên trong, nhưng cố tình lúc bước chân, Cao Nham duỗi ra một cước, tư thế kia rõ ràng là muốn ngáng chân Vũ Khánh Cương ngã nhào một cái mà!

Đáng tiếc, nếu Vũ Khánh Cương là một thương nhân bình thường, nhất định sẽ bị ngáng chân té ngã, hoặc là xem mặt mũi Cao Nham, không vấp ngã cũng sẽ vấp ngã.

Ông chủ Vũ là ai?

Lúc mới đi ra ngoài làm thuê, đã dám theo người ta kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Giống như nhìn không thấy, nhanh chân đi về phía trước, một cước liền đá phải chân Cao Nham, gương mặt tuấn tú của Cao Nham vặn vẹo!

Sau khi Hứa Tư Văn đi vào, liền thấy lão gia tử gặp được ngày đó, thời gian dài như vậy, lại có loại lời đồn kia truyền ra, cũng không thấy người Cao gia đi ra làm sáng tỏ, nếu Hứa Tư Văn còn chưa biết thân phận lão gia tử, vậy y cũng quá ngu ngốc.

"Lão gia tử." Hứa Tư Văn hơi khom người một cái.

"Hả? Lão gia tử cái gì? Gọi lão sư!" Cao lão gia tử không vui, tiểu đệ tử này nhìn rất tốt chỉ có điều hơi không lanh lợi.

"A?" Thế này cũng quá trắng trợn đi?

"A cái gì mà a? Cậu muốn khi sư diệt tổ hả?"

"Lão, lão sư."

"Ta coi như đã lớn tuổi rồi, cũng không cần cường điệu như vậy đi?"

"Lão sư."

"Ừm." Cao lão gia tử cao hứng.

"Chào lão gia tử!" Ông chủ Vũ không chịu nổi vợ nhà mình bị ủy khuất, ông già này có ý gì? Mấy câu nói đã khiến vợ đổi sắc mặt, cũng sắp khóc rồi!

Hắn tự nhiên không thể động thủ, cơ mà nói chuyện thì vẫn có thể mà!

"Phụt!" Cao lão gia tử phun!

Bị dọa sợ!

Ông chủ Vũ quá hư hỏng!

Thừa dịp ông cụ đắc ý nâng chung trà lên uống, bất thình lình lao tới, gào lên một tiếng, ai cũng sẽ bị sặc có được không?

Sau khi Cao Nham nhìn thấy, lại không tìm Vũ Khánh Cương gây phiền phức, trái lại níu khung cửa vui vẻ giống như sắp tê liệt.

"Cút đi!" Cao lão gia tử đuổi người, chỗ dựa sau lưng con hổ Đông Bắc này cứng, ông không trêu chọc nổi nhưng mà vẫn có thể đuổi người.

Cao Nham mềm chân kéo ông chủ Vũ ra nhã gian, ngay ở cửa có một cái bàn trà ba cái ghế, người trong quán trà đưa lên một bình thiết quan âm, hai đĩa tráng miệng.

"Ngồi đi." Cao Nham rất có phong phạm ngồi xuống.

Cái mông ông chủ Vũ trầm xuống, lúc ngồi xuống cứ y như lão hổ, Cao Nham liên tục liếc mắt.

Ở trong, Hứa Tư Văn thấy Vũ Khánh Cương đi ra ngoài, lo lắng ấn tượng của Cao lão gia tử đối với Vũ Khánh Cương không tốt, liền lời trong lời ngoài, giúp Vũ Khánh Cương cầu tình.

"Con người anh ấy tuy rằng hơi lỗ mãng, nhưng không có ý xấu, nếu có chỗ mạo phạm lão sư, mong lão sư tha thứ."

"Thôi thôi, hắn như thế nào, không có quan hệ nhiều lắm với ta, cậu thấy tốt là được, dù sao hắn lại không phải đệ tử của ta."

Hứa Tư Văn sờ sờ mũi khúc khích cười ha ha.

"Cậu cũng biết rồi, lần trước lúc gặp mặt, cậu châm trà cho ta, chẳng khác nào là bái sư, a, chuyện của Trương gia, coi như là lễ ra mắt lão sư đưa cho cậu, sau này không cần lo lắng mấy tên hề bọn họ gây sự với cậu, người học trưởng kia của cậu không tồi, tên là gì?"

"Trương Lam Hà."

"Đúng đúng! Là Trương Lam Hà, thằng nhóc con Bách Lý ngược lại có ánh mắt tốt, Trương gia cũng thiển cận, cố tình trúc xấu sinh ra măng tốt, lại bị người ta đào đi, ha ha ha! Lão Trương ơi lão Trương, cũng già cũng lão rồi, khí tiết tuổi già khó giữ được mà!"

Hứa Tư Văn: "..."

"Có muốn đi nhìn hoàng đế sư huynh của cậu không?"

"Không, không cần đi?"

Tuy rằng đề tài chuyển đổi quá nhanh, có điều đối với loại người có chút chướng ngại xã giao như Hứa Tư Văn mà nói, có thể không đi ra ngoài xã giao liền không đi ra ngoài, càng khỏi nói là gặp chủ nhân nước Đông Hoa kia.

"Cậu không muốn gặp à?" Cao lão gia tử hơi kinh ngạc, một vài người sở dĩ khen ngợi ông, bất quá là để lộ cái mặt trước mặt hoàng đế đệ tử, cớ sao tên đệ tử quan môn của ông lại không giống vậy?

"Không có việc lớn gì, gặp hoàng đế học trưởng làm cái gì? Quấy rối người ta mình cũng thấy không thoải mái, lão sư, Tư Văn cũng không phải là người không biết điều, chỉ là, có thể không làm vài việc vô dụng thì sẽ không làm, bớt chút thời gian ra, nghiên cứu một chút đồ vật, cùng cái tên ở nhà cháu ra ngoài chơi một chút." Hứa Tư Văn vừa nói, vừa nhìn Cao lão tiên sinh.

Hết chương 210

211. Chương 211: 211. Ba Bàn Cơm

Cao lão tiên sinh không có ý tức giận, càng không có bộ dạng nổi giận, mỉm cười nhìn Hứa Tư Văn, đối với người đệ tử cuối cùng thu nhận lúc tuổi già này, thực sự là càng ngày càng hài lòng.

Đệ tử quan môn của ông, cũng giống ông, chỉ thích nghiên cứu học vấn, làm nghiên cứu, không thích mấy thứ ngổn ngang.

"Không đi thì không đi vậy, chờ hắn hỏi tới, ta cứ nói như vậy, cậu đừng có áp lực, hắn cũng chỉ là người, cũng không phải ba đầu sáu tay, sợ hắn làm gì? Cậu là học đệ của hắn không phải đại thần của hắn, quản

trời quản đất còn quản tới trên người cậu à?" Cao lão tiên sinh mặt mày hớn hở, rất có ý tứ "chuyện gì cũng có lão sư làm chủ cho cậu"!

Hứa Tư Văn có chút choáng váng, đây là tình huống thế nào?

"Ngôn Ngọc, tên tự của cậu đúng không?"

"Đúng."

"Ừm, Ngôn Ngọc à, con hổ Đông Bắc của cậu, thật không đơn giản, giả heo ăn hổ, phiên bản người thật!"

"A?"

"Nếu hắn không nói với cậu, thì tự có suy tính của hắn, cậu không cần chú ý, lúc không có chuyện gì liền cùng hắn về quê nhà xem xem, à, ăn nhiều cá ngân kia một chút, thứ tốt đó."

"A!"

"Đứa nhỏ này, sao lại ngây ngốc vậy?" Trong miệng Cao lão tiên sinh nói Hứa Tư Văn ngốc, nhưng biểu tình cũng không phải chuyện như vậy.

Hứa Tư Văn: "..."

Hai người tán gẫu, vẫn luôn là Cao lão tiên sinh chủ đạo, đa số thời điểm Hứa Tư Văn đều lắng nghe, rất ít lên tiếng, nhưng mỗi lần lên tiếng đều có thể nói vừa đúng, gãi đến thịt ngứa của Cao lão tiên sinh, một già một trẻ nói chuyện trời đất, từ ngành học chuyên nghiệp đến tin tức hải ngoại, từ tin tức thời sự nói tới tài chính và kinh tế ngoại giao, từ trên trời dưới đất cho tới chim bay cá nhảy, phàm là thứ cảm thấy hứng thú, Cao lão tiên sinh đều có thể hạ bút thành văn, mà Hứa Tư Văn dĩ nhiên cũng có thể phụ họa rất có nội hàm, tuyệt đối không có ra vẻ hiểu biết vô căn cứ.

Mà thái độ hài lòng, khiến Cao lão tiên sinh triệt triệt để để thỏa cơn nghiện làm lão sư....

Ngoài cửa Vũ Khánh Cương chờ đến thảnh thơi, nhưng Cao Nham lại thảm.

"Nói cái gì nhỉ? Cũng nửa tiếng rồi!" Vũ Khánh Cương cầm lấy cốc ừng ực uống cạn nước trà bên trong.

Cao Nham nhìn trợn cả mắt lên rồi!

Thiết quan âm tốt nhất, nếu không phải mặt mũi hắn ta lớn, chủ nhân thính phong trà lâu này cũng không nhất định cho bọn họ uống được không? Ông chủ Vũ đây cũng quá, quá...!

Vũ Khánh Cương lại nhấc một đĩa nhỏ, bên trong có sáu khối bánh dứa, ông chủ Vũ một cái miệng liền ăn vào một cặp.

Cao Nham: "..."

"Đây là cái chỗ rách nát gì? Chỉ cho ít đồ ăn như vậy đủ ai ăn? Ông chủ đâu? Đi ra cho tui nhìn xem, bộ dạng thế nào mới có thể bưng ra ít đồ ăn như vậy? Thật không hổ là làm ăn trong kinh thành, thật biết kiếm tiền!"

Cao Nham: "...!"

Vũ Khánh Cương ăn xong một đĩa tráng miệng, đem đĩa nhỏ ném lên trên bàn, cầm một đĩa tráng miệng khác, tiếp tục ăn!

"Ai, cậu nói xem, bọn họ nói chuyện gì vậy? Bên trong chỉ có một bình trà đủ uống không? Đồ tráng miệng cũng chỉ hai đĩa nhỉ? Đói bụng thì sao? Khát thì sao?"

Cao Nham: "...!"

Ai tới mau cứu hắn?

Ngay lúc Cao Nham bị gây sức ép đến tức giận, cửa bao sương rốt cục mở ra, Cao tiên sinh đi ra, đi theo phía sau là Hứa Tư Văn.

"Ông già, ông rốt cuộc ra ngoài rồi!" Cao Nham lập tức đứng dậy nhìn Cao lão tiên sinh, ánh mắt ai oán muốn chết muốn sống.

"Vợ, thế nào? Khát không? Đói bụng không? Mệt không?" Vũ Khánh Cương xoay quanh vợ, giống như sợ rằng vợ ở bên trong thiếu mất một miếng thịt vậy.

"Nói bậy gì đấy, anh chờ đến nóng nảy rồi đi?" Đối với việc Vũ Khánh Cương căng thẳng Hứa Tư Văn đã hết chỗ nói rồi, nhưng cũng biết, kinh sư này nước sâu, hai người bọn họ không có căn cơ gì, sợ mình bị ai đó làm khó dễ.

"Phải!" Vũ Khánh Cương vừa thấy vợ không có chuyện gì, hắn liền an tâm.

Gặp được những người chơi đầu óc giấu tâm nhãn đó, Vũ Khánh Cương luôn cảm thấy mình sẽ ăn thiệt, phòng bị đặc biệt nặng.

"Được rồi được rồi. Lão sư là ta còn có thể ăn học trò của mình sao?" Thái độ của Cao lão tiên sinh đối với Vũ Khánh Cương rất quái lạ, nói chán ghét, cũng không phải, nói thưởng thức, càng không đúng!

Tối đa thì, có chút ý tứ kính nhi viễn chi.

Thái độ thật kỳ quái, Hứa Tư Văn và Cao Nham cũng rất tò mò.

"Ai biết ông có sở thích gì? Lỡ như thật sự thích ăn thịt người thì sao?" Ông chủ Vũ có thể nói là giận muốn chết.

"Cút đi!" Cao lão tiên sinh quyết định không nói chuyện với ông chủ Vũ, quay người vẻ mặt ôn hòa với Hứa Tư Văn: "Lão sư đi về trước, cậu có thể lên kinh vấn an lão sư, lão sư thật cao hứng, trở về sống cho tốt, đám đầu trâu mặt ngựa và vân vân không cần lo lắng, ngược lại ta muốn xem xem, ai chơi hăng hái hơn."

Nghe ý kia, là ai chơi hăng hái thì người đó xui xẻo!

"Vâng, biết rồi, lão sư." Bộ dạng ngoan ngoãn của Hứa Tư Văn, tuyệt đối là tiêu chuẩn học sinh ba tốt, Cao Nham ở một bên nhìn mà liên tiếp bĩu môi.

Tiễn Cao lão gia tử đi, lúc này Hứa Tư Văn mới thở phào nhẹ nhõm, y sợ mình ứng phó không được, khiến Cao lão tiên sinh không hài lòng.

"Vợ, mệt không? Đi, chúng ta trở về nghỉ ngơi." Ông chủ Vũ tiễn một già một trẻ Cao gia đi, lập tức liền kéo vợ trở về khách sạn Đông Bắc Hổ.

Kỳ thực Hứa Tư Văn còn rất mệt mỏi, ngủ một giấc tỉnh lại, còn chưa có nghỉ ngơi thế nào.

Vũ Khánh Cương vừa thấy bộ dạng vợ ủ ủ rũ rũ liền đau lòng muốn hỏng, vừa bới cơm đưa canh cho Hứa Tư Văn, miệng vừa không ngừng nói linh tinh: "Lão già muốn làm gì? Xem khiến em mệt như vậy kìa."

"Ông ấy chỉ tán gẫu với em, đề tài khá rộng rãi." Sau khi Hứa Tư Văn ngủ một giấc dậy, cảm giác xương cốt hơi mềm, có điều tinh thần tốt hơn một chút.

"Nói cái gì hả?"

"Cổ kim nội ngoại, thiên văn địa lý, sử thi, đồ cổ tranh chữ, văn hoá phục hưng. May mà lúc em không có việc gì, liền thích xem một ít tạp văn tán ký, trả lời cho ông cụ rất vui vẻ."

"Lần tới đổi lại để anh đi, bảo đảm qua mặt được ổng!" Đối Với Cao lão đầu làm vợ mệt mỏi, Vũ Khánh Cương không có ấn tượng tốt.

"Ừm, lần tới đổi thành anh!" Hứa Tư Văn cười đáp lại.

Buổi tối, Cao Nham đến.

"Sao cậu lại vác thịt tới nữa?"

"Thịt đến thì sao? Xương cốt tôi đều đến theo nè!"

"Cậu mà có xương cốt à?"

“A phi! Anh mới không có xương cốt đó!”

Hứa Tư Văn không biết hai người này trước đó có chuyện gì xảy ra, từ buổi trưa trở về, gặp lại Cao Nham, Vũ Khánh Cương và Cao Nham liền giống như chọi gà, gặp mặt là trước hết nhéo nhau một trận!

“Tư Văn à, buổi tối đi ra ngoài ăn cơm đi? Có chỗ tốt, hương vị tiêu chuẩn kinh đô, bếp trưởng là ngự trù hoàng cung, sau đó tuổi tác lớn liền nghỉ, hiện tại thành viên hoàng thất ngẫu nhiên còn có thể đến chỗ ông ta ăn một bữa.”

“Đi không?” Hứa Tư Văn trái lại nhìn về phía Vũ Khánh Cương.

“Đi!” Vũ Khánh Cương bộ dạng ham ăn: “Có đồ ăn ngon làm gì không đi?”

Cao Nham: “…!”

Trong kinh sư tấc đất tấc vàng, có điều một vòng phạm vi cách hoàng thành gần nhất, là tài sản cố định, cho dù bán thành tiền, cũng không được cho phép, chỉ có thể thuê, hơn nữa người cho thuê cũng cần phải điều tra tổ tông ba đời chứng minh không có nguy hiểm, mới có thể cho thuê.

Ba Bàn Cơm, chính là mở ra trong khu vực đó, sở dĩ gọi “ba bàn cơm”, là bởi vì nơi này một ngày chỉ cung cấp ba bàn thức ăn do vị ngự trù kia làm, một bàn ba người, chủ viện mang bộ dạng tam hợp viện, là trạch viện ba gian, gian thứ nhất là đảo tọa phòng*, hẹn trước, dùng để tiếp đón và dừng xe; gian thứ hai là chỗ ăn cơm; gian thứ ba là nhà bếp.

*Đảo tọa phòng: một loại phòng trong kiến trúc hợp viện TQ, thường đối diện với chính phòng.

Ba Bàn Cơm và chỗ khác không giống nhau, chỗ khác đều là khách chọn quán. Nơi này là quán chọn khách.

Có thiệp mời Ba Bàn Cơm, mới có thể đi vào dùng cơm.

Cao Nham nhận được thiệp mời, có thể mời hai người khách cùng đi, vì vậy hắn ta liền mời Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Chọc cho Tiêu Dũng ước ao ghen tị không thôi, ở trong điện thoại quang quác quang quác hô hoán!

Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, kiến trúc cổ điển chân chính, ngay cả một mảnh ngói cũng là đồ cổ, “Chỗ này bán được bao nhiêu tiền nhỉ?”

Bên cạnh có người nghe được lời Vũ Khánh Cương nói, còn bật cười theo.

Cao Nham lườm một cái: “Bao nhiêu tiền cũng không bán!”

“Bản thân nơi này đã là di tích cổ. Bán là không thể nào, nhiều nhất chỉ có thể thuê một quãng thời gian, hơn nữa cũng không phải ai cũng có thể thuê được.” Lúc đến đây Hứa Tư Văn cũng có nghe nói về quy định của nơi này, một công nhân quét tước vệ sinh nơi này cũng phải là lương dân gia đình đảng viên ba đời.

Một gian phòng, cổ kính, một bàn cơm nước, lôi kéo người ta thèm nhỏ dãi.

“Cá chép kho, bò khô ướp cay, cung bảo kê đinh, thanh sao sơn trân, canh bồ câu.” Quy củ của nơi này, lúc mang đồ ăn lên phải kêu tên món ăn.

Nhân viên phục vụ ăn mặc giống như tiểu nhị trong phim cổ trang, bưng cái đĩa to đi tới.

Âm thanh nói chuyện lớn khiến Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn đều giật mình.

“Quy củ chỗ bọn họ, lúc bưng đồ ăn, phải báo tên món ăn.” Cao Nham giải thích cho hai người.

“Ngày nào đó cổ họng sẽ hỏng mất.” Vũ Khánh Cương nhất thời kính nể hầu bàn không thôi.

“Chỗ này một ngày chỉ có ba bàn khách nhân.”

“Vậy ông chủ bọn họ rất không có lời đi?” Vũ Khánh Cương liền đồng tình với ông chủ nơi này không thôi.

“Đây chính là địa bàn nhà bọn họ, bếp trưởng chính là ba hắn, phụ bếp chính là mẹ hắn, hắn chỉ đưa món ăn, tính tiền tìm vợ hắn.” Bởi vì từng tới hai lần, đối với nơi này Cao Nham biết quá tường tận.

“Vậy chỉ là quán ăn nhỏ thôi!” Ông chủ Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Cao Nham: "…!"

Hầu bàn cười nói: "Còn không phải sao! Ngài nói quá đúng rồi, họ luôn đem nhà chúng tôi nói thành to lớn lắm, kỳ thực chỉ là chỗ làm ăn thôi, nhất định muốn so giàu muốn thể hiện, ngài nói xem ăn một bữa cơm thôi, dằn vặt nhiều như vậy làm gì."

Cao Nham không có gì để nói.

Trước đây không hiểu loại quy củ ba bàn cơm không giải thích được này đặt ra là làm gì, hiện tại đã hiểu, là muốn khiến những người đó phiền toái đi!

Lúc ăn cơm, đối với một bàn đồ ăn bình thường bốn món ăn một canh này, Hứa Tư Văn kinh diễm không thôi, phải biết càng là thức ăn đơn giản, thì càng yêu cầu trù nghệ tinh xảo.

"Ăn ngon!" Hứa Tư Văn chỉ nghĩ đến hai chữ này.

Bởi vì những từ hình dung khác đều dư thừa, hai chữ này là chân thật nhất.

"Ừ!" Vũ Khánh Cương cúi đầu mãnh liệt ăn. Bạn đang ?

Tuyệt kỹ ăn cá của ông chủ Vũ, khiến Cao Nham cũng trợn mắt ngoác mồm…

Sau khi ăn uống no đủ, Hứa Tư Văn đi ra ngoài xả nước, phòng vệ sinh nơi này xây riêng, cho nên phải ra khỏi phòng đến phòng vệ sinh riêng bên cạnh.

Xả nước xong đi ra rửa sạch tay, lúc sắp đi, lại gặp chuyện ngoài ý muốn…

Hết chương 211

212. Chương 212: 212. Gặp Phải Ba Tên Say

Hứa Tư Văn rửa tay xong, vừa định kéo một ít giấy, cửa liền bị đẩy ra, hoặc là nói, là bị người ta bạo lực đá văng.

"Rầm rầm!"

"Nhìn thấy không? Chính là thiếu đạp!" Ba tên đàn ông tiến vào, một thân mùi rượu, thoạt nhìn uống không ít, bước đi đều lung lay, còn bộ dạng kiêu căng khó thuần.

Lúc đó Hứa Tư Văn liền không vui, bởi vì khi y đi vào, rõ ràng là khóa cửa từ bên trong, cái này chứng minh bên trong có người, hơn nữa phòng vệ sinh này là nam nữ dùng chung, y là nam xả nước xong là ổn, nếu bên trong là nữ thì sao?

Tố chất cũng quá thấp kém mà!

"U? Bên trong còn có người à!" Một tên nam đầu trọc mắt say lờ đờ mông lung, không có ý tốt nhìn Hứa Tư Văn.

"Tránh ra!" Hứa Tư Văn chán ghét ba người này, sắc mặt lạnh ngắt, có điều người uống say chuyện gì cũng có thể làm được, y cũng không muốn dây dưa không rõ với mấy con ma men, vẫn là trở về thôi.

Còn nổi giận gì đó, cũng phải đáng giá để nổi mới được.

Hứa Tư Văn muốn nhân nhượng cho yên chuyện, nhưng đối phương lại không muốn!

"Vị tiên sinh này, cậu xem chúng ta gặp gỡ cũng coi như là có duyên, cậu gấp làm gì hả?" Nam đầu trọc chắn cửa không cho Hứa Tư Văn đi ra ngoài, mà hai tên đàn ông phía sau gã lại lui một bước ra cửa, nam đầu trọc tiện tay liền đóng cửa.

Ánh mắt Hứa Tư Văn sắc bén.

"Trước tiên tự giới thiệu mình một chút, tôi là… Ai u…!" Nam đầu trọc còn chưa kịp nói ra tên của mình, Hứa Tư Văn đã thưởng cho gã một chân đoạn tử tuyệt tôn!

Nam đầu trọc phản ứng rất nhanh, miễn cưỡng tránh thoát bộ vị trọng điểm, thế nhưng chỗ khác lại bị đánh trúng, đau vô cùng.

"Tôi không muốn quen biết anh, anh cũng đừng nghĩ tới việc quen biết tôi, cút ngay!" Hứa Tư Văn thừa dịp nam đầu trọc tránh né, liền đi qua muốn mở chốt cửa đi ra ngoài.

Y lười dây dưa với một tên say xỉn khốn nạn.

Ai biết nam đầu trọc kia vừa nhìn Hứa Tư Văn muốn ra ngoài, lại không để ý chỗ đau trên người mình, nhào tới thân thể nhỏ bé đơn bạc của Hứa Tư Văn!

Da gà của Hứa Tư Văn lập tức thức dậy!

"Chạy cái gì mà chạy? Gia coi trọng mày là phúc phần của mày!" Nam đầu trọc cảm thấy cái người bèo nước gặp nhau này nhìn thế nào cũng thấy sạch sẽ, nhìn thế nào cũng làm cho gã yêu thích.

Con người gã không ra sao, lại cố tình yêu thích người sạch sẽ.

"Buông tôi ra!" Hứa Tư Văn tức giận giãy dụa. Nhưng khí lực y quá nhỏ, giậm chân một cái, hung hăng đạp chân nam đầu trọc một chút.

"Mẹ kiếp!" Nam đầu trọc đau nhe răng nhếch miệng, hơi hơi thả lỏng, Hứa Tư Văn nhân cơ hội muốn thoát khỏi gã.

"Cút ngay!" Quay người lại, Hứa Tư Văn liền quạt cho nam đầu trọc một bạt tai.

Một bạt tai này dùng hết khí lực, tát cho cổ nam đầu trọc nghiêng một chút, lỗ tai cũng vang ong ong.

"Cho thể diện mà không cần!" Nam đầu trọc cũng bị đánh đến nổi giận, đừng thấy đã uống say, nhưng thoạt nhìn chính là tội phạm chuyên nghiệp, cho dù Hứa Tư Văn linh hoạt không ít, vẫn bị đạp trúng một cước, lúc đó may mắn là nghiêng thân thể, đạp phải cánh tay, không phải ngực, coi như là vậy, cũng khiến Hứa Tư Văn đau đến ôm cánh tay liên tục hít khí!

Lại nói, toilet này cũng chỉ lớn như vậy, ngoại trừ lavabo ở cách gian bên trong, chỗ rửa tay ở phía ngoài cũng không phải rộng rãi dường nào.

Nam đầu trọc thừa dịp Hứa Tư Văn ôm cánh tay, lập tức nhào tới, một luồng mùi vị lạnh lẽo lẫn với mùi thuốc sát trùng nhàn nhạt, xông vào mũi.

Nhưng Hứa Tư Văn chỉ ngửi được một làn mùi rượu thối!

Nam đầu trọc hung hăng hít một hơi, Hứa Tư Văn buồn nôn muốn ói!

"Ha ha." Vốn muốn nhắm ngay má Hứa Tư Văn.

"A!!"

"A!!"

Đồng bọn bên ngoài thiếu đạo đức vô cùng, nghe được động tĩnh bên trong, hi hi ha ha nói tình hình trận chiến bên trong thật kịch liệt, nhưng mà thực tế thì sao?

Hứa Tư Văn bất luận là trên thân thể hay là tinh thần, đều là cái tên có bệnh sạch sẽ, làm sao có khả năng bị người ta cưỡng hôn?

Cho nên y làm một việc đặc biệt lợi hại, lợi hại đến mức khiến tên khốn kiếp kia cũng ghê tởm chết đi được!

Mắt thấy không tránh khỏi, Hứa Tư Văn rụt cổ lại, khiến tên kia cắn trúng mũi, sau đó y liền ngậm miệng lại, dùng sức xì nước mũi ra….

Bò khô ướp cay rất cay, dạ dày y không tốt, Vũ Khánh Cương rất ít khi để cho y ăn cay, sợ kích thích dạ dày, lần này thật vất vả buông lỏng canh giữ một chút, Hứa Tư Văn ăn phải gọi là sảng khoái tràn trề, nước

mũi đều bị cay đến chảy ra, vốn muốn lén lút giải quyết một cái, còn chưa kịp giải quyết, liền phát huy được tác dụng.

Lúc này Hứa Tư Văn còn có lòng thanh thản như đi vào cõi thần tiên, ở cùng Vũ đại lão hổ đã lâu rồi, y cũng bắt đầu phát ngốc theo.

Sau đó…

Gã đàn ông đáng khinh ôm bồn rửa tay phun ọe ọe, đáng thương một bụng rượu vàng uống vào đều phun ra, cuối cùng không còn gì để phun, liền phun nước chua….

Vừa phun vừa không nghĩ ra, cái người bộ dạng thật tốt rất có khí chất nhìn rất sạch sẽ kia, sao có thể buồn nôn như vậy?

Vừa nghĩ tới, lại buồn nôn!

"Rầm!"

Cửa toilet, hôm nay là lần thứ hai bị đạp ra!

Theo cửa bị đạp ra, còn có tiếng kêu ngao ngao của hai tên khốn nạn ngoài cửa, Vũ Khánh Cương vẻ mặt tái nhợt đứng ở cửa, lúc nhìn thấy Hứa Tư Văn, con ngươi đều đỏ lên!

Hứa Tư Văn ngã ngồi ở góc tường, một tay ôm cánh tay, sắc mặt trắng bệch mũi đỏ chót, làm bộ đáng thương nhìn hắn.

"Cương tử…." Hứa Tư Văn biết mình an toàn rồi.

Sở dĩ y giãy dụa, chính là nghĩ, nếu mình không ra được, thời gian dài Vũ Khánh Cương nhất định sẽ tìm đến, lúc đó liền được cứu rồi.

"Vợ!" Vũ Khánh Cương vội vã cuống cuồng chạy tới, thận trọng ôm lấy Hứa Tư Văn: "Chúng ta đi bệnh viện xem xem?"

"Ừm." Vùi đầu vào ngực Vũ đại lão hổ, Hứa Tư Văn thở phào nhẹ nhõm.

Giờ khắc này Vũ Khánh Cương ngay cả lòng muốn giết người cũng có rồi!

Vợ tính cách kiên cường, sẽ không dễ dàng yếu thế, bây giờ thành thành thật thật như thế, nhất định là chịu uất ức lớn!

Lúc này nam đầu trọc nôn xong, cũng tỉnh rượu chút, vừa thấy Vũ Khánh Cương muốn ôm Hứa Tư Văn đi ra ngoài, lập tức liền mặc kệ.

"Mày là ai hả?" Nam đầu trọc thậm chí còn không biết chết sống ngăn cản Vũ Khánh Cương!

Ông chủ Vũ vốn là vợ số một, báo thù thứ hai, ở trong lòng của hắn, vị trí của Tư Văn quan trọng hơn bất cứ chuyện gì, hiện tại việc đầu tiên phải xác định, chính là thân thể Hứa Tư Văn có sao không.

Cơ mà có người đưa tới cửa, hắn cũng không khách khí!

Ông chủ Vũ không thả vợ xuống, cứ như vậy ôm Hứa Tư Văn, nhấc chân đạp một cái!

Hứa Tư Văn quay đầu trơ mắt nhìn nam đầu trọc bị ông chủ Vũ một cước đạp lên trên tường, bay về phía sau nằm trên mặt đất "ọe" một tiếng hộc ra một ngụm máu!

Vũ Khánh Cương còn chưa có thế nào, Hứa Tư Văn đã sợ hết hồn trước!

"Đạp chết rồi hả?" Hai tay ôm chặt cổ ông chủ Vũ, Hứa Tư Văn lo lắng Vũ Khánh Cương treo theo mạng người!

"Không chết được." Vũ Khánh Cương nắm chặt cánh tay ôm Hứa Tư Văn: "Không sợ, chết rồi cũng có anh ở đây."

Vũ Khánh Cương là đang phát tiết, phát tiết sợ hãi của hắn, thiếu chút nữa, vợ đã bị tổn thương, hắn rất hổ thẹn, không bảo vệ tốt cho y.

"Mày, mày biết hắn là ai không?" Hai tên chó giữ cửa bị Vũ Khánh Cương một quyền một cước giải quyết trước đó, giờ khắc này đang nằm trên mặt đất rầm rì.

Nhưng mà chờ bọn họ nhìn thấy Vũ Khánh Cương lại thật sự dám dùng một cước đạp nam đầu trọc thổ huyết, lúc đó cũng có chút choáng váng.

Còn có một tên có chút không dám tin tưởng nói lời uy hiếp Vũ Khánh Cương!

"Mày biết tao là ai không?" Vũ Khánh Cương ở trên cao nhìn xuống hỏi.

Chó giữ cửa lắc đầu, gã làm sao biết người xa lạ này tên gì?

"Rất tốt." Vũ Khánh Cương nói xong, liền đạp gã một cước, vừa nãy là một mình hắn đạp gã một cước, lúc này là trọng lượng của hai người hắn và vợ, dẫm nát trên người gã.

Chó giữ cửa lúc đó liền trợn trắng mắt!

Hứa Tư Văn không nhịn được mà muốn cười!

"Chúng ta đi bệnh viện xem trước đã." Vũ Khánh Cương vừa thấy Hứa Tư Văn nở nụ cười, có khả năng thân thể không tổn thương gì nhỉ? Hoặc chỉ là vết thương nhẹ? Hắn hy vọng là vết thương nhẹ.

Ôm vợ đi ra ngoài, trực tiếp lái xe đến bệnh viện gần nhất, lúc đi cũng không nói với người mời khách là Cao Nham.

Cao Nham ở trong phòng khách chờ mãi, lại không đợi được một ai trở về, mới phát hiện là lạ, vốn là Hứa Tư Văn đến toilet, nửa ngày không trở lại, Vũ Khánh Cương ngồi không yên lo lắng đi tìm, lúc đó hắn ta còn cười Vũ Khánh Cương không thể rời khỏi vợ, kết quả ông chủ Vũ một đi không trở lại, Hứa Tư Văn cũng biến mất theo luôn!

Đây là muốn chơi hắn ta hay thế nào?

Đợi lúc hắn ta tìm đến, chỉ còn lại ba người nằm trên đất hấp hối một hơi, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, đã sớm rời khỏi Ba Bàn Cơm.

Chờ nghe ba tên say xỉn này lầm bà lầm bầm, hắn ta liền biết, xảy ra chuyện rồi!

"Em không sao, đừng lo lắng." Sau khi lên xe, Hứa Tư Văn lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay Vũ Khánh Cương, cảm giác được cơ bắp cứng ngắc dưới tay, biết ông chủ Vũ căng thẳng thân thể, có chút uất ức.

"Ừm." Vũ Khánh Cương tự mình hòa hoãn cơn giận, mãi cho đến bệnh viện, hắn ôm Hứa Tư Văn đi vào cửa bệnh viện.

Hứa Tư Văn muốn xuống tự mình đi, Vũ Khánh Cương không đồng ý.

Trực tiếp đến khám gấp, bác sĩ vừa thấy bộ dạng Vũ Khánh Cương hung thần ác sát, không dám chào hỏi hắn!

"Ngài, ngài có chỗ nào không, không thoải mái?" Bác sĩ nói chuyện đều có chút lắp bắp.

Hứa Tư Văn dở khóc dở cười nói mình bị đạp phải cánh tay có chút đau, bởi vì là cuối mùa thu, Hứa Tư Văn mặc áo sơ mi dài tay thêm một cái áo khoác thật mỏng, bác sĩ hỗ trợ cởi áo ngoài, cuốn ống tay áo lên, lộ ra một vết xanh tím thật lớn trên cánh tay dưới vai.

Hết chương 212

213. Chương 213: 213. Một Viên Đá Làm Dấy Lên Sóng Lớn Ngập Trời

Vũ Khánh Cương mang vợ trở về khách sạn Đông Bắc Hổ, Hứa Tư Văn cũng coi như là ăn uống no đủ, trải qua một trận sợ hãi, y có chút mệt rã rời.

"Cương tử, không cho phép anh đi, trông ở chỗ này, em ngủ cũng yên tâm hơn." Hứa Tư Văn sợ Vũ Khánh Cương đi ra ngoài tìm ba con ma men kia tính sổ, tuy rằng không biết ba người kia là ai, nhưng có thể ăn ở Ba Bàn Cơm, sẽ không phải người đơn giản, dù sao y cũng làm tên kia ghê tởm đủ rồi, sau này gặp được, e là tên kia sẽ nhớ tới, đừng nói thân cận với y, vừa thấy y không nôn là tốt lắm rồi.

"Anh không đi, liền trông ở chỗ này, em ngủ đi, vợ." Vũ Khánh Cương biểu hiện rất ngoan rất ngoan rất nghe lời.

"Ừm." Hứa Tư Văn giống như mèo con hơi co lại trong chăn.

"Vợ à, sao em lại gặp phải ba tên khốn kiếp kia?" Vũ Khánh Cương vẫn không rõ, vợ rõ ràng là một người có văn hóa, sao lại đụng phải ba tên lưu manh như vậy?

Hứa Tư Văn lầm bầm đem chuyện xui xẻo của mình nói với Vũ Khánh Cương một phen, trong lúc đó không quên bày ra sự lanh lợi của mình, còn làm đầu trọc kia buồn nôn một phen.

Ông chủ Vũ nghe xong, động tác đầu tiên, không phải biểu dương vợ, mà là tiến lên "thở hổn hển" cắn mũi vợ một cái!

"Anh làm gì cắn em hả?" Hứa Tư Văn oạch một cái liền co vào trong chăn, đem chăn che lại cái mũi, chỉ lộ ra một đôi mắt to hai hàng lông mày với một đầu tóc vô cùng mềm mại.

"Anh không muốn thấy ký hiệu mà tên khốn kiếp kia lưu lại, nhìn thấy liền rất muốn đạp chết đồ khốn nạn hắn!" Ý thức địa bàn của ông chủ Vũ đặc biệt mãnh liệt, đặc biệt là đối với vợ.

"Cũng không phải em nguyện ý, em cũng trả thù rồi." Hứa Tư Văn cảm thấy mình cũng rất đàn ông, tuy rằng thủ đoạn rất ghê tởm và vân vân, nhưng cũng rất tốt mà!

Bản thân cảm thấy hài lòng.

"Từ đầu sợi tóc đến gót chân của vợ, đều là của anh, em đã trả thù là chuyện của em, nhưng anh còn chưa đâu, đạp một cước kia coi như tiền lãi." Bàn tính của ông chủ Vũ đánh vang lách cách.

Một chút thời gian như vậy, ngay cả tiền lãi cũng tính xong.

"Cũng không biết bọn họ là ai, anh cũng đừng manh động nha!" Hứa Tư Văn sợ nhất là Vũ Khánh Cương xuống tay không biết nặng nhẹ, sợ hắn chọc ra phiền toái gì.

"Ừ, anh biết, anh có chừng mực." Ông chủ Vũ vừa thấy vợ lo lắng cái này lo lắng cái kia, cũng không dám tiết lộ với y, dụ dỗ vợ trước tiên ngủ một giấc.

"Đừng nóng giận… Em đây không phải là không có chuyện gì sao?"

"Được, nghe lời em… Ngủ đi."

Hứa Tư Văn bị Vũ Khánh Cương an ủi, từ từ ngủ say, e rằng thực sự là mệt rồi, ngủ một giấc này đặc biệt thoải mái, lúc tỉnh lại, không thấy Vũ Khánh Cương!

Người đâu?

Nhìn xung quanh, bật vài cái đèn nhỏ mờ mờ, kéo rèm cửa sổ, không nhìn thấy sắc trời bên ngoài, mò tới điện thoại di động sau đó mở màn hình ra, phát hiện mật khẩu!

Sau khi mở mật khẩu, vài cuộc điện thoại chưa nhận, còn có tin nhắn, y đều không có xem, trước tiên xem màn hình biểu hiện hai mươi hai giờ mười ba phút.

Hơn mười giờ tối!

Hứa Tư Văn chậm rãi rời giường, triệt để tỉnh táo, sờ sờ cánh tay, đã được Vũ Khánh Cương đặt lên một loại thuốc cao, y không chú ý là thuốc cao gì, dù sao thì mùi vị thơm ngát, hiệu quả quả thực rất tốt, bởi vì hiện tại một chút đau đớn y cũng không phát hiện được.

Đi băng băng dạo quanh một vòng, toàn bộ phòng tổng thống đều không thấy bóng dáng ông chủ Vũ, Hứa Tư Văn không khỏi thở dài.

Vẫn để cho hắn chạy ra ngoài, hi vọng đừng nghịch quá lớn, đánh một trận và vân vân hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ sợ ông chủ lớn của mình ra tay tàn nhẫn, đánh người ta đến tàn phế thì lại gay go…

Mới vừa nghĩ tới đây, điện thoại di động vang lên!

Vừa nhìn hiển thị, là Tiêu Dũng.

"Tiêu Dũng?" Hứa Tư Văn nhận điện thoại còn có chút bất ngờ, phải biết, cái tên Tiêu Dũng này thân với Vũ Khánh Cương hơn y nhiều.

Coi Vũ Khánh Cương là đại ca thứ hai nữa kìa.

Có điều dưới cái nhìn của Hứa Tư Văn, tám phần là Vũ Khánh Cương uống được hơn bọn họ, ở trên bàn rượu uống cho bọn họ phục rồi.

"Chị dâu à! Chị là chị dâu ruột của em!" Tiêu Dũng ở trong điện thoại oa oa kêu loạn: "Chị nhận điện thoại rồi, chị còn không nhận điện thoại nữa, bên này cũng phải chết người rồi!"

"Làm sao vậy?" Trái tim Hứa Tư Văn "lộp bộp" một cái.

Dự cảm không quá tốt!

"Vũ nhị ca tìm tới Chu Bái Bì rồi!"

"Chu Bái Bì?"

"Là tên đầu trọc bắt nạt chị đó, Vũ nhị ca đi lên liền đánh hắn ta! Đánh Chu Bái Bì hộc máu còn không ngừng tay, ai cũng kéo không ra!" Tiêu Dũng ở bên kia giơ chân gần như cũng sắp lửa lan đến nhà: "Chu Bái Bì chết không có gì, nhưng không thể để Vũ nhị ca mang theo mạng người lên tòa được! Chị mau nghĩ biện pháp đi chị dâu!"

Lúc này Hứa Tư Văn liền cúp điện thoại, Tiêu Dũng trợn mắt há mồm nghe tiếng "tút tút tút" trong điện thoại, này là ý gì?

Vũ Khánh Cương đầu kia đang đánh nam đầu trọc, biệt hiệu Chu Bái Bì!

"Nhà của tui ở Đông Bắc…!" Tiếng chuông này là ông chủ Vũ cố ý cài riêng cho vợ.

Một cước đạp trên cái đầu của nam đầu trọc, tay lấy điện thoại từ trong túi xách ra, rõ ràng mới vừa đánh nam đầu trọc giống như không cần mạng, đôi mắt đều biến đỏ, hệt như Ma vương.

Vừa nhận điện thoại, âm thanh lập tức trở nên rất bình thường, cái giọng điệu quyến rũ kia, chuyển đổi không có chút áp lực nào: "Vợ? Dậy rồi hả?"

Mọi người vây xem đều có chút không thích ứng được ông chủ Vũ chói lọi biến thân trở mặt còn nhanh hơn lật sách này.

"Ừm, anh ở chỗ nào vậy? Em tỉnh lại cũng không thấy anh, anh nói đi, có phải là anh đi ra ngoài tìm người khác không?"

"Không! Anh không có! Vợ em không thể oan uổng anh!"

"Sao có thể chứ! Đừng nói bậy mà!"

"Mau trở về, em nhớ anh!"

"À!" Ông chủ Vũ cúp điện thoại tung ta tung tăng ngồi lên chiếc Land Rover đặc thù của hắn, về ổ.

Để lại một đám người xem trò vui không chê chuyện khắc phục hậu quả cho hắn.

Ông chủ Vũ đi đến cửa khách sạn Đông Bắc Hổ, mới phản ứng được, vợ là người thông minh như vậy, bình thường cũng không nhỏ nhen, sao còn gọi điện thoại cho hắn, còn hoài nghi cái này nghi kỵ cái kia, làm cho trái chym hổ của hắn bất ổn, hận không thể lập tức đến trước mặt y tỏ rõ thuần khiết.

Dùng phép khích tướng với hắn mà!

Cố tình còn vừa dùng liền ăn chắc!

Ông chủ Vũ khí thế hung hăng tiến vào phòng tổng thống, cái mặt hổ kéo dài như chiếc giày, muốn khởi binh vấn tội Hứa Tư Văn!

Kết quả vừa vào cửa, liền thấy vợ thành thành thật thật ngồi ở trên giường, liên tiếp chớp mắt với hắn, nhìn hắn!

"Anh đã về rồi?" Kỹ thuật viên Hứa chậm chậm rãi rãi ngồi dậy.

"Ừ, thế nào? Còn khó chịu không?" Ông chủ Vũ kéo căng gương mặt, nhích qua lót cái gối phía sau vợ.

"Đói bụng rồi." Hứa Tư Văn bọc cái chăn lớn tựa vào trên giường, ủy khuất làm bộ đáng thương, đồng thời còn nhỏ giọng ho khan đến mấy lần.

Ông chủ Vũ nhất thời liền không còn cách nào khác, xoa mặt, cái gì cũng không nói, ra cửa quẹo trái tự mình đến nhà bếp chuẩn bị cơm nước.

Khẩu vị của vợ hắn rõ ràng nhất, vẫn là tự mình động thủ cơm no áo ấm.

Hứa Tư Văn nhìn bóng lưng Vũ Khánh Cương nhếch miệng cười không ra tiếng, emma cảm giác quá tốt!

Thừa dịp ông chủ Vũ không ở đây, Hứa Tư Văn mở laptop bên cạnh lên mạng, tìm thấy Tiêu Dũng đang online, hỏi hắn về tư liệu của Chu Bái Bì kia.

Chu Quân, ba mươi hai tuổi, cháu trai thứ ba của tướng quân Lục Thập Bát quân Chu Thiên, một tên không nghề ngỗng, dù có thể xuất hiện ở Ba Bàn Cơm, cũng bởi vì trộm thiệp mời của Chu Thiên tướng quân, dẫn hai hồ bằng cẩu hữu ăn cơm, khoe khoang!

Gã là đứa con duy nhất của người vợ thứ hai của em trai Chu Thiên tướng quân, lại là đứa bé trai, em trai Chu Thiên tướng quân là Chu Địch, đối với đứa bé này đã từng kỳ vọng cao, bất đắc dĩ gốc rễ bất chính, mẹ của gã cũng là người có thủ đoạn, nhưng có thể là mẹ gã thông minh, dùng hết phần thông minh kia không còn gì nữa, không để cho gã mấy phần, cho nên Chu Thiên cũng đã hơn ba mươi tuổi mà một chuyện cũng không thành.

Chu Địch năm đó bởi vì chuyện ly hôn tái giá, từ lâu đã xích mích với Chu gia, Chu Địch ngược lại là không sao, dù sao thì hắn ta có công ty của mình, làm chút buôn bán nhỏ, dĩ nhiên là đủ chi tiêu, mà vợ trước của hắn ta năm thứ hai sau khi ly hôn liền qua đời, con lớn và con thứ không có tình cảm với Chu Địch, Chu Thiên tướng quân bồi dưỡng con lớn của Chu Địch là Chu Quan và con thứ Chu Quý, đối với Chu Quân thì lại giống như không có đứa cháu này!

Nhìn tên của con lớn và con thứ, lại nhìn Chu Quân, có thể nhìn ra một hai.

Hứa Tư Văn không để ý cái khác, chỉ có một việc rất làm cho y cảm thấy ngạc nhiên, nếu Chu Thiên tướng quân xem gã là không khí, làm sao còn có thể trộm được thiệp mời của Chu Thiên tướng quân?

"Bà mẹ hắn ta rất không cần mặt mũi, người ta đều không thừa nhận bà ta, bà ra còn ti tiện tự mình nhào lên, đã bao nhiêu tuổi rồi, cũng không ngại mất mặt! Cũng bởi vì bà ta dẫn theo Chu Quân vào cửa Chu gia lại bị đuổi ra, chỉ trong chốc lát này, Chu Quân lại trộm được thiệp mời, nếu đổi thành nhà khác, cũng đều không hoan nghênh cháu trai như vậy!"

Tiêu Dũng cái khác không được, nhưng mấy chuyện nhà đó hắn ta rõ ràng hơn ai hết!

Lần này Hứa Tư Văn yên tâm, người như vậy, coi như bị ông chủ Vũ đánh gãy chân, cũng là đáng đời!

"Đánh thế nào?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, vẫn hỏi một chút xem tình huống bên kia ra sao.

"Còn sống, không chết được!" Giọng điệu Tiêu Dũng cực kỳ không để ý.

"Vậy thì tốt, không chết là được, để cho sau này hắn ta nhớ kỹ giáo huấn."

Y thì đã yên tâm chờ ông chủ Vũ đút cơm, bên kia, Chu Quân trực tiếp bị đám Tiêu Dũng ném vào bệnh viện cấp cứu, để bệnh viện gọi điện thoại cho mẹ gã, bọn họ liền tản đi, trở về thì đem sự tình thêm dầu thêm mỡ học lại một lần với người trong nhà, bị người trong nhà căn dặn tuyệt đối không nên say rượu thất đức, nhìn Chu Quân kìa, không phải bị đánh rồi sao?

Cuối cùng đám công tử bột dồn dập gật đầu, ngày hôm nay bọn họ mới phát hiện, cái gì là "đánh nhau"

Nghĩ đến Vũ Khánh Cương, gần như đều nhiệt huyết sôi trào!

Đó mới gọi là đàn ông!

Cơ mà bọn họ không dám nói với người nhà, không thì sẽ phải chịu ma âm xuyên não.

Nhưng khi người trong nhà hỏi, Chu Quân đắc tội ai? Bọn họ liền thành thật báo ra.

Sau khi chiếm được đáp án, giống như một giọt nước rơi vào trong chảo dầu!

Một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời!

Cùng nhận được câu trả lời, còn có mẹ Chu Quân…

Hết chương 213

214. Chương 214: 214. Từng Nhóm Từng Nhóm Tập Hợp À?

"Ông chủ, trước cửa có một người phụ nữ đến, nói là đến xin lỗi anh Tư Văn, tôi thấy bà ta có bệnh, nên không nói với anh Tư Văn, trước tiên nói cho anh một tiếng, bà ta nói mình là mẹ Chu Quân." Lúc Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn làm ổ trong phòng ăn sáng, giám đốc đại sảnh liền gọi điện thoại cho Vũ Khánh Cương.

"Làm bà ta biến xa một chút!" Vũ Khánh Cương nuốt cháo và dưa muối trong miệng xuống, tâm tình tốt sáng sớm đã bị phá hỏng.

"Làm sao vậy?" Đang ăn sáng, nhận được cú điện thoại, liền thấy mặc ông chủ Vũ kéo dài ra rất nhiều.

"Một lão yêu tinh đến, không cần phải để ý bà ta, ăn cơm ăn cơm!" Xưng hô của ông chủ Vũ đối với người già, vẫn luôn là cái từ này, mèo già hóa cáo, liền thành lão yêu tinh.

Hai người ăn sáng trong phòng tổng thống, trong đại sảnh lầu một khách sạn Đông Bắc Hổ lại vô cùng náo nhiệt, một phụ nữ trung niên toàn thân trang phục tinh xảo, vừa khóc vừa cầu xin muốn gặp Vũ Khánh Cương!

"… Tôi chỉ muốn gặp ông chủ Vũ một chút, ngay mặt nói lời xin lỗi với cậu ấy, con trai tôi tuy rằng còn đang nằm trong phòng bệnh ở bệnh viện, nhưng dù sao cũng là nó có lỗi trước, cho dù ông chủ Vũ đã giáo huấn nó, thế nhưng nên xin lỗi vẫn phải xin lỗi." Lời nói thì là bên mình có lỗi, nhưng lời trong ý ngoài, chỉ thiếu nước chỉ vào mũi Vũ Khánh Cương nói hắn làm giàu bất nhân.

Từng tiếng từng tiếng "ông chủ Vũ", giống như chỉ sợ người khác không biết người đánh con trai bảo bối của bà ta là ai, khóc sướt mướt diễn xuất ra một người mẹ nhu nhược.

Càng tuyệt hơn chính là, bà ta còn dẫn theo phóng viên!

Mấy cái camera của phóng viên liên tiếp cách cách, tư thế giống như lập tức sẽ đăng báo, giám đốc đại sảnh nhìn mà khóe miệng không ngừng co rút.

Đây là muốn làm gì?

"Vị nữ sĩ này, đầu tiên, ông chủ chúng tôi không phải ai cũng có thể gặp; thứ hai, ngài là ai? Có hẹn trước không? Có thiếp mời không? Có chuyện gì quan trọng sao? Ông chủ chúng tôi một phút trên dưới mấy triệu đồng, nếu ngài không có sự cố trọng đại gì, à, không đúng, sự kiện trọng đại, cũng không cần nhất định phải gặp ông chủ chúng tôi."

"À, nghe nói ông chủ chúng tôi đã từng bị người ta bắt cóc, không biết ngài nói con trai của ngài, có lỗi với ông chủ chúng tôi, có phải là…."

Nói chứ, ở bên ngoài lăn lộn lâu như vậy, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Bản lĩnh như thế này cũng không phải bà lão trước mắt có thể biết được, dù gì mình cũng lăn lộn ở bên ngoài, còn không đấu lại một bà chủ gia đình à?

"Tôi, con trai của tôi không phải, con trai của tôi gãy mất ba cái xương sườn, tất cả đều là thương tích chất chồng, tuy rằng nó là gieo gió gặt bão…."

"Nếu là gieo gió gặt bão, vậy thì tốt rồi đi không tiễn."

"…!"

Bốn lạng bạt nghìn cân, trực tiếp đuổi người ra ngoài, ánh mắt mấy phóng viên kia nhìn người phụ nữ cũng có chút không đúng, lỡ như thật sự là kẻ bắt cóc, bọn họ đăng tin ra ngoài, thì sẽ gây sự cho tòa soạn đó!

Mấy người đều có chút do dự không quyết định, cho tiền nhiều hơn nữa, cũng không quan trọng bằng bát cơm nha!

"Trở về đăng tin cho tôi, Vũ Khánh Cương dám đánh con trai tôi, tôi liền để mọi người biết đến tên tuổi của hắn!"

"Chu phu nhân, không cần đăng báo, tên tuổi Vũ Khánh Cương mọi người cũng đều biết rồi."

"Như thế, hắn rất nổi tiếng sao?" Từ trước đến giờ Chu phu nhân không quan tâm tới báo giải trí, lần này sở dĩ tức giận làm lớn chuyện, cũng là bởi vì Vũ Khánh Cương đánh Chu Quân tơi bời một trận, bà ta đau lòng con trai.

"Trước đó vài ngày tin tức bức hôn làm đến sôi sùng sục lên, chính là nói hắn, Trương gia bây giờ cũng là bởi vì hắn, mới gặp kết cục bước đi liên tục khó khăn như bây giờ."

"Đúng vậy, nghe nói vị kia nhà hắn, lai lịch còn lớn hơn!"

Làm phóng viên, mặc dù bọn họ không có nhiều bí mật có thể biết được, nhưng tin tức cũng linh thông, huống chi, Vũ Khánh Cương vốn không phải danh nhân, nhưng trải qua việc Trương Lam Tương huyên náo như vậy, không phải danh nhân thì cũng là danh nhân rồi.

"Lai lịch gì?" Chu phu nhân chau mày.

"Cái này không rõ lắm, có điều rất nhiều đại thiếu đều tất cung tất kính với hắn." Một phóng viên báo giải trí bát quái, bởi vì tiếp xúc với minh tinh tai to mặt lớn nhiều hơn một chút, từ giữa những hàng chữ của bọn họ đoán ra được chuyện, tin tức càng linh thông hơn người khác một chút.

"Ồ?" Lúc này Chu phu nhân có chút không chắc, phiền muộn khoát tay: "Tạm thời đăng lên trước, dù sao báo của mấy người cũng không phải tòa án, không cần chứng cứ gì." Ý tứ, chính là nói bọn họ có thể nói hươu nói vượn.

Mấy phóng viên dồn dập cau mày, lúc trước đã cảm thấy việc này không đúng lắm, bất đắc dĩ Chu gia đã nói tới, vốn dĩ bọn họ không muốn đến tranh đoạt vũng nước đục này, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Chu gia đã sa sút, nhưng cũng không phải mấy tiểu nhân vật như bọn họ có thể tùy ý trêu tới.

Chu phu nhân không quản bọn họ nghĩ như thế nào, sắc mặt khó coi thế nào, sau khi ngồi vào trong xe, liền gọi điện thoại cho một người….

Giám đốc đại sảnh gọi điện thoại báo tin vui cho Vũ Khánh Cương, thuận tiện khoe khoang một chút về năng lực của mình, ông chủ Vũ rất hài lòng với tài ăn nói của hắn ta, cho thêm ba tháng tiền thưởng!

"Em nói xem cõi đời này sao lại có loại đê tiện vậy chứ?" Vũ Khánh Cương đặc biệt bồn chồn: "Đây là mặt mũi lớn bao nhiêu, da dày bao nhiêu, mới có thể làm được loại chuyện này?"

"Thói đời mà, người như thế nhiều lắm đấy." Hứa Tư Văn cũng là sau đó mới biết bà mẹ của Chu Quân đã đến: "Có điều, bà ta có thể tới, sợ là đã sớm có chuẩn bị đi?"

"Dẫn mấy phóng viên, vừa phỏng vấn vừa chụp ảnh, ầm ĩ lên, động tĩnh không nhỏ." Vũ Khánh Cương bĩu môi.

"Vậy thì ầm ĩ đi, để chúng ta nhìn xem đến cuối cùng ai khó coi!" Đối với hành vi của Chu phu nhân, Hứa Tư Văn khó chịu vô cùng.

Trước đây y còn không nghĩ tới việc đuổi tận giết tuyệt và vân vân, nhưng bây giờ...

"Ông chủ, lại có người đến!" Lần này giám đốc đại sảnh lấy được ba tháng tiền thưởng, đang đắc ý đây, cấp dưới đều nói muốn hắn ta mời khách ăn cơm, hắn ta cũng đang cân nhắc địa điểm, lúc này lại có người đến.

"Ai hả? Từng nhóm từng nhóm tập hợp à?" Vũ Khánh Cương vừa nghe liền tức giận, hôm nay Vũ Khánh Cương hắn chính là không thuận lợi.

"Là vị tướng quân, mang theo vệ binh tới đây!" Người như vậy, hắn ta không ngăn được, người ta súng ống đầy đủ, thật sự dám cản, còn không bắn hắn ta à!

"Vậy tui xuống xem." Ông chủ Vũ thỏa hiệp.

"Ông ấy không phải muốn gặp ngài, người ta muốn gặp kỹ thuật viên Hứa." Vừa nghe liền biết đây là nhân viên kỳ cựu của Đông Bắc Hổ, chỉ có nhân viên kỳ cựu mới có thể gọi Hứa Tư Văn là "kỹ thuật viên Hứa."

"Cái gì?"

Phòng tiếp khách, đứng trước cửa chính là mỹ nữ tiếp khách xinh xinh đẹp đẹp, hiện tại đổi thành cảnh vệ ôm súng gác; trước đây ngồi ở bên trong gặp mặt đều là tinh anh giới kinh doanh, hiện tại đổi thành mấy tên đàn ông thiết huyết.

Ông chủ Vũ và vợ ở phía sau nhắm mắt theo đuôi, lúc tới cửa, liền bị cảnh vệ ngăn lại!

"Làm gì?" Ông chủ Vũ trừng mắt.

"Tướng quân muốn gặp Hứa Tư Văn tiên sinh, vị tiên sinh này không ở trong số đó." Cảnh vệ vẻ mặt nghiêm túc mắt to trừng mắt nhỏ với ông chủ Vũ.

"Được rồi được rồi, anh cũng ở nơi này chờ, tướng quân người ta cũng chờ em một hồi rồi, anh còn có cái gì không hài lòng? Thành thật chờ ở chỗ này, ông ấy cũng không ăn em được." Hứa Tư Văn trấn an Vũ Khánh Cương một chút, tự mình đẩy cửa ra đi vào, để lại ông chủ Vũ ở cửa mắt to trừng mắt nhỏ với cảnh vệ, vò đầu bứt tai.

Hứa Tư Văn vào phòng tiếp khách, một nam nhân trung niên khuôn mặt cương nghị vóc người thon dài khỏe mạnh ngồi thẳng trên ghế sa lon đối diện, một thân thường phục tướng quân tiêu chuẩn, trước ngực song song mang ba cái huân chương.

"Chào ngài, tôi là Hứa Tư Văn."

"Chào ngài, Hứa tiên sinh, tôi là Chu Thiên."

Đối với việc Hứa Tư Văn trẻ tuổi như vậy Chu Thiên rất bất ngờ, cơ mà khi nhìn thấy Hứa Tư Văn, ông có thể coi là hiểu rõ tại sao tên tiểu khốn kiếp kia lại coi trọng người ta rồi.

"Chào ngài, Chu tướng quân, mời ngồi." Hứa Tư Văn xem khách sạn Đông Bắc Hổ là nhà mình, tư thái chủ nhân không có chút áp lực nào.

"Tôi đến, là muốn xin lỗi ngài, Chu gia quản thúc không nghiêm, sinh ra một thứ không nên thân như vậy, thêm phiền toái cho ngài." Chu Thiên nói chuyện làm việc vô cùng lưu loát, mang theo tác phong sấm sét trong quân đội, không chút nào dây dưa dài dòng.

"Hả?" Ấn tượng đầu tiên của Hứa Tư Văn đối với Chu Thiên tướng quân không tồi, ấn tượng thứ hai lại không quá tốt: "Làm sao, ngài cũng đến xin lỗi à?"

Chữ "cũng" này, khiến Chu Thiên tướng quân có một loại dự cảm xấu: "Chứ còn từng có ai à?" Bạn đang ?

"Mẹ Chu Quân, nghe nói ở dưới đại sảnh vừa cầu vừa khóc nhất định phải gặp Vũ Khánh Cương, ngài, cũng giống vậy sao?" Đôi mắt to của Hứa Tư Văn buồn cười híp thành hình trăng khuyết.

Dùng hiểu biết của y với vị Chu Thiên tướng quân này, thì người này không phải kẻ ỷ thế hiếp người, không thì ông ấy cũng không bò tới chức vị cao như vậy.

Y trêu chọc Chu Thiên tướng quân, cũng là để tỏ lòng tùy ý.

"Không không không!" Chu Thiên tướng quân liên tục xua tay: "Tôi đến không cùng ý tứ với bà ta! Người phụ nữ kia cậu không cần nhìn mặt mũi Chu gia, nên làm gì cứ làm như thế, tôi đến chỉ là muốn nói một tiếng với cậu, thằng em trai tôi vô dụng, nuôi ra đứa con riêng cũng không phải đồ tốt, thế nhưng không có quan hệ quá nhiều với Chu gia chúng tôi, em trai thì tôi nhận, thế nhưng người phụ nữ và đứa con riêng kia thì thôi."

Vậy vị này chính là đến nói rõ thái độ, cắt đứt liên luỵ.

"Tôi nói không nên thân là chỉ thằng em trai tôi, không phải đứa con riêng kia."

"Nuôi không dạy, lỗi của cha."

"Chu Quân mười mấy tuổi, mẹ của nó mới kết hôn với em trai tôi, cũng do tôi, năm đó ép buộc nó cưới tiểu Hà, tiểu Hà là người vợ tốt, nhưng đáng tiếc, em trai tôi không biết quý trọng, cái người hiện tại quả thực chính là ngôi sao phá nhà!"

"Chu Thiên tướng quân, tôi không muốn nghe chuyện nhà của ngài." Hứa Tư Văn cắt ngang Chu Thiên tướng quân tự biên tự diễn, nói rõ ý đồ trực tiếp hỏi ông ta: "Ý tứ ngài tới đây, rốt cuộc là cái gì?"

"Đối xử với người phụ nữ và đứa con riêng kia thế nào tôi không quan tâm, thậm chí là em trai tôi Chu Địch, cũng có thể tùy tiện, thế nhưng xin đừng nên giận chó đánh mèo lên Chu gia, đặc biệt là hai anh em Chu Quan, hai người bọn nó là vô tội." Đối với hai đứa cháu trai này, Chu Thiên gần như dốc hết tâm huyết bồi dưỡng bọn họ.

Hứa Tư Văn kinh ngạc nửa ngày, mới bừng tỉnh, xoa xoa mũi: "Không nghiêm trọng như vậy chứ? Nếu tôi muốn báo thù, tự nhiên là tìm kẻ cầm đầu."

Y cũng không phải đại nhân vật… Từ từ!

"Chu Thiên tướng quân, tại sao ngài lại cho rằng tôi sẽ trả thù Chu gia, tôi không có năng lực lớn như vậy đi? Lại nói tôi cũng không phải người không nói lý nha?"

"Cậu còn không biết à?" Chu Thiên thấy Hứa Tư Văn không giống như giả vờ, chính mình có chút không dám tin tưởng.

"Biết cái gì?" Sáng sớm đã cùng ông chủ Vũ làm ổ trong khách sạn ngọt ngọt ngào ngào, y còn chưa từng ra cửa đâu.

Hết chương 214

215. Chương 215: 215. Ngoắc Ngoắc Đầu Ngón Tay

"Hiện tại rất nhiều người đều biết Chu Quân vô lễ với cậu, Cao lão tiên sinh cũng công khai biểu thị muốn truy cứu tới cùng, Chu gia tuy rằng không phải hào môn thế gia gì, nhưng người nhà họ Chu luôn chỉ phát triển ở quân ngũ, cũng không có làm chuyện thương thiên hại lý gì, còn Chu Quân, chỉ có thể một nửa gien kia của nó không tốt, bất kể là cậu hay là người bất bình giùm cậu, tôi chỉ hi vọng các cậu trả thù người nên trả thù, xin đừng nên liên lụy người khác."

"Ồ, có thể." Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn là nhịn không được, có chút vô tội nhìn Chu Thiên tướng quân: "Kỳ thực ngài không nói, tôi cũng sẽ không giận chó đánh mèo và vân vân, oan có đầu nợ có chủ."

"Đúng!" Chu Thiên tướng quân vỗ đùi: "Chính là câu nói này!"

Hứa Tư Văn: "…!"

"Từ nhỏ cùng em trai tôi sống nương tựa lẫn nhau lớn lên, con người nó nhẹ dạ lỗ tai cũng mềm, bị người ta nói mấy câu liền cảm động muốn chết muốn sống, dưới cái nhìn của tôi thuần túy là cái thứ không bệnh mà rên, nó cố tình lại muốn chết muốn sống yêu thích, ai, nhà nhà đều có nỗi khó xử riêng mà!"

"Cái này, tôi có thể hiểu được."

Có thể là Hứa Tư Văn cho người ta cảm giác quá ôn nhu, Chu Thiên tướng quân liền phun nước đắng với Hứa Tư Văn, bất đắc dĩ đối với em trai, không thích đối với em dâu, thương tiếc đối với cháu trai, nói rất bình thường, thế nhưng cũng bởi vì chỉ dùng lời nói tự thuật, mới khiến cho Hứa Tư Văn cảm giác được sự chân thực trong từng câu từng chữ, đối với Chu Thiên tướng quân nhất thời cũng có chút thương hại, quả thực không dễ dàng mà!

Có điều giữa những hàng chữ của Chu Thiên tướng quân, Hứa Tư Văn nghe được một tin tức làm cho y chú ý, có điều không hỏi ngay tại chỗ, ghi nhớ ở trong lòng nghĩ chờ một lát tự mình đi thăm dò.

Hàn huyên chừng nửa canh giờ, Chu Thiên tướng quân rốt cục tâm tình khoan khoái, Hứa Tư Văn cũng miễn phí nghe vở kịch lớn gia đình tình nghĩa anh em.

Chu Thiên tướng quân không thể ở quá lâu, nửa giờ đã là cực hạn, đứng dậy cáo từ Hứa Tư Văn, đem lời mới vừa rồi nhấn mạnh lại một lần.

"Biết rồi biết rồi, Chu Thiên tướng quân yên tâm, Hứa mỗ tuy rằng không phải nhà cao cửa rộng gì, nhưng cũng là phần tử trí thức cao cấp, sẽ không giận chó đánh mèo." Hứa Tư Văn dở khóc dở cười lại một lần nữa biểu thị rõ ràng thái độ của mình, tuyệt đối sẽ không làm cái việc giận chó đánh mèo kia.

Trước khi Chu Thiên mở cửa, hít sâu nửa ngày, mới nhắc với Hứa Tư Văn một câu: "Ngài rõ ràng lí lẽ, vị lão sư của ngài, chỉ mong cũng là ý này."

Hứa Tư Văn: "…!"

"Ngài sẽ không quên đi?"

Hứa Tư Văn: "…!"

Chu Thiên tướng quân nhìn nhìn y, mở cửa, ông chủ Vũ "vèo" lập tức nhảy vào.

"Thân thủ rất linh hoạt nha!" Chu Thiên tướng quân còn rất bất ngờ, ông chủ Vũ như hổ rình mồi với ông ta: "Sao, còn muốn đấu một trận khoa tay múa chân à?"

Ánh mắt cảnh vệ nhìn ông chủ Vũ rất sắc bén.

"Chờ có cơ hội nhất định so với cậu!" Chu Thiên tướng quân cũng không ngại lời nói tương tự khiêu khích của ông chủ Vũ.

"Muốn đánh nhau thì ngay bây giờ!" Ông chủ Vũ không phải người sợ đánh nhau.

"Hiện tại không đánh, nghe nói ngày hôm qua cậu đánh Chu Bái Bì kia à?"

"Phải? Ông đến là giải quyết cho hắn ta à? Tui biết ông là bác của hắn."

"Tôi và nó không có quan hệ!" Chu Thiên tướng quân lại bắt đầu xua tay.

"Dẹp đi!" Ông chủ Vũ mới không tin đâu: "Ông họ Chu, hắn ta cũng tự mình nói bác hắn ta là tướng quân, nếu tui dám động tới một sợi lông của hắn, hắn liền để cho bác hắn đến xử tui!"

Ông chủ Vũ không sao, nhưng Hứa Tư Văn đã đen mặt trước, Chu Thiên tướng quân càng tức giận phẩy tay áo ào ào đi ra ngoài: "Dù nó là cha ruột tôi, tôi cũng không để ý tới nó!"

Ông chủ Vũ: "…!"

"Chu Thiên tướng quân còn rất thị phi rõ ràng, người ta không phải đến uy hiếp em, là tới nói chuyện với em." Hứa Tư Văn kéo tay áo Vũ Khánh Cương.

"Nói cái gì? Bảo em tha cho tên khốn kia à?"

"Không, chỉ là đừng giận chó đánh mèo, em giày vò hắn ta thế nào cũng không lên tiếng."

"Vậy thì tốt!" Lúc này ông chủ Vũ vui vẻ.

Hứa Tư Văn kéo hắn lên phòng tổng thống ở tầng cao nhất, đem tin tức mình nghe được chia sẻ với hắn một chút, thuận tiện hai người phân tích một chút tình huống.

"Mẹ Chu Quân tên Trịnh Vi, là bạn tốt của Triệu Tĩnh."

"Triệu Tĩnh? Ai hả?" Vẻ mặt ông chủ Vũ vội vã cuống cuồng, trong miệng vợ đột nhiên nhảy ra một người phụ nữ xa lạ, hắn có thể không sốt sắng sao?

"Anh cái trí nhớ gì vậy? Là cô ruột của Triệu Thục Đình nằm chung một giường với anh đó, nhớ không?" Ông chủ Vũ ghen tuông bậy bạ không phân thời điểm, kỹ thuật viên Hứa lập tức lật ruột non lên.

Bạn nói xem, Vũ Khánh Cương là gật đầu nói nhớ, hay là lắc đầu nói không nhớ rõ?

Dường như cái gì cũng không đúng nhỉ!

"Vậy sao em biết bà ta?" Ông chủ Vũ thế mà đã học được cách hỏi ngược lại!

U cha!

"Anh nói xem?" Hứa Tư Văn lại hỏi ngược lại.

"Được rồi được rồi, vợ, anh sai rồi."

"Sai ở chỗ nào?"

"…!" Ông chủ Vũ không lên tiếng.

"Không phải không nói ra được, mà là căn bản không biết đúng không?"

"Ai nha má ơi! Vợ ơi em thật lợi hại! Sao em biết vậy?"

Hứa Tư Văn đỡ trán, y cũng sắp bị ông chủ Vũ chọc tức đến bật cười được không?

Hữu khí vô lực khoát tay một cái: "Nhanh đi làm mì sợi với sốt cho em đi, cho em thuận khí."

"… Ai…!"

Hứa Tư Văn lên mạng, liên hệ với tiểu linh thông Tiêu Dũng.

"Trương gia? Hiện tại cũng sắp không còn Trương gia rồi!" Sở dĩ Tiêu Dũng để ý Trương gia, cũng là vì Hứa Tư Văn vẫn luôn rất chú ý Trương gia, không thì gia đình như Trương gia hắn ta mới không thèm để ý đâu.

"Nói thế nào?"

"Ba người nghị viên Trương gia, đều bị đổi đi, ngược lại một người Trương gia tên là Trương Lam Phong, làm thư ký của nghị viên hạ nghị viện, không thì Trương gia thật đúng là không còn mặt mũi ở lại kinh sư nữa. Còn có Trương Lam Mi kia, đã đính hôn, vị hôn phu có chút quan hệ với Chu Quân, là anh ba của Chu Quân."

"Cái gì?" Hứa Tư Văn ngồi không yên, y vẫn còn nhớ, lúc đó Trương Lam Mi thông đồng ông chủ Vũ, thiếu chút nữa liền thành công, nếu không phải Vũ Khánh Cương uống say cũng không giảm cảnh giác, cô ta cũng thật sự đắc thủ.

"Nghe nói là Chu Quý ngủ với cô ta? Dù sao thì Chu gia sai người chặn ở trong phòng, không chịu trách nhiệm thì Trương gia cũng không bỏ qua!"

Làm sao lại nghe quen tai như thế?

"Cũng không biết nữ nhân Trương gia có phải đều là bộ dạng thiên tiên hay không? Sao từng người một vừa nhìn thấy nữ nhân nhà bọn họ liền không quản được nửa người dưới vậy?"

Y cũng rất buồn bực!

"Với lại, anh nói xem sao lại khéo như vậy?"

Đúng vậy đúng vậy!

"Nghe đâu lúc đó gương mặt Chu Quý rất phiền muộn!"

Tôi cũng rất phiền muộn…

Tám chuyện với Tiêu Dũng xong, Hứa Tư Văn lại ở trên giường lăn qua lộn lại chơi trò bánh nướng áp chảo.

Nghĩ như thế nào cũng thấy khó!

"Vợ, ăn mì thôi!" Ông chủ Vũ bưng hai bát mì lớn, một bát sốt nấm thịt gà, vui vẻ tiến tới.

Hứa Tư Văn híp híp mắt nhìn ông chủ Vũ, ông chủ Vũ hung hăng run lên cầm cập!

"Vợ, vợ…."

Hứa Tư Văn duỗi một đầu ngón tay ra, ngoắc ngoắc.

Vũ Khánh Cương nuốt ngụm nước bọt, ha ha cười khúc khích đi qua…

Nhà Chu Địch

"Anh hai, chuyện này không phải em muốn anh ra tay giúp đỡ, mà chỉ cần anh giữ yên lặng là tốt rồi, đánh con trai của em, chẳng lẽ còn muốn em đi nhận lỗi với hắn sao? Chu Địch em cũng không phải ti tiện!"

"Chu Quân chính là đồ ti tiện! "

Chu Thiên nói xong liền cúp điện thoại, Chu Địch thở phì phò nhìn điện thoại, nghe tiếng "tút tút tút" bên trong.

"Ông xã à!" Trịnh Vi nhỏ nhẹ tiến tới: "Anh hai nói thế nào?"

"Yên tâm, anh hai sẽ không quản!" Chu Địch cúp điện thoại, nhìn bà xã đẹp đẽ ôn nhu, tương đối có cảm giác thành công.

Nhưng Trịnh Vi nghe vào tai lại giống như sét đánh ngang tai!

Bà ta tra được bối cảnh của Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn không đơn giản, mới nghĩ trước hết để Chu Thiên hỗ trợ nói giúp một chút, ngoài miệng nói "không cần Chu Thiên nhúng tay", trên thực tế, bà ta nghĩ Chu Thiên vẫn luôn rất che chở Chu Địch, chỉ cần là việc liên quan tới Chu Địch, dù Chu Thiên không muốn quản, cũng phải quản.

Không phải thật sự bảo Chu Thiên xem như việc không liên quan tới mình!

Nếu Chu Thiên thực sự tỏ vẻ buông tay không quản, vậy Chu Quân làm sao bây giờ?

"Bà xã, ngày hôm nay em đến xem tiểu Quân, thế nào? Thương tích trên người tốt hơn một chút không? Tuổi quá trẻ, đừng có để lại di chứng gì." Tuy rằng Chu Địch thất vọng cực độ với con út Chu Quân, nhưng vẫn rất thương gã, còn để bụng hơn con lớn con thứ rất nhiều.

"Chỗ nào có thể khỏe nhanh như vậy? Thương gân động cốt một trăm ngày, tiểu Quân của chúng ta chính là gãy ba cái xương sườn đó! Eo cũng bị trọng thương, thiếu chút nữa liền bán thân bất toại! Hai chân đều gãy xương, nằm ở trên giường không nhúc nhích, đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng…, em nhìn thấy một lần, liền không dám nhìn nữa, quá khiến người ta đau lòng…" Bộ dạng Trịnh Vi khóc sướt mướt nước mắt như mưa, số tuổi cũng đã lớn thế, còn có thể khóc thành như vậy, cũng coi như là tuyệt phẩm.

"Nó cũng thật là, uống rượu gây sự gây đến tận Ba Bàn Cơm, chỗ kia là chỗ nó có thể ngang ngược sao?" Cho dù không phải lăn lộn ở quan trường, nhưng cũng biết chỗ kia không phải ai cũng có thể vào ăn cơm, đừng nói đi vào, dù là tới gần cũng khó khăn. Bạn đang ?

"Đứa nhỏ chưa từng đến nơi đó, bị người ta đồn đãi thần thần bí bí, nó cũng hiếu kì mà!" Trịnh Vi vừa nghĩ tới tấm thiệp mời kia, còn đau lòng hơn so với mất mười vạn đồng.

Đây chính là thứ có tiền cũng không mua được, lại để con trai mời hai tên hồ bằng cẩu hữu đi uống nước tiểu mèo một trận, nếu để cho bà ta…

"Một bữa cơm không ăn nó có thể thèm đến chết à?" Chu Địch nghĩ đến đây lại thật buồn bực, anh trai ông ta đã không hài lòng về tiểu Vi và tiểu Quân đến cực điểm, lúc này tiểu Quân lại làm ra chuyện như vậy, càng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ.

"Nó cũng không phải thiếu bữa ăn kia, mà thiếu chính là danh tiếng! Thằng lớn thằng thứ đều đi theo anh hai, chỉ mình tiểu Quân là không có, đều là cháu trai anh ấy, lẽ nào bởi vì tiểu Quân là em sinh, nên anh hai liền nhìn tiểu Quân không lọt mắt sao? Em là vì ai?" Đừng thấy Trịnh Vi nhu nhu nhược nhược, nhưng miệng lưỡi rất lợi hại.

Mấy câu nói khiến cho Chu Địch nhẹ dạ không thôi.

Trịnh Vi chính là đợi ông ta mười tám năm, ông ta ly hôn, mới kết hôn với ông ta.

"Nếu nó muốn đi trải nghiệm, nói anh biết một tiếng, lần nào có cơ hội, dẫn nó đi không phải được sao? Còn lấy thiệp mời của bác hai nó?"

"Nó xem anh ấy là bác hai của nó, mới không khách khí với anh ấy, nếu mà mọi chuyện khách khí, mọi nơi cung cung kính kính, vậy còn là người thân sao?"

Chu Địch nghĩ cũng là đạo lý này, ba tấc lưỡi không xương của Trịnh Vi, lại lừa dối được Chu Địch.

Hết chương 215

216. Chương 216: 216. Một Mũi Tên Hạ Hai Con Chim

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, hai người đang dùng cơm, điện thoại liền vang lên.

"Xin chào, Chu trạch đây."

"Chu Địch, mày cưới được nữ nhân tốt, sau này, mày và tao, ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Là giọng của anh hai Chu Thiên, ác thanh ác khí vừa mới dứt lời, điện thoại liền treo, Chu Địch còn trong cơn choáng váng.

Trước đây anh trai cũng tức giận, cũng từng rống từng mắng thậm chí từng đánh ông ta, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nói đoạn tuyệt quan hệ anh em với ông ta!

Điện thoại lại vang lên!

"Xin chào." Chu Địch uể oải nhận điện thoại.

"Ba ba, một lần cuối cùng con gọi ba, sau này tự mình bảo trọng, cha con chúng ta, ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Là Chu Quan, con lớn của ông ta.

"Chu Quan, con nói cái gì đó?" Trong lòng Chu Địch nghi ngờ tầng tầng.

Không chờ Chu Địch làm rõ ràng, Chu Quan đã cúp điện thoại.

Sau khi Chu Địch không giải thích được cúp điện thoại, điện thoại lại vang lên!

Sáng sớm nhận ba cú điện thoại, thật là đủ náo nhiệt...

"Xin chào."

"Ba thật tốt, con đây mẹ nó chính là lần đầu tiên nhìn thấy ba ruột hí ha hí hửng mang nón xanh cho con trai đó, ba thật là thương con mà! Sau này chúng ta vẫn là ân đoạn nghĩa tuyệt đi ngài à!"

Là Chu Quý, âm điệu cà lơ phất phơ, lúc Chu Quân nói, ông ta liền nghe, nhưng Chu Quý vừa mở miệng, ông ta liền phiền lòng.

“Mày! Sao mày lại nói chuyện với ba mày như vậy chứ?” Chu Địch tức muốn chết, mỗi lần vừa nói chuyện với Chu Quý, nhất định không tới ba câu là phải ầm ĩ.

Cơ mà lần này Chu Quý không có ý định cãi nhau với ông ta, chỉ gọi cuộc điện thoại cuối cùng cho ông ta mà thôi, sau khi nói xong, trực tiếp cúp!

Khiến Chu Địch nghẹn một hơi ở ngực không trên không dưới, khó chịu muốn chết.

“Làm sao vậy? Ai gọi điện thoại tới hả? Sao không gọi vào điện thoại di động của anh? Nhất định phải gọi số nhà? Còn liên tiếp ba cú điện thoại…” Đang nói, điện thoại di động của bà ta vang lên.

“Ơi? Lệ Lệ à! … Ừm, là tôi… A? … Cái gì!” Trịnh Vi vẻ mặt kinh ngạc.

Điện thoại di động của Chu Địch cũng vang lên, điện thoại di động của Trịnh Vi mới vừa ngắt, lại vang lên!

Di động của hai vợ chồng bọn họ nào cuộc gọi, tin nhắn, weibo, âm thanh có tin tức mới liên tiếp vang lên.

Khách sạn Đông Bắc Hổ

Chu Thiên tướng quân lần thứ hai đi đến phòng tiếp khách.

“Cảm tạ Hứa tiên sinh giúp cháu tôi thoát khỏi trói buộc.” Cho dù khiến Chu gia mất mặt, tuy nhiên cũng khiến Chu Thiên thấy rõ, em trai ông chính là bùn nhão, không trát nổi tường, nếu muốn bảo vệ hai đứa cháu trai, thì phải bỏ đi thằng em trai không nên thân đó.

Dù sao thì thằng em trai cũng đã lớn như vậy, tự mình làm ra chuyện gì hồ đồ, thì phải tự mình đi gánh chịu.

Ông quản không nổi, cũng quản đến mệt mỏi rồi.

“Ngài không tức giận là tốt rồi, kỳ thực tôi cũng không muốn nhìn thấy một thanh niên tuấn kiệt tốt lành, bị một nữ nhân vấy bẩn, cưới một kẻ lẳng lơ vào cửa.” Hứa Tư Văn nói còn dễ nghe hơn hát.

Chờ tiễn Chu Thiên tướng quân đi, Hứa Tư Văn trở lại phòng, Vũ Khánh Cương vừa vặn nói chuyện điện thoại xong, quay đầu nhìn thấy Hứa Tư Văn đã trở lại, còn rất kinh ngạc!

“Sao mới đó đã trở về rồi?”

“Vậy em lại đi ra ngoài tâm sự với Chu Thiên tướng quân nhé?”

Cái đó nhất định không được nha!

“Vợ, ông ta tới nói cái gì? Không tức giận à?” Đối với hành động của vợ, Vũ Khánh Cương ủng hộ trăm phần trăm, chỉ là không biết Chu Thiên tướng quân kia có thái độ gì.

“Không nổi giận, tuy nhiên không quá cao hứng.”

Vũ Khánh Cương nghẹn, lòng nói nếu ông ta vô cùng phấn khởi vậy mới là gặp quỷ đó!

Hứa Tư Văn ha ha cười gian, lên mạng, trên internet đã dậy trời lấp đất tuyên truyền một cái video, vai chính video có vài người, nhưng những người khác đều làm mờ, chỉ có một người không mờ, chính là mỹ nữ đẹp mắt trong video.

Mỹ nữ rất lợi hại, tự tiến cử lên giường!

Mỹ nữ rất xui xẻo, không tiến thành công!

Đây là vợ chưa cưới của Chu Quý, Trương Lam Mi?

Lời này nói ra thì rất dài, Chu Quý hiện giờ là mầm non được coi trọng nhất có tiền đồ nhất trong quân bộ, ngay cả bác cả của hắn là Chu Thiên tướng quân cũng từng công khai nói rằng, trò giỏi hơn thầy.

Nhưng chính là một mầm mống tốt như vậy, sau một kỳ nghỉ nào đó, đi ra ngoài uống rượu với bạn bè, kết quả gặp Chu Quân, hai bên ra tay đánh nhau, tự nhiên là Chu Quý đắc thắng.

Bọn họ mỗi ngày rèn luyện trong quân doanh, không cùng đẳng cấp với đám ô hợp Chu Quân, đánh cho đám Chu Quân tè ra quần.

Chu Quân không được, nhưng bà mẹ Trịnh Vi của gã vẫn còn đó nha!

Lúc đó Trịnh Vi vừa vặn ở cùng Triệu Tĩnh, Triệu Tĩnh liền ra chủ ý cho bà ta, bảo Trương Lam Mi vu hại Chu Quý ngủ với cô ta, không cưới Trương Lam Mi, liền kiện hắn!

"Trương Lam Mi? Đang làm gì hả?"

"Con gái Trương nghị viên."

"Cái gì?" Lúc đó Trịnh Vi liền liên tục lắc đầu: "Cái này không thể được! Đây không phải là chuốc họa cho tôi đó sao?"

"Bà đang suy nghĩ cái gì đấy!" Triệu Tĩnh còn không vui: "Bà cần phải biết rằng, đại tiểu thư Trương gia, rất lợi hại đó, hắn không phải mầm non được cấp trên xem trọng gì đó sao? Vừa vặn cưới con gái nghị viên, xem phía trên còn xem trọng hắn hay không!"

"Bà có ý gì?" Trịnh Vi sững sờ.

"Trương gia nha, hỗ trợ cho hắn là không thể nào, cơ mà kéo kéo chân sau ngược lại còn tạm được." Triệu Tĩnh không nhìn rõ dòng chính đại phòng của Trương gia, hiện tại dòng chính như mặt trời sắp lặn, chi thứ bọn họ cũng bước đi liên tục khó khăn.

Người phụ nữ Trương Lam Mi kia không phải xem thường bà ta à? Bà ta liền tìm cho cô ta một binh lính càn quấy, tốt nhất là một ngày dựa theo ba bữa cơm mà bạo lực đánh đập.

Cơ mà không nhất định có thể thành công!

Trở về nói chuyện với Trương nghị viên, ai biết Trương nghị viên thế mà lại đồng ý!

Chính Trương Lam Mi cũng rất hài lòng!

Náo động đến mức Triệu Tĩnh làm chuyện tốt, còn rất phiền muộn.

Chờ Trương Lam Mi thành vợ chưa cưới của Chu Quý, có Chu gia ở một bên, dù cho nhìn Trương Lam Mi không lọt mắt, cũng hóa giải một ít tình trạng quẫn bách của Trương gia.

Triệu Tĩnh thế mới biết vị hôn phu mình tìm cho Trương Lam Mi, không phải là binh lính càn quấy, ngược lại là con rể rùa vàng!

Làm cho bà ta nôn nóng muốn chết.

Trương Lam Mi ở Trương gia lại phấn khởi, nhìn bà ta vẫn trước sau như một ghét bỏ, xem thường.

Nhưng mà trước mặt Chu Quý, Trương Lam Mi cẩn thận từng li từng tí một, giả bộ rất thuần khiết, Chu Quý lười phiền toái với cô ta, cơ bản không gặp cô ta, điện thoại cũng không gọi, Trương Lam Mi không vào được trụ sở, liền nhiều lần đến Chu gia thăm hỏi.

Chu Quan còn khó tiếp xúc hơn Chu Quý, Chu Quan lạnh như băng, y như một khối băng lớn, trên mặt mãi mãi đều không hề có cảm xúc, đông lạnh Trương Lam Mi ngày giữa hè cũng phải mặc áo tay dài quần dài mới dám gặp hắn một lần, ngay cả lời cũng không dám nói!

Chu Quý vừa được nghỉ trở lại Chu gia, Trương Lam Mi liền theo sát sau đó chạy đến thăm hỏi, làm cho Chu Quý rít gào với cô ta, cô ta ngược lại rất tốt, bộ dạng cao cao tại thượng, cùng Chu Quý mũi nhọn đấu với đao sắc!

Nếu Chu Quý dám động thủ, cô ta sẽ khóc lóc, muốn chết muốn sống!

Nếu không thì sao nói, không làm sẽ không chết chứ!

Nếu Trương Lam Mi nhu hòa chút, đừng cao cao tại thượng như vậy, thật giống như Chu Quý chiếm món hời lớn của cô ta, Chu Quý cũng sẽ không chán ghét cô ta như vậy.

Ngay khi Trương Lam Mi làm hăng hái, Hứa Tư Văn đưa cô ta một món quà lớn.

Trương Lam Mi lúc trước từng tự tiến cử lên giường, trong chi nhánh khách sạn Đông Bắc Hổ ở Lan châu có quay video theo dõi!

Hứa Tư Văn ngoắc ngoắc đầu ngón tay, ông chủ Vũ liền nói gì nghe nấy!

Một cú điện thoại, bên kia liền tìm đến đoạn video lúc trước, trực tiếp đưa tới, Hứa Tư Văn ba giờ sáng nhận được, rạng sáng năm giờ liền truyền lên mạng.

Đồng thời vận dụng kỹ thuật của y, ở trên mạng tìm khắp về tin tức con gái Trương gia, có mấy vụ hôn nhân đều kết không hiểu ra sao, Hứa Tư Văn phấn khởi chiến đấu một giờ, lại vô căn cứ lấy ra một vài thứ thật thật giả giả, đồng thời phát lên internet, đồng thời treo bài của mình ở đầu đề.

Tiêu đề rất hấp dẫn ánh mắt người ta, lúc trước Trịnh Vi tìm người viết một đống lời nói xấu Vũ Khánh Cương, kết quả bởi vì những người kia rất thức thời, cũng không có đăng lên, cơ mà Hứa Tư Văn cũng đã thấy, là Tiêu Dũng giúp một tay.

Cho nên Hứa Tư Văn quyết định hồi báo Trịnh Vi một chút, thuận tiện khiến Triệu Tĩnh không thoải mái.

Video truyền lên chính là cái đoạn lúc trước Trương Lam Mi tự tiến cử giường chiếu thất bại, tuy rằng làm mờ rất nghiêm trọng, cơ mà Trương Lam Mi lại rất rõ ràng.

Đã như vậy rồi, nếu Chu gia còn thực hiện hôn ước mới gọi là gặp quỷ đó!

Lại nói, lúc đó dẫn người đi chặn Chu Quý chính là bà mẹ kế Trịnh Vi, Triệu Tĩnh chỉ là đại diện cho người nhà họ Trương, "vừa vặn" gặp Trịnh Vi mà thôi, sau đó Trịnh Vi ở trước mặt Chu Địch cũng nói giúp Trương Lam Mi không ít, còn nói Trương gia thế nào thế nào, Chu Quý cũng ngủ với đại tiểu thư người ta rồi, chẳng lẽ ăn xong lau miệng không thừa nhận sao?

Chu Địch tự nhận thân sĩ, đặt ra việc kết hôn cho Chu Quý, dựa theo ý tứ của ông ta, là trực tiếp kết hôn, nhưng mà Chu Quý là nhân viên quân chức, theo yêu cầu thì bạn đời của hắn cũng cần thẩm tra chính trị, nhưng việc thẩm tra chính trị của Trương Lam Mi, thì để cho Chu Thiên đè xuống!

Dù có không thông qua, cũng không nói không thông qua!

Trịnh Vi quản trời quản đất, nhưng không quản được Chu Quan và Chu Quý, Chu Thiên tướng quân thì căn bản sẽ không gặp mặt bà ta.

Cho nên chỉ có thể đính hôn, mà không thể lập tức kết hôn.

Kỹ thuật viên Hứa cũng là kẻ hư hỏng, sau khi biết những nội tình đó, lập tức làm ra trò hay như thế, video này vừa đăng ra, đừng nói hôn ước của Chu gia và Trương gia, dù là mấy đứa con gái Trương gia gả ra, tình cảm không tốt cũng sẽ ầm ĩ ly hôn!

"Lại nghĩ cái gì vậy?" Vũ Khánh Cương vừa tiến đến, liền thấy vợ ở trên giường cười xấu xa nhìn máy tính, trong lòng ngứa một chút.

"Anh nói sao anh lại khiến người ta thích như vậy? Một người hai người đều bò lên trên giường anh, em phải đề phòng nhìn chằm chằm, không để người ta chui vào chỗ trống." Hứa Tư Văn ba chân bốn cẳng đánh gục Vũ Khánh Cương, giống như con khỉ nhỏ leo lên cái cây to Vũ Khánh Cương, quấn thật chặt.

"Đó là đương nhiên!" Vũ đại lão hổ rất tự hào, vợ đang đi đường vòng khen hắn đó.

"Cơ mà vợ à, lần này em gây sức ép, chính là hủy đi mấy cặp đôi, ly hôn cũng ầm ĩ lên tòa án, không thường gặp nha?"

Hiện nay ly hôn cũng rất thoải mái, cơ mà cũng có phiền toái, theo tin tức Cao Nham truyền đến, mấy nhà thông gia của Trương gia, sau khi cưới con gái Trương gia, con dâu cũng lấy không ít tiền tài đi chống đỡ cho Trương gia, muốn ly hôn mới phát hiện, con dâu cũng sắp đào rỗng nhà mình trợ giúp nhà mẹ đẻ.

Những số tiền kia chính là tài dản chung của vợ chồng, ly hôn ít nhất cũng phải chia đều!

Bây giờ Trương gia, không bỏ ra nổi nhiều tiền như vậy.

"Không thường gặp còn không tốt sao? Lúc bọn họ gây phiền cho chúng ta, không phải chúng ta cũng không nói gì à? Lúc này phong thuỷ lưu chuyển, ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, đã quá lâu rồi, em cũng không muốn bảy tám chục tuổi mới trả thù."

Hết chương 216

217. Chương 217: 217. Hai Lần Gãy Xương

Lúc này, Hứa Tư Văn chơi một trận xinh đẹp, ai cũng không nhúng tay, y liền đem Chu gia quấy nhiễu đến long trời lở đất, Chu Thiên và Chu Địch triệt để cắt đứt quan hệ, Chu Thiên nói chuyện điện thoại xong, liền dẫn hai anh em Chu Quan Chu Quý vào quân doanh, chỗ kia không ai vào được, không có mệnh lệnh cũng không ra được.

Bên phía Chu Địch sứt đầu mẻ trán, Trịnh Vi cũng không có thời gian đến bệnh viện xem Chu Quân.

"Lão sư cũng đã thấy, anh đánh cũng đã đánh, em còn có chuyện gì?"

"Anh còn chưa đánh hắn xong." Ông chủ Vũ giọng rầu rĩ.

"Anh cũng đánh người ta vào bệnh viện rồi, còn muốn thế nào? Đánh chết hay là đánh cho tàn phế?" Cho dù Hứa Tư Văn không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng biết thương tổn của Chu Quân tuyệt đối không nhẹ được.

"Tàn phế thì anh liền dùng tiền thuê người nuôi hắn, nhớ tới anh lại muốn đi đập hắn một trận." Ông chủ Vũ còn suy tính rất xa.

"Nói bậy!" Hứa Tư Văn đẩy đẩy đầu Vũ Khánh Cương.

"Động tới anh, anh có thể bỏ qua, nhưng động tới em, anh không tha cho hắn!"

"Ừ, chúng ta về nhà đi, em nhớ nhà, chúng ta đến Đông Bắc hay là về Lan châu đều được, ở nhà hai ngày?" Kỳ thực Hứa Tư Văn rất quyến luyến quê nhà, lúc không có chuyện gì sẽ không đi chỗ khác, chỉ về nhà.

"Về nhà! Về nhà!" Ông chủ Vũ thật ra là người thích chạy rong, có điều sau khi có vợ thì cũng vô cùng lưu luyến gia đình.

Hai người bọn họ thu dọn đồ đạc liền muốn về nhà, vé máy bay cũng đặt xong, lại bị Cao Nham chặn ở cửa.

"Tôi nói hai người cũng không đến nỗi nhanh như vậy liền đi chứ? Tốt xấu cũng nói với tôi chứ? Tôi còn phải trăm phương ngàn kế chặn hai người, thế nào? Ngay cả cơ hội nói lời xin lỗi cũng không cho, có phải là quá không có tình người rồi không?"

"Cút đê! Cút đê!" Vũ Khánh Cương đuổi Cao Nham y như đuổi ruồi bọ: "Cậu vừa đến đã không có chuyện tốt, tui cũng không muốn thấy cậu."

"Đừng mà! Anh Cương tử, anh xem hai ta tình cảm tốt như vậy…."

"A phi!" Hứa Tư Văn phỉ nhổ Cao Nham một cái: "Hai người tình cảm tốt thì tôi làm sao bây giờ?"

Cao Nham nghẹn một chút: "Trước đây tôi chỉ biết là bàn luận tình cảm với anh em, hiện tại hóa ra tìnnh cảm anh em cũng không thể tùy tiện nói."

"Hừ!" Hứa Tư Văn nâng cằm nhỏ lên: "Nói đi, anh muốn bồi tội thế nào?"

Cao Nham vui vẻ.

Đừng thấy Hứa Tư Văn không cho hắn mặt mũi, nhưng câu nói này xác thực thật thật đang cho Cao Nham bậc thang xuống đài, ông chủ Vũ có thể không để ý Cao Nham, lại không thể không thèm để ý Hứa Tư Văn.

Y đang cho Cao Nham cơ hội, để hắn giải khúc mắc với Vũ Khánh Cương.

"Anh Cương tử anh có yêu cầu gì cứ việc nói!"

"Thật sự? Nói cái gì cũng được à?"

"Nói cái gì cũng được! Anh em lên núi đao xuống biển lửa cũng phải hoàn thành cho anh!" Lời này Cao Nham nói cũng hơi lố quá rồi, hắn ta là ai? Cháu đích tôn của đế sư, từ lúc bắt đầu biết đi thì đã ra vào hoàng cung rồi đó!

Tuy rằng hắn ta không phải hoàng thân quốc thích, nhưng hơn hẳn hoàng thân quốc thích.

"Vậy tôi còn muốn đánh tên khốn kia một trận, được không?" Ông chủ Vũ rất thành thực!

Cao Nham lần thứ hai bị nghẹn!

Bản mặt cậu ấm thối thối y như bánh bao chiều!

"Ha ha ha...!" Hứa Tư Văn giơ chân cười như điên!

Mặt Cao Nham lại thối hơn.

Bệnh viện

Phòng bệnh cao cấp khu ngoại khoa

Chu Địch và Trịnh Vi mặt ủ mày ê nhìn Chu Quân nằm trên giường, bây giờ Chu Địch mới phát hiện, mặc dù anh hai Chu Thiên hết sức bất mãn với mình, nhưng cũng sẽ âm thầm trông nom một hai.

Ông ta vẫn cho là mình làm ăn thuận buồm xuôi gió, là bởi vì có đường lối kinh doanh, hiện tại mới phát hiện, kỳ thực đa số đều là xem ở mặt mũi anh trai.

Cũng không biết tại sao anh trai đột nhiên đoạn tuyệt quan hệ với mình!

Mới đầu ông ta còn không rõ, sau đó thấy được tin tức mới biết, sự tình xảy ra ở chỗ nào!

Trương Lam Mi kia, vốn tưởng rằng tốt đẹp, ai biết lại là đồ lẳng lơ! Con trai trào phúng mình, bạn trên phương diện làm ăn trêu chọc mình, nhớ tới lúc con trai đính hôn, ngay cả đối thủ cạnh tranh cũng công khai giả mù sa mưa chúc mừng mình, ông ta còn tưởng rằng mình tìm được một nhà vợ vững mạnh cho con trai, hiện tại mới hiểu được, đây là mình kéo chân sau con trai!

Ông ta tự trách, thế nhưng còn không có oán Trịnh Vi, dù sao Trịnh Vi cũng là tốt bụng, ai có thể biết được Trương Lam Mi kia bề ngoài tốt đẹp bên trong hư thối đâu!

Trịnh Vi len lén nhìn Chu Địch, bà ta thật vất vả lừa gạt qua ải, trong lòng hận chết Triệu Tĩnh, mặc kệ Trương Lam Mi như thế nào, nếu đính hôn với Chu gia, chuyện lúc trước nên xử lý sạch sẽ, lúc này tốt rồi, làm đến sôi sùng sục lên, người người đều biết.

Mấy ngày nay bà ta đều không dám ra cửa!

Chu Quý như thế nào bà ta không để ý, nhưng con trai bà ta còn chưa có kết hôn mà!

"Ba, mẹ, sao hai người lại đến?" Chu Quân một mình nằm ở trên giường không thể động đậy, hơi động liền đau muốn đòi mạng.

"Làm sao vậy? Có phải là chỗ nào không thoải mái không? Nhanh kêu bác sĩ tới xem một chút!" Đừng thấy Trịnh Vi quản giáo Chu Quân không nghiêm, nhưng rất thương yêu.

"Động đậy đều đau!" Chu Quân nhe răng trợn mắt: "Bảo bọn họ tiêm một mũi giảm đaua cho con đi! Đau chết mất!"

"Mũi giảm đau không thể tiêm nhiều, con nhịn một chút là được." Chu Địch cũng đau lòng Chu Quân, thế nhưng ông biết thuốc giảm đau không thể tiêm nhiều, dễ bị nghiện không nói, tiêm nhiều thuốc giảm đau, lại càng chậm khỏi hẳn, hơn nữa cũng hao tổn tinh thần.

"Con nhịn không được!" Chu Quân cũng mặc kệ cái kia, gã chỉ biết toàn thân gã đau dữ dội: "Mẹ! Mẹ! Con trai mẹ sắp đau chết rồi! Tên khốn kiếp kia! Mẹ phải báo thù cho con đó! Lúc hắn đánh con có rất nhiều người thấy, đi xử hắn!"

Trịnh Vi lén Chu Địch nháy mắt ra dấu với gã, hi vọng Chu Quân chú ý một chút, xử Vũ Khánh Cương là phải xử, nhưng không thể nói trước mặt Chu Địch, bà ta đã nói là muốn đi gặp Vũ Khánh Cương, thay Chu Quân xin lỗi hắn ta, lời nói dối này không thể bị vạch trần.

"Kiện hắn thì có thể, cũng phải chờ vết thương của con lành, có kết quả giám định thương thế, lại tìm luật sư kiện lên cũng không muộn." Cho rằng Chu Quân đau đớn, nói chuyện đầu lưỡi cũng run lên, Chu Địch liền nghe chữ "xử" thành chữ "kiện", cho rằng Chu Quân muốn kiện Vũ Khánh Cương.

Ông ta không biết cụ thể chuyện đã xảy ra, chỉ biết là Chu Quân uống say, ở Ba Bàn Cơm uống rượu đùa giỡn đạp người ta, sau khi ra ngoài mới vừa tỉnh rượu, liền bị Vũ Khánh Cương đánh một trận.

Đánh phải gọi là thảm!

Tuy rằng Chu Địch sợ hãi thân phận Hứa Tư Văn, nhưng Vũ Khánh Cương và con ông ta đều là người bị hại, tại sao không dám kiện hắn? Chu Địch ông ta không phải có thể bắt nạt!

Hai ngày nay Chu Địch bị chuyện bên ngoài náo động đến mức đã mất đúng mực.

"Đúng đúng! Kiện hắn là được, con đừng kích động, đừng làm cho vết thương nứt ra! Nếu như gãy xương thêm lần nữa, thì rất phiền toái đó!" Trịnh Vi chỉ có một đứa con trai là Chu Quân, là bảo bối, Chu Địch đối xử với bà ta như thế nào bà ta vẫn biết, nhưng nếu có một ngày Chu Địch biến mất, bà ta cũng chỉ có thể dựa vào đứa con trai Chu Quân này.

"Kiện ai hả?" Cửa bị đẩy ra, Cao Nham đi vào.

Vừa nãy lúc ở cửa, động tĩnh trong phòng quá lớn, ba người bọn họ liền nghe được, lớn như vầy rồi, hắn ta còn chưa từng thấy người như vậy, mình bất lịch sự với người ta còn không cho người ta phản kháng, người ta phản kháng, lại còn muốn kiện lên trên, cái này gọi là chuyện gì chứ!

"Mày là ai hả?" Chu Quân không quen biết Cao Nham, ngay cả Chu Thiên cũng chưa từng thấy Cao Nham, thế nhưng Chu Quan và Chu Quý lại từng gặp Cao Nham, ấn tượng của Cao Nham đối với hai người kia cũng không tồi, tự nhiên, đối với Chu Quân liền không ra sao.

"Nơi này là phòng bệnh, cậu đến thăm con trai tôi à?" Trịnh Vi cũng không quen biết Cao Nham, thế nhưng bà ta có thể từ ăn mặc của Cao Nham nhìn ra được, cậu ấm này xuất thân bất phàm.

Chu Địch lại từng gặp Cao Nham, là trong một tiệc rượu, lúc đó chủ tiệc rượu hệt như ong mật thấy hoa mà bu lại, nhưng Cao Nham chỉ liếc mắt nhìn liền đi, dẫn đứa con hợp pháp của chủ bữa tiệc đi, mà bữa tiệc rượu kia, thật ra là để người đó giới thiệu con riêng của mình cho mọi người biết, kết quả bởi vì Cao Nham dẫn đứa con hợp pháp đi, chủ bữa tiệc lập tức vứt bỏ tình nhân, ngay cả con riêng cũng không cần, từ đó đối với con hợp pháp từ hình thức "có mẹ kế thì có bố dượng" không hề có chút áp lực chuyển biến thành hình thức "người cha nhị thập lục hiếu"!

So với nhị thập tứ hiếu* còn nhiều hơn hai hiếu!

*Nhị thập tứ hiếu: là một tác phẩm kể lại sự tích về 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp biên soạn.

Điều này cũng làm cho Chu Địch tuy rằng chỉ gặp qua Cao Nham một lần, lại khắc sâu ấn tượng đến mức khó có thể quên được, cậu ấm như vậy, chắc chắn là con ông cháu cha.

"Cao Nham tiên sinh?" Chu Địch có chút không dám tin tưởng.

"Ông biết tôi à?" Con người Cao Nham, đừng thấy giống như công tử bột, kỳ thực trí nhớ tương đối kinh người, người mà hắn từng gặp, cho dù là chỉ nói một câu chào hỏi, hắn cũng có thể nhớ kỹ, lần thứ hai gặp mặt tuyệt đối gọi không sai người.

Ở trong ký ức của hắn, không có cái người Chu Địch này tồn tại.

"Tôi là ba của Chu Quân, Chu Địch, may mắn gặp Cao đại thiếu một lần ở một tiệc rượu, đương nhiên, đại thiếu chưa từng thấy tôi."

"À, tôi nghe nói, ông muốn kiện ai?" Thuở nhỏ Cao Nham đã gặp nhiều người như vậy, người khác biết hắn, hắn không nhất định biết người khác.

“Kiện tui đúng không?” Vũ Khánh Cương theo sau Cao Nham tiến vào, tự động đáp câu chuyện.

“Là mày!” Chu Quân vừa nhìn thấy Vũ Khánh Cương, lúc đó liền kích động!

Đêm đó, gã mãi mãi cũng sẽ không quên, bị đánh căn bản không có lực trở tay, người vây xem không ít, nhưng giúp một tay thì một người cũng không có!

Hơn nữa những người kia cũng không phải người gã có thể đắc tội, gã không thể làm gì người vây xem, nhưng đầu sỏ gây tội là Vũ Khánh Cương, gã thật sự là hận không thể ăn sống hắn!

“Còn có tôi nữa!” Kỹ thuật viên Hứa từ phía sau ông chủ Vũ lộ cái đầu nhỏ ra, nhe răng trợn mắt nở nụ cười với Chu Quân, bản mặt bự của ông chủ Vũ liền kéo dài…

Muốn nói Chu Quân nhìn thấy Vũ Khánh Cương là phẫn hận, thì nhìn thấy Hứa Tư Văn chính là buồn nôn!

Bởi vì gã vừa nhìn thấy gương mặt sạch sẽ ôn hòa của Hứa Tư Văn, liền nhớ lại ngày đó ở phòng vệ sinh, bị nước mũi rót vào trong miệng buồn nôn!

“Mày… Ọe…!” Chu Quân vốn không thích hợp nhúc nhích, gã vừa kích động, vết thương liền đau lợi hại hơn.

Vừa nôn lần nữa, chân gãy tay gãy xương sườn gãy, lại không có chút áp lực gãy thêm lần thứ hai!

“A! A!” Trịnh Vi rít gào thành tiếng.

Chu Địch cũng bất chấp Cao đại thiếu, nhào tới trên giường bệnh đỡ con trai Chu Quân, một bên ấn chuông cấp cứu.

Bác sĩ y tá vọt tới, đẩy Chu Quân vào phòng giải phẫu.

Hứa Tư Văn ở một bên nhìn, rất cảm khái nói một câu: “Xem ra, lực sát thương của ông chủ Vũ có hạn, còn không bằng tôi nữa!”

Cao Nham quay đầu đi ra ngoài.

Vũ Khánh Cương kéo vợ đuổi theo.

Hết chương 217

218. Chương 218: 218. Mau Tới Ăn Khoai Tây Lùi!

Tiêu Dũng nhìn có chút hả hê nói với Hứa Tư Văn, Chu Quân hai lần gãy xương kết quả vô cùng nghiêm trọng, nếu khôi phục không tốt, sẽ rơi vào cảnh tàn tật!

“Nghiêm trọng như thế?” Hứa Tư Văn chỉ biết là không nhẹ, cũng không ngờ lại nghiêm trọng như thế!

“Ba cái xương sườn, hai chân gãy xương, một tay gãy xương, một tay khác nát xương….”

Hứa Tư Văn bất thình lình nhớ tới, Vũ Khánh Cương từng nói qua một câu, “Nếu đánh, thì đánh gãy chân, bẻ xương sườn, đánh gãy tay”.

Uống nhiều rượu đùa giỡn lưu manh, đầu tiên là bị y làm ghê tởm để lại ám ảnh trong lòng, sau đó lại bị ông chủ Vũ tàn nhẫn đập một trận, người này cũng là cái đồ tìm đường chết.

Sờ sờ cằm, Hứa Tư Văn ở trong lòng đốt cho Chu Quân một cây nến.

Cao Nham không hề nói gì, sau khi tiễn Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương đi, hắn ta mới bắt đầu thực thi trả thù, đám người bọn hắn chính là con ông cháu cha tiêu chuẩn đó!

Phụ tá đắc lực của quốc chủ tương lai, ngay cả tiểu Thái tử cũng phải gọi Cao Nham một tiếng "anh Nham" kìa, Cao Nham không tham gia chính trị, nhưng mấy tên đồng bọn bên cạnh có ai mà không phải người nối nghiệp trong nhà?

Tự do ở ngoài quan trường, nhưng lại khiến cho không ai có thể lơ là sự tồn tại của bọn họ.

Vũ Khánh Cương dẫn vợ chạy về quê nhà Đông Bắc, làm gì đây?

"Vợ à, hiện tại chính là thời điểm tốt để hái nấm, anh dẫn em về nhà, lên rừng cây hái nấm một chuyến!" Ông chủ Vũ nói như thế.

Kỹ thuật viên Hứa hiếu kỳ!

Liền vui vẻ đi theo.

"Em không trở về, vậy anh cũng đi!" Trương Lam Hà ở trong điện thoại oa oa kêu loạn.

"Nếu anh đi, để khối băng nhà anh ở lại trông chừng cũng được." Hiện tại Hứa Tư Văn đã phát hiện, tên ngốc Trương Lam Hà này cũng có uy hiếp, chính là Bách Lý Hãn Mạc.

Y mới không quản Bách Lý Hãn Mạc là cái gì thân vương cái gì gia chủ, dù sao thì có thể trấn áp được tên ngốc Trương Lam Hà này là được.

Gần đây Trương Lam Hà càng ngày càng đáng tin, kỹ thuật viên Hứa càng chạy càng hăng hái.

Thời gian hai người ở trong điện thoại cãi nhau cũng càng ngày càng dài.

Hứa Tư Văn ném công ty cho Trương Lam Hà, mình thì theo nam nhân trở về quê nhà Đông Bắc, nói hoa mỹ là: xem cháu nội!

Lúc này chính là tháng tám âm lịch, tết trung thu quan trọng nhất ở trong tháng này.

Lúc trở về Đông Bắc, người nhà họ Vũ còn rất kinh ngạc, tại sao trở về nhiều lần như vậy?

"Tư Văn à, có phải là có chuyện gì không?" Chị dâu Thúy Hoa kéo Hứa Tư Văn âm thầm hỏi y, không có hỏi Vũ Khánh Cương, là bởi vì chị dâu Thúy Hoa cảm thấy trong tình huống bình thường, ông chủ Vũ sẽ không nhận tội, chỉ có Hứa Tư Văn nhìn dễ nói chuyện, bộ dạng như bánh bao ôn ôn nhuận nhuận mềm mềm.

"Không có chuyện gì, cũng không phải là em chưa từng tới bên này mà? Lại nhớ Hữu Tài, Cương tử cũng đã nói, muốn mang em đi kiếm nấm, hai chúng em lại không có chuyện gì phải bận rộn, liền về nhà thôi!" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười giải thích với chị dâu Thúy Hoa vội vã cuống cuồng: "Chị đừng có đoán mò, nếu thật sự có chuyện, coi như hắn không nói, em cũng sẽ không gạt chị."

Lời này Hứa Tư Văn nói rất dễ nghe, chị dâu Thúy Hoa liền giống như tiết trời đầu hạ uống canh thịt dê nóng hổi, toàn thân đều ấm áp, tâm tình thật tốt!

"Ai, nghe nói hai đứa cai thuốc lá cho ông thông gia à?" Người vừa được thư thái, liền bắt đầu nhiều chuyện, đặc biệt là chuyện lúng túng của hai người này.

"Sao chị lại biết?" Hứa Tư Văn thật sự lúng túng, chuyện này sao chị dâu Thúy Hoa biết được vậy? Cương tử nói à? Không có khả năng lắm.

"Không phải là Cương tử, là thím nhà em gọi điện thoại, lúc hai người bọn chị tán gẫu, bà ấy nói chị biết." Chị dâu Thúy Hoa hóa giải hiềm nghi cho Vũ Khánh Cương trước, đồng thời rất rõ ràng nói cho kỹ thuật viên Hứa biết về nguồn tin của cô.

Hứa Tư Văn thật sự lúng túng.

Hai người bọn họ làm ra chuyện ngớ ngẩn, đã truyền khắp đại giang nam bắc rồi ư?

Mặt đỏ tới mang tai chạy đi tìm ông chủ Vũ, y không thể xấu hổ một mình được, sao cũng phải kéo theo ông chủ Vũ cùng mất mặt!

Không sai!

Kỹ thuật viên Hứa chính là dính người như thế đấy!

Mất mặt cũng phải kéo theo ông chủ Vũ!

Hữu Tài đã hơn hai tháng, nhóc con là bộ dạng mềm mại nho nhỏ, vừa nhìn liền đặc biệt được người ta yêu thích.

Lúc kỹ thuật viên Hứa tìm tới ông chủ Vũ, vừa vặn, Vũ Khánh Cương đang nằm nhoài bên cạnh bé con, xem bé con thổi bong bóng.

Hữu Tài nhìn thấy Hứa Tư Văn tới, lại đưa cánh tay nhỏ quơ quơ, giống như chào hỏi, moe cho kỹ thuật viên Hứa máu đầy mặt!

Mục đích gì cũng quên mất, cũng nằm ở bên cạnh hừ hừ đối thoại với Hữu Tài, cũng không biết một lớn một nhỏ hừ hừ ha ha là có ý gì.

Ngày hôm sau hai người liền dọn dẹp một chút, trở về làng Hổ.

Trước khi đi, chị dâu Thúy Hoa giữ bọn họ lại ăn sáng, hơn nữa bữa sáng cũng không phải bánh bao bánh màn thầu gì, mà là sủi cảo nhân trứng gà su hào!

"Lên xe sủi cảo xuống xe mì, ăn sủi cảo rồi lại đi!" Chị dâu Thúy Hoa cầm muôi múa tay một chút.

Ông chủ Vũ kỹ thuật viên Hứa đều liên tục không ngừng gật đầu, chị dâu Thúy Hoa quá uy vũ, hai người bọn họ căn bản là không phản kháng được.

Có điều mùi vị rất ngon, Hứa Tư Văn hiếm thấy có lúc ăn no căng, liên tiếp khen ngon với chị dâu Thúy Hoa!

"Ăn ngon liền ăn nhiều một chút!" Chị dâu Thúy Hoa cao hứng, thả một túi sủi cảo vào tủ lạnh trong xe Vũ Khánh Cương, còn là sủi cảo nấu lên để nguội, để cho hai người bọn họ ở trên đường nếu đói thì ăn một chút lót bụng.

Vũ Khánh Cương dẫn vợ, lại mang theo đồ ăn, một đường gió cuốn trở về quê, lần này hai người trở về, được hoan nghênh nhiệt liệt!

Đặc biệt là Hứa Tư Văn, hồi trước đến đây, chỉ cảm thấy nhiệt tình có thừa khách khí có thừa, thế nhưng luôn có một chút ý tứ kính nhi viễn chi, lần này trở về, thực sự là như về đến nhà, ai nhìn thấy Hứa Tư Văn cũng chào hỏi y, trước đây nhiều nhất chỉ là gật đầu, Hứa Tư Văn cũng không nhận ra người ta ai là ai, y cũng theo người ta gật gật đầu liền thôi, sơ giao mà thôi.

Lúc này lại khác, ai nhìn thấy y cũng có thể chào hỏi tán gẫu hai câu, mà Hứa Tư Văn cũng phát hiện, có mấy người y còn có thể gọi ra tên và biệt hiệu!

"Lúc này sao đều nhiệt tình như vậy?" Hứa Tư Văn bồn chồn!

Người y có thể dò hỏi, cũng chỉ có ông chủ Vũ Vũ Khánh Cương.

"Bởi vì lần trước anh cùng bọn họ đi phá ruộng dưa, nửa đêm quậy vườn trái cây, bọn họ liền xem em cùng một nhóm ô hợp với bọn họ, quan hệ liền thân thiết." Vũ Khánh Cương tình nguyện nhìn thấy kỹ thuật viên Hứa có quan hệ vững chắc với mấy tên đồng bọn đồng hương mình: "Biết nhân sinh tứ đại thiết không?"

"Chưa từng nghe nói." Đứa nhỏ thành thật là kỹ thuật viên Hứa, thành thật lắc đầu.

"Cùng khiêng súng, cùng qua cửa sổ, cùng đánh nhau, cùng chịu tiếng xấu. Chỉ cần từng cùng có một chuyện trong số đó với ai, đó chính là thiết rồi!" Ông chủ Vũ cao hứng phổ cập tri thức cho vợ.

Hứa Tư Văn nghe xong lườm một cái, vậy là từng quậy phá với bọn họ, nên quan hệ liền gần gũi, thành anh em thân thiết à?!

Có điều Hứa Tư Văn xác thực cảm nhận được chỗ tốt của việc làm "anh em thân thiết", chẳng hạn như, bọn họ vừa tới nhà, đã có người làm xong cơm nước dọn dẹp xong gian nhà, bọn họ vừa vào cửa có thể trực tiếp nghỉ ngơi hoặc là trực tiếp ăn cơm.

"Đây là ai giúp một tay vậy?" Hứa Tư Văn còn rất bồn chồn, lần trước lúc tới đây, là Vũ Khánh Cương tìm người dọn dẹp, hiện tại sao lại không cần tìm người, đã có người hỗ trợ chuẩn bị kỹ càng rồi?

"Không biết, lần trước là bởi vì không quen với em, bọn họ không dám cũng sẽ không tùy tiện giúp một tay, lần này thì không giống!" Ông chủ Vũ vui rạo rực dọn bàn, đem mì sợi đã cắt gọn bỏ vào nồi, trong nồi đã sớm nấu canh gà đang sôi ùng ục.

Sau mười phút, ông chủ Vũ và vợ ăn một bữa mì canh gà nóng hôi hổi.

Xế chiều hôm bọn họ trở về liền đổ mưa, triền triền miên miên đổ đến trời tối đen cũng chưa ngừng, toàn bộ làng Hổ bao phủ trong mưa thu, Hứa Tư Văn liền từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, nghe tiếng mưa rơi tí ta tí tách, nhìn ý thu vừa lộ ra phương xa, các loại thương xuân bi thu, các loại từ ngữ dạt dào…

"Vợ? Vợ! Mau tới ăn khoai tây lùi! Mới vừa moi ra ngoài, nóng hổi nè!" Vũ Khánh Cương từ trong phòng bếp chạy ra, trong tay nâng bốn củ khoai tây tròn xám xịt mang theo bụi tro, nhảy tung tăng chạy tới trước mặt Hứa Tư Văn.

Khí thế trên người Hứa Tư Văn nhất thời biến đổi, duỗi móng vuốt nhỏ ra chụp, trong miệng còn la hét: "Chọn cho em một cái, khoai tây bột nha!"

Cái gì không khí, cái gì khí chất, đều bị mất…

Có điều khoai tây mới vừa từ trong đất moi ra, mang theo bùn đất, chôn ở trong bếp nướng tới chín, móc ra ngoài lột ra ăn, thứ mùi đó thật sự khiến người ta mở rộng khẩu vị.

Sau đó Hứa Tư Văn nhớ tới đều sẽ không nhịn được muốn che mặt, từ lúc nào mà y lại bình dân như vậy rồi? Không thể không kể công của ông chủ Vũ mà!

Buổi tối trước khi ngủ, Vũ Khánh Cương còn đốt giường sưởi trong phòng hai người bọn họ, Hứa Tư Văn liền đi theo phía sau hắn nhìn tới nhìn lui, làm hết phận sự của một cái đuôi nhỏ, tuy rằng cả làng đã sớm thông hệ thống sưởi, nhưng lúc này còn chưa có cung cấp.

Mặc dù khí trời có chút lạnh, nhưng cũng không phải quá lạnh, cho nên chỉ hơi đốt đốt, thông khí nóng, không cho giường đất lạnh băng là được.

Chờ trải đệm ra trên giường, lại đắp chăn lên, đệm giường liền ấm áp!

Hứa Tư Văn tắm nước nóng, đánh răng rửa mặt, thậm chí có chút hưng phấn nho nhỏ, lên mạng một hồi, khoe khoang nhàn nhã với Trương Lam Hà, Trương Lam Hà tức giận rêu rao muốn giết tới đây. ?

Y mới không sợ!

Đã rất muộn, y vẫn ngủ không được, vì vậy liền lăn lộn trên cái giường to lớn, ông chủ Vũ liên tục nhe răng!

Vợ đây là ngẩn người hay là rối rắm vậy?

Sao y chang con heo lăn lộn trên giường thế?

"Lúc nào đi hái nấm?" Hứa Tư Văn lăn lộn xong, nằm úp sấp trên chăn giơ cái cổ nhỏ lên hỏi ông chủ Vũ.

"Hôm nay trời mưa, ngày mai sẽ có thể lên nấm, để mai thử nhìn đất xem, nếu có hơi nước chúng ta liền vào rừng cây." Vũ Khánh Cương thừa dịp vợ đang yên tĩnh, vội vàng đem người nhét vào trong chăn.

"Có thể hái được nấm gì vậy?" Hiện tại đầu Hứa Tư Văn đầy nấm, y xem như không bỏ xuống được.

"Nấm mỡ, ừm, nếu như chui vào bên trong, còn có thể tìm được một chút nấm mũ, có điều không nhiều lắm, mấy cây phỉ đó cũng không lớn, dù có lên nấm cũng lên không được bao nhiêu, có điều mộc nhĩ thì ngược lại là có, cũng có thể hái một chút trở về…" Vũ Khánh Cương vừa nói chuyện vừa vỗ sau lưng vợ dụ dỗ, hôm nay vợ quá sôi nổi, tựa như hít thuốc lắc vậy!

Mệt nhọc thì làm sao?

Nhất định phải đi ngủ sớm một chút.

Hết chương 218

219. Chương 219: 219. Hái Nấm Gặp Được Sói, Để Lại Đường Lui

Quần lót tứ giác với áo lót ngắn, thêm áo lót dài tay và quần lót dài thật mỏng, áo cổ đứng dài tay màu xám đen bằng vải bạt với quần dài cùng chất liệu, vải dày ngay cả muỗi cũng không chích vào được!

Trên chân là tất bông, bên ngoài mang một đôi giày da trâu, không phải giày xăng đan, chỉ là giày bình thường, cũng không phải giày bông.

Một cái khẩu trang, mũ rơm rộng vành, găng tay mỏng, một cây kéo nhỏ, một cái gùi thật lớn, thoạt nhìn có thể bỏ được mười cân hai mươi cân.

Đây chính là hóa trang của kỹ thuật viên Hứa, có thể hái được nấm hay không thì trước tiên không nói, ngược lại một thân này tuyệt đối chống gió chống mưa chống muỗi.

Chỉ là có chút quê mùa.

"Tại sao phải mặc thành bộ dạng này?" Đời này kỹ thuật viên Hứa đều chưa từng ăn mặc thành như vầy!

"Để cho tiện." Ông chủ Vũ ngược lại rất tự giác, tự mình ăn mặc không khác biệt với vợ lắm, khác biệt duy nhất chính là, hắn nhiều hơn một cây cung tiễn và mấy mũi tên so với vợ, còn có một cây súng săn ngắn, cùng với năm phát đạn!

Mới nhìn lên, không giống như là muốn đi hái nấm, mà giống như là đi săn thú, hơn nữa còn là mấy tên săn trộm trái pháp luật!

"Vậy anh đây là sao?"

"Đi vào trong núi không chừng có thể gặp phải thứ gì đó, mang theo lo trước khỏi hoạ." Vũ Khánh Cương cũng không dám xem thường, nếu một mình hắn thì còn ổn, có thể chạy có thể nhảy có thể leo cây, quá lắm thì bỏ chạy thôi, nhưng một văn nhân như vợ, chạy và vân vân căn bản không cần trông cậy vào, tới lúc đó gặp phải thứ gì, hắn cũng có thể che chở cho vợ.

Hứa Tư Văn không rõ ý tứ, có điều Vũ Khánh Cương kiên trì muốn mang theo những thứ đồ này: "Lúc trước còn nghe nói có người gặp được sói đó, lỡ thật sự gặp được, chúng ta cũng không thể chờ chết!"

"Anh đừng có làm em sợ!" Hứa Tư Văn căn bản không coi là chuyện to tát.

Người đi không đơn thuần chỉ có hai người họ, mà không thiếu mấy bà mấy cô, thiếu niên đàn ông.

Có điều nam nhân thì trên căn bản đều trang bị giống như Vũ Khánh Cương, như vậy nên Hứa Tư Văn không chuyện bé xé ra to nữa.

Vũ Khánh Cương nhân duyên tốt, tất cả mọi người đều nguyện ý tán gẫu với hắn, có mấy cô gái trẻ nhìn thấy Hứa Tư Văn, không dám tiến lên trước, thật giống như Hứa Tư Văn có bao nhiêu hung ác vậy, mấy bà thím nhìn nhìn mấy cô gái trẻ lại nhìn nhìn Hứa Tư Văn, không hé răng.

Bởi vì lần đầu tiên Hứa Tư Văn đi hái nấm, hiếm lạ không thôi nhìn khắp mọi nơi, nên y không chú ý tới chút động tác nhỏ ấy, nhưng Vũ Khánh Cương có thể thấy được, cái tên này ở bên ngoài lâu, đã sớm luyện thành da mặt không biết bao nhiêu tầng, không chút xấu hổ há mồm liền gọi: "Vợ, anh khát!"

"Cho anh nước." Hứa Tư Văn phản xạ có điều kiện lấy bình nước của bản thân đưa tới, ông chủ Vũ mỹ mãn uống một hớp lớn.

Uống xong lau cũng không lau, trực tiếp đậy nắp lên, đưa trở lại.

Kết quả sau khi Hứa Tư Văn cất bình nước xong, mới phản ứng được: "Không phải anh cũng mang theo bình nước sao? Làm gì đòi em muốn nước uống?"

Bình nước lớn như vậy, hắn đều uống hết rồi à?

"Bình em đem dễ uống!" Ông chủ Vũ cợt nhả.

"Em thấy anh là bị rảnh thì có!" Hứa Tư Văn vươn tay mạnh mẽ kéo kéo má ông chủ Vũ, đem một đại lão gia Đông Bắc êm đẹp kéo thành bộ dạng như một công tử.

Mấy thiếu niên bên cạnh ồn ào huýt sáo, nhưng mấy cô gái trẻ cách đó không xa lại vẻ mặt trắng bệch sau đó chuyển thành xanh mét.

Núi Tây là vị trí rừng cản gió đầu tiên của làng Hổ, cây cối bên trong đều là cây cấm chặt, cho tới bây giờ đã có rất nhiều cây cối đều thành đại thụ, chỗ tốt của núi cao rừng rậm chính là bên trong bất kể là thỏ gà rừng hay là nấm rừng, đều có không ít.

Có điều con người bây giờ đều chú ý đồ ăn xanh, mấy thứ nguyên thủy ở trong rừng cũng sắp bị người ta hái sạch.

Vẫn là sau khi Vũ Khánh Cương phát đạt, bao mấy đỉnh núi phụ cận làng Hổ, biến thành đỉnh núi do tư nhân nhận thầu, mới cấm những người không có liên quan ra vào, để mấy thứ trong núi tự nhiên phát triển, hàng năm người làng Hổ đều đi vào hái, mình giữ lại ba phần, đưa đến Vũ gia bảy phần, dù sao cũng là đồ của Vũ Khánh Cương.

Mà đồ bọn họ đưa đến, cũng được ngành thực phẩm nông nghiệp phụ của Đông Bắc Hổ tiếp nhận, đóng gói sau đó nâng giá bán, chào giá rất cao, nhưng vẫn cung không đủ cầu.

Rừng cản gió nhân tạo có một chỗ tốt, chính là cây cối đều sinh trưởng thành từng hàng từng hàng từng loạt từng loạt, không loạn giống như rừng thiên nhiên, mỗi lần tới nơi này hái đồ vật, mọi người sẽ chia theo hàng cây.

Năm hàng thành một khu, rừng cản gió tổng cộng là năm trăm hàng, bọn họ không nhiều người, liền bắt đầu chia từ trên cùng, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn được chia mười hàng.

Sau khi chia xong, một nhóm người vắt chân lên cổ xuyên vào bên trong, Vũ Khánh Cương kéo vợ cũng xông về phía trước, chỉ có điều Hứa Tư Văn chạy không nhanh…

"Nấm ở nơi nào vậy?" Hứa Tư Văn nhìn khắp nơi, cũng không thấy cái bóng của cây nấm.

Vũ Khánh Cương đơ mặt: "Vợ, nấm sinh trưởng dưới tầng lá cây dưới đất, em nhìn lên trên cây chi vậy?"

Hứa Tư Văn bĩu bĩu môi: "Em xem xem có mộc nhĩ không."

Ai tin chứ?

Kỹ thuật viên Hứa trợn mắt, ông chủ Vũ sẽ tin…

"Vợ em lấy cành cây moi moi mấy đống lá cây phồng lên, bên trong đa phần đều có nấm." Ông chủ Vũ tìm hai cành cây khô, một cái cho vợ, một cái tự mình cầm, tay dắt tay dạy vợ hái nấm.

Hứa Tư Văn từng hái nấm, có điều đó là ở quê nhà hái nấm măng trong rừng trúc, tuy rằng cũng là hình dạng nấm, nhưng bất luận là cách hái hay là bộ dạng đều khác biệt, nấm mỡ thoạt nhìn càng tốt hơn thịt dày hơn chút.

"Đừng lấy tay ngắt nấm, trực tiếp hạ kéo cắt là tốt rồi, để lại gốc qua mấy trận mưa nó còn lớn lên nữa, có lúc dưới gốc nấm lớn còn giấu giun dài, em dùng tay, dễ bị giun dài cắn." Ông chủ Vũ thao thao bất tuyệt nói cho vợ biết các loại cấm kỵ.

"Giun dài là cái gì?" Kỹ thuật viên Hứa là người phía nam, không biết cái gì là "giun dài".

"Chính là rắn, rắn cỏ, rắn khoang trắng gì đó, dù sao cũng không phải thứ tốt." Ông chủ dặn dò vợ rất khắc sâu ấn tượng.

Hứa Tư Văn gãi gãi hai má, y có chút không dám rồi.

Xung quanh rừng trúc ở quê đều có lưới chống rắn, cho nên mới không có các loại rắn qua lại trong rừng trúc, nơi này là vùng hoang dã, đừng nói treo lưới chống rắn, dù có treo thật, cũng không xử lý được!

Ông chủ Vũ vừa nhìn vợ liền biết y nghĩ cái gì, thầm nghĩ mình đừng dọa vợ chạy về, nếu vậy thì hắn quá xấu hổ rồi!

"Vợ đừng sợ, chỗ anh có găng tay dày, em mang đi, dùng kéo cắt sau đó lại nhặt nấm, bảo đảm sẽ không xảy ra bất ngờ!"

"Được rồi." Kỹ thuật viên Hứa võ trang đầy đủ, hơi có chút oi bức, cơ mà hiệu quả tăng cao!

Vừa bắt đầu tìm nấm, còn cần ông chủ Vũ ở một bên chỉ huy nói rõ, sau hai mươi phút, Vũ Khánh Cương liền không có đất dụng võ, Hứa Tư Văn học cái gì cũng nhanh, cho dù năng lực động thủ không tốt, nhưng tốt xấu thì cái việc hái nấm này cũng không phí sức lực lớn đến đâu.

Vũ Khánh Cương sợ Hứa Tư Văn đeo gùi mệt mỏi, lập tức cởi gùi của vợ xuống, đem nấm bên trong đổ hết vào trong gùi trên lưng mình, để Hứa Tư Văn đeo gùi nhẹ nhàng tiếp tục phấn đấu trong rừng cây.

Ông chủ Vũ không hái nấm, hắn cầm cung tên liếc lung tung khắp mọi nơi, gặp phải con thỏ, bắn tên! Chọc một con gà rừng bay lên, bắn tên! Thấy con chim sẻ, bắn tên! Bên kia có một con chim bồ câu, bắn tên! Nhìn con sóc nhỏ, bắn tên… Ặc!

"Con sóc anh bắn nó làm gì? Đáng yêu như vậy, anh cũng hạ thủ được? Anh muốn cướp quả phỉ với nó sao?" Kỹ thuật viên Hứa oán giận ông chủ Vũ một trận.

"Anh chỉ là trượt tay mà thôi…" Vũ Khánh Cương bắn tên rất thuận lợi, kỳ thực mỗi lần bắn tên ra ngoài cũng không xa, hắn sẽ kiếm mũi tên về dùng lại, năm sáu cây tên sắt thay phiên nhau, bắt được đồ vật là thứ yếu, hắn chỉ là vì chơi đùa.

Tổng cộng mới chỉ có một con gà rừng, thỏ sượt được một khối da, chim sẻ và chim bồ câu ngay cả cọng lông cũng không rơi, sóc nhỏ thì để lại cho ông chủ Vũ hai quả phỉ, còn làm cho hắn vướng một trận oán giận của vợ.

Càng đi vào trong, cây cũng càng cao, lá rụng cũng càng dày, tự nhiên đồ vật cũng càng nhiều, ông chủ Vũ đã đánh hai con gà rừng, một con thỏ treo ở bên hông.

Hứa Tư Văn đang tràn đầy phấn khởi hái nấm, xa xa vang một tiếng "đoàng", kinh động vô số chim muông trong rừng cây, líu ra líu ríu bay đầy trời.

Hứa Tư Văn ngẩng đầu có chút mờ mịt, làm sao vậy?

"Đoàng đoàng đoàng!" Ba tiếng súng, sắc mặt ông chủ Vũ cũng thay đổi!

Lấy dây thừng bản thân chuẩn bị ra, bỏ vào gùi trên lưng, như một con hổ Đông Bắc leo lên một cây đại thụ, dùng dây thừng cột lên một cành cây cao trên đại thụ, sau khi trượt xuống, buộc dây thừng ở bên hông vợ, vừa buộc vừa giải thích: "Đây là gặp Trương Tam, em không biết leo cây, anh kéo em lên, sau khi em lên đứng trên cành cây chớ có lộn xộn, cũng đừng xuống dưới, khi nào anh tới đón em thì hãy xuống."

"Sói à?" Hứa Tư Văn thực sự là kinh ngạc.

"Phải! Anh đi nhìn, xem có thể đánh hay không, tới lúc đó em có thịt sói ăn rồi!" Ông chủ Vũ buộc chặt dây thừng cho vợ, kéo lên trên cây.

"Vậy anh phải cẩn thận đó!" Khi còn bé Hứa Tư Văn từng trèo cây đào mình trồng, cái loại không cao, còn đại thụ cao như ngày hôm nay, y còn thật sự chưa từng trèo!

Ông chủ Vũ kéo người lên, ở dưới gốc cây gọi: "Kéo dây thừng lên đi, chờ anh trở về lại quăng dây thừng xuống."

"Ồ!" Hứa Tư Văn vội vã cuống cuồng thu dây thừng, nằm nhoài trên cây nhìn xuống dưới, y cũng không phải sợ ông chủ Vũ không trở lại đón y, mà sợ Vũ Khánh Cương bị sói làm bị thương.

Đang khẩn trương, khóe mắt liếc thấy một bóng đen, nhìn như con chó, nhưng vào lúc này, hoang sơn dã lĩnh nào có chó?

Hứa Tư Văn chợt lóe linh quang…!

Vũ Khánh Cương sắp xếp xong xuôi cho vợ, ném cung tên đi, hắn lên nòng khẩu súng, cái thứ cung tên này vui đùa một chút còn có thể, thời khắc mấu chốt vẫn là súng săn hữu hiệu.

Mới vừa đi ra vài bước, liền nghe vợ trên cây kêu ngao ngao: "Cương tử! Phía trước bên trái của anh có một cái bóng đen!"

Vũ Khánh Cương lập tức giơ súng săn trong tay lên, cũng nhanh chóng dựa lưng vào thân cây đại thụ mà vợ đứng.

Hứa Tư Văn cũng không biết phải giúp thế nào, cơ mà trong lòng y nghĩ không được để Vũ Khánh Cương bị thương, liền đem dây thừng trong tay ném xuống, vừa vặn đập lên đầu Vũ Khánh Cương, ông chủ Vũ buồn bực ngẩng đầu nhìn vợ.

"Ang thắt ở trên eo, nếu một hồi con sói kia tới, nếu anh giết không được, em liền kéo anh lên cây!"

Dùng súng có tốt hay không trước tiên không cân nhắc, trước tiên phải có một đường lui...

Hết chương 219

220. Chương 220: 220. Tới Rồi!

Lo lắng của Hứa Tư Văn không phải bắn tên không đích, nhiều năm như vậy y từng gặp loài sói này ở trong vườn thú, từng thấy trên ti vi, từng gặp trên tranh vẽ, cũng từng nhìn trên nhãn hiệu, nhưng mà không có gặp được trước mặt, ở trong cuộc sống hiện thực, trong vùng hoang dã!

May mắn là y được ông chủ Vũ đưa lên cây trước, bằng không hiện tại bảo đảm y run chân!

Coi như là ở trên cây, nếu không phải lo lắng ông chủ Vũ dưới tàng cây, y cũng đã đứng không vững, trượt chân xuống cũng có khả năng!

Càng may mắn là, ông chủ Vũ vẫn rất hiểu kỹ thuật viên Hứa, sau khi kéo y lên cây, yêu cầu y dùng dây thừng cột mình với thân cây, đỡ cho vợ vừa căng thẳng liền rơi xuống.

Nếu không tại sao nói là hai người như một chứ, nhìn độ ăn ý này.

Ông chủ Vũ dùng một tay buộc dây thừng ở bên hông, một tay cầm súng săn không để xuống, lúc này không thể không cảnh giác chút!

Trên eo ông chủ Vũ buộc một sợi dây thừng, kỹ thuật viên Hứa quấn mình vào trên cây, dây thừng dư thừa trong tay cũng quấn lên cây, quấn chung với dây của mình, hai tay khẩn trương kéo sợi dây trên eo ông chủ Vũ, một khi chuyện không tốt, chết cũng phải kéo Vũ Khánh Cương lên!

Kỳ thực lúc đó kỹ thuật viên Hứa quá khẩn trương, ông chủ Vũ cũng là quan tâm sẽ bị loạn, trước đây cũng không phải chưa từng săn sói, lúc này làm chi cần sốt sắng như vậy? Còn không phải là bởi vì vợ ở bên cạnh sao? Nếu chỉ một mình hắn, còn ước gì gặp phải sói đây, một súng bắn chết, được ăn thịt sói.

Sói tới rồi!

Con sói này cũng xui xẻo, trước đây đều hoạt động trong núi sâu, không gặp được mấy người, ngày hôm nay thật vất vả muốn đi ra ngoài, liền gặp một nhóm hái nấm, mi nói mi hái nấm thì hái đi, còn mang theo súng săn, vừa thấy mặt còn chưa đợi nó nhe răng, người bên kia đã nhếch miệng trước rồi!

Một súng liền bắn lại đây, nhưng con sói đơn độc tản bộ trong rừng cây há có thể là hiền lành?

Đây là một con sói già, là sói đầu đàn của một bầy sói trong núi, sau đó bị con sói đực khác khiêu chiến đánh bại, sau khi bị thua sói già liền rời khỏi bầy sói, bắt đầu cuộc sống tuổi già một mình.

Người già cũng thành tinh, huống chi là sói.

Ba tiếng súng kia, không chỉ cảnh báo cho mọi người, còn hù chạy sói già, có điều tính tình con sói già này cũng lớn, đã lúc này rồi, còn băn khoăn trước khi chạy cũng phải cắn một miếng thịt.

Chỗ khác đều là người đông thế mạnh, chỉ có chỗ này là nửa ngày chưa thấy một bóng người, vòng ra phía trước một chút, cuối cùng cũng gặp được một tên có hai chân.

Vũ Khánh Cương cũng phiền muộn, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra đây là một con sói già, xem lông mao cũng sắp rụng hết rồi.

"Sói! Cương tử anh cẩn thận đó!" Kỹ thuật viên Hứa run run rẩy rẩy đứng ở trên cây nhắc nhở ông chủ Vũ, vừa căng thẳng, ngay cả dây thừng trong tay cũng bị kéo chặt!

Ông chủ Vũ đang giằng co với con sói già, bên hông căng thẳng suýt chút nữa kéo hắn đến đau sốc hông!

Trong lòng âm thầm kêu trời gọi đất: Vợ ơi! Em kiềm chế một chút, đây là bụng chứ không phải cọc gỗ đâu!

Con sói già rất có mắt nhìn, vừa thấy dây thừng bên hông Vũ Khánh Cương căng lên, liền biết đây đúng là thời cơ tốt!

"Ngao!" Sói già gầm rú một tiếng, đột nhiên đánh về phía Vũ Khánh Cương!

Ông chủ Vũ thì không sao, mà kỹ thuật viên Hứa thì sợ mất mật luôn rồi!

Y đứng ở phía trên hai tay dùng sức kéo dây thừng của Vũ Khánh Cương, ông chủ Vũ bên dưới nâng súng săn lên nã một phát súng "đoàng" về phía con sói già...

Bắn trật!

Đạn sượt qua đỉnh đầu sói già, cạo xuống một đống lông sói không nhiều, sói già sợ hãi đến mức uốn thân thể ở giữa không trung một cái, rơi xuống đất.

Kỹ thuật viên Hứa hự hự kéo ông chủ Vũ lên trên cây, ông chủ Vũ lên đạn súng liền bắn về phía sói già.

Lúc này đảo qua chính là lỗ tai sói, một cái vành tai bị đạn bắn ra mùi thịt lợn nướng khét!

Sói già nhảy nhót tưng bừng nửa ngày, lại không dám tới gần ông chủ Vũ!

Hai súng qua đi, con sói già có chút không thể chờ đợi!

Bắn cũng không trúng, nó còn có cái gì để sợ?

Ông chủ Vũ cũng gấp, hắn nghe thợ săn lớn tuổi nói, sói già đều rất tinh quái, ba súng không chết nó, nó liền biết mi dễ ức hiếp, khẳng định không buông tha nhất định phải cắn chết mi.

Phát súng thứ ba rồi!

Dây thừng bên hông càng ngày càng căng, ông chủ Vũ hoảng sợ phát hiện, mũi chân của mình cũng với không tới mặt đất!

"Vợ, em đừng kéo anh mà!" Vũ Khánh Cương dở khóc dở cười hướng mũi súng về phía con sói phòng bị vạn phần, còn phải lớn tiếng nói chuyện với vợ, không thì bảo đảm vợ sẽ không dừng tay.

"Kéo anh lên, bắn không trúng nó cũng sẽ không bị nó cắn!" Kỹ thuật viên Hứa vô cùng kiên trì, không chút nào biết mình giúp càng thêm bận.

Dùng sức kéo không buông tay, kiên trì quyết giữ ý mình.

Ông chủ Vũ dưới tàng cây ngao ngao kêu to: "Vợ à em đừng chuyển động, mau thả anh xuống, nhúc nhích anh bắn không chuẩn!"

Hắn cũng không phải nghịch súng chuyên nghiệp, bia ngắm di động thì cũng thôi, ngay cả hắn cũng di động, bộ đội đặc chủng à?

Hứa Tư Văn vừa nghe bắn không chuẩn? Tại sao có thể? Hai tay mở ra một cái, dây thừng vèo vèo thả xuống!

Vừa lúc đó con sói già nhào tới, nó cảm thấy hai phát súng đều không sao, phát súng thứ ba tám phần là cũng không có chuyện gì đi?

Vũ Khánh Cương liền bắn ra một súng, kết quả bởi vì Hứa Tư Văn buông tay, hắn lại trượt chân xuống một khoảng cách thật lớn, đạn trực tiếp sát qua khoảng giữa hai chân sau sói già, không khí nóng ma sát khiến con sói hoảng sợ trợn to hai mắt, cũng càng phẫn hận phi tới chỗ ông chủ Vũ!

?

Lại bởi vì ông chủ Vũ trượt chân xuống một khoảng thật lớn, lúc con sói trực tiếp vồ tới, liền trực tiếp nhào tới đỉnh đầu ông chủ Vũ, sượt sát qua đỉnh đầu, đập đầu vào thân cây!

Vũ Khánh Cương phản ứng rất nhanh, trở tay chính là một phát súng, vừa vặn bắn vào trên eo con sói, loại động vật sói này, đầu sắt eo đậu hũ, đầu sói là chỗ cứng nhất phòng ngự tốt nhất toàn thân, mà bụng sói lại là chỗ mềm nhất toàn thân sói, một khi bị bắn vào bụng, liền dễ dàng làm mất sức phần sau, sức chiến đấu khẳng định tổn thất lớn!

"Gào!" Sói già hét thảm một tiếng.

Hứa Tư Văn ở trên cây từ trên cao nhìn xuống, không nhìn thấy tình huống của Vũ Khánh Cương bên dưới, thế nhưng có thể nhìn thấy con sói!

Lại nhìn con sói đụng phải thân cây, đụng cho thân cây đều rung lên, sau đó Vũ Khánh Cương bắn súng, con sói hét thảm, nhưng không thấy Vũ Khánh Cương!

Con sói thế nào không đáng kể, ông chủ Vũ mới quan trọng!

"Cương tử!" Cũng không biết sức lực từ đâu tới, kỹ thuật viên Hứa bạo phát!

Một đôi tay kéo dây thừng treo bên hông Vũ Khánh Cương, nhanh chóng kéo!

"Vợ!" Ông chủ Vũ vừa nghe giọng vợ mang theo âm run, biết vợ có thể là bị dọa rồi.

Hắn mới vừa xoay người, dây thừng bên hông liền căng lên, sau đó hắn liền trơ mắt nhìn mình dùng một luồng sức lực lớn khó có thể kháng cự, chạy vội về phía con sói già giãy dụa sắp chết, muốn thắng lại cũng thắng không được!

"Đừng kéo mà!" Ông chủ Vũ ngao ngao kêu to.

Kỹ thuật viên Hứa không nghe!

"Không! Lên cây!" Dưới đất quá nguy hiểm, vẫn là trên cây an toàn.

Ông chủ Vũ nói chưa dứt lời, vừa nói không cho kéo, kỹ thuật viên Hứa ngược lại càng kéo càng hăng hái, chỉ muốn khiến nam nhân của mình lên mau với mình, chỗ này an toàn!

"Đừng mà vợ!" Ông chủ Vũ dùng sức giãy dụa: "Kéo nữa anh liền phải hôn con sói đó!"

"A?" Hứa Tư Văn có chút choáng váng, cơ mà cũng không liều mạng kéo Vũ Khánh Cương nữa, nhưng cũng không muốn buông tay.

Vũ Khánh Cương dưới đất thì lại vẻn vẹn cách cái miệng mở lớn của con sói không tới một cánh tay, nhấc súng, viên đạn cuối cùng, từ trong miệng sói bắn ra ngoài, trực tiếp tiễn con sói già quy thiên.

Mồ hôi lạnh trên trán ông chủ Vũ đều rơi xuống!

Suýt chút nữa liền bị vợ kéo vào mõm sói rồi!

Lúc này người khác cũng chạy tới, lúc Vũ Khánh Cương nã súng bọn họ đã hướng tới bên này, đừng thấy chúng ta nói dông dài, nhưng trên thực tế chuyện phát sinh cũng chỉ trong chớp mắt, Vũ Khánh Cương liên tiếp nã năm phát, mọi người chạy qua bên này vô cùng lo lắng, bởi vì sau khi Vũ Khánh Cương bắn năm phát này, súng liền không còn đạn!

Một thanh súng săn nhiều nhất là năm viên đạn!

Vì vậy chờ người chạy tới liếc mắt liền thấy được, khoảng cách giữa ông chủ Vũ với một con sói đã ngỏm củ tỏi, thật sự rất là gần!

Sau khi Hứa Tư Văn nhìn thấy viện quân đã đến, thật đúng là thở phào nhẹ nhõm!

Ông chủ Vũ nhìn nhìn dây thừng bên hông mình, lại nhìn nhìn con sói ngỏm củ tỏi, thực sự là dở khóc dở cười!

"Anh Cương tử, anh thế nào?"

"Không có chuyện gì, đây là một con sói già." Vũ Khánh Cương cởi dây thừng bên hông mình xuống, bỏ lại súng săn, lắc lắc con sói đã chết, đi tới dưới tàng cây, đưa tay với vợ ở trên cây đang tha thiết mong chờ: "Vợ, mở dây thừng trên eo em ra, nằm nhoài trên cây, quăng một đầu dây thừng khác cho anh."

"A?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn dây thừng cột lấy mình, lại nhìn nhìn ông chủ Vũ dưới gốc cây, ánh mắt vô cùng đáng thương: "Run chân."

Ông chủ Vũ: "..."

Cuối cùng, vẫn là ông chủ Vũ đơ mặt, xoạt xoạt xoạt mấy cái bò lên, cởi nút thắt cột vợ với cái cây, lại buộc vào eo Hứa Tư Văn một đầu dây thừng khác, nhanh chóng leo xuống cây, chậm rãi thả dây thừng, thả kỹ thuật viên Hứa từ trên cây xuống, bởi vì bên hông vẫn luôn có dây thừng ông chủ Vũ kéo, nên bình an xuống gốc cây, sau khi mở dây thừng bên hông ra, Vũ Khánh Cương liền thu dây thừng lại.

"Sói đã bắn rồi, bảo mọi người đều tới đây đi, chúng ta trở về, lột da sói, ăn thịt sói!" Ông chủ Vũ rất cao hứng, hiếm thấy gặp phải một con sói đơn độc, còn có thể không đắc tội bầy sói.

Có điều chân Hứa Tư Văn vẫn luôn run lên, Vũ Khánh Cương rất có ánh mắt, ngồi xổm xuống trước mặt vợ: "Tới, anh cõng em."

Kỹ thuật viên Hứa thành thật nằm lên, ông chủ Vũ vui vẻ chỉ huy người khác: "Dọn đồ của tui lại, tui về nhà!"

Phía sau có người ồn ào: "Trư Bát Giới cõng vợ!"

Vũ Khánh Cương: "Cút đi!"

Hứa Tư Văn: "..."

Còn có thể chơi đùa vui vẻ không?

Một nhóm người hữu kinh vô hiểm, chỉ là kỹ thuật viên Hứa được ông chủ Vũ cõng ra, khiến sắc mặt mấy người đều rất xoắn xuýt, không cần show ân ái khắp nơi đi?

Đều biết hai người là một đôi rồi, thật sự đều biết rồi!

Hết chương 220

221. Chương 221: 221. Ít Nhất Sáu Dấu Cộng

Sau khi trở về, tự nhiên là mang con sói đến nhà Vũ Khánh Cương rồi!

Có điều sau khi về đến nhà, lúc dỡ trang bị xuống, Vũ Khánh Cương mới phát hiện, lòng bàn tay vợ đều bị cọ đến xanh tím rồi.

"Sao lại ngu ngốc dùng sức lung tung vậy!" Ông chủ Vũ đau lòng muốn hỏng.

Vợ là người có văn hóa, một đôi tay chính là dùng để viết chữ vẽ vời gõ bàn phím, chứ không phải dùng để kéo hắn, mà lúc đó hắn thật sự không, cần, kéo!

"Em không biết mà!" Kỳ thật đến bây giờ kỹ thuật viên Hứa còn có chút choáng váng đây.

Trên đường trở về, Vũ Khánh Cương đã thầm nói cho y biết, kỳ thực hắn không có nguy hiểm, y không cần lo lắng.

"Có sốt ruột nữa, cũng không cần tổn thương mình, nhìn ngón tay này, đều xanh tím rồi."

"Đổi thành người khác, em mới không sốt ruột đâu!" Kỹ thuật viên Hứa lầm bầm.

Ông chủ Vũ khựng lại, đột nhiên ôm lấy Hứa Tư Văn.

Vợ đối với hắn thật tốt!

Hứa Tư Văn ngượng ngùng chôn mặt trong cổ ông chủ Vũ, nhu thuận cọ cọ, may là ông chủ Vũ không ghét bỏ y ngu dốt, ha ha ha…

Hai người không thể dính quá lâu, bên ngoài còn có một con sói phải xử lý kìa, một hồi còn có người đến ăn thịt sói nữa.

Hứa Tư Văn đẩy đẩy ông chủ Vũ: "Đi ra ngoài đi, em đi tắm rửa."

"Ừm!" Ông chủ Vũ rất cao hứng, đi ra ngoài không chỉ xử lý con sói, ngay cả nấm cũng rửa ướp muối, mộc nhĩ cũng xử lý rồi hong khô.

Sau khi Hứa Tư Văn tắm rửa sạch sẽ, móc từ trong hành lý ra một hộp thuốc trị hồi hộp trấn kinh sợ!

Y tự mình ăn trước một viên, không ăn ra mùi vị gì, sau đó cầm nước sôi và viên thuốc, đi ra ngoài tìm ông chủ Vũ.

Lúc đó, ông chủ Vũ vừa vặn móc tim sói ra, vứt "bộp" xuống cái hố đất đã đào xong trước đó.

"Ồ? Sao anh lại ném tim sói vậy?" Hứa Tư Văn không rõ.

Ông chủ Vũ không nói là keo kiệt, nhưng cũng tuyệt đối không lãng phí.

"Em còn muốn ăn thứ đó hả?" Ông chủ Vũ ngước cổ nhìn vợ.

"Tim lợn đều có thể ăn, gà vịt ngỗng cũng có thể ăn, tại sao tim sói phải bỏ?"

"Vợ ngốc, lòng lang dạ sói, thứ này không thể ăn!" Vũ Khánh Cương cười ha ha, vợ thật ngốc.

"A phi!" Lại dám cười nhạo y?

Thừa dịp ông chủ Vũ cười ha ha miệng mở lớn, nhanh chóng ném viên thuốc trấn kinh sợ ra, ném vào trong cái miệng mở lớn của ông chủ Vũ, lúc đó liền khiến tiếng cười của ông chủ Vũ nghẹn mất tăm.

"Ực!" Nuốt xuống rồi!

Thuốc cũng đã vào bụng, ông chủ Vũ mới nhớ tới việc hỏi Hứa Tư Văn: "Cái gì thế?"

"Thuốc an thần." Lại đút cho ông chủ Vũ mấy ngụm nước, để hắn uống nhiều nước là vì nước có thể làm tan thuốc, lần này rừng sâu núi thẳm thật sợ hãi.

Không cố gắng an thần, sợ sẽ ngủ không yên.

Vũ Khánh Cương rất phiền muộn.

"Em lấy thuốc ở đâu ra?" Thứ này, trong ấn tượng của ông chủ Vũ, không phải đều cho mấy đứa con nít ăn sao? Khi nào vợ lại mang theo thứ này bên người vậy?

"Mẹ bảo em mang cho Hữu Tài, em quên đưa cho chị dâu Thúy Hoa, vẫn mang theo bên người." Hứa Tư Văn gãi gãi hai má: "Dù sao hiện tại hữu dụng là được, anh còn có thể an thần."

"Em ăn chưa?"

"Chưa!"

"Ha, anh nói sao, mùi y như thức ăn cho heo."

"Nói bậy, rõ ràng chính là mùi bạc hà!"

Ông chủ Vũ liền cười ha ha, Hứa Tư Văn cũng biết mình lòi đuôi, vừa quay đầu liền đi vào trong nhà.

Chạng vạng tối, mấy tên đồng bọn ngày hôm nay đi hái nấm cùng bọn họ đến đây, có điều lần này không có nữ đến, đều thuần một sắc nam.

Hứa Tư Văn còn không rõ vì sao, thế nhưng Vũ Khánh Cương lại cười hì hì, ngay cả là người đồng hương cùng làng, thì cũng không muốn để vợ khó chịu, ai dám khiến Vũ Khánh Cương hắn khó chịu, hắn liền dám để cho người đó không thoải mái.

Lần đầu Hứa Tư Văn ăn thịt sói, cũng không biết đám người Vũ Khánh Cương làm thế nào, dù sao thì sau khi ra nồi, nhìn rất sạch sẽ, đương nhiên, trong quá trình làm ông chủ Vũ cũng nghiêm ngặt chú ý vệ sinh, hơn nữa mấy chỗ như nội tạng, bốn chân và đầu đuôi, ai muốn thì cho người đó, yêu cầu duy nhất, chính là không thể bưng ra trước mặt vợ, trở về muốn ăn thế nào thì ăn.

Thịt sói dai, cứng hơn thịt lợn rất nhiều, hơn nữa có một mùi tanh nhàn nhạt, không phải loại mùi đáng ghét, tuy nhiên không thể lơ là.

Nước chấm của Hứa Tư Văn chỉ có một loại, chính là nước tương, ngay cả giấm chua cũng không chấm, ông chủ Vũ thì vừa nước tương, giấm chua, tỏi giã và dầu ớt, ăn rất đầy đủ.

Vũ Khánh Cương và mấy người kia uống rượu, Hứa Tư Văn chỉ uống nước trái cây, dù sao cũng không ai cụng rượu với y, nghe bọn họ kể chuyện gặp phải sói, còn có người gặp phải hồ ly, còn có người lớn nhà mình đã từng gặp được gấu chó và hổ.

Hứa Tư Văn xem là cố sự truyền kỳ mà nghe.

Chờ ăn xong khách khứa rời đi, ông chủ Vũ không biết ăn thứ gì, kích động vô cùng, sau khi kỹ thuật viên Hứa thu dọn xong nồi bát muôi chậu, liền kéo y tắm rửa sau đó ở trong phòng tắm ấy ấy…

Chờ lần thứ hai Hứa Tư Văn có thần trí, đã là ngày hôm sau.

Nhớ không rõ lúc nào mình ngủ thiếp đi, ông chủ Vũ lại làm xong từ lúc nào, dù sao thì chờ lúc y tỉnh lại, mặt trời đã sáng loáng chiếu vào, đâm cho đôi mắt vừa chuyển tỉnh đều không mở ra được, đầu cũng có chút mơ mơ hồ hồ.

Vốn định chống đỡ thân thể ngồi dậy, nhưng hơi nhúc nhích lại cảm thấy chỗ eo giống như tan vỡ, một chút sức lực cũng không lên nổi, ngược lại trên tay bị băng lại rất tốt, hẳn là thoa thuốc, cũng không cảm thấy đau đớn.

Kỹ thuật viên Hứa chán chường nằm lại trong chăn, cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như từ sau khi hai người ở bên nhau, tuy rằng mỗi lần ông chủ Vũ làm đều rất hung ác, nhưng lại bận tâm thân thể của y, chưa bao giờ buông thả chính mình, đối với y cũng chưa bao giờ mất khống chế như đêm qua!

Dù là mấy lúc kích thích như ở ba vạn thước Anh* trên cao và vân vân, cũng vẫn luôn bận tâm mình, sẽ không thái quá tùy ý tận tình.

*1 thước Anh = 0.9144 mét

Kỳ thực trong lòng Hứa Tư Văn rất rõ ràng, Vũ Khánh Cương có tiền vốn để tùy ý tận tình, nhưng y lại không có thân thể để tùy ý tận tình, kỳ thực ông chủ Vũ vẫn luôn rất nhường nhịn y, cho dù là hành động kịch liệt chút, cũng phải cách thời gian rất lâu mới có một hai lần, giống như chỉ lo y bị thương, còn lấy được cao dưỡng sinh tự chế từ chỗ ông ba, bảo dưỡng cho y.

Tuy rằng trong miệng y nói không tin, còn nói không muốn dùng, nhưng trên thực tế, y vẫn rất lưu ý những thứ này, đặc biệt là Vũ Khánh Cương kiên trì, y vẫn luôn dùng những thứ đó, ngược lại thân thể cũng càng ngày càng tốt.

Mà tối hôm qua không khỏi cũng quá hung ác mà… Hứa Tư Văn duỗi móng vuốt nhỏ ra, thử thử nhiệt độ trên trán mình, có hơi nóng!

Cam chịu bọc kỹ chăn, dự định nướng giường, y không dậy nổi.

Cũng chỉ trong chốc lát, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân.

Ông chủ Vũ bưng bốn bát lớn đựng đồ vật đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy kỹ thuật viên Hứa đang mặt hướng tường đưa lưng về phía hắn cuộn người trong chăn, cho là vợ còn đang ngủ, nhẹ nhàng đặt đồ trong tay lên trên bàn giường đất.

Ông chủ Vũ mới vừa tới gần vợ, muốn nhỏ giọng đánh thức vợ dậy ăn chút đồ rồi ngủ tiếp, kết quả vợ đột nhiên lại mở mắt ra!

"Ai nha má ơi!" Ông chủ Vũ sợ hết hồn!

"Hì hì!" Kỹ thuật viên Hứa hư hỏng bật cười.

"Doạ anh làm gì!" Ông chủ Vũ rót một ly nước đút cho kỹ thuật viên Hứa.

"Sáng sớm có người tới à?" Những thứ này không giống như là một mình ông chủ Vũ chuẩn bị, giống như là rất nhiều nhà đưa tới, chỉ có bốn cái bát, đã ba hình thức.

"Đều là đồ tốt bọn họ đưa tới cho em để trấn an tinh thần." Ông chủ Vũ dự định mượn ánh sáng của vợ, ăn ké cơm một lần.

"Bọn họ vẫn ổn chứ? Ngày hôm qua đi không ít người, nhưng người đến ăn không nhiều, không sợ hãi đi?" Hứa Tư Văn đã ăn thuốc an thần, liền muốn người khác cũng ăn giống y.

"Ăn một bụng gà rừng, chỉ thiếu kéo quần thôi, bọn họ không thể tốt hơn được!" Ông chủ Vũ thấy vợ vừa tỉnh lại liền hỏi người ngoài, sao không quan tâm đến hắn vậy?

Không cao hứng!

Rất không cao hứng!

Vô cùng không cao hứng!

"Trong túi em còn có tám viên, anh bốn viên em bốn viên, sáng trưa chiều mỗi buổi một viên, sáng sớm ngày mai lại một viên nữa, hai ta cũng có thể an thần." Kỹ thuật viên Hứa còn chưa kịp ăn cơm đã phân chia thuốc uống trước.

Vũ Khánh Cương vừa muốn nói cái gì đó, điện thoại vang lên, là điện thoại di động của hắn.

"Ai vậy?" Tâm tình ông chủ Vũ đang không tốt, đương nhiên, giọng điệu cũng không được tốt lắm, nếu không có chuyện gì mà điện thoại, hắn nhất định sẽ quật đối phương.

"Ồ? Không phải điện thoại của anh Tư Văn sao? Anh là ai vậy?" Đầu bên kia điện thoại đầu tiên là trầm mặc hồi lâu, ngay khi Vũ Khánh Cương không nhịn được muốn cúp điện thoại, truyền ra một giọng nữ nhân mềm mại, lượng đường ít nhất sáu dấu cộng!

"Mẹ kiếp!" Lúc đó ông chủ Vũ liền mắng lên: "Cô mẹ nó gọi điện thoại cho ai cũng không biết, viếng mồ mả đốt giấy báo lừa quỷ à? Còn có anh Tư Văn gì đó không có, chỉ có anh Quan Tỏa thôi cô có muốn không?"

Hứa Tư Văn: "…!"

Đầu kia: "…!"

"Sau này gọi số điện thoại phải làm rõ ràng được không? Đừng gọi loạn khắp nơi, anh đây là nhỏ nhất trong nhà rồi, bên dưới không có em trai em gái, ít giả bộ thân thích với tui đi!" Ông chủ Vũ mới mặc kệ đối phương là thứ gì, trực tiếp mở ra hệ thống trào phúng, rất ra sức hạ thấp đối phương một trận.

"Đây không phải là điện thoại của Vũ Khánh Cương sao?" Bên kia có khả năng cũng hoài nghi mình gọi nhầm số, cho nên nhịn không được, vẫn là lộ ra chân tướng.

"Không phải cô kêu anh Tư Văn sao? Giọng điệu nhỏ nhẹ dính ngấy kìa, sao còn hỏi có phải là số điện thoại của Vũ Khánh Cương không? Đến cùng cô tìm ai hả?" Ông chủ Vũ vừa nói vừa giương giương đắc ý nhìn Hứa Tư Văn, khoe khoang mình nhanh trí.

"Tút tút tút!" Bên kia thế mà lại cúp điện thoại!

Vũ Khánh Cương cũng chỉ đành cất điện thoại di động.

"Ai vậy?"

"Một em gái tìm 'anh Tư Văn', âm thanh nhỏ nhẹ ngọt lịm ít nhất thêm sáu dấu cộng! Vợ, em xem có phải em nên dự sẵn chút thuốc hạ đường huyết không?"

"Cút đi!" Hứa Tư Văn ném gối đập ông chủ Vũ, còn mình thì lôi chăn nằm xuống, y còn chưa tỉnh ngủ, còn muốn ngủ bù.

Vũ Khánh Cương náo loạn một trận với vợ, liền bị vợ đuổi ra ngoài, chỉ có điều vừa ra khỏi cửa, liền đổi sắc mặt, cầm di động lên liền gọi điện thoại…

Hết chương 221

222. Chương 222: 222. Có Bộ Dáng Của Ông Nội

Hứa Tư Văn chỉ tham gia hoạt động hái nấm một lần như thế, sau khi ông chủ Vũ ở trong điện thoại khoe khoang thịt sói với chị dâu Thúy Hoa, hai người cấp tốc bị chị dâu Thúy Hoa kéo trở về!

Nguyên nhân rất đơn giản, vì an toàn nhân thân của cả hai!

Chị dâu Thúy Hoa vừa mở miệng, hai người bọn họ nhanh chóng lăn về nhà, ngoan ngoãn giả vờ thành thật, mỗi ngày chăm cháu trai!

Bạn hỏi ba mẹ của đứa cháu đó đâu hả?

Ba mẹ đi học đó mà!

Đừng quên, hai người kia còn là sinh viên đại học đó.

Để tăng cường tình cảm giữa ông cháu bọn họ, chị dâu Thúy Hoa liền để hai người họ chăm đứa cháu trai mới chỉ mấy tháng!

"Khóc, hai đứa dỗ; tiểu dầm, hai đứa rửa; bú sữa…." Sau khi nói đến đây, hai người rất sốt sắng nhìn chị dâu Thúy Hoa, tuyệt đối đừng nói muốn bọn họ đút nha!

Nếu như thật, lập tức rời nhà trốn đi!

"… Cũng không cần hai đứa, dù sao hai đứa cũng không biết pha sữa bột, cũng đừng đút cho hỏng. Có điều dỗ ngủ, dỗ vui vẻ, toàn bộ do hai đứa phụ trách!" Chị dâu Thúy Hoa nói chuyện đặc biệt nhanh gọn, giòn vang!

"Ồ!" Hứa Tư Văn gật đầu, y vẫn rất là yêu thích Hữu Tài.

Vũ Khánh Cương vò đầu, ngồi xổm ở một bên không lên tiếng, nhìn Hữu Tài trên giường, có hơi giống như nhìn giai cấp kẻ thù.

Mới vừa có chút thời gian rảnh với vợ, liền bị nhét một thằng nhóc con vào giữa hai người, đây tính là chuyện gì hả?

"Chị hai! Chị hai!" Ông chủ Vũ đi theo sau chị dâu Thúy Hoa vô cớ gây rối.

"Làm gì?" Chị dâu Thúy Hoa còn phải làm cơm cho một nhà già trẻ đây, ông chủ Vũ lại giống như cái đuôi lắc đến lắc đi ở phía sau.

"Chị nói xem hiện tại em kết hôn vẫn chưa tới một năm, vẫn tính là tân hôn mà? Ngay cả tuần trăng mật cũng chưa vượt qua, mà đã vừa con gái vừa cháu trai, có phải cũng quá bận rộn không? Sao cũng phải qua một hai năm, thằng nhóc có thể chạy có thể nhảy, rồi lại để hai người bọn em chăm chứ?"

"Nếu không thì chờ nó có thể lên tiểu học rồi hai đứa lại chăm luôn?" Chị dâu Thúy Hoa hận sắt không thành thép mạnh mẽ lấy đầu ngón tay đâm đâm đầu Vũ Khánh Cương: "Vậy còn có thể thân cận với hai đứa sao? Thừa dịp thằng lớn với nhà thằng lớn đang đi học, hai đứa ở cùng đứa nhỏ nhiều một chút, tương lai mới có thể thân với hai đứa, làm ông nội, thì phải có bộ dạng của ông nội! Nếu như vợ chồng thằng lớn không hiếu thuận, hai đứa liền đánh con của hai người tụi nó cho hả giận!"

"Chị à chị là mẹ ruột của nó sao?" Ông chủ Vũ khiếp sợ.

"Cái đó hả? Nếu không thì chị giúp em đánh nó?"

"Chị hai, không phải, cái đó…" Ông chủ Vũ có chút loạn.

"Nhanh chóng tránh ra, chị còn phải làm cơm cho mấy người ăn no bụng nè!" Chị dâu Thúy Hoa lười vô cớ gây rối với hắn, đuổi người ra khỏi nhà bếp.

Ông chủ Vũ thương tâm gần chết, trở về lại càng thương tâm!

Vừa vặn thấy vợ với thằng nhóc con kia chơi đùa vui vẻ!

Ông chủ Vũ ai oán ngồi xổm ở trong góc tường vẽ vòng tròn, chỉ có một buổi tối ấy ấy thôi, báo ứng tới cũng quá nhanh rồi!

Hứa Tư Văn chơi đùa với bé con, kỳ thực chính là dụ dỗ bé con, đứa trẻ nho nhỏ, mang theo mùi sữa thơm thuần túy, hiếm thấy có thể làm cho Hứa Tư Văn tiếp thu loại mùi vị không có mùi thuốc tiêu độc này, còn có khuôn mặt tươi cười thật tinh khiết đáng yêu của bé con, da thịt trắng sữa trắng sữa, nhìn thế nào cũng làm cho người ta thương làm cho người ta thích.

Đang chơi đùa cao hứng, nhóc con liền thưởng cho ông nội nhỏ là Hứa Tư Văn một bãi nước tiểu đồng tử, thế mà Hứa Tư Văn lại không ngại bẩn!

Không chỉ có không ngại bẩn, còn tay chân vụng về thay tã!

"Cương tử? Cương tử!" Hứa Tư Văn xách tã dơ, ngao ngao gọi Vũ Khánh Cương.

"Ơi!" Ông chủ Vũ lập tức nhảy lên vọt đến trước mặt vợ, lòng nói lẽ nào vợ cũng giống mình? Nếu không hai người bọn họ nhân cơ hội chuồn đi!

Về Lan Châu đi!

Núi cao hoàng đế xa…

Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có thể không nhận…

"Nhanh chóng cầm đi giặt sạch sẽ phơi nắng tiêu độc, nhớ đừng dùng bột giặt nha, bên kia có nước giặt chuyên dùng để giặt cái này, còn mang đi tiêu độc nữa."

Kết quả vợ đưa tới một cái tã con nít ướt chèm bẹp!

Ông chủ Vũ buồn bực.

"Còn không mau đi đi!" Hứa Tư Văn đẩy hắn một cái, sau đó mình tiếp tục nằm lỳ ở trên giường chơi đùa với bé con.

Vũ Khánh Cương: "…!"

Hiện tại đã không có địa vị, đến sau này, sẽ ra sao?

Tân hôn không tới một năm, hắn liền lui về vị trí hạng hai, nếu như ba năm năm năm, còn không phải vào nhà kho luôn à? Không phải còn có cái gì mà thất niên chi dương sao…

Hứa Tư Văn mặc kệ ông chủ Vũ ở một bên toả ra tư duy, chính mình chơi đùa với bé con tương đối vui vẻ, y cảm thấy ở bên một đứa bé như vậy, cái gì cũng không cần nghĩ.

Dễ dàng, cảm giác cực kỳ tốt!

Kỳ thực nhóc con mới có mấy tháng, coi như thức, cũng không được thời gian bao lâu, chơi đùa với Hứa Tư Văn một hồi, liền buồn ngủ, ngáp liên miên, mắt to cũng híp lại.

"Bảo bối mệt rồi à? Mệt rồi liền ngủ đi, đến, ông nội nhỏ dỗ cháu ngủ… Nha… Nha… Ngủ đi nào…." Nhẹ nhàng vỗ thân thể nhỏ bé mềm nhũn, thơm mùi sữa của nhóc con, Hứa Tư Văn liền ở một bên trông chừng.

Vỗ vỗ, nhóc con liền ngủ thiếp đi, đắp chăn lên cho nhóc con, Hứa Tư Văn nhìn nó ngủ, nhìn một chút, y cũng buồn ngủ, liền dứt khoát nằm ở một bên, nắm móng vuốt nhỏ ụ thịt của nhóc con, hai ông cháu cùng ngủ!

Hứa Tư Văn ngủ cũng thành thật, nhưng thành thật cũng là nhằm vào người trưởng thành, ngủ chung với bé con, ai cũng không dám bảo đảm mình sẽ không vươn mình, cho dù là ném cánh tay duỗi cái chân, cũng có thể tổn thương đến bé con nho nhỏ.

Sau khi ông chủ Vũ giặt tã em bé xong, luôn cảm thấy tay mình đầy mùi nước tiểu, để không làm vợ khó chịu với mình, lần đầu tiên ông chủ Vũ đặc biệt nghiêm túc dùng nước rửa tay rửa móng vuốt bự tới bốn lần!

Rửa cũng sắp tróc da luôn!

Cuối cùng là nghe thơm thơm, nhìn thì… dù sao cũng không phải không công, hắn cũng không trắng lên nổi mà!

Kẽ móng tay coi như là sạch sẽ, cũng dùng bàn chải quét hai lần.

Vừa trở vào trong nhà, liền trơ mắt nhìn vợ đang ngủ, thằng nhóc con thì ở ngay chỗ bên cạnh vợ, vốn dĩ vị trí kia là của hắn!

Bị người ta chiếm địa bàn!

Thực sự là càng thêm u buồn!

Trong lúc vô tình Hứa Tư Văn trở mình, cánh tay vung lên, kỳ thực cũng giống như động tác kéo chăn bình thường, bình thường không có việc lớn gì, nhưng mà hiện giờ nằm ở bên cạnh y không phải Vũ Khánh Cương, sẽ không chắn cho y hoặc là ôm y, không cho y lộn xộn cảm lạnh, sẽ đắp chăn cho y.

Nằm bên cạnh y là đứa nhỏ Hữu Tài không thể tự gánh vác sinh hoạt!

Ông chủ Vũ ba chân bốn cẳng, vọt tới, ngăn cánh tay vợ lại trước khi đập lên trên người Hữu Tài, một thân mồ hôi lạnh xoạt xoạt xông ra giống như cỏ dại sau cơn mưa!

Thật đau tim!

Vợ và thằng nhóc con người nào hắn cũng không nỡ để bị thương, nếu thằng nhóc con bởi vì vợ mà bị thương, vợ khẳng định sẽ thương tâm khổ sở; nếu vợ bởi vì thằng nhóc con mà bị thương… cái này tám phần là không thể.

Có điều nếu vợ thương tâm khổ sở vì tổn thương thằng nhóc con, hắn nhất định sẽ xử lý thằng nhóc con… Mịa nó nhỏ như vậy, sao xử?

Thôi!

Ông chủ Vũ mỹ mãn ôm vợ về phòng mình, đặt nằm an ổn xong, đi vào phòng trẻ con của Hữu Tài, mang cả nhóc con lẫn gối chăn lên giường trẻ em, mang đến phòng của mình, nếu vợ hiếm lạ, vậy thì cứ ra sức mà hiếm lạ cho tốt đi, dù sao thì chờ bọn họ rời tay, sau đó liền nghĩ biện pháp tách ra, thằng nhóc con nhỏ như vậy, chuyện cũng chả khó.

Động tác của ông chủ Vũ không tính là nhu hòa, nhóc con lại không có tỉnh, ngủ thật giống như một con heo nhỏ, chọc cho ông chủ Vũ cũng dùng mu bàn tay cọ cọ móng vuốt nhỏ của bé con.

Đồ của nhóc con rất nhiều, may mà phòng của Vũ Khánh Cương cũng rất lớn, đem đồ vật của hắn dịch vào một ít, đồ không thường dùng liền để ở trong phòng trẻ em, lúc muốn dùng lại đi lấy.

Mới vừa dàn xếp cho nhóc con xong xuôi, Hứa Tư Văn liền trở mình, ôm cái chăn Vũ Khánh Cương dựng thẳng ở một bên, cưỡi lên.

Vũ Khánh Cương: "…!"

Mồ hôi lạnh chảy càng nhiều.

May mắn đây là chăn, nếu như vừa nãy không động tới, đổi thành thằng nhóc con…

Ông chủ Vũ thật lòng có ý kiến với chị dâu Thúy Hoa, đây không phải là quấy rối đó sao? Cái gì thân cận cái gì bồi dưỡng, đây là rèn luyện trái tim của hắn đi?

Ông chủ Vũ không chịu nổi, lạch bà lạch bạch chạy đi tìm chị dâu Thúy Hoa, kết quả vừa mở cửa phòng bếp, một luồng mùi vị ớt cay xông vào mũi!

"Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!" Vũ Khánh Cương liên tiếp đánh ra ba cái hắt xì, không còn gì để nói, nước mắt nước mũi chảy ròng!

"Nhanh đi ra ngoài, đóng cửa lại, đang làm ruột già xào ớt đây!"

"A?" Vũ Khánh Cương vừa nghe, quả thực chính là phản xạ có điều kiện: "Đừng làm thứ kia chị hai, Tư Văn không ăn ruột, bốn chân và đuôi đầu!"

"Cái gì?" Chị dâu Thúy Hoa có chút há hốc mồm: "Vậy em không nói sớm, chị đang muốn làm cho em ấy một bàn canh lòng heo gì đó nếm thử đây!"

Vũ Khánh Cương: "…!"

Chị dâu Thúy Hoa lâm thời sửa lại thực đơn, đem đồ ăn đều bỏ vào trong tủ lạnh, ướp lạnh cũng được đông lại cũng được, dù sao cũng không thể cho lên bàn trong cuộc sống của Hứa Tư Văn được nữa.

"Nhanh vào vườn rau hái chút rau xanh về cho chị, chị làm chút trứng gà và thịt ba chỉ gì đó." Chị dâu Thúy Hoa đẩy Vũ Khánh Cương ra ngoài muốn hắn đi hái rau.

Bên kia hai bảo mẫu cũng cùng bận rộn, tìm chút gà đông lạnh trước đây ra, rửa chút nấm mới hái…

Hứa Tư Văn ở trên lầu ngủ rất say nồng, sau đó liền bị một trận tiếng khóc trẻ con đánh thức.

Vừa mở mắt còn có chút không phản ứng kịp, có điều giọng Hữu Tài cũng giống người nhà họ Vũ, rất lớn.

"Làm sao vậy Hữu Tài?" Cho dù còn có chút mơ hồ, nhưng phản ứng đầu tiên của Hứa Tư Văn chính là vươn tay vỗ vỗ đứa nhỏ, nhưng sờ soạng nửa ngày, chỉ mò được chăn đệm giường, đứa nhỏ đâu?

Mở mắt ra mới nhìn thấy, giường trẻ em của Hữu Tài ở ngay bên cạnh giường y, hai cái giường một lớn một nhỏ kề sát.

Hứa Tư Văn có chút mất hứng, gần như vậy, giường lớn như vậy, tại sao không thả bé con lên trên giường? Nhất định phải đặt riêng ở giường trẻ sơ sinh vậy?

Chậm rãi bò qua, vỗ vỗ nhóc con, nhóc con không khóc, nhưng rưng rưng nước mắt làm bộ đáng thương nhìn ông nội nhỏ của nó.

Hứa Tư Văn đến gần Hữu Tài, liền ngửi được một mùi khác thường…

Hết chương 222

223. Chương 223: 223. Em Hẳn Phải Biết Cái Gì?

"Cương tử? Cương tử!" Hứa Tư Văn đứng ở trên lầu tê tâm liệt phế gọi ông chủ Vũ.

Vũ Khánh Cương bó tay toàn tập xông lên trên, trong tay hắn còn dính bùn này, vợ la như vậy là thấy ác mộng sao?

"Bộp" một tiếng, ngay giữa tay ông chủ Vũ, kỹ thuật viên Hứa ném còn rất ư là chuẩn!

Vũ Khánh Cương bóp bóp, sau đó trên tay nóng lên, mũi một mùi thối!

"Nhanh cầm đi giặt sạch tiêu độc phơi khô sạch sẽ! Em thay tã cho Hữu Tài!" Hứa Tư Văn đầu không nâng mắt không trợn, trực tiếp đẩy ngã Hữu Tài, vừa nước ấm lau mông, vừa vỗ phấn rôm, lấy một cái tã mềm mại trùm lên, mặc thêm áo và quần lót, dùng chăn nhỏ mềm mại đắp kín.

Vũ Khánh Cương: "…!"

Sắc mặt còn thối hơn cả đồ vật trong tay!

Bệnh sạch sẽ đâu?

… Có điều, bệnh sạch sẽ của vợ vẫn có thể trị… đúng không?

"Oa!" Tuy rằng tất cả làm được đều rất đúng chỗ, nhưng Hữu Tài vẫn như cũ oa oa khóc lớn!

Lần này kỹ thuật viên Hứa cũng bối rối!

Ngủ cũng ngủ rồi, tã cũng thay rồi, mông cũng đã lau, phấn rôm cũng đã vỗ, chăn mỏng cũng đã đắp, trong phòng này cũng không nóng không lạnh, làm sao vẫn khóc vậy?

Dù cho chỉ số thông minh của Hứa Tư Văn cao đến đâu, cũng tê chân.

Kỹ thuật viên Hứa cùng tay cùng chân chạy ra ngoài, vừa vặn nhào vào lòng ông chủ Vũ mới vừa giặt tã xong đi lên lầu.

"Làm gì vậy? Sao tự dưng lại vui vẻ thế." Vợ chủ động nhớ nhung ôm ấp và vân vân, ông chủ Vũ mới không có mong đợi đâu.

"Sao giờ? Còn khóc kìa!" Kỹ thuật viên Hứa triệt để run chân, bám vào ông chủ Vũ không buông tay.

Đứa nhỏ vẫn còn khóc!

"Anh đi nhìn xem." Ông chủ Vũ đi đến bên giường, lăn qua lật lại nhóc con đang khóc thét.

"Anh nướng bánh áp chảo à!" Kỹ thuật viên Hứa vội vàng đuổi hắn ra, mình thì chỉnh sửa quần áo của Hữu Tài lại đàng hoàng, nhưng nhóc con vẫn nhếch miệng gào khan!

Hơn nửa ngày rồi, lại không rơi một giọt nước mắt!

Nói xem có kỳ quái hay không? Có tức người hay không?

"Dùng kinh nghiệm chăm ba thằng cháu của anh mà xem, tám phần là…" Ông chủ Vũ còn giả vờ giả vịt.

"Đói bụng rồi!" Thầy chăm trẻ bên kia rất chuyên nghiệp bưng bình sữa tới, lúc đứa nhỏ ngủ, người ta đã chuẩn bị xong đồ vật, đứa nhỏ vừa tỉnh lại, liền bắt đầu pha sữa bột, nhiệt độ không sai biệt lắm, liền cầm tới.

"A?" Hứa Tư Văn vỗ trán một cái: "Không phải vậy sao! Sao tôi lại không nghĩ tới vậy! Ngủ no rồi trên người cũng nhẹ nhàng khoan khoái, thì chỉ còn lại ăn thôi!"

"Con nít hả, chính là ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn mới có thể nhanh chóng tăng trưởng, cứ vài ngày là một bộ dạng khác, lúc ngủ chính là đang cao lên, ăn chính là đang mập lên."

Ông chủ Vũ chậm một bước, giả bộ xong rồi, chỉ còn lại thất lòng nhìn vợ tán gẫu với thầy chăm trẻ về thằng nhóc con, mà thằng nhóc con lại bú sữa đến ợ một tiếng!

Hắn không biết cái đó gọi là "ợ sữa".

Hữu Tài ăn no, nằm xong, lại bắt đầu chơi đùa với ông nội nhỏ Hứa Tư Văn, lúc này nó còn biết bán manh, Hứa Tư Văn cầm cái trống bỏi, bên này lắc lắc bên kia lắc lắc, âm thanh vang bên này một chút bên kia một chút, đầu nhỏ của thằng nhóc không chuyển động, đôi con ngươi lại ra sức dạo qua bên trái dạo qua bên phải.

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương cứ như vậy, thành thật tập làm vú anh, ngoại trừ cho bú sữa, Vũ Khánh Cương thành người giặt quần áo của Hữu Tài, Hứa Tư Văn thành người chăm Hữu Tài ăn uống ngủ chơi bời đi tiểu!

May mà buổi tối thầy chăm trẻ muốn ngủ cùng Hữu Tài, không thì nếu buổi tối ngủ chung với Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, Vũ Khánh Cương không thể không phát điên!

Vũ Khánh Cương cảm thấy cuộc sống mình ảm đạm tối tăm, lúc xung quanh đều bay mùi nước tiểu của Hữu Tài, khả năng chuyển biến tốt xuất hiện!

Ngày thứ ba, khí trời xán lạn cuối thu, Hứa Tư Văn lấy cái lục lạc không lớn, là cái loại lắc lắc liền vang lên leng keng, hiệu quả cũng tuyệt diệu giống như trống bỏi.

Tay trái lắc lục lạc, tay phải lắc trống bỏi, chơi đùa với nhóc con, nhìn nhóc con duỗi tay ra muốn bắt được nơi khởi nguồn âm thanh, nhưng luôn không bắt được!

Cứ không bắt được!

Chính là không bắt được!

Hứa Tư Văn chơi rất vui vẻ.

Y thì vui vẻ, nhưng Hữu Tài lại cuống lên.

Vừa kích động, thằng bé thế mà lại xoay người!

Nằm úp sấp lại!

"Ai nha!" Hứa Tư Văn vui đến hỏng mất!

Một tay cầm lục lạc, một tay giơ trống bỏi nhảy ra ngoài: "Hữu Tài biết lật rồi! Biết lật rồi!"

Thời khắc này, Hứa Tư Văn đặc biệt có cảm giác thành công!

Đứa nhỏ mình tự tay nuôi chính là khác biệt!

Ông chủ Vũ vừa vặn đang phơi tã cho nhóc con, vừa nghe vợ la, cầm tã trực tiếp chạy gấp rút lên lầu hai: "Cái gì? Biết lật rồi à?"

"Ừ!" Kỹ thuật viên Hứa ngốc ngốc chỉ biết vui vẻ.

Chỉ số thông minh của ông Vũ cũng tạm thời ngắn lại, cầm cái tã quơ quơ trái phải, đùa cho Hữu Tài tiếp tục vươn mình.

Tã không phải chuông reo, cũng không phải trống bỏi, ai hiếm lạ chứ?

Thằng nhóc căn bản không lay động, vẫn như cũ "a a a a" tìm Hứa Tư Văn: tốt xấu thì ông nội nhỏ còn cho cái động tĩnh.

Ông chủ Vũ đùa cả nửa ngày, lại không thể nhìn thấy nhóc con lật mình, nhất thời nhụt chí không thôi, quá không nể mặt mũi rồi!

"Biết lật người hả?" Sau khi chị dâu Thúy Hoa nghe nói cũng chạy tới.

Lúc này Hứa Tư Văn ngược lại là cơ trí, cầm đồ vật trong tay đưa cho chị dâu Thúy Hoa, vừa đùa với nhóc con, nó lại thật sự xoay người!

Ông chủ Vũ: "…!"

"Được được được! Ba lật sáu ngồi chín biết bò, lúc này đã hơn ba tháng, chính là lúc biết lật!" Chị dâu Thúy Hoa cao hứng!

"Chị, bọn em ở phía nam còn có việc…"

"Đi đi đi đi!" Chị dâu Thúy Hoa đầu không nâng mắt không trợn khoát tay một cái.

Ông chủ Vũ: "…!"

"Chờ thằng bé được sáu tháng thì hai đứa lại trở về, nó biết ngồi thì hai đứa có thể rời đi, tương lai có nói ra, thì người làm ông nội là hai đứa cũng đã nhìn nó từ lúc lật người đến ngồi đến bò."

Lời nói thuần phác của chị dâu Thúy Hoa, khiến hai người trầm mặc.

Chị dâu Thúy Hoa là dùng hành động để lót đường cho tương lai bọn họ.

"Được, chị dâu, chờ nó được sáu tháng, em đến dạy nó 'ngồi'." Trước khi đi, Hứa Tư Văn cười híp mắt cam kết với chị dâu Thúy Hoa.

"Ừ ừ!" Chị dâu Thúy Hoa cười ra một cái nếp nhăn.

Hai người lên máy bay, Hứa Tư Văn liền buồn ngủ, ngủ một giấc, khi máy bay đến, liền ra khỏi sân bay tân thành Lan châu.

Mới vừa lên xe, điện thoại di động của Hứa Tư Văn liền vang lên, là anh hai Hứa gọi tới.

"Anh hai ạ!" Hứa Tư Văn ủ rũ ủ rũ nhận điện thoại, có chút cảm giác hữu khí vô lực.

"Tư Văn, em biết rồi à?" Anh hai Hứa gia ở đầu bên kia điện thoại nói chuyện cẩn thận.

"Hả??" Hứa Tư Văn mơ mơ màng màng, y mới tỉnh ngủ, Vũ Khánh Cương ngay cả lái xe cũng không dám lái nhanh, chỉ lo vợ chưa tỉnh ngủ lại ngồi không vững, ngay cả dây an toàn cũng là ông chủ Vũ tự mình thắt cho y, có thể thấy bệnh hạ đường huyết của kỹ thuật viên Hứa lại tái phát rồi.

Ông chủ Vũ nhìn y nhận điện thoại, thắt dây an toàn xong, vốn định lái xe liền đi, điện thoại di động của hắn cũng vang lên!

"Tư Văn, chuyện vốn không có quan hệ gì với em, em cũng đừng quá tự trách!" Anh hai Hứa gia ở một đầu điện thoại khác tận tình khuyên nhủ: "Cô ta đã là người trưởng thành, hoàn toàn có thể phụ trách cho hành vi của mình, lại nói, người nhà họ Trang bọn họ có quan hệ gì với Hứa gia tập chúng ta đâu? Có chết hay không sống hay không là chuyện của bọn họ, nếu cứ tìm tới cửa thì em liền phải hỗ trợ, vậy em cũng phải trở thành người bận rộn nhất trên thế giới rồi."

Hứa Tư Văn: "??????!"

Cho dù mới tỉnh lại từ trong cảnh giới mơ mơ màng màng, nhưng đầu óc kỹ thuật viên Hứa cũng không phải thông minh bình thường, từ giọng của anh hai Hứa gia và mấy câu nói không giải thích được nghe ra ý tứ khác biệt.

Có điều trước khi chưa làm rõ, y không dự định hé răng.

Y ở bên này chìm xuống im lặng, Hứa Gia Văn liền cho là Hứa Tư Văn đang ngầm thừa nhận, là đang tự trách, là đang không có gì để nói!

Trong lòng càng thêm oán hận quỷ gây sự kia.

"Tư Văn à, mặc dù Trang Sĩ Nhã tốt, nhưng cô ta cũng không tốt đến đâu đi, xảy ra chuyện gì tìm ai lại không tìm? Ba mẹ cô ta đều còn sống kìa, bạn bè thân thích trong nhà một đống lớn, tại sao phải tìm em chứ? Đây không phải là có bệnh sao?"

Quả nhiên!

Hứa Tư Văn không lên tiếng, chính Hứa Gia Văn lại lưu loát nói ra, hơn nữa làm cho người ta không nói được lời nào nhất chính là hắn còn không tự biết!

"Anh hai, anh nói Trang Sĩ Nhã, cô ta làm sao? Lại có quan hệ gì với em?" Sắc mặt Hứa Tư Văn có chút âm trầm, họ Trang và y bát tự đối nghịch, đụng vào khẳng định không phải chuyện tốt!

Lúc trước y cũng đã cài số điện thoại của Trang Sĩ Nhã thành danh sách đen, hơn nữa hai người bọn họ đời này nếu không có gì ngoài ý muốn, chắc chắn sẽ không gặp nhau nữa, tại sao còn có thể khiến người ta kéo y với Trang Sĩ Nhã lại cùng nhau chứ?

"Em còn không biết chuyện này à?" Hứa Gia Văn ở bên kia trầm mặc một chút, mới hỏi ngược lại Hứa Tư Văn.

"Em hẳn phải biết chuyện gì?" Hứa Tư Văn hỏi ngược trở lại.

Hai anh em ở trong điện thoại đều không có động tĩnh.

Loại trò chơi chữ nghĩa này, mặc dù Hứa Gia Văn là giáo viên, nhưng cũng không phải đối thủ của Hứa Tư Văn.

“Hay là em hỏi Cương tử đi, em không biết, hắn khẳng định biết.” Hứa Gia Văn cảm thấy dường như trong lúc vô tình mình đã gây họa, vội vàng đem củ khoai bỏng tay là em trai ném cho ông chủ Vũ, hắn thì ngược lại cúp điện thoại.

Hứa Tư Văn: “...!” Có còn phải là anh hai không vậy? Sau này không chơi với hắn nữa!

Bên kia sắc mặt ông chủ Vũ cũng khó nhìn, có điều sau khi ngắt điện thoại di động, nhìn nhìn kỹ thuật viên Hứa, chép chép miệng: “Vợ?”

“Thẳng thắn sẽ được khoan dung, nhiều lắm nửa năm.” Kỹ thuật viên Hứa bộ dạng nghiêm túc.

“Chống cự sẽ nghiêm trị, về nhà ăn tết!” Ông chủ Vũ cười vui vẻ trêu ghẹo.

“Nói!” Kỹ thuật viên Hứa trợn mắt, ông chủ Vũ liền không đỡ được.

“Vợ, trước tiên em đừng nóng giận, chuyện này hả, nói rất dài dòng.” Ông chủ Vũ chột dạ!

Hắn một lòng muốn giả bộ nói bậy nói bạ kéo dài thời gian, kỳ thực trong đầu không biết xoay chuyển bao nhiêu đường rẽ mượn cớ tìm lý do.

Hứa Tư Văn gằn từng chữ: “Vậy, liền, nói, ngắn, gọn!”

Hết chương 223

224. Chương 224: 224. Người Nhà Họ Trang Đều Là Cực Phẩm

Ngay sau khi ông chủ Vũ nhận được cú điện thoại không giải thích được kia, hắn liền tìm người tra xét một chút xem đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết, khiến người ta nhớ thương tới vợ hắn.

Hắn điều tra rất nhanh!

Liền biết là Trang Sĩ Nhã.

Phải nói người Trang gia thực sự là thuộc loài gián, cũng thực sự là bát tự không hợp với Hứa Tư Văn, Trang Sĩ Nhân vừa mới vào tù còn chưa tới nửa năm, Trang Sĩ Nhã liền thay vị trí của gã, nhớ thương Hứa Tư Văn.

Phải biết hai người không hề có quen biết gì, liên hệ duy nhất trong đó là Trang Sĩ Nhân cũng còn đang ngồi xổm trong tù kìa.

Trang Sĩ Nhã muốn lôi kéo quan hệ với Hứa Tư Văn, khẳng định không dễ dàng.

Hơn nữa Hứa Tư Văn còn cùng ông chủ Vũ đến kinh sư rồi lại trở về Đông Bắc, hai chỗ này, kinh sư chính là nơi quyền quý đại gia tụ tập, phú hào nhiều vô số kể; Đông Bắc lại là sào huyệt của ông chủ Vũ, nơi nào cũng không phải chỗ mà cô ta có thể chơi đùa được.

Nhưng mà khổ sở chờ đợi cũng không phải biện pháp, ngày đó cô ta có thể nhìn ra, Hứa Tư Văn và cô ta giống hai đường ray xe lửa song song, căn bản không có ý định gặp mặt cô ta nữa!

Mới đầu cô ta gọi điện thoại cho Hứa Tư Văn còn thông, nhưng chỉ một lần như vậy, sau đó gọi lại liền máy bận, hoặc là tắt máy.

Cho đến về sau, cô ta đổi số điện thoại gọi lại, thông thì cũng thông, có điều không vừa vặn, Hứa Tư Văn đang ở trên máy bay, mở chế độ máy bay.

Xuống máy bay thì người khác có việc tự nhiên sẽ liên hệ Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn cũng không có thói quen gọi lại, liền vứt qua một bên.

Trang Sĩ Nhã ngược lại cũng có thủ đoạn, không tìm được Hứa Tư Văn, liền xuống tay từ chỗ Vũ Khánh Cương, dùng ánh mắt cô ta đến xem, nếu lúc Vũ Khánh Cương xem mắt đều là con gái, vậy hắn khẳng

định không phải cong trời sinh, lại nghe nói đàn ông Đông Bắc đều dũng cảm thô lỗ, nói cách khác, chính là tứ chi phát triển đầu óc đơn giản, chân chính thiếu khôn khéo.

Mà lịch sử làm giàu của ông chủ Vũ cũng rất quái.

Trang Sĩ Nhã trực tiếp xem ông chủ Vũ là heo đen Đông Bắc dễ giết, trăm phương ngàn kế lấy được số điện thoại di động của ông chủ Vũ, gọi tới!

Kết quả để ông chủ Vũ giả heo ăn thịt hổ, chịu mắng một trận không nói, còn khiến ông chủ Vũ nhìn thấu!

Chờ cô ta mượn được sim điện thoại không còn dùng từ thân thích trong nhà gọi cho Hứa Tư Văn, thông báo trong đó lại là "số điện thoại đã bỏ"!

"Cái này không thể nào!" Hứa Tư Văn phủ nhận: "Điện thoại di động em vẫn luôn dùng, làm sao mà đã bỏ số?"

Mỗi tháng y cũng giao không ít tiền cho nhà đài, sim điện thoại di động ở nước Đông Hoa thực hành chế độ đăng ký tên thật, một người nhiều nhất ba số điện thoại, có đơn vị xí nghiệp xin thêm thì cũng nhiều nhất là cho thêm hai cái, mà xin thêm cũng cần thời gian.

Số điện thoại riêng của Trang Sĩ Nhã đều bị Hứa Tư Văn kéo đen, xin mới còn chưa có đưa xuống, bằng không cô ta đã sớm quấy rầy Hứa Tư Văn rồi, cũng sẽ không đi đường vòng qua chỗ ông chủ Vũ.

Ông chủ Vũ nghe được nghi vấn của vợ, sờ sờ mũi, thừa nhận sai lầm của mình: "Ngày đó anh nhận điện thoại xong liền thừa dịp em đi tắm, chỉnh điện thoại di động của em thành cuộc gọi lạ trực tiếp trả lời 'số đã bỏ'."

Ông chủ Vũ không ngu ngốc, ngu ngốc cũng sẽ không thành gia nghiệp lớn như vậy, sự thông minh của hắn đủ khiến hắn phát hiện ra điểm lạ ngay từ đầu!

Mặc dù nói vợ thích nam, cơ mà cũng chưa nói vợ không thích nữ nha?

Hắn tự mình phát tác lòng dạ hẹp hòi trước, trực tiếp động tới điện thoại của Hứa Tư Văn, sau khi cài đặt xong hắn còn hệt như người không có chuyện gì!

Bình thường Hứa Tư Văn cũng không xem điện thoại di động!

Y xem nhiều nhất là máy tính của mình!

"Giải thích tiếp!" Hứa Tư Văn xoa xoa thái dương, lấy điện thoại di động ra, mở chương trình cài đặt ra liếc mắt một cái, cũng thật là!

Ông chủ Vũ thấy vợ không điều chỉnh điện thoại di động lại, trong lòng lập tức hiểu, vợ đây là không phải thật sự nổi giận!

Ái chà chà!

Lúc đó hắn liền tại chỗ đầy huyết đầy lam sống lại!

Eo cũng thẳng chân cũng lỏng ra ngay cả nói chuyện cũng nhanh hơn!

"Cô ta tìm không ra em, anh cũng chỉnh điện thoại di động giống như em, cô ta không có biện pháp liền đi lung tung tìm đường chết thôi!"

Nói đến cái này, ông chủ Vũ liền đầy bụng tức giận!

Trang Sĩ Nhã không tìm được hai người, muốn đến Hứa gia tập, nhưng vừa tới Cát thị khẩu liền bị người đuổi ra, người Hứa gia tập, không hoan nghênh họ Trang!

Muốn đến đại viện Vũ gia Đông Bắc, vậy thì càng khỏi nói.

Tìm được hay không trước tiên không nói, coi như biết ở nơi nào, cô ta cũng không vào được.

Cũng không biết đầu óc phát triển như thế nào, dưới cơn động kinh, lại ở trong quán rượu uống nhiều rượu vàng rót nhiều nước tiểu mèo, có mấy tên côn đồ chú ý cô ta, còn có mấy nam nhân có khả năng cũng không mang ý tốt gì, dù sao thì chính là rất trêu hoa ghẹo nguyệt.

Trong túi tiền của cô ta không có bao nhiêu tiền mặt, quán rượu kia lại là mới mở còn chưa có giải quyết việc quét thẻ ngân hàng thanh toán, cô ta liền rất đương nhiên mà bảo người ta gọi cho Hứa Tư Văn, bảo Hứa Tư Văn tới đón cô ta!

Câu hỏi âm của điện thoại với số lạ khiến người ta cho rằng cô ta thật sự uống say rồi, hai nhóm người đều muốn dẫn cô ta đi, kết quả một lời không hợp liền đánh nhau!

Không biết kết quả làm sao, dù sao phe thắng lợi cũng không chiếm được tiện nghi, bị thương còn không quên kéo Trang Sĩ Nhã đã sớm bị đánh tan men say rời khỏi quán bar.

Sau đó nghe nói Trang gia cũng nhận được điện thoại, lúc chạy đi tìm Trang Sĩ Nhã, có vẻ như không phải quá thái bình, dù sao thì Trang Sĩ Nhã khẳng định bị thiệt thòi, còn là thiệt lớn!

"Cái này liên quan gì tới em?" Hứa Tư Văn càng nghe càng hồ đồ.

"Người Trang gia cảm thấy em quá không có tình người, nếu điện thoại của em gọi thông, thì Trang Sĩ Nhã cũng không đến nỗi bị thiệt thòi lớn, một bụng nước đắng nuốt vào phun không ra." Ông chủ Vũ rất buồn bực oán giận với vợ: "Em nói xem người Trang gia có phải là bệnh không? Chuyện của con gái nhà họ dựa vào cái gì oán em chứ?"

Hứa Tư Văn nguýt một cái, người nhà họ Trang đều là cực phẩm!

Y lại một lần nữa hoài nghi, lúc đó sao mình lại coi trọng tên khốn kiếp Trang Sĩ Nhân kia vậy?

"Thế mà còn đi tìm truyền thông địa phương, muốn đưa tin tức gì đó, con nhỏ họ Trang kia hiếm thấy hiểu chuyện một lần, ngăn cản lại, không thì coi như để truyền thông đăng lên, em cũng không tổn thất cái gì, ngược lại là con nhỏ họ Trang, phải lộ mặt một trận lớn rồi!"

Chuyện như vậy bình thường đều là nhà gái thua thiệt nhiều, hiện tại mặc dù đã thoáng, nhưng chuyện Trang Sĩ Nhã quá quái dị, người khác nhìn khẳng định đều sẽ nói Trang Sĩ Nhã mất mặt, tuyệt đối sẽ không nói Hứa Tư Văn không đúng.

Hơn nữa một khi để truyền thông đưa tin, tất yếu phải nhắc tới Trang Sĩ Nhân, tới lúc đó, cũng thật sự là "ha ha" và "ha ha".

"Đầu óc cô ta có bệnh, anh cũng có hả? Nếu không có quan hệ gì với em, chúng ta cũng đừng bận tâm vớ vẩn, nhanh về nhà, em còn mang thịt sói về cho ba mẹ em kìa!" Hứa Tư Văn nghe xong coi như gió bên tai thổi qua, nếu không có quan hệ gì với mình, quản người nhà họ Trang đi chết!

Nếu không phải Trang Sĩ Nhã tìm đường chết, cũng sẽ không đụng chuyện này!

Gọi điện thoại cho y cái gì? Coi như là nhận được, y cũng sẽ không đi, có quan hệ gì với y? Một mao tiền quan hệ cũng không có!

Càng khỏi nói cô ta còn bụng dạ khó lường.

"Vợ, anh lập tức đi!" Ông chủ Vũ cũng không để Tư Văn biết quá nhiều, thật cao hứng lái xe dẫn vợ thẳng đến Hứa gia tập, lần này không trở về cái hang hổ của bọn họ trước.

Kỳ thực Vũ Khánh Cương không nói hết với Hứa Tư Văn, tối thiểu, không nói tường tận với vợ về cảnh ngộ Trang Sĩ Nhã gặp phải, có điều ông chủ Vũ cảm thấy con nhỏ họ Trang là tự mình chuốc lấy, uống nhiều không có nghĩa là uống quá độ, còn biết gọi điện thoại thì gọi cho người có thể chạy tới giúp một tay đi chứ? Uống nhiều rồi còn băn khoăn tìm vợ hắn, việc này khiến ông chủ Vũ không có một chút ý thương hại nào với cô ta.

Nếu không phải bản thân cô ta dây dây dưa dưa, thì đã sớm có người quen chạy tới, kéo cô ta ra khỏi quán rượu kia rồi, kết quả người ta chiến đỏ mắt vì cô ta, cô ta còn ngu ngốc không biết thừa dịp loạn mà chạy, bị người ta đuổi kịp còn có thể thế nào?

Nghe nói là bị đổ thuốc gì đó, ngủ với mấy tên đàn ông, ông chủ Vũ cảm thấy quá hả giận, mi muốn nam nhân hả, vậy mi liền đi thân thiết đi, chỉ cần đừng nhớ thương vợ hắn, dù cho làm với vô số tên đàn ông, hắn đều không liếc mắt nhìn một cái!

Khi hai người hoan hoan hỉ hỉ đến Hứa gia tập về nhà mẹ đẻ, một bên khác vai nữ chính của câu chuyện là Trang Sĩ Nhã, tình trạng có thể nói là "thê thảm cực kỳ"!

Người Trang gia đều rất ích kỷ, trước kia Trang Sĩ Nhã là sự kiêu ngạo của bọn họ, đó là bởi vì Trang Sĩ Nhã học lực tốt, nhân phẩm tốt, bộ dạng tốt, vóc người tốt, công việc tốt, nữ thanh niên năm tốt thời kỳ mới, tương lai gả vào hào môn làm thiếu nãi nãi cũng có khả năng!

Cho nên bọn họ mới có thể nói gì nghe nấy với cô ta.

Hiện tại thế nào?

Ba chữ "Trang Sĩ Nhã" bằng "tàn hoa bại liễu"

Bọn họ còn chưa biết, Trang Sĩ Nhã không chỉ là bị mấy người ngủ, còn bị quay lại video làm nhược điểm.

Trang Sĩ Nhã thanh toán tiền phòng một tháng ở một nhà trọ nhỏ, cô ta không phải bị người trong nhà đuổi ra, mà là không chịu nổi ánh mắt bọn họ nhìn cô ta, đặc biệt là mấy nam thanh niên du thủ du thực trong tộc, ánh mắt lõa lồ làm cô ta ghê tởm muốn nôn.

Căn phòng tìm được cũng không có cửa sổ, bây giờ cô ta chán ghét nhìn thấy tia sáng, chán ghét bị người khác nhận ra!

Cô ta không hiểu!

Vì sao mọi chuyện lại phát triển thành như vậy?

Cô ta rõ ràng có tiền đồ gấm vóc, không tới nửa tháng, tất cả đều biến thành hư ảo!

Một linh hồn ở trong bóng tối yên lặng vặn vẹo, ngay cả khuôn mặt như hoa như ngọc cũng dữ tợn theo.

"Cốc cốc cốc!"

Có người gõ cửa!

Trang Sĩ Nhã không có thời gian để ý, dù sao hiện tại ai cô ta cũng không muốn gặp!

"Cốc cốc cốc!"

Người phía ngoài tiếp tục gõ.

Trang Sĩ Nhã hoàn toàn xem đối phương như không tồn tại, nhất định là gõ sai nhà rồi!

"Cốc cốc cốc!"

Người đến rất cố chấp, vẫn như cũ gõ cửa.

Trang Sĩ Nhã không nhìn tiếng gõ cửa, đắm chìm trong suy nghĩ của mình không có cách nào tự kiềm chế.

"Trang tiểu thư, hãy xem bức ảnh đưa vào trong khe cửa một chút được không?" Người đến ở ngoài cửa, cách một cánh cửa nói chuyện.

Trang Sĩ Nhã vẫn không có bất kỳ hành động gì, người đến rất có kiên nhẫn tạm thời rời đi, chỉ là cách mỗi hai tiếng nhét một tấm hình, sau sáu tiếng, nhét vào một cái CD.

Hết chương 224

225. Chương 225: 225. Xem, Thứ Tốt

Người nhà họ Hứa vốn tưởng rằng Hứa Tư Văn sẽ chịu ảnh hưởng, chờ sau khi bọn họ nhìn thấy Hứa Tư Văn, liền cảm thấy mình lo xa rồi.

"Mẹ, đây là sói mà Cương tử săn được!"

“Ba, đây là sói mà Cương tử tự mình bắt được đó!”

“Anh hai, lúc đó em đứng ngay ở trên cây!”

“Chị dâu, là em tận mắt nhìn anh ấy săn đó!”

Hứa Tư Văn mỹ mãn mang thịt sói đi khoe khoang với người trong nhà một lần lại một lần, không chút nào cảm nhận được nguy hiểm lúc đó cùng với động tác ngốc nghếch của y, còn xem thành chuyện cười mà kể cho người trong nhà nghe!

Hứa Gia Văn rất đồng tình vỗ vỗ bả vai ông chủ Vũ, dính vô thằng em út nhà hắn, cũng không biết là ông chủ Vũ may mắn? Hay là Hứa Tư Văn may mắn.

Ông chủ Vũ dĩ nhiên cũng vui sướng hài lòng nghe vợ khoe khoang, còn nghe vợ đem mấy động tác ngốc nghếch cản trở của mình nói thành hành động tình yêu kiên định hơn cả vàng, dù sao thì vợ nói cái gì chính là cái đó.

Nhưng mà ba Hứa thông minh bao nhiêu chứ? Một giáo viên chủ nhiệm cả đời, có thể không thấy được con trai út thuần túy là cản trở người ta sao, còn cái gì mà “tình yêu kiên định hơn cả vàng”? Vũ Khánh Cương không bị y liên lụy cũng không tệ.

Lúc này liền nhìn Vũ Khánh Cương rất vừa mắt, bị kéo chân như thế còn không có đạp Hứa Tư Văn, xem bộ dáng là thật sự thích đến tận xương đi!

“Đúng rồi Cương tử, tết Trung thu hai đứa ở bên này hả?” Mẹ Hứa nghe xong “công tích vĩ đại” của Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, xác thực lo lắng sợ hãi một lần, sau đó lúc ăn được thịt sói, ngược lại cũng hung hăng nhai mấy cái, tốt xấu báo thù cho bọn nhỏ.

Sau đó mới nhớ tới chính sự.

“Cái này còn thật sự chưa thương lượng với người nhà nữa.” Ông chủ Vũ hiếm thấy lộ ra gương mặt xoắn xuýt ở trước mặt người nhà họ Hứa.

Nửa năm nay, bởi vì hai bọn họ vội vàng kết hôn, cả ngày bay tới bay lui, sau đó lại cử hành hôn lễ ở hai chỗ, hình như là qua tết Đoan Ngọ ở Đông Bắc.

Lúc này tết Trung thu, coi như là lễ lớn quốc gia đầu tiên sau khi bọn họ kết hôn.

“Thương lượng với chị dâu Thúy Hoa của con một chút, chúng ta bên này cũng phải chuẩn bị đồ đạc cho lễ.” Mẹ Hứa cười bảo Vũ Khánh Cương đừng quên chính sự này.

Buổi tối nằm ở trên giường, ông chủ Vũ ôm vợ thương lượng: “Vợ à, Trung thu chúng ta ăn ở bên này đi.”

“Anh không trở về Đông Bắc à?” Hứa Tư Văn rất kinh ngạc, không nói với mấy người chị dâu Thúy Hoa, hắn đã tự mình quyết định ư?

“Phải, anh có thể tự định đoạt.” Ông chủ giơ đầu ngón tay tính toán với kỹ thuật viên Hứa: “Em xem! Lúc tết, chính là ở bên Đông Bắc, mùng năm tháng năm anh suy nghĩ một chút, vẫn là ở bên kia, có điều vào lúc ấy hai ta bày tiệc rượu, bận bịu nên đều mơ hồ; hiện tại tết Trung thu, dù thế nào, cũng phải đến phiên ăn lễ ở bên này đi? Còn có lúc năm mới, anh cũng muốn cùng em ăn tết ở bên này, chờ sang năm, anh liền ăn mùng năm tháng năm ở bên này, tết Trung thu và năm mới lại ở bên kia, mỗi bên một năm, hợp lý!”

“Ừm, hợp lý, tất cả nghe theo anh!” Hứa Tư Văn cảm động ôm ông chủ Vũ cọ cọ.

Vũ Khánh Cương là người lưu luyến gia đình, điểm này từ việc đến bây giờ hắn đã có nhà mới nhưng mỗi lần trở lại vẫn muốn đến đại viện Vũ gia ở, có thể nhìn ra, kỳ thực hắn đặc biệt lưu luyến người nhà.

Hắn có thể chủ động nói ra việc ở lại bên này, vốn dĩ Hứa Tư Văn cũng không nghĩ tới, y cho là y phải đề cập với Vũ Khánh Cương, hắn mới chịu đáp ứng, không thì rất có thể sẽ về Đông Bắc ăn tết Trung thu.

“Vợ, cảm động đi?”

Hứa Tư Văn gật gật đầu.

“Anh tốt với em đi?”

Hứa Tư Văn vẫn như cũ gật đầu.

"Vậy em đừng giận anh nha? Anh không phải cố ý, lúc đó là rất nóng giận, mới chỉnh điện thoại di động của em." Ông chủ Vũ chột dạ!

Đến bây giờ vẫn còn ghi nhớ việc kia.

"Đem điện thoại di động anh ra!"

Ông chủ Vũ ngoan ngoãn làm theo.

Hứa Tư Văn cầm hai cái điện thoại di động của Vũ Khánh Cương qua, cũng đều cài đặt thành hình thức số lạ từ chối không tiếp, còn có cái gì mà phòng quấy rối, phòng quấy rầy.

Ông chủ Vũ nhếch miệng cười khúc khích.

Hứa Tư Văn không biết Vũ Khánh Cương nói với mấy người chị dâu Thúy Hoa như thế nào, dù sao thì hai ngày sau lúc bọn họ trở lại công ty, chị dâu Thúy Hoa liền nói chuyện điện thoại với Hứa Tư Văn, nói cho bọn họ biết tết Trung thu không cần trở lại.

"Em cũng mấy năm không trở về dịp lễ tết rồi, cùng Cương tử ở bên kia ăn tết Trung thu cho tốt đi, trông Cương tử một chút, đừng để cho nó uống nhiều rượu."

"Dạ, cảm ơn chị!" Trong lòng Hứa Tư Văn ấm áp, bởi vì y biết, trước đây cho dù là ở bên ngoài làm công, Vũ Khánh Cương cũng sẽ ăn tết Trung thu với nhóm công nhân, xưa nay không ra ngoài một mình qua lễ.

Hiện tại lại vì mình, một mình ở lại Hứa gia tập ở bên cạnh y.

"Đứa nhỏ ngốc!" Chị dâu Thúy Hoa vừa nghe giọng Hứa Tư Văn mềm mềm mại mại mang theo chút tiếng khóc nức nở cảm ơn, không nhịn được vui vẻ: "Còn khách khí với chị dâu cái gì? Lại nói, chị nói không phải là ý kia, chị là nói em trông chừng Cương tử, người bên nhà em cũng không uống được bao nhiêu, cũng đừng để nó uống cho người ta nằm dài hết!"

Hứa Tư Văn: "…!"

Tiểu Nữu Nữu rất cao hứng vì ba hai và ba nhỏ sẽ ở nhà qua lễ, ba Hứa mẹ Hứa cũng rất là vui vẻ, hai người Hứa Gia Văn và Trình Mỹ Lệ đã sớm bắt đầu nghĩ thực đơn.

Lúc Trương Lam Hà nhìn thấy Hứa Tư Văn trở lại, đều nhịn không được muốn xông tới đạp y mấy đạp để giải cơn buồn bực.

"Được rồi được rồi! Em đã trở về anh liền nghỉ xả hơi đi, ăn tết Trung thu vui vẻ với ca phu (chồng của anh trai, ứ biết dịch thế nào hết) nhà anh." Hiện tại Hứa Tư Văn cũng dám nói giỡn với Bách Lý Hãn Mạc.

Thật sự là biết Bách Lý Hãn Mạc lâu như vậy, hắn ta cũng chưa từng thay đổi bản mặt, nhìn thế nào cũng chỉ có một cái biểu tình!

Mới tiếp xúc thì cảm thấy con người hắn cao cao tại thượng, vẻ mặt lạnh lùng, không dễ tiếp xúc, thời gian dài liền phát hiện, con người hắn tám phần chính là bẩm sinh mặt than!

Huống chi phối với một tên ngốc quen thuộc như Trương Lam Hà, Hứa Tư Văn quả thực không có chút áp lực mà thay đổi thái độ.

"Thôi, coi như em trở về đúng lúc, anh hả, muốn đi ra ngoài du lịch mùa thu!"

"A phi!" Hứa Tư Văn cũng bị Trương Lam Hà đánh bại: "Còn du lịch mùa thu? Anh cho rằng anh là học sinh tiểu học à?"

"Đến nhà tôi." Bách Lý Hãn Mạc ở một bên hiếm thấy mà chen vào một câu, chỉ ba chữ.

Nhưng mà chỉ ba chữ này, trong nháy mắt khiến tên ngốc thành công xù lông!

"Không đi!" Trương Lam Hà nhanh chóng trượt xuống khỏi ghế, trốn ra phía sau Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn: "…?!"

“Đi!”

“Không!”

“Đi!”

“Không đi!”

“Đi!” Bạn đang ?

“Sẽ không đi!”

“Dừng lại!” Đầu Hứa Tư Văn vang ong ong.

“Vợ đừng nóng giận mà!” Ông chủ Vũ đau lòng!

Vươn tay đem ông anh vợ trốn phía sau vợ định chạy ra ngoài đưa đến trước mặt Bách Lý Hãn Mạc “Nhanh mang đi, đỡ cho vợ tui đau đầu!”

Trương Lam Hà giương nanh múa vuốt: “Vũ Khánh Cương! Cái đồ vong ân phụ nghĩa, dám dối xử với tôi như thế! Lúc trước tôi chính là ông mai bà mối của cậu đó!”

“Vợ đã cưới vào cửa, ông mai bà mối ném qua tường!” Ông chủ Vũ trực tiếp giao người cho Bách Lý Hãn Mạc: “Ca phu, tạm biệt, không tiễn!”

“Này!” Trương Lam Hà tay đạp chân đá.

“Ừm.” Bách Lý Hãn Mạc lại hiếm thấy mà đáp lại cái xưng hô “ca phu” không đứng đắn của ông chủ Vũ.

Sau đó túm một cái, đem tên ngốc nào đó giãy dụa không ngớt trực tiếp bế lên sải bước đi ra ngoài, mang theo vợ mình về nhà ăn lễ, thuận tiện giới thiệu hắn cho người trong nhà, buộc chặt người lại.

Đỡ phải ngẫu nhiên nhớ tới thân phận mình, người này cứ luôn muốn chạy trốn!

“Ai nha má ơi!” Vũ Khánh Cương xoa xoa mồ hôi không tồn tại trên trán: “Vợ à, may là em không giống anh vợ, không thì anh bị hành hạ rồi.”

Hứa Tư Văn đã sớm cười ngã xuống ghế, biểu tình của học trưởng vừa nãy thật thú vị!

Bắt nạt người cũng phải có mức độ, Hứa Tư Văn cũng biết mình không thể bắt nạt học trưởng quá ác, không thì lần sau học trưởng không giữ nhà cho, y và ông chủ Vũ làm sao đi ra ngoài chạy loạn?

Cho nên hiếm thấy, Hứa Tư Văn tọa trấn công ty, cùng ông chủ Vũ phu xướng phu tùy, đường hoàng ra dáng quản lý sự vụ trong công ty.

Lễ tết thì phải có bầu không khí lễ tết, bây giờ Hứa Tư Văn không thiếu tiền, công ty cũng khuếch trương lớn hơn không ít, Trương Lam Hà vốn hào phóng với người trong công ty, đến phiên Hứa Tư Văn đương gia làm chủ, càng vung ra một khoản lớn, ngoại trừ thói quen có tiền lì xì và hộp quà, mỗi người lại được thêm một đống đồ vật, hoa quả chuyển thành từng thùng, vẫn là từ bách hóa Đông Bắc Hổ, lấy giá sỉ.

Bây giờ ngay cả quầy hàng quà vặt của Trình Mỹ Lệ, cũng để Hứa Tư Văn làm thành trực thuộc dưới danh nghĩa bách hóa Đông Bắc Hổ của ông chủ Vũ, như vậy Trình Mỹ Lệ nhập hàng và vân vân, đều có thể lấy giá gửi hàng nội bộ, rất tiện nghi.

Hứa Tư Văn đang thương lượng với nhóm Mai Cảnh xem lễ sẽ được nghỉ mấy ngày, ông chủ Vũ liền điện thoại tới.

“Vợ, em nhanh xuống dưới, có thứ tốt cho em!” Ông chủ Vũ ở trong điện thoại nói chuyện lộ ra vẻ vô cùng thần bí lại còn phấn khởi.

“Anh lại bắn một con sói à?” Hứa Tư Văn trêu chọc hắn.

“Em xuống đi, nhanh lên một chút! Anh ở lầu một chờ em, anh muốn săn sói cũng không săn ở nơi này, trở về ở đầu giường gần lò sưởi săn con tiểu sắc lang em.” Hai câu cuối cùng, ông chủ Vũ còn biết bưng di động tìm chỗ heo hút trêu chọc vợ một cái.

Hứa Tư Văn: "...!"

Trầm mặc cúp điện thoại, trong ánh mắt trêu chọc của nhóm Mai Cảnh, bình tĩnh đội cái đầu bốc khói và lỗ tai bị đốt đỏ bừng, đi thang máy xuống.

... Buổi tối nhất định phải để Vũ đại lão hổ đọc thuộc lòng mười lần "bát vinh bát sỉ*"!

*Bát vinh bát sỉ: tám điều lấy làm vinh quang, tám điều xem là sỉ nhục. Thể hiện sự lo lắng đối với tệ suy thoái đạo đức, sự trống rỗng về các quan niệm giá trị hoặc quá thiên lệch về giá trị vị lợi, coi lợi là trên hết của một bộ phận không nhỏ trong xã hội.

Đến lầu một, Hứa Tư Văn liền bình tĩnh, chú ý nhìn một cái, không nhìn ra có cái gì khác biệt, người của Đông Bắc Hổ vẫn như trước chào hỏi xong liền lướt qua y, bọn họ rất bận rộn, có quan hệ đến tiền thưởng cuối năm đó.

"Vợ, nơi này nè!" Ông chủ Vũ đứng ở chỗ cửa đại sảnh, dùng sức phất tay với Hứa Tư Văn.

Vành tai Hứa Tư Văn hơi nóng xuyên qua đại sảnh rộn rộn ràng ràng: "Sao anh lại đứng ở chỗ này chờ? Không nóng sao?"

Ông chủ Vũ sợ nóng, chỗ cửa này nhiệt độ hơi cao hơn, không thể mát mẻ như bên trong.

"Xem, thứ tốt!" Vũ Khánh Cương bất chấp vấn đề nóng hay không nóng, kéo Hứa Tư Văn lao ra ngoài, đem "thứ tốt" khoe cho vợ nhìn.

Hứa Tư Văn nhìn trên nhìn dưới xung quanh, lật tới lật lui nhìn nhiều lần, cuối cùng xác định một chuyện: "Có phải anh chọc em không? Đây không phải là xe của anh sao?"

Hết chương 225

226. Chương 226: 226. Biển Số Xe

"Vợ, em nhìn nhìn lại đi!" Ông chủ Vũ ở một bên vò đầu bứt tai, mắt vợ lẽ nào cận thị à?

Hứa Tư Văn nghe lời nhìn lại một chút, nhưng vẫn là như vậy mà!

"Đến cùng anh muốn làm cái gì? Ngày nắng nóng đùa giỡn người ta à?" Hứa Tư Văn cảm thấy lá gan ông chủ Vũ không mập như vậy, dám lừa gạt y, cẩn thận buổi tối bị đạp xuống giường.

"Vợ, đây là làm cho em, cái xe giống của anh." Ông chủ Vũ vốn là muốn cho vợ kinh hỉ, kết quả vợ cho hắn kinh hãi, cũng không thể để vợ cho là hắn gạt người linh tinh được, hắn oan uổng chết mà!

"Giống của anh à?" Hứa Tư Văn nghi ngờ kề sát cái xe, thậm chí vươn tay lắc lắc tấm sắt của xe, ông chủ Vũ ở một bên nhìn mà chân răng chua xót, đây là thói quen gì vậy?

Lúc này Hứa Tư Văn mới phát hiện, chiếc xe này có vẻ như rất mới, mở cửa xe nhìn vào bên trong, chỗ ngồi trên xe đều bọc da thật, nhưng y đã đổi toàn bộ đệm trong xe ông chủ Vũ thành đệm cây đay, do ông chủ Vũ sợ nóng mà, hơn nữa còn có bùa bình an mà mẹ Hứa xin được treo ở trên gương chiếu hậu, ngoài ra, còn có kết bình an mà chị dâu tự tay thắt, ngọc bình an anh hai Hứa gia tự mình chọn; một chuỗi mã não đỏ khắc thành quả ớt nhỏ y tự tay treo lên, nghe đâu như vậy có thể tránh họa sát thân, là lần trước sau khi xảy ra chuyện của Trương Lam Tương, y cố ý tìm người hỏi; còn có chị dâu Thúy Hoa sợ y thường ngồi xe ông chủ Vũ, nên để một bình xịt cho không khí trong lành ở trong xe; quảng cáo "an toàn điều khiển, đi vạn dặm đường" anh gia Vũ gia dán lên cho Vũ Khánh Cương... Ặc, trên chiếc xe này, hết thảy đều không có!

"Đây là cho em à?" Hứa Tư Văn chợt quay đầu.

"Ừ, anh đã nói rồi, nhưng bọn họ làm vô cùng chậm, mất mấy tháng mới làm ra một chiếc, chúng ta nhiều người như vậy, anh nói, bảo bọn họ làm tiếp, sau đó bên này anh để tiểu Ngụy nghĩ cách lập ra cái nhà

xưởng giống vậy, làm xe giống vậy, mấu chốt là an toàn!" Ấn tượng trực quan của ông chủ Vũ đối với cái xe này, chính là hai chữ "kháng chấn", cái xe nát của Trương Lam Tương cũng bị đụng hỏng, mà xe hắn lại chỉ rơi mất chút nước sơn.

Nhất định cũng phải cho vợ lái!

"Oa!" Hứa Tư Văn nhảy nhảy tại chỗ, đột nhiên nhảy lên, đánh về phía Vũ Khánh Cương.

Ông chủ Vũ còn rất biết điều, ít nhất không trốn!

Không chỉ có không trốn, còn mở rộng cánh tay ôm lấy vợ nhào tới.

"Bẹp" Hứa Tư Văn hôn ông chủ Vũ một cái, âm thanh rất vang dội, bốn phía vang lên vô số tiếng huýt gió!

"Thích không?"

"Rất thích!"

Ông chủ Vũ đắc ý, hiếm thấy đưa cho vợ một thứ, đáng tiền hay không trước tiên không cân nhắc, vợ có thể yêu thích mới là quan trọng nhất.

Hứa Tư Văn nghe thấy tiếng huýt gió, đỏ mặt từ trên người ông chủ Vũ trượt xuống: "Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người ta thân thiết à?"

Tiếng huýt gió càng lớn hơn chút, còn nhiều hơn rất nhiều!

Hứa Tư Văn mắt lệ rưng rưng nhìn về phía ông chủ Vũ, lời nói của y, không có tác dụng!

Ngược lại còn bị người ta chê cười lại!

Thế nào vậy?

"Cười cái gì mà cười? Cười nữa tui liền đi quản chuyện trong công ty đó!" Ông chủ Vũ rất có bộ dạng uy hiếp người ta.

Hiệu quả cực kỳ!

Quả thực cấp tốc rõ ràng!

Mọi người lập tức giải tán, ai cũng không vây xem trò vui!

Ông chủ quá hung tàn, bọn họ không trêu chọc nổi cũng chỉ có thể trốn thôi.

Hứa Tư Văn nhìn tình huống như thế cười đau bụng, người làm ông chủ là Vũ Khánh Cương quá có ý tứ, nhân viên nhà ai có thể trắng trợn ghét bỏ ông chủ như thế chứ?

Đông Bắc Hổ có thể!

Hứa Tư Văn được một món lễ vật tốt của ông chủ Vũ, tràn đầy phấn khởi kéo Vũ Khánh Cương đến bách hóa Đông Bắc Hổ, ở bên trong chọn rất nhiều thứ, lớn nhất từ đệm xe đến nhỏ nhất là bình xịt trong lành không khí, xem ông chủ Vũ là sức lao động miễn phí, xách thật nhiều đồ trở về, trang trí xe yêu của mình.

Bận bịu hai ngày, mới coi như xong việc, trong lúc đó ông chủ Vũ tự mình đến sở giao thông, làm cái biển số xe cho vợ, vừa vặn là số may mắn: 521521. (521: anh yêu em)

Cầm về vui rạo rực treo lên xe vợ, người nhìn thấy không ai không cười ngã ngửa, ông chủ show ân ái cũng không cần trắng trợn như vậy đi? Giống như sợ ông chủ không biết vậy. ("ông chủ" đầu tiên là nói Vũ Khánh Cương, "ông chủ" thứ hai là Hứa Tư Văn)

Trong Đông Bắc Hổ không ai dám gọi Hứa Tư Văn là "bà chủ", như vậy không cần Hứa Tư Văn lên tiếng, ông chủ sẽ xử lý trước!

Cho nên trong lòng nhân viên Đông Bắc Hổ, ông chủ lớn, Vũ Khánh Cương, ông chủ nhỏ, chính là Hứa Tư Văn, có điều lén lút có thể gọi như vậy, nhưng ở bề ngoài, đều là ông chủ.

Kỳ thực bọn họ càng thích gọi là "đại đương gia" … Là kỹ thuật viên Hứa nói, cảm giác như là đầu lĩnh thổ phỉ thời xưa, bọn họ mới miễn danh xưng kia…

Lúc Hứa Tư Văn xuống dưới nhìn thấy biển số xe của mình, mặt cũng phải bén lửa rồi!

"Em có thể lái ra ngoài được sao?" Biển số xe như vậy cũng hơi bị ấy ấy rồi, kỹ thuật viên Hứa cũng thật không tiện lái ra ngoài được không?

"Có cái gì ngượng ngùng chứ? Rất tốt rất tốt!" Ông chủ Vũ đắc ý, lái ra ngoài vừa nhìn là biết cỏ thơm đã có chủ.

"Em không muốn lái...." Kỹ thuật viên Hứa tiêu cực phản đối: "Anh xem biển số xe anh lấy về kìa, anh còn có thể không đáng tin hơn chút nữa được không?"

Chuyện chứng minh, ông chủ Vũ còn thật sự có thể không đáng tin hơn!

Bởi vì ông chủ Vũ lại đi một chuyến tới sở giao thông, giám đốc công an tỉnh oán giận với hắn: "Cậu nói xem cậu lấy được biển số tốt chính là vận may, nhưng mà có một cái biển số ai cũng không cần, đã ba năm rồi, cũng không tống ra ngoài được, đưa một cái ai ai cũng làm ầm lên, chết sống không treo cái biển số đó."

"Biển số gì?"

Giám đốc công an tỉnh dẫn ông chủ Vũ đi xem, ông chủ Vũ vừa thấy, liền kinh sợ, thế mà lại mua về!

"Cậu muốn treo chỗ nào?" Giám đốc công an tỉnh rất tò mò.

"Có chỗ, còn là chỗ tốt!" Ông chủ Vũ đắc ý giữ bí mật.

Vì vậy hai ngày sau, Hứa Tư Văn nhìn biển số trên chiếc xe của ông chủ Vũ, gần như muốn đỡ trán khóc rống!

Bởi vì biển số xe ông chủ Vũ thay đổi, đổi thành 250250!

So với 521521 của y càng thêm kỳ ba!

"Thế nào? Vợ, lúc này em có thể lái ra ngoài rồi đi?" Ông chủ Vũ rất có tâm tình: "Anh tìm cái biển số cũng không phải ai cũng có thể treo lên!"

"Anh thật là giống học trưởng mà!" Hứa Tư Văn từ trong kẽ răng phun ra câu này, một cái số nhà 250 tính là gì? Nhìn biển số xe của ông chủ Vũ, Trương Lam Hà quả thực là như gặp sư phụ!

Có điều Hứa Tư Văn lái xe đi ra ngoài chạy một vòng, mọi người cũng không có chú ý đến biển số xe của y, coi như là thấy được, cũng chỉ rất hâm mộ nói một câu "show ân ái, sẽ chết nhanh" và vân vân, không ai thật sự vây xem, ngược lại làm cho y lo lắng vô ích một hồi.

Còn xe của ông chủ Vũ chạy ra, người ta vừa thấy liền cười gục xuống!

Tình cảnh thật khôi hài mà!

Hứa Tư Văn tức giận không chịu được!

"Đổi lại!" Hứa Tư Văn cầm biển số xe mới xin được, chặn ở cửa không cho ông chủ Vũ lái xe đi ra ngoài.

"Thật sự muốn đổi à?" Ông chủ Vũ nhìn vợ xác nhận một lần cuối cùng.

"Đổi!" Hứa Tư Văn một chút chỗ thương lượng cũng không cho ông chủ Vũ, tự mình động thủ thay đổi biển số xe của ông chủ Vũ.

Vũ Khánh Cương ở chỗ không ai thấy nhe răng toét miệng ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, vợ quá tốt mà, không trêu đùa cũng có lỗi với chính mình!

Nếu Hứa Tư Văn biết ông chủ Vũ trêu đùa mình, nhất định không thể không cắn hắn!

Có điều hai người lần này trêu đùa, ngược lại khiến rất nhiều người trong công ty đều đi xung quanh kể chuyện cười ông chủ nhà bọn họ show ân ái, chọc cho người ngoài không ngừng hâm mộ hai người.

Vì muốn ăn tết Trung thu, Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn liền buông tay, thả người năm ngày!

Hai người thì bao lớn bao nhỏ hai chiếc xe cùng nhau lái về Hứa gia tập.

Hứa Gia Văn cũng thật tò mò và hâm mộ cái xe của Vũ Khánh Cương, bởi vì xe này quá trâu, cái này chỗ nào là xe chứ?

Quả thực chính là cái xe tăng!

"Anh hai không cần hâm mộ, em cũng định lập cái xưởng xe ở bên này, làm ra loại xe này, đến lúc đó chúng ta mỗi người một chiếc, có thể dùng sức mà lái, dùng sức mà đụng, bảo đảm người khác tàn phế còn chúng ta vẫn có thể chạy thêm mười km."

"Nói hươu nói vượn cái gì đó?" Hứa Tư Văn tức giận nhét một miếng khổ qua xào vào trong miệng ông chủ Vũ.

"A!" Ông chủ Vũ lập tức ủ rũ.

"Em chỉ biết bắt nạt Cương tử." Hứa Gia Văn liếc mắt nhìn Vũ Khánh Cương ngao ngao nhét cơm nuốt xuống miếng khổ qua trong miệng, thật đáng thương mà!

"Anh chỉ biết hướng về anh ấy!" Hứa Tư Văn cười híp mắt cũng gắp cho anh trai y một đũa khổ qua xào.

Hứa Gia Văn: "…!"

Bạn đang ?

Món ăn này, cũng là món mà Hứa Tư Văn thích ăn, trong nhà mỗi lần y về mới làm, bình thường Hứa Gia Văn cũng là kính nhi viễn chi!

"Ầm ĩ cái gì vậy?" Mẹ Hứa bưng một đĩa cá chép kho lớn, đặt trước mặt Vũ Khánh Cương: "Cương tử ăn cá, đây chính là cá mới vớt lên đấy."

"Dạ!" Ông chủ Vũ thấy cá liền vui, ăn không có chút áp lực.

Có điều còn biết chọn ra một con cá cho vợ, sau khi lựa xương mới bỏ vào trong bát cho Hứa Tư Văn.

Thói quen này Vũ Khánh Cương giữ cực kỳ tốt.

Hứa Tư Văn cũng theo thói quen ăn cá Vũ Khánh Cương gắp cho, chưa bao giờ cân nhắc vấn đề xương cá.

"Ọe!" Trình Mỹ Lệ mới vừa ngồi xuống, ngửi được mùi cá, lập tức liền buồn nôn, đứng lên chạy ra ngoài.

"Làm sao thế này?" Hứa Tư Văn kẹp cá có chút mơ hồ.

"Anh ra ngoài xem xem!" Hứa Gia Văn bỏ đũa xuống liền đi theo, ba Hứa ôm tiểu Nữu Nữu cũng có chút mờ mịt.

Đang ăn cơm êm đẹp, tại sao liền buồn nôn chứ?

"Ai nha!" Mẹ Hứa vỗ đùi, trên mặt tràn trề vẻ kích động: "Vợ thằng hai có phải là có không?"

"A?" Hứa Tư Văn trợn mắt ngoác mồm.

"Cái gì?" Ông chủ Vũ kinh ngạc.

"Cái gì?" Ba Hứa không dám tin tưởng, con dâu nhanh như vậy đã có à? Mới vừa dự định muốn cái thai thứ hai, lúc này mới không tới ba tháng, liền có?

Tiểu Nữu Nữu trực tiếp nhất, trượt xuống đầu gối ông nội, liền nhảy ra ngoài: "Mẹ! Mẹ! Con sắp có em trai hoặc em gái sao?"

Hết chương 226

227. Chương 227: 227. Bánh Trung Thu

Trình Mỹ Lệ quả thật là có, mới không tới hai tháng, sớm có phản ứng mang thai cũng là bởi vì ngửi thấy được mùi cá.

Ông chủ Vũ dùng tốc độ nhanh nhất, cấp tốc ăn hết cá chép kho!

"Như vậy chị hai cũng không cần buồn nôn … Ọ…" Hiếm thấy ông chủ Vũ ợ hơi ra.

"Vậy cũng không cần liều mạng như vậy đi? Cũng đừng ăn tới hỏng nha?" Hứa Tư Văn đặc biệt đau lòng, chị dâu sao lại không ngửi được mùi cá vậy, xem nam nhân của y ăn tới no căng kìa.

Mặt kỹ thuật viên Hứa kéo kéo thật là dài!

"Con gấp làm gì chứ?" Mẹ Hứa với Hứa Tư Văn không hổ là hai mẹ con quan hệ tốt nhất thân mật nhất, đều đau lòng con rể Vũ Khánh Cương: "Nếu con cứ luôn để ý như thế, vậy chị dâu con mang thai mấy tháng, con còn có thể mỗi lần tới đây đều tránh đi thứ làm cho nó có phản ứng sao? Hơn nửa năm con liền khỏi cần đến nhà nữa."

"Đúng vậy, chị đây là không thể khống chế, mọi người cũng đừng cẩn thận từng li từng tí một, như vậy chị lại càng khó chịu hơn." Trình Mỹ Lệ vừa vào cửa liền được Hứa Gia Văn đỡ, trên tay còn kéo tiểu Nữu Nữu.

"Bọn em chỉ là muốn cho chị dễ chịu một chút, ha ha ha!" Vũ Khánh Cương sờ sờ đầu, hắn chưa từng thấy Adela có cái gì mà thời gian phản ứng mang thai, lúc ấy hắn cũng không chú ý, đều là Vũ Nguyên Cát cho người ta chăm sóc Adela, lại có chị dâu Thúy Hoa ở một bên.

Còn thật sự không biết sau khi mang thai có cái gì kiêng kỵ, thôi thì ngày mai tìm thằng nhóc Vũ Nguyên Cát kia hỏi đàng hoàng.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Hứa Tư Văn lăn qua lộn lại ngủ không được, ông chủ Vũ dứt khoát ôm vợ nằm trong một cái chăn tán gẫu.

Ông chủ Vũ ôm vợ nhỏ giọng hỏi: "Sao vậy? Ngủ không được à?"

Kỹ thuật viên Hứa ủ rũ ủ rũ gật đầu: "Ừm."

"Nghĩ cái gì vậy? Lại không ngủ yên giấc?"

"Nghĩ tới chị hai."

Ông chủ Vũ xù lông rồi!

Kỹ thuật viên Hứa còn chưa có phát hiện, tự mình rầu rĩ vùi đầu vào ngực ông chủ Vũ: "Anh hai chị hai đưa tiểu Nữu Nữu cho em làm con nuôi, dưới gối bọn họ sẽ không có con cái, hiện tại chị hai có thể mang thai thêm một đứa, em cũng thật cao hứng, ít nhất sẽ không cứ luôn nghĩ là mình đoạt tiểu Nữu Nữu của anh hai chị hai."

Kỳ thực thì chung quy vẫn có khúc mắc, lúc này cũng đã được cởi bỏ, trong khoảng thời gian ngắn kỹ thuật viên Hứa hơi xúc động mà thôi.

"Anh hai chị hai đều tuổi trẻ, mặc dù năm nay không có, sang năm năm nữa cũng sẽ có, hiện tại kỹ thuật gì cũng tiên tiến, còn có làm cái gì mà ống nghiệm đó, cái loại mà vừa sinh là được mấy đứa đó." Ông chủ Vũ an ủi người, luôn luôn rất trắng ra.

"Ừm." Tâm tình kỹ thuật viên Hứa đột nhiên liền tốt hơn rất nhiều, có lẽ bởi vì ông chủ Vũ mãi mãi chỉ dùng cách nói thuần phác như vậy để an ủi y, làm cho y cảm nhận được tình cảm ôn nhu, mà không phải lời nói suy nghĩ tỉ mỉ.

"Ai, vợ, em nói xem, anh hai có lấy giấy chứng sinh không?" Ông chủ Vũ thật sự chỉ là hiếu kỳ hỏi một câu mà thôi.

Nhưng mà vợ lại cứng người ở trong ngực mình!

Chuyện sao vậy?

“Ha ha, em không có hỏi…” Hứa Tư Văn co giật khóe miệng.

Ông chủ Vũ: “…!”

Ngày hôm sau vừa rạng sáng, Hứa Gia Văn mới vừa mở cửa phòng ngủ mình ra, liền giật mình, bởi vì em trai Hứa Tư Văn của hắn, canh giữ ngay ngoài cửa phòng hắn!

“Tư Văn? Em làm gì sáng sớm canh ở cửa vậy?” Dọa hắn giật mình.

“Anh hai!” Vẻ mặt Hứa Tư Văn nghiêm túc.

“A?” Phản ứng của Hứa Gia Văn rất có ý tứ, nhanh chóng đứng nghiêm lại.

“Anh làm giấy chứng sinh cho chị hai chưa? Tính ra thì đây là cái thai thứ hai của hai người đó!” Tối hôm qua nửa đêm đều ngủ không ngon giấc, theo lời nói lại của ông chủ Vũ lúc sáng, thì y nói mơ nhiều lần, nội dung đều là ‘giấy chứng sinh’ và vân vân, sáng sớm nghe xong, kỹ thuật viên Hứa thật thắt lòng.

“Chưa, chưa có, hôm nay liền đi làm!” Hứa Gia Văn không nghĩ tới Hứa Tư Văn sẽ hỏi vấn đề này.

“Làm sao còn chưa có làm?” Hứa Tư Văn vừa nghe liền cau mày.

“Đã xin rồi, có điều cũng không gấp, hơn nữa quãng thời gian trước không phải làm trường tiểu học với trường cấp hai đó sao? Vẫn kéo dài không đi, ngày hôm nay anh nhất định đi!”

“Có khó khăn gì không?”

“Không có!” Lúc này Hứa Gia Văn trả lời rất có niềm tin: “Không phải em cúng nhiều tiền như vậy, còn làm sự nghiệp công ích và vân vân sao? Lãnh đạo trường học đều rất xem trọng, anh của em cũng thơm lây không ít, đây không phải là trường tiểu học cũng xây dựng đổi mới hoàn toàn sao? Liền dự định cho tiểu Nữu Nữu học tiểu học ở bên này cho có lợi, không đi tân thành nữa, cho dù trường ở tân thành tốt thế nào đi nữa, nhưng gần nhà thì bọn anh cũng tiện chăm sóc nó, chị hai em lại có thai, cũng không thể qua lại dằn vặt tiểu Nữu Nữu.”

Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, thật có đạo lý!

“Vậy cũng tốt, anh mau chóng làm xong giấy chứng sinh đi.” Hứa Tư Văn nhớ mãi không quên chuyện giấy chứng sinh.

“Nhất định nhất định!” Anh hai Hứa gia liên tục gật đầu đáp ứng, sao em trai hắn còn gấp hơn người làm anh trai là hắn vậy?

“Vậy em trở về ngủ bù đây.” Hứa Tư Văn yên lặng đi về phòng ngủ của mình.

Hứa Gia Văn vẻ mặt phức tạp khó hiểu nhìn em trai hắn giống như mộng du trở về ngủ bù, lại lập tức nhìn thấy Vũ Khánh Cương đi ra.

“Cương tử, chuyện gì xảy ra vậy? Tư Văn sáng sớm liền ở ngoài cửa phòng anh chờ?” Hỏi Hứa Tư Văn là không thể nào, chỉ có thể hỏi Vũ Khánh Cương.

Hai người giống như ăn trộm, cẩn thận từng li từng tí một đi tới góc tường mới dám nói chuyện, một người là phụ nữ có thai không thể làm ồn, một người trở lại ngủ bù cũng không thể làm ồn.

“Thôi đừng nói nữa!” Vẻ mặt ông chủ Vũ chua xót: “Đều do em, ngủ không yên nói linh tinh với em ấy cái gì chứ? Nói tới chuyện giấy chứng sinh, em ấy liền ghi nhớ, nửa đêm ngủ không ngon!”

Sáng sớm chạy đến phòng anh vợ giữ cửa gì đó, ông chủ Vũ quả thực không thể thắt lòng hơn nữa có được không?!

Hứa Gia Văn: “…!”

Hứa Gia Văn giải quyết chuyện giấy chứng sinh rất nhanh rất thuận lợi, giống như hắn nói, trên căn bản là người Hứa gia tập đều biết con gái lớn của Hứa Gia Văn cho Hứa Tư Văn làm con nuôi, tuy rằng ở bề ngoài vẫn là cái thai thứ hai, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn xem là cái thai thứ nhất mà đối xử, Hứa Tư Văn cũng đã đầu tư không ít tiền cho Hứa gia tập, còn không cần hồi báo, ngay cả nam nhân Vũ Khánh

Cương mà y tìm về, cũng mang đến sự phát triển cho Hứa gia tập, nông nghiệp không ô nhiễm và vân vân, Hứa gia tập trước đây chỉ có thể hâm mộ ước ao chỗ khác, hiện tại thì lại là được người ta hâm mộ.

Ông chủ Vũ liên lạc với Vũ Nguyên Cát, hỏi lượng lớn chuyện liên quan tới phụ nữ có thai, khiến Vũ Nguyên Cát kinh sợ không thôi: "Ông chú, chú không thể có lỗi với chú Hứa của cháu nha!"

"Đánh rắm!" Ông chủ Vũ tức giận mắng thằng cháu: "Là thím hai Hứa gia của mày có, tao hỏi mày một chút chuyện kiêng kỵ, mày nói lung tung cái gì vậy? Xem ông chú mày là loại người gì?"

Vũ Nguyên Cát liên tục ở trong điện thoại nhận lỗi, tự mình viết ra một bản trực tiếp gửi đến hòm thư của Vũ Khánh Cương.

Hòm thư của ông chủ Vũ ban đầu vẫn là Ngụy Diên tạo cho hắn, kết quả trên căn bản tất cả đều là làm việc tư, việc công không có bao nhiêu.

Hứa Tư Văn và ông chủ Vũ chuyển bao lớn bao nhỏ về nhà, nào là tổ yến, sữa bột cho phụ nữ có thai, thậm chí ngay cả tạp dề phòng phóng xạ cũng mang về vài cái.

Đồng thời, mô-đun chương trình của Hứa Tư Văn thuận lợi tiến vào giai đoạn thứ năm, nhóm nhân viên tham dự chủ yếu là đám Mai Cảnh đều được phát vài khoản tiền thưởng, lương thì tăng vài lần, Trương Lam Hà và Hứa Tư Văn kiếm lời đầy bát đầy bồn.

Phát lương thưởng và phúc lợi ngày lễ xong, lập tức cho nghỉ, hai người liền mang một xe đồ vật trở về Hứa gia tập ăn lễ.

Vũ Khánh Cương cũng là lần đầu tiên kiến thức được phía nam ăn tết trung thu rườm rà.

Không giống phương bắc chỉ mấy cái bánh trung thu một đống lớn hoa quả, ăn chút gì ngon ngon coi như qua lễ, phía nam, đặc biệt là nơi như Hứa gia tập, có từ đường ở đây, có tổ tiên phải tế, có mộ tổ phải bái.

Sáng sớm Vũ Khánh Cương dậy liền thẳng đến nhà bếp, vừa tới chỗ, mẹ Hứa đã bắt đầu bày ra phần nhân cần để làm bánh trung thu.

Ông chủ Vũ chỉ nhận biết mấy thứ, năm nhân (năm loại hạt thường dùng cho nhân bánh trung thu như hạt điều, hạt bí vân vân…), thanh hồng ti, trứng vịt muối và thịt khô, hai loại trước thường ăn, hai loại sau cũng thường ăn, chỉ là chưa từng ăn làm thành bánh trung thu.

"Mẹ, đây là cái gì vậy?"

"Cái này hả, là hạt sen."

"Cái này thì sao?"

"Măng tươi."

"Còn cái này?"

Mẹ Hứa dứt khoát nói với hắn một lần, cái gì nhân đậu đỏ, đậu xanh, hạt vừng đều là bình thường, nhân trà xanh, trà đen, phổ nhị, gạch cua, tôm bóc vỏ và hải sản tươi mới thật sự là tuyệt sắc!

Còn có thịt bò hương cay, heo quay cải mặn, thịt tươi cải bẹ!

"May là mẹ nói sớm, không thì con còn tưởng rằng là đồ ăn sáng chứ!" Hắn thiếu chút nữa liền múc cháo ăn rồi.

Mẹ Hứa mừng rỡ: "Đây đều là nhân bánh trung thu mà Tư Văn tìm ra ở trên internet, tự mình cân nhắc."

Ông chủ Vũ nhe nhe răng: "Sao em ấy lại làm chuyện xấu vậy!"

Mấy thứ này cũng có thể làm thành bánh trung thu ăn hả? Hắn sợ ăn không trôi!

"Bánh trung thu hành lá thịt xông khói, bánh trung thu bơ sữa gan ngỗng kiểu Pháp!" Mới vừa nói xong lời này, Hứa Tư Văn liền chạy vào, hôm nay y dậy sớm nhất, tự mình suy nghĩ ra hai lạoi bánh trung thu, mới vừa nướng xong liền bưng ra khoe khoang.

Con ngươi ông chủ Vũ cũng thiếu chút nữa trừng rớt ra khỏi vành mắt!

Hứa Gia Văn đỡ khung cửa cười tê liệt!

"Em làm đó!" Hứa Tư Văn còn rất đắc ý, đưa cho Vũ Khánh Cương một khối: "Nếm thử, ăn thật ngon!"

Ông chủ Vũ lại thật sự nếm thử, ăn giống như nuốt thuốc, uống nửa gáo nước súc miệng, sau đó trong ánh mắt mong chờ của vợ xắn xắn tay áo: "Tránh ra. Anh cũng làm một cái bánh trung thu!"

Ông chủ Vũ làm bánh trung thu nhân gì ư?

Hắn lấy nửa cân thịt muối, bỏ thêm chút da, bao mấy cái bánh trung thu ném vào trong lò nướng, nướng ra là cái bánh nhân thịt muối!

Lại tìm một đĩa đậu phộng, bưng nửa chai bia, cái tên này đi ra ngoài tìm ba vợ đối trăng uống rượu ăn bánh trung thu rồi!

Để lại mẹ vợ anh vợ, còn có vợ cười đến ngồi phịch ở nhà bếp…

Tết trung thu vượt qua trong một mảnh tiếng cười cười nói nói.

Qua Trung thu, hai người trở về tân thành Lan Châu, lại xảy ra một chuyện khiến ông chủ Vũ nổi nóng gần như hơ khô Đông Hải, hỏa thiêu lão Long vương!

Hết chương 227

228. Chương 228: 228. Vết Xe Đổ Không Xa!

Lại nói ngày ấy, kỳ thực Hứa Tư Văn thật sự không cảm thấy mình sẽ gặp xui xẻo!

Trước khi y và Vũ Khánh Cương đi về, mẹ Hứa cố ý vào ngôi chùa trong núi, leo bậc thang thật lâu, nghỉ ngơi vài hơi, mới cầu được bùa bình an cho người cả đại gia đình, sau khi trở lại, một phần đóng gói trực tiếp gửi cho thông gia ở Đông Bắc, một phần trực tiếp phân phát một nhà già trẻ, mỗi người đều có, ngay cả thai nhi còn chưa thành hình trong bụng Trình Mỹ Lệ, cũng có một phần, để Trình Mỹ Lệ đeo thay.

Buổi sáng hôm sau, trước khi ra cửa đi làm thay quần áo, không cẩn thận làm đứt dây đỏ!

"Quá không may mắn mà!" Ông chủ Vũ rất mê tín: "Hôm nay hay thôi đi, chúng ta ở nhà nghỉ ngơi đi?"

Còn có thể ư ư a a với vợ nữa!

Gần đây khí trời lạnh nhanh hơn rất nhiều, ông chủ Vũ cũng sống lại theo, cả ngày không cần mở máy điều hòa, mở cửa sổ hô hấp không khí mới mẻ và vân vân, quả thực không thể đắc ý hơn nữa.

"Không được, trong công ty còn có chuyện! Hơn nữa còn phải đi mua đồ, mấy bộ quần áo của anh đừng thấy thời gian mặc ít, nhưng anh vừa ra mồ hôi liền dễ dàng dính quần áo, không chịu khó giặt liền bị thâm! Giặt quá nhiều lần cũng hao mòn, hơn nữa cũng đến mùa thu rồi, anh phải thay quần áo khác." Hứa Tư Văn căn bản không thèm phản ứng với cái phong kiến mê tín của ông chủ Vũ: "Coi như không ra khỏi cửa, trong nhà cũng không có dây đỏ mà!"

Cho nên nói, vẫn là phải ra ngoài!

"Được rồi!" Ông chủ Vũ thỏa hiệp.

Hứa Tư Văn mua đồ chỉ có mấy chỗ và nhãn hiệu cố định, dây đỏ và vân vân, dứt khoát đến bách hóa Đông Bắc Hổ mua.

Lái xe cũng không tốn thời gian dài, mà từ sau khi có xe, Hứa Tư Văn còn chưa có lái đâu, chiếc xe lúc trước của y, đã sớm bị ông chủ Vũ qua tay không biết xử lý đi đâu rồi.

Cao ốc VT nằm trong khu thương mại tân thành, cho nên bốn phía cũng coi như là phồn hoa, đặc biệt là chỗ mà bách hóa Đông Bắc Hổ mở, vốn dĩ bốn phía đều là các loại công ty, lúc này đã có chỗ để tiêu phí, bách hóa Đông Bắc Hổ tuyệt đối khiến nhóm thành phần tri thức kia cao hứng mà đến thoả mãn mà về.

Náo động đến mức bốn phía cũng có một ít cửa hàng bán lẻ cửa hàng chuyên danh các loại mở ra, có mấy tiệm còn là cửa hàng mà Hứa Tư Văn thường thường đến thăm.

Hiếm thấy Hứa Tư Văn tự mình lái xe đi mua đồ, ông chủ Vũ bởi vì công ty có chuyện, bị cấp dưới gọi về đi làm sức lao động và vật biểu tượng, nên không cùng đi với Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn có không gian riêng của mình, mỹ mãn lái chiếc xe mà nam nhân của y đặt chế riêng cho y ra khỏi cửa công ty, lái ra đường.

Chỗ y mua đồ thật sự không xa, cách hai con đường mà thôi, sau khi đến nơi, trực tiếp tiến vào cửa hàng, bên trong từ chủ quán đến nhân viên cửa hàng, ngay cả dì quét vệ sinh cũng biết y.

Ai bảo y mua quần áo đều lựa chọn vô cùng kỹ chứ, chính mình thì còn được, còn lúc mua quần áo cho Vũ Khánh Cương, nhất định phải coi kỹ, đặc biệt là phần chỉ may, chính ông chủ Vũ không cẩn thận, Hứa Tư Văn thật sợ một lúc nào đó, hắn vừa không cẩn thận, mặc quần áo gì đó bị đứt chỉ!

"Hứa tiên sinh, vị tiểu thư bên ngoài đi ngang qua xe của ngài nhiều lần, ngài cần cẩn thận chút." Một nhân viên thu ngân nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, khi Hứa Tư Văn tính tiền, nhỏ giọng nhắc nhở Hứa Tư Văn một câu.

Cái tiệm này Hứa Tư Văn từng tới cùng Vũ Khánh Cương hai lần, chuyện của bọn họ, các cô cũng biết đến, hơn nữa Hứa Tư Văn tới nơi này, càng là bởi vì người ở nơi này trên căn bản đều có chút ý tứ hủ nữ, sẽ không biểu lộ ác ý với quan hệ của hai người bọn họ.

Ngược lại, còn có thể cho chút tiện nghi và vân vân, chẳng hạn như có vài lần, lúc y thay quần áo, ông chủ Vũ đều có thể dễ như ăn cháo mở cửa phòng thay quần áo ra…

Khụ khụ!

Đề tài kéo xa rồi!

Nhanh chóng kéo trở về!

Hứa Tư Văn được người ta nhắc nhở, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn bên ngoài, cái xe của mình thành thành thật thật đỗ ở nơi đó, hẳn là không cản đường mới phải, huống chi, vị trí y dừng xe, là chỗ đỗ xe chuyên dụng của cửa hàng này, mấy cửa hàng đặt chế cao cấp như vầy, bình thường đều là tiếp đãi thành phần tri thức tinh anh và vân vân, xe cũng hơi nhiều, cho nên ở trước cửa đều có cố định mấy chỗ đỗ xe cho khách nhân quang lâm dừng xe miễn phí.

Một nữ nhân một thân áo váy màu vàng nhạt đi tới, nhân viên thu ngân lập tức mắt sắc chỉ cho Hứa Tư Văn xem: "Chính là cô ta! Thay đổi ba bộ quần áo, cho rằng tôi không thấy được à? Đôi mắt của người bán quần áo chúng tôi đều rất lợi hại!"

Hứa Tư Văn bội phục nhân viên thu ngân không thôi, ánh mắt thật sắc bén, người ta cũng thay ba bộ quần áo rồi mà cô còn có thể nhận ra!

Có điều đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, Hứa Tư Văn cẩn thận nhìn một chút, phát hiện cô đó nhìn rất quen mắt!

Đây không phải là Trang Sĩ Nhã sao?

Một cô gái vô cùng tốt trước đây, hiện tại lại làm giống như biến thái vậy!

"Ngài biết sao?"

"Biết, nhưng không quen!"

"Có thể là biến thái đi? Một người con gái êm đẹp, ăn mặc phô trương y như con gà!"

Hứa Tư Văn yên lặng không nói, y cũng nghĩ như vậy…

"Cô ta đi qua!" Nhân viên thu ngân cũng thấy rất thú vị: "Lại thêm ba phút, ngài ra ngoài lên xe lái đi liền đi, mỗi lần cô ta thay quần áo rời đi đều cần mười phút, nếu không thay thì năm phút, một bộ quần áo cô ta chỉ mặc đi ba lần!"

Thật cẩn thận!

"Được!" Ba phút vừa đến, Hứa Tư Văn nhấc theo vài cái túi mua sắm, trực tiếp xông ra ngoài!

Đúng là xông đó!

Bởi vì mấy cô nương trong cửa hàng nói, nếu tâm trí y không kiên định, các cô ấy lập tức liên hệ ông chủ Vũ!

Ông chủ Vũ âm thầm móc nối với không ít nơi, tốt xấu thì mấy cửa hàng vợ thường đi hắn vẫn quen thuộc!

Nhanh chóng mở cửa xe, đem đồ vật ném về chỗ ngồi phía sau xe, sau đó đóng cửa xe, mở cửa bên ghế lái, lên xe, đóng cửa xe, lái xe, cất bước, đi tới!

Một loạt động tác nước chảy mây trôi, thời gian dùng không tới nửa phút!

Cho nên Hứa Tư Văn không phát hiện, sau khi y rời đi không tới hai phút, mấy nam nhân từ bốn phương tám hướng vọt tới, ăn một miệng khí thải ô tô, cũng không thể kịp ngăn cản Hứa Tư Văn lên xe rời đi!

Bởi vì bọn họ làm bí ẩn, xe của bọn họ cũng vừa vặn đỗ ở bên cạnh, mà vừa nãy bọn họ quả thật cũng mua sắm trong cửa hàng bên cạnh, tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ có chuyện phải đi, cho nên căn bản là không có suy nghĩ nhiều.

Có điều Hứa Tư Văn lái xe mới vừa đi trên đường không tới ba phút, liền vội vã đạp phanh xe gấp!

Bởi vì trước xe đột nhiên nhảy ra một người!

Lập tức, xe phía sau Hứa Tư Văn cũng đạp phanh gấp, chọc cho tài xế kia từ trong cửa sổ xe nhô đầu ra muốn mắng nữ nhân phía trước, có điều sau khi nhìn thấy bộ dạng Trang Sĩ Nhã, thái độ hơi hơi hòa hoãn chút, nhưng lời nói cũng đặc biệt nặng: "Cô mẹ nó muốn chết nhảy lầu nhảy sông cái nào mà không một lần liền ngỏm củ tỏi? Lại ở trên đường cái đây không phải là gây phiền phức cho đám tài xế bọn tôi sao?"

"Nữ kia, nếu mà muốn tiền, dựa vào sắc đẹp của cô, còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?" Phanh xe gấp không chỉ một, có người thì giống như tài xế kia nói chuyện nặng chút, lại có chủ xe ghét nhất là loại người nửa đường xông ra làm tiền như vậy, đối với Trang Sĩ Nhã cũng không khách khí, nói chuyện đặc biệt chói tai.

"Đúng vậy, dáng dấp này còn dễ nhìn hơn mấy chị em ở sảnh Lam Ca nữa nha!"

Hứa Tư Văn chỉ nghe người khác nói, chính y không lên tiếng, ngược lại muốn biết Trang Sĩ Nhã rốt cuộc muốn chơi trò xiếc gì.

"Anh Tư Văn, anh có thể chở em một đoạn đường không? Em, em, em muốn về nhà!" Đối với trêu chọc và tức giận mắng mỏ của người khác, Trang Sĩ Nhã đều không để ý, thích nói thì nói đi, cô ta cũng không rơi khối thịt!

Cô ta bây giờ, chỉ muốn thu phục Hứa Tư Văn, những người kia đã đáp ứng cô ta, chỉ cần thu phục Hứa Tư Văn, những bức hình và video kia và bản gốc đều sẽ đưa tất cả cho cô ta, đến lúc đó cô ta liền phá hủy tất cả, sẽ không bao giờ để vết nhơ trong cuộc đời này trói buộc mình!

Cô ta đã đòi một khoản tiền, tới lúc đó liền xuất ngoại, không trở lại nữa!

Tất cả mọi người nơi này đều làm cho cô ta căm hận, đặc biệt là Hứa Tư Văn, cô ta cảm thấy Hứa Tư Văn đối với cô ta quả thực chính là thấy chết mà không cứu!

Cho nên cô ta mới chịu đáp ứng hỗ trợ những người kia, thuận tiện lấy tiền, sau đó tìm một nước nhỏ Tây Âu vượt qua quãng đời còn lại… Đường lui đều đã nghĩ xong.

Hứa Tư Văn ngồi ở trong xe phì cười một tiếng, dẫn cô ta về nhà?

?

Đùa gì thế!

Đừng nói y căn bản không có khả năng dẫn cô ta về nhà, không có thời gian cũng không có tính toán đó, coi như là có thời gian rảnh, y tình nguyện ở trong công ty cùng ông chủ Vũ thảo luận xem ăn thịt ba chỉ hay là ăn heo quay cải chua, cũng sẽ không đưa Trang Sĩ Nhã về Trang gia thôn!

Ấn ấn còi ô tô, Hứa Tư Văn ý bảo cô ta tránh đường, ai biết Trang Sĩ Nhã lại vô cùng phấn khởi chạy tới muốn kéo chốt cửa lên xe!

Cái đó làm sao có khả năng!

Hứa Tư Văn căn bản sẽ không mở khóa xe, cửa xe khóa rất kín!

Trang Sĩ Nhã mở nửa ngày cũng không thể mở cửa xe, liền biết mình hiểu lầm, nhưng mà hiểu lầm cũng phải tranh thủ!

Không thì một hồi cô ta sống thế nào?

"Anh Tư Văn! Anh Tư Văn!" Trang Sĩ Nhã gõ cửa kính xe gọi người, dù cho Hứa Tư Văn chỉ kéo cửa xe xuống, cô ta cũng có cơ hội ném dụng cụ theo dõi vệ tinh vào bên trong.

Mấu chốt là, Hứa Tư Văn căn bản không có ý định kéo cửa sổ xe nói chuyện với cô ta!

Hoặc là nói, lúc Hứa Tư Văn gặp phải Trang Sĩ Nhã, cũng cảm thấy có chút không hiểu ra sao, nhất định muốn quấn lấy y, còn chết sống dán vào không tha, không ổn đến trình độ nhất định!

Chuyện khác thường tức có kỳ quái!

Hứa Tư Văn không thể không phòng!

Vết xe đổ của ông chủ Vũ không xa đâu!

Xe là ông chủ Vũ đặt chế cho Hứa Tư Văn, là dựa theo xe của ông chủ Vũ, mà cái xe của ông chủ Vũ có lai lịch ra sao? Đó chính là Thân vương điện hạ lông đỏ người ta đo ni đóng giày cho đó được không?

Quy cách cao tới trình độ nhất định, hai tầng kính chống đạn, còn là loại kính chống đạn chỉ có thể từ bên trong nhìn ra bên ngoài, bên ngoài không nhìn thấy bên trong!

Trang Sĩ Nhã không nhìn thấy người bên trong là biểu tình gì, có điều cô ta sẽ không bỏ qua, tay giống như dính lên xe không buông ra!

Nhưng Hứa Tư Văn mới mặc kệ cô ta buông hay không buông tay!

Đứng ở cạnh cửa xe chính là đứng ở mặt bên, đường phía trước đã không ai chắn, Hứa Tư Văn đạp chân ga, trực tiếp lái xe đi!

Chỉ một thoáng liền quét Trang Sĩ Nhã ngã nhào một cái!

Thiếu chút nữa ngã xuống đất!

Có điều cũng bị trật cổ chân.

Trang Sĩ Nhã đến chết cũng không nghĩ tới, Hứa Tư Văn lại quá tuyệt tình thẳng thắn như vậy, ngay cả lời cũng không nói với cô ta một câu, chỉ bóp còi hai lần, mình liền nhường đường, sau đó… sau đó liền lái xe đi!

Hết chương 228

229. Chương 229: 229. Xe Đụng? Xe Đụng! Xe Đụng Đụng

Đối với đoạn nhạc đệm này Hứa Tư Văn hoàn toàn xem là trò vui, căn bản không để trong lòng, y cảm thấy chỉ cần mình canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, người khác muốn tính kế y, không thể!

Vì vậy y rất nhanh chóng lái xe chạy gấp rút về nhà, trở về trước hết phải để ông chủ Vũ thử quần áo, sau đó giặt tiêu độc một lần, lại cho ông chủ Vũ mặc…

"Két…!"

Lại là một lần phanh xe gấp!

Phía trước xảy ra tai nạn xe cộ!

Hứa Tư Văn yên lặng thở dài, ngày hôm nay thực sự là ra cửa không dễ, mua đồ cũng có thể bị một cô gái đáng khinh theo dõi, lên xe cũng bị người ta chặn đầu, thật vất vả quăng cô ta đi, đằng trước lại xảy ra tai nạn xe cộ!

Đây cũng quá mức mà!

Hứa Tư Văn nhìn nhìn hiện trường tai nạn xe cộ phía trước, rất rõ ràng, nhất thời nửa khắc là không giải quyết được, cảnh sát giao thông cũng đã chỉ huy sơ tán dòng xe cộ.

Xe ô tô không qua được, mấy cái xe như bọn họ phải sơ tán nhường đường trước!

Mắt thấy lại qua một con đường nữa liền đến cửa chính công ty, Hứa Tư Văn không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ cùng dòng xe cộ bị sơ tán đến con đường ở ngoài ba cái giao lộ.

Nơi này cách công ty xa một chút, không có trực tiếp thông đường, tất cả đều là đường dành riêng cho người đi bộ, y không thể lái xe đi, không thể làm gì khác hơn là đi vòng đường một chút, lên tuyến đường khác rồi lại lái về cao ốc.

Cũng không biết có phải là thật sự không thuận lợi hay không, y đi không được vài bước, phía trước lại xảy ra tai nạn xe cộ!

Còn là liên tiếp một hàng xe đụng vào nhau!

Chắn toàn bộ con đường đều không có chỗ chạy!

Con đường này không thể đem ra so với con đường lúc nãy được, con đường này là đường xe chạy nội thành chân chính, đường cái rộng rãi đến mức có thể song song bốn chiếc xe chạy qua lại!

Một mảnh tiếng còi xe!

Cảnh sát giao thông cũng gấp lửa lan đến nhà, một bên gọi đồng nghiệp qua giúp đỡ, một bên nhanh chóng sơ tán dòng xe cộ, lúc này đừng nói xe ô tô, trừ khi điều động máy bay trực thăng trực tiếp treo xe lên, không thì một chốc tuyệt đối không có cách nào giải quyết vấn đề kẹt xe!

Hứa Tư Văn liền u buồn, lúc này lại vừa vặn là giờ đi làm buổi trưa, dòng xe cộ càng ngày càng dày đặc, y cũng bị chen đến càng ngày càng cách xa công ty!

Bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho ông chủ Vũ: "Phía bên em gặp hai vụ xe đụng…" Lời của y còn chưa kịp nói xong, ông chủ Vũ bên kia đã bùng nổ!

"Cái gì?" Âm thanh ông chủ Vũ quả thực giống như sấm sét muốn xuyên thủng không khí trực tiếp bổ tới: "Vợ à em sao rồi?"

Hắn cho rằng xảy ra chuyện chính là Hứa Tư Văn!

"Không phải em như thế nào, là người khác xảy ra tai nạn xe cộ, không có quan hệ gì với em, em chỉ là bị chặn đường, càng vòng càng xa."

"Mặc kệ xa gần, chỉ cần em không có chuyện gì là được!" Ông chủ Vũ thở phào nhẹ nhõm: "Đã bảo hôm nay không thích hợp ra cửa rồi."

Hắn vẫn còn nhớ chuyện kia.

"Trùng hợp mà thôi, gần đây khí trời mát mẻ, mọi người ra ngoài nhiều, tự nhiên chuyện cũng nhiều, em vòng từ ngoài cầu vượt Lục Hoàn ra, không thèm nghe anh nói nữa, hiện tại em đứng ở ven đường đây, phải đi nhanh, không thì liền bị người ta đuổi đó!" Hứa Tư Văn báo bình an xong, liền cúp điện thoại.

Nổ máy xe bắt đầu lên cầu vượt.

Chỉ là y lên rồi, lại xuống không được!

Bốn chiếc xe không biết từ đâu vòng lại đây, lại kẹp xe Hứa Tư Văn ở giữa, xong liền muốn chạy về con đường ở vùng ngoại ô, nhưng mà Hứa Tư Văn lại muốn đi về khu thành phố chứ không phải muốn đến vùng ngoại ô, tự nhiên không đồng ý.

Y muốn lái đi, nhưng bốn cái xe đều đang cản y!

Hứa Tư Văn thành thật đến đâu thì cũng tức giận được không!

Ngày hôm nay chuyện không thuận lợi nhiều lắm, nhiều đến mức y cũng bốc lên một luồng lửa trong ngày trời thu khô ráo này!

"Mi không cho ta qua ta liền va tới! Quá lắm thì, công ty bảo hiểm không bồi thường, ta bồi thường mi là được!" Hứa Tư Văn tự lẩm bẩm, vẻ mặt nghiêm túc, hai tay nắm chặt vô lăng, dưới chân đạp cần ga xong y liền xông tới.

Hai chiếc xe đằng trước không ngờ rằng Hứa Tư Văn thật sự dám đụng, bọn họ đều chắn đến mức sắp nằm ngang ở trên đường xe chạy, xe khác đều ấn còi, chỉ còn lại chiếc xe của Hứa Tư Văn bị vây vào giữa buộc y đi theo xe của bọn họ, chỉ là Hứa Tư Văn đột nhiên tăng tốc, phá tan đường xe phía trước tự mình lái đi!

Hai người tài xế, hoặc nói là chủ xe đều ngây ngẩn cả người, còn thật sự dám lái qua à!

Gương mặt nho nho nhã nhã của Hứa Tư Văn đanh lại, trong lòng nổi lên nghi hoặc và không rõ đối với bốn cái xe vây lấy mình.

Coi như là muốn vòi tiền và vân vân, cũng không đến nỗi dẫn mình tới con đường ra vùng ngoại ô đi? Đến vùng ngoại ô thì không có ngân hàng để chuyển khoản đâu?

Mà vùng ngoại ô cũng không có nhiều camera, không giống trong nội thành, đâu đâu cũng có camera, ai đúng ai sai, cảnh sát giao thông vừa xem ghi chép là biết tất cả mọi chuyện.

Vừa lúc đó, sau khi Hứa Tư Văn phá tan xe cản đường phía trước liền đạp ga chuẩn bị lái trở về, hai chiếc xe chặn y phía sau cũng theo tới!

Hơn nữa còn đâm về phía xe của y!

Hứa Tư Văn giận nha!

Khỏi nói rồi!

Rốt cuộc y cảm nhận được sự bất đắc dĩ của ông chủ Vũ, lúc đó Trương Lam Tương là va vào mặt bên một phát sau đó lại đụng vào trước mặt, Hứa Tư Văn thì là đối phương chủ động đuổi theo đuôi xe y!

Hứa Tư Văn chưa bao giờ chửi bậy cũng không nhịn được "mẹ kiếp!" một tiếng!

Đánh vô lăng phanh xe, mi đụng vào ta, tương đương là ta có lý lẽ!

Vốn là muốn dừng xe để xuống xe tranh luận với bọn họ một phen, nhưng mà một động tác không tưởng tượng nổi khiến Hứa Tư Văn bỏ qua hành động tìm người lý luận.

Hai chủ xe bị y đụng vào lúc trước, thế mà lại nhìn về phía hai chiếc xe phía sau y!

Theo lý mà nói, hẳn là hai người bọn họ nên tới tìm y lý luận trước chứ?

Nhưng mà hai người phía sau lái xe đụng vào y, người phía trước thế mà lại vẫn cứ ở đằng kia!

Không hề nhúc nhích!

Cũng quá không ổn rồi!

Hứa Tư Văn không thường lái xe, thế nhưng y biết người lái xe đều rất để ý tới tai nạn giao thông, điểm trên bằng lái xe không phải có thể tùy ý phung phí vô hạn!

Hơn nữa không phải còn có một câu nói như vầy sao?

Xe tựa như bà xã của nam nhân?

Ngay cả Vũ Khánh Cương cũng sẽ thỉnh thoảng lau lau cái xe mình một chút, Hứa Tư Văn cũng sẽ dán màng, bảo dưỡng cho cái xe trước kia của mình, cho dù đụng trầy, cũng sẽ đau lòng đi?

Nhưng mà hai người kia cứ như chiếc xe không phải là của mình vậy, căn bản là không có liếc nhìn xe một cái, trái lại đội nắng gắt cuối thu nóng bức, cứ nhìn chằm chằm xe Hứa Tư Văn không chuyển mắt!

Giống như chỉ lo y chạy mất vậy!

Thời khắc này, giác quan thứ sáu của Hứa Tư Văn, còn mẫn cảm hơn bất kỳ một đồng bào phái nữ nào, dường như y loáng thoáng hiểu rõ điều gì đó.

Nhất định không thể xuống xe!

Hứa Tư Văn sợ chết, sợ muốn chết luôn, coi như y muốn chết, cũng phải gặp Vũ Khánh Cương một lần cuối mới có thể chết nhắm mắt, những người này tính là cái gì chứ?

Mặc kệ đối phương muốn làm gì, Hứa Tư Văn đều dự định làm một con rùa đen, còn là cái loại rùa đen bọc sắt.

Ông chủ Vũ đã từng khoe khoang rằng, chỉ cần đối phương không phải vừa lên liền bắn đạn đạo, thì chiếc xe này hoàn toàn có thể chịu được lựu đạn nổ! ?

Tuy rằng Hứa Tư Văn không quá tán đồng với cách nói này, thế nhưng có thể từ sự thật chứng minh hai chữ "kháng chấn" mà ông chủ Vũ nói!

Cho nên kỹ thuật viên Hứa đã xây dựng tốt tâm lý, đánh chết cũng sẽ không đi ra!

Đừng nói ra ngoài, dù là cửa sổ xe cũng không hạ xuống, y cứ ở trong xe, nắm chặt vô lăng, nhìn về bốn chiếc xe chắn đường ở phía trước, cũng khẳng định bọn họ không nhường đường, quá lắm thì y liền liều mạng, xông ra một con đường!

Hai chủ xe xuống xe, đi tới bên cạnh xe Hứa Tư Văn, gõ gõ cửa sổ xe Hứa Tư Văn..., phản ứng mà bọn họ nhận được, dĩ nhiên cũng giống như Trang Sĩ Nhã!

Có điều trang bị của bọn họ cao cấp hơn so với nữ nhân Trang Sĩ Nhã kia, trong tay người ta thế mà lại cầm súng lục nhỏ!

Mắt thấy Hứa Tư Văn không để ý đến bọn họ, ngay cả cửa sổ xe cũng không kéo xuống, người cũng không lộ diện, bọn họ lại ở trước mặt nhiều xe khác như vậy, đã có người không nhịn được móc súng lục ra, súng lục kia không lớn, nhìn xa xa, tám phần là thấy không rõ lắm là vật gì!

Mà bản ý của bọn họ là muốn uy hiếp Hứa Tư Văn một chút, làm cho y ngoan ngoãn xuống xe, không ngờ lại không đưa đến hiệu quả uy hiếp như mong muốn, trái lại triệt để khiến Hứa Tư Văn sợ hãi và phẫn nộ!

Mẹ nó thế mà lại thật sự có vấn đề!

Ngay cả súng lục cũng móc ra!

Còn là nòng súng đối diện y nữa!

Kỹ thuật viên Hứa chưa từng trải qua cảnh tượng như vậy, lúc này vừa bị chọc tức vừa bị dọa, bình sinh lần đầu tiên bị người ta dùng súng uy hiếp và vân vân, quả thực không thể không tốt hơn được nữa!

Cố tình người ngoài xe vừa thấy Hứa Tư Văn không có động tĩnh, lại dùng báng súng đập cửa sổ xe Hứa Tư Văn, ý tứ là muốn để Hứa Tư Văn nhìn thẳng vào họ.

Nhưng mà dưới cái nhìn của Hứa Tư Văn, đây là đang sinh ra ý tứ uy hiếp y!

Ta X!

Một giây đồng hồ cũng không thể ở chỗ này nữa, quá nguy hiểm!

Cho dù hai người hai bên trái phải đều đứng ở cạnh xe Hứa Tư Văn, trong tay còn có súng, còn lấy báng súng đập y, ừm, đập cửa sổ xe, có điều Hứa Tư Văn cảm thấy là đang đập y.

Không đi chẳng lẽ còn chờ người ta nổ súng sao?

Vừa kích động, một cước đạp tới, chân ga trực tiếp bị một cước đạp tới cùng, xe "vèo" một tiếng liền lao ra!

Tốc độ kia, căn bản là không giống một chiếc xe, càng giống như là tên lửa phóng lên trời!

Hai chủ xe này tốt hơn nữ nhân Trang Sĩ Nhã kia một chút, ít nhất thân thủ tốt hơn nhiều, không bị quét ngã, chỉ lảo đảo một chút, trơ mắt nhìn xe của Hứa Tư Văn lao ra ngoài, lần thứ hai, để lại cho bọn họ một luồng khí thải ô tô.

"Fokker!" Một nam nhân đeo kính râm trong đó tức giận mắng ra tiếng, vừa mở miệng nói chuyện, mới khiến người ta biết người này lại là một người nước ngoài.

Hứa Tư Văn mới vừa lái xe vọt ra, cũng không biết là ai muốn đọ với y, bốn chiếc xe đằng trước thế mà cũng giống bốn chiếc vừa rồi chặn con đường của y.

Kỹ thuật viên Hứa lúc nên tàn nhẫn, thì y cũng tuyệt đối đủ tàn nhẫn, không phải muốn chặn ta sao? Ông đây liền mẹ nó để cho mấy người mở mang cái gì là "xe đụng đụng"!

Có người không hiểu cái gì là "xe đụng đụng" ư?

Dùng cách nói của kỹ thuật viên Hứa và ông chủ Vũ là: Dùng xe của tui đụng đụng xe của mấy người, chúng ta xe đối xe, xem xe nhà ai rắn chắc hơn, đụng đụng không có áp lực hơn!

Hết chương 229

230. Chương 230: 230. Dũng Mãnh

Hứa Tư Văn ngoan độc lên, thực sự là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Y để những người kia lần đầu tiên biết được một từ ngữ, gọi là "dũng mãnh"!

Kỹ thuật viên Hứa ỷ vào xe tính năng tốt, rắn chắc, kháng chấn, chống chấn động năng lực mạnh, trực tiếp đánh bay bốn chiếc xe che ở giữa đường!

Đúng là "đánh bay" đó!

Cửa xe cũng đều bay ra!

Người phía sau cũng bị Hứa Tư Văn làm sợ ngây người, sau đó nhìn thấy Hứa Tư Văn liều mạng phá tan bốn chiếc xe đằng trước, phản ứng lại trước hết, lập tức lấy súng hướng về xe Hứa Tư Văn, "bằng bằng bằng" bắn vài súng.

Hứa Tư Văn cảm thấy xe của mình chấn động nhè nhẹ một chút, không khác lắm so với chấn động khi di động có điện báo vậy, chính y còn không cảm giác được!

Nhưng mà bên ngoài lại giống như sắp lật trời!

Những chủ xe còn lại vô cùng phản cảm với cái loại chiếm hố mà không thải phân này, đặc biệt là ở lúc mấu chốt này, thời gian nghỉ trưa vốn đã ngắn, mi lại muốn kéo dài, là muốn để cho mọi người đều đến muộn hả?

Đã có mấy chủ xe kéo cửa xe xuống, mở miệng mắng to nhóm người phía trước, đối với Hứa Tư Văn cũng không có ngôn ngữ gì tốt, mấy kẻ rảnh rỗi muốn ăn đòn, toàn bộ đều không phải là đồ tốt!

Nhưng mà hành động sau đó của Hứa Tư Văn, cùng với những người kia sau khi nhìn thấy Hứa Tư Văn đánh bay bốn chiếc xe cản đường, căn bản là không chút nghĩ ngợi nổ súng!

Tất cả nhóm chủ xe đều ngậm chặt miệng, nhìn thấy cánh cửa xe bị Hứa Tư Văn đánh bay xẹt qua một đường cong duyên dáng trên không trung, "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống đất, tàn nhẫn mà đập vào bên lề đường, tất cả mọi người thu đầu lại, kéo cửa sổ xe lên, quay ngược đầu xe, nhanh chóng chạy!

Mẹ kiếp!

Nhanh thoát thân đi!

Đầu đường trình diễn phim hành động!

Xe bay, đụng điên, súng lục, người không rõ.

Không chừng một giây sau còn phải xuất hiện cái đạn đạo và vân vân!

Nếu nói là tiết mục gì đó chơi ác, tuyệt đối là không thể!

Mi đã từng gặp qua chương trình chơi ác của nhà ai mà liều mạng như vậy chưa?

Cho nên nói, đây mẹ nó đều là thật!

Mấy tiểu bình dân bọn họ vẫn rất là quý trọng cuộc sống hiện tại, vì không để cho mình bị mấy pháo hôi không hiểu ra sao mà gặp phải này làm rụng, phản ứng của tất cả mọi người đều siêu cấp nhanh!

Đặc biệt là xe trận trước mặt Hứa Tư Văn, vốn dĩ vô cùng bế tắc, thế mà ngay cả cảnh sát giao thông cũng không cần, đồng loạt nhường ra con đường dát vàng thẳng tắp thẳng tắp cho Hứa Tư Văn, cũng không ai dám hò hét với vị này, rất cung kính trốn ở trong xe, thành thành thật thật nhìn theo xe yêu của Hứa Tư Văn nghênh ngang rời đi.

Sau đó còn tìm hiểu khắp mọi nơi xem kia là xe gì? Quá trâu bò! Đánh bay mấy chiếc xe, bị bắn vài súng, lại giống như người không liên quan tiếp tục lái đi, có bán không? Nếu không mắc, tui cũng lấy một chiếc lái, quá uy phong!

Trong lúc vô ý, Hứa Tư Văn đã sớm làm một phen tuyên truyền miễn phí cho xưởng xe mà ông chủ Vũ đầu tư...

Lại nói, Hứa Tư Văn lái xe vèo vèo phóng về phía trước, bốn năm chiếc xe kêu chít chít đuổi theo, giờ này là giờ cao điểm, xe vốn đã nhiều, kỹ thuật viên Hứa vẫn có chút điểm lương tâm mấu chốt, ít nhất mấy cái xe bình thường đó, coi như là chặn đường, y cũng không thể đấu đá lung tung, vẫn là không cùng đãi ngộ với mấy người kia!

Y chỉ biết là trong tay những người kia có súng, không biết kỳ thật bọn họ đã nổ súng, bởi vì hiệu quả cách âm của xe không tồi, y lại sốt sắng chú ý tình hình giao thông, căn bản là không chú ý!

Nhưng mà Hứa Tư Văn né trái tránh phải nửa ngày, vẫn bị dẫn tới vùng ngoại ô, hết cách rồi, đoạn đường này buổi trưa không phải như buổi tối, có thể tìm một chỗ chờ dòng người ít dần rồi lại đi, mấu chốt là buổi chiều còn phải đi làm, người người đều bận rộn không có thời gian.

Có điều Hứa Tư Văn rất may mắn, y chỉ cần ngồi ở trong xe, đối phương liền không làm gì được y!

Y cũng mặc kệ bọn họ ở bên ngoài làm gì, một tay lái xe, một tay làm trái quy tắc cầm điện thoại lên muốn gọi cho Vũ Khánh Cương, mới vừa cầm lên còn chưa kịp ấn số, điện thoại của Vũ Khánh Cương đã gọi tới trước.

Vào lúc này cũng bất chấp quy định lái xe không được gọi điện thoại.

"Vợ à em ở chỗ nào? Có ai ở cùng em hay không? Đụng xe em à? Em có bị thương không?"

"Em không sao, hiện tại ở vùng ngoại thành, còn chưa tới vùng ngoại ô."

"Vợ, em nghe anh nói, em ở trong xe đừng đi ra, nhìn thấy cái nút màu đỏ ở giữa vô lăng không? Lúc em dừng xe không đi được, liền mở cái nắp vòm phía trên cái nút lên, ấn nút lệnh kia, có thể bảo đảm an toàn cho em, chờ anh qua!"

"Anh tới đây làm gì? Kêu cảnh sát, tìm cảnh sát vũ trang mặc áo chống đạn qua đây cứu em là được!" Hứa Tư Văn dựa theo lời Vũ Khánh Cương nói quả thực tìm được cái nút màu đỏ kia, phía trên che một cái nắp trong suốt, bình thường gục trên tay lái ngủ cũng không đè lên cái nút đó, trừ khi đập nát cái nắp.

Còn rất tri kỷ phụ tặng một cây búa nhỏ ở một bên!

"Vợ của anh, anh có thể tự cứu!" Kỳ thực ông chủ Vũ đang kìm nén một luồng lửa, hắn nhất định phải xả ra, vợ bị người ta khi dễ có gì khác với việc giết hắn? Vợ là người thành thật có văn hóa, có lúc nào đắc tội với người ta chứ? Khẳng định đều là hướng về phía mình, làm liên lụy vợ.

"Có thể cứu cái rắm!" Hứa Tư Văn tức giận đến mức chửi bậy: "Bọn họ có súng, còn dám nổ súng ở khu đông đúc, ngay cả cảnh sát cũng không dám cản, anh là thiết kim cương vô địch hả? Có thể đao thương bất nhập à?"

Vốn dĩ Hứa Tư Văn còn không muốn nói cho Vũ Khánh Cương biết, nhưng mà Vũ Khánh Cương muốn tự mình lại đây, Hứa Tư Văn liền cuống lên!

Vũ Khánh Cương lợi hại đến đâu, cũng là người bình thường, không so được với mấy chiến sĩ hoặc cảnh sát vũ trang được chuyên môn huấn luyện, đến có thể làm gì? Còn không bằng tìm mấy người chuyên nghiệp tới đây.

?

Ông chủ Vũ vừa nghe còn có súng? Vậy có bom hay không?

Trực tiếp cúp điện thoại, một giây đồng hồ cũng không chờ nổi!

Hứa Tư Văn lái xe cũng không có cơ hội gọi điện thoại nữa, bởi vì những người kia giống như phát điên đuổi theo y, kỳ thực Hứa Tư Văn không biết, phía sau những người kia, cảnh sát cũng đang giống như điên mà đuổi theo bọn họ!

Mi nói xem trong khu đông đúc cũng đã xảy ra vụ đấu súng rồi, cảnh sát còn không tức giận mới gọi là quái lạ!

Đặc biệt là đối phương còn không thèm nhìn tới sự tồn tại của bọn họ, tông lung tung vào lúc dòng xe cộ dày đặc bận rộn nhất, may mà không có công chúng thương vong, không thì nhóm cảnh sát thật sự sẽ ném bom bọn họ đó!

Có điều bây giờ cũng không khá hơn chút nào.

Tuy rằng bọn họ không biết xe phía trước là người phương nào, cơ mà có thể lái chiếc xe trâu bò như vậy đấu đá lung tung chạy đến bây giờ còn hăng hái nhảy nhót tưng bừng như thế, khẳng định cũng không phải người bình thường!

Phải đến thật sớm giải quyết nguy cơ mới được!

Xe phía sau đuổi vội như vậy, chạy nữa thì sẽ thật sự ra nội thành đến vùng ngoại ô, Hứa Tư Văn không muốn bị động chạy trốn, y vừa hạ quyết tâm, mãnh liệt đánh vô lăng, trực tiếp quay đầu xe, đâm vào cái xe đuổi theo mình!

Xe đuổi theo phía sau còn sợ hết hồn, đây là tình tiết chủ động yêu thương nhung nhớ à?

Nhưng mà sau đó bọn họ liền hiểu, ý nghĩ của bọn họ thuần túy là nằm mơ giữa ban ngày!

Hứa Tư Văn dùng một tư thế đặc biệt anh dũng đặc biệt không sợ hãi đặc biệt bạo ngược đặc biệt hùng hổ, làm cho bọn họ một lần nữa biết được cái gì là "dũng mãnh"!

Y trực tiếp lái xe, đem mấy chiếc xe vây đuổi chặn đường thậm chí lấy súng uy hiếp y ở phía sau, kể cả người ngồi bên trong, đều đụng đến thất điên bát đảo!

Ban ngày ở đường lớn lại trình diễn màn ôtô đụng, trước khi va vào, Hứa Tư Văn ấn cái nút màu đỏ, sau đó liền lái xe đấu đá lung tung, sáu chiếc xe, đánh bay cửa xe của bốn chiếc, đụng lõm thùng bảo hiểm của sáu chiếc, nắp xe đều tông văng ra!

Mà trái lại xe của Hứa Tư Văn, chỉ cọ rơi mất chút nước sơn!

Người đuổi theo đều phát điên rồi!

Người đuổi theo lại bị mục tiêu đâm cho thất điên bát đảo, lúc bò ra ngoài xe, đầu đều là trạng thái vang ong ong!

Đừng nói mấy phần tử tội phạm đó, ngay cả cảnh sát chạy theo phía sau cũng đều chảy mồ hôi ròng ròng, vốn tưởng rằng là người có tiền được nuông chiều từ bé, kết quả là một người dũng mãnh không biết sợ!

Thời đại này người bình thường đều có thể liều mạng như thế, mi bảo cảnh sát bọn họ phải làm sao bây giờ? Còn có để cho người ta sống hay không hả?

Hứa Tư Văn thông minh hơn ông chủ Vũ, mấu chốt là lúc trước ông chủ Vũ là bị động bị người ta đụng, còn y là chủ động xông lên, chung quy là người có ăn học, đầu óc dùng tốt hơn ông chủ Vũ nhiều, sau khi dừng lại y liền dùng sức ấn nút lệnh màu đỏ, cơ mà y không ấn còn đỡ, kết quả của việc vẫn luôn đè xuống đến tận cùng, chính là khiến chiếc xe kích phát đến cảnh giới màu đỏ nghiêm trọng nhất!

Người bò ra sau khi bị đụng phải đều một tay một cây súng, vây quanh Hứa Tư Văn, cho dù đến lúc này, bọn họ cũng không từ bỏ nhiệm vụ.

Nhưng còn không để bọn họ vây kín, xe Hứa Tư Văn đã xảy ra biến hóa thật lớn!

Trên bánh xe đột nhiên trượt xuống tấm thép, che phía chính diện bánh xe, mà bốn phía nóc xe đột nhiên kéo dài ra tấm thép mỏng dính lại kiên cố, che lại tất cả kính chống đạn của xe, mà còn tự mang theo móc khóa, một khi hạ xuống liền khóa kín!

Ngay cả khung xe cũng phát sinh ra biến hóa, hai cái ống khói ô tô lúc trước cứ tưởng là trang trí, trong nháy mắt kéo dài ra, biến thành hệ thống động lực xả khí thải ở loại xe đua!

Mấy tiếng răng rắc răng rắc qua đi, xe của Hứa Tư Văn, toàn bộ biến thành hình thức pháo đài sắt thép!

Bên trong, Hứa Tư Văn trợn mắt há mồm nhìn toàn thân mình, tay chân đều bị cố định ở chỗ ngồi, cái này còn chưa tính, dây an toàn bên hông tự động mở ra, đổi thành xích sắt quấn lấy ghế tựa; mà ghế tựa còn bắn ra túi khí siêu cấp giảm xóc năng lực phòng hộ cũng vô cùng xuất sắc, đem cả người y đều bao lại, chỉ lộ ra một vùng cho y lộ cái mặt hít thở!

Hơn nữa sau khi những người kia đến gần, trong xe còn vang lên âm thanh nhắc nhở: "Nhắc nhở, lùi về sau! Lùi về sau!"

Còn là ngôn ngữ thông dụng và ngôn ngữ Đông Hoa mỗi loại nói một lần!

Những người kia không tin, mà ngay cả Hứa Tư Văn cũng chỉ có kiến thức nửa vời đối với một vài công năng của cái xe này.

Tự nhiên người hai bên đều nửa tin nửa ngờ!

Không ai nghe theo nên tự nhiên bọn họ tiếp tục tới gần, muốn cạy mở cửa xe bắt Hứa Tư Văn đi, ai bảo Hứa Tư Văn dễ nói chuyện dễ thương lượng lại không cho bọn họ cơ hội, tìm một nữ nhân quen biết Hứa Tư Văn đến tiếp cận cũng bị quăng khí thải ô tô đầy mặt, bọn họ quyết định không khách khí với Hứa Tư Văn nữa.

Trực tiếp bắt người là được...!

Hết chương 230

231. Chương 231: 231. Xin Cung Cấp Mật Ngữ Qua Cửa

Những người này không nghe khuyên bảo, Hứa Tư Văn ở trong xe bị đồ vật đột nhiên nhô ra làm cho không thể động đậy, trơ mắt nhìn bọn họ tới gần, trong lòng đem ông chủ Vũ đạp nhiều lần nghiêng trời lệch đất: cái thứ rách nát gì, thời khắc mấu chốt liền bảo vệ mình như vầy hả? Cái dạng hiện tại của mình, không phải là con ba ba trong câu bắt ba ba trong rọ sao?

Kỹ thuật viên Hứa ở bên này trong lòng nói nhỏ, bên kia ông chủ Vũ ở trên máy bay trực thăng liên tiếp nhảy mũi…

Lại nói đám kẻ xấu đó, nâng súng đến gần xe Hứa Tư Văn, cái xe kia động tĩnh không nhỏ, dọa bọn họ sửng sốt một chút, chờ đến gần rồi, bọn họ mới phát hiện không có chuyện gì!

Mấy người liền thả lỏng!

Xem ra chỉ là bề ngoài lừa gạt người mà thôi, trên thực tế còn không phải tác dụng gì cũng không có à? Có lợi hại thế nào nữa, thì cũng không phải chỉ là một nhân viên nghiên cứu khoa học sao? Cũng không phải người có thân thủ lợi hại gì.

"Cảnh cáo một lần cuối cùng, cảnh cáo một lần cuối cùng, cảnh cáo một lần cuối cùng!" Hệ thống liên tiếp nói ba lần, còn là ngôn ngữ Đông Hoa và ngôn ngữ thông dụng.

Hứa Tư Văn không thể động đậy, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ đến gần xe, thậm chí cầm súng loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng tàn nhẫn đập cửa xe!

Khiến kỹ thuật viên Hứa thật gấp gáp!

Nước mắt thiếu chút nữa liền rớt xuống!

Vừa lúc đó, dưới đáy xe không biết từ lúc nào nhô ra vài cái vòi phun hoạt động, cái kiểu phun xăng á!

Đồng thời còn châm lửa, giống như rồng phun lửa, xung quanh xe nhất thời rơi vào trong một biển lửa!

Đừng nói Hứa Tư Văn, người bên ngoài kêu ngao ngao thành heo bị đốt lông trụi đuôi, từng tên từng tên bị đốt đen sì sì.

Lúc này nhóm cảnh sát vọt lên, chế trụ một đám người bị đốt đen kia.

Thế nhưng những người này vừa tỉnh táo lại, lập tức bắt đầu phản công, bởi vì trong tay hai bên đều có súng ống, trong khoảng thời gian ngắn đạn bay loạn xạ!

Hứa Tư Văn ở trong xe chỉ nghe được ngoài xe có một trận âm thanh mưa đánh lên lá chuối, lộp bộp lộp bộp vô cùng náo nhiệt.

Bất đắc dĩ y ngồi trong xe không thể tùy ý nhúc nhích, muốn trốn cũng không có chỗ trốn, muốn nấp cũng không có chỗ nấp, chỉ có thể ở trong xe mục tiêu rõ ràng nhìn đạn bay tới bay lui vèo vèo bên ngoài.

Có điều rất nhanh y liền phát hiện mình lo lắng dư thừa!

Y không ra được, tuy nhiên cũng không ai vào được!

Hơn nữa rất nhiều người cũng phát hiện, xe này thật trâu bò!

Đao thương bất nhập mà!

Đáng tiếc, xe này quá ngạo kiều, không quan tâm là đám bắt cóc hay là nhóm cảnh sát, tất cả nó đều đối xử bình đẳng!

Phàm là tới gần khoảng cách vượt quá một mét, trực tiếp phun lửa trục xuất không giải thích!

Kỹ thuật viên Hứa thành thật ở bên trong làm tâm điểm, bởi vì bốn phía đều bị các loại đồ vật lắp đầy, chỉ có trước mặt y còn để lại cái khe hở, y ở trong xe, một chút chấn động cũng không cảm giác được, chỉ có thể nghe được âm thanh rất nhỏ, mà bên ngoài thì đạn bắn trúng xe, đạn sát thân xe mà qua không phải trường hợp ít.

Nhóm cảnh sát cũng không nghĩ tới hỏa lực của đối phương lại mãnh liệt như vậy, bọn họ chỉ là cảnh sát chứ không phải cảnh sát đặc biệt, bị hỏa lực của những người này đè đánh, đã có mấy cảnh sát trúng đạn, may là vẫn chưa có người nào chết.

Thế nhưng tiếp tục như thế cũng không phải biện pháp!

Kỳ thực đám bắt cóc bên kia cũng gấp!

Bọn họ là lính đánh thuê, ở hải ngoại chuyện gì mà chưa từng làm? Giết người phóng hỏa quả thực chỉ là chuyện nhỏ.

Chỉ là nước Đông Hoa quản nghiêm, bọn họ vào được không mấy người, súng đạn thì càng là vô cùng lao lực, chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ lui lại, đời này nếu nhàn nhã thả lỏng thì bảo đảm sẽ đến Đông Hoa, còn bình thường thì thôi vậy, người nơi này quá lợi hại, coi như bọn họ là lính đánh thuê, cũng rất dễ dàng bị thương đó!

Vốn cho là bắt một văn nhân nghiên cứu khoa học mà thôi, không phí sức lực bao lớn, kết quả lại ngược lại, chỉ là canh giữ ở cửa liền canh giữ tròn nửa tháng!

Bọn họ không phải người bổn quốc, không có cách nào nắm giữ hành tung của mục tiêu, không thể làm gì khác hơn là lấy biện pháp tiêu cực nhất, tìm một người quen thuộc với nhân vật mục tiêu, thay bọn họ làm thám tử, người này chính là Trang Sĩ Nhã, đây là một sự trùng hợp, ngày đó bọn họ đi thả lỏng, kết quả là nghe được Trang Sĩ Nhã uống say xong rồi kể khổ với nhân sĩ không biết tên bên cạnh, trong đó có nhắc tới Hứa Tư Văn!

Bọn họ ra tay tuyệt đối sạch sẽ lưu loát, một người phụ nữ mà thôi, lợi dụng cô ta có thể tiếp cận mục tiêu cũng là một phương thức nhanh và tiện.

Dù sao thì cuối cùng, Trang Sĩ Nhã thành cơ sở ngầm lâm thời của bọn họ.

Trang Sĩ Nhã cũng là nhìn trúng trong tay bọn họ có tiền, liền muốn kiếm bộn, sau đó tiện đi du học không trở về nữa, cho nên xung phong nhận việc muốn câu Hứa Tư Văn ra, kết quả Hứa Tư Văn căn bản không để ý cô ta!

Bất đắc dĩ, nhóm lính đánh thuê không thể không tự mình ra tay, bởi vì bọn họ khó có dịp chờ được nhân vật mục tiêu Hứa Tư Văn này lạc đàn, hơn nữa còn đi ra khỏi cánh cửa cao ốc y hệt như kho bảo hiểm ngân hàng kia!

Mi tưởng bọn họ không muốn tiếp cận Hứa Tư Văn sao?

Là bởi vì Hứa Tư Văn rất thành thật ngồi trong cao ốc, loại người mang thuộc tính trạch như y, luôn làm việc cùng Vũ Khánh Cương, đi làm, tan tầm, ăn cơm, ngủ, chỉ cần không phải thời gian làm việc, bọn họ gần như đều cùng nhau!

Như hình với bóng!

Nhưng visa của đám người này lại sắp tới thời hạn…

Nói chung, các loại lý do giục bọn họ phải mau ra tay, vừa sốt ruột, liền bị dồn đến mức đối mặt với cảnh sát bổn quốc!

Nhân vật mục tiêu cũng làm cho bọn họ mở mang tầm mắt, đây là người gì vậy? Đã như vậy rồi mà còn không biết mở cửa xe chạy ra sao?

Coi như là không chạy về phía bọn họ, cũng nên chạy về phía cảnh sát chứ?!

Sao lại bình tĩnh như vậy… núp ở trong xe không ló ra??

Còn có thể chơi đùa vui vẻ hay không hả!

Vốn dĩ thật ra bọn họ có thể giải quyết đám cảnh sát rất nhanh, nhưng để "câu ra" con rùa đen nhỏ Hứa Tư Văn này, nên theo đám cảnh sát chơi trốn tìm, chơi gần năm phút đồng hồ cũng không thấy Hứa Tư Văn nhúc nhích một chút!

Kỳ thực chúng ta nói nhiều dông dài, bọn họ cũng chỉ là chuyện chốc lát.

Ngay khi bọn họ không nhịn được muốn giải quyết triệt để cảnh sát lại bắt lấy con rùa đen nhỏ giáp sắt Hứa Tư Văn này, một trận tiếng máy bay trực thăng ầm ầm từ chân trời truyền đến, nhóm lính đánh thuê vừa thấy liền muốn triệt để rút đi.

Đáng tiếc, đã chậm!

Nhóm cảnh sát chi viện đã tới, hơn nữa còn không phải cảnh sát bình thường giống nhóm kia, là cảnh sát vũ trang!

Theo dây thừng từ trên hai mươi chiếc máy bay trực thăng đi xuống dưới, tất cả đều là quân đội vũ trang tư nhân của Bách Lý Hãn Mạc!

So với nhóm cảnh sát vũ trang phải làm từng bước tuân thủ quy tắc, vũ trang tư nhân có thể tùy ý nhiều hơn, dù sao thì phía trên bọn họ có Thân vương điện hạ chắn sét, buông tay đại sát tứ phương hoàn toàn không có áp lực!

Thủ lĩnh nhóm cảnh sát vũ trang cũng đủ ý tứ, hắn ta che chở đám người mà Vũ Khánh Cương dẫn tới, chẳng hạn như nhóm người Phùng Tấn Thần, Mai Cảnh, ở vòng ngoài phất cờ hò reo, chính là không xông về phía trước!

Chỉ cần làm thành cái vòng vây, bảo đảm người không chạy được là được, còn bắt gì đó, tóm lấy gì đó, không phải là chưa kịp sao? Để quân đội tư nhân của Thân vương điện hạ người ta đoạt trước đi…

Từ chỗ này có thể nhìn ra được, vị này cũng là kẻ già đời trên quan trường.

Mà ông chủ Vũ tự nhiên là do quân đội tư nhân của nhà Bách Lý hộ tống gấp rút chạy tới chỗ xe Hứa Tư Văn!

Vũ Khánh Cương hoàn toàn không có hứng thú với việc đám người kia bị trừng trị thế nào, hiện tại hắn chỉ muốn nhìn thấy vợ hắn đủ đầu đủ đuôi!

Lúc đi đến phạm vi ba mét, Vũ Khánh Cương bảo mọi người đều dừng lại: "Tất cả mấy người chớ động đậy, tui tự đi trước, nhìn bộ dáng nó còn cảnh giới lắm, đừng để ngộ thương chúng ta!"

Mọi người gật đầu, kỳ thực bọn họ còn rất là hiếu kỳ với cái xe của ông chủ Vũ.

Ông chủ Vũ tự mình dùng một chút linh hoạt chạy qua, ở ngoài một mét liền bắt đầu quơ tay nhảy chân hô: "Tui là Vũ Khánh Cương!"

Câu nói này không giống khi hắn nói ở trước mặt người khác cho lắm, mang theo nồng đậm khẩu âm Đông Bắc!

Bởi vì trong tiếng Đông Bắc chữ "Khánh" phát âm có chút giống như phát âm của chữ "khâm" và "tình", nếu muốn mô phỏng theo, hẳn là thật khó khăn.

Càng cố ý mô phỏng theo, thì càng không ra ngô ra khoai, cho nên trừ khi là bản thân Vũ Khánh Cương, người khác còn thật sự không nhất định sẽ hô lên được khẩu âm như vậy.

Hứa Tư Văn ngồi ở trong xe, đặc biệt kích động!

Vũ Khánh Cương đã tới!

Chỉ là sau khi Vũ Khánh Cương chậm rãi tới gần, y liền từ kích động biến thành kịch liệt!

Kịch liệt cái gì hả?

Kịch liệt giãy dụa đó!

Không biết có phải là hiệu quả cách âm quá tốt hay không, kỹ thuật viên Hứa ở bên trong giãy dụa thế nào cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể kéo cổ họng gọi: "Chớ tới gần! Sẽ phun lửa!"

Nhưng mà động tác của Vũ Khánh Cương quá rõ ràng, hắn căn bản là không nghe tiếng kêu của Hứa Tư Văn ở trong xe!

"Đừng! Mau trở lại!" Hứa Tư Văn ở trong xe kêu ngao ngao.

"Tui là Vũ Khánh Cương!" Ông chủ Vũ ở bên ngoài nhảy nhảy!

Đèn lớn trước xe đột nhiên sáng lên, sau khi chớp chớp ba lần, giữ nguyên độ sáng, vẫn như cũ không có bất cứ động tĩnh gì.

Vũ Khánh Cương vừa nhìn đèn xe sáng lên, thở phào nhẹ nhõm, nhanh chân đi tới xe, khiến người ta muốn kéo cũng không kịp!

Đứng ở trước đèn xe lớn bên trái, đưa tay trái ra che trên đèn xe, đèn xe lóe một cái, sau đó liền tắt!

Tắt?

Tắt!

Ông chủ Vũ lại che tay phải lên đèn xe lớnbên phải, đèn xe cũng lóe một cái, cũng tắt đi!

Hứa Tư Văn cũng sắp la rách cổ họng, nhưng cách âm quá tốt ông chủ Vũ không nghe thấy!

Có điều ông chủ Vũ vừa làm xong hai động tác này, Hứa Tư Văn liền nhìn ra, có vẻ như ông chủ Vũ tới đây, cái xe nhận ra hắn nhỉ? Vừa không phun xăng cũng không có châm lửa.

Sau đó ông chủ Vũ lại làm động tác kỳ quái, hắn nhắm mắt bên phải, dùng mắt trái dán lên đèn xe nhỏ bên phải, đèn xe chợt lóe một tia sáng màu xanh lam không chói mắt, ông chủ Vũ ngồi dậy, lại nhắm mắt trái, mắt bên phải kề sát trên đèn xe nhỏ bên trái; cũng là một tia sáng màu xanh lam không chói mắt chợt lóe.

"Xác nhận thông tin chính xác, xin cung cấp mật ngữ qua cửa!" Âm thanh máy móc vang lên, trên con đường an tĩnh, đặc biệt rõ ràng.

"Anh thích em, muốn sống cùng em, sẽ không bắt nạt em, sẽ không trộm em cướp em lừa gạt em, sẽ che chở em cả đời, đến già cũng chịu đựng em." Ông chủ Vũ lấy hơi nói một lần, Hứa Tư Văn trong xe đỉnh đầu bốc khói…

Hết chương 231

232. Chương 232: 232. Đầu To Làm Bia Đỡ Đạn

Kỹ thuật viên Hứa hữu kinh vô hiểm được cứu về, chỉ là lúc cuối, làm cho tất cả mọi người xem một hồi show ân ái, lúc Hứa Tư Văn từ trong xe đi xuống, cả người đều là màu đỏ.

Ông chủ Vũ da mặt dày, cái loại mà súng máy cũng bắn không thủng, nhìn vợ êm đẹp đủ đầu đủ đuôi, cao hứng một phen ôm lấy vợ hôn một cái, Hứa Tư Văn giống như trứng tôm bị đun sôi.

Kỳ thực những người kia đều bị người của Bách Lý Hãn Mạc mang đi rồi, giải thích là phần tử tội phạm muốn bắt cóc Hứa Tư Văn để đổi lấy lượng lớn tiền chuộc, nói như vậy cũng là để có thể càng có lý do tốt mà đi bắt Trang Sĩ Nhã!

Lúc Trang Sĩ Nhã bị bắt còn biện hộ cho mình: "Bọn họ chỉ nói là muốn làm quen anh Tư Văn, bảo tôi làm người tiến cử! Đây không phải là tình huống mà mỗi công ty đều có sao? Không mở rộng giao thiệp làm thế nào buôn bán?"

Không có một người tin tưởng lời của cô ta!

Người nào mà không biết ân oán giữa Trang gia thôn và Hứa gia tập chứ?

Muốn tìm người giới thiệu làm quen Hứa Tư Văn, cũng sẽ không tìm Trang Sĩ Nhã cô đâu!

Ánh đèn lờ mờ, trong căn phòng nhiệt độ thích hợp, trên giường lớn, Vũ Khánh Cương cứ như vậy ôm Hứa Tư Văn, thành thành thật thật ôm, Hứa Tư Văn tắm rửa sạch sẽ thay một thân quần áo ở nhà nhẹ nhàng,

cùng dính ngấy với ông chủ Vũ, hiện tại hai người còn chưa quay về từ trong cái loại kinh tâm động phách kia.

"Vợ." Ông chủ Vũ ôm vợ kêu một tiếng.

"Ừm." Kỹ thuật viên Hứa hơi rúc vào trong lồng ngực ông chủ Vũ.

"Vợ." Ông chủ Vũ vẫn gọi người.

"Ừm." Kỹ thuật viên Hứa vẫn đáp lại.

"Vợ."

"Ừm."

"Vợ."

"Ừm."

"Vợ."

"Ừm."

Hai người, một người vẫn luôn gọi vợ, một cái vẫn luôn ừm ừm ừm đáp lại, nhàn nhạt ấm áp, mang theo một chút sủng nịch và vui sướng khi mất mà có lại được.

Hứa Tư Văn có thói quen ngủ trưa, từ từ mí mắt y liền nặng dần, sau đó âm thanh của ông chủ Vũ càng ngày càng nhỏ, cảm giác càng ngày càng buồn ngủ, cuối cùng rốt cuộc ngủ thiếp đi.

Y không biết Vũ Khánh Cương xử lý chuyện này như thế nào, y cũng không muốn biết, thế nhưng từ đó về sau, Hứa Tư Văn sủng ái chiếc xe yêu mà Vũ Khánh Cương cho y hơn rất nhiều, loáng thoáng đã có xu thế vượt qua ông chủ Vũ, điều này làm cho ông chủ Vũ đặc biệt ghen tỵ!

"Anh còn không bằng cái thứ này à?"

"Anh có thể so với nó sao?"

"... Không thể."

"Ngoan nào, ăn cái này đi!" Lúc Hứa Tư Văn lau xe, bên cạnh vừa vặn có một đĩa thanh long, tiện tay liền đưa cho ông chủ Vũ.

"Vợ, anh không muốn ăn cái này." Ông chủ Vũ khẩu vị nặng, loại hoa quả nhạt thếch như thanh long, hắn có thể không ăn thì sẽ không ăn, nếu đổi thành quả mận quả mơ và vân vân, ông chủ Vũ khẳng định tiêu diệt hết.

"Nhất định phải ăn, không thể kiêng ăn biết không?" Đối với việc ông chủ Vũ đã già đầu như thế mà còn kiêng ăn, Hứa Tư Văn thật sự là không thể nào hiểu được, không phải nên đút cái gì thì ăn cái đó sao? Làm sao đến chỗ hắn, cải xanh không ăn, hoa quả vị nhạt không ăn, sữa bò không uống chứ?

"Được rồi." Ông chủ Vũ giống như nuốt thuốc mà ăn thanh long.

Sau khi ăn xong, nhìn vợ đã lau xe xong, mới chầm chậm nhích qua: "Vợ, thương lượng với em một chuyện."

"Em biết ngay hôm nay anh xoay quanh em mấy vòng, nhất định là có chuyện muốn nói, nói đi, hai chúng ta còn cần khách khí sao?" Hứa Tư Văn sớm có cảm giác, không chỉ mình Vũ Khánh Cương, tám phần là Trương Lam Hà cũng có lời muốn nói.

Bởi vì sáng sớm hôm nay, Trương Lam Hà lắc lư ở trước mặt y sáu, bảy lần!

Tiện thể còn có Bách Lý Hãn Mạc, cũng xuất hiện trước mặt y sáu, bảy lần!

Nếu nói bọn họ không có chuyện gì nói với y, ai tin hả?

"Cái đó, cái mô-đun gì gì đó của em, có thể quyên cho hoàng thất hay không?" Câu nói này kỳ thật ông chủ Vũ rất không muốn nói ra miệng, bất đắc dĩ khối băng Bách Lý Hãn Mạc kia đem quan hệ lợi ích phân tích đặc biệt thấu triệt với hắn, hắn không thể không nói!

"Không thể!" Hứa Tư Văn trực tiếp bác bỏ.

"Đừng nha vợ, anh tình nguyện không cần món đồ này, cũng không thể khiến người ta luôn nhớ thương tới được? Ngàn ngày bắt trộm, cũng không ngàn ngày phòng cướp, em nhìn xem, lúc này mới vừa lộ ra đầu mâu, cũng đã làm người ta vừa nhớ thương vừa cướp lấy, nếu lại có chút gì đó nữa, còn không kéo cả máy bay đại pháo, phi thuyền tới sao?" Ông chủ Vũ vừa nghe vợ không muốn buông tay, liền bắt đầu gấp lên.

Hắn biết được lai lịch những người đó từ chỗ Bách Lý Hãn Mạc, lính đánh thuê gì đó, vẫn là Bách Lý Hãn Mạc giải thích cho hắn một chút hắn mới hiểu được là cái gì, đó chính là một đám thổ phỉ!

Giết người đều giống như giết gà, lại còn có thể thay một quốc gia nhỏ nào đó chinh chiến, đây chính là việc của bọn cướp đường sao?

So với bọn cướp đường còn tự do hơn!

Đều mẹ nó hợp pháp hóa luôn rồi!

Ông chủ Vũ không thiếu tiền cũng không thiếu người, hắn thiếu chính là vấn đề an toàn của vợ, giám đốc bảo an của hắn cũng phân tích với hắn một chút, nói lính đánh thuê chính là một đám người chỉ cần có sữa thì chính là mẹ, ai trả thù lao, bọn họ sẽ làm việc, hơn nữa còn có quy định, có lính đánh thuê để hoàn thành nhiệm vụ thu được danh tiếng tốt, thủ đoạn gì cũng có thể làm được, lần này kỹ thuật viên Hứa đã rất may mắn tránh thoát một kiếp, nhưng mà lần sau thì sao? Sau sau nữa thì sao? Rồi vô số lần sau này thì thế nào?

Ông chủ Vũ không đánh cược được vận may của vợ, càng không mạo hiểm nổi nguy cơ mất đi vợ, Bách Lý Hãn Mạc đã nói, nếu Hứa Tư Văn bị bắt đi, rất ít khả năng đủ đầu đủ đuôi trở về, coi như là có thể, thì tám chín phần là đi thẳng ra ngoài, nằm ngang bị người ta nâng trở về.

Kỳ thực ý tứ của Bách Lý Hãn Mạc, chính là bị thương, không dậy nổi, hoặc là hôn mê bị người ta nâng về, nhất định sẽ chịu khổ; nhưng mà trong lý giải của ông chủ Vũ, đó chính là chết!

Đứng thẳng, đi ra ngoài, sống; nằm ngang, nâng trở về, chết!

Nói xem hắn có thể không sốt sắng sao được?

Bách Lý Hãn Mạc còn không biết mình cho ông chủ Vũ một cái ám chỉ sai lầm như vậy, có điều rất hài lòng hiệu quả khi mình tự thân xuất mã, ít nhất thì Trương Lam Hà rất bội phục Bách Lý Hãn Mạc, hắn ta nói chuyện ông chủ Vũ không nhất định sẽ nghe, nhưng Bách Lý Hãn Mạc ra tay một cái, ông chủ Vũ liền vội vàng chủ động ôm đồm việc khuyên nhủ Hứa Tư Văn.

Bởi vì sáng sớm, Trương Lam Hà đã đi dạo nhiều lần trước mặt Hứa Tư Văn, lại không mở miệng được!

Làm đến mức Bách Lý Hãn Mạc cũng ghen tị!

Trừ mình ra, có lúc nào tên ngốc quan tâm cảm thụ của một người đến như thế?

Bởi vì Trương Lam Hà biết rằng, cái mô-đun chương trình này, là tâm huyết nhiều năm của Hứa Tư Văn, đối với Hứa Tư Văn mà nói càng là một thứ đặc biệt, nếu như không có cái ngoài ý muốn này, năm đó y cũng sẽ không cùng Trang Sĩ Nhân…

Trương Lam Hà không mở miệng được, Bách Lý Hãn Mạc thì dục vọng độc chiếm quấy phá, vì vậy liền có ông chủ Vũ bây giờ.

"Vợ à, em phải nghĩ kỹ, suy nghĩ lại thật kỹ đi! Tiền là vương bát đản, mất rồi thì kiếm lại, nhưng mạng chỉ có một cái, không còn thì cái gì cũng trễ rồi! Vừa nhắm mắt lại xong mở ra, một ngày liền qua, nhưng vừa nhắm mắt lại cuối cùng không mở ra được, chính là cả đời đã qua đó!"

"Lung tung lộn xộn cái gì vậy?" Hứa Tư Văn cũng bị ông chủ Vũ chọc phát cười: "Em không phải thánh nhân, không thể quyên cho hoàng thất, chỉ có thể bán cho người sư huynh kia thôi!"

Ông chủ Vũ còn có chút không phản ứng kịp: "Bán?"

“Đúng rồi! Sau này chúng ta còn phải nuôi con gái với cháu trai nữa, không có tiền sao được? Bán cho hắn, không cho giá tốt em liền đi tìm lão sư làm chủ!” Hứa Tư Văn cầm đồ đạc kéo ông chủ Vũ đi vào trong phòng.

“Không phải, vợ, em thật sự suy nghĩ rõ ràng à?” Ông chủ Vũ còn có chút cảm giác nằm mộng, vợ đáp ứng quá ung dung.

Ông chủ Vũ cũng không phải không có mục đích, hắn cũng biết tầm quan trọng của vật đó đối với vợ, nhưng hắn càng không muốn vợ gặp nguy hiểm, hắn đã dự định rồi, quá lắm thì hắn dùng tiền, mua đứt vật đó từ chỗ vợ, sau đó quay đầu liền ném cho hoàng thất, để đầu lớn làm bia đỡ đạn.

“Anh nói một chút xem, tại sao muốn em giao mô-đun chương trình ra?” Hứa Tư Văn hỏi ngược lại ông chủ Vũ một câu.

“Còn có thể có cái gì? Món đồ đó quá cao cấp, nghe ai đó nói, hình như có thể sử dụng ở quân đội đi? Còn là cái gì mà tiên tiến gì đó, anh cũng không hiểu lắm, cơ mà anh biết, món đồ đó trước kia là gà mái đẻ trứng vàng, hiện tại lại là củ khoai lang rất phỏng tay, ai ôm cũng nổi bọt nước đầy tay, anh phải tìm một tên có găng tay thật dày ôm được khoai lang tiếp nhận, đầu to đều là bia đỡ đạn tốt nhất.” Ông chủ Vũ hí ha hí hửng giảng đạo lý với vợ.

Có điều Hứa Tư Văn chỉ nhớ kỹ một câu: đầu to đều là bia đỡ đạn tốt nhất.

Trong cả nước Đông Hoa, đầu to nhất không phải là hoàng đế bệ hạ sao? Đầu to thì phải làm bia đỡ đạn!

Hai người đang nói chuyện náo nhiệt, điện thoại Hứa Tư Văn liền vang lên, tiếng chuông lần này rất đặc biệt, là tiếng đọc sách sáng sủa.

“Lão sư?” Hứa Tư Văn kinh ngạc, tuy rằng Cao lão tiên sinh yêu thích đệ tử quan môn là y, nhưng bình thường bởi vì chính lão tiên sinh cũng rất bận rộn, nên bọn họ cũng chỉ gọi điện thoại, y vấn an lão sư, lão sư quan tâm y một chút, sư trò qua lại nhàn nhạt mà cũng rất ấm áp.

Hơn nữa trên căn bản đều là tối thứ bảy, là thời gian nghỉ ngơi của Cao lão tiên sinh, lúc đó, Cao lão tiên sinh mới điện thoại tới.

“Nghe nói cậu thiếu chút nữa bị người ta bắt cóc à?” Cao lão tiên sinh rất quan tâm người học sinh này, ngày thường ngay cả hoàng đế muốn nhìn cũng không cho nhìn một cái, vừa nghe nói học sinh bảo bối của mình thiếu chút nữa bị người ta bắt cóc, ông cụ nhất thời liền nóng này!

Lão học giả như ông, đều chú ý những thứ mà người hiện tại không hiểu được, chẳng hạn như việc hợp mắt, ông chính là xem trọng Hứa Tư Văn, thành thành thật thật làm nghiên cứu, y muốn để học sinh của mình sống thoải mái, không có áp lực, không bị người ta mưu hại.

Vì thế, ngay cả hoàng đế cũng chua chát nói ông bất công, nhưng ông ủng hộ học sinh mình như thế, kết quả thì sao? Ngay cả lính đánh thuê cũng chạy ra!

Lòng ông cụ thật là thắt nghẹn!

“Không, chỉ là một chút chuyện nhỏ, làm sao còn kinh động lão gia ngài.” Hứa Tư Văn cũng không dám nói thật, ông cụ lớn tuổi, Cao Nham cũng nói hiện tại ra ngoài cũng phải có bác sĩ y tá, chỉ sợ lão nhân gia không thoải mái.

“Cậu cứ gạt ta đi! Cậu có phải là muốn lão già ta sốt ruột chết không?” Cao lão tiên sinh kích động: “Nói thật cho ta! Ta muốn nghe lời thật!”

Hết chương 232

233. Chương 233: 233. Khắc Phục Hậu Quả

Ông cụ cũng đã kích động như thế, Hứa Tư Văn dám không nghe lời hả?

"Lão sư, lão sư ngài trước tiên đừng kích động, cẩn thận huyết áp!" Hứa Tư Văn có hơi tê móng vuốt, y đối với lão nhân gia luôn luôn là nói gì nghe nấy, không khỏi giống như cầu cứu nhìn về phía ông chủ Vũ.

Y nhớ tới bộ dạng Vũ Khánh Cương đối xử với mấy ông cụ bà cụ, nhìn ông hai và ông ba kìa, còn có bát gia gia ở Hứa gia tập; lại nghĩ tới mẹ Hứa đối xử với ông chủ Vũ còn tốt hơn với Hứa Gia Văn và Hứa Tư Văn, liền có thể biết được nhân duyên già cả của ông chủ Vũ tốt bao nhiêu.

Quả nhiên!

Vợ đưa một ánh mắt, ông chủ Vũ lập tức mắc câu!

Cầm điện thoại di động của vợ qua, ông chủ Vũ tiếp nhận nan đề của vợ: "Ơi? Là lão sư công sao? Tui là Vũ Khánh Cương nè!"

Khẩu âm và phương thức nói chuyện địa phương đặc sắc như thế, coi như Cao lão tiên sinh không muốn nhớ thì cũng sẽ không quên được!

Trước đây Cao lão tiên sinh vẫn rất kiêng kỵ Vũ Khánh Cương, cũng rất lo lắng thay học trò, sợ Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn không thể dài lâu, có điều bây giờ ông lại thấy xưa nay đều chưa từng cảm thấy Vũ Khánh Cương tốt như vậy!

Có hắn ở đó, an toàn của học trò mình sẽ không lo.

"Là Cương tử đi? Đến cùng có chuyện gì xảy ra?" Học sinh là một người ngoan cố, Cao lão tiên sinh liền trực tiếp tìm nam nhân của học sinh mà hỏi.

"Là chuyện như vầy!" Ông chủ Vũ nói lại mọi chuyện một lần, dùng phương thức tự thuật đặc biệt của ông chủ Vũ, đem một bộ phim hành động kinh tâm động phách, vặn vẹo thành một bộ hài kịch khôi hài kinh điển!

Bên kia sau khi ông chủ Vũ nhận điện thoại của mình, Hứa Tư Văn liền vươn tay móc điện thoại của ông chủ Vũ ở bên hông ông chủ Vũ ra, gọi cho Cao Nham: "Nhanh chóng trông kỹ lão sư, tôi sợ tâm tình lão nhân gia dao động quá lớn."

"Đã dao dộng lớn hơn rồi!" Lúc đó Cao Nham ngay bên cạnh ông lão, cơ mà còn có cả bác sĩ y tá.

"Đều là tôi không tốt, để lão sư bận tâm." Hứa Tư Văn rất áy náy, đến nay y cũng chưa dám nói chuyện này với người trong nhà, ông chủ Vũ cũng ăn ý hỗ trợ gạt mọi người, chính là sợ Hứa Tư Văn suy nghĩ nhiều, y vốn luôn cảm thấy có lỗi với người nhà, nếu người nhà biết chuyện này mà sốt ruột thượng hỏa, y còn không áy náy chết sao?

"Cũng đừng nói như vậy, ông già hiếm thấy có cái chuyện làm, điều hoà cuộc sống một mực không thay đổi cũng rất tốt."

"Anh trông lão sư thật kỹ, tôi cúp trước."

"Ừ!" Cao Nham cúp điện thoại liền tiến tới trước mặt Cao lão tiên sinh, liền nghe tiếng cười của Cao lão tiên sinh đều chưa từng đứt đoạn, lòng nói đây rốt cuộc là dạng tin tức gì hả, có thể làm cho ông già cười thành một đóa hoa luôn?

"Lão sư công à, tui có một chuyện muốn xin lão gia ngài giúp." Nói xong đùa xong cho ông lão cao hứng, ông chủ Vũ nhân cơ hội đề xuất yêu cầu.

"Chuyện gì? Nói đi!" Cao lão tiên sinh còn rất dễ nói chuyện.

Kỳ thực nếu đổi thành trước đây, người khác vừa nói như vậy, Cao lão tiên sinh liền đặc biệt phản cảm, hoàng đế học sinh của ông ông hiểu, rất thiết diện vô tình, cơ mà đó cũng là chính ông dạy dỗ, ông ghét nhất việc kéo quan hệ.

Nhưng mà ông chủ Vũ lại có bản lãnh này, nếu hắn thành thật lên vậy chính là thật sự thành thật, thành thật khiến người ta cũng không đành lòng bắt nạt hắn!

Lúc này đây, hắn nhắc tới, Cao lão tiên sinh bỗng nhiên không làm khó, trực tiếp liền để hắn nói.

"Tui muốn đem cái mô-đun gì gì kia của Tư Văn bán đi, bán cho hoàng đế bệ hạ."

"Cậu nói cái gì?" Cao lão tiên sinh tưởng mình nghe nhầm rồi, lấy ống nghe ra còn cố ý móc lỗ tai một cái.

"Ngài không nghe lầm, tui chính là ý tứ này, tui nghĩ rồi, vật kia tuy rằng khiến vợ tui kiếm lời không ít, nhưng mà bây giờ đều bị người ta theo dõi, đó chính là miếng khoai lang phỏng tay, nóng đến mức ai sờ vào cũng nổi bọt đỏ đầy tay, tui cũng không muốn vợ lại gặp nguy hiểm nữa, tui có tiền, có thể nuôi sống được em ấy, cái gì cũng không quan trọng bằng mạng, mạng cũng mất, thì nói cái gì cũng là vô nghĩa."

Thế gian này, có thể nói chuyện với đế sư như thế cũng chỉ mình ông chủ Vũ.

"Tư Văn đồng ý không?" Trong nháy mắt Cao lão tiên sinh liền hiểu ý tứ của Vũ Khánh Cương, cũng đúng, đổi thành nam nhân nào yêu vợ tha thiết, cũng đều sẽ lựa chọn như thế.

"Lão sư, cháu đồng ý." Trả lời ông lại là âm thanh của Hứa Tư Văn.

Vừa nãy sau khi Hứa Tư Văn cúp điện thoại của Cao Nham, vẫn luôn ở một bên nghe ông chủ Vũ dùng sự dí dỏm riêng của hắn kể với Cao lão tiên sinh những chuyện mà y biết.

Cũng không biết là ai có tài như vậy, trước tiên có thể suy đoán ra cái mô-đun hệ thống của Hứa Tư Văn nếu dùng cho lĩnh vực quân sự, thì sẽ đưa đến tác dụng to lớn.

Đương nhiên, loại chuyện mịt mờ này, mọi người bên ngoài căn bản là không biết, Hứa Tư Văn lại càng không biết.

Dù sao thì, hiện tại đều chú ý hòa bình, quốc gia chính là kết hợp của thành quả nghiên cứu khoa học và trang bị quân sự, tác dụng kinh sợ nhiều hơn tác dụng thực tế.

Lại nói, tác dụng thực tế, nhà ai không phải giấu giấu diếm diếm chứ?

"Tư Văn?" Cao lão tiên sinh rõ ràng sững sờ, sau đó rất nghiêm túc tham khảo với Hứa Tư Văn một phen: "Cậu thật sự nghĩ xong rồi à? Đây cũng không phải là tùy tiện nói một chút, những thứ đó vốn là của cậu, thậm chí có thể cho mang đến tài phú mấy đời cũng xài không hết cho cậu."

"Lão sư, cháu bán nó, cũng có thể có tài phú mấy đời cũng xài không hết mà!" Hứa Tư Văn lời nói mang thâm ý.

"Cái này không thể nào đi?" Bán đứt và kéo dài phát triển không cùng một ý tứ mà.

Chẳng lẽ, học sinh là muốn bán cho nước ngoài sao?

Vậy càng không thể!

"Có thể hay không, liền phải xem lão sư ngài rồi!" Lúc này Hứa Tư Văn hoàn toàn chính là tư thế làm nũng bán manh xin giúp đỡ: "Người xem, hoàng đế học trưởng của cháu có tiền như vậy, mua một món đồ của học đệ nhỏ nhất là cháu, có phải là nên cho nhiều chút không? Giá tiền và vân vân, lão sư, cháu toàn quyền ủy thác cho ngài, nếu làm cháu không hài lòng, cháu liền mỗi ngày đến nhà lão sư ngài ăn uống chùa ké chỗ ngủ."

"Cậu...!" Cao lão tiên sinh bên kia nửa ngày mới thuận khí được: "Cậu cứ lăn lộn với cái tên kia nhà cậu đi! Lăn lộn cũng thành vô lại rồi!"

Tên kia nhà cậu, là ai?

Kỹ thuật viên Hứa biểu thị không biết, không quen mà!

"Ngàu xem bao giờ ngài có thời gian?"

"Lão già ta hiện tại liền có thời gian!"

Cao lão tiên sinh sấm rền gió cuốn, thật sự lập tức sửa soạn một chút liền đến hoàng cung tìm hoàng đế học sinh bán đồ.

Người khác đều là "có việc thì đệ tử nhọc lòng ra sức", đến chỗ Cao lão tiên sinh vừa vặn ngược lại, học sinh có chuyện, người làm lão sư là ông cấp bách hơn so với ai khác.

Bên này Hứa Tư Văn cúp điện thoại, cùng ông chủ Vũ hai mặt nhìn nhau, sau đó hai tên bại hoại hi hi ha ha cười xấu xa một trận.

"Hiện tại ở bề ngoài tuy rằng đã khống chế, nhưng chuyện ngày đó náo động quá lớn, vẫn phải đưa ra một giải thích." Hứa Tư Văn xem một vài tin tức và báo chí, tuy rằng đều không đề cập một chữ, thế nhưng chuyện như vậy rõ ràng cho thấy không gạt được.

"Anh cũng vò đầu đây, vợ à em nói xem làm sao giờ?" Ông chủ Vũ cũng rõ ràng đạo lý này, trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được!

Huống hồ ngày đó trên đường nhiều người như vậy đều nhìn thấy, nói xem có thể không một chút tiếng gió sao?

Hiện tại chỉ là tạm thời áp chế, lý do nói với bên ngoài chính là còn chưa có phá án, không thể đưa tin, sợ kẻ xấu nghe tiếng mà chạy đến vân vân.

Nhưng lừa gạt được nhất thời, không lừa gạt được một đời!

"Vậy thì nói thôi! Lúc bắt Trang Sĩ Nhã, không phải nói là bắt cóc sao? Vậy thì nói, nói lớn chuyện ra, như vậy em trở về cũng có cái để nói với người nhà, dù sao thì Trang Sĩ Nhã không có ý tốt với em, em nói cho mọi chuyện càng nghiêm trọng hơn, Trang Sĩ Nhã lại càng xui xẻo, người nhà khẳng định sẽ cho rằng em cố ý, mới có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy." Hứa Tư Văn còn nhớ Trình Mỹ Lệ mới có bầu không tới ba tháng, cũng không thể để chị dâu lo lắng sợ hãi.

Tuy rằng sự thực có chút vặn vẹo, thế nhưng cũng tốt hơn xảy ra bất trắc.

"Đúng! Nữ nhân kia thoạt nhìn không phải là đồ tốt!" Đối với việc thiếu chút nữa Hứa Tư Văn bị người ta bắt đi, Trương Lam Hà vẫn còn sợ hãi, hận không thể đem tất cả mọi người nhốt lại, mãi mãi cũng đừng thả ra nữa.

"Lúc trước người nhà họ Trang giội nước bẩn cho anh, hiện tại cũng làm cho bọn họ nếm thử cảm giác này nhé." Ai nói Hứa Tư Văn không thù dai? Y nhớ rất kỹ.

"Được!" Vũ Khánh Cương vỗ đùi, hắn không nghĩ ra biện pháp tốt nào khác, cũng chỉ có thể nghe vợ an bài, lại nói, hắn rất phản cảm người nhà họ Trang, làm cái gì mà không tốt chứ, nhìn đám hậu bối đời sau kìa, một người không bằng một người.

Hứa Tư Văn đầu tiên là trò chuyện video với người nhà, ông chủ Vũ ở một bên phối hợp, trước tiên nói với người nhà về chuyện Trang Sĩ Nhã, sau đó kéo đến việc bắt cóc chưa toại, ông chủ Vũ ở bên cạnh tiếp ứng cho y, hai người phối hợp thiên y vô phùng, không ngừng dao động Hứa gia, ngay cả Vũ gia cũng lừa gạt một lần.

"Chị nói mà, trước đây người Trang gia thôn đến chỗ chúng ta không phải vênh vang đắc ý thì cũng là hùng dũng oai vệ, ngày hôm qua nhìn sao cũng thấy ủ rũ cúi đầu, hẳn là biết có lỗi với Hứa gia chúng ta rồi!" Trình Mỹ Lệ đang mang thai, tính khí cũng không thay đổi: "Làm rất khá, cảnh sát hỏi tới, em liền nói thật nghiêm trọng cho chị!"

Tư thế kia, chỉ thiếu vỗ bàn thôi!

"Cái gì?" Phản ứng của chị dâu Thúy Hoa thì lại khác: "Hai đứa sau này đi ra ngoài phải cẩn thận nhiều hơn, mỗi ngày đều có thể gặp phải chuyện như vậy, em nói xem hai đứa có phải là tràn lan hoa đào không? Nghe nói trong miếu có thể tránh tai, nếu không thì hai đứa lên miếu hòa thượng ở một đoạn thời gian đi?"

"Ngừng!" Kỹ thuật viên Hứa cười ngồi phịch ở trên ghế, ông chủ Vũ nhanh chóng chặn đứng đề tài của chị dâu Thúy Hoa: "Chị, chị thực sự là chị dâu ruột của em mà!"

Miếu hòa thượng, chỗ đó cái gì cũng tốt, chỉ là không có thức ăn mặn, dùng thói quen ăn uống của ông chủ Vũ, đến nơi đó cả ngày cải xanh củ cải, đậu hủ, ông chủ Vũ cứ chờ chết đói đi!

Hai ngày sau, các tờ báo lớn Lan châu đều đưa việc này, tiêu đề nghe rất sởn tóc gáy, cái gì cũng nói được, ý tứ thống nhất chỉ có vài điểm, một là Đông Hoa bọn họ nhân tài đông đúc, một nhân viên nghiên cứu khoa học chỉ cần cố gắng, là có thể trở thành người giống như Hứa Tư Văn; hai là Trang Sĩ Nhã không có lương tâm, cấu kết người ngoài muốn bắt nhân viên nghiên cứu khoa học nước mình, cái này và phản quốc khác nhau chỗ nào? Ba là cho hết thảy người trong ngoài nước một cảnh cáo, đừng tưởng rằng Đông Hoa thành thật tuân theo đạo thong dong là dễ ức hiếp, chọc tới, hoàng đế bệ hạ cũng không phải quả hồng mềm!

Mà sau đó ở hội giao lưu quốc tế gì đó, hoàng đế bệ hạ Long Hoa quả thật là phát khí thế một lần, chỉ cây dâu mắng cây hòe đem mấy quốc gia rục rà rục rịch mắng đến máu chó đầy đầu…

Hết chương 233

234. Chương 234: 234. Có Người Xông Vào Hang Hổ

Có lúc nói thật, người ngoài không nhất định tin tưởng, có lúc nói dối, cố tình bọn họ đều tán đồng lời mình nói, giống như lần này, vốn dĩ Vũ Khánh Cương thả tiếng gió ra ngoài là bắt cóc, kết quả người người đều tin là thật; nhưng mà sau đó lại có truyền thông suy đoán Trang Sĩ Nhã vì cái gì mà phản quốc, kết quả thảo luận nhiệt liệt nhiệt liệt, Trang Sĩ Nhã nổi danh!

Các loại ảnh giường chiếu bay đầy trời!

Nổi bật đến mức che mất vai chính câu chuyện là Hứa Tư Văn, thành nhân vật đề tài sốt dẻo nhất đương thời, cái gì mà lai lịch Trang Sĩ Nhã, video Trang Sĩ Nhã… Không nên xem thường sức mạnh nhóm trạch nam, những người không bước chân ra khỏi cửa tự có biện pháp của bọn họ.

Chờ đến cuối cùng, có người nói động thủ kỳ thực không phải bọn cướp, mà là lính đánh thuê, dĩ nhiên không ai tin rồi!

Mà Cao lão tiên sinh cũng lấy được một khoản lớn tiền bán đứt từ chỗ hoàng đế cho đệ tử út của mình, ngay cả Cao Nham gọi điện thoại cho Hứa Tư Văn, cũng sâu kín dùng một loại giọng điệu hận người giàu mà nói chuyện với Hứa Tư Văn.

"Được rồi, anh cũng đừng u buồn, chờ đi, ông chú là tôi dù thế nào cũng sẽ cho anh chút tiền tiêu vặt mà!" Hứa Tư Văn cảm thấy mình buông xuống một tảng đá lớn, lập tức liền thả lỏng rất nhiều, cũng có thể nói giỡn với Cao Nham.

Đầu kia trực tiếp cúp điện thoại!

Dựa theo bối phận để tính, Cao Nham cũng thật sự là phải gọi Hứa Tư Văn là chú, sư phụ sư phụ, lão sư như phụ, Hứa Tư Văn so với Cao lão tiên sinh nhỏ hơn một đời, nhưng mà Cao Nham lại là cháu của Cao lão tiên sinh, nhỏ hơn hai đời lận!

Trước đây Cao Nham giả làm sói đuôi to, cứ gọi Hứa Tư Văn là "Tư Văn", do bàn luận từ chỗ Trương Lam Hà, Hứa Tư Văn là đứa nhỏ thành thật!

Y cũng không phản đối.

Hiện tại!

Mọi người đều đã quen thuộc như vậy, lúc chiếm tiện nghi liền bàn luận bối phận từ chỗ Cao lão tiên sinh, lúc không chiếm tiện nghi, tự nhiên là nói theo chỗ học trưởng rồi! (do Cao Nham là bạn Trương Lam Hà, Trương Lam Hà là học trưởng HTV, nên HTV gọi Cao Nham là anh, nhưng nếu xét theo bối phận bên Cao lão tiên sinh thì Cao Nham phải gọi HTV là chú)

“Chú à, vậy tôi thì sao?” Ai biết tên ngốc Trương Lam Hà lại ở bên cạnh y, sau khi nghe được lời Hứa Tư Văn, cũng góp bản mặt bự lại đây, đòi chỗ tốt.

“Ngoan, hai ta mỗi người một nửa!” Hứa Tư Văn vươn tay liền nhéo mặt Trương Lam Hà, tên ngốc này gần đây được nuôi đến bóng loáng trơn mướt, nhìn cái mặt to như cái đĩa này cũng mềm mượt hơn không ít.

“Hả?” Trương Lam Hà bị dọa sợ ngây người: “Mỗi người một nửa? Không được!”

“Có cái gì không được? Em thấy rất tốt!” Hứa Tư Văn ngồi ở một bên rót một tách trà nóng cho mình thấm giọng một cái: “Nói thật, học trưởng, sau khi bán đứt, thua thiệt chính là hai chúng ta, người ta cho bao nhiêu tiền, em đều muốn chia mỗi người một nửa với anh, tương lai chúng ta liền khai phá vài phần mềm bán đi, còn mấy thứ cao cấp đó, nếu em thật sự có hứng thú, có thể nghiên cứu ra được, sau đó trực tiếp bán đứt, lấy được tiền, hai ta vẫn có thể chia đều, hơn nữa cũng bớt việc.”

Đây là Hứa Tư Văn suy nghĩ hồi lâu mới ra quyết định, chuyện lần này cho y một bài học khắc sâu, bất luận là y hay là Vũ Khánh Cương hay là Trương Lam Hà, kỳ thực bọn họ cũng chỉ là thương nhân có vài món tiền nhỏ, căn bản là không có cách nào đối kháng với mấy người chân chính có quyền lực đỉnh cao, ngay cả Bách Lý Hãn Mạc bọn họ cũng không phản kháng được.

Lần này nếu không phải trước đó Vũ Khánh Cương đưa cho mình chiếc xe thật sự là quá rắn chắc dùng quá tốt, y không biết đã sớm bị người ta mang đi nơi nào, hai người đêm khuya nhớ tới đều nghĩ mà sợ không chịu được.

So với việc làm ra một vài thứ mà mình không có cách nào bảo vệ, không bằng trực tiếp bán cho người có thể bảo vệ được nó, đổi lấy một ít tiền tài, còn có thể tiết kiệm được rất nhiều thị phi.

“Sao em lại nghĩ như vậy?” Trương Lam Hà rất không hiểu: “Một lần hai lần có thể thỏa hiệp, vậy sau này không phải em cứ luôn thỏa hiệp sao?”

Hứa Tư Văn khẽ cười khổ đem ý nghĩ của y nói với Trương Lam Hà, cuối cùng thậm chí còn nói một chút chuyện riêng tư giữa y và Vũ Khánh Cương.

“Học trưởng, anh không biết ngày đó sau khi trở về, Cương tử gọi vợ suốt nửa ngày, ôm em không chịu buông tay, ngay cả lúc đang ngủ, chỉ cần nhớ tới, anh ấy đều sẽ theo bản năng kêu vợ một tiếng, nếu em không đáp, anh ấy lập tức có thể tỉnh! Học trưởng, em không muốn trong cuộc sống sau này, anh ấy phải lo lắng sợ hãi, đêm không ngủ yên.” Cho dù vào lúc ấy, ông chủ Vũ càng gọi vợ thì kỹ thuật viên Hứa càng cao hứng, có điều chung quy y vẫn đau lòng Vũ Khánh Cương, cho tới giờ ông chủ Vũ đều là thần kinh thô có thể dùng để kéo thuyền, đột nhiên trở nên cảm tính, vẫn là rất không thích ứng…

“Được rồi, tùy em, dù sao thì lúc trước hai ta cũng kiếm không ít, không nói đủ tiêu tám đời, nhưng đời này hẳn là cũng đủ cho hai ta dưỡng lão.” Kỳ thực Trương Lam Hà không có bao nhiêu chấp nhất với tiền tài, một là lúc hắn thành niên mẹ hắn đã cho một khoản tiền, hai là đừng thấy hắn không được đối xử tốt, nhưng Trương gia từ nhỏ đến lớn cũng cho hắn không ít chi phí ăn mặc.

“Anh có thể ủng hộ em là được rồi! Dù sao công ty là của hai người chúng ta, hai chúng ta đều phải tiếp tục kiên trì, bây giờ không phải đã tốt hơn trước nhiều rồi sao!” Hứa Tư Văn vui vẻ.

“Còn không phải sao!” Trương Lam Hà vốn là thuộc tính ngốc nghếch, lần này ngay cả che đậy cũng lười che đậy: “Ai ai, nói cho em một chuyện! Chuyện vui!”

Ai nói chỉ có phụ nữ mới nhiều chuyện? Nam nhiều chuyện cũng rất lợi hại!

“Trang Sĩ Nhã kia, nghe nói lúc thẩm tra, còn giả vờ bạch liên hoa, nói mình bị ép buộc, còn nói em nhất định sẽ không để ý!”

“A?”

Ai nha má ơi!

Kỹ thuật viên Hứa cũng sợ ngây người!

“Em thoạt nhìn, giống cái loại người bị bán còn giúp người ta đếm tiền hả?”

“Không giống! Anh thấy là đầu óc cô ta bị nước vào rồi!”

“Cô ta nói như vậy, có căn cứ sao?”

“Cô ta có cái rắm căn cứ đó? Ảnh giường chiếu và video vân vân tìm được không ít từ chỗ mấy tên lính đánh thuê, cô ta nói cô ta bị uy hiếp, người ta trực tiếp hỏi, sao không báo cảnh sát?”

“Đúng vậy! Câu hỏi này quá đúng rồi!”

“Có chuyện không báo cảnh sát, chỉ biết che che giấu giấu, chuyện xảy ra còn kêu oan, tưởng cảnh sát người ta đều là ăn cơm khô không làm việc hả? Em nói xem, chỉ số thông minh của cô ta thật sự làm cho người khác hoài nghi, còn du học trở về chứ, chỉ số thông minh như vậy… Chậc chậc chậc!”

Hứa Tư Văn cũng không nghĩ tới, Trang Sĩ Nhã còn quá kỳ ba như vậy!

Cô kêu oan, thì phải có oan để kêu, bị uy hiếp, đương nhiên là tìm cảnh sát báo án chứ! Ai bảo cô khuất phục? Nếu khuất phục, đó chính là thỏa hiệp, nếu tham dự, đó chính là đồng lõa!

Huống chi, cũng không biết ông chủ Vũ làm thế nào, chụp lên cho Trang Sĩ Nhã cái tội danh “phản quốc”, tội danh này chính là để tiếng xấu muôn đời đó!

Lần này Vũ Khánh Cương là thật sự phát hỏa rồi!

Hỏa thật lớn!

Trang Sĩ Nhã cũng đã bị chụp cái tội danh như vậy, toàn bộ Trang gia thôn đều bị khống chế, bởi vì Trang gia thôn rõ ràng biết chuyện của Trang Sĩ Nhã, chỉ là không biết Trang Sĩ Nhã lại còn lui tới với những người kia, còn làm ra chuyện liều mạng như thế!

Nếu thật sự nói đến, xui xẻo nhất vẫn là Trang gia thôn!

Toàn bộ người trong thôn, tất cả đều bị giam lỏng trong một mảnh đất trời Trang gia thôn này, trước khi hồ sơ vụ án thuận lợi kết án, mọi người đều không thể rời đi, ăn uống ngủ nghỉ toàn bộ đều giải quyết ở nhà, đi làm đều xin nghỉ, làm thuê đều từ chức, đuổi không về thì xe quân cảnh trực tiếp tới cửa mang mi về nhà!

Trang gia thôn ở khu này, quả thực thành sự tồn tại mà đón gió liền có thể thối ra hai mươi dặm, ai cũng không nói chuyện làm việc với người Trang gia thôn nữa, liên lụy theo, mấy nông trường ngư trường và vân vân thuê người ở gần đó, cũng đều ăn ý, người Trang gia thôn, nhất trí không thuê!

Lúc Hứa Gia Văn ở trong điện thoại báo cáo tình huống với ông chủ Vũ, đặc biệt hả giận: “Năm đó Trang gia thôn bọn họ không phải rất uy phong sao? Lần này làm cho bọn họ biết cái gì là uy phong!”

“Anh cũng coi như là xả giận cho em, chuyện năm đó, anh cũng không nhắc lại, chờ có cơ hội liền tính sổ, từ từ đi, sau này còn mấy chục năm mà! Hai ta hiện tại sống thật tốt, nhìn về phía trước.” Ông chủ Vũ am hiểu sâu sắc cảnh giới tối cao của trả thù, chính là đao cùn cắt thịt thật dài thật lâu, Trang gia thôn năm đó làm hại danh tiếng Hứa Tư Văn, lúc này ông chủ Vũ cũng làm cho Trang gia thôn nổi tiếng một chút.

Hứa Tư Văn không biết rằng tin tức về chuyện của y rất nhiều, quan hệ quốc tế cũng nổi lên chút khúc chiết, ông chủ Vũ biết đến một ít, có điều ông chủ Vũ cảm thấy đó đều là chuyện mà những đại nhân vật kia nên bận tâm, ừm, không có liên quan tới hắn và vợ.

Sự tình vẫn chưa xong, chỉ có điều lúc náo nhiệt nhất nhiều người nghị luận nhất, ông chủ Vũ dứt khoát gói đồ đạc, dẫn vợ trở về hang hổ của bọn họ ở Lan châu: “Hai ta nghỉ ngơi mấy ngày, bên ngoài có ầm ĩ lật trời, nơi này cũng không nghe thấy!”

“Anh đây là muốn mắt không thấy lòng không phiền!” Hứa Tư Văn trêu ghẹo hắn.

“Dù sao thì hò hét ầm ĩ phiền chết người, em thanh tịnh quen rồi, anh cũng không muốn ở công ty, đám tiểu Phùng luôn sai khiến anh làm cái này làm cái kia…” Nói nói, lại bắt đầu oán giận, người làm ông chủ là Vũ Khánh Cương cũng rất mệt lòng, thủ hạ quá có khả năng, ông chủ làm vật biểu tượng cũng làm đến phiền.

Hứa Tư Văn nghe ông chủ Vũ oán giận mà vui vẻ.

Buổi tối lúc nhàn nhã, Hứa Tư Văn liền lên mạng, xem các loại thảo luận trên internet, âm thầm ở một bên bàng quan, vừa xem vừa vui cười hớn hở.

Ông chủ Vũ ở một bên cầm một bó lau sậy được vót sạch sẽ đan đồ, đây là tay nghề lâu năm, trước đây lúc nghèo nàn, cái gì cũng là tự mình làm, đan cái sọt, làm cái rổ gì đó hoàn toàn không thành vấn đề!

Hôm nay đi ngang qua con đường phía trước, hắn nhìn trúng đám lau sậy nơi đó, vừa vặn đã hanh vàng có thể cắt đi đan đồ, hắn liền đi lấy về vài bó!

Đây cũng xem như là một sở thích của ông chủ Vũ, có tiền cũng không quên mình, ngẫu nhiên tự mình làm ra vài thứ, Hứa Tư Văn còn rất yêu thích mấy thứ ông chủ Vũ làm.

Đáng tiếc là, kỹ thuật viên Hứa cái gì cũng tốt, chỉ có năng lực động thủ là không được, tay không có sức lực, không xoắn nổi mấy cây lau sậy cành liễu đó, có một lần, y thấy ông chủ Vũ đan tốt, chính mình thừa dịp Vũ Khánh Cương không có ở đây, đi lên thử một chút, kết quả hơn phân nửa số sọt, rổ Vũ Khánh Cương đan, nhất thời đều rớt ra!

Từ đó về sau, Hứa Tư Văn cũng chỉ có thể phóng tầm mắt nhìn chứ không thể duỗi chân!

Hai người đang hình thức chồng chồng già, điện thoại của ông chủ Vũ liền vang lên, là bảo an phía ngoài gửi tin nhắn, chỉ có bảy chữ: "Ông chủ, có người muốn xông tới!"

Hết chương 234

235. Chương 235: 235. Mày Liền Làm Lại Cho Tao

Vũ Khánh Cương bất động thanh sắc cầm điện thoại di động lên đi tới phòng vệ sinh, vừa đi vừa nói với Hứa Tư Văn: "Vợ, anh đi nhà vệ sinh một chút nha! Em cũng đừng động đến đồ của anh, động cái liền tán loạn hết!"

Hứa Tư Văn vừa nghe liền không vui: "Em mới không lộn xộn đâu! Hừ, anh đến phòng vệ sinh, làm gì lấy điện thoại di động? Đừng nói cho em biết, anh dùng cái thứ đó để chùi mông nha!"

Câu nói sau cùng kia, rất có phong cách hổ Đông Bắc của ông chủ Vũ!

"Ai nha má ơi!" Ôhg chủ Vũ cũng phải sợ ngây người: "Vợ ơi, em càng ngày càng không biết e thẹn rồi!"

"Đó cũng là học theo anh! Lẽ nào anh chưa từng nghe nói sao? Theo ai thì học người đó, theo vu bà thì sẽ biết lên đồng."

"Vợ, em xem mùa hè anh đều ở trần kìa…." Ông chủ Vũ bắt đầu đùa giỡn lưu manh, hắn luôn muốn bảo kỹ thuật viên Hứa bắt chước mình, lúc mùa hè, vừa nhìn Hứa Tư Văn một thân chính trang liền muốn vung móng vuốt kéo xuống.

"Anh câm miệng đi!" Hứa Tư Văn bị nói trên mặt cũng nóng lên một chút, cái tên này, cái gì cũng dám nói.

Vũ Khánh Cương ha ha cười xấu xa đi vào phòng vệ sinh, ngồi ở trên bồn cầu gọi điện thoại cho bảo an: "Tình huống thế nào?"

"Là người của Trương gia, muốn vào, chúng tôi không cho."

Ông chủ Vũ nghiến răng: "Sao còn không dứt cơ chứ?"

Trương gia?

Bao lâu không phản ứng tới rồi?

Sao còn có mặt mũi tới chỗ này?

"Bọn họ cũng từng đến công ty, cũng không thể vào cửa, cũng không biết Trương tổng có biết chuyện này hay không." Đội trưởng an ninh cũng biết tình hình bạn bè của ông chủ, bạn bè của ông chủ Hứa Tư Văn có thể nói chỉ có Trương tổng Trương Lam Hà, còn bạn tốt đáng để thâm giao, cũng chỉ có mười hai người thâm niên nòng cốt của bộ kỹ thuật.

"Có tên kia trông cửa, họ có thể biết cái quỷ đó!"

Bên kia không hé răng, bởi vì biết "tên kia trông cửa" trong miệng ông chủ khẳng định không phải bọn họ, chỉ có thể là Bách Lý tiên sinh vẫn luôn loanh quanh xung quanh Trương tổng.

"Gọi thêm vài người lại đây, canh giữ, đừng để cho bọn họ vào, mấy ngày nay ầm ầm ĩ ĩ bọn họ đi theo ké náo nhiệt loạn cái gì chứ, thật là!"

"Ông chủ, kỳ thực cũng không phải bọn họ tham gia loạn trò vui, hai ngày nay ngài không thấy tin tức sao?"

"Sao thế? Nhà bọn họ còn có gì hả?"

"Nghe nói đại công tử Trương gia làm thực tập bí thư, có chút liên lụy với vụ này, chuyện của Hứa tiên sinh, chính là bọn họ để lộ ra đi, không thì người ta có thể vừa đến đã biết được nhiều chuyện của Hứa tiên sinh như vậy sao? Ngay cả sự tồn tại của Trang Sĩ Nhân cũng biết rõ rõ ràng ràng, còn có thể nửa đường trùng hợp tính kế Trang Sĩ Nhã."

"Hả? Còn có chuyện này?" Nét mặt già nua của Vũ Khánh Cương kéo còn dài hơn mặt ngựa: "Làm rõ ràng cho tui đi, tui ngược lại muốn nhìn xem, ai mẹ nó chán thở không muốn sống dám vươn móng vuốt với vợ tui!"

Kỹ thuật viên Hứa rất thành thật ở trong cái hang hổ, không hề biết bên ngoài người của Trương gia đã đến vài nhóm!

Đều bị cản lại!

Ngày hôm sau, Cao Nham tới một chuyến, hắn đem hai cái rương lớn đến, cũng chưa nói lời gì khác, Vũ Khánh Cương vừa vặn đang làm cơm, Hứa Tư Văn liền trực tiếp để Cao Nham làm sức lao động, hỗ trợ nhấc vào trong phòng ngủ.

Nhưng mà ngày thứ ba, ông chủ Vũ liền thất lòng vô cùng, bởi vì bên ngoài người tới càng ngày càng nhiều, thủ đoạn cũng đa dạng!

Hắn cảm thấy đều là Cao Nham gây ra họa!

Nếu Cao Nham không đến, ai biết học đệ nhỏ nhất của hoàng đế bệ hạ ở nơi này? Những ngày tháng này quả thực không có cách nào sống nổi!

"Ông chủ, may mà các anh em trước đây làm không ít nhiệm vụ, tình huống thế nào cũng từng gặp được, ôn lại thực chiến năm đó không ít. Nhưng ông chủ, trong mấy nhóm người lần này tới, ngoại trừ mấy phóng viên kia, hẳn là còn có hậu chiêu, có người đang giúp những phóng viên kia nghĩ kế, không thì chỉ dựa vào phóng viên chắc chắn sẽ không biết mấy thứ chuyên nghiệp như góc chết tuần tra giờ đổi ca linh tinh."

Bởi vì chuyện bên ngoài càng ầm ĩ càng nhiều, Trương gia lại bắt đầu nhảy nhót, bên phía Trương Lam Hà ra tay đè áp, có Bách Lý Hãn Mạc ở đó, người của Trương gia làm sao có khả năng tìm Trương Lam Hà? Bọn họ tìm không ra Trương Lam Hà dĩ nhiên là muốn tìm Hứa Tư Văn!

Tìm được Hứa Tư Văn bằng tìm được Vũ Khánh Cương, tốt xấu cũng tương đương với việc có người có thể liên lạc với Trương Lam Hà, Trương gia bây giờ đã nằm bên bờ phá sản.

Đi cùng với Trương gia còn có Chu Địch.

Bây giờ Trương gia không dễ chịu, Chu gia càng không tốt hơn!

Từ khi Chu Quân say rượu gây sự đắc tội Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, ngày tháng của Chu Địch liền thay đổi, tất cả đều thay đổi!

Ít nhất Trương gia có thể đồng tâm hiệp lực, Chu gia thì chỉ có mình Chu Địch, một cây làm chẳng nên non!

Còn có bà vợ với con riêng không ngừng cản trở...

Ông chủ Vũ rất có quyết đoán, có một số việc, hắn không muốn để cho vợ biết được, sợ dọa vợ, càng sợ thủ đoạn trả thù của mình dọa vợ sợ hãi.

Cho nên cái gì hắn cũng chưa nói, cứ như vậy cùng Hứa Tư Văn hi hi ha ha qua chừng mấy ngày!

"Sao internet ở đây cứ xài không tốt vậy? Động một chút là rớt mạng?" Hứa Tư Văn ghét nhất lúc lên mạng lại rớt mạng, xem gì cũng chỉ được một nửa, phía dưới không được xem, đặc biệt khó chịu uất ức mà!

"Anh đã nói mà, hai ngày nay anh chơi đập chuột cũng không thể qua cửa, xem ra chuyện toàn hệ thống mạng bảo trì là sự thật." Ông chủ Vũ ở một bên nói chêm chọc cười.

"Anh còn chơi đập chuột hả? Em cũng chơi thành đại sư rồi!"

"Em chơi quá nhanh, anh không đuổi kịp, chỉ thấy tay em ở trên đó vèo vèo vèo vèo, mắt cũng sắp hôn mê!"

Hai người cãi nhau lăn lộn liền lăn lộn đến trên giường, kỹ thuật viên Hứa bị ông chủ Vũ đè lên khi dễ đến tận cùng.

Lúc nửa đêm, ông chủ Vũ mới vừa làm sạch sẽ cho kỹ thuật viên Hứa, giường cũng xử lý xong, đang muốn ôm vợ mỹ mãn ngủ một giấc, điện thoại liền vang lên!

Là đội trưởng an ninh gọi tới, hắn thở hổn hển: "Ông chủ, có người xâm nhập vào phạm vi biệt thự, anh và Hứa tiên sinh cẩn thận, tìm một chỗ nấp đi, trước khi tôi đến thì đừng xuất hiện, cũng không nên tùy tiện gọi điện thoại, chờ chúng tôi bắt được người liền an toàn!"

"Được!" Ông chủ Vũ trong nháy mắt liền tỉnh táo.

Hắn biết vợ đã bán món đồ đó cho hoàng đế bệ hạ, hoàng đế bệ hạ cũng cho không ít tiền, xem như là kết quả hai bên cùng thắng, nhưng mà thân phận của vợ cũng bại lộ, có người cao hứng dĩ nhiên là có người không cao hứng, cũng không biết vận số vợ xui xẻo ở chỗ nào, thậm chí có người thả ra tiếng gió, muốn cho Hứa Tư Văn xem một chút màu sắc.

Cái này tám phần là do bị cản đường tài lộ.

Ông chủ Vũ nhanh chóng dậy muốn ôm vợ tìm chỗ an toàn chút nấp kỹ trước đã, còn không biết ai vào đâu, hắn cũng không dám mạo hiểm để vợ bị thương.

Ai biết hắn lắc lắc vợ, vợ ngủ quá sâu, không tỉnh!

Vốn định trực tiếp đóng gói vợ mang đi, kết quả lúc bổ nhào vào vợ, liền bị vợ đạp một cước!

"Vũ, Khánh, Cương!" Hai má Hứa Tư Văn đỏ bừng, giận dữ trừng ông chủ Vũ, gọi hắn cả tên cả họ, có thể thấy được thực sự là nổi giận: "Buồn ngủ! Em muốn ngủ! Anh không để em ngủ, em liền để anh vĩnh viễn không dùng tới giường ngủ!"

Y vừa bị chuông điện thoại đánh thức, vốn là không muốn so đo, ai mà không có lúc gấp, nhưng mà sau đó ông chủ Vũ lại còn muốn nhào vào y, kỹ thuật viên Hứa liền xù lông, thể lực tốt thì giỏi à? Có sức thì giỏi à? Y không vui rồi!

Mấy ngày nay, ông chủ Vũ không có chuyện gì liền kéo vợ lăn giường, lăn kỹ thuật viên Hứa đến toàn thân đều mềm nhũn, tính khí hung bạo đón gió liền bộc phát!

"Không phải mà vợ!" Ông chủ Vũ rất ủy khuất: "Lúc này thật sự không thể ngủ, trước tiên chúng ta phải tìm nơi yên tĩnh nấp đi, người bên ngoài nói chỗ chúng ta có trộm vào, cũng không biết là ai, an toàn là số một!"

Sau khi Vũ gia phát đạt, không phải chưa từng gặp qua loại chuyện bắt cóc tống tiền và vân vân, cơ mà đều bị ông chủ Vũ giải quyết, lần này ở tân thành Lan châu lạ nước lạ cái, hắn cũng không có thời gian thăm dò rõ ràng địa hình và vân vân, huống chi hiện ở bên cạnh còn có người càng chuyên nghiệp hơn hắn, hắn chỉ cần bảo đảm mình và vợ an toàn, trốn đến khi người bị tìm ra liền xong việc.

Hứa Tư Văn nghe trong lòng cũng cả kinh, đang muốn nói gì đó, lập tức y liền nghe được tiếng cửa sổ ở tầng lầu bọn họ, bị thứ gì đó mở ra.

Đồng thời, Vũ Khánh Cương cũng nghe được!

Trước tiên, phản ứng của Vũ Khánh Cương là dùng chăn che vợ lại, sau đó chính mình đứng ở trước mặt vợ!

Cũng trong lúc đó, Hứa Tư Văn giãy dụa leo ra ngoài chăn, tìm áo ngủ mặc vào cho mình, khom lưng ôm một cái rương ra!

Ông chủ Vũ đã nhặt ghế nhỏ bên cạnh lên, trong lòng cũng đã nghĩ, không quan tâm là ai tới, vừa thấy mặt trước hết cho hắn u đầu!

Cửa sổ đẩy ra, người nhảy vào hai chân còn chưa rơi xuống đất, cái ghế của ông chủ Vũ liền vung qua đỉnh đầu!

Người đến giật nảy mình!

Không chút do dự liền giơ trường đao trong tay lên, trực tiếp đem cái ghế nhỏ bay đến chém thành hai nửa!

"Mẹ kiếp!" Ông chủ Vũ sợ hãi, giống như gà mẹ bảo vệ gà con mà mở hai tay ra che ở trước giường: "Dao rất bén, có cái gì đưa cho anh!"

Hứa Tư Văn làm một hành động đặc biệt ngoài dự đoán của mọi người, y trực tiếp nhấc valy liền lên ném tới trước mặt người đó, valy rơi xuống đất liền bật nắp, lộ ra đồ bên trong.

Người đến: "...!"

Tuy rằng làm nghề này bao nhiêu năm, nhưng lần đầu gặp phải cảnh tượng không giải thích được như thế, gã cũng phản ứng không kịp!

Vũ Khánh Cương: "...!"

Vợ đây là sao vậy? Còn chưa từng cho hắn nhiều tiền như vậy nữa, lại đi cho người chưa biết mặt mũi cả một cái rương, đây là tiết tấu muốn lật trời hả?

Kỹ thuật viên Hứa uy vũ bạo ngược đứng ở trên giường, một chân đạp gối một chân đạp chăn, một tay chống nạnh một tay chỉ điểm giang sơn: "Không phải là vì tiền sao? Trong cái rương đều là đô la, thông dụng toàn thế giới, tao chỉ hỏi mày một vấn đề, làm một việc, đồng ý, những thứ này đều là của mày, không đồng ý, hai chúng ta cũng không phải dễ dàng xử lý như vậy!"

Người đến chậm rãi để trường đao trong tay xuống.

Vũ Khánh Cương quả thực bội phục vợ muốn chết rồi!

"Người khác thuê mày làm gì?"

"Muốn đôi tay của Hứa Tư Văn, đôi mắt của Vũ Khánh Cương."

"Rất, tốt!" Kỹ thuật viên Hứa cắn răng nghiến lợi một chút, sau đó nghiêm trang nói chuyện với người tới: "Chuyện rất đơn giản, đối phương bảo mày làm thế nào, mày liền làm lại cho tao, muốn hai tay của tao thì mày liền chặt hai tay đối phương, muốn mắt của Vũ Khánh Cương, mày liền móc đôi mắt đối phương ra!"

Hết chương 235

236. Chương 236: 236. Hóa Ra Là Một Người Lỗ Mãng

Hứa Tư Văn, kỹ thuật viên Hứa, đời này, lần đầu tiên bá khí trắc lậu như thế!

Ông chủ Vũ nhìn mà cũng muốn quỳ luôn có được không?

Quen biết lâu như vậy, hóa ra vợ là một người lỗ mãng!

Càng tuyệt hơn chính là, cái tên mới tới cũng là một tên lỗ mãng!

Muốn nói tới thì cái vị này cũng là nhất tuyệt, gã là tên tham tiền!

Gã không phải trộm, dựa theo phân chia nghề nghiệp, gã xem như là một nửa sát thủ.

Tại sao nói là một nửa sát thủ chứ?

Nguyên nhân là tổ chức bọn họ có quy định, Lan châu này quá cổ xưa quá thần bí đồng thời cũng quá quỷ dị, mà Đông Hoa vốn dĩ quản lý cũng rất nghiêm, bọn họ chỉ có thể nhận việc đả thương người, không dám nhận nhiệm vụ giết người.

Có người sẽ nói, vậy hẳn là tay đấm đi?

Sai!

Hại người không có nghĩa là tay đấm, đánh người trước mặt mọi người mới gọi là tay đấm, bọn họ thì đều là lén lút hành động, tuy rằng không thể giết người, thế nhưng có thể hại người, tính là một nửa sát thủ.

Chính vì thế, bình thường tổ chức bọn họ không cho bọn họ súng đạn, chỉ cho bọn họ dùng đao phòng thân.

Lần này có người bỏ ra giá cao, chỉ cần phế bỏ tay đối phương, với lại mắt của người ở chung.

Có điều cũng không biết trong tổ chức nghe nói thế nào, đối phương đưa giá cao như vậy, thế mà lại không có ý định tiếp nhận vụ này!

Sau đó gã mới nghe nói, hóa ra là bởi vì đối phương phòng vệ rất nghiêm!

Phòng vệ cao đến đâu, cũng luôn có lỗ thủng mà.

Gã tham tiền, nếu không phải yêu cầu cao bao nhiêu, áng chừng gã đem một cây đao lại đây, cũng có thể hoàn thành đi?

Vì vậy gã liền lén lút nhận công việc này, sau đó gã liền tới.

Kết quả một đường thông suốt không trở ngại gã liền tiếp cận được biệt thự, leo lên lầu ba!

Căn bản không gặp phải bất kỳ trở ngại nào!

Làm cho gã hung hăng khách sáo một cái đối với năng lực tình báo của tổ chức!

Có tiền không kiếm là khốn kiếp!

Chỉ là có một điểm, cửa sổ cũng không biết làm bằng vật liệu gì, còn rất rắn chắc, gã phải làm ra chút động tĩnh, mới mở cửa sổ ra nhảy vào được, trước mặt liền bay đến một cái ghế nhỏ!

Phản xạ có điều kiện!

Đúng là phản xạ có điều kiện!

Gã tiện tay vung đao bổ tới!

Sau đó thấy một nam nhân che chở một nam nhân khác, mới đầu gã cho rằng đối phương là bảo tiêu linh tinh, nhưng nam nhân kia vừa mở miệng, gã liền biết, hai người này chính là nhân vật mục tiêu của gã!

Sau đó cái người nghe đâu rất văn minh kia, lại cho gã một đòn trầm trọng, rất nặng nề!

Nặng nề đến mức gã làm một nửa sát thủ, cũng phải mở miệng nói chuyện với y!

Thế mà lại bảo phản kích trở lại!

Hơn nữa, đối phương cho bảng giá rất phong phú!

Hoàn toàn là không có cách nào từ chối có được không?!

"Mày thấy thế nào?" Hứa Tư Văn hỏi xong, liền đặc biệt phấn khích, nhìn chằm chằm người đến.

Giọng điệu kia hệt như trong ti vi diễn "XX, mi thấy thế nào?" vậy!

Ông chủ Vũ làm người xem, khóe mắt khóe miệng đồng thời co rút đến mấy lần!

Đừng thấy kỹ thuật viên Hứa phách lối đến rối tinh rối mù, khí phách phải gọi là bá khí trắc lậu, kỳ thực y cũng rất khẩn trương!

Nhìn người tới trầm mặc không nói, não Hứa Tư Văn nhanh chóng chuyển động…

Chủ yếu là hai bên cách xa quá lớn, trong tay đối phương có đao mà hai người bọn họ lại là tay không.

Đối phương có thân thủ có kinh nghiệm, nói không chừng ở bên trong còn mặc áo chống đạn.

Quay đầu lại nhìn nhìn hai người bọn họ, còn mặc áo ngủ đây!

Ông chủ Vũ thì cũng chỉ mặc cái quần cộc đứng trên đất, lấy cái thân mình so với đối phương, một lời không hợp thật sự động thủ, chốc lát thôi hai người liền bại bởi đối phương!

Cho nên kỹ thuật viên Hứa liền vung tay một phen.

"Mấy người làm nghề này không phải là giá cả nhiều ít sao? Người trả giá cao thì được, đối phương đưa cho mày khẳng định không nhiều bằng một rương này đi? Hơn nữa tiền thông dụng toàn thế giới, đối phương khẳng định ra không nhiều bằng tao!" Rất thổ hào rất có tự tin, một cái rương của y, chính là một phần tám của hai cái rương lớn mà Cao Nham đem tới!

May mà ngày hôm qua lúc nhàm chán, phân chia thành tám rương nhỏ, bảy cái trong đó đều lưu vào kho bảo hiểm ngân hàng, một rương tiền mặt này, y định đưa về cho anh hai chị hai.

"Thành giao!" Người đến cắn răng dậm chân một cái, khom người thu cái rương nhỏ, cầm vô cùng thoải mái quay người nhảy xuống từ cửa sổ!

"Mẹ kiếp!" Đêm nay ông chủ Vũ lại thô tục lần thứ hai: "Đây chính là lầu ba! Nhảy xuống không trật cổ chân hả?"

Dưới lầu, cái tên khập khễnh mang theo rương nhỏ rời đi: "…!"

Ai nha! Vừa kích động, chỉ mới nghĩ sau khi rời đi liền thi hành nhiệm vụ đem tiền "quang minh chính đại" chiếm làm của riêng, cho nên gã cái gì cũng không nghĩ tới mà nhảy xuống!

Quên mất nơi này là lầu ba, cổ chân gã quả thật là trật rồi…

Nhìn người rời đi, nửa ngày cũng chưa thấy trở về, thoạt nhìn là đi thật!

Vũ Khánh Cương nhìn nhìn vợ vẫn giữ hình thức bá khí trắc lậu, lại nhìn nhìn cửa sổ mở lớn gió thổi vù vù, giật mình một cái liền lao ra ngoài, đóng cửa sổ lại!

"Ai nha má ơi! Vợ à em thật tài tình!" Ông chủ Vũ nhảy cao cao giơ ngón tay cái lên liên tiếp khoa tay, cảm giác không thể dùng ngôn ngữ để ca ngợi vợ, hắn còn tưởng rằng phải đánh nhau thấy màu đỏ mới có thể qua cửa này, kết quả vợ thật hào sảng ném ra một rương tiền!

Đập người chạy mất luôn!

Không chỉ là chạy mất!

Còn phản kích trở lại nữa!

Vợ thông minh nhất!

Vợ cao minh nhất!

Vợ khôn khéo nhất!

"Cương tử, lại đây!" Kỹ thuật viên Hứa ngoắc ngoắc tay.

"A!" Ông chủ Vũ liền vui vẻ chạy qua.

Kỹ thuật viên Hứa vươn tay đỡ vai ông chủ Vũ, hư nhược không chịu được: "Dìu em một cái, chân em mềm…"

Ông chủ Vũ: "…!"

"Đi lấy cho em một chút sữa bò nóng gì đó đi, em muốn uống một chút an thần." Hứa Tư Văn khịt khịt mũi, nằm nhoài trên người Vũ Khánh Cương không dậy được: "Hai ngày nay chú ý xem tin tức một chút, ngược lại em muốn nhìn một cái, ai không muốn sống dám hung ác trừng trị hai ta!"

Kết quả của việc đột nhiên nhanh trí, chính là nhớ tới valy tiền mặt của mình!

Số tiền kia kỳ thực cũng có nguyên nhân, Trình Mỹ Lệ bởi vì có bầu, tiệm tạp hóa liền để ba Hứa trông, mẹ Hứa thì không can thiệp chuyện khác, chỉ đem thuốc lá đi tồn kho, thậm chí bảo Hứa Tư Văn gắn camera cho tiệm tạp hóa, không cần chỗ khác, chỉ gắn chỗ thuốc lá!

Trình Mỹ Lệ ở nhà tẻ nhạt, liền trò chuyện với mấy người chị em mới quen, chính là bà chủ buôn bán quần áo, hai người phụ nữ trò chuyện một chút, nhiều đề tài chiều sâu cũng có, cuối cùng cũng không biết đối phương nghĩ như thế nào, lại muốn hợp tác với Trình Mỹ Lệ làm quần áo trẻ em!

Nếu nói Trình Mỹ Lệ có tiền, thì cũng có mấy vạn tiền dự phòng khẩn cấp, những năm này hai người cũng tích góp được chút, cộng lại không tới mười vạn, có thể làm gì?

Nhưng mà loại hạng mục này, hơi động tới chính là mấy trăm vạn ngàn vạn, chút tiền của bọn họ cũng không đủ nhét kẽ răng nữa.

Vẫn là người anh trai ruột Hứa Gia Văn vay tiền Hứa Tư Văn, Hứa Tư Văn mới biết, ý tứ của Hứa Gia Văn là mượn chút là đủ rồi, bọn họ không phải muốn làm cổ đông lớn, người ta chỉ là tiện thể mang theo Trình Mỹ Lệ thôi, xem như là giao tình tiện tay thôi.

Nhưng Hứa Tư Văn không muốn để cho người ta đối xử với anh hai chị hai mình như bố thí, dứt khoát hỏi chị hai số điện thoại của bà chủ kia, hỏi người ta xem đầu tư bao nhiêu, mỗi người một nửa, chỉ có hai cổ đông là Trình Mỹ Lệ với bà chủ kia, bớt việc!

Về phần tiền, y đã nói với anh hai, cho hai người họ mượn, chờ bao giờ chị hai kiếm lời, rồi trả lại y, nếu lỗ thì coi như y đầu tư thất bại!

Bây giờ kỹ thuật viên Hứa giàu nứt đố đổ vách!

Một số tiền lớn nếu ghi tiền chuyển khoản, thì vẫn rất phiền toái, hơn nữa nghe chị hai nói bên phía bọn họ hẳn là rất gấp? Y liền chuẩn bị tiền mặt, dù sao thì y và ông chủ Vũ cùng về, tuyệt đối an toàn!

Cho nên mới có nhiều tiền mặt giữ ở nhà như vậy.

Từ điểm này là có thể nhìn ra được, cho dù có rất nhiều tiền, nhưng vào một lúc nào đó, kỹ thuật viên Hứa cũng rất là tiết kiệm…

Đề tài kéo xa rồi, chúng ta kéo trở về, lúc đó Hứa Tư Văn chỉ là thử một chút, kết quả không nghĩ tới thật sự là hữu dụng!

Thế nhưng sau khi nghe người kia nói đối phó với hai người họ như thế nào, Hứa Tư Văn liền không vui, y là vảy ngược của ông chủ Vũ, đồng dạng, ông chủ Vũ cũng là cấm địa trong lòng kỹ thuật viên Hứa!

Chặt tay móc mắt gì đó, vừa nghe liền rất nổi nóng!

Dứt khoát, lấy đạo của người trả lại cho người!

Người khác đối đãi hai người họ thế nào, y liền đối xử lại thế đó!

Đặc biệt tàn nhẫn!

Chỉ có điều đời này tám phần là kỹ thuật viên Hứa chưa từng ác liệt như vậy, cho nên người vừa đi y liền run chân, chọc cho ông chủ Vũ cười ha ha, yêu vợ không chịu được, ôm hôn vài cái, gặm kỹ thuật viên Hứa mặt đầy vết nước!

"Ông chủ!" Ba đội trưởng đội an ninh dẫn người vọt vào, liền thấy ông chủ của bọn họ đang ngồi ở trong phòng khách, kỹ thuật viên Hứa ngồi trên đùi, kỹ thuật viên Hứa còn dùng chăn bọc lại như cái bánh chưng, ông chủ đang cầm một ly sữa bò bốc hơi nóng từng chút một đút kỹ thuật viên Hứa uống, vẻ mặt kia tư thế kia, giống như đút sữa cho con nít vậy!

Tình huống thế nào đây?

"Người tìm hết chưa?" Ông chủ Vũ vừa thấy bọn họ vọt vào, tuy rằng chật vật rất nhiều, nhưng không thấy máu thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Đều bắt được!"

"Cái gì?" Hứa Tư Văn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bắt được hả? Bắt được thì y còn trả thù lại thế nào? Đây không phải là hồng thuỷ cuốn tới miếu long vương sao?

"Chúng tôi mang người đến đây hết rồi!" Đội trưởng an ninh cho rằng Hứa Tư Văn muốn nhìn một chút, dù sao thì dáng vẻ Hứa Tư Văn như là hấp hối chịu kinh hãi, vì vậy rất hiểu lòng người kéo bốn người bị buộc chặt giống như bánh chưng đến, vứt xuống dưới chân ông chủ.

Hứa Tư Văn nhanh chóng kéo dài cổ ra sức nhìn một chút, phát hiện bên trong không có người kia, nhất thời mặt mày hớn hở lên!

Chưa bắt được chính là đi rồi!

Vậy liền trả thù lại!

Kỹ thuật viên Hứa rất ư cao hứng!

Nhưng mà ông chủ Vũ lại mất hứng.

Trong những người này không có người kia, chứng minh bọn họ sót người!

"Nơi này thật không an toàn, chúng ta vẫn là đi sớm một chút đi!" Ông chủ Vũ đưa tay ôm lấy vợ muốn đi, bị đội trưởng an ninh ngăn lại: "Ông chủ, sao thế?"

"Trong số những người mấy cậu bắt, không có người xông vào trong phòng ngủ chúng tôi." Kỹ thuật viên Hứa rất cao hứng công bố đáp án, mặt đội trưởng an ninh đều đen lại…

Hết chương 236

237. Chương 237: 237. Che Mắt

Ba đội trưởng an ninh đều rất có lòng tin đối với chính mình, đối với bạn bè, bọn họ nói bắt toàn bộ thì nhất định là bắt toàn bộ, làm sao còn có thể sót chứ?

Nhưng mà kết quả cũng rất là mất mặt, mấy người bọn họ đều thay phiên đi xem dấu giày trên cửa sổ, lại có người chuyên môn lấy mẫu, khoa tay so sánh với bàn chân của bốn cái bánh chưng kia, lại không có một cái nào trùng!

Không thể không thừa nhận sự thật, ông chủ với ông chủ, đơn độc trực diện kẻ xấu!

"Ông chủ, xin lỗi, chúng tôi sơ sót." Mấy đại lão gia đều rất xấu hổ, cảm thấy thật có lỗi với tiền lương và tiền thưởng mà ông chủ trả cho, với cả đãi ngộ phúc lợi tốt như vậy nữa.

"Đừng! May mà các anh không bắt được người, nếu bắt được tôi mới khóc đây!" Hứa Tư Văn từ hình thức cuộn thịt gà bò ra ngoài, bên trong mặc áo ngủ bên ngoài bọc áo ngủ, duỗi chân đá đá một cái bánh chưng hình người trong đó, ngáp một cái: "Cương tử anh xem rồi làm đi, em lên đây, ngủ một hồi, lúc này trời còn chưa sáng nữa, mấy người nói xem sao mấy người không thành thật ngủ cứ nhất định phải đi ra làm trộm chứ…"

Hứa Tư Văn chủ động tự mình rời đi, kỳ thực chính là ra ngoài lánh đi, bởi vì y nhìn thấy mặt ông chủ Vũ kéo kéo còn dài hơn mặt ngựa, đen như mực nước, không tránh đi y sợ sau khi ông chủ Vũ bạo phát thì mặt mũi quá thảm, y không đành lòng nhìn thẳng!

Lúc trở lại phòng ngủ, phát hiện cửa sổ lại bị người ta đóng vòng bảo hộ lên!

Mặt Hứa Tư Văn đen lại.

Bạn từng gặp cửa sổ biệt thự cũng mang vòng bảo hộ chưa?

Thật không hổ là người của ông chủ Vũ, đều là cực phẩm!

Không biết dưới lầu làm sao, Hứa Tư Văn vừa muốn nằm lên giường ngủ một giấc, dưới lầu liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết!

Hứa Tư Văn nhịn một chút, nhịn không được!

Trong lòng ngưa ngứa, tiếng kêu thảm thiết đặc biệt nghiêm trọng!

Vì vậy y liền bò dậy, mặc áo ngủ đi xuống dưới lầu, lúc đến phòng khách, ông chủ Vũ vừa nhìn thấy y, lập tức lấy bàn chân lớn ra khỏi bánh chưng hình người trên mặt đất: "Sao em lại xuống?"

"Dưới này kêu ngao ngao y như giết heo, em có thể ngủ được sao?" Hứa Tư Văn đi tới, mắt sắc liếc một cái, phát hiện bốn người này rất thảm, chỉ có ngần ấy thời gian, khuôn mặt đang êm đẹp đều bị đánh thành như đầu heo!

"Vậy anh không đánh, em đi ngủ đi." Ông chủ Vũ đau lòng cho vợ, hắn một đêm không ngủ không sao, vợ thì vành mắt cũng đen rồi.

"Anh lấp kín miệng bọn họ không phải được rồi sao?" Hứa Tư Văn nhìn nhìn những người đó như đầu heo: "Chậc chậc chậc! Còn thật sự là khiến người ta không có cách nào trơ mắt nhìn mấy người…"

Sau khi Hứa Tư Văn nói đến đây, Vũ Khánh Cương khẩn trương, hắn biết mình hơi bạo lực, nhưng những này người cũng làm hắn tức giận, vừa nãy hắn hỏi mục đích của những người này, sau khi nghe xong, là nam nhân thì đều sẽ hận không thể giết chết bọn họ!

Hắn không giết chết bọn họ đã coi như là lòng dạ rộng lớn, nếu thật sự là hẹp hòi, đã sớm chém bọn họ thành muôn mảnh.

Lẽ nào vợ cho rằng hắn làm sai sao?

"… Cho nên tôi vẫn là không nhìn mới tốt." Ai biết Hứa Tư Văn lại nói thế này!

Mới vừa nghe được Hứa Tư Văn nói nửa đoạn trước, bốn người kia mỗi một người đều làm bộ đáng thương nhìn y, trong lòng lại đều cười nhạo không thôi, cảm thấy học giả nghiên cứu quá dễ lừa.

Nhưng sau đó mới phát hiện, người dễ lừa là chính bọn họ, người này chính là một tên lừa gạt!

Tên lừa gạt!

Mi che mắt lại thì tính là chuyện gì hả?

Mi che mắt, cái tên to con kia vẫn đánh bọn họ mà!

Trong cái trợn mắt ngoác mồm của mọi người ở đây, Hứa Tư Văn nhanh nhẹn đi lên lầu, tiến vào trong ổ chăn đi ngủ.

Vũ Khánh Cương hơi ngẩn ngơ, sau đó liền nhếch miệng rộng không tiếng động bừa bãi cười to!

Những người kia cuối cùng Vũ Khánh Cương xử lý như thế nào, Hứa Tư Văn không đi hỏi, Vũ Khánh Cương cũng chưa nói, có điều Hứa Tư Văn biết kết quả khẳng định rất hài lòng, quá trình cũng khẳng định rất bạo lực, coi như những người kia bị đưa vào tù, thì cũng sẽ bị đại hình phục vụ thôi.

Bắt đầu từ hôm sau, Hứa Tư Văn liền chú ý tới tin tức, đặc biệt muốn biết, tên khốn kiếp dám thuê người trừng trị y và Vũ Khánh Cương là người nào!

Kết quả còn thật sự làm cho đối phương bị báo ứng!

"Leng keng leng keng!"

Hứa Tư Văn nhìn hiển thị cuộc gọi, lập tức liền nhận: "Học trưởng?"

"Tư Văn." Trương Lam Hà trong điện thoại có chút giọng mũi.

"Có phải là công ty có chuyện không?"

"Không phải."

"Vậy là?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút: "Anh biết rồi à?"

"Ừm."

"Ha, biết thì biết đi, bọn họ từ lâu đã không có quan hệ gì với anh, anh cũng đừng khổ sở! Không nên dùng sai lầm của người khác để trừng phạt chính mình."

"Cám ơn em."

"Khách khí với em cái gì? Dù sao em cũng trả thù lại rồi!" Hứa Tư Văn cười giống như tiểu hồ ly: "Bên kia tìm anh anh cũng cứ nói, bọn họ muốn đối phó em thế nào, em liền làm lại giống vậy mà thôi."

"Cái này không thành vấn đề, xem anh đi!" Sau khi Trương Lam Hà cúp điện thoại, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ra ngoài.

Bách Lý Hãn Mạc nhìn hắn đi ra, còn rất bồn chồn, vừa nãy lúc đi vào, bộ dạng như toàn thế giới đều là u ám, hắn ta cũng biết Trương gia tìm đường chết, nhưng cố tình Trương Lam Hà luôn cảm thấy là nguyên nhân của mình, mới để cho Hứa Tư Văn dính phải miếng kẹo da trâu Trương gia này, mà Trương gia cũng thật biết cách hành hạ, thế mà lúc này còn có thể tìm tới Trương Lam Hà, xem ra hắn ta vẫn là chưa làm đến mức tuyệt tình nhất, nhưng hắn ta còn cố tình không thể tuyệt tình nhất được, dù sao thì Trương Lam Hà, cũng họ Trương.

Nguồn:

Trương Lam Hà không có làm gì khác, chỉ gọi vài cú điện thoại cho mấy nhân mạch mà trước đây ông ngoại hắn để lại, rõ ràng không có chuyện gì, thế nhưng Trương Lam Hà vừa làm nũng, mấy lão gia gần như đã giẫm một cước vào trong quan tài trong điện thoại đều đau lòng chịu không được!

Ông già đi sớm, con gái cũng chưa chăm sóc tốt, lẽ nào cốt nhục duy nhất này còn phải bị người ta ức hiếp à?

Tuyệt đối không được!

Tên ngốc Trương Lam Hà gọi điện thoại rất chăm chỉ, thân vương điện hạ Bách Lý Hãn Mạc híp đôi mắt lại…

Hứa Tư Văn không biết Trương Lam Hà bên kia xử lý như thế nào, thế nhưng y bên này rất hài lòng, tin tức đều nói, trong nhà cựu nghị viên nào đó bị kẻ xấu tập kích, nhóm cháu trai cháu gái bị tổn thương hai tay, thậm chí có một người còn tổn thương đôi mắt, có khả năng tạo thành mù lòa vĩnh viễn…

Nếu chỉ là chuyện như vậy, tin tức cũng sẽ không cùng đưa tin, dù sao thì "cựu nghị viên" cũng đã quá hạn.

Nhưng bởi vì sau khi đối phương hành hung, còn để lại chữ ở trong phòng, trên đó viết một đám chữ thiện ác đến cùng cũng có báo, lấy đạo của người trả lại cho người, hung thủ còn hoàn mỹ đào thoát!

Gân tay Trương Lam Mi bị dứt, Trương Lam Kiệt và Trương Lam Phong bị thương một con mắt thành độc nhãn long, tiện thể còn có một Chu Quân trực tiếp bị đứt đoạn hai tay đi một con mắt.

Nếu không phải như thế, Hứa Tư Văn còn không biết chỗ khởi đầu còn có một đám người vậy đâu!

"Thực sự là không muốn chết sẽ không phải chết, tôi cũng dự định buông tha mấy người rồi, mấy người còn dám tìm người tới trừng trị tôi à? Xem ra tôi quá nhân từ mà!" Hứa Tư Văn nhìn tin tức, cười lạnh không thôi.

Đời này y rất ít khi oán hận người nào, may mắn hay là bất hạnh, đều là đời người, Hứa Tư Văn là người rất có sức chịu đựng, cơ mà y cũng có điểm mấu chốt, y cũng có khu vực cấm không thể đụng vào!

"A lô? Lão sư, là cháu, Hứa Tư Văn…"

Sau ba ngày, tiêu đề của các tờ báo lớn và tin tức truyền thông đều gần giống nhau, là tấm màn đen không chịu nổi của gia tộc nghị viên. Sau đó ngày hôm sau lại biến thành "phú thương vô tình vô nghĩa, anh trai tướng quân và ân đoạn nghĩa tuyệt".

Chờ đến ngày thứ ba, liền có một tin tức không lớn không nhỏ: con trai phú thương cũng không phải là con ruột, chân tướng giám định thế nào?

Hứa Tư Văn không thấy tin tức này, y và Vũ Khánh Cương cùng trở về công ty một chuyến, thời gian dài không lộ diện không tốt, huống chi mấy ngày nay hai người bọn họ quả thật là nhiều việc lắm.

Ông chủ Vũ vô cùng phấn khởi, lúc dẫn vợ đến công ty, cả người đều bốc lên bong bóng sung sướng.

Hứa Tư Văn không biết tại sao Vũ Khánh Cương cao hứng như thế, hỏi Vũ Khánh Cương lại không nói, Hứa Tư Văn đành phải tự mình một trận đoán mò lung tung. Chỉ là lúc đến cửa lại u buồn, người của Trương gia thế mà còn ở đây!

Lúc liếc nhìn một cái, Hứa Tư Văn thiếu chút nữa không nhận ra!

Trương Vân Thiên và Trương Hải Thiên, là anh em, anh em ruột!

Vốn dĩ hai anh em, cho dù đã qua năm mươi, nhưng thoạt nhìn cũng chỉ hơn ba mươi tuổi, phong độ nhẹ nhàng thành thục thận trọng.

Nhưng mà bây giờ Hứa Tư Văn vừa nhìn, hai người giống như bảy tám mươi vậy!

Không nói khuôn mặt nhăn nheo, nhưng tóc hoa râm lác đác, ánh mắt đỏ như máu nổi bọng, người cũng mất tinh thần của trước kia, thoạt nhìn quả thực giống như lập tức sẽ tắt thở vậy!

Hai người thật sự là không muốn sống nữa, lại thật sự vọt về phía xe của Vũ Khánh Cương, nếu không phải xe tính năng tốt, thì đã sớm đụng phải!

"Sao thế? Con gái đụng vào ông đây xong thì người làm cha cũng muốn tới đụng một cái à?" Lúc này ông chủ Vũ liền phát hỏa, mở cửa xuống xe liền giận đùng đùng rống một tiếng với Trương Hải Thiên.

Trương Vân Thiên không quản Trương Hải Thiên, ông ta vọt thẳng đến trước mặt Hứa Tư Văn, nhưng đáng tiếc bị ông chủ Vũ ngăn cản lại: "Làm gì? Ông muốn làm gì?"

Mấy nhân viên bảo vệ phía sau và nhóm bảo an ở cửa đều vọt tới, hai vị này thân phận đặc thù, bọn họ cũng không dám tùy ý động thủ, huống chi, dù sao tuổi cũng lớn như vậy.

"Chúng tôi chỉ muốn gặp Trương Lam Hà, chỉ gặp hắn một lần!" Trương Vân Thiên hít sâu một hơi, hiện nay Trương gia đã sớm rơi xuống vũng bùn, nếu không muốn bị vũng bùn nhấn chìm, cũng chỉ có thể nhờ Trương Lam Hà duỗi một tay, chỉ cần kéo bọn họ một chút là được!

Hứa Tư Văn không chút nghĩ ngợi liền muốn lắc đầu phủ quyết, thế nhưng điện thoại di động của y vang lên!

Là Trương Lam Hà gọi tới!

"Tư Văn, cho bọn họ lên đây đi, có một số việc, cũng nên nói một chút." Âm thanh của tên ngốc mang theo giọng điệu thường ngày, xem ra hắn đã thật sự buông xuống.

"Đi thôi, tôi mang các ông lên gặp học trưởng, chỉ một lần này, lần sau không được viện lẽ này nữa." Hứa Tư Văn nhấc cằm, kéo tay ông chủ Vũ, quang minh chính đại đi vào trong, không thèm nhìn hai anh em nhà họ Trương vẻ mặt phức tạp phía sau.

Đặc biệt là Trương Hải Thiên, đời này bị anh cả đè đầu, nếu lúc trước, ông ta không có ghét bỏ Trương Lam Hà, hiện tại, có phải ông ta cũng có một con rể thân vương hay không?

Còn chưa gặp Trương Lam Hà và Bách Lý Hãn Mạc, Trương Hải Thiên cũng đã bắt đầu hối hận rồi…

Hết chươn 237

238. Chương 238: 238. Chỉ Thế Mà Thôi

Hứa Tư Văn dẫn người đi vào phòng tiếp khách, lúc trước ông chủ Vũ bỏ sức lực lớn xây phòng tiếp khách, kỳ thực chưa từng dùng mấy lần, cơ mà luôn có lúc phải dùng tới.

Hiện tại không phải cần dùng rồi đó sao?

Phòng tiếp khách cũng chia thành vài cái, cái bọn họ tới hiện tại là phòng tiếp khách cao cấp nhất, chỗ không lớn nhưng trang trí bên trong, dựa theo lời ông chủ Vũ nói, đó chính là đẳng cấp!

Trương Lam Hà ngồi ở chủ vị, Bách Lý Hãn Mạc không ngồi, hắn đứng ở phía sau Trương Lam Hà, bày tư thái làm chỗ dựa cho Trương Lam Hà.

Hứa Tư Văn đi vào đặc biệt có ý tứ, y ngồi ở một chỗ bên cạnh Trương Lam Hà, còn ông chủ Vũ và Bách Lý Hãn Mạc thì sao?

Đứng sóng vai!

Anh em nhà họ Trương tốt xấu cũng hơn năm mươi tuổi, nhìn thấy tư thái như vậy nào có thể không hiểu là có ý gì chứ?

Nhưng biết thì biết, Trương gia cũng không thể thật sự trơ mắt mà nhìn!

"Tiểu Hà..." Chung quy Trương Hải Thiên là cha Trương Lam Hà, lúc nhìn thấy Trương Lam Hà, sắc mặt đặc biệt đặc sắc.

"Đừng!" Trương Lam Hà khoát tay: "Trương tiên sinh, chúng ta đã đoạn tuyệt quan hệ cha con, hơn nữa lúc ngài và mẹ tôi ly dị, quyền nuôi nấng là thuộc về mẹ tôi, hiện tại mẹ tôi ở nước ngoài đã lập gia đình khác, dựa theo quy định quốc tế, tôi có thể bảo lưu quốc tịch và dòng họ của tôi, cũng có thể nắm giữ song quốc tịch và song dòng họ, cho nên, ngài hiện tại có thể gọi tôi là Trương tổng, hoặc là Mr.Kelandul."

Sắc mặt Trương Hải Thiên đặc sắc hơn rồi!

"Lam Hà, dù gì con cũng là con cháu Trương gia, tuy rằng quyền nuôi nấng con thuộc về mẹ con, thế nhưng lúc con ở Trương gia, xưa nay chúng ta đều chưa hề bạc đãi con, dù con không nhìn mặt tăng cũng phải nhìn mặt phật đi?"

"Ai là tăng? Ai là phật?"

Trương Vân Thiên: "...!"

Tên ngốc Trương Lam Hà này đứng đắn không tới năm phút đồng hồ liền vỡ rồi!

Hứa Tư Văn ở trong lòng đem Trương Lam Hà ra tàn nhẫn đạp như vầy như vầy một trận, không thể không tự mình tiếp lấy đề tài: "Hôm nay hai vị tới, đến cùng là vì cái gì, chắc chắn tất cả mọi người trong lòng rõ ràng, chúng tôi liền mở rộng cửa mà nói thẳng, Trương gia, có tội thì phải chịu, chết chưa hết tội!"

"Hứa tiên sinh, cho dù con trai con gái Trương gia tôi hành vi không thoả đáng, tuy nhiên không đến nỗi khiến ngài phế bỏ tay và mắt của bọn nó đi? Trương gia tôi suy thoái, nhưng cũng không phải ngay cả con cái cũng không bảo vệ được!" Trương Vân Thiên đối mặt Hứa Tư Văn.

"Đánh rắm!" Ông chủ Vũ bùng nổ trước: "Chó con nhà ông nuôi thuê người âm thầm vào nhà tui muốn một đôi mắt của tui sao ông không nói? Nhãi ranh nhà ông muốn chặt hai tay vợ tui sao ông không nói đi? Là nhà ông được giết người phóng hỏa, bọn tui lại không được đốt đèn cắm nến à? Ông kiện đi, tui liền đối đầu với ông!"

"Cậu, cậu nói sao hả!" Trương Hải Thiên và Trương Vân Thiên đều hơn năm mươi tuổi, lần đầu bị người ta chỉ vào mũi mắng!

Hai người, từ nhỏ đã đặc biệt đường hoàng ra dáng, gần như chưa từng tiếp xúc với người như ông chủ Vũ, miệng lưỡi nhất định là không chơi lại ông chủ Vũ rồi!

"Nói như thế nào?" Hứa Tư Văn vỗ bàn cái bốp: "Tôi chính là muốn mấy kẻ Trương gia mang ý đồ xấu với tôi biến thành người mù biến thành tàn phế đó!"

"Lam Hà, mày xem một chút! Mày thấy không? Đây chính là bạn tốt của mày, đồng bọn tốt của mày đó! Hắn đối xử với Trương gia như thế, mày lại không nói câu nào sao?" Trương Hải Thiên căm tức Trương Lam Hà, dù gì ông ta cũng là cha Trương Lam Hà, vào lúc này Trương Lam Hà không nói một lời, ông ta liền ghét Trương Lam Hà hơn, như vậy nói dễ nghe là trầm ổn, nói khó nghe chính là máu lạnh vô tình!

Cùng một dạng với người mẹ của hắn!

"Lời Vũ tiên sinh nói, là có ý gì?" Giọng Trương Vân Thiên có chút khàn khàn, vừa nãy ông ta nghe không hiểu giọng Đông Bắc của ông chủ Vũ cho lắm, có điều cũng hơi nhận ra được, có vẻ như là phía bên mình động thủ trước nhỉ?

Không thể nào!

"Có ý gì?" Trương Lam Hà xì cười một tiếng, ném ra một túi hồ sơ, đứng dậy liền đi ra ngoài, Bách Lý Hãn Mạc đuổi theo, âm thanh xa xa truyền đến: "Chính mấy người xem đi, Trương Hải Thiên, tình yêu đích thực của ông, thực sự là yêu ông nha! Năm đó ông vì tình yêu đích thực của ông mà từ bỏ mẹ tôi và đứa con trai ruột là tôi, bây giờ… Ha ha!"

"Xem một chút đi, Trương Hải Thiên tiên sinh, tình yêu đích thực của ngài sinh cho ngài hai đứa con đặc biệt có ý tứ, một người lại một người dùng sức tìm đường chết, lại liên hợp với Chu Quân, bỏ ra giá cao mua đôi tay của tôi, cùng với đôi mắt của ông chủ Vũ, lúc đó tôi cũng không có làm gì khác, thật sự đó, tôi chỉ đưa cho người đến một cái rương ngoại tệ, nói cho hắn biết, ai kêu hắn tới, hắn liền giết về, đối phương yêu cầu đối phó tôi thế nào, hắn liền đối phó lại thế đó! Chỉ thế mà thôi!"

"Trương Vân Thiên tiên sinh, mấy đạo lý lớn của ngài, xin đừng nói với tôi, ngài phải biết, đứa con lớn đích tôn Trương gia mấy người liên quan đến tội danh gì!"

"Là, là phản, phản, quốc…."

"Biết tại sao là tội danh như thế không? Lúc trước chuyện bắt cóc tôi, chắc chắn các ông không biết tin tức đi? Những người kia, quả thật là lính đánh thuê, lính đánh thuê nước ngoài, bắt cóc tôi, chính là vì mô-đun kỹ thuật kia, Trương Lam Phong rất có năng lực, cũng rất có thủ đoạn, lại điều tra tôi kỹ kỹ càng càng, trong tài liệu giao cho lính đánh thuê còn mang theo vân tay của hắn kìa."

Trương Vân Thiên chán chường ngồi ở trên ghế, khẩn cầu nhìn Hứa Tư Văn: "Hứa tiên sinh, là Trương gia có lỗi với cậu, mong cậu giơ cao đánh khẽ, buông tha Trương gia một lần, Trương gia tuyệt đối sẽ không mạo phạm cậu nữa."

"Ha! Ông nói cái gì? Ông lại có năng lực gì, bảo vợ tui buông tha? Nhà các người cũng quá có thể làm người ta khó chịu đó biết không? Tên nhãi ranh khốn kiếp ông sinh ra, lại nghĩ kế cho đám khốn kia, nói sau khi bắt được vợ tui, liền tiêm cho em ấy nghiện, như vậy sau này vợ tui cái gì cũng nghe bọn họ chỉ huy!" Ông chủ Vũ vừa nhắc tới cái này liền hai mắt sung huyết, thở hổn hển như trâu, hắn đây là dấu hiệu giận dữ.

"Loảng xoảng!"

Tách trà trên bàn phòng tiếp khách đều bị ông chủ Vũ quét xuống đất, dọa hai anh em già nhà họ Trương giật mình, chỉ lo ông chủ Vũ xông lên xé sống hai người bọn họ!

"Trương gia thực sự là người có chí, Hứa Tư Văn tôi tuy rằng không phải nhân vật lớn gì, nhưng cũng không phải là ai đều có thể tới giẫm một cước, lúc trước Trương gia mấy người làm ra những chuyện không biết xấu hổ đó, tôi có thể không tính đến, dù sao cũng đã có người trả giá đắt, chỉ là không nghĩ tới, phụ nữ Trương gia mấy người đều quá, hạ, tiện! Phụ nữ tốt thì Trương gia mấy người không giữ được, loại lẳng lơ kia thì ngược lại sống chết cưới vào gia tộc. Thực sự là gia giáo tốt, thực sự là gia đình nề nếp tốt!" Hứa

Tư Văn ý trào phúng mười phần: "Cỡ như Triệu Tĩnh mà cũng có thể cưới vào cửa làm thiếu nãi nãi, còn mẹ của học trưởng lại cố tình bị bức ly dị đi xa hải ngoại, thực sự là… Chậc chậc chậc! Ông nói xem, gia đình mấy người như vậy, lời nói ra, tôi có thể tin sao? Có thể tin tưởng sao?"

"Thế nhưng Trương gia vô ý mạo phạm…"

"Dẹp mẹ đi!" Ông chủ Vũ "loảng xoảng" một cước đem một cái ghế tựa đạp ra ngoài: "Đồ khốn con nhà ông làm gì ông không biết à? Viếng mồ mả đốt giấy báo lừa quỷ hả? Nếu không phải xem mặt mũi anh vợ, mẹ nó tui liền hủy đi Trương gia ông đó ông tin không?"

"Ngày hôm nay cho mấy người một cơ hội, cũng là một cơ hội cuối cùng, cũng là xem ở mặt mũi học trưởng, mấy người đừng uổng phí tâm cơ, học trưởng sẽ không dính dáng bất kỳ quan hệ gì với Trương gia nữa, bởi vì ban đầu là Trương gia mấy người không cần anh ấy!" Hứa Tư Văn đứng dậy đi ra ngoài, ông chủ Vũ vui vẻ đuổi theo.

"Đúng rồi, quên mất nói với mấy người một chuyện, mấy người biết vì sao tôi lại quen Cao Nham, tiến tới quen biết Cao lão tiên sinh, trở thành đệ tử quan môn của ông ấy không?"

Anh em nhà họ Trương hai mặt nhìn nhau.

Kỳ thực chuyện này, vẫn là một điều bí ẩn trong kinh.

Mặc dù nói Hứa Tư Văn quả thật rõ ràng có thành quả nghiên cứu khoa học, nhưng mà việc này không đủ điều kiện để trở thành học sinh của Cao lão tiên sinh.

Lúc đó người ở nghị hội, văn thần hành chính và tướng lĩnh, có ai không đưa ánh mắt chặt chẽ chăm chú vào trên người Cao lão tiên sinh?

Tinh anh nhân tài các ngành các nghề nhiều như đường hầm qua sông, nhưng Cao lão tiên sinh không để mắt một ai, cố tình chỉ mình Hứa Tư Văn, từ bên ngoài đến, không có bối cảnh tiếng tăm gì thậm chí tướng mạo cũng chỉ là thanh tú thôi, nhưng có thể vào mắt lão nhân gia, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng nhiều lần nói qua ở trường hợp công khai: học đệ được sủng ái nhiều hơn hắn, Cao lão sư còn giúp học đệ đòi tiền hắn!

Nói Hứa Tư Văn biết làm người biết giữ gìn quan hệ với Cao lão tiên sinh, nhưng mà ban đầu, mọi người tò mò chính là, Hứa Tư Văn rốt cuộc làm sao câu kết với Cao lão tiên sinh vậy?

Càng là bởi vì thái độ của Cao Nham đối với Hứa Tư Văn.

Cao Nham là người đứng đầu đám con ông cháu cha tiêu tiêu chuẩn chuẩn, hiện giờ là phụ tá đắc lực của tiểu thái tử, tương lai là trọng thần của hoàng đế bệ hạ.

Bình thường ngay cả cha ruột hắn cũng không thể dễ dàng lay động, nhưng thái độ với Hứa Tư Văn lại rất thân cận, Tiêu Dũng cũng giống như bị thu mua mà rất nhiệt tình thân cận với Hứa Tư Văn.

"Nói cho mấy người biết, là bởi vì học trưởng, mấy người biết Cao Nham gọi anh ấy là gì không? Cao Nham gọi anh ấy là 'anh' đó!"

Trương Vân Thiên làm gia chủ Trương gia, nghe vậy con ngươi cũng thiếu chút nữa trừng rớt ra ngoài!

Con cháu Trương gia vẫn luôn không hòa vào được cái vòng tròn của những người kia, nếu sớm biết quan hệ của Trương Lam Hà và Cao Nham thân thiết như thế, bọn họ lúc đó nói cái gì cũng sẽ không dễ dàng trục xuất Trương Lam Hà ra khỏi Trương gia!

"Cái này không thể nào!" Trương Hải Thiên không tin!

Ông ta không thể tin được!

"Không có gì là không thể, mẹ của học trưởng, chính là mẹ nuôi của Cao Nham." Hứa Tư Văn đặc biệt có ý đồ xấu đứng ở cửa lớn tiếng kích thích Trương Hải Thiên: "Ông chưa từng nghĩ tới sao? Năm đó Trương gia, tại sao có thể đi vào hạ nghị viện, chiếm cứ ba bốn ghế? Trước đó không phải là một ghế sao? Ha ha! Từ sau khi ông ly dị, Trương gia dừng lại không tiến đã bao lâu? Nếu không có những chuyện bất ngờ đó

phát sinh, thì Trương gia cũng chỉ dừng lại ở địa vị bây giờ thôi, mặc kệ đời sau xuất sắc bao nhiêu, tuyệt đối sẽ không vượt quá chức vị nghị viên."

"Tại sao bà ấy không nói?" Trương Hải Thiên bị kích thích không nhỏ, vợ trước, hình như ông ta cũng không có bao nhiêu ấn tượng.

"Bà ấy chỉ là muốn tin tưởng, tin tưởng tuyên ngôn tình yêu ông từng nói, chỉ thế mà thôi!"

Sắc mặt Trương Vân Thiên trắng bệch, bởi vì ông ta nghĩ tới, mẹ ruột Trương Lam Hà, vị đại gia khuê tú kia, cha của bà ấy là ai, chỉ là không ngờ, đã nhiều năm như vậy, những nhân mạch quan hệ kia thế mà còn có thể sử dụng…

"Thành cũng phụ nữ, bại cũng phụ nữ, Trương gia à!" Hứa Tư Văn cho bọn họ hai đòn tối hậu, liền dẫn Vũ Khánh Cương rời đi, dù sao cũng sẽ có người mời hai người họ ra ngoài, nơi này chính là địa bàn của mình, người ngoài vẫn là miễn tiến vào đi.

Hết chương 238

239. Chương 239: 239. Trương Gia

Trương Vân Thiên và Trương Hải Thiên bị nhóm bảo an Đông Bắc Hổ mời ra ngoài, cửa vừa đóng, nhóm bảo an liền như hổ rình mồi với hai lão già ở đối diện bên ngoài, dám tiến về phía trước một chút, lập tức súng bắn nước cao áp hầu hạ!

"Anh…" Trương Hải Thiên có chút không biết làm sao nhìn Trương Vân Thiên, mặc dù ông ta không phục cả đời, nhưng thời khắc mấu chốt, vẫn phải dựa vào Trương Vân Thiên.

"Bốp!" Một cái tát, Trương Vân Thiên quạt cho Trương Hải Thiên một cái bạt tai vang dội: "Đồ tội nhân Trương gia mày!"

Trương Hải Thiên lại bị tát đến bối rối!

Ông ta đã bao nhiêu tuổi rồi!

Nếu như con cái không chịu thua kém, thì ông ta cũng có thể làm ông nội rồi!

"Anh… Anh…"

"Trở về rồi hãy nói!" Trương Vân Thiên nhắm mắt lại đầu vang ong ong.

Hai anh em già một đường không nói gì ngồi máy bay trở về Kỳ châu, bây giờ Trương gia ở kinh thành không hề có đất đặt chân, chỉ có thể lui về quê nhà Kỳ châu, chỉ có điều Kỳ châu cũng không phải một nhà Trương gia bọn họ độc đại, cạnh tranh còn kịch liệt hơn, đều muốn thừa dịp Trương gia sa sút mà từng bước phân chia cái bánh ngọt bự Trương gia này xâm chiếm nuốt vào bụng, nhiều năm như vậy, bọn họ cũng đã sớm xem Trương gia không vừa mắt.

Còn có thương gia Kỳ châu thật sự là phản cảm với Trương gia, lúc trước Đông Bắc Hổ cho giá tiền tốt như vậy, Trương gia nhất định phải chắn ngang nhúng tay, không cho bọn họ cung cấp hàng cho Đông Bắc Hổ, kết quả bây giờ coi như bọn họ vót đến nhọn cả đầu muốn cung cấp hàng cho Đông Bắc Hổ, người ta cũng không thu!

Lúc đó Trương gia giúp bọn họ ra phí bồi thường vi phạm hợp đồng, còn nói sẽ giúp bọn họ tìm nhà tiêu thụ, kết quả thì sao? Hiện tại nhà tiêu thụ không tìm được, hàng của bọn họ cũng bán không được giá, thiệt thòi lớn.

Đến nhà cũ Trương gia, vừa vào cửa liền thấy mấy người từ cửa đi ngang qua, lại không hề liếc mắt nhìn hai anh em Trương gia một cái, hệt như không quen biết.

Đời này Trương Vân Thiên đều chưa từng bị người ta coi thường như vậy!

Trương Hải Thiên thì càng khỏi nói!

Hai người vào trong phòng, nhìn thấy tất cả mọi người đều ở trong phòng khách, vừa vặn, Trương Vân Thiên nghĩ thầm ông còn đỡ phải đi tìm người.

"Anh, Hải Thiên!" Một bóng người đột nhiên đánh tới, Trương Hải Thiên còn chưa có phản ứng lại, Trương Vân Thiên không chút khách khí một cước đạp bay người này ra ngoài!

"Anh, anh làm gì vậy!" Trương Hải Thiên nổi dậy, muốn đi nâng người dậy, lại cũng bị Trương Vân Thiên một cước đạp tới!

Hai người đều bối rối!

"Hải Thiên, mày còn có mặt mũi nói à? Mày cưới được người phụ nữ tốt đó! Lẽ nào không thấy những tài liệu này sao? A? Bên trong nói cái gì? Con trai con gái làm chuyện tốt mà lại để cho Trương gia ta trả nợ, tiện nghi đều cho bọn họ chiếm hết!"

Trương Hải Thiên vừa nghe Trương Vân Thiên nói tới việc này, sắc mặt cũng khó nhìn, thế nhưng ông ta còn cảm thấy bên mình có lý: "Anh, không thể nói như thế, lúc trước muốn Lam Tương đến Lan châu, lúc đó chẳng phải anh ngầm đồng ý sao? Kết quả Lam Tương xảy ra chuyện, người đứng đầu trong nhà cũng không lộ diện, hừ, lúc ấy tất cả mọi người bận bịu, có chuyện, Lam Tương cũng là tính tình trẻ con, nên có chút dạy dỗ, nhưng ngày hôm nay sao anh lại đối xử với vợ chồng bọn em như vậy?"

"Tại sao? Mày đó!" Trương Hải Thiên bây giờ đối với Trương Hải Thiên chỉ tiếc mài sắt không thành thép: "Vụ hôn nhân lúc trước thật tốt, lại nhất định muốn ly hôn với vợ trước cưới cái thứ như vậy vào cửa, kết quả thì sao? Tiền đồ tốt đẹp đều huỷ! Huỷ rồi! Tao nhọc nhằn khổ sở vội vã cả đời, cũng bởi vì cái thứ như thế, mà khó tiến thêm nữa!"

"Anh, em và Hải Thiên là tình yêu đích thực… Chúng em…"

"Câm miệng!" Trương Vân Thiên càng nhìn bà ta càng nổi giận: "Cô tưởng cô là cái thá gì? Cũng dám nói có yêu hay không với em trai tôi? Nếu không phải cô không biết liêm sỉ mà thừa dịp hắn say rượu bò lên giường, mang thai cũng không la lên, trực tiếp sinh ra mới để chúng tôi biết, Trương gia tôi há có thể có đứa trẻ chẳng ra gì như Trương Lam Kiệt? Nếu không phải Trương Lam Tương tự chủ trương, đắc tội Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, Trương gia ta có thể bị người ta tàn hại con cháu đến vậy sao?"

"Lúc trước Lam Tương đi Lan Châu, là anh ngầm đồng ý mà!"

"Tao ngầm đồng ý, cho Trương Lam Kiệt và Trương Lam Tương đi kết giao bạn tốt, không phải ngầm đồng ý Trương Lam Tương đi tự cam thấp hèn!"

Đến lúc này, Trương Vân Thiên lại không chút nào cảm thấy mình sai, mà là cảm thấy Trương Hải Thiên cùng với tình yêu đích thực của ông ta còn có hai đứa con riêng kia sai, đều là đám bùn nhão không trát được tường bọn họ, liên lụy Trương gia.

"Không có người làm bác là anh ngầm chấp nhận, cô gái tốt Lam Tương nhà chúng ta làm sao sẽ tự cam thấp hèn như vạy? Anh à, anh nói rõ ràng ra đi!"

Đối với hai đứa con riêng là Trương Lam Kiệt và Trương Lam Tương, Trương Hải Thiên tốt đến móc tim móc phổi, đối với con hợp pháp Trương Lam Hà thì lại giống như không phải con mình!

"Nói rõ ràng thì nói rõ ràng!" Trương Vân Thiên cảm thấy sai là người khác, ông ta rất có lý do: "Mày có biết vợ trước của mày có thân phận gì hay không?"

"Có là thân phận cao quý gì đi nữa, thì bà ta cũng không có quan hệ gì với em!" Trương Hải Thiên đỏ mặt tía tai nói với Trương Vân Thiên, kỳ thực ông ta chột dạ lợi hại.

Mà tình yêu đích thực của ông ta cũng chột dạ giống thế.

"Hừ! Đó là biểu tiểu thư Cao gia! Ông cố bà ấy từng là nội các thủ phụ đại thần, tuy rằng năm đó bởi vì qua đời lại không có hậu đại, trong nhà hơi sa sút, nhưng quan hệ cũ vẫn còn, chỉ có trải qua thời gian mài mòn mà còn có thể giữ được mê mẩn mới là bạn tri kỉ thật sự! Lẽ nào mày chưa từng nghe Hứa Tư Văn nói sao? Cao Nham từ nhỏ đã chơi cùng Lam Hà, mày có chú ý tới sao? Con trai mày mà xưa nay đều không

quan tâm sao? Mày chỉ biết xem Trương Lam Kiệt và Trương Lam Tương, hai người bọn họ có thể có tiền đồ gì? Mày nhìn lại Trương Lam Hà, dùng một thân phận nam nhân cũng có thể lung lạc trái tim Thân vương điện hạ!" Trương Vân Thiên vừa nói tới chỗ này liền không nhịn được muốn thổ huyết!

Hai ngày trước, tựa như áp lực của toàn thế giới đều trút xuống Trương gia, đè Trương gia từ trên xuống dưới đều thở không nổi.

Mới đầu ông ta còn tưởng là Hứa Tư Văn, cảm thấy Hứa Tư Văn quá chuyện bé xé ra to, bây giờ nhớ tới, đâu chỉ là một mình Hứa Tư Văn thúc đẩy, sợ là Trương Lam Hà cũng ra sức từ giữa không ít đi?

Uổng phí hai kẻ già bọn họ còn liếm mặt muốn hắn đứng ra giúp trong nhà, đây không phải là đưa tới cửa cho người ta đi chê cười sao?

"Anh, tính khí anh cũng quá lớn rồi, xem anh đạp anh hai kìa, đã bao nhiêu tuổi còn bị anh trai mình đánh, ở trước mặt tiểu bối mất mặt bao nhiêu chứ? Anh hai mau dậy đi!" Ngược lại là Trương lão tam bên cạnh còn có chút nhìn không được mắt, đỡ Trương Hải Thiên đang ngồi dưới đất dậy.

"Mày ít giả bộ làm người tốt đi!" Lúc này Trương Vân Thiên tóm được ai là phun người đó: "Nếu không phải người nhà mày gây chuyện thị phi, Trương gia chúng ta có thể túng quẫn như bây giờ sao?"

"Em thì làm sao?" Trương lão tam bị mắng không hiểu ra sao.

"Làm sao hả? Nếu không phải người nhà mày lôi kéo Trương gia, Trương gia sao lại đắc tội Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương? Làm sao lại xa lạ với Lam Hà?"

!

Trương Vân Thiên đây là oán lên liền tìm lão tam!

Trương lão tam không phải chi chính, hắn chỉ có thể coi là anh em họ, nói về thứ hạng, cũng là xếp thứ ba, hắn lại là con thứ ba, vì vậy thời gian dài, mọi người đều gọi hắn là Trương lão tam, liền đem tên của hắn quên đến sau đầu.

"Lời của anh hai em không thích nghe!" Triệu Tĩnh lập tức đứng dậy: "Năm đó nhà mẹ em cũng trợ giúp Trương gia chúng ta không ít, thế nào? Hiện tại nhà mẹ em không còn anh liền người đi trà lạnh à? Bà đây còn chưa có chết đâu!"

Nếu là trước đây, Triệu Tĩnh tuyệt đối sẽ không nói như vậy, bà ta ở Trương gia chính là trang trí, bình hoa, còn là một cái bình hoa già.

Nhưng mà từ khi Trương gia sa sút lui về quê nhà Kỳ châu, bà ta lại dần dần phất lên, bởi vì Trương gia bây giờ người đảm nhiệm chức quan đã ít lại càng ít, cao nhất trong đó lại là đứa con dâu chi thứ làm bí thư là bà ta.

Trước đây lúc còn Triệu gia, bà ta chỉ có thể mười phần lên mặt trên tiền bạc, chỗ khác vẫn là trang trí, hiện tại thì khác, ngay cả Trương lão tam cũng ngày ngày về nhà quấn quấn dính dính với bà ta, trước đây không nhìn ra là phóng đãng không kiềm chế được như vậy, nói cho cùng, còn không phải quyền lực quấy phá?

Người Trương gia có thể nói đều là không chức quan một thân nhẹ nhàng, có chức quan thì cũng không mượn được ánh sáng gì, không có chức quan thì càng chỉ biết ăn uống vui đùa, bây giờ cuộc sống phóng túng cũng mất, ngược lại là có vài người mỗi lần tới cửa liền mượn tiền.

Triệu Tĩnh vốn cũng có chút của cải, nhà mẹ đẻ cũng thỉnh thoảng hiếu kính một hai, trợ cấp Trương gia đồng thời cũng trợ cấp người đã xuất giá là bà ta, tốc độ sa sút của Triệu gia quá nhanh, bà ta còn chưa kịp kéo một cái thì đã suy sụp, thế nhưng cây to Trương gia này cũng không thể mất đi, mới đầu bà ta cũng ra tiền ra sức, sau đó phát hiện Trương gia căn bản là cảm thấy bà ta phải làm vậy, chứ không phải cảm kích!

Đời này Triệu Tĩnh đều là tham của người khác nhiều, có lúc nào từng để người ta chiếm tiện nghi? Đối với Trương gia tự nhiên càng ngày càng bất mãn, ngày hôm nay Trương Hải Thiên vừa nói như thế, bất mãn này liền bùng phát.

"Ầm ĩ cái gì hả? Coi nơi này là cái chợ sao?" Trương Vân Thiên vô cùng tức giận không chịu được, quăng ngã ấm trà và tách trà, mảnh vỡ đầy đất, trùng hợp đó là trà nóng người hầu mới vừa đổi!

Ông ta thì quăng đến thống khoái, nhưng nước nóng vỡ nát bắn tóe ra lại có một nửa xối lên bà vợ kế của Trương Hải Thiên!

Còn nửa kia thì xối lên trên người Triệu Tĩnh!

"A!"

"A!"

Tiếng thét chói tai của hai người phụ nữ thiếu chút nữa lật tung nóc nhà!

"Mẹ!" Con của Triệu Tĩnh vừa thấy mẹ mình bị bỏng, thở phì phò trừng mắt Trương Vân Thiên một cái, cắn răng, Trương lão tam cũng không dám để trụ cột gia đình hiện giờ ngã xuống, lập tức kêu con ôm Triệu Tĩnh đưa đến bệnh viện.

Trương Hải Thiên bên kia cũng muốn học theo răm rắp, nhưng vào lúc này lại có người tới cửa đòi nợ! Bạn đang ?

"Khoản tiền nhà các ngài mượn cũng đến lúc trả lại rồi đi? Chúng tôi không cần lãi sinh lãi, chỉ cần đồng thời thanh toán nợ với lãi gốc cho chúng tôi thôi."

Mặt trên có Triệu Tĩnh và mấy quan nhỏ nhà họ Trương chống đỡ, ngược lại còn có thể dàn xếp một hai, nhưng mà âm thầm mượn lãi suất cao, là tiền đen thuần túy, ai dám quỵt nợ?

Trương gia một trận náo loạn, nên bán tất cả đều bán, nên xử lý đều xử lý, để đổi thành tiền mặt dễ trả nợ!

Khôi hài chính là, biệt thự hiện giờ Trương Hải Thiên ở, chủ hộ không phải ông ta!

Bởi vì biệt thự này lúc đó là của hồi môn của vợ trước ông ta, sau đó thời gian dài, cũng không biết Trương Hải Thiên nghĩ như thế nào, cũng quên đi biệt thự này không phải sản nghiệp Trương gia, xem là của mình, ở đến yên tâm thoải mái.

Đợi đến lúc này muốn bán biệt thự trả tiền lại, mới phát hiện, sở hữu biệt thự không phải ông ta, cũng không phải vợ trước, mà là con trai trưởng trong giá thú bị ông ta đuổi ra khỏi nhà, Trương Lam Hà!

Hết chương 239

240. Chương 240: 240. Chu Gia

"Phụt!" Hứa Tư Văn phun!

"Phụt!" Vũ Khánh Cương phun!

"Phụt!" Trương Lam Hà phun!

Chỉ có Bách Lý Hãn Mạc, vẫn như cũ một cái mặt than không thay đổi, đối với ba người mãnh liệt phun làm như không thấy, bình tĩnh mà uống một hớp trà long tĩnh thơm nức.

"Không phải chứ?" Hứa Tư Văn đã kinh ngạc đến mức không cách nào dùng bất kỳ ngôn ngữ gì để phun tào rồi!

Trương Lam Hà bộ dạng đau thấu tim gan giả chết, ông chủ Vũ rất không tử tế mà vỗ bàn cười ha ha.

Ngay cả Bách Lý Hãn Mạc cũng hơi cong khóe miệng lên một chút.

"Thật là, anh nhận được điện thoại cũng trợn tròn mắt đây!" Trương Lam Hà bộ dạng đau đầu muốn chết, thế nhưng khóe miệng lại vểnh lên cao cao, đâu chỉ là khóe miệng, ngay cả đuôi nhỏ cũng vểnh lên thẳng tắp thẳng tắp, mũi nhọn đều hướng lên trời!

"Dì nói như thế nào?" Hai mẹ con nhiều năm không liên lạc, hế mà vừa tán gẫu liền hơn một giờ, chờ buông điện thoại xuống, toàn thân Trương Lam Hà đều bốc lên bong bóng vui sướng, thậm chí Hứa Tư Văn còn đưa tay sờ sờ micro, thật là nóng!

May mà gọi máy bàn, nếu là điện thoại di động thì tám phần là nói đến hết pin đi!

"Mẹ anh nói, năm đó ly dị cũng là bởi vì bị uy hiếp, lạnh lòng, thế nhưng bà nói mấy thứ đồ cưới bà mang đến Trương gia, có thể cầm đi đều đã cầm đi, chỉ còn lại ngôi biệt thự kia, Trương Hải Thiên không nói nhưng trong lòng mẹ anh lại rõ ràng, rằng ông ta muốn nó, nhưng mẹ anh nói, dù cho chó ăn cũng không để cho Trương gia! Dù sao thì lúc ấy anh cũng lớn, ra ngoài học cũng không cần ở nhà xem sắc mặt người khác, bà liền để anh lại học ở trong nước, hàng tháng lấy phí nuôi dưỡng của Trương gia, sau đó khi anh thành niên, liền đem biệt thự sang tên cho anh, bà ấy chờ chính là ngày này! Để anh ở lại chỗ này nhìn, nhìn tận mắt Trương gia sa sút, năm đó Trương gia nói tới ba hoa chích chòe, mẹ anh mới gả cho, kết quả không tới hai mươi năm liền người việc khác xưa, mẹ anh nói may mà năm đó ở ngoài ông cố dạy bà ấy không ít đạo làm người, am hiểu sâu sắc việc ẩn nhẫn, mới không có thật sự giao phó chân tâm, chỉ để lại một nửa giao một nửa, may mắn để lại một nửa quan trọng nhất không có giao ra ngoài, hiện tại, Trương gia đã bị báo ứng!" Nói tới chỗ này đôi mắt Trương Lam Hà có chút ửng hồng: "Nhiều năm như vậy, anh vẫn cho là mẹ anh cũng không cần anh nữa, nếu lúc trước chiếm được quyền nuôi nấng tại sao phải để anh về nước gây dựng sự nghiệp? Hóa ra là muốn cho anh nhìn những người có lỗi với hai mẹ con anh rơi đài."

Bây giờ Trương gia đáng tiền nhất chính là ngôi biệt thự kia, nhưng cố tình, ngôi biệt thự kia bán không được.

Đừng nói bán không được, biệt thự này chính là bất động sản của Trương Lam Hà, Trương Lam Hà hoàn toàn có lý do bảo đám người Trương Hải Thiên đi ra ngoài!

"Anh sẽ đuổi họ ra ngoài sao?" Hứa Tư Văn biết kỳ thật cơn giận kìm nén trong lòng Trương Lam Hà cũng là bất đắc dĩ mới tản đi, luôn nói mình không để ý, nhưng kỳ thật vẫn là để ý đi?

"Đừng nha!" Vũ Khánh Cương nói chen vào: "Anh vợ à tui nói anh chứ, anh cũng không thể thật sự đuổi bọn họ đi ra ngoài nha! Bị người ta biết còn không ở sau lưng đâm chọt anh!"

Vẻ mặt Trương Lam Hà thối lại, hắn khổ sở chính là chỗ này, Trương Hải Thiên dù gì cũng là ba ruột hắn, nếu thật sự đuổi ra ngoài…

Nhưng không đuổi thì chính hắn khó chịu…!

"Bán đi, bán cho tui, tui lại qua tay bán cho người khác, vòng tới vòng lui, tui hưởng cái chênh lệch giá, người khác cũng hưởng chênh lệch giá, lúc đó cuối cùng là ai ở thì tính người đó, chuyện đuổi người, cũng là người kia, không liên quan tới chúng ta!"

Muốn nói ai trừng mắt tất báo nhất, không ai ngoài Vũ Khánh Cương!

"Đúng rồi!" Hứa Tư Văn vừa nghe liền hứng thú: "Học trưởng, anh thân làm con không thể làm, hoàn toàn có thể mượn tay người khác làm mà!"

"Tui có một đề cử, cái người họ Chu kia, nhớ không? Chu Địch kia, hiện tại ông ta và Trương gia chính là chó mèo không đội trời chung, huyên náo lên rất là liều mạng!" Ông chủ Vũ đưa chủ ý xấu!

"Thật sự à? Làm sao lại vậy chứ? Lần trước không phải nói, nữ nhân hai nhà bọn họ quan hệ khá tốt, là cái gì mà bạn thân khuê mật mà? Sao đột nhiên lại thành kẻ thù truyền kiếp?"

"Vậy thì phải nói tới tình yêu đích thực của Chu Địch là Trịnh Vi." Ông chủ Vũ hóa thân thành phát thanh viên nhiều chuyện, ở trước mặt Bách Lý Hãn Mạc, lại nhiều chuyện với ông anh vợ.

Hóa ra ngày đó, Chu Địch không phải cũng tới sao? Ông ta vốn muốn tìm Hứa Tư Văn đòi công đạo, dù sao thì Chu Quân tuy rằng mạo phạm Hứa Tư Văn nhưng cũng đã nhận được trừng phạt nên có, hai đứa con trai vợ trước sinh ra đã xa lạ rồi với ông ta rồi! Ông ta cũng không ưa hai đứa kia, chỉ đặc biệt cưng chiều Chu Quân, cưng chiều đến mức bây giờ Chu Quân thành kẻ vô tích sự.

Có điều Trịnh Vi là người phụ nữ lớn tuổi vẫn còn đẹp, đã ở cùng Chu Địch nhiều năm như vậy, tự nhiên biết làm thế nào mới có thể bắt lấy Chu Địch tốt hơn!

Bây giờ Chu Địch không còn Chu Thiên trông nom, bước đi liên tục khó khăn, cũng có chút oán giận Chu Quân gây chuyện thị phi, Trịnh Vi mỗi ngày chăm sóc con trai còn phải yếu thế tìm thương tiếc với Chu Địch, quả thực không thể mệt mỏi hơn.

Bà ta phẫn hận như vậy, tự nhiên liền gom đến cùng một chỗ với Triệu Tĩnh, hai người đều hận thấu xương đối với Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, hơn nữa, con trai con gái hai người cũng đều từng đắc tội Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, cả Trương Lam Tương Trương gia cũng vướng vào!

Lại thêm sau đó Hứa Tư Văn một tay "lấy đạo của người trả lại cho người", sự bất mãn của hai người phụ nữ liền bùng nổ!

Chu Quân là người không an phận, gã bị bệnh cũng không thể thành thật, Trịnh Vi không dám nói thật với Chu Địch, cũng không có ai để tâm sự, cho nên bà ta không thể làm gì khác hơn là lúc đến xem con trai, lải nhải hai câu oán giận hai tiếng với Chu Quân.

Nhưng mà tích tiểu thành đại, thời gian dài tự nhiên oán khí của Chu Quân cũng bùng nổ.

"Cái này có gì mà để nuốt cơn tức giận? Hắn lợi hại đến đâu cũng là người, ra cái giá ở trên đường, không thể giết chết hắn, vậy thì làm tàn phế hắn!" Chu Quân vẫn luôn là người không sợ chết, chuyện gì cũng dám dính dáng tới, một thân đã sớm không sạch sẽ.

"Có thể được không?" Trịnh Vi cũng là nhiều năm như vậy xuôi gió xuôi nước, trong chớp mắt muốn bà ta thu liễm giả vờ hiền lành mỗi ngày lấy lòng Chu Địch, bà ta cũng sống rất khổ.

Nếu có thể xử lý hai người kia, còn có thể không khiến người ta thấy được, vậy áp lực bên ngoài của Chu Địch dĩ nhiên là sẽ biến mất, Chu Quân cũng sẽ trở lại tầm mắt Chu Địch, mà không phải bị Chu Địch oán giận gã gây chuyện thị phi.

"Này thì có cái gì?" Chu Quân còn cảm thấy Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương chỉ là hai người có tiền, đối với thế lực sau lưng bọn họ tuy rằng từng nghe nói qua, nhưng mà căn bản không coi là chuyện to tát!

Dưới cái nhìn của gã, nếu thật sự có khả năng, vậy gã đã sớm bị người ta ép thành bánh bột ngô rồi.

Dĩ nhiên không bị trả thù đến loại trình độ đó, thì chính là đối phương không có thế lực lớn như vậy!

Cho nên nói, não bổ không tốt!

"Chỉ cần chịu dùng tiền, chuyện gì không làm nổi? Chúng ta lại không giết người, chỉ là giáo huấn bọn họ một chút mà thôi." Chu Quân không nói thật với Trịnh Vi, gã đã nghĩ xong bước kế tiếp, duy nhất thiếu hụt chính là tiền.

"Phải tốn bao nhiêu?" Trịnh Vi xuất thân cũng không tốt, cho nên bà ta rất biết tích cóp tiền, năm đó cũng lấy được không ít tiền sinh hoạt phí mà vợ trước để lại cho hai anh em kia, cố tình Chu Địch cho rằng bà ta đưa cho Chu Thiên, cũng không hỏi đến.

Chu Thiên cho rằng em trai không cần con trai, dứt khoát tự mình nuôi cháu, cũng không đòi phí nuôi dưỡng với em trai, nuôi giống như con trai mình, đến lúc đó để bốn đứa nhỏ Chu gia cùng nhau ở trong quân đại hiển thần uy, tăng quân hàm lên!

Trịnh Vi trông mà thèm cũng muốn đưa Chu Quân đến Chu trạch, muốn cho Chu Thiên đề bạt đề bạt, ai biết Chu Thiên ngay cả mặt mũi cũng không gặp, bà ta liên tiếp đi nhiều lần, cuối cùng Chu Thiên thì gặp được, nhưng Chu Thiên một câu cũng không nói!

Trịnh Vi không hết hy vọng luôn mang Chu Quân đến nhà, Chu Thiên tránh mà không gặp, lại nói, một người anh chồng như Chu Thiên sao có thể luôn gặp em dâu chứ?

Trịnh Vi không biết tránh hiềm nghi, nhưng Chu Thiên biết!

Một nam nhân lão niên sớm tang vợ luôn không lập gia đình lại nuôi hai đứa con trai và hai đứa cháu trai như ông, lại tới gần vợ kế của em trai, nói thì dễ mà nghe thì khó!

Huống chi, ý đồ Trịnh Vi đến rất rõ ràng, ông còn không rõ sao? Không! Ông rõ ràng, cũng bởi vì ông rõ ràng, cho nên càng ghét Trịnh Vi hơn.

Em dâu lúc trước tốt bao nhiêu, thì ông chán ghét tiểu tam này bấy nhiêu.

Liên lụy, Chu Quân cũng làm cho ông chán ghét.

Cố tình em trai giống như chui vào ngõ cụt mà cho là Trịnh Vi tốt, Chu Quân ngoan, đối với con lớn và con thứ liền mũi không phải mũi mặt không phải mặt, nhìn đã nổi giận!

Lại thêm không có mặt Chu Địch, Trịnh Vi ở giữa cũng giả truyền thánh chỉ ôm tiền không ít, không thì người tiêu xài phung phí hưởng thụ như Chu Quân, có thể có nhiều tiền để tiêu như nước vậy sao?

"Mấy trăm ngàn đi." Chu Quân suy nghĩ cái bảng giá đại khái, gã nghĩ nhiều hơn, nhưng mà không thể nói thật với Trịnh Vi, liền báo cái giá.

"Nhiều như vậy?" Trịnh Vi sợ ngây người: "Hay là..."

"Mẹ, mẹ rốt cuộc có phải mẹ ruột con không? Con đã bị người ta đánh thành như vậy, mẹ còn tiếc tiền sao? Tiền có quan trọng bằng con trai không?" Chu Quân vừa nghe liền giận, lớn như vầy, đã quen coi trời bằng vung, Chu Địch tuy rằng để tâm tới gã, nhưng đa số thời điểm đều là cưng chiều lớn hơn quản thúc, cố tình Trịnh Vi thì quản cũng không quản được.

"Tiểu Quân nói đúng, tiền có quan trọng bằng con trai không?" Vào lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, Triệu Tĩnh đi vào!

Có hai người Triệu Tĩnh và Chu Quân, hai so với một, Trịnh Vi lập tức liền bị thuyết phục, chỉ có điều Trịnh Vi đau lòng tiền, không muốn bỏ nhiều tiền như vậy chỉ vì trả thù hai người.

"Này có cái gì? Trương gia cũng rất bất mãn với hai người họ, chúng ta mỗi người một nửa thế nào? Hoặc là chia ba bảy, chị ba, Trương gia bảy." Dù sao cũng không cần bà ta ra toàn bộ, ra một chút cũng không có gì.

Trịnh Vi tự nhiên cao hứng, đỡ tốn không ít tiền đâu!

Sau khi trở về, Triệu Tĩnh ngược lại là người có tâm kế, không tìm mấy người lớn, chỉ chuyên đi tìm mấy tiểu bối, bà ta cũng không nói bà ta dắt mối, chỉ giả bộ không chút tâm cơ nói lỡ miệng, tự nhiên, đám tiểu bối Trương gia liền chủ động tìm tới Chu Quân.

Trịnh Vi cho Chu Quân trước, Chu Quân lại cầm tiền từ chỗ mấy tiểu bối Trương gia, gộp lại cũng đủ rồi, để tỏ lòng thành ý, gã trực tiếp hẹn người ở trong phòng bệnh của gã, Trương Lam Phong, Trương Lam Mi và Trương Lam Kiệt đều ở đó, Chu Quân liền ở ngay trước mặt bọn họ bàn điều kiện với người được thuê, vốn Vũ Khánh Cương không có chuyện gì, trả thù cũng chỉ là đánh Vũ Khánh Cương một trận, Trương Lam Mi và Trương Lam Kiệt lại nhất định muốn đôi mắt Vũ Khánh Cương!

Cuối cùng hai người thậm chí tăng giá mười vạn, chỉ để lấy đôi mắt ông chủ Vũ, kết quả bị kỹ thuật viên Hứa không phân trái phải đồng thời đánh ngược về!

Hết chương 240

241. Chương 241: 241. Có Mắt Không Tròng

"Tại sao phải lấy đôi mắt họ Vũ kia?" Đối với việc tiền tốn thêm không phải là tiền của mình, Chu Quân không đau lòng, thế nhưng mà, cũng cảm thấy tốn oan uổng, đánh một trận gãy tay chân và vân vân, không phải là được rồi sao?

"Tôi chính là muốn cho hắn 'có mắt không tròng'!"

Bây giờ Trương gia đã là giật gấu vá vai, tiền bọn tiểu bối có thể lấy ra cũng chỉ có thế, vẫn là Chu Quân ở giữa phí sức, khuyên can đủ đường, rốt cuộc đàm luận xong.

Kỳ thực, Chu Quân cũng không biết người nhận việc của bọn họ, là tự nhận riêng!

Kết quả Trương Lam Mi muốn Vũ Khánh Cương có mắt không tròng, hiện tại chính mình biến thành độc nhãn long, ngay cả nửa gương mặt cũng có một vết lớn, đó là do lúc bị rạch mắt, bản thân cô ta điên cuồng giãy dụa, kết quả tự mình khiến gò má bị rạch qua, liền rạch thành xấu xí!

Mà mấy tiểu bối Trương gia cũng đều không được tốt, huống chi, Chu Quân còn thảm hại hơn!

Thật sự mà nói, cùng người ta đàm luận vụ "buôn bán" này chính là Chu Quân, kỹ thuật viên Hứa cắn ngược quá toàn diện, nói cũng rất không rõ ràng, tên kia vì vấn đề uy tín, liền nghe theo không lầm!

Mấy người tham dự bỏ tiền góp tiền đều là một con mắt hoặc là một đôi tay, hoặc là một bàn tay, mà chủ mưu nhận định là Chu Quân, nếu không phải Chu Quân không giãy dụa, thì mất đi sẽ không chỉ một con mắt, thế nhưng hai tay có thể coi là phế bỏ, trực tiếp đánh gãy gân tay còn chưa tính, vì phòng ngừa bị bệnh viện kịp thời nối liền, rất phát điên cắt đứt một mẩu nhỏ!

Mang, đi, mất!

Bản thân Chu Quân lại đang ở trong bệnh viện, may mắn hơn mấy người Trương gia kia nhiều, lập tức nối lại là được, xem như là chịu tội một hồi thôi, kết quả thế mà nối, không, được!

Cố tình vào lúc này, Chu Địch nhận được một phần chuyển phát nhanh nặc danh, lúc đó ông ta ở công ty, Trịnh Vi đòi ông ta chút tiền, nói là bồi bổ cho Chu Quân một chút, dù sao thì thương gân động cốt một trăm ngày, mấy ngày nay Chu Quân cũng chịu tội không ít.

Ông ta mới vừa bảo tài vụ gửi cho Trịnh Vi ba vạn, Trịnh Vi không nói gì, thế nhưng cũng biết lúc này không giống ngày xưa, trước đây Chu Địch đều là một lần cho mười vạn, đủ tiêu thật lâu, hiện tại thì không được, công trạng ở công ty không tăng lên không nói, ngược lại còn trượt không ít, việc buôn bán Chu Địch bước đi liên tục khó khăn, trước đây yêu cầu của mỗi ban ngành ông ta chỉ ý tứ ý tứ làm cho có bộ dáng, hiện tại thì lại nhất định phải yêu cầu nghiêm khắc, bởi vì không còn Chu Thiên che chở.

Nhưng coi như mệt như vậy, Chu Địch cũng không nghĩ sẽ bỏ qua mẹ con Trịnh Vi, thật sự, con người ông ta chính là đi một con đường đi tới cuối.

Nhưng mà phần bưu kiện này lại kích thích Chu Địch tỉnh táo.

Trong đó có một tờ giấy, lại chính là giám định cha con của ông ta và Chu Quân.

Chu Quân thế mà lại không phải con trai ông ta!

Cái này không thể nào!

Lúc Trịnh Vi dẫn Chu Quân tới nhà, là anh trai ông ta tự mình coi người ta lấy tóc và móng tay Chu Quân, tự mình làm giám định mà!

Bắt đầu từ lúc ấy, ông ta đặc biệt để bụng tới Trịnh Vi, bởi vì lúc đó Chu Quân cũng đã rất lớn, Trịnh Vi tuy rằng vẫn luôn dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng với ông ta, nhưng cho tới bây giờ không đề cập tới chuyện con cái, thế nhưng khi tình cảm của ông ta với vợ trước càng ngày càng không tốt, Trịnh Vi lại đột nhiên cho ông ta một niềm vui bất ngờ!

Chỉ có điều vợ trước lập tức xin ly hôn!

Sau khi ly hôn, ông ta không có trực tiếp cưới Trịnh Vi, chỉ là hai người đến ở cùng một chỗ, Chu Quân rốt cuộc cũng có cha.

Sau đó vợ trước vừa mất, ông ta liền lập tức cưới Trịnh Vi, cho bà ta một danh phận, cho Chu Quân một xuất thân, có lẽ là áy náy đi, ông ta cực kỳ khoan dung với Chu Quân, Trịnh Vi lại là tình yêu đích thực của ông ta, ba người bọn họ mới là gia đình, còn hai đứa con trai ngỗ nghịch kia, ông ta liền ném cho anh mình quản.

Mỗi tháng cho chút phí sinh hoạt, dù sao ông ta không thiếu chút tiền kia.

Chỉ là phí sinh hoạt của hai đứa con trai giống với Chu Quân, thế nhưng Chu Quân có Trịnh Vi trợ giúp, tiền tiêu vặt của gã là gấp đôi Chu Quan Chu Quý!

"Cái này không thể nào!" Chu Địch bị đả kích…

"Cái này không thể nào!" Trương Lam Hà là người đầu tiên đứng lên phủ quyết: "Bất luận là nhà ai, vô duyên vô cớ nhảy ra đứa con, còn lớn như vậy, bọn họ nhất định sẽ đi làm giám định cha con, lại nói Chu Quân và Chu Địch cũng không giống, ngược lại càng giống Trịnh Vi đi? Chu Thiên cũng không phải người dễ gạt gẫm!"

"Nếu không thì sao nói Trịnh Vi lợi hại chứ! Vợ à em đừng xem xét nữa, em khẳng định không bằng người ta đâu!"

Hứa Tư Văn ngạo kiều hừ một tiếng, không cần nói ra có được không? Chuyện như vậy một mình hắn biết là được rồi!

Nói ra quá mất mặt!

… Lúc Chu Địch nhận được đồ vật, cũng có cùng suy nghĩ như Trương Lam Hà, thế nhưng sau đó lại thấy thêm một bài viết được đóng dấu đơn giản, trên đó nói rõ cả quá trình.

Kỳ thực lúc Trịnh Vi đang ở cùng Chu Địch, đồng thời cũng bám theo vài con cháu nhà giàu khác, người ta là giăng lưới rộng vớt trọng điểm!

Có thể mò được một chàng rể rùa vàng là tốt nhất, thế nhưng mò không ra, thì có con cá lớn cũng tàm tạm, không có cá lớn còn có cá nhỏ, không có cá nhỏ còn có tôm!

Nhìn trúng người tốt nhất chính là con rùa vàng dễ khống chế Chu Địch, tuy rằng chậm rì rì, thế nhưng của cải phong phú bà xã dễ ức hiếp, con cái còn nhỏ, anh trai che chở, lại là tính tình ngây thơ hồn nhiên, vì vậy Trịnh Vi liền bắt đầu các loại mưu tính, chỉ là hai người cùng nhau mấy lần, bụng Trịnh Vi không thể có động tĩnh, ngược lại lăn giường mấy lần với mấy người không phải trọng điểm, sau khi mang thai lại lén lút nạo thai tổn thương thân thể, Trịnh Vi là ai chứ?

Ai sẽ để ý bà ta?

Chơi đùa chính là thích không mang bao lúc làm, bà ta cũng không dám cản trở cứng rắn yêu cầu!

Kết quả lại một lần tham gia một cái tiệc đứng, buổi tối uống rất nhiều, chơi loạn, hơn nữa buổi tiệc đứng kia là trực tiếp lái du thuyền chạy một vòng ra vùng biển quốc tế, ba ngày bốn đêm, được gọi là toàn bộ quá trình tuyệt đối tự do!

Vì vậy tự do ba ngày bốn đêm, hơn nữa trước khi đi, Trịnh Vi cũng từng ngủ với hai nam nhân hai ngày, trở về liền bởi vì quá mệt mỏi mà nghỉ ngơi hai ngày, cố tình hai ngày này, Chu Địch đến!

Lúc đó bà ta cho Chu Địch lý do là đi ra ngoài du lịch giải sầu, trở về liền mệt nhọc, kết quả Chu Địch quá săn sóc, đến nhà bà ta chăm sóc bà ta!

Làm hại bà ta không thể đúng lúc đi mua thuốc uống, chờ Chu Địch đi, đã qua nửa tháng!

Trịnh Vi có thai!

Nhưng bà ta không dám xác định đứa bé này có phải là của Chu Địch không!

Có điều lúc đi bệnh viện xem bệnh, bác sĩ cũng nói cho bà ta biết, không thể sẩy thai nữa, còn bỏ nữa thì tương lai có thể không còn cơ hội sinh con dưỡng cái.

Lúc đó Trịnh Vi cũng bối rối!

Không có con thì dù lấy chồng cũng không có chỗ nương tựa? Huống chi, bà ta là vì cái gì? Là tiền!

Dù bà ta lấy chồng, đối phương cũng phải là người có tiền, người có tiền không có con thì sau này lý do kế thừa di sản ít càng thêm ít!

Đứa nhỏ này nhất định phải giữ!

Bảy tháng sau đó, Trịnh Vi giống như đi trên băng mỏng, sau khi sinh đứa bé trai, bà ta sướng đến phát rồ, một năm sau trở về, liền nói với Chu Địch rằng bà ta lên vùng núi nghèo khó làm tình nguyện!

Tìm cơ hội trộm tóc và móng tay Chu Địch, làm giám định cha con với đứa nhỏ, không phải của Chu Địch!

Nhưng mà thân thể bà ta đã hỏng, sẽ không có thêm khả năng mang thai nữa, cho nên đứa bé này bà ta nhất định phải giữ, còn phải là của Chu Địch!

Chuyện này làm sao làm được?

Nếu không thì sao Trịnh Vi người ta chính là lợi hại chứ!

Có thể chu toàn ở trên giường các nam nhân!

Không thì đã sớm bị người ta quăng biết bao nhiêu lần!

Trịnh Vi dùng thời gian hai năm, mua được dì phụ trách quét dọn vệ sinh ở nhà Chu Địch, nhưng đáng tiếc không đúng dịp, bà dì đó bệnh chết!

Vì vậy Trịnh Vi lại dùng thời gian ba năm rưỡi, mới quen biết với bảo mẫu mới nhà Chu Địch, chỉ là bảo mẫu mới này không dễ tiếp xúc, bởi vì lúc đó Chu Thiên đã thành tướng quân, chuyển vào khu quân sự quản lý, mà bảo mẫu mới nhà Chu Địch là Chu Thiên tìm tới!

Bà ta không dám tùy tiện ra tay, cuối cùng bà ta liền nghĩ tới một cách đặc biệt vất vả, kỳ thực bà ta cũng không làm cái gì khác, chỉ là sau khi bảo mẫu ném rác, nhìn xe rác chở rác thải đi, một mực theo đến bãi rác, sau đó mỗi ngày đều hoá trang thành người nhặt rác đi bới núi rác!

Làm gì phải bới rác thải?

Bởi vì bà ta muốn tìm móng tay và tóc của Chu Quan Chu Quý! Nguồn:

Ba tháng!

Tròn ba tháng!

Rốt cuộc chờ được Chu Quý cắt tóc, Chu Quan cắt móng tay!

Thu thập được tóc và móng tay, Trịnh Vi lại bắt đầu bước kế tiếp, bà ta đi học tay nghề nối tóc, bà ta vốn là người gội đầu ở phòng khách thời thượng, chỉ là rất nhiều năm không động thủ, hiện nay nhặt lại nghề cũ, còn nói với Chu Địch là mình muốn tự sống nhờ vào mình!

Chuẩn bị mấy năm, Chu Quân mang một đầu tóc của Chu Quý, mang theo móng tay của Chu Quan, cùng Trịnh Vi đến cửa Chu gia!

Trong bưu kiện có một ít video ba ngày bốn đêm điên cuồng trên vùng biển quốc tế năm đó, Trịnh Vi bên trong có thể thấy rõ ràng, dâm loạn giống như kỹ nữ đê tiện nhất!

Còn có rất nhiều chuyện Trịnh Vi đã làm, còn có Chu Quân, còn có hai mẹ con Trịnh Vi cùng nhau lừa tiền ông ta!

Chu Địch xem xong lạnh cả người!

Ông ta mới thật sự là có mắt không tròng!

"Thật ly kỳ khúc chiết!" Vũ Khánh Cương miêu tả tuy rằng sinh động thú vị, nhưng nội dung cũng không phải rất tốt, mấy người Hứa Tư Văn cũng không phải đứa bé không hiểu thế sự, sao có khả năng không tưởng tượng ra được hành động lúc đó của Trịnh Vi?

"Không thì em cho rằng Chu Quân trọc đầu là sao? Chu Quân xưa nay cũng không cắt móng tay ở trong nhà!" Vũ Khánh Cương nói xong, tất cả mọi người nghe đều trầm mặc.

Vì thượng vị, ngay cả đầu con trai cũng dám đem đi nối tóc! Lúc đó Chu Quân mới bao lớn? Thật là độc ác mà!

"Chu lột da kia anh đã nói không được buông tha hắn rồi, vợ chính là tốt bụng, xem đi? Đến cùng bị người ta ném đá giấu tay sau lưng, vẫn là biện pháp của anh hữu hiệu, hắn dám duỗi móng vuốt với vợ anh anh liền rạch cả nhà hắn ra!" Ông chủ Vũ đặc biệt khí thế vung móng vuốt bự, bộ dạng chỉ điểm giang sơn.

"Khụ khụ!" Hứa Tư Văn ho nhẹ một tiếng, để ông chủ Vũ chú ý ngôn từ.

Thế nhưng chính y lại đem cái đuôi không nhìn thấy phía sau vểnh thẳng lên trời, thẳng tắp thẳng tắp nhắm thẳng tới chân trời, còn cười híp mắt cười híp mắt là ý tứ thế nào?

Hết chương 241

242. Chương 242: 242. Một Đòn Tri Kỷ!

"Nhưng coi như là vậy, Trương gia và Chu gia, cũng không đến nỗi như nước với lửa đi?" Tuy rằng Hứa Tư Văn hiếm khi ra mặt, nhưng cũng biết người như Trương gia và Chu gia, đều có thủ đoạn xã giao khéo léo khôn khéo, cho dù hai bên hận không thể xách dao liền chém, gặp mặt vẫn là vẻ mặt tươi cười mà hàn huyên.

Đây chính là chỗ lợi hại của người ta.

Vui giận không hiện rõ, vinh nhục không sợ hãi.

"Bởi vì cha đẻ của Chu Quân xuất hiện..." Ông chủ Vũ sâu kín nói.

Hứa Tư Văn và Trương Lam Hà hai mắt tỏa ánh sáng, ngay cả Bách Lý Hãn Mạc cũng cảm thấy hứng thú, nhiều chuyện đến nước này, ông chủ Vũ rất có cảm giác thành công, đắc ý tiếp tục kể cho bọn họ nghe...

Vũ Khánh Cương nói không phải nói suông, hắn nói muốn xử lý Chu Quân, liền thật sự xử bọn họ.

Sau khi Chu Địch xem tài liệu xong, cảm giác cả người mình đều sắp sụp đổ, trên đầu dù không có đội mũ, thì cũng là xanh mượt.

Hơn nữa không chỉ mình ông ta, nhớ lúc đầu, Trịnh Vi tác hợp Trương Lam Mi và Chu Quý, nhất định muốn Chu Quý và Trương Lam Mi kết hôn, nếu không phải Chu Quý chống đỡ áp lực chỉ đính hôn không kết hôn...; nếu không phải Chu Quý là sĩ quan, bạn đời cần thẩm tra chính trị...; nếu không phải Chu Thiên từ giữa động tay động chân...; vậy trên đầu cha con bọn họ đều là màu sắc bảo vệ môi trường rồi!

Bảo vệ môi trường màu gì?

Đương nhiên là màu xanh rồi!

Chu Địch cùng ngày liền phóng đến bệnh viện, đến bệnh viện tới trước phòng bệnh, chung quy là người làm ăn nhiều năm, ở cửa miễn cưỡng thu lại vẻ mặt, giả ra bộ dạng bình thường, lúc này mới đẩy cửa ra.

Liền thấy Trịnh Vi đang lau mồ hôi cho Chu Quân!

Hết cách rồi, hai tay Chu Quân đều không thể động, đầu bao băng vải hơn phân nửa, một con mắt hạt châu đỏ rực lộ ra một luồng tàn nhẫn.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không? Có lẽ là nguyên nhân tâm thái khác biệt?

Trước đây Chu Địch nhìn Chu Quân, mặc dù biết Chu Quân là kẻ không ra gì, nhưng vẫn cảm thấy là đứa nhỏ tính tình thành thật, chưa từng có lúc lòng sinh chán ghét, nhìn Chu Quân cho dù không tốt cũng thành tốt; hiện tại lại nhìn Chu Quân, liếc mắt một cái liền cảm thấy khó coi, cái nhìn thứ hai liền chán ghét, cái nhìn thứ ba, liền cảm thấy Chu Quân càng ngày càng hèn mọn, toàn thân đều bốc lên mùi rác thải.

"Ba!" Chu Quân vừa nhìn thấy Chu Địch đến, liền không nhịn được muốn khóc, ba gã trước đây vẫn luôn che chở gã, bây giờ gã đã bị người ta phế đi, ba gã sao còn không báo thù cho gã?

"Anh tới rồi." Trịnh Vi nhỏ hơn Chu Địch rất nhiều, cho nên tới bây giờ, Trịnh Vi ở trong mắt Chu Địch, đều là nữ nhân rất có mị lực, mà Trịnh Vi vẫn luôn được bảo dưỡng, lại biết phỏng đoán lòng người, túm Chu Địch đến gắt gao.

"Ừm." Bây giờ Chu Địch nhìn Trịnh Vi, trong đầu sẽ không kiềm được nhớ tới hình ảnh trong video, buồn nôn quả thực muốn ói!

Nghĩ như vậy, sắc mặt Chu Địch liền khó coi.

"Ba, ba nhất định phải khiến Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương sống không bằng chết! Nhất định phải làm cho bọn họ sống không bằng chết!" Chu Quân kích động không thôi, đỏ mắt lên kêu gào.

"Câm miệng!" Chu Địch không thể nhịn được nữa, nổi giận gầm lên một tiếng với Chu Quân.

"Ba?" Chu Quân bị quát lớn sợ ngây người!

Cùng bị kinh sợ còn có Trịnh Vi, phải biết, Chu Địch quát lớn Chu Quan và Chu Quý là chuyện thường như cơm bữa, quát lớn Chu Quân thì lại rất hiếm thấy.

"Ba con tận hết sức rồi, con xem mặt ba con uể oải kìa, tiểu Quân à, con để ba mẹ đỡ phí tâm chút đi!" Trịnh Vi vừa thấy sắc mặt Chu Địch khó nhìn như vậy, liền biết chắc ở bên ngoài bị tức giận, hoặc là Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương làm cho ông ta tức giận, Trịnh Vi đưa lưng về phía Chu Địch quay mặt về phía Chu Quân, ngoài miệng nói Chu Quân không đúng, nhưng mà vẫn luôn nháy mắt ra dấu với Chu Quân, bảo gã thức thời một chút.

"Con làm sao không bớt lo chứ? Con cũng bị người ta bắt nạt thành như vậy rồi, ba mẹ còn không giúp con báo thù rửa hận, rốt cuộc có phải là ba mẹ ruột con hay không?" Chu Quân bởi vì bị thương, hơn nữa biết ngày sau hai tay mình xem như là phế bỏ, tâm tình có thể tốt mới là lạ!

Căn bản sẽ không phản ứng tới Trịnh Vi, hiện tại gã cần gấp một chỗ để phát tiết tâm tình, hơn nữa còn có thể phát tiết ra, chẳng hạn như, đem Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương biến thành bộ dạng giống gã, không! Là thảm hơn gấp mười lần so với gã??

"Thế nào? Tao không phải ba ruột mày à?" Lời của Chu Địch, thật sự là một quả bom nổ dưới nước!

Sắc mặt Trịnh Vi chợt biến đổi!

Bà ta là trong lòng có quỷ, luôn luôn đứng giữa ba phải với Chu Quân và Chu Địch, hơn nữa đa số thời điểm, bà ta luôn muốn Chu Quân cúi đầu, biểu thị hiếu thuận với Chu Địch.

Trước kia, Chu Quân cũng là tính khí không tốt, thế nhưng có Trịnh Vi ở bên tai bên cổ vũ, đừng thấy Chu Quân ngang ngược đòi mạng với người khác, ở nhà chỉ cần cúi đầu với Chu Địch, Chu Địch liền cảm thấy con thân thiết với mình, hiếu thuận mình.

Nhưng mà bây giờ nhìn lại, liền cảm thấy Trịnh Vi là đang diễn kịch, Chu Quân hiếu thuận mình quá giả, giả đến mức liếc mắt một cái có thể nhìn thấu!

"Tiểu Quân! Sao con nói chuyện với ba con như vậy? Mẹ biết con chịu đả kích tâm tình không tốt, nhưng cũng không thể nói chuyện với ba con như thế, biết không?" Trịnh Vi lời nói nhỏ nhẹ, không có nói lý cũng không có quát lớn, nhưng mà lại chỉ ra bất hạnh của Chu Quân, ám chỉ Chu Địch thông cảm Chu Quân một chút.

Lúc nhìn một người vừa mắt thì nhìn chỗ nào cũng vừa mắt, thói quen nhỏ vốn dĩ không phát hiện cũng sẽ chú ý tới, đào móc ưu điểm của người đó, tránh né chỗ cấm kỵ của người đó, bất cứ chuyện gì của người đó đều vô cùng để ý, từng li từng tí, đều ghi tạc trong lòng.

Nhưng lúc nhìn một người không vừa mắt thì sao?

Ưu điểm vốn có sẽ bị phớt lờ, huống chi Chu Quân cũng không có bao nhiêu ưu điểm.

Ngược lại là khuyết điểm không ít, vào lúc này, những khuyết điểm đó phóng đại vô hạn trong mắt Chu Địch, thói quen nhỏ nhìn thế nào cũng thấy ngứa mắt, sau đó, Chu Địch liền nhìn Chu Quân càng ngày càng chán ghét, càng ngày càng không vừa mắt.

"Chân của con, sau này liền què rồi! Tay của con, đời này đều không động đậy được nữa! Mắt của con, chỉ còn lại một con! Ba phải giúp con! Nhất định phải để bọn họ trả giá thật lớn!" Chu Quân kêu gào không ngớt, gã bây giờ là thật sự thật sự đặc biệt hận Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn.

Vốn dĩ chỉ gãy xương một chút, bởi vì Hứa Tư Văn đến, hai lần gãy xương; sau đó chính gã tìm đường chết, lúc tên sát thủ tới, lần ba gãy xương!

Còn không phải liền tàn phế rồi sao!

Nếu muốn đánh giá tàn tật mà nói, tàn phế cấp một không đạt tới, nhưng cấp hai tuyệt đối đủ!

"Mày nói thật với tao, lúc đầu, rốt cuộc là mày làm sao đắc tội Hứa Tư Văn?" Chu Địch chưa từng nghĩ tới việc dò hỏi Chu Quân về nguyên nhân.

Nhưng mà bây giờ ông ta thật sự rất muốn biết, lúc mới đầu, có phải là Hứa Tư Văn thật sự một lời không hợp liền ra tay đánh nhau với Chu Quân không?

Lấy bộ dạng Hứa Tư Văn, nhìn không giống như là phần tử bạo lực, ngược lại là Chu Quân, đầu óc ngu si tứ chi phát triển.

"Con không phải là uống nhiều rồi đùa giỡn hắn thôi sao? Nhưng Vũ Khánh Cương lại đánh con vào bệnh viện!" Gã mang tính lựa chọn mà quên mất, điều kiện tiên quyết là gã động thủ đùa giỡn lưu manh trước, lại động thủ đánh Hứa Tư Văn trước, kỹ thuật viên Hứa mới có thể làm gã buồn nôn.

"Mày đùa giỡn hắn thế nào? Mày còn nhớ quá trình không?"

"Con nói chứ ba à, đó đều là chuyện lúc con uống say rồi, sao con nhớ được! Với lại! Ba cũng đừng đề cập tới hắn với con nữa! Người nhìn thật sạch sẽ, làm sao lại có thể làm được chuyện ác tâm như vậy chứ!"

Toàn bộ quá trình chỉ có gã và Hứa Tư Văn rõ ràng nhất, Chu Quân đánh chết cũng không thể nói rõ trình tự!

Nếu nói thì gã sẽ thật sự không chiếm lý lẽ, hơn nữa hiện tại gã không dám nghĩ tới Hứa Tư Văn, bởi vì vừa nghĩ tới Hứa Tư Văn gã liền mắc ói!

Kỹ thuật viên Hứa cho gã ấn tượng quá sâu sắc rồi!

"Đúng vậy! Chuyện này cũng qua rồi, tiểu Quân mới tỉnh lại, hiệu lực thuốc tê còn chưa có hết đâu, một hồi còn phải rút máu xét nghiệm, thực sự là bị tội mà!" Trịnh Vi khẽ nhíu hai hàng lông mày, vẻ mặt nhàn nhạt bi thương.

Rút máu?

Xét nghiệm?

Lông mày Chu Địch thả lỏng rất nhiều: "Hiện tại nó quá nóng tính rồi, em làm cho nó chút đồ ăn thanh đạm, bị thương thì cứ dưỡng, anh đến chỗ bác sĩ hỏi một chút."

Nói xong không chờ Trịnh Vi và Chu Quân có phản ứng, ông ta liền đi ra ngoài, sự khác thường của Chu Địch cũng không khiến Trịnh Vi nghi ngờ, hiện tại tất cả tinh thần của bà ta đều đặt ở trên người Chu Quân.

Không tới hai ngày, Chu Địch xanh mặt xem báo cáo trong tay, thật sự không phải là con ông ta!

Mấy thứ tóc và móng tay cũng không thể đảm bảo hơn máu được!

Ông ta cố ý bảo bác sĩ rút thêm một ống máu, là để giám định cha con!

Lúc đó anh trai ông ta muốn rút máu, là Trịnh Vi nói Chu Quân thiếu máu, mà khi đó Chu Quân quả thật sắc mặt tái nhợt, ông ta thấy liền đau lòng, nên không để anh trai lấy!

Hiện tại mới biết, tại sao sắc mặt tái nhợt? Bởi vì mới vừa "trồng" tóc.

Chu Địch gắt gao siết báo cáo, mặt đều vặn vẹo!

Sự thực bày ở trước mắt, ông ta không thể không tin!

Vừa lúc đó, một bác sĩ đi tới khoa kiểm nghiệm đưa một xấp báo cáo, nói chuyện phiếm với người trực ban, lại đưa một xấp tư liệu: "Vừa nãy tôi nhìn thấy một báo cáo thú vị, là do nhóm chúng tôi làm, trong báo cáo đó, hai người không chút liên quan, thế mà bản đồ gien lại không khác biệt lắm! Tỷ lệ này quá nhỏ!"

"Không thể! Gien của mỗi người đều là đặc biệt, nếu hai người không chút liên hệ mà tương tự như vậy, vậy cậu mua vé số đã sớm trúng độc đắc rồi!"

"Thật sự thật sự! Tôi còn nhớ tên người đó nè! Một là Trương tiên sinh thường xuyên đến bệnh viện chúng ta kiểm tra, một người khác, chính là Chu Quân ở trong phòng bệnh cao cấp mỗi ngày thô tục đó, nếu không phải biết Trương tiên sinh, tôi cũng cho rằng Chu Quân là con của ông ấy chứ!"

Chu Địch nghe có người nhắc tới Chu Quân, dĩ nhiên là chú ý tới, chờ nghe xong đối thoại, đầu Chu Địch vang ong ong!

Trương tiên sinh? Trương tiên sinh kia à?

Cuối cùng, Chu Địch tiêu một số tiền lớn, đón mua hai bác sĩ này, lấy được mẫu máu và tài liệu cặn kẽ về Trương tiên sinh, làm giám định, kết quả thật sự là cha con ruột!

Chu Địch tức giận mở tư liệu ra nhìn, người quen nha!

Ai?

Trương lão tam!

Ông xã Triệu Tĩnh!

Ông chủ Vũ gửi cho ông ta phần đại lễ này, thật sự là quá nặng nề, cũng quá đả kích người ta, hoàn toàn chính là một đòn tri kỷ!

Chu Địch tức giận đến hộc máu!

Đúng là ói ra máu đó!

Trịnh Vi không có quyền vận dụng số tiền lớn của Chu gia, hơn nữa Chu Địch bất thình lình hộc máu, bà ta cũng sợ, liền gọi điện thoại cho Chu Thiên, khóc lóc nói với Chu Thiên là Chu Địch không được rồi!

Lúc Chu Thiên chạy đến, Chu Địch ở trong phòng giải phẫu còn chưa có đi ra, chờ Chu Địch tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thấy người trông ở bên giường ông ta là Trịnh Vi, mà anh trai Chu Thiên của ông ta thì đứng ở chỗ cách giường thật xa, nhân viên cảnh vệ bên cạnh bảo vệ anh trai ông ta đến kín kín kẽ kẽ.

Suy nghĩ trong lòng cùng nhau xông lên, Chu Địch chua xót không chịu được, há miệng, hô một tiếng "anh", sau đó liền gào khóc!

Hết chương 242

243. Chương 243: 243. Hứa Tư Văn Chất Vấn

Chu Địch hối hận đến ruột đều xanh!

Năm đó anh trai đã từng âm thầm nói với ông ta, Trịnh Vi không phải nữ nhân tốt!

Là chính mình quỷ mê tâm hồn, là mình mọc phí một đôi mắt, là mình khư khư cố chấp, khiến con trai đều không còn tình cha con với mình!

Nghe đâu, Chu Địch ly hôn!

Lúc ly hôn, đem vợ kế tình yêu đích thực, Trịnh Vi, cùng với con riêng Chu Quân, cắt hộ khẩu sạch sẽ!

Nghe đâu, sau khi Chu Địch ly hôn, vợ kế dẫn theo con riêng, ở cửa lớn nhà Chu Địch khổ sở cầu xin!

Quả thực làm cho người nghe rơi lệ người gặp động dung!

Nghe đâu, Chu Thiên tướng quân đi ra, trực tiếp ném cho mẹ con hai người một tờ báo cáo kiểm nghiệm, vẻ mặt Trịnh Vi đại biến, hai người lập tức không hề có một tiếng động rời đi!

Nghe đâu, ngày thứ ba xuất hiện ở Kỳ châu, Triệu Tĩnh vốn dĩ hoan nghênh, nhưng mà sau một tiếng, liền đuổi người ra ngoài!

Chu gia và Trương gia từ đây tuyệt giao, Trương gia hãm sâu vũng bùn tự thân còn khó bảo toàn, ai còn phản ứng tới tình nhân và con riêng tìm tới cửa?

Huống chi, Trịnh Vi ngay cả tình nhân cũng không phải, năm đó ở trên du thuyền, dưới tình huống loạn như vậy, Trương lão tam chẳng qua là trúng giải thưởng hạng nhất mà thôi!

Triệu Tĩnh vừa khóc vừa gào, bà ta cũng sinh con cho Trương gia, nhưng lại là sinh mười đứa con gái!

Mà Trịnh Vi người ta thì sinh một đứa con trai cho Trương lão tam!

Đều đã ba mươi có được không!?! Con gái bà ta cũng không lớn như Chu Quân!

À, hiện tại phải đổi tên, gọi Trương Quân ư?? Hiện tại Trương gia cũng không thừa nhận gã, tên chỉ có một chữ "Quân", còn họ, thì phải xem xét xem xét.

Hiện tại Trương gia dựa vào Triệu Tĩnh giữ thể diện, Trương Vân Thiên yêu cầu Trương lão tam không được nhận Trịnh Vi và Chu Quân, nhưng Trương lão tam không làm!

Đây là con của ông ta mà!

Anh trai đã có con trai rồi nên không thèm quan tâm con trai của anh em đúng không? Trương lão tam phấn khởi, trực tiếp an bài hai mẹ con ở trong một khách sạn, giao tiền phòng nửa năm, liền đưa Chu Quân đi nằm viện, Chu Quân còn bị thương đây!

Đi vào bệnh viện lại là một số tiền lớn, nhưng Triệu Tĩnh không thỏa hiệp!

Trước đây bà ta không lo lắng, hiện tại thì bà ta lại lo lắng mười phần!

Hoặc là đuổi ra ngoài làm cho bọn họ tự sinh tự diệt, hoặc là, ly hôn!

Trương gia hiện tại đã loạn thành một nùi, Chu gia cũng không tốt hơn chỗ nào, Chu Địch bệnh sắp chết, Chu Quan và Chu Quý cũng chưa trở về liếc ông ta một cái, chỉ có Chu Thiên nhìn ông ta một chút, sau đó cũng bởi vì có chuyện mà liền đi biên phòng…

Chu Địch hận chết Trương gia, Vũ Khánh Cương mua biệt thự của Trương Lam Hà, liền bán lại nó, sau đó vòng vòng chuyển chuyển, để Chu Địch biết, Chu Địch mua biệt thự của Trương Hải Thiên, sau đó không chút khách khí đuổi cả nhà Trương Hải Thiên ra ngoài!

Một chút tình cảm cũng không để lại!

Sau đó Trương Hải Thiên biết chuyện từ đầu đến cuối, cũng sợ rồi, trực tiếp bắt Trương Lam Kiệt đi làm giám định cha con, cái này cũng chưa tính, thậm chí cũng muốn tìm Trương Lam Tương đang ngồi tù đi làm giám định!

Thế nhưng cuối cùng không thể thực hiện được, xét thấy thân phận Trương Lam Tương, ngay cả cửa nhà giam nữ ông ta cũng không thể vượt qua, chỗ này còn nghiêm ngặt hơn cả miếu ni cô, tất cả sinh vật phái nam đều miễn tiến vào!

Có điều hành động như vậy, mẹ Trương Lam Kiệt lại không chịu nổi, vừa khóc vừa gào, hợp thành một phe với Triệu Tĩnh!

Thế nhưng Trương Hải Thiên lại không còn kiên trì và yêu thương với bà ta, trước đây không cảm thấy vợ hoặc nhà mẹ đẻ của vợ cường thế hơn mình có cái gì tốt, hiện tại thì lại không như thế.

Thời gian hơn một tháng Trương Hải Thiên đi làm cái chức quan nhàn tản kia bị người ta gây khó dễ, bị xa lánh, bị la rầy…, lần đầu tiên Trương Hải Thiên biết đến tư vị sau khi thất thế, Trương gia đã rơi xuống bụi bậm.

Chức vị của ông ta đến cuối cùng cũng không bảo vệ được, ngay cả một chút chỗ thương lượng cũng không có, trực tiếp cho nghỉ việc!

Ai bảo bình thường ông ta rất ít tới làm, nghiệp vụ còn không bằng thực tập sinh mới tới! Người như vậy không sa thải, thì sa thải ai?

Không có việc làm không có nơi ở, Trương Hải Thiên dắt díu con cái về nhà cũ Trương gia, lần này, náo nhiệt hơn!

Gần như tất cả trực hệ Trương gia đều giảm bớt sản nghiệp, có thể bán đều bán. Sinh hoạt từ phú hào rớt xuống miễn cưỡng ấm no.

"Thật đặc sắc!" Trương Lam Hà than thở: "Đời này, tôi cũng coi như là đáng giá."

"Em cũng đáng giá!" Hứa Tư Văn hưng phấn không chịu được, việc ly kỳ khúc chiết này có thể so với vở kịch lớn của năm, y xem rất đã.

"Anh thì không có giá hả!" Ông chủ Vũ bộ dạng tức giận.

"Anh rất đáng giá!" Hứa Tư Văn cười hì hì xoa xoa cái mặt tức giận to như cái đĩa của ông chủ Vũ, thật tò mò một người thô tháo như hắn sao lại lấy được những thứ đó: "Anh móc ra cái chuyện xưa xửa xừa xưa đó từ cái xó xỉnh nào vậy?"

Đó cũng không phải thứ bình thường, huống chi Chu Quân cũng đã ba mươi, đó nhất định là chuyện ba mươi năm trước!

Có dính đến vùng biển quốc tế thì chính là du thuyền tự do, điều tra cái nào cũng không phải chuyện dễ dàng.

Vũ Khánh Cương thế mà lại thật sư lật ra được, còn có chứng minh đi kèm!

"Hắn đã dám duỗi móng vuốt với em, nếu anh nhịn cơn giận này, không phải sẽ biến thành con rùa vạn năm sao? Anh mới không nhịn, cũng nhịn không được! Trước đây anh có từng nói đi? Những người anh thuê đều từng là thủ hạ đắc ý của tướng quân biên phòng, đều là tướng quân, cũng coi như quen biết Chu Thiên!" Ông chủ Vũ quen biết rất rộng: "Anh nói chuyện muốn điều tra Trịnh Vi, ông ta tích cực hơn ai hết, nói chiến hữu cũ của ông ấy đều bị người em dâu này làm phiền chết rồi!"

"Với lại, du thuyền gì đó ở vùng biển quốc tế kia, hóa ra là của một chi thứ ở gia tộc Geek, tìm để quay phim, là hơn ba mươi năm trước, thông gia trực tiếp gửi bưu kiện về đây!"

"Ha ha ha…!" Trương Lam Hà và Hứa Tư Văn vỗ bàn cười không chịu được, nếu không tại sao nói, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt?

Ông chủ Vũ bộ dàng đắc ý: "Câu nói kia nói thế nào nhỉ?'Thiện ác cuối cùng cũng có báo, thiên đạo hảo luân hồi. Không tin ngẩng đầu nhìn, trời xanh bỏ qua cho ai.' có điều anh vẫn cảm thấy, hắn là không tìm đường chết thì sẽ không phải chết!"

Hiếm thấy ông chủ Vũ còn học được cách nói chữ, điều này làm cho hai học trưởng học đệ cười càng không thẳng được eo.

Bốn người bọn họ thì vui vẻ, nhưng Trương gia bên kia cũng sắp lật tung trời.

?

Chuyện cũng coi như là có một kết thúc, Trương Lam Hà lại bị Bách Lý Hãn Mạc kéo chạy ra ngoài, lúc này đến phiên ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa giữ nhà cho bọn họ.

Sau khi Hứa Tư Văn chuyển giao mô-đun kỹ thuật, lại bắt đầu khai phá chương trình mới, bởi vì thuộc về nhân viên nghiên cứu cấp cao, mười ba thành viên nòng cốt bộ kỹ thuật công ty phần mềm Hà Văn, đều treo cái tên tuổi ở viện nghiên cứu khoa học, cũng coi như là người làm công ăn lương, bát gia gia vui mừng bảo ba Hứa bỏ tiền bày tiệc cơ động một ngày!

Ông chủ Vũ cảm thấy vô cùng có mặt mũi, một lúc cao hứng, liền đem nhóm già trẻ Hứa gia uống say ngất…

Hứa Tư Văn tức cũng không được cười cũng không được, cùng với Hứa Gia Văn hai người lao lực kéo hắn trở về, may mà ông chủ Vũ còn có chút tự giác, biết đây là nhà ba vợ, không được vừa say rượu liền làm trò khôi hài như quê nhà Đông Bắc.

Ngày hôm sau, vì phòng ngừa ông chủ Vũ hưng phấn quá độ lại một lần nữa uống gục mọi người, kỹ thuật viên Hứa không thể không kéo ông chủ Vũ đến công ty, y rất sợ ông chủ Vũ lại uống nhiều rồi không thành thật, say rượu liền náo loạn ra chuyện cười!

Kết quả bọn họ mới vừa trở lại công ty, còn chưa kịp vào cửa, liền bị người ta cản lại!

Ông chủ Vũ say rượu tất cả tính khí đều phát ra với người chặn xe, lú ra một cái đầu bự một trận rít gào với người ta: "Mi muốn chết hả! Muốn chơi với tui ở đây đúng không?"

"Không phải, Vũ tiên sinh, tôi muốn xin cậu dẫn tôi vào, tôi muốn gặp con trai tôi!" Có thể chặn xe muốn chết chỉ có mấy người như vậy, người đến rất quen thuộc, chính là Trương Hải Thiên.

Trương Hải Thiên hiện tại chán nản không ra hình thù gì, bà xã ngày ngày ở nhà cũ Trương gia đảm đương người hầu bảo mẫu, ai kêu thì đáp lại người đó.

Con trai bệnh cũng chỉ có thể gắng gượng trong phòng bệnh bình thường, đã không ở nổi phòng bệnh cao cấp, hơn nữa thế lực Trương gia ở Kỳ châu bị đả kích lớn, ông ta bây giờ, rốt cuộc biết tầm quan trọng của quyền thế, hơn nữa ông ta cần gấp nắm lấy quyền thế, ông ta muốn trở mình!

Cho dù chỉ có một chút quyền thế cũng được!

Ông ta không muốn mặc người đạp lên nữa!

Vì vậy ông ta liền chạy tới Lan châu!

"Tui sẽ không dẫn ông vào, ông muốn đi vào thì tìm người khác đi!" Ông chủ Vũ xem thường nhất là nam nhân không quản được hai lạng thịt của mình như vậy.

"Tư Văn! Hứa Tư Văn! Tôi biết tôi có lỗi với Trương Lam Hà và mẹ của nó, cậu để tôi gặp nó một lần! Chỉ gặp một lần!" Trương Hải Thiên không buông tha, thừa dịp ông chủ Vũ chưa kéo cửa xe lên, kêu ngao ngao với Hứa Tư Văn đang ngồi bên trong.

"Trương Hải Thiên tiên sinh, sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế?" Hứa Tư Văn không muốn để cho Trương Hải Thiên đứng ở cửa lớn công ty, người đến người đi không nói, như vậy cũng rất dễ dàng làm hỏng danh tiếng Trương Lam Hà, cho nên Hứa Tư Văn cũng kéo cửa xe xuống, lớn tiếng nói chuyện: "Lúc trước ông vì người thứ ba và hai đứa con riêng, bức ép mẹ của học trưởng ly hôn với ông, không phải là bắt nạt nhà mẹ đẻ học trưởng không có người sao? Học trưởng cũng được xử cho vợ trước của ông rồi, nhiều năm như vậy ông đều không quan tâm tới học trưởng, thậm chí còn đuổi anh ấy ra khỏi nhà, bây giờ cần thì ông lại tìm đến đây, lúc đó ông đã làm gì? Lúc học trưởng bị nữ nhân kia uy hiếp, nếu không rời nhà, liền ầm ĩ tới trường học phá huỷ việc học của anh ấy, ông đã làm gì? Lúc học trưởng theo tôi khổ sở dốc sức cắn răng làm việc, ông đã làm gì?

Hứa Tư Văn chất vấn, hỏi Trương Hải Thiên đến á khẩu không trả lời được, bởi vì ông ta không còn lời nào để nói!

"Để tôi cho ông biết, lúc ông và hai đứa con riêng của ông tới trường học báo danh, nữ nhân kia liền ở một trường học khác uy hiếp học trưởng! Lúc ông và nữ nhân kia anh anh em em, học trưởng đã dẫn mẹ mình rời khỏi căn nhà thuộc về bọn họ! Lúc ông và nữ nhân kia cùng với con cái đoàn tụ hưởng thụ vui vẻ, hai chúng tôi đang gian khổ gây dựng sự nghiệp! Trương Hải Thiên, ông còn có mặt mũi tới gặp học trưởng à? Ông còn có mặt mũi nói anh ấy là con trai ông à?"

Bởi vì có bách hóa Đông Bắc Hổ, người qua đường nơi này đã gia tăng rất nhiều, nhưng mà còn nhiều hơn cái hồi Trương Lam Tương, mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ xì xào bàn tán về Trương Hải Thiên.

Gương mặt già nua của Trương Hải Thiên đỏ bừng lên!

Ông chủ Vũ thấy ông ta đỏ cả mặt không đất dung thân nhưng chính là không cho mặt mũi, không dây dưa với ông ta, trực tiếp đạp chân ga, thiếu chút nữa liền va vào Trương Hải Thiên!

Giống hệt như Trang Sĩ Nhân và Alice lúc trước, thật sự chỉ thiếu một chút thôi!

Hết chương 243

244. Chương 244: 244. Trên Trời Rơi Xuống Hai Người Ông

"Cậu có bệnh à!" Trương Hải Thiên hoảng sợ đến mức giọng nói hệt như tiếng chiêng vỡ!

Ông ta vẫn là không biết Vũ Khánh Cương, bởi vì ông ta không hề nghĩ tới Vũ Khánh Cương sẽ hùng hổ như thế, thật sự dám lái xe đụng ông ta!

Chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, Trương Hải Thiên vẫn luôn quen sống trong nhung lụa, kinh hãi chân đều mềm nhũn!

Ông chủ Vũ thò đầu ra đặc biệt có trật tự đáp một câu: "Tui có bệnh thì sao? Ông có thuốc hả? Có thuốc thì móc ra, không có thuốc liền câm miệng! Có nhường đường hay không? Không nhường nữa tui liền đạp thẳng chân ga tới cùng đó! Ông cái đồ không quản được đũng quần đừng cứ đứng trước cửa nhà tui, rất chắn đường biết không?!"

Hứa Tư Văn cũng bị lời của ông chủ Vũ chọc phát cười, huống chi là người qua đường!

Mọi người đều rất chán ghét loại nam nhân này, có người liền cố ý lớn tiếng chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, trong nháy mắt Trương Hải Thiên liền rơi vào trong tiếng chinh phạt của mọi người, vô cùng chật vật trừng ông chủ Vũ một cái, vội vã rời đi.

"Lão già thuần túy là đến tìm mắng!" Ông chủ Vũ phi một cái với bóng lưng Trương Hải Thiên, Hứa Tư Văn nhanh chóng nói sang chuyện khác, không thì ông chủ Vũ sẽ dễ dàng bám lấy không tha: "Mặc kệ đi, bây giờ là ông ta đổi ý, không phải chúng ta, càng không phải là học trưởng, may mà học trưởng đi nhanh, không thì em còn thật không biết phải làm sao đây."

"Còn sao nữa? Mặc kệ thôi!" Ông chủ Vũ vừa gặp được chuyện khiến mình không vui nhưng cố tình lại phải khó xử, liền dễ dàng "mặc kệ nó".

Hứa Tư Văn hì hì cười không ngừng.

Phải nói hiện tại kỹ thuật viên Hứa cũng làm cho ông chủ Vũ hoạt bát hơn không ít, gọi điện thoại nhiều chuyện với người nhà ở Đông Bắc và Hứa gia tập một lần, khiến người nhà hai bên đều đặc biệt giải hận, ai kêu bọn họ tính kế hai người, hiện tại gặp báo ứng rồi!

Lời bình của Hứa gia là: "Thế giới to lớn, không gì không có."

Vũ gia thì lại mà: "Cánh rừng lớn chim nhỏ gì cũng có!"

Hứa Tư Văn thảnh thơi thảnh thơi sống cuộc sống của y, một ít chuyện bên ngoài y đều giao cho ông chủ Vũ đi xử lý, bởi vì y phát hiện, y nói với người ta một ngàn một vạn, cũng không hữu hiệu bằng một lời thành thật của ông chủ Vũ người ta!

Có chút buồn bực, đồng thời, dứt khoát biết nhiều khổ nhiều, y chui vào bộ kỹ thuật, lại bắt đầu nghiên cứu hệ thống mới.

Cứ như vậy gió êm sóng lặng mấy ngày, một ngày nào đó, Hứa Tư Văn đi ra tìm ông chủ Vũ đi mua quần áo, lần trước mua quần áo không có mua được, lần này nói cái gì cũng phải đi ra ngoài, mua sắm một phen.

Bởi vì phía nam bên này đã là cuối mùa thu, phương bắc bên kia cũng đã đổ sương, cho dù ông chủ Vũ không cảm thấy quần áo mình không đủ mặc, nhưng vẫn quyết định tản bộ với vợ một vòng.

Chỉ là vừa muốn xuống thang máy, đồ vật đeo trên cổ Hứa Tư Văn lại đột nhiên đứt!

"Bộp!"

"Sao… Ặc…!" Ông chủ Vũ âm trầm nhìn đồ vật rơi trên mặt đất, một thân hơi thở thô bạo tàn ác bốc ra bên ngoài.

"Cái này, không phải cố ý… à…, nếu không đi mua sợi dây đỏ mới đổi…, ha ha, đừng nói với em rằng anh vẫn mê tín như vậy, không cho em ra ngoài chứ?" Hứa Tư Văn bị dọa sợ hết hồn.

Bình thường ông chủ Vũ không phải là người như thế!

Sao bùa hộ mệnh ông hai và ông ba cho vừa rơi mất, hắn liền trở mặt rồi!

"Cái này đã đứt rồi, không may mắn, hôm nay đừng ra cửa, vợ, đi, trở về với anh." Ông chủ Vũ chậm rãi hòa hoãn sắc mặt, lôi kéo vợ trực tiếp đi về!

Cũng không cho Hứa Tư Văn cơ hội nhận biết và giãy dụa.

"Anh làm sao vậy?" Hứa Tư Văn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Khánh Cương như vậy, trong lòng hơi có chút không dễ chịu, cái người bình thường đều cười vui vẻ quen rồi, đột nhiên trở nên nghiêm túc, ai cũng sẽ không quen được không!

Vũ Khánh Cương không hề trả lời câu hỏi của vợ, bởi vì điện thoại vang lên!

"Ông chủ, có hai người..." Là cuộc gọi của bảo an ở cửa lớn.

"Trực tiếp cho vào, tui đi đón người!" Vũ Khánh Cương lưu loát nói xong liền cúp điện thoại, thấy vợ có chút sững sờ, lau mặt một cái, khôi phục dáng dấp lúc trước, trêu đùa nói với vợ: "Vợ, ông hai và ông ba tới!"

"Cái gì?!" Hứa Tư Văn chợt đứng lên, kinh ngạc không thôi, vừa rồi y nhìn tới bùa hộ mệnh liền nghĩ đến hai ông, kết quả nghĩ tới người nào người đó liền đến!

Đây là từ trên trời giáng xuống sao?

Người khác là trên trời rơi xuống một Lâm muội muội, nhà y thì lại là trên trời rơi xuống hai người ông?

"Sao không có nghe chị dâu nói qua? Ai nha!" Hứa Tư Văn cũng muốn giơ chân: "Đây là đột nhiên tập kích hay là kiểm tra vậy? Một chút cũng không nghe nói!"

"Đi mau đi mau, đều ở dưới lầu, anh kêu người cho vào rồi, hai ta nhanh đi đón! Hai ông cụ lớn tuổi như vậy, cũng đừng đi thang máy đến choáng!" Vũ Khánh Cương lôi kéo vợ chạy vù vù.

Hai người vội vã đến đại sảnh lầu một, liền thấy ông hai vẻ mặt đen sì sì đứng ở một bên, nhìn ông ba bị một đám trai gái vây thành một vòng.

Mà ông ba thì sao?

Ổng cụ đang cười híp mắt coi chỉ tay cho một cặp nam nữ thanh niên nói chuyện yêu đương công sở trong công ty!

"Phú quý, bình an, hợp tài! Ánh mắt thằng nhóc này không tồi, cô gái cũng tốt số, sau này ân ân ái ái đến đầu bạc, hai người khi nào làm việc vui?"

"Mùa thu sang năm, lúc đó mời lão thần tiên đến uống một ly rượu mừng!" Cậu trai cao hứng, thật thà gãi gãi đầu.

"Em còn chưa đáp ứng anh đâu!" Cô gái ngượng ngùng hờn dỗi.

"Anh, anh cũng cầu hôn rồi mà!" Cậu trai cuống lên, hắn cũng đã cầu hôn rồi, sao còn không làm tiệc chứ?

"Cậu cầu hôn không có nghĩa là con gái người ta liền muốn gả cho cậu nha?" Ông ba ở một bên thêm mắm dặm muối nghĩ: "Cậu lấy cái gì cầu hôn?"

"Nhẫn kim cương, hoa hồng." Vợ đã tới tay không thừa nhận quan hệ với mình, cậu trai cũng gấp đến đỏ mắt rồi!

"Ngu ngốc!" Ông ba bắt đầu cuồng phun nước miếng với cậu trai: "Nhẫn kim cương có tiền có thể mua được, hoa hồng cách ngày có thể ném vào đống rác, cậu ngốc hả? Phí uổng tiền làm gì?"

"Người khác đều cầu hôn như thế mà?" Cậu trai bị phun mặt đầy nước, buồn bực không chịu được.

"Lão thần tiên, ông nói xem phải lấy cái gì cầu hôn mới thích hợp ạ?"

"Đúng rồi đúng rồi!"

Có hai chàng trai cũng chuẩn bị cầu hôn, vừa thấy vết xe đổ của người phía trước, lập tức bắt đầu đòi chủ ý với ông ba.

"Đương nhiên là sổ hộ khẩu và sổ tiết kiệm rồi! Còn có thẻ lương của cậu nữa!" Ông ba chỉ tiếc mài sắt không thành kim: "Hai người các cậu sau này là sống chung, không phải cả ngày chơi trò 'rồ-mang' gì đó, hiểu không?"

Gần như tất cả mấy cậu trai chưa kết hôn đều gật đầu, chủ ý này của lão thần tiên mặc dù nói không có gì kinh hỉ, nhưng mà rất thực tế!

Vũ Khánh Cương thật muốn trốn đi nói không quen biết ông già này, nhưng ông hai mắt sắc, vừa thấy Vũ Khánh Cương liền nhìn chằm chằm!

Nếu không phải hắn muộn như vậy mới xuống, tên kia cũng không đến nỗi tiếp xúc với người ta, rơi vào trong việc giúp người ta xem tướng!

Hứa Tư Văn gần như muốn cười ra tiếng!

"Ông ba, cái đó không kêu là 'rồ-mang', mà kêu là romance, ý là lãng mạn." May mà kỹ thuật viên Hứa còn có thể hiểu ông cụ muốn biểu đạt ý gì, ở một bên lên tiếng phụ hoạ một chút.

"Lãng cái gì mà lãng? Con nhà đàng hoàng sống cùng nhau, lãng một cái là được, lãng hoài cũng không được nha!"

Kết quả người trong đại sảnh đều cười!

Mang ông hai và ông ba về hang hổ, hết cách rồi, ông hai và ông ba chết sống không chịu đi thang máy!

Vì vậy không thể làm gì khác hơn là mang về biệt thự bên Lan châu dàn xếp cho hai người, Hứa Tư Văn tự mình xuống bếp, đây chính là lần đầu tiên ông hai ông ba đến nhà bọn họ ở Lan châu, trong lòng kỹ thuật viên Hứa đã nghĩ xong, nhất định phải tiếp đãi chu đáo!

Kỹ thuật viên Hứa ở trong phòng bếp làm một bàn mỹ thực phương nam thuần thuần túy túy, y không biết ông chủ Vũ và hai người đột nhiên tới đây nói cái gì, sau khi y gọi ăn cơm, ông ba nhảy ra trước tiên, nhắm ngay đầu kỹ thuật viên Hứa liền đeo một thứ vào! Nguồn:

Hứa Tư Văn cúi đầu xuống, liền thấy một thứ giống hệt bùa hộ mệnh đã bị đứt của mình, chỉ có điều trên vật lần này có thêu ký hiệu y xem không hiểu.

"Ăn cơm ăn cơm! Đói bụng chết lão già ta rồi!" Ông ba thoạt nhìn lớn tuổi, lại giống như lão ngoan đồng, thân thủ linh hoạt.

"Cái bùa hộ mệnh của cháu rơi rồi, Cương tử bảo hôm nay ra ngoài không may mắn, không cho cháu ra ngoài đây, ông ba, ngày mai hai ông cháu chúng ta ra ngoài nha? Cháu dẫn ông đi xem cổ thành Lan châu, trong đó danh lam thắng cảnh đặc biệt nhiều."

"Sau này bùa hộ mệnh sẽ không rơi nữa." Ông chủ Vũ bất thình lình nói một câu như vậy, kỹ thuật viên Hứa nghe mà không giải thích được.

"A? Vậy cũng tốt." Có điều Hứa Tư Văn cũng không để ý, lại nói, lúc đó bùa hộ mệnh còn là quà đính hôn ông hai và ông ba đưa đó.

"Ngày mai đi cổ thành Lan châu!" Ông ba là người thích chơi thích náo nhiệt, ông hai trầm mặc trước sau như một.

"Đi đi đi đi, vợ, mua đồ cổ gì đó thì đều nghe theo ông ba, trên phương diện này ông ấy rất tinh mắt!" Ông chủ Vũ len lén tám chuyện với vợ.

Nhưng trên bàn chỉ có bốn người, lại nói giọng hắn lớn như vậy, ai không nghe thấy?

"Được!" Hứa Tư Văn cười híp mắt đáp lời, ông ba rất tinh mắt, tương đương với việc dẫn theo ông cụ thì có tiện nghi để chiếm!

"Chỉ biết bắt nạt lão già này!" Ông ba không phục lầm bầm.

Ông hai bới cho ông ba thêm một chén cơm, ông ba cứ như vậy lầm bầm nuốt vào!

Ăn cơm xong, ông ba lại cùng Hứa Tư Văn đi ra ngoài chạy một vòng, nhìn nhìn xung quanh cái hang hổ một chút, vẫn rất hài lòng với ánh mắt của ông chủ Vũ.

"Đúng rồi, qua mấy ngày ta với ông hai phải đi ra ngoài một chuyến, cháu và Cương tử cũng đi theo đi."

"Đi chỗ nào ạ?" Hứa Tư Văn có chút choáng váng, không phải nói, hai ông không dễ dàng rời khỏi ngọn núi của bọn họ sao?

"Đến Pháp, tìm người tính sổ!" Lúc ông ba nói lời này, đặc biệt nghiến răng nghiến lợi.

"Xuất ngoại?" Hứa Tư Văn kinh ngạc hơn, không động thì thôi, vừa động liền trực tiếp động đến nước ngoài là sao?

"A! Nếu không phải… khụ khụ…, cháu giúp Cương tử mang theo mấy bộ quần áo, đồ ở nước ngoài đều rất quý giá, thực sự là, chúng ta đi ra ngoài cũng không thể coi tiền như rác được…" Ông ba không quá cao minh dời đi đề tài.

Hứa Tư Văn thức thời không dây dưa, liền nói theo một hồi, phụ họa ông cụ nói chuyện tán gẫu, chỉ là trong lòng suy nghĩ, buổi tối trực tiếp tìm ông chủ Vũ, hình phạt nghiêm khắc bức cung, cũng không tin hắn dám không nói thật!

Hừ hừ!

Hết chương 244

245. Chương 245: 245. Sau Khi Đến...

Buổi tối kỹ thuật viên Hứa lại bắt đầu đại nghiệp bức cung của y, nhưng mà mới vừa mở màn, ông chủ Vũ đã tự khai.

"Ông hai và ông ba sao lại đột nhiên đến?"

"Bởi vì chuyện trong nhà thôi!" Ông chủ Vũ chán chường ôm vợ lắc lư: "Vợ à, anh muốn thừa nhận sai lầm với em."

"Hả?" Tim kỹ thuật viên Hứa treo lên.

Chung sống lâu như vậy, cho tới bây giờ ông chủ Vũ chưa từng nhận sai với kỹ thuật viên Hứa nha! Khó trách tim gan kỹ thuật viên Hứa treo lên cao không chạm đất.

"Lần trước mấy người muốn tới bắt em, là do một người bên Pháp phái tới, hắn có thù oán với thông gia Geek của chúng ta, lại ham muốn đồ vật của em, nên hạ tử thủ! Thằng nhóc họ Trương chẳng qua là một con chó cắn người mà thôi, ai ném cho hắn cục xương hắn liền vẫy đuôi với người đó. Đồ khốn kia mới là kẻ xấu sau lưng, thông gia mời chúng ta đến gia tộc Geek ở Pháp, vừa vặn, thù mới hận cũ chúng ta cùng tính một lượt rõ ràng." Có mấy lời ông chủ Vũ không muốn nói với vợ, không phải không tín nhiệm vợ, mà là không muốn vợ có áp lực, có vài gánh nặng phải là đương gia gánh, đừng thấy người người đều gọi vợ là đại đương gia, nhưng trong nội tâm Vũ Khánh Cương, có một ít chuyện, chỉ có hắn có thể chịu, mà vợ chỉ cần thật vui vẻ sống chung với hắn là được.

Hứa Tư Văn còn thật sự không ngờ hóa ra trong này còn có chuyện như thế!

Có điều y luôn xem người nhà họ Vũ là người trong nhà mà đối xử, có câu ca dao rất hay, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!

"Được, chúng ta cùng tính toán với hắn!" Kỹ thuật viên Hứa rất có tự giác người một nhà, có điều vẫn như cũ cắn lấy vấn đề không tha: "Nhưng mà cái này có quan hệ gì với việc ông hai ông ba tới nơi này?"

Vũ Khánh Cương lập tức nói: "Đây không phải là nghe nói bên thông gia gia tộc lớn, nhân khẩu nhiều, trưởng bối già trẻ đều còn sống à? Hai ta lại không còn trưởng bối nào khác, bên này thân thể bát gia gia không tốt không thể dằn vặt, anh hai liền xin ông hai và ông ba làm chỗ dựa cho hai chúng ta, hơn nữa ông hai và ông ba ở Pháp còn có một ít thù cũ năm xưa cũng muốn giải quyết, liền dứt khoát đến tìm hai chúng ta cùng đi."

"Ông hai và ông ba, còn quen biết người nước ngoài hả?" Tư duy của Hứa Tư Văn bị kéo đến một phương hướng quỷ dị.

"Nghe nói là lúc còn trẻ, từng đùa giỡn ông ba, bị ông hai đánh gãy chân, đã bao nhiêu năm, cũng không biết đã khỏi chưa."

Hứa Tư Văn ngây ngốc sửng sốt một chút, đột nhiên thần bí tiến đến trước mặt Vũ Khánh Cương giống như ăn trộm: "Ông hai và ông ba, sẽ không phải là... chứ? Giống em với anh?" Nói, còn dùng hai ngón tay cong cong chỉ vào nhau.

Ông chủ Vũ trầm mặc gật gật đầu.

Kỹ thuật viên Hứa trong nháy mắt liền khiếp sợ!

Trước đây có một vài chỗ nói không thông hiện tại hoàn toàn có logic rồi!

Trước đây một vài hình ảnh xem không hiểu hiện tại hoàn toàn hiểu!

Tại sao hai ông cụ muốn ở cùng một chỗ?

Tại sao ông hai nhất định phải học làm cá nấu?

Tại sao ông ba đào bảo nhưng mà ông hai đi trả hàng?

"Lúc trước, có phải cũng bởi vì quan hệ giữa ông hai với ông ba, nên anh hai chị hai mới có thể dễ dàng tiếp thu chúng ta như vậy không?" Hứa Tư Văn đột nhiên nghĩ đến điểm này, trước đây y cho là người nhà họ Vũ có truyền thống hàm hậu thành thật, đối với loại quan hệ này có thể tiếp thu nhanh như vậy, đúng là làm cho y rất giật mình.

"Anh hai chị hai không biết chuyện này, quan hệ của ông hai và ông ba, chỉ có một mình anh biết, hiện tại có thêm em." Ông chủ Vũ khoe khoang với kỹ thuật viên Hứa, đây chính là bí mật của hắn và vợ.

"Nhưng mà chỉ bốn người chúng ta đi à?" Hứa Tư Văn suy nghĩ một chút, đặc biệt phun tào toát ra một câu: "Em đây là đi gặp thông gia, hay là đi đập bãi vậy?"

"Hai ta đi gặp thông gia, còn ông hai và ông ba đập bãi, không can thiệp chuyện của nhau, coi như lúc đó bên thông gia Geek có trưởng bối ở đó, quá lắm thì chúng ta đẩy hai ông ấy lên thôi!" Ông chủ Vũ rất không tử tế đẩy hai ông cụ ra ngoài.

Hứa Tư Văn: "...!" Ông chủ Vũ à anh không tử tế như thế, ông hai và ông ba có biết không?

"Anh hai chị hai cũng không biết ngoại ngữ, đi cũng là mù mờ, huống chi, bé con ở nhà cũng không thể rời người, cho nên phái hai chúng ta qua xem thông gia là được."

"Nghe nói thông gia không tồi, nhưng thân thích bên kia lại không như vậy, em miệng lưỡi lợi hại, anh thân thủ linh hoạt, hai ta khẳng định trấn được bọn họ!"

Não Hứa Tư Văn co rút: "Chúng ta là đến nhà Adela thăm hỏi, không phải đi phá quán, anh tính toán như vậy quá mức rồi đi?"

"Một chút cũng không quá!" Ông chủ Vũ nói năng hùng hồn: "Ngẫm lại lần đầu anh đến nhà em thế nào? Bên Đông Bắc bọn anh con rể tới cửa đều giống như vượt ải vậy, hai ta cũng coi như là đại diện cho thằng nhóc Nguyên Cát kia, trước tiên đi xem thử."

Hứa Tư Văn: "..." Có thể đừng làm như xã hội đen dò đường cướp địa bàn vậy không?

Hai người tán gẫu tới nửa đêm, các loại chuyện có thể xảy ra khi gặp mặt thông gia đều đặt ra một lần, nói nói liền lệch ra tận ngoài không gian, kỹ thuật viên Hứa lại không nhớ ra được mục đích ban đầu của mình!

Ngày hôm sau, Hứa Tư Văn tuân thủ cam kết, dẫn ông ba đi cổ thành Lan châu.

Ông hai không đi, lão nhân gia muốn ở nhà với ông chủ Vũ, không biết muốn làm gì, Hứa Tư Văn hỏi Vũ Khánh Cương, Vũ Khánh Cương cũng không biết, ông hai chỉ muốn Vũ Khánh Cương ở lại làm trợ thủ cho ông ấy.

So với người địa phương là Hứa Tư Văn thì ông ba còn hiểu lịch sử Lan châu hơn, thậm chí ngay cả hẻm nhỏ trong cổ thành Lan châu cũng có thể gọi tên được.

"Ông ba thật là lợi hại!" Hứa Tư Văn thật ngạc nhiên, một ông cụ Đông Bắc, lại quen thuộc cổ thành Lan châu như lòng bàn tay!

"Còn phải nói!" Ông cụ cao hứng.

Vừa vặn đi ngang qua một cửa hàng đồ cổ, ông ba vừa nhấc chân liền đi vào, Hứa Tư Văn đuổi theo sát ông cụ, cái thứ đồ cổ này, Hứa Tư Văn chỉ hiểu chút da lông mà thôi.

Nhớ tới Vũ Khánh Cương nói, theo ông ba bảo đảm không sai được!

Người ở cửa hàng đồ cổ, nhìn nhiều mua ít, mua cũng đều là món nhỏ, ai bảo ánh mắt mọi người đều không quá tự tin chứ!

Thế nhưng cửa hàng đồ cổ có nhiều thời gian, cái gọi là "ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm" chính là nói loại mua bán như cửa hàng đồ cổ này.

"Hai cái này bao nhiêu tiền?" Ông ba đi vòng vo nửa ngày, liền lấy một cặp vòng tay Cảnh Thái Lam lớn bằng ngón tay cái chạm trổ hoa văn và một khối ngọc bội phẩm chất tuyệt đối không thể nói là đẹp mắt.

"Ngài chờ." Chủ tiệm là một người trung niên, cặp mắt không lớn nhưng tinh quang lấp loé, thoạt nhìn chính là một gian thương!

Ông ba già thì già, nhưng mà ông ba thay một thân đường trang nhìn khí chất đặc biệt xuất chúng, là cái cảm giác trí tuệ lắng đọng năm tháng, cái loại cảm giác mèo già hóa cáo, loại người già thành tinh, loại tuổi già mà chí chưa già.

Lão học giả như vậy, thường là người có chân tài thật học, đồ vật ông ta thấy vừa mắt, khẳng định không đơn giản!

Cặp vòng tay và ngọc bội này đều là mua được từ trong tay người khác, từng mời người giám định, chính hắn cũng nghiên cứu qua, chỉ là món đồ cổ bình thường nhất, giá trị thật không được bao nhiêu tiền.

Nhưng mà vật như vậy lại bị người ta nhìn trúng, trong lòng chủ tiệm không chắc chắn, lo mình và mấy người đã từng làm giám định đều nhìn lầm, bỏ qua đồ tốt.

Phải biết, bị người ta xoi mói và mình xoi mói là không giống nhau!

Cầm vòng tay và ngọc bội lật tới lật lui nhìn nửa ngày, cuối cùng phỏng chừng thật sự là không nhìn ra gì, cắn răng giậm chân một cái: "Ba mươi vạn!"

"Tư Văn, trả tiền." Ông ba cầm ba món đồ qua nhét vào trong túi, ngay cả đóng gói cũng không muốn, trực tiếp chắp tay sau lưng nhanh nhẹn đi ra ngoài!

Hứa Tư Văn rất khó hiểu, chút đồ vật như vậy liền ba mươi vạn à? Có điều y không hiểu thì không hiểu, nhưng Hứa Tư Văn lại không dám nói hai lời! Móc ra thẻ ngân hàng quét một cái, ba mươi vạn, cứ như vậy đi tong??

Chủ tiệm vừa thấy trả tiền trả sảng khoái như vậy, trong lòng càng loạn tùng phèo, lúc lấy tiền cũng kéo rồi lại kéo, cái mặt phật Di Lặc vô cùng tốt cũng bị xoắn xuýt co rút thành hình dạng bánh bao chó cũng không thèm.

Bộ dáng xoắn xuýt của chủ tiệm thực sự quá làm người ta sợ hãi, sau khi Hứa Tư Văn trả tiền liền vắt chân lên cổ đuổi theo ông ba, một khắc cũng không muốn ở lại cửa hàng đồ cổ.

"Ông ba, ba món đồ vật này là cái gì vậy?" Hứa Tư Văn hiếu kỳ, tò mò vô cùng, không nhịn được liền hỏi.

"Ta nói Tư Văn à, sao cháu lại hỏi ta ở đây? Có vài nhóm người đi theo sau chúng ta, nếu ta thật sự mua được bảo bối, còn không phải bị người ta nửa đường cướp mất à? Cháu cái đồ ngốc này!" Ông ba cũng bị kỹ thuật viên Hứa chọc cười.

Hứa Tư Văn ngơ ngác nhận sai với ông ba: "A! Tư Văn không biết, gây thêm phiền toái cho ông… Ặc, cái đó, ai theo chúng ta vậy?"

Từ sau lúc bị người ta bắt cóc chưa toại, kỹ thuật viên Hứa rất chú ý an toàn của mình, cả người đều trở nên thần bí.

"Nói chuyện với cháu lớn tiếng như vậy, bọn họ đều chạy mất rồi!" Ông ba gần như hết chỗ nói với kỹ thuật viên Hứa ngốc manh rồi.

Hứa Tư Văn đỏ mặt cúi đầu, đi theo phía sau ông cụ làm cái đuôi nhỏ.

Có điều Hứa Tư Văn dẫn ông ba, đi ăn hai chỗ đồ ăn vặt Lan châu thuần thuần túy túy, có thể coi là cứu vãn lại một ít hình tượng, dỗ ông cụ đến vui vẻ.

Chờ về tới hang hổ, gặp được ông hai và Vũ Khánh Cương, chỉ còn lại bốn ông cháu bọn họ, lúc này ông ba mới nhảy lên, kéo Hứa Tư Văn không giải thích được vừa nhảy vừa cười.

"Ông ba! Ông ba… ngài làm sao rồi?" Hứa Tư Văn không dám nói lời kiêng kỵ, chỉ có điều ông cụ nổi điên như thế, y sợ hãi!

"Tư Văn ngốc, hai chúng ta kiếm được thứ tốt rồi!" Ông ba lấy vòng tay và ngọc bội ra bày ở trên bàn, nhấc cằm với ông hai: "Lên!"

Khóe miệng Hứa Tư Văn liên tục co rút, ông chủ Vũ xoa xoa tay, khà khà khà cười khúc khích nhìn nhìn vợ.

Ông hai vươn tay dùng sức sờ ngọc bội một cái, ngọc bội liền bị hủy đi rồi!

Hai mắt Hứa Tư Văn đều thẳng tắp.

Ba món đồ ba mươi vạn, một cái chính là mười vạn!

Coi như là tảng đá cũng tốt nha! Ngay cả cục đá cũng không phải, sờ một cái liền bỏ đi, đá mà cũng làm giả được, tim Hứa Tư Văn nha!

Thật lạnh thật lạnh!

Hết chương 245

246. Chương 246: 246. Chung Cảnh Hiên

"Đều là lỗi của cháu, là cháu muốn mua, không liên quan đến ông ba… a… ơ??" Hứa Tư Văn ngoan ngoãn!

Ở trong ấn tượng của Hứa Tư Văn, ông hai và ông ba, dù biết bọn họ là một đôi chồng chồng già, nhưng bọn họ vẫn là người bình thường, ông cụ bình thường, hai người không giống y và ông chủ Vũ, còn có con gái cháu trai dưỡng lão đưa ma, hai ông cụ này đã râu tóc bạc trắng, tuy rằng hạc phát đồng nhan thì cũng không thể phủ nhận sự thật là bọn họ đã già, trách nhiệm mua sai đồ, Hứa Tư Văn làm sao có khả năng để người già như ông ba tới gánh vác?

Đó nhất định là không thể rồi!

Lập tức kích động trước tiên đem trách nhiệm gánh lên vai mình, ai biết lời nói còn chưa rơi xuống, liền nhìn thấy ông hai một tay mạnh mẽ bóp nát vỏ ngoài ngọc bội!

Đúng!

Vỏ ngoài!

Vỏ ngoài nát thành cặn bã!

Chỉ là một lớp vỏ thấp kém!

Đồ vật bên trong vừa lộ ra, Hứa Tư Văn liền chấn kinh!

Đó là một khối ngọc bội hình bầu dục, ngọc bội óng ánh long lanh, điêu khắc nhẵn nhụi tinh mỹ, đồ án phồn hoa phức tạp, toàn bộ ngọc bội hiện ra một loại dung mạo tuyệt thế.

Thoạt nhìn có giá trị không nhỏ.

"Thấy được không? Lúc này mới là đồ tốt nè!" Ông ba rất là dở khóc dở cười với hành động vừa nãy của Hứa Tư Văn, thế nhưng trong lòng cũng ấm áp, thằng nhóc này không tồi, phối với Vũ Khánh Cương thừa sức.

Người tâm địa tốt, chủ yếu nhất là, biết tôn kính người già!

"Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Cái này gọi là ngọc bao ngọc, chính là dùng một lớp ngọc thấp kém bao lại ngọc tốt, nuôi một khoảng thời gian, ngọc tốt càng tốt, ngọc kém càng kém."

Hứa Tư Văn mở mang tầm mắt!

Trong vòng tay Cảnh Thái Lam cũng lôi ra được một bộ vòng ngọc, chỉ là tính chất ngọc không tốt như ngọc bội, có điều cũng là thượng phẩm trong thượng phẩm, phía trên là dùng tơ vàng chạm long và phượng.

Lần này, Hứa Tư Văn xem như là chịu phục.

Hứa Tư Văn còn dẫn hai ông trở về Hứa gia tập một chuyến, đến Lan châu mà không đến nhà thông gia thì khó nói, vì vậy đồ vật mà ông ba tốn ba mươi vạn của Hứa Tư Văn để mua, liền bị hai ông đưa ra ngoài.

Ngọc bội đưa cho Hứa Gia Văn, vòng tay đưa cho Trình Mỹ Lệ.

Đồ vật quá quý trọng, ba Hứa và mẹ Hứa đều rầu rĩ.

"Ba mẹ đều rầu rĩ, anh nói làm sao đây?" Kỹ thuật viên Hứa cũng phát sầu, lễ vật này cũng quá có ý nghĩa rồi.

"Hai người bọn họ cái gì cũng không thiếu, nếu không thì em bảo ba mẹ làm cho hai người họ một bàn thức ăn ngon cho ăn no cái bụng đi… Ai ai! Người tốt động khẩu không động thủ nha!" Ông chủ Vũ bị kỹ thuật viên Hứa nhéo đến thịt mềm, kêu ngao ngao…

Cuối cùng vẫn là bát gia gia biết được chuyện này, cũng bảo người ta đưa tới một quyển sách thẻ tre, xem là đáp lễ.

Người nhà họ Hứa xem hồi lâu, trên quyển sách thẻ tre đen thui này cong cong quẹo quẹo khắc mấy chữ bọn họ xem không hiểu, cái này có thể xem lả đáp lễ sao?

Dù gì cũng là lần đầu tiên sau khi kết hôn trưởng bối đến nhà…

Lúc đó khi ba Hứa kiên trì lấy ra sách thẻ tre, ông ba gần như là dùng hình tượng chó dữ chụp mồi nhào tới!

Ba Hứa theo bản năng uốn một cái muốn né tránh, kết quả động tác của ông ba quá mãnh liệt, không tránh được… Lúc đó tình cảnh hỗn loạn tưng bừng!

"Vốn là cho ông, ông làm gì còn cướp ạ?" Hứa Tư Văn dở khóc dở cười lót cái đệm mềm sau lưng ông ba.

"Cháu biết cái gì? Đây chính là bảo bối! Bảo bối tốt!" Ông ba giận dữ quơ móng vuốt, nhấn mạnh một lần lại một lần!

Từ lúc đồ vật đến tay ông cụ, liền chưa từng bỏ xuống!

Ăn cơm cũng là một tay đũa một tay sách thẻ tre, cuối cùng vẫn là ông hai vừa gắp đồ ăn vừa múc canh cho ông ấy…

Bên kia, toàn thân ông chủ Vũ đều là mồ hôi, trên tay xoa hồng hoa dầu, dùng sức xoa eo cho ba vợ…

Một nhóm bốn người rốt cuộc lên máy bay bay đi Pháp, chỉ là ông ba luôn luôn hoạt bát uốn tới ẹo lui cũng liền thôi, Hứa Tư Văn tò mò là sao ông hai cũng là vẻ mặt thảm không nỡ nhìn vậy??

Y len lén hỏi ông chủ Vũ một chút, ông chủ Vũ nhìn nhìn hai người kia, kề tai nói nhỏ với y: "Không quen đi máy bay, trước đây bọn họ đều là cưỡi ngựa hoặc là đi bộ."

Hứa Tư Văn vẻ mặt hiểu rõ, trong lòng ông chủ Vũ cười trộm không thôi, vợ thật ngốc!

Một đường bay đến Pháp, xuống máy bay, khắp nơi đều là người nước ngoài, tóc và con ngươi, thật sự là màu gì đều có, hơn nữa so với quốc nội còn ăn mặc bảo thủ, đến nước Pháp lấy lãng mạn để nổi danh, thì lại là một loại phong tình khác.

Lần này bởi vì là đến gặp thông gia, Vũ Khánh Cương cũng không tiện mang theo một đống bảo tiêu phiên dịch, cũng học theo vợ chồng thông gia Geek, dẫn theo vợ Hứa Tư Văn, phụng bồi hai người ông xuất hành, dẫn theo hai bảo an toàn năng theo bên cạnh mình và vợ, còn mời một phiên dịch bản địa đến đón máy bay.

Đồng dạng, không có nói trước với thông gia, cho nên tuy rằng gia tộc Geek đã đưa ra lời mời, nhưng lại không biết bọn họ sẽ đến.

Phiên dịch tới đón máy bay họ Chung, là một du học sinh Đông Hoa, bắt đầu từ mười tuổi liền bén rễ ở Pháp, chưa tốt nghiệp đại học đã bắt đầu gây dựng sự nghiệp, có một công ty du lịch, bởi vì ông chủ Vũ từ chỗ Thân vương điện hạ lông đỏ mà lấy được chút cổ phần ở xưởng Land Rover, cũng coi như là có chút thân phận ở nước ngoài, loại thân phận này còn là có thể gặp không thể cầu, đối với một sinh viên không bối cảnh không chỗ dựa mà nói, có thể tiếp đón khách hàng như vậy, cơ hội ngàn năm một thuở!

Cho nên ông chủ tiểu Chung này, tự mình mặc giáp ra trận, nhất định phải làm cho người ủy thác là ông chủ Vũ cao hứng mà đến thoả mãn mà về!

"Xin chào, xin hỏi là Vũ Khánh Cương tiên sinh sao?" Chung Cảnh Hiên người cũng như tên, một ông chủ mở công ty du lịch, lại giống như một học giả, khí chất tao nhã sạch sẽ.

Càng trùng hợp là, khí chất của hắn và Hứa Tư Văn lại đặc biệt giống nhau.

Đây mới là điểm mấu chốt để Vũ Khánh Cương thỏa thuận với Chung Cảnh Hiên, trước đó Chung Cảnh Hiên không biết, có điều khi nhìn thấy Hứa Tư Văn, hắn liền hiểu.

"Ừ!" Ông chủ Vũ rầm rì nói, mang theo chút hương vị thô lỗ.

"Chào ngài, tôi là hướng dẫn viên phiên dịch mà công ty du lịch phái tới đón ngài, tôi họ Chung, ngài gọi tôi tiểu Chung là được, vị này chính là Hứa Tư Văn Hứa tiên sinh đi?" Chung Cảnh Hiên rất hòa khí, đó là một loại cảm giác khiến người ta ấm áp như gió xuân.

"Là tôi, xin hỏi tên của ngài? Gọi tiểu Chung gì đó không quá tốt." Cảm giác đầu tiên của Hứa Tư Văn đối với vị đồng bào này không tệ, cảm thấy hắn đúng mực, rất có loại phong phạm quân tử, hơn nữa nếu là đồng bào, vậy thì càng phải tôn trọng người ta một chút, tiểu Chung gì đó quá tùy tiện, vẫn là thỉnh giáo họ tên rồi kêu tên tốt hơn.

"Tôi tên Chung Cảnh Hiên, gọi tôi Cảnh Hiên cũng được." Con người Chung Cảnh Hiên tuy rằng nhìn thân thiện, nhưng lại vô cùng khéo léo.

Không thì một người nước ngoài không chút căn cơ như hắn làm sao có thể đặt chân ở một vương quốc tự cao tự đại lại tràn ngập chủ nghĩa lãng mạn như Pháp? Hắn chính là dựa vào chiêu thức ấy.

Nhìn như ai cũng có quan hệ không tồi với hắn, kỳ thực với ai hắn cũng giữ một khoảng cách.

"Được, Cảnh Hiên." Hứa Tư Văn mỉm cười gật đầu, sau khi kêu tên Chung Cảnh Hiên, lúc muốn giới thiệu ông hai và ông ba, ông ba tự mình mở miệng trước: "Chúng tôi đều họ Vương, cậu gọi hắn Vương đại gia là được, gọi tôi Vương nhị gia."

Cái từ đại gia này, ý nghĩa rất nhiều.

Trong cách nói Đông Bắc, ý tứ không khác với chữ bác, cũng có thể dùng để cho tiểu bối xưng hô với trưởng bối xa lạ.

Nhưng mà Chung Cảnh Hiên không hiểu!

Đối với hai vị lão nhân gia quả thực xoắn xuýt không chịu được!

Hứa Tư Văn vừa thấy không đúng, đây là phản ứng gì?

Tỉ mỉ suy ngẫm một chút liền hiểu được, nhanh chóng giải thích một chút với Chung Cảnh Hiên, lúc này mới khiến Chung Cảnh Hiên thở phào nhẹ nhõm, hắn cũng không muốn tự thân xuất mã tiếp đãi hai vị "đại gia", nếu là hai vị lão bá vẫn có thể tiếp nhận.

"Không phải, ông ba, ông bảo người ta gọi hai người là đại gia, nhưng cháu với vợ gọi hai người là ông, bối phận này có phải là không đúng lắm không?" Thừa dịp Chung Cảnh Hiên còn chưa kêu ra, ông chủ Vũ nhanh chóng kêu ngừng.

Ông chủ Vũ rất trực tiếp, không trực tiếp không được nha!

Vô duyên vô cớ, liền thấp hơn người ta một bối phận!

"Vương lão gia tử, Vương lão tiên sinh." Chung Cảnh Hiên không hổ là người khéo léo, gọi ông hai là Vương lão gia tử, ông ba thì liền biến thành Vương lão tiên sinh.

Hai cái đều là kính xưng, lúc gọi người thái độ đều rất cung kính, thật giống như con cháu, cho người ta ấn tượng quá hợp tư cách!

Nguồn:

"Ừm." Ông ba gật đầu, tốt xấu rầm rì một tiếng xem như là đáp lại, mà ông hai chỉ gật gật đầu thôi, nói cũng không nói một câu.

"Lúc này bối phận anh không nhỏ, được rồi đi?" Hứa Tư Văn cười với ông chủ Vũ, người này có lúc luôn có một ít kiên trì không giải thích được, tuy rằng kiên trì như vậy khiến ông chủ Vũ thoạt nhìn rất ngây thơ, nhưng kỹ thuật viên Hứa không ngại, ai bảo ở trong mắt y, đây là tấm lòng son của ông chủ Vũ chứ.

Đây chính là "người tình trong mắt hóa Tây Thi" mà!

"Được, cứ xưng hô như vậy đi!" Chỉ cần không phải vô duyên vô cớ thấp hơn người ta một lứa, ông chủ Vũ cũng không có chú ý gì.

"Hai đứa đi trước đi, ta với ông hai tự có người tiếp đón, không cần phải để ý đến chúng ta, có chuyện Cương tử biết làm sao liên hệ chúng ta." Ông ba vỗ vỗ vai Hứa Tư Văn, đẩy y một cái, làm cho y và Vũ Khánh Cương cách càng gần hơn chút.

"Ông ba, hai người lập tức đi à??" Hứa Tư Văn cho rằng ít nhất phải an bài một chút mới có thể mỗi người một việc, kết quả ở sân bay ông ba liền muốn chia hai ngã với với bọn họ?

"Ừm, chúng ta có chuyện của chúng ta, hai đứa đi dạo đi." Ông hai đã sớm tiêu sái mang theo rương hành lý của hai người bọn họ quay người đi, ông ba nhanh chóng đuổi theo, tốc độ kia động tác kia, căn bản không thấy được là người đã có tuổi!

Chung Cảnh Hiên không rõ, nếu nhanh như vậy đã muốn tách ra, tại sao còn muốn xoắn xuýt vấn đề mình gọi bọn họ là gì chứ? Đây không phải là quá nhàm chán à?

Chỉ là oán thầm thì oán thầm, hắn cũng sẽ không nói ra miệng.

"Đi thôi đi thôi! Vợ, trước hết chúng ta cũng nhanh chóng tìm chỗ nghỉ chân một chút, cái chỗ chết tiệt này còn có cái gì mà lệch múi giờ, đầu anh hiện tại căng đến đau rồi." Ông chủ Vũ xuất ngoại liền có một cái tật xấu, chính là lệch múi giờ, cho nên hắn vừa đến nước ngoài, liền muốn trước hết tìm một chỗ nghỉ ngơi, lại thêm vừa đi ra ngoài, bất luận là làm gì, hắn đều chết sống bám lấy người bên cạnh không tha, sợ mình đi lạc!

"Được rồi, phiền phức Cảnh Hiên trước tiên dẫn chúng tôi đến khách sạn nghỉ ngơi đi." Kỳ thực Hứa Tư Văn cũng có chút lệch múi giờ, vừa vặn cùng ông chủ Vũ nghỉ ngơi thật tốt một chút trước.

"Được rồi, xin mời!" Chung Cảnh Hiên lập tức dẫn người đi ra cửa đại sảnh sân bay, chỉ cần đưa người đến khách sạn ở trước, bàn lại những chuyện khác cũng còn kịp.

Vốn dĩ tất cả những điều này cũng rất thuận lợi, nhưng mà cố tình khi ra cửa lại gặp được phiền phức, còn là phiền phức ông chủ Vũ gây ra...

Hết chương 246

247. Chương 247: 247. Một Cước Kia Phong Tình

Muốn nói người Pháp theo chủ nghĩa tình cảm lãng mạn, toàn thế giới đều nghe danh.

Hứa Tư Văn và Chung Cảnh Hiên hai người đều thân cao một mét bảy, mét tám, chiều cao không chênh lệch lắm khiến hai người bọn họ ở trong đám người phương tây khắp nơi có vẻ rất là thấp bé, chỉ là người phương đông yêu thích ôn văn nhĩ nhã, người phương tây hả, liền có chút khó nói.

Nhìn nữ người mẫu mà hiện tại người phương tây cho là xinh đẹp, ở trong mắt người phương đông, quả thực xấu đến rối tinh rối mù!

Có điều đó là ánh mắt đối với nữ nhân, đối với nam nhân thì lại khác, người phương tây càng thích nam nhân cường tráng cao lớn, loại vẻ đẹp thuộc về dương cương, khiến người ta có một loại cảm giác bị chinh phục, bộ dạng rất có cảm giác an toàn, giống như ông chủ Vũ vậy, có khả năng ba Hứa cảm thấy hắn "mãng phu", thế nhưng người phương tây lại cho là ông chủ Vũ rất "nam nhân".

Vậy nên, ông chủ Vũ mới vừa đi tới cửa, trước mặt liền có một cô gái tây đi đến, cô gái tây kia vào ngày trời lạnh, ặc, được rồi, kỳ thực cũng không phải lạnh cỡ nào, nhưng mà cũng không phải quá nóng mà!

Mặc cái đầm cúp ngực bao mông, trên cổ đeo sợi dây chuyền kim cương thật đẹp, tóc xoăn cuộn sóng, môi đỏ rực, so với Trương Lam Tương thấp kém, thì vị này tuyệt đối có thể gọi là "gợi cảm trêu người".

Nhưng mà vưu vật gợi cảm trong mắt người khác, ở trong mắt ông chủ Vũ chính là đồi phong bại tục!

Người khác đều lấy ánh mắt liếc trộm vưu vật gợi cảm kia, chỉ có ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa mặt không đổi sắc, không hề liếc mắt một cái, liền muốn đi thoáng qua.

Điều này làm cho vưu vật gợi cảm rất bất mãn, hơn nữa nhìn người theo bên cạnh ông chủ Vũ rõ ràng chính là bảo tiêu linh tinh, có thể suy đoán ra ông chủ Vũ khẳng định thân phận không đơn giản, ít nhất thì tiền và quyền, đều có.

"Hi! Anh khỏe không?" Vưu vật gợi cảm thật ra là cảm thấy hứng thú với ông chủ Vũ, nhưng kỹ thuật viên Hứa lại ở ông chủ bên cạnh Vũ.

Cô ta muốn chào hỏi với ông chủ Vũ đang đi gấp rút, nhưng bất đắc dĩ là nhất định phải lướt qua bảo tiêu và kỹ thuật viên Hứa, bảo tiêu có thể không nhìn, thế nhưng kỹ thuật viên Hứa thì không thể!

Cho nên lúc cô ta vừa bắt đầu chào hỏi, chính là trước tiên chào hỏi với Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn còn sửng sốt một chút: "Vị nữ sĩ này, hình như chúng ta không quen biết đi?"

"Ồ, tôi là nói, chúng ta có thể làm quen một chút không?" Kỳ thực cô ta chỉ là muốn khiến người dừng bước lại mà thôi, cho nên mới biểu hiện bộ dạng thân thiện.

Không thể không nói, trên phương diện tiếp cận, cô ta vẫn rất có kinh nghiệm.

"Xin lỗi nữ sĩ, chúng ta không thích hợp." Hứa Tư Văn là người từng du học, từng gặp mấy người nước ngoài nhiệt tình, cho nên nhanh chóng từ chối thẳng thắn, không thấy ông chủ Vũ bên cạnh cũng bốc khí đen rồi sao? Cái tên này mà ghen, thì cái gì cũng không để yên đâu!

"Ha, được rồi!" Vưu vật gợi cảm vừa nhún vai, khe sóng lớn mãnh liệt trước ngực càng sâu, sau đó từng bước bước đi, bảo tiêu đều không dám vươn tay ngăn cản!

Bởi vì cô ta là ưỡn ngực đi về phía trước, mi dám vươn tay thì cứ chờ bị "hung" khí bắn trúng đi! ("hung" ở đây nghĩa là phần ngực)

"Xin chào, nam nhân, anh thật tráng!" Nói xong liền muốn dùng "hung" khí dán lên cánh tay ông chủ Vũ, tốt nhất còn có thể cọ cọ.

Đây coi như là chủ động cầu cái kia đi.

Ở Đông Hoa khẳng định là không được, thế nhưng ở Pháp rất phổ biến rất bình thường, người nơi này chỉ cần xem mắt mới quen không tới ba phút là có thể đi làm chứng nhận kết hôn.

Chung Cảnh Hiên cũng bị hình ảnh trước mắt làm sợ ngây người!

Người Pháp có cái đầu cao quý nhất toàn thế giới, không dễ dàng cúi đầu trước người khác, càng khỏi nói chủ động cầu hoan và vân vân, quả thực lật đổ thế giới quan của hắn đối với nước Pháp.

Kỳ thực nói trắng ra là, chính là thứ không có được mới là tốt nhất khó quên nhất.

Cũng bởi vì thái độ của kỹ thuật viên Hứa và ông chủ Vũ đối với cô ta giống như đối với người bình thường, nên cô ta có chút tâm lý không thăng bằng.

Kỹ thuật viên Hứa cũng bị dọa sợ ngây người!

Tui X!

Y cần phải phòng bị người khác mơ ước đối với ông chủ Vũ, lúc trước là mấy nữ nhân nước Đông Hoa, hiện tại ngay cả gái tây cũng muốn dính tới một chân, còn có thể chơi đùa vui vẻ hay không!

Bọn họ tính là cái gì? Làm người trong cuộc ông chủ Vũ mới gọi là sợ hãi kinh sợ có được không?

Cô gái tây này miệng đầy tiếng chim, hắn một chữ cũng nghe không hiểu, hơn nữa gái tây này đầu tiên là nói chuyện với vợ, vợ rõ ràng không vui, trả lời một câu gì đó hắn cũng nghe không hiểu, nhưng mà sau đó cô gái tây này liền mẹ nó hướng tới chỗ hắn!

Còn mẹ nó dán lên người hắn!

Ông chủ Vũ không cách nào nhịn được!

Thứ nhất, vợ vẫn còn, hắn mà dám lén phén với một ả tây, vợ sẽ nghĩ như thế nào?

Thứ hai, chính là ả tây này, trên người có mùi, làm cho thơm phức xông mũi là muốn làm cái gì?

Thứ ba, hắn chỉ thân thiết với vợ là không khó chịu, còn lại ai thân thiết với hắn hắn cũng khó chịu!

Vì vậy dưới tình huống ông chủ Vũ không thể nhịn được nữa, phản xạ có điều kiện nâng bàn chân bự lên, theo thói quen một cước đạp người bay ra ngoài!

Một cước kia phong tình!

Rất là khiến người ta kinh diễm!

Mọe kiếp!

Đây là tiếng lòng của người đi theo.

Thượng Đế ơi!

Đây là tiếng kinh hô của mấy người nước ngoài. Trong đại sảnh sân bay đã là một mảnh ồ lên.

Rất nhiều người bản địa Pháp rất là tức giận, dưới cái nhìn của bọn họ, chuyện như vậy lãng mạn bao nhiêu, ông chủ Vũ quá không có phong độ thân sĩ.

"Trời ạ!" Đầu Chung Cảnh Hiên cũng vang ong ong: "Vũ tiên sinh anh làm cái gì vậy?"

"Tui thế nào? Cô ta tự tìm!" Ông chủ Vũ đỏ mặt tía tai biện giải, sau đó liền thẳng thắn với vợ: "Anh rất khó chịu với cô ta, thật sự, vợ em tin anh nha!"

"Em nhìn ra được!" Hứa Tư Văn cũng là gương mặt vô cùng thê thảm, lúc này y cũng không ghen, chỉ cảm thấy nữ nhân kia cũng thật đáng thương. Sao lại đụng phải ông chủ Vũ vậy?

Chỉ là, khóe miệng của kỹ thuật viên Hứa nhân huynh vẫn luôn vểnh lên là chuyện gì xảy ra?

Hai bảo tiêu dẫn tới rất ra sức, lấy chứng minh hộ vệ của mình ra chứng minh bọn họ là chấp hành nhiệm vụ bảo vệ, mà cố chủ chính là ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa, đồng thời rất "nghĩa chính ngôn từ" nói với nhóm cảnh sát sân bay đi tới đây, bọn họ hoài nghi cô gái này cố ý tới gần mục tiêu nhiệm vụ bảo vệ của bọn họ, có ý đồ không rõ.

Cảnh sát Pháp đương nhiên không tin rồi!

Vì vậy bô bô nói với bảo tiêu, vẻ mặt rất kích động, rất tức giận, âm thanh rất cao vút.

"Hắn nói gì thế?" Ông chủ Vũ tò mò, hắn nghe không hiểu, thế nhưng vợ khẳng định nghe hiểu, vừa nãy hắn nghe vợ cũng há mồm nói vài câu mà.

"Hắn nói, nữ sĩ chỉ là muốn làm quen với anh một chút, anh lại bạo lực đối mặt với nữ sĩ, là không đúng, không có phong độ thân sĩ…"

"Đánh rắm!" Ông chủ Vũ vừa nghe liền phát hỏa, đẩy bảo tiêu ra tự mình mắng cảnh sát phi trường kia, mà sử dụng còn là tiếng mẹ đẻ phương ngôn: "Bà già đó muốn làm cái gì? Phát lãng thì đi ra ngoài tìm người đi nha! Ít dính lấy tui đê, tui là người có vợ rồi!"

Chung Cảnh Hiên ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu, hắn không biết phải phiên dịch thế nào!

Đây là một lần làm phiên dịch viên khó khăn nhất từ trước tới nay mà hắn đã từng làm!

Hứa Tư Văn thiếu chút nữa cười phun!

Thời khắc này, Hứa Tư Văn cảm thấy mình quá hư hỏng rồi, ông chủ Vũ phẫn nộ, làm sao mà y lại càng vui vẻ vậy?

"Khụ khụ!" Hứa Tư Văn ho nhẹ một chút, bắt đầu giao thiệp với mấy cảnh sát sân bay chen chúc mà tới: "Chúng tôi là khách nhân công tước Geek mời tới, vị nữ sĩ này tạo thành uy hiếp nhân thân đối với chúng tôi, cho nên người yêu của tôi liền không khách khí với cô ấy, xin mọi người tha thứ một chút."

Hứa Tư Văn là nam nhân, Vũ Khánh Cương cũng là nam nhân, thế nhưng Hứa Tư Văn vừa mở miệng liền gọi Vũ Khánh Cương là "người yêu của tôi", này chứng minh cái gì?

Chứng minh người ta là một đôi đó!

Pháp là một trong những quốc gia hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính, lý giải của bọn họ đối với lãng mạn là sâu tận xương tủy, là không phân giới tính và quốc tịch!

"Còn có, vị nữ sĩ kia hình như không quá thoải mái, có phải các anh nên đưa cô ấy đến bệnh viện trước không? Tìm bác sĩ xem? Nếu như có bất kỳ nghi vấn nào, xin trực tiếp liên hệ công tước Geek, chúng tôi sẽ ở nhà hắn làm khách mấy ngày."

"Ai có thể chứng minh mấy người là khách nhân công tước Geek mời tới?" Cảnh sát sân bay cũng không phải người ngu, sẽ không tin lời bọn họ chỉ dựa vào mấy câu ít ỏi của Hứa Tư Văn, thế nhưng cũng không dám tùy ý xử trí ông chủ Vũ, dù sao thì đến nay công tước Geek rất được công chúng kính yêu và vương thất chào đón, bởi vì công tước Geek rất hào phóng, quyên tặng lâu đài Geek, hắn may mắn xem qua tranh ảnh, bên trong tráng lệ, đồ cổ di tích nhiều không kể xiết.

Ngay cả quốc vương và vương hậu cũng mua vé vào cửa đi vào thăm hai lần!

Hơn nữa Pháp nằm trong nhóm quốc gia bắt đầu cải cách công nghiệp sớm nhất, vương quyền cũng bị tập trung rất lợi hại, không thì cũng sẽ không có người cam nguyện mạo hiểm. Cách Đại Tây Dương mà cũng muốn tính kế Hứa Tư Văn, cái này là bởi vì hiện tại đã không có thứ gì có thể khiến cho những người có dã tâm đó đứng vững chân được, mà chương trình phần mềm của Hứa Tư Văn xem như là thứ tốt nhất, không phải mỏ thực vật gì đó, cũng không phải đồ cổ, chỗ nào dễ dàng như vậy chứ!

"Tôi!" Lúc này Chung Cảnh Hiên có thể coi là có đất dụng võ, hắn lập tức chen tới: "Chào ngài, cảnh sát tiên sinh, tôi là hướng dẫn viên phiên dịch được Vũ tiên sinh và Hứa tiên sinh thuê, đây là danh thiếp của tôi, đây là thẻ căn cước của tôi."

Bởi vì đều làm ăn với du khách quốc tế, cho nên một ít giấy chứng nhận của Chung Cảnh Hiên đều là mang theo bên người, thuận tiện ứng phó tình huống như thế.

"Đây là thiệp mời công tước Geek cho chúng tôi." Hứa Tư Văn đưa cho Chung Cảnh Hiên một tấm thiệp mời nạm vàng hoa mỹ tinh xảo, mặt trên có gia huy của gia tộc Geek.

Nếu Chung Cảnh Hiên lựa chọn giúp bọn họ chứng minh, như vậy y phải cho Chung Cảnh Hiên một thứ có niềm tin để ủng hộ một chút.

Dựa theo cái tính tình của mấy quý tộc Pháp bên này, thiệp mời cũng phân chia cấp bậc, cấp bậc cao nhất tự nhiên là thiệp mời nạm vàng có gia huy Hứa Tư Văn lấy ra, đây chính là gia chủ gia tộc tự mình phát ra lời mời, không ai không là khách quý!

Đây là tượng trưng cho thân phận!

Thứ hai chính là thiệp mời nạm bạc điêu khắc hoa, bình thường đều là sử dụng cho tiệc rượu hay tụ hội đặc biệt có ý nghĩa và vân vân, cũng là tượng trưng cho thân phận địa vị.

Thấp hơn một chút chính là thiệp mời phổ thông, có điều cái đó cũng làm rất tinh xảo, duy mỹ như một bức họa, thường thì đều là tụ hội phổ thông hoặc là buổi trà chiều của các quý phụ.

Đúng như dự đoán, đồ vật của Hứa Tư Văn vừa đưa ra, ngay cả vẻ mặt của cảnh sát sân bay cũng có chút khẽ thay đổi, cho dù gia tộc Geek đã phong tước thật nhiều năm, nhưng dù sao cũng là quý tộc lâu năm, gần đây lại nổi danh thật lớn nhiều lần, tự nhiên người Pháp liền có thêm mấy phần kính nể với quý tộc như bọn họ.

Lúc Chung Cảnh Hiên tiếp nhận thiệp mời, tay đều là khẽ run, hắn đến lâu như vậy, liều mạng ở Pháp lâu như vậy, cũng chỉ nhận thiệp mời phổ thông, ngay cả thiệp mời bạc cũng chưa từng thấy, lần này thế mà có thể qua tay thiệp mời vàng.

Hết chương 247

248. Chương 248: 248. Cái Quái Gì!

Một khắc kia, trong lòng Chung Cảnh Hiên thoáng qua vô số ý nghĩ, có điều đều bị hắn tạm thời ép xuống, hiện tại việc cấp bách là giải quyết chuyện trước mắt trước.

"Nếu như vậy, có phải là có thể chứng minh không?" Chung quy Chung Cảnh Hiên là người làm công tác giao tiếp chuyên nghiệp, cái miệng rất lợi hại.

Nói chuyện với cảnh sát sân bay một hồi, liền mang theo mấy người ông chủ Vũ rời đi, mà vưu vật gợi cảm kia, sau khi bị đạp một cước, đã sớm đau đến hai mắt hoa lên, Hứa Tư Văn nói xong không lâu, cô ta liền được đưa lên xe cứu thương, cho nên không thể nhìn thấy thứ mà Hứa Tư Văn lấy ra, thế nhưng lại nhớ kỹ ông chủ Vũ đạp người!

"Vợ, có phải là anh rước lấy phiền phức cho em không? Cái chỗ này đối nghịch với anh mà." Kỳ thực ông chủ Vũ chỉ là khí hậu không hợp, người khác là khí hậu không hợp trên sinh lý, hắn thì lại là khí hậu không hợp trên tâm lý!

"Không, anh làm rất tốt rất đúng!" Hứa Tư Văn len lén sung sướng nói hai câu động viên với ông chủ Vũ.

Ông chủ Vũ vừa nghe vợ nói mình làm chính xác, lập tức liền mặt mày hớn hở, kỳ thực hắn rất chán ghét con ả kia, một thân mùi vị xông hắn đến muốn ói ra.

"Chỉ là, chúng tôi xem như là bại lộ, phỏng chừng gia tộc Geek bên kia đã nhận được tin tức chúng ta tới đây, đang chuẩn bị rồi!"

Vốn là đã nói phải lặng lẽ đến, không cần phô trương.

Cũng cho thông gia một cái tập kích đột ngột, giống như lúc đó vợ chồng Geek tới cửa.

Nhưng mà náo loạn như thế vừa ra, sợ là sân bay đã sớm báo cho gia tộc Geek, thậm chí nói không chừng, nghênh đón bọn họ không chỉ là vợ chồng Geek, sợ là còn phải có bảy cô tám dì và vân vân trong gia tộc… Ngẫm lại liền đau đầu!

Khiêm tốn không thành, trái lại còn phách lối!

Hơn nữa còn là dùng phương thức này để phách lối!

Bây giờ kỹ thuật viên Hứa rất có tự giác, ông chủ Vũ không biểu thị gì, nhưng y thì không thể được, tự động đưa mình vào trong người nhà họ Vũ, tốt xấu thì hiện tại y và ông chủ Vũ đến chính là đại diện Vũ gia.

Nếu là thân thích của Hứa gia, vậy ông chủ Vũ liền tự động đổi thân phận, biến thành đại diện Hứa gia.

"Chuẩn bị thì chuẩn bị thôi, sợ họ hả?" Ông chủ Vũ rất mạnh dạn đi đầu: "Vợ đừng sợ, anh khẳng định làm hơn bọn họ luôn. Lại nói, lúc đó bọn họ chẳng phải chân trước đưa tin cho chúng ta chân sau đã đến cửa nhà sao? Vậy cũng coi như huề nhau rồi!"

Chuyện huề nhau ông chủ Vũ làm nhiều rồi, hắn am hiểu nhất là chuyện này.

"Người ta còn có thể nói tiếng Đông Bắc, anh biết sao?" Hứa Tư Văn nguýt một cái, trêu chọc ông chủ Vũ một câu.

Lúc này ông chủ Vũ liền kẹt rồi!

Đừng nói là nói giọng Đông Bắc như vợ chồng Geek, hắn ngay cả một câu chào hỏi cũng không biết nói!

Chỉ có một tiếng "hé lô" là hắn biết, bởi vì nghe nhiều, đơn giản học được.

Lại thêm chữ "món ni" (money) hắn biết, bởi vì nghĩa là tiền, hắn nhất định phải biết!

Còn lại thì người khác biết nói biết nghe còn có thể viết, hắn thì một chữ cũng không biết!

"Anh không có gì quan trọng, em biết là được rồi!" Ông chủ Vũ lấy lòng ôm vai vợ, một chút bộ dáng ngượng ngùng cũng không có, còn rất đắc ý dào dạt rung đùi: "Chúng ta không phải là chuyện lớn anh làm chủ, chuyện nhỏ em quyết định sao? Anh biết chút chuyện nhỏ này không làm khó được vợ mà."

Hứa Tư Văn: "…" Tại sao có một loại cảm giác ông chủ Vũ càng ngày càng vô sỉ vậy?

Chung Cảnh Hiên nghe rõ rõ ràng ràng đối thoại của hai người bọn họ, bảo tiêu bên người thì đã quen, ai không biết ông chủ yêu ông chủ như mạng? Bọn họ cũng không muốn nói.

Chung Cảnh Hiên có một chiếc Buick dài, thoạt nhìn rất cao cấp, chính là để tiếp đón du khách.

"Vẫn chưa có hỏi, Hứa tiên sinh người ở nơi nào? Nghe khẩu âm, hình như là đồng hương với tôi đó!" Chung Cảnh Hiên có tài xế chuyên lái xe, hắn và mấy người Hứa Tư Văn ngồi một hàng, một bảo tiêu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, một người ngồi ở hàng phía sau bọn họ.

"Lan châu, anh thì sao?" Hứa Tư Văn nghe khẩu âm Chung Cảnh Hiên có chút hỗn tạp, không xác định là người nơi nào.

"Thật sự?" Chung Cảnh Hiên rất bất ngờ: "Tôi cũng là Lan châu! Chẳng qua là vừa ra đời không bao lâu liền chuyển đến, lại sau đó, cấp ba tôi liền xuất ngoại du học, đến bây giờ, cũng đã đón ba với em gái qua đây."

"Khó trách tôi nghe khẩu âm của anh có chút hỗn tạp." Người trong nhà không phải bản địa, vậy nhất định là khẩu âm quê nhà nặng hơn một chút. Đến lúc đi học thì khẩu âm Lan châu lại nhiều hơn chút, rồi sau đó cấp ba liền trực tiếp xuất ngoại, lúc này khẩu âm của ba bốn chỗ liền lẫn lộn!

"Tôi cũng thấy như vậy!" Chung Cảnh Hiên cười tự trêu chọc mình: "Ông già nhà tôi cũng nói không biết tôi đây là khẩu âm chỗ nào rồi!"

Đây chính là di chứng việc luyện tập ngoại ngữ chăm chỉ, Hứa Tư Văn cũng từng có trải nghiệm như thế này, rất có thể hiểu được Chung Cảnh Hiên.

Hai người trò chuyện vui vẻ, ông chủ Vũ nhìn vợ hiếm khi gặp được một người có thể tán gẫu với mình, cũng không quấy rầy hai người bọn họ, chỉ ngẫu nhiên đưa nước đưa đồ uống gì đó ở một bên nghe chuyện thuận tiện chăm sóc vợ.

Mà Chung Cảnh Hiên, thì lại một chút kỳ lạ cũng không biểu hiện ra. Điểm này khiến ông chủ Vũ đặc biệt thoả mãn.

Trong lòng còn nói thầm: rốt cuộc là dạng người thông minh có nhiều va chạm xã hội, dám tỏ ra kỳ quái với tui và vợ, tui liền lập tức thay người!

Dẫn người tới khách sạn Caesar, là khách sạn tốt nhất ở Pháp, đã sớm đặt phòng cấp bậc thẻ vàng, cũng là phòng tốt nhất khách sạn Caesar.

Bảo tiêu toàn năng đầu tiên là đi vào lục soát trong ngoài căn phòng một lần, rất tốt, không có phát hiện chỗ nào không ổn, thế nhưng Chung Cảnh Hiên rất là phiền muộn: "Cái này, có phải là quá mức rồi không, danh tiếng Caesar rất không tồi, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Kỳ thực hắn càng muốn nói, xưa nay chưa từng nghe nói ai tới khách sạn ở còn muốn trước tiên lục doát phòng, đây là tật xấu gì?

"Cần thiết!" Ông chủ Vũ bạo ngược vung móng vuốt bự lên: "Cái chỗ này ngay cả một bà thím tây cũng dám ở bên ngoài ăn mặc đồi phong bại tục như vậy tùy tiện nhào lên người nam nhân, ai biết còn có cái trò gì khác không? Tui cũng không muốn nửa đêm mà cũng ngủ không yên tĩnh."

Lời nói này quá nghẹn người, nửa ngày Chung Cảnh Hiên mới thuận khí được: "Vũ tiên sinh, tôi nghĩ anh còn chưa quá hiểu rõ đối với phong tục Pháp, người nơi này trời sinh liền có một loại chủ nghĩa tình cảm lãng mạn, vị nữ sĩ kia chỉ là muốn quen biết một chút với thân sĩ mà cô ấy thưởng thức thôi, chẳng hạn như Hứa tiên sinh, chẳng hạn như ngài, chỉ là một loại, hừm, hướng tới đối với lãng mạn, nếu ngài không nguyện ý, có thể từ chối, nhưng không cần động thủ như ngày hôm nay, rất dễ dàng bị cảnh sát bắt đi trị tội."

"Lãng mạn? Tui hiểu, chính là tùy tiện làm giày rách thôi!" Năng lực phân tích của ông chủ Vũ tuyệt đối đủ làm người ta nghẹn nửa tháng cũng không thuận khí nổi: "Ở nơi này có khả năng việc đó chỉ giống như ăn cơm uống nước, nhưng tui không làm được! Tui có nhà có nghiệp có vợ, không thể phạm sai lầm. Chỗ này bọn họ nói thế nào tui mặc kệ, dám nhào lên người tui tui liền dám đá cô ta!"

Chung Cảnh Hiên lại bắt đầu nhức đầu.

Hắn thật sự sợ ngày mai, không! Là tối hôm nay mình liền phải đến cục cảnh sát bảo lãnh để thả vị Vũ tiên sinh này!

Hắn nửa đêm ngủ không yên tĩnh, mình còn sợ hắn nửa đêm ngủ không yên đây!

Lo lắng!

"Cảnh Hiên, anh cũng đừng nói anh ấy, anh ấy cứ cái tính khí như vậy đó, trước đây bị không ít người mưu hại, cho nên bọn tôi cũng là hết cách rồi, một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng." Hứa Tư Văn là xem

ở việc Chung Cảnh Hiên rất tương tự với mình, lại là gặp nhau ở nơi tha hương đất khách quê người, đối với Chung Cảnh Hiên cũng coi như là chiếu cố rất nhiều.

Không thì đổi thành người khác, kỹ thuật viên Hứa mới không có lòng tốt giải thích một câu như vậy đâu, sớm bảo ông chủ Vũ đổi người rồi.

"Hứa tiên sinh, vậy anh nhất định phải trông kỹ Vũ tiên sinh nha!" Chung Cảnh Hiên đen mặt, hết sức trịnh trọng căn dặn Hứa Tư Văn: "Những người nước ngoài đó đều có một loại cảm giác ưu việt, tuy rằng Pháp không giống hợp chủng quốc Hoa Kỳ, khụ khụ, kỳ thị chủng tộc, thế nhưng một khi vi phạm điều luật nào đó, khẳng định bọn họ hướng về người Pháp trước. Tuy rằng tôi không biết hai người có quan hệ như thế nào với gia tộc Geek, thế nhưng có thể lấy được thiệp mời vàng khẳng định rất được coi trọng, gia tộc Geek mặc dù là quý tộc, nhưng cũng có vài đối thủ, ngài hiểu ý của tôi không?"

Chỉ thiếu nước nói rõ, hai người không sợ gây phiền toái cho tôi, nhưng xin nghĩ tới công tước Geek nha!

Mấy quý tộc bọn họ đều có vài tử địch, cái loại kẻ thù đời đời, thật sự để người ta nắm lấy khuyết điểm mượn chuyện mà nói, gặp xui xẻo chính là gia tộc Geek mời họ tới làm khách.

Người có thể nhận được thiệp mời vàng, chắc chắn quan hệ không ít với Geek, hắn cũng coi như là làm người tốt, xem ở mặt mũi đồng hương, xin đừng quá tùy ý nha!

"Tôi biết rõ, cám ơn anh suy nghĩ cho chúng tôi, có điều anh yên tâm, tôi sẽ trông anh ấy, hơn nữa…" Hứa Tư Văn lén lút xem xét ông chủ Vũ, nhỏ giọng giải thích với Chung Cảnh Hiên: "Anh cũng biết anh ấy không biết nói ngoại ngữ, cho nên anh ấy nhất định phải theo sát tôi, không thì… Ha ha, anh hiểu đó…"

Chung Cảnh Hiên: "…"

Hắn đây là tiếp đãi khách hàng gì vậy?

Chờ Chung Cảnh Hiên bại lui, ông chủ Vũ còn rất cảm khái: "Đến nơi này mới biết, bị người ta khiêu khích mà còn phải có tư tưởng nữa! Cái quái gì!"

Hứa Tư Văn: "…"

Y đây là tìm nam nhân gì vậy?

Hai người thật vất vả dàn xếp lại, không ở địa bàn của mình, ông chủ Vũ rất không có cảm giác an toàn, ngay cả ngủ cũng cảnh tỉnh hơn rất nhiều, trước đây lúc hắn ngủ, Hứa Tư Văn cũng đã quen tiếng ngáy của hắn, xem là bài hát ru.

Nhưng bây giờ ông chủ Vũ ngủ rồi mà cũng theo bản năng không ngáy!

Kỹ thuật viên Hứa đau lòng muốn hỏng, đều do nữ nhân hoa si ngày hôm nay, xem dọa ông chủ Vũ sợ hãi đến mức ngủ cũng không nỡ!

Cũng oán chính mình, ăn diện cho ông chủ Vũ quá có vị nam nhân.

Hứa Tư Văn trong lòng không ngừng nghĩ linh tinh trong lúc vô ý ngủ mất.

Trước khi sắp ngủ còn nghĩ, nếu không thì ăn diện ông chủ Vũ xấu chút?

Bên phía gia tộc Geek, quả thật là nhận được tin tức Vũ Khánh Cương đến, thế nhưng đồng thời cũng biết "hành động vĩ đại" của ông chủ Vũ.

Hết chương 248

249. Chương 249: 249. Hành Trình Nước Pháp

Không nói bên phía gia tộc Geek ra sao, chỉ nói Hứa Tư Văn bên này, cái chuyện lệch múi giờ, đối với kỹ thuật viên Hứa thích thời gian làm việc và nghỉ ngơi nhất thành bất biến mà nói, thật sự là thích ứng rất

chậm rất chậm, thế nhưng ông chủ Vũ thì khác, hắn ngủ một giấc không an ổn, nhưng sau khi dậy vẫn sinh long hoạt hổ như thường, tố chất thân thể tuyệt hảo!

Lại nhìn nhìn kỹ thuật viên Hứa ủ rũ, bộ dạng ngủ choáng ngốc manh, khiến hai bảo tiêu toàn năng không chỉ phun tào trước mặt hai ông chủ: "Hai người sống chung với nhau mà, tố chất thân thể sao lại cách biệt nhiều như vậy?"

Hứa Tư Văn mê mê man man không biết là ai liếc mắt một cái, tiếp tục làm ổ ở trên giường ngủ, thế nhưng ông chủ Vũ da mặt thật dày cười ha ha: "Đi, tui đi ra ngoài lót dạ chút, cũng mua gì đó cho vợ lấp bụng, xong rồi chúng ta lại đến nhà thông gia."

"Để lại một người ở chỗ này bảo vệ Hứa tiên sinh ư?" Hai bảo tiêu cũng không phải người ngoài, bọn họ tùy ý với ông chủ Vũ hơn một chút, đương nhiên, là lúc không có người ngoài, còn dưới trường hợp có người ngoài, bọn họ gần như một câu cũng không nói.

Giống như lúc Chung Cảnh Hiên ở đó, hai người bọn họ liền nhất trí bảo trì trầm mặc, chỉ canh giữ ở bên cạnh hai ông chủ.

Đây là đạo đức nghề nghiệp của bọn họ.

Nhưng mà bọn họ lại gặp ông chủ Vũ không đạo đức.

"Cái gì?" Con ngươi ông chủ Vũ trợn lên cũng sắp rớt khỏi vành mắt: "Tui đi ra ngoài ăn ăn uống uống, để cho người khác bảo vệ vợ tui hả? Tui cũng không phải ngốc, loại chuyện này cũng làm?"

Hai bảo tiêu toàn năng trong nháy mắt cảm thấy cả thế giới đều không có hy vọng!

"Ông chủ, hai chúng tôi thẳng tắp thẳng tắp, cũng là cha của đứa trẻ rồi, ngài có thể có thêm chút mắt nhìn được không?" Bảo tiêu lão Trương đều không còn gì để nói, thủ lĩnh đã nói với hắn, ông chủ gặp được chuyện của ông chủ, liền có chút thiếu thông minh, hóa ra không phải lời đồn, là sự thật.

"Như vậy hai người càng không cố kỵ, làm sao ở lại được." Ông chủ Vũ sâu kín nhìn hai người bọn họ, giống như nhìn tình địch.

"Chúng tôi để lại tờ giấy cho Hứa tiên sinh, nói chúng ta đến phòng ăn ăn gì đó, nếu Hứa tiên sinh tỉnh lại, muốn đến thì đến, không muốn đến thì chờ chúng ta trở về; nếu không muốn đến mà muốn ăn thứ gì, liền gọi điện thoại cho chúng ta, nơi này là khách sạn năm sao, sẽ không xảy ra chuyện, lại nói, phòng ăn ngay ở đài ngắm cảnh trên chúng ta một lầu, cách nơi này cũng gần." Một bảo tiêu toàn năng khác là lão Lưu vẫn lý trí hơn một ít, cũng thành thục hơn một ít, suy tính nhiều chuyện hơn một ít, không thì hai bảo tiêu thật sự có thể bị ông chủ Vũ bức điên!

"Tui không yên lòng! Nếu không hai người đi thôi, cho tui chút gì đó là được, mang về tui ăn ở chỗ này!" Nếu nói vừa nãy ông chủ Vũ là không thông qua đại não liền lưu loát nói ra, hiện tại nghĩ một hồi, còn thật sự không thể bỏ vợ ngủ một mình ở trong phòng, nơi này khắp nơi đều có mấy ả tây bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu muốn nhào lên, hắn không thả lỏng được!

"Đều đi ra ngoài ăn đi! Tôi ngủ một mình!" Kỹ thuật viên Hứa giận điên lên!

Y vốn đã bị lệch múi giờ, cảm thấy lúc nặng lúc nhẹ không nói, ba vị này, ha! Từng người từng người đều là hình thể đại hán một mét tám chín, mặt mày rất đàn ông, giọng cũng đủ đàn ông!

Bắt nạt y một thư sinh yếu đuối là thế nào?

Một người càng thi đấu so giọng hơn một người hả?

Nói nhao nhao kỹ thuật viên Hứa đau cả não!

Vì vậy liền phi một cái gối bự về phía ba người bọn họ!

Sau đó ba đại lão gia kia liền đàng hoàng.

Tất cả đều xám xịt cầm bóp tiền đi ra ngoài.

Thế nhưng trước khi đi, Vũ Khánh Cương không yên lòng, xem đi xem lại, xác định năm cánh cửa từ hành lang khách sạn đến phòng vợ ngủ đều khóa lại rồi, hắn mới cẩn thận đi từng bước theo hai bảo tiêu toàn năng bất đắc dĩ đến phòng ăn.

Hứa Tư Văn ngủ một giấc bao lâu chính y cũng không có khái niệm, thế nhưng tỉnh lại lần nữa y có chút mờ đầu não trướng tứ chi bủn rủn, liền biết không thể ngủ nữa, tám phần mười là ngủ quá nhiều, thân thể đều biếng nhác không có sức lực. Chờ y chậm rãi rời giường, rửa mặt xử lý thỏa đáng, cầm bóp tiền chìa khóa điện thoại di động ra cửa, phí đi chút sức lực, thoạt nhìn chính là kiệt tác của ông chủ Vũ, không chỉ dùng thẻ điện tử mở khóa cửa phòng, còn dùng tới máy móc khóa, may mà trên thẻ điện tử của Hứa Tư Văn cũng treo chìa khóa, không thì y cũng không ra được!

Liên tiếp mở năm cánh cửa, Hứa Tư Văn cũng không biết là phải tức giận mới tốt hay là bất đắc dĩ mới tốt, nhớ tới làng Hổ ở quê nhà Đông Bắc, ông chủ Vũ ra cửa không thèm liếc mắt một cái, cửa cứ như vậy mở toang ra, hắn lại rất yên tâm.

Còn ở cái hang hổ tại Lan châu, từ trước tới nay hắn cũng đều không khóa cửa biệt thự, cổng nhỏ cũng không khóa, nói là thuận tiện để các nhân viên an ninh ra vào, còn có người quét dọn bảo đảm sạch sẽ và vân vân…

Kết quả vừa đến đây, hắn trái lại là tỉ mỉ lên.

Hứa Tư Văn vừa nghĩ vừa đi đến phòng ăn, chờ kỹ thuật viên Hứa tìm tới ông chủ Vũ, ông chủ Vũ đang ăn vui vẻ!

Chỉ thấy phía trước Vũ Khánh Cương đặt một chồng đĩa không độ dày kinh người!

Mà hai bảo tiêu toàn năng thì lại thay phiên bưng đĩa cho ông chủ Vũ!

Trong cái đĩa là một khối gan ngỗng muối nhỏ!

Ông chủ Vũ một tay cầm miếng bánh mì, một tay cầm muỗng, trực tiếp một muỗng múc cái đĩa gan ngỗng muối mới bưng tới lên, trét lên trên bánh mì, sau đó dùng bánh mì cuốn một cái, mở miệng, một miếng bánh mì gan ngỗng muối liền đi vào!

Hứa Tư Văn: "…"

Mặc dù biết ông chủ Vũ khẩu vị rất tốt, thế nhưng Hứa Tư Văn nhìn nhìn đồ ăn trong nhà hàng Pháp này, đều là thứ mà ông chủ Vũ ăn liền đau bụng, chỉ có gan ngỗng muối và bánh mì, hắn ăn không đau bụng, vì vậy gan ngỗng muối trong phòng ăn này gặp vận rủi.

Lại nhìn đầu bếp bên kia, đã đầy đầu đều là mồ hôi, nhưng thế mà lại còn có thể nở nụ cười!

Kết quả là nghe đầu bếp kia đem gan ngỗng muối mới ra nồi cắt xong đặt ở trong đĩa, lúc bảo tiêu toàn năng lại tới cầm, hắn cười ha ha nói mấy câu!

Hứa Tư Văn nghe xong thực sự là trăm mối ngổn ngang!

Hắn nói: "Hiếm thấy có người phương đông yêu thích mỹ thực Pháp như thế, lần trước tôi đến phương đông, lúc ăn được món lẩu mỹ vị cũng là như thế này, quả thực ăn quá ngon!"

Sau đó hắn còn bổ thêm một câu: "Chỉ là quá cay."

Hứa Tư Văn lòng nói lẩu thuần vị tứ xuyên có thể không cay sao!

Còn mấy người Pháp bên cạnh mới tiến vào ăn cơm, ăn một chút ít đồ, liền nhanh chóng đi, bọn họ cảm thấy so sánh với ông chủ Vũ, chút sức ăn của mình quả thực làm nước Pháp mất mặt.

Hứa Tư Văn đi tới, ông chủ Vũ vừa ngẩng đầu liền nở nụ cười: "Vợ, em tới rồi!"

Âm thanh vang dội, thoạt nhìn là ăn thật vui vẻ!

"Ừm, tỉnh lại đói bụng cũng tới đây… Đây là cái gì?" Kỹ thuật viên Hứa đến gần mới phát hiện, trên bàn của ông chủ Vũ bày tờ giấy, vốn phải là để bày món ăn, lâm thời sửa lại bộ dáng, phía trên dùng bút lông

viết chữ tiếng Anh nói rõ: Tôi không biết tiếng Anh, nếu như muốn chào hỏi làm quen, mời nói tiếng Đông Bắc, cái khác không bàn nữa!

Hứa Tư Văn đứng nhìn không nói nửa ngày!

Tiếng Đông Bắc?

Người bổn quốc thổ sinh thổ dưỡng còn không nhất định nói được đâu, anh bảo bạn bè ngoại quốc nói tiếng quê hương anh hả?

Ông chủ Vũ anh nói xem anh tài giỏi bao nhiêu hả? Vẫn là tài giỏi bao nhiêu? Vẫn là tài giỏi bao nhiêu?

Vào lúc này có một thanh niên Pháp dương quang suất khí, mỉm cười bưng một đĩa gan ngỗng muối mang theo một mảnh bánh mì nướng lại đây, kỹ thuật viên Hứa đang muốn mở miệng nói chuyện, ông chủ Vũ trước hết nhanh chóng dùng cái nĩa chỉ vào tờ giấy trên mặt bàn, mặt có chữ hướng về phía thanh niên Pháp người ta.

Hứa Tư Văn: "…"

Thanh niên Pháp xem xong, chỉ là nhún vai, bày tỏ bất đắc dĩ, sau đó thả đồ vật trên tay xuống, liền rời khỏi phòng ăn, người Pháp rất hào hiệp, hợp thì tới, không hợp thì lại tan.

Mà ông chủ Vũ lại buông đồ vật xuống, một hơi nuốt đồ ăn thanh niên Pháp đem ra vào miệng!

Hoàn toàn là cái thùng cơm hổ Đông Bắc!

Hắn thì thỏa mãn ăn, nhưng kỹ thuật viên Hứa không vui!

"Không cho ăn đồ ăn người khác đưa, anh biết trong này có cái gì hả? Lỡ như có người bỏ thuốc anh thì sao? Chịu thiệt còn không nhớ kỹ!" Kỹ thuật viên Hứa chua lòe nhanh chóng khiển trách ông chủ Vũ.

"Ừ!" Ông chủ Vũ biết nghe lời phải, nghe lời vợ ăn cơm no, vì vậy hắn đem đĩa đồ ăn thanh niên Pháp đưa còn dư lại nhét vào bên cạnh, không thả chung với mấy cái đĩa hắn ăn.

Kết quả kỹ thuật viên Hứa thuận theo nhìn lướt qua, tính tình càng lớn!

Mẹ nó bên kia có mấy cái đĩa không!

Điều này nói rõ cái gì?

Điều này nói rõ ông chủ Vũ không phải lần đầu tiên ăn đồ người khác đưa!

Vừa vặn có nhân viên phục vụ lại đây hỏi kỹ thuật viên Hứa chọn món ăn hay là tự phục vụ, kỹ thuật viên Hứa trực tiếp chọn tự phục vụ, sau đó xin người phục vụ một cây bút, còn là loại bút màu đen thô to!

Bỏ thêm một câu ở mặt phía sau mặt ông chủ Vũ viết, tám chữ: trung khuyển nuôi nhà, cấm đút đồ ăn!

Dùng chính là tiếng Pháp, viết giống như một đám hoa tường vi nở rộ.

Hai vị bảo tiêu toàn năng không biết tiếng Pháp, bọn họ chỉ biết tiếng Anh và tiếng Đức, tiếng Anh là tiếng thông dụng, tiếng Đức là trước đây bọn họ từng tác chiến huấn luyện ở nước Đức.

Cho nên không ai biết kỹ thuật viên Hứa viết cái gì.

"Vợ vẽ bông hoa thật là đẹp mắt!" Ông chủ Vũ lau miệng, lấy khăn mặt lau lau móng vuốt hổ, cầm lấy chữ Hứa Tư Văn viết lật tới lật lui nhìn, vẻ mặt rất thích.

Trong lòng Hứa Tư Văn cười lật trời, nhưng trên mặt vẫn rất căng thẳng mỉm cười: "Lại có thêm người tới tặng đồ cho anh, trước tiên anh cho bọn họ xem chữ phía trước, sau đó lật ngược lại, cho bọn họ xem bông hoa em vẽ."

"Đương nhiên! Vợ anh có tài như vậy, mạnh hơn đám tây này nhiều!" Ông chủ Vũ đắc ý vô cùng.

Đã thấy nhiều người tây, ngửi nhiều mùi nước hoa, ông chủ Vũ vẫn cảm thấy vợ mang theo mùi nước khử trùng là tốt nhất, hơn đám người kia rất nhiều!

Hứa Tư Văn khẽ mỉm cười, đáy mắt lóe ánh sáng gian trá, đứng dậy đi lấy mâm thức ăn tìm chút đồ ăn.

Hứa Tư Văn không chọn mấy món ăn mặn như ốc sên, gan ngỗng, y chỉ chọn chút bông cải trộn và cá ngừ california, một phần bắp cải bạc hà, và hai phần nấm cuốn trứng.

Một phần cho mình, một phần cho ông chủ Vũ, cái này cũng không đau bụng.

Kỳ thực y cảm thấy, ông chủ Vũ không phải không thích ứng cơm tây, mà là có khả năng hắn ăn không được đồ dùng gia vị mayonnaise vân vân trong cơm tây.

Kết quả lúc kỹ thuật viên Hứa bưng đồ ăn trở về, liền thấy ông chủ Vũ giơ tờ giấy với một mỹ nữ Pháp tao nhã đoan trang!

Trong tay mỹ nữ kia bưng gan ngỗng muối, không có phối với bánh mì.

Mỹ nữ Pháp đầu tiên là kinh ngạc đọc hàng chữ ông chủ Vũ viết, sau đó lại thấy được hàng chữ Pháp tiêu sái phiêu dật kỹ thuật viên Hứa viết, kinh ngạc hơi há to miệng.

Người nước ngoài viết tiếng Pháp đều rất khó viết đẹp, mà người Pháp bổn quốc thì càng là không mấy người có thể viết được chữ viết duyên dáng, bởi vì Pháp thời cổ chỉ có quý tộc mới biết chữ, bình dân bách tính căn bản không tiếp xúc được trang giấy và chữ viết, cho dù sau đó cải cách rất nhiều, phát triển cho tới bây giờ người người đều học chữ, nhưng mà tất cả mọi người chỉ biết viết thể chữ phổ thông, còn viết ra hình dạng đóa hoa như cái trên tay ông chủ Vũ, cần phải là hậu duệ quý tộc có tu dưỡng tốt đẹp mới có thể có kiểu chữ cao quý ấy.

Thế nhưng nội dung lại không quá "cao quý".

Nhưng mỹ nữ Pháp rất tự mình biết mình, người có thể viết ra kiểu chữ như vậy khẳng định không phải người mình có thể trêu chọc, dứt khoát nở nụ cười với ông chủ Vũ, xoay người rời đi!

Ông chủ Vũ trợn tròn mắt!

Kỹ thuật viên Hứa bưng đồ trở về, nhìn bộ dạng ông chủ Vũ trợn mắt há mồm, chua chát hỏi hắn: "Làm sao? Không nỡ hả?"

"Đồ cô ta bưng tới đây sao không để lại cho anh?" Ông chủ Vũ không nhìn mỹ nữ, hắn nhìn là đồ ăn mỹ nữ bưng trong tay.

"Anh còn muốn ăn?" Mặt kỹ thuật viên Hứa "xoạt" cái lập tức liền tối đi, lời y mới vừa nói đều là gió thoảng bên tai sao?

"Anh không ăn, để lại, cho lão Trương lão Lưu ăn không phải cũng giống vậy sao? Món kia một lần chỉ cho một phần, không đủ nhét kẽ răng nữa!" Ông chủ Vũ lảm nhảm, hắn cảm thấy cái nơi này chỗ nào chỗ nấy đều đối nghịch với hắn!

Ăn uống, ngay cả phân lượng cũng không cho nhiều một chút!

"Em nhìn xem, một chút xíu như thế, đến khi nào có thể ăn no hả? Ăn cơm không no sẽ chết đó!" Ông chủ Vũ lại ăn một đĩa gan ngỗng.

Kỹ thuật viên Hứa hi hi ha ha tâm tình liền tốt hơn.

Ăn uống no đủ, cũng coi như là nghỉ ngơi tốt, ông chủ Vũ không sao ăn no được, luôn cảm thấy bánh mì quá mềm không chắc bụng như bánh màn thầu, trước khi đi còn muốn đóng gói mang ít thứ ở trên đường lót dạ, bởi vì không biết nơi này cách nhà thông gia bao xa, phải đi bao lâu mới có thể đến, ông chủ Vũ luôn muốn phòng ngừa chu đáo.

"Đừng nha, nơi này là phòng ăn Pháp, là mỹ thực bổn quốc, cũng không có đặt chung một chỗ với phòng ăn dưới lầu, anh không phát hiện sao? Tới nơi này đều là người địa phương Pháp, còn phòng ăn lớn ở lầu dưới, mỹ thực bên trong có hết toàn bộ các nơi trên thế giới, nếu anh muốn đóng gói một ít thức ăn, em liền theo anh đến nơi đó, còn mấy thứ có hình thức tự phục vụ này thì không thể để khách đóng gói." Hứa Tư Văn nhanh chóng ngăn ông chủ Vũ, giải thích một phen với hắn.

"Cái gì?" Ông chủ Vũ kinh ngạc: "Còn có chỗ khác bán đồ ăn hả?"

"Lầu dưới có phòng ăn lớn, nơi này là phòng ăn chuyên món Pháp." Loại khách sạn lớn này, bình thường đều quảng cáo rùm beng mỹ thực bổn quốc, tự nhiên chia phòng ra, dù là Đông Hoa bây giờ, một vài khách sạn lớn cũng phân chia như vậy, chỉ có khách sạn lớn Đông Bắc Hổ, là cái gì cũng không phân chia không nói, còn chỉ cung cấp mỹ thực Đông Bắc, còn lại thì đều không có.

"Vợ sao em không nói sớm?" Ông chủ Vũ vỗ đùi hối hận đến ruột đều xanh: "Anh chỉ muốn ăn chút đồ vật lấp bụng thôi, kết quả là nhét vào một bụng gan ngỗng, cái gì cũng không no!" Nói xong ợ hơi.

Ánh mắt của hai bảo tiêu toàn năng cũng giống vậy.

Xem ra ba đại lão gia này toàn bộ đều cùng một tiếng lòng!

Hứa Tư Văn dở khóc dở cười dẫn ba tráng hán đến phòng ăn lớn, nơi đó là dựa theo tên nước phân chia một khu mỹ thực ba tầng lầu, chẳng hạn như mỹ thực Phù Tang, liền phân chia thành những khu Hokkaido, Tokyo; lại chẳng hạn như mỹ thực Đức, cũng chia thành mấy nơi, chỉ bia thôi đã chia thành sáu loại lớn…

Ông chủ Vũ rất tích cực tìm kiếm đồ ăn, đặc biệt là dưới tình huống hắn không ăn no, cái tên này một chữ nước ngoài cũng không nhận ra, thế nhưng hắn biết chữ Hán!

Trực tiếp chạy gấp rút đến khu mỹ thực Đông Hoa!

Bốn chữ kia hắn biết!

Đi vào liền cảm thấy mình có thể coi là tìm được người thân!

Chờ Hứa Tư Văn chạy vào tìm được ông chủ Vũ, ông chủ Vũ đã là tay trái một đĩa xếp đầy cơm nước, tay phải đôi đũa tung bay!

"Vợ… Mau tới đây! Đây mới là cơm nước! Mấy món trên kia đều là phân lượng y như cho mèo ăn! Mùi vị lại không khác nước rửa chén cho lắm!" Đối với mấy món cơm tây chua chua ngọt ngọt còn béo béo đó ông chủ Vũ xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Chọc cho đồng hương chiêu đãi bọn họ cũng bật cười: "Rất nhiều người tới bên này đều ăn không quen, liền chạy tới nơi này, rốt cuộc là cơm nước quê nhà lấp no bụng."

"Ừm ừm ừm!" Ông chủ Vũ nhét đầy cơm vào trong miệng, không có dư chỗ trống để nói chuyện, liền liên tiếp gật cái đầu to.

Hai bảo tiêu toàn chức cũng cầm mâm thức ăn bắt đầu trắng trợn cướp đoạt cơm nước, ăn một bữa cơm no thật không dễ dàng, lúc mới đầu bọn họ đã tìm lộn chỗ!

Hứa Tư Văn tùy ý ba người bọn họ thả bụng ăn cơm, chính y thì lại tìm cái hộp đựng thức ăn bắt đầu đóng gói cơm nước.

Y xem như là suy nghĩ rõ ràng, xem ông chủ Vũ bộ dạng như vậy, đến gia tộc Geek cũng khẳng định ăn không ngon, vẫn là dự sẵn chút đồ ăn cho hắn đi, không thì bảo đảm nửa đêm đói bụng thu xếp chạy trốn!

Bởi vì y còn nhớ, ông chủ Vũ từng nói, đời này hắn đều không muốn đói bụng.

Cuối cùng cũng coi như là chân chính ăn uống no đủ, mới trở lại phòng khách sạn, lại nghỉ ngơi mấy tiếng, lệch múi giờ tuy rằng chưa hết, nhưng tốt xấu cũng có tinh thần hơn rất nhiều, thu thập thỏa đáng, xe của ông chủ Vũ cũng đưa tới, hiện tại đã đưa đến cửa khách sạn, Hứa Tư Văn gọi điện thoại kêu vị hướng dẫn viên phiên dịch Chung Cảnh Hiên lại đây hội họp, một nhóm người bắt đầu xuất phát đến nhà thông gia.

Hai vợ chồng công tước Geek đã sớm hiến tặng lâu đài Geek, sau đó chỗ bọn họ ở hiện tại chính là nhà cũ của bọn họ, là căn biệt thự nhỏ, một nhà ba người sống bình thường giống như trước, bây giờ là hai người ở, còn con gái thì ở Đông Hoa rồi.

Bởi vì biệt thự này không lớn, không chứa được quá nhiều người, cho nên bình thường gia tộc Geek có chuyện gì đều là trực tiếp gọi điện thoại, hoặc là đến chỗ một tộc lão khác của gia tộc Geek cử hành hội nghị, có rất ít người gia tộc Geek tới nơi này, thật sự là bọn họ xem thường căn nhà nhỏ ấm áp này, cảm thấy quá bình dân hóa.

Nhưng mà bất đắc dĩ là gia chủ hiện giờ ở nơi này, bọn họ không đến thì không đến, nhưng mà cũng rất để ý, cũng không biết đại thần nào biết chuyện mấy người Vũ Khánh Cương sắp tới, rất nhiều người đều tập hợp đến đây, lúc này cũng không chê chật chội, đều không rời đi, đều muốn nhìn một chút xem Vũ Khánh Cương ra sao, nghe đâu Adela đã đính hôn với bên kia, bọn họ rất không phục.

Vợ chồng Geek rất tức giận, nhưng mà người gia tộc Geek đều nói là tới nhìn quý khách, bọn họ đuổi người lại đuổi không được, người ta đứng ở đường đi, mấy người cũng không thể đi lên đuổi người ta đi?

Jody rất lo lắng: "Thân ái, nên làm sao bây giờ!"

Con gái sống ở Đông Hoa rất tốt, rất thích ứng, con rể cũng rất có năng lực, tương lai không thể lường được, so với Vũ gia hoà thuận, gia tộc Geek bọn họ thật sự là không đủ xem.

"Yên tâm, anh đã sớm chuẩn bị, hơn nữa nhà thông gia chúng ta cũng không phải quả hồng mềm." Công tước Geek ngược lại có lòng tin.

Quả nhiên!

Hai chiếc xe chậm rãi lái tới, một chiếc là xe của Vũ Khánh Cương được máy bay chở tới, một chiếc chính là của Chung Cảnh Hiên, xe của Vũ Khánh Cương quá bắt mắt, bởi vì Vũ Khánh Cương thì không hiểu, còn Hứa Tư Văn thì không tiếp xúc với mấy đồ vật cao cấp như vậy, cho nên hai người bọn họ đều không chú ý tới.

Mà hai vợ chồng Geek cũng không phải rất lưu ý đối với đồ vật của người trẻ tuổi, cũng không tỉ mỉ nhìn xe ông chủ Vũ.

Thế nhưng người gia tộc Geek tự xưng quý tộc đều chú ý tới.

Mẹ nó mặc dù trên xe không có dấu hiệu quý tộc, nhưng mà lại là quy cách thân vương!

Tất cả vốn dĩ xem thường lần này đều chấn hưng tinh thần lên, xe còn chưa dừng lại, bọn họ liền băng qua đường muốn chen chúc mà tới.

Thế nhưng xe vừa dừng ở trong sân, công tước Geek lập tức liền nhấn nút.

Sau đó liền nhìn cửa chính đặc biệt nhanh chóng đóng lại!

Nhốt tất cả đám ong mật bươm bướm đó ở ngoài cửa!

Công tước Geek Alger cũng chơi dụng cụ điều khiển từ xa!

Mặc cho người bên ngoài kêu ngao ngao, Alger cũng không phản ứng, mang theo phu nhân Jody tự mình nghênh đón ông chú nhà thông gia và người yêu của hắn.

Ông chủ Vũ nghe không hiểu tiếng Pháp, thế nhưng Hứa Tư Văn và Chung Cảnh Hiên có thể!

Có điều hai người này nhìn nhau, toàn bộ xem như nghe không hiểu, cứ như vậy yên tâm thoải mái đi vào theo, để lại phía sau thật là nhiều người bô bô...

"Phía ngoài nói nhao nhao cái gì vậy?" Ông chủ Vũ đặc biệt phiền lòng đối với việc mình không có cách nào nghe hiểu ngôn ngữ, nói nhao nhao não vang ong ong.

"Một vài thân thích cực phẩm khiến người ta đau trứng thôi." Alger ngược lại là lưu loát, lời gì cũng dám nói với ông chủ Vũ.

"Bọn họ muốn làm cái gì?" Ông chủ Vũ cảm thấy mỗi gia đình đều có hai ba thân thích như vậy là nhất định, chỉ có điều, thân thích của thông gia hơi nhiều chút, nhìn ra có thể có ba mươi, bốn mươi người, trong phòng này chứa đủ sao?

"Bọn họ muốn cùng mọi người đi ăn tối!" Jody cũng rất tức giận với những người kia: "Thực sự là gặp quỷ, mới vừa rồi còn nói chỉ là nhìn, sao lúc này lại lo lắng như thế cơ chứ?"

"Xin thứ cho tôi mạo muội, là bởi vì xe của Vũ tiên sinh." Chung Cảnh Hiên đúng lúc lên tiếng giải nghi hoặc: "Dấu hiệu xe mặc dù không có, thế nhưng quy cách xe lại là cho thân vương, chỉ sợ là hiểu lầm."

Trên đường hắn có hỏi qua Hứa Tư Văn về chuyện chiếc xe, Hứa Tư Văn liền nói là ông chủ Vũ giúp người khác, người khác đưa, hắn yêu thích, vẫn lái.

"Ồ! Thượng đế của tôi!" Jody rất kinh ngạc, mà Alger lại nhướn mày lên: "Một đám tiểu nhân hám lợi!"

"Các hạ, là điện thoại của mấy vị lão giả gia tộc, bọn họ nói... bữa tối lại đây." Quản gia rất bất đắc dĩ, hắn phụ trách nhận điện thoại, nhưng mà bọn họ nói xong liền cúp, gọi lại thì chỉ nói người đang đi sang bên này!

"Phiền phức!" Alger gương mặt buồn bực.

"Thông gia, không có chuyện gì, những người này tới thì tới đi, dù sao sớm muộn cũng phải gặp một lần." Ông chủ Vũ ăn uống no đủ liền có tâm tình cân nhắc sự việc: "Thằng cháu ra tay ác hơn tui nhiều, vẫn là để cho người làm chú là tui tới đối phó đi."

"Nói bậy gì đó." Đối với chuyện trong quý tộc, kỳ thực Hứa Tư Văn cũng không biết rõ, ai biết bọn họ điên cái gì chứ? Y sợ ông chủ Vũ chịu thiệt.

"Không sợ, bọn họ hiện tại nịnh bợ Vũ tiên sinh còn không kịp đâu!" Ngược lại là Chung Cảnh Hiên, trực tiếp cho rằng sợ là người gia tộc Geek không chiếm được lợi lộc gì.

Mà sự thực chứng minh, hắn nghĩ không sai!

Hết chương 149

250. Chương 250: 250. Viên Mãn... (kết Thúc)

"Những người này chính là ngứa da, em gãi cho họ đã ngứa là sau này họ cũng không dám trêu chọc em nữa. Không thì ngày ngày đều y như ruồi bọ ong ong ong phiền chết em!" Ông chủ Vũ khá có tâm đắc về việc này: "Yên tâm đi vợ, chuyện này may là anh tới, nếu là thằng cháu tới đây, tám phần là những người kia phải đổi lớp da luôn."

Hứa Tư Văn vừa nghĩ tới sinh viên Vũ Nguyên Cát y như tiểu hồ ly kia, y liền đau đầu, so sánh với nhau, vẫn là ông chủ Vũ tốt hơn, trực tiếp, thẳng thắn, gọn gàng, không dây dưa dài dòng.

"Được rồi, anh kiềm chế một chút nha!" Hứa Tư Văn thật lòng thay mấy người gia tộc Geek sắp đến đốt một cây nến.

Nhà Alger không lớn, cho nên có thể tiếp đãi không nhiều người, Hứa Tư Văn cho ra chủ ý: "Số khách được đến chỉ có thể giống với bên chúng tôi, bên chúng tôi tính cả Cảnh Hiên cũng mới chỉ năm người, bên bọn họ nhiều nhất năm người!"

"Còn không thể mang theo bạn gái và bạn bè!" Chung Cảnh Hiên bên cạnh chen vào một câu, điểm này rất quan trọng, đừng có đến năm người, lại dẫn theo mười người tám người đi kèm.

"Đúng đúng!" Hứa Tư Văn cũng phản ứng lại, y đã quên, Pháp khác với Đông Hoa, người nơi này đều mang theo khách "kèm".

Alger nhanh chóng đi can thiệp với phía bên kia, nói cho bọn họ biết, đến thì có thể, thế nhưng chỉ năm người, không thể có người đi kèm.

Bên kia còn muốn nói gì đó nữa, lúc này Alger cũng học thông minh, hắn nói xong cũng buông điện thoại xuống, học theo bọn họ!

Kết quả chính là bên kia vì năm danh ngạch mà đánh đến không thể tách rời ra, thắng lợi sau cùng chính là ba người có quyền thế địa vị nhất, hai lão già, với một người trẻ tuổi cô độc như sói hoang, đã thừa kế tài sản trong nhà đuổi mẹ kế và con mẹ kế dẫn theo.

Fillet dẫn theo cháu gái Ella, Dulwich mang theo con gái nhỏ Catherine, mà Wolf thì đi một mình, đi tới nhà gia chủ hiện tại của gia tộc Geek.

Bọn họ bởi vì tranh đấu một phen, đến đúng lúc là giờ cơm, bởi vì ông chủ Vũ nói, kịp liền ăn cơm, không kịp liền cút đi!

Liền đơn giản thô bạo như vậy!

Kết quả bọn họ vừa tới kịp lúc ăn cơm, không có bị cút đi.

Kể từ khi biết ông chú thông gia muốn tới, Alger liền tìm một đầu bếp Đông Hoa đến, còn phải là đầu bếp biết làm món ăn hương vị Bắc và Lan châu, cho nên ngày hôm nay trên bàn ăn bày đầy nồi bát muôi chậu, cơm gạo trắng đũa tre, thịt kho tàu hầm miến, gà nấu nấm, nước tương tỏi băm, còn có măng xào, cải thìa dấm chua, thịt thái hạt lựu.

Thậm chí còn có một đĩa dưa muối sủi cảo đã bưng lên, bất luận là sủi cảo hay là dưa muối, cái đĩa đều lớn như chậu rửa mặt, tuyệt đối phân lượng mười phần!

Hứa Tư Văn nhìn thấy quen mắt, liền nhìn ông chủ Vũ, ông chủ Vũ nhìn những thứ này bộ dạng hài lòng.

Khóe miệng kỹ thuật viên Hứa co rút, những thứ này tại sao y nhìn quen mắt? Bởi vì lúc hai vợ chồng Geek đến đại viện Vũ gia Đông Bắc làm khách, chính là dùng những món này.

Thế nhưng gia tộc Geek ngoại trừ hai vợ chồng Geek, người tới làm khách đều không biết dùng đũa!

Năm người khách bốn người kháng nghị, chỉ có một người tên Wolf, nhìn theo Chung Cảnh Hiên ngồi kế bên hắn, liền học theo; bốn người còn lại thấy kháng nghị không có hiệu lực, cũng học theo.

Thế nhưng cái đồ vật đũa này, học theo cũng chia thiên phú!

Wolf học theo thành công, bốn người còn lại, thất bại!

Bữa cơm này cũng chỉ có mấy người ông chủ Vũ ăn no.

Chờ bọn họ ăn xong rồi, Jody lập tức liền bắt đầu thu dọn bàn ăn, quản người khác ăn no hay không chứ!

Dù sao thì bà và ông xã ăn no!

Ăn không nói ngủ không nói, lễ nghi bàn ăn bọn họ học cũng không tệ.

Chỉ có ông chủ Vũ ăn xong rồi còn ôm hai mảnh quả dưa hấu từng miếng từng miếng ăn hăng hái, Hứa Tư Văn ở một bên lau miệng cho hắn.

Fillet dùng tiếng Pháp ưu nhã trước tiên tự giới thiệu mình, sau đó ông chủ Vũ im lặng bất động, kỹ thuật viên Hứa tiếp tục giả ngu, hai vị bảo tiêu toàn năng thì ở bên cạnh làm trụ đá làm bộ như mình là cỏ trên tường.

Có người hỏi: hướng dẫn viên phiên dịch đâu?

Bạn nói Chung Cảnh Hiên hả?

Hắn đây không phải là trước hết bị Wolf quấn lấy sao?

Chỉ mỗi mình hắn có thể nói chuyện đàng hoàng, không quấn lấy hắn thì quấn lấy ai!

Coi như muốn bấu víu quan hệ, vậy cũng phải víu được mới được nha!

Ngôn ngữ cũng không thông, giao tiếp cũng có vấn đề, bấu víu cái gì mà bấu víu?

Hiện tại chuyện gấp gáp nhất, hẳn là bắt lấy phiên dịch, sau đó bàn chuyện tiếp theo!

Lời Fillet nói không ai phản ứng, Fillet cũng lúng túng, thế nhưng không để trong lòng, dù sao thì quan hệ của bọn họ… Ha ha…

Thế nhưng Ella thì không, cô ta vẫn cho rằng ông nội của mình là quý tộc xưa chính thống nhất, những người này làm sao có thể không có giáo dưỡng như vậy?

Đứng lên liền khiển trách một trận, Fillet không ngăn, ông ta muốn thăm dò một chút sâu cạn của đối phương… Sau đó ông ta cũng tiện…

Chỉ là loại động tác và trình tự đã thành thói quen giữa quý tộc Pháp này, ở chỗ ông chủ Vũ liền không dễ xài!

Ông chủ Vũ há mồm liền đem hạt dưa hấu hắn còn ngậm trong miệng phun lên người con nhỏ chỉ chỉ chỏ chỏ với hắn, mặc dù nói chuyện nghe không hiểu, thế nhưng biết chắc không phải lời hay gì.

"A!" Ella liều mạng rít gào!

"Cút!" Hứa Tư Văn đem vỏ dưa hấu ông chủ Vũ gặm xong đập về phía Ella, hơn nữa y nói chuyện chính là dùng tiếng Pháp!

Mà Alger càng trực tiếp mở cửa ra, quản gia không nói hai lời, kêu bảo an lại đây, trực tiếp một người một phát ném ra ngoài hết!

Chỉ còn lại mình Wolf còn ở chỗ này.

Wolf rất dễ nói chuyện, có muốn khó nói chuyện cũng không được, không thấy hai người kia đã bao nhiêu tuổi à? Còn có hai vị tiểu thư ở đó, đều bị không chút lưu tình "mời" ra ngoài, hắn tính là cái gì?

Khiêm tốn, đầu tiên là thành tâm thành ý áy náy nói với Hứa Tư Văn: "Bởi vì quản giáo không nghiêm, khiến họ không biết tự lượng sức mình quấy rối đến ngài, thực sự là vô vàn thất lễ, ở đây trịnh trọng xin lỗi ngài."

Vốn dĩ lần trước có nói, đối thủ của gia tộc Geek ra tay với Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương, trong đó có nội ứng gia tộc Geek, chính là xuất hiện ở chi của Wolf, Wolf sấm rền gió cuốn xử lý mấy kẻ kéo chân sau đó, thế nhưng phiền phức cũng gây ra không ít, còn phải giải quyết cho bọn họ.

"Nghe cũng thật đáng thương, sau này anh quản tốt bọn họ là được." Kỳ thực con người ông chủ Vũ vẫn rất rộng lượng, nhà ai không có một hai thân thích khốn kiếp chứ.

"Chúng tôi tiếp thu áy náy của anh, thế nhưng xin sau này trông chừng kỹ tộc nhân của các anh." Hứa Tư Văn không mềm không cứng dùng tiếng Pháp trả lời Wolf.

Trong lòng Wolf thở phào nhẹ nhõm…

Không biết có phải là thật sự bị ông chủ Vũ dọa sợ hay không, bên ngoài có người nói ông chú thông gia của công tước Geek thích nam cũng liền thôi, còn không nhìn nổi nữ sĩ tốt, càng là nữ sĩ xinh đẹp hắn càng thấy ngứa mắt, ức hiếp càng nghiêm trọng hơn!

Nhưng chỉ hai ngày, lời đồn này liền không biết thế nào bị ép xuống, người nghị luận đều nhận được nhắc nhở…

Ông chủ Vũ không biết ngoại ngữ cho nên hắn cũng không xem TV, thế nhưng khi kỹ thuật viên Hứa lướt internet thấy được một bản tin: Một đại sư ma pháp nào đó, là nhà nghiên cứu văn minh cổ xưa, đã qua đời, hưởng thọ 115 tuổi…

Mà khi ông ta tạ thế, trong tay nắm một cái tua rua, nhìn quen mắt, hình như là cái tua rua trên bùa hộ mệnh của y…

Hứa Tư Văn hạ mí mắt.

Ông hai và ông ba không bình thường…

Cá ngân trong hồ của nhà ông chủ Vũ…

Mặc kệ nó!

Dù sao thì hiện tại Vũ Khánh Cương là người của Hứa Tư Văn y!

"Vợ! Vợ mau tới! Cái vòi nước rách nát gì đây, bỏng chết heo rồi!" Ông chủ Vũ ở trong phòng vệ sinh oa oa la hoảng cầu cứu.

"Đến đây!" Kỹ thuật viên Hứa nhanh chóng đứng dậy, chân vấp dây điện máy tính, máy tính lập tức ngắt điện tắt đui… y không có gắn pin…

Hứa Tư Văn và Vũ Khánh Cương ở Pháp bảy ngày, kỳ thực ngày thứ hai, gia tộc Geek mở tụ hội gia tộc, mời Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn, nhưng mà hai người bọn họ lại không có trưởng bối!

Vì vậy Hứa Tư Văn khẩn cấp liên lạc ông hai và ông ba, nhị lão xuất hiện đặc biệt đúng lúc!

Vũ Khánh Cương ở trên bàn ăn công nhiên sử dụng đũa gắp trứng cá muối trét bánh mì ăn đến hăng say, Hứa Tư Văn một tay tài nghệ viết chữ Pháp duyên dáng tài hoa xuất chúng trấn áp mọi người, khiến đám người trong gia tộc Geek chơi đùa không còn tự tin nữa…

Sau đó còn dư lại năm ngày, hai người bọn họ dẫn ông hai và ông ba, bảo tiêu thêm cả phiên dịch, hai vợ chồng thông gia dẫn đường, chơi một chuyến ở Pháp.

Đến lâu đài Geek tham quan, không cần mua vé vào cửa… Bởi vì công tước Geek tự mình dẫn người tới, mà lâu đài Geek lại là công tước Geek quyên tặng…

Đi tế bái mộ ông nội bà nội Adela… Đại diện Vũ gia, và Vũ Nguyên Cát, đến tế bái một chút…

Xem biểu diễn đấu kiếm đi hái hoa hồng… Người khác xem nhiệt huyết sôi trào ông chủ Vũ xem ngáp liên tục…; người khác hái hoa kỹ thuật viên Hứa thưởng thức, y chỉ nhìn chứ không hái!

Buổi hòa nhạc cỡ lớn, ông chủ Vũ tiếng ngáy vang động trời…

Một bữa tiệc rượu của nhân vật nổi tiếng nào đó, kỹ thuật viên Hứa ủ rũ…

Cuối cùng vẫn là ông hai ông ba có biện pháp, lấy thư mời gì đó, mang tất cả mọi người đi thăm quỷ bảo âm u, xem viện bảo tàng Louvre, đến phố mỹ thực ăn mỹ thực các nơi trên thế giới, vầy mới xem như là hài lòng, một tuần sau, bọn họ liền trở về.

Lúc này đã là tháng mười, phía nam đã bắt đầu âm lãnh, ông chủ Vũ sợ vợ lạnh, sau khi trở về đem lễ vật đưa đến Hứa gia tập, liền mang theo vợ trở về Đông Bắc.

Đông Bắc bên này cung cấp hệ thống sưởi ấm sớm, tháng mười một liền bắt đầu cung cấp hệ thống sưởi.

Chờ đến tháng mười một, bầu trời bắt đầu đổ hoa tuyết, buổi sáng trên cửa sổ đều mờ trắng.

"Đông Bắc bên này thực sự là lạnh mà!" Kỹ thuật viên Hứa vùi ở trong ghế sô pha bọc chăn nhìn cảnh tuyết bên ngoài, trước người đặt khay trà, đựng nước trà nóng hổi, hạt dưa, hoa quả và món tráng miệng.

"Lúc này mới là lúc nào chứ? Chờ qua mấy ngày có thể đóng băng, lúc bắt đầu khắc băng đăng mới thật sự là lạnh!" Ông chủ Vũ nhét cho vợ một cái túi ấm: "Sao sợ lạnh như thế? Nóng cũng nóng lên không nổi."

"Em cảm thấy là tác dụng tâm lý, nhưng có lẽ là trời sinh như vậy? Không có cách nào, năm nay đã rất tốt rồi!" Ít nhất năm nay y mập mạp trải qua mùa đông.

Ông chủ Vũ không hài lòng, cả ngày cuồn cuộn không ngừng rót nước vào bụng vợ, muốn vợ có thêm chút thịt chống lạnh.

Mãi cho đến tháng mười hai, khí trời càng ngày càng lạnh, bên ngoài đã đổ tuyết lông ngỗng to, kỹ thuật viên Hứa ăn mặc y như quả cầu chạy như điên trong tuyết, y rất vui vẻ, lần đầu gặp tuyết lớn như vậy đó!

Ông chủ Vũ dẫn kỹ thuật viên Hứa đi xem tượng tuyết băng đăng, tới tháng chạp lại trở về quê thăm mộ một lần.

Sáng sớm hai mươi ba tháng chạp, chị dâu Thúy Hoa nấu sủi cảo cho bọn họ ăn xong, liền bảo bọn họ mang theo đồ vật lái xe đến sân bay. "Năm ngoái ăn tết ở nơi này rồi, lần này qua phía nam đi." Vũ Khánh Cương ngược lại rất tiêu sái, dẫn vợ nhanh nhẹn rời đi.

"Chị dâu có phải là trong lòng khó chịu không?" Hứa Tư Văn cảm thấy chị dâu Thúy Hoa hẳn là không nỡ để ông chủ Vũ ra ngoài ăn tết, nhưng lại không thể không buông.

"Chị không phải là không nỡ, nó không ở nhà chị còn đỡ làm được chút đồ ăn nữa!" Lỗ tai chị dâu Thúy Hoa thật là thính!

"Ồ!" Hứa Tư Văn mặt đỏ tới mang tai, nói người ta sau lưng, bị người ta nghe được: "Em biết rồi chị."

"Đi đi đi đi, qua mười lăm tháng giêng lại trở về, bọn chị dọn dẹp dọn dẹp về nhà ăn tết, cũng mười sáu, mười bảy mới trở về đây!" Chị dâu Thúy Hoa cách vách tường lớn giọng nói.

"Biết rồi chị!" Ông chủ Vũ cũng cách vách tường ngao ngao đáp lời.

Hai mươi ba tháng chạp, tất niên, buổi chiều, ông chủ Vũ liền cùng kỹ thuật viên Hứa bao lớn bao nhỏ trở về Hứa gia tập.

Vừa vào cửa còn khiến mẹ Hứa sợ hết hồn.

"Trở về sớm như vậy?" Ba Hứa cũng rất bất ngờ, lúc này mới tất niên, không phải nói, người trẻ tuổi bây giờ, đều là gần hai mươi tám, hai mươi chín mới về nhà sao?

"Chị dâu Thúy Hoa bảo trở về sớm một chút, nói bớt người ăn cơm chị ấy còn có thể thoải mái chút." Hứa Tư Văn vừa khuân đồ vào trong phòng, vừa giải thích với ba mẹ.

Lời này ai tin?

Thế nhưng hành động của chị thông gia cũng rất an ủi lòng người, mặc dù Hứa Tư Văn nói trở về nhà, tuy nhiên ở tết trung thu đã ở nhà, năm mới, hẳn là ở bên kia lâu chút.

Chị hai Hứa gia đã sắp sinh, anh hai Hứa gia bây giờ thành ông xã và ba ba tốt thập nhị tứ hiếu, vây quanh một lớn một nhỏ một chưa sinh ra.

May mà có ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa trở về, rất nhiều chuyện đều có người chia sẻ, ba Hứa cười híp mắt cầm ngày sinh tháng đẻ của ông chủ Vũ đi đoán vận.

Hứa gia tập ăn tết phiền phức hơn Vũ gia rất nhiều, ít nhất việc cúng tổ tiên chính là một nghi thức vô cùng long trọng.

Ba Hứa là người làm đương gia chi này, tự nhiên là phải đến từ đường hỗ trợ rồi!

"Cương tử à, con tới đây!" Mấy ngày trước khi cúng tổ tiên, ba Hứa từ từ đường trở về cơm nước xong, liền gọi riêng Vũ Khánh Cương vào thư phòng, hai cha con thần thần bí bí nói nhỏ hồi lâu mới ra ngoài.

"Ông ấy tìm anh làm gì?" Kỹ thuật viên Hứa tò mò truy hỏi.

"Ba không cho nói." Ông chủ Vũ lần đầu tiên kỳ quái lừa gạt kỹ thuật viên Hứa: "Qua mấy ngày em liền biết!"

Hứa Tư Văn: "...!"

Y thật sự rất muốn biết!

Thế nhưng ông chủ Vũ lần này kiên quyết không hé miệng, cưỡng bức dụ dỗ thế nào đều không thành, thậm chí chính mình nằm ngửa ra dụ dỗ gì đó cũng không được!

Hơn nữa qua mấy ngày, kỹ thuật viên Hứa lại phát hiện, ông chủ Vũ áo dài quần dài lúc ngủ đàng hoàng, thậm chí đội cả mũ ngủ!

Hứa Tư Văn càng buồn bực, không biết trong hồ lô ông chủ Vũ bán thuốc gì.

Có điều chẳng mấy chốc, lúc giao thừa cúng tổ tiên, Hứa Tư Văn liền biết nguyên nhân.

Ông chủ Vũ một thân hán phục chỉnh tề, tinh thần phấn chấn bắt đầu bái từ đường, quỳ quỳ lạy lạy thế mà không có một bước sai lầm!

Vừa nhìn liền biết không biết luyện tập bao lâu.

Hứa Tư Văn xoa xoa đôi mắt ướt nhẹp, khó trách mấy ngày nay thành thật như thế, không động tay chân, còn đội mũ ngủ.

Phỏng chừng đầu gối khẳng định đều trầy da đi? Cái trán cũng khẳng định đỏ rực.

Phải biết, ông chủ Vũ đều là hận mùa đông không thể ở trần ngủ, đội mũ ngủ ngủ, y đặc biệt ngạc nhiên!

“Sắc thượng Vũ gia, thuần khiết thiện lương, tài đức vẹn toàn, ấu tử Khánh Cương, tên tự Tu Hoài, ký khế ước sinh tử…” Bát gia gia đọc một phần cổ văn tối nghĩa khó hiểu, ông chủ Vũ quỳ trên mặt đất nghe mà ngơ ngơ ngác ngác lảo đà lảo đảo.

Cuối cùng, ông chủ Vũ được người ta dẫn dập đầu mấy cái, mơ mơ hồ hồ được thả lại bên cạnh kỹ thuật viên Hứa.

“Làm sao lại dùng sức dập đầu lạy như vậy? Đều đỏ rồi!” Hứa Tư Văn có chút đau lòng ông chủ Vũ ngu ngốc.

Nhiều quy củ, lúc anh dập đầu cứ nhẹ chút, thành thật như vậy làm gì?

Bạn đang ?

“Anh vui vẻ!” Ông chủ Vũ không để ý cái này, còn cười vẻ mặt hàm hậu.

Vũ Khánh Cương chính thức vào gia phả Hứa gia, là ký khế ước huynh đệ với Hứa Tư Văn, tên tự cũng là do bát gia gia lấy cho hắn.

“Vợ à, tên tự của anh, có ý tứ gì?” Ông chủ Vũ vẫn là len lén hỏi vợ.

“Khánh, vui mừng vui vẻ, chính là động; Tu, tu thân dưỡng tính, là yên tĩnh; nhất tĩnh nhất động vừa vặn hấp dẫn lẫn nhau; Cương, mạnh mẽ, Hoài, mềm mại; một nhu một cương, vừa vặn hỗ trợ lẫn nhau. Nhất tĩnh nhất động, một cương một nhu, chính là dựa theo tên của anh, giúp anh lấy cái tên tự.” Hứa Tư giải thích một phen với ông chủ Vũ.

Ông chủ Vũ biểu tình mắt chó nhìn sao trời, có nghe không có hiểu.

Sau khi ghi vào gia phả, Vũ Khánh Cương liền có một linh vị không khắc họa giống Hứa Tư Văn, hai người bọn họ quả thật là ngồi chung trên một bàn thờ, chỉ là tạm thời không có nhận nhang đèn… Trước tiên chiếm địa bàn.

Ông chủ Vũ nhe răng toét miệng cười híp mắt với kỹ thuật viên Hứa, bộ dạng tâm tình không tệ.

Hứa Tư Văn thấy cảnh này, đột nhiên nhớ tới những câu nói trước đây ông chủ Vũ đã từng nói, hắn nhất định sẽ lên gia phả Hứa gia, tới lúc đó hắn muốn bước vào ngưỡng cửa Hứa gia, bưng cơm Hứa gia, vào từ đường Hứa gia, ngồi trên bàn thờ Hứa gia…

Xem ra khi còn sống, ông chủ Vũ đều làm xong hết tất cả những chuyện hắn nói.

Về phần sống làm người Hứa gia, chết rồi vào mộ phần Hứa gia, cái đó cũng không cần nhớ lại…

Đêm giao thừa, vạn nhà đèn đuốc.

Trong thành nghiêm cấm đốt pháo hoa, thế nhưng nông thôn quản chế không nghiêm, Hứa gia tập cũng coi như là thôn trấn nửa công nửa nông nghiệp hóa.

Sau mười một giờ, đã có nhà có động tĩnh, lúc đó ông chủ Vũ đang chơi cờ với ba vợ, kết quả khiến ba Hứa tức quăng quân cờ nhiều lần không muốn chơi với hắn nữa!

Đợi đến lúc đốt pháo hoa, ông chủ Vũ cũng bỏ lại quân cờ, hắn còn không muốn chơi với ba vợ đâu!

Hừ!

Hai cha con đều ấu trĩ hết sức.

Chủ lực đốt pháo là tiểu Nữu Nữu và Hứa Gia Văn, người xem pháo cũng không ít.

Hứa Tư Văn cũng chỉ phóng một cái pháo hoa lớn, ông chủ Vũ ngược lại phóng không ít, đều xếp dưới đất, hắn đứng kế bên đốt, từng hàng pháo hoa không ngừng bay lên không trung phóng ra hoa lửa xinh đẹp.

Thật nhiều người đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm không chớp mắt, ông chủ Vũ nhân cơ hội hôn mấy cái trên mặt vợ!

Hứa Tư Văn hiếm thấy không có thẹn quá hóa giận, mà là len lén nhìn xung quanh, lúc phát hiện không ai chú ý, y cũng hôn lại Vũ Khánh Cương một cái.

Hai người thân thể kề sát thân thể, có áo khoác chống đỡ, tay nắm cùng nhau, trong lòng đều một mảnh ấm áp…

Mấy năm sau

Ông chủ Vũ đi ngang qua đại sảnh tiếp đón, nhìn thấy người bên trong thay đổi khuôn mặt mới, vốn là không để ý, thế nhưng hắn đi ngang qua mấy lần liền phát hiện, người mới tới kia quăng mị nhãn với hắn!

Sau đó lại quăng mị nhãn với vợ hắn!

Sau đó ngày đó lúc tìm vợ đi ăn cơm, hắn liền vẻ mặt u oán nhìn vợ, một ông chú trung niên mạnh mẽ đang yên lành liền biến thành một oán phu nam cường tráng!

Sét đánh đến mức kỹ thuật viên Hứa kinh ngạc!

"Ai trêu chọc anh?" Hứa Tư Văn vừa thấy ông chủ Vũ như vậy liền có chút vui vẻ, bình thường hắn không có ấu trĩ như thế, thế nhưng một khi có người không biết làm sao đạp ranh giới cuối cùng của hắn, hắn liền sẽ như vậy.

"Anh phát hiện tiếp viên mới tới không phải người tốt, thay người đi?"

"Làm rất tốt mà, từ sau khi Hồ Mỹ sinh con, tiếp viên luôn không giữ được, không một ai có thể bằng Hồ Mỹ, cô gái hiện tại từng là quản lý tiếp viên, có thể làm dài lâu đứng vững chân là được rồi."

Đây là lời nói thật, thay người luôn không phải vấn đề, thế nhưng cũng không thể qua loa, chỗ tiếp đón coi như là bộ mặt công ty.

Cái mặt hổ của ông chủ Vũ kéo kéo dài hơn cả chiếc giày, vợ thế mà lại nói chuyện giúp cô gái kia? Có vẻ như còn rất thích cô ta?

Ông chủ Vũ thất lòng muốn chết!

Buổi tối gọi gấp tiểu Ngụy lại đây bày mưu tính kế!

Ngụy Diên quả thực bội phục chết ông chủ, nhiều năm như vậy, hắn chưa từng thấy ông chủ có lúc buông lỏng, giữ ông chủ cũng quá chặt đi?

Ngược lại là vợ hắn Helena rất hào hiệp an ủi ông chủ: "Ông chủ đừng sợ, điều kiện anh tốt như vậy, cô gái kia không tranh nổi đâu!"

"Thật sự à?" Ông chủ Vũ rất hoài nghi.

"Thật sự!" Helena bộ dạng rất có lòng tin: "Tôi chính là người phụ trách phòng xã giao, tiếp viên kia tôi biết, ngài cứ yên tâm đi!"

Vì vậy ông chủ Vũ liền yên tâm đi ngủ.

Kết quả ngày hôm sau hai người bọn họ cùng đi, tiếp viên mới tới làm ba tháng đã chuyển chính thức Phùng Nhân Nhân liền chào hỏi bọn họ, Hứa Tư Văn mỉm cười một cái, ông chủ Vũ dao mắt phóng vèo vèo vèo…

Phùng Nhân Nhân nháy nháy mắt, lại nháy nháy mắt: "…!"

Bộ dạng ông chủ Vũ rất hung ác, mới vừa rồi còn trừng cô vài lần…; ông chủ Hứa thật là anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong…!

Mãi cho đến khi hai người vào thang máy, ông chủ Vũ một mực theo đến phòng làm việc của vợ, oán khí trên gương mặt cũng sắp thực chất hóa rồi!

"Đến cùng anh làm sao vậy?" Đã nhiều năm như vậy, làm sao còn có lúc giận dỗi chứ? Hẳn là nam nhân cũng có thời mãn kinh nhỉ?

Tâm tư Hứa Tư Văn triển khai một cách thần kỳ!

"Cô ta vừa nhìn thấy em liền quăng mị nhãn cho em, em còn nói cô ta không có ý tứ với em?" Người nào đó vẻ mặt lên án nâng giấm chua uống ừng ực.

Hứa Tư Văn bất đắc dĩ xoa xoa giữa chân mày: "Cô ta cắt mắt hai mí thất bại, nhìn ai cũng giống như quăng mị nhãn cho người ta hết…"

Ông chủ Vũ: "…!"

Có lẽ hai người bọn họ sau này còn có thật nhiều chuyện gập ghềnh trắc trở, phát sinh trong cuộc đời bọn họ, hoặc là cười vang, hoặc là ấm áp, hoặc là kỳ ba, thế nhưng nhất định đều là cuộc sống ngọt như mật đường…

THE END

251. Chương 251: 251. Vô Giá (kết Thúc Thật)

Tập đoàn Đông Bắc Hổ phát triển mãnh liệt, bất luận là công ty kiến trúc hay là công ty bách hóa hay là công ty sản phẩm nông nghiệp phụ dưới cờ, thậm chí ngay cả xưởng ô tô cũng rất nổi tiếng, truy tìm nguyên nhân, chỉ là bọn họ có chất lượng bảo đảm mà thôi.

Cũng không phải không ai hối lộ người Đông Bắc Hổ, để bọn họ làm hàng kém chất lượng, nhưng người của Đông Bắc Hổ đặc biệt giảo hoạt, bên này thu tiền, bên kia vẫn như thường nên làm gì thì làm đó!

Không hổ là người dưới tay ông chủ Vũ, từng người từng người đều là thổ phỉ, chính anh nguyện ý trả thù lao, thì bọn tôi cứ thu, cái chuyện tốt cho không tiền như vậy, đầu óc nước vào mới có thể không cần đó!

Cái gì?

Anh nói tìm tôi làm việc hả?

Tôi quên mất, anh nói lại xem là chuyện gì?

Ai dám nói?

Nói mình kêu người ta làm hàng kém chất lượng hả?

Nói mình kêu người ta tự đào hố chôn hả?

Ông chủ Vũ còn không xé sống mi ra!

Mà nửa kia của ông chủ Vũ, kỹ thuật viên Hứa còn lợi hại hơn!

Bởi vì trực thuộc cơ cấu triều đình, hiện tại xem như là nửa nhà nước, đồ vật nghiên cứu ra, Hứa Tư Văn không tìm ai, chỉ đi tìm lão sư của y, sau đó để lão sư hoặc là sư điệt ra tay, đi tìm hoàng đế học trưởng đàm luận, nói chuyện tiền nong bàn điều kiện đàm luận chiếm địa bàn cái gì cũng được, chỉ cần buông tay giao cho triều đình đi dẫn vặt.

Y chỉ cần lấy tiền!

Thuận tiện lại nhanh chóng!

Vì vậy đừng thấy công ty của Hứa Tư Văn và Trương Lam Hà không lớn, danh tiếng cũng không cao, nhưng lại rất có mặt mũi trong triều đình, ai cũng không dám khó dễ bọn họ, cũng không thể làm khó.

Thành tựu như vậy khiến rất nhiều người không ngừng hâm mộ, năm rộng tháng dài, người của Trương gia đều biết, bây giờ Trương gia hối hận đến ruột đều xanh rồi!

Không chỉ Trương Hải Thiên một ngày ba bữa đánh bà xã, ngay cả Trương lão tam chịu ảnh hưởng, cũng là từ sáng đến tối đánh người, Trương Hải Thiên chỉ đánh một người vợ, còn ông ta đồng thời đánh cả hai người!

Ngoại trừ bà xã chính quy Triệu Tĩnh, còn có Trịnh Vi ở ngoài quấn riết không đi.

Công tác của Triệu Tĩnh ba năm trước đã bị tạm thời cách chức điều tra, dưới tay Triệu Tĩnh cũng không sạch sẽ, sai lớn không có sai nhỏ một đống, tự nhiên tạm thời cách chức.

Trịnh Vi cũng không sống tốt, quen sống trong nhung lụa nhiều năm như vậy, đột nhiên một chốc trở lại trước giải phóng, con trai thành người tàn phế, Chu Địch từ lâu đã không quản bọn họ chết sống, mà Trương lão tam cũng không phải đồ tốt, đối với hai mẹ con bọn họ không đánh thì mắng, Triệu Tĩnh bị đánh, liền tìm Trịnh Vi xả giận, thành nơi trút giận!

Mà quê nhà Hứa Tư Văn Hứa gia tập, bây giờ đã là trấn nhỏ xanh hóa xa gần nghe tên, có nhân văn có lịch sử lại có rau dưa thiên nhiên, còn là căn cứ của bách hóa Đông Bắc Hổ ở phía nam, tộc nhân Hứa thị bây giờ mỗi người đều giàu có, hơn nữa tộc nhân Hứa thị của Hứa gia tập giáo dưỡng đều rất tốt, sau khi rất nhiều người đi qua, đều khen Hứa gia tập không dứt miệng.

Trình Mỹ Lệ sinh một đứa con trai, tên là Hứa Trình Tuấn.

Lấy họ của Hứa Gia Văn và Trình Mỹ Lệ, Tuấn, là hi vọng sau này đứa nhỏ có thể anh tuấn tiêu sái, có điều bát gia gia lấy cái chữ này, ý tứ lại không giống như giải thích của Hứa Gia Văn và Trình Mỹ Lệ, ý tứ của lão nhân gia là: người có vạn đức là tuấn, những lời này đến từ «Quan tử – Năng thiên».

Mà ba Hứa giải thích lại là: Mười người viết hào, trăm người viết kiệt, ngàn người viết tuấn, vạn người viết tài hoa, câu nói này, đến từ «Xuân thu phồn lộ – Tước quốc».

Đáng tiếc, Hứa Tư Văn nghe hiểu, ông chủ Vũ lại nghe đến đầu đầy hồ dán!

Ngày tháng của hai người trôi qua ngày càng náo nhiệt, tự nhiên, ánh mắt hấp dẫn tới cũng càng ngày càng nhiều, hơn nữa bởi vì xưởng xe của ông chủ Vũ một cái ở nước ngoài một cái ở quốc nội, sản xuất ra xe chất lượng cực tốt, ngoại trừ chuyên cung cấp cho hoàng thất mười chiếc, thì cũng đưa cho người trong nhà mấy chiếc, mà xe kém hơn một bậc thì lại định cái giá trên trời, chỉ chấp nhận đặt riêng, còn phải là trả toàn bộ sau đó mới xếp hàng chờ.

Cho nên nói, kỹ thuật viên Hứa cảm thấy ông chủ Vũ càng ngày càng biết kiếm tiền.

Hôm nay là ngày ông chủ Vũ giải phóng, sáng sớm ông chủ Vũ liền thức dậy, lúc tắm thiếu chút nữa là cọ rớt da mình luôn!

"Anh xem anh kìa! Không nặng không nhẹ, trên người đều đỏ!" Kỹ thuật viên Hứa đau lòng bôi thuốc mỡ cho ông chủ Vũ.

"Đây không phải là cao hứng, lập tức quá trớn sao!" Ông chủ Vũ nhe răng toét miệng hưởng thụ vợ hầu hạ.

"Coi như là ngày tốt, cũng không thể quá cao hứng, có chút hình tượng đi, cũng đã là ông nội người ta rồi." Hứa Tư Văn thu lại thuốc mỡ: "Trước tiên đừng mặc quần áo, chờ thuốc hấp thu xong, em lau cho anh sạch sẽ, mới có thể mặc quần áo, không thì sẽ cọ trên quần áo đều là thuốc mỡ."

"Ừ!" Ông chủ Vũ rất nghe lời vợ.

Tám giờ rưỡi sáng, tập đoàn Đông Bắc Hổ đi làm, chín giờ rưỡi sáng, trong phòng họp lớn, ngồi đầy giám đốc công ty con của Đông Bắc Hổ, cùng với nhân viên quản lý cấp cao của tập đoàn Đông Bắc Hổ.

Ông chủ Vũ trịnh trọng đem trọng trách của mình giao cho Vũ Nguyên Cát đã tốt nghiệp đại học ba năm, con cái cũng đã chạy đầy đất, còn vỗ vai cháu trai cười trên sự đau khổ của người khác: "Cháu à, sau này cả nhà liền dựa vào cháu nuôi sống đó!"

"Xin chú yên tâm!" Vũ Nguyên Cát ở bề ngoài rất có trách nhiệm, sau lưng kéo tay ông chủ Vũ không buông: "Ông chú à nếu chú bắt con làm cu li buông tay không quản chuyện, con liền có thể đi tìm thím tâm sự đó!"

"Buông tay! " Ông chủ Vũ đỏ mặt tía tai, một người thô thiển không có chút văn hóa như hắn chống đỡ lâu như vậy, dễ dàng sao? Không bắt thằng cháu đi làm cu li thì bắt ai giờ?

"Con không buông!" Vũ Nguyên Cát rất bình tĩnh, nói cái gì cậu cũng không thể để ông chú coi cậu là cu li mà dùng, Đông Bắc Hổ lớn như vậy, quản lý thật sự là rất phiền phức, coi như là có đám người Ngụy Diên ở đây, cũng là bận bịu chổng vó.

Đặc biệt là Đông Bắc Hổ càng lúc càng lớn, đám người Ngụy Diên cũng càng ngày càng bận rộn.

Lúc cần dùng đến ông chủ cũng càng ngày càng nhiều, không thì ông chủ Vũ có thể gấp gáp tìm cu li như vậy sao?

Thật sự là hắn cũng bị phiền không chịu được rồi!

"Dám đem thằng nhóc con kia đến, tao liền ném nó ra ngoài!" Ông chủ Vũ cũng không muốn để thằng nhóc con kia chắn giữa hai người!

"Vậy chú không thể xem con là cu li mà dùng!" Vũ Nguyên Cát chính là không buông tay.

"Mày không đi tìm cu li khác tiếp nhận thay mình đi? Thằng hai với thằng ba không phải đều ở đó hả!" Ông chủ Vũ nghĩ ý xấu cho thằng cháu lớn, còn thằng cháu hai và ba, ai quan tâm bọn họ tình nguyện hay không chứ!

"Có đạo lý!" Vũ Nguyên Cát nghĩ cũng phải, hai đứa kia cũng tốt nghiệp đến mấy năm, thực tập liền tới công ty làm công, thế nhưng sau khi làm xong, bọn họ liền tự mình đi gây dựng sự nghiệp…

"Đứa nhỏ nhà con còn nhỏ như vậy, trưởng thành cũng phải chừng hai mươi năm, thằng hai và thằng ba lại là có sẵn, con tùy tiện…" Ông chủ Vũ ra ý đồ xấu, thừa dịp thằng cháu đang đắm chìm trong mộng đẹp hất tay quản lý, nhanh chóng chạy trốn!

Đã sớm muốn tìm người tiếp nhận, nhưng thằng cháu lớn trơn như cá chạch, thằng cháu thứ hai thì trung thực, nhưng lại xấu tính!

Đứa chuồn đi đầu tiên chính là thằng hai!

Thằng ba thì khỏi nói, trước kia não tàn, hiện tại? Dựa theo lời giải thích của vợ, gọi là cái gì đó tới nhỉ? Quên mất, dù sao thì hắn vẫn là mỗi lần nhìn thấy đều muốn đạp nó hai cái.

Ông chủ Vũ vui vẻ chạy đi tìm vợ, Hứa Tư Văn vừa thấy hắn lại đây, liền thu hồi một nửa sách vở, cười đứng lên: "Hết bận rồi?"

"Ừ! Không cần xen vào mấy chuyện hỏng bét đó nữa rồi!" Những năm này, ông chủ Vũ cũng quản mệt mỏi, cho dù có đám người Ngụy Diên, nhưng có một số việc, đám người Ngụy Diên vẫn phải nói rõ với hắn một cái, dù sao Vũ Khánh Cương mới là ông chủ.

Ngày tháng dài lâu, ông chủ Vũ cảm thấy mình càng ngày càng chịu đủ lắm rồi!

Vì vậy liền không kịp chờ đợi đem gánh nặng "ầm" một tiếng đập lên đầu thằng cháu Vũ Nguyên Cát, hắn chỉ cần sống cùng vợ, lấy hoa hồng tập đoàn chia!

Thật tốt!

Không quản chuyện, lại lấy không tiền!

"Giao cho Nguyên Cát cũng tốt, cậu ấy thông minh hơn anh nhiều." Hứa Tư Văn cũng cảm thấy Vũ Khánh Cương kịp lúc buông tay là chính xác, tương lai là của người trẻ tuổi, Vũ Nguyên Cát càng sớm tiếp nhận càng có thể kịp lúc nắm chắc phương hướng tập đoàn, đám người Ngụy Diên cũng có thời gian rèn luyện, không thì nếu chờ tới lúc Vũ Khánh Cương không thể làm nữa, đám người Ngụy Diên khẳng định cũng đã lớn tuổi rồi, lúc ấy Vũ Nguyên Cát tiếp nhận liền khó hơn nhiều.

Hơn nữa hai người bọn họ hiện tại càng ngày càng có tư thế chồng chồng già, ông chủ Vũ căn bản không tình nguyện tách khỏi vợ, thế nhưng hắn cũng không thể luôn ở nhà, cách ba năm bữa lại bị người ta kêu chạy ra ngoài, đặc biệt là mấy năm gần đây còn có nghiệp vụ nước ngoài, vừa đi là mười ngày nửa tháng, lệch giờ, ngôn ngữ, ẩm thực, các loại khác biệt khiến ông chủ Vũ càng chán ghét hơn, quan trọng nhất là, có lúc vợ không đi cùng được!

Điều này càng làm cho ông chủ Vũ không vui!

Từ nay về sau có thể ở bên vợ!

Hai người giải quyết xong chuyện chuyển giao quyền lực Đông Bắc Hổ, liền đợi ba ngày ở nhà, bên ngoài đều biết Đông Bắc Hổ thay đổi người chưởng quản, thế nhưng vẫn thuộc về ông chủ Vũ, chỉ có điều bọn họ dám chơi xấu đoạt đơn hàng và vân vân của ông chủ Vũ, đến chỗ Vũ Nguyên Cát đều không thể thực hiện được, Vũ Nguyên Cát lần đầu tiên dùng thân phận người quản lý mở họp, chủ đề chỉ bốn chữ: mạnh tay làm việc!

Còn không có tình người hơn cả ông chủ Vũ!

Thế nhưng gắt gao kiềm chế mạch đập của tập đoàn, đồng thời Vũ Nguyên Cát cũng có ưu thế hơn ông chủ Vũ, ông chủ Vũ gặp người ta đều xưng anh em, ngang hàng; Vũ Nguyên Cát gặp người đều xưng là chú bác, vãn bối!

Hơn nữa Vũ Nguyên Cát cũng kéo mấy người bạn học của mình sang, nên kéo đều kéo, đều là bạn chơi từ nhỏ, an bài ở cơ sở, người thừa kế nghiệp cha cũng không ít, quan hệ này lại truyền từng đời, tự nhiên càng thân cận hơn.

Cho nên ông chủ Vũ rất là yên tâm, quá yên tâm!

Người nên biết hay không nên biết, đều biết ông chủ Vũ lui về tuyến hai, thế nhưng còn ủy quyền chưa buông tay, dù sao Đông Bắc Hổ cũng là một tay Vũ Khánh Cương tạo dựng lên, những người này nghe tin lập tức hành động, các nơi đi lại hỏi thăm tin tức.

Đặc biệt là có vài người không hết lòng gian, đối với quan hệ giữa ông chủ Vũ và kỹ thuật viên Hứa vẫn luôn dùng ác ý to lớn nhất phỏng đoán.

Theo thời gian Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ở chung với nhau càng dài, bọn họ càng cảm thấy sau một khắc hai người họ liền chia tay!

Bởi vì tài sản của ông chủ Vũ, rốt cuộc vẫn là một khoảng tài sản khổng lồ, lẽ nào Vũ Khánh Cương thật sự tình nguyện tất cả đều cho cháu trai kế thừa sao?

Hai người bay về Lan châu, bây giờ hai người trên căn bản là sống cuộc sống như chim nhỏ, mỗi lần đều bay tới bay lui giữa Lan châu và Đông Bắc, Vũ Khánh Cương xem Lan châu là tổng bộ Đông Bắc Hổ ở phía nam.

Tin tức rất nhanh cũng truyền đến Lan châu bên này.

"Em nghĩ đại khái chúng ta sẽ có chút phiền phức."

"Sợ cái gì? Binh tới tướng đỡ nước đến đất ngăn!"

Những năm này, hai người gặp chuyện không ít, xa như Triệu Thục Đình, gần thì có vài người tặng hoa hồng cho mỗi người bọn họ mấy ngày trước!

Ông chủ Vũ thì trực tiếp cầm lên nhét thùng rác, bởi vì đối với hắn mà nói, một bó hoa hồng đỏ chín mươi chín bông đại diện cho yêu thương, còn không bằng một cọng rau hẹ!

Vẫn là kỹ thuật viên Hứa có nội hàm có lòng dạ, y không cho ông chủ Vũ tùy tiện ném loạn, mà là đem không tới hai trăm cành hoa hồng đỏ của hai người gộp lại, bỏ vào đại sảnh, các nhân viên ai muốn lấy cứ lấy, muốn cầu hôn thì ôm đi hết cũng không có vấn đề gì!

"Được rồi, nước có đến thì anh liền chắn cho em!"

Ông chủ Vũ hi hi ha ha cười ngây ngô...

Chỉ là, kỹ thuật viên Hứa không nghĩ tới, câu nói này một lời thành sấm!

Một tiệm cà phê cao cấp, Hứa Tư Văn một thân âu phục khiêm tốn mà lại tuyệt đối xa hoa, tư thái ưu nhã khuấy đều cà phê trong tay, ngồi đối diện là một đại mỹ nữ hơn ba mươi tuổi nhưng tuyệt đối là một vưu vật gợi cảm.

"Hứa tiên sinh, chỉ cần anh rời khỏi Vũ Khánh Cương, bảng giá tùy anh ra! Tiền, đối với tôi mà nói, chỉ là một chuỗi chữ số mà thôi." Đại mỹ nữ vô cùng đẹp, thế nhưng lời nói ra lại không tốt đẹp cỡ nào.

Hứa Tư Văn nghe mà trong lòng cười nhạo không thôi.

Nữ nhân này nghe nói là giám đốc tập đoàn tài chính gì đó, là Hoa kiều xuất ngoại mấy năm trước, ba mươi sáu tuổi, vẫn chưa kết hôn sinh con, cũng bởi vì cha cô ta chỉ có một đứa con gái, hơn nữa cha cô ta bởi vì lúc còn trẻ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã sớm không thể sinh dục, nói cách khác, cô ta là huyết mạch duy nhất của cha mình.

Ai cưới cô ta, chẳng khác nào sở hữu núi vàng núi bạc mấy đời cũng xài không hết.

Có điều nữ nhân này lòng dạ quá cao, cho nên mãi cho tới bây giờ cũng không để mắt nam nhân nào, cũng không biết tại sao, sau khi gặp Vũ Khánh Cương một lần, cô ta ngược lại cảm thấy hứng thú với Vũ Khánh Cương.

Tập đoàn tài chính của cô ta phát triển ở một tiểu quốc nước ngoài, ở nơi đó, gia tộc cô ta có quyền lên tiếng tuyệt đối, thậm chí có đồn đại, quốc vương tiểu quốc kia sở dĩ vẫn luôn độc thân không có vương hậu, chính là vì cô ta.

Nếu như có thể cưới vị này, vừa có mỹ nhân trong ngực, lại có thể không tốn chút sức nào khống chế lượng lớn tài chính, phải biết, tài chính mà tập đoàn tài chính này nắm giữ, đã là một phần năm tài chính của tiểu quốc đó.

Ở trong nước cô ta được nâng được kính, thời gian dài người này liền tự mình bành trướng đến không biên giới, Hứa Tư Văn là khiêm tốn không lộ ra ngoài, nhưng mà giá trị bản thân y tuy rằng không sánh bằng ông chủ Vũ, nhưng cũng coi như là một phú hào, thật sự so ra, nữ nhân này cũng không hơn Hứa Tư Văn chỗ nào.

Nữ nhân này nói còn dễ nghe hơn hát, ai biết cô ta xem trọng là ông chủ Vũ? Hay là tiền của ông chủ Vũ, hoặc là thứ khác?

Tưởng tượng một chút xem, người, tiền của ông chủ Vũ đều bị nữ nhân này coi trọng..., tại sao y lại cảm thấy như vậy rất vui nhỉ?

Vũ Khánh Cương không phải là quả hồng mềm mà ai cũng có thể nắm một cái!

Nữ nhân thấy Hứa Tư Văn không nói lời nào, chỉ mỉm cười thưởng thức cà phê, càng thêm chán ghét Hứa Tư Văn, cô ta coi trọng Vũ Khánh Cương, thật vất vả tìm được một người thích hợp cô ta, bỏ cái giá cao bao nhiêu cũng phải túm đến tay!

Đặc biệt là, cô ta tìm người hỏi qua, họ Hứa này cũng chỉ là ông chủ của công ty nhỏ mà thôi, còn không phải vốn riêng, mà là công ty nhỏ hùn vốn với người ta, cũng không thấy bọn họ ra sản phẩm gì, cho nên cô ta mới có thể dùng tiền đập người.

Cô ta tin tưởng, bảng giá mình cho ra, tuyệt đối nhiều hơn so với việc họ Hứa này đi theo bên người Vũ Khánh Cương cần cù chăm chỉ nhiều năm!

Nếu bây giờ y rời khỏi Vũ Khánh Cương, còn có thể lấy được số tiền mà thật nhiều năm sau này mới có thể lấy được, người thông minh đều biết lựa chọn thế nào.

"Đây là một tấm séc trống, tôi đã ký tên đóng dấu, anh muốn viết bao nhiêu thì viết." Nữ nhân lại lấy ra vũ khí tự nhận là sắc bén nhất, bỏ trước mặt Hứa Tư Văn.

Mắt Hứa Tư Văn sáng rực lên, lúc này Hứa Tư Văn chịu ngẩng đầu nhìn nữ nhân: "Chỉ cần rời khỏi Vũ Khánh Cương? Không có những yêu cầu khác à?"

"Đương nhiên!" Nữ nhân quyến rũ nở nụ cười, cao cao tại thượng: "Chỉ cần anh rời khỏi Vũ Khánh Cương, những chuyện khác, tùy ý!"

"Được!" Hứa Tư Văn rất sảng khoái nhận chi phiếu, đứng lên rất là hào hoa phong nhã cáo biệt với nữ nhân: "Như vậy, liền không quấy rầy."

"Hẹn gặp lại." Nữ nhân khoát tay một cái.

"Hẹn gặp lại." Hứa Tư Văn cũng gật đầu chào hỏi, chúng ta sẽ rất nhanh "gặp lại".

Sau khi Hứa Tư Văn trở về, liền tra xét tư liệu về tập đoàn tài chính của nữ nhân, sau đó ghi số tiền mà tập đoàn tài chính này có thể sử dụng để hoạt động lên chi phiếu, lập tức đến ngân hàng chuyển khoản!

Y cũng không cần số tiền kia, mà là đem số tiền kia quyên hết cho quỹ từ thiện và sự nghiệp công ích Đông Hoa, chẳng khác gì là cầm tiền của người khác, cho Đông Hoa phát triển.

Ngày hôm sau, sau khi ông chủ Vũ đi công tác trở lại, lúc nhìn thấy vợ, liền cảm thấy ánh mắt vợ nhìn mình không đúng!

Sao xem hắn y như xem thịt lợn thế?

"Vợ, em sao vậy?" Ông chủ Vũ lo lắng!

"Cương tử, ngày hôm qua có người định cho anh cái giá cao đấy!"

"Cái gì?"

Không chờ ông chủ Vũ làm rõ ràng, điện thoại văn phòng liền vang lên: "Ông chủ, có một nữ sĩ mang theo người nhất định muốn gặp ngài và Hứa tiên sinh."

"Đuổi đi! Đuổi đi! Ai tới tui đều phải gặp, vậy một ngày không cần làm gì khác rồi. Cậu mới tới đi? Mấy chuyện này cũng không hiểu hả?" Những năm này ông chủ Vũ thật sự là phiền chết đối với mấy nữ nhân dính sát như vậy.

Mà nhóm bảo an cũng có kinh nghiệm, trước tiên lễ phép từ chối, khuyên giải thêm hai câu, chờ hai thứ này đều không dùng được, liền lấy súng bắn nước cao áp ra, một chữ thôi: phun!

"Không phải đâu ông chủ, cô gái đó chính là người mấy ngày trước đến chỗ chúng ta ký hợp đồng, vừa đi liền lắc lắc xương hông, ngài còn nói với người khác, cô ta nói chuyện đầu lưỡi đều không thẳng nổi, nhớ không?"

"A? Cô ta hả! Cho cô ta lên đây đi!" Vũ Khánh Cương được người ta nhắc nhở đã bắt đầu nhớ ra, đây là một bạn hợp tác, một nữ nhân có thể tự tạo lập môn hộ, ông chủ Vũ vẫn rất bội phục.

Nhưng mà loại bội phục này chỉ duy trì một lát như vậy, nữ nhân kia vừa đến liền chạy vội qua chỗ Hứa Tư Văn!

"Hứa Tư Văn! Mày cái đồ tiểu nhân lòng tham không đáy!"

"Cô làm gì?" Ông chủ Vũ nhanh hơn cô ta vài bước chắn trước mặt vợ, con ngươi trợn lên bự như mắt bò, sắc mặt khó coi nhìn nữ nhân.

"Hắn lấy hết vốn lưu động ở tập đoàn tài chính của tôi đi rồi!" Nữ nhân rít gào lên, thần kinh cô ta gần như muốn hỏng mất.

"Vợ tui sao có thể lấy hết vốn lưu động ở tập đoàn tài chính của cô?" Phản ứng đầu tiên của ông chủ Vũ không phải đi chất vấn vợ, mà là hoài nghi lời nói của nữ nhân.

"Là bản thân cô ta ký séc trống cho em, vậy em còn khách khí làm gì? Viết số tiền vào thôi." Hứa Tư Văn từ phía sau Vũ Khánh Cương thò đầu ra cười rất ôn hòa với nữ nhân đó.

"Cô bệnh à?" Vũ Khánh Cương kinh ngạc dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc nhìn nữ nhân này.

"Anh đã đáp ứng tôi, sẽ rời khỏi Vũ Khánh Cương! Không thì làm sao tôi lại cho anh một tờ séc trống?" Nữ nhân cũng không phải ngốc, chẳng qua là cô ta tức đến chập mạch rồi mà thôi, thế nhưng cô ta nghĩ, trước mặt Vũ Khánh Cương, vạch trần mặt nạ của Hứa Tư Văn, khiến Vũ Khánh Cương nhìn xem nam nhân sống cùng hắn lâu như vậy đến tột cùng là mặt hàng gì!

Lúc đó, nói không chừng mình còn có cơ hội cùng Vũ Khánh Cương...

"A! Tôi đáp ứng cô!" Hứa Tư Văn lại thừa nhận!

Y vừa thừa nhận như vậy, khiến nữ nhân trái lại có chút phản ứng không kịp!

Thống khoái thừa nhận như vậy à?

Cái mặt hổ của Vũ Khánh Cương thì lại kéo còn dài hơn mặt ngựa!

"Nhưng tôi rời khỏi Vũ Khánh Cương, lại không được trở về à? Cô cũng nói, chỉ cần rời khỏi Vũ Khánh Cương, những chuyện khác tùy ý mà!"

Nữ nhân nghe xong câu này, rốt cuộc dây thần kinh đứt phựt, trợn mắt lên, hôn mê bất tỉnh!

Người đi theo phía sau nhanh chóng tiến lên đỡ cô ta, có chút cầu cứu nhìn ông chủ Vũ, tốt xấu bọn họ vẫn là người hợp tác mà.

"Nhanh chóng đem đi đi!" Ông chủ Vũ khoát tay, nhóm bảo an đi vào, bất kể là choáng, hay là không có choáng, trực tiếp tiến vào đuổi như vịt ra ngoài.

Thế nhưng người ngoài lại lo lắng nha!

Sợ một hồi ông chủ cần ván giặt quần áo, bàn phím và vân vân, người dẫn đầu chính là Phùng Tấn Thần!

Một đám người lát nữa phải mở cuộc họp đi theo phía sau, sau khi cửa đóng lại, đều nằm úp sấp trên ván cửa nghe động tĩnh bên trong…

Đám người đó đi ra ngoài, ông chủ Vũ bắt đầu nhìn chằm chằm vợ, hắn không gọi vợ cũng không kêu vợ, lại càng không ngang ngược với vợ, cứ như vậy nhìn chằm chằm y!

Nhìn chằm chằm đến mức kỹ thuật viên Hứa không nhịn được đầu hàng: "Anh làm gì luôn nhìn em hả?"

"Vợ…" Ông chủ Vũ một tiếng "vợ" này thực sự là lên bổng xuống trầm, dư âm quấn quanh xà nhà không dứt.

"Ngừng!" Hứa Tư Văn không chịu nổi, toàn thân đều nổi đầy da gà, nhanh chóng giơ hai tay lên: "Tự anh nói một chút, những năm này, bên cạnh hai chúng ta luôn có ruồi bọ vây quanh, anh không phiền sao?"

Ông chủ Vũ gật đầu, hắn cũng phiền.

"Còn có người cầm séc trống tới tìm em, muốn em rời khỏi anh. Anh cũng không phải đồ vật, có thể buôn bán à?"

"Vợ sao em mắng anh?" Ông chủ Vũ càng oan ức.

"Không cho bới lông tìm vết!" Hứa Tư Văn phản ứng nhanh, lập tức liền ý thức được không thích hợp, có điều cái này không có cách nào dây dưa, liền hung tợn trừng ông chủ Vũ, không cho hắn bới lông tìm vết, không thì sẽ dây dưa không dứt.

"Ồ…"

"Em chán ghét tất cả những người cân nhắc giá trị của anh, nữ nhân kia có tội thì phải chịu, cô ta không phải chỉ là có chút tiền sao? Không phải là muốn mua một nam nhân vừa mắt làm chồng sao? Em liền khiến cô ta không còn tiền! Không phải là rời khỏi anh sao? Cũng không nói em không thể trở lại mà? Vừa nãy rõ ràng em đi ra ngoài một vòng, xong mới trở lại! Không tính là thất hứa!"

Kỹ thuật viên Hứa đây thuần túy là chơi chữ!

Có điều bộ dạng chơi xấu kia, ông chủ Vũ thật thích!

"Lại nói, ở trong mắt em, anh là vô giá, trên thế giới không có bất kỳ vật gì, có thể đánh đồng với anh." Hứa Tư Văn đột nhiên đỏ mặt đối diện ông chủ Vũ, rất là nghiêm túc biểu đạt với Vũ Khánh Cương.

Ở chung với Vũ Khánh Cương thời gian càng dài, y càng có thể cảm nhận được loại yêu thương nhàn nhạt lại tế thủy trường lưu kia, trong bao nhiêu ngày này, Vũ Khánh Cương đều rất nghiêm túc thực hiện lời hắn đã nói năm đó lúc thổ lộ, chỉ là ngày đó sau khi gặp nữ nhân kia, Hứa Tư Văn mới nghiêm túc hồi tưởng, từng ấy năm tới nay, y rất ít khi lời ngon tiếng ngọt với ông chủ Vũ, gần như đều là ông chủ Vũ khóc lóc om sòm vô lại đùa giỡn lưu manh, cho nên lần này cũng nên đến phiên y cho ông chủ Vũ chút mật đường.

"Vợ, ý của em, là nói anh không phải đồ vật hả?" Ông chủ Vũ vẻ mặt đưa đám, làm bộ đáng thương nhìn kỹ thuật viên Hứa.

Tay nghề phá hoại bầu không khí của ông chủ Vũ thật là giỏi!

Kỹ thuật viên Hứa nghẹn một hơi đỏ cả mặt!

Lúc này cửa rốt cuộc không chịu nổi áp lực nhiều người như vậy, đột nhiên liền tự mình mở ra, một nhóm người Phùng Tấn Thần đều ngã vào!

Vũ Khánh Cương: "…!"

Hứa Tư Văn: "…!"

"Xin lỗi, ông chủ, đi nhầm cửa rồi!" Phùng Tấn Thần đứng dậy, vô cùng bình tĩnh phủi bụi trên người một cái, cầm văn kiện liền đuổi người ra ngoài: "Nhanh đến phòng họp!"

Một nhóm người chạy ra ngoài, mất mặt mất đến phòng làm việc của ông chủ luôn rồi!

"Đúng rồi, ông chủ!" Một viên chức trẻ tuổi đã ra ngoài lại quay về nằm nhoài trên cửa lộ ra nửa người, lộ ra nụ cười tám cái răng tiêu chuẩn: "Ý của Hứa tiên sinh, không phải nói ngài không phải đồ vật, mà là ngài ở trong lòng hắn, là bảo vật vô giá."

Nói xong cũng vắt chân lên cổ chạy mất, ông chủ quá dốt nát, thật sốt ruột!

Ông chủ Vũ nhào một cái liền ôm kỹ thuật viên Hứa vào trong lòng, bẹp bẹp gặm kỹ thuật viên Hứa suýt chút nữa rớt da!

"Anh làm gì hả?" Hứa Tư Văn xấu hổ máu nóng dâng lên.

"Bảo vật vô giá nha!!" Ông chủ Vũ ha ha cười khúc khích.

Không có cách nào đánh giá, không có cách nào định giá, anh là bảo vật vô giá của em, có chồng như vậy, một đời cầu gì nữa…

THE END

Lúc này là thật sự kết thúc rồi!

PS: Tập đoàn tài chính của nữ nhân kia thu hẹp lại thành công ty trách nhiệm hữu hạn, tiểu quốc của gia tộc nữ nhân kia không có cản tay, lại bị quốc vương liên hợp với chính khách róc vài lớp thịt, cuối cùng phá sản đóng cửa.

Giáo huấn này quá sâu sắc, từ đó về sau, không còn có ai dám không biết tự lượng sức mình muốn dùng tiền tài tách Vũ Khánh Cương và Hứa Tư Văn ra nữa.

Thật sự là kỹ thuật viên Hứa quá tàn nhẫn!

Không vuốt tới Vũ đại lão hổ, vẫn bị kỹ thuật viên Hứa thu thập đến phá sản, nguy hiểm quá lớn, cần cẩn thận!

252. Chương 252: Phiên Ngoại

Phiên ngoại – thơ không thể dịch

Hứa Tư Văn bởi vì thành tựu cá nhân phi phàm, được trường đại học mà y từng học gửi thư mời, mời y đến trường cũ diễn thuyết.

Kỳ thực, chính là kéo y tới làm tuyên truyền, tăng cao tiếng tăm trường.

Ai bảo mấy năm gần đây, theo công dụng phần mềm của Hứa Tư Văn càng ngày càng rộng, danh tiếng của y cũng càng lúc càng lớn.

Sau khi Hứa Tư Văn nhận được lời mời, chuẩn bị một tháng, chỉ giấy viết bản thảo thôi đã chuẩn bị ba phần, một cái dùng cho diễn thuyết, hai cái dự bị.

Lái xe một đường đưa Hứa Tư Văn đến cửa lễ đường diễn thuyết, nếu không phải không cho xe vào, Vũ Khánh Cương cũng muốn lái xe đưa vợ trực tiếp lên đài diễn giảng.

"Em nói xong liền ra nha, buổi trưa chúng ta đi ăn tiệc thịt gà!"

"Ừm, được!"

"Ai tán gẫu với em đều đừng phản ứng, biết không?"

"Ừm, biết."

"Số điện thoại di động cũng đừng ngây ngô người ta hỏi em liền lưu loát đưa ra, nhớ kỹ đó!"

"Ừm, nhớ kỹ."

"Có người hẹn thời gian gặp mặt gì đó với em, em cũng đừng gật đầu, ai biết bọn họ muốn cái gì! Em cảnh giác chút!"

"Ừm, cảnh giác!"

"Đến giờ nếu em không ra, anh liền vọt vào đó!" Ông chủ Vũ không hài lòng với thái độ ừ hử đáp ứng của vợ.

"Em nói chứ anh cần đến mức đó sao?" Hứa Tư Văn sờ sờ đầu Vũ đại lão hổ: "Em cũng sẽ không chạy, lại không ai dám động thủ với em, đừng lo lắng, đây là trường cũ của em, thầy giáo em đều ở bên trong chờ em kìa, diễn thuyết cũng chỉ là khích lệ nhóm đàn em một chút thôi, huống hồ không phải anh đã nói rồi sao? Muốn kêu gọi một vài nhân viên, so với việc lần mò trong đám già đời không biết đã tại chức bao lâu, không bằng ra tay từ trường học, những học sinh này còn chưa có ra cửa trường, tâm tư đơn thuần, cũng dễ bồi dưỡng độ trung thành."

"Đây là thầy giáo gì đó của em nói đi?" Ông chủ Vũ lắc đầu một cái: "Muốn tìm cho học sinh của mình công việc tốt, còn muốn bán cho em một cái ân huệ, đầu óc thầy giáo em dùng thật tốt, tâm nhãn thật nhiều! Thật không hổ là giáo viên!"

Vốn dĩ ông chủ Vũ không muốn rời khỏi vợ nửa bước, bất đắc dĩ ông thầy của vợ quá biết ăn nói, khiến vợ ngốc bị dao động!

Loại chuyện "bị người ta chiếm tiện nghi còn giúp người ta nói tốt" này, thật thắt lòng!

Hứa Tư Văn an ủi Vũ đại lão hổ nửa ngày, mới có thể được thả xuống xe, mang theo bản thảo diễn thuyết đi đến hội trường, còn phải không ngừng quay đầu lại phất tay, hẹn gặp lại rồi lại hẹn gặp lại với cái tên to xác dính cứng ngắt không thích tách khỏi mình kia.

Chờ rời khỏi tầm mắt Vũ đại lão hổ, chính Hứa Tư Văn cũng nhịn không được nở nụ cười, người này thật là, đều đã là chồng chồng già lâu như vậy rồi, hắn vẫn dính mình như thế, cũng không sợ bị người khác chê cười.

Trong lễ đường đã ngồi đầy người, có học sinh trong trường, còn có bạn học của Hứa Tư Văn, cũng không ít người là giáo viên đã từng dạy Hứa Tư Văn.

Đương nhiên, trong những người này, cũng không phải tất cả đều là người Hứa Tư Văn kính ngưỡng, cũng có một số ít người, vốn dĩ đã có ý kiến với Hứa Tư Văn.

Năm đó chuyện Hứa Tư Văn và Trang Sĩ Nhân, náo động đặc biệt lớn, nhiều người đều biết Hứa Tư Văn là người thích nam nhân.

Có điều bây giờ dùng độ cao của Hứa Tư Văn, bọn họ không có cách nào sánh bằng, cho dù trong lòng không cam, cũng không cách nào xoá bỏ thành tựu bây giờ của Hứa Tư Văn.

Hứa Tư Văn diễn thuyết rất thành công, làm thầy giáo năm đó từng chăm sóc Hứa Tư Văn, cũng được mặt mũi rất lớn.

Sau khi tan họp, Hứa Tư Văn liền bị thầy giáo cản lại.

"Tư Văn, cùng đi ăn một bữa cơm đi, thật nhiều năm đều chưa từng gặp." Thầy giáo đã sắp về hưu, bây giờ nhìn thấy học sinh mình đã từng giữ gìn lại có thành tựu như thế, trong lòng đặc biệt kiêu ngạo.

"Không được thầy ơi, còn có người khác đang chờ em." Hứa Tư Văn rất tôn kính thầy, thế nhưng lại không có ấn tượng gì tốt với đám lãnh đạo trường phía sau thầy.

"Vẫn là tụ họp một chút đi, thầy đã sắp về hưu, đám học sinh chúng ta, sau này cơ hội ăn cơm chung với thầy càng ngày càng ít." Người nói chuyện, là học trưởng hơn Hứa Tư Văn ba lớp, nghe đâu cũng là tổng tài một xí nghiệp quốc gia.

Trong những người đến hội trường diễn thuyết, cũng có một phần của hắn.

"Đúng vậy! Đi đi, Hứa học đệ là học sinh xuất sắc thầy luôn nhớ mãi không quên mà!"

Có người ở một bên ồn ào, những người này đều là học sinh của thầy, có khả năng trường học cũng cân nhắc đến việc thầy giáo muốn về hưu, dựa vào tên tuổi cuối cùng của thầy, triệu tập rất nhiều học sinh đã công thành danh toại về trường học diễn thuyết một phen.

"Được rồi!" Hứa Tư Văn không có cách nào bỏ mặc đối với thầy giáo tha thiết chờ đợi, không thể làm gì khác hơn là gửi cái tin nhắn cho ông chủ Vũ, nói cho hắn biết muốn đi tụ hội với bạn học, tạm thời không trở về nhà, bảo hắn chờ y.

Đợi đến chỗ, là một quán cơm rất lâu năm, cách trường cũ của bọn họ không xa, Hứa Tư Văn đem tên tiệm và địa chỉ dùng phương thức nhắn tin, gửi cho ông chủ Vũ, sau đó liền bị một nhóm người kéo vào ghế riêng.

Mỗi người ngồi đây, đều có thể phân biệt đối xử như sư huynh đệ, thầy giáo rất hưởng thụ loại thời khắc học trò khắp thiên hạ này.

Mà Hứa Tư Văn quả thật cũng tìm được hai học trưởng tương đối chơi thân, trong đó bao gồm cả học trưởng hơn y ba lớp.

Học trưởng họ Đổng, tên Đổng Xương Hách.

Là tổng tài tập đoàn Nữu Thúy Lam, nghe đâu nhà bọn họ có huyết thống hoàng thất tiền triều, mẹ của hắn chính là trưởng nữ thị tộc "Nữu Hỗ Lộc" đại danh đỉnh đỉnh.

Đổng gia vốn dĩ là tập đoàn Thúy Lam, sau khi mẹ Đổng Xương Hách gả tới, liền thêm một chữ "Nữu" trước tên tập đoàn.

Hai người trò chuyện cũng không tệ lắm, đặc biệt là lúc Đổng Xương Hách rõ ràng càng thưởng thức năng lực của ông chủ Vũ, điều này làm cho Hứa Tư Văn có một loại tự hào cùng hưởng quang vinh.

Vẫn luôn ăn ăn uống uống đến hơn mười giờ, mọi người mới đỡ thầy giáo đã say ngất ngây ra cửa tiệm cơm.

"Tư Văn à! Em rất tốt!" Thầy giáo mặc dù đã say rồi, trong lòng lại rất rõ ràng, lần này có thể mời được Hứa Tư Văn, đã là thành tựu lớn lao của ông, Hứa Tư Văn bây giờ, từ lâu đã là sự tồn tại mà người làm thầy giáo là ông cần ngước nhìn.

"Thầy, Tư Văn hiện tại, cũng có một phần công lao của thầy." Hứa Tư Văn đỡ khuỷu tay ông.

Năm đó nếu không phải thầy tốn sức lực lớn che chở y, e rằng y cũng không chịu được tới lúc xuất ngoại du học, mà đã bị trường cho thôi học.

"Phải!" Thầy giáo vỗ vỗ vai Hứa Tư Văn: "Em là học trò của thầy, ai cũng không thể lướt qua thầy bắt nạt em! Ai cũng không thể!"

Thực sự là uống nhiều rồi, thầy giáo vẫy tay, một trận giãy dụa!

"A a!" Bóng dáng ông chủ Vũ nhảy ra, một phát liền đỡ ông thầy giáo lảo đà lảo đảo, cùng với Hứa Tư Văn cũng có chút lắc lư.

"Ông già này là ai vậy? Một thân mùi rượu, còn dám lắc lư lung tung!" Ông chủ Vũ luôn phòng bị vạn phần đối với bất luận người nào dám tới gần vợ hắn, không phân biệt nam nữ.

Loại thái độ che chở này, theo tuổi càng lúc càng lớn, cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

"Nói mò gì vậy? Đây là thầy giáo của em!" Hứa Tư Văn lắc lắc cái đầu có chút chóng mặt, dựa vào trên người ông chủ Vũ không muốn nhúc nhích.

Bình thường Hứa Tư Văn rất uống ít rượu, lần này uống tương đối nhiều.

"Tôi đưa thầy trở về, tất cả mọi người giải tán đi!" Đổng Xương Hách tương đối có sức lực, người cũng cao, đỡ một ông cụ vẫn là thoải mái, liền mở miệng bảo nhóm học đệ này đều ai về nhà nấy.

Sau đó liền cười nói với ông chủ Vũ: "Mau dẫn Tư Văn trở về đi, cậu ấy uống không ít rượu, đừng quên làm cho cậu ấy chút canh giải rượu."

"Biết, hẹn gặp lại!" Đáng tiếc, ông chủ Vũ cũng không có phản ứng với việc hắn lấy lòng, trái lại hỏi thăm một chút liền mang theo vợ lên xe rời đi.

Để lại Đổng Xương Hách đỡ thầy giáo đã say ngất ngây, đứng ở nơi đó nhìn xe của bọn họ biến mất trong dòng xe cộ.

"Hắn là ai vậy?" Ấn tượng của ông chủ Vũ đối với Đổng Xương Hách không tốt, có thể là tự mình xấu hổ? Cũng có thể là trời sinh mẫn cảm, hơi thở đối địch quá nặng, cho dù Đổng Xương Hách vẫn luôn miệng cười đối mặt.

"Học trưởng lớn hơn em ba lớp, rất bội phục anh, nói anh tay trắng dựng nghiệp, chính là trẻ tuổi kiệt xuất." Đối với lời tán thưởng ông chủ Vũ Hứa Tư Văn nhớ đặc biệt rõ ràng.

"Cái gì kiệt xuất hả? Chỉ là một kẻ thô thiển. Cái người kia rất quái, sau này em ít phản ứng tới hắn đi." Ông chủ Vũ không bị lời hay nhét vào lòng, nên có thái độ gì thì là thái độ đó.

Hứa Tư Văn uống nhiều rồi không ngẫm nghĩ lời ông chủ Vũ nói, liền ngủ ở trên xe, ông chủ Vũ ôm vợ xuống xe, tắm rửa thay quần áo cho vợ, gọi điện thoại cho ba mẹ vợ hỏi chuyện canh giải rượu.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, hai người vẫn như thường lệ đi làm, gửi tin nhắn gọi điện thoại, ở trong công ty show ân ái.

Có điều Đổng Xương Hách tìm Hứa Tư Văn mấy lần, hẹn tiệm cà phê, hoặc là phòng ăn cơm kiểu Tây, thậm chí tìm đến công ty, đương nhiên, là danh nghĩa hợp tác.

"Tổng giám đốc Đổng, điều kiện của ngài xin thứ cho công ty chúng tôi không có cách nào hợp tác với ngài." Liên quan tới chuyện trên phương diện làm ăn, đều là Trương Lam Hà phụ trách.

Trương Lam Hà nói lên điều lệ hợp tác với Đổng Xương Hách, có một nửa đều không đáp ứng, chuyện có lợi đều bị mi chiếm, để tôi uống gió Tây Bắc hả!

"Chúng ta có thể bàn lại, đây cũng không phải chuyện một lần có thể quyết định, có cái gì không tốt, chúng ta có thể thương lượng." Đổng Xương Hách rất khách khí với Trương Lam Hà, dù sao thì hắn là có việc cầu người.

Hai người nói chuyện nhiều lần cũng không bàn được, Đổng Xương Hách cũng thỉnh thoảng định ngày hẹn Hứa Tư Văn một chút, cũng không đề cập tới chuyện này, chỉ là hẹn y ăn cơm, uống cà phê, hoặc là chỉ gặp mặt nói chuyện phiếm, bởi vì Đổng Xương Hách cũng từng du học nước ngoài, còn là du học cùng trường với Hứa Tư Văn, cho nên có rất nhiều thứ để trò chuyện.

Bên này Đổng Xương Hách liên tiếp đến thăm, hẹn Hứa Tư Văn, ông chủ Vũ bên kia liền ngồi không yên.

"Tiểu Ngụy à!" Sáng sớm ông chủ Vũ liền ngồi xổm ở trong phòng làm việc của nhân viên số một của mình là Ngụy Diên than thở.

"Ông chủ, ngài có lời gì liền nói với tôi, có chuyện gì khó làm, dặn dò tôi đi làm! Có nan đề gì không dễ giải quyết, đều giao cho tôi đi!" Ngụy Diên vừa nhìn thái độ ông chủ Vũ như này, liền biết trưa hôm nay hắn khỏi cần làm việc, cứ dứt khoát phục vụ ông chủ một hồi đi.

Chuyện này cũng không phải chưa từng làm.

"Đổng Xương Hách kia, luôn tìm đến vợ tui, cậu nói phải làm sao?" Ông chủ Vũ vì thế vò đầu hồi lâu.

Hắn muốn nội hàm không có nội hàm, muốn hàm dưỡng không có hàm dưỡng, làm sao tranh với người ta!

Không sợ vợ thay lòng đổi dạ, chỉ sợ mất mặt xấu hổ, hắn không cùng đẳng cấp với người ta.

"Hai người bọn họ một hồi tiếng chim, một hồi cà phê, trò chuyện rất nhiều, cậu nói tôi làm sao?" Ông chủ Vũ cũng là bởi vì như vậy, mới có thể càng ngày càng phiền lòng.

"Ông chủ, anh xem, nghiệp vụ của chúng ta cũng cần thường thường tiếp xúc nhóm thương nhân ngoại quốc, ngoại ngữ của anh Hứa thật tốt nha! Không bằng, anh cũng học ngoại ngữ thế nào?" Tròng mắt Ngụy Diên chuyển động, liền nghĩ đến mục đích mà bọn họ nỗ lực hồi lâu cũng không thể đạt tới, để ông chủ biết chút ngoại ngữ.

Tui vừa xem thứ kia liền hoa mắt! Ông chủ Vũ ủ rũ cúi đầu.

"Không cần biết toàn bộ, ít nhất biết chào hỏi, hỏi thăm gì đó, không phải chỉ mấy câu như vậy ngài cũng không học được đi?" Ngụy Diên bắt đầu dao động ông chủ Vũ: "Tương lai còn có thể cho anh Hứa một niềm vui bất ngờ, ngài nghĩ đi, ngài có thể sử dụng tiếng chim, a phi! Là ngoại ngữ chào hỏi và vân vân với anh Hứa… hửm…!"

Dưới sự uy hiếp của "tình địch", cùng với sự đầu độc của nhân viên lương cao số một, ông chủ Vũ động lòng.

Vì vậy thời gian sau này, Hứa Tư Văn kinh ngạc phát hiện, ông chủ Vũ thế mà lén sau lưng y, không biết đang làm gì!

Ngày đó, ông chủ Vũ lại lén chạy trốn, Hứa Tư Văn kìm nén một hơi đi theo phía sau hắn, y ngược lại muốn xem xem, ông chủ Vũ giấu y, giở trò quỷ gì!

"Tư Văn? Tại sao cậu lại ở chỗ này?" Đổng Xương Hách trùng hợp gặp Hứa Tư Văn, nhìn thấy Hứa Tư Văn ra ngoài vào lúc này, còn rất bất ngờ.

"Không có gì, đi ra ngoài một chút, anh thì sao? Tại sao lại ở chỗ này?" Hứa Tư Văn không muốn để cho người ngoài biết chuyện riêng giữa y và Vũ Khánh Cương, cho nên tránh nặng tìm nhẹ.

"Tôi cũng là đi ra ngoài một chút, có muốn cùng đi hay không?" Đổng Xương Hách rất thức thời.

"Không cần, tôi đi về trước, học trưởng hẹn gặp lại!" Vừa trì hoãn như thế, Hứa Tư Văn đã mất đi tung tích ông chủ Vũ, liền dứt khoát bye bye Đổng Xương Hách.

"Đi thăm dò, tại sao Hứa Tư Văn lại xuất hiện ở nơi này!" Đổng Xương Hách thấy Hứa Tư Văn đi không còn bóng dáng, nụ cười trên mặt liền biến mất vô ảnh vô tung.

"Được rồi, ông chủ." Thư ký theo sau lưng Đổng Xương Hách nghe vậy liền đáp lời, sau đó bắt đầu gọi điện thoại liên lạc nhân thủ.

Vài ngày sau, Hứa Tư Văn lại một lần nữa bị Đổng Xương Hách hẹn ra, mấy ngày nay Hứa Tư Văn bởi vì cùng ông chủ Vũ ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều, đối với Đổng Xương Hách đã từ ấn tượng không tồi trước đây, giảm xuống đến mức ghét bỏ người này nhiều chuyện, y còn phải đi theo dõi nam nhân của y đây!

Hơn nữa Trương Lam Hà cũng nói, Đổng Xương Hách hoàn toàn là thương nhân, hắn nhiều lần định ngày hẹn Hứa Tư Văn như thế, khẳng định có mục đích gì đó, bảo Hứa Tư Văn tự mình cẩn thận chút.

Hứa Tư Văn quyết định lần này nói rõ với Đổng Xương Hách, đừng có luôn không hiểu ra sao như vậy, sẽ khiến người ta ghét hắn hơn!

Đổng Xương Hách không nghĩ tới, Hứa Tư Văn sẽ gọn gàng dứt khoát ngả bài với hắn như vậy, hắn còn cái gì cũng chưa kịp làm!

"Tôi chỉ có khoảng thời gian này là ở đây, chờ bàn công sự xong, sẽ trở về, tôi không biết sẽ mang đến quấy nhiễu cho cậu, xin lỗi học đệ." Đổng Xương Hách trong nháy mắt lấy ra kế sách vờ đáng thương.

"Không sao, hiện tại giao thông tiện lợi như thế, máy bay đến bên này cũng không cần nửa ngày, muốn tới thì tới muốn đi thì đi, chỗ nào không thể đi chứ!" Đáng tiếc, kế sách giả vờ đáng thương này, vô dụng với Hứa Tư Văn.

Ở bên ông chủ Vũ lâu, Hứa Tư Văn cũng bị lây, làm việc cũng gãy gọn, không chút nào dây dưa dài dòng.

"Tôi...!" Đổng Xương Hách không có biện pháp, vừa vặn ngẩng đầu nhìn đến cảnh sắc ngoài cửa sổ, lập tức kinh hãi đến biến sắc.

Hứa Tư Văn nhìn hắn như vậy, tự nhiên sẽ quay đầu nhìn một chút xem là chuyện gì.

Kết quả là nhìn thấy, trên lối đi bên đường đối diện, một nữ sĩ tuổi còn trẻ, đeo kính mắt viền vàng, cùng sóng vai với ông chủ Vũ!

Hai người còn vừa nói vừa cười!

Hứa Tư Văn đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Đổng Xương Hách!

"Này, cái này, tôi nghĩ Vũ Khánh Cương tiên sinh, hắn không phải cố ý, cậu, học đệ cậu tuyệt đối đừng kích động!" Đổng Xương Hách bị Hứa Tư Văn nhìn trong lòng có chút chột dạ, một mặt cấp thiết giải thích.

"Tôi đương nhiên sẽ không cho rằng Cương tử nhà tôi như thế nào, học trưởng, làm như thế, rất có ý nghĩa à?" Hứa Tư Văn để dao nĩa trong tay xuống, dùng khăn ăn lau miệng.

"A?" Vẻ mặt Đổng Xương Hách không biết làm sao.

"Học trưởng, tôi không biết anh có ý gì, thế nhưng tôi phải nói với anh, chuyện như vậy, trước đây tôi và Cương tử không gặp một ngàn lần thì cũng tám trăm lần, xin khuyên học trưởng một câu, trong lòng không muốn, đừng đẩy cho người!"

Hứa Tư Văn bỏ lại khăn ăn, đứng dậy liền đi.

"Học đệ! Học đệ!" Đổng Xương Hách gọi thế nào cũng không thể khiến Hứa Tư Văn quay đầu một chút.

Buổi tối hôm đó, ông chủ Vũ không trở về, gọi điện thoại cũng không có ai nhận, Hứa Tư Văn tự mình tắm rửa liền ngủ.

Bộ dạng một chút cũng không lo lắng.

Ngày hôm sau sau khi rời giường, bên quản lý tài sản biệt thự gọi điện thoại cho y, nói biệt thự của bọn họ có một cái ống nước rò rỉ.

Hứa Tư Văn hỏa tốc chạy về, kết quả vừa mở cửa ra, một phòng hoa hồng đỏ, màu sắc tươi đẹp xông tới mặt, nồng nặc thơm ngát càng xông thẳng tới chóp mũi.

Trong vạn bụi hoa, đặt một tấm thiệp đặc biệt tinh xảo.

Hứa Tư Văn đi vào, y phát hiện hoa hồng đều bị bỏ gai, y đi qua trong biển hoa, cũng sẽ không bị đâm đến.

Cầm lấy thiệp nhìn, chữ viết trên đó mạnh mạnh mẽ mẽ, là tác phẩm của ông chủ Vũ.

If you do not leave me, I will by your side until the life end.

Sắc mặt Hứa Tư Văn hoàn toàn đen lại.

"Vũ, Khánh, Cương!"

"Vợ, thế nào?" Ông chủ Vũ từ trong bụi hoa chui ra, đắc ý tiêu sái đến trước mặt Hứa Tư Văn, bộ dạng đặc biệt có cảm giác thành công.

"Đây là ý gì?" Hứa Tư Văn đem thiệp chạm tới mũi ông chủ Vũ.

"If you do not leave me, I will be your side until the life end." Ông chủ Vũ nói còn rất lưu loát: "Chính là, nếu em không rời không bỏ, anh liền sinh tử gắn bó."

Câu thơ tình này, hắn lén tập đã lâu mới nói tốt như vậy, tạo niềm vui bất ngờ cho vợ!

"Phi!" Hứa Tư Văn tức giận gần chết, không chút nghĩ ngợi liền vươn tay nhéo lỗ tai ông chủ Vũ nổi dóa: "Anh viết rõ ràng là 'If you do not leave me, I will by your side until the life end.' phiên dịch lại, chính là: nếu em không rời khỏi anh, anh liền đồng quy vu tận với em!"

Hóa ra thầy giáo dạy ông chủ Vũ, lúc viết tiếng nước ngoài kỳ thực rất hợp quy tắc, chỉ có điều tiếng nước ngoài bình thường đều dính dính với nhau, ông chủ Vũ không nhận ra được, đem "be" chép thành "by", ở trong nhận thức của hắn, đều giống nhau!

"A?" Ông chủ Vũ trợn tròn mắt!

Kỹ thuật viên Hứa tức giận muốn chết muốn sống!

Cuối cùng vẫn là ông chủ Vũ vò đã mẻ cho sứt luôn, dùng lý do "ngày kỷ niệm quen nhau", ôm vợ đi lăn giường, sau khi lăn, ngày hôm sau mới rầm rì nói với vợ là mình ghen và đố kị, sau đó làm việc ngốc.

"Sau này, em dạy cho anh học ngoại ngữ!" Hứa Tư Văn nằm lỳ ở trên giường, để ông chủ Vũ xoa bóp eo cho mình: "Nhớ đó, thơ không thể dịch! Với lại, không được bắt chước người ta học thơ tình!"

May mắn mình và ông chủ Vũ tình cứng hơn vàng, bằng không, không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!

"Ừ! Sau này đều nghe vợ!" Ông chủ Vũ đặc biệt thê nô cúi đầu khom lưng.

Ai bảo hắn học nghệ không tinh chứ!

Sau này không bao giờ nghe theo đồ khốn tiểu Ngụy kia nữa!

——TOÀN VĂN HOÀN——

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-tuc-phu-cua-dong-bac-ho